

سوہنگ مہاراج شیر سینگہ وشنوں بھگوان دی جے

نہکلنک ہر شبد بھنڈار

ستارواں بھاگ

تتکرا

- ۲۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی گیان چند دے گرہ خيرو وال جموں ۱
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی رام کور چھمب خيرو وال جموں ۱۰
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی دؤلت سنگھ، گیان سنگھ، مائی شاہنی دے گرہ نواں چک جموں ۱۲
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بہاگ سنگھ دے گرہ ملک کیمپ جموں ۱۴
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی شاہنی دے گرہ ملک کیمپ جموں ۱۸
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی فرنگی رام دے گرہ جھنڈے جموں ۲۰
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پھمن سنگھ دے گرہ جھنڈے جموں ۲۵
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پری دیوی دے گرہ جھنڈے جموں ۲۷
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی رسال سنگھ دے گرہ مناوڑ جموں ۲۹
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بنس راج دے گرہ نگیال جموں ۳۴
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ایشر سنگھ دے گرہ دڑ جموں ۳۵
- ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی دھنا رام جھما ہرنام سنگھ چڑھدا گراں جموں ۴۴
- ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سردارا سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۵۰
- ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی رنیا رام پریتم سنگھ دے گرہ کلیئے جموں ۵۶

- ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی مُنشی رام دے گرہ بدی پُر جموں ۵۸
- ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی گرانام سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۶۰
- ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی مان کور دے گرہ سیڑ جموں ۶۳
- ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی راجندر سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۶۴
- ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی دیوی سنگھ دے گرہ مگھووالی جموں ۶۶
- ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سُندر سنگھ، سیوا سنگھ کیر پنڈ مگھووالی جموں ۷۱
- ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پرکاش چند، بھگت سنگھ کیر پنڈ مگھووالی جموں ۷۳
- ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی انگریز سنگھ، رسیا رام بدی پُر، جسبیر کور کوٹھے نہال سنگھ مگھووالی جموں ۷۸
- ۲۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی مایا دیوی دے گرہ مگھووالی جموں ۸۷
- ۲۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی تارو سنگھ دے گرہ اودھمپُر جموں ۹۱
- ۲۷ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی تارو سنگھ دے گرہ اودھمپُر جموں ۱۰۴
- ۲۷ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی لچھمن سنگھ دے گرہ اودھمپُر جموں ۱۰۶
- ۲۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ٹھاکر سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۱۰۸
- پہلی ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۱
- ۰۲ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۰

- ۱۷ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۱۲۴
- ۱۸ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۱۳۷
- ۲۰ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی پریم سنگھ دے گرہ ڈھلوان کپورتھلہ ۱۵۳
- ۲۱ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ داؤد پُر ۱۶۴
- ۲۱ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی سُرُوپ سنگھ دے گرہ منگوپُر ۱۶۷
- ۲۲ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی لال سنگھ دے گرہ ہیر جالندھر ۱۷۶
- ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی لال سنگھ دے گرہ ہیر جالندھر ۱۸۳
- ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی نصیب سنگھ دے گرہ بوپا رائے جالندھر ۱۸۶
- ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی پال سنگھ دے گرہ للیاں کلاں جالندھر ۱۹۲
- ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی پریم سنگھ دے گرہ دھنووالی جالندھر ۱۹۶
- ۲۴ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی گرمیت سنگھ دے گرہ پھرا لا جالندھر ۲۰۳
- ۲۴ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی چرن کور دے گرہ پھرا لا جالندھر ۲۰۷
- ۲۴ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی گرچن سنگھ دے گرہ پھرا لا جالندھر ۲۰۸
- ۲۴ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی منسا سنگھ دے گرہ پھرا لا جالندھر ۲۱۰
- ۲۵ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی گرمیت سنگھ دے گرہ پھرا لا جالندھر ۲۱۳

- ۲۵ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی لال سنگھ دے گرہ ڈلیوال جالندھر ۲۱۶
- ۲۵ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی لچھمن سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں جالندھر ۲۱۹
- ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی گرداور سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں جالندھر ۲۲۶
- ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی درشن سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں جالندھر ۲۲۸
- ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی کیپر سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں جالندھر ۲۲۹
- ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ جنڈیالا جالندھر ۲۳۱
- ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی سورن سنگھ، چرن سنگھ دے گرہ جھنگی ۲۳۷
- ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر ۲۴۴
- پہلی ساون ۲۰۲۱ بکرمی دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۲۴۵
- ۰۴ ساون ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۵۲
- ۰۶ ساون ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا گرداس پُر ۲۵۴
- ۰۶ ساون ۲۰۲۱ بکرمی راج سنگھ دے گرہ ہیمراج پُر گرداس پُر ۲۵۶
- ۰۶ ساون ۲۰۲۱ بکرمی درشن سنگھ دے گرہ ہیمراج پُر گرداس پُر ۲۶۵
- ۰۷ ساون ۲۰۲۱ بکرمی جرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ سدا گرداس پُر ۲۷۰
- ۰۷ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بیبی گيجو دے گرہ پنڈ کٹھیالی گرداس پُر ۲۷۶

- ۰۷ ساون ۲۰۲۱ پکرمی بیبی چنو دے گرہ پنڈ خوشیپر گرداس پُر ۲۷۸
- ۰۷ ساون ۲۰۲۱ پکرمی بابو پُر گرداس پُر ۲۸۱
- ۰۸ ساون ۲۰۲۱ پکرمی بابو پُر گرداس پُر ۲۸۸
- ۰۸ ساون ۲۰۲۱ پکرمی بیبی باجی دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۹۳
- ۰۸ ساون ۲۰۲۱ پکرمی بیبی باوی دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۹۶
- ۰۸ ساون ۲۰۲۱ پکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۹۸
- ۰۸ ساون ۲۰۲۱ پکرمی بلاکا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۳۰۰
- ۰۸ ساون ۲۰۲۱ پکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۳۰۱
- ۰۸ ساون ۲۰۲۱ پکرمی کیشن سنگھ دے گرہ آلڑ پنڈی گرداس پُر ۳۰۳
- ۱۷ ساون ۲۰۲۱ پکرمی گرنام سنگھ دے گرہ چمبل ۳۰۸
- ۱۸ ساون ۲۰۲۱ پکرمی بیرا نند دے گرہ چمبل ۳۱۹
- ۱۸ ساون ۲۰۲۱ پکرمی تارا سنگھ دے گھر چمبل ۳۲۱
- ۱۸ ساون ۲۰۲۱ پکرمی تیجا سنگھ دے گرہ چمبل ۳۲۴
- ۱۸ ساون ۲۰۲۱ پکرمی نرنجن سنگھ دے گرہ چمبل ۳۲۴
- ۱۸ ساون ۲۰۲۱ پکرمی چمبل ۳۲۵

- ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی دیدار سنگھ دے گرہ جٹا ۳۲۵
- ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی چن سنگھ دے گرہ چمبل ۳۲۷
- ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ موگا ۳۲۸
- ۱۹ ساون ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ موگا ۳۴۶
- ۱۹ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بیبی شام کور دے گرہ موگا ۳۵۷
- ۱۹ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ ناتھیوال ۳۶۰
- ۲۰ ساون ۲۰۲۱ بکرمی مہیندر سنگھ دے گرہ ناتھیوال ۳۶۶
- ۲۰ ساون ۲۰۲۱ بکرمی سداگر سنگھ دے گرہ ناتھیوال ۳۶۸
- ۲۰ ساون ۲۰۲۱ بکرمی رام سنگھ دے گرہ فروزپور چھاؤنی ۳۷۰
- پہلی بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۷۹
- ۰۲ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۹۵
- ۰۳ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی مستری پالا رام دے گرہ امرتسر نواں کوٹ، ٹکا رام سنگھ بابرپور ضلع انبالہ والے نال ۳۹۸
- ۰۵ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی پریم سنگھ دے گرہ دھنو والی ۴۰۶
- ۰۵ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی درباری لال دے گرہ لدھیانہ ۴۰۹
- ۰۶ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی اجمیر سنگھ دے گرہ گھگرانا ۴۱۸

- ۰۶ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی بلونت سنگھ دے گرہ سیوک کالونی پٹیالہ ۴۲۲
- ۰۸ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی دلی دربار دلی ۴۳۱
- ۰۹ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی سروپ سنگھ دے گرہ دلی ۴۴۰
- ۰۹ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی رتن سنگھ دلی، کرتار سنگھ شکور بستی دلی ۴۴۱
- ۱۱ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی راجا رام دے گرہ دلی ۴۴۵
- ۱۲ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی ریشم سنگھ دے گرہ میرٹ چھاؤنی ۴۴۶
- ۱۴ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی بنزورا سنگھ دے گھر گرایا جالندھر ۴۵۶
- ۲۰ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی بھاگ سنگھ دے گھر مہاوا ۴۶۳
- ۲۰ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی سرجن سنگھ دے گھر بہروہال ۴۶۵
- ۲۱ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی ہری سنگھ، پورن سنگھ دے گرہ سوہل ۴۷۶
- ۲۱ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ گگوبوا امرتسر ۴۸۱
- ۲۱ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی گربخش دے گھر گگوبوا امرتسر ۴۸۸
- ۲۲ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ بھوجیاں امرتسر ۴۹۲
- ۲۳ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی پریم سنگھ، منی رام دے گرہ نارلا امرتسر ۵۰۳
- ۲۳ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی سمنند سنگھ دے گرہ ماڑی میگھا امرتسر ۵۱۰

- ۲۴ بہادروں ۲۰۲۱ پکرمی ملکھا سنگھ دے گرہ ماڑی امرتسر ۵۲۲
- ۲۴ بہادروں ۲۰۲۱ پکرمی گنڈا سنگھ دے گرہ دراجکے امرتسر ۵۲۴
- ۲۴ بہادروں ۲۰۲۱ پکرمی بیبی دیپو دے گرہ باسرکے امرتسر ۵۲۶
- ۲۴ بہادروں ۲۰۲۱ پکرمی بیبی جیتو دے گرہ باسرکے امرتسر ۵۳۳
- ۲۴ بہادروں ۲۰۲۱ پکرمی مکھن سنگھ دے گرہ بھگوانپُرا امرتسر ۵۳۷
- ۲۵ بہادروں ۲۰۲۱ پکرمی پرتاپ سنگھ دے گرہ سگا امرتسر ۵۴۷
- ۲۵ بہادروں ۲۰۲۱ پکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ منلا ۵۵۱
- ۲۵ بہادروں ۲۰۲۱ پکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ برنالا ۵۵۴
- ۲۶ بہادروں ۲۰۲۱ پکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ برنالا ۵۶۳
- ۲۶ بہادروں ۲۰۲۱ پکرمی بلی سنگھ دے گرہ کیروں ۵۷۱
- ۲۷ بہادروں ۲۰۲۱ پکرمی جگیر سنگھ دے گرہ کیروں ۵۸۰
- ۲۷ بہادروں ۲۰۲۱ پکرمی اجیت سنگھ دے گرہ چولا کلاں ۵۸۳
- ۲۷ بہادروں ۲۰۲۱ پکرمی چولا خورد ۵۸۹
- ۲۷ بہادروں ۲۰۲۱ پکرمی امر سنگھ دے گرہ وریال ۵۹۲
- ۲۹ بہادروں ۲۰۲۱ پکرمی مُنیشورا نند نال ہر بہگت دوار جیٹھووال ۵۹۹

- پہلی آسُو ۲۰۲۱ پِکرمی ہرِ بھگت دوار جیٹھُووال امرتسر ۶۰۲
- ۰۲ آسُو ۲۰۲۱ پِکرمی ہرِ بھگت دوار جیٹھُووال امرتسر ۶۱۵
- ۰۲ آسُو ۲۰۲۱ پِکرمی گردیال سینگھ دے گرہ مُودھل امرتسر ۶۱۶
- ۰۲ آسُو ۲۰۲۱ پِکرمی سُرین سینگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۶۲۲
- ۰۳ آسُو ۲۰۲۱ پِکرمی دلپ سینگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۶۳۰
- ۰۳ آسُو ۲۰۲۱ پِکرمی تیجا سینگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۶۳۵
- ۰۳ آسُو ۲۰۲۱ پِکرمی سنتوکھ سینگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۶۳۹
- ۰۳ آسُو ۲۰۲۱ پِکرمی سورن سینگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۶۴۲
- ۰۳ آسُو ۲۰۲۱ پِکرمی سُرین سینگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۶۴۶
- ۰۳ آسُو ۲۰۲۱ پِکرمی بیبی بنتی دے گرہ دھارڑ امرتسر ۶۴۷۵
- ۰۳ آسُو ۲۰۲۱ پِکرمی بوٹا سینگھ دے گرہ ایکل گڈا امرتسر ۶۵۰
- ۰۳ آسُو ۲۰۲۱ پِکرمی پال سینگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۶۵۴
- ۰۴ آسُو ۲۰۲۱ پِکرمی گیانی گرمکھ سینگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا ۶۶۵
- ۰۴ آسُو ۲۰۲۱ پِکرمی ڈاکٹر پال سینگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا ۶۷۰
- ۰۴ آسُو ۲۰۲۱ پِکرمی مہیندر سینگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگر امرتسر ۶۷۵

- ۰۴ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی اجیت سِنگھ دے گرہ بھلائئ پُر ڈوگر امرتسر ۶۷۶
- ۰۴ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی اودھم سِنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۶۷۸
- ۰۴ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی ٹھاکر سِنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۶۸۰
- ۰۴ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی دھرمویر دے گرہ جلالاباد امرتسر ۶۸۳
- ۰۵ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی سوہن سِنگھ دے گرہ رامپُرا امرتس ۷۹۳
- ۰۵ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی پریتَم سِنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۰۰
- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی سُکھدیو راج دے گرہ کلا امرتسر ۷۰۸
- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی پریتَم سِنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۱۲
- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی گربُخش سِنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۱۴
- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی روژ سِنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۱۴
- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی دارا سِنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۱۵
- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی لال سِنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۱۸
- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی ہری سِنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۱۸
- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی کُن سِنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۱۹
- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی گرُمکھ سِنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۲۱

- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی سرمکھ سینگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۲۳
- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی گرمکھ سینگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۲۴
- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی کرم سینگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۲۵
- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی نراین سینگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۷۲۵
- ۰۷ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی مان سینگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۷۳۴
- ۰۷ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی گرانام سینگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۷۳۵
- ۰۷ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی گندن سینگھ دے گرہ مالچک امرتسر ۷۳۷
- ۰۷ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی سوہن سینگھ دے گرہ مالچک امرتسر ۷۴۳
- ۰۷ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی مہیندر سینگھ دے گرہ ہاٹھ امرتسر ۷۴۴
- ۰۷ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی مساسینگھ دے گرہ نؤرنگا آباد امرتسر ۷۴۵
- ۰۷ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی مکھن سینگھ دے گرہ نؤرنگا آباد امرتسر ۷۵۵
- ۰۸ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی دارا سینگھ دے گرہ نؤرنگا آباد امرتسر ۷۵۹
- ۰۸ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی ہرنام سینگھ دے گرہ پنڈوری گولہ امرتسر ۷۶۳
- ۰۸ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی دیدار سینگھ دے گرہ شفی پُر امرتسر ۷۶۸
- ۰۹ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی اندر سینگھ دے گرہ بندالا امرتسر ۷۷۸

- ۰۹ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی شو سِنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۷۸۱
- ۰۹ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی بڈھا سِنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۷۸۲
- ۰۹ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی سُرین سِنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۷۸۳
- ۰۹ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی ترلوک سِنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۷۸۵
- ۰۹ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی ودھاوا سِنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۷۸۶
- ۰۹ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی کرم سِنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۷۸۹
- ۱۲ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۸۹
- ۱۳ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی مان سِنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۹۱
- ۳۰ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی راج نراین دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۷۹۴
- پہلی کتک ۲۰۲۱ بِکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۹۷
- ۰۲ کتک ۲۰۲۱ بِکرمی لچھمن سِنگھ دے گرہ نانک پُرا امرتسر ۸۱۱
- ۰۳ کتک ۲۰۲۱ بِکرمی ہرچند سِنگھ دے گرہ نانک پُرا امرتسر ۸۲۱
- ۰۳ کتک ۲۰۲۱ بِکرمی سننا سِنگھ دے گرہ نانک پُرا امرتسر ۸۲۴
- ۰۳ کتک ۲۰۲۱ بِکرمی ہر بھجن سِنگھ دے گرہ نانک پُرا امرتسر ۸۲۵
- ۱۰ کتک ۲۰۲۱ بِکرمی بلونت سِنگھ نال ترسکا امرتسر ۸۳۲

- ۱۵ گتک ۲۰۲۱ بکرمی باہر راستے وچ آلڑ پنڈی گرداس پُر ۸۴۰
- ۱۵ گتک ۲۰۲۱ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ آلڑ پنڈی گرداس پُر ۸۴۷
- ۱۶ گتک ۲۰۲۱ بکرمی ہر سنگت نوٹ آلڑ پنڈی گرداس پُر ۸۵۸
- ۱۶ گتک ۲۰۲۱ بکرمی میلا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۶۷
- ۱۷ گتک ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۶۹
- ۱۷ گتک ۲۰۲۱ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ نیا شالہ گرداس پُر ۸۷۴
- ۱۷ گتک ۲۰۲۱ بکرمی مکھن سنگھ دے گرہ بٹر کلا گرداس پُر ۸۷۷
- ۱۷ گتک ۲۰۲۱ بکرمی پریم کور دے گرہ ٹھیکری گرداس پُر ۸۸۶
- ۱۹ گتک ۲۰۲۱ بکرمی دیوالی دوس تے ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۸۷
- پہلی مگھ ۲۰۲۱ بکرمی لال سنگھ ہیراں جیٹھووال امرتسر ۸۸۹
- ۰۲ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی جیٹھووال امرتسر ۹۱۲
- ۰۲ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی اندر پرست مارگ امرتسر ۹۱۵
- ۰۲ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۱۸
- ۰۲ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۲۱
- ۰۳ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۲۶

- ۰۳ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی امر سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۹۳۳
- ۰۴ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی ٹھاکر سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۹۳۶
- ۰۵ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی جنیل سنگھ دے گرہ شاہوالا فروزپُر ۹۴۸
- ۰۶ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی گرداس سنگھ دے گرہ شاہوالا فروزپُر ۹۵۸
- ۰۶ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی کرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۹۶۳
- ۰۶ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی نچھتر سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۹۶۶
- ۰۷ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۹۸۱
- ۰۷ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی مہیندر کور دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۹۸۷
- ۰۷ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی بلونت سنگھ دے گرہ چڑھدی تلونڈی فروزپُر ۹۹۲
- ۰۸ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی سردارا سنگھ دے گرہ مناواں فروزپُر ۱۰۰۰
- ۰۸ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی گردیال سنگھ تے چند کور دے گرہ نواں رامووالا فروزپُر ۱۰۰۵
- ۰۸ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی اُجاگر سنگھ دے گرہ رامووالا فروزپُر ۱۰۰۷
- ۰۸ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی مادھو سنگھ دے گرہ رامووالا فروزپُر ۱۰۰۹
- ۰۸ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی کیپور سنگھ دے گرہ موگا فروزپُر ۱۰۱۰
- ۰۸ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی سرین سنگھ دے گرہ ندھاں والا فروزپُر ۱۰۱۰

- ۰۹ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی سیتل سنگھ دے گرہ ڈگرو فروزپر ۱۰۱۹
- ۰۹ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی میلا سنگھ دے گرہ ڈگرو فروزپر ۱۰۲۱
- ۰۹ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی دھنا سنگھ دے گرہ ڈگرو فروزپر ۱۰۲۱
- ۰۹ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی گرچن سنگھ دے گرہ سدا سنگھ والا فروزپر ۱۰۲۲
- ۱۰ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی بیبی پنجاب کور دے گرہ سدا سنگھ والا فروزپر ۱۰۲۸
- ۱۰ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی جورا سنگھ دے گرہ سدا سنگھ والا فروزپر ۱۰۳۰
- ۱۰ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی گردیال سنگھ سدا سنگھ والا فروزپر ۱۰۳۲
- ۱۰ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی گھنا سنگھ دے گرہ کیلاش فروزپر ۱۰۳۴
- ۱۱ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی سمپورن سنگھ دے گرہ فروزشاہ فروزپر ۱۰۳۴
- ۱۱ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی سندر سنگھ دے گرہ فروزشاہ فروزپر ۱۰۴۲
- ۱۱ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ بستی خلیل فروزپر ۱۰۴۶
- ۱۲ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ بستی خلیل فروزپر ۱۰۵۶
- ۱۲ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی گردیپ سنگھ دے گرہ توتال والی فروزپر ۱۰۵۸
- ۱۲ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی نہال کور دے گرہ گولے والا فروزپر ۱۰۶۵
- ۱۳ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی کرپال سنگھ دے گرہ گولے والا فروزپر ۱۰۷۲

- ۱۳ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی سلکھن سینگھ دے گرہ رُکنا مُونگلا فِروزپُر ۱۰۷۶
- ۱۳ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی رام سینگھ دے گرہ فِروزپُر چھاؤنی فِروزپُر ۱۰۷۹
- ۱۴ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی ہر دیو سینگھ دے گرہ فِروزپُر چھاؤنی فِروزپُر ۱۰۹۸
- ۱۴ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی اجمیر سینگھ دے گرہ ڈیری فارم فِروزپُر ۱۱۰۴
- ۱۴ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی سُرجن سینگھ دے گرہ فِروزپُر شہر فِروزپُر ۱۱۰۸
- ۱۵ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی بلیر سینگھ دے گرہ پھاجلکا فِروزپُر ۱۱۱۶
- ۱۵ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی رتن سینگھ دے گرہ ۲۵ بی بی راجستھان ۱۱۲۱
- ۱۶ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی رتن سینگھ دے گرہ ۲۵ بی بی راجستھان ۱۱۳۱
- ۱۶ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی مہاں سینگھ دے گرہ ۲۵ بی بی راجستھان ۱۱۳۵
- ۱۷ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی جاگیر سینگھ دے گرہ رتیوال راجستھان ۱۱۴۶
- ۱۷ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی ملکیت سینگھ دے گرہ بنوالا گنگا نگر ۱۱۴۸
- ۱۸ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی بیبی تیز کور دے گرہ بنوالی گنگا نگر ۱۱۵۶
- ۱۸ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی ہربنس سینگھ دے گرہ سپڈ فارم ابوہر ۱۱۵۹
- ۱۸ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی لاپھ سینگھ دے گرہ چک فتح سینگھ والا بٹھنڈہ ۱۱۶۲
- ۱۹ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی ہرچند سینگھ دے گرہ ہررائے پُر بٹھنڈہ ۱۱۶۹

- ۱۹ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی جاگیر داس دے گرہ خیالی والا بٹھنڈہ ۱۱۷۵
- ۲۰ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی بگھر سنگھ دے گرہ برگاڑی بٹھنڈہ ۱۱۸۰
- ۲۰ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ راجیانا بٹھنڈہ ۱۱۸۴
- ۲۰ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی کیپور سنگھ دے گرہ موگا فروزپور ۱۲۸۸
- ۲۰ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی بیبی شام کور دے گرہ موگا فروزپور ۱۱۹۱
- ۲۰ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی کپھر سنگھ دے گرہ رچیوال فروزپور ۱۱۹۲
- ۲۱ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی مل سنگھ دے گرہ رچیوال فروزپور ۱۱۹۷
- ۲۱ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ منڈی جمال فروزپور ۱۱۹۹
- ۲۱ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی بگیچا سنگھ دے گرہ منڈی جمال فروزپور ۱۲۰۱
- ۲۱ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی تارا سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۱۲۰۴
- ۲۱ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی تیجا سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۱۲۰۶
- ۲۲ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۱۳
- پہلی پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۱۷
- ۰۲ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۳۱
- ۰۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۳۵

- ۰۶ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۴۲
- ۰۷ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۴۶
- ۰۸ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۵۰
- ۰۹ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۵۸
- ۱۰ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۶۳
- ۱۱ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی پاکستانی مسلمانان دے نال مسانیاں ۱۲۶۷
- ۱۱ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۷۰
- ۱۲ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۷۵
- ۱۳ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۸۱
- ۱۳ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی بخشیش سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۲۸۴
- ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی سورن سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۲۹۲
- ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی ہرجیت سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۲۹۶
- ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۲۹۸
- ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی اجیت سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۳۰۲
- ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی لیفٹینینٹ مہیندر سنگھ نیاشالا گرداس پُر ۱۳۰۴

- ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی راوی کنڈھے نزدیک اوگرا گرداس پُر ۱۳۱۱
- ۱۵ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی اُجاگر سِنگھ دے گرہ مِیاں گرداس پُر ۱۳۱۶
- ۱۵ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی اُجاگر سِنگھ دے گرہ مِیاں گرداس پُر ۱۳۲۱
- ۱۵ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی پِنڈ مِیاں تون اوگرے نوں رستے وچ گرداس پُر ۱۳۲۳
- ۱۵ پوہ ۲۰۲۱ پکرمی گیان سِنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۱۳۳۲

سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وِشنوؤں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وِشنوؤں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وِشنوؤں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وِشنوؤں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وِشنوؤں بھگوان دی جے

☆ ۲۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی گیان چند دے گرہ خیرووال ☆

ستگر شبد سچ گیان، آد انت وڈیائیا۔ جگ چوکری دیوے دان، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کوئن وچوں جن بھکت کرے پروان،
 جس جن اپنی دیا کھائیا۔ دوس زین اک دھیان، گھڑی پل نہ ونڈ وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ منتر اک
 سمجھائیا۔ شبد انادی ستگر منتر، زرگن سرگن کرے پڑھائیا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، گھٹ گھٹ دئے سمجھائیا۔ بھيو چکا گگن
 گگنتر، گرہ منڈل کھوج کھوجائیا۔ پنج تت بوجھا بسنتر، امرت میگھ برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔
 ستگر شبد سرب گنوت، دیوے مان وڈیائیا۔ اتم سریشٹ وچ جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سرتی شبدی میل ملاوا ساچے
 کنت، اتم پرما تم پڑدا لاپیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، ساچی سکھیا دئے سمجھائیا۔ کوڑی کیرپا گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھيو
 کھلایا۔ سچ دوار بنے درویش منگت، گھر ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ لیکھا چکے جیرج انڈج، اُتبھج سیٹیج پنڈھ مکائیا۔ ساچی بنے دھر دی بنت،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ ستگر شبد بودھ آگادھ، بن اکھراں آپ پڑھائیندا۔ کوئن کوٹ لبھدے
 سنت سادھ، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جوگ ابھياس اندر رہے آرادھ، ڈونگھی کندر اندر ڈیرہ سرب لگائیندا۔ سُن سادھی اندر ہو
 وساد، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ کھوج کھوجائیندا۔ اٹھ پھر دوس زین کرن یاد، رسنا جہوا بتی دند صفت صلاحندا۔ ڈھولک چھینے وجاون

ناد، دُهن آتمک راگ سچ نہ کھئے درڑائیندا۔ من واسنا رہے بہاج، چارے کُنٹ کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ستگر شبد کہے میں دُھر دا سوامی، اکو اک ایک وڈیائیا۔ آد جُگاد انتریامی، جُگ جُگ ویکھ وکھائیا۔ وشن برہما شو میرے پریم دی بولن بانی، دُھر دا راگ سُنائیا۔ لیکھ لیکھن شاستر سِمرت وید پُرانی، سِمرت میرا ناؤں رہی جس گائیا۔ کھیلاں کھیل دو جہانی، جاگرت جوت کران رُشنائیا۔ اٹھ دس پد نربانی، گیتا گیان اک درڑائیا۔ انجیل قرآن میری نشانی، الفیے کران پڑھائیا۔ پیر پیغمبران دساں کھیل مہانی، مہا اکتھ کتھ سُنائیا۔ گر اوتاراں کر پروانی، سچ پروانہ اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ شبد گیان کہے میں سُرُپیر، سمرتھ اک اکھوائیندا۔ جن بھگتاں ماراں نیرالا تیر، انیالا آپ چلائیندا۔ کایا اندر ساچے مندر بجر کپاٹی دیواں چیر، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیندا۔ نابھی گولی امرت بخشاں نیر، ساچا جام اک پیائیندا۔ منزل چاڑھ دیواں آخر، ساچی چوٹی آپ بہائیندا۔ نہ کوئی ایشٹ دیو سوامی نہ کوئی تصویر، رُپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جاتا نظری آئے گہر گمبھیر، گنوتا سوہیا پائیندا۔ میری صفت کر کے گئے پیر فقیر، اولیا غوث کُتب سرب رسنا گائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ شبد گیان کہے میں وڈا داتا، داتیاں وچوں نظری آئیا۔ میرا کھیل نہ کیسے پچھاتا، نہکرمی ہو کے کرم کھائیا۔ جُگ چوکڑی گر اوتاراں پیر پیغمبران دیواں ساتھا، سکلا سنگ نبھائیا۔ اکھراں نال جناواں گاتھا، نیراکھر اک سمجھائیا۔ نت نوت میٹاں اندھیری راتا، ست ستوادی سچا چند چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ شبد کہے میرا گیان گہر گمبھیر، کوٹن کوٹاں وچوں ورلے نظری آئیا۔ میں اگم اتھاہ اُچ محل اٹل وساں آخر، مقام حق ڈیرہ لائیا۔ میرا کھیل بے نظیر، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ میں دیواں مان شاہ حقیر، اُچ نیچ اکو رنگ وکھائیا۔ میرا پریمی کدے نہ ہوئے دلگیر، دُئی دویت رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ میں شرع کٹاں زنجیر، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ میں ہوئے کڈھاں پیڑ، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ شبد گیان کہے میں سچ مردنگا، آد جُگادی اک وجائیندا۔ لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر دیواں ست اندا، اند آتم وچوں پرگٹائیندا۔ دُونگھی بھوری کایا کوری سچ پرکاش کران چندا، جوتی جاتا دگمگائیندا۔ بھيو چُکاواں کھنڈاں پُریاں برہمنڈاں، لَواں

چرناں ہیٹھ وکھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پڑھاؤندا رہیا چھندا، سوہلا ڈھولا اپنا ناؤں وڈیائیندا۔ بھاگ لگاؤندا رہیا پنج تت کایا ماٹی
 خاکی بندہ، بندگی اپنی اک جنائیندا۔ نیت پرکاش کردا رہیا اندھا، لوچن اکو اک کھلائییندا۔ کایا چولی چڑھاؤندا رہیا رنگا، ڈرمت میل
 دھوائیندا۔ آد جگاد جگ چوکرئی ہو کے ٹھنڈا، اگنی تت بھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔
 گیان کہے میں سدا نہکرمی، کرم کانڈ وچ کدے نہ آئی۔ جن بھگت سہیلے کر کر میلے ملاواں چرنی، چرن چرنودک مکھ چوائیا۔ نیت کھول کے
 ہرنی پھرنی، نج لوچن کران رُشنائیا۔ ساچی دساں جگ جگ ترنی، ستجگ تریتا دواپرکلجگ پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، میرا لیکھا رہیا چکائی۔ شبد گیان کہے میرا لیکھا اگم، اگوچر دیونہار وڈیائیا۔ نہ مراں نہ پواں جم، مات گرہ نہ پھیرا پائی۔ پون
 سواس نہ کوئی دم، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئی غم، چنتا چکھا نہ کھئے جلائی۔ ترسنا روگ نہ ہیٹھے طم، ترے گن
 تت نہ کھئے وکھائی۔ اپنا بیڑا آپے بنھ، ڈھر دے کندھ اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ سچ در سچ رہیا سمجھائی۔
 شبد گیان کہے میرا کھیل اولا، ہر حضرت آپ کرائیندا۔ جگ چوکرئی پھڑائے پلا، پلو اپنے نال بندھائیندا۔ سچ سندیش نت نوت گھلاں،
 منتر انتر نام درڑائیندا۔ پاواں سار جلاں تھلاں، ٹلے پربت پھول پھولائیندا۔ دئی دویتی میٹاں سلا، ہومے روگ چکائیندا۔ جگ چوکرئی
 اچھل اچھلا، ول چھل دھاری ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر سر میرے ہتھ رکھائیندا۔ شبد گیان کہے
 میں دساں ریت، ڈھر دی آپ جنائیا۔ جگ چوکرئی کھیلان کھیل مندر مسیت، شودوالے مٹھ رچن رچائی۔ گر در دساں دھام اتیت،
 ترے گن ڈیرہ ڈھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ مارگ رہیا وکھائی۔ شبد گیان کہے جگ چار، جیواں جنتاں کران
 پڑھائی۔ اکھراں نال کر پیار، لوکات دیاں وڈیائیا۔ گرمکھ گرسکھ ورلے لواں اٹھال، سرتی سرت آپ جگائی۔ اندر وڑ کے پچھاں حال، کایا
 مندر پھول پھولائی۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کران رُشنائیا۔ امرت آتم جام پیال، رس اکو اک وکھائی۔ سچ پریتی نیہاواں نال،
 ادھوچکارنہ کھئے ٹڑائی۔ گر اوتاراں پورا کران سوال، پیر پیغمبراں پیج رکھائی۔ نت نوت چلاں اولڑی چال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، نرگن نرکار نرویر اپنی سیو لگائی۔ شبد گیان کہے میں دساں سچ، ست ست درڑائیندا۔ جگ چوکرئی کھیل کھیلان ہس ہس،

سوہنگ ہنسا رُوپ وٹائیندا۔ پندھ مُکواں نَس نَس، بن پاندھی پھیرا پائیندا۔ ہرجن پردے وس وس، ساچا منتر اک سمجھائیندا۔ پریم
 پیار دا دے کے رس، نجھر جھرنا اک جھرائیندا۔ سُرتی شبدی کر اکٹھ، سوہنا میل ملائیندا۔ نام ندھان اگتی وجے ند، دُھر دا راگ
 الائیندا۔ ساچی سیجا چڑھاں بھج، انتر آتم ویکھ وکھائیندا۔ ست جیکارا بولاں گج، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ شبد گرو کہے میری ساچی سکھیا، گرمکھ ورلے پائیا۔ جن بھگتاں دیواں دُھر
 دی بھچھیا، ست نام ورتائیا۔ سنتاں کر کے پورن اچھیا، ترسنا جگت بھجائیا۔ لیکھ چکاواں بدھنا لکھیا، آگے دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رہبر ہو کے رہیا جنائیا۔ شبد گیان کہے میں آواں جگ، نرگن زیور ویس وٹائیا۔ سنت سُپیلے سجن لبھ، اپنا
 سنگ نبھائیا۔ کراں وسیرا اُپر شاہرگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھائیا۔ جنم کرم دی بھجاواں آگ، ہومے روگ جلائییا۔ ہنس بناواں پھڑ پھڑ
 کگ، کاگوں ہنس اڈائیا۔ گھر سجن ساچے سد، ہوکا دے کے دیاں سمجھائیا۔ بن مکے کعبیوں کرا کے جج، حُجرہ حق دیاں وکھائیا۔ بن مندر
 مسیتوں جاواں لبھ، کایا مندر اندر پڑدا لاپیا۔ ست پرکاش ہو کے جاواں جگ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، میرا کھیل رہیا وکھائیا۔ شبد گیان کہے میں ویکھاں جگ، جگ چوکری پھیرا پائیا۔ ستجگ تریتا دواپرگیا لک، کلجگ اتم
 بیٹھا نین اٹھائیا۔ اٹھ پہر دوس زین کوڑی کیریا سکھنا رہیا سکھ، ساچی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن لگا دکھ، ہومے روگ نہ
 کھئے چکائیا۔ کام کرودھ لوہ موہ ہنکار گھر گھر رہیا بک، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ مایا ممتا ہومے ہنگتا کوڑی کیریا گرہ گرہ پئی اٹھ، پت
 ٹاہنی رہی سکائیا۔ ٹھگاں چوراں یاراں پائی لٹ، ست سروپ وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا پیا پتا پت، نار کنت نہ کھئے وڈیائیا۔ سادھ
 سنت مندر مسجد شودوالے رہے لٹ، گر در بیٹھے اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کھائیا۔ شبد
 گیان کہے کلجگ پیا رولا، کوکے جگت لوکائیا۔ کیسے نظر نہ آوے مؤلا، بسمل روپ نہ کھئے وٹائیا۔ پاپاں بھار کرے نہ کوئی ہؤلا، سیس ہتھ
 نہ ٹکائیا۔ نیترووے گرلاوے دھرنی دھرت دھؤلا، کھلڑے کیس رہی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل
 رہیا ورتائیا۔ شبد گیان کہے کلجگ منگی اسپس، پرہ آگے اک عرضوئیا۔ کیرپا کر صاحب جگدیس، جگدیسر دینی سچی ڈھوئیا۔ کیسے

چہتر نہ جھلے سیس، شاہ سلطان رہے روئیا۔ کریں کھیل بیس بیس اک اکیس، لیکھا چکے ترے ترے لوئیا۔ ٹھیک رہے نہ کیسے نیت، نیتوان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر تیرے آس رکھائیا۔ شبد گیان کہے میں اوچا، اگم اتھاہ اکھوائیندا۔ کلجگ گیان کہے میں پھراں چارے کوٹا، دہ دشا ویکھ وکھائیندا۔ میرا نشان دو جہان جھوٹا، پُری لوء نہ کھئے پلائیندا۔ میں گھر گھر کوڑی کریا بیجیا بوٹا، جوٹھ جھوٹھ پھل لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ کلجگ گیان کہے میں بڑا چنگا، چنگی طرح سمجھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کیتا مندا، انتر آتم سمجھ کھئے نہ پائیا۔ گھر گھر کوڑا دے پکھنڈا، سچ سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ سادھ سنت آتم رنڈا، ہر ہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ تٹ سرورر جل دے نہ ٹھنڈا، جگت اگنی رہی تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اچرج لپلا رہیا ورتائیا۔ کلجگ گیان کہے میں وڈا بلوان، بلدھاری اکھوائیندا۔ گھر گھر کھیل کھلاواں جگت شیطان، شرع وچ لڑائیندا۔ شاہ سلطان کیتے بے ایمان، ساچا عدل نہ کھئے کھائیندا۔ مایا رانی ہوئی پردھان، غریب نائیاں گلے نہ کھئے لگائیندا۔ چاروں گنٹ دے ویران، بوٹا ست نہ کھئے لہرائیندا۔ ساڈھے تین ہتھ کایا بنک خالی دے مکان، وست امولک وچ نہ کھئے رکھائیندا۔ رسنا جھوا بتی دند پنڈت پاندھے ملا شیخ مساک دین گیان، انتر آتم پرہو میل نہ کھئے ملائیندا۔ جگت وڈیا کھلی دے دکان، چوڈاں ہٹ راہ چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا اپنے وچ چھپائیندا۔ کلجگ گیان کہے مینوں ملیا موقع، چوتھے جگ ملی وڈیائیا۔ میں سب نوں دیواں دھوکھا، کوڑی کریا وچ پھسائیا۔ کیسے گھر جگن نہ دیواں دیپک جوتا، انحد ناد نہ کھئے شنوائیا۔ سادھاں سنتاں ڈونگھی بھور لوایا غوطہ، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میری بنت رہیا بنائیا۔ کلجگ گیان کہے میں اکل کل دھاری، گلونت دئے وڈیائیا۔ میں ویکھاں سرشٹی ساری، نو کھنڈ ست دیپ پھول پھولائیا۔ بن کے پھراں وچ جواری، بھجان واہو داہیا۔ جیا رہے نہ کیسے کواری، نیتر نین نہ کھئے شرمائیا۔ مات پت نہ کھئے پیاری، بھین بھائی ساک سجن نار کنت نہ کھئے وڈیائیا۔ ویسوا روپ سرشٹی ساری، چاروں گنٹ ہوئے خواری، ساچی سیج نہ کھئے سہائیا۔ مکھ موژن گر اوتاری، پیر پیغمبر پلو نہ کھئے پھڑائیا۔ شاستر سمرت نہ کرن وچاری، وید پُران نہ کھئے درڑائیا۔ انجیل قرآن نہ کھئے ادھاری، مصلہ حق نہ کھئے سنائیا۔ پیر فقیراں ہوئے خواری، کتب غوث رہے گرلائییا۔

سب دی بازی جائے ہاری، جت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ پرہ نال ملن دی جو کرے تیاری، تس اندر کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دیاں چلائیآ۔
 سچ نام دی پھیر بہاری، ڈھر دی وست اندر رہن نہ پائیآ۔ جدھر ویکھے کوڑی یاری، کوڑ کوڑیاں نال پرنائیا۔ ہونے پرکاش نہ بہتر ناڑی، تن
 سو سٹھ ہاڈی وجے نہ کھئے ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میری سیوا سچ سمجھائیآ۔ کلجگ گیان کہے میں دساں راہ،
 رہبر ہو سمجھائیآ۔ ویکھو پرہ نون کوئی ملیو نہ، ناؤن نرنکارا لین کھئے نہ پائیآ۔ صدی چوڈھویں میرا محمد بنے گواہ، چوڈاں طبق شہادت دین
 بھگتائیآ۔ کوڑی کریا نال ہووے نکاح، شریعت حق حق سمجھائیآ۔ مرد مردانے کران بے وفا، مکھ سارے جان بھوئیآ۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل رہیا ورتائیآ۔ کلجگ گیان کہے میرا ساچا پرچہ، سادھاں سنتاں آگے دئے ٹکائیآ۔ پیر پیغمبر کرن چرچا،
 مخاطب ہو کے رہے سنائیآ۔ آگے جان دا کسے کول نہ رہیا خرچہ، خالی ہتھ دے لوکائیآ۔ جیوڈیاں جگ کھئے نہ مردا، مریاں جیون کھئے نہ
 پائیآ۔ ساچے پوڑے کھئے نہ چڑھدا، ہر نہ کھئے وسائیآ۔ جگت ترسنا جیو جنت سڑدا، مایا ممتا کرے لڑائیآ۔ ترے گن اگنی وچ سڑدا،
 امرت میگھ نہ کھئے برسائیآ۔ میری میری وڈا چھوٹا کردا، تیری تون گئے سرب بھلائیآ۔ پاربرہم پت پریشور ویکھ لے تیرے کولوں کوئی نہ
 ڈردا، گر اوتاراں پیر پیغمبراں بھے نہ کھئے رکھائیآ۔ سچ پریم کوئی نہ کردا، جگت خواہش نال بیٹھے آس لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، مینوں دتا اک ور، جگ لیکھا ویکھ وکھائیآ۔ کلجگ گیان دی سن کے بات، شبد گیان لے انگریائیآ۔ نیتر کھول مارے جہات،
 نین اک اٹھائیآ۔ تیری کریا تیرے ساتھ، تیری جھولی پائیآ۔ تون کوڑ کڑیاں دینی دات، اپنے گھر ورتائیآ۔ سچ سندیسہ تڈھ نون دیواں
 اکھ، اکو وار پڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا لیکھا رہیا سمجھائیآ۔ شبد گیان کہے اٹھ مار جھاک، کلجگ گیان تینوں
 دیاں سمجھائیآ۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑیاں نکلی باقی، جنہاں پاربرہم پرہ لیکھا جھولی پائیآ۔ میں اندر وڑ کے کھولی اوہناں تاکی، بجر
 کپائی پڑدا دتا ہٹائیآ۔ جام پیایا بن کے ساقی، امرت پیالہ ہتھ اٹھائیآ۔ اوہناں آتم سچ سروور نہاتی، ڈرمت میل دھوئیآ۔ کر پرکاش دیوا باقی،
 اکو جوت نور رُسنائیآ۔ سیج سہنجنی شہائے پرکھ سمراتھی، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا
 دیوے چائیں چائیا۔ شبد گیان کہے اٹھ ویکھ بھگت، کلجگ تینوں دیاں وکھائیآ۔ جنہاں دی لیکھ لگی بوند رکت، پنج تت ملی وڈیائیآ۔

پرہہ انتر دتی آتم شکت، باہروں شخصیت دتی بنائیا۔ اپنے وچ نہ رکھیا فرق، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ جنم کرم دا مٹیا ہرکھ، چنتا سوگ نہ کھئے
 وکھائیا۔ آون جاون ہویا ترک، لگھ چوڑاسی نہ کھئے بھوئیا۔ گرمکھ مڑ کے اپنے گھر جان پرت، جس گھر وچوں اپنا آپ لے کے آئیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ شبد گرو کہے ویکھ گرمکھ تڑدے، ہوئی ہوئی اپنا پنڈھ مکائیا۔ کلجگ تیرے
 گیان کولوں کدے نہ مڑدے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ستگر پرتی ساچی جڑدے، ناتا جڑیا بے پرواہیا۔ ایہو کھیل آگے دھر دے، دھر
 مستک ویکھ وکھائیا۔ تیرے سنگی ساتھی ویکھ ویکھ جھردے، ہو کے لے لے اپنا آپ گوائیا۔ جنہاں گرمکھاں اندروں فُرنے اوہ پھردے،
 جو فُرنے سب دے بند کرائیا۔ اوہ جاگت روپ کرے مُردے، مُردیاں وچوں مُرد ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، اچرج لیلہا وکھائیا۔ شبد گیان کہے اٹھ ویکھ سنت، تیرے نیتر دیاں وکھائیا۔ جنہاں ملیا ہر جو سوامی کنت، پت پریشور
 بے پرواہیا۔ اوہناں دی آپ بنائے بنت، گھڑن بھنہار ویکھ وکھائیا۔ جگت نیتر وینہدی رہ جائے جنت، جیو سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کھوج سکے نہ
 کوئی پنڈت، چوڈاں ودیا دئے ڈبائیا۔ جنہاں کیرپا کرے آپ انت، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ
 دیونہار سرنائیا۔ شبد گیان کہے ویکھ گرمکھ رنگ، کل اتم انت چڑھائیا۔ صفت کرے نہ کوئی بٹی دند، رسنا جہوا نہ کھئے سمجھائیا۔ ساچے
 سنتاں کولوں پُچھ اند، کی صاحب دتا وکھائیا۔ جنہاں دی آتم لئی گنڈھ، پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ اوہ سہاگن ہوئی رنڈ، ڈباگن روپ نہ کھئے
 وکھائیا۔ آسا منسا پوری ہوئی منگ، ترسنا ترکھا بُجھائیا۔ گھر پرکاش ویکھیا چند، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گیان کہے میرا گیان گجھا، گیان وچوں گیان پرگٹائیا۔ بھو چکاواں ایکا دوجا، دئی دویتی ڈیرہ
 ڈھائیا۔ گول ناہ کران مودھا، اوندھا کر کے جھرنا دیاں جھرائیا۔ سچ دوار گرمکھ سوچھا، جنہاں اپنا بھیو کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گیان کہے آیا گیان گیان چند، چند چاندنی نین شرمائیا۔ خوشی ہویا بند بند، بندی خانہ دتا
 تڑائیا۔ آگے پچھے ننگی نہ ہووے کنڈ، ایتھے اوتھے دو جہان سہائیا۔ پریم پیار دا بخش اند، پرتی اکو اک وکھائیا۔ جگ جنم دی وچھڑی آتم
 پر ماتم لئی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنے تند بندھائیا۔ جگت ترسنا ہووے ہنگتا مایا ممتا میٹ پائی ٹھنڈ، بوند سوانتی مکھ چوائیا۔ سچ

سرور ٹہایا دُھر دی گنگ، جمنا سُرستی گوداوری بیٹھی دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس اپنا گیان دتا
 سمجھائیا۔ جس پرہ دیوے اپنا گیان، بن اکھراں آپ پڑھائیندا۔ سو انتر آتم پر ماتم کرے پروان، دُوجا ایشٹ نہ کھئے منائیندا۔ امرت آتم منگے
 پین کھان، جگت ترسنا بھکھ گوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ شبدا گیان جگت اوہ،
 جو جگ جگ پڑھائیندا۔ کلجگ اتم سوہنگ سو، ستجگ سچا راہ وکھائیندا۔ کوڑی کِریا نالوں کرے نرموہ، مُحبت اکو گھر بندھائیندا۔
 سچ پریم نال جائے چہوہ، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ بھگت بھگوان اکو رُپ جاون ہو، دُوجا ویس نہ کھئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا منتر اک سمجھائیندا۔ ساچا منتر دُھر دا نیم، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جن بھگتاں دیوے لہنا دین، وست اموک
 جھولی پائیا۔ ٹھاکر ہو کے بنے ساک سین، اباشی ہو کے دُھر دی سیوکھائیا۔ نانا توڑ بھائی بہین، لو انتر اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا منتر شبدا گیان، لیکھ چُکائے دو جہان، پینڈا مکے زمیں اسمان، گگن گگنتر چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ گر کا گیان جو
 گرمکھ پڑھدا، بھگتی سچ کھائیا۔ پوڑے پوڑے اپنے چڑھدا، پچھلا پنڈھ چُکائیا۔ سُکھمن ٹیڈھی بنک کدے نہ اڑدا، ایڑا پننگل نین شرمائیا۔
 سچ سرور ساچے تردا، دُھر دی تاری لائیا۔ بجر کپائی پڑدا سڑدا، دُئی دویتی پرے ہٹائیا۔ اپنے گھر وچ آپے وڑدا، سُرتی شبدا جوڑ
 جڑائیا۔ دپیک جوتی اکو جگدا، نورو نور نور رُشناٹیا۔ پلنگ رنگیلا ساچا سچ دا، پاوا چول نظر کیسے نہ آٹیا۔ صاحب ستگر باہوں
 پھڑدا، بن ہتھ لائے اٹھائیا۔ ہرجن اپنی گودی دھردا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ لیکھا دسے پھیر گلے گھر دا، دسم دواہی پار کرائیا۔ سُن اکم
 چرناں ہیٹھ رکھدا، اکھ اگوچر اپنی کار کھائیا۔ گنڈا لاہ کے تھر گھر دا، ساچا مندر دئے سہائیا۔ میل ملائے اپنے پر دا، پریم وکھائے چائیں
 چائیا۔ جس نالوں وچھڑیا چر دا، جگ چوکرئی کال وھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبدا گیان نال ملائیا۔ شبدا گیان
 کرے ملاوا، ملنی ہر جگدیس کرائیندا۔ شبدا گرُو دا شبدا دعوا، جھوٹھا کھیل نہ کھئے وکھائیندا۔ جن بھگتاں درگاہ ساچی لگا ناواں، گھر
 ساچے آپ بہائیندا۔ تنہاں گرمکھاں سدا سدا سد بل بل جاواں، جو اپنا گھر ویکھن آئیندا۔ دوباں ملدیاں ٹھنڈیاں چھاواں، صاحب سوامی
 سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ دھن جنیدیاں جگت ماواں، جن ککھیں بھگتاں ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبدا گیان

پار لنگھائیندا۔ شبد گیان اترے پار، جن بھگت رہے سُنائیا۔ کبیر جُلاہا کرے پُکار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ روداسا واجاں رہیا مار، گل
 ہین ملی وڈیائیا۔ بھگت وچھل گِرور گِرہار، بدر سُدائے پار لنگھائیا۔ دھرو پرہلاڈ اُتِریا پار، ہر جو پِیج رکھائیا۔ سَتجگ تریتا
 دوپرویکھے وارو وار، نت نوت ویس وٹائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے کرتار، کرتا ہو کے پھیرا پائیا۔ چاروں کُنٹ نو کھنڈ ست دیپ ویکھے
 وگسے ویکھنہار، بن اکھاں ویکھ وکھائیا۔ کاگد قلم نہ لکھنہار، قلم شاہی نہ کھئے وڈیائیا۔ سنت سہیلے آپ اُہار، لکھ چوڑاسی وچوں باہر
 کڈھائیا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا کرے کھیل اپار، اپرمپر سوامی انتر جامی اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، شبد گیان گُرو گُردیو، آد جُگادی الکھ اہیو، اپنے چرناں نال رکھائیا۔ شبد گُرو گُردیو سارے لبھدے، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔
 مکے کعبے کردے سجدے، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ مندر مسجد شودوالے مُنہ دے بہار ڈھنڈے، مستک ٹکا دھوڑی رہے رمائیا۔ تٹ تیرتھ
 سروور پانی ٹھردے، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اپنا آپ اگتی بھیٹ چڑھائیا۔ بن شبد گیان کوئی نہ ویکھے تردے، پار کنارہ نظر کیسے نہ آئیا۔
 وڈیاوان وڈیا وچ ویکھے رُڑھدے، ساچی منزل نہ کھئے چڑھائیا۔ ایہہ کھیل اگتی گر دے، جو دُھر دے لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ شبد گیان کہے میں جُگ جُگ تاراں، جن بھگتاں دیاں وڈیائیا۔ شاہ سُلطاناں کولوں کدی نہ ہاراں،
 کھنڈا کھڑگ بھ نہ کھئے وکھائیا۔ کر کِریا وکھاواں سچا گھربارا، جس دربارے بیٹھا بے پرواہیا۔ دیپک جوتی اک اُجیارا، تیل باقی نظر کھئے نہ
 آئیا۔ جن بھگتاں کر سدا پیارا، پریم پریتی وچ بندھائیا، گیاناں وچوں گیان باہرا، دھیاناں وچوں دھیان ظاہرا، حاضر حضور ہو کے دیاں
 وڈیائیا۔ گُرمکھ گُرمکھ ہرجن ہر بھگت ہر کا سٹ دُلارا، دُولھو دُولھا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ گیان کی کرے وچارا، دُور دُراڈا بیٹھا گُرمکھاں
 کولوں اپنا نین رہیا شرمائیا۔ جس ویلے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سُنے جیکارا، بھجے واپو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، آپے جانے آر پار کنارہ منجھدھار آپے اپنی کھیل وکھائیا۔

☆ ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی رام کور چھمب ☆

نرگن روپ لبھدے رام، رمنا ہوئی جگت لوکائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ کھوجدے گرام، گاؤں گاؤں دین ڈہائیا۔ سر سرورور
 تیرتھ تٹ ندیاں نالے کرن اشنان، دُور ڈراڈے چل چل پاندھی راہیا۔ رسنا جہوا بئی دند منتر پڑھن کلام، دوس زین دھیان لگائیا۔ جنگل
 جوہ اُجاڑ پہاڑاں پھردے بیا بان، ڈُونگھی کندر آسن لائیا۔ اگنی تپ پوجا کردے پون پانی مسان، تن خاکی خاک رمائیا۔ سیل پابن کھوجدے
 پھرن بھگوان، اٹاں پتھر دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ بھجن انجان، ودوان نٹھن واہو داہیا۔ پڑھ پڑھ تھکی جگت زبان، جہوا اپنا بل لگائیا۔
 جگت نشانے بناؤندے گئے شاہ سلطان، مایا ممتا سنگ رکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ بن بھگتاں کیسے ہتھ نہ آیا رام، نیتر درس کھئے نہ
 پائیا۔ رام لبھ لبھ سارے تھکے، تھکاوٹ وچ لوکائیا۔ پُستک پڑھ پڑھ سارے اگے، رسنا ہوئی ہلکائیا۔ پاندھی بن بن پھرے مدینے مکے،
 سجدہ کر کر سیس نوائیا۔ مندر مسجد سارے کیتے رئے، انتر وڑ وڑ ویکھ وکھائیا۔ گرو دوار کیسے نہ لبھے، اُچے مندر دین ڈہائیا۔ سارے
 ویکھن سچے کھبے، اگے پچھے دھیان لگائیا۔ جگت ریتی نال بدھے، سماج کری گڑمائیا۔ دوس زین پھرن بھجے، سکھ چین نظر نہ آئیا۔ آد
 جگاد جگ چو کڑی بن بھگتاں رام کیسے نہ لبھے، سنمکھ ہو کے درس کھئے نہ پائیا۔ لبھدے پھردے اگنی رام، اندر وڑ وڑ دھیان لگائیا۔ بھنگ
 دھتورا پی کے جام، مدرا پان کرائیا۔ پوست بھنگی پیون کھان، سُرتی سُرت بھلائییا۔ نیتر بند کر کرن دھیان، رسنا جہوا نہ کھئے ہلائییا۔ سن
 سادھی لا بہن انجان، جگت پڑا رہے پائیا۔ مصلہ پڑھ پڑھ انجیل قرآن، اصلا سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ ایشٹ دیو لبھدے پھرن امام، ایمان اپنا
 اک بنائیا۔ دُھر سنڈیسے سُنڈے رہے پیغام، اندیشہ سکے نہ کھئے چُکائیا۔ نت نوت بن بھگتاں کیسے نہ ملیا رام، گھر سجن میل نہ کھئے ملائییا۔
 ----- لبھدے پھردے رام ابناشی، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کھئے نہ بنے سچی داسی، سیوا حق نہ کھئے کمائییا۔ پنڈت پڑھ پڑھ تھکے کاشی،
 ودیا نال وڈیائییا۔ مُلا مساک شیخ کہن انجیل گراشی، قرآن کُتب دئے بنائیا۔ گرتھی کہن رسنا جہوا پڑھیاں بند خلاصی، بندی خانہ رہن
 نہ پائیا۔ سرشٹ سبائی کوئی نہ میٹے اُداسی، سانتک ست نہ کھئے وکھائیا۔ رائے دھرم کئے نہ پھاسی، آون جاون پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ ساچے
 منڈل نظر نہ آئے راسی، سُرتی شبدی گوپی کاہن نہ کھئے نچائییا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا سادھاں سنتاں ناتا بنیا مامی پھپھی ماسی، دُھر دا میل نہ

کھٹے ملائیا۔ پڑدے اوپلے لبھدے پھردے اُپر آکاشی، آکاشاں والا سمجھ کسے نہ آئیا۔ سنجھ سویرے دوس راتی ٹھگی چوری جگت کرن
 بدمعاشی، بدی وچوں نیکی روپ نہ کھٹے بدلائیا۔ بن ہر بھگتاں دُھر دا رام کسے نہ بنیا ساتھی، سگلا سنگ نہ کھٹے نہیائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنہارا ساچی راکھی سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچا رام لبھدے جنگل جوہ، اُجاڑ پہاڑاں پھیرا پائیا۔ پٹھے لٹکے وچ
 ویرانی کھوہ، اپنا آپ مٹائیا۔ پاک کردے بُت رُوح، رحمت اک تکائیا۔ نعرہ سُندے حق ہو، حقیقت کھوج کھوجائیا۔ نیتروندے بال دھڑ
 و، بیٹھے دھیان لگائیا۔ ناد و جاؤندے ٹونہی ٹوں، صوفی راگ الائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نِت نوت ساچے بھگتاں اُجل کرکے مکھ منہ،
 محبت اپنے نال رکھائیا۔ سچا رام ہرجن ساچے تیری کڈھے آپے سوہ، کھوجی ہو کے کھوجے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہربان ہونے سہائیا۔ سچا رام کہے میں لبھیاں کسے نہ لبھدا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ لیکھا جاناں لکھ چوراسی جیو جنت
 سب دا، بھلیا رہن کھٹے نہ پائیا۔ جس ویلے میرا نام جگت جیو جہان بھلدا، ہونے گڑھ بنائیا۔ اوس ویلے میتوں چیتا آوے اپنی کُل دا، جس
 کُل وچوں بھگت لوں پرگنائیا۔ اوتھے لیکھ نہیں کوئی قیمت مُل دا، پیسا ٹکا نہ کھٹے وڈیائیا۔ اپنے تول ترازو ساچے ٹلدا، نام گنڈا اک وکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہونے سہائیا۔ رام کہے میں سچا کھوجی، جگ جگ ویکھ وکھائیندا۔ سدا سدا میں پریم
 چوجی، سوہنے چوج کرائیندا۔ بن میری کرپا میری کسے نہ آوے سوچی، سوچ سمجھ سب دی آپ بھلائیندا۔ میتوں کوئی نہ جانے گیانی
 بودھی، گیانواناں مکھ بھوائیندا۔ میتوں جانے اوہ جو میرے پریم دا روگی، جس دے اندر پریموں درد وکھائیندا۔ اوہ جگت باہر دا بن
 وچوگی، بھگت پیار ودھائیندا۔ میں اُس دا دُھر سنجوگی، جگ وچھڑے میل ملائیندا۔ بے شک لبھدے کوٹن کوٹی، لبھیاں ہتھ کسے نہ
 آئیندا۔ گرمکھو ویکھو چڑھکے بیٹھا چوٹی، دوس زین سوہا پائیندا۔ جگت واسنا کڈھ کے کھوٹی، انتر آتم سوہلا سوہنگ سو سمجھائیندا۔
 ایہو میری اگتی جوتی، جوتاں وچوں جوت گرمکھ ڈگمگائیندا۔ رام بھکھا نہیں کسے دال روٹی، دیونہارا سرب اکھوائیندا۔ اُس دی پریت
 سب توں آتم سب توں بھتی، سب توں چنگی آپ سمجھائیندا۔ گرمکھ سرتی رہے نہ سوتی، جس سوئی کر کرپا آپ اُٹھائیندا۔ سچا رام

جن بھگت بنائے مانک موتی، لال جواہر اکو رنگ وکھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کر کِریا جنہاں اندرون میل دھوتی، تنہاں باہرون نظری آئیندا۔

☆ ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی دؤلت سنگھ، گیان سنگھ، مائی شاہنی دے گرہ نواں چگ ☆

سچ سرن دیوے پرہہ بالک، بچن اپنے لیکھے لائیندا۔ جنم کرم دا بن پرتپالک، گھر ساچی سیو کھائیندا۔ کرم کرم دا میٹ کے آلس، نندرا موہ گوائیندا۔ آتم وچوں کڈھ کے خالص، اپنے رنگ رنگائیندا۔ ایتھے اوتھے بن کے ثالث، بھيو ابھید کھلائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس سچئی سرن سمجھائیندا۔ سرن پڑے جن لوکھات، دیوے مان وڈیائیا۔ آگے جا کے پُچھے وات، سچکھنڈ نواسی بے پرواہیا۔ سچ پرتی بندھے نات، بخشے دُھر سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ساچی سرن منگدے گر اوتار، پرہہ آگے سپس نوائیا۔ ساچی سرن بھگت بھنڈار، پُرکھ ابناشی آپ ورتائیا۔ ساچی سرن سدا رہے جگ چار، نت نوت دیونہارا ویس وٹائیا۔ ساچی سرن گرمکھ ورلے لکھ چوراسی وچوں کرے پار، منجھدھار نہ کھنڈے رُڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچ سرن دی سدا لوڑ، پت پرمیشور کھیل بنائیا۔ آتم پرماتم میلے جوڑ، دُھر سنجوگی روپ وٹائیا۔ سنت سُہیلا جائے بھڑ، گر چيلا ویکھ وکھائیا۔ جنم جنم دی لگی اوڑ، دے درس ترسنا بھکھ گوائیا۔ سدا سُہیلا ہو کے وسے کول، اندرے اندر نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں رکھے اڈول، دھیرج دھرواس اک سمجھائیا۔ سرن پڑے دی رکھے لجا، شاستر سمرت وید پُران گئے سُنائیا۔ ستجگ تریتا دوپرکلجگ پھرے بھجیا، نرگن زرویر پھیرا پائیا۔ سنت سُہیلے گرمکھ سجن سمرتھ ہو کے سر ہتھ رکھیا، مہا اکتھ آپ سمجھائیا۔ گول ناہی امرت رس اگئی دھارا وسیا، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ کوڑ وکارا ہوئے ہنکارا گڑھ ڈھٹھیا، ناتا تٹا جگت لوکائیا۔ ستگر سجن آ کے پُچھیا، اندرے اندر پڑا رسیا چُکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سرن اک وکھائیا۔ سرن پئے پرہہ ٹھاکر ایک، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ جنم جنم دی ساچی ٹیک، کرم کرم دا روگ گوائیا۔ بدھی کرے آپ

بیک، من مت رہن نہ پائیا۔ ترے گن تت نہ مایا سیک، اگنی آگ نہ کھئے جلائیآ۔ آگلا پچھلا ویکھنہارا لیکھ، مستک ریکھ آپ پرگٹائیآ۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہار اک سرنائیا۔ سرن پئے پرہ ساچے ٹھاکر، جو آد جگادی بنت بنائیندا۔ پار کرائے ڈونگھ
 ساگر، نئیآ نوکا نام چڑھائیندا۔ غریب نہانیاں دیوے آدر، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مستک ٹکا اک
 لگائیندا۔ سرن پڑے پرہ بخشے چرن دھوڑ، نام خُماری اک چڑھائیآ۔ سگھڑ بنائے مۇرکھ مۇڑھ، چتر رُپ آپ وکھائیآ۔ ناتا توڑ کوڑو کوڑ،
 سچ سمگری اک سمجھائیآ۔ شبد گیان دے آگنی ٹور، کر ظہور کرے رُشنائیآ۔ ساچا تال و جاوے ٹور، ترت اپنا راگ الائیآ۔ نام بہنڈارا کر
 بھرپور، پچھلا لیکھا دئے چُکائیآ۔ پنج تت دا کرے معاف قصور، حضور ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ پار اُتارنہارا بیڑا پور، جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیآ۔ گرمکھ ویکھو پور تردا، تارنہار دیا کھائیندا۔ سچ سرنائی جو جن پڑدا، پڑدا اوہلا آپ چُکائیندا۔
 جگت جہان وچوں کدے نہ مردا، نام روشن سچ منارا آپ وکھائیندا۔ منزل آگنی پوڑے چڑھدا، جس دا راہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ ستگرؤ
 دوارے کھڑھدا، دئے جوڑ بندنا نیوں نیوں سیس نوائیندا۔ اوتھے تونہی تون ڈھولا پڑھدا، میں ممتا موہ چُکائیندا۔ کیرپال ہو کے پرہ اپنی کریا
 کردا، کیرپن اپنے گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سرن پڑ کیتا دھیان، انتر بوجھ بوجھائیآ۔
 پرم پُرکھ پرہ ملے آن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سچ دوارے جس دا مکان، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ حُکے اندر زمیں آسمان، منڈل
 منڈپ سوہیا پائیآ۔ حُکے اندر کھیل دو جہان، برہمنڈ کھنڈ رنگ رنگائیآ۔ حُکے اندر آون جان، لکھ چوراسی گیڑ بھوئیآ۔ حُکے اندر
 بھگتاں دیوے دان، بھگون پریم پریتی جھولی پائیآ۔ حُکے اندر سخیان ملے کاہن، نام بنسری اک سُنائیآ۔ حُکے اندر ہووے جانی جان، ہر
 گھٹ ویکھے تھاوں تھائیآ۔ حُکے اندر مارے بان، انیالا تیر چلائیآ۔ حُکے اندر کھیل کر بھگون، بھگون بھگتاں ہوئے سہائیآ۔ حُکے اندر لیکھے
 لائے بال انجان، بُدھ بیکی رُپ وٹائیآ۔ حُکے اندر کرے پہچان، پورب جہاں کھوج کھوجائیآ۔ حُکے اندر ہو مہربان، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔
 جو جن سرن ڈگے آن، تنہا سنسا روگ رہن نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھن آتمک راگ
 الائیآ۔ سرن پڑے پرہ پُکار سنی، دین دیاں دیا کھائیندا۔ جگت وِدیآ کوئی نہ جانے وِڈا گنی، دھیان وچ دھیان نہ کھئے رکھائیندا۔ جس درس

نوں لبھدے کوئن کوٹ رکھی مئی، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ پھیرا پائیندا۔ سو صاحب ستگر پُرکھ اکال، جن بھگتاں سُن کے آتم دُھنی، دُور دُراڈا نیڑے نیرن ہو کے آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی منزل پوڑے آپ چڑھائیندا۔

☆ ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بھاگ سنگھ دے گرہ ملک کیمپ ☆

جُگ جُگ پرہہ کِریا کردا آپ، شاہ پاتشاہ دیا کھائیندا۔ لکھ چوراسی تھاپن تھاپ، نرگن سرگن کھیل کھلائیندا۔ ساچی جوت کر پرکاش، گھٹ گھٹ دیا باقی ڈگمگائیندا۔ شبد انادی دے جاپ، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ آتم پرما تم بنھ کے نات، دُھر دا ناتا جوڑ جڑائیندا۔ نرگن سرگن ہو کے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیندا۔ رُوح بُت کر کے پاک، من واسنا میٹ مٹائیندا۔ بُدھ بیکی دے کے دات، وست امولک جھولی پائیندا۔ جگت اندھیری میٹ رات، سچا چند نور رُشنائیندا۔ لہنا دینا چُکائے ہتھو ہاتھ سر سر اپنا رنگ رنگائیندا۔ نت نوت ساچی گاتھ، سوہنا راگ سنائیندا۔ ویکھ وکھائے لہنا مستک ماتھ، پورب کرمان کھوج کھوجائیندا۔ بھيو چُکائے ساچے ہاٹ، مندر اِکو اک سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ جُگ چوکڑی دیوے نام، ہر کرتا صفت صلاحیا۔ بھيو کھلائے نرگن رام، سرگن کرے پڑھائیا۔ امرت پیائے ٹھانڈا جام، جھرنا اک جھرائیا۔ بھاگ لگائے کایا گرام، نگر کھیرا اک وسائیا۔ سچ سندیسہ دئے پیغام، دُھر دی دھار جنائیا۔ کوڑی کِریا کڈھ مکان، سچ سچ میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل اک وکھائیا۔ جُگ چوکڑی نام اپار، ہر کرتا آپ ورتائیندا۔ سیوا لاگرو اوتار، دُھر دی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ستجگ تربتا دواپرکجگ دیندا آیا وارو وار، نت نوت ویس وٹائیندا۔ کاغذ قلم بن لکھار، شاہی دُھر دا رنگ چڑھائیندا۔ رسنا جہوا بول جیکار، صفتی ڈھولا راگ الائیندا۔ نادان وچ کر شمار، برہمادان وچ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچا نام لوکات، ہر کرتا آپ پرگٹائیا۔ آد جگاد ساچی دات، اگم اتھاہ ورتائیا۔ نرگن سرگن دئے نجات، ہووے انت سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ نام کہے میں دُھر دا مت، پرہہ دیوے مان وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی آواں نت، رُپ انو پ

دھرائیا۔ گر اوتاری میرا بت، پریتی پریم ودھائیا۔ گھٹ سوامی ہو کے وسار چت، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سوہنی بنت بنائیا۔ نام کہے میری بنت اولی، سو پُرکھ زرنجن آپ بنائیا۔ میں ہوکا دیواں گلیو گلی، لکھ چوراسی کایا اندر وڑ وڑ آپ سُنائیا۔ ساچی سیجا سدا سد اکو ملی، گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بنیا رہاں ولی چھلی، اچھل چھل اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا رچائیا۔ نام کہے میں جُگ جُگ چیلا، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ آتم پرما تم کر کر میلا، ملنی جگدیس کرائیا۔ گر ستگر سہاواں سہنجنا ویلا، سوہنی خوشی منائیا۔ سدا وسار دھام نویلا، نظر کیسے نہ آئیا۔ مِتران وچوں سجن سہیلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا دُھر دا سنگ بنائیا۔ نام کہے میں جُگ چوکر، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیندا۔ بن میرے لکھ چوراسی جائے اوتر، ساچی ریت نہ کھئے بندھائیندا۔ میں سدا سدا سد کٹھہارا اوکر، دکھیاں درد درد وندائیندا۔ میرا لیکھ لکھ نہ کوئی دلائی اوکر، ہوڑا ہوکا دے کے سرب سُنائیندا۔ کوئن کوٹاں وچوں جن بھگت میرے پیار تک پہنچن، باقی پریم نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سوہنی ونڈ وندائیندا۔ نام کہے میری سوہنی ونڈ، ہر کرتے آپ بنائیا۔ لیکھ چکا برہمنڈ کھنڈ، پُری لوء انگ نہ کھئے لگائیا۔ دھوکھا دے کے جیرج انڈ، اُتہج سیج اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار سنا کے چھند، پیر پیغمبر کر پڑھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کر کے قلم بند، راگاں ناداں وچ گائیا۔ میرا اگلا پچھلا کیسے نہ جاتا پنڈھ، پینڈا سکے نہ کھئے مکائیا۔ میرا سچ ست نہ سمجھے کوئی اند، اند وچ نہ کھئے سمائیا۔ کرپا کر پرہو بخشن، بخشش میری جھولی پائیا۔ میں دین دیال ہو کے جُگ چوکر پیچھوں جن بھگتاں دیواں ونڈ، اپنا حصہ تھوڑا تھوڑا ورتائیا۔ اوہناں گرمکھاں پئے ٹھنڈ، اگنی تت نہ کھئے جلائی۔ ٹٹی واسنا دیواں گنڈھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا سنگ وکھائیا۔ نام کہے میرا رُپ سوہنگ سو، سو پُرکھ زرنجن بنت بنائیا۔ جن بھگتاں سنگ کراں سد موہ، گر اوتار دین گواہیا۔ دُھر دا لے کے ڈھوآ ڈھو، وست امولک اک ورتائیا۔ امرت آتم رس چو، سوانتی بوند اک وکھائیا۔ کر پرکاش اندھیرے لو، ساچا نور کراں رُشنائیا۔ کوڑی کرپا انت کھوہ، شوہ دریائے دیاں سٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دتا سمجھائیا۔ نام کہے میرا رُپ سوہنگ سو، سو پُرکھ زرنجن آپ بنائیندا۔ دوجا اور نہ جانے کوؤ، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائیندا۔ آتم پرما تم میلا دوؤ، ایکا

دھارا جوڑ جڑائیندا۔ نرگن سرگن آپے ہوو، ہوکا دے کے ہر سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ نام کہے میں سوہنگ سچ، سچ دیاں وڈیائیا۔ میل ملا کے کایا ماٹی کچ، کاجی گگریا سوہیا پائیا۔ ساڈھے تن کروڑ اندر رچ، لوں لوں کراں رُشنائیا۔ جگت وکار کولوں بچ، ساچا مندر دیاں سہائیا۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تن ہتھ، اُچ محل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، جن بھگت لوں جگائیا۔ ساچا مارگ دُھر دا دس، کراں اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا اک لگائیا۔ نام کہے میں دُھر دی کراں سیوا، سیوک روپ وٹائیا۔ کرپا ندھان ٹھاکر میرا الکھ ابھوا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس روپ سہایا وڈ دیوی دیوا، دیو آتم ویکھ وکھائیا۔ سو سے نہچل دھام سدا نہکیوا، نہکرمی کرم کانڈ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ نام کہے میری ساچی سکھیا، بن بھگتاں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ساچے سنتاں اُتے کر کے رچھیا، رحمت اپنی اک کھائیا۔ گرمکھاں کایا مندر اندر دسیا، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ گرسکھاں ونڈیا ساچا پُصیا، گھر ملیا بے پرواہیا۔ لیکھا چُکیا نو رس پھکیا، امرت رس اک چکھائیا۔ جگت ہٹ کیسے نہ وکیا، چوڈاں لوک نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سوہنا رنگ وکھائیا۔ نام کہے میں رنگ رنگیلا، رنگ رتھا اک اکھوائیندا۔ بن میرے پرہ ملن دا نہیں وسیلہ، مندر مسجد شودوالے مٹھ پھڑ باہوں نہ کھئے ملائیندا۔ میں آد جگادی دُھر دا بناں سچ وکیلا، اگلی پچھلی مسل ویکھ وکھائیندا۔ میں کیسے ہتھ نہ آواں نال دلیلاں، من مت بُدھ بانہوں پھڑ کول نہ کھئے بہائیندا۔ میں جوہن ونا چھیل چھیلایا، مرد مردانہ ویس وٹائیندا۔ میں وساں اُچ اگم اتھاہ ساچے ٹیلا، چوٹی پریت چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ میری سمجھ نہ پائے امبر دھار نیلا، پُریاں لوں باہر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچا اک سہائیندا۔ نام کہے میرا کھیل سہنجنا، خالق خلق رہیا وکھائیا۔ میرا میلا آد نرنجنا، جوت نرنجن ڈگمگائیا۔ میرا داتا درد دکھ بھہ بہنجنا، پارہم بے انت بے پرواہ اکھوائیا۔ میں اوس دی کرپا جن بھگتاں بناں سچنا، لوکات ناتا جوڑ جڑائیا۔ نیتر پاواں اپنا کجلا، نین اکھ اک کھلائییا۔ امرت دھار کراواں مجنا، دُرمت میل دھوائیا۔ سچ نگارا ہو کے وجنا، دُھر دا راگ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سمجھائیا۔ نام کہے میں سدا بے انت، بے پرواہی وچ سائیندا۔ کھیلاں کھیل جُگا

جُگت، جُگ چوکرئی پھیرا پائیندا۔ جن بھگتاں لبھاں آد انت، نت نوت ویکھ وکھائیندا۔ کراں پیار جوں نار کنت، آتم سیجا ڈیرہ لائیندا۔ سچ سندیسہ منیاں منت، انمولا راگ لائیندا۔ دے وڈیائی وچ جیو جنت، جاگرت دشا اک وکھائیندا۔ میری سمجھ نہ پائے کوئی ودوانی پنڈت، پڑھیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ مینوں لبھ لبھ تھکے جیرج اندج، اُتہج سینج بہرم نہ کھئے مٹائیندا۔ جد ملان گرمکھاں دی ساچی سنگت، جنہاں گرمکھاں اندر ہر جُو ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد دُھر دا سنگ نبھائیندا۔ نام کہے میں سچا سنگی، سو پُرکھ نرنجن روپ وٹائیا۔ ہنگ برہم رنگ اکو رنگی، رنگ رتا دئے چڑھائیا۔ ملیا میل وچ وربھنڈی، برہمنڈی ڈیرہ ڈھاپیا۔ دوہاں مل کے سوہنگ بنیا چھندی، تُوں میرا میں تیرا تیری میری نہ ہوئے جدائیا۔ ایہو کھیل لگی چنگی، پُرکھ اکال جن بھگتاں نال مل کے خوشی منائیا۔ خوشی وچوں دھار نکلی ٹھنڈی، امرت رس رہی چکھائیا۔ امرت رس وچوں واسنا کوئی نہ آوے گندی، سچ پُھلاوڑی اک مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا بنائیا۔ نام کہے میں سچ دوشالہ، جن بھگتاں اوڈھن نظری آئیا۔ ایتھے اوتھے بناں رکھوالا، آگے پچھے سیو کھائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکالا، دین دیال دیاں ملائیا۔ لہنا چکاواں ترے گن مایا جگت جنجالا، جیون جگت دیاں سمجھائیا۔ آتم پرما تم اندرے اندر پا کے مالا، من کا منکا دیاں بھوائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکرئی جُگ پچھوں سوہنگ دسیا راہ سُکھالا، بن پڑھیاں پار لنگھائیا۔ ایتھے اوتھے لیکھا چُکے شاہ کنگالا، اُچ نیچ اکو رنگ سہائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں جس دا دیندے رہے حوالہ، سو احوال ویکھن آپے آئیا۔ جن بھگت گرمکھ گر دھار وچوں بھالا، سنسار وچوں کھوج کھوجائیا۔ سب توں چنگا سب توں اچھا لکھ چوڑاسی ناپن والا آلہ، نام روپ وٹائیا۔ جس دا جگت ویدیا وچ نہ کھئے نشانہ، سمجھ سوچ سکے نہ کھئے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دئے سمجھائیا۔ نام کہے میں بھگتاں جوگا، بھگون میری بنت بنائیا۔ سد وساں اوپلے کایا چوغا، اپنا مکھ چُھپائیا۔ بہرم بھلیکھا دے کے سرشٹ سبائی لوکاں، لکویں کھیل رچائیا۔ جُگ چوکرئی اپنے حُکم دا دے کے ہوکا، کراں ست پڑھائیا۔ گرمکھاں بخشش کر کے ساچا موقع، لکھ چوڑاسی وچوں مکھیئے دیواں اُچائیا۔ بے شک گھٹ گھٹ کھندے جگدیاں جوتاں، بن ستگر جوت ہووے نہ کتے رُشنائیا۔ کلجگ انت جن بھگتاں دتا نام ندھان گیان سب توں سوکھا، سوہنگ کری سچ پڑھائیا۔ گرمکھاں

پیر چُمّدی پھرے مکتی موکھا، موکش بیٹھی سیس نوائیا۔ جنہاں پاربرہم پرہہ بخشی اپنی اوٹا، شبد نام پٹی اک سمجھائیا۔ سو گرسکھ کدے نہ ہووے کھوٹا، کھوٹیاں وچوں کھرا، کھریاں وچوں پارس رُپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نگاہبان ہو کے ہرجن ربیا ترائیا۔

☆ ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۱ یکرمی پبی شاہنی دے گرہ ملک کیمپ ☆

نام کہے میرا لبھدے سرُپ، ڈُونگھی بھور دھیان لگائیا۔ نام کہے مینوں لبھدے کوٹ، اُتر پورب پچھم دکن کھوج کھوجائیا۔ نام کہے میری پریتی اندر رہے جھوج، اپنا آپ مٹائیا۔ نام کہے میری بڈھی نال پاؤندے سوجھ، پڑھ پڑھ کھوج کھوجائیا۔ نام کہے میرے پچھم مٹاؤندے ایکا دوج، دوا بھو نہ کھئے رکھائیا۔ کیسے ہتھ نہ آئے میرا ست سرُپ، انوپ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل اک بنائیا۔ نام کہے مینوں کوئی نہ سکے جان، بڈھی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ نہ بڈھا نہ بال جوان، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ مندر وسان نہ کیسے مکان، چھپر چھن نہ ڈیرہ لائیا۔ نہ تیرتھ تٹ نہ وکان دکان، قیمت ہٹ نہ کھئے چکائیا۔ رُپ رنگ نہ کھئے نشان، اشارے نال نہ کھئے وکھائیا۔ مینوں لبھن والے سارے ہونے انجان، بالی بڈھ رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، موہے دتی مان وڈیائیا۔ نام کہے مینوں سارے چیدے، رسنا جہوا اکھراں جوڑ جڑائیا۔ پرہوں وچھوڑے اندر مردے، ویراگی رُپ وٹائیا۔ اگنی ہون تپ تپ سڑدے، چم ماٹی رہے جلائییا۔ اندر باہر پھردے ڈردے، بھو بھہ سر ٹکائیا۔ من واسنا نال لڑدے، اپنا بل پرگٹائیا۔ ڈُونگھی کندر نیویں ہو کے وڑدے، ٹلے پریت بہ بہ بیٹھے دھیان لگائیا۔ جل دھارا ٹھنڈے پانی اندر ٹھردے، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ پُچھو ایہ سارے کھپ کھپ مردے، میری سار کیسے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ نام کہے میرا رُپ ستگر، ست پُرکھ نرنجن بنت بنائیا۔ جنہاں میل ملانے آ کے دھر، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ اوہ بن کھوجیاں بن لبھیاں

میرے نال گئے جڑ، پریتی سچ سچ رکھائیا۔ ستگر فرمان میری سر، ستگر آسا دھر دا تال وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سچ رُپ سمجھائیا۔ میرا رُپ ستگر پریت، دھر دا نام رہیا جنائیا۔ آد جگادی ایہو ریت، جن بھگتاں دتی سمجھائیا۔ اوہناں ناتا تے مندر مسیت، آون جاون چکے لوکائیا۔ اوہ اکو ڈھولا گاؤندے گیت، پاربرہم بے پرواہیا۔ میں اوہناں سدا میت، جو صاحب میرے بھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سوہنا رُپ بنائیا۔ میرا رُپ ستگر پریم، پریمیاں نظری آئیندا۔ گوبند دس کے گیا اُتے ہم، گنٹ ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جس دا اکو سچا نیم، صرف پُرکھ اکال دھیائیندا۔ اُس دا اوہو آخر نین، جس نین وچوں میل ملائیندا۔ کبیر جلاہے ورکے اچے تے چڑھ کے کہن، دھر دا راگ الائیندا۔ جنہاں ملیا پاربرہم پرہہ ساک سجن سین، اوہناں انتر اپنا پریم نام رُپ پرگٹائیندا۔ ایہو نام سچا ساک سجن سین، جو ستگر بخشش کر کے جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ نام کہے میں پریمی جوت، ہر ستگر نور زشنائیا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی نگارا نہ کوئی چوٹ، تال تلوارا نہ کھئے جنائیا۔ نہ کوئی سمجھ نہ کوئی سوچ، اشارہ دے نہ کوئی اٹھائیا۔ نہ کوئی پنڈ گرہ نہ وساں کیسے لوک، دو جہان سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس صاحب ستگر جگ جگ اپنا دتے سچ سلوک، سو میرا رُپ اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوتے سہائیا۔ نام کہے میں ستگر آسا، آشا وچوں ترسنا اک ودھائیا۔ جنہاں پرہو چرن گول دیوے بھرواسا، دھر دی پریت رکھائیا۔ میں اوہناں داسی داسا، بن سدیا گھر گھر جا جا سیو کھائیا۔ سچکھنڈ دا وکھاواں سچ تماشا، منڈل راسی راس رچائیا۔ سچ نام جن بھگت سدا پچھاتا، جنہ ہر جو بوجھ بوجھائیا۔ باقی سرشٹی رسنا گیت کر کے گاؤندی گاتھا، راگان ناداں وچ اپنے من دی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نام اکو جاتا، جس ذات وچوں اپنی ذات گرمکھ لے بنائیا۔

☆ ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی فرنگی رام دے گرہ پنڈ جھنڈے ☆

ہر نام کہے میں دُھر دا منتر، منتو جگ جگ حل کرائیندا۔ سرب جیاں گھٹ وسان اتتر، بن ستگر نظر کیسے نہ آئیندا۔ کھیلاں
کھیل گگن گگنتر، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بناواں بنتر، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا سکلا سنگ نبھائیندا۔ ساچا نام کہے میرا دُھر سنجوگ، جن بھگتاں میل ملائیا۔ نت نوت کٹاں
ہوئے روگ، مایا موہ مٹائیا۔ سچ سناواں ستگر سلوک، اکھراں نال اکھر رنگ رنگائیا۔ بھيو چکاواں لوک پرلوک، برہمنڈ کھنڈ پڑدا آپ
اٹھائیا۔ کراں پرکاش ساچی جوت، اندھ اندھیر مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ ساچا نام کہے میں
گہر گمبھیر، میرا انت کھئے نہ پائیندا۔ میتوں لبھدے پھردے پیر فقیر، شاہ سلطان نیتر نین اٹھائیندا۔ میں چوٹی چڑھ کے وسان آخیر، گہر
ٹھانڈے سوہا پائیندا۔ گرمکھ ورلے دیواں دھیر، دھیرج اپنے نال بندھائیندا۔ امرت بخش ٹھانڈا سپر، سائتک ست ست کرائیندا۔ ہوئے
کڈھ دوتی پیڑ، کوڑا روگ گوائیندا۔ نیتر کھول بے نظیر، اکھ پرتکھ روپ درسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم
اک درڑائیندا۔ نام کہے میرا دُھر ملاپ، کرنی اپنی آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی سچا جاپ، جو ستگر دئے سمجھائیا۔ کرم کرم دا میٹے پاپ،
جنم جنم دا لیکھ مکائیا۔ آتم وسے سدا ساتھ، پرما تم رنگ رنگائیا۔ ایہو دُھر دی سچی دات، جن بھگتاں جھولی پائیا۔ ایہو ہر دی
کرامات، جو بھگتاں دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ آسا پور وکھائیا۔ نام کہے میں راجن راجا، شہنشاہ
اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی رچ رچ کاجا، کرنی کرتا آپ سمجھائیندا۔ بھگتاں دے کے سچا داجا، سنتاں جھولی آپ بھرائیندا۔ گرمکھاں وجاواں
اگمی واجا، ناد دُھن شنوائیندا۔ گرمکھاں رکھاں سدا لاجا، اندر باہر ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ
سیوا اک سمجھائیندا۔ نام کہے میں سیوادار، ساچی سیوا کماٹیا۔ گرمکھاں کراں خبردار، جگ سوئے آپ جگائیا۔ اٹھو ویکھو نیتر کھول کرو
دیدار، درس دیوے بے پرواہیا۔ جس دا سچ سچا دربار، درگاہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا حکم ورتے جگ چار، ستجگ تریتا دواپرکالجگ
بیٹھا سیس جھکائیا۔ جس توں نمو نمو کرن گرو اتار، نیتر نین نین شرمائیا۔ جس دا پیر پیغمبر برخوردار، بالک نڈھا روپ وٹائیا۔ جس

دی منزل پندھ نہ مکے وچ سنسار، رہبر راہ سکے نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھید آپ کھلائیا۔ نام کہے
 میرا اولڑا بھید، ابھیدی روپ وٹائیا۔ میری صفت کرن چار وید، شاستر سمرت نال ملائیا۔ گیتا گیان کھیلے کھید، میری اکو اوٹ تکائیا۔
 انجیل قرآن مانن سیج، بالے نڈھے ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دئے جنائیا۔ نام کہے سُنو سچ
 سندیسہ، دھر دی کہانی سچ سنائیا۔ آد جگادی میرا پیشہ، پُرکھ اکال دتا بنائیا۔ ویکھ وکھاواں لوک پرلوک دیس پردیسار، برہمنڈاں
 کھنڈاں پھیرا پائیا۔ نرگن سرگن دیواں بھیتا، پڑدا اولہا آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دئے وڈیائیا۔ نام کہے میرا
 ناؤں نرنکار، نام اکو روپ سائیا۔ صفت صلاحی سدا باہر، کاغذ قلم شاہی بند نہ کھئے کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا بولدے گئے
 جیکار، ہُو ہُو نعرہ ناد سنائیا۔ حرفاں وچ کردے گئے گفتار، اکھراں وچ کری پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل
 اگمڑی آپ رچائیا۔ نام کہے میرا کھیل اگم، اگمڑی کار کھائیندا۔ نہ مران نہ پواں جم، جیون مرن نہ کھئے رکھائیندا۔ نت نوت کران اپنا کم، کرنی
 کرتے کولوں جھولی پائیندا۔ سنت سہیلے ویکھ جن، بھانڈا بہرم بھیو بھنائیندا۔ کر پیار کایا ماٹی تن، گھر مندر اک سہائیندا۔ سکھیا دے کے
 ساچی من، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ چرن پریتی ستگر ناتا بنہ، دھر سنجوگی روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کرنی کار کھائیندا۔ نام کہے میں سدا ست، ست ست میری وڈیائیا۔ میری سکھیا برہم مت، گرمت اکو روپ وٹائیا۔ میرا کھیل نج
 نیتراکھ، دوئے لوچن بند وکھائیا۔ میرا گھر وچ گھر ساچا حق، دسم دواہری ڈیرہ لائیا۔ میرا مندر نرالا سب تون اڈ، جوتی جوت جوت
 رُشنائیا۔ میرا کھیل سنگ پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی بنت آپ سمجھائیا۔
 نام کہے میری ساچی بنت، سو ستگر آپ بنائیندا۔ بھیو کھلائے ساچے سنت، جس اپنا میل ملائیندا۔ سمجھ نہ پائے کوئی پنڈت، جگت وِدیا
 سرب بھلائیندا۔ سچ پریم دھر دی شکت، مستک لیکھ آپ وکھائیندا۔ جس دا فقرہ اکو فقط، فیصلہ حق سنائیندا۔ سو وڈیائی دیوے
 جگت، جگ جیون داتا آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا نام آپ سمجھائیندا۔ نام کہے میرا پتا سو، دیونہار
 وڈیائیا۔ سچ پرکاش کر کے لو، میرا پڑدا دتا چُکائیا۔ ہنگ برہم آپے ہو، ناتا جوڑیا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، جگ ساچی بنت بنائیا۔ نام کہے میں ست سمایا، دو جا روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ اتم ویس وٹایا، پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ جس نوں
 گر اوتاراں اندرے اندر گایا، باہر کری نہ کھئے پڑھائیا۔ تیس دا جندر ست پُرکھہ زرنجن آن کھلایا، مہر نظر نین اٹھائیا۔ پرگٹ کر کے مات
 ترایا، ہر گھٹ دئے سمجھائیا۔ سمرتہ ہو کے کھیل کھلایا، اکتھ اکتھنی دئے وڈیائیا۔ زرگن ہو کے رتھ چلایا، سرگن پندھ مکائیا۔ وس ہو کے
 واسطہ پایا، آہستہ آہستہ پڑدا رہیا اٹھائیا۔ نس نس کے پندھ مکایا، نو نو چار لیکھے لائیا۔ سورا سرینگ ہو کے دیا کمایا، سچ مردنگ اک
 سنائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ دباوا، پُری لوہ سیس نہ کھئے اٹھائیا۔ ساچا رنگ اک رنگایا، رنگ رنگیلا ویکھ وکھائیا، دھر دا اند
 اک پرگٹایا، جن بھگتاں دتا سمجھائیا۔ ساچا سوہلا سوہنگ چھند آپے گایا، کلجگ ستجگ شبد وچولا نام بنائیا۔ پرمانند وچ سمایا، اند
 روپ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ نام کہے میں ہویا پرگٹ، کلجگ دتی مان وڈیائیا۔ کرپا کرے
 سوامی جو وسیا ہر گھٹ، گرہ گرہ بیٹھا سوہا پائیا۔ نام نگارے لائے سٹ، میرا دھر دا تال بنائیا۔ جن بھگتاں سچ سندیشہ دے کے دتا
 دس، دہ دشا پندھ مکائیا۔ سو مینوں گاوندے ہس ہس، سوہنگ ہنسا روپ وٹایا۔ میں انتر انتر جاواں وس، جگت بسنتر دیاں
 بُجھائیا۔ تیر نرالا ماراں کس، انیالا آپ چلائییا۔ کوڑی کرپا کھیڑا جائے ڈھٹھ، ساچے مندر ہونے رُشنائیا۔ اوتھہ اکو دھار چلے اجپا جپ، رسنا
 جہوا نہ کھئے بلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دتی مان وڈیائیا۔ نام کہے میں سوہنگ ہویا، ہوکا دے دے رہیا
 جنائیا۔ نہ جانا نہ کدے مویا، مر کے جیوت روپ وٹایا۔ آلس نندرا وچ کدے نہ سویا، سوئے سجن لوان اٹھائیا۔ ہنجهو کیر کدے نہ رویا،
 دکھیاں درد لوان ونڈائیا۔ لے کے آیا دھر دا ڈھوا، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ ویکھو پرکاش ساچا ہوا، دو جہان ڈگمگائیا۔ پُرکھہ اکال نوان
 نروا، زرگن زرویر ویس وٹایا۔ جس نے بیج میرا گھر گھر ہوا، پھل پھلواری اک مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی
 کرنی کار کمائیا۔ نام کہے میں ہواں اُتپت، پت پریشور دیا کائیندا۔ پُرکھہ اکال میری سہائے رُت، سر میرے ہتھہ ٹکائیندا۔ نہ کوئی کایا نہ
 کوئی بُت، پنج تت نہ کھئے جنائیندا۔ کرپا ندھان ٹھاکر ہونے خوش، جس ویلے اپنی صفت سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا نام کہے میں حکمے اندر، منزل پندھ مکائیا۔ جن بھگت کایا سوہنا مندر، بنک دوار سہائیا۔ بھاگ لگا

کے ڈونگی کندر، سچ سنگھاسن ویکھ وکھائیا۔ دئی دویتی شرعی توڑ کے جندر، زندگی زندگی دیاں بدلائیا۔ ہون حیران وشن برہما
 شو اندر، گر اوتار پیر پیغمبر اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا نام اک پرگٹائییا۔ ساچا نام کہے میں پرہ دا متر،
 دھر دا میلا سہج سُبھائییا۔ میرا کھیل سدا بچتر، دو جہاناں آپ وکھائییا۔ میرا نقش نقشہ نگار سکے کوئی نہ چتر، ساکار روپ نہ کھئے
 سمجھائییا۔ میرا پُرکھ اکال اکو پتر، پت پریشور بے پرواہیا۔ اُس دی دھاروں آواں نکل، دُھن ناد ناد شنوائیا۔ جس دا سارے کرن ذکر،
 رسنا جہوا رہے سُنائییا۔ جس دا لیکھ لیکھاری فقرہ بناؤندے وچ فکر، اکھراں جوڑ جڑائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا
 کھیل اپنے ہتھ رکھیا بے پرواہیا۔ نام کہے میں بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیندا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ بناں ملاح، کھیوٹ کھیٹا ہو کے
 بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ شبدي ہو کے دیواں صلاح، اکھری ہو کے لیکھ لکھائیندا۔ وکھرا ہو کے بیٹھاں مکھ چھپا، نظر کسے نہ آئیندا۔
 کلجگ اتم پرہ کریا کیتی آ، آپ اپنے سنگ لیائیندا۔ ناتا جوڑ سہج سُبھا، سوہنی بنت مات بنائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گا، ناتا اپنے
 نال جڑائیندا۔ جن بھگتاں دتا سمجھا، سوہنگ روپ ست سروپ پُرکھ اکال اتم پرماٹم اپنا بھيو چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، آپ اپنے رنگ رنگائیندا۔ سوہنگ کہے میں نام ست، ہر ستگر شبد بنائیا۔ ہڈ ماس نہ ناڑی رت، لہو مجھ نہ جوڑ جڑائییا۔ من
 واسنا نہ کوئی چت، بڈھ مت نہ کھئے وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا مارگ اک لگائییا۔ نام کہے میرا مارگ ایک، آد
 جگاد دیاں سمجھائییا۔ سری بھگوان رکھنی ٹیک، دُھر دا ایشٹ نور خدائییا۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے بھیج، بالے نڈھے روپ
 وکھائییا۔ جگ چوکڑی اکھری دے سندیش، لکھ چوراسی کرے پڑھائییا۔ اتم سب توں لے کے جائے اپنے دیس، لوکھات رہن کھئے نہ پائییا۔
 اتم سجدہ کر کے جان آدیس، نیوں نیوں سیس جھکائییا۔ سچ دوارا جس ویلے لین پیکھ، بن نیتر نین اکھ کھلائییا۔ سارے کہن تُوں پاربرہم نر
 نریش، نرائن تیری وڈیائییا۔ تیرے حکمے اندر آئے کھیڈ، لوکھات پھیرا پائییا۔ تیرا شبد سندیشہ چاروں کُنٹ دتا بھیج، حکمی حکم اک منائییا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر لینی اٹھائییا۔ مہر نظر تکے بھگونت، ہر کرتا دیا کھائیندا۔ ویکھو کھیل اگلا انت، بے انت
 آپ درڑائیندا۔ ساچا سچ سُنائے منت، منتو سب دا حل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کل آپ ورتائیندا۔ گر

اوتار آگے لؤ تنگ، پچھلا پندھ مُکائیا۔ کون روپ پُرکھ سمرتھ، سچ سِنگھاسن سوہیا پائیا۔ کون مارگ رہیا دس، رہبر ہو کے رہیا سمجھائیا۔ کون دیوے اگئی رس، رس اپنا اک چوائیا۔ کون ہر گھٹ رہیا وس، گرہ گرہ سوہیا پائیا۔ کون نام کرے پرگٹ، کرے سچ پڑھائیا۔ کون بوند کون رکت، کون تتو تت کرے گڑمائیا۔ کون من بڈھ مت، کون سیکھیا دئے سمجھائیا۔ کون پوری کرے آس، کون ترسنا رہیا ودھائیا۔ کون پون دیوے سواس، کون ساہ ساہ سہائیا۔ کون جوت کرے پرکاش، کون بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کون روپ پُرکھ ابناش، کون لکھ چوراسی جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ کون کرے بند خلاص، بندی خانہ آپ تڑائیا۔ کون پوجا کون پاٹھ، کون ودیا رہیا درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دئے جوڑ ہاتھ، ڈھیہ ڈھیہ پئے سرنائیا۔ سری بھگوان اکو وار دتا آکھ، سچا سوہلا سچ سُنائیا۔ نیتر کھول کرو جاج، پرہ پڑدا رہیا اٹھائیا۔ ست سرُپ پُرکھ ابناش، جوت پرکاش اک پرگٹائیا۔ جس دا لکھ چوراسی سدا دھرواس، سو سوہنگ روپ اپنا آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، سچا نام اک وکھائیا۔ سچا نام سوہنگ پرسدھ، صدق صبوری نال نبھائیندا۔ آتم پر ماتم کر کے دھر دی بدھ، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ گرمکھ گرمکھ کرے کوئی نہ ضد، لکھ چوراسی بہرم بھلائیندا۔ من مکھتا وستو جھولی پائے نند، ہرجن ساچے رنگ چڑھائیندا۔ ساچا نام دیونہارا گئی گہند، گہر گمبہر ویکھ وکھائیندا۔ بھاگ لگائے جیو پنڈ، انڈ برہمنڈ دیا کھائیندا۔ بخشے دھار امرت سِندھ، ساگر اپنی لہر پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ستجگ ساچا راہ وکھائیندا۔ سوہنگ نام چلے جگ ست، ست ستوادی آپ چلائی۔ کلجگ گرمکھ ورلیاں کھولے آکھ، جنہاں آخر اپنا گھر وکھائیا۔ باقی لکھ چوراسی لکھوں ہوئی ککھ، آگے قیمت کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کیرپا وکی ہٹ، رائے دھرم دئے سزائیا۔ سنت سُہیلے گرمکھ گرمکھ انتر آتم اکو نام رہے رٹ، رٹا مکے جگت لوکائیا۔ جنہاں پر پُرکھ پر ماتم اپنا نام دیوے دس، سو وہ دشا خوشی منائیا۔ ستگر پچھوں رسنا جہوا اکھراں والا نام سارے رہے رٹ، گھر گھر ڈھولا گائیا۔ پر ایہو جیہا گرمکھاں پھیر نہیں چڑھدا رنگ، جو حاضر حضور ہو کے دئے چڑھائیا۔ راتی سُنیاں دے جاگدیاں کایا مندر اندر لنگھ، سوئی سرتی لئے اٹھائیا۔ پریم پیار دا دے کے اند، رس اکو اک وکھائیا۔ چرن پریتی ناتا گنڈھ، آگلا پندھ دئے چُکائیا۔ جنہاں گرمکھاں گرمکھاں جن بھگتاں سوہنگ گایا چھند، تنہاں اندیشہ آگے رہیا نہ رائیا۔

☆ ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پُھمن سِنگھ دے گرہ پنڈ جھنڈے ☆

نام کہے میں سیوک پر دا، پرم پُرکھ پرہہ سیو کھائیا۔ جگ چوگڑی رہیا پھردا، پھرت پھرت اپنا پنڈھ مُکائیا۔ مارگ دسدا رہیا چر دا، جگ چوگڑی راہ وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھدا رہیا گِڑا گِڑدا، نت نوت اُٹی لٹھ بھوائیا۔ سادھ سنت چوٹی چڑھدا ویکھیا ڈگدا، سمبھل سکے کوئی نہ رائیا۔ جیو جنت ویکھیا گھردا، جگت مایا گھیرا پائیا۔ مُلا شیخ مسائک ویکھیا رڑھدا، پاپن پاتھر ٹکن کھئے نہ پائیا۔ کوٹاں وچوں میں ویکھاں گرمکھ پُردا، آپ اپنی سیو کھائیا۔ جتھے امرت سوما جھردا، بوند رسک رسک ٹپکائیا۔ اوس دواویوں کدے نہ مُڑدا، اندر وڑ وڑ خوشی منائیا۔ بھگت پریتی نال جُڑدا، اپنا بندھن اک رکھائیا۔ بھيو کھلاواں پرہہ ساچے دُھر دا، سچ سندیشہ دیواں چائیں چائیا۔ راگ ناد روپ میری سُر دا، تال تلوڑا ڈنک وجائیا۔ میرا پریم کدے نہ ٹھڑدا، اتوٹ اٹھ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری سیوا اک سمجھائیا۔ میری سیوا سچ ویراگ، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں سندیسہ دیواں جاؤ جاگ، آلس نندرا دُور کرائیا۔ گھر دپیک ویکھو چراغ، جوتی جاتا کرے رُشناٹیا۔ جگت ترسنا دیو تیاگ، ہوئے روگ مٹائیا۔ کوڑی کِریا بُجھاؤ آگ، امرت میگھ رس چکھائیا۔ ہنس بنو کاگ، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ جنم کرم دا دھووو داغ، ڈرمت میل رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچے بیڑے چڑھو جہاز، پتن لے کے آیا بے پرواہیا۔ شبد سروپی سچ رواج، اگتی کھیل رہیا کرائیا۔ جے پچھ سنی نہیں کیسے آواز، ہُن سُن لو دھیان لگائیا۔ جس دا اڈدا رہیا باز، بازی گر ہو کے سوانگ رچائیا۔ اُس دے سپس سوہے تاج، جگدیش دئے وڈیائیا۔ اوہ کرن آیا کاج، کرتا اپنا سنگ وکھائیا۔ پریم پریتی دا سدا مُحتاج، دوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ ایتھے اوتھے رکھے لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھاگ لگایا دیس ماجھ، مجلس گھر گھر رہیا وکھائیا۔ جس دے ہتھ دو جہاناں واگ، لکھ چوڑاسی رہیا بھوائیا۔ سدا سُھیلا ہو کے دیوے ساتھ، سنگی ساتھی اک اکھوائیا۔ نام ندھان دسے گاتھ، انتر منتر رہیا پڑھائیا۔ ناؤں رکھ پُرکھ سمراتھ، کل کلکی وپس وٹائیا۔ پورب کدے نہ بھلے یاد، اگلا لیکھا دئے سمجھائیا۔ غریب نہانیاں سُن فریاد، نرگن زرویر ویکھن آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ نام کہے میرا سُن لو ہوکا، حُکم نال سُنائیا۔ میں پھر کے آیا چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبق خبر سُنائیا۔ وشن برہما شو جنایا اگتی موقع، مُکمل دتا آپ جنائیا۔ پُرکھ

اباشی رُپ اگما دھاريا چھوٹا، وڈا نگا اپنا کھیل وکھائيا۔ کر پرکاش نرالم جوتا، عالم دئے وڈيائيا۔ جس نے اک جنایا سچ سلوکا، سوہنگ کرے پڑھائيا۔ جن بھگتاں ناویں لگا کے دُھر دا کوٹھا، سچکھنڈ کُنڈا دتا لاپيا۔ مارگ دس اپنا سوکھا، اوکھا پنڈھ دتا چُکائيا۔ جن بھگتاں نال کرے نہ دھوکھا، دھوکھے وچ سرب لوکائيا۔ اوس پرہو دے نال کاہدا روسا، جو رُسیاں رہيا منائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہيا وکھائيا۔ نام کہے اُٹھو کھولو اکھ، میں سچ سچ درڑائيندا۔ پت پرمیشور ویکھو پرتکھ، نرگن نرویر نراکار کھیل کھلائيندا۔ سب دی جھولی بائے حق، پُورب لہنا ویکھ وکھائيندا۔ آد جگاد دیندیاں کدے نہ جائے تھک، خوشیاں اپنا رنگ چڑھائيندا۔ بے مکھ ہو نہ جاوے نٹھ، سمنکھ اپنا درس کرائيندا۔ جو جنم کرم پُورب پچھ گئے چھڈ، تنہاں آگے ہو کے ویکھ وکھائيندا۔ ڈُونگھی بھوری باہر کڈھ، ساچے مندر آپ بہائيندا۔ پریم پریتی کرے لڈ، سر اپنا ہتھ ٹکائيندا۔ پوجا پاٹھ دی چُکی حد، مہر نظر نال ترائيندا۔ وشو بنا اپنی جد، وشنو سب سچ کھائيندا۔ امرت جام پيا کے مد، مدھر دُھن راگ سُنائيندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر اک وسائيندا۔ نام کہے اُٹھو جن بہائی، ہر بھگتاں سچ سُنائيا۔ صاحب ست کرو کُرمائی، ستگر بندھن رہيا پائيا۔ سرت شبد لو ملائی، گھر ملے مان وڈيائيا۔ اکو گھر وسے دھی جوائی، سوہرے پیئے اکو رُپ نظری آيا۔ گھڑی سُنجنی صدی سدییوی خوشی منائی، پیس اکیسا رنگ رنگائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائيا۔ نام کہے اُٹھو جن بھگت قبیلہ، کامل پُرش دیا کھائيندا۔ جس دا میں بندا رہيا وسیلہ، سو واستو اپنا گھر وکھائيندا۔ جس نوں کہندے وسدا اُتے امبر نیلا، سو دھرنی دھرت دھول سوہا پائيندا۔ ویلا وقت چُکیا جگت دلیلاں، آتم انتر اکو دھار وکھائيندا۔ صاحب بن کے دانا بینا، دیاوان دیا کھائيندا۔ مہربان ہو کے کرے ٹھانڈا سینہ، اگنی آگ بُجھائيندا۔ سرشٹ سبائی واسطے بنیا آپ نابینا، جن بھگتاں خاطر دُھر دی اکھ سدا کھلائيندا۔ ساچے ہرجن آپ بنائے جگت نگینہ، موتی مانک رُپ وٹائيندا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بہینا، بہنڑی زین نال سمجھائيندا۔ آپ بن کے ادنی ادھینا، سیوک ہو کے سیو کھائيندا۔ خالی کر مکہ مدینہ، شاہ شوَقینا ویس وٹائيندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا سنگ اک بنائيندا۔ نام کہے آوو نٹھے، ہوکا دے دے رہيا جگائيا۔ بھگت سنت ہو کے اکٹھے، ساچا جس لینا گائيا۔ نام پریتی جاو رتے، رنگ ویکھو بے پرواہيا۔ درس

کرو اپنی اکھیں، پڑھن سُنن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دے شاستراں وچوں سُنندے رہے پتے، سو پت پرمیشور پھیرا پائیا۔ جس نؤں لبھ لبھ سارے تھکے، بن بن پاندھی راہیا۔ جس نؤں سجدہ کردے مدینے مکے، مقبریاں وچ دھیان لگائیا۔ جس دی پوجا شودوالے مندر مٹھے، گروڈوار دھیان لگائیا۔ سو صاحب پُرکھ سمرتھے، سچ ساچی جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں پردے اندر وسے، گھر مندر سوہیا پائیا۔ اوس دی صفت جگت جیو جہان کی دتے، دسیاں سمجھ کسے نہ آئیا۔ اوہ سمجھے جو پریم پیار اندر بھجے، پھاسی جم کی گلوں تڑائیا۔ سرن سرنائی ساچی ڈھٹھے، ڈھیہ ڈھیہ خوشی منائیا۔ جنم کرم دے مٹن رٹے، جھگڑا چکے لوکائیا۔ سچا لاہا سچ دا کھٹے، کھٹیاں وچوں کھٹی نام وست امولک جھولی پائیا۔ نام ندھان دے کے جن بھگتاں بنائے اپنے بچے، بچیاں وچوں بچت اپنے کول رکھائیا۔ اکلا گھر اکو دتے، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ گرمکھو خوشیاں نال جاؤ نتے، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ اوتھے پھیر اکٹھے دے اکٹھے، آگے وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی ہتھیں پٹیداری دے لکھوا کے پٹے، پروانے دھر دے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے سچ وچ سہائیا۔

☆ ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پری دیوی دے گرہ جھنڈے ☆

نام کہے میں بھگتاں ساتھی، سکلا سنگ نبھائیندا۔ من ہنکاری ڈھابواں ہاتھی، مُنہ دے بہار سٹائیندا۔ اُپر پا کے پاکھر کاٹھی، دھر دا تنگ کسائیندا۔ گرمکھ چڑھن مار پلاکی، چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ آگے کھول کے سچی تاکی، در دوارا اک وکھائیندا۔ جتھے امرت بوند ملے سوانتی، نچھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ ہووے پرکاش بن دیا باقی، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ میل ملاواں کملاپاتی، گھر ساچا اک سہائیندا۔ جنہاں گرمکھاں مٹی میری اکھی، تنہاں آخر اوسے گھر بہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچا دیناں دھر دا ور، ہرجن ساچے سنگ نبھائیندا۔ جن بھگتو میں تہاڈا سنگی، سچا نام رہیا سمجھائیا۔ دیاں وست مُنہوں منگی، جو پردے ہر ہر رہے دھیائیا۔

انگیکار بن کے لاواں انگي، آپ اپنے انگ لگائيا۔ لوکھات کنڈ ہون نہ دیواں ننکی، سر اپنا ہتھ ٹکائيا۔ کرماں کانڈاں والی چکے تنگی، کھلا دست وکھائيا۔ بھنڈی پئے نہ وچ وریبھنڈی، سیدھا مارگ دیاں جنائيا۔ اکھ رہے نہ کوئی اندھی، گرمکھ نیتر نور نور رُشنائيا۔ کوڑی واسنا رہے نہ گندی، سچ سگندھی دیاں بھرائيا۔ گیت سنا کے اپنا چھندی، پرم پُرکھ نال ملائيا۔ گرسکھ ناری کوئی نہ دے رنڈی، جگت سہاگن روپ وٹائيا۔ خانہ توڑ کے اگلا بندی، بندگی ساچی دیاں سمجھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میری سیوا اک وکھائيا۔ نام کہے میں دیواں سدا، صدقے واری گھولی گھول گھمائیندا۔ پار کر کے جگت حدا، حدوڈ بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ گن ندھان دا پھڑا کے ڈگا، سوہنا ناد و جائیندا۔ آو سب دا سواراں آگا، پچھلا لیکھ مکھائیندا۔ شبدي دھار وکھاواں اسو بگا، شاہ سوارا اُتے سوہنا پائیندا۔ جس دا دیپک اکو جگا، جاگرت جوت نور رُشنائیندا۔ اوس دے پریم پیار دا ویکھو مزہ، بن رسنا جہوا چکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر سندیسہ اک لائیندا۔ نام کہے میں چوکیدار، ہوکا دے دے سرب جگائيا۔ گرمکھ ہووو خبردار، بے خبر خبر پُچائيا۔ جگ چوکڑی پچھوں ملیا سانجھا یار، سکلا سنگ نہائيا۔ جس دا تٹ نہ جائے پیار، پچھا دے نہ مکھ بھوائيا۔ آگے پچھے بخشے سچ پیار، رُت سہنجی نال ملائيا۔ تسیں اوس دی کھڑی گزار، جس گلشن بوٹا دتا لگائيا۔ سو ویکھنہارا ویکھے وچ سنسار، وڈ سنساری پھیرا پائيا۔ جگ چوکڑی پیتے اک دو تین چار، چوٹھا جگ خوشی منائيا۔ نیتر کھول کرو دیدار، تین تیناں نال بگسائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان کھیل کھلائيا۔ نام کہے کیوں کلجگ سٹے، سٹیاں زین وہائيا۔ بن پُرکھ اکال کوئی نہ پُچھے، پُچھاں دے دے تھکی سرب لوکائيا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سب دے نالوں رُٹھے، بیتھے مکھ بھوائيا۔ سری بھگوان کر کے اپنی گٹھے، اکٹھیاں دتا سمجھائيا۔ سارے اپنے مؤدھے کر دیو ٹھوٹھے، سچ وست میری میری جھولی پائيا۔ منمکھ جیو جو مایا اندر بھووتے، بھوت پریت بیتال روپ وٹائيا۔ رُوح پھرن بنا بُت جوہ دے، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دین دُباٹيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا کھیل رہیا کرائيا۔ نام کہے میری ویکھو حالت، ہلت پلت دی دیاں سمجھائيا۔ کلجگ جیوو انت چھڈو جہالت، ظاہر ظہور پھیرا پائيا۔ جس دی اکھراں نال لکھی گئی عبارت، کلمیاں نال کری پڑھائيا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر کرن سفارش، سفارشی ہو کے سیو کھائيا۔ سو صاحب ستگر نرگن

نرویر نراکار ہو کے آیا خالص، خالص خالص دئے جنائیا۔ نندرا نیند مٹاؤ آلس، جگت دوار ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا لیکھا لیکھے پائیا۔ نام کہے اُٹھو بھجُو، بھج بھج پندھ مُکائیا۔ اوس صاحب دی سرنی لگو، جو گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ مان ابھان دوویں تجو، ممتا موہ سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پریم پریتی اندر آگے ودھو، اپنا قدم چُکائیا۔ پریم پیار کر کے اپنے گھر سدو، گھر تہاڈا کایا بنک نظری آئیا۔ اپنا بہار اوسے دے کندھے لڈو، جس تہاڈی بنت بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دئے رنگائیا۔ نام کہے کی رہی سوچ، سمجھ چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ ایتھے کسے دی نہیں کوئی پھنچ، پاندھی بن کے پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ جنہاں پرہہ ملن دا رکھیا اکو شوق، شہنشاہ تنہاں آپ ویکھے آ کے چائیں چائیا۔ تنہاں لیکھا چُکیا لوک پرلوک، ساچی خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن ساچے ساچے لیکھے ربیا پائیا۔

☆ ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی رسال سینگھ دے گرہ مناو ☆

نام کہے میں ہر کا پتر، پتا پُرکھ اکال اکھوائیندا۔ ساچی دھاروں آواں اتر، نرویر رُپ وٹائیندا۔ سچی گودی بہواں کچھڑ، سوہنا بنک سہائیندا۔ دوس رین آد جگاد کراں شکر، جو میری بنت بنائیندا۔ اوس دے حُکے اندر لک جاواں ڈونگھی نُکر، جگت نیتر نظر نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی کولوں جاواں مُکر، ساچا بھيو نہ کسے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا میں کھیل وکھائیندا۔ نام کہے میں پرہہ دی گودی، سچ سینگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جُگ چوکرئی میرے کھوجی، گر اوتار بھجن واہو داہیا۔ گیانی دھیانی وڈے بودھی، بودھ نال رہے سمجھائیا۔ ساچی کسے نہ آئی سوجھی، سُدھ سِدھ نہ کھئے کرائیا۔ ورن برن بن کے روگی، ہوئے ہوکا دین دُہائیا۔ رسنا گاؤندے چہوا لوکی، بتی دند کوک سنائیا۔ صفت کردی اکھڑ کاغذاں نال پوتھی، پُستک رہی وڈیائیا۔ میری ہتھ نہ آئی کسے چوٹی، منزل سکے نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا میں رنگ رنگائیا۔ نام کہے میں پرہہ دی جھولی، سوہنا بیٹھا آسن لائیا۔ اُس دے کولوں سیکھاں اگتی بولی، جس دی سمجھ کسے نہ پائیا۔ جُگ چوکرئی دساں بھولی بھولی، ساچے بھگتاں نال ملائیا۔ نال

رلا کے انحد ڈھولی، ساچا ڈنکا دیاں وجائیا۔ سُرَت سوانی کر کے گولی، رمز اشارے نال اٹھائیا۔ بُدھ بیک اپنے رنگ موئی، مُحَبَّت ساچی دیواں درڑائیا۔ اَلٹی کر کے ناہ گولی، امرت جھرنا دیاں جھرائیا۔ دھار وکھا کے ساول سوئی، جوتی نُور کران رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، موہے دتی مان وڈیائیا۔ نام کہے میں پرہ دے گھر، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیندا۔ پُرکھ ابناشی دتا ور، مہر نظر اٹھائیندا۔ سچ دوارے ویکھاں کھڑ، دو جہاناں راہ تکائیندا۔ دُھر اگئی چوٹی چڑھ، سوہنا آسن لائیندا۔ جُگ چوڑی نرویر نراکار رُوپ دھر، انوہ کھیل کھلائیندا۔ سنت سہیلے لوں ور، گرمکھ آپ جگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیکھیا اک وکھائیندا۔ نام کہے پرہ میرا میت، میں اوسدی سیو کھائیا۔ سَت ستوادی جس دی ریت، شبد انادی راگ سُنائیا۔ جس دا لیکھا ہست کیت، ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ آتم پرما تم جس دا گیت، سوہنگ سچ سچ سمجھائیا۔ پریتم ہو کے وسے چیت، پیار وچوں پیار لئے پرگٹائیا۔ داتا ہو کے دیوے بھیکھ، بھجھیا اک ورتائیا۔ لہنا دینا چُکائے اوچ نیچ، نیچاں وچوں نیچ نیکن نیکا اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ میری صفت کردے کلمے وچ حدیث، کاغذ دین صفائیا۔ مینوں رسنا گاؤندی وچ سنگیت، ناداں وچ وڈیائیا۔ مینوں دھیاؤندی لکھ چوراسی جیبھ، جہوا خوشی منائیا۔ میرا کھیل عجب عجیب، بھیکھ نہ پائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ میری سارے دسدے گئے ترکیب، طرح طرح سمجھائیا۔ مانس منکھ اپنے بناؤندی گئے نصیب، نسبت اپنی آپ کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا اپنے وچ چھپائیا۔ نام کہے میں پرہ دا بچہ، بچیاں وانگ سیو کھائیا۔ آد جگادی رہاں سچا، جُگ جُگ جھوٹھا کھیل نہ کھئے وکھائیا۔ اپنی کرنی رہاں پکا، کارج کران چائیں چائیا۔ ساچا مارگ سدا دساں، کران ست پڑھائیا۔ نو نو چار پھراں نساں، بن کے پاندھی راہیا۔ سیوک ہو کے کدے نہ تھگان، تھکاوٹ نیڑ کھئے نہ آئیا۔ جتھے جن بھگتاں لگے پتہ، پتہ پریشور رہے دھيائیا۔ اوتھے میریاں لگن اکھاں، اکھیں نال اکھیں ملائیا۔ اندر وڑ کے حال دساں، پڑدا آپ چُکائیا۔ خوشیاں وچ نچاں، سوہنا تال وجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم دئے سمجھائیا۔ نام کہے میں پرہ دا پیارا، پیاریاں وچوں نظری آئیا۔ جس نے لہیا اک سہارا، سو صاحب میتا اک گوسائینا۔ جس جانیا اک کنارہ، پرہ پُرکھ وڈی سرنائیا۔ جس بُلایا اک جیکارا، تُوں ہی تُوں راگ الائیا۔ جس ماریا اکو نعرہ، واحد نُور خُدائیا۔ جس کیتا اک اشارہ، دو جہاناں دتا سمجھائیا۔ جس

سُنایا اِک نگارا، برہمنڈ کھنڈ اُٹھائیا۔ جس بخشیا اِک ادھارا، لکھ چوڑاسی دئے وڈیائیا۔ جس جنایا سرب پَسارا، اندج جیرج اُتہج سینج ونڈ ونڈائیا۔ جس دِرڑایا دُھر دربارا، پڑدا اوہلا دِتا چُکائیا۔ جس شاستر سِمرت وید بنایا بن لیکھارا، کاتب ہو کے قلم چلائییا۔ جوتی جوتی سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی دتی سمجھائیا۔ شبد کہے میں پرہہ دا نزدیکی، نام اِکو اِک سمجھائیا۔ میری اوسے نال پریتی، جو پریم بے پرواہیا۔ اوس دا کھیل لاشریکی، شرکت وچ کدے نہ آئییا۔ اوہ لبھے نہ مندر مسیتی، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائییا۔ اوس دی کھیل نیکن نیکي، جگت بھگتی گئی سمجھائیا۔ کلجگ یاد آئی کیرے والی چچی، جس وچ کنڈا دِتا چُہائیا۔ جس نے دسی سچی ریتی، پڑدا اوہلا دِتا اُٹھائیا۔ اُس دی بھگت سدا باغیچی، پُہل پُہلواری مات مہکائییا۔ اوہناں دی اندروں باہروں صاف نیتی، کوڑی کِرپا نیڑ نہ آئییا۔ ویکھن کھیل اِک انڈیٹھی، اگٹری رچن رچائییا۔ چڑھیا رنگ ست مجیٹھی، کایا چولی سوہیا پائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی رہیا دکھائییا۔ نام کہے میں پرہہ دا فقیر، فقیراں وچوں نظری آئییا۔ میرا تن نہ کھئے سریر، مایا ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ میرا من نہ ہوئے دلگیر، میری بُدھی نہ کھئے چٹرائیا۔ مینوں شرع نہ کھئے زنجیر، میری مذہب نہ کھئے لڑائییا۔ میری ذات پات نہ ورن برن میں چوٹی چڑھاں آخیر، پڑدے اوہلے لک کے آسن لائییا۔ میں نت نوت جن بھگتاں ہوواں بغلگیر، صوفیاں دستگیر اکھوائیا۔ میری صفت دی چٹے اُتے کالی پئے لکیر، کاغذ قلم شاہی دئے گواہیا۔ میرا کھیل بے نظیر، جگ نظر کیسے نہ آئییا۔ میں بدل دیواں تقدیر، سچ تدبیر آپ سمجھائییا۔ میں اوکڑ کٹاں بھیڑ، اوجھڑ راہ نہ کھئے دکھائییا۔ میرے ہتھ سچی شمشیر، تکھی دھار رہیا جنائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، وڈ وڈا دئے وڈیائیا۔ نام کہے میں پرہہ دی کراں بہال، کھوجت کھوجت دھیان لگائییا۔ سچکھنڈ نواسی وسے سچی دھرمسال، سچ گھر بیٹھا ڈیرہ لائییا۔ مینوں تہر گھر دِتا بہال، سوہنی بھومکا دتی سمجھائییا۔ حُکے اندر پھیر اُٹھال، سچی سیو اِک درسائییا۔ تھاپنا دے کے اپنے لال، لالن رنگ دِتا چڑھائییا۔ میں مار کے وڈی چھال، لوکات پھیرا پائییا۔ جگ چوکڑی کھیل کراں نرال، اولڑی چال دکھائییا۔ میرا نرگن دسے اگٹرا بول چال، گر اوتاراں کر پڑھائییا۔ میرا مارگ اِک سُکھال، سُکھ ساگر رُوپ نظری آئییا۔ جن بھگتاں بن دلال، سوڈا ونج ساچے ہٹ دکھائییا۔ لیکھا مُکا کے شاہ کنگال، آتم پرما تم بوجھ بچھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی سیکھیا اِکو اِک درسائییا۔ نام کہے میں دساں

کہانی، مہا اکتھ کتھ سمجھائیا۔ میری صفت چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری رہی گائیا۔ میرا کھیل دو جہانی، نرگن سرگن دھار چلائیا۔ میرا رس امرت پانی، سر سروور روپ وٹائیا۔ میرا بھگت سچی نشانی، لوکيات کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا رہیا چُکائیا۔ نام کہے میں بھگون وچولا، وچھڑیاں میل کرائیندا۔ میرا کیسے ورلے گرمکھ سمجھ آوے سوہلا، جس سوہنا اپنے رنگ رنگائیندا۔ اندر وڑ چُکاواں پڑدا اوہلا، بجر کپائی گنڈا لاپندا۔ من منوا نہ پاوے روہلا، ہوے ہنگتا گڑھ ٹُرائیندا۔ اک جنا سچا ڈھولا، سُرَت سوانی پھڑ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ نام کہے پرہہ حُکم ورتنتا، ست ستوادى آپ جنائیا۔ جُگ چوُکڑى کھیل کھلتا، خالق خلق بے پرواہیا۔ ساچی سیوا اک لگنتا، دُھر دی دھار بندھائیا۔ جا کے مل ساچے سنتاں، جو ست سروپ سہائیا۔ بھگت دوارے جا کے کر منتاں، ہرجن لے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میری سیوا اک لگائیا۔ نام کہے میں پرہہ دے کہنے، آیا واہو داہیا۔ جن بھگت ویکھاں اپنے نینے، نج نیتر نین اٹھائیا۔ جنہاں پریم پیار دے شبد پائے گہنے، تن سوہنا سنگاروکھائیا۔ سچ دوارے گھر ساچے بہنے، اپنا رنگ دکھائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں تھوڑے رہنے، جنہاں ہوئے آپ سہائیا۔ جیو جنت کوڑی کریا کوڑے وہن وینے، کلجگ لے نہ کھئے پچائیا۔ نام کہے میں کدی نہ سنان ڈھولک چھینے، تال راگ وچ نہ رنگ دکھائیا۔ جو ہرجن ہر بھگت پرہہ شرنائی ڈھنے، تنہاں مل مل خوشی منائیا۔ اوتھ چُکاواں لہنے دینے، پچھلا لیکھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا سچا کھیل رہیا سمجھائیا۔ نام کہے میں پرہہ دے حُکم دی کراں تعمیل، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ دوجی مناں نہ کھئے دلیل، اکو کھیل بے پرواہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی پاؤندے رہے تعطیل، اگلا حُکم نال ملائیا۔ جس دی آگے نو سو چرانوے چوُکڑى دی اکو وار اپیل، سچ سنگھاسن بیٹھا سوہا پائیا۔ نام کہے میں اُس دا بناں وکیل، وکلا ہو کے دیاں صفائیا۔ جنہاں ملیا جس بستر پہنے نیل، نیلی دھاروں پار ڈیرہ لائیا۔ اُس دی اصلیت سب دے نالوں اصلیل، اصلیت وچ نور خدائیا۔ اُس دی دھار سدا مہین، باریکی وچ تاریخ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ میں ویکھیا، میں تکیا، میں جانا، میں بھجیا اوہ بھگتاں ہو کے ادھین، نرگن نراکار اپنا ابھان نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ ٹھنڈا ہو کے بھگتاں وسے سین، سچ ہردے آپ سہائیا۔ جگت مثال نہ کوئی جل میں، وڈ پرین اپنی اگتی کھیل

رچائیا۔ لیکھا چُکا کے نر مدین، گُرسکھ اِکو رُوپ سمجھائیا۔ اوہ درویش بن مسکین، گھر ساچے الکھ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن سچے لئے ترائیا۔ نام کہے پرہہ میرا ٹھاکر، جس ٹھوکر اِک لگائیا۔ جس دا دو جہان گہر گمبہر ڈُونگھا ساگر، پار کنارہ نظر کیسے نہ آئیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جُگ جُگ دیندا رہیا آدر سر اپنا ہتھ ٹِکائیا۔ سارے کہندے گئے کریم قادر، قُدرت دا مالک بے پرواہیا۔ جودھا سُو رپیر وڈ بہادر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکھوائیا۔ سو کلجگ اتم جن بھگتاں کرے کرم اُجاگر، نرمل رُوپ انُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنی کھیل رہیا وکھائیا۔ نام کہے میں پرہہ دا ٹھگ، ٹھگی کرنا پرہو سِکھائیا۔ میں جُگ جُگ ساچی سیج ویکھاں بھج، آتم انتر سوہیا پائیا۔ جتھوں کوئی نہ لئے لبھ، اوتھے بیٹھا آسن لائیا۔ کوئن کوٹ مندر مسجد شودوالیاں اندر مینوں رہے سد، اُچی کوک کوک رہے جنائیا۔ تٹ سروور تیرتھاں اندر رہے لبھ، ڈُونگھی بھور تاریاں لائیا۔ اُچے ٹلے پربت رہے بھج، چوٹی چوٹی لبھن واہو داہیا۔ چاروں گنٹ وڈے چھوٹے نشانے رہے گڈ، دعوہ بنھ کے رہے سُنائیا۔ اسپن پار کر کے ویکھی حد، کوڑی کِریا نال رلائیا۔ سچا نام کہے میں سب توں اڈ، گھر وکھرا اِک بنائیا۔ جس ویلے میرا صاحب ستگر مینوں لوے سد، میں آواں چائیں چائیا۔ نرگن نر نرائن نروریر نرکار عدلی عدل عدالت کرے اوتھے جج، ظاہر ظہور بیٹھا سوہیا پائیا۔ اوتھے قدرتی اگتی انوکھی واج جائے وج، کوٹاں وچوں گرمکھ آپ اٹھائیا۔ اوہ سب کچھ پچھلا دیوے چھڈ، آگے اِک دھیان لگائیا۔ دھیان اندر کھلے اکھ، جس اکھ وچوں بے پرواہ نظری آئیا۔ بے پرواہ دی چرنی جائے ڈھٹھ، اپنا آپ مٹائیا۔ نیترو رو دوئے جوڑ کے ہتھ، بن رسنا جہوا دئے سُنائیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، پرہہ تیری اوٹ تکائیا۔ نام کہے میں اوس ویلے حاضر ہوواں سچ، بن وچولا دیاں ملائیا۔ ہوئی جیہی دساں توں سوہنگ ڈھولا رٹ، رٹا مکے جگت لوکائیا۔ آگے ویکھ پُرکھ سمرتھ، نرگن بیٹھا جوت جگائیا۔ تیرا اوسے کولوں پورا ہونا حق، دوجا لہنا جھولی کوئی نہ پائیا۔ جن بھگت ساچی گودی ہے جھٹ، نرہے ہو کے ڈیرہ لائیا۔ ساچا نام کہے بھگوان ایہہ بھگت تیری اکھ، بن بھگتاں تیرا نور نظر کیسے نہ آئیا۔ بن اینہاں مینوں کوئی نہ لوے رٹ، انتر آتم نہ کھئے دھیائیا۔ توں اینہاں اندر گیوں وس، ایہہ تیرے گھر آئے چائیں چائیا۔ اینہاں توں اوتھے جا کے رکھ، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ابناشی کرتا پیا ہس، خوشیاں نال سمجھائیا۔ نہ کوئی سورج چند رو سس، منڈل منڈپ نظر کھئے نہ آئیا۔ اِکو نرگن نور

جوت میرا پرکاش، نورو نورو نور وکھائیا۔ اوسے وچ اینہاں دی مل جائے شاخ، شناخت کرن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس ویلے لوکھات میری پھیر ہوئے خواہش، نرگن دھار وچوں لوآن پرگٹائیا۔ ایہہ نام سچ تینوں دس جاچ، بھگتاں دتا سمجھائیا۔ زبان نال، اکھراں نال، جہوا نال، دندان نال کوئی نہ سکے واچ، اندر وڑ کے پریم لگائیا۔ اکو تینوں دتا خطاب، مخاطب ہو کے دتا سمجھائیا۔ اوسے ویلے سچ نام کیتا آداب، جن بھگتاں سیس جھکائیا۔ ٹہانوں ملیا اوہ جناب، جابر جبر سدا اکھوائیا۔ اُس دی وسو سچ محراب، جس محراب اندر محبوب ڈیرہ لائیا۔ ایسے کارن اُس نوں کھندے رہے سدا گرو مہاراج، راجن راج اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگتاں کر کے اولڑا کاج، قضیہ سارا دتا مکائیا۔

☆ ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہنس راج دے گرہ پنڈ نگیال ☆

جن بھگت سد تکدے راہ، جگا جگنتر دھیان لگائیا۔ گون ویلا پرہ ملے ملاح، پت پریشور ہووے سہائیا۔ ڈبڈے پاہن لئے ترا، پاتھر اپنے کندھ اٹھائیا۔ ساچا مارگ دئے وکھا، رہبر دھر دا پھیرا پائیا۔ جنم کرم دا روگ دئے گوا، متا موہ مٹائیا۔ جم کی پھاسی دئے تڑا، لکھ چوراسی گیڑ کٹائیا۔ شبد انادی دئے سنا، دھر دا راگ سمجھائیا۔ کایا مندر کرے رشنا، ساڈھے تن ہتھ سوہا پائیا۔ سرتی شبدی دئے ملا، اپنا رنگ رنگائیا۔ آتم سیجا دئے سہا، سوہنی بنت بنائیا۔ آتم پرما تم اکو گھر دئے وسا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جن بھگت جگ جگ ویکھن نین، نیتر نین کھلائییا۔ گون ویلا پرہ ملے ساک سجن سین، میت پیارا در گھر پھیرا پائیا۔ جنم کرم دا چکائے لہن دین، نام امولک جھولی پائیا۔ کوڑی کریا نانا تھے مایا ڈین، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگت سدا کرے پکار، پنے پنے سیس نوائیا۔ کر کریا میرے نرنکار، نرگن تیری اوٹ تکائیا۔ دوئے جوڑ کران نمسکار، چرن گول گول سرنائیا۔ در ٹھانڈا دے دربار، گھر امرت میگھ برسائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے میل ملاؤنا میلنہار، میلا اپنے نال کرائیا۔ گر چیلہ بیئے اک دوار، دھر دروازہ دینا کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ جن

بھگت رہے اڈیک، نت نوت دھیان لگائیا۔ پاربرہم تیری سچ پریت، پریت سدا سدا سد نظری آئیا۔ دوس رین گائے گیت، رسنا جہوا سیو کمائیا۔ نانا چھڈ مندر مسیت، کایا اندر کھوج کھوجا۔ ہوں نیکن نیک، تُوں صاحب وڈا وڈ تیری وڈیائیا۔ در دوارے پاؤنی بھیکھ، بھچھیا اپنا نام ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی آسا پور کرائیا۔ جن بھگت سدا سد کرے آس، ترسنا اپنی آپ ودھائیا۔ صاحب ستگر پُرکھ اکال بھجئے پیاس، امرت میگھ اک برسائیا۔ لہنا چکا پرتھی آکاش، گگن منڈل پار نرگن نور دئے درسائیا۔ دور دراڈا وسے آ کے پاس، بن کے پاندھی پندھ مکائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے خوابش، کرم کرم دا لیکھ گوائیا۔ مانس جنم کرے راس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ ساچا درس، در ٹھانڈے نظری آئیا۔ پورب جنم دی مٹے حرص، ہوس نہ کھئے ودھائیا۔ کرپال ہو کے کرنا ترس، کرپن لینا ترائیا۔ آتم پرما تم رہی تڑپ، اٹھے پھر دھیان لگائیا۔ سچ دوارے آؤنا پرت، گھر پریشور بھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی سچ وڈیائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن سہائک نظر کھئے نہ آئیا۔

☆ ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ایشر سنگھ دے گرہ پنڈ دڑ ☆

سو پُرکھ نرنجن ساچی ٹیک، آد جگاد دیا کمائیندا۔ ستگر شبد منو سدا ایک، جگ چوکڑی کھیل کھلائیندا۔ تھر گھر دیوے اگئی ٹیک، ساچا مندر اک سہائیندا۔ وشن برہما شو جس نوں کردے آدیس، نیوں نیوں سیس سرب جھکائیندا۔ ترے پنج جس دا اگئی بھیت، انہو اپنی کار کمائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو نت نوت دئے بھیج، لوکات ویس دھرائیندا۔ نرگن سرگن جس دی کھیڈ، نرویر اپنی کار کمائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دا لیکھ، قلم شاہی اکھراں گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ شبد گرو سدا سد سوامی، ہرکرتا آپ بنائیندا۔ آد جگادی انتریامی، جگ جگ ویکھ وکھائیندا۔ بودھ آگادھ جس دی بانی، دھر دا راگ الاٹیندا۔ لیکھا جانے دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک

ورتائیندا۔ شبد گرو سدا بلوان، ہر کرتے بنت بنائیا۔ تھر گھر جس دا اگم مکان، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ دیوا جگے اک مہان، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ حکم دیوے شاہ سلطان، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ وشن برہما شو کرے دھیان، دیوت سُر نین اٹھائیا۔ روپ رنگ ریکھ سکے نہ کھئے پہچان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان کھیل کھلائیا۔ شبد گرو پرہہ دا روپ، زرویر اپنی کار کھائیندا۔ ست ستوادی شاہو بھوپ، شہنشاہ اکھوائیندا۔ دئے سندیسہ چارے کوٹ، دہ دشا ویکھ وکھائیندا۔ جگ چوکرئی میٹے جوٹھ جھوٹھ، ستجگ تریتا دواپرکلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ سنت سہیلے پرگٹائے دھر دے پوت، گرمکھاں گر گر بوجھ بوجھائیندا۔ بھاگ لگا کایا پنج تت بھوت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیندا۔ شبد گرو سرب دا پیر، پیغمبران وچوں پیغمبر نظری آئیآ۔ لکھ چوراسی جس دی دھیر، دھیرج دھرواس اک رکھائیا۔ نام انیلا جس دا تیر، تکھی مکھی پار کرائیا۔ جس دا لیکھا پن شرع زنجیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگرو دئے وڈیائیا۔ سچ گرو شبد گردیو، سو پُرکھ نرنجن اک بنائیندا۔ لکھ چوراسی کرے سیو، انڈج جیرج اُتہج سیتج ویکھ وکھائیندا۔ نام ندھانا دیوے میو، اکھر وکھر آپ پڑھائیندا۔ میل ملائے اگم ابھیو، اگم اتھاہ پڑدا لابندا۔ صفت کرائے رسنا جہو، بتی دند بلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ گرو اک وڈیائیندا۔ شبد گرو پرہہ شبدی دھار، دیونہار وڈیائیا۔ جس دا حکم رہے جگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دا ناد اگئی دھنکار، انحد نادى روپ وٹائیا۔ جس دی صفت کرے سنسار، چوڈاں ودیا کر پڑھائیا۔ جو چوڈاں لوکاں وسے باہر، چوڈاں طبقاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ من مت بڈھ نہ پائے سار، انہو اپنی کار کھائیا۔ جس دا سندیسہ دیندے رہے گرو اوتار، پیر پیغمبر سچ ناؤں سنائیا۔ کاغذ قلم شاہی بندے رہے لکھار، کاتب ہو کے ونڈ ونڈائیا۔ سو سوامی ہر گھٹ وسیا شبد سروپی نر نرنکار، نرگن ہو کے ڈیرہ لائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ سنت سہیلے کرے خبردار، گر چیلے آپ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر داتا بے پرواہیا۔ گر داتا شبد بے پرواہ، روپ رنگ ریکھ نظر کیے نہ آئیندا۔ نت نوٹ بنے ملاح، لوکات پھیرا پائیندا۔ سچا مارگ دئے سمجھا، دھر دا بھیو کھلائییندا۔ گرمکھ گرسکھ لئے جگا، نیتر لوچن اک درڑائیندا۔ جگت دوارے پندھ مکا، گھر مندر اک وکھائیندا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک ڈیرہ ڈھاہ، ایڑا پنگل موہ چکائیندا۔ انحد نادى ناد وجا، دھن آتمک

راگ سُنائیندا۔ امرت ساچا جام پیا، گول ناہ اُٹائیندا۔ بجر کپائی گنڈا لاه، ساچا مندر اک سُهائیندا۔ جوت نرنجن کر رُشنا، نُر نورانہ
 ڈگمگائیندا۔ سیج سُهنجی اک وچھا، آتم انتر کھوج کھوجائیندا۔ پرما تم میلا دئے ملا، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیندا۔ ستگر شبدا دھر دا ڈھولا
 لئے سنا، انراگی راگ الائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ناؤں رکھا، لوکات کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچے
 ویکھ وکھائیندا۔ شبدا گرُ سدا بلوان، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیندا۔ جس دا جھلدا رہے نشان، تھر گھر ساچے سوبھا پائیندا۔ جس دا حُکم
 سُنج مسان، ڈُونگھی بھوری ویکھ وکھائیندا۔ جس دا حُکم دو جہان، وشن برہما شو سیس نوائیندا۔ جس دا کھیل ترے گن مایا پنج تت
 کرے پردھان، زمیں اسمان رُپ بنائیندا۔ منڈل منڈپ کھول دکان، پُری لوء آکاش پرکاش آپ کرائیندا۔ لیکھا جان سری بھگوان، بھيو ابھیدا
 اک سمجھائیندا۔ چارے کھانی مارے دھیان، انڈج جیرج اُنبھج سینج پڑدا لائیندا۔ چارے بانی بولے بنا زبان، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا
 اک الائیندا۔ چارے ویداں دے گیان، چارے مکھ سکھ بھجھائیندا۔ چارے جگ کر نشان، ستجگ تریتا دوپررُپ وٹائیندا۔ کلجگ کھیل
 دسے مہان، مہا اکتھ کتھ درڑائیندا۔ تیئی اوتار دے کے گئے بیان، شاستر سمرت قلم بند رُپ وٹائیندا۔ بھگت اٹھاراں منگدے گئے دان،
 بھکھک ہو کے جھولی سرب وکھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کردے گئے کلام، کلمہ نبی رسول پڑھائیندا۔ ساچا سجدہ کردے رہے حق مقام،
 درگاہ ساچی سیس نوائیندا۔ پروردگار نوجوان، لاشریک حق حقیقت ویکھ وکھائیندا۔ سچ سندیسہ دئے پیغام، جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ساچا گرُ اک وڈیائیندا۔ شبدا گرُ سرب دا داتا، دین دیال دیا کھائیا۔ آد جگادی دھر دا گیاتا، بودھ اکادھا بھيو کھلائی۔
 جس دے حُکمے اندر کھیل تماش، کوئن کوئن گوپی کابن راس رچائیا۔ جس دا برہمنڈ کھنڈ داسی داسا، بن بن سیوک سیوا سچ کھائیا۔
 جس دی جگ چوکڑی رکھدے سارے آسا، ترسنا اپنی اک ودھائیا۔ جس دا گرُ دس دیندے گئے بھرواسا، کھانی بانی راگاں وچ
 سمجھائیا۔ سو صاحب پُرکھ سمراتھا، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ شبدا
 گرُ کہے میں دھر دا چیلا، پتا پرم پُرکھ اکھوائیا۔ دو جہاناں میرا میلا، نرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ ساچے سنتاں بناں سجن سہیلا، نت نوت
 ویکھ وکھائیا۔ دھام وکھاواں اک نویلا، جتھے چند سورج نظر کھئے نہ آئیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلا پربت نہ کھئے بیلا، سمنڈ ساگر رُپ نہ

کھئے وکھائیا۔ ہونے پرکاش ساچے دیپک بن باقی تیلا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی دتی سمجھائیا۔ شبدا گرو کہے
 میں آد انت، جگ جگ سیو کھائیندا۔ پرہ دی مہا دساں بے انت، اتھاہ روپ سمجھائیندا۔ بھیو کھلا کے گرمکھ سنت، دھر دا راگ
 الیندا۔ میل ملا کے نار کنت، آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ گڑھ توڑ کے ہوم
 ہنگت، ہنگ برہم پڑدا لائیندا۔ لیکھا چکا دوزخ بہشت جتت، سورگی ڈیرہ پار کرائیندا۔ میرا کوئی نہ جانے انت، پرکھ ابناشی سچا حکم
 ورتائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا سوامی اکو نظری آئیندا۔ شبدا گرو کہے میں داتا سور، پرہ ساچی سیوا
 لائیا۔ آد جگاد حاضر حضور، حضرت ہو کے درس دکھائیا۔ سرب کلا بن بھرپور، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ نانا توڑ کے کوڑو کوڑ، سچ سچ
 دیاں سمجھائیا۔ چتر سکھڑ بنائے مورکھ موڑھ، گرمکھ ساچے دھندے لائیا۔ انتر جوتی بخش کے نور، اندھ اندھیر دیاں مٹائیا۔ پنچ وکار نہ
 بائے فتور، فتویٰ سب دے اُتے لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ شبدا گرو کہے میں بھگتاں بردا،
 سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ بناں بھکاری ساچے در دا، در در الکھ جگائیا۔ پڑدا لاپواں ساڈھے تین ہتھ کایا مندر گھر وچ گھر دا، دئی
 دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ پیار پرہم ہو کے کدا، پرہی اپنے نال ملائیا۔ محل اٹل اچ منارے سچ دوارے کھڑدا، خوشیاں اکو راگ لائیا۔ ٹوں
 میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدا، دوجی سد نہ کھئے سنائیا۔ سرت سوانی ساچی وردا، دھر دا ہانی بن کے میل ملائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، میرا ساچا کھیل وکھائیا۔ شبدا گرو کہے جگ چار، میں اکھراں بنت بنائیندا۔ نراکھ میری دھار، نیرویر کھیل وکھائیندا۔
 نراکار میرا ادھار، اجونی رہت ناؤں پرگھائیندا۔ گر اوتار میرا پیار، پیر پیغمبر دھیان وکھائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران میرا جیکار، گیتا
 گیان انجیل قرآن ڈھولا سنائیندا۔ کہانی بانی میرا کواڑ، پڑدا اوبلا اک چکائیندا۔ نرگن سرگن سچ ادھار، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیندا۔ کر
 پرکاش بہتر نار، تین سو سٹھ ہاڈی کھوج کھوجائیندا۔ جن بھگت سنت جگ چوکری مات اٹھال، دھر دی سکھیا اک سمجھائیندا۔ پرہ پرکھ
 دے ویکھ لال، لال گلالا رنگ رنگائیندا۔ نانا توڑ شاہ کنگال، اوچ نیچ اکو گھر وسائیندا۔ ترے گن مایا نہ رہے جنجال، جاگرت جوت اک
 جگائیندا۔ نام امولک دے کے دان، وست اگتی جھولی پائیندا۔ جگ جنم دے وچھڑے میلان نال، سری بھگوان اگلا پنڈھ مکھائیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری سیوا سچ لگائیندا۔ شبد گرو کہے میں میل ملاؤندا، ملنی جگدیس کرائیا۔ جُگ چوکڑی
 ویکھ وکھاؤندا، نرگن زویر ویس وٹائیا۔ بھگت اٹھاراں گنڈھ بندھاؤندا، کبیر جُلابا دے گواہیا۔ سچکھنڈ دوارے پھڑ بہاؤندا، جس دی منزل
 چڑھن کھئے نہ پائیا۔ رہبر ہو کے راہ وکھاؤندا، پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔ ستگر ہو کے درس کراؤندا، گر گر ہو کے گود اٹھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، موہے سچ دتی وڈیائیا۔ شبد گرو کہے میں دُھر دا واسی، بستی ساچی اک سہائیا۔ میرا میل پُرکھ
 ابناشی، ابناشی اپنے حُکم رکھائیا۔ میری سمجھ نہ آئے کیسے پنڈت کاشی، مُلا شیخ سمجھ سکے نہ رائیا۔ جن بھگتاں وکھاواں کھیل ساچی،
 منڈل راسی منڈپ اکو اک سمجھائیا۔ گرہ مندر دیپک جوت آد پُرکھ پرکاسی، پرکاش ہووے نور خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ شبد کہے میرا گاؤندے گیت، جیو جنت دھیان لگائیا۔ جُگ چوکڑی ویکھ ریت، سارے بیٹھے نین شرمائیا۔
 کدے کلمہ کدے حدیث، کدے رام دیاں سمجھائیا۔ کدے تیرتھ تھ وسان اتیت، کدے ترے گن ناتا توڑ تڑائیا۔ کدے مندر کدے
 مسیت، کدے گرو دوار سوہا پائیا۔ کدے راجن راج کدے نیچن نیچ، اُچو اُچ آپ ہو جائیا۔ کدے ٹھانڈا ہوواں سیت، کدے اگنی تت
 تپائیا۔ کدے کوڑا ہوواں ریٹھ، کدے امرت رس رُپ وٹائیا۔ کدے بھکاری ہو کے منگان بھیکھ، کدے شاہ پاتشاہ ہو سرب ورتائیا۔
 جُگ چوکڑی جائے بیت، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری سیوا سچ لگائیا۔ میں جُگ چوکڑی سیوا
 کدا، شبد گرو سرب جنائیا، زبھے ہو کدے نہ ڈردا، بھو سرب رہیا وکھائیا۔ نت نوت ساچی ترنی تردا، تارنہارا ہو کے دیا کھائیا۔ لکھ
 چوراسی گھاڑن گھڑدا، گھڑ گھڑ ویکھ وکھائیا۔ ساڈھے تین ہتھ مندر اندر وڑدا، ڈونگی بھوری ڈیرہ لائیا۔ محل اٹل اکم اتھاہ اُچے تے چڑھدا،
 منزل بہ بہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سیکھیا دے بھگوان، پئی اک
 پڑھائیا، ستجگ تریتا دواپرکجگ نو نو چار دینا دان، وست امولک نام ورتائیا۔ شبد انادی برہم برہمادی دینا اک گیان، وسادی ہو کے
 وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی ونڈ آپ ونڈائیا۔ دُھر دی ونڈ ونڈی نرنکار، پُرکھ اکال کھیل کھلائیندا۔
 سیوا لا سدا جُگ چار، چوکڑی اپنا حُکم منائیندا۔ سندیسہ دے سچ دربار، دُھر دا ناد اک وجائیندا۔ پنج تت چولا کر خبردار، بے خبر

خبر پرگٹائیندا۔ ناتا جوڑ پر اپار، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ مل پر ماتم آتم ہوئی گرو اوتار، گر گر اپنا کھیل وکھائیندا۔ سچ سندیسہ دے وچ
 سنسار، اکھری نام روپ پرگٹائیندا۔ بے انت بے انت کہن پکار، پنے پنے سب سب نوائیندا۔ ساچی بھکھیا منگدے گئے بن بھکار،
 در درویش ہو کے جھولی آگے ڈابندا۔ پُرکھ اکال تیرا سہار، تڈھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ تیری اوٹ سدا جگ چار، سرگن تیرا بھرواسا
 اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا حکم آپ سمجھائیندا۔ سچا حکم سری بھگوت، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کھیلاں
 کھیل جگا جگنت، نرگن سرگن روپ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس کارن کرن منت، نیوں نیوں سجدہ سب جھکائیا۔ نرگن ہو کے
 شبدي تیرا روپ اک بے انت، بے پرواہ دئے بنائیا۔ دوجے در نہ جانا منگت، اتوٹ اٹت تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، تیرا بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ شبدي گرو تون رہنا تیار، صاحب ستگر حکم جنائیا۔ پن پنج تت تیرا آکار، نراکار دئے وکھائیا۔ سدھر
 پوری کر گرو اوتار، عدلی عدل عدالت وچوں اک وکھائیا۔ نوجوان اٹھنا بل دھار، بل دھاری تیرا روپ پرگٹائیا۔ ڈنکا و جاؤنا دو جہان،
 سری بھگوان آپ سمجھائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں جھلاؤنا نشان، ست نشانہ تیرے ہتھ پھڑائیا۔ کلجگ انت ہونا پردھان، سچ پردھانگی اک
 کھائیا۔ سجدہ کرے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈن نہ کھئے اٹھائیا۔ گر اوتار خوشی منان، پیر پیغمبر ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچی سیکھیا رہیا سمجھائیا۔ شبدي گرو تون جانا جگ، کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ کوڑی کرپا کرنی پار حد، جوٹھ جھوٹھ پنڈھ
 مکائیا۔ مارگ لاؤنا اکو سچ، سچ دینی وڈیائیا۔ ماٹی بھانڈے ویکھ کچ، کاجی گگریا کھوج کھوجائیا۔ من واسنا جو رہے نچ، بڈھ بیک
 دینی کرائیا۔ لہنا چکاؤنا سیاں ساڈھے تن ہتھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ آتم پر ماتم دسنی گتھ، ڈھولا ڈھر دا اک پڑھائیا۔ ستجگ چلاؤنا رتھ،
 بن زتھوہی سیو کھائیا۔ جن بھگتاں کھول کے تیجی اکھ، نیج نیتر درس دینا وکھائیا۔ امرت جھرنا دینا جھٹ، بوند سواتی اک ٹپکائیا۔ سچی
 جوت کر پرکاش، گھر مندر کریں رُشنائیا۔ ساچے گرہ کر نواس، بنک دوار دینا سہائیا۔ ابناشی کرتا تیرے سدا ساتھ، سگلا سنگ نیہائیا۔
 پُرکھ اکال دا پوجا پاٹھ، اکو منتر دینا درڑائیا۔ دو جہان سُنن تیری آواز، برہماد دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا لیکھا رہیا درڑائیا۔ شبدي گرو تیرا لیکھا مات، متا پرہ دے نال پکائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ساچا چند کر رُشنائیا۔ لہنا دینا

چکاؤنا ذات پات، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ جو نرگن نانک سرگن گیا آکھ، گوبند کر کے گیا پڑھائیا۔ سرب جیاں دا داتا پُرکھ ابناش، سری بھگوان بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی رکھ واس، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ جیو جنت اوسے دی نظری آوے ذات، نور وچوں ظہور دینا پرگٹائیا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبر لکھ کے گئے قلم دوات، شہادت لوکيات رکھائیا۔ سو پوری کرنی خواہش، خالص اپنا روپ وٹائیا۔ جوت جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا رہیا سُنائیا۔ شبد گرو اُٹھ ویکھ کر دھیان، کلجگ اندھیرا چھائیا۔ ستگر شبد نہ کوئی مان، چارے کھانی بھرے بھرم بھلائییا۔ انتر آتم گر کا شبد کرے نہ کھئے پروان، رسنا جہوا گا گا تھگی سرب لوکائیا۔ پنڈت پاندھے کرن وکھیان، ویکھن والا نظر کھئے نہ آئییا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے دوارے کھڑ کے درس کوئی نہ پان، سمنگھ ہو سیس نہ کھئے نوٹایا۔ جوت جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا تیری جھولی پائیا۔ شبد گرو ویکھ مات لوک، لوکائی دئے دُہائیا۔ ساچا بھلیا جگت سلوک، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ گھر پرکاش نہ نرمل جوت، دیوے باقی جگت رہے جگائیا۔ کیسے بھاگ نہ لگا کایا کوٹ، شبد ناد نہ کھئے شنوائیا۔ ستگر مل نہ آئی ہوش، سرتی شبد نہ کھئے جڑائیا۔ تن نگارے لگی نہ چوٹ، دئی دویت ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ منسا من نہ نکلیا کھوٹ، بڈھ بیک نہ کھئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال دی رکھے کوئی نہ اوٹ، سادھاں سنتاں مچی دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری سیوا اک لگائیا۔ شبد گرو اُٹھ لوکيات دوڑ، اپنا پندھ مُکائیا۔ لکھ چوراسی ریٹھا ہویا کوڑ، ہر کا نام نہ کھئے دھیائیا۔ اٹھ پھر خبردار ہونے پنج چور، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ سادھاں سنتاں پایا شور، اچی کوک کوک رہے سُنائیا۔ چار ورتاں ہتھ پکڑے نہ کوئی ڈور، بندی خانہ نہ کھئے ٹٹایا۔ جگت اندھیرے تیری لوڑ، بن شبد گرو بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ تیرا منتر فرنا پھور، فرنے سب دے بند کرائیا۔ تیرے آگے چلے نہ کیسے دا کوئی زور، جورو زر سیس نوٹایا۔ چڑھ کے ویکھ اگمی گھوڑ، دہ دشا پھیرا پائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا گھور، کوڑی کرپا کرے لڑایا۔ گرمگھ کہن ستگر پورے واگاں موڑ، کیوں بھلیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا تیرے ہتھ پھڑایا۔ شبد گرو اُٹھ کے چل، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ سریشٹ سبائی گئی ہل، ست سنتوکھ دھیرج جت نظر کھئے نہ آئییا۔ امرت دے نہ کوئی پھل، سمنل رُکھ کوڑے رہے لہرائیا۔ شودوالے مٹھ ویکھ وجدے ٹل، انحد ناد سُنن کھئے نہ پائیا۔ نگر نہ ویکھے کوئی

اچل، گھر ستگر میل نہ کھئے ملائیا۔ جگت مایا کرے ول چھل، سادھاں سنتاں رہی بہرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری پدوی دسے اٹل، تیرا مندر اک وڈیائیا۔ ستگر شبد جا چھیتی، نو کھنڈ ست دیپ ویکھ وکھائیا۔ تون آد جگادی سب دا بھیتی، چوڈاں لوکاں چوڈاں طبقاں پڑدا دینا اٹھائیا۔ کوٹاں وچوں کسے دے اندر رہ نہ گئی نیکی، بدی گھر گھر بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ مایا متا کوڑی کھیڈ کھیڈی، جگت و نجانن ہو کے پھیرا پائیا۔ سادھاں سنتاں دُباگن نار بن کے کھلی مینڈھی، سوہنا سیس نہ کھئے گندائیا۔ کام کرودھ دی لگی مہندی، ستگر رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ منکھتا منکھتا نال کھندی، مانس مانساں نالوں بیٹھے مکھ بھوئیا۔ ساچی سنگت ہر مندر مل کھئے نہ بہندی، پرہ چرن سرن نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری سیوا سچ سمجھائیا۔ شبد گر ویکھ جا کے کھیڑا، لوکات پئی دُہائیا۔ کلجگ رڑھدا جاندا بیڑا، نیا نوکا نام نہ کھئے چڑھائیا۔ دیناں مذہباں پیا جھیڑا، ذات پات رہی گر لائیا۔ کوڑی کرپا دتا گیڑا، مایا متا لٹھ بھوئیا۔ ستگر نظر نہ آئے نیرن نیرا، گھر وچ گھر درس کھئے نہ پائیا۔ حق حقیقت کرے نہ کوئی نیڑا، شریعت بھری سرب لوکائیا۔ سری بھگوان دے نام تون کرن بکھیڑا، جگت بخیلی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا اگلا لیکھا دئے وکھائیا۔ شبد گرو اٹھ ویکھ اگلا لیکھا، پچھلا پندھ مکائیا۔ کلجگ کڈھ بہرم بھلیکھا، بھانڈا بھو بھنائیا۔ گر گوہنڈ دا لیکھا لیکھ کر چیتا، جو کالا چٹے اُپر گیا پائیا۔ جس کارن چارے لال کیتے بھیٹا، بالے نہاں ہیٹھ دباٹیا۔ اُس دا بن جا کھیوٹ کھیٹا، سیوک ہو کے سیو کماٹیا۔ بھاگ لگا سمبل دیسا، جس دا لیکھا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ زرگن ہو کے بن نریشا، سرگن ہو کے حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا رہیا وکھائیا۔ شبد گرو تیرا اگلا لہنا، شاستر سمرت وید پُران سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ سچ دوارے دُھر دے بہنا، جس دی باڈھی کسے نہ بنت بنائیا۔ پُرکھ اکال دا مننا کہنا، نیوں نیوں سیس نوئیا۔ حق مقام سدا رہنا، درگاہ ساچی سوہنا پائیا۔ برخوردار ہو کے بھانا سہنا، پوت سپوتا ہو کے سیو کماٹیا۔ جگ چوگری دینا دینا، لہنیدار تیرے ہتھ وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر رہیا اٹھائیا۔ شبد گر اٹھ ویکھ جگ، صدی چوڈھویں دھیان لگائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد گئے بھج، پلو جگت چھڈائیا۔ کلمہ نبی رسول کوئی نہ دسے سچ، کائنات حق نہ کرے پڑھائیا۔ اُمت اُمتی کھیڑا ہونا بھٹھ، اللہ رانی رہی گر لائیا۔ مگ کعبہ ساچا حُجرہ

خالی دِسنا ہتھ، دروہی دروہی کر کے رہے سُنائیا۔ سچ تُوْفیق خُداوند ہوئے نہ کیسے وس، بے بس نیتِ نیناں نیرِ وِہائیا۔ تیرا کلمہ الفیے نہ
 سکے رٹ، تیس بتیس صفت نہ کھئے صلاحیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے کر اکٹھ، اکو حکم دے سُنائیا۔ بیس اکیسا ہر جگدیساکرے
 کھیل پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ اُس دا حکم دُھر دا شبد ہوئے پرگٹ، ناد انادی ناد سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، تیری سوہنی بنت بنائیا۔ شبد گرو اٹھ ویکھ پیکھ، چوٹھے جگ چاروں کُنٹ چارے ورن بیٹھے مکھ بھوئیا۔ کوئی نہ مڑ کے
 آوے اپنے دیس، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ جگت واسنا رہے کھیڈ، من منسا نال ملائیا۔ ستگر شبد پڑھ کے کیسے نہ پایا بہیت، تاکی بند
 نہ کھئے کھلائیا۔ ست سرُپ سانت ہو کے جس سیس پوائی ریت، سچ سرُپ گیا سمائیا۔ اوس نال کرے نہ کھئے ہیت، اُس دی بانی تیر
 نرالا بان نہ کھئے چلائیا۔ گر کا شبد کاغذ قلم شاہی نال لیکھ کے لیکھ، ٹکیاں نال قیمت رہے پائیا۔ ستگر اتوں قربان ہو کے ہویا کوئی نہ
 بھیٹ، من واسنا چرناں وچ سٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری ساچی سیوا اک سمجھائیا۔ شبد گرو اوہ ویکھ
 جگت، لوکات نظری آئیا۔ کیسے انتر نور نہ دُھر دی شکت، شخصیت سارے بیٹھے گوائیا۔ کوڑی کرپا وچ گواؤندے وقت، واحد نام نہ کھئے
 دھیائیا۔ پریم پیار دا کیسے نہ لگا عشق، لکھ چوراسی ناری کنت روپ وٹائیا۔ پیغمبر لارا دے کے گئے بہشت، اشاریاں نال سمجھائیا۔ سچ
 سچ سب توں اتم اوہ گرمکھ سچا ست، جو بھگون اُتے اوٹ رکھائیا۔ اُس دی لیکھ لگے بوند رکت، پنج تت ملے مان وڈیائیا۔ پنج وکارا
 نیڑ نہ آوے کٹک، کوڑی کرپا نہ کھئے بھرمائیا۔ ستگر پورا شبدی شبد کھنڈے دیوے جھٹک، تکھی دھار اک وکھائیا۔ ساچی منزل پاندھی
 بن نہ جائے اٹک، پینڈا مکھ واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا گرو اک پرگنائیا۔ شبد گرو سرب دا سانجھا، دین
 مذہب نہ کھئے وکھائیندا۔ بھگت پریتی ڈھولے گاندا، سنت ریتی ست سمجھائیندا۔ ساچی دھوڑی دُھر دی نہاندا، اشنان اکو اک وکھائیندا۔
 ساچے مندر ڈیرہ لاند، جس گرہ گرمکھ سوہیا پائیندا۔ دُھر دا ناتا جوڑ جڑاندا، پُرکھ بدھاتا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک وکھائیندا۔ شبد گرو سب دا ستگر، آد انت اکھوائیا۔ جو راؤ رنگ اُس دے نال جائے جڑ، جوڑی دُھر دی لئے
 بنائیا۔ پریمی پریم کولوں خالی کوئی نہ آوے مڑ، جھولی سچ سچ بھرائیا۔ بھڑ باہوں چڑھائے ساچے گھوڑ، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیا۔ باہر کرائے

اندھ گھور، سچ محلّ اٹل دئے ٹکائیا۔ اوتھے دوّجی رہے کوئی نہ لوڑ، آسا ترسنا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبد گر اکو اک اکھوائیا۔ شبد گرو سدا اکو ایک، ایکنکار اکھوائیندا۔ جس دی صفت اندر جگ چوکڑی لکھے لیکھ، کہانی بانی صفت صلاحندا۔ سو سدا سدا سد جن بھگتاں بنے ٹیک سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ انتر بڈھی کرے بیک، باہرون بسنتر کوڑ بھجائیندا۔ سچ وکھاوے اگئی دیس، گرہ مندر گنڈا لائیندا۔ جوتی جوت کر پرویش، نر نرائن میل ملائیندا۔ اوتھے کوئی پُج نہ سکے ملا شیخ، شیخی والا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جس پرم پُرکھ پرما تم آتم دسے اپنا بھیت، سو نیرن نیرا ہو کے درشن پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبد گر صفت صلاحندا۔ شبد گرو کہے میں دیو آتم، انتر سب دے ویکھ وکھائیا۔ پرہ ملاؤنا میرا مہاتم، مہتتا اکو اک جنائیا۔ بھو کھلاؤنا ظاہر باطن، نیتر نین اکھ رُشنائیا۔ نرگن بناؤنا سرگن ساکن، سگلا سنگ جڑائیا۔ ڈھولا سناؤنا ڈھر دی گاتھن، کتھنی کتھ اک درڑائیا۔ میل ملاؤنا پُرکھ انباشن، انباشی کرتا دیاں وکھائیا۔ میرا کھیل پرم پُرکھ پرما تم، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار صلاحیا۔ شبد گرو کہے میں بھگتاں سنگ، نت نوت کھیل کرائیندا۔ سنتاں چاڑھ کے اپنا رنگ، کایا چولا رنگ وکھائیندا۔ گرمکھاں دے کے اک اند، اند آتم وچوں درڑائیندا۔ گرسکھ چاڑھ کے ساچے چند، لوکھات جگت رُشنائیندا۔ سدا سدا سد بن بخشند، بخشش سب دی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا دتا ڈھر دا ور، ڈھر دی سیوا اک لگائیندا۔

☆ ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی دھنٹا رام جھان ، ہرنام سنگھ چڑھدا گراں ☆

پت ڈالی خوش مؤلی بنوالی، اچے مندر کندر جوہ دھیان لگائیا۔ ٹلے پریت در سوالی، برکھ برچھ نین اٹھائیا۔ کریا کر پُرکھ اکالی، اکل کل تیری وڈیائیا۔ انڈج جیرج اُتہج سینج ٹوں صاحب سب دا مالی، مالک آد جگاد اکھوائیا۔ بن تیرے نام دسن خالی، ساچی وست نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہو سہائیا۔ بناسپت کہے میرے اندر کاشٹ، کشٹاں وچ دہائیا۔ میرا تن من

سڑیا آتش، اگنی تت جلائیآ۔ پریم پیار دی سوانتی بوند بخشے نہ کوئی بارش، امرت جل دھار نہ کھئے وہائیآ۔ میری کافی بنا کے قلم تیری
 لکھدی رہی عبارت، صفتاں کر کر خوشی منائیآ۔ تیرا مندر بنا سوہنی عمارت، جگ چوکڑی سیو کھائیآ۔ سچ سنگھاسن دیواں ڈھارس،
 بیٹھاں پے پے خوشی منائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیآ۔ بناسپت کہے میرا رووے انگ، انگ
 انگ کرائیآ۔ جگ چوکڑی گئے لنگھ، کوٹن کوٹ کال وہائیآ۔ نرگن ہو کے سرگن دیندا رہوں سنگ، سادھاں سنتاں مان ودھائیآ۔ میرے
 پیار اندر کدی نہ بیٹھوں سچ پلنگ، سُن پکار نہ دکھ وندائیآ۔ سپنے سانت نہ پائی ٹھنڈ، اگنی آگ نہ کھئے بچھائیآ۔ میں نت نت منگاں رہی
 منگ، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیآ۔ کیرپا کر سورے سرینگ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیآ۔ سچ ست دے اند، در تیرے اکھ جگائیآ۔ میری
 پچھلی کھول گنڈھ، پلو دے پھڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اٹھائیآ۔ بناسپت کہے میرا اتم ترلا، تیرے آگے
 عرضوئیآ۔ تیرے رہوں اندر مرنا، مر کے اپنا آپ گوائیآ۔ تیرے پریم اندر سڑنا، سوہنا روپ وٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ بناسپت کہے پرہہ کر خیال، پورب لیکھا ویکھ وکھائیآ۔ میری سیوا سچ کمال، لوکات خوشیاں نال کھائیآ۔ میں
 گھالی دھر دی گھال، گھولی گھول گھائیآ۔ جس ویلے ارجن تتیاں لوں اُتے دتا بہال، میں تھلے وڑ وڑ اپنا آپ بھیٹ چڑھائیآ۔ اوس دے آگے
 کیتا اک سوال، دوئے جوڑ واسطہ پائیآ۔ ساڈی کون کرے سنبھال، سنگی نظر کھئے نہ آئیآ۔ میرا کٹ کے پت ڈال، تیری بھیٹ دتا چڑھائیآ۔
 تُوں سُن میرا احوال، میں سچ دیاں سُنائیآ۔ میں آئی کیہڑے دیسا، پچھا بھل کدی نہ جائیآ۔ تُوں شہنشاہ زیشا، ست پُرکھ بے پرواہیا۔ در
 تیرا ٹھانڈا ویکھا، میری اگنی آگ پوہ نہ سکے رائیآ۔ آگے میٹ بہرم بھلیکھا، بھانڈا بہرم بھو بھنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 سچ دینی مان وڈیائیآ۔ بناسپت کہے میں لکڑی ٹوٹا، ٹکڑا ٹکڑا اپنا آپ کرائیآ۔ ایہہ میرا ساڈھے تن ہتھ دا موچھا، جو تیری سیوا کرن آئیآ۔
 رڑھدا رڑھدا ایتھے پھنچا، میں سچ دیاں سُنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، در تیرے منگ منگائیآ۔ لکڑ کہے میرے ہوئے
 ٹکڑے، سوہنی ونڈ وندائیآ۔ میںوں کٹن والے نشکرے، تیری سمجھ کسے نہ آئیآ۔ لہندی دھار چڑھدی دشا اترے، چڑھدے گراں میںوں
 دتا رڑھائیآ۔ میرے خیال کدی نہ مکرے، دیواں سچ سچ سُنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آکو دینا ساچا ور، ساچی

منگ منگائیا۔ چڑھدے گراؤں پئی رڑھ، اپنا پندھ مُکائیا۔ ساڈھے تین میل تے کنڈھ گئی جُڑ، اگلا راہ نظر نہ آئیا۔ جگت ملاح گیا
 بھڑ، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ باہر کڈھ رکھیا کنڈھ، چاروں کُنٹ ویکھ
 وکھائیا۔ میرے وڈے چھوٹے سارے حصے ونڈے، سوہنی بنت بنائیا۔ اوٹھوں چُک کے اپنے کندھ، اُتے کھر دتا ٹُکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری سوہنی بنت بنائیا۔ اوس کھر دا دساں ٹکانا، سچ سچ سمجھائیا۔ چردا پھرے وچ بیابانا، مکھ دند
 گھاس لگائیا۔ جس گرہ پر بھو تیرا اج ٹکانا، بھومکا سوہنی سچ سہائیا۔ ایتھے رہے غریب نانا، آپ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ جس ویلے میں کری پُکار، کھر اُتے آسن لائیا۔ میری اوسے نال مل گئی ستار، میرا ہو کے میرا درد
 ونڈائیا۔ اُچی اُچی ہینگ رویا زارو زار، نیترا اپنے گھر لگائیا۔ میں کابنوں چل کے آیا دُور دوار، پچھلا پندھ مُکائیا۔ مینوں چُکنا پیا بہار،
 منزل آگے ہور ودھائیا۔ جے کوئی سُنن والا ہووے پُکار، میں دیواں سچ سُنائیا۔ لکڑی کپا واہ واہ میت مُرار، تیرا اتر مینوں نظری آئیا۔
 ست دن دا پینڈا مار، چلنا واہو داہیا۔ تیرا متر سجن دساں وچ سنسار، جو سچا سنگی نظری آئیا۔ میں وی ویکھنا چل اوہدا دیدار، واہ
 واہ تیرا جُڑیا جوڑ میری آتما خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کھر کہے میں جاواں تُردا، ہوئی
 ہوئی پندھ مُکائیا۔ میرے اندر فُرنہ اُکو پُھردا، جس دی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ میں جیوندا جیوندا ہویا مُردا، مُردیوں جیوت روپ وٹائیا۔ آگے
 نظارہ ویکھیا دُھر دا، نور نورانہ نور اُکو کرے رُسنائیا۔ جس دے نال میرا من جُڑدا، بھلی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، ساچی دیا رہیا کھائیا۔ لکڑ کہے میں جد تیرے اُپر چڑھی، چڑھدے گراں دھیان لگائیا۔ اوہ یاد آئے سلکھنی گھڑی، جس ویلے مینوں
 دتا رُڑھائیا۔ میں بناسپت وچوں ہو کے بری، جل دھار تاریاں لائیا۔ تیرے نال لگ کے ہو گئی کھری، قیمت کرتا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ چلدے چلدے اندر باہر کرن صلاح، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ منزل منزل پندھ مُکا،
 دووے نین خوشی منائیا۔ جگت سرائے ڈیرہ لا، اپنا لیکھا رہے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔
 کھر دے مالک لکڑ دتی اُتار، راوی کنڈھا سوہنا سہائیا۔ اودھر براہمن کرن آیا وپار، اپنا پھیرا پائیا۔ باہوں پھڑ کے کہے گھمیار، مالک کھر

دا آپ پلاٹیا۔ دس کی کچھ لینا اس دا یار، قیمت دیاں چکائیا۔ سوڈا نقد نہ کوئی ادھار، ہتھو ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُورب لیکھا دئے کرائیا۔ میرا نام اسمیل، قسم کھا کے رہیا جنائیا۔ نہ ایہہ چیل نہ ایہہ کیل، دیار دید نال وکھائیا۔ تُوں ویکھ کے ہوویں مائل، خوشیاں خوشی بنائیا۔ ایہہ سوہنی چھیل گیل، گنڈھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنی بنت دتی بنائیا۔ اسمیل کہے ایہدی قیمت ساڈھے تِن، روک رُپیا اک ہتھ لگائیا۔ میرے ہتھ اُتے رکھ دے گن گن، ادھار پچھہ نہ کھئے جنائیا۔ لکڑی ماری آواز مینوں چھیتی نال لوو من، وادھ گھاٹ رہن کھئے نہ پائیا۔ میری آبو رہندی ساڈھے تِن دن، سری بھگوان رہیا سمجھائیا۔ مینوں پریم انگیٹھے وچ دینا چن، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں کراں پیار چھن چھن، سوہنی رسم وکھائیا۔ میرا لیکھا بہن بہن، بہڑی گھڑی دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا رہیا چکائیا۔ پنڈت کڈھ ساڈھے تِن دا لیکھا، روکڑ بہی اُتے لئی لگائیا۔ اک دوانی گھر سُن دا ٹھیکہ، میرے نال چکائیا۔ تُوں آیا چل کے کپڑے دیسا، مینوں پچھا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنا ونج رہیا کرائیا۔ اسمیل کہا میرا پنڈ جھان، پتھراں روڑیاں وچ ڈیرہ لائیا۔ پوئے دو میل پنڈ چڑھدا گراں، آون جاون کھیل رجائیا۔ ادھ وچکاراک اچی ٹکری جس اُتے ایس درخت دا نشان، نشانہ دوہاں پنڈاں وچوں نظری آئیا۔ اک دن میں ہیٹھاں سُنّا آ، سُنّے ہوئے نُوں سچ آواز کیسے سُنّائیا۔ اگے کوئی نہ مانے ایس دی چھان، ایہنوں کٹّ دے کٹّ کے اپنی سیو کھائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ دا موجھا پا، وچ جھن دینا رُڑھائیا۔ ساڈھے تِن میل تے جا تکان، آپے کنڈھے لگے آئیا۔ مینوں پچھلا جیتا بھلا نہ، پچھلے سال اکھ اٹھائیا۔ جس تُلے اُتے گرمکھاں نُوں بھجا کے دتا چڑھا، میرے ساتھی دتا بنائیا۔ پھر پچھانہ دتا بھوا، میرا پریم ہور ودھائیا۔ چڑھدے گراں جا کے جھن وچوں دتا نھا، اپنے چرناں اُتے جل پوائیا۔ جس پتن براہمن حُکم دتا سُنّا، نہا کے آونا چائیں چائیا۔ اوس مَورکھ دتا بھلا، پرہ کا بھو سمجھ سکے نہ رائیا۔ ایسے کارن دو سال میں کئی ہور سزا، دُکھ سکیا نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دوانی دا لایا پھیرا، ساچے دھام دتا پُچائیا۔ اوتھے سب نال لگا جھیرا، لکڑی لکڑی رہی کُرائیا۔ دس تیرا مالک کپڑا، سچ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی سیوا اک وکھائیا۔ لکڑی کہے ساڈھے تِن دن گئے بیت، پرہ

سوہنی بنت بنائیا۔ ارجن لیکھا مکیا ٹھیک، فتویٰ شاہ سلطان لگائیا۔ اپنی دس توفیق، اکو رمز لگائیا۔ ایہنوں اگنی اُتے تل کے کرو ٹھیک، تن کباب روپ وٹائیا۔ لکڑی لیاؤ براہمن دا ٹال نزدیک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھائیا۔ مَلا کھا براہمن اُچی کُل، چہوں ورننا وچوں نظری آئیندا۔ اوسے دے نال کرو مل، کافر کافراں ہتھ وکائیندا۔ جے براہمن جواب دے کے جاوے بھل، اوہ وی اس دے نال سزا پائیندا۔ جے مذہب کر کے جائے ڈل، پھر دوزخ وچ اللہ میاں آپ سٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا بھیا آپ چکائیندا۔ سُن حکم اٹھ چوہدار، چلے پندھ مکائیا۔ واپوا لگا ہون وبار، ونج بے پرواہیا۔ براہمن جانڈیاں رُبیے منگ لئے چار، اکو آواز سُنائیا۔ اوہناں کیتا اگے ادھار، دیونوالا شہنشاہیا۔ اسیں چک کے چلے وچ بازار، اپنا پندھ مکائیا۔ اودھر بیٹھا ہو تیار، توی گڈ کے سیس نوائیا۔ حکم کرو میری سرکار، کی سیوا میری لائیا۔ کوڑ گڑیارے دتی اک آواز، خوشیاں نال سُنائیا۔ جیہڑا لیندا نہیں میری دات، داتا بن کے بیٹھا مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ ملیا حکم سچ فرمان، اک آواز سُنائیا۔ ارجن بھلیا جو نادان، اُس نوں اُپر دیو بٹھائیا۔ جیہڑی لکڑی خرید کے لیاندی نوجوان، سمنکھ دیوو سٹائیا۔ سد کے لیاوو اک ترکھان، گہاڑا موڈھے اُتے ٹکائیا۔ ایہدے موچھے پاوے آن، ٹکڑے ٹکڑے ونڈ پوائیا۔ ہیٹھاں اگنی بنے مہان، لاٹاں والی اپنی لاٹ جنائیا۔ اس دا میٹ دیو نشان، پنج تت روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ جس ویلے ترکھان مارے گہاڑا، اُچی بانہ نال پلاٹیا۔ اکو وار لکڑی کڈھیا ہاڑا، ہوکا دے سُنائیا۔ میں چل کے آئی وچوں جنگل پہاڑاں، ٹلے پریت گھر تجائیا۔ میتوں ویکھ لین دے اوہ سچا لاڑا، جس کارن بیٹھی پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا میلا لئے ملائیا۔ ترکھان کھا میرا گہاڑا تکھا، سوہنی دھار رکھائیندا۔ میں تیرا ٹوٹا کرنا نکا نکا، وڈا رہن کھئے نہ پائیندا۔ میں سیکھیا ایہو سیکھا، وڈھ ٹک کے انگ انگ کٹائیندا۔ تیری ہن چڑھن والی بیٹھا، بھٹھیالا اگنی لمبو لائیندا۔ کی کردی رہی پچھلا چیتا، ویلا گیا ہتھ نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دی دھار آپ بندھائیندا۔ اودھر بھٹھیالا ہو تیار، شہنشاہ سیس نوائیا۔ میں حکمے اندر تیرا سیوادار، جلاد روپ نہ کھئے وٹائیا۔ لکڑی کاٹھ اندر میرا پیار، اگنی نور تیرا جوت رُسنائیا۔ میں درشن کراں سچ دیدار، موقع ملیا چائیں

چائیا۔ تُوں بیٹھا ٹھنڈا ٹھار، تیری ٹھنڈی پون میری آگن بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھائیا۔
 بھٹھیا لے دی سُن آواز، لکڑی خوشی منائیندا۔ مین سمجھیا ایہدا راز، اس دی آتما تُوں ہی تُوں لائیندا۔ ایہدا سوہنا بن گیا ساتھ، خوشیاں
 گیت سُنائیندا۔ مینوں ہتھ نال پھڑ کے سڑن دی دس دے جاچ، مین کِس بدھ اپنا آپ بھیٹ کرائیندا۔ میری خاک آوے راس، پاک رُوچ
 ایہدے وچ سمائیندا۔ ایہ سُن آگئی بات، گر ارجن دھار اک سُنائیندا۔ مین پچھلی پُچھا وات، اگلی گنڈھ بندھائیندا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل اک سمجھائیندا۔ گر ارجن انتر آس، دوہاں ویکھ دکھائیا۔ شبدي شبد دے دھرواس، ست دتا
 سمجھائیا۔ جگ چوکرئی کھیل تماش، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ستگر کِہا
 تہاڈی ارداس منظور، منسا میرے وچ سمائیا۔ مین منسا کراں بھریور، ترسنا جگت بُجھائیا۔ میرا صاحب حاضر حضور، پُرکھ اکال دیاں
 سمجھائیا۔ مین اوسے دا توری نور، جوتی جوت دگمگائیا۔ پنج تت کایا چولا کورو کور، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ دوہاں دا بخش کے سرب
 قصور، قسم کھا کے دیاں سنائیا۔ تہاڈا بیڑا بھراں پور، دھر دے کندھ اٹھائیا۔ سچ پُچھو پت پریشور پاربرہم کلجگ انت نرگن ہو کے آونا
 ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیا۔ کوئی نہ جانے پینڈا نیڑا دور، دور ڈراڈا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر
 سچا ہتھ ٹکائیا۔ لکڑی کہے مین دساں سچ کہانی، اگلی تیرے آگے ٹکائیا۔ مینوں بخش امرت ٹھنڈا پانی، رس دھر دا مکھ چوائیا۔ مین پھیر
 نہ آواں وچ کہانی، میرا لیکھا دے مکائیا۔ جس تیرا بخشیا سچ دھیانی، اپنا سنگ نبھائیا۔ اوس دی سب توں وڈی قربانی، مین اوسے دی
 منگ منگائیا۔ اوبدی بڈھی جگت نادانی، تیری سمجھ کھئے نہ آئیا۔ ساڈھے تنان نال لے کے اک دوانی، گیا مکھ بھوائیا۔ اوبنوں پیسیاں
 دی خوشی وچ لبھی نہ تیری نشانی، ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ تُوں بخشنہار والی دو جہانی، مہربان تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، ساچا نین لیا اٹھائیا۔ نین اٹھا کے ویکھ گہر گمبھیر، در تیرے الکھ جگائیا۔ اوہ پنج تت کایا بھلا سریر، بے نظیر تیری کھیل
 نظر نہ آئیا۔ مین ویکھ ہوئی دلگیر، ایہ کی رچنا دتی رچائیا۔ میری ایہو بینتی اُس دی کتئی بھیر، جس لیا کے تیری بھیٹ چڑھائیا۔
 صاحب ستگر ہوئی جیہی کہا پرہہ میلے انت اخیر، آخر اپنا رنگ رنگائیا۔ دور ڈراڈا پینڈا چیر، بھجے واہو داہیا۔ امرت برکھ ٹھنڈا نیر،

ساتھ ست کرائیا۔ چوٹی چڑھ منزل اخیر، اتم اپنا میل ملائیا۔ جنم وچوں کرم نہ ہووے دلگیر، کرم وچوں دھرم دئے بنائیا۔ پنج تت کایا
 ویکھ سریر، بے نظیر اگلی پچھلی مسل دئے بنائیا۔ جس توں سارے کھندے دھنا حقیر، حکمت نال دتا ترائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، لیکھا جانے وڈ پیرن پیر، پیراں دا سچا ماہیا۔

☆ ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ سیڑ ☆

ستگر شبد کہے میرا سچا دامن، دامنگیر اکو نظری آئیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں بناں ضامن، سچی ضامنی اک
 نبھائیندا۔ میل ملاواں وچھڑے رامن، آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ لیکھ چکاواں چھتری شوڈر ویش براہمن، برہم ودیا اک سمجھائیندا۔ لیکھ
 چکا کے کامنی کامن، ساچی کامنا پور کرائیندا۔ ساچے تیرتھ سنت سہیلے نہاون، تال سہاوا اک وڈیائیندا۔ گرمکھ گیت اگتی گاون، بودھ
 اکادھا راگ سُنائیندا۔ گرسکھ نیوں نیوں سیس جھکاون، من کا موہ ایہان مٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی
 کار کرائیندا۔ شبد گرو کہے میرا دینا سچ، لہنیدار گرمکھ نظری آئیا۔ نت نوت جھولی پاواں حق، سچ حقیقت ویکھ وکھائیا۔ اندج جیرج
 اُتہج سینج لوں تک، کھانی انتر ویکھ وکھائیا۔ جے اُتہج منگے منگ، آسا منسا پور کرائیا۔ جے سینج منگے اند، اکو رس چکھائیا۔ جے
 اندج ساچا ناتا لئے گنڈھ، دھر دی گنڈھ پوائیا۔ جے جیرج چاڑھ رنگ، آتم پرما تم دیاں رنگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، میرا لیکھا آپ بنائیا۔ شبد کہے میں لہنا دینا، جگ جگ کھیل کرائیندا۔ جن بھگت مناواں اپنا کہنا، کہہ کہہ حال سُنائیندا۔ ساچے
 سنت درس دکھاواں نیناں، نیج نیتر نین کھلائییندا۔ گرمکھاں دساں سچ دوارے بہنا، گھر وڈا وڈ وڈیائیندا۔ گرسکھاں دساں ستگر چرنی
 ڈھہنا، دھوڑی ٹکا مستک خاک رمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ شبد کہے میں جیرج اند،
 سینج اُتہج دیاں وڈیائیا۔ جگ چوکڑی سارے رہے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دھر دی وست دیواں سچ اند، اند اند وچوں
 پرگٹایا۔ لیکھا جان بہان چند، بہانا دھر دا دیاں وکھائیا۔ جس دا منتر اکو چھند، سچ منتر رہیا گائیا۔ توں میرا ٹھا کر سدا بخشند، بے انت

بے پرواہیا۔ تُوں سُو رِی رِ سُو رَا سِی ہَنگ، شاہ پاتشاہ ناؤں دھرائیا۔ تیری کدے نگی نہ ہوئے کند، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا کھیل سچا
 برہمنڈ، برہماد خوشی منائیا۔ میں دوارا ویکھیا لنگھ، پچھلی منزل پندھ مکائیا۔ تُوں لیٹا اگئی پلنگ، سچ سینگھاسن ڈیرہ لائیا۔ اوتھے ست
 سرُو پی اک اند، ڈھولا چھند نہ کھئے سنائیا۔ پرکاش ہوئے بن سُو رچ چند، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُو پ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ساچی کھیل ربیا کرائیا۔ ساچی کھیل کرے دلارا، حُکمے اندر سوہیا پائیا۔ جگت اگنی تت ویکھ انگیارا، پریم پرتی ناتا ربیا
 بندھائیا۔ انتر نیتر رووے بھٹیہارا، ہو کے لے لے ربیا سنائیا۔ ہاہاکار کرے انگیارا، کاشٹ بل بل دئے ڈہائیا۔ میں پریم دا ویکھیا پریمی پیارا،
 پریم پُرکھ نال مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُو پ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کاشٹ کہے ویکھ میرا ہندا کال، جگت
 نشانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں اپنا نُور تیرے پریم وچ دتا بال، تیل باقی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں میری ویکھ گھالی گھال، نیتر نین اکھ کھلائی۔
 ہوں بالک رُو پ انجان، بُدھ بیک نہ کھئے وڈیائیا۔ تُوں صاحب ستگر مہربان، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ تیرا لیکھا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ
 تیری سرنائیا۔ تیری قلم وچ بیان، تیرا کاغذ وچ دھیان، تیرا اکھراں نال نشان، جگت شہادت دین گواہیا۔ میں سڑ کے ہوئی ویران، دھوڑی
 خاک اڈے اسمان، زمیں ناتا دئے ٹڑائیا۔ تُوں سمرتھ پُرکھ مہان، تیری مہا اکتھ شبد ناد دھنکان، انراگی ہو کے اپنا راگ سنائیا۔ میں کوچھی
 کملی نکمی تیرے چرنی ڈگی آن، تُوں بخشش رحمت کریں میرے مہربان، مُجبت تیرے نال ملاییا۔ صدقے واری گھولی ہوئی فربان، اپنی
 بھیٹ کر کے تیرا پورا کیتا دان، داتے تیری جھولی دتی بھرائیا۔ جوتی جوت سرُو پ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا لیکھے لینا لگائیا۔ کاشٹ
 کہے میں سڑ کے ہوئی سواہ، لیکھا نظر کھئے نہ آئیا۔ سریشٹی نوں مارے ہاہ، ہو کے دے کے رہی سنائیا۔ میرے نین رہے شرما، اکھ نہ کھئے
 اٹھائیا۔ تیرا سچ گر ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ میں باہوں پھڑ کے دیاں بلا، سُرتی وچوں سُرت جگائیا۔ جس دا میلا نال سچ خُدا،
 رہبر بن کے پھیرا پائیا۔ سمدھی وچ نہ ہوئے جُدا، آبادی وچ اپنی عادت نہ لے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُو پ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی
 کھیل دئے وکھائیا۔ سواہ کہے میں ہو گئی دھوڑ، رُو پ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ بال انجانی مَورکھ مَورھ، چتر سگھڑ رُو پ نہ کھئے وٹائیا۔
 جگت تن سریر ناتا جانیا کُوڑ، کُوڑا کُوڑے دھندے لیکھے لائیا۔ اگنی وچ سڑ کے ملیا اگئی نُور، جس نُور وچوں نظری آیا بے پرواہیا۔

جس دی دُھن اگئی تُوَر، تُوَر اپنا حُکم سُنائیا۔ مِیں ملن نُوں ہوئی مجبُوَر، حالت اگلی پچھلی دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سَت دینی مان وڈیائیا۔ دھوڑ کہے مِیں اُپر دھول، اپنا آپ لیکھے لائیا۔ میرا لہنا جس دا رُوپ اگئی اول، آسرا سب نُوں رہیا وکھائیا۔ مِیں اوسے انتر جاواں مَوَل، بِسمل ہو کے بھیٹا اپنا آپ دتا کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر لئے اُٹھائیا۔ اگنی کہے مِیں تپ کے اگ، اگلی اگ بُجھائیا۔ پچھلی لنگھ کے ویکھی حد، پار کنارے ڈیرہ لائیا۔ شبد سوامی سَتگر پیا لبھ، سَت سرُوپ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اگنی پوہ نہ سکے ہڈ، کایا ماٹی داغ نہ کھئے لگائیا۔ ویکھدیاں موہے آیا اند، خوشیاں گیت سُنائیا۔ واہ صاحب دے ساچے چند، چند چاندنا تیرا نُوَر رُشنائیا۔ میری تُوئی لینی گنڈھ، تُوں گنڈھنہ پار اکھوائیا۔ سب دے سینے پاویں ٹھنڈ، تتو ت نہ کھئے جلائی۔ مِیں سڑ کے مر کے ناتا چھڈیا جگ، موہ تئا مان لوکائیا۔ کران بندنا جوڑ کے ہتھ، نمو سِیس جھکائیا۔ میرا لہنا دینا میرا حق، وست اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ صاحب سَتگر شانت پُنچ، شبدی شبد دھار سمجھائیندا۔ میرا بھو اگئی گجھ، رسنا جہوا نہ کھئے درڑائیندا۔ وکھاواں کُچھ کراواں کُچھ، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کوئی چترائی نہ من مت بُدھ، ودیا وچ ویکھن کھئے نہ پائیندا۔ مِیں نت نوت لوں پُچھ، جو دُھر دا بن کے سیو کھائیندا۔ پڑدے اویلے اندر رہاں لک، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیندا۔ میرا دھن خزانہ کوئی نہ سکے لُٹ، ٹھگ چور یار نیتر اکھ نہ کھئے اُٹھائیندا۔ مِیں جُگ چوکرئی بھگت سہیلے بنا کے اپنے سَت، کوٹ جنم دے اپرادھی اپنے گلے لگائیندا۔ دیواں وڈیائی ویلے انت تُدھ، سِر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان دیا کھائیندا۔ کاشٹ کہے مینوں منظور، دوئے بدن سِیس نوائیا۔ میرا بخش آپ قصور، قسم کھا کے دینی گواہیا۔ مِیں تیرے نُوَر دا نُوَر، نُوَر نُوَر وچوں رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ لگڑی کاشٹ کہے میری اگئی آسا، دُھر دی دھار دیاں جنائیا۔ تُوں پُرکھ سمرتھ ویکھنہار تماشا، جُگ چوکرئی ویس وٹائیا۔ تُوں آد انت سدا ابناشا، وناشی رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ کِرپا کر دینا دھرواسا، دُھر دی دھیرج دھیر بندھائیا۔ ساچے بھگتاں دینا بھرواسا، چرن گول گول شرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لہنا دینا مُکائیا۔ کاشٹ کہے میری عرضوئی، آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ دُوجا نظر نہ آوے کوئی، جس دے آگے جھولی دیواں ڈاہیا۔ تُوں

صاحب سلطان سچ سوامی زرگن نوری جوت سوئی، سو پُرکھ زرنجن ناؤں دھرائیندا۔ تیرا پرکاش برہمنڈ کھنڈ سرب لوئی، زمیں اسماناں آپ رُشنائیندا، تیری آشا منسا کدے نہ موئی، مر جیوت رُوپ وٹائیندا۔ تیری وست کیسے نہ کھوبی، بھے بھو گھٹ گھٹ نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا دینا اک ور، در تیرے منگ منگائیندا۔ تیرے در منگ ایک، ستگر اوٹ تکائیا۔ اپنا آپ کر کے بھیٹ، لیکھا دتا چُکائیا۔ سچ سندیسہ سُن نریش، نر زرنکار تیری وڈیائیا۔ تُوں آد جُگاد رہیں ہمیش، نت نوت ویس وٹائیا۔ پنج تت کایا بھوت سرُوپی ارجن بھیس، شبدی دھار بے پرواہیا۔ میرا اگلا ویکھ لیکھ، پچھلا لیکھا دتا مُکائیا۔ تیرے وچ مل کے ہوئی ابھید، اپنا آپ مٹائیا۔ مینوں سوہنی لگی ریت، جو سیس سیو رہی کمائیا۔ تیرا تن نہ ہويا کھیت، من نہ کھئے چٹرائیا۔ تُوں سوں کے اپنی سیج، سوہنی خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ اگلا لیکھا تیرے ہتھ، ڈوری دُھر دی دیاں پھرائیا۔ میرا مل گیا مینوں حق، اگلی حقیقت دیاں سُنائیا۔ تُوں شبد گرو تیری مہا اکتھ، رسنا جہوا کہن کھئے نہ پائیا۔ ساچی دھار موہے دس، در تیرے منگ منگائیا۔ جو سنت سہیلے تیرے چیلے تیرا درشن کردے رہے اکھ، چرناں اُپر سیس ٹکائیا۔ کی اوہناں جاویں چھڈ، پنج تت ناتا جگت تڑائیا۔ تیرا ایشٹ کتھوں لین لبھ، کون کوٹے بھجن واہو داہیا۔ کیسے کنارہ نظر نہ آوے حد، آر پار ترن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ ستگر ارجن شبدی میت، دُھر دا راگ شبد سُنائیا۔ جو کچھ کہا میں سمجھیا ٹھیک، فرق رہن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں میرے نال کری پریت، تنہاں وچولا بن کے سری بھگوان دیاں ملائیا۔ میرے صاحب دی اچر ریت، جُگ جُگ اپنا حُکم ورتائیا۔ میں کلجگ اتم شبد سرُوپ ہو کے کراں تصدیق، شہادت سچ دیوان بھگنائیا۔ جو گرمکھ پاربرہم پرہ رہے تینوں اڈیک، تنہاں ملاؤنا چائیں چائیا۔ لہنا دینا چُکاؤنا جگت سیس، جگدیش ہونا سہائیا۔ میرے انتر آتم پرما تم نال وچی لیک، لکیر سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر ارجن اتم کہا بول، شبدی شبد دھار جنائیا۔ جو میرے سنگ رہے کول، تنہاں قول اقرار دے کے دیاں سمجھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے اُپر دھول، دھرنی دھرت سوہیا پائیا۔ جوت سرُوپی جائے مؤل، اول اللہ نور خُدائیا۔ ساچے کنڈے ترازو تولے تول، تولا بن کے پھیرا پائیا۔ اوس ویلے

میں بن کے ساتھی گرمکھاں اندر جاواں بول، تُوں میرا میں تیرا پچھلا حال سُنائیا۔ جو چرن پریتی گئے گھولی گھول، سو گھول گھائی دُھر دے لیکھے لائیا۔ ہر سنت رہن اڈول، کلجگ مایا نہ کھئے ڈلائیآ۔ تنہاں دوارا دیواں کھول، نر نرنکارا اک وکھائیآ۔ سُرتی رہے نہ کوئی انہول، اکال مورتی دیاں ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیآ۔ ارجن کپا گر شبد میرا روپ، پنج تت نہ کھئے وڈیائیآ۔ آد جگاد سماواں ست سروپ، ست ستوادی میرا پتا مائیآ۔ میں وساں او سے کوٹ، جس دی کوٹ دو جہان چرناں ہیٹھاں نظری آئیآ۔ جو لگھ چوڑاسی برہمنڈ کھنڈ وشن برہما شو کروڑ تیتیس سُرت سنے کوک، اٹھ پھر دھیان لگائیآ۔ میں نرگن ہو کے او سے دا پوت، سرگن ہو کے سرشٹی وچ پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سدا سدا سنگ سہائیآ۔ صاحب ستگر میرا سنگی، پُرکھ اکال اک اکھوائیندا۔ میں کاشٹ منسا پوری کران جو منگ منگی، ترسنا روپ نظر نہ کوئی آئیندا۔ کلجگ انت کھا سوگندی، دُھر دا میلا آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اٹھائیآ۔ مہر نظر اٹھائے بھگونت، اپنی دیا کھائیآ۔ گرمکھ ویکھ ساچے سنت، سجن لے جگائیآ۔ پورب لیکھا جانے اگت، مہا اکتھ کتھ درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے پار لنگھائیآ۔ ہرجن پار اتارنہارا، ہر درشٹی ایکا پائیندا۔ ستگر شبد بن ونجارا، جگ جگ ہٹ چلائیآ۔ ارجن آرجو سن جنہاں دتا سہارا، سگلا سنگ نبھائیآ۔ چن آب دا اک کنارہ، دو آب ویکھ وکھائیآ۔ بھگت وچھل جن بھگتاں بن پیارا، پریم پریتی توڑ نبھائیآ۔ نہ کوئی جانے جیو جنت گوارا، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائیآ۔ لیکھا جان جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، ٹلے پریت لیکھے لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان دیا کھائیآ۔ ٹلے پریت ویکھ کے آپ، اپنی دیا کھائیآ۔ نرگن روپ ساکھیات، شبد گرو دے گواہیا۔ جس دا آد جگاد کردے گئے جاپ، سادھی اندر دھیان لگائیآ۔ جو سدا سدا سد میٹے روگ سنتاپ، ہوئے ہنگتا گرھ ٹرائیا۔ جس نوں کھندے رسول پاک، پتت پاپی ویکھ وکھائیآ۔ تس نوں سجدہ ڪ آداب، نیوں نیوں سپس جھکائیآ۔ اوہ حجرے سے سچ محراب، محبوب بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ نغمہ نام سنائے آواز، ترانہ اکو اک جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان دیا کھائیآ۔ مہربان پرہ سچ محبوب، محبت پچھلی ویکھ وکھائیآ۔ وسنہارا عرش قرص اے عروج، اعظم اپنی دھار جنائیآ۔ مُریدان مُرشد رہیا سدا مقروض، جگ جگ

قرضہ ادا کرائیندا۔ کلجگ اتم اصل نال دیوے سوڈ، سوڈا اکو وار چکائیندا۔ سنت سہیلے کر محفوظ سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جگت کنارہ پار
 حدوڈ، گھر ساچا اک وکھائیندا۔ جس مندر سوامی وسے موجود، حاضر ہو کے سوہا پائیندا۔ اوتھے تن نہ کھئے وجود، روپ رنگ ریکھ نظر
 کیسے نہ آئیندا۔ جس دے پچھارجن گیا جھوج، شبد شبدی روپ وٹائیندا۔ چڑھ کے ویکھے منزل مقصود، آپ اپنی خوشی منائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ صاحب ستگر شبد قربانی، شہادت ہر ہر نام رکھائیا۔ کاشٹ لکڑی تیرا قلم
 بند کیتا بیانی، بن پُرکھ اکال کھول سکے کھئے نہ رائیا۔ جس براہمن نے دتی اک دوانی، ساڈھے تنان نال ملی وڈیائیا۔ اُس دی انت ویکھو
 نشانی، نشانہ ہر جو رہیا وکھائیا۔ جس دا روداس بنیا بانی، چارا پڑدا دئے اٹھائیا۔ مہر جے کرے سٹ بھانی، بھامبڑ اگنی دئے بھجھائیا۔
 چوٹھے کھار دی ویکھو چوانی، جو دگنی ہو کے نظری آئیا۔ جس نے پھیر بھوایا وچ کھانی، جیرج جنم روپ وٹائیا۔ اوس پرہو دا کھیل
 مہانی، مہانتا وچوں سمجھ نہ کیسے سمجھائیا۔ کلجگ انت کھیل کرے حیرانی، حیرت سب دے اُتے چھائیا۔ جن بھگتاں بخش چرن دھیانی،
 دیوے سرن سچی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دوانی کہے میرا دیوانی دعوہ، عرضی پرچہ دتا
 پائیا۔ جس دا پریتی لگا ہاوا، ہو کے لے لے رہیا سنائیا۔ اگنی تت تپیا نظری آوے آوا، بھامبڑ مچے واسو داہیا۔ شبد گر بیٹھا مار کے چوکر
 پٹاں اُتے رکھ کے باہواں، بھڑی بھڑی نہ کھئے سنائیا۔ اوس دے پچھ لگا میرا ناواں، جس دے ناویں وچوں نام ارجن رکھ کے آئیا۔ اگے جن
 بھگتاں کلجگ انت چھڈاواں، بن وچولا سیو کھائیا۔ پھڑ کے باہواں صاحب ستگر نال ملاواں، وچھڑیا کھئے نظر نہ آئیا۔ سچ سندیشہ اک
 سناواں، ڈھر دا راگ الاٹیا۔ تُوں میرا میں تیرا باقی جگت سرب نتھاواں، بن تیرے تھان تھنتر نظر کیسے نہ آئیا۔ بے شک کوٹن کوٹ پُت
 جمدیاں ماواں، پر بھگت جمن والی ماں وری نظری آئیا۔ اوس جنی شبد گرو کہے میں جھک جھک سیس نواواں، دیواں سدا مان وڈیائیا۔
 مات لوک وچوں چک سچکھنڈ بہاواں، جتھے وسے بے پرواہیا۔ تتیاں توپیاں بن ٹھنڈیاں چھاواں، اگنی اگ نہ کھئے جلاٹیا۔ اوتھے بہ کے
 ست سروپ وچ تیری مہا انوپ دا ڈھولا گاواں، تُوں میرا میں تیرا دوہاں سروپ سوہنگ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، اچرج کھیل رہیا کرائیا۔ لکڑی کہے میں نہ مٹاں، منن میرے وچ نہ آئیا۔ جتا چر گرمکھ تیرے گھر چڑھدا نہ ویکھاں چنا، بن

چندوں کرے رُشنائیا۔ جگت جہان دا پار نہ کرے بنا، برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دباآیا۔ سوہنا لگے جس ویلے تیرے مندر وسے بن چھپر چھنا، سورج چند نہ کھئے رُشنائیا۔ اوہناں دے چرن جُھے دھنّا، جنہاں نوں دھنّ ودبھاگی ملیا بے پرواہیا۔ مینوں عادت نہیں سُنن دی نال کتاں، بن کتاں تیرا ناؤں میرے انتر کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویلا وقت دینا سہائیا۔ اگنی کہے میں سڑ کے سڑی، اپنا آپ تپایا۔ ارجن لوح اُتے بیٹھے اک ٹک پڑھی، میرا پردا شانت کرایا۔ میں اوسے ویلے اُٹھ کے کھڑی، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ نہ کوئی گور نہ کوئی مڑھی، نہ کوئی جنازہ رہیا اُٹھایا۔ پُرکھ اکال دین دِیال اپنے پریم دی لائی جھڑی، پریم سوہنی چھپر رہیا دکھایا۔ میں نانی ہو کے عرض کری، نیوں کے اپنا سیس جھکایا۔ پُرکھ اکال ستگر دِیال اوہناں گرمکھاں وریں، جو تیرا راہ تکایا۔ ویکھیں کلجگ مایا کولوں نہ ڈریں، آپ اپنا مکھ بھوایا۔ تُوں جا کے پُچھنا گھرو گھری، جنہاں دا پورب لہنا نظری آیا۔ میں سڑ کے مر کے سواہ ہو کے دسی کہانی کھری، کھوٹے کھرے لینے بنایا۔ ارجن دی سیوا کر کے تری، تارنہارا تُوں بے پرواہیا۔ جو گرمکھ گرسکھ ہرجن ہرہگت تیرے دیدار اندر پریم ہو کے کھڑی، کایا کھڑکی کُنڈا لاپیا۔ تُوں صاحب ستگر اوہناں اتم کر کے بری، بندی خانہ دینا تڑایا۔ تیری جوت انت تیرے وچ رلی، رلا کوئی رہن نہ پایا۔ میں پھیر سمجھاں میں لیکھے لگی دے کے بلی، بلوان میرا لہنا رہیا چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اکو دینا ساچا ور، ہرجن ساچے لینے ملایا۔

☆ ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی رنیا رام پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کلہئے ☆

آتم پرما تم سچا جاپ، سوہنگ شبد دئے پرہوؤ ودیائیا۔ جگ چوکڑی تھاپن تھاپ، نرگن سرگن کھیل کھلائییا۔ جن بھگتاں کھول بند کواڑی تاک، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائییا۔ پاربرہم برہم بُجھائے اپنا آپ، بھيو ابھیدا دئے جنائییا۔ گھر جوت نرنجن کر پرکاش، اندھ اندھیر دئے مٹائییا۔ شبدی راگ سچا دُھن ناد، گرہ مندر دئے سُنائییا۔ کوڑی کِریا کر کے ناس، سچ سچ اک سمجھائییا۔ کوٹن کوٹ جنم دے اُتارے پاپ، من کا منکا دئے بھوئییا۔ رُوچ بُت دوویں کرے پاک، ماٹی خاکی رنگ چڑھائییا۔ سجن سہیلا بن کے ساتھ، دُھر دا سنگ نبھائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر

اکو سوہنگ گاؤندے گئے گاتھ، رسنا جہوا بئی دند نال صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا مارگ اک وکھائیا۔ ست دھرم دا جاپ، ایکا ایکنکار دئے وڈیائیا۔ سوہنگ روپ پتا پوت باپ، نانا جڑے بے پرواہیا۔ نج نیتز گھر لوچن کھلے آگھ، نر نرائن نظری آئیا۔ جگت کنارہ پار اترے گھاٹ، پتن ملے بے پرواہیا۔ آون جاون جنم مرن لکھ چوراسی مکے واٹ، مات گریہ نہ پھیرا پائیا۔ ہوئے ہنگتا مایا ممتا ہووے ناس، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچے مندر وکھائے اکو راس، سُرتی شبدی گوپی کابن نچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا شبدا اک سُنائیا۔ سوہنگ شبدا امرت رس پیا، جن بھگت خوشی منائیندا۔ نرمل ہویا من منوا انتر جیا، جیون جگت اک وکھائیندا۔ لہنا چُکیا ساڈھے تِن ہتھ سیاں، ہوئے روگ گوائیندا۔ ساچا بیچ سچ دوارے پیا، امرت رس پھل وکھائیندا۔ پت پرمیشور انت سوامی ملے پیا، پاربرہم برہم اپنے لیکھے لائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا مارگ اک جنائیندا۔ سچا مارگ شبدا اتھاہ، سوہنگ سو کرے پڑھائیا۔ اباشی کرتا ملے اک ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ پار کنارے دیوے لا، منجھدھار نہ کھئے رڑھائیا۔ ساچا تڈ دئے وکھا، جس در بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ دُھر دا حُکم دئے سُنا، ساچی کرے پڑھائیا۔ گرمکھ گرسکھ دسے سچا راہ، رہبر ہو کے آپ سمجھائیا۔ سب توں اتم سریشٹ اتم پرماتم سچا ناں، ناؤں زرنکارا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ مہربان کرے مہربانی، مہر نظر اٹھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جن بھگتاں دیوے نام نشانی، سچ نشانہ اک وکھائیندا۔ تیر نرالا انتر مارے کانی، بجر کپاٹی پار کرائیندا۔ دُھر دی گاتھ سُنائے سچ کہانی، بودھ آگادھا راگ لائیندا۔ امرت بخش ٹھنڈا پانی، رس اکو اک چکھائیندا۔ شبدا ملاواں سُرتی ہانی، سوئی سوانی آپ اٹھائیندا۔ پنڈھ مکا کے چارے کہانی، اتم اپنے گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد سچا سنگ نبھائیندا۔ ساچا شبدا ہر کا ناؤں، اتم پرماتم دئے وڈیائیا۔ سنت سہیلے سدا سدا سد گاؤ، گہر گمبھیر دئے سمجھائیا۔ اندر باہر رکھو اکو چاؤ، چاؤ گھنیرا در ساچے نظری آئیا۔ پرم پُرکھ پرماتم پاؤ، گرہ بیٹھے میل ملائیا۔ نج نیتز نین راہ تکاؤ، دئے لوچن بند وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میل لئے ملائیا۔ جپ نام سوہنگ ست، ست ملے وڈیائیا۔ اتم دیوے برہم مت، پرماتم بوجھ بوجھائیا۔ ڈھولا سُن ساچی گاتھ، وجے گھر ودھائیا۔ کلجگ مئے اندھیری رات، ستجگ ساچا

نور کر رُشنائیا۔ پرہہ چرن گول بندھائے نات، رشتہ اکو بے پرواہیا۔ جو لیکھ لیکھ لائے جیوت مرن توں بعد وفات، وفات وچوں مہتاب کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا سدا سدا سد دھر دا ور، جنہاں جن بھگتاں دھر مستک پورب ویکھ وکھائیا۔

☆ ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی منشی رام دے گرہ بدی پُر ☆

ستگر کیرپا مٹے دکھ، دیناں اناتھان دیا کھائیندا۔ پنج نت کایا ماٹی آتم دیوے سکھ، سکھ ساگر روپ وکھائیندا۔ ہوے ہنگتا جگت ترسنا میٹے بھکھ، ممتا مایا موہ مٹائیندا۔ شبد سہاگی گودی اپنی چک، ہرجن بالک ساچے در بہائیندا۔ آون جاون لکھ چوراسی پینڈا جائے مک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جنم کرم دا میٹے روگ، گر ستگر ہتھ وڈیائیا۔ نام ندھانا دے کے چوگ، سوہنگ اکھر اک سمجھائیا۔ آتم پر ماتم نہ ہوئے وجوگ، پاربرہم برہم نہ کھئے جدائیا۔ چنتا غم نہ رہے سوگ، دکھ درد نظر کھئے نہ آئیا۔ دوس رین دیوے درس اموگھ، نج نیتر نور چمکائیا۔ سچ پریتی بخشے جوگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سدا سدا سد دیونہار وڈیائیا۔ ستگر کیرپا اترے پار، لکھ چوراسی گپڑ کٹائیا۔ ناتا توڑ سرب سنسار، سجن ویکھ ہر رگھرائیا۔ جس دا محل اٹل اچ منار، سچ گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت جگے اکم اپار، دیا باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دی آشا رکھدے گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ سو صاحب شاہ پاتشاہ سری بھگوان، ناؤں زینکارا اک پرگٹائیا۔ جن بھگتاں ویکھ مار دھیان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے کرے پروان، جس جن اپنی بوجھ بوجھائیا۔ ساچا امرت آتم بخشے پین کھان، گول ناہی مکھ بھوائیا۔ انادی شبد سچی دھنکان، انحد راگ سنائیا۔ گرمکھ کر چتر سجان، مورکھ مورھے دھندے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جگت ترشنا روگ مٹائیا۔ جنم کرم دا مٹے سنتاپ، سنسا رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال نج گھر کرے واس، گھر گھر وچ آسن لائیا۔ نام چپاوے پون سواس، ساہ ساہ سہائیا۔ ساچے مندر وکھائے راس، ساڈھے تین ہتھ اندر گوپی کاہن نچائیا۔ نرگن ہو کے وسے پاس، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگت لے ترائیا۔ جنم کرم دا مٹے روگ، جگت دکھ درد رہن کھئے نہ پائیا۔ ملے

وڈیائی ہرجن بھگت، بھگون بھگتی اکو اک سمجھائیا۔ آتم پر ماتم میل ملائے اپنی شکت، شکتی در در دئے وکھائیا۔ امرت میگھ ٹھانڈی دھار برس، رس اکو اک چکھائیا۔ پرہہ درشن جو جن رہے ترس، تنہاں سوچھ سرؤپی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیال دیا کمائیا۔ دین دیال ہر ٹھاکر سوامی، سری بھگون دیا کمائیندا۔ جس دی مہا اکٹھ کہانی، شاستر سمتر وید انت کھئے نہ پائیندا۔ جگ چوکرئی رچ کے چارے کہانی، انڈج جیرج اُتہج سینج ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جانے چارے بانی، شبد انادی راگ سُنائیندا۔ ورو لن ہارا اٹھسٹھ تیرتھ پانی، تٹ کنارہ کھوج کھوجائیندا۔ جن بھگتاں بخشنہارا سچ نشانی، ناؤں نرنکارا اک وکھائیندا۔ دوار وکھائے پد نربانی، تہر گھر ساچے سوہبا پائیندا۔ دپیک جوت جگے نوری، نورو نور ڈگمگائیندا۔ ساری مُشکل کرے آسانی، احسان سر نہ کھئے رکھائیندا۔ کوئی سمجھ نہ سکے جگت ودوانی، گیانی گیان نہ کھئے درڑائیندا۔ ہرجن ورا لا جانے چتر سُجانی، جس جن اپنا پڑدا لاپندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن میلا آپ ملائیندا۔ میل ملائے پُرکھ سمرتھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں کھول اپنی اکھ، نج نیت پڑدا لاپیا۔ سچا مارگ دیوے دس، راہ اکو اک وکھائیا۔ کوڑی کرپا کرے بھٹھ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ وست امولک حقیقت وچوں دیوے حق، پریم پریتی وچ ورتائیا۔ جگ چوکرئی دُور دُراڈا نرگن زرویر آوے نس، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ جن بھگتاں ہردے جائے وس، ہری ہر کا رُپ سائیا۔ ساچا مندر وکھائے شودوالا مٹھ، گُرو دوار اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیونہار وڈیائیا۔ ہرجن تیرا مندر اپار، ساڈھے تِن ہتھ نظری آئیا۔ گھر وچ گھر کیتا تیار، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ دیوا باقی کر اجیار، جوت نرنجن ڈگمگائیا۔ سچ سینگھاسن ہر نرنکار، نرگن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ آتم کرے پر ماتم پیار، پریم پریتی اک ودھائیا۔ خوشیاں اندر گاوے وار، انحد نادی ناد سُنائیا۔ مہر اندر بخشے امرت ٹھانڈا ٹھار، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ حُکے اندر کر کے آر پار، نو دوار پندھ چُکائیا۔ ویکھنہار سچّی سرکار، شاہ سُلطانا اکھ کھلائییا۔ کوڑ کُڑیارا کرے خوار، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر دئے وڈیائیا۔ ساچا مندر کایا بنک، سمرتھ پُرکھ آپ بنائیندا۔ اکو لیکھا راؤ رنک، راج راجان نہ کھئے وڈیائیندا۔ جوتی شبدی لائے تنک، بن تندى تند سِستار پلائیندا۔ ویس انیکا وٹائے وچ جیو جنت، جاگرت جوت ڈگمگائیندا۔ ہر کا بھيو کوئی نہ جانے پاندھا پنڈت، راسیاں وچ بند نہ کھئے کرائیندا۔

سچ دوارے وشن برہما شو گر اوتار بیٹھے منگت، خالی جھولی سرب جنائیندا۔ کلجگ اتم سب توں اتم سریشٹ اوہ پُرکھ اکال دی سنگت، جنہاں کر کِریا اپنا رنگ چڑھائیندا۔ دُو جے در نہ جاون منگت، انمنگی وست آپ ورتائیندا۔ مانس جنم بنے بنت، گھڑن بھنہنہار ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، زربھو چُکائے بھہ ڈر، ہرجن ساچے باہوں پھڑ، شبد اگئی لائے لڑ، پلو پر ماتم اتم اپنے نال بندھائیندا۔

☆ ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی پنڈ سیڑ گرنام سنگھ دے گرہ ☆

ستگر کہے میں شبدی پتا، آد جگاد اک اکھوائیندا۔ وڈیوں وڈا تے نکيون نکا، وجود نظر کیسے نہ آئیندا۔ منزل مکان کیسے نہ ڈٹھا، تٹ کنارے نہ کھوج کھوجائیندا۔ جن بھگتاں کراں ساچا پتا، نت نت میل ملائیندا۔ تیر انیالا ماراں تکھا، مکھی آر پار وکھائیندا۔ جس دا لیکھ بن قلم شاہی لکھا، تس لہنا جھولی پائیندا۔ اپنا نام دے کے سچا مٹھا، رس بن رسنا اک چکھائیندا۔ دھام وکھا اگئی انڈٹھا، گھر مندر سوہا پائیندا۔ میری صفت اندر جگ چوکڑی گاؤندی سدا قصہ، رسنا جہوا خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرے ہتھ دتی وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میں سب دا داتا، دیاوان اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل تماشا، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیندا۔ وشن برہما شو داسی داسا، گر اوتار حکم منائیندا۔ پیر پیغمبر کھولاں بھو خلاصا، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ سرگن جوڑ نرگن ناتا، نیرویر ہو کے اپنی کار کھائیندا۔ ناد اناد دھن آتمک دس کے گاتھا، بودھ آگادھ پڑھائیندا۔ لوکات سچ پریتی جوڑاں ناتا، آپ اپنا بندھن پائیندا۔ جن بھگتاں سدا سہیلا بناں راکھا، رکھک ہو کے سیو کھائیندا۔ سنتاں پوری کراں آسا، آسا اپنے وچ سمائیندا۔ گرمکھاں دے سچ بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ گرسکھاں اندر باہر وساں ساتھ، سکلا سنگ بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا حکم اک ورتائیندا۔ ستگر شبد کہے میں گہر گہر، گور گہر گہر وڈیائیا۔ میری نظر نہ آئے کیسے تصویر، موصور بنت نہ کھئے بنائیا۔ میری منزل اک آخر، میری چوٹی بے پرواہیا۔ میرا لیکھا تے سریر، پنج تے کراں کڑمائیا۔ میرا پریم امرت سیر، رس اکو دیاں وکھائیا۔ میری

مُجَبَّت دُھر زنجیر، لوکھات سکے نہ کھئے تڑائیا۔ میرا سَجَن ہویے نہ کدے دلگیر، حیرانی وچ کدے نہ آئیا۔ میں شاہاں دا شاہ حقیراں دا حقیر،
 نیچاں وچوں نیچ، اُوچاں وچوں اُوچ نظری آئیا۔ میں پیغمبران دا پیغمبر فقیراں دا فقیر، شہنشاہاں دا شہنشاہ پاتشاہ اپنا روپ دکھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری دُھر دی بنت بنائیا۔ ستگر شبد کہے میں دُھر دا گر، جگ جگ ویس وٹائیا۔ میری
 پوجا کردے دیوت سُر، وشن برہما دھیان لگائیا۔ میرے ہتھ سب دی ڈور، لکھ چوراسی تندی تند بندھائیا۔ جگ چوکڑی گر اوتاراں
 میری لوڑ، پیر پیغمبر میری آس رکھائیا۔ میں ست ستوادی برہم برہمادی آتم پرماتم دیواں جوڑ، دُھر دا میلا سچ ملائیا۔ میں کراں پرکاش
 اندھیرے گھور، نُوْر نُوْرانہ نُوْر رُشنائیا۔ میں پھڑاں ٹھگ چور، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار اپنا بندھن پائیا۔ میں گرمکھ گرسکھ ساچے مارگ
 دیواں تور، تڑت اپنا حُکم سُنائیا۔ میں جگ چوکڑی ویکھ دکھاواں حرام خور، حق حلال جاناں تھاوں تھائیا۔ میرا اوڈھن کپڑ بستر سدا
 نواں نکور، دُرمت میل نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا منتر اکو پھور، فُر نے سب دے بند کرائیا۔ میرا سچ اگئی گھوڑ، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کارے دتا لگائیا۔ شبد کہے میں دُھر دا میلا، جگ جگ آپ کرائیندا۔ جس دا کھیل سدا
 سدا گرو گریچلا، چیل گرو گندھ پوائیندا۔ ایتھے اوتھے سَجَن سہیلا، دُھر دا سنگ نبھائیندا۔ وسنہارا دھام نیولا، گھٹ گھٹ سوہیا
 پائیندا۔ کٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، لکھ چوراسی پھند کٹائیندا۔ چاڑھنہارا سگن تیلا، جوت زرنجن گھر رُشنائیندا۔ ویکھنہارا جنگل جوہ
 اجاڑ پہاڑی بیلا، ساڈھے تِن ہتھ کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرنی میرے ہتھ پھڑائیندا۔ ستگر شبد کہے
 میں وسان اوپلے، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ بھاگ لگاواں بھگتاں چولے، تن ماٹی خوشی منائیا۔ اندر وڑ کے دساں سوپلے، سوہنا راگ
 سمجھائیا۔ گرمکھ سوہنگ ڈھولا بولے، انبولت کرے پڑھائیا۔ میں اوسے وقت آواں کولے، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ سرشٹ سبائی رکھاں
 وچ رولے، بھرے وچ بھلائیا۔ ساچے کندے گرسکھ تولے، نام ترازو اک دکھائیا۔ اوہناں دی قیمت پائی جنہاں ویچے چھولے، اندر وڑ کے
 سُرٹ کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ شبد ستگر کہے میرا میلا اکال مورت، مہورت
 ساچی دیاں کرائیا۔ میرا وسیرا اگئی تورت، تورو نُوْر کراں رُشنائیا۔ میرا پیار جن بھگتاں آسا پورت، پوری کر کے دیاں دکھائیا۔ میرا ناد

ساچی ٹورت، دُھر دا ناد وجائیا۔ میں چتر شگھڑ بناواں مَورکھ مؤڑھت، بال انجانیاں دیاں وڈیائیا۔ ساچی بخشاں چرن دھوڑت، نام ٹگا
 اک لگائیا۔ مہربان ہو کے گرمکھاں وکھاواں اپنی صورت، صورت وچوں اپنی ضرورت لَواں پرگٹائیا۔ لیکھا چکا نیڑ دُورت، دُور دُراڈا پندھ
 مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر سر میرے ہتھ رکھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا واسا اتر پُورب پچھم دکھن، دہ دِشا خالی
 نظر کھئے نہ آئیا۔ برہمنڈ کھنڈ میرے ہیٹھاں وسن، اٹھے پھر دھیان لگائیا۔ رو سس دوس رین ٹھن، بھجن واہو داہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 صفت دسن، رسنا جہوا نال صلاحیا۔ جن بھگت ملن دی آسا رکھن، اندر بیٹھے دھیان لگائیا۔ سنت سہیلے سرن ڈھٹھن، مان ایہان نظر
 کھئے نہ آئیا۔ گرمکھ گرسکھ سچ دوارے ملن دا کرن یتن، آپ اپنا پڑدا لاپیا۔ بن میری کِرپا ستگر شبد کہے کوئی مڑ کے پھیر نہ آیا اپنے
 وطن، بے وطن دسے لوکائیا۔ کوٹن کوٹ وار لاڑی موٹ کیتے قتل، لکھ چوراسی قتل گاہ وکھائیا۔ گنتی وچ تھوڑے پریم وچ بھتے گرمکھ
 ورلے بسن، جنہاں انتر خوشی وکھائیا۔ بن ملاہوں بن بیڑوں آئے ستگر پتن، بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ اک دوجے نوں پریم پریتی خوشیاں نال
 دسن، بن راگاں راگ الائیا۔ پارہم پت پریشور شبد سوامی سانوں آیا رکھن، بن سہیلا دُھر دا سچا ماہیا۔ کوڑی کِرپا جڑ آیا پٹن، پٹنے
 والا سنگ رکھائیا۔ اسدے کولوں گرسکھ لاپا کھن، باقی سب توں کرے جدائیا۔ بے شک رسنا جہوا مالا منکیاں نال رٹن، بن کِرپا پار
 کنارہ نظر کیسے نہ آئیا۔ جو ہرجن سوہنگ ڈھولا گا کے گجن، تنہاں نوں ویکھ گج رہیا شرمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ شبد ستگر کہے میں دُھر دا متر، متر پیارا اک اکھوائیا۔ ساچی دھاروں آیا نکل، نیویر روپ وٹائیا۔ بے شک
 پنج تت کھیل نہیں بازاں تتر، تت سرُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ اونوں گرمکھاں دا سدا فکر، جنہاں پچھے آیا سمجھائیا۔ پہلوں اکھراں گرتھان
 شاستراں کیتا ذکر، ہُن پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ بن سکگر توں کیتے نکل، نام ندھانا رنگ چڑھائیا۔ سوہنی بنت نال دتے چتر، چترکار بنیا
 بے پرواہیا۔ سیوا کرن خاطر آیا اتر، نیویر روپ وٹائیا۔ پتا پوت گود سہائے لے کے پتر، پت پریشور ہوئے سہائیا۔ ستگر شبد کر کے قول
 جگ چوکڑی کدے نہ جائے مکر، مکریاں لئے منائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھاں کرے سدا شکر، جو سنسے شک وچوں
 باہر کڈھائیا۔

☆ ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی مان کور دے گرہ پنڈ سیڑ ☆

ستگر شبد کہے مینوں دھر دی بان، بانی کہانی کھیل کھلائیندا۔ سچ سنڈیشہ دے فرمان، جگ جگ نام پرکھائیندا۔ جیو جنت کر پہچان، سنت سہیلے آپ اٹھائیندا۔ سچ پریتی دے گیان، ناتا اپنے نال جڑائیندا۔ گھر وچ گھر وکھا مکان، کایا کعبہ اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سکھیا اک وکھائیندا۔ شبد گرو کہے میں سدا سنگا، آد جگاد سہائیا۔ پرمانند میرا اندا، ست جت اند ربیا سہائیا۔ آتم پرما تم میرا چھندا، سوہنگ راگ الاٹیا۔ تن ماٹی خاکی پنج تن میرا بندہ، میں بندگی دیاں درڑائیا۔ دو جہاناں آر پار میرا کنڈھا، منجھدھار پھراں چائیں چائیا۔ نام ندھان میرا مردنگا، جگ چوکری و جاواں تھاون تھائیا۔ تکھی دھار اگتی کھنڈا، زرگن سرگن دیاں چمکائیا۔ محل اٹل اگم اتھاہ اچا ڈنڈا، منزل ساچی آپ لگائیا۔ دین دیال سدا بخشندا، رحمت مات کھائیا۔ دیواں آدھار بھکھا ننگا، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ کوٹاں وچوں لگے چنگا، جو انتر آتم رہیا دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا مندر رہیا سہائیا۔ ستگر شبد کہے میں سدا بیک، وویکی روپ وٹائیندا۔ اگم اتھاہ میرا لیکھ، لیکھیا لیکھ نہ کوئے سمجھائیندا۔ گر اوتار شبدی دھار دتے بھیج، پیر پیغمبر روپ وکھائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ زرگن سرگن کھیل کے کھید، خالق خلق وچوں جنائیندا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، تجربہ سب نوں سچ سمجھائیندا۔ اندر وڑ کے دیندا بھیت، باہروں نظر کیسے نہ آئیندا۔ آتم پرما تم کراواں ہیت، سوہنا بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل اک وکھائیندا۔ شبد گر کہے میں بڑا چالاک، میری چالاکی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ دو جہاناں اپنے اندر رکھ کے خواہش، خواہش وچ وشن برہما شیو بھوٹیا۔ وشن برہما شیو دے کے ساتھ، ترے گن مایا کری گڑمائیا۔ ترے گن مایا رو کے دتا آگھ، پنج تن جوڑ جڑائیا۔ پنج تن بنا کے اپنی ذات، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ اکھتے ہو کے بنو اک جماعت، ساچا میل ملائیا۔ تن ماٹی نظری آئے خاک، ہڈ ماس ناڑی روپ وٹائیا۔ اندر وڑ کے کراں کھیل تماش، گھر گھر وچ آپ سہائیا۔ بجر کپاٹی لاہ کے تاک، پڑدا دیاں اٹھائیا۔ سچ سنگھاسن بہہ کے آپ، مکھڑا لوں چھپائیا۔ چرن گولاں وچوں برسوں آب حیات، نج گھر امرت روپ نظری آئیا۔ مانسروور سچ تالاب، جوہڑ دیاں بھرائیا۔ انحد میرے پریم دا وجے ناد، دھن میری آشا نظری آئیا۔ سرت سوانی پکڑ کے واگ، سیدھ

رستے دیاں پائیا۔ راہ وچ نہ ہونے کوئی عذاب، دکھ درد نہ لاگے رائیا۔ نیوں نیوں سجدہ کرے آداب، دئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ کوڑ وکارا ہووے
 لاجواب، یجن سکے نہ کھئے سُنائیا۔ محل اٹل سہا محراب، محبوب دیاں ملائیا۔ ایہ میرے ہتھ خطاب، ستگر شبد ربیا سمجھائیا۔ شاہ
 نواباں میٹاں خاک، حقیر فقیراں اُپر گود لوان بہائیا۔ جتھے نوری چمکے اک آفتاب، سچ ظہور دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، میرا سوہنا کھیل بنائیا۔ ستگر شبد کہے میں والی دُھر دا، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ اپنی کرنیوں کدے نہ مڑدا، نہ کوئی میٹے میٹ
 مٹائیندا۔ جس ویلے میرے انتر فرنا پُھردا، میں نرگن سرگن روپ وٹائیندا۔ ہتھیاں پیراں بابواں والا بندہ بناں پُھردا تڑدا، اندر تورو نور
 ڈگمگائیندا۔ جگت واسنا وچ ہو کے مُردا، مُرید ہو کے مُرشد روپ نظری آئیندا۔ ایہ لیکھا اوس ویلے جُڑدا، جس ویلے میرا صاحب پُرکھ
 اکال حُکم سُنائیندا۔ میں ور پاواں لوڑ دا، ہر کنت اک ہنڈھائیندا۔ میرے کھیل وچ لیکھا نہیں کسے دے زور دا، جوڑو زر سب اپنے حُکم
 چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری ساچی کرنی ویکھ وکھائیندا۔ ستگر شبد کہے میں پیاریاں وچوں پیارا، پریتاں
 وچوں پریم نظری آئیا۔ کواریاں وچوں گوارا، ویاسیاں وچوں ویاسیا، جس دا کنت کلاپت بے پرواہیا۔ گواراں وچوں گوارا، گیانیاں وچوں
 گیانی، داتا روپ وٹائیا۔ نظاریاں وچوں میرا نظارہ، مظاہریاں وچوں میرا شبد سب دا مالک نظری آئیا۔ ہزاریاں وچوں ہزارا، دروداں
 وچوں درود اسم نور خُدائیا۔ جیکاریاں وچوں جیکارا، نراکاریاں وچوں نراکارا، نیرویر کھیل کھلائییا۔ ونجاریاں وچوں ونجارا، ہٹاں وچوں
 ہٹ سچ نام چلائیا۔ بھنڈاریاں وچوں بھنڈارا، نام وست امولک جھولی دیواں پائیا۔ آدھاریاں وچوں آدھارا، کیناریاں وچوں کنارہ، تٹ اکو
 اک سمجھائیا۔ لاڑیاں وچوں لاڑا، درباریاں وچوں دُھر دربارا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس آپ
 اپنی بنت بنائیا۔

☆ ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی راجندر سنگھ دے گرہ سیڑ ☆

ستگر شبد کہے مینوں سدا ڈنڈوٹ، ڈنڈاوت زمیں اسمان رہے کرائیا۔ نت نوت میری منوٹ، مناون سرب تھاؤں تھائیا۔ دو جہان
 کھیلن دا مینوں شوک، شوکین بھگت سنت نال رکھائیا۔ حُکمران ہو کے ماراں دھونس، نام زبان تیر چلائیا۔ ساچی ریتی چلاواں روّنس،

گر اوتار پیر پیغمبر کر پڑھائیا۔ حُکے اندر رکھ کے لاڑی موٹ، رائے دھرم دئے وڈیائیا۔ وسدے گھرانے کران اوٹت، ایہہ وی میری چٹرائیا۔
 جتھے کوئی نہ سکے پہنچ، اوتھے بہ کے ویکھ وکھائیا۔ جس دی کوئی نہ سوچے سوچ، بُدھی سمجھ نہ رکھے رائیا۔ اوتھے کھول کے اپنا لوچ،
 گرمکھاں درس دیاں کرائیا۔ گرسکھاں دی کر کر کھوج، کھجّل ہندے لوان ترائیا۔ تارنا ادھارنا ایہہ میرا دُھر دا چوج، چوجی ہو کے ویکھ
 وکھائیا۔ چرن گول بخش مؤج، مُفلس شاہ بنائیا۔ دین مذہب جھگڑا جدائی ادائی عدوت، عدل انصاف ایہہ وی بے پرواہیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، حُکے اندر رہیا پھرائیا۔ ستگر شبد کہے میری اچرج کہانی، کہن والا نظر کوئی نہ آئیا۔ جے کوئی کہے میری
 صفت دی بانی، صاف بیان دئے سمجھائیا۔ جے کوئی پیئے میرے چرن دا ٹھنڈا پانی، امرت کہہ کہہ خوشی منائیا۔ جے کوئی ویکھے جوت نور
 نورانی، جس جوت دا مالک بے پرواہیا۔ جے بخشاں تے جانے اوہ نشانی، جس مہربانی کر کے دیا کھائیا۔ میں ہتھ نہ آیا کیسے افغانی ایرانی
 یونانی، عیسیٰ موسیٰ محمد مسیح مسلیاں وچ گئے سنائیا۔ میری سب توں مُشکل دینی قُربانی، کایا کتّ کے سر وڈھ کے، کوئی مل نہ
 خوشی منائیا۔ خوشی ملے ستگر چرنیں ڈھٹھ کے، ڈھٹھیاں ڈگیاں لئے اُٹھائیا۔ دُور دُراڈا آوے نس کے، بھجے بے پرواہیا۔ ہوئی جیہی اندر
 وڑے اک شبد جائے دس کے، سوہنگ کرے پڑھائیا۔ پریم پیار پریتی اندر وس کے، وصل اپنا دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنت نسل اصل اک پرگٹائیا۔ ستگر شبد کہے میں سب دا مالک، ملکیت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس ویلے
 بہواں سچ عدالت، عدلی روپ وٹائیا۔ اوتھے کرے نہ کوئی وکالت، وُکلا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں ہر گھٹ بیٹھا گھر وچ گھروں کران سفارش، سچ
 سندیس سنائیا۔ جن بھگتاں دی جے لکھنی تے لکھ اوہ عبارت، جس عبارت وچوں تیرا تُعارف نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، ویکھنہارا ساچے گھر، جُگ جُگ جن بھگتاں اندر مندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ ستگر شبد کہے میری کھیل اولی، اصل اپنے وچ
 چھپائیندا۔ جُگ چوکڑی بن کے ولی چھلی، اچھل چھل دھاری ویس وٹائیندا۔ پر جس ویلے گرمکھاں دی جا کے وڑاں گلی، کایا کوچا ویکھ
 وکھائیندا۔ اوتھے پریم پریت پیار دی پا کے اگمی تیل پلی، جوتی جوت جگائیندا۔ اوہ جوت جو بن ورن گوت پرہ دے سنگ رلی، رلا
 وچ نہ کھئے رکھائیندا۔ سچ سنگھاسن بیٹھی ملی، ملاح اکو نظری آئیندا۔ اُس دوارے کوئی نہیں لوڑ دین دی بلی، پوجا بھیٹا واسطے آگے

جھولی کدے نہ ڈاہندا۔ ستگر چرن گول سچ پریت ایہو سیس دھرنا تلی، جو گوبند مکھ صلاحندا۔ شبد گرو کہے میں اوہناں دا دھنی، جنہاں دی کنیں اپنا راگ سنائیندا۔ سچ پُچھو سچ دواویوں سرشٹ سبائی اٹھی، اٹھیاں کول سجاکھا گرمکھ نظر کیسے نہ آئیندا۔ کوکاں دے دے چلیا گیا سنگھ منی، منسا وچوں منسا اک پرگٹائیندا۔ جس نے ایس پرہو دی پھڑی کئی، سو بھگتاں مکٹیاں وچوں باہر کڈھائیندا۔ جس نے دُور ڈراڈیوں دو جہاناں واٹ بھئی، لوکھات پھیرا پائیندا۔ اوہ گرمکھ ویکھے جا کے چھپر چھنی، کوچھے کھلے آپ اٹھائیندا۔ سچ سوانی پرناوے ونی، ڈولے رتھے پریم بھائیندا۔ ستگر شبد کہے جنہاں نال میری دھر دی بنی، تنہاں بنی بنت نہ کھئے مٹائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دھر دا ولی، جس نوں ولی آیلی سرب سیس نوائیندا۔

☆ ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی دیوی سنگھ دے گرہ مگھوالی ☆

ستگر شبد کہے میری اکھی منسا، بن من مت بُدھ پرگٹائیا۔ جگ چوکری نت نوت ویس وٹاواں سہنسا، روپ انوپ کھیل کھلائیآ۔ کوٹاں وچوں گرمکھ پکڑ اٹھاواں ہنسا، سوہنگ مانک موتی چوک چکائیآ۔ نت نوت دوتی دُشت سنگھاراں کنسا، راون روپ نظر کھئے نہ آئیآ۔ بھگت سہیلا بن کے سچ اُچاواں ہنسا، بنسری دھر دی نام سنائیآ۔ دے وڈیائی وچ جیو جنتا، جاگرت جوت کران رُسنائیآ۔ کوڑی کریا میٹ کے ممتا، مُبّت اکو گھر لگائیآ۔ لیکھے لا کے بھکھا ننگتا، ساجن ہو کے سیو کھائیآ۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈتا، انتر آتم کران پڑھائیآ۔ میل ملا کے ساچی سنگتا، دھر دا جوڑا دیاں جڑائیآ۔ ناتا توڑ کے جیرج انڈتا، اُتبھج سینتج پنڈھ مُکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سیوا اک رکھائیآ۔ ستگر شبد کہے میرا اُپدیش، اُپکاری نظری آئیندا۔ جس نوں وشن برہما شو مئے مہیش، دیوت سر سیس نوائیندا۔ پیر پیغمبر کرن آدیس، گر اوتار شکر منائیندا۔ شاہ سلطان جھکن نریش، نیر نین نہ کھئے اٹھائیندا۔ سرگن ویکھاں نرگن ہو کے کھید، لگھ چوراسی پھیرا پائیندا۔ بھگت سنت سجن بھیج، دھر دا حکم سنائیندا۔ گرمکھاں انتر ماناں سیج، بنک دوارے بہ بہ خوشی وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھیل آگم اتھاہ کرائیندا۔ شبد ستگر کہے میں سدا بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس

دا جھلدا رہے نشان، دو جہاناں ملے وڈیائیا۔ جس دی مندے رہے آن، چار گنت سپس نوئیا۔ جس دے سندنے رہن فرمان، چارے
 کہانی چارے بانی راگ الاٹیا۔ جس دا محل اٹل اُچ مکان، تھر گھر بیٹھا سوبھا پائیا۔ سو صاحب سوامی دھر دا حکمران، حکم دیوے تھاؤں
 تھائیا۔ نت نوت جگ چوکڑی بخشے ست ایمان، دیناں وچوں دین اک درڑائیا۔ دھرماں وچوں دھرم کرے پروان، چرناں وچوں ستگر
 چرن دے سرنائیا۔ شبدان وچوں شبد گیان، جو نیراکھراں اکھربنائیا۔ مندران وچوں مندر مہان، ساڈھے تن ہتھ سوبھا پائیا۔ جوتان
 وچوں جوت نشان، جو گھٹ کرے رُشنائیا۔ بھگتاں وچوں بھگت بلوان، جس ملیا بے پرواہیا۔ سنتاں وچوں سنت مہان، جس سوجھی
 آپ بُجھائیا۔ گرمکھاں وچوں گرمکھ ویکھے وچ جہان، جس جیون مرن دتا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر
 اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے میں اُچ اکم، بے انت کھیل کھلائیندا۔ زمیں اسمان ریائے بن تھم، آد انت بھيو کسے نہ آئیندا۔ نرگن ہو کے سرگن کراں
 کم، لکھ چوراسی کھیل کھلائیندا۔ گھٹ گھٹ پون سواسی دے کے دم، ساہ ساہ اپنی دھار بندھائیندا۔ گرمکھ سنت سُپیلے جن کے جن،
 جن جنی مات وڈیائیندا۔ بھاگ لگا کے ماٹی تن، تند ستار اک وجائیندا۔ وست امولک دے کے دھن، نام خزانہ سچ بھرائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ ستگر شبد کہے میں سب دا سجن، ویری نظر کھئے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ
 چوکڑی ربواں مگن، ست سروپ سہائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ اتم کراں عدل، عدالت اکو اک لگائیا۔ کورڑی ریتی دیواں بدل، بدلہ
 چکے سرب لوکائیا۔ گرمکھ چڑھاواں اپنی منزل، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ نام ندھان سناواں غزل، نغمہ اکو ناد الاٹیا۔ اوہناں نیڑ نہ آوے اجل،
 عزرائیل جبرائیل میکائیل اسرافیل نہ دے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ ستگر شبد کہے میری سچ
 کلام، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ پیر پیغمبر مندے گئے امام سیر امامان نظری آئیا۔ واس ویکھاں بڈ ماس ناڑی چام، نرگن سرگن کھیل کھلائیا۔
 لکھ چوراسی کر انتظام، حکم اکو اک درڑائیا۔ دھر سندیسہ دے پیغام، پیغمبراں دیاں پڑھائیا۔ سچ نشانہ ویکھ زمیں اسمان، چوڈاں طبقات
 اکھ کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا حکم اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے میں سچ محبوب، محبت کرن والا
 بے پرواہیا۔ میرا عیسیٰ موسیٰ محمد دے کے گئے ثبوت، ساکھیات درشن پائیا۔ میرا ناتا پنج تت کایا کلبوت، رُوح بُت جوڑ جڑائیا۔ میری

منزل اک محدود، مقالے حق سوہا پائیا۔ بھاگ لگا کے عرش عروج، سوہنا دھام دیاں سُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد میری بنت بنائیا۔ شبد گرو کہے میرا کلمہ کائنات، قلم شاہی انت کھئے نہ پائیا۔ میرا پریم پیالہ آبِ حیات، رس اکو اک وکھائیا۔ میرا نور نورانہ میٹے اندھیری رات، چوڈس چند اک چمکائیا۔ میرا دُھر دا اکھڑ الفیے جانے نہ کوئی لُغات، سمجھ سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ میرا مندر کوئی کر نہ سکے تلاش، کھوجن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں مریداں مُرشد ہو کے پوری کران خواہش، خصوصیت سب دی ویکھ وکھائیا۔ جو ہردے اندر آتم پر ماتم پڑھدے ناز، تنہاں ویلا وقت سُہائیا۔ کر کِریا کھولان راز، رشوت لے کران نہ کھئے صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری سوہنی بنت بنائیا۔ ستگر شبد کہے میرا سچ اشارہ، بن اکھاں دیاں سمجھائیا۔ آد جگاد میرا اگم نظارہ، نظران وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جگ چوکڑی میرا سچ مظاہرا، مُشتری کران تھاون تھائیا۔ میرا حُکم چلے جگ چارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سجدہ کرے گر اوتارا، پیر پیغمبر دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنی رچنا دتی وکھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا نورِ الہی، نورانہ اکو اک وکھائیندا۔ میرا لیکھا بے پرواہی، بے انت دھار چلائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھاں چائیں چائیں، نت نوت پھیرا پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبران گیا سمجھائی، واک بھوکھت اک درڑائیندا۔ سمت سمتی نال ملائی، صدی سدییوی رنگ رنگائیندا۔ لیکھ لیکھا کے قلم شاہی، کاغذ کائنات پرگٹائیندا۔ رسنا جہوا بئی دند دیو دُہائی، طوبی طوبی سرب سمجھائیندا۔ کلجگ انت پروردگار آوے نور خدائی، جلوہ گر پھیرا پائیندا۔ جس دا لیکھا دو جہان سچی درگاہ وسے چائیں چائیں، محل اٹل اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا پڑدا آپ اٹھائیندا۔ شبد گرو کہے میرا دُھر دا پڑدا، پردانشیں اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی کھیل کردا، نت نوت ویس وٹائیا۔ جس ویلے بھگت جن کوڑی آگن ویکھاں سڑدا، مایا ممتا ت جلائی۔ اوس ویلے کِریا اپنی کردا، امرت میگھ اک برسائیا۔ اوہلا لاہ کے گھر وچ گھر دا، گرہ مندر دیاں وکھائیا۔ جس دوارے ستگر وڑدا، تس بنک وچے ودھائیا۔ جس پوڑے چرن دھردا، اپنا قدم اٹھائیا۔ اوتھے نور اگتی کردا، دیوا باقی نہ کھئے جگائیا۔ امرت جھرنا آپے جھردا، نابھی گول مکھ بھوائیا۔ میلا ہونے ساچے پر دا، آتم پر ماتم خوشی منائیا۔ رس مانے گھر تھیر دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میرا سچ جھکولا، پون اُنجا سار نہ پائیا۔ جن بھگتان

چُکائے پچھلا اوہلا، سَنمکھ ساکھیات دیاں وکھائیا۔ سَت ستوادی شبد انادی برہم برہمادی آتم پر ماتم بولن ڈھولا، سوہنگ راگ الاٹیا۔ اوسے ویلے اندر وڑ کے بناں وچولا، سوہرے پیئے میل ملاٹیا۔ من واسنا رہے نہ رولا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگت وچھوڑا دئے چُکائیا۔ سَتگر شبد کہے میرا مارگ سِدھا، سہج سہج سمجھائیا۔ پریم پریتی اندر نگھا، سردی گرمی دوہاں وچ کدی نہ آٹیا۔ اوتھے لیکھا نہیں کوئی نوَ ندھا، اٹھاراں سِدھاں چلے نہ کھئے چُٹائیا۔ جو گرمکھ چرن پریتی اندر بھجّا، تس ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہونے سہائیا۔ شبد گرو کہے میں کراں سواگت، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ سنت اُہارنا میری عادت، پچھلی ریتی سنگ رکھائیا۔ نام جیاؤنا اپنی عبارت، دوجی کراں نہ کھئے پڑھائیا۔ دھرم دوارا وکھاؤنا اک عدالت، جس گھر بیٹھا ہر رگھرائیا۔ اوتھے ایکا دوا کوئی نہ کرے عداوت، جھگڑا دے نہ کھئے لوکائیا۔ من واسنا نہ کوئی بغاوت، سَت ستوادی چلے نہ کھئے چُٹائیا۔ گرمکھ گرسکھ نظری آئے صحیح سلامت، چنتا روگ سوگ نہ کھئے جنائیا۔ کایا اندروں اپنی آتم لہے امانت، پر ماتم ویکھ وکھائیا۔ بری کرا کے کایا چولے وچوں دے ضمانت، غمئی اکو وار بھرائیا۔ بے شک گرسکھ سکھ بال انجانت، ویکھنہارا وڈا وڈی وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن لہنا دئے چُکائیا۔ سَتگر شبد کہے میں ساچا ساک، ساقی ہو کے جام پیائیا۔ گرمکھاں کھولاں اندروں تاک، طرح طرح پڑا لاپس۔ پچھلا لیکھا کر بے باق، اگلا کھاتہ دیاں کھلاٹیا۔ رائے دھرم نہ منگے کوئی حساب، چترگیت نیڑ نہ آٹیا۔ شبد اگئی مار آواز، ہرجن لواں جگائیا۔ جو پورب جنم ہونے گئے ناراض، کلجگ اتم لواں منائیا۔ پریم پیار دی بخش کے دات، ناتا چرناں نال جُڑائیا۔ ساچے بیڑے چاڑھ جہاز، چپو ڈھر دا نام لگائیا۔ جو بے مکھ ہو کے گئے بھاگ، تنہاں بھاگاں نال جنم جنم دے لیکھے نال ملاٹیا۔ جنہاں سرون سن لئی سوہنگ آواز، تنہاں جنم مرن دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سَتگر شبد کہے میں لواں لہے، کھوجیاں وچوں کھوجی وڈا اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آتم انتر ویکھاں بھج بھج، دُور ڈراڈا نیرن نیرا پندھ مُکائیا۔ جو پریم پریتی آتم ریتی ڈھر دا ناتا گئے چھڈ، نیتر نین اکھ نہ کھئے کھلاٹیا۔ کِریا کر اندر وڑ تنہاں گرمکھاں کراواں ساچا حج، حاجت منسا اکو وار پور کرائیا۔ جو کلجگ جیو بگڑے بپ، پھڑ ہنس روپ وٹائیا۔ سَتگر دوارا کاگاں دا

نہیں ستھ، ستھر یارڑا اک وکھائیا۔ جن بھگتاں کھول کے اپنی اکھ، آخر اپنا گھر درسائیا۔ دوس زین گاؤں جس، رسنا جہوا بئی دند ملے
 وڈیائیا۔ ترے گن مایا پنج تت پت لے رکھ، رکھیا کرے ہر گوسائینا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سکھیا اک درڑائیا۔
 ستگر شبد کہے میری دھر دی سکھیا، چار ورنان شتری براہمن شوڈر ویش اک پڑھائیا۔ سرشٹ سبائی جانو متھیا، تھر کھے رہن نہ پائیا۔
 گر اوتاراں پیر پیغمبراں جو واک بھوکھت لکھیا، تس دا لیکھا جانے بے پرواہیا۔ جن بھگتاں پوری کرے اچھیا، آساوت پھیرا پائیا۔ جگت
 نیتر کیسے نہ دسیا، گرمکھ نین خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل انباشی اچتیا، چیتن کر کے ہرجن رہیا
 جگائیا۔ ستگر شبد کہے میں کراواں چیتا، چت وت ٹھکوری رہن نہ پائیا۔ مات گربھ دا پچھلا لیکھا، نو اٹھاراں اگنی تت تپائیا۔ کری
 بینتی پرہ بھٹے سچ نریشا، انتر دھیان لگائیا۔ میں تیری سیوا کران ہمیشہ، جیون جگت نہ کھے وڈیائیا۔ ساچا چور کران نال کیساں،
 دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ جن بھگتاں ملن دا دس پیشہ، پیشینگوئی اک سنائیا۔ میں پرہ پڑکھ پرہ تیرا بنان بیٹا، دوجی ویراں مینوں جنے
 کوئی نہ مائیا۔ تون میرا کھیوٹ کھیٹا، بیڑا پار دینا کرائیا۔ ایتھے اوتھے منگے کوئی نہ لیکھا، پھڑ پھڑ دے نہ کھے سزائیا۔ میں مینا اکو نیتا، نر نرائن
 نور خدائیا۔ جس دے حکمے اندر برہما وشن مہیشا، مہکھاسر ورگے بیٹھے مان گوائیا۔ انتر اپنا آپ کر کے بھیٹا، جس دی وست اوسے آگے
 ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ اپنی گود سہائیا۔ ستگر شبد کہے سن بھگت میت، سنت جن سمجھائیا۔ گرمکھ
 تیری اچرج ریت، گرسکھ ویکھ رنگ رنگائیا۔ پرہ پڑکھ ساچی پریت، ایشٹ دیو اکو نظری آئیا۔ آتم پرما تم ڈھولا گیت، نت نوت کرے
 پڑھائیا۔ ست ستوادی رکھنا سدا چیت، وسر کدے نہ جائیا۔ سو ٹھاکر صاحب کرے بخشیش، بخشش رحمت گرمکھاں جھولی پائیا۔ کایا
 ماٹی کرے ٹھنڈی سیت، اگنی تت بھجائیا۔ گرمکھ جینودیاں جگ جانا جیت، مریاں پھیر مات لوک نہ آئیا۔ سچ گھر ساچی لگی اک
 پریت، پریتم اتم توڑ نہائیا۔ درس وکھائے گھر آزدیک، پاندھی بن کے پھیرا پائیا۔ اوسے وچ اک توفیق، جس دا روپ نور خدائیا۔ اوہ
 کدے نہ بنے کیسے دا شریک، شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ بھگتاں سنتاں صوفیاں سچ نام دی پاوے بھیکھ، بھچھیا دے کے خوشی منائیا۔ آپ آد
 انت سچکھنڈ دوارے بیٹھا رہے اتیت، ہرجن اپنے چرن گول لے بہائیا۔

☆ ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکر می سندر سینگھ مکھووالی ، سیوا سینگھ کیر پنڈ، مکھو والی ☆

ستگر شبد کہے میں ٹٹی گنڈھی، وچھڑی آتم پر ماتم رہیا ملائیا۔ ساچی پون اگتی دیواں ٹھنڈی، پریم ہلارا اک لگائیا۔ ساچی ڈور کھچ کے تندی، تن ستار رباب دیاں وجائیا۔ وچوں کڈھ واسنا گندی، کوڑی کیریا پار کرائیا۔ نام ندھان بخش سگندھی، سوہنی مہک مہکائیا۔ لیکھ چکا جگت نو کھنڈی، برہمنڈی پنڈھ مکائیا۔ سچا مارگ ڈھر دی ڈنڈی، رہبر ہو کے دیاں سمجھائیا۔ جس دا لیکھا ساگر ڈونگھے جگت دھارا کھنڈھی، منجھدھار ویکھے چائیں چائیا۔ کلجگ اتم بھیکھی بھیکھ کرے پکھنڈی، چاروں گنٹ ویسوا روپ وٹائیا۔ پھڑ پھڑ پائے خانہ بندی، بندہ بندگی وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ نیتربین سرشٹی اندھی، اندھکار نہ کھئے چکائیا۔ تن کایا ماٹی پوچ کے بندی چنگی، انتر میل ڈرمت دھو نہ صاف کرائیا۔ باہروں پٹی واہندی کنگھی، اندر مینڈھی سچ نہ کھئے گندائیا۔ باہروں لال گلال مہندی رنگ رنگی، انتر پریم رنگن نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سر روپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اچرج کھیل اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میں دساں اوٹ، اک اکال جنائیا۔ جس دا نام سچ نگارے لائے چوٹ، ڈھر دی سیو کھائیا۔ اوتھے پچھلی بھلے سوچ، آگے چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ من منسا ہوئے خاموش، مت متوالی نہ کھئے کرائیا۔ ڈھولا نکلے اک سلوک، سوہنگ سچ الاہیا۔ جوتی جوت سر روپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرن کراونہار دیا کھائیا۔ شبد ستگر کہے میری سچ جوانی، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ میرا کھیل آد شکت نور نورانی، ڈرگا اشٹبھج سرب سمجھائیا۔ چتربھج میری مردانی، مرداں وچوں مرد بے پرواہیا۔ وشو وچوں وشنو اک نشانی، واسطہ سب دے نال جڑائیا۔ پاربرہم وچوں برہم کھیل مہانی، پت پریشور رہیا کرائیا۔ شنکر وچوں دے کھیل آسانی، آگلا پنڈھ مکائیا۔ گرؤاں وچوں گر شبد سچی بانی، انیالا تیر لگائیا۔ اوتاراں وچوں اوتار سری بھگوانی، بھگوان اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سر روپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بے پرواہ بے پرواہی کھیل وکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں سب دا بھرتا، وڈبھاگی نظری آئیا۔ جگ چوکرئی سب کچھ کردا، کرنہار اکھوائیا۔ زربھو ہو کدے نہ ڈردا، بھے سرب رہیا جنائیا۔ نہ جیندا نہ کدے مردا، جنم مرن نہ کھئے رکھائیا۔ نہ ڈبدا نہ کدے تردا، تارنہار بے پرواہیا۔ مندر اندر کدے کیسے نہ وڑدا، چار دیواری بند نہ کھئے کرائیا۔ شوہ دریا کدے نہ ہڑھدا، جھوٹھے وہن نہ کھئے وٹائیا۔ اگنی آگ کدے نہ سڑدا، گور وچ نہ کھئے دبائیا۔ کوڑی کیریا کدے نہ وردا،

نار دُباگن نہ کھئے ہنڈھائیا۔ مایا سیج کدے نہ چڑھا، ممتا انگیکار نہ کھئے کرائیا۔ جھوٹے دوارے کدے نہ کھڑدا، آپ اپنا مکھ بھوائیا۔ جس
 گرہ گرمکھ سوہنگ ڈھولا پڑھا، تِس مندر ویکھا چائیں چائیا۔ کیتا قول چن نہ ہردا، ہردے وس وس خوشی وکھائیا۔ سچ پری بن کے
 بردا، بندی خانہ دیاں تڑائیا۔ لیکھا جاناں چوٹی جڑ دا، چیتن لیکھا بے پرواہیا۔ جس ویلے جن بھگت ویکھا کورئی مایا سڑدا، امرت میگھ
 دیاں برسائیا۔ لکھ چوراسی کولوں رکھ کے پڑدا، کایا چولے وچ میل ملائیا۔ لیکھ چکا کے مذہب شرع دا، شریعت وچوں باہر کڈھائیا۔
 روپ بنا کے ساچے نر دا، نر نرائن دیاں وکھائیا۔ جو مارگ پاندھی بن کے چلدا، تِس اگلا پندھ مُکائیا۔ شبد سندیسہ اکو گھلدا، کیتی گھال
 لیکھے لائیا۔ اشارہ دساں پرہ دے ملن دا، میل ملاواں سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں لئے اٹھائیا۔
 شبد گرو کہے میں دساں سچ ڈنڈوت، ڈنڈاوت اکِ درڑائیا۔ جس دی گر اوتار کرن منوت، سو مُجبت کرنے والا دیاں ملائیا۔ جس دی
 شاستر سمرت وید پُران کدے کھوج، سو کھوجی کرتا گھر گھر دیاں وکھائیا۔ جس دا پریم پیار کرنا چوج، سو چوجی پریم ہرجن سوئے لئے
 اٹھائیا۔ میں اُس دے نال ملاواں روز، جو بنا روزیاں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر اکو رنگ وکھائیا۔ شبد
 گرو کہے سچ سیکھو مت، ممتا ستگر نال پکائیا۔ کوڑ کڑیاں مٹے تے، اگنی اگ نہ کھئے جلائییا۔ آتم پرما تم گاوو جس، ساچی صفت صلاحیا۔
 پرہ ابناشی چرنی ڈھٹھ، پچھلی بھل لو بخشائیا۔ سچ پری بندھا کے نت، بدھاتا لو منائیا۔ اوس دے ملن دی کھول کے اکھ، پڑدا اوبلا لو
 اٹھائیا۔ سچ دواویوں پئے لبھ، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ جن بھگتاں مکے اگلی حد، حج ساچا دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، بھگتن میتا ٹھانڈا سینتا اکِ اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے میں بڑا دلیر، حوصلے والا نظری آئییا۔ جگ چوڑی پچھوں پچھلے وچھڑے
 لیاواں گھیر، گھیرا اپنا اکِ رکھائیا۔ جنم کرم دا کٹ کے گیڑ، گیڑا گیڑے وچوں بھوائیا۔ مُجبت اندر کر کے مہر، مہر اندر محبوب دیاں ملائیا۔
 جس مہربان نوں آد جگاد سارے کپندے شیر، شیر شہنشاہ روپ وٹائیا۔ اُس دا لیکھا سدا بن زیر زیر، ظاہر ظہور کرے رُشنائییا۔ لکھ
 چوراسی کر کر ہیر پھیر، بھرمی بھرماں وچ بھلائییا۔ گرمکھ گرسکھ شبد دوشالے لئے لپیٹ، ساچا اوڈھن اکو اُپر پائیا۔ دو جہاناں بن کے
 کھیوٹ کھیٹ، بیڑا پار کنارے دئے لگائیا۔ سو گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت سچا سچا ہویا نیک، جس دی نیکی بدیاں وچوں باہر نظری

آئیا۔ بندگی بندہ کر کے بنے بیک، بندگی اوہ جو بندنا پرہو سکھائیا۔ جنہاں صاحب ستگر اُپر رکھی ٹیک، ٹکا مستک نام لگائیا۔ سو سچ دوارے خوشیاں اندر اتم لین کھیڈ، جگت کھیل پچھلی پچھ دین تجائیا۔ پت پریشور پاربرہم ابناشی کرتا سنت سُہیلے ہوئی ہوئی سچ دوارے رہیا بھیج، جتھے بھجن بندگی اکو نظری آئیا۔ نگاہ بان ہو کے آپ رہیا ویکھ، دو جے ہتھ ڈور نہ کیسے پھڑائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں کرے ہیت، بتکاری ہو کے ہتیا توں لے بچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رنگ رتیاں وچوں رنگ اپنا نام چڑھائیا۔

☆ ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پرکاش چند مکھو والی بھگت سنگھ کیر پنڈ، مکھو والی ☆

ستگر شبد کہے میں سدا اکلا، آد جگاد جگ چوکڑی کھیل کھلائیندا۔ اُج اکم اتھاہ میرا محلا، نرگن ہو کے سچ سنگھاسن آسن لائیندا۔ تھر گھر ساچا اکو ملا، چہر چہن چار دیوار بنت نہ کھئے بنائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پھڑایا پلا، پلو اپنے نال رکھائیندا۔ ست ستوادی ساچا دے تسلا سر میرے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سیوا اک سمجھائیندا۔ ستگر شبد کہے میں ایکو ایک، ایکنکار بنت بنائیا۔ سچ دوارے وسان دھر دے دیس، محل اٹل سوہا پائیا۔ جگ چوکڑی دھاراں بھیکھ، روپ انوپ وٹائیا۔ سچ ست دے سندیس، کراں سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میری ساچی سیو لگائیا۔ ستگر شبد کہے میں بناواں بنت، گھڑن بھنہار میری سیو لگائیا۔ کھیل کھیلاں آد انت، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ نام درزاواں سچا منت، وشن برہما شو کر پڑھائیا۔ سنگ رکھاواں لکھ چوراسی جیو جنت، ترے گن مایا پنج تت کراں گڑمائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، ساچی ودیا اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا مارگ اک درسائیا۔ ستگر شبد کہے میرا مارگ ست، ست ستوادی کھیل کھلائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھ تت، تتو تت کھوج کھوجائیندا۔ پنج تت کایا دے برہم مت، پاربرہم پرہہ بھیو کھلائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، گھر دیپک اک جگائیندا۔ امرت بخش بوند سوانت، نچھر جھرنا اک جھرائیندا۔ شبد انادی ساچی گاتھ، انحد راگ سنائیندا۔ پریم

پیار دی بخش دات، وست امولک اک ورتائیندا۔ سچ سندیسہ جاواں آکھ، ین اکھراں آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، حُکے اندر حُکم منائیندا۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل اپار، اپرمپر رچن رچائیا۔ پرگٹ کر گرو اوتار، پیر پیغمبر راگ سُنائیا۔ سچ
 سُنہڑا شبدی جیکار، ڈھولا راگ ناد شنوائیا۔ سرِشٹ سبائی دے ادھار، ایشٹ دیو اک وکھائیا۔ ساچے مندر کھول کواڑ، کایا بنک پڑدا
 لاپیا۔ گھر دیا باقی کر اُجیار، کملاپاتی دیاں ملائیا۔ ساچی سخیان منگلاچار، گیت گوبند سُنائیا۔ نج نیتر درس دیدار، لوچن ین ملے
 وڈیائیا۔ جنم جنم دا روگ نوار، کرم کرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ مارگ اک وکھائیا۔ ستگر شبد
 کہے میں دُھر دا میتا، سجن اکو بے پرواپیا۔ سرِشٹ سبائی ویکھاں تپدا انگیٹھا، ترے گن اگنی اگ جلائی۔ امرت بخش ٹھانڈا سیتا، دھار اکو
 اک چوائیا۔ لیکھ چُکا اوچان نیچان، راؤ رنکان دیاں سمجھائیا۔ پرم پُرکھ دی سچ پریتا، پری پریکا روپ لے وٹائیا۔ ہر نظری آئے نیکن نیکا،
 وڈ وڈا ہونے سہائیا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ اپنے ملن دا سچ طریقہ، جن بھگتاں دئے سمجھائیا۔ مٹھا کر کے
 کوڑا ریٹھا، امرت رس بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے میں اندر وڑدا، باہروں نظر
 کیسے نہ آئیندا۔ نو دوارے خالی کردا، جگت واسنا میٹ مٹائیندا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک پرکاش دھردا، اندھ اندھیرا دُور کرائیندا۔ ایڑا پنگل
 آپے پھڑدا، بل آور نہ کھئے رکھائیندا۔ انحد نادی شبد سیوا کردا، دُھن آتمک راگ الائیندا۔ امرت جھرنا اکو جھردا، نابھی گول اٹائیندا۔ بجر
 کپائی پڑدا کھلدا، دُئی دویتی روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ لیکھا جاناں بھگتاں کل دا، بھگون ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ قیمت پاواں جو گرمکھ ساچے
 تول ٹلدا، نام ترازو اک وکھائیندا۔ لیکھ چُکاواں رسنا جہوا گایا بتی دند بل دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر سر اپنا ہتھ
 رکھائیندا۔ ستگر شبد کہے میری انتر جھاکئی، نرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کریا کر کے کھولان بند تائی، پڑدا پڑدا دیاں اٹھائیا۔ پورب جنم دا
 لہنا باقی، کرم کانڈ جھولی پائیا۔ آتم پر ماتم بناواں ساتھی، دُھر دا میل ملائیا۔ سُرتی شبدی ہونے ملاواں پریم پیار دی پہلی راتی، رُتڑی اپنے
 نال مہکائیا۔ سچ پرکاش گھر وچ گھر دیوا باقی، جوت نرنجن ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سوہنی بنت دئے بنائیا۔
 ستگر شبد کہے میں گھر سہندا، تن مندر سوہیا پائیا۔ سچ سنگھاسن اک وکھندا، پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن ہو کے اُتے بہندا، بہ بہ

خوشی منائیا۔ ساچا ڈھولا اِکو گاؤندا، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پریم پرتی سچ ودھاؤندا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جن بھگتاں بھگون نال ملاؤندا، جگت وچھوڑا دُور کرائیا۔ سچ گھر اک وساؤندا، جس گھر اِکو ایک ایکنکارا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سگلا سنگ آپ نبھائیا۔ ستگر شبد کہے میں انتر سنگی، ساچا سنگ نبھائیا۔ جن بھگتاں پٹھ ہوں نہ دیواں ننکی سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لہنا دینا چُکا کھنڈ برہمنڈی، برہمانڈ پنڈھ مُکائیا۔ لیکھ چُکا سورج چندی، رو سس نہ کھئے رُشنائیا۔ ناتا توڑ خانہ بندی، لکھ چوڑاسی پھاسی نہ کھئے لٹکائیا۔ ممتا مان گوا گھمنڈی، ہوئے ہنگتا دیاں چُکائیا۔ سُرَت سہاگن کران رنڈی، دُھر سنجوگی میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان اکھ کھلائییا۔ شبد گرو کہے میرا انتر ملاوا، ملنی ہر جگدیس کرائیندا۔ بھگتاں رکھیا دُھر دا دعوا، داعویدار آپ بنائیندا۔ درگاہ سچا لکے ناواں، محبوب مُحبت وچ ویکھ وکھائیندا۔ پھڑ گود اٹھائے جوں بالک پتر ماواں، پتا پُت اپنے گھر وسائیندا۔ جن بھگتاں میل کے ساچا نام اِکو گاواں، دوجا راگ نہ کھئے الائیندا۔ درگاہ ساچی جن بھگتاں ویکھ خوشی مناواں، سچکھنڈ ساچے سوہبا پائیندا۔ گرمکھ گرسکھ رہے نہ کوئی تہاواں، سچ محلے اُچ اٹلے آپ بہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی کرتا آپ سمجھائیندا۔ ستگر شبد کہے میرا میلا سچ دوار، ساچے سنتاں مات کرائیا۔ میرا حُکم چلے جگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میری صفت کرن گرو اوتار، پیر پیغمبر ڈھولا سچ سنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پُکار، انجیل قرآن تیس بتیس رہی درڑائیا۔ کہانی بانی سدا آدھار، امرت پانی جام دیاں پلائییا۔ نت نوت ویکھاں وگساں پاواں سار، نرگن سرگن روپ دھرائیا۔ بھگت وچھل بن گردھار، لوکھات ویکھاں چائیں چائیا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے لوں اُبھار، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ گرمکھاں کھول کواڑ، گھر وچ گھر کران رُشنائیا۔ گرسکھاں میل سچ دربار، در دروازہ دیاں کھلائییا۔ جتھے نہ کوئی سجن میت مُرار، بہین بھائی ساک سین نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مندر دُھر دا دیاں وکھائیا۔ ساچا مندر وکھاؤنا اک، ایکنکار بنت بنائیا۔ جو پریم پُرکھ پرما تم دا بنیا سچا سکھ، سکھیا اپنی جھولی پائیا۔ تِس دی ترسنا مٹے جگت ترکھ، ہوئے روگ نہ کھئے ستائیا۔ سو سچ دوارے سچکھنڈ بیٹھا وچ، ادھوچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ سری بھگوان سدا بھگتاں مت، مِتر پیارا بن کے سنگ نبھائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا وسے چت،

من چت ٹھگوری کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی منزل دئے وکھائیا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتاں پینڈا مکے
 دُور، دُور ڈراڈا نیرن نیر دئے وکھائیا۔ آسا منسا کر پُور، ترشنا دیوے جگت گوائیا۔ ست سوامی ہویئے حاضر حضور، مُرید مُرشد اپنے رنگ
 رنگائیا۔ جوتی جلوہ دے کے نور، ظہور کرے رُشنائیا۔ نانا توڑ کوڑو کوڑ، سچ سمگری اکو جھولی پائیا۔ چتر سُگھڑ بنا مورکھ موڑھ، نام
 کارے آپے لائیا۔ من منوا دہ دشا نہ پائے فتور، چار کُنٹ نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ ہومے ہنگتا گڑھ تئے غرور، جنہاں انتر آتم اپنا درس وکھائیا۔
 سو گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت ساچی منزل چڑھن ضرور، اگلا پچھلا پندھ مکائیا۔ اوتھے لہنا دینا چکے منصور، جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہویئے سہائیا۔ جن بھگت کرے سچ دیدار، دید عید نور رُشنائیا۔ درگاہ ساچی کھیل اپار، اپرمپر سوامی دئے
 سمجھائیا۔ نانا تئے سرب سنسار، سگل سرشٹی سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ ساچا مندر اک اپار، پاربرہم پرہ پڑا لاپیا۔ بن بھگتاں دو جا کوئی نہ
 وسنہار، بن سنتاں بہہ کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ بن گرمکھاں بولنہارا نہ کھئے جیکار، بن گرسکھاں راگ نہ کھئے سنائیا۔ بن سخیاں کنت نہ کرے
 پیار، سہاگی رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت اپنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میں جگ جگ
 بھیکھی، بھیکھادھاری نظر کیسے نہ آئیا۔ آد جگاد بنیا رباں پردیسی، دو جہاناں بھجّاں واہو داہیا۔ لکھ چوراسی اندر وڑکے سب دا ہوواں
 بھیتی، رُپ رنگ ریکھ سمجھ نہ کھئے پائیا۔ جن بھگتاں نال نت نوت کران نیکی، نیکیوں وڈے دیاں بنائیا۔ جگ چوکڑی لنگھ کے جان
 چھیتی چھیتی، نو سو چرانوے اپنا پندھ مکائیا۔ جس دوارے گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی پرہو اگے ہوی پشی، پچھلا لیکھا سارے رہے
 سنائیا۔ اوتھے لیکھا مکدا وشن برہما شو گیشی، کروڑ تیتیس سُرپت اند بیتھا سیس نوائیا۔ آد پُرکھ اپرمپر سوامی کھیل اگمی کھیدی، خالق
 خلق دئے جنائیا۔ نرگن جوت جلوہ نور کیتا تیجی، تجربہ اپنا اور نہ کیسے جنائیا۔ کوئی صفت کر نہ سکے ہندی اُردو فارسی انگریزی، اکھراں
 وچ بنت نہ کھئے بنائیا۔ کیسے ہٹ نہ وکے فارمسی، قیمت لوکات نہ کھئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیوے مان
 وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے جگ چوکڑی رہے لنگھ، اپنا اپنا پندھ مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے گئے منگ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ
 اپنی جھولی ڈاہیا۔ کون ویلا پُرکھ اکال دین دیاں کھیل کرے سورا سرینگ، شہنشاہ اپنی کل ورتائیا۔ شبد ستگر دممامہ وجائے مردنگ،

پنج تت نہ کھئے وڈیائیا۔ لوں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھے لنگھ، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ لوک پرلوک لیکھا جانے جگت ورہنڈ، دہ
 دشا چارے کُنٹ پڑدا لاپیا۔ لگھ چوراسی جیو جنت آتم پرما تم سچ سنڈیسہ سُنائے ڈھولا چھند، اکو راگ سمجھائیا۔ لیکھا جانے رسنا جہوا
 بتی دند، پون سواساں کھوج کھوجائیا۔ بھيو چُکائے انتر آتم پرمانند، نجانند ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔ دئی دویتی شرع شرائطی بھرمان ڈھاہے
 کندھ، ست سرُپ اکو اک دئے درڑائیا۔ جن بھگتاں کایا چولی چاڑھے رنگ، دو جی وار اتر کدے نہ جائیا۔ نام سُنہڑا سُنائے مردنگ،
 مدھر دُھن راگ الاٹیا۔ ترے گن مایا آگتی تت بُجھا کے بائے ٹھنڈ، امرت میگھ اک برسائیا۔ گھر پرمانند دیپک چاڑھے چند، جوتی نُوں نُوں
 رُشناٹیا۔ سچ دوارا ویکھے لنگھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ ستگر شبد کہے میں سہاواں حُجرہ،
 مقامے حق میل ملاٹیا۔ پیر پیغمبراں نال کراواں دُھر دا مُجرا، نعرہ سچ سچ سُنائیا۔ آد جُگاد جُگ چو کڑی کدے نہ ہوواں نہ شُکرا،
 شُکریئے وچ کدے نہ آٹیا۔ واک بھوکھت دے کدے نہ مُکرا، مُکمل اپنی کار کماٹیا۔ بن رُوح بُت دے جوتی نُوں آگتی اُترا، مہابلی ہو کے پھیرا
 پائیا۔ بھگت سہیلے ویکھاں اپنے پُتران، پتا پُوت کھوجے چائیں چائیا۔ لُکیا رہے نہ کیسے نُکرا، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ پڑدا رہیا اُٹھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا میلا لئے ملاٹیا۔ ستگر شبد کہے میں سدا ویراگی، ویراگ اکو اک اُچائیا۔ جن بھگتاں
 بناواں سچ تیاگی، تیاگ کوڑی کِریا دیاں وکھائیا۔ ناد سُنا کے دُھر دا نادی، انادی رُپ وٹائیا۔ کرم کٹ کے نہکرمی بناواں وڈ بھاگی، بھاگ
 اپنا جھولی پائیا۔ ڈرمت میل دھواں داغی، سوچھ سرُپ دیاں وکھائیا۔ ہنس اڈاواں پھڑ کے کاگی، سوہنگ ہنسا جاپ چائیا۔ سُر ت
 شبد ہووے وسادی، بسمل اپنا رُپ وکھائیا۔ ترے گن مایا نہ ڈسے ناگی، ناگن اپنا مکھ بھوائیا۔ گرمکھ پنڈھ مکاون اپنا پاندھی، منزل
 آخر دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر سچا اک وکھائیا۔ ساچا گھر وکھائے آپ، ہر ستگر دیا کماٹیندا۔ جتھے
 رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے جاپ، سواساں نال نہ کھئے صلاحیندا۔ نہ کوئی پُن نہ کوئی پاپ، پت پت پُنت نظر کھئے نہ آئیندا۔ نہ کوئی مائی نہ کوئی
 باپ، پتا پُوت گود نہ کھئے سہائیندا۔ نہ کوئی سجن نہ کوئی ساک، نار کنت سیج نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ نہ کوئی دیپک تیل باقی چراغ، ہونی ہون
 نہ کھئے وکھائیندا۔ نہ کوئی آسا ترسنا اُچے ویراگ، تیاگی رُپ نہ کھئے پرگٹائیندا۔ نہ کوئی شبد ناد دُھن مارے آواز، سُر تال نہ کھئے رکھائیندا۔ نہ

کوئی بیڑی پتن دسے جہاز، کھیوٹ کھیٹا سنگ نہ کھئے نہہائیندا۔ نہ کوئی نگر کھیڑا دسے آباد، لکھ چوڑاسی سوہیا کھئے نہ پائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اکو اک ست سرُوپ شاہ پاتشاہ پُرکھ اکال، دین دیال نظری آئیندا۔ جن بھگت ساچے سنت اتم وسن اوس دھرمسال، جس اندر شاہ کنگال، نظر کھئے نہ آئیندا۔ پُرکھ ابناشی دھر دا ساتھی آپے لئے سنبھال، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جنہاں گرمکھاں ستگر شبد وچولا ملیا آن، تنہاں منجھدھار نہ کھئے رڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن سجن لئے ور، گھر اکو ایک میل ملائیندا۔

☆ ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی انگریز سنگھ مکھووالی، رسیا رام بدیپر، جسبیر کور کوٹھے نہال پُر سنبھل، مکھووالی ☆

ست پُرکھ زرنجن کہے میرا کھیل اپار، شبدی ست اک پرگٹائیندا۔ شبد ست کہے میرا اگم وبار، وشنوں وشو دھار چلائیندا۔ وشن کہے میرا سچ پیار، برہما اپنے رنگ رنگائیندا۔ برہما کہے میں ہو اجیار، شنکر دھر دا سنگ بنائیندا۔ شنکر کہے میں کھول کوار، ترے گن مایا پڑدا لائیندا۔ ترے گن مایا کہے میرا ناتا نراکار، پنج تت لیکھا مول چکائیندا۔ پنج تت کہے میرا روپ ساکار، ساچی کرنی اک کھائیندا۔ لکھ چوڑاسی بن ٹھٹھیار، گھاڑت گھڑ ویکھ وکھائیندا۔ تن ماٹی لیکھا خاکی چھار، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ پُرکھ اکال کہے میرا کھیل اتھاہ، اک اکلا آپ کرائیندا۔ شبدی شبد بنان ملاح، بیڑا دھر دے کندھ اٹھائیندا۔ وشن برہما شو پرگٹا، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ رجو طمعو ستو میل ملا، ساچا سنگی اک وکھائیندا۔ اپ تیج وائے پرتھمی آکاش کھیل کھلا، خالق خلق ونڈ ونڈائیندا۔ انڈج جیرج اُتُجھ سیجج رنگ رنگا، رنگ رنگیلا ویکھ وکھائیندا۔ بودھ اگادھا شبد سنا، پرا پسنٹی مدھم بیکھری دھن آتمک اپنا ناد وجائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن کہے میرا سچ دربارا، سچکھنڈ وچے سچ ودھائیا۔ ست شبد کہے میرا تھر گھر نیارا، زرنجن بنت آپ بنائیا۔ وشن برہما شو کہے ساڈا محل اٹل سچ مُنارا، پرہ سرن ملی سرنائیا۔ ترے گن کہے میرا میلا پنج تت اکھاڑا، مل کے سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ چارے کھانی چارے بانی مل کے بولے اک

جیکارا، دُھر دا سوہلا راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ ابناشی کرتا کہے میرا کھیل انُوپ، مہما کہن وچ نہ آئیا۔ شبد کہے میرا واسا دہ دشا چارے کوٹ، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ وشن برہما شو کہے سیوا کریئے بن سپوت، پتا پُرکھ اکال منائیا۔ ترے پنج کہے ساڈا مارگ نیک، ہر جو سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ کھانی بانی کہے تیری اچرج ریت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان آپ بنائیا۔ سِری بھگونت کہے میں سچ سہارا، آد جگادی اک اکھوائیندا۔ شبدی گُرنت اوتارا، نوت اپنا ویس وٹائیندا۔ وشنو ہتھ سچ بھنڈارا، برہما برہم ویتا ناؤں پرگٹائیندا۔ شنکر انت کرے سنگھارا، جو گھڑیا بھن وکھائیندا۔ ترے گن میلا پنج تت چیلا پرکرتی لگے اکھاڑا، ہر کرتا کھیل کھلائییندا۔ ناد انادی شبد دُھنکارا، بودھ آگادھا آپ سُنائیندا۔ ساچی سکھیا دُھر جیکارا، برہما ویتا بول جیکار چارے ویداں بھو چکائیندا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیندا۔ ساچی کھیل رچے بھگونت، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس دا کوئی نہ جانے آد انت، مدھ اپنی دھار چلائییا۔ ست ستوادی ساچا سنت، اکو نام دئے وڈیائیا۔ دُھر درگاہی بن کے پنڈت، ساچی سکھیا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ چارے کھانی بن کے داتا، دیاوان دیا کھائیندا۔ چارے بانی بن کے گیاتا، بھو ابھیدا آپ کھلائییندا۔ زرگن زرویر پُرکھ اکال کرے کھیل تماشا، نراکار اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت جوت پرکاشا، انہو اپنا روپ پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم آپ سُنائیندا۔ دُھر دا حکم سچ سندیشہ، شبد دئے وڈیائیا۔ پاربرہم دا اک اُپدیشا، برہم وڈیا کرے پڑھائیا۔ شاہ پاتشاہ بن نر نریشا، تخت نواسی سوہبا پائیا۔ وشن برہما شو کرے آدیسا، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ آپ سہاون والا باشک سیجا، سہنسر مکھ دئے وڈیائیا۔ سانگو پانگ ہو کے کھیڈے کھیڈا، کھیلنہارا نظر کیسے نہ آئیا۔ زرگن زرویر نراکار سرگن کرے ویسا، ویس اولڑا آپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی اچھالے پرگٹائیا۔ اپنی اچھیا پاربرہم، پت پریشور آپ پرگٹائیندا۔ سچ دوارے ساچا کرم، نہکرمی آپ کرائیندا۔ آد انادی بنائے دھرم، سچ سچ آپ سمجھائیندا۔ ست ستوادی اپنی لے کے آپے سرن، سرنگت آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارے سوہبا پائیندا۔ سچ دوارے بیٹھ سِری بھگوان، ہر کرتا کھیل کھلائییا۔ اپنی اچھیا کر بلوان، بھچھیا اکو جھولی پائیا۔

ساچا مندر ویکھ مکان، دیا باقی جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ تخت نواسی نوجوان، شہنشاہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سُت دُلا را اک بلوان، بلدھاری
 اک اُچائیا۔ کر کے ساچا حُکمران، حُکم اکو وار درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ سُت شبد سُن
 میت، ہر سجن آپ جنائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ چلاؤنی ریت، زمیں اسمان گگن گگنتر تیری دھار بندھائیندا۔ رُو سس اُچاؤنا ٹھیک، جوتی
 نُور نُور چمکائیندا۔ انتر بخش سرب پریت، پیا پریت اک درسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا بھيو آپ کھلائییندا۔
 دُھر دا بھيو کھولے پارہم، دیوے سچ وڈیائیا۔ شبدي کرنا سچا کرم، نہکرمی دتا درڑائیا۔ ستجگ تربتا دواپرکجگ بخشان ساچی سرن
 سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیرا نام ندھانا سارے پڑھن، سکھیا اک سمجھائیا۔ نہ کوئی گوت نہ کوئی ورن، رُوپ رنگ ریکھ تیرا نظر کیسے نہ آئیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیا سُت دُلا رے، ہر کرتا آپ جنائیا۔ چارے جگ
 تیرے ونجارے، چوگری بندھن اکو پائیا۔ چارے وید تیرے سہارے، چاروں کُنٹ کرن رُشنائیا۔ چارے مکھ برہما پیارے، پرہم پُرکھ دئے
 سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ شبد دُلا رے تیرا مان، ہر کرتا آپ رکھائیندا۔ تیرا لیکھا دو
 جہان، برہمنڈ کھنڈ تیرے زیر کرائیندا۔ تیرا حُکم سچا فرمان، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیندا۔ تیرا لیکھا زمیں اسمان، گگن منڈل سوہیا پائیندا۔
 رُو سس سیس جھکان، نیترا اکھ نہ کھئے اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سمجھائیندا۔ دُھر دا حُکم
 سچی سرکار، ست ستوادی آپ جنائیا۔ نرگن سرگن کھیل اپار، پنج تت کایا دئے وڈیائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی نت
 نوٹ لئے اوتار، ویس انیکا رُوپ وٹائیا۔ لکھ چوڑاسی کرے خبردار، دُھر دی خبر آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہار سچی وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دیوے دات، داتا دانی دیا کھائیندا۔ نرگن سرگن دئے ساتھ، سگلا سنگ بنائیندا۔ آتم پرما تم دسنی گاتھ،
 سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیندا۔ تُوں میرا میں تیری ذات، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ پارہم برہم کھیلے کھیل تماش، لکھ چوڑاسی خالق خلق
 وچ سہائیندا۔ سیوا لائے دوس رات، گھڑی پل ونڈ ونڈائیندا۔ لیکھا جانے کائنات، لوک پرلوک کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک درڑائیندا۔ دُھر فرمانا جگ چوگری چار، چاروں کُنٹ دئے سمجھائیا۔ ستجگ ساچے لے اوتار، وار اٹھارار

رُوپ وٹائیا۔ ترنتے کرے سچ پیار، دئے دئے اپنا کھیل کھلائیا۔ دواپر نؤر کرے أُجیار، دوہری دھار دئے سمجھائیا۔ کلجگ ویس کرے
 نرنکار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ مقامے حق ہو أُجیار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر کے خبردار، خالص اپنا حُکم
 جنائیا۔ بودھ آگادھی شبدی دھار، کلمے نبی رسول پڑھائیا۔ نانک نرگن کر پیار، نام ست دئے سمجھائیا۔ گوہند بول اک جیکار، ڈنکا فتح دئے
 وجائیا۔ ستجگ تربیتا دواپر کلجگ اکٹھے کر کے جگ چار، دُھر دا حُکم دئے سمجھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان نال ملائیا۔ انجیل
 قرآنا دے آدھار، تیس بتیسا کرے پڑھائیا۔ کہانی بانی بول جیکار، چارے کُنٹ کرے شنوائیا۔ مندر مٹھ کر تیار، شودوالے سوہیا پائیا۔
 تیرتھ تٹ ویکھ کنار، گنگا گوداوری جمنا سُرستی میل ملائیا۔ گر در ویکھے وارو وار، بند کواڑی کُنڈا لاپیا۔ مسیت مسجد ویکھے
 ویکھنہار، حُجرے حق سوہیا پائیا۔ سچ توفیق پروردگار، مہبان بیدوکرے اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد
 جُگادی بھیو کھلائیا۔ سٹ شبد سن آد جُگادی، جُگ چوکری بھیو چُکائیندا۔ تیرا ناؤں سدا انادی، ناد دُھر دا اک وجائیندا۔ تیری کھیل
 سدا برہمادی، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیندا۔ تیرا راگ اکئی راگی، سُر تال وچ کیسے نہ آئیندا۔ تیرا عشق نہ حقیقی نہ مجازی، مجلس بہ نہ
 ڈیرہ لائیندا۔ تیرا پُن نہ کھئے صوابی، کوڑی کِریا نہ رُوپ وکھائیندا۔ تیرا جلوہ نؤر مہتابی، محبوب اپنے وچوں پرگنائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، چار جُگ دا لیکھا آپ جنائیندا۔ چار جُگ دا لیکھا سمجھ، سمجھاو نہار دئے سمجھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں مارے
 رمز، اشارے نال کر پڑھائیا۔ چوڈاں لوکاں دیوے سبق، چوڈاں طبقاں تعلیم اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ
 دیوے مان وڈیائیا۔ سٹ شبد سن کھیل اتھاہ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ ستجگ تربیتا دواپر کلجگ جائے وبا، نو نو چار پندھ مکائیا۔ سرشٹ
 سبائی گر اوتار پیر پیغمبر بن گواہ، لہنا دینا کہانی بانی اک بھگتائیا۔ جن بھگتاں بھگونت نت نوت ملے آ، نرویر اپنا پھیرا پائیا۔ ساچے سنت
 لئے جگا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ گرمکھ گر گر لئے ملا، بند کواڑی کُنڈا لاپیا۔ گرسکھ گود لئے بہا، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ تینوں
 سچ دیاں درڑا، نراکھر اک پڑھائیا۔ جس دا وجود سکے نہ کھئے بنا، ثبوت دے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 بھیو ابھیدا کھولے پاربرہم، پرہم پُرکھ بے پرواہیا۔ جُگ چوکری ویکھنا کرم، نہکرمی دئے سمجھائیا۔ جھگڑا پوے چار

ورن، چھتری براہمن شودر ویش کرن لڑائیا۔ گر کا شبد نہ کھئے پڑھن، رسنا جہوا بئی دند ہووے ہلکائیا۔ ساچے مندر مؤل نہ کھڑھن، سیس جگدیس نہ کھئے جھکائیا۔ ساچی کرنی مؤل نہ کرن، کوڑی کریا کھیہ اڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی دشا دئے درڑائیا۔ ساچی دشا دسے جگ چار، کلجگ انت ملے وڈیائیا۔ شاستر سمتر کرن پکار، اچی کوک کوک سُنائیا۔ تیئی اوتار کرن اظہار، دُھر دا ڈھولا راگ الاٹیا۔ پیر پیغمبر سُناون وارو وار، سجدہ کر کر سیس نوائیا۔ گر گر بولن اک جیکار، جیکارا نام سُنائیا۔ کلجگ انت سرشٹی بھلے وچ سنسار، درشٹی سکے نہ کھئے کھلاٹیا۔ انتر آتم نہ کھئے پیار، پر ماتم ملن کھئے نہ پائیا۔ گھر وچ گھر نہ ہیوے اجیار، جوت نرنجن نہ کھئے رُشنائیا۔ آتم سچا نہ کھئے آدھار، سچ سنگھاسن سو بھا کھئے نہ پائیا۔ انحد شبد نہ کھئے دھنکار، دُھن ناد نہ کھئے سُنائیا۔ امرت میگھ نہ ٹھنڈا ٹھار، گول نابھ نہ کھئے اُلٹائیا۔ گڑھ توڑے نہ کھئے ہنکار، ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ کلجگ ناتا جڑے کوڑ کڑیار، سچ سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سچ سندیسہ دے کے ایک، بھیو ابھیدا دتا کھلاٹیا۔ کلجگ انت رکھنی ٹیک، شاہ پاتشاہ رہیا درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے کے جان سندیس، واک بھوکھت اک سمجھائیا۔ جس دا اگلا کوئی نہ جانے لیکھ، الکھ اگوچر بے پرواہیا۔ آد انت جگا جگنت کوئن کوٹ لبھدے گئے بہیت، اندر وڑ وڑ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کرنی رکھ اپنے ہتھ، کرنہار اکھوائیندا۔ کلجگ انت ہو پرگٹ، نرگن اپنا ویس وٹائیندا۔ کھیلے کھیل پُرکھ سمترتھ، مہا اکتھ اک درڑائیندا۔ دو جہاناں رہیا نس، بن کے پاندھی پنڈھ مکائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سچ دوارے کر اکٹھ، سچکھنڈ ساچے میل ملائیندا۔ اپنی اپنی وارتا دیو دس، چار جگ دا لیکھا منگ منگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تگو لوکھات، ہر کرتا آپ جنائیا۔ شبد اگئی جیواں جنتاں جو دے کے آئے دات، ہر دے ہر نہ کھئے وسائیا۔ سچ پریتی بنھ نہ کوئی نات، جگت نیتی پنجاں وچ سمائیا۔ سُرتی شبدی مل کے گوپی کاپن کوئی نہ پائے راس، منڈل منڈپ خوشی نہ کھئے منائیا۔ سینتا سُرتی ساچے رام نہ وسے پاس، سیج سہنجنی بہہ کے انگیکار نہ کھئے کرائیا۔ سُگندھی سچ نہ پون سواس، دُرگندھی گھٹ گھٹ نظری آٹیا۔ نیتر ویکھو چاروں کُنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ من منسا در در پھرے نار کم ذات، لکھ

چوڑاسی رہی پرنائیا۔ کایا مندر اندر کیسے نہ لگا بھاگ، بھگون بیٹھا نظر کیسے نہ آئیا۔ ظاہر باطن کرے نہ کوئی بات، شبیدی ناد نہ کھئے
 شنوائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین مذہب کرن لڑائیا۔ جو لیکھ کے آئے شاہی نال قلم دوات، کاغذاں اُپر حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا سب نوں رہیا وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اُٹھ کے لو تگ، دھرنی دھرت دھول دھیان لگائیا۔ کیسے نہ ملے اپنا
 حق، حقیقت بیٹھی مکھ چھپائیا۔ کوڑ گڑیارا چاروں کُنٹ رہیا ٹھ، بھجے واہو داہیا۔ انتر منتر ہر کا ناؤں کوئی نہ رہیا رٹ، من کا رٹا سکے
 نہ کوئی مٹائیا۔ پڑدا کھُلا کیسے نہ ہٹ، ونج ونجارا سچا روپ نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا منگے تھائیں
 تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چاروں کُنٹ کرن دھیان، دہ دشا اکھ کھلائییا۔ سرِشٹی بھلی ہر کا گیان، ساچے مندر بہ خوشی نہ کھئے منائیا۔
 سادھ سنت جیو جنت دھیان بھیناں تکان، نیتراکھ نہ کھئے شرمائیا۔ ساچا ملے کیسے نہ مان، ابھان گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ایشٹ دیو نہ کھئے
 بھگوان، سیل بوجس خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ تیئی اوتار دسن حال، حالت سب دی
 رہے جنائیا۔ کلجگ چاروں کُنٹ کوکے سر تے کال، جگت نگارا رہیا وجائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہے صدی چودھویں ساڈا پورا ہویئے
 سوال، سوالی بن کے سپس نوئیا۔ نانک گوبند کہے بیس اکیسا کھیل کرے کمال، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے دین دیال، میں
 تیری اوٹ تکائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرمکھ تھوڑے رہ گئے لال، کوٹن کوٹاں وچوں بھگت ورا نظری آئیا۔ لکھ چوڑاسی ترے گن مایا پیا
 جنجال، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ آ کے ویکھ مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ ڈنکا وچے کوڑا تال، نگارا چاروں کُنٹ سُنائیا۔
 پت دسے نہ کیسے ڈال، ٹہنی سچ نہ کھئے مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ چوڑکی اپنی دھار
 بندھائیا۔ پیر پیغمبر کھولو اکھ، ہر آخر آپ جنائیندا۔ مُلا شیخ مسائک ہویئے وکھ، کلمہ حق نہ کھئے سُنائیندا۔ حقیقت وچوں سچ سکے نہ
 کوئی لبھ، توفیق وچ نظر کھئے نہ آئیندا۔ جگت واسنا رہے ٹھ، نو دوارے پنڈھ نہ کھئے چکائیندا۔ ساچے حُجرے کھئے نہ سکے لبھ، محبوب
 ملن کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم بھيو چکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے
 کپندے، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ اسیں پھر پھر آئے اُتر پورب پچھم دکھن چڑھدے لہندے، لہنیدار کوئی نظر نہ آئیا۔ کوڑی کِرپا ہوئے

ہنگنا اکتھے ہو کے بہندے، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار خوشی منائیا۔ تیری سرنائی گرمکھ ور لے ڈھپندے، جنہاں اپنی بوجھ بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈی طوبی، طوبی طوبی رہے سُنائیا۔ ساچا رکھے نہ کوئی روزہ، عید دید چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جگت ویکھیا کونا کونا، چوڈاں طبق بھيو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد چلنا تیری رضائیا۔ پیر پیغمبر رہے رو، نیر نیناں نیر وہائیا۔ ساڈا اتم رہیا ہو، ہوکا لے کے رہے سُنائیا۔ صدی چوڈھویں اتم سب کچھ لینا کھوہ، خالق تیری خلق تیری جھولی پائیا۔ پچھلے کلمے چُکنا موہ، محبت اکو گھر بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کر محبُوب، مہربان تیری سرنائیا۔ تیرا اچا عرش عروُج، قُرس تیری وڈیائیا۔ تیری منزل سچ مقصُود، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ نہ کوئی الفیے نہ کوئی پڑھ ہزارا درُود، اسم اعظم نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی تتو تت تن وجود، رُوح بُت نہ کھئے پرکھائیا۔ نہ کوئی آفتاب ہوئے غرُوب، نوچندی چند نہ کھئے چمکائیا۔ تیرا دیوے نہ کھئے سچ ثبُوت، ثابت صُورت نظر کیسے نہ آئیا۔ مکے کعبے حاضر نہ دے مَوجود مُفلس ہوئی لوکائیا۔ سچ دوارے اندر حُجرے حق بیٹھوں حدُود، نرگن اپنا نور چُھپائیا۔ اُمت اُمتی ہوئی مقرُوض، قرضہ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ ہو سہائیا۔ پیر پیغمبر کہن میرے پروردگار، دید تیری وڈیائیا۔ تُوں آد جُگادی سانجھا یار، رحمت اک کھائیا۔ ہوں سیوک تیرے برخوردار، عزیز رُوب وٹائیا۔ صدی چوڈھویں تیرا تکنا اک دیدار، نیر لوچن نین درسن پائیا۔ پیغمبراں وچوں پیغمبر سردار، پیراں وچوں پیر نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انت لیکھا دینا چُکائیا۔ پیر پیغمبراں سُن کے بات، کلجگ لے انگرٹائیا۔ سوہنی سہنجی میری رات، جگت اندھیرا رہی وکھائیا۔ پرم پُرکھ نے دتی سوغات، صدی چوڈھویں میری جھولی پائیا۔ جس وچوں مینوں ملنی نجات، نیچاور اپنا آپ کرائیا۔ لیکھا وکھائے کڈھ اوہ کیتاب، جس اُپر حرف حرُوف نظر کھئے نہ آئیا۔ مصلہ دسیا حق جناب، جنا بے عالی دتا سمجھائیا۔ مینوں اُس تون ملیا خطاب، جو سب دی خطا مُعاف کرائیا۔ سجدہ سیس کراں آداب، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ اُمت اُمتی جس نے باغ لگایا سو ویکھنہارا باغات، باغبان بے پرواہیا۔ اُس دی صفت کی کردے رہے وچ لُغات، الفیے کر پڑھائیا۔ اتم اوسے دے سرب ماتحت، فرمانبردار ہو کے سیس نوائیا۔ کرپا کر کے جے کرے آپ عنایت، مہر نظر

اُٹھائیا۔ بیس اکیسا ہر جگدیس پچھلی میٹے سرب شرائط، شریعت وچ شرع رہن نہ پائیا۔ آگے کرے اک ہدایت، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ چار ورن بنا اک جمائت، ذات پات دین مذہب رہن کھئے نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں جن بھگت ویکھاں لائق، جو انتر آتم بیٹھن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سنڈیسہ اک سُنائیا۔ پیر پیغمبر کہن سانوں منظور، سجدہ اِکو در سیس نوائیا۔ پروردگار حاضر حضور، حضرت دسے بے پرواہیا۔ دین مذہب دا رہے نہ کھئے غرُور، فتویٰ لگے نہ کھئے لوکائیا۔ جگت اُمت تیری مشکور، شکر یہ کر کے سیس نوائیا۔ صدی چوڈھویں انت بخش دینا قصور، مفرور ہو کے بیٹھے مکھ چھپائیا۔ کورٹا کڈھ دینا غرُور، عُربت کھئے رہن نہ پائیا۔ تیرے بردے بنیئے مزدور، گھر ساچے سیو کھائیا۔ تیرا ناؤں زرنکار ہووے مشہور، مُشکل سب دی حل کرائیا۔ گر اوتار تیرے حضور، حاضر ہو کے رہے جس گائیا۔ کلجگ اگنی ویکھ تندور، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ کلمہ نام بھل کے سب نے پایا فتور، سر سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا منتر دینا سمجھائیا۔ پیر پیغمبر سُنو لا کر کن، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ کلجگ لگنا اتم ڈن، ڈنکا ہر جو اک وجائیندا۔ کورٹا کُریارا دینا بھن، ست سچ اک پرگٹائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت پنج ت ماٹی تن، تتو اِکو رنگ رنگائیندا۔ انتر سب دے بُدھ مت من، منسا منسا وچوں پرگٹائیندا۔ پون سواس ہر گھٹ رہیا چل، گھر گھر سیو کھائیندا۔ دیپک جوت اِکو دیوا رہیا جل، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ دئی دوتی میٹے سل، ثالث اِکو نظری آئیندا۔ اُچ نیچ ورن برن کھتری براہمن شوڈر ویش جائے رل، دوجا وچ نظر کوئی نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا اِکو ور، در تیرے سیس سرب جھکائیندا۔ در تیرے سیس گیا جھک، صاحب ستگر تیری اوٹ سرب تکائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں ولوں دین مذہب پینڈا جائے مُک، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ شرع شرائطی بندھن جائے چھٹ، چھٹکارا گھر تیرے نظری آئیندا۔ جو کلجگ کِریا کرنی کر کے گئے رُٹھ، تنہا تیرا سُکھ اِکو لیائیندا۔ تون صاحب ستگر اندر وڑ کے پُچھ، گھر گھر وچ کھوج کھوجائیندا۔ آتم مؤلے تیری رُت، پر ماتم تیرا سہنجنا رنگ سوہا پائیندا۔ کرے پرکاش زرنجن جوت، اندھ اندھیر چُکائیندا۔ بھاگ لگے ساچے کوٹ، ساڈھ تِن ہنٹھ سوہا پائیندا۔ سُنیئے تیرا سچ سلوک، گر اوتار پیر پیغمبر شکر منائیندا۔ ہر گھٹ تیری اِکو جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پرم پُرکھ پر ماتم آد جگاد اک اکھوائیندا۔

کلجگ چوٹھے جگ ڈونگھی کندر سُٹ، کھاتہ جتھوں باہر نہ کوئی کڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در ساچا اک جنائیندا۔ در گھر ساچا سُنو آخِر، آخر ہر جنائیا۔ پنج تت سب دا جگت سریر، ترے گن کھیل وکھائیا۔ آتم پرما تم دیوے دھیر، دھیرجوان دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا مارگ اک پرگٹائیا۔ سب دا مارگ ستجگ سچا، سو ستگر آپ سُنائیا۔ لکھ چوراسی پُرکھ اکال دا بچہ، سرشٹ سبائی اکو پتا مائیا۔ جس دا سچکھنڈ دوارا دُھر دا پتہ، پت پریشور رہیا سوہا پائیا۔ اوہ نظر نہ آئے دوہاں اکھاں، نیج نیتر ملے چائیں چائیا۔ جنہاں گرمکھاں دُھر دا امرت چکھا، رس انتر لیا پرگٹائیا۔ اوہناں مُرداں بھل گیا مدینہ مکہ، کعبہ گھر وچ سوہا پائیا۔ جنہاں بھگتاں ملیا پُرکھ سمرتھا، سو اٹھسٹھاں بیٹھے پنڈھ مکھائیا۔ جنہاں چرن پریتی بدھا ناتا، سو جگت ناتے گئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی سکھیا اک وکھائیا۔ ساچی سکھیا ست ستونت، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ جس لکھ چوراسی بنائی بنت، سو آد انت ویکھ وکھائیندا۔ پرگٹ ہو کے کلجگ انت، ستجگ دسے منیا منت، شبد انمولا دُھر دا ڈھولا آپ سُنائیندا۔ آتم پرما تم میل ملانے نار کنت، آتم سیج سہائے بسنت، سوہاونت ویکھ وکھائیندا۔ ناتا تھے دوزخ بہشت جنت، نرک سُرگ چرناں ہیٹھ دبا ئیندا۔ دھن وڈیائی گرمکھ ساچے سنت، جنہاں پر مہنس روپ وکھائیندا۔ پنج تت کایا بنا کے بنت، دے وڈیائی وچوں جیو جنت، لکھ چوراسی پار کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جگ چوکری ویکھ وکھائیندا۔ جگ چوکری ویکھن آیا، نرگن داتا ہر کرتار۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دی چھایا، سمرتھ پُرکھ اگم اپار۔ میٹ مٹائے ترے گن جھوٹھی مایا، پنج تت کرے آکار۔ سوئی سرتی لے جگایا، شبد ہلونا اکو مار۔ آلس نندرا دے گویا، سچ سروور اک نھال۔ من کا منکا دے بھوایا، ساچی سکھیا سچ سیکھال۔ ساچی دھرمسال دے بھایا، جتھے دیوا باقی جگے اگم اپار۔ سورج چند نہ کھئے زشنا یا، منڈل منڈپ نہ کھئے آکار۔ ساچا مندر اک وڈیایا، جس گرہ وسے آپ نرنکار۔ اندر وڑ کے جندر دے تڑایا، قفل کھولے کھولنہار۔ ساچی منزل دے پھچایا، اگلا پچھلا پنڈھ نوار۔ ہر دل ہونے سیو کھایا، سنت سہیلے کر پیار۔ گر چیلے اکو گھر وسایا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھال۔ مہر نظر کرے پرہ آپ، اپنی دیا کھائیا۔ سرشٹ سبائی سچا جاپ، آتم پرما تم دے سمجھائیا۔ رُوح بُت دوویں ہوون پاک، سرتی شبد ہووے گڑمائیا۔

گھر تاکی کھلے بند کواڑی تاک، پڑدا دئی دئے چُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبران پورا کر کے بھوکھت واک، واکیا اگلا دئے سمجھائیا۔ وید ویاسا لکھ کے گیا اُپر کتاب، پوت سپوتا براہمن گورٹا پھیرا پائیا۔ عیسیٰ کر کے گیا آداب، میرا پتا آوے چائیں چائیا۔ محمد دس کے گیا جناب، حضرت اپنا ویس وٹائیا۔ اماماں سر جس دا وڈا خطاب، محبان نور رُشنائیا۔ نانک گوہند لا کے سچ حساب، پن انکڑیاں دتا سمجھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے پُرکھ اکال، جس دا پتا نہ کھئے مائیا۔ سمبل نگر لئے سرت سنبھال، شبد اگئی وجے تال، تلواڑا اکو اک جنائیا۔ ساڈھے تن ہتھ وکھائے سچی دھرمسال، مندر شودوالا مٹھ وکھائے کمال، مسیت مسجد جلوہ نور رُشنائیا۔ آ کے پُچھے مُرداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنن حل کرے سوال، صدی سدیوی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا دئے سچ احوال، اہل اپنا نور درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکرئی نت نوت کر کر پت، ابناشی اچت نرگن سرگن سرگن اپنا ویس وٹائیا۔

☆ ۲۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی مایا دیوی دے گرہ مکھووالی ☆

جن بھگتاں سدا وڈی شان، جگ چوکرئی شہنشاہ آپ بنائیندا۔ سچ دوارے دے کے مان، ابھان موہ مٹائیندا۔ انتر آتم بخش گیان، انہو بھیو کھلائییندا۔ چرن پریتی اک نشان، سچ دوار سہائیندا۔ ٹھانڈا امرت پین کھان، ترسنا بھکھ گوائیندا۔ گھر سوامی ملے آن، پُرکھ ابناشی پھیرا پائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں دیوے مان سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ہرجن ویکھ بال نادان، انجان گود اٹھائیندا۔ لیکھا جُکے جم کی کان، اپنی کلا نال ملائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا دیا کھائیندا۔ آد جگادی شان بھگت، بھگون آپ بنائیا۔ دے وڈیائی لوکات جگت، جگ جیون دئے درڑائیا۔ پریم پیار دی ساچی شکت، شخصیت وچ رکھائیا۔ اپنے ملن دا دس کے وقت، ویلا دئے سہائیا۔ آتم پرما تم رہے نہ فرق، فیصلہ پنڈھ دئے چُکائیا۔ مہربان ہو کے مردانہ مرد، مردانگی اک کھائیا۔ نرگن سرگن ونڈے درد، درد دکھ بھ بھنجن بے پرواہیا۔ جنم جنم دی منظور کر کے عرض، آرزو اپنے لیکھے لائیا۔ کرے کھیل صاحب اسچرج، اچرج لپلا دئے جنائیا۔

جوتى جوت سرُوپ ٻر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، مهربان ٻه پرواهيا۔ وڏى شان لوڪمات، صاحب سَتگر دئے وڏياڻيا۔ جنهاں مل گئى نام دات، ساچي جهولى اڪ بهراڻيا۔ رنگ رتے دوس رات، اڻهه ٻهر خوشى منائيا۔ ساچي مل گئى آتم ذات، پرماتم وچ سمائيا۔ گهر مندر ٻويا پرڪاش، اندھ اندھير مٽائيا۔ پُورب پُورب پُورى آس، ڪرم ڪرم ليکھه لائيا۔ جنم جنم دے دھرواس، بهرم بهرم دئے چُڪائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ٻر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، مهربان ديا ڪمائيا۔ سچ شان جن بهگت ايڪ، ٻر ڪرتا دئے وڏياڻيا۔ جنهاں ليکھيا دُھر دا ليکھ، مستڪ ميخ دئے لگائيا۔ جُگ چوڪري اوڀناں ديوي بهيت، پرده آپ اُڻھائيا۔ مايا موه نه لاوے سيڪ، ممتا رُوپ نه ڪھڻے وٺائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ٻر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، مهربان مھر نظر اُڻھائيا۔ بهگتاں شان سب تون وڪھرا، بستر تن نه ڪھڻے وڏياڻيا۔ نيتر ڪجَل نه ڪوئي نخره، ڪوڙا نين نه ڪھڻے مٽڪائيا۔ گيان دھيان دا پڙھه ڪوئي نه پترا، پُستڪ بگل نه ڪھڻے اُڻھائيا۔ پوجا بهيٽا ڪرے ڪھڻے نه بڪرا، چهتر سڀس نه ڪھڻے ڪٽائيا۔ بهه بهو نه ڪوئي خطرہ، بهرم بهرمي نه ڪھڻے بھلاڻيا۔ رسنا جهوا گن وڏياڻي نه ڪوئي اکھرا، بتي دند نه صفت صلاحيا۔ جوتى جوت سرُوپ ٻر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، ساچي ڪرني اڪ درڙائيا۔ بهگتاں شان سب تون اُتم، سوچم سوچ نظري آيا۔ جنهاں پيندے اگلے مُڪن، پچھلا ليکھيا دتا چُڪائيا۔ سو سورپير ٻو ڪے بڪن، سوڀه ڏھولے گائيا۔ نوجوان ٻو ڪے اُڻهن، اپنا بل دھرائيا۔ پنج وڪارا اپن گھرون پڻ، ڪوڙي ڪرپا جڙ اُکھڙائيا۔ شير بگھيلے ٻو ڪے بڪن، اڪو بهيڪ لگائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ٻر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، مهربان ٻوڙے سمائيا۔ بهگتاں شان جگت نرالي، صاحب سَتگر آپ سمجھائيا۔ جنهاں ڪرے پُڪھه اڪال دلالي، بن وچولا ويڪھه وڪھائيا۔ ٻوڙے پرڪاش جوت اڪالي، اڪل ڪل وڏياڻيا۔ ميل ملائے سچي دھرمسالي، دھرم دوارا اڪ وڪھائيا۔ بهنڌارے بهرے ويڪھه ڪے خالي، اتوڻ اٺت وست ورتائيا۔ پُورب جنم جنهاں گھال گھال، ڪيتي گھال ليکھه لائيا۔ سچ در جو بنے سوالي، نام پدارتھ جهولى پائيا۔ گرمگھ بُدھي ويڪھه بالي، انجاني اپن رنگ رنگائيا۔ مستڪ ديوي سچي لالي، نُور نُورانہ ڪرے رُشناڻيا۔ ايتھه اوتھه بن ڪے والي، دو جهانان لئے ترائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ٻر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، سچ ديونهار وڏياڻيا۔ بهگتاں شان سب تون سریشٹ، سریشٹي وچون نظري آيا۔ اُتم گيان سدا انليڪھت، ليڪھتي ليڪھت نه ڪھڻے سمجھائيا۔ پنج تت چولا جگت بهيڪھت، بهيڪھياں وچون بهيڪھه اولڙا اڪ درسائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ٻر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، مهربان ديا ڪمائيا۔ شان ڪھے ميں بهگتاں

جوگی، جوگی جوگیشر جُگ جُگ دھیان لگائیا۔ میرے پچھے کوٹن کوٹ پھرنِ وجوگی، گھر بار بیٹھے تجائیا۔ میرے پریم دے بن کے روگی، ہوکا لے لے رہے سُنائیا۔ میرے لبھن دے بن کے کھوجی، بنکھنڈ پھیرا رہے پائیا۔ میرے جانن دے گیانی بودھی، ودیا نال کرن لڑائیا۔ میرا مان لبھدے وچوں لوکیں، لوکائی وچوں نظر کیسے نہ آئیا۔ میری منزل سب توں اوکھی، کوٹن کوٹ پاندھی بیٹھے مکھ بھوائیا۔ میرے سندیش دی پڑھے کھئے نہ پوتھی، پُستک وچ خوشی نہ کھئے منائیا۔ میرے پرکاش دی لبھے کیسے نہ جوتی، ساچا نُور نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری وکھری شان بنائیا۔ شان کہے میرا میلا دُور، دُور دُراڈا نظری آئیا۔ سرِشٹ سبائی کھیلے کھیل کِرپا کوڑ، ککرماں وچ سائیا۔ چتر سُگھڑ بنے مَورکھ مَورُھ، مُگدھ رُپ وٹائیا۔ انتر بھریا جگت غرُور، ہنکار کری مات گُرمائیا۔ من واسنا ہو مزدور، اٹھے پھر سیو کھائیا۔ سچا ملیا نہ کیسے نُور، اندھ اندھیر نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائیا۔ شان کہے میں شان سب دی، لگھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ بن بھگتاں دُوجے دوارے کدے نہ پھدی، بہہ کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ مینوں قسم اوسے پرما تار ب دی، جس میری بنت بنائیا۔ میں گُرمکھاں نال مل کے اوسنوں لبھدی، کھوجن بن کے کھوج کھوجائیا۔ سچ دوار اکو لنگھدی، اپنا پندھ مُکائیا۔ درویش ہو کے وست اکو منگدی، خالی ہتھ الکھ جگائیا۔ بخشش کر اپنے اند دی، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ پریتی دس گُرمکھ چند دی، چند چاندنا رہیا چمکائیا۔ میں ناتا اوسے نال گنڈھدی، جو تیرا درشن پائیا۔ مینوں پون آوے ٹھنڈ دی، اگنی تت بُجھائیا۔ میں چولی اپنی رنگدی، رنگ رنگیلا اک چڑھائیا۔ بھگت دوار کدے نہ سنگدی، مکھ گھنگٹ رہی اٹھائیا۔ شان کہے میں شان وچوں ہوئی بھگتاں ونڈ دی، ونڈ ہور نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری لجا لینی رکھائیا۔ شان کہے میں ہوواں مشہور، مشورہ بھگتاں نال پکائیا۔ جنہاں ملیا آپ حضور، حضرت ہو کے درس دکھائیا۔ میری منسا ہووے پور، ممتا موہ مٹائیا۔ میں اُتراں پہلے پور، بیڑے چڑھ کے خوشی منائیا۔ میں درس کراں ضرور، ضرورت اپنی جھولی پائیا۔ میں بھگتاں ہو مشکور، شُکریہ کر کے خوشی منائیا۔ جنہاں صاحب ملیا سرب کلا بھرپور، پور رہیا سرب ٹھائینا۔ میں منگاں چرن دھوڑ، دھوڑی ٹگا مستک لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری بنت دئے بنائیا۔ شان کہے میرا لبھے ساک، سجن گُرمکھ نظری آئیا۔ پچھلا پورا

ہووے بھوکھت واک، اگلی سمجھ دئے سمجھائیا۔ اندر وڑ کے کھولے تاک، باہروں پڑدا دئے اٹھائیا۔ سدا سدا سد دیوے ساتھ، سگلا سنگی بن کے نظری آئیا۔ میں اوسے نال مل کے جگت جہان لوں شاباس، ملے مان وڈیائیا۔ بن بھگتاں میری شان کھئے نہ خاص، کوٹن کوٹ راج راجان شاہ سلطان شانان والے مل گئے خاک، مٹی کم کیسے نہ آئیا۔ جن بھگت سہیلے سچ دوارے پر م پُرکھ دے وسن پاس، ساچے مندر سوہیا پائیا۔ اوہناں نال مل کے میں وی ہوواں داسی داس، سیوک بن کے اپنی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لہنا دئے مکھائیا۔ شان کہے میں مل گئی نال شمس، تبریز دتی وڈیائیا۔ میں بھگتاں جاناں رمز، صوفیاں حال سُنائیا۔ مینوں اوسے دی سچّی قسم، جو قاسم اعظم بے پرواہیا۔ میری لیکھ لگی بہسم، اپنا روپ وٹائیا۔ میں ویکھاں اپنا وطن، بے وطن دیاں دُہائیا۔ بن بھگتاں کم کیسے نہ آوے یتن، جوگی جتی تپی ستی ہٹھی رہے کُراٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری لجا لئی رکھائیا۔ شان کہے میں کراں شکر، تیرا نام دھیائیا۔ جن بھگت ملا دے اپنے پُتر، پتہ دے سمجھائیا۔ ایتھے اونھے دو جہان میرے نال جان نہ مکر، اپنا مکھ بھوائیا۔ میں کراں گزارا اوہناں نال کھا کے رُکھا ٹکر، ٹکڑیاں وچوں تیرا پیار نظری آئیا۔ ساچی دھاروں آؤنا اُتر، نرگن نور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ شان کہے میں ویکھی شان بندی، غریب نہانیاں ملے وڈیائیا۔ تیرے در لوڑ نہیں کیسے مال دھن دی، پریم پریتی اکو نظری آئیا۔ کھیل ویکھی چھپر چھن دی، محل اٹل نہ کھئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں پریتی آتم پر ماتم نال رلدی، مل کے بیٹھی سچّی تھائیا۔ میں اڈیکاں کردی رہی اج کل دی، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ ہتھیاں پیراں تلیاں رہی ملدی، گٹیاں گن گن وقت لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا اپنا رنگ چڑھائیا۔ شان کہے میں بھگتاں ویکھیا رنگ رنگیلا، رنگن والا رنگ رنگائیا۔ نرگن بن کے جگت وسیلہ، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ جن بھگت بنائے قبیلہ، کامل مُرشد دئے وڈیائیا۔ میں وی اٹھ اٹھ کراں حیلہ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ جس نے رنگ وکھایا لال کنچن سوہا چٹا پیلا، نیلا کالا اپنا روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان ہووے سہائیا۔ شان کہے میں ویکھی شان، سچکھنڈ نواسی ساچی دیا کھائیا۔ تھر گھر واسی سُنائی دُھنکان، اگئی ناد وجائیا۔ سُن سمدھی ہوئی حیران، انتر انتر لئی انگرٹیا۔ دسم دوارے کر پروان، نگاہبان دھیان کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان

وڈیائیا۔ شان کہے میں اندر وڑ گئی، اپنا قدم اُٹھایا۔ بھگت دوارے جا کے کھڑ گئی، اپنا پندھ مُکائیا۔ درشن کر کے اوہناں نال تر گئی، بیڑا پار کرائیا۔ منزل آگئی اکو وار چڑھ گئی، ادھوچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ بن الفیے دے ڈھولا پڑھ گئی، سوہنگ راگ اک وڈیائیا۔ میں جینودیاں جگ ایویں مر گئی، مُفت پرہ دی بھیٹا بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دئے چُکائیا۔ شان کہے میں شان نال ویکھے جگدے، گرْمُکھ دیپک نظری آئیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سوہنے لگدے، تهاؤں تھائیں ڈگمگائیا۔ تیل باقی وچ کھئے نہ رکھدے، جوتی نور ہووے رُشنائیا۔ دوس رین کدے نہ آگدے، شمع سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ اٹھے پھر دُون سوئے مکھدے، لاٹ لالاٹ وچوں رُشنائیا۔ اک دُو جے نوں ویکھ ویکھ ہسدے، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ دُھر دا حال پریتم دسدے، پرم پُرکھ صفت صلاحیا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھ دے، مہا اکتھ رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ لیکھا دئے چُکائیا۔ شان کہے میں لیا تگ، تقویٰ اک رکھائیا۔ جن بھگتاں ملدا ویکھیا حق، پُورب لہنا جھولی پائیا۔ جو سرنائی گئے ڈھٹھ، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ جنہاں جنم بھوگے پچھ اٹھ، ناویں جنم لیا ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ شان کہے میں ویکھیا براہمن، ٹھگی چوری یاری جس نوں بھائیا۔ جگت ترسنا کوڑی کامن، دوس رین رے ہلکائیا۔ کلجگ اتم کھیل مہانن، پاربرہم دیا کمائیا۔ شبد سروپی ہو کے ضامن، لیکھا رہیا چُکائیا۔ لالو نال پھڑا کے دامن، پلو گندھ بندھائیا۔ کیسے دا میٹ نشانن، حصہ کیسے دا جھولی پائیا۔ ایہو کھیل مہانن، پڑدے وچ رکھائیا۔ پنجھی مکھڑ دا دتا چانن، چند پھیر لئے چُھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شان بھگتاں بھگتاں سنگ رکھائیا۔

☆ ۲۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی تارو سنگھ دے گرہ اودھمپُر ☆

سو پُرکھ نرنجن ٹھانڈا دربارا، ہر کرتا آپ لگائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویکھنہارا، آپ اپنا بھیو چُکائیندا۔ ایکنکار پاوے سارا، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آد نرنجن ہو اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناشی کرتا کھول کواڑا، سچ دوارا اک سہائیندا۔ سری بھگوان بن میت

مُرارا، اپنا سنگ آپ نبھائیندا۔ پاربرہم پرہہ بنھے دھارا، پت پرمیشور کھیل کھلائیندا۔ نرگن نرگن ہو اُجیارا، اپنا نُور پرگٹائیندا۔ درگاہ
 ساچی وسنہارا، لاشریک ناؤں پرگٹائیندا۔ محل اٹل اُچ منارا، سچکھنڈ ساچا کھیل وکھائیندا۔ چھپر چھن نہ کھئے دیوارا، جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی جوت دھر، اپنا پڑدا آپ اُٹھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل اولّا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن اک اِکلا، ایکنکارا
 ویس وٹائیندا۔ آد نرنجن ساچا دیپک بلا، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ ابناشی کرتا اپنی دھار آپے رلا، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ سِری
 بھگوان پکڑے پلا، نرگن اپنی گنڈھ بنھائیندا۔ پاربرہم سچ دوارے آپے کھلا، سوبھاونت سوبھا پائیندا۔ نُور الابی اِکو اللہ، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارا اک وڈیائیندا۔ سچ دوار صاحب ست، ست ستوادی آپ پرگٹائیا۔ نرگن نیرویر نراکار ہو پرگٹ،
 نُورو نُور کرے رُشنائیا۔ ناؤں دھر پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ آپ اکھوائیا۔ سچ محلے آپے وس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ
 دیوے مان وڈیائیا۔ سچ محلے ایکنکار، ہر کرتا آپ پرگٹائیندا۔ دیوا باقی کھلا پاتی کر اُجیار، جوتی جلوہ اک وکھائیندا۔ ساچے دھام پروردگار،
 بے پرواہ سوبھا پائیندا۔ نہ کوئی میت نہ مُرار، سچن نظر کھئے نہ آئیندا۔ کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارا اک سہائیندا۔ سچ دوارا سوبھاونت، سچکھنڈ وجے اک ودھائیا۔ پاربرہم بیٹھا اک اِکت، نرگن
 نیرویر نراکار رُپ سہائیا۔ گھاڑت گھڑ بنائے بنت، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیا۔ نہ کوئی ناد شبد دُھن منت، راگ ناد نہ کھئے وجائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ دوارے بیٹھا سوبھا پائیا۔ سچکھنڈ بیٹھ سِری بھگوان، ساچے تخت سوبھا پائیا۔ ست
 ستوادی جھلائے اک نشان، نشانہ اپنا آپ پرگٹائیا۔ کھیلے کھیل آپ مہان، مہا کوئی کتھ نہ سکے رائیا۔ نہ کوئی زمیں نہ اسمان، سُوَرچ چند نہ
 کھئے رُشنائیا۔ منڈل منڈپ پُری لوء نہ کھئے مکان، اِٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچے گھر دئے وڈیائیا۔
 ساچا گھر سچ سہنجنا، سوبھاونت آپ سہائیندا۔ ابناشی کرتا آد نرنجنا، نراکار ویس وٹائیندا۔ جوتی دھار سچ پرویش آپے جگنا، دیپک نظر
 کھئے نہ آئیندا۔ اپنی پریم پریتی اندر آپے رہے مگنا، اترا اپنا کھیل کھلائیندا۔ آپے جانے سچ اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ آپے رو سس
 پرکاش نُوری چندنا، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ دوارے بہ خوشی منائیندا۔ سچکھنڈ

دوارے مندر چڑھیا، نرویر خوشی منائیا۔ محل اٹل اگم اتھاہ اچے مندر کھڑیا، نیتز نین نظر کیسے نہ آئیا۔ ست سہنجنا سہائے اکو دریا، در
 دروازہ اپنے وچ چھپائیا۔ کرتا پُرکھ کرنی کریا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ تھان تھنتر رہیا کھوج، ہر
 وڈا وڈ وڈیائیا۔ پرم پُرکھ دا اگمی چوج، سوچ سمجھ سمجھ وچ کیسے نہ آئیا۔ کر پرکاش اگمڑی جوت، اگم روپ سہائیا۔ سچکھنڈ دوار
 ساچی درگاہ مقامے حق قلعہ کوٹ، پروردگار بیٹھا نور خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تخت نواسی ہو کے شہنشاہ اپنا
 حکم ورتائیا۔ سچکھنڈ دوارے شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیندا۔ پت پرمیشور بے پرواہ، پُرکھ اکال حکم ورتائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن لے
 اٹھا، ہر پُرکھ نرنجن اکھ کھلائییندا۔ ایکنکار اشارے نال دے جنا، آد نرنجن جوتی جوت رُشنائییندا۔ ابناشی کرتا دسے راہ، سری
 بھگوان رہبر ہو کے دیا کھائییندا۔ پاربرہم پرہ دے اٹھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دی کار آپ کرائیندا۔ دھر دی کار
 کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس دا کھیل اگم اپار، بھیو ابھید اپنے وچ چھپائیا۔ جس دا ست دُلارا شبدی ناؤں دھرائے نرنکار، نرگن
 دے مان وڈیائیا۔ تھر گھر ساچے دے واڑ، سوہنی بنت بنائیا۔ آپے ہوئے پچھہ اگاڑ، سدا سہائک بے پرواہیا۔ حکمے اندر حکم کرے نرنکار،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ تھر گھر سہایا شبدی ست، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ ویکھنہار ابناشی
 اچت، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ سہنجنی سہاوے رت، رت زڑی اپنے نال مہکائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر نرگن نرگن لے پچھ، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ ست دُلارے اٹھ کے ویکھ، سو صاحب رہیا درڑائیا۔ تیرا اگمڑا اکو دیس، دھر
 دربار دتا سمجھائیا۔ نرگن جوت نور پرویش، شبدی دھار اک پرگٹائیا۔ جس دا روپ نہ کھئے ریکھ، رنگ رتا بے پرواہیا۔ اُس دا دینا سچ
 سندیس، سو بلا اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد پُرکھ دے وڈیائیا۔ آد پُرکھ اپرمپر سوامی، سو صاحب کھیل
 سمجھائییندا۔ ست دُلارے انتریا می، تیرا انتر پڑدا لابندا۔ گنوتتا ہر گن ندھانی، گھر گمبھیر ویکھ وکھائییندا۔ سچکھنڈ دی سچ نشانی، تھر
 گھر تیرا ناد وجائییندا۔ حکمے اندر کرے فرمانی، فرمانا اک سنائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی
 سچ دربارا آپ لگائییندا۔ سچ دربار لگایا ایک، ہر کرتا کھیل کرائیا۔ ست شبد تیری ساچی ٹیک، ستگر روپ دے سمجھائیا۔ اٹھ جا کے

ویکھ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سُت دُلا رے اُٹھ کے جھاک،
 ابناشی کرتا رہیا اُٹھائیا۔ جُگ چوکڑی دا پُورا ہووے واک، واقع اکھیں ویکھ وکھائیا۔ سَتجُگ ترینا دواپر کلجُگ گُر اوتار پیر پیغمبر جو گئے
 اکھ، اکھراں نال کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سُنہڑا رہیا سُنائیا۔ سچ سُنہڑا دیوے بھگوت، بھگون آپ
 جنائیا۔ تیرا کھیل جُگا جُگنت، جُگ چوکڑی حُکم ورتائیا۔ نرگن سرگن بنائی بنت، لکھ چوڑاسی ونڈ وندائیا۔ میل ملائے آتم پر ماتم جیو
 جنت، سادھ سنت کرن کُرمائیا۔ ترے گن مایا پنج تت سوبھاونت، من مت بُدھ کری رُشنائیا۔ گُڑھ بنا کے ہوئے ہنگت، کام کرودھ لوہہ
 موہ ہنکار ناتا دتا جُڑائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، گھر شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا آس نندرا رہیا مُکائیا۔ سُت دُلا رے اُٹھ کے جاگ، جاگن ویلا آئیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا نٹھ نٹھ بھاگ، بھجیاں
 پنڈھ نہ کھئے مُکائیا۔ چاروں کُنٹ کُڑی کِریا تن آگ، تتوت رہی جلائییا۔ ناتا نٹیا آتم پر ماتم ساک، گھر سچن ملن کھئے نہ پائیا۔ گُر کا شبد
 سچ سُنہڑا سب نوں بھلیا واک، واتاورن کلجُگ رہیا بدلائیا۔ بند کواڑی کوئی نہ کھولے تاک، گھر وچ گھر نہ کھئے رُشنائیا۔ ملے میل نہ
 کھلاپات، پت پر میثور نظر کیسے نہ آئیا۔ امرت بوند پیوے نہ کوئی سوانت، اُلٹا ناہہ نہ کھئے کرائیا۔ انحد شبد سُنے نہ کوئی ناد، دُھن آتمک
 راگ نہ کھئے شنوائیا۔ ہنس بُدھی ہوئے کاگ، رسنا کاگ وانگ کُرا لئییا۔ گُر کا شبد نہ کھئے ویراگ، تیاگی رُوپ نہ کھئے بنائیا۔ ناری ملے نہ
 کنت سہاگ، جگت دُباگن بیٹھی ڈیرہ لائییا۔ ساچے مندر سُنے نہ کوئی آواز، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیری سیوا اک
 درڑائییا۔ شبد سُت اُٹھ کے ویکھ تگ، نو کھنڈ سٹ دیپ دھیان لگائیا۔ کیسے نہ لبھ حقیقت حق، کھوج کھوج تھکی سرب لوکائییا۔ من
 واسنا سرشٹ سبائی رہی نٹھ، مت متوالی نال رلائییا۔ بُدھ بیکی کوئی نہ سکے رکھ، اکھ پرتکھ نہ کھئے کھلائییا۔ آتم پر ماتم نالوں ہوئی وکھ،
 مایا ممتا وچ پھسائییا۔ پرکرتی چاروں کُنٹ رہی نٹھ، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ رسنا جہوا بتی دند سارے کلمہ نغمہ نام رہے رٹ، گیت
 سنگیت سرب سُنائیا۔ ہر دے ہر کیسے نہ گیا وس، واسطہ وصل بن وجودوں حق نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 تیرا لیکھا دئے جنائیا۔ اُٹھ سُت شبد ویکھ چارے وید، چارے کھانی رہے سمجھائیا۔ چارے بانی کھولے بھید، پرا پسنتی مدھم بیکھری دُھن

وجائیا۔ تیئی اوتار جو دتے بھیج، ستجگ تریتا دواپرکلجگ روپ وٹائیا۔ پیر پیغمبر جو آئے کھیڈ، عیسیٰ موسیٰ محمد نرگن نور جوت کر
 رُشنائیا۔ نانک گوہند دے کے آئے تیج، جلوہ جوت کر رُشنائیا۔ چوڈاں وِ دیا لیکھ لیکھ، کاتب بن کے قلم چلائییا۔ بھگت اٹھاراں دے کے
 آئے سندیس، دُھر دا ڈھولا اک سُنائیا۔ سرب جیاں دا مالک خالق پروردگار رہے ہمیش، پت پریشور نہ مرے نہ جائیا۔ جوتی جاتا
 پُرکھ بدھاتا لکھ چوراسی ہر گھٹ انتر ہو پرویش، شبدي ڈنک ناد شنوائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ نرگن سرگن دھارے ویس، پنج
 تت کایا چولا جگ ہنڈھائیا۔ کہانی بانی لیکھ کے دُھر دا لیکھ، جیو جنت کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اگلا
 لیکھا رہیا سمجھائیا۔ سْت شبد ویکھ مات، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ ساچی دے نہ کوئی جماعت، حرف اک نہ کھئے پڑھائیا۔ ورنان
 برنن تٹا ساتھ، چاروں کُنٹ پئی لڑائیا۔ کوئی نہ اترے دُھر دے گھاٹ، گھاٹے وچ سرب لوکائیا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم پڑھے نہ کوئی گاتھ،
 رسنا جہوا بتی دند رہے سُنائیا۔ رُوح دے نہ کوئی پاک، بُت خاکی نہ کھئے وڈیائیا۔ مٹے کیسے نہ کوڑی ذات، اذاتی رُوپ نہ کھئے سہائیا۔ دین
 مذہب نہ کھئے اتفاق، مُجبت رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ لہنا دینا کرے نہ کوئی بے باق، لیکھا سکے نہ کھئے مکائیا۔ من منوا گھٹ گھٹ اندر رہیا ناچ،
 نٹوآ ہو کے سانگ ورتائیا۔ جگ چوکرئی گر اوتار جو گئے آکھ، پیر پیغمبر صفتاں صفت صلاحیا۔ سو نور ظہور دے نہ کائنات، کلمہ نبی
 نہ کھئے پڑھائیا۔ مایا ممتا ہونے مُحتاج، محبوب مُجبت سچ نہ کھئے کہائیا۔ پر ماتم دیوے نہ کوئی ساتھ، آتم ناتا نہ کھئے جڑائیا۔ چاروں کُنٹ دے
 اندھیری رات، اندھ آتم رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ ویلا رہیا وکھائیا۔ کلجگ ویلا ویکھ شبد گر،
 تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سرشٹی درشٹی گئی بھل، ایشٹ نظر کیسے نہ آئیا۔ جھگڑا پیا وڈی چھوٹی اچی ہینی کل، کلونتا رُوپ سچ نہ کھئے سہائیا۔
 مایا ممتا قیمت پایا مل، املترا رنگ سکے نہ کھئے رنگائیا۔ انتر آتم سب دے گیا ڈلھ، امرت بوند سوانتی مکھ نہ کھئے چوائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ اتم رہیا وکھائیا۔ کلجگ اتم ویکھ عدالت، صاحب ساچا اک درڑائیندا۔ چاروں کُنٹ
 دے جہالت، ست دھرم نظر کھئے نہ آئیندا۔ وُکلا کرے نہ کھئے وکالت، شہادت حق نہ کھئے بھگتائیندا۔ آتم بنے نہ سچ امانت، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا پڑدا آپ اٹھائیندا۔ ساچا پڑدا صاحب ستگر چک، شبدي شبد دے جنائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ اٹھ،

اپنی اکھ کھلایا ساچا دے نہ کوئی پُت، سَت دُلا را نظر کھئے نہ آئیا۔ سِری بھگوان کولوں سارے بیٹھے رُٹھ، اپنا اپنا مکھ بھوآئیا۔ اندر وڑکے ساچے پوڑے چڑھ کے دسم دوا ری کھڑ کے کوئی نہ لے پُچھ، دوئے جوڑ سِیس نہ کھئے جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دئے وکھائیا۔ اٹھ ویکھ کلجگ ریت، صدی چوڈھویں دئے دہائیا۔ مُلا شیخ مسائک ساچا وڑے نہ کھئے مسیت، مسلا حق نہ کھئے وچھائیا۔ پروردگار نغمہ ناؤں گائے نہ کھئے گیت، کلمہ کلام نہ کھئے سُنائیا۔ سچ دوارے اُچ محرابے محبوب نال نہ ہونے پریت، اتیت نظر کھئے نہ آئیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جو کر کے گئے نصیحت، ولی غوث جگت سمجھائیا۔ اکھراں نال لیکھی وصیت، الفیے جوڑ جُڑائیا۔ اُمت اُمتی کلجگ اتم سب دی بدلی طبیعت، طبع سکے نہ کھئے بدلائیا۔ نُور خدا جانے نہ کوئی اصلیت، اصل وچ نہ کھئے سہائیا۔ کوڑی کرپا نہ کوئی اہمیت، احمق بیٹھے سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ شبدا کہے میرا سچ پیغام، پیر پیغمبران گر اوتاراں دتا درڑائیا۔ کلجگ اتم ساچا دے کیسے نہ رام، سُرتی سچ نہ کھئے کُڑمائیا۔ سادھ سنت کرن حرام، دھیرج جت نہ کھئے رکھائیا۔ مایا ممتا ہونے غلام، دُئی دویتی تن کڑی رہے بندھائیا۔ ہردے وسے نہ سچا نام، نوبت اک نہ کھئے وجائیا۔ باہروں کردے سرب اشنان، دُرمت میل نہ کھئے دھوآئیا۔ انتر ملے کیسے نہ جام، مدھ پیالہ ہنٹھ نہ کھئے پھڑائیا۔ آتم سیجا چڑھ کے کرے نہ کھئے بسرام، جگت گُٹیا بہہ بہہ نیند گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ دشا رہیا سمجھائیا۔ کلجگ کہے ساچا دے کیسے نہ کاہن، سُرتی گوپی نہ کھئے پرنائیا۔ نام نیرالا مارے کوئی نہ بان، انیالا تیر چلائیا۔ سچ سندیسہ سُنائے نہ کوئی بن کان، دُھر دی دھار جنائیا۔ کایا مندر اندر دے ویران، ویراگی روپ نہ کھئے وکھائیا۔ مستک تلک سرب لگان، ترسول دھار نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک درڑائیا۔ سچ سندیسہ کائنات، اکو اک جنائیا۔ بغلے رکھن سرب کتاب، طُلبا طالب بن کے پھیرا پائیا۔ اگلا جانے نہ کوئی حساب، لیکھا سکے نہ کھئے جنائیا۔ انتر پڑدا لتھے نہ مکھ نقاب، نج نیتز نہ نُور رُشنائیا۔ نظر آئے نہ حق محراب، محبوب ملے نہ بے پرواہیا۔ جھگڑا چُکے نہ پُن صواب، دوزخ بہشت پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ جنہاں پروردگار صحیح سلامت دُھر دا مالک مل گیا آپ، تنہاں نرک سُرگ دوزخ بہشت دوہاں وچوں پھڑ کے باہر کڈھائیا۔ بن کے دُھر درگاہی سچا باپ، پتا پوت گود اُٹھائیا۔ ہولی ہولی دے اپنا واک، تُوں میرا

میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میری تیرے وچ ذات، تیری ذات میرا نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ شبد کہے جو گرو اوتار دے کے گئے اُپدیش، سَتجگ تریتا دواپرکلجگ کری پڑھائیا۔ بودھ آگادھی شبد انادی سُنا کے گئے سندیش، قلم شاہی لکھ لکھ شہادت اک بھگتائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت مُرید مُرشد لِن پیکھ، نج نیتر کر رُشنائیا۔ من واسنا کرنی بھیٹ، تن وجود نہ کھئے وڈیائیا۔ پنج تت نہ کرنا ہیٹ، ترے گن نہ کھئے چٹرائیا۔ صاحب سَنگر بن اکھاں لئے ویکھ، نج نیتر کر رُشنائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت گر اوتار پیر پیغمبر سنت بھگت گرمکھ گرسکھ صوفی مُلا شیخ مساک او سے دی کھیل، خالق خلق رہیا کھلایا۔ آتم پر ماتم نرگن سرگن پاربرہم نہکرمی کرم جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نیرویر ہو پرویش، شبد اناد دھن برہماد، لیکھا جانے آد جگاد، جگ چوکڑی کھیل وکھائیا۔ گر اوتاراں دے کے داد، سچ سُنائے دھر دا راگ، ست سرُوپ ہو وسہاد، بسمل اپنی دھار بندھائیا۔ جگ چوکڑی کرے تیاگ، سَتجگ تریتا دواپرکلجگ پکڑے واگ، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ جیو جنت بنے سجن ساک، ناتا سب دے نال رکھائیا۔ بودھ آگادھا دس واگ، بھوکھت دوارے کھولے تاک، اپنے ملن دا دسے اتفاق، بھیو ابھیدا دئے جنائیا۔ دو جہاناں بن کے سرتاج، بھوپت بھوپ راجن راج، دو جہان سوارے کاج، برہمنڈ کھنڈ جیرج اند اُتہج سینج اپنا حکم منائیا۔ سَتجگ تریتا دواپرکلجگ کر کے ونڈ، نت نوت دھر سندیسہ شبد انادی پاوے ٹھنڈ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاوہارا ساچا گھر، سچکھنڈ دوارا دئے جنائیا۔ سچکھنڈ نواسی در دروازہ، سو پُرکھ نرنجن اک کھلایندا۔ ہر پُرکھ نرنجن غریب نوجا، مہربان روپ دھرائیندا۔ ایکنکارا شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ آپ اکھوائیندا۔ آد نرنجن سچ دوارے کرے اپنا کاجا، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ابناشی کرتا سری بھگوان دیوے ساتھا، پاربرہم پُرکھ سمراتھا، اپنی کھیل وکھائیندا۔ شبدي سَت مار آوازا، چار جگ دے وچھڑے سرب اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر درباری کھیل کرائیندا۔ دھر درباری کھیل اپارا، اپرمپر سوامی آپ کرائیا۔ سچکھنڈ دوارے لا اک دربارا، بیس اکیسا رنگ چڑھائیا۔ سَت دُلا رے شبد اکھئے کر گرو اوتارا، میلا بھیوے ایکا تھائینا۔ وشن برہما شو اک ہلارا، دوجی دھار نہ کھئے بندھائیا۔ ترے گن مایا دے سہارا، پنج تت بھیو چکائیا۔ لکھ چوراسی جو دیندا رہیا لارا، نت نوت حکم سُنائیا۔ شبدي شبد

کردا رہیا اشارہ، بن اکھان اکھان نال درڑائیا۔ بھگتاں دسدا رہیا اُچ منارا، محل اٹل بے پرواہیا۔ سو ویلا وقت سہنجنا بن ہر نہ کیسے وچارا،
 آد انت سمجھ کیسے نہ پائیا۔ اٹھ سیوا کر وچ سنسارا، چاکر ہو کے پھیرا پائیا۔ تیری مدد کرے زینکارا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کلجگ لیکھا رہیا وکھائیا۔ شبد ست ماری آواز، گر اوتار پیر پیغمبر اکھے لئے کرائیا۔ آؤ ویکھو شاہ نواب، شہنشاہ داتا
 بے پرواہیا۔ جس دا ستجگ تریتا دواپر کلجگ کردے رہے کاج، کرتا کرنی وچ رکھائیا۔ اُس دا بھو کھولو آج، پڑدا دیو اٹھائیا۔ جو نام بانی
 چلا کے آئے جہاز، لکھ چوراسی جیواں جگت سمجھائیا۔ جو کلمہ دس کے آئے نماز، وُضو کرنا سچ سمجھائیا۔ اوہناں وچوں ویکھو کیہڑا دے
 پاک، پلپت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کون تن ماٹی ہویا مُمتاج، مُحبت رکھے نور خدائیا۔ کون جھک جھک سجدہ کرے پُرکھ سمراتھ، جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ دے وچھڑے ہوئے اکھے، ہر کرتا انت کرائیا۔ پچھلے حال
 کال مہاکال دین دیاں لکھ چوراسی دے، پڑدا اوہلا اک اٹھائیا۔ جا کے ویکھو پاٹھشالا مندر مسجد شودوالے مکتب مدرسے، لوکات دھیان
 لگائیا۔ انتر آتم نور خدائی آب حیات کیسے نہ ملے رسے، سینتل دھار نہ کھئے وپائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار شرع
 شیطان سارے پھسے، شریعت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جگت کیتاباں جگت حساباں بدھے بستے، اگلا لیکھا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ دیناں مذہبناں
 ذاتاں پاتاں اوچاں نیچاں راؤ رنگاں پئے رئے، رٹا سکے نہ کھئے مکائیا۔ ساچا لاہا دھر درگاہ سچ دوارے کوئی نہ کھئے، کوڑی کرپا گھر گھر
 جھولی بیٹھے بھرائیا۔ آتم انتر پریم پریتی ساچے رنگ کوئی نہ رتے، کسبڑا رنگ چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ بھاگ لگا نہ کیسے کایا مٹے، پنج تت تن
 رباب نہ کھئے وجائیا۔ چوڈاں طبق چوڈاں لوک چوڈاں ودیا صدی چوڈھویں سبق سارے پڑھ پڑھ اگے، من عاقی نیواں سکے نہ کھئے کرائیا۔
 کوٹن کوٹ پھر کے آئے مدینے مکے، کایا مقبرہ کھوج نہ کھئے کھوجائیا۔ جتھے سچ دھام اٹھے پھر وسے، دوس زین سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ تیرا گیا تقویٰ، چاروں طرف ست نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دے
 اُتے صادر کر دے فتویٰ، فیصلہ اکو وار سنائیا۔ جن بھگت گرمکھ تیرے ورلے جو تیرے نور دا تگدے جلوہ، ظاہر ظہور تیرا درشن پائیا۔
 جو کھاونہارے پوڑی کراہ حلوہ، حالت اوہناں دی دے بدلائیا۔ جنہاں دے اندر من نے پایا بلوہ، نو دوارے مچی دُباٹیا۔ اوہ کاہنوں

پڑھدے تیرا کلمہ، الفیے کم کیسے نہ آئیا۔ اوہ ویسوا کولوں سُنْدے نغمہ، جو من مت اندر بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ اوہناں کلجگ کولوں منگنا تغما، حضوری ہو کے سیس نوائیا۔ تیرا نام اوہناں دے اندر کدی نہ لنگھنا، جو کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نال بیٹھے پریت لگائیا۔ تیرا دیپ کدے نہ جگنا، جنہاں کوڑ گڑیا راندر لیا وسائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ وِرا لہنا، جس انتر آتم کیتی پرہو رُشنائیا۔ ملے مُکند منوہر لکھی نرائن ساچے مدنا، مدھ سوڈن اپنے گھر وسائیا۔ آتم سیج سہائے پلنگنا، چترہج ویکھے چائیں چائیا۔ آد شکت پائے سگنا، سوہنا گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا در، جس گھر تیری وجے اک ودھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن رسنا پئے بول، انبولت پرہو سُنائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھیا کھول، گنھڑی نام ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پنج تت کایا خالی دسیا ڈھول، ہوئے ہنگتا وچ سہائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے ہر بہگت تھوڑے اترے تیرے تول، جنہاں نام ترازو گنڈے دتا چڑھائیا۔ باہروں بھرے تے اندروں پول، خالی بُت رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب ستگر ہونا سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہندے، اکو وار سُنائیا۔ سری بھگوان اتر پورب پچھم دکھن اسیں ویکھ کے آئے چڑھدے لہندے، شمال جنوب تیرا راہ نہ کھئے تکائیا۔ مُلا شیخ مسائک مسیتے اکھئے ہو ہو ہندے، من ہنکار نال ملائیا۔ پنڈت پاندھے ساچے ٹھاکر آگے کوئی نہ ڈھپندے، ٹھوکر سب نوں رہے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا آپے لینا چُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہو سمرتھ، ہتھ تیرے ودیائیا۔ جگ چوکرئی چلاویں رتھ، بن رتھواہی سیو کمائیا۔ کلجگ اتم سب کچھ تیرا حق، حقیقت تیری جھولی پائیا۔ اسیں نام کلمہ دس کے آئے تھک، ساڈا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ دُور ڈرائے پریتی بناں گئے ٹھ، نیڑے ہو کے دست نہ کھئے ملائیا۔ اسیں اپنی بدل لئی آپے کروٹ، پچھا دے کے مکھ بھوائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے جیہڑے تیرے پریم دا مانن رس، انتر آتم بیٹھے اک دھیان لگائیا۔ تُوں اوہناں نال جا کے وس، واسطہ اپنے نال بندھائیا۔ باقی کھیڑا کر دے بھٹھ، کلجگ جیواں دے سزائیا۔ جنہاں بھلی دُھر دی مت، من مت کری گُرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُوں بھاوے لینا چلائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو کرو تصدیق، ہر کرتا انت جنائیندا۔ صدی چوڈھویں ویلا انت اخیر نزدیک، نیرن نیرا ویکھ وکھائیندا۔ پروردگار سانجھا یار لاشریک، سچ توفیق اک وکھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دی رکھ کے بیٹھے

اڈیک، نیتز لوچن نین سرب اٹھائیندا۔ ویکھنہارا ہست کیت، اوچ نیچ اپنا پڑدا لابندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان
 کھیل کھلائیندا۔ پیر پیغمبر کہن اسین دیئے شہادت، شہنشاہ اکو وار سُنائیآ۔ سچ سب نون بھلی تیری عبادت، آبرو اپنی بیٹھے گوائیا۔
 تیری رُوح تیرے کیتی نہ کیسے امانت، خیانت وچ سرب لوکائیآ۔ اسین دیئے نہ کیسے ضمانت، آگے ہو نہ بری کرائیا۔ تیرا حُکم صاحب صحیح
 سلامت سر سارے رہے منائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیآ۔ پیر پیغمبر کہن اسین دیئے لکھ، لیکھا
 لکھیئے بن قلم شاہیا۔ ساڈا اکھر بن تیرے کیسے نہ آئے دس، جگ نیتز سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ تیرے کلمے وچوں کلمہ ملی بھکھ، بھچھیا لوکات
 ورتائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا اپنی جھولی پائیآ۔ لہنا دینا پاؤنا جھولی، جھلک اپنی اک دسائیآ۔ ہوں بردے
 برخوردار سیوک تیری گولی، خاک سار نظری آئیآ۔ ساچی دھار سُنائی سچی بولی، اگتی راگ الائیآ۔ اللہ عالمین وچ وچولی، مہبان
 بیدوبی خیر یا الابی نور اک سمجھائیآ۔ پیر پیغمبر دستگیر دستیاب تیرے پریم دی کھیلن ہولی، رنگ اکو اک چڑھائیآ۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، ور داتے بے پرواہیا۔ گر اوتار سارے کہن، پرہو تیری وڈ وڈیائیآ۔ اسین ویکھیا ساچے
 نین، نیتز اپنے نال تکائیآ۔ کلجگ جیو ناتا تٹا بھائی بھین، پتا مات پوت سیج ہنڈھائیآ۔ مایا ممتا ہوئی ڈائن، شاہ سلطاناں ربی کھائیآ۔ کوئی
 فرق نہ جانے نقطہ عین عین، زیر زبر نہ کھئے سمجھائیآ۔ پروردگار بنیا طرفین، تُعارف سکے نہ کھئے جنائیآ۔ ڈونگھی دھار سارے وہن، دوزخ
 کرن گڑمائیآ۔ اوہناں ولی اللہ کوئی نہ آوے لین، باہوں پھڑ نہ لئے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہی دینی
 سمجھائیآ۔ بے پرواہی دس دے مؤلا، تیرے آگے عرضوئیآ۔ صدی سدیوی پورا قولاً، اقرارا گیا آئیآ۔ تیرے نام دا گایا ڈھولا، میرے ڈھول
 سچے ماہیا۔ تون اتم بننا اک وچولا، ویکھنہارا تھاؤں تھائیآ۔ تیرے کول کابدا پڑدا اوہلا، تون سب دی بنت بنائیآ۔ تون آد جگادی تولا،
 گنڈا رکھیا ہتھ بے پرواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ابناشی کرتے سچ دوار کھولا، خالق خلق رہیا درڑائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن اشارے، اکو وار سمجھائیآ۔ پُرکھ ابناشی اپنے لبھ لے بھگت ڈلارے، لکھ
 چوراسی وچوں کھوج کھوجائیآ۔ پروردگار مُرید مُرشدان سدا پیارے، پریم پریتی سچ لگائیآ۔ تیرا راہ تگن میت مُرارے، سچ دوارے سوہا

پائیا۔ رل مل اکو بولن جیکارے، ٹوں ہی ٹوں ہی راگ لائیا۔ تیرا نور پروردگارے، پت پر میشور تیرے وچوں نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ جگ دیندے گئے لارے، اگلا لیکھا مات بنائیا۔ پرگٹ ہووے کل کلکی اوتارے، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ سمبل وسے دھام نیارے، سو بہاوت آپ سہائیا۔ شبدی شبد کھیل اپارے، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ بیٹھا رہے سچے دربارے، درگاہ ساچی آسن لائیا۔ چار جگ بنے ونجارے، نت نوت ہٹ چلائییا۔ اتم ویکھے ویکھنہارے، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ نرگن نور ہووے رُشنا، لوکات کرے رُشنائیا۔ پرگٹ ہوئے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سائیا۔ شبد سروپی بن ملاح، لکھ چوراسی بیڑا کندھ اٹھائیا۔ بھگت بھگوت لئی جگا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سنت سہیلے لئی اٹھا، ست ستوادی کر پڑھائیا۔ گرمکھ سچا لئی ملا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ گرسکھ گودی لئی بہا، پھڑ باہوں آپ اٹھائیا۔ نو دوارے پندھ دئے مکا، جگت واسنا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کام کرودھ لوہ موہ ہنکار دئے مٹا، ہوئے ہنگتا گرھ ٹرائیا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک پار دئے لنکھا، ایڑا پنکل سیس نوایا۔ انحد دھن ناد دئے سنا، گھر وچے نام شنوایا۔ امرت جام دئے پیا، گول ناہی آپ الٹایا۔ بجر کپاٹی دئے ٹڑا، ترے گن لیکھا دئے مکائیا۔ دسم دوا ری دئے سہا، سو بہاوت کرے رُشنائیا۔ سچ سنگھاسن دئے وچھا، پاوا چول نہ کھئے بنائیا۔ دیپک جوتی دئے جگا، تیل باقی نہ کھئے ٹکائیا۔ سرتی شبد لئی ملا، آتم پر ماتم ہوئے گرمائیا۔ اگلا مارگ دئے وکھا، شبد اشارے وچ اٹھائیا۔ سن اگموں باہر کڈھا، لہنا دینا دئے مکائیا۔ تھر گھر ساچا دئے وکھا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ سچکھنڈ دوارے دئے بہا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ نورو نور لئی ملا، الکھ زرنجن نور خدائیا۔ لیکھا جانے اگم اتھاہ، ست پرکھ وڈی وڈیائییا۔ سو صاحب سلطان سری بھگوان سچ دربارا رہیا لگا، جس دا پتا نہ کوئی مائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو در رہیا بہا، ترے گن میلا پنج تت چیلنا نال رکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی رکھ نال گواہ، شہادت سب دی رہیا جنائیا۔ جیو جنت سادھ سنت جو کلمہ نبی رسول نام ستگر گئے بھلا، ایشٹ دیو آتم پر ماتم نظر کیسے نہ آئیا۔ کوڑ گڑیارا ہوئے ہنکارا مایا ممتا بھریا گناہ، ست دھرم نہکرم کرم کانڈ نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ ویکھنہارا ہویا پرہ آپ، اپنی دیا کھائیندا۔ جس نوں عیسیٰ مٹیا باپ، نور خدائی نظری آئیندا۔ جس نوں محمد کھا

پاک، پتت اُدھاری ناؤں دھرائیندا۔ جس دا وید ویاسا لکھیا واک، بھوکھت اپنا راگ الائیندا۔ سو پوت سپوتا براہمن گوڑا کسے وچ نہ آئے
 ذات، ورن برن نہ کھئے رکھائیندا۔ جس نوں نانک مہابلی گیا آکھ، مات پت گود نہ کھئے اٹھائیندا۔ جس دا گوبند لکھ کے گیا بھوکھت واک،
 پُرکھ اکال ویس وٹائیندا۔ کل کلکی کسے اندر رہے نہ دس دس ماس، اگنی ہون نہ کھئے تپائیندا۔ سو بھگتاں پوری کرے آس، سنت سہیلے
 میل ملائیندا۔ گرمکھاں آتم جوت کر پرکاش، دئی دویتی پڑدا لائیندا۔ گرسکھاں کر کے داسی داس، سیوک سیوا اک سمجھائیندا۔ مُریدان
 مُرشد رکھے پاس، جگت وچھوڑا پنڈھ مکائیندا۔ صوفیاں دے کے اپنی دات، سُنن سکھویت کھیل وکھائیندا۔ چار ورنان اکو جاپ، برن
 اٹھاراں آپ سمجھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو کے ساتھ، ہنگ برہم میل ملائیندا۔ بند کواڑی کھول کے تاک، تقویٰ اپنا اک رکھائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، شبد گرو دیا کھائیندا۔ شبد گرو سرب سوامی، چار جگ رہے جس گائیا۔ جس دی صفت گاوے
 چارے بانی، چارے کھانی دئے وڈیائیا۔ جس دا کلمہ سدا مہانی، جس دا نام دو جہاناں نظری آئیا۔ جس دا کام سدا آسانی، صلح کل دئے
 سمجھائیا۔ جس دا حکم اطمینانی، انتر آتم دھیر دھرائیا۔ جس دا لیکھا چکے پیشانی، بیشتر اپنا بھيو چکائیا۔ جس دے حکمے اندر ندی نوح
 ثغیانی، قیامت بیٹھی سپس جھکائیا۔ جس دے حکمے اندر میلا عالمے جابدانی، گھر ساچے ملے وڈیائیا۔ سو محبوب محبت اندر کرے آپ
 مہربانی، محو خانہ اک وکھائیا۔ جس دی نظر نہ آئے نشانی، نشانہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ
 تیری اتم ور، سنت سہیلے لئے جگائیا۔ سنت سہیلے کھوجے کھوج، کھوجنہار وڈی وڈیائیا۔ جو انتر درشن رہے لوچ، تنہاں لوچا پور کرائیا۔
 تنہاں بھے چکے لاڑی موٹ، مرن وچوں جیون دئے بدلائیا۔ اوہ کدی نہ بھوئے فوٹ، ماٹی خاک گور نہ کھئے دبائیا۔ تنہاں سدا میلا حشرے
 روز، رحمت اپنی اک کھائیا۔ اوہ دوزخ بہشتوں باہر پروردگار نال مانن موج، موجودہ ہو کے درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، گرمکھ ساچے دئے وڈیائیا۔ گرمکھ ساچے لاوے بھاگ، بھکتی اکو نام درڑائیندا۔ انتر اچے اک ویراگ، ویراگی آپ اکھوائیندا۔
 کوڑی کیرپا کرے تیاگ، طاقتور اپنا حکم چلائیندا۔ سوئی سرتی جائے جاگ، گر ستگر آپ اٹھائیندا۔ گھر دیپک جگائے چراغ، جوتی نور
 ڈگمگائیندا۔ ترے گن مایا لگی بھجائے آگ، امرت میگھ اک برسائیندا۔ پھڑ کے ہنس بنائے کاگ، سوہنگ ہنسا جاپ چپائیندا۔ دے وڈیائی

لوکھات، ماتر بھومی پندھ مکائیندا۔ آتم پر ماتم بنا کے ساک، سجن اکو ویکھ وکھائیندا۔ اتم چاڑھ کے اپنے گھاٹ، گھاٹا پچھلا پور کرائیندا۔
 ست سوامی مل کے ساتھ، انتر جامی ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے اناتھاں ناتھ، سمرتھ اپنا کھیل
 کرائیندا۔ گرسکھ ستگر گرو جائے اٹھ، گر منتر اک درڑائیا۔ پریم پریتی اندر پت پریشور جائے تھ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کریا کر ابناشی
 اچت، چیتن سرتی دئے کرائیا۔ بھاگ لگا کے پنج تت کایا بت، ست انادی لئے بنائیا۔ نرگن سرگن نال مل کے ہووے خوش، خوشیاں وچ
 اپنا گھر دسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے میں دیواں مبارک، جو پردے ہر
 وسائیا۔ اوہناں دے اندر لکھی اوہ عبارت، جس دا بھيو جانے نہ قلم شاہیا۔ بن کلمیوں کرے سفارش، دھر دی ڈھارس اک بندھائیا۔
 نرگن نال نرگن کرائے اک تُعارف، سچ دا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ سرب جیاں
 دا اک بھگوان، ہر کرتا آپ اکھوائیندا۔ سرب جیاں دا اک دان، ہر کرتا آپ ورتائیندا۔ سرب جیاں دا اک نام، ہر کرتا آپ چپائیندا۔
 سرب جیاں دا اک نشان، ہر کرتا آپ وکھائیندا۔ سرب جیاں دا اک مکان، ہر کرتا آپ بھجائیندا۔ سرب جیاں دا اک ایمان، ہر کرتا
 ایشٹ وکھائیندا۔ سرب جیاں دا اک پیغام، ہر کلمہ آپ پڑھائیندا۔ سرب جیاں دا اک امام، ہر نوری نظری آئیندا۔ سرب جیاں دا اک
 اسلام، اسم اعظم آپ سمجھائیندا۔ سرب جیاں دا اک میدان، جس میدان اندر شاہ پاتشاہ کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ سرب جیاں دا اک محبوب، محبت وچ دئے وڈیائیا۔ سرب جیاں دا اک عروج، عرش قرص
 دئے وکھائیا۔ سرب جیاں دا اک منزل مقصود، در اکو اک سہائیا۔ سرب جیاں دا اک عروج، اوچو اوچ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، سدا سدا سد نیت نوت کر کر پت، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ سرب جیاں دا اک بھگونت، بھگون نظری آئیا۔ سرب
 جیاں دا اک کنت، کنت کنتوبل بے پرواہیا۔ سرب جیاں دا اک منت، منتر منتو اک درڑائیا۔ سرب جیاں دا روپ اک سنگت، ورن
 برن نہ کھئے لڑائیا۔ سرب جیاں دا بودھ آگادھ پت پریشور وڈا پنڈت، جس دھر دی وڈیا سرب پڑھائیا۔ سرب جیاں دا روپ اکھنڈت،
 کھنڈ کھنڈ نہ کھئے کرائیا۔ سرب جیاں دا اک داتا گھر گھر بیٹھا منگت، پریم پیار آگے جھولی اپنی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، کوڑی کریا توڑ گڑھ، ہوئے ہنگت دئے مٹائیا۔ سرب جیاں کا ایکا روپ، آتم پر ماتم بوجھ بھجائیندا۔ سرب جیاں دا واسا ایکا کوٹ، گرہ مندر اک جنائیندا۔ سرب جیاں دا نانا تٹ جائے جوٹھ جھوٹھ، جو پُرکھ اکال دھیائیندا۔ سرب جیاں دا داتا سب دے اُتے جائے تھ، ویری نظر کھئے نہ آئیندا۔ شتری براہمن شودر ویش ورن برن سارے دسو اک مٹھ، زٹھیا روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے اپنے آپ کولوں لو پُچھ، گھر گھر وچ فیصلہ آپ سُنائیندا۔ جیہڑا نرگن ہو کے بیٹھا لک، اوہ آپے ہونے تھادے سنمکھ، پڑدا اوہلا وچوں چُکائیندا۔ ذات پات دا مٹ جائے دُکھ، جس ویلے انتر آتما نظری آئیندا۔ مانس مانکھ مٹس سب دی منگو سُکھ، سُکھ ساگر تھادے کایا مندر اندر ڈیرہ لائیندا۔ کوڑی کریا جگت میٹو ترسنا بھکھ، آتم سُکھ صاحب ستگر سری بھگوان اک اُچائیندا۔ جنی کرو سفل ککھ، بھگتاں بھگتی رنگ رنگائیندا۔ سچ دوار ہر نرنکار پروردگار سانجھے یار پُرکھ اکال دین دیال سد کریپال سدا جاؤ جھک، جو جھکیاں گلے لگائیندا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت بھگت جگت لکھ چوراسی جیو جنت سب دا پینڈا جائے مُک، پُرکھ اکال اٹل محل اکو سوہیا پائیندا۔ آد جگاد نت نوت جگ چوکڑی برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پرکاش رو سس دیوت سُرگن گندھرب سُر نر من جن وشن برہما شو گرو اوتار پیر پیغمبر اوسے دی مؤلی رت، رت رتڑی وچ سمائیندا۔ ہرجن ہر بھگت گرمکھ گرسکھ جیو جنت سادھ سنت چارے کھانی اوسے دے سارے ست، پتا پت آپے ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر نرائن اپنی کار کھائیندا۔

☆ ۲۷ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی تارو سینگھ دے گرہ اودھم پُر ☆

جن بھگتاں پوری کرے سدھر، سدھنا ویکھ ویکھ سیس نوائیندا۔ تقدیر تدبیر نال دیوے بدل، پورب بدلہ مول چُکائیندا۔ ہوئے حیران ویکھ کے بدر، پرہو کس بدھ دیا کھائیندا۔ کیہڑی دھاروں آوے نکل، گون دوارے سوہیا پائیندا۔ کس پریم وچ بنیا متر، سچ پریتی کیوں نبھائیندا۔ کون چوٹی چڑھ کے بیٹھا سخر، آخر اپنا کھیل وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ناؤں دھرائیندا۔

جن بھگتاں آسا کہے میرا پورا حق ، حاکم ملیا بے پرواہیا۔ جس نوں جگ چوڑی لبھدے گئے تھک، سو اپنا پڑدا رہیا اٹھائیا۔ جس دے
 پچھے چارے کہانی رہی بھج، سو دُور دُراڈا نیڑے آئیا۔ جس دی مہاگر اوتار پیر پیغمبر گئے دس، سو داسی ہو کے سیو کھائیا۔ جس دا
 دو جہان گاؤندے سدا جس، سو جن بھگتاں صفتاں کرے صلاحیا۔ جس دا جگ چوڑی چلدا رہیا رتھ، سو رتھواہی بن کے پھیرا پائیا۔
 جس دا شِودوالا مندر مسجد مٹھ، سو جن بھگتاں سنمکھ بہ کے خوشی منائیا۔ جس دا برہمنڈ کھنڈ چوڈاں لوک ہٹ، سو بن ونجارا
 وست اموک اک وکائیا۔ جس دی امرت دھار تیرتھ کنارہ تھ، سو سروور پھڑ کے ساچے نہاون رہیا نہائیا۔ جو آد جگاد نت نوت وسے
 گھٹ گھٹ، سو گرہ مندر سچ سوامی سوہا پائیا۔ جس دا رُوپ انوپ سکے نہ کوئی لکھ، سو الکھ اگوچر اکم اتھاہ بے پرواہ وپس وٹائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ اندر باہر جس نوں دھیاؤندا جگت، جگتی نال دھیان لگائیا۔ جس
 نوں آد بھوانی من دے شکت، چتربھج کھیل کھلائییا۔ جس نوں گر اوتاراں پیر پیغمبران کیتا پرسدھ، پڑدا اوہلا اک چکائیا۔ جس دے حُکے
 اندر مایا موہ نو اٹھاراں رِدھ سدھ ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ جس نوں کہندے بھگتاں میت، سو
 بھگون دیا کھائیا۔ جس دی لبھدے اچرج ریت، سو اسچرج کھیل وکھائیا۔ جس دا گاؤندے رسنا گیت، سو سوپلے رہیا سنائیا۔ جس
 نوں کہندے نیکن نیک، سو اوچو اوچا نظری آئیا۔ جس دواویوں منگدے رہے بھیکھ، سو بھچھیا بھکھیا اپنی اک ورتائیا۔ جس دی سدا
 سدا سد کردے رہے اڈیک، چاروں کُنٹ اکھ اٹھائیا۔ سو صاحب سلطان جن بھگتاں ملیا ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بہن وکھائیا۔ کایا مندر سُہائے
 سچ مسیت، گرودوار اکو دئے وڈیائیا۔ جتھے بیٹھا رہے اتیت، ترے گن رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن
 بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ جس نوں کہندے ہر گھٹ زویا، لکھ چوراسی رہیا سائیا۔ جس نوں کہندے آتم سیجا سویا، سو بہاوت ساچا ڈیرہ
 لائیا۔ جس نوں کہندے راگاں ناداں گویا، گیت گوبند درڑائیا۔ جس نوں کہندے اون گون دو جہان بھویا، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سدا سُہیلا اک اکھوائیا۔ جس نوں کہندے کایا اوپلے، پڑدے اندر بیٹھا بے پرواہیا۔ جس نوں
 کہندے توری دھار مولا، مولا رُوپ وٹائیا۔ جس نوں کہندے آد جگاد سچ دوارا کھولے، بند کواڑی کُنڈا لاپیا۔ جس نوں کہندے

دُھردرگاہی بولے ڈھولے، سچا راگ سُنائیا۔ جس نوں کپندے اندر وڑ کے وسے کولے، جنہاں مندر ڈیرہ لائیا۔ جس نوں کپندے کسے
 ہتھ نہ آوے پنڈت پاندھے رولے، رولا پاوے سرب لوکائیا۔ سو صاحب ستگر جن بھگتاں سدا مولے، سچ پریتی اک نہائیا۔ جس نوں
 کپندے آد جگادی خُداوند، خُدی وچ کدے نہ آئیا۔ چار دیواری نہ ہووے بند، حُجرے وچ نہ کھئے چھپائیا۔ جس دا کلمہ اگئی چھند، دُھر
 دا راگ الائیا۔ جس دا سدا اولڑا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جس دا پرکاش توری چند، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دا کسے لبھے
 رُوپ ریکھ نہ رنگ، رنگ رتا بے پروا بییا۔ جس دا ناد اگئی مردنگ، یں سُر تال رسیا وجائیا۔ جس دا کھیل وچ برہمنڈ، ورہنڈ کھوج
 کھوجائیا۔ کِریا کر سورا سرنگ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتاں پائے دُھر دی ٹھنڈ، امرت میگھ اک برسائیا۔ جگ وچھڑیاں جگ لئے
 گنڈھ، سرتی شبد اکو گنڈھ رکھائیا۔ نام جنائے بھیو کھلائے ہنگ، سو اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن
 بھگتاں دیا کھائیا۔ جس نوں کپندے بھگت پیارا، بھگون ناؤں دھرائیندا۔ سو صاحب کل کلکی لے اوتارا، نر نرائن ویس وٹائیندا۔ جس دا
 ڈنک شبد اپارا، دو جہان سُنائیندا۔ جس دا کاغذ قلم لیکھارا، گر اوتار صفتی صفت درڑائیندا۔ جس دا وڈ وڈا بھنڈارا، وشن برہما
 شو جھولی بھرائیندا۔ جس دا آد جگاد وبارا، ترے پنج اپنا حُکم ورتائیندا۔ جس دا محل اٹل اچ منارا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیندا۔ سو
 سوامی آئے جن بھگتاں دوارا، دواریاں وچوں دوارا اکو اک سہائیندا۔ جس گرہ جس مندر گرمکھ وسے پیارا، پریتی پرما تم نال رکھائیندا۔
 اوہناں دا آگے پچھے دا بن سہارا، آر پار کنارہ ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جنہاں جنایا سوہنگ مہاراج شیر
 سینگھ وشنو بھگوان جیکارا، جے جے سدا سدا کرائیندا۔

☆ ۲۷ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی لچھمن سینگھ دے گرہ اودھم پُر ☆

گرمکھ تیری آسا گنگا، امرت دھار وچوں نظری آئیا۔ جس دا نظر نہ آئے کسے رنگا، رنگت رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ نیتر ویکھ نہال ہوئے
 ساگر سیندھا، اپنی خوشی منائیا۔ جنہاں دین دیاں پرہو ملیا بخشندا، مہربان ہوئے سہائیا۔ کِریا ندھان ٹھاکر گئی گپندا، گہر گمبھیر ویکھ

دکھائیا۔ تنہا دا اُجل جیو پنڈا، برہمنڈ خوشی منائیا۔ جگ چوکرئی سدا زندا، زندگی وچوں زندگی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گرسکھ آسا کہے میری سچی تانگھ، نت دھیان لگائیا۔ میرے اندر سدا آواز اک بانگ، ہو ہو کر
 کے رہی جگائیا۔ میرے اندر پریم پیار دی وڈی کانگ، جو لہر نال لہر رہی ٹکرائیا۔ میں اُس دی سُن آواز، اپنی لئی انگڑائیا۔ کون کوٹے
 کھولے راز، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ کون دوارے رکھے لاج، ہووے سدا سہائیا۔ کون سیس جگدیش سوہے تاج، تاجر بنیا بے پرواہیا۔
 کون چڑھائے دُھر جہاز، نئیا نوکا نام دکھائیا۔ مانس جنم سوار کاج، ساچی سرنی لئی لگائیا۔ آتم اُچائے اک ویراگ، ویراگی روپ دئے دکھائیا۔
 دُرمت میل دھو کے داغ، سوچھ سروپ پرگٹائیا۔ ہنس بنائے کاگ، مانک موتی چوک چُکائیا۔ اپنے ملن دی دس کے جاج، اپنے سنگ
 رکھائیا۔ میرے جنم کرم نوں آپے لئی واچ، میری بڈھی نہ کھئے وڈیائیا۔ گرمکھ کہے پرہو میں تیرا داس، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ میری
 منسا وچ تیری خواہش، تیری خواہش وچ میری آسا نظری آئیا۔ تیری آسا وچ میرا سواس، میرے سواس وچ تیری پون سہائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سد ہونا آپ سہائیا۔ گرمکھ کہے میری آسا ٹھنڈی، پرہ تیرا درشن پائیا۔ جگت دُہانگ ہونے نہ
 رنڈی، سد سہانگ روپ وٹائیا۔ خانہ رہے نہ کوئی بندی، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاپیا۔ واسنا دینی سچ سُگندھی، کوڑی کرپا میٹ مٹائیا۔
 نیتربین رہے نہ اندھی، کرنی سچ رُشنائیا۔ بھونڈی پھرے نہ بنکھنڈی، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پھیرا پائیا۔ اوچھڑ دسے نہ کوئی ڈنڈی، مارگ
 اکو دے دکھائیا۔ پرہو تیرے پریم دی اکو کران بندگی، بندہ ہو کے بدنی سیو نہ کھئے کھائیا۔ میری آتم لا انگی، انگیکار اکھوائیا۔ میں سیس
 مینڈھی واہی کنگھی، سوہنا سنگار بنائیا۔ بن پاوے چول کھاٹ وچھائی منجی، اُتے مجلس ویکھاں بے پرواہیا۔ تیری جوت نورانی لگی
 چنگی، چاروں گنٹ کرے رُشنائیا۔ میری آسا ایہو منگ منگی، پُرکھ اکال ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہار وڈیائیا۔ گرمکھ آسا کہے میں کملی کوچھی، بڈھ سُدھ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا بیو نہ جانا گوجھی، اندر وڑ درس نہ پائیا۔ ساچے گھر نہ
 آئی سوچھی، سمجھ سوچ نہ کھئے رکھائیا۔ پڑھ پڑھ تھکی جگت پوتھی، پُستکان پھول پھلائییا۔ تیرے پریم پیار دی کسے نہ لائی سوٹی، سوٹی
 سرتی دئے اٹھائیا۔ گھر دکھایا نہ اُپر چوٹی، پردہ پرے نہ کھئے ہٹائیا۔ میں اتم اکو اک سوچی، ڈھیہ پوان پرہو سرنائیا۔ جس دا سنگی

روداسا موجی، سوہنا لیکھا رہیا لکھائیا۔ اوبدی نظر نہ آوے پاٹی دھوتی، چیتھڑ ویس نہ کھئے وٹائیا۔ اکو پاربرہم نال مل گئی انتر آتم جوتی، پر ماتم میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھگت لئے بنائیا۔ گرمکھ آسا کہے میں منگاں دیدار، دید عید چند رُشنائیا۔ صاحب ستگر دیونہار، مہربان تیری وڈیائیا۔ کرماں والا کھیل پچھرہ گیا باہر، اندر جنم دھرم نظر کھئے نہ آئیا۔ پچھلے لیکھے اُتے مار لکار، لکیر نال تقدیر دے بدلائیا۔ سچ کرا ونج وپار، ہٹ اپنا اک کھلائیا۔ بے پرواہ ہو کے کیوں کریں خوار، اندر لُک کے مکھ چھپائیا۔ پرتگھ ہو کے مل یار، لُکیاں خوشی نہ کھئے وکھائیا۔ پچھلا چُکیا پچھ اُدھار، اگے سوڈا نقد بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدا وساؤنا سچے گھر، جس گھر وسیں ڈیرہ لائیا۔ بھگت آسا کہے میری چُکے منسا، موہ مایا رہن نہ پائیا۔ میں تیرا بنان دُھر دا بنسا، سچا سنگ رکھائیا۔ من ہنکاری مارنا کنسا، پنچ وکارا دُشٹ کھپائیا۔ پرہی ہو کے بنا کنتا، نار سہاگن لینا بنائیا۔ در دوارے تیرے منگتا، گھر سچے الکھ جگائیا۔ ہوئے رہے نہ کوڑی ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ میل ملا دے ساچی سنگتا، جس سنگت اندر اپنا نُور رکھائیا۔ دوئے جوڑ چرن سرنائی کراں منتاں، نمسکار کر کر خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا دینا اک ور، جس دا لیکھا دُھردرگاہیا۔

☆ ۲۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ٹھاکر سنگھ دے گرہ جیٹھووال ☆

لکھ چوڑاسی ہر کا جیا، گھٹ گھٹ جوت جگائیندا۔ آد جگادی دُھر دا پیا، پت پرمیشور اک اکھوائیندا۔ گرمکھ بنائے ساچی تریا، ترشنا ترپت کرائیندا۔ لیکھ چُکائے ساڈھے تن ہتھ سپاں سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ بیج بیجے دُھر دا پیا، امرت پھل لگائیندا۔ آتم پر ماتم بن کے ساچا سئیا، سکلا سنگ نبھائیندا۔ نرگن سرگن پکڑے ہپیا، ساچی دیا کھائیندا۔ لیکھ چُکائے دھرم رائے دی وبئیا، گپت چتر نہ حساب وکھائیندا۔ گرمکھاں گرسکھاں دیوے ساچا ہپیا، پردے اپنی دھار بندھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھائیندا۔ لکھ چوڑاسی ہر کا روپ، ہر گھٹ ہر جو نظری آئیندا۔ نرگن نیرویر نراکار ست سرُوپ، اجوئی رہت کھیل کھلائیندا۔ سچ سنگھاسن بیٹھ

ویکھنہارا چارے کوٹ، دہ دشا دو جہان پھول پھلائیئندا۔ لکھ چوڑاسی ہر گھٹ مؤلے رت، پھل پھلواری آپ مہکائیئندا۔ رحمت کر رُوح
 بُت، سہمت اپنے نال کرائیئندا۔ مہربان ہو ابناشی اچت، چیتن ستا ست پرگٹائیئندا۔ جن بھگتاں کر اُجل مکھ، مُفت اپنا نام جھولی پائیئندا۔
 جنم کرم دی میٹ بھکھ، مایا ممتا ترسنا روگ گوائیئندا۔ گود بہا کے ساچے ست، ست ستوادی ویکھ وکھائیئندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کھائیئندا۔ لکھ چوڑاسی ہر کا انگ، نِرگن سرگن دئے وڈیائیئا۔ آتم سیج بیٹھ پلنگ، ویکھنہارا نُور خُدائیئا۔ نام
 ندھان وجائے مردنگ، دُھن آتمک راگ سُنائیئا۔ محل اٹل اُچ مینار ویکھ لنگھ، منزل منزل پنڈھ مُکائیئا۔ سچ دوارے بخش اند، اند اند
 وچوں درسائیئا۔ گیت سہاگی گا چھند، سوہلا دُھر دا کرے پڑھائیئا۔ گُرمکھاں پوری کر کے منگ، منگلاچار دئے جنائیئا۔ مہربان ہو سورا
 سرینگ، شہنشاہ دیا کھائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیئا۔ لکھ چوڑاسی ہر کی دھار، دھرنی دھرت
 دھول سہائیئندا۔ لیکھا جان برہمنڈ کھنڈ پُری لو آکار، سمنڈ ساگر اُچے ٹلے پربت پھول پھولائیئندا۔ انڈج جیرج اُتہج سینج دیوے سار، ست
 ستوادی ویکھ وکھائیئندا۔ شبد انادی بول جیکار، گھر گھر گیت گوبند الائیئندا۔ انتر آتم بخش پیار، پریم پِرتی اک درڑائیئندا۔ سوئی سُرئی
 شبد اُٹھال، اکال مورتی ویکھ وکھائیئندا۔ گُرمکھ گُرسکھ سچے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیئندا۔ آلس نندرا وچوں لئے اُٹھال، نج نیترا کھ
 کھلائیئندا۔ لیکھا چُکا شاہ کنگال، شہنشاہ اکو نظری آئیئندا۔ شبد سوامی بن دلال، سچا لیکھا مؤل مُکائیئندا۔ کایا مندر اندر سہائے
 دھرمسال، ساڈھے تِن ہتھ بنک وڈیائیئندا۔ دیوا باقی کھلاپاتی اکھا بال، اندھ اندھیر گوائیئندا۔ دُھر دا ناد وجائے تال، سُر تال نہ کھئے
 رکھائیئندا۔ کِریا کر دین دیاں، دیناں اناٹھاں ویکھ وکھائیئندا۔ پریم پُرکھ ہو کِریال، کِریاں اپنے گلے لگائیئندا۔ جن بھگتاں حل کرے سوال،
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا سچا در، در دروازہ اک کھلائیئندا۔ لکھ چوڑاسی ہر کی جوت، گھٹ گھٹ کرے
 رُشنائیئا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، ذات پات نہ کھئے وکھائیئا۔ نہ کوئی سمجھ نہ کوئی سوچ، بے پرواہ وڈی وڈیائیئا۔ نہ کوئی آسا منسا لوچ،
 ترسنا اور نہ کھئے وکھائیئا۔ نہ کوئی قلعہ بنک دوارا کوٹ، چار دیوار چھپر چھن نہ کھئے چھپائیئا۔ نہ کوئی برہمنڈ کھنڈ لوک پرلوک، زمیں اسمان
 نہ گنت گنائیئا۔ نہ کوئی کھانی بانی ناد دُھن شبد سلوک، نہ کوئی اکھراں کرے پڑھائیئا۔ نہ کوئی عید حُجرہ نہ مُصلا نہ کوئی روز، کعبہ رُوپ نہ

کھئے پرگٹائیا۔ نہ کوئی لیکھ الیکھ فقرہ ابھاس جوگ، گھر بار نہ کھئے تجائیا۔ نہ کوئی چنتا ہرکھ سوگ، غم روپ نہ کھئے وٹائیا۔ آد جگاد جن
 بھگتاں دیوے اپنی مؤج، مؤجودہ ہو کے درس دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ لکھ چوراسی پرہو
 سہارا، پاربرہم ویکھ وکھائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کوئی نہ جانے پار کنارہ، منجھدھار سرب نظری آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر
 نمسکارا، سجدہ سیس سرب جھکائیندا۔ رسنا جہوا بتی دند بولن سرب جیکارا، صفت صلاحی ڈھولا گائیندا۔ نو کھنڈ ست دیپ برہمنڈ
 زمیں اسمان لوک پرلوک طبق لین سہارا، آس آسا وچ پرگٹائیندا۔ پاربرہم پت پریشور ہر گھٹ زویا سب توں رہے نیارا، نرگن نرویر اپنی
 کار کھائیندا۔ جگ چوکڑی ست سرؤپ جن بھگت آئے دوارا، دوجا در نہ ویکھن پائیندا۔ جیو جنت سادھ سنت جگت وچار رووے زارو
 زارا، دھیرج دھیر نہ کھئے وکھائیندا۔ گرمکھ گرمکھ ہرجن ہر بھگت سوہنگ شبد بولن جیکارا، جے جیکار گھر گھر وچ نظری آئیندا۔ ایہو
 کھیل اکم اپارا، وید پُران شاستر سمرت سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب سیو نہ کھئے کھائیندا۔ لکھن پڑھن توں سدا باہرا،
 گپت ظاہرا اپنی کار کھائیندا۔ جن بھگتاں سدا سدا سد میلنہارا، ملنی جگدیش سد اپنے نال کھائیندا۔ آتم پرماتم کر پیارا، پریم پریتی اک
 وکھائیندا۔ نام ندھان بخش ٹھنڈا ٹھارا، امرت رس چوائیندا۔ گھر دیپک کر اجیارا، جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سجن سہیلے آپ اٹھائیندا۔ لکھ چوراسی ہر کی تانگھ، نیتر لوچن نین سرب اٹھائیا۔ نرویر پُرکھ نراکار
 سوانگی وکھائے سوانگ، ست سرؤپی اپنا پھیرا پائیا۔ کوڑی کریا کلجگ ویکھ کانگ، چاروں کُنٹ کُنٹ لہرائیا۔ جیو جنت رہے بھاج،
 بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ سچ سنے نہ کھئے آواز، سرتی شبد نہ کھئے اٹھائیا۔ گھر گھر ہندے دسن کاج، لوکھات جگت کُرمائیا۔ مایا ممتا دیندے
 داج، دھن دؤلت خزانہ روپ وکھائیا۔ اتم سارے ہندے ویکھ ناس، شاہ سلطان رہن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں پاربرہم پت پریشور ملیا باپ،
 پریم پُرکھ پھیرا پائیا۔ تنہاں گرمکھاں جنائے اکو جاپ، تون میرا میں تیرا دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ آتم پرماتم بندھائے ساک، سجن اکو نظری آئیا۔
 بند کواڑی کھول تاک، تصویر بے نظیر دئے وکھائیا۔ اوتھ کوئی نہ دسے آفتاب، جوتی جلوہ نور رُشنائیا۔ اٹاں پتھر بنی نہ کوئی محراب، محبوب
 بیٹھا جلوہ گر جوتی جوت رُشنائیا۔ جس تون آد جگاد سجدہ کرن شاہ نواب، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سُہیلے میل ملائیا۔ لکھ چوڑاسی ہر کا بیٹا، پتا پوت کھیل کھلائیندا۔ نرگن سرگن بن کے کھیوٹ کھیٹا، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ پورب جنم کرم کدے نہ بھلے چیتا، اہل اپنا ناؤں پرگٹائیندا۔ بھگت سنت کرے سچا ہیتا، ہتکاری اپنا میل ملائیندا۔ دو جہاناں بن کے نیتا، نیتر لوچن اکھ کھلائیندا۔ ویکھنہارا مؤنڈ مُنڈائے دھاری کیسا، ذات پات ورن برن دین مذہب اوچ نیچ نہ کھئے جنائیندا۔ لیکھا جانے پیر پیغمبر مُلا شیخا، شخصیت اصلیت پڑدا آپ اٹھائیندا۔ گرمکھاں بدل دیوے پچھلی ریکھا، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچ وکھاوے دُھر دا دیسا، جس مندر بہ بہ سوہا پائیندا۔ آد جگاد رہے ہمیشہ، جنم مرن وچ کدے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوڑاسی ہر کا پتر، پتا پوت دئے وڈیائیا۔ جوتی دھاروں آئے اتر، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چکے کچھڑ، بال نڈھے آپ اٹھائیا۔ دُھردرگاہی دیوے حکم، سچ سنندیشہ اک سنائیا۔ ایسے کارن شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گرو گرتھ لکھایا پھیر کوئی نہ جائے مُکر، مکھ سکے نہ کھئے بھوئیا۔ بھگت بھگوان چلائے دھار دُتر، دُتیا پار کرائیا۔ سنت سُہیلے گرمکھ گرسکھ گر گر چیلے شبدی ڈھولا بکن، اچی اچی راگ سنائیا۔ منمکھ مُگدھ انجان صاحب ستگر کولوں لکن، مکھ اپنا آپ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے نام ور، جس نام رام رام نام اپنا روپ درسائیا۔

☆ پہلی ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

تخت نواسی ہر نرنکار، نرگن نرویر سوہا پائیندا۔ شاہو بھوپ وڈ سیکدار، شہنشاہ آد جگاد اکھوائیندا۔ جوتی جاتا آگم اپار، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیندا۔ سو محل اٹل اچ منار، درگاہ ساچی سوہا پائیندا۔ دیا باقی کر اُجیار، کھلاپاتی نورو نور نور رُشنائیندا۔ مقام حق پروردگار، جلوہ اکو اک درسائیندا۔ لیکھا جان سچ گھر بار، سچکھنڈ ساچے مان دوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، بھيو ابھید اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچے تخت بیٹھ کرتار، ہر کرتا کھیل وکھائیندا۔ کھولے بھيو اپر اپار، ابھید آپ جنائیندا۔ سٹ دُلارا

کرے نمسکار، شبدی شبد سیس جھکائیندا۔ سچ بینتی سچ دربار، اک اکلا اکو اک رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، مہربان کھیل کھلائیندا۔ سچ بینتی شبدی دھار، گھر ساچے آپ کرائیا۔ سچ بینتی وشنوں آدھار، وِشو بہہ بہہ واسطہ پائیا۔ سچ
 بینتی برہما چرن گول منگے پیار، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ سچ بینتی شنکر نیتر نیناں رووے زارو زار، بھولا ناتھ دئے ڈہائیا۔ سچ بینتی
 ترے گن مایا اچی کوک کوک کرے پکار، اپ تیج وائے پرتھی آکاش، پنج تت نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ داتا
 اک اکھوائیا۔ سچ بینتی سچ دربار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ سچ بینتی آگئی دھار، شبدی راگ ناد سُنائیندا۔ سچ بینتی دسے گرو اوتار،
 پیر پیغمبر آپ سمجھائیندا۔ سچ بینتی بھگت وچھل جن بھگتاں دئے سکھال، انتر آتم بوجھ بھجھائیندا۔ سچ بینتی سنت سہیلے منگن دان، داتا
 دانی ویکھ وکھائیندا۔ سچ بینتی گرمکھ سچ دوار سنان، سُنہارا اک اکھوائیندا۔ سچ بینتی گرسکھ انتر آتم راگ دھن گان، رسنا جہوا بتی
 دند نہ کھئے پلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا وڈ وڈیائیندا۔ سچ بینتی دھر دی کوک، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ سچ
 بینتی سُنے پتا پوت، پت پریشور ویکھ وکھائیندا۔ سچ بینتی پھرے دروبی چارے کوٹ، چارے جگ ستجگ تریتا دواپرکجگ دھئے جوڑ
 سیس جھکائیندا۔ سچ بینتی چارے کھانی چارے بانی کرن در ساچے اوچو اوچ، اگم اتھاہ بے پرواہ ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ سچ بینتی کرے چار جگ، چوکڑ اپنا دھیان لگائیا۔ سچ بینتی کدے نہ جائے مُک، گر
 اوتار پیر پیغمبر بیٹھے آس تکائیا۔ سچ بینتی لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت منگے سکھ، سکھدائک اپنا روپ وٹائیا۔ سچ بینتی اُجل
 کرے مات مکھ، نرگن سرگن دئے وڈیائیا۔ سچ بینتی آد جگاد جگ چوکڑی جنم کرم دی میٹھے بھکھ، دئی دویتی ترسنا روگ مٹائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ سچ بینتی آد جگاد، ہر کرتا آپ درڑائیندا۔ سچ بینتی برہم برہما، برہماویتا
 آپ سُنائیندا۔ سچ بینتی بسمل روپ ہو وسما، نراکار ساکار آپ درڑائیندا۔ سچ بینتی دو جہاناں کرے آزاد، بندی خانہ نہ کھئے وکھائیندا۔
 سچ بینتی سُنے سچ محراب، محبوب اپنا پڑدا لائیندا۔ سچ بینتی دھر دی آواز، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، دوسر سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ سچ بینتی جیرج اندج سیٹیج اُتہج، چارے کھانی رہی کرائیا۔ سچ بینتی چارے بانی رہی لبھ، پرا

پسنتی مدہم بیکھری کھوج کھوجائیا۔ سچ بینتی کسے نہ آئی حد، حدوُد سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سچ بینتی کر کے کوئی نہ سکیا رچ، سانت ست نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سچ بینتی کرے اشٹبھج، بن نیتر نین دھیان لگائیا۔ جس نے میرا بھیو کھلایا گجھ، آد شکت دتی وڈیائیا۔ اُس دی نہ کوئی من مت بُدھ، جگت جگت نہ کھئے چٹرائیا۔ سچکھنڈ نیواسی سچکھنڈ دوارے بیٹھا لک، دو جہاناں نظر کسے نہ آئیا۔ جس دی کھیل کدے نہ جائے مُک، بھیو ابھید نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ سچ بینتی آد شکت بھوانی، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ پرم پُرکھ دی اک نشانی، زرگن نیرویر نراکار آپ درڑائیندا۔ جگ چوکرئی جس دی صفت دی چلے جگت کہانی، شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن نال ملائیندا۔ جس دی چرن دھوڑ اٹھسٹھ سروور پانی، تیرتھ تھ راہ تکائیندا۔ جس دا کھیل دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیندا۔ جس دا نور آد نورانی، دیوا باقی نظر کھئے نہ آئیندا۔ جس دا محل اٹل اُچ لاثانی، لاشریک سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ سچ بینتی جگ چوکرئی کردے، کر کر دھیان لگائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار ڈردے، نیوں نیوں بیٹھے سیس جھکائیا۔ کلمہ نبی رسول پڑھدے، سوہلا ڈھولا راگ الاٹیا۔ نیوں نیوں سیس سجدے کردے، نیتر اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ چرن گولان اُپر سیس دھردے، آپ اپنا موہ چُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اکو راگ واپوا کردے، وجے سچ سچ ودھائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں سچ بینتی گرمکھ ورلے کردے، جنہاں انتر آتم پرما تم اپنے نال ملائیا۔ سچ دوارے ست سوامی ہوون بردے، بندی خانہ دین ٹرائیا۔ ساچی منزل بن پوڑیوں چڑھدے، دسم دوا ری ادھ وچکار بیٹھی راہ تکائیا۔ گرسکھ اس توں اگلا گھر ملدے، جتھے وسے بے پرواہیا۔ اوتھے کھیل اچھل اچھل دے، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ اوتھے لیکھے نہیں گھڑی پل دے، چھن بھنگر اپنا رنگ وکھائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے کدے نہ ہلدے، دو جہان لیکھا سکے نہ کھئے مکائیا۔ بن بھگتاں بوٹے کدے نہ پھلدے، لکھ چوڑاسی سنمل روپ نظری آئیا۔ بن سنتاں دیپک کسے گھر نہ جگدے، جوت زرنجن نہ کھئے رُشناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سچ بینتی جو کرے پریم، پریتیوان دے درڑائیا۔ کایا ماٹی ٹھانڈی ہووے سیتل، اگنی تہ نہ کھئے تپائیا۔ کنچن سونا بنے پیتل، پارس اپنا نام اک لگائیا۔ سچ بینتی کرن

گر اوتار پیر پیغمبر اڈیکن، ستجگ تربتا دواپر کلجگ اتم راہ تکائیا۔ لکھ چوراسی اندر جیو جنت چیکن، اچی کوک کوک رہے سنائیا۔
 کون ویلا پرہ ملے لاشریکن، شرکت سب دی دئے گوائیا۔ ساچی دسے اک تاریکھن، پچھلی تاریخ دئے مٹائیا۔ وست امولک پاوے بھیکھن،
 بھچھیا اکو اک ورتائیا۔ بھگت بھگوت مل کے لیکھا چکاون اوچ نیچن، ذات پات رہن کھئے نہ پائیا۔ اک دوجے دے اندر وڑ کے پوڑے
 چڑھ کے جگت نیتر دوویں ویکھن، نج نیتر اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بینتی کر کر
 گئے چار جگ، نت نوت سیس نوائیا۔ کون ویلا وقت جائے پگ، لیکھا سب دا ملے تھاون تھائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ زمیں اسمان سُکھنا
 رہے سُکھ، رو سس بیٹھے دھیان لگائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھن اٹھ، پُری لوء نیتر نین اکھ کھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے جھک، سیس
 جگدیس اک جھکائیا۔ کون ویلا پرہ سُن بینتی ساچے سُت، سُت شبد اکو نظری آئییا۔ جس دی کایا نہ کوئی بُت، رکت بوند میل نہ کھئے
 ملائییا۔ کیرپال ہو کے جاوے تھم، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھائییا۔ سچ دوارے آ کے لئے پُچھ، دُور ڈراڈا داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ بینتی کر کر سارے روون، نیتر نیناں نیر وبائییا۔ چارے جگ مول نہ سوون،
 چارے کھانی نیند سچ نہ آئییا۔ اٹھسٹھ تیرتھ جل دھارا سرب وروون، اچے ٹلے پریت جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ڈونگھی کندر رہی کُرائیا۔ لکھ
 چوراسی جیرج اندج اُتہج سیج رسنا جہوا بتی دند سارے بولن، بول بول راگ سنائیا۔ کون ویلا پرہ سُن بینتی سچ دوارا آوے کھولن،
 خالق خلق دئے سمجھائییا۔ دُھر دے کنڈے آوے تولن، نام ترازو ہتھ اٹھائییا۔ سچ پریتی آوے کھولن، گھولی گھول گھائی ویکھ وکھائییا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان ہونے سہائییا۔ سچ بینتی کر کر تھکے، چاروں کُٹ دھیان لگائیا۔ جیو جنت سادھ سنت اکے،
 کلجگ اتم بیٹھے حوصلہ ڈھائییا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ لبھدے پھرے مدینے مکے، کایا کعبہ حُجرہ حق کھول نہ ویکھ وکھائییا۔ کوڑی
 کیرپا جگت وکار ستھر لٹھے، یارڑا سیج نہ کھئے ہنڈھائییا۔ من واسنا سارے پھردے نٹھے، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ جگت واسنا سارے
 رتے، رتا مکے نہ کوڑ لوکائیا۔ جو گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت پرہو پریم پیار تیر نشانے پھٹے، گھاؤ لگا اکو تھائیا۔ اوہ سنت سُپیلے چرن
 کولان اُپر ڈھٹھے، آپ اپنا مان ایہان تجائییا۔ اوہناں پت آپے رکھے، نرگن ہو کے سرگن دئے سمجھائییا۔ پریم پُرکھ اکال پت پریشور گرمکھ

جانے اپنے بچے، گرسکھ اپنی گود اٹھائیا۔ بینتی کرن والے اوہ سچے، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت نو دوارے کوڑی
 واسنا سارے نچے، وانگ نٹوآ سانگ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہر سچا مولا،
 موجودہ اپنا کھیل کرائیندا۔ نہ کوئی پڑدا نہ کوئی اوہلا، دئی دویت نہ کھئے جنائیندا۔ نہ کوئی جھگڑا نہ کوئی رولا، سدا مارگ سچ سمجھائیندا۔
 جو گر اتاراں پیر پیغمبران نال کدا آیا قولا، سو بینتی پور کرائیندا۔ پرگٹ ہو کے اُپر دھولا، کل کلکی ویس وٹائیندا۔ جس دا نور الہی
 آولا، عالمین ویکھ وکھائیندا۔ ہر گھٹ سوامی رہیا مولا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ سچ بینتی
 کیتی وشن برہم شو پکار، ترے پنج نال ملائیا۔ تئی اوتار منگدے گئے ادھار، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ موسیٰ ڈگ کے منہ دے بہار،
 جھولی اکو اک وکھائیا۔ عیسیٰ کہے میرا یار، پروردگار نور الہیا۔ محمد کہے میری سنے پکار، محبان بیدوبی خیر یا اللہ مہر نظر اک اٹھائیا۔
 نانک گویند دا سرشٹ سبائی دس کے گئے جہان، جیو جنت جگت جنائیا۔ سرب بینتی سنے سری بھگوان، پت پریشور سب دا پتا
 مائیا۔ جگ چوکرئی نت نوت سب نوں دیوے دان، داتا اکو اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ نواسی لکھ چوراسی نظری آئے اکو کاہن، بنسری ساچا
 نام سنائیا۔ شبد سروپی نوجوان، نہ مرے نہ جائیا۔ جوت سروپی نور مہان، لکھ چوراسی ڈگمگائیا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ ویکھے
 آن، بے پرواہ ویس وٹائیا۔ سچ سندیسہ دے فرمان، دھر دی دھار دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سچ بینتی کری اشٹبھج ڈرگا، گول نین نین نال ملائیا۔ تیرا کھیل آد جگاد سچ دوارے دھر دا، بھيو
 ابھید نہ کھئے جنائیا۔ تیرا حکم کدے نہ مُردا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تیرا منتر اکو پھردا، فُر نے اندر کھیل سبائیا۔ تیرا نور کدے نہ ہووے
 مُردا، مڑھی گور نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ڈرگا کہے میرا دھر دا ایشٹ، اشٹبھج آپ
 سمجھائیا۔ جس دا لیکھا باہر درشٹ، درشٹی مالک بے پرواہیا۔ جس دا روپ ویکھ کے سرشٹ، نراکار ساکار کھیل کرائیا۔ جس نے
 میری آشا پرگٹا حرص، ہوس نال ودھائیا۔ اپنی کھیل وچوں کر کے تھوڑی کرس، میری بنت دتی بنائیا۔ میں چل کے آئی اُپر دھرت، دھرنی
 دھول سوبھا پائیا۔ اوہ میرا اکمڑا مرد، مردانہ اک اکھوائیا۔ جس نوں پریم پیار دا اکو درد، دوجا دکھ نہ کھئے رکھائیا۔ سدا سدا سد کھیل

کرے اسچرج، اچرج اپنی بنت بناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہربان مہربان اکو اک وڈی وڈیائیا۔ اشٹبھج
 کہے میرا تت سریر، اشاریاں نال پرگٹائیا۔ کھنڈا کھڑگ ہتھ شمشیر، سنکھ چکر گدا نال ملاٹیا۔ اپنے نال میل تاثیر، تصویر سوہنی دتی
 وکھائیا۔ اوہ صاحب بے نظیر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جس نے کٹنی سب دی بھیڑ، سُنہہ نُنہہ دئے مٹائیا۔ اوہ میرا مددگیر، جس میری
 بنت بناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوہلا رہیا چُکائیا۔ اشٹبھج سِنکھ آسوار، سوہنا ویس وٹائیا۔ جنگل جوہ وچ
 پہاڑ، بنکھنڈکھوج کھوجائیا۔ کِریا کر اپنی دھار، سچ دتا سمجھائیا۔ اگتی وچی اک لکار، ریکھ نظر کیسے نہ آٹیا۔ اٹھ باہواں جھک کے کرن
 نمسکار، ہتھ اٹے کر وکھائیا۔ تیرا کھیل اپر اپار، اپر مپر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال ہو دیاں ساچی سیکھیا دتی سکھال، دُھر سندیس
 سُنائیا۔ تیری شکت وچ جہان، تیرا بھگت اک ایمان، تیرا دست اک کمان، تیرا ناؤں رکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ سب دے نال مل
 کے چلاؤنی دکان، لوکيات ہٹ وکھائیا۔ اتم کھیل کرے سری بھگوان، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ نور دھرے مہان، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔
 پچھلی سب دی کیتی ویکھے آن، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچا مارگ دتے وچ جہان، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دُھر سندیس دتا جنائیا۔ اشٹبھج کہہ منظور، منزل تیری نظری آٹیا۔ کلجگ اتم سارے ہوئے مجبور، مجبوری تیری
 جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا دستور، کوٹن کوٹ کال دتے وہائیا۔ سرگن اُچاواں اپنا نور، پنج ت دیاں وڈیائیا۔ اتم انت اپنا کھچ آپ
 سرور، ست ست وچ سمائیا۔ تھادی صفت دی وجے ناد نور، جگت ملے وڈیائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں اتم آوے آپ
 حضور، حضرت داتا بے پرواہیا۔ آپ سب دی بینتی کرے منظور، جو آد توں کر کر بیٹھے دھیان لگائیا۔ کوئی لکھ چوراسی وچوں ہو نہ
 جائے مفرور، ڈونگھی کندر وچوں کھوج کھوجائیا۔ نانا توڑے کوڑو کوڑ، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھ، نام دھندے
 دئے لگائیا۔ ہومے ہنگتا گڑھ توڑ غرور، گرمکھ ساچے لئے بنائیا۔ زرگن نیرویر کل کلکی ہووے مشہور، مشورہ گر اوتار پیر پیغمبر سارے
 جان سمجھائیا۔ اوہ بھگتاں دا ہونے آپ مشکور، مُشکل سب دی حل کرائیا۔ انتر دے کے ساچا نور، جگت بسنت دئے بھجائیا۔ اوہ بے آس
 کِناریوں پار اُتارے گرمکھاں پور، وَنجہ مہانا کھیوٹ کھیٹا اپنا اک اٹھائیا۔ اوس واسطے ڈھلواں نہیں دور، جو دو جہاناں ویکھے چائیں چائیا۔

بینتی پھیر ہووے منظور، جو من کا منکائے بھوائیا۔ جے باہروں سمجھے سچ تے اندروں سمجھے کوڑ، کوڑیاں وچ کوڑا ہو کے جھٹ لنگھائیا۔
 ویکھو تھوڑیاں بخشیاں چرن دھوڑ، جنہاں اندر باہر رنگ دتا رنگائیا۔ راتیں سُنّیاں دے جاگدیاں حاضر حضور، پڑدا اوبلا دتا اُٹھائیا۔ غصّے
 وچ آ کے لوے گھوڑ، شبد وچ پریم پیار ودھائیا۔ جن بھگتاں کول آوے سدا ضرور، ضرورت بھگتاں نال اپنی اک رکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ آد شکت جگت بھوانی سب دی مئیا، ماتا کہہ کے جگت منائیا۔ پرہے اوس وڈے دے
 ہتھ سب دی نئیا، جس دو جہان رچن رچائیا۔ اُس دا لیکھا بن کاغذ و بئیا، قلم شاہی نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ سجنّاں دا سجنّ بھئیاں دا بھئیا،
 مٹراں دا مٹر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ کر بینتی جے لبھے دسم دوار، ایہہ منزل ستگر
 سچے کدے نہ بھائیا۔ جنہاں نال کیتا پیار، تنہاں شبد وچ سمائیا۔ جنہاں دتا چرن ادھار، تنہاں جوتی جوت ملائیا۔ جنہاں درس دتا دکھال،
 تنہاں کال مہاکال نیڑ نہ آئیا۔ جنہاں دی کری آپ سنبھال، سمبل نگر بہہ کے خوشی منائیا۔ اوہناں دا گر گوبند بن دلال، سوڈا اکو ہٹ
 کرائیا۔ ایہہ کھیل اولڑی چال، جیہڑی سمجھ کیسے نہ پائیا۔ جیو جنت سادھ سنت مندر مسجد شودوالے مٹھاں وچوں کردے بھال، اکھراں
 اندر دھیان لگائیا۔ کایا مندر کوئی نہ دسے دُھر دی سچّی دھرمسال، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ بے آس کِناریوں اگلا کون جانے حال،
 احوال دے نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہناں کولوں پُچھ جو لال سنگھ ورگے بن گئے لال، دوا بے والے پچھلے اگلے نال ملائیا۔ پھیر سوٹ آجئے تیری
 چال، چالاکی پچھلی دئے گوائیا۔ نصیب سنگھ نال تیرے نصیب لئے اُٹھال، قسمت وچونقسمت دئے بدلائیا۔ گرمیج سنگھ نال رلائے اگلا جنم
 دئے وکھال، جس وچ جنم مرن رہن نہ پائیا۔ اوتھے غریب گھرانے دا پریم سنگھ اک جوان، اٹھے پھر بھجے واہو داہیا۔ جو ساری سنگت
 دی کر لئے پچھان، دو جہان گھر وچ نظری آئیا۔ پریم نال مل کے پریم کرے پروان، پریتی اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ بیاس کِناریوں پار و سیا ڈھلم کھیڑا، صفت نال وڈیائیا۔ گرمکھ جتھے من مت نہ ہووے جھیڑا، سو مندر سوہیا
 پائیا۔ اوتھے اشٹبھج ڈرگا اپنا آسن دسے نیرن نیرا، دُور ڈراڈا پندھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہووے آپ
 سہائیا۔ پنڈاں وچوں پنڈ پرہو دا، ساڈھے تِن ہتھ نظری آئیندا۔ ایہہ کھیل چیل گرو دا، گر چیل ویکھ وکھائیندا۔ ایہو دیس آد جگاد

جگ چوکرى شروع دا، بھگوت بھگتاں سنگ رکھائیندا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیندا۔ مہر نظر اٹھائیندا اے۔ دین دیاں دیاں کھاؤندا اے۔ بھگت سہیلے ویکھ وکھاؤندا اے، آر پار کنارہ نہ کھئے جناؤندا اے۔ سچ دوارا اک وساؤندا اے۔ جس گرہ اپنا چرن ٹکاؤندا اے۔ گرمکھ سجن نال رلاؤندا اے۔ چرن دھوڑی دے کے سجن، دُرمت میل دھواؤندا اے۔ کوڑی کرپا بھانڈے بھجن، ہوئے ہنگتا روگ مٹاؤندا اے۔ سو گرمکھ گرمکھ جگت دوارے لنگھن، مندر اکو اک وکھاؤندا اے۔ شبد اناد دُهن وچن، راگ اکو اک سناؤندا اے۔ کر پرکاش جوت نرنجن، اد نرنجن میل ملاؤندا اے۔ آتم سیجا بہ کے سجن، سرتى شبدى جوڑ جڑاؤندا اے۔ انگیکار کر کے لائے انگن، سچ دوارے آپ وڈیاؤندا اے۔ کر بینتی سارے منگن، مانگت گرمکھ ویرلا نظری آؤندا اے۔ جنہاں انتر رس ملیا اند اندن، اند اکو اک چاہندا اے۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، جن بھگتاں سدا سنگ رکھاؤندا اے۔ سدا سنگ رکھے پرہہ آپ، ہر کرتا دیا کھائیندا۔ جتھے پتا پُرکھ بن جائے باپ، اوتھے آد شکت ماتا آپے نال رلاؤندا۔ سچ دوارے کھول کے تاک، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیندا۔ اپنى ذات نال ملا کے اپنى ذات، اذاتى روپ وکھائیندا۔ گرمکھاں نال کر کے باطن بات، ظاہر اپنى کل دھرائیندا۔ جیہڑی نرگن نانک سہاگاں والى گائى اک رات، سو رات ستگر گرسکھاں آپ وکھائیندا۔ ایہو جیہی پھیر کسے ہتھ نہ آئے پرہات، کوٹن پرہاتی راگ الاؤندا۔ بیاس کنارہ کپڑا گھاٹ، جگت پتن جگت روپ وٹائیندا۔ جے بھگت بن کے بھگوان بنا لائے سجن ساک، پچھلا ساک سرب مٹائیندا۔ بن لبھیاں بن سدیاں بن کھوجیاں بن پُچھیاں کھل جائے تاک، در دوارا اکو اک وکھائیندا۔ اوتھے نظری آئے اوہو پتا اوہو مات، جس دا باپ گود نہ کھئے اٹھائیندا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ پریتم پریتم پریتم سدا اوکھا، اوکھیاں وچوں اوکھا نظری آئیا۔ پریتم پریتم پریتم سدا سوکھا، سکھاں وچوں اکو سکھ دئے وکھائیا۔ پریتم پریتم پریتم نال نہیں کوئی دھوکھا، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھابیا۔ لکھ چوراسی وچوں جے مانس جنم مل گیا موقع، مُفت اپنا آپ لو ترائیا۔ ہن ویلا نہیں گنکا وانگ دین دا طوطا، مہر نظر نال پار کرائیا۔ کپڑی گل دسم دوارى کوٹھا، سچکھنڈ بیٹھا پیرواہیا۔ اوس دا آد شکت نال نہیں کوئی روسا، فقط اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے لوچا، لوچن اپنے نال ملائیا۔ اس دیاں کیا کوئی کرے سوچاں، سوچ سمجھ سکے نہ کھئے رائیا۔ اپنى کرپا نال

کھرا کرے کھوٹا، کھوٹیوں کھرا دیوے بنائیا۔ جس دی آد جُگاد جُگ چوڑی سدا نرالم جوتا، آس وچ سہائیا۔ اُس نون ملنا سب توں سوکھا، جے آپ آکے ہئے سہائیا۔ لیکھا چُکے لوک پرلوکا، چوڑاں لوک چوڑاں وِ دیا چوڑس چند بیٹھے مکھ شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں بخشے سدا اکو اوٹا، اوٹ اکال اک سمجھائیا۔ پریم پریت لگاؤنی سکھ، سکھی سکھیا وچوں پرگٹائیا۔ جو کچھ باہروں رہیا دس، اس توں وکھرا اندر نور الہیا۔ جگت نیتر سدا انڈٹھ، نج نیتر اپنا درس دئے درسائیا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سنمکھ ہو کے نظری آئیا پت پریشور بن کے پت، بھگت بھگونت گود اٹھائیا۔ آتم پر ماتم کرے پت، پتکاری اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدا سدا سد اپنی دیا کھائیا۔ آد شکت ملے ماتا، مطلب سب دا حل کرائیا۔ اکھراں نال کرے گیاتا، چھنداں بنداں وچ پڑھائیا۔ ناداں نال سُنائے راگا، راگنی مل مل خوشی منائیا۔ جگت تال و جاوے ساجا، سوہنی بنت بنائیا۔ کرے کھیل وڈ راجن راجا، شہنشاہ اپنا حکم سُنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت لیکھا جانے بھگت بھگوان ساجا، دوجا سمجھ سکے نہ کھئے رائیا۔ بے شک نرگن سرگن کھیل کرے وچ ماجھا، دوآبہ دُور نہ کھئے رکھائیا۔ اوہناں دا کرے لاگا، جنہاں دی لاگت پچھدتی چُکائیا۔ پھر آپے آپنڑے گھر آوے بھاجا، بھگتاں گھر اپنا گھر بنائیا۔ اوہ بھگتاں دا مُحتاجا، پریم پیار دا بھکھا بھجے واہو داہیا۔ راتیں سُنٹیاں مارے واجاں، گھر گھر لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میلا اپنے نال ملائیا۔ ساچا میل کرے ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیندا۔ کوٹ جنم دے اتار پاپ، دُرمت میل دھوائیندا۔ جو آد بھوانی گئی آکھ، تس دا لیکھا مُول چُکائیندا۔ جو دُرگا کیتا پاٹھ، وانگ سوہنگ سچ سمجھائیندا۔ جو گر اتاراں پیر پیغمبران سُنیا بھوکھت واک، تنہاں دی بینتی اپنی جھولی پائیندا۔ بینتی اندر ہو کے داسی داس، سیوک اپنی سیو کھائیندا۔ پرہو دا ایہو کھیل خاص، خواہش بھگتاں پور کرائیندا۔ چلاکی وچ بندہ خاکی جے کوئی بنے بدمعاش، بدی میٹ نیکی وچ بدلائیندا۔ اوہدا لیکھے لاوے ساس سواس، جو بینتی ارداس وچ وٹائیندا۔ اوہناں سنگ ستگر کیوں نہ وسے ساتھ، جو سجن ہو کے اپنے گھر بُلائیندا۔ بیاس کنارہ کیہڑا گھاٹ، جس گھاٹ اُتے گھاٹا نہ پور کرائیندا۔ گرمکھ گرمکھاں ملے جماعت، صاحب ستگر پٹی اپنا نام پڑھائیندا۔ ساچی دے اک ہدایت، حاصل حق آپ سمجھائیندا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کفایت، سوہنی ونڈ ونڈائیندا۔ مُرشد مُریدان اُتے کر عنایت، مہر نظر

اُٹھائیندا۔ سو فقیر کھپے لائق، جو فقرہ اکو اکھر گائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد سنگ دھر دا آپ بنائیندا۔ سچ بینتی لے من، منسا پور کرائیا۔ سچ دوارے ساچا چن، چند کرے رُشنائیا۔ کوڑ گریاریاں دیوے ڈن، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ لیکھے لائے بھگت سہیلے جن، جن جنی دے وڈیائیا۔ جن بھگت دوارے سدا سدا سد دھن، دھن دھن کہے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بالی بڈھ نہیں انجان، کھیل کرے وشنوں بھگوان، بھگت سہیلے لے پہچان، شبد اعلان نال اُٹھائیا۔

☆ ۲ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

جن بھگت بینتی سدا اک، آخر منزل پندھ مکائیندا۔ نیج نیتر نرگن نرویر پے دس، پنج ت کا یا چولا سوہا پائیندا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سمنگھ سوچھ سروپی روپ دھرائیندا۔ پریم پریتی اندر کرے بت، بیت سچا سچ لگائیندا۔ بن لیکھیوں لیکھا دیوے لکھ، پورب لہنا میل ملائیندا۔ سوامی ہو کے دھر دا پت، پتر سندیسہ اک سُنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیندا۔ بھگتاں بینتی سنی پرہ آپ، کلجگ انت دتی وڈیائیا۔ اکو سمرن دس کے پوجا پاٹھ، سانتک ست دتا کرائیا۔ کوڑی کرپا میٹ اندھیری رات، ساچا چند نور چمکائیا۔ شبد امولک دے کے دات، خزانہ گھر بھرائیا۔ سچ ملا جن جماعت، جن جنی لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن بھٹے سہائیا۔ بھگت بینتی سدا پرہ پاس، دوسر ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ بدن جوڑ کرے ارداس، آرزو اپنی اک سُنائیا۔ مینوں تیرے ملن دی خواہش، دوجی آس نہ کھئے وکھائیا۔ ہوں سیوک بالا نڈھا داس، گھولی گھول گھائیا۔ مانس جنم کر راس، رہراس تیری اکو بھائیا۔ جس گرہ چلے سواس، تس مندر دے وڈیائیا۔ دیا باقی کر پرکاش، جوتی جوت رُشنائیا۔ آتم سیجا سونا کھاٹ، پلنگ سہاوا اکو اک بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ جن بھگت بینتی سنے پرہ میت، ٹھاکر وڈا وڈ وڈیائیا۔ بن بھگت نہ چلے ریت، مارگ سچ نہ کھئے وکھائیا۔ لیکھا چکے نہ اوج نیچ، ذات پات ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ دوارا سچ

ویکھے نہ کھئے دہلیز، اندر باہر قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ آتم پر ماتم پریم پریتی اندر جائے سیج، سوہنی کملی رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھگت بینتی صد نیکن نیکی، اکھراں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دی دھار انڈٹھ باریکی، پت پر میثور
 آپ رکھائیا۔ جس دا بنے نہ کھئے شریکی، شرکت وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جس دی سار عشق نہ پائے مجازی حقیقی، عاشقان پرے ہرجن ڈیرہ بیٹھا
 لائیا۔ اوتھے صفت نہ کھئے تعریفی، کلمیاں نال نہ کھئے پڑھائیا۔ محراب نظر نہ آئے مسیتی، مصلہ ملا نہ کھئے سنائیا۔ نور خدائے اک توفیقی، دو جا
 سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لئے اٹھائیا۔ بھگت بینتی کرے سد، نت نوت دھیان لگائیا۔
 ابا نشی کرتے گھر آؤنا بھج، زرگن بن کے پاندھی راہیا۔ میری سیج سہنجی بہنا سچ، دھر دا رُوپ وکھائیا۔ میرا پورا کراؤنا سچا حج، حاجت
 اور نہ کھئے جنائیا۔ لوک مات کرنا کاج، کرتے پُرکھ ہو سہائیا۔ اپنے نال بخشنا اتفاق، نفاق نظر کھئے نہ آئیا۔ محبوب میں تیرا مُشتاق، مُشکل
 ساری حل کروائیا۔ تیرا مِت پیرا بن احباب، رباب تن شنوائیا۔ سچ دوار اک ارداس، بینتی سچ درڑائیا۔ جگت وچھوڑا کٹ عذاب،
 دوہرا اپنا میل ملائیا۔ مکھ پڑدا کھول نقاب، چشم دید کر رُشنائیا۔ جگت بھلے حُجرہ محراب، محلّا اکو سوہا پائیا۔ جس گرہ پروردگار
 وسے آپ، اپنا ڈیرہ لائیا۔ اوس دوارے لے جا ساتھ، دھر دا سنگ بنائیا۔ میری کائنات والی نہیں گاتھ، رسنا نال نہ کھئے پڑھائیا۔ جن
 بھگت کہے میں اکو وار کہا تُوں میرا باپ، پتا پوت ہوئے نہ کدے جدائیا۔ تیری دھاروں تیری اُچی شاخ، تُدھ بن شناخت کرن کھئے نہ آئیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوئے جوڑ پیا سرنائیا۔ بھگت بینتی انتر انتر، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جگت
 جگ منتر، نرنتر برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ دین دیال پرہہ جس بنائے بنتر، ٹھا کر ہو کے ٹھا کر لئے پرگٹائیا۔ ویکھ کھیل گکن گکنتر، گرہ مندر
 کھوج کھوجائیا۔ سیس نوئے وشن برہما شنکر، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ کنگرا کنگرا وچے مردنگ کنکر، چار کُنٹ سنائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا سہج سُکھدائیا۔ بھگت بینتی آگے ساچے پیا، پریم تیری اک سرنائیا۔ نرمل زرویر کر جیا، جیون
 جگت دے سمجھائیا۔ لیکھا چُکے ساڈھے تن ہتھ سیان، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ اپنے ملن دا بخش ہیا، ہر ہر تیری اوٹ تکائیا۔ ست
 دھرم دی لا دے نینہا، جڑ سکے نہ کھئے اکھڑایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ بھگت کہے سر رکھ ہتھ،

بینتی اکو وار سُنائیا۔ نیتر کھول ویکھ اکھ، پرتکھ رُپ گوسائینا۔ پُورب لیکھا دے دے حق، دُھر دی منگ منگائیا۔ جے بھگتاں کولوں
 گیا آگ، جُگ جُگ سیو کھائیا۔ آگے واسطے اپنی سرِشٹی کر کے بس، بستے گنڈھ پوائیا۔ سِری بھگوان پیا بس، شبدي شبد سنوائیا۔
 پن بھگتاں میری قیمت پئے نہ ککھ، جگت ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ کلجگ اتم کر کیرپا دتا حق، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جنہاں سچا نام لیا چپ،
 اوٹ پُرکھ اکال تکائیا۔ تنہاں میٹ روگ سنتاپ تپ، تپش آگنی دئے بُجھائیا۔ ساچی دے کے گُرم، من مت دئے بدلایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہووے سدا سہائیا۔ بینتی کہے میں پرہ توں ڈردی، نیتر نین نین شرمائیا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑے
 گُرمکھاں گھر وڑدی، دئے جوڑ جوڑ اپنا واسطہ پائیا۔ میں سیوک دُھر دی بردی، نت نوت سیوا سچ کھائیا۔ میں حالت ویکھی اوس گھر
 دی، جس گرہ وسے بے پرواہیا۔ نہ گرمی نہ سردی، رُتھی رُت نہ کھئے جنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران رُوح ویکھی کوئی نہ پڑھدی، بُت خانہ
 نظر کھئے نہ آئیا۔ جدھر ویکھن اکو نظر آئے دردی، جو در بیٹھیاں درد ونڈائیا۔ بے پرواہ ہو کے ورتے اپنی مرضی، سد مظلوماں لئے چھڈائیا۔
 ایہو کھیل اوہدی اسپرچی، اچرج بنت بنائیا۔ جو آتم پر ماتم سرنی پڑدی، در ٹھانڈا دئے جنائیا۔ پوڑی چڑھائے ساچے ہر دی، منزل پنڈھ
 رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ بینتی کہے میں جُگ چوکرپی رہی سٹی، میری اکھ نہ کیسے
 کھلائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران گھر کردی رہی بُتی، ڈومنی ہو کے سیو کھائیا۔ صفتاں وچ بن کے وڈی اُچی، بھجان واہو داہیا۔ گھر
 سوانی گھٹ گھٹ ویکھی لکی، مکھ گھنگٹ نہ کھئے اُٹھائیا۔ ہر کا ناؤں گاوندے شبدي راگی ٹکیں، طرزاں نال سنائیا۔ سچ پُچھو اوہناں
 دی بینتی اتم مکی، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ باقی سب توں دوائے چھٹی، چھٹکارا دئے کرائیا۔ جُگ جنم دی آتم رُٹھی، پر ماتم لئے منائیا۔ ایہ
 رمز انوکھی گُرمکھ ورلے بُجھی، جس بُجھارت اپنی آپ سمجھائیا۔ سچ دوارے لا کے رُچی، سچی سوہنا رُپ وکھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ بینتی کہے میرا دُھر دا چاء، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیا۔ پرہ ملیا بے پرواہ، بے پرواہی وچ
 سہائیا۔ جن بھگتاں بن ملاح، بیڑا کندھ اُٹھائیا۔ ست دھرم دی دے صلاح، ساچی سیکھیا اک جنائیا۔ دُھر دا ناتا لو جُڑا، سچا بندھن اک
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ بینتی کہے میں ویکھیا وڈا، وڈیاں وچوں وڈا نظری آئیندا۔ جس

دا مندر اُچ دوارا سچکھنڈا، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے چمکائیندا۔ جس دا آد جگادی اکو اندا، اند اند وچوں پرگنائیندا۔ جس دا سدا سدا سد ساچا چندا، جوتی تُوڑ ڈگمگائیندا۔ جس دا لکھ چوڑاسی چارے کھانی دھندا، دُھر دا سیوک اکو نظری آئیندا۔ سو صاحب گرمکھ بنائے اپنا بندہ، بندگی اپنا نام درڑائیندا۔ من وکار رہے نہ گندہ، کوڑ ہنکار پندھ مکائیندا۔ جن بھگتاں سُنایا سوہنگ چھندا، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان اکو نام درڑائیندا۔ سو گرمکھ گرسکھ سنت بھگت ایتھے اوتھے دو جہان ہووے نہ رنڈا، دُھر دا میلا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پریم پیار دی سگنی بنھ گنڈھا، پلُو اپنے نال جڑائیندا۔ سچ دوار وکھا کے ٹھنڈا، امرت میگھ برسائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کمائیندا۔ بینتی کہے میں ویکھیا کھیل، خالق خلق کرائیا۔ نرگن نال نرگن میل، سرگن سرگن نال جڑائیا۔ سجن نال سجن سہیل، مِتراں نال میت پیارا روپ وٹائیا۔ گرمکھ گرسکھ نار بنے نہ کوئی دھریل، کنت سہاگی گھر ساچے آپ پرنائیا۔ بندی خانہ توڑ کے جیل، سچ دوارے دئے بہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بینتی کہے پرہو کِریا کردا، دین دیا کمائیندا۔ لیکھا جانے اپنے گھر دا، گرہ مندر سوہا پائیندا۔ ساچی منزل پوڑی چڑھا، ڈنڈا اکو اک وکھائیندا۔ کرے کھیل نر ہر دا، نرائن پھیرا پائیندا۔ لیکھا جانے چوٹی جڑا، مدھ اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ بینتی کہے میں ملدا ویکھیا جگدیس، جگدیش پھیرا پائیا۔ جس دا آد جگاد چھتر جھلے سیس، سچ دوار وجے ودھائیا۔ ساچا ڈھولا سُنائے گیت، سوہنگ کرے پڑھائیا۔ چار ورن دی ساچی ریت، مصلہ حق جنائیا۔ دُوڑ دُرادا ہو نزدیک، نیرن نیرا پڑدا لاپیا۔ چرن گول بخش پریت، پریتیوان ہونے سہائیا۔ بھگت بھگونت گرہ وسن ساچے ٹھیک، محل اٹل رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔

☆ ۱۷ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی دربار وچ جیٹھووال ☆

نرگن سرگن کھیل زیرو، سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ نیرویر پُرکھ دُھر دا ہیرو، ہر جو اپنا ویس وٹائیندا۔ اکھئے کر گر اوتار پیغمبر پیرو، پاربرہم پرہ سچ جنائیندا۔ ویکھو کھیل بینظیرو، نگاہبان آپ درڑائیندا۔ جس دی آد جگاد کیسے ہتھ نہ آئی تصویر، موصور تصور نہ کھئے کرائیندا۔ ایکا کھیل انت آخیرو، ہر کرتا کار کمائیندا۔ لگھ چوراسی جیو جنت کٹائے جو زنجیرو، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کمائیندا۔ نرگن سرگن ہویا صفرا، کھیل بے پرواہیا۔ جس دا الفیے نہ لکھ کوئی فقرہ، کاغذ قلم نہ ونڈ وٹائیندا۔ سو صاحب سلطان آد جگادی دُھر دا مترا، پریمی پیارا اک اکھوائیندا۔ اگئی دھاروں آپے نتر، نیرویر ویس وٹائیندا۔ چوٹی چڑھ کے ویکھے سخرا، دو جہاناں کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کمائیندا۔ نرگن کھیل اول، ہر کرتا آپ کرائیا۔ زیرو پھڑائے دوآ پلا، دوآ ایکا رنگ وٹائیا۔ ایکا ایکنکار اکلا، دوآ نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ سنگھاسن دُھر دا ملا، شہنشاہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی ربیا کمائیا۔ نرگن سرگن زیرو دوآ ایکا، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ دو جہان جس دی رکھدے گئے ٹیکا، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ کہانی بانی جس دا لکھدے گئے لیکھا، سندیسہ بھوکھت واک سُنائیا۔ ایتھے اونھے مندے گئے نیتا، شاہ پاتشاہ اک شہنشاہیا۔ کاغذاں قلم نال جس دا کراؤندے رہے چیتا، ٹھوکر نام لگائیا۔ سو کھیلن آیا کھیڈا، بن کھلاری پھیرا پائیا۔ جس نے لگھ چوراسی جیو جنت گر اوتار پیر پیغمبر بھیجا، بھجن بندگی مات سُنائیا۔ جس نے جوتی نور دتا تیجا، شبدی دھار ڈنک وجائیا۔ جس آتم پر ماتم سہائی سیجا، برہم پاربرہم درڑائیا۔ جس مجازی حقیقی نرگن نرگن ہو کے پیکھا، پڑدا اوہلا دتا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل ربیا وکھائیا۔ ساچی کھیل وکھاوہارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ آد جگادی جس دا کھیل نیارا، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا، ستجگ تریتا دوپر کلجگ رہن نہ پائیا۔ شبد اگئی سُناونہار جیکارا، نعرہ اک الاٹیا۔ جوتی جلوہ کرنہار اجیارا، نورو نور رُشنائیا۔ ناؤں دھراونہارا پروردگارا، ہر نرنکار وڈی وڈیائیا۔ سرگن دیندا رہیا لارا، نرگن حکم منائیا۔ سو ویکھنہارا آپ نظارہ، نظر وچ کیسے نہ آئیا۔ کھیلے کھیل گپت ظاہرا، پرگٹ اپنی کل دھرائیا۔ ساچا مندر کر تیار، اندر بیٹھا

ڈیرہ لائیا۔ شاستر سمرت وید پُران وسیا باہرا، چارے کھانی بانی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس نؤں سادھ سنت بھگت بھگونت منّ کے کردے رہے نمسکارا، مُلا شیخ مسائک جھک جھک سیس نوائیا۔ تِس دا اگم اتہا بے پرواہ بوبارا، ووباری ہو کے دھار چلائیآ۔ لوکات لے اوتارا، کل کلکی پھیرا پائیا۔ دُھر درگاہی بن کے لاڑا، جوتی جاتا اپنا وپس وٹائیا۔ ساچی سخیان اک اگھاڑا، گرہ مندر آپ سہائیا۔ ست ستوادی دس جیکارا، دُھر دا راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان کھیل کھلائیآ۔ مہربان کھیل خالق، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ پرم پُرکھ پرماتم بن کے ساچا پرتپالک، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت بن کے ساچا ثالث، سچ عدالت ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ مہر نظر اٹھاوے اک، ایکنکار وڈی وڈیائیآ۔ چار جگ جو لیکھا گیا لکھ، واک بھوکھت اک سمجھائیآ۔ سو صاحب سلطان کروٹ لے بدلے پٹھ، سنمکھ اکو نظری آئیآ۔ جس دے آد جگادی ہتھ جت، ہار نظر کھئے نہ آئیآ۔ دو جہاناں بن کے دُھر دا پت، پت پرمیشور خوشی وکھائیآ۔ جن بھگتاں دیونہارا بھکھ، وست امولک اک ورتائیآ۔ کرے کھیل صاحب انڈٹھ، انڈٹھڑی کار کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیآ۔ نرگن کہے میں سرگن ہوا، دوا روپ وٹائیآ۔ دوا کہے میں تتاں وچ مؤا، صفر روپ سہائیآ۔ صفر کہے میں دُھر دا بن کے سوہا، ماٹی ہاٹی کھوج کھوجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری سوہنی ونڈ وندائیآ۔ دوا صفر بن کے مات، ہنگ لے انگرائیآ۔ ہنگ کہے میں اُس دا نات، سو روپ جو اکھوائیا۔ جس دا لیکھا لھے نہ وچوں کیسے کتاب، سمجھ سکے نہ کوئی رائیا۔ ہندسیاں وچ نہ آئے حساب، انگریاں وچ نہ کھئے سمجھائیآ۔ ہتھ آوے نہ کیسے محراب، مندران وچ نہ سوہا پائیا۔ سار پائے نہ کھئے رباب، تمبور سکے نہ کھئے سمجھائیآ۔ ہتھ آئے نہ عشق مجاز، حقیقی حق نہ کھئے درڑائیآ۔ لہ سکے نہ کوئی ناتھ، سدھاں سار کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چھوٹا جیہا نقطہ گئے آکھ، ہولی جیہی سمجھائیآ۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہہ کے گیا ساڈا باپ، پروردگار بے پرواہیآ۔ نانک کہا میتوں ساچی دسی جس نے جاچ، جاچک ہو کے سیو کھائیآ۔ گوبند کہے جو میری پت رہیا راکھ، رکھن ہارا اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی جس دے داس، داسی بن کے سیو کھائیآ۔ سارے اوسے دی تگدے رہے آس، آساوت دھیان لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار وڈیائیآ۔ آسا وچ رہے تگدے، نیتر

نین اُٹھایا۔ پریم پریتی اندر رہے نسدے، سوہنا رنگ چڑھایا۔ کاغذ قلم شاہی نال لکھ لکھ رہے دسدے، اکھراں ونڈ ونڈایا۔ اسیں اوسے
 دے چرناں وچ وسدے، جو سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ اوہدے حکم اندر نسدے، جگ جگ پھیرا پایا۔ پریم پریتی اندر ڈھٹھدے، دھوڑی
 ٹکا مستک لایا۔ گون ویلا آون ساچے اکٹھ دے، جگ جگ دے جھگرے دئے مکایا۔ پیر پیغمبر جس دا نام رٹدے، رٹا سب دا دئے گویا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل اک وکھایا۔ ساچا کھیل ویکھ بھگونت، دو جہان وچی ودھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 کہن ویکھو نرگن کنت، نرویر بے پرواہیا۔ جس دی مہا صفت کردے سنت، ستگر کہہ کے سیس نوٹیا۔ جس دا لیکھا آد انت، جگ
 چوکرئی کھیل رچائیا۔ جس دا بودھ آگادھا منت، منتر سرب درڑائیا۔ جس دا لیکھا لکھ چوراسی جیو جنت، اندج جیرج اُتہج سیتج رہیا
 سمائیا۔ جس دوارے وشن برہما شو بیٹھے منگت، اکو لکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔
 بے پرواہی کھیل ویکھ، دو جہان لین انگرٹیا۔ چلو چلیئے اوس دیس، جتھے وسے شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنے درویش، گھر ساچے
 لکھ جگائیا۔ کر کِریا جے ساڈے ول لے ویکھ، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ اسیں چور کرئیے نال کیس، سوہنی سیو کھائیا۔ جس دا ناتا جڑیا نال
 دسمیس، پتا پُرکھ اکو گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اوس دوارے کرئیے چل آدیس، سجدہ سیس نوٹیا۔ جے اُپر تکیئے نظری آوے اک نریش، والی دو
 جہاناں بے پرواہیا۔ جے چار کُنٹ ویکھیئے نظری آوے اوہدی کھیڈ، کھلاری ہو کے رہیا کھلائییا۔ جس نے سانوں دتا بھیج، لوکھات سیو
 لگائیا۔ کلجگ اتم جن بھگتاں اندر وچھا کے اپنی سیج، پرہہ جی بیٹھا اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ
 دیوے مان وڈیائیا۔ پیر پیغمبر کہن چلو چلیئے ساچی منزل، اپنا پنڈھ مکائیا۔ گر اوتار کہن پرہہ پیارا سدا ہر دل، ہر گھٹ رہیا سمائیا۔
 وشن برہما شو کہن اوہدے سیس دھریئے باہر سردل، دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ درشن پائیے جودھے مردن، جو سچ مردانگی رہیا وکھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائیا۔ چلو ویکھیئے کھیل کرتار، سارے متا پکائیا۔ جس وسایا اک دوار،
 بھگت دئے وڈیائیا۔ اوتھے دوُجا نہ کھئے وبار، تیجی صلاح نہ کھئے رلائییا۔ چوٹھا دسے نہ کوئی یار، پنچم بنیا بے پرواہیا۔ چھ گھر رہیا وکھال،
 ستویں ست ستوادی سوہنا پائیا۔ اٹھاں تتاں آپ اُٹھال، نو در ڈیرہ دتا ڈھائیا۔ دسم دواری سچی دھرمسال، گرمکھاں گھر گھر بنائیا۔ راتیں

سُتیاں درس دکھال، اگلی پچھلی منزل آپ چُکائیا۔ کوڑی کریا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ آکے ویکھیا مُریدان حال، مُرشد
 پھیرا پائیا۔ اندر وڑ کے چلیا نال نال، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ گُرمکھ بنائے ساچے لال، ہرجن ساچے گود اُٹھائیا۔ کرے کھیل آپ کمال، کرنی
 کرتا رہیا کھائیا۔ چلے جگ اولڑی چال، چوکر ڈیرہ رہیا ڈھابیا۔ شبد سروپی بن دلال، ساچا ونج رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن چلو چل کے تکیئے، تقویٰ اک رکھائیا۔ پندھ وچ کدے نہ تھکیئے، پردے ہر
 جو نال وسائیا۔ سیس اوبدے چرناں اُپر سئیئے، جس ساڈی بنت بنائیا۔ سچا لاہا اِکو کھئیئے، اوتھ ایتھ ملے وڈیائیا۔ جن بھگتاں وچ بہکے
 پھئیئے، فریبی نظر کھئے نہ آئیا۔ اینہاں دے اندروں اوبنوں لبھیئے، جس دا نور ظہور رُشنائیا۔ باقی کھڑا سب دا چھڈئیئے، چھٹے سرب لوکائیا۔
 پریم پریتی اندر بجھیئے، لگی سکے نہ کوئی تڑائیا۔ دین مذہب دے مُکن قضیے، قضا مؤت نہ نظری آئیا۔ پچھلی کیتی ساری ردیئے، اگلا اِکو
 حُکم چلائییا۔ اُس دی پئیے ساچی ڈنڈیئے، جو ڈنڈا نام رہیا وکھائیا۔ جگ چوکر دی تئی گنڈھیئے، اگے توڑ سکے کھئے نہ رائیا۔ سچ پیار اِکو
 ونڈیئے، وست اموک اِک وکھائیا۔ نار بنے کوئی نہ رنڈیئے، رنڈیا دینا جگت گوائیا۔ پُرکھ اکال نال ہنڈھیئے، جو آد جگاد سچا ماہیا۔ وست
 اِکو اوبو منگیئے، جو ہر گھٹ دئے سمجھائیا۔ سچ دوار چل کے لنگھیئے، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 مہربان دیا کھائیا۔ مہربان دی دھار تیکھی، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھ دھیان لگائیا۔ جس دی کھیل جان وچ نکئی، سمجھن وچ وڈیوں وڈی
 سمجھ کیسے نہ آئیا۔ پیر پیغمبرو گر اوتارو سادھو سنتو پچھلے لیکھ اُس دے ویکھیئے بن کے سخی، جس سخی وچوں سکھیا اِکو نظری آئیا۔
 جس دی گوبند ہتھ پھڑی چٹھی، ماچھوواڑا یاد کرائیا۔ بن قلم شاہی لکھی، بن کاغذ دتی پھڑائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکیا مُنی رکھی، سادھ
 سنت سار کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر رہیا اُٹھائیا۔ گر اوتار کہن پیر پیغمبر اوہ آئی اگئی، جس توں
 صدی پیس وڈیائیا۔ جس دی کھیل پرہ آپ نچھی، دو جا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دو اکھراں وچ
 سمجھائیا۔ دو اکھرنے نراکھر، آخر اپنی کھیل کرائیندا۔ جس دی دھار سب توں وکھر، وکھری کار کھائیندا۔ جس دا سندیشہ اگئی پتر،
 پاتی روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان کھیل کھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن چلو چلیئے اُس دوار،

دروازہ جس دا اکو نظری آئیا۔ جا کے ویکھیئے کھیل سچی سرکار، شہنشاہ کی کی کار کھائیآ۔ دُور دُرائے جائے پندھ مار، منزل اپنی آپ
 مُکائیآ۔ نیتر کھول ویکھیئے اگھاڑ، اکھیاں نال اکھ ملائیآ۔ اگے سوہنے دسن لال، جنہاں لاڑی موٹ دتی دُراکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سدا سُہیلا اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آئے در، دُوروں ویکھ خوشی منائیآ۔ چار جُگ دا دتا ور، ساڈا پُورا آپ
 کرائیا۔ بھگت بھگونت لئے بھڑ، وچھڑے لئے ملائیآ۔ سچ دوارے مندر چڑھ، سوہنا ناد سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 مہربان دیا کھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھی اگی، اگی اکیاں وچوں اکو نظری آئیا۔ جس دی گوبند لکھ کے گیا ویہ سو اگی متی، مِتر
 پیارا بے پرواہیا۔ تِس دی جوت نرالی اکو ڈٹھی، سچ دوارے سوہنا پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان
 وڈیائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن آئے اگی سکھ، اگی اکیاں دھیان لگائیآ۔ پرہ تیرے ہتھ جت، ہار سب نوں رہیا وکھائیآ۔ ساڈی پوری
 ہوئی سیک، پچھلی ترشنا میٹ مٹائیآ۔ اپنا کیتا لیا نجھ، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا
 کھائیآ۔ سری بھگوان کہے گر اوتارو، اگے ہو کے درشن لو پائیآ۔ ویکھو گرمکھ گرسکھ سچے جنہاں میلا دُھر دربارو، دُھر دی ساچی بنت
 بنائیآ۔ ساچے رنگاں نال کیتے آپ شنگارو، سیس جگدیس چہتر جھلائیآ۔ ایہہ گوبند والا کِریا اوہ وبارو، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیآ۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ گر اوتار کہن پرہ سانوں نہیں کوئی علم، تیری سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ پیر
 پیغمبر کہن ساڈی اُمت پیوے چلم، حُقہ نڑی ہتھ رکھائیآ۔ گوبند کہے میرے سکھاں دی ویکھو سچی فلم، جس دا فیصلہ اتم دتا کرائیا۔
 پُرکھ اکال آیا ملن، ملنی سچ دوار کرائیا۔ ایہہ لاڑے سوہنے اوس دھاروں نکلن، جس دا مالک اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی رہے نہ کوئی
 تلکن، ساچے مارگ دتے لگائیآ۔ جیو جنت سارے ولکن، چاروں کُنٹ اپنے نیتر نیناں نیر وبائیآ۔ گوبند ہیرے سارے لَشکن، پُرکھ اکال
 رنگ چڑھائیآ۔ جدھر ویکھو اکو جہے دسن، شتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ کوڑ کُریارے سارے پٹن، ہوکے وچ بھری لوکائیآ۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی رہیا کھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتر رہے تگ، اُتر پُورب پچھم دکھن دھیان لگائیآ۔
 سب دا اکو جہا حق، وڈا چھوٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ ویہ سو اگی بکرمی اوہ بوٹا گیا پگ، جس دی گوبند جڑ لگائیآ۔ اوہ ویکھا اکو ہٹ، قیمت

کرتا آئے پائیا۔ اندر وڑ کے دتا رس، باہروں دُرمت میل دھوائیا۔ بھگون ہو کے گاوے جس، شہنشاہ ہو کے سیو کھائیا۔ مہربان ہو کے
 آیا نٹھ، دیاوان ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبرو اج ویکھو اوہ اکھ، جس دی مسل گئے بنائیا۔ ٹسیں مینہوں نہ ہونے وکھ،
 میں وکھرا بھگت رہن نہ دینا رائیا۔ میرے کول اکو ویکھن دی اکھ، دوجی اکھ نہ کھئے بنائیا۔ جو گوبند گیا دس، گھر گھر حکم سنائیا۔ میں
 ہو کے اوہدے وس، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ جے من کر کے جاؤ نس، آتم کر کے لواں بلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا اک سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہونے خوش، خوشیاں حال سنائیا۔ پارہم اسیں ہو گئے چپ، تیری کھیل بے پرواہیا۔ کیوں
 اینہاں ول کیتا رخ، جو سنمکھ ایتھے نظری آئیا۔ ٹوں بن پیو جن بھگت بنائے پت، اچرج ریت چلائیا۔ بن سدیاں پچھیاں گودی لئے چک،
 سوہنی سیج سہائیا۔ دروبی خدا دی ہن نہیں کوئی لک، پڑدا اوہلا دتا اٹھائیا۔ جگ چوکرئی دی ساڈی مٹی بھکھ، ترشنا دتی گوائیا۔
 تیرے پیار اندر ہن کوئی نہ جاوے رُک، ہرجن بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر کہن ٹوں ولیا، ول تیرا نظر کیسے نہ آئیا۔ جگ چوکرئی رہوں چھلیا، اچھل چھل اپنا کھیل کرائیا۔ اسیں ہن ویکھن آئے تیرا چولا
 چوراسی کلیاں، جو ست رنگ دتا رنگائیا۔ کوئی اٹھے لیاوے گرمکھ بلیا، پرہ تن دیوے چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ تیرا تکیئے چوراسی چولا، جس چولا دتا بدلایا۔ جس پڑدا لاپیا اوہلا، لکویں کھیل جنائیا۔ جس بھگتاں مل کے
 گایا ڈھولا، سوہنگ ناد وجائیا۔ جو سرگن بن وچولا، نرگن ویکھ وکھائیا۔ جو دو جہاناں بن کے تولا، ساچا کنڈا نام ہتھ اٹھائیا۔ اوہو مل
 گیا اکو مؤلا، جو ہر گھٹ نظری آئیا۔ جس دا روپ ریکھ رنگ نظر نہ آئے کوئی سؤلا، چٹی دھار نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں اگی دی اڈیک، سارے بہ بہ وقت لنگھائیا۔ چوڈاں صدیاں مارے
 رہے چیک، چوڈاں طبق دتی دھائیا۔ گر اوتار بن کے نیکن نیک، نیج نیتر دھیان لگائیا۔ کون ویلا سمرتھ سوامی سب دے آئے بیچ، سانجھا
 ڈیرہ اک لگائیا۔ انتر آتم لئے جیت، پرما تم خوشی منائیا۔ اکو وار سب دے آتے کر بخشیش، بخشش اپنی نال رلائی۔ اپنے تاج دھر کے
 سیس، سیس سب دے اپنے سیس ٹکائیا۔ ایہو اکو اک جگدیش، جس دی گوبند اوٹ تکائیا۔ دھر درگاہی دھر دا میت، گھر آیا

بے پرواہیا۔ گرمکھاں نوں دسے نزدیک، بے مکھ پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں ویکھیا تیرا دلی تخت، تخت نواسی اک اکھوائیا۔ اسیں منیا تیرا حُکم سخت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ توں
 پریمیاں دا پریمی، توں ظالماں اُتے سخت، سوہنا حُکم ورتائیا۔ نین تکدیاں آیا اوہ وقت، جس دا بیٹھے دھیان لگائیا۔ تیرے بھگتاں دی جگت
 نال لگی شرط، سنسے وچ لوکائیا۔ پندراں کتک کوئی نہ ہویا غرق، طعنے دے سُنائیا۔ گوہند اُٹھ کے کہا نہیں رہیا کوئی فرق، بن گرمکھاں
 جن بھگتاں ساچے در کوئی نہ جائیا۔ لکھ چوڑاسی پے گئی کنبھی نرک، اگے سکے نہ کھئے بچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن دلی نواسی، تیرا نواس سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سرشٹ سبائی کرے ہاسی، تیری ہستی وچ
 نہ کھئے سہائیا۔ تیری کھیل پرہہ ابناشی، خالق خلق کون وڈیائیا۔ منزل دسے نہ کوئی گھاٹی، رہبر پندھ نہ کھئے مکائیا۔ سندیسہ دیوے نہ کوئی
 پاتی، سُنہڑا سچ نہ کھئے سُنائیا۔ گر اوتار سارے گئے اکھی، وہہ سو اگی بکرمی کھیل ورتائیا۔ تھوڑھی تھوڑی جنہاں بھاکھی، بھاکھیا گئے
 سمجھائیا۔ پرہہ دی کھیل کسے نہ واچی، واچن والا نظر کسے نہ آئیا۔ دو جہاناں جو دیونہارا باقی، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ تتاں وچوں تت
 نہ متاں وچوں مت نہ جاتی، راجاں وچوں راج نظر نہ آئیا۔ جے ویکھو تے ساکھیاتی، سوہنی دھار بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ دلی تخت دا سُن لو حال، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ سرشٹ سبائی کھادھا کال، کل نظر کھئے نہ آئیندا۔
 لیکھا جانے دین دِیال، دوجا سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لہنا آپ وکھائیندا۔ پورب لہنا دلی
 دربار، دُھر درباری آپ وکھائیا۔ وہہ سو اگی بکرمی دا سچ وبار، ہاڑ ستاراں دئے سمجھائیا۔ راشٹریتی نہ رہیا یار، راجندر نظر کھئے نہ آئیا۔
 نہرو ہو کے انت خوار، چرن ڈگا دُھر دے جائیا۔ اُنگلی پھڑ کے دتا وکھال، چاروں کُنٹ بھوائیا۔ بن بھگت دوارے دوجی دسے نہ کوئی
 دھرمسال، ساچا گھر نظر کھئے نہ آئیا۔ اُٹھو ویکھو گرمکھ شاہ بنے کنگال، جنہاں شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا سچ وڈیائیا۔ پنڈت کہے راجندر پرساد، واسطہ گل وچ پائیا۔ ساڈی ایس اگے فریاد، جس انت سر دتا ہتھ ٹکائیا۔ وہہ
 سو اٹھاراں دی اوہو یاد، پہلی چیتر نظری آئیا۔ چھڈ کے گئے جگت دا راج، شہنشاہ اگے سیس نوائیا۔ جس دا آد جگاد گر اوتار پیر

پیغمبر سماج، لکھ چوڑاسی جیو جنت سیوک روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ہر رگھائیا۔ الفی کہے
 سُن جن بھگت، سچ دیاں سُنائیا۔ کوئی وڈیائی نہیں وچ جگت، کوئن کوٹ گدیاں گئے ہنڈھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ جس دا تگن درس، سو
 تہاڈی حرص مٹائیا۔ اس دے چرناں بیٹھ کوئن عرش، فرش بیٹھے سیس یوئیا۔ ایہ لکھ چوڑاسی دلی دواریاں دا مردانہ بن کے بیٹھا مرد،
 سورپیر اک اکھوئیا۔ اس دا کھیل اگئی اچرج، اچرج ریتی رہیا وکھائیا۔ جس نے کلجگ پٹھی کرنی نزد، ستجگ دھار چلائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیونہار وڈیائی۔ گوہند کہے میں دستاں اوہ، جیہڑا لیکھ نہ کھئے لکھائیا۔ جس ویلے میرا میرے نال گیا
 چھوہ، سوہنا اپنے وچ ملائی۔ میں اوسے ورگا گیا ہو، دوجا فرق رہیا نہ رائیا۔ جن بھگتاں لے کے آیا ڈھوآ ڈھو، دھر دی وست جھولی
 پائیا۔ سچ دوارے ساچی کران لو، پرکاش پرکاش نال رُشنائیا۔ پریم پیار دا پا کے موہ، محبت اکو اک جڑائیا۔ جن بھگتو تہاڈی وست کوئی
 نہ سکے کھوہ، دوجا لین والا نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دلی تخت دا ایکا مالک، گہر
 گمبھیر اکھوئیندا۔ پرم پُرکھ پرماتم خالق، خلق اپنی دھار پرگٹائیندا۔ نہ کوئی یندرا دے سے آس، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ نرگن سرگن بن کے
 ثالث، سوہنی سیو کھائیندا۔ ایہ گوہند لکھی پوری عبارت، حرف حرُوف ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ کوڑی رہن نہ دیوے شرارت، شرع نانا
 توڑ تڑائیندا۔ گرمکھاں رکھی اکو ڈھارس، آتم پرماتم جوڑ جڑائیندا۔ سچ پُچھو تسیں سارے بن گئے پارس، پارس تہاڈے چرناں وچ بہ بہ
 سیس جھکائیندا۔ ہُن لوڑ نہیں رہی کیسے دی منگنی پئے سفارش، شاستر سمرت وید پُران تہاڈا راہ تکائیندا۔ کیسے دوارے نہ دینی آرہت،
 محسُول والا محسُول نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنے نال ملائیندا۔ گوہند کہے میلا ملا سِدھا، ایہو تیری
 وڈیائی۔ اکیاں نال اگئی مل کے پایا گدھا، سوہنی جوڑی جگت جڑائیا۔ میں نہ جاناں تیرا بھگت وڈا کڈا، جو جگت دوارے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔
 اینہاں دا سب توں وڈا حصہ، جو باہر بیٹھے سیو کھائیا۔ اندر والیاں دا سب توں سوہنا قِصہ، قسمت سب دی دتی بدلائیا۔ گرسکھو
 پچھلا یاد کرو نہ پچھا، آگے میلا بے پروا ہیا۔ تہاڈے ملن دی ایس نوں کھچا، جو دُور دُراڈا چل کے آیا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، سانجھا یار اک اکھوئیا۔ گوہند کہے تُوں یار سانجھا، سجنان میل ملائیندا۔ پیر پیغمبر تینوں گاندا، تیرا راگ سُنائیندا۔ جگ

جُگت تھگا ماندا، آسن بہ بہ ایہو دھیان لگائیندا۔ کلجگ جیو تیتھوں شرماندا، نیتِ درس کھئے نہ پائیندا۔ تیری بولی دس نہ سکے پاندا، حساب کتاب کم کیسے نہ آئیندا۔ میں ویکھیا روداس جو جُتیاں لائے گانڈھا، ٹٹی نال جوڑ جڑائیندا۔ ایہ سارا وسدا آند گوانڈھا، بیٹھا نظری آئیندا۔ تیرا نام اک دھیاندا، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ گوبند کہے پرہ وکھال گرسکھ، جنہاں تیری ملے وڈیائیا۔ اٹھ بچے ویکھ پت، سچ دیاں سمجھائیا۔ میں وسیا انہاں چت، ابناشی ہو کے ڈیرہ لائیا۔ سوہنے دُھردرگاہی پُت، پُت سپوتا گود سہائیا۔ تُوں لیکھا گیا لکھ، میں سوہنی بنت بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ گوبند ویکھ اپنے لال، ہر لالن آپ رنگائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، گھر ساچے سچ سہائیندا۔ جنہاں اندر وجے تال، سوہنا راگ لائیندا۔ آپے ویکھے مُرداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ پھل لگا ساچے ڈال، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ ایہ رہے نہیں کنگال، شہنشاہ اپنی گود سہائیندا۔ تیرا پورا کیتا سوال، سوہنی بنت وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کمائیندا۔ گوبند ویکھ اپنے سورپیر، بیرتا رہے جنائیا۔ جنہاں تُوں پردے لگا تیر، نشان اکو اک جنائیا۔ تنہاں پُرکھ اکال میلا اخیر، آخر تیرا جوڑ جڑائیا۔ سچ دوار دے کے دھیر، دھیرج اپنا نام دوائیا۔ اینہاں دی چار جگ رہے تصویر، رُپ انوپ دے وکھائیا۔ بنے شہنشاہ شاہ حقیر، فقر فقیر گلے لگائیا۔ چل کے آیا دُھر دا پیر، پروردگار پھیرا پائیا۔ جس دے سچ دوارے آ کے وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر کڈھن لکیر، دئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دئے جوڑ کرن نمسکار، ہر کرتا آپ سُنائیا۔ میرے بھگت خبردار، سوہنا حُکم اک درڑائیا۔ نہ کوئی تیر نہ کوئی تلوار، سچ ہتھیار اک وکھائیا۔ جس دا اندرے اندر ووہار، باہروں سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سب دا جھکیا اکو سر، سروتے گھولی گھول گھائیا۔ پرہ تیری مل گئی دھر، دُھر دی وجی ودھائیا۔ اُلٹا گِیرا گیا گِیر، چار کُنٹ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گوبند کہے میتوں آوے ہاسا، خوشیاں نال جنائیندا۔ اچرج تیرا ویکھاں تماشا، پرم پُرکھ تیرا نُور نظری آئیندا۔ بھگت اندر تیرا واسا، آتم ساچے ڈیرہ لائیندا۔ ساچا نُور کرے پرکاشا، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ تیری کیسے سمجھ نہ آئی بھاشا،

چوڈاں وِ دیا راک جگت الائندا۔ تیرا لیکھا اُپر آکشا، پرتھمی دھرت دھول آپ سمجھائیندا۔ میں گوبند تیرا داسا، پوت ہو کے سیو کھائیندا۔
توں میری پوری کیتی آسا، میں خوشیاں گیت الائندا۔ مینوں تیرے اُتے بھروسا، تیرا بھروسا بھگتاں سرب سمجھائیندا۔ ایہہ پرَم پُرکھ دُھر
دا دیوے ساٹھا، ادھوچکارنہ کیسے اٹکائیندا۔ تسیں مَن لَو اِکو آکھا، اکھیاں وچوں اکھیاں آپ ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
کر، دُھر دا لیکھا آپ چُکائیندا۔ گوبند کہے میں ویکھ کے سنگت، خوشیاں وچ سہائیا۔ جنہاں دے مستک اِکو رنگت، کروٹ سارے گئے
بدلائیا۔ پھیر کیسے دے نہیں بندے منگت، منگیا داتا بے پرواہیا۔ گھر بیٹھیاں مل گیا پنڈت، ساچی وِ دیا گیا پڑھائیا۔ لہنا چُک گیا جیرج
اندج، اُتبھج سیتج ڈیرہ ڈھاپیا۔ سارے بن کے اِکو سنگت، چار ورن خوشی منائیا۔ سچ پریم پیار وکھائے دُھر دی پنکگت، جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا چُکایا تھاؤں تھائیا۔ گوبند کہے میں اُٹھ کے تگاں، نیتر نین نین اُٹھائیا۔ گرمکھ ویکھ کدے نہ آگاں، چاروں
کُنٹ پھراں چائیں چائیا۔ پچھلا حال دساں، بول بول سمجھائیا۔ ہُن پھیر کدی نہ نساں، سرسے والا پھیر کدے نہ کرے جدائیا۔ پریم پریتی
اندر وساں، فیصلہ دُھر دا دیاں کرائیا۔ تیری پریتی اندر ڈھٹھاں، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ پچھلیاں سب دیاں ویکھاں وٹاں، ذات پات رہن
نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کھائیا۔ گوبند کہے میں تگے سیکھ، سیکھی اِکو نظری آئیا۔ جنہاں پرہو ملن
دی سیک، انتر بیٹھے دھیان لگائیا۔ اوہناں ملدی ویکھی بھچھ، پرہ بھکھیا رہیا ورتائیا۔ سچ دوارے لیاندے کھچ، در دروازے آپ
لنگھائیا۔ نرگن اندر ہو کے وڑیا وچ، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ گوبند ملیا پتا پُرکھ اکال کرے پت، ہرجن ساچے جوڑ جڑائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہونے سہائیا۔ گوبند کہے میرے اندر خُماری، ساچی سچ جنائیا۔ جنہاں جوت ملی نرنکاری،
نرگن داتا بے پرواہیا۔ میری اوہناں نال یاری، جو سچن چل کے آئے اپنا پنڈھ مکائیا۔ داعوے نال آگے رہن نہ دیاں خواری، رائے دھرم نہ دئے
سزائیا۔ میری اوہ پکی یاری، جس نوں سکے نہ کھئے تڑائیا۔ ایتھ اوتھ بن پیاری، محلا دساں بے پرواہیا۔ جگت بھگتی تھادی پنہاری،
تھادے در تے سیو کھائیا۔ تھادے اندر وڑ کے پھیری بہاری، کوڑا کرکٹ کوڑا باہر دتا کڈھائیا۔ تسیں بن کے سوہنی ناری، پُرکھ اکال اِکو لیا
پرنائیا۔ گرسکھ کوئی نہ رہے کتیا کواری، سیج سہنجی اِک ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان خوشی منائیا۔

پیر پیغمبر کر کے سجدہ، دوئے دوئے سیس نوائیا۔ اسان پیندا ویکھیا مُکدا، در تیرے درشن پائیا۔ جُگ چوکڑی سب دی جڑ پُندا، گر اوتار
 کھئے ربن نہ پائیا۔ جن بھگتاں سری بھگوان ہو کے پُچھدا، مہربان ہو کے اپنی گود اُٹھائیا۔ سچ ویکھیا ناتا جُڑیا پیو پُت دا، مؤسئی عیسیٰ
 نیناں نیر وھائیا۔ تُوں پروردگار ملیا جیہڑا کدی نہ رُسا، رُسیاں لئیں منائیا۔ ایسے کر کے سیس تیرے آگے جھکدا، دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا دُھر دا دینا چُکائیا۔ اوتار کہن تُوں دُھر اوتاری، سد اکو نظری آئیندا۔ تیرا محل ویکھی
 مناری، بھیو ابھید کھئے نہ پائیندا۔ تیرا لیکھا ناڑی ناڑی، بہتر ناڑی کھوج کھوجائیندا۔ اسیں ہوئے حیران ویکھ کے ویہ سو اگی ہاڑی، ہاڑا کڈھ
 کے سرب واسطہ پائیندا۔ تیرے ہتھ سرب مُختاری، تُوں مُفت اپنا نام ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت دوارے
 کھیل وکھائیندا۔ بھگت دوارا اندر لنگھ، ساچی کھیل وکھائیا۔ گرمکھاں دے اندر سوہنا پلنگ، ہر ساچی سیج بنائیا۔ پریم پریتی دے کے
 اند، اند اکو دتا وکھائیا۔ پیر پیغمبر ویکھو گجری چند، جس دا چند چوڈھویں کرے رُشنائیا۔ اوس دے پچھ کوئی نہ مارے پندھ، جیہڑا
 لہیاں لہ سکے کھئے نہ رائیا۔ اوہ گرمکھاں نال پاوے اپنی گنڈھ، ناتا دُھر دا جوڑ جُڑائیا۔ جن بھگتاں ویکھو پئی ٹھنڈ، سینتل دھار اک
 درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گوبند کہے ایہہ اگی سر بدھے دستار، دوست پرہ دے نظری
 آئیا۔ دھن دھن تُوں میری سنی پُکار، پت پریشور دیا کھائیا۔ میں تیرا ستھر بندھایا یار، تُوں میری سیج بندھائیا۔ میں گرمکھاں اندر
 سوواں پیر پساں، سوہنے آسن ڈیرہ لائیا۔ اوتھے گا گا اگئی وار، گر اوتار سُنائیا۔ گرمکھ میں تیرا تُوں میرا یار، یاری سب دے نالوں
 ٹُرائیا۔ ایہہ پھیر نہیں لہنی بہار، نو سو چرانویں چوکڑی جُگ بیٹھے نیناں نیر وھائیا۔ ویہ سو اگی دا ایہہ دلی دربار، جس دربار اندر کوجھے
 کلمے غریب نانے سارے دتے ترائیا۔ جس تُوں سزا دیوے نہ کوئی کر گرفتار، رائے دھرم نہ بندھن پائیا۔ سو گرمکھو تہاڈا سچا جیکار، نعرہ
 اکو اک لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دے مان وڈیائیا۔ گوبند کہے اکیاں رنگ انوکھا، وکھری کھیل کھلائی۔ میں پڑھنا
 نہیں ہن پوتھا، کوڑی کِریا دتی مٹائیا۔ میں کوک کے دساں جن بھگتاں ایہہ مارگ دتا سوکھا، ریتی ست بنائیا۔ میں ایسے کر کے دس کے گیا
 پُرکھ اکال دیوے موقع، مہربان ہو کے پھیرا پائیا۔ او پنڈیو پھیر پوچنا پئے نہ چوکا، گوبر ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ لہنا پئے نہ پٹنا پوٹنا، گھر بیٹھا

بے پرواہیا۔ جس نے ڈھٹیا لایا ڈھونکا، اپنی اکھ کھلائی۔ سو پھرے گرمکھاں وچ آپ نال شوئقا، شوئقا ہو کے پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال نال
 میرا اقرار گوہند کدے نہ جاوے اوئتا، اوئتا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ بن میرے پرساد پُرکھ اکال کیسے نہ پھنچا، جس چاہواں دیواں سچ وڈیائیا۔
 میں باہروں پھڑ کے پونچا، اندر وڑ کے گلوکڑی لئی پائیا۔ مینوں لین نہ دیوے ہوکا، ہوکے وچ مرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، ویکھنہارا اک اکھوائیا۔ گوہند کہے اگی چنگی، چنگی طرح بنائیا۔ جس دے چرن دھووے جمنا گوداوری سُرسی مات گنگی،
 گنگا ساگر ہتھ اٹھائیا۔ پاٹے چیتھڑ پیریں آوے ننکی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میں سوانی بن کے سیس نہ واہی کنگھی، نیتر کجلا دھار نہ کھئے
 وکھائیا۔ سوہنی تن نہ پائی انگی، سالو سچ نہ کھئے رنگائیا۔ امرت دھار نہ دے ٹھنڈی، اگی تت تپائیا۔ نالے روواں نالے کُراواں میں
 بھگون بناں رنڈی، کنت سہاگی نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ پندراں کتک بیٹھ میری کنڈھی، چٹی چادر سیج وچھائیا۔ میں اوسے ویلے منگ
 منگی، دئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جے براہمن دا لیکھا بُندا نہ وچ پکھنڈی، پرہہ کِرپا کر کے آؤندا اودوں ماہیا۔ میں نکرمں بھاگاں مندی، بیٹھی
 رہی راہ تکائیا۔ اج رت سہنجی لگی چنگی، وہہ سو اگی بکرمی خوشی منائیا۔ جن بھگتاں ملیا سورا سربنگی، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ ویکھنہارا اندر وڑیا نظر کیسے نہ آئیا۔ گنگا کہے سُن جمنا بہین، سُرسی تینوں دیاں سمجھائیا۔
 گوداوری کی آئی کہن، اپنا بول الاٹیا۔ جنہاں ملے پرہہ اکو سین، سجن بے پرواہیا۔ اوس دے در تے پائے وین، نیتر نین نیر وٹائیا۔ سائوں
 کوئی نہ آیا لین، دُھر دا لاڑا روپ وٹائیا۔ نانا تٹ گیا سجن سین، ساک روپ نہ کھئے وکھائیا۔ کلجگ کوڑے سادھ سنت سادے اُتے بہن،
 ننگے رہے تاریاں لائیا۔ سادے کھئے نہ سنے وین، کھلی مینڈھی نہ کھئے گندائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساڈا لیکھا دئے
 مُکائیا۔ او رل کے چاروں سخیاں، ہر سچا سچ درڑائیندا۔ میرے بھگتاں ویکھو اکیاں، جنہاں اپنی دیا کھائیندا۔ سچ پریم پریتی وچ رتیاں،
 رتی رت نہ کھئے رکھائیندا۔ ایہ ستیاں نالوں ستیاں، ست اپنے نال جڑائیندا۔ اینہاں دا پیار نہ وکے کیسے ہٹیاں، ونجارا ونج نہ کھئے وکھائیندا۔
 قیمت پائے نہ تولے رتیاں، ماشا کھیل نہ کھئے کھلائییندا۔ تسیں ہتھ وچ پھڑ لو پکھیاں، پرہہ ساچا حکم منائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، دُھر دی دھار آپ ورتائیندا۔ چارے آون آگے بھج، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ چرن دوارے ہیئے سچ، ملے مان وڈیائیا۔ درشن کریئے

تیرا رَج، نیتِ خوشی وکھائیا۔ پڑدا ساڈا لینا کَج، پرہو اوٹ تکائیا۔ سائوں دسنا ساچا چَج، ساچی سیکھیا درڑائیا۔ گنگا کہے میرے وچ
 اوہ مُنشاں دے سٹ سٹ ہڈ، میرا اپنا روپ دتا گوائیا۔ میں اودوں دی ہو گئی اینہاں نالوں اڈ، جس ویلے رشی کیش گوردھن دتی مان
 وڈیائیا۔ پندھ مُکدیاں مُکدیاں ہُن لبھی حد، حدود دتی ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساڈا لہنا دے مُکائیا۔ گنگا جمنا
 سُرستی گوداوری میٹ حدود، حد بھگت دوارا نظری آئیا۔ آگے تھانوں ملاواں اینہاں نال ضرور، جو بیٹھے آسن لائیا۔ اینہاں اندر پرہ دا
 نُور، باہروں پنج نت وڈیائیا۔ اینہاں دے چرن دھووو ضرور، ساچی سیوا اک سمجھائیا۔ ایہ اکیاں دا سوہنا پُور، پرہ بھریا بے پرواہیا۔
 میں اینہاں پچھے ہو کے مجبور، نرگن روپ ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں کِریا تھادے بخشاں سرب قصور، کسر کئے رہن نہ پائیا۔ اوہ دُور دُور نہیں
 نیڑے آیا جو وسے دُور، دُور ڈراڈا پندھ مُکائیا۔ جے اندر رکھیا غرور، دیواں باہر کڈھائیا۔ چارے کہن اسیں مشکور، ساڈی مُشکل دے
 چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ اگی اگی چرن دوویں لو رکھ، سوہنا آسن لائیا۔ گنگا
 گوداوری سُرستی آئیاں نس، اپنا پندھ مُکائیا۔ پرہو دے چرناں دا لے کے رس، مستک ٹکا لائیا۔ گنگا ساگر لے کے ہتھ، اپنا لہنگا لیا
 کسائیا۔ نینوی ویکھن ہوئی ہوئی اکھ، جن بھگتاں مکھ تکائیا۔ اینہاں دے کس طرح ہو گیا وس، وڈ داتا بے پرواہیا۔ ساڈے کولوں آیا
 بھج، پچھا دے نہ مکھ وکھائیا۔ اسیں سیوا کریئے، نک ہوئے ساڈے نتھ، بلاکاں والی ڈوری تند بندھائیا۔ دے وڈیائی پُرکھ سمرتھ، سر اپنا
 ہتھ رکھائیا۔ گنگا کہے میں بڑی چھیتی ویکھے اندر گاؤندے ایہدا جس، باہروں بیٹھے چونکڑا لائیا۔ جمنا کہے میں چرنی جاواں ڈھتھ، اپنا مان
 مٹائیا۔ گوداوری کہے میں اوہو گوبند دا دے اکٹھ، جس اکٹھ وچوں اپنا کٹھا روپ درسائیا۔ سُرستی کہے میں اوہے اندر گئی وس، جو
 واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ پریم پریتی اندر پھس، پچھلی پھاسی دتی کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کمائیا۔ گنگا
 کہے اٹھو پھرو پانی، نیر نیراں وچوں نظری آئیا۔ جس دی پنڈت پاندھ میرے تٹاں اُتے بہ کے پڑھدے بانی، اوانگ سوہنگ تتو سواہا کہہ
 کے جھٹ لنگھائیا۔ سو آیا شاہ سلطانی، شہنشاہ دھردرگاہیا۔ جن بھگتاں دا لیکھا جیو پرانی، آتم پرما تم میل ملائیا۔ ایہ سوہنا لبھا دھر دا
 ہانی، ہانی ہانیاں نال رکھائیا۔ ساڈی بھلے ترل جوانی، جوہن رتی اپنے انگ لگائیا۔ در بیئے اک نانی، نال ہانیاں دیوے آپ وڈیائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر درگاہیا۔ گنگا گوداوری کہے جن بھگتاں چرن دھوتے، سوہنا نیر وہائیا۔ اینہاں نال ملے سوہنے مؤقے، مکیا پندھ جُدائیا۔ سُنے دُھر دے سچ سلو کے، ڈھولا اِکو گائیا۔ اینہاں دے پینڈے ویکھے سوکھے، سوہنا جھٹ لنگھائیا۔ اینہاں نوں پڑھنے پئے نہ پوتھے، پُستک بغل نہ کھئے ٹکائیا۔ کیسے رکھنے پئے نہ روضے، فاقیاں وچ نہ جان گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دتی مان وڈیائیا۔ سچ وڈیائی ویکھاں دیندا، دیاندھ دیا کمائیا۔ جس نے بھگتاں دتا نیندا، گھر سدے چائیں چائیا۔ اوہ سہاوے سہنجی سیجا، سوہنا آسن لائیا۔ نام سندیسہ اِکو بھیجا، بھجن بندگی اِک درڑائیا۔ آون جاون چُکایا لیکھا، لیکھت اپنے ہتھ رکھائیا۔ پرگٹ ہو کے ماجھے دیسا، سمبل سوہنی رُت سہائیا۔ نر نرائن بن نریشا، شہنشاہ اِک اکھوائیا۔ کل کلکی دھریا بھیسا، نہکلنک وچی ودھائیا۔ ویہ سو اِگی کھیلے کھیڈاں، کھیڈنہارا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جس دا گرمکھ پھڑیا نیزہ، سچ دوارے سوہنا پائیا۔ جس دا ڈلے نال لیکھا، توڑیدار بندوک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ہر رگھرائیا۔ چارے کہن لہنا ویکھا مکیا، خوشیاں حال سُنائیا۔ جن بھگتاں آ کے پُچھیا، پچھلی گل سمجھائیا۔ پھڑ باہوں گودی چُکیا، چُک چُک گلے لگائیا۔ اینہاں پچھلا پینڈا اِکے تک مکیا، جتھوں تک سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے نشانے کدے نہ آکھا، لا کے نشانہ تیر اگم چلائییا۔

☆ ۱۸ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی دربار وچ جیٹھووال ☆

بیس اکیسا کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران شبد سندیسہ جو گیا دس، واک بھوکھت درڑائیندا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ چلا کے گیا رتھ، رتھواہی ہو کے کھیل کھلائییندا۔ اتم نرگن جوت کر پرگٹ، جوتی جاتا ویس وٹائیندا۔ سچ دوارے جن بھگتاں کھول اکھ، نیج نیتر پڑدا لائیندا۔ سرن سرنائی دُھر دی سد، صدا اپنا نام سُنائیندا۔ کلجگ کوڑی کرپا مٹے حد، بھانڈا بہم بھو بھنائیندا۔ بن مکے کعبیوں کرائے جج، کایا حُجرہ اِک سہائیندا۔ شبد اناد وجائے ند، دُھن اتمک راگ لائیندا۔ کوڑی کرپا وچوں کڈھ،

در ساچے میل ملائیندا۔ چار ورن بنا کے وشوید، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ دین مذہب ذات پات دی مکی حد، شرع شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی آپ کھائیندا۔ ویہ سو اگی کھیل آخیر، ہر کرتا آپ کرائیا۔ دو جہاناں کٹ شرع زنجیر، شخصیت اکو دئے سمجھائیا۔ سچ درسائے اگمی تصویر، تصور بن کے بے پرواہیا۔ جوتی جلوہ نور پرگٹائے دھر دا پیر، پروردگار پھیرا پائیا۔ جس دی کاغذ قلم شاہی نال مار دے گئے لکیر، اکھراں بندسیاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر بندے گئے تدبیر، ساچی سکھیا اکو اک سمجھائیا۔ سو کرتا کریم قادر کرے کھیل بن سریر، بے نظیر دھار چلائی۔ داتا جودھا بن کے سور پیر، بے پرواہ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ویہ سو اگی ساچی سکھیا، ہر کرتا آپ درڑائیندا۔ گر اوتاراں بھوکھت لکھیا، لیکھا اتم پور وکھائیندا۔ لکھ چوراسی دسے متھیا، تھر رہن کھئے نہ پائیندا۔ گوبند لیکھا اُپر کاغذ چٹیا، پُرکھ اکال آپ پھڑائیندا۔ جس دا نشان کدے نہ مٹیا، آد جگاد جگ چوکرئی اکو نظری آئیندا۔ جس دا اتم کدے نہ جاوے بھٹیا، شتری براہمن شودر ویش نہ ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا ہر بھگونت، نرگن سرگن سرب رہیا سمجھائیا۔ آد جگاد دھر دا کنت، پت پریشور سچا ماہیا۔ وسنہارا لکھ چوراسی جیو جنت، اندج جیرج اُنہج سینج رہیا سائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس بنائی بنت، پنج تت دیونہار وڈیائیا۔ سو سوامی نرگن زرویر ساچا کنت، کنتوہل اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ ویہ سو اگی کہے موہے لگا بھاگ، بھگون دیا کھائیا۔ سچ دوارے جگیا چراغ، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ جن بھگتاں ملیا کنت سہاگ، انتر آتم لئی پرنائیا۔ جنم جنم دا دھو داغ، ڈرمت میل گوائیا۔ انتر سنا سچا راگ، انحد ناد وجائیا۔ ہنس بنا پھڑ پھڑ کاگ، سوہنگ ہنسا جاپ چپائیا۔ نظری آیا رسول پاک، پروردگار نور الایہیا۔ پت پریشور بنیا ساک، سجن شہنشاہ اکھوائیا۔ جن بھگتاں کھول کے اندروں تاک، بجر کپاٹی دتی تڑائیا۔ سچ وکھایا مندر ہاٹ، گھر گھر وچ پڑدا لایہیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیار دتا گوائیا۔ آتم سیجا بھوگ بلاس، سوہنی رُثری رُت وڈیائیا۔ لہنا چکا پرتھی آکاش، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ زرویر ہو کے وسے پاس، نراکار نظری آئیا۔ چوتھے جگ پوری کرے خواہش، نو سو چرانوے چوکرئی جگ پندھ

مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صاحبِ داتا بے پرواہیا۔ صاحبِ داتا ہر داتار، دیاوان اکھوائیندا۔ سچکھنڈِ نواسی
 ایکنکار، اکل کل ورتائیندا۔ تھر گھر لیکھا جانے آپ اپر اپار، اپرمپر اپنی کھیل کھلائیندا۔ سْت دُلا رالے اُٹھال، شبدی شبد جگائیندا۔
 وشن برہما شو ویکھ حال، حالت سب دی آپ بدلائیندا۔ ترے گُن مایا کر بے حال، پنج تت تت کُرائیندا۔ لکھ چوڑاسی کوڑ جنجال، مایا
 متا سنگ نبھائیندا۔ سچ دے نہ کوئی دھرمسال، دھرم دوارا نظر کھئے نہ آئیندا۔ لیکھا جان گُرو اوتار، پیر پیغمبر کھوج کھوجائیندا۔ شاستر
 سمرت وید پُران پاوے سار، گیتا گیان پُردا لاپندا۔ انجیل قرآنا دے ہلار، کہانی بانی بھيو چُکائیندا۔ تٹ کنارہ ویکھ ویکھنہار، سر سرور
 کھوج کھوجائیندا۔ جس دی صفت کردے رہے جگ چار، چارے کہانی چارے بانی رنگ رنگائیندا۔ جس نوں لکھ چوڑاسی مٹیا کنت
 بہتار، ناری روپ سرب درسائیندا۔ جس دا مندر اگم اپار، منزل ساچی سوہا پائیندا۔ جس دا حُجرہ سوہے سچ دوار، پروردگار آپ
 اکھوائیندا۔ روپ ریکھ تے وسیا باہر، جوتی جلوہ ڈگمگائیندا۔ آد جُگاد کھیل اپار، جُگ چوڑی ونڈ ونڈائیندا۔ کلجگ اتم سب دا پچھلا
 لاپے ادھار، گر اوتاراں پیر پیغمبراں جھولی آپ بھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر آپ اُٹھائیندا۔ پچھلا قرضہ
 دیوے لاہ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ سچکھنڈِ نواسی بن ملاح، پُرکھ ابناشی بیڑا رہیا ترائیا۔ جن بھگتاں دے کے سچ صلاح، ساچی صلاح اک
 سمجھائیا۔ پُرکھ اکال بناؤ پتا مان، ناتا توڑ جگت لوکائیا۔ ایکو سمرو ساچا ناں، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن آپے پکڑے
 بانہ، پتا پوت گود اُٹھائیا۔ سچ دوارے بخشے سرب گناہ، کوڑی کِریا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے
 بے پرواہیا۔ ویہ سو اگی کہے ویکھو اوتار، تیئیاں سچ سُنائیا۔ نیتر کھولو بھگت دوار، بھگن اکھ پرتکھ جنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ہووو
 خردار، بے خبر خبر سُنائیا۔ نانک گوبند در کھڑے تیار، ترے گُن بیٹھے ڈیرہ ڈھاپیا۔ خالی دے مندر مسجد شودوالے مٹھ گردوار، ساچا
 رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ساچا مندر سوہے نہ کوئی نرمل دیا نہ ہوئے اُجیار، جوتی جوت نہ کھئے رُسنائیا۔ کلجگ جیو رسنا پڑھ پڑھ کہانی بانی
 ڈھولے راگ ناداں وچ رہے اُچار، بھيو ابھیدا سکے نہ کھئے کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، رُت سُنجنی اک سہائیا۔
 ویہ سو اگی بکرمی سُنجنی رُت، ہر رُتری آپ مہکائیندا۔ گرمکھ بنائے ساچے سْت، ہر سَتگر دیا کمائیندا۔ نرگن ہو کے رہیا پُچھ، سرگن

پڑدا لابندا۔ نیواں ہو کے ویکھے جھک، جگت ہنکار نہ کھئے جنائیندا۔ جو اندر بیٹھا لک، سو پڑدا آپ اٹھائیندا۔ نرویر ہونے سنمکھ، سوچھ
 سروپی درس دکھائیندا۔ کوڑی کریا دیوے جڑ پٹ، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ جو سنت سہیلے گرو گرج چیلے پورب جنم گئے ژٹھ، کرم کانڈ ڈیرہ
 ڈھابندا۔ ساچی گودی لے چک، آپ اپنے گلے لگائیندا۔ اوہناں اگلا پچھلا پینڈا جائے مک، پت پرمیشور جس اپنے گھر وسائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، رت سہنجی آپ دکھائیندا۔ رت سہنجی موئی جگ، پت ڈالی مات مہکائیا۔ کریا کری سورے
 سرگ، شہنشاہ دیا کمائیا۔ بھگت بھگوان سجن لبھ، گھر ساچے میل ملائیا۔ کوڑی کریا بھجائی آگ، ترکھا ترسنا دتی جلائی۔ لکھ
 چوراسی وچوں کڈھ، گھر ساچے جوڑ جڑائیا۔ آتم سیجا چڑھیا بھج، آوندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ دھن وجایا آگئی ند، سر تال نہ کھئے
 دکھائیا۔ درشن دے کے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لیکھا رہیا مکائیا۔ ویہ
 سو آگی بکرمی کہے لیکھا چکیا، چار جگ بیٹھے نین شرمائیا۔ جن بھگتاں پینڈا مکیا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چترگپت نہ کرے پچھیا، لیکھا
 سکے نہ کھئے دکھائیا۔ کریا کرے ابناشی اچتیا، چیتن دھار اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ویہ
 سو آگی کرے نظر مہر، محبوب وڈ گوسائینا۔ پرگٹ ہویا داتا جودھا سور، کہر گرج اپنا نام دکھائیا۔ جس دی اڈیک رہی جگ دیر، جگ
 چوکڑی بیٹھی دھیان لگائیا۔ سو شبدی پرگٹ ہویا شیر، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر حکمے اندر لے گھیر، پچیا نظر کھئے نہ
 پائیا۔ سب دا لہنا دئے نیڑ، لیکھا دیوے تھاون تھائینا۔ دین مذہب دا نہ رہے جھپڑ، ذات پات نہ کرے لڑائیا۔ سچ وسائے دھر دا کھپڑ، کایا
 کھڑکی اک کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی سرب سب، ہر کرتا دیا کمائیندا۔
 گرمکھ گرسکھ سجن لبھ، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیندا۔ نو دوارے کر کے پار حد، گھر ساچا اک سمجھائیندا۔ ڈونگی ناڑ سکھمن
 ٹیڈھی جائے لنگھ، ایڑا پنگل ادھوچکارنہ کھئے اٹکائیندا۔ دھن شبد ناد پچھے جائے چھڈ، جوت نرنجن پنڈھ مکائیندا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ
 ابناشن نرویر بے سچ، سوہنی سیجا آپ ہنڈھائیندا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نور نرویر کر پرکاش، پرتھی آکاش پنڈھ مکائیندا۔ بن
 گوپی کاہن پائے راس، ساچا منڈل آپ سہائیندا۔ شبد سوامی وسے پاس، سوہنا سنگ جنائیندا۔ جن بھگتاں اک سنبہڑا جائے آکھ، دھر دا

بھيو کھلائيندا۔ ڀرم ڀرڪھ ڀرماٿما ڀرورڊگار سڄا ڀاپ، ڊوڄا نظر ڪڙي نه آئيندا۔ جس دے کول اگتي دات، جگ چوڪري مات ورتائيندا۔ سو
 کلجگ انت ميٽي اندھيري رات، صدي چوڏھويں ويڪھ وڪھائيندا۔ عيسيٰ موسيٰ محمد دسي نه ڪڙي ڀرڀات، جوتي نور نه ڪڙي چمڪائيندا۔ جس
 دي اڀي ساري شاخ، سو شناخت ڪرڻ آڀي آئيندا۔ سچ دوار ڪھول ڪي ڀاٽ، چار ورن آڀي پڙھائيندا۔ جوتي جوت سروپ ڀر، آڀي اپني
 ڪرپا ڪر، سوڀني رت آڀي سڙھائيندا۔ ويڀ سو اڳي ڀڪرمي سچ سنديسه، ڀر ڪرتا آڀي جنائيا۔ ڀرڪھ اڪال اگما نريشا، نر نرڪار نظري آيا۔
 کلجگ اتم دھريا ويسا، جوتي جاتا نور لاپيا۔ کوئي نه سمجھي اس دا بھيسا، بھيڪھادھاري اپني وچ رکھي وڏيايا۔ دين مذھب دا رپي نه
 کوئي ٿھيڪا، ذات ڀات ڏيرھ ڏھاپيا۔ جيوان جنتان سادھان سنتان ڪري بڏھ بيڪا، ساچي سڪھيا اڪ سمجھايا۔ ڀرڪھ اڪال دي دسي ٿيڪا،
 ڊوڄا ايشٽ نه ڪڙي جنائيا۔ جس دا روپ نظر نه آئي ريڪھا، ليڪھا جانے تھاون تھائيا۔ لھنا چڪي پير پيغمبر مسائڪ ملا شيخا، سعيد سنگ نه
 ڪڙي نبھايا۔ پنڊت پانداھ منگي کوئي نه بھيٽا، پتري ڪھول نه ڪڙي وڪھايا۔ جگت گزيار کوئي نه بنے ست ڀرڪھ دا بيٽا، جوتي جوت سروپ ڀر،
 آڀي اپني ڪرپا ڪر، دھر سنديسه اڪ ڊرڙايا۔ دھر سنديسه سري بھگوان، ڀر ڪرتا آڀي جنائيندا۔ ويڀ سو اڳي ڀڪرمي گر اوتار پير پيغمبر
 ويڪھو مار دھيان، پچھلي ڪيتي سرب وڪھائيندا۔ شاستر سمرت بھليا سرب گيان، ودوان وديا وچون ودت نظر ڪڙي نه آئيندا۔ چوڏاں لوڪ ڀويٽي
 انجان، چوڏاں طبق نه ڪڙي سمجھائيندا۔ شرع بدلي وچ جھان، انجيل قرآن ڏھولا کوئي نه گائيندا۔ مصله حق ڪري نه کوئي بيان، سچ امام نه
 ڪڙي منائيندا۔ ملي ڪسي نه حق مقام، محبوب نظر ڪڙي نه پائيندا۔ جوتي جوت سروپ ڀر، آڀي اپني ڪرپا ڪر، دھر دا ليڪھا آڀي وڪھائيندا۔ نيتر
 ڪھولو اوتار گر، ڀر ڪرتا آڀي جنائيندا۔ لوڪات ويڪھو مڙ، پچھلي ڪيتي سرب سمجھائيندا۔ ساچي نبھي نه ڪسي توڙ، سگلا سنگ نه ڪڙي
 جنائيندا۔ جس ڪرپا کولون گئي ڀوڙ، کلجگ جيو پچيا نظر ڪڙي نه آئيندا۔ چار گنٽ ده دشا گره ڀنڪاري سڪي نه ڪڙي توڙ، من کا منکا نه ڪڙي
 بھوآيا۔ انتر آتم ملي نه کوئي ڀڙ، ڀرماٿم سنگ نه ڪڙي رکھايا۔ سرت شبد سڪي نه کوئي جوڙ، سادھ سنت کوئن کوٽ بيٺي دھيان لگايا۔
 گوبند ڪھي ڪي گيا ڀرڪھ اڪال ڀتھ سب دي ڏور، لکھ چوراسي اپني تند بندھايا۔ ليڪھا چڪائے پنج چور، کام ڪرودھ لوبھ موھ ڀنڪار رھن نه
 پائيا۔ اپ تيچ وائے ڀرتھي آڪاش ڀائے نه کوئي شور، ترے گن مايا اپني دھار نه ڪڙي جنائيا۔ اوس صاحب دي کلجگ اتم پئي لوڙ، لوڪ ڀرلوڪ

دھیان لگائیا۔ جو لیکھ چُکائے مور تور، تورا مورا اکو دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار رسیا سمجھائیا۔
 سچ دوار سُنہنجا، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیندا۔ کھیلے کھیل درد دُکھ بھہ بہنجا، ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹائیندا۔ ایکنکار بن کے دُھر دا
 سجنّا، گھر ساچے میل ملائیندا۔ آد نرنجن نُوں پرکاش اکو رکھنا، دیپک دیا نہ کھئے جگائیندا۔ ابناشی کرتا گھر بہ ساچے سجنّا، محل اٹل آپ
 وڈیائیندا۔ سِری بھگوان مارگ دُھر دا دسنا، لیکھ لیکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ پاربرہم کرے ساچی ونڈنا، حصّہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گیت
 سہاگی سُنائے چھندنا، دُھر دا راگ الائیندا۔ دُوجا در کیسے نہ منگنا، جس جن اپنی دیا کھائیندا۔ پریم پریتی چاڑھ رنگنا، رنگ مچھئی کم
 کیسے نہ آئیندا۔ آتم دیوے اک اندنا، پرماتم اپنا کھیل وکھائیندا۔ ساچا نُوں چڑھ چندنا، چند چاندنی ڈیرہ ڈھائیندا۔ جن بھگتاں پار کرائے
 کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈنا، نیکن نیکا اپنا کھیل کرائیندا۔ بھو مکائے جیرج انڈنا، اُتہج سینج پندھ مکائیندا۔ سچئی سمجھائے اکو بندنا، دُنڈوت
 پرہ دے چرن وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں آپ درڑائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تگو اکھ، کلجگ اتم
 آپ جنائیا۔ کایا ماٹی بھانڈے سکھ، وست سچ نظر نہ آئیا۔ کوئی نہ جانے حقیقت حق، اٹھوتری سار کیسے نہ پائیا۔ جو ستجگ تریتا
 دواپر کلجگ نت نوت مارگ گئے دس، شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن کر پڑھائیا۔ پنج تت کایا چولا چھڈ گئے نٹھ، اتم پندھ مکائیا۔
 پرت کے کیسے نہ ویکھیا وت، چوڈاں لوک چوڈاں طبق دین ڈھائیا۔ سارے کہہ کے گئے پُرکھ سمرتھ، پت پرمیشور بھوئے سہائیا۔ صدی
 چوڈھویں ہو کے سب توں وکھ، وکھری دھار پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 کھول کے نین، درشن اکو وار پائیا۔ بن رسنا جہوا سارے کہن، تُوں ہی تُوں تیری وڈیائیا۔ سرن سرنائی ساچی ڈھن، سیس جگدیس
 جھکائیا۔ تُوں کرتا قادر کریم ساک سین، سجنّ اکو اک اکھوائیا۔ ساڈا لیکھا چکا الفیے نہ پڑھ عین عین، عقل وچ نہ کھئے خدائیا۔ مذہبان
 وچ نہ کھئے طرفین، شرع وچ کری لڑائیا۔ کلجگ انت سرشٹ سبائی نانا تٹا بھائی بھین، مات پت نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، ہر دھیانی آپ جنائیندا۔ تہاڈا سب نُوں بھلیا گیان، آتم گیانی نظر کھئے
 نہ آئیندا۔ سچ سروور کرے نہ کوئی اشنان، اٹھسٹھ تیرتھ جگت نہائیندا۔ شبد ناد سُنے نہ کوئی گان، رسنا جہوا پڑھ پڑھ سادھ سنت

سرب کُرائیندا۔ کسے نظر نہ آیا اشٹ سِری بھگوان، گرنٹھاں پنٹھاں سیس سرب جھکائیندا۔ جس دا لیکھا آد انت مہان، مہا اکتھ کتھ سمجھائیندا۔ جس دا تیر نرالہ بان، انیالا آپ چلائیندا۔ جس نون گوہند کہا پُرکھ اکال پرتپال، ساچی سیو کھائیندا۔ جو سنت سُپیلے گر گر چیلے بنائے اپنے لال، لالن اپنی گود اُٹھائیندا۔ کایا اندر ساچا مندر وکھائے دھرمسال، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیندا۔ دیا باقی جوت جگائے بے مثال، مسل بھگتاں آپ بنائیندا۔ اوتھے لیکھا چُکے شاہ کنگال، وڈا چھوٹا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جس مُریداں پُچھیا آ کے حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ اوہ سب دا حل کرے سوال، خالی مُڑ کھئے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان کھیل کھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پروردگار، لاشریک تیری سرنائیا۔ تون آد جگادی سانجھا یار، عالمین تیری وڈیائیا۔ تیرے سجدہ کریئے سچ دوار، درگاہ ساچی سیس نواٹیا۔ تیرا جلوہ نور ظہور کسے بند نہ ہووے چار دیوار، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ تیری صفت کرے نہ کوئی وچ سنسار، بے انت تیری وڈیائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نکه نھے بچے لوکات ہونے خبردار، تیرا ڈھولا راگ الاٹیا۔ تون کلمیاں وچوں وسیں باہر، علماں والیاں دا بنے نہ کوئی یار، عالم بھيو کھئے نہ پائیا۔ جس اُپر رحمت آپے کریں زینکار، محبوب ہو کے کریں سچ پیار، کایا حُجرہ اک سمجھائیا۔ طیب ہو کے ویکھیا بیمار، قریب ہو کے پاویں سار، عجیب اپنی کھیل کرائیا۔ تیری تعریف کرے نہ کھئے سنسار، حدیث وچ لیکھ اپار، لیکھا لیکھے وچ نہ آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا لیکھا دئے جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ تون سوامی سرب بھرتبر، ہر گھٹ ربیا سمائیا۔ جگ چوکرئی ویکھیا تیرا سویمبر، ناری بھکت سرب پرنائیا۔ جگ چوکرئی کریا ویکھ اڈمبر، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ بھاگ دسے نہ لگا کسے کندر، ڈونگھی غار نہ کھئے رُشنائیا۔ کلجگ جیو رسنا کہندے وڑیئے اندر، اندر وڑ کے مندر نہ کھئے سہائیا۔ من واسنا بنھے کوئی نہ بندر، دہ دس اُٹھ اُٹھ بھجے واہو داہیا۔ بجر کپاٹی تئے نہ جندر، بنکاری گرھ نہ کھئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا لیکھا دئے وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سچ رسول، محبوب تیری سرنائیا۔ تیرا حُکم سانوں قبول، حُکمے وچ تیری لوکائیا۔ اُمت اُمتی گئے بھول، اُٹھ تیری سار کسے نہ پائیا۔ نہ کوئی جانے سچ اصول، اصلیت نظر کسے نہ آٹیا۔ رسنا جہوا ڈھولا گاؤندے فضول، فیصلہ اندر نہ کھئے کرائیا۔ جگت وِدیا وچ ہو مجبور، الفیے نال کرن لڑائیا۔ اپنا جانے نہ کھئے قصور، کسر اعشاریئے نال جگت دین

اُٹائیا۔ گھر گھر کوڑی کریا پایا فنور، فتویٰ دے نہ دیوے کھئے سزائیا۔ پروردگار ہووے نہ کھئے مشکور، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ دروہی
خُداے دی ساڈا رہیا نہ کھئے دستور، دست نال دست نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہو سہائیا۔ مہربان
میرے محبوب، عیسیٰ موسیٰ محمد دئے جنائیا۔ تیرا ویکھیا اک عروج، عرشاں اُتے بیٹھا سوہیا پائیا۔ تیرا گھر سدا محفوظ، محفل اکو اک
وکھائیا۔ کلجگ اتم ویکھ اپنی کوٹ، صدی چوڈھویں ربی کُرائیا۔ مُلا شیخ مارن جھوٹھ، جھوٹھی بغل قرآن اُٹھائیا۔ جگت مٹے نہ ترشنا
بھوکھ، مایا ممتا نہ کھئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ نرگن پھیرا پا گئی گہیر، گہر گمبھیر تیری
سرنائیا۔ کلجگ کٹ شرع زنجیر، شریعت اپنی دے سمجھائیا۔ بھرے بھلا جگت فقیر، فقرہ حق نہ کھئے سنائیا۔ تیری نظر نہ آوے سچ
تصویر، تسبیح مالا گل رہے لٹکائیا۔ روضیاں وچ ہووے جو بھیر، مسجداں وچ کعبے کر مکھ رہے کُرائیا۔ کوئی تگے نہ جا کے تینوں
نظیر، نظریہ تیرے نال ملائیا۔ جھوٹھا دے پنج تہ سریر، خاکی بُت کورن نظری آئیا۔ پڑدا چُکیا نہ شاہ حقیر، حقیقت حق نہ کھئے وکھائیا۔
چوٹی چڑھیا نہ کھئے اخیر، فرید کوکے دئے ڈبائیا۔ اُچی بانہ کڈھ کے کہے کبیر، قبران وچ سُن کے نیترا اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ اتم سارے ہوئے
دلگیر، دلدار ملے نہ سچا ماہیا۔ کوڑی دے ملکہ جاگیر، شہنشاہ شہنشاہی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا
کر، ساڈا لہنا دئے مُکائیا۔ ساڈا لہنا دئے آپ خُدا، خالق تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرے نالوں تیرے ہوئے جُدا، جُز نال جُز نہ کھئے ملائیا۔ کریا کر
میرے مہربان، محبوب تیری شرنائیا۔ تیرے نام دروہی اسیں ہوئے حیراں، حیرانی ساڈے اُتے چھائیا۔ صدی چوڈھویں انت ہونا فنا، بچیا کھئے
رہن نہ پائیا۔ اُمت بھری دے گناہ، اللہ رانی تین شرمائیا۔ خاوند پکڑے نہ کیسے بانہ، بیوی بھجے واہو داہیا۔ کلمہ سکے نہ کوئی سُننا، نعرہ
حق نہ کھئے جنائیا۔ فتویٰ سب تے دیوے لا، لاشریک حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سر رکھ
ہتھ میرے مہربان، تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا دے کے گئے بیان، اکھراں وچ سمجھائیا۔ تیرا بھیو نہ پایا کیسے انجیل قرآن، کعبے وچوں ہتھ کیسے نہ
آئیا۔ ڈھولے گاؤندا جگت جہان، بئی دند صفت صلاحیا۔ تیرا ملیا نہ کیسے نشان، نشانہ نظر کھئے نہ پائیا۔ ویلا وقت ایہ پہچان، بے پہچان
پھیرا پائیا۔ نرگن ہو کے سرگن دوارے بن مہان، مندر اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ

توفیق تیری نظری آئی۔ سچ توفیق دے تیرے ہتھ، رحمت اکو نظری آئی۔ رفیق سارے گئے تھ، سبج سہیلے مکھ بھوائیا۔ شریک ہو کے کراں جھٹ، جھگڑا پیا لوکائی۔ ست سنتوکھ دھیچ رہیا نہ ہتھ، سائتک ست نہ کھئے ورتائی۔ تیرے ملن دی کھولے کوئی نہ اکھ، دوئے لوچن ویکھن جگت لوکائی۔ منصور سولی چڑھ کے بولیا حق، نعرہ تیرا نام لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی دے مان وڈیائی۔ وڈیائی دیون والی وہہ سو اگی، ہر اکیسا دھیان لگائی۔ جس دی کھیل سدا انڈیٹھی، کلجگ نیتر نظر کھئے نہ پائی۔ جس نے گوبند دتی چٹھی، ماچھوواڑے بن اکھراں ہتھ پھڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لیکھا رہیا سمجھائی۔ چٹھی اندر گوبند پیار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ وہہ سو اگی بکرمی ستاراں ہار، پچھلا لیکھا آپ جنائیندا۔ جودھے سورے اٹھ لال، پوت سپوتے آپ اٹھائیندا۔ تیرا سوہے اک دوار، سمبل ڈیرہ لائیندا۔ نہ کوئی مندر چار دیوار، چھپر چھن نہ کھئے چھہائیندا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ دیا باقی کر اجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ شبد انادی بول جیکار، دھر دا راگ سُنائیندا۔ وشن برہما شو کر کے خبردار، برہمنڈ کھنڈ اٹھائیندا۔ ترے گن مایا پنج تت دئے سہار، دھر دا حکم جنائیندا۔ اکٹھے کر تیئی اوتار، بھگت اٹھاراں جوڑ جڑائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد رکھے نال نال، شبد اشارے نال وڈیائیندا۔ نانک گوبند کر پیار، پریم پریتی اک وکھائیندا۔ نو سو چرانوے چوکڑی اترے پار، کلجگ ویلا وقت سہائیندا۔ صدی چودھویں ہووے خوار، خواری گھر گھر آپ پوائیندا۔ چوڈاں وڈیا گئی ہار، آتم پرما تم میل نہ کھئے ملائیندا۔ پنڈت پاندھا تلک للاٹ لا لا ہوئے گوار، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیندا۔ مُلا شیخ مصلہ لے نہ کھئے وچار، تعریف طرف نہ کھئے درڑائیندا۔ گرتھی پنٹھی کرے نہ کوئی سچ وپار، ونجارا روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ سچ سروور کوئی نہ سکے ٹھال، اٹھسٹھ تیرتھ تٹ گنگا گوداوری جمنا سُستی کنارہ جگت ویکھ وکھائیندا۔ دین مذہب ہوئے بے حال، سُرتال نہ کھئے وجائیندا۔ نیتر روون شاہ کنگال، شہنشاہ سکھ وچ نظر کھئے نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ تیری کردے سارے بھال، ٹون بھالیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ دھن بھاگ کلجگ اتم کریا کیتی دین دیال، دیا ندھ ہو کے پھیرا پائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگت لے اٹھال، اٹھ اٹھ اپنی گود بھائیندا۔ گرسکھ ویکھ ساچے لال، لڑی اپنے نام پروئیندا۔ اندر وڑ کے پچھیں حال، باہروں نظر کیسے نہ آئیندا۔ پریم پریتی اندر کرے پرتپال، بن سیوک سیو کھائیندا۔

ويہ سو اڳي بکرمي ٻاڙ ستارا بنه دلال، دلالی دهر دی آپ کھائیندا۔ لیکھا جانے حق حلال، حق حق آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچ ور، در تیرے سیس سرب نوائیندا۔ سرب نوا یا سیس جگدیس، جگدیش تیری وڈیائیا۔
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ چکی لئی پیس، پیسن پیس سیو لئی کھائیا۔ کلمیاں دسی حدیث، حضرت ہو کے کری پڑھائیا۔ نانک نرگن گایا
 نر نرکارا گیت، تند ستار رباب وجائیا گو بند کلفی توڑا دهر سیس، صاحب ستگر ویکھے چائیں چائیا۔ جن بھگتاں گرمکھاں گرسکھاں دے
 کے گیا اسپس، ڈھولا راگ سنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کرے آپ سچ بخشیش، بخشش اپنی جھولی پائیا۔ چار جگ دی میٹ کے
 ریت، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نانا توڑ مندر مسیت، گھر وچ گھر دئے وکھائیا۔ میل ملا کے اوچ نیچ، راؤ رنگ دئے جڑائیا۔ ساچا کلمہ دس
 حدیث، سوہنی کرے پڑھائیا۔ وچے ودھائی پیس اکیس، ایکنکار حکم ورتائیا۔ لیکھا چکے ہست کپٹ، ہست کپٹ اکو روپ دیوے وکھائیا۔
 جن بھگتاں کدے نہ دیوے پیٹھ، کروٹ اپنی لئے بدلائیا۔ چار ورتاں جھولی پاوے بھیکھ، نام امولک آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم دئے سنائیا۔ ساچا حکم دئے سندیس، دهر دی دھار جنائیا۔ ستجگ ساچا اکو ہوئے نریشا، راج راجان
 بے پرواہیا۔ جس دا بھگت ادھارنا دهر دا پیشہ، پیشینگوئی سرب سنائیا۔ جس حکم اندر وشن برہما شو مہیشا، گپت گنیشا سیو کھائیا۔
 جس دی سُرپت اند تیتیس کروڑ کرے اڈیکا، نت نت دھیان لگائیا۔ جس دا ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیل سدا انڈیٹھا، انڈیٹھری کار
 کھائیا۔ جس دی صفت اندر نام گایا چار وید پُران اٹھارن دھیائے گیتا، تیس بتیس مسلیاں وچ سمجھائیا۔ نانک گو بند دسی اُس دی ریتا،
 ریتیان بے پرواہیا۔ کسے ہتھ نہ آوے وچوں مندر مسیتا، کایا اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جانے بھو جیو جی کا، جاننہارا آپ ہو جائیا۔ رواداس
 چمارا کہہ کے گیا اُس دا میل ساڈھے تن ہتھ سین کا، نانا پنج تت وکھائیا۔ اوہ کدے بنے نہ سکا پتر دھی کا، جن بھگتاں دیا کھائیا۔ رس پین
 نہ دیوے پھیکا، امرت رس اک جنائیا۔ صدی پیسویں ہوئے نیکن نیکا، نیرن نیرا ہو کے پھیرا پائیا۔ جس دی گو بند رکھ کے گیا اڈیکا، اوہ
 ڈھیا سٹا سوہنی سیج ہنڈھائیا۔ سو صاحب پُرکھ اکال سدا جیتا، جن مرن وچ نہ آئیا۔ آد جگادی سد پاک کدی نہ ہوئے پلینتا، پتت پاپی
 دئے ترائیا۔ ایتھ اوتھ سجن میتا، سکلا سنگ نبھائیا۔ شاہ سلطاناں کرے خالی کھپسا، در در گھر گھر دئے پھرائیا۔ لیکھ چکائے اوچاں

نیچاں، نیچوں اُوچ دے وکھائیا۔ گرمکھ ویکھے گوبند سچ باغیچہ، پھل پھلواڑی انت مہکائیا۔ چرن پریتی بخش پریتا، میل ملاوا سہج
 سُبھائیا۔ کوڑا رین نہ دیوے ریٹھا، مٹھڑا رس بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ اتم ہوئے سہائیا۔ کلجگ انت
 سہائی ہووے آپ، اپنی دیا کھائیندا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبران مینا باپ، سو پتا پُرکھ اکال آپ اکھوائیندا۔ سو صاحب سِدھا دے
 اپنا جاپ، آتم پرما تم جوڑ جُڑائیندا۔ کوڑی کِرپا کر کے پاک، پنت پاپی پار ترائیندا۔ پاربرہم برہم ناتا جوڑ کے ساک، سجن ہو کے ویکھ
 وکھائیندا۔ اندر وڑ کے کھول تاک، پڑدا دئی چُکائیندا۔ گرمکھاں دے کے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ اشارہ دیوے بناں ہاتھ، بناں اکھاں
 رُوپ سمجھائیندا۔ اوس پریتم ولّ لو جھاک، جو پریتم تھادے اندر ڈیرہ لائیندا۔ جس دے سیس سوہے تاج، جگدیش کھیل کھلائیندا۔
 اوس دا دو جہاناں راج، شاہ سلطانا اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ساچی سکھیا
 دیوے دات، رحمت آپ کھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ سچا چند چڑھائیا۔ جن بھگتاں سُنائے ساچی گاتھ، میل ملا کے پتا
 باپ، پوت سپوتا گود سہائیا۔ اپنے ملن دی آپے دس کے جاچ، مارگ پاندھی دیوے پائیا۔ من منوا نہ کرے ناچ، مت متوالی پرے ہٹائیا۔
 گرمکھو تھادی سیوا کرے بن کے سچا ساک، سجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا گھر گھر دے
 چُکائیا۔ لیکھا گھر گھر انت چُکاؤنا اے۔ کلجگ اکلا پندھ مکاؤنا اے۔ کوڑی کِرپا بُرج ڈھاؤنا اے۔ مایا ممتا موہ مٹاؤنا اے۔ ہوئے ہنگتا
 گڑھ تڑاؤنا اے۔ بھکھا ننگتا گلے لگاؤنا اے۔ چار ورن سنگت وچ ملاؤنا اے۔ شتری شودر ویش براہمن رہن کوئی نہ پاؤنا اے۔ ساچا
 منتر نام درڑاؤنا اے۔ چار جگ دا جھگڑا مکاؤنا اے۔ پوجا پاٹھ اک سمجھاؤنا اے۔ جوگ ابھياس اک بُجھاؤنا اے۔ تیرتھ تھ اک بناؤنا
 اے۔ ساچا ہٹ اک کھلاؤنا اے۔ دئی دویت میٹ کے پھٹ، پئی نام سچ بندھاؤنا اے۔ اکٹھے کرے جھیور جٹ، چھبے نائی رنگ چڑھاؤنا
 اے۔ گرسکھاں کھول کے اندر اکھ، در آیاں اپنا درس وکھاؤنا اے۔ جگت نالوں کر کے وکھ، وکھرے مندر آپ بہاؤنا اے۔ پورب جنم دا
 دے کے حق، لہنا سرسے والا چُکاؤنا اے۔ جو خزانہ رکھیا ڈھک، سو سبناں جھولی پاؤنا اے۔ کر کے کھیل اگمی نٹ، سوانگی اپنا
 سوانگ وکھاؤنا اے۔ ہر سنگت لیکھے لائے رت، رتی رت رنگ رنگاؤنا اے۔ ساچی دے کے آتم مت، ودیا برہم اک پڑھاؤنا اے۔ ترے گن

پئے نہ کوئی رٹ، پنچم آگ نہ کھئے لگاؤنا اے۔ بھانڈے بھرے جو ہونے سکھ، وچ سوہنی وست ٹکاؤنا اے۔ بھگتاں دا گا کے آپ پہلوں جس، پھیر اپنا نام سمجھاؤنا اے۔ نرگن ہو کے سرگن وس، سرگن پھیر مات وڈیاؤنا اے۔ سرگن باہروں دے جٹ، اندر پُرکھ سمرتھ ڈیرہ لاؤنا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیس اکیس وقت سہاؤنا اے۔ بیس اکیس جگت جناؤنا اے۔ ہر بھگت پرہ اٹھاؤنا اے۔ ساچا وقت آپ سمجھاؤنا اے۔ نرگن درس دیدار کراؤنا اے۔ جنم جنم دی میٹ کے حرص، ہوس سرب گواؤنا اے۔ غریب زانیاں اُتے کر کے ترس، فرشوں چُک عرشاں اُپر بہاؤنا اے۔ پُرکھ اکال آیا پرت، پت پرمیشور پھیرا پاؤنا اے۔ جس اگی دی گوبند لا کے گیا شرط، تس نوں صحیح سلامت گود اٹھاؤنا اے۔ کرے کھیل آپ ندھڑک، بھے بھو نہ کھئے جناؤنا اے۔ دو جہان نہ جائے اٹک، منزل پندھ آپ مکاؤنا اے۔ جو پچھرہ گیا فرق، ہُن فیصلہ ٹھیک کراؤنا اے۔ اس اُتے کسے دا کوئی نہیں ہرکھ، جو گر اوتاراں لوکات گھلاؤنا اے۔ جس دا نام سچا کھڑگ، کھنڈا اکو بتھ چمکاؤنا اے۔ اس دی سچ دوارے چڑھت، مندر اپنا آسن لاؤنا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبرو اپنی اکھراں نال لکھی ویکھو پڑھت، قلم شاہی لیکھ پھیر سمجھاؤنا اے۔ پرہ دے نام دا نہ لکے کوئی دھڑت، دھڑے بازی ختم کراؤنا اے۔ گرمکھاں لیکھا چُکیا نرک سورگ، دوزخ بہشت دوباں توں پار کراؤنا اے۔ جتھے کھیل کرے اسچرج، اچرج لیلآ آپ وکھاؤنا اے۔ بن کے جودھا سورپیر مرد، مردانگی اک کھاؤنا اے۔ گرسکھو تہاڈے نال ونڈے درد، تہاڈا دکھ اپنی جھولی پاؤنا اے۔ تہاڈا پچھلا لاپیا قرض، مقرؤض اپنا ہؤلا بہار کراؤنا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، رُت سہنجنی آپ سہاؤنا اے۔ ہاڑ ستاراں سہنجنی رُتی، رُتاں وچوں بدل کے آئیا۔ گوبند بھاگ لگا پُتیں، گرمکھ سوہنے نظری آئیا۔ اُجل ہوئی پُرکھ اکال دی ککھی، جوت اکالن خوشی منائیا۔ اینہاں آگن نہ ویکھنی پھیر لٹک کے پُٹھی، مات گرہ نہ پھیرا پائیا۔ من واسنا کول رہے نہ لُچی، کوڑی کِریا دیوے گوائیا۔ چار ورنان وچوں گرمکھو تہاڈی آتما کرے سُچی، مانک موتی دئے بنائیا۔ جس نے تہاڈی سرت اٹھائی سٹی، شبد ہلونا اک لگائیا۔ ہُن ویلا نہیں گوبند ہتھ رکھے اُتے کُجی، پڑدا تھوڑا تھوڑا چُکائیا۔ پُرکھ اکال دی رمز اکو سُجھی، سوجھی سب نوں دیوے پائیا۔ مہر نظر کر کے سب دی بدل دیوے بدھی، بدھو رہن کھئے نہ پائیا۔ جے نامے بنائی جھگی، تہاڈا بھگت دوارا دتا سہائیا۔ ایہو مسل مشہور جگ رہ جائے آگھی، چار کُنٹ

ڈھولا گائیا۔ دین مذہب دی چڑھی رہن نہ دینی کوئی گڈی، ڈور سب دی رہیا کٹائیا۔ شرع شریعت کر کے ڈڈی، اتم منہ دے بہار
 سُٹائیا۔ کلجگ اودھ ویکھے پگی، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ رحمت رہیا کماٹیا۔ رحمت کماٹے
 آپ سلطان، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ ثابت نظر نہ آئے کیسے ایمان، عملن وچ دے نہ کھٹے لوکائیا۔ مندر مسجد شودوالیاں مٹھاں اندر بیٹھے ہوئے
 بے ایمان، گرو دوار گر ایشٹ نہ کھٹے جنائیا۔ دے جاگدیاں اکھاں نال راتی کوڑا کرن حرام، سچ سچ سمجھ کھٹے نہ پائیا۔ اندر وڑ کے کہن ساڈا
 تیرے اُتے مان، تیری سیو کماٹیا۔ کاغذاں وچوں بول کے کچھ نہ کہے بھگوان، صفتاں وچ بیٹھا اپنا آسن لائیا۔ اوہ ویکھنہارا والی دو جہان،
 جس گر اوتاراں پیر پیغمبراں نور دتا درسائیا۔ اوہ پکڑنہارا جیو جہان، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ ایسے کر کے گوہند دے کے گیا بیان،
 ویہ سو اکی دھیان لگائیا۔ داتا آوے نوجوان، نوبت اپنا نام وجائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں تھوڑے کرے پروان، جنہاں گوہند پروانے ہتھ گیا
 پھڑائیا۔ محمد دی چار یاری مار کے آپ دھیان، پھڑ اُنگلاں نال بلائیا۔ مؤسے دا اکو سن پیغام، تیاں رنگ چڑھائیا۔ ایسے دا سن کے آگلا
 پچھلا پیغام، ستاں سوجھی ہور دوائیا۔ ست تین دس دا کھیل مہان، چار چوڈس لوک ویکھ وکھائیا۔ چوڈاں طبقات ویکھے مار دھیان،
 چوڈھویں چند تین کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا دئے درڑائیا۔ بھیو ابھیدا ویکھ کھلدا، ہر خالق خلق
 کھلائیا۔ گوہند دا باغیچہ ویکھو پھلدا، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ ویکھو حال وشو گل دا، چار ورن ملے سرنائیا۔ کوئی تول نہ ساچے تُلدا، تولن
 ہارا جن بھکتاں اپنے کنڈے لئے چڑھائیا۔ پت پریشور آد جگاد کدے نہ بھلدا، اہل روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ہرجن ساچے لئے جگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اساں ویکھے بھکت، جو تیرے وچ سمائیا۔ اوہ چھڈ کے سارا جکت، جیون تیری جھولی
 پائیا۔ بن جھٹکائیوں گئے جھٹک، بن کسائیوں چھری دتی وکھائیا۔ اوہ پے کے سدھی سڑک، گوہند ملے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنی رت رہیا وڈیائیا۔ گوہند نال کر کے میلا، مل مل خوشی منائیا۔ ہویا سچ وقت سہیلا، سہنجنا رنگ
 رنگائیا۔ بھاگ لگا گرو گر چیلا، چیلا گر نظری اکو آئیا۔ لکھ چوراسی نالوں گر اوتار پیر پیغمبر کر کے ویہلا، خالی ہتھ چرناں وچ لیا
 بہائیا۔ تھادی بھیٹا جو چڑھدا رہیا بکرا لیل چھیلا، چھری گواں گھات کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ

کھائیا۔ ٹھاڈی کرنی ہندا رہیا جھٹکا، جگت سیس کٹائیا۔ ٹھاڈے بھردے رہے کایا مٹکا، ماٹی خاک خوشی منائیا۔ ہُن ویلا آیا اوہ وقتا، جس دی سمجھ کیسے نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی حال ہووے خستہ، خالص گرمکھ تیرے نظری آئیا۔ پرہو دا نام جنہاں لایا سستا، کوڈیاں اتوں ہٹ وکائیا۔ اینہاں رکھے کنبھی نکا، باہر سکے نہ کھٹے کڈھائیا۔ جنہاں پڑھ کے ورقہ ورقہ، پھیر ستگر دتا بھلائیا۔ تنہاں انت لبھے کوئی نہ پٹکا، خالی ہتھ دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لہنا دینا رہیا مٹکائیا۔ جو پڑھدا رہیا نال مصلہ، جہوا نال سُنائیا۔ اُس دا نظر نہ آیا اصلا، اصلیت سکے نہ کھٹے سمجھائیا۔ اوہ کھر دی جوئے پئے نسلا، پٹھ بہار اٹھائیا۔ ساچا ملے کوئی نہ وصلا، محبوب انگ نہ کھٹے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار آپ سمجھائیا۔ جو رسنا پڑھ پڑھ دسدے رہے جگ، عمل اپنا نہ کھٹے کھائیا۔ اوہ جوئے وچوں جوں بھوکن کگ، کاگاں وچ اوہ کاگ جو وشٹے وچ سہائیا۔ ڈھوراں دے کھاون ہڈ، چم درشتی چرم نال ملائیا۔ پڑھیا لکھیا اینھے جانا چھڈ، بن ستگر جگت نہ کھٹے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ جو رسنا پڑھ پڑھ دسدے رہے گیت، بتی دند چٹرائیا۔ تنہاں اندر نہ ملیا میت، بھرے بھلے پھردے رہے وچ لوکائیا۔ سو اتم نیچاں وچوں نیچ، گکرمی نظری آئیا۔ ساچے در نہ ملے بھیکھ، بھچھیا نام نہ کھٹے پائیا۔ دھر بھننے اُپر سیخ، کباب سوہنا دئے بنائیا۔ جس ویلے اینہاں دی نکلے چیک، سُنن والے جان کُرائیا۔ جینا چر صاحب ستگر شبدی آپ نہ ملے جسدی سدا اڈیک، نیچ گھر اپنا پھیرا پائیا۔ باقی سب دی جھوٹھی پریت، لگی توڑ نہ کھٹے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ گر اوتار سُن کے کلام، اُنکلاں کٹاں وچ پائیا۔ بھڑی کی کھیل کرے امام، عمل سب دے ویکھ وکھائیا۔ جنہاں حُجریاں وچ کیتا حرام، تنہاں پھڑ پھڑ لئے اٹھائیا۔ جنہاں مندران وچ نال رکھیا شیطان، کام کرودھ لڑائیا۔ جنہاں گردواریاں وچ اکھاں نال کیتا نشان، دھیاں بھیناں لین تکائیا۔ سو سارے ہوئے بے ایمان، بیوہ رُوپ نظری آئیا۔ انت رُڑھائے اوس طوفان، جس وچوں سکے نہ کھٹے بچائیا۔ گرتھیاں کیسے کم نہ آئے گیان، پنڈتاں دی ودیا سمجھ نہ کھٹے رکھائیا۔ مُلاں دا مصلہ نہ سکے پچھان، الف سکے نہ کھٹے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، بیس اکیسا ویکھن آئیا۔ بیس اکیسا کہے میری رُت سہیلی، سہنجنا سنگ نبھائیا۔ جوبن رٹری وڈ البیلی، بھجے واہو داہیا۔ پریتی کہے میں گوبند

چیلی، چیلیاں وچوں نظری آئی۔ بھگت دوارے آ کے ویکھی میری سنگت سہیلی، سبجناں وچوں سبج بن کے سنگ نبھائی۔ جگت شریعت نالوں ہو کے ویہلی، ویلا وقت رہی سہائی۔ اینہاں ملیا دھر دا بیلی، کلجگ ییلے وچوں باہر کڈھائی۔ اوہ وسے سدا نویلی، گھر سچے سوہیا پائی۔ جتھے دیپک جگے نہ کوئی تیلی، تیل باقی نظر کھئے نہ آئی۔ اچرج کھیل پرہہ کل کھیلی، خالص خالصہ لیا اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن لیکھے اپنے لائی۔ ہرجن کہن اٹھو سارے، سچ دیو سناٹیا۔ پرہو جو تیرے بنا رہے کوارے، کنت مات نہ کھئے پرناٹیا۔ بے شک ماں پیو ساڈے مکھ نوں لائے چھہارے، پنج تت والی ناری دتی پرناٹیا۔ سکھ آسن سیجا کوئی نہ چاڑھے، بھوگ بلاس کرے لوکائی۔ ایسے کر کے گوہند تیرے آگے کڈھے ہاڑے، توں ویکھیں میرے گرمکھ سوہنے لاڑے، جنہاں دی لڑی تیرے نال جڑائی۔ اوہ ویلا وقت اوہ رت ویہ سو آگی بکرمی ستاراں ہاڑے، ہر جو اپنا رنگ رنگائی۔ اوہ چل کے آئے تیرے دوارے، دوارکا بیٹھی مکھ شرمائی۔ جیہڑے مؤسے مل نہ سکے نظارے، تیرا نظارہ تگ تگ خوشی منائی۔ توں پرہہ پریم چاڑھیں اپنے کھارے، وٹنا سوہنا نام لگائی۔ ہن ویلا نہیں صرف پنج تارے، پنج پیارے اکیاں نالوں ساچی سکھی دتی بنائی۔ ستگر کوئی نہیں کیتا تھو بہاڑے، جو بتیاں نال منائی۔ کریا ندھان ٹھاکر سوامی ہو کے آپے تارے، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ اچے مندر اوس چاڑھے، جس منزل بیٹھا بے پرواہیا۔ پتران وانگ کرے پیارے، دھیاں وانگ گودی لے بٹھائی۔ اکھیں ویکھے آپ دُلاڑے، نیتر لوچن اکھ کھلائی۔ گرمکھو تسیں تر گئے سارے، ساری سنگت نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ جن بھگت کہن اٹھو بھائی، بھیناں دیو صلاحیا۔ جگاں پچھوں رت سہنجی آئی، پرہہ دیا آپ کھائی۔ نرگن ہو کے آیا ماہی، سرگن لے جگائی۔ جس ویلے گوہند بوٹا پٹیا کابی، دھیان اک وچ ٹکائی۔ بے شک مینوں سرشٹ کہے شدائی، میرے گرسکھاں دیویں وڈیائی۔ توں دھر دا سچا ماہی، میں تیری آس تکائی۔ میں ماچھوواڑے دا راہی، پاندھی بن کے چلاں چائیں چائیا۔ توں سچا سچ گوسائیں، سچکھنڈ اپنا ڈیرہ لائی۔ میں تیری سیو کائی، بچے نیہاں ہیٹھ دبائی۔ میں تیرا درشن گرمکھاں دیاں کرائی، مینوں لوڑ رہی نہ رائی۔ میریاں سکھاں دی دھونی شاہی، ڈرمت میل مٹائی۔ میں اپنے تن دی خاک ڈھیری اچے تگ نہ اٹھائی، ندیڑ وچ دتی ٹکائی۔ اوہ ویلا آوے گرمکھو جس ویلے اپنی کھیل دے سمجھائی، لکھ چوراسی دے

چُکائیا۔ ایس ویہ سو اکی دی ساریاں پئے دُہائی، دو جہان جان کُرائیا۔ مہراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، گوبند نال مل کے گرمکھاں دین آیا ودھائی، وادھا تہاڈی گل وچ پائیا۔ وادھا ہووے گرمکھ گل، کلوئا آپ جنائیندا۔ کرتا قیمت نہ لائے کوئی مل، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ ایہ سوہنی پھلواڑی اکمڑا پھل، لوکات ویکھ وکھائیندا۔ جو سچ پریتی گیا گھل، آپ اپنی آپ لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے دیا کمائیندا۔ ویکھے بھگت سوہنے سچھے، سمت اکو نظری آئیا۔ بھگوان ولّ آون بھجے، بھگت روپ وٹائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال اینہاں ولّ تگے، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ گوبند کہے میرے بچے، جو بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ پریم اندر سچھے، پیار اندر فربانی رہے کرائیا۔ اینہاں نوں لوڑ رہی نہ مدینے مکے، گردواریاں دا گھر نہ کھئے بنائیا۔ ایسے کر کے جگت جہان وینہدے ہوئے ہکے بکے، حقیقت اینہاں دی جھولی پائیا۔ ایہ کیوں گان اکھراں والے تپے، جنہاں امرت چھکیا بے پرواہیا۔ ایہ کیوں کرن جوگ ابھاس والے رتے، جنہاں دا جوگ ابھاس دتا کٹائیا۔ ایہ کیوں تن بھبوت ملن گھٹے، جل دھارا سیس کرائیا۔ ایہ کیوں تیرتھ تٹاں اُتے پھرن ٹھہرے، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ اوہ جنہاں نوں گھر بیٹھیاں ملیا پرہ سمرتھے، داتا دانی ہوئے سہائیا۔ پہلوں دئے اپنی اکھ، آخر اپنا میل ملائیا۔ ایہ ہن نہیں رہے کچھے، کچیاں توں پگے دئے بنائیا۔ سچ دوارے ہوئے سچھے، سچ دتی وڈیائیا۔ اینہاں نوں دُھر سندھیے ملے پتے، پت پریشور سچ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگت کہن کون سُناؤندا، دُھر دا راگ جنائیا۔ ساچے سنت کہن کون مناؤندا، زٹھڑے گلے لگائیا۔ گرمکھ کہن کون گود سہاؤندا، دُرمت میل دھوائیا۔ گرسکھ کہن کون جگاؤندا، جو نیترا اکھ کھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پُرکھ اکال پھیرا پاؤندا، نرگن ہو کے ویکھن آئیا۔ پچھلا لیکھا ساڈا مکاؤندا، آگے تہانوں دئے وڈیائیا۔ ساڈے ساریاں وچوں گرمکھ کہن گوبند ایہو چاہندا، میرے گرسکھاں ملے وڈیائیا۔ دوجی بنت نہ کھئے بناؤندا، دلایلاں وچ نہ وقت لنگھائیا۔ اکو ڈھولا پُرکھ اکال دا گاؤندا، گاگا گرسکھاں ربیا سُنائیا۔ گرسکھو تہاڈے نال پریم کرے پرہو من بھاؤندا، تہاڈا من اپنے وچ چھپائیا۔ تہاڈی سیجا اُتے سؤندا، سوہنی آپ وچھائیا۔ جس ویلے پریم پیار اندر گرمکھ گاؤندا، سوہنا راگ الائییا۔ ایہو ویلا وقت سہنجنا آپ سہاؤندا، رت زٹری مات مہکائیا۔ ویہ سو اکی بکرمی

جن بھگتاں نال سہاؤندا، بھڑی رین دئے گواہیا۔ اگلا پیندا سب دا آپ مکاؤندا، لکھ چوراسی ناتا دتا تڑائیا۔ بھگت دوارے آپ رکھاؤندا، جس دوارے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان آپ اکھاؤندا، جس دا پنج تہ روپ نظر کھئے نہ آئیا۔

☆ ۲۰ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی پریم سنگھ دے گرہ ڈھلوان ضلع کپورتھلا ☆

بے آس کنارے سرشت سبائی جگ، کنارہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی لگی آگ، کلجگ انت نہ کھئے بھائیندا۔ مانس مانس ہونے کگ، ہنس روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ سچ دوارا سکے کوئی نہ لنگھ، منزل پندھ نہ کھئے مکائیندا۔ گھر سنے نہ کوئی ند، انحد راگ نہ کھئے الائیندا۔ کایا بھوری ڈونگی کھڈ، سچ نور نہ کھئے چمکائیندا۔ کوڑی کیریا کیسے نہ مکے حد، مایا ممتا موہ نہ کھئے مٹائیندا۔ کایا ماٹی خالی دسن ہڈ، پردے ہر نہ کھئے وسائیندا۔ سچ دوارے بن ستگر پورے کوئی نہ آوے چھڈ، منجھدار نہ پار کرائیندا۔ آتم پر ماتم گھر لئے نہ کوئی سد، صاحب سجن نہ کھئے ملائیندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کیریا کر، بے آس کنارہ ویکھ وکھائیندا۔ بے آس کنارہ لکھ چوراسی، جیو جنت ترن نہ پائیا۔ چاروں گنٹ کھیل تماشی، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ منڈل منڈپ برہمنڈ کھنڈ پری لوء ویکھے راسی، نرگن نیرویر نراکار ویس وٹائیا۔ لیکھا جانے پرتھی آکاسی، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ ہر گھٹ انتر ویکھنہارا نام اداسی، گہر گمبھیر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے آس کنارے سرشتی سٹی، نیتراکھ نہ کھئے کھلائییا۔ جگت واسنا لگی رچی، آتمک رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کوڑ وکار ہوئی بھکھی، ترسنا جگت ودھائیا۔ اُجل نہ کرے کھئے مکھی، ڈرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیون ہار وڈیائییا۔ دیوے وڈیائی ہر دین دیالا، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ آد جگادی بن پرتپالا، ہر پُرکھ نرنجن ویکھ وکھائیندا۔ ایکنکارا ہو رکھوالا، گھر ساچے میل ملائیندا۔ آد نرنجن جوت اُجالا، دیا باقی آپ رُشنائیندا۔ اباشی کرتا وکھائے سچی دھرمسالا، گھر گھر وچ پڑدا آپ اُٹھائیندا۔ سری بھگوان ایکاد دیوے نام ادھارا، گرہ ساچے سوہیا پائیندا۔ پاربرہم برہم میلنہارا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔

سچکھنڈ دوار سچی دھرمسالا، گرہ مندر اک وکھائیندا۔ تھر گھر ویکھے ویکھنہارا، سُن اگمی کھوج کھوجائیندا۔ دسم دواری نہ کوئی دُور
 کنارہ، نیرن نیرا اکو اک ہو جائیندا۔ جنہاں پرم پُرکھ پرماتم گھر سجن ملیا میت مُرارا، سو گرمکھ گرمکھ سُکھ آسن بہہ خوشی منائیندا۔
 سو لیکھا جانے آر پار کنارہ، بے آس کنارہ اپنا مکھ چھپائیندا۔ امرت بخش ٹھنڈی ٹھارا، نچھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ مہر نظر اٹھائے نرنکار، نرگن نرویر وڈی وڈیائیا۔ جس دا شبدی سُن ت اک اپار، اپرپم روپ
 وٹائیا۔ جس دا کھیل وشن برہما شو دھار، سو اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دا لیکھا ترے گن مایا پنج ت اکھاڑ، اٹھ ت میل سہج
 سُبھائیا۔ جس دا لیکھا اندج جیرج اُتہج سیتج لکھ چوراسی ونڈے بہنڈار، دھرت دھول آکاش پرکاش برہمنڈ کھنڈ اپنی رچن رچائیا۔ جس
 دا ناد شبد دھنکار، شاستر سمرت وید پُران رہیا درڑائیا۔ جس دا حکم آد جگاد جگ چوکرئی ورتے وچ سنسار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہر پرتپالک اک اکھوائیا۔ پرتپالک ہر گہر گمبہر، کرتا پُرکھ اک اکھوائیندا۔ جوتی کھیل بن ت
 سریر، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ چوٹی منزل چڑھ کے بیٹھا آخیر، مقارے حق سچکھنڈ دوارے سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، تارنہارا اک ہو جائیندا۔ تارنہارا ہونے آپ، پاربرہم پرہہ وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکرئی دیوے ساتھ، سگلا سنگ
 نہہائیا۔ نرگن سرگن کھیلے کھیل تماش، لکھ چوراسی رنگ رنگائیا۔ گر اوتاراں دے دے دات، پیر پیغمبران جھولی آپ بھرائیا۔ ست سرُپی
 ساکھیات، ست ستوادی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہ لیکھ اولّا، سمجھ کھئے نہ
 پائیندا۔ نت نوت اک اکلا، ایکنکار کھیل کھلائیندا۔ شبد سندیسہ سدا سدا سد گھلا، لوکھات آپ درڑائیندا۔ جن بھگت پھڑائے اپنا پلا،
 بھگون اپنا رنگ رنگائیندا۔ کایا مندر ویکھ سچ محلا، سچ سنگھاسن سوہیا پائیندا۔ دیپک جوتی آپے بلا، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ شبدی
 دھار نرویر ہو کے رلا، نراکار کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ بینتی سُننہار آپ اکھوائیندا۔ سچ بینتی
 سُنے بھگوان، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس وشنوں دتا وشو دان، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ جس برہمے کیتا برہم پردھان، برہم ودیا اک
 درڑائیا۔ جس شنکر وکھایا اک نشان، سنسا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس ترے گن مایا رجو طمعو ستو اپ تیج وائے پرتھمی آکاش کھیلیا کھیل

جہان، تتو تت جنائیا۔ جس آتم بخشیا دان، کایا ماٹی ہاڈی جوڑ جڑائیا۔ جس نے تیئی اوتار کیتے پروان، بھگت اٹھاراں کھوج کھوجائیا۔
 جس نے عیسیٰ موسیٰ محمد دسی کلام، کلمہ نبی رسول جنائیا۔ جس نوں مٹیا سرب امام، لاشریک نور الایہیا۔ جس دا لوک پرلوک سُنے
 پیغام، ناد دُھن اک سنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو بینتی سُننہار بے پرواہیا۔ بینتی سُنے پرہ ساچا جگت، پُرکھ
 اکال وڈی وڈیائیا۔ لکھ چوراسی وچوں ویکھے بھگت، بھگوان اپنی کھوج کھوجائیا۔ انتر آتم دیوے شکت، شخصیت دئے ملائیا۔ لیکھے لا کے
 بوند رکت، رتی رنگ اپنے رنگ نال رنگائیا۔ سہیلا جانے ویلا وقت، بھگت دوار دئے سہائیا۔ گرمکھاں کرے سدا مست، نام خُماری اک
 چڑھائیا۔ لیکھ مکائے کیٹ ہست، ہوے ہنگتا گرھ ٹڑائیا۔ میل ملائے اپنا دست، دستگیر آپ اکھوائیا۔ اوتھے لیکھا نہ حقیقی نہ مجازی
 عشق، عاشق معشوق دوہاں ڈیر ڈھاپیا۔ پرم پُرکھ اپنے پریم دا کڈھے آپے ارتھ، اتھو آپے دئے سمجھائیا۔ جس دی دھار کوئی نہ سکے پرکھ،
 پارکھو نظر کھئے نہ آئیا۔ مہربان مہربان مہر امرت دیوے برکھ، بن بادل دئے برسائیا۔ جن بھگتاں ناتا توڑ سوگ ہرکھ، چنتا غم دئے چُکائیا۔
 بے آس کیناریوں پار کرائے بے دھڑک، جگت دھار نہ کھئے واپائیا۔ ادھو چکارنہ جائے اٹک، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سچ بینتی اپنی جھولی پائیا۔ سچ بینتی سُنے گجھ، انہو کھیل کھلائیندا۔ انتر آتم لئے بُجھ، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیندا۔
 جن بھگتاں دے کے اکھی سُدھ، من مت بُدھ ڈیرہ ڈھاپیندا۔ نرگن دھاروں شبدی اٹھ، سرتی سرت جگائیندا۔ امرت جام پیا کے گھٹ،
 رس اکو اک وکھائیندا۔ ٹھا کر ہو کے جاوے تھ، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوت پرکاشے نرمل نور اشٹبھج، جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ اشٹبھج آد شکت بھوانی، بھيو ابھیدا آپ کھلائیا۔ جس دا نور اوبو نورانی، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔
 سُنہ سُنہ جگت کہانی، رسنا کہہ کہہ تھگی لوکائیا۔ ساچے مندر منزل چڑھیا نہ کھئے مہانی، نیر درس کھئے نہ پائیا۔ جل دھارا پیتا نہ ٹھنڈا
 پانی، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ جنہاں کِریا کرے شہنشاہ آپ سُلطانی، ستیاں لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار
 سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی پُرکھ اکال، ہر کرتا دیا کھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ویکھنہارا سچ سچ دھرمسال، دھرم دوارا اکو سوہا پائیندا۔
 ستجگ تریتا دواپرکجگ ہر بھگت سہیلے لئے اٹھال، گر چیلے میل ملائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک جگائیندا۔ گھر

وچ گھر دئے وکھال، مندر سوہنا اک وڈیائیندا۔ دیوا باقی کملاپاتی اکو بال، محل اٹل رُشنائیندا۔ امرت آتم جام پیال، ترسنا بھکھ بھجھائیندا۔
 نانا توڑ کال مہاکال، دئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیندا۔ انحد شبد وجائے تال، تلوڑا اکو اک وکھائیندا۔ بھگت نشانی بھگون آپ بنائے اپنے لال، لالن اپنا
 رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دین دیال دیا کمائیندا۔ سُنے بینتی دیناں ناتھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جس نے گر
 اوتاراں دتا ساتھ، پیر پیغمبران ہویا سہائیا۔ جس دی زرگن سرگن گائے گاتھ، ڈھولا راگ الاٹیا۔ جس دا سمرن پوجا پاٹھ، جوگ ابھاس
 جگت سمجھائیا۔ جس دا گوپی کاہن کھیل منڈل راس، سوہنی سخیان سنگ بنائیا۔ جس دا دو جہاناں تاک، برہمنڈ کھنڈ بند کرائیا۔
 جس دی نظر نہ آئے کیسے واٹ، بے آس بیٹھی سرب لوکائیا۔ جس دا پتن اکو گھاٹ، شہنشاہ داتا ہر اکھوائیا۔ جس دا آتم ساچی ذات،
 پرما تم رُپ سمجھائیا۔ جس دی بھگت ڈھر دی شاخ، شناخت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس توں آد شکت بھوانی منگے دات، سنگھ آسوار
 بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ جس دا لیکھا باہر قلم دوات، شاہی کاغذ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا بودھ آگادھ آگئی وجے ناد، سارنگ سرنگا کم کیسے نہ
 آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سو تارنہارا بے پرواہیا۔ تارنہارا جانو ایک، ایکنکار ہر اکھوائیندا۔ ستجگ تریتا
 دوپر کلجگ جس دی سرب اڈیک، نیتر نین سرب اٹھائیندا۔ سو صاحب ستگر دین دیال شبد سرُپی پاونہارا بھیکھ، بھکھیا اپنا نام
 ورتائیندا۔ ساچا کلمہ دسے حدیث، حضرت اکو نام سمجھائیندا۔ بھگت ادھاری بن جگدیس، جگدیش کھیل کھلا ئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 جس دی کر کے گئے تصدیق، سو تصوّر مُصوّر اپنا آپ جنائیندا۔ شبد سرُپی ڈھر دا میت، مِت پیرا پھیرا پائیندا۔ لیکھ چُکائے اوچ نیچ،
 شتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ وکھائیندا۔ جن بھگتاں کدے نہ دیوے بیٹھ، کروٹ بدل اپنا مکھ سنمکھ آپ کرائیندا۔ کلجگ اتم بدلے
 ریت، ریتیان پھیرا پائیندا۔ پھری دروبی جگت مسیت، مُلا شیخ مسائک سرب گر لائیندا۔ پنڈت پاندھا مارے چیک، شوڈوالا مٹھ نہ
 کھئے سہائیندا۔ گرُودوار کوڑی کریا بدلی نیت، گر کا شبد نہ کھئے کمائیندا۔ بے آس کنارے جنہاں صاحب ستگر ملیا ٹھیک، پتن بیڑا اک
 وکھائیا۔ تنہاں لگے سچ پریت، پریتیان توڑ نہائیا۔ مانس جنم جگ جیودیاں جاون جیت، مریاں ملے بے پرواہیا۔ ساچا دھام دسے اندیٹھ،
 جس دا نقشہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اونھ اکو اک گیت، تُوں میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا

کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھائے کرتار، ہر کرتا دیا کھائیندا۔ کوڑ دواویوں کرے پار، بے آس آس وچ بدلائیندا۔ جس وچ امرت ٹھنڈا
 ٹھار، دھارا اکو اک وٹائیندا۔ جس دا روپ نظر نہ آئے وچ سنسار، بن ستگر پڑدا کھئے نہ لائیندا۔ اوہ کھیڑا اکم اپار، جیہڑا پرم پُرکھ بنائیندا۔
 چند سورج نہ کھئے اُجیار، تارا منڈل نہ کھئے سہائیندا۔ بھائی بھین ساک سین نہ کھئے مٹر یار، پتا پوت نہ گود اٹھائیندا۔ سیج سہنجی نہ کوئی
 نار، کنت کنتوہل نہ کھئے بنائیندا۔ کوڑی سخیاں کوئی نہ منگلاچار، جگت گیت نہ کھئے سُنائیندا۔ ساچے مندر کھیل کرے آپ نرنکار، نرگن
 نیرویر اپنا رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوار اک پرگٹائیندا۔ سچ دوارا دسے کایا اندر آپ، اپنی دیا
 کھائیا۔ جس دی ساگراں وچوں کسے نہ آئی ہاتھ، ٹلیاں پربتیاں اتوں سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دی جگت و دیا دسے نہ کوئی جاچ، چوڈاں و دیا
 رہی کُرائیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر آکھ کے گئے ساکھیات، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سو صاحب ستگر شبد سوامی وسے ساچے
 گھاٹ، گھر پتن ڈیرہ لائیا۔ سو گرمکھ کہے نو دوار مکا کے واٹ، کوڑی کریا پندھ چُکائیا۔ نرگن ہو کے سرگن دیوے ساتھ، سکلا سنگ
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سدا سہیلا اک اکھوائیا۔ کایا مندر اندر تٹ کنارہ، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ جس دا
 جانے نہ کوئی دوارا، در دروازہ آپ کھلائییندا۔ جتھے نئیئا نوکا دیوے نہ کھئے سہارا، کھیوٹ کھیٹا روپ نہ کھئے دھرائیندا۔ جتھے کرے نہ کھئے
 پیارا، پریم پریتی گود نہ کھئے اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اوس کنارے ڈیرہ لائیندا۔ بے آس کنارہ ڈونگھا ساگر،
 کلجگ پار نہ کھئے کرائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ تریا کایا گاگر، پندھ اپنالے مکائیا۔ سچ دوارے ست سوامی ہو کے حاضر، ساچے بیڑے لے
 چڑھائیا۔ جس نوں کھندے دُھر دا ٹھاگر، سو ٹھوکر سچ لگائیا۔ جن بھگتاں نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ ست بناوے اک
 سوڈاگر، سوہنا وچ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ پار کنارہ لنگھے پور، پُری لوء پار کرائیا۔ برہمنڈ
 کھنڈ پینڈا پچھہرہ جائے دُور، دُور دُراڈا نیڑے نظری آئیا۔ جس ہرجن ہر کرتا ملیا آپ ضرور، ضرورت پوری دئے کرائیا۔ اپنا دس سچ
 دستور، ساچی سکھیا دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں نال بھگونت ہونے مشہور، بن بھگتاں بھگون کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، لیکھ چُکائے بے پرواہیا۔ لیکھ چُکائے بے پرواہ، بے انت دیا کھائیندا۔ ستگر شبد بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ سچی مٹیا

دئے ملا، پُرکھ اکال اکھ کھلائیندا۔ پچھلا لیکھا وہیئا توں دئے مٹا، سچا سئیا رنگ اک رنگائیندا۔ لہنا دینا ڈونگھے کھاتے دیوے پا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی مئیا جے درشن پاؤنا، ڈرگا اشٹبھج نظری آئیا۔ پرم پُرکھ پرما تم اک مناؤنا، جس ملیاں ملاوا ہووے ہر گھٹ تھائیا۔ آتم پرما تم ڈھولا ساچا گاؤنا، نرگن زرویر کرے پڑھائیا۔ کایا مندر اک سہاؤنا، گھر وچ گھر سوبھا پائیا۔ آد شکت زمل جوتی نور جگاؤنا، دیوا باقی کھلا پاتی اکو اک ٹکائیا۔ آتم سیجا سچ سنگھاسن اک وچھاؤنا، سوہنی سیج سہائیا۔ کھلا پاتی اک مناؤنا، دئے جوڑ بن ہتھان ڈھیہہ پینا شرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، میلن ہارا ساچے گھر، دُور نیڑا پندھ مُکائیا۔ دُور نیڑا چُکے پندھ، پاندھی نظر کئے نہ آئیا۔ لیکھا چُکے بتی دند، رسنا جہوا نہ کئے پلائیا۔ جس اُپر ستگر آپ ہوئے بخشند، بخشش اپنی جھولی پائیا۔ جنم کرم دی ٹئی لئے گنڈھ، پُورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ بھیو کھلائے آتم پرما تم ہنگ، برہم پڑدا دئے چُکائیا۔ پُوری کرے آسا منگ، ترسنا روگ مٹائیا۔ گھر سجن دیوے اند، اند اند وچوں درسائیا۔ سچ سنائے دُھر دا چھند، کرے اک پڑھائیا۔ خوشی وکھائے بند بند، بندنا اکو اک سنائیا۔ ساڈھ تے ہتھ چاڑھ رنگ، کایا چولی دئے رنگائیا۔ کِرپا کر سورا سرنگ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوس دوارے اشٹبھج آپے منگاں رہی منگ، دئے جوڑ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ اشٹبھج کہے میری ترل جوانی، نور نوراں وچوں نظری آئیا۔ سنگھ آسوار میرا شیر شیروانی، شہنشاہ دتی مان وڈیائیا۔ کھنڈا چگر دُھج میرا لاثانی، جس دی سمجھ کچھ نہ پائیا۔ گرمکھ وِرا بھگت میری بھیٹا دیوے قربانی، بن کایا بن تت بن رت اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ میں ہوواں اُس دے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ شبد رنگیلا ساچا رتھ، رتھوایی ویکھاں بے پرواہیا۔ میرے رنگیلے اٹھے ہتھ، اٹھاں تتاں دیاں وڈیائیا۔ جس دھار وچوں آئی تھ، پرگٹ ہو کے لوکات ویس وٹائیا۔ اتم اوسے وچ جانا رچ، آپ اپنا انت چھپائیا۔ سچ سندیسہ جاناواں سچ سچ، سدا اک درڑائیا۔ جس ویلے نو سؤ چرانوے چوکرئی جگ ستجگ تریتا دواپر کلجگ لوکات جائے نچ، بن نٹوآ اپنا سانگ ورتائیا۔ ہر کا نام بھلے جیو جنت کایا ماٹی کچ، ساچا مندر نہ کھئے سہائیا۔ اوس ویلے پرم پُرکھ پرما تم نرگن زرویر صاحب سمرتھ، لوکات ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں کھول کے اپنی اکھ، نچ نیتر درشن دئے کرائیا۔ باقی لہ لہ جان تھک، لہیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اک دوار سوہے تیرتھ تھ، جتھے بے آس بیٹھن ڈیرہ

لائیآ۔ بے آس کنارہ بنے صاحبِ داہٹ، جتھے ہر کا نام ورتائیآ۔ جن بھگتاں پچھے بھگون تھے، پاندھی ہو کے کھوج کھوجائیآ۔ پورب لیکھا پوری کرے آس، آساوت ویکھ وکھائیآ۔ ہر کا بھگت کدے نہ ہووے نراس، نراسیاں وچوں اپنی آس بدلائیآ۔ درشن دیکے پوری کرے خواہش، خالص اپنا روپ جنائیآ۔ جن بھگت بنائے جگت بدمعاش، بدمعاشی وچوں دتی کڈھائیآ۔ سو صاحبِ ستگر سورا سرینگ چرن پریت بندھائے نات، ناتا اپنے نال جڑائیآ۔ گرمکھ لکھ چوراسی اترے پار گھاٹ، گھاٹا کھئے نظر نہ آئیآ۔ بھگت بھگوان ملن دی پہلی سہاگی رات، بھنڑی رین خوشی منائیآ۔ بن رسنا جہوا بئی دند کریئے بات، باطن اپنی خوشی وکھائیآ۔ سچ کنارے لگے بھاگ، بھاگ گرمکھاں جھولی پائیآ۔ دپیک جوت جگئے چراغ، تیل باقی نہ کھئے وکھائیآ۔ انتر آتم اُچائے اک ویراگ، ویراگی اپنی دھار پرگٹائیآ۔ شبد اگئی وچے ناد، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیآ۔ پھڑ کے ہنس بنائے کاگ، کاگ ہنس روپ وٹائیآ۔ دھن بھاگ جو بیاس کنارے گئے جاگ، ہر جاگرت جوت رُسنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تارنہارا بے پرواہیآ۔ تارنہارا پروردگار، بے پرواہ اکھوائیندا۔ آد جگادی سانجھا یار، مجلس اک وکھائیآ۔ حق مقامے ہو تیار، درگاہ ساچی سوہبا پائیندا۔ لاشریک کھیل اپار، شریعت اپنی اک درڑائیندا۔ کلمہ بول جیکار، نغمہ نام سنائیندا۔ کائنات کرے خبردار، سچ پیغام اک الائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دے کھڑے دوار، در درباری سوہبا پائیندا۔ صدی چوڈھویں جس دی کرے پکار، اللہ رانی نین اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بے آس کنارہ ویکھ وکھائیآ۔ بے آس کنارہ کہے محمد، ویلا انت وپائیآ۔ جس رحیم ماری رمز، رحمت نال سمجھائیآ۔ جس کھل لہائی شمس، منصور سولی دتا چڑھائیآ۔ تس دی سوہنی دسے بنت، گھڑن بھنہار بے پرواہیآ۔ سو صدی چوڈھویں ویکھے انت، چوڈاں طبقات پھول پھلائیآ۔ میری اوسے آگے ممت، دیئے جوڑ عرضوئیآ۔ پروردگار میری ربی کوئی نہ ہمت، حوصلہ بیٹھا ڈھاپیآ۔ میری اُمت کرے علت، عالم علم پڑھ پڑھ تھکی لوکائیآ۔ مُسلم سنی سب دی دسے ذلت، خواری اتم سر تے چھائیآ۔ سچ پیار پریم نہ کوئی ملت، کلمہ حق نہ کھئے درڑائیآ۔ لیکھا چُکیا بہشت جت، دوزخ اکو نظری آئیآ۔ نار پرنائے نہ کھئے بن کے کنت، کرتا انگ نہ کھئے لگائیآ۔ مُلا شیخ مسائک بھرے بھلے سنت، ثابت نظر کھئے نہ آئیآ۔ کوڑی کریا جگت ویکھے مہنت، مہما ہر نہ کھئے سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا دینا تھاون تھائیآ۔ لیکھا دیونہار

پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ کلجگ اتم ہونے سرب بے بس، زور سکے نہ کھئے چلائیآ۔ مہربان دین دیال جن بھگتاں کھولے اکو اکھ، آخر اپنا میل ملائیآ۔ دُور دُراڈا آوے نٹھ، برہمنڈ کھنڈ ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنت سہیلے لئے رکھ، رکھیا کرے تھائوں تھائیا۔ نام پدارتھ دے کے وٹھ، کایا بھانڈا دئے بھرائیا۔ اندر وڑ کے گاوے جس، دُھر دا سو بلا سچ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ ملاوا دئے ملائیآ۔ سچ ملاوا پریم پریت، بن پریم سچ نہ کھئے کھائیآ۔ جن بھگت اولڑی ریت، ریتوان آپ وکھائیآ۔ کایا کعبہ مندر مسیت، سوہنا حُجرہ دئے سہائیآ۔ ساڈھے تن ہتھ مندر انڈیٹھ، گھر وچ گھر دئے وڈیائیآ۔ گرو دوار دسے اتیت، جتھے ترے گن نظر کھئے نہ آئیآ۔ پنچ وکار رہے نہ نیچ، اوچو اوچ اک اکھوائیا۔ اوس دوارے گرمکھ لنگھے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھن وکھائیآ۔ جنہاں پریم پُرکھ پرما تم نال لائی پریت، سو بھگت روپ وٹائیآ۔ باقی سارے صاحب کولوں منگدے بھیکھ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، بھگتن مینا اک اتیتا ترے گن لیکھا دئے چُکائیآ۔ سچ پریتی ستگر دھار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ کر کے گئے برہما ست چار، سنت کمار نال وڈیائیآ۔ براہ بخش کے اک آدھار، یگے پُرش رنگ رنگائیندا۔ ہاو غریو کریا دھار، نر نرائن جوڑ جڑائیندا۔ کیل من کر پیار، در دروازہ اک وکھائیآ۔ رکھو دیو نین آگھاڑ، ستویں اپنے وچ چُھپائیندا۔ پرتھو دے کے آگئی دھار، متس جل دھارا وچ ڈبائیندا۔ کچھپ چُکا کے سر تے بھار، دھنتر اپنا پڑدا لاپندا۔ موہنی روپ جس کرایا نرنکار، ہنسا اپنا رنگ وکھائیآ۔ نر سنگھ جس نے لیا اوتار، باون اپنا ویس وٹائیندا۔ جس نے ہری ہر کیتا کھیل اپار، نر نرائن کل وکھائیآ۔ جس نے پرس رام پاسہ دتا ہار، رام رام روپ پرگٹائیندا۔ جس وید ویاسا بنایا جگت لکھار، کاپن کرشن مُکند منوہر لکھمی نرائن ساچی سخیان منگل گائیندا۔ جس بودھ آگادھ دتی دھار، جس مؤسی جلوہ کیتا اُجیار، جس عیسیٰ بنایا برخوردار، محمد دے کے چار یار، یاری یاراں نال رکھائیآ۔ جس نانک نرگن جوت کری اُجیار، پنچ تت چولا سوہا پائیندا۔ جس گویند کھنڈا کر تیار، شبد کھڑگ ہتھ پھڑائیندا۔ جس لیکھ بھوکھت لیکھائے وارو وار، چارے ویدان وقت نال پڑھائیآ۔ جس شاستر سمرت پُران دتا آدھار، اٹھ دس کھوج کھوجائیندا۔ جس انجیل قرآن کیتا پَسار، تیس بتیس ڈھولا گائیندا۔ جس کھانی بانی کر پرچار، پرچہ سب دے آگے پائیندا۔ جس دھرو پربلاد لایا پار، بل باون کھیل وکھائیآ۔ جس امریک دتا آدھار، جنک اپنا رنگ رنگائیندا۔

جس بدر سُداما سدھنا نام دیو درشن دتا دکھال، جے دیو اپنی سیو لگائیندا۔ جس ڈبڈے پاتھر لائے پار، بینی پڑدا آپ چُکائیندا۔ جس پانہا گنڈھیا نال روداس چمار، جس کبیر جُلاہے اپنا گھر وکھائیندا۔ جس گنکا دتی سیکھال، جس بدھک دتا اُٹھال، جس اجامل اپنا نام درڑائیندا۔ سو کرتا پُرکھ کرنیہار، کلجگ اتم نرگن نرویر لائے اوتار، کل کلکی ویس وٹائیندا۔ سمبل وسے دھام نیار، محل اٹل ڈیرہ لائیندا۔ دیوا باقی جگائے اپار، تیل سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ کھانی بانی وسیا باہر، شاستر سمرت وید پُران نظر کیسے نہ آئیندا۔ بھگت وچھل بن گردھار، گروور سنت سہیلے ویکھ وکھائیندا۔ چتربھج جس کیتا آکار، اشٹبھج جوڑ جڑائیندا۔ کالکا کیتا کال سنگار، سوہنا رنگ رنگائیندا۔ سو صاحب ستگر سب دا پالن ہار، پرم پُرکھ ویکھ وکھائیندا۔ بے آس کنارے جو بیٹھے راہ وچار، تنہا رہبر ہو کے میل ملائیندا۔ پریم پریم پریت اپنی دئے سیکھال، جس پریت وچوں پریم نظری آئیندا۔ لبھیاں کھئے نہ سکے بہال، کھوجیاں کھوج نہ کھئے کھوجائیندا۔ جس اُتے ستگر شبد ہووے دیال، تیس اپنے گھر ملائیندا۔ سچ دوار وکھا سچی دھرمسال، مندر اکو اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر پڑدا آپ اُٹھائیندا۔ پڑدا اُٹھائے بے آس کنارے، بے بس دے لوکائیا۔ پوجا کر کر جو جن ہارے، تنہا لیکھا لیکھے پائیا۔ گھر وچ کھول بجر کواڑے، دئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑے، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ لیکھے لائے کڈھے ہاڑے، ہاڑ ہاڑ وچ ملے وڈیائیا۔ پرم پُرکھ دے جو گرمکھ چڑھ گیا کھارے، سوہنا سگن منائیا۔ سو اُترے پار کنارے، ادھوچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ اشٹبھج بن سوانی آگے پانی وارے، کلس امرت ہتھ اُٹھائیا۔ بھگت بھگوان دے سچ دُلاڑے، جو دُلھے بن کے پھیرا پائیا۔ منزل چڑھن اوس چبارے، جس دا تاک گنڈا نظر کیسے نہ آئیا۔ ڈھولا گاون گر اوتارے، پیر پیغمبر نعرے سچ لگائیا۔ رسنا بن رسنا کہن واہوا نر نرنکارے، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ کلجگ اتم کوٹاں وچوں تھوڑے تارے، جنہاں اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا لیکھا دئے چُکائیا۔ دُھر دا لیکھا مکے مات، جگت جیو رہن نہ پائیا۔ کوڑی کریا میٹے اندھیری رات، ساچا چند اک وکھائیا۔ جن بھگتاں ناتا جڑے پتا پوت باپ، پُرکھ اکال انگ لگائیا۔ سچ دوارے لے کے جاوے ساتھ، وشن برہما شو بیٹھے سیس نوائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت ڈھولا گاؤندے سوہنگ گاتھ، تُوں میرا میں تیرا دوہاں ہووے نہ کدے جدائیا۔ ملیا میل پُرکھ سمراٹھ، درگاہ ساچی

دے وڈیائیا۔ جتھے اکو جوت نؤر پرکاش، دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں منزل دے چُکائیا۔ منزل پینڈا جائے مُک، واٹ رہن کھئے نہ پائیا۔ بھگتاں میلِ ملیا ابناشی اچت، چیتن سُرتی دے کرائیا۔ سَتجگ وکھائے ساچی رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ کوڑی کِریا جڑ دیوے پُٹ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھابیا۔ نام پدارتھ دیوے سچ سچ، سوہنی وست جھولی پائیا۔ جو کایا مندر اندر بیٹھا لک، سو سوچھ سروپی ہو کے نظری آئیا۔ آگے دا پینڈا جائے مُک، پچھدی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی جائے چُھٹ، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ مات گریہ پھیر نہ لے چُک، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ بھگوان کہے بھگت آ میرے سَت، سَت دُلا رے تینوں دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگاد جُگ چوڑی نِت نوت بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگت لکھ چوڑاسی وچوں تھوڑے، جنہاں دیوے مان وڈیائیا۔ بھتے ڈھولے سوپلے گاؤندے دوہرے، رسنا جہوا تال وجائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا گرمکھ وِلا ہوڑے، ہوڑا سسے اُپر لگائیا۔ آتم پرما تم نال جوڑے، ہنگ برہم پاربرہم وچ سہائیا۔ جُگ جنم دی ٹئی پرہ پھڑ کے واگان موڑے، اندرے اندر دے بھوٹیا۔ تنہاں گرمکھاں کارج سوڑے، جنہاں سار ہر جو پائیا۔ کِریا کر گمبھیر گورے، گہر پڑدا دتا کھلائی۔ کوڑی کِریا نہ ہون بولے، بدل دیوے جگت لوکائیا۔ اُلٹا کر کے نابھی گولے، امرت جھرنا دے جھرائیا۔ میلِ ملا کے ساول سولے، سُرتی شبد کاپن نال جڑائیا۔ نؤر ویکھیئے عالمین اولے، الہی اکو اک درسائیا۔ پنچ وکار نہ کرے حملے، ہوؤلا بہار دے کرائیا۔ جن بھگتاں لوڑ رہے نہ وجاؤن دی طبلے، جنہاں اندر اٹھ پھر احد دُھن دے جنائیا۔ اوہناں نوں جگت کہے پگلے، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ اوہناں دے لیکھے مکے سگلے، سنگی پایا ہر رگھرائیا۔ اوہ بیٹھے کایا مندر سچ بنگلے، گہر گہر وچ ڈیرہ لائیا۔ اوتھے لوڑ نہ سورج چند رے، جوتی نؤر نؤر رُشنائیا۔ بھگت بھگوان اک اندلے، اند اند وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا مارگ اک درڑائیا۔ بھگت بھگوان مارگ انوکھا، شاستر سمرت وید پُران رہے جس گائیا۔ جس دے وچ کدے نہ دھوکھا، کوڑی کِریا نہ کھئے رُلائی۔ جُگ چوڑی پچھوں ملے موقع، جنہاں اپنا بھيو کھلائی۔ باقی جیو جنت سادھ سنت کلجگ نیند سَتے گوڑھی لا کے ڈھونکا، نِج نیترا اکھ نہ کھئے کھلائی۔ گرمکھ وِلا پرہ ملن دا رکھے شوٹقا، شاستر سمرت وید پُران کھڑا لیا چھڈائیا۔ پنڈت ہو کے اپنی کایا اندر دیوے پریم پیار دا چوٹکا، سوہنا ٹھاکر لے بہائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیون ہار ہو جائیا۔ بھگت بھگوان دیوے لیکھا، لکھت سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ گر اوتاراں
 پیر پیغمبراں واک کراؤندے چیتا، چیتن سب نون رہیا کرائیا۔ کلجگ اتم پر م پُرکھ پر ماتم آوے ایکا، ایکنکارا پھیرا پائیا۔ جس دی سارے
 رکھدے ٹیکا، نیتر نین نین اٹھائیا۔ سو جن بھگتاں کرے بُدھ بیکا، وویکی اپنی دھار سمجھائیا۔ میل ملاوے گرمکھ جوں پتا پیار بیٹا، جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتر نین نظر اٹھائیا۔ نیتر نظر پر بھو اٹھاؤندا اے۔ جگ جگ اپنی دیا کھاؤندا اے۔ کلجگ اتم ویکھن
 آؤندا اے۔ بیاس کنارہ اک سہاؤندا اے۔ نگر کھیڑا پڑدا لاہندا اے۔ ڈھلویں ڈھلا ہو کے ڈیرہ لاؤندا اے۔ جس دا رنگ کوئی سمجھ نہ
 سکے لال کنچن سوہا پیلا چٹی دھار نیلا کالا سجن سہیل، اپنا کھیل وکھاؤندا اے۔ جس دا دو جہان اک پرانت، دُور دُراڈا نہ کھئے درڑاؤندا
 اے۔ نو کھنڈ ست دیپ لکھ چوراسی جس دی شاخ، اندج جیرج اُتہج سینج چارے کھانی آپ سمجھاؤندا اے۔ چارے بانی جس دی
 آواز، پرا پستی مدھم بیکھری ڈھولا راگ الاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا سچ سماج، ستمگری ساچی نام ہتھ پھڑاؤندا اے۔ بھگت
 سنت جس دے سیوک داسی داس، گرمکھ گرسکھ گود اٹھاؤندا اے۔ واک بھوکھت جو قلم شاہی نال گئے اکھ، آخر اوبناں ویکھ وکھاؤندا
 اے۔ چل کے آوے اپنے گھاٹ، پتن بہہ کے خوشی مناؤندا اے۔ جنہاں گرمکھاں دے حصے آئی آج دی رات، تنہاں رُٹری رُت نال وڈیاؤندا
 اے۔ جگت جگ نہیں کوئی بات، گاتھا دُھر دی آپ سناؤندا اے۔ پریم پریم پریتی پا کے پرہہ دا بننا ساک، سجن اکو اک اکھاؤندا اے۔
 کیسے کم نہ آؤنا پنج تت چولا کایا ماٹی خاک، اتم مڑھی گور دباؤنا اے۔ کیسے نہ پُچھنی ذات، شتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈاؤنا
 اے۔ جنہاں مل گیا پرہہ کلاپات، تیس کملی رملی اپنے گھر وساؤنا اے۔ بے آس کنارہ چھڈنا پئے تاٹ، آسا وچوں دُھر دی آس پُچاؤنا اے۔
 ایس پنڈ دی سب دی مُکنی واٹ، اگلا پیئدا بیتیا پھیر کیسے نہ ڈھاؤنا اے۔ جتھے وسے پُرکھ سمراتھ، سوامی اکو نظری آؤنا اے۔ ایتھ
 جوٹھے جھوٹھے سجن ساک، مٹر سنگ نہ کھئے نبھاؤنا اے۔ جس دا آپاشک اوسے نون بناؤنا مات، دوجی مٹیا نہ کھئے وکھاؤنا اے۔ جس مٹیا
 دا کنت سہاگ، پُرکھ اکال اک وڈیاؤنا اے۔ جے نہیں جاگیا آگے جانا جاگ، گر شبدی اکھ کھلاؤنا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیون ہارا ساچا ور، بھگتن مٹیا ٹھانڈا سیتا سچ پریتا، پریم پریم پیار پر ماتم آتم، آتم پر ماتم آپ رکھائیا۔

☆ ۲۱ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ داؤد پُر ☆

لکھ چوڑاسی اوہناں مکے، آون جاون رہن نہ پائیا۔ صاحب ستگر جنہاں پُچھے، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ لکھا رہن نہ دیوے جگت گئے، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیا۔ من واسنا جو رہے رُٹھے، آتم کر کے لئے ملائیا۔ رائے دھرم نہ پھڑ پھڑ کئے، چتر گپت نہ لیکھ وکھائیا۔ اوہناں بھاگ جاگن سٹے، جنہاں سٹیاں لئے جگائیا۔ بھگت بھگوان دے بنے پئے، پوت سپوتے رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ لکھ چوڑاسی مکے پندھ، سو صاحب ستگر آپ مکائیندا۔ دین دیاں ہو بخشند، بخشش رحمت آپ کرائیندا۔ جگ جنم دی تٹی گنڈھ، شبدي ڈوری تند بندھائیندا۔ گرمکھاں منسا پوری کر کے منگ، آسا اپنے نال رکھائیندا۔ گھر پرکاش چاڑھ کے چند، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ سچ سوامی بن کے سنگ، سکلا سنگ رکھائیندا۔ گرہ مندر دیوے اند، منگل اکو اک سُنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ لکھ چوڑاسی چکے جھیڑا، جھکڑا انت رہن نہ پائیا۔ پر م پُرکھ آتم پر ماتم ویکھے وسیا کھیڑا، کایا کھیڑکی آپ کھلائییا۔ نرگن ہو کے زرویر دیوے گیڑا، چاروں کُنٹ آپ بھوئیا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیرا، سوچھ سروپی رُوپ وکھائیا۔ مہربان ہو کے کرے مہرا، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ہوئے آپ سہائیا۔ ہرجن کہے میری کئے لکھ چوڑاسی، دیئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ آگے دیوے نہ کوئی بھاسی، بھاسی گل نہ کھئے پائیا۔ چنتا رہے نہ کوئی اداسی، ہوئے روگ نہ کھئے ستائیا۔ پھیرا پائے نہ منڈل راسی، پُریاں لوں نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے مکائیا۔ ہرجن کہے لیکھا مکے چوڑاسی لکھ، جنم جنم نہ کھئے بھوئیا۔ صاحب ستگر پت لئے رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نیج نیتر کھول کے اکھ، آخر اپنا میل ملائیا۔ جگ جگ بھگتاں دیوے حق، حقیقت ساچی جھولی پائیا۔ ساچا مارگ اکو دس، دہ دشا ہوئے سہائیا۔ میل ملائے بسس ہس، پریم پریتی اک وکھائیا۔ جنم کرم دی پوری آس، آساوت آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا بے پرواہیا۔ جن بھگت کہے آون جاون، لکھ چوڑاسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ملے میل پت پاون، پت پریشور ہوئے سہائیا۔ جس نے گڑھ توڑیا لنکا راون، شبدي ڈنک وجائیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر گاون، راگان ناداں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہے میرے بھگوت، تیری سچ سرنائیا۔ کوڑا ناتا جیو جگت، جگت ہتھ کسے نہ آئیا۔ لکھ
 چوراسی لہے مکت، نیتر نین ربی اٹھائیا۔ بن ستگر پورے کسے نہ آوے سرت، سوئی سرت نہ کھئے اٹھائیا۔ نظر نہ آئے اکال مورت، سچ نور
 نہ کھئے رُشنائیا۔ نام وجے نہ دھر دی تورت، انراگی راگ نہ کھئے سُنائیا۔ ویلے انت ساچی کرے نہ کھئے مہورت، مُحبت سچ نہ کھئے وکھائیا۔ ناتا
 دسے نہ کوڑو کوڑت، کوڑی کِریا پردہ دئے چکائیا۔ بخشے چرن نہ سچّی دھوڑت، ٹکا نام نہ کھئے لگائیا۔ کلجگ جیو مورکھ مؤڑھت، ہومے
 ہنگتا بھری لوکائیا۔ بن شبد گیان ہومے مورکھ، من مت نہ کھئے چترائیا۔ جن بھگتاں پرہہ نوں پئی ضرورت، ضروری اپنا میل ملائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتاں بنیا میتا مٹر، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھائیا۔ چوٹی چڑھ کے ویکھے سخر،
 سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ زرگن دھاروں آوے نکل، زرویر بے پرواہیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران گا گا بناؤندے مسل، مصلہ حق قرآن
 سُنائیا۔ اُس دا لیکھا آد جگادی اصل، اصلیت سچ دئے پرگٹائیا۔ سچ ست کرائے وصل، محبوب اپنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں رنگ ویکھ چڑھدا، گھر ساچے خوشی وکھائیا۔ ناتا تئے جھوٹھ جڑ دا، گڑھ ہومے
 رہن نہ پائیا۔ اگنی تت آپے سڑدا، امرت میگھ اک برسائیا۔ کرے کھیل نرائن نر دا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگتاں دیوے دھر دا مان، ہر کرتا دیا کھائیا۔ شبد سندیشہ سچ فرمان، دھر دا راگ جنائیا۔ کایا مندر
 سہائے مکان، گرہ ساچی خوشی وکھائیا۔ امرت رس پین کھان، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ ہتھ پھڑا دھرم نشان، دو جہاناں دئے جھلائییا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا سنگ آپ رکھائیا۔ بھگت جن وڈی وڈیائی، ہر وڈا وڈ وڈیائیندا۔ ساچے گھر ہوئی گڑمائی،
 سبجّ اکو نظری آئیندا۔ میل ملاوا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک رکھائیندا۔ جگت وچھوڑا ہووے ناہیں، دوہرا اپنا ساک بنائیندا۔ پیا پریم
 پکڑے باہیں، انگن گودی آپ سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا سنگ آپ نہائیندا۔ جن بھگتاں پھڑا ویکھو
 بانہ، کلجگ انت دیا کھائیندا۔ دھر سندیس سچّا ناں، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیندا۔ ہومے سہائی تھاوں تھان، تھان تھنتر کھوج کھوجائیندا۔
 لیکھے لائے جنی مان، پتا پوت نال وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ بھگت جنی جگت مات،

پرہ دیونہار وڈیائیا۔ کلجگ مٹی اندھیری رات، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھابیا۔ کریا کر پُرکھ سمراتھ، سمرتھ پُرکھ ہوئے سہائیا۔ ویلے اتم لئے راکھ،
 رکھیا کرے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے ہر گھٹ تھائیا۔ بھگت جن جگ تیری مٹیا، پنج تت کایا
 چولا ویکھ وکھائیا۔ شبد سوامی چاڑھے اپنی نیا، نوکا اکو نام بنائیا۔ میل ملاوا ساچے سٹیا، صاحب ستگر ہوئے سہائیا۔ رائے دھرم نہ
 کڈھے وٹیا، چترگپت نہ حساب وکھائیا۔ لاڑی مؤت نہ پکڑے ہیئا، جھوٹھا ناتا دتا تجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سدا
 سدا سدا دیوے مان وڈیائیا۔ بھگت کہے اوہ میری امی، عملان وچ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس دی دھاروں میری دھار جھی، تتوت ملی
 وڈیائیا۔ میں اُس دا نام سنان کنیں، دوویں سرون ویکھ وکھائیا۔ اوہ چاروں گنٹ پھرے بھنی، اتر پورب پچھم دکھن ٹھھے واہو داہیا۔
 جگت نیتر ہوئی اتی، نج نیتر ستگر سچ سچ رُشنائیا۔ اوس اک گل میری تھوڑا سماں مٹی، ہوئی ہوئی جیہی جنائیا۔ میں بہہ کے پیند اُتے
 منجی، مجلس اگلی دتی سمجھائیا۔ کلجگ انت پر پُرکھ پر ماتم میرا داتا سورا دھنی، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ پوت کہے میرے جاگن بھاگ، بھگون دیا کھائیا۔ اپنے ہتھ پکڑے واگ، ڈوری شبدی تند جڑائیا۔ گل وچوں
 جس دا بوجھا جائے چراغ، تس دا جوتی دیپ ہووے رُشنائیا۔ جا کے ملے بھگتاں وچ سماج، سوہنا بنس سہائیا۔ ست شبد دی پئے آواز،
 دُھن راگ جنائیا۔ پریم پیار اندر ہو وساد، بسمل رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، لہنا دینا دئے
 مکائیا۔ لہنا دینا مکیا انت، لوکات رہن نہ پائیا۔ بھگت سہیلا ویکھ سنت، سجن دیا کھائیا۔ اندرے اندر من کے منت، منسا منسا نال
 سمجھائیا۔ جس کارن کردا رہیا سمّت، حوصلہ اک ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جمدوت
 جگت نیتر جگ سرپ، کالی دھار نظری آئیا۔ جن بھگت اگلا پچھلا کڈھکے فرق، فیصلہ دتا وکھائیا۔ جس کھنڈے نال دتا جھٹک، سو
 کھنڈا دئے درڑائیا۔ جس ویلے بٹوارے ملیا رام پرت، پریم پیار دتا جنائیا۔ اوس ویلے پائی اک شرط، پن دوہاں سمجھ کئے نہ پائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ کھنڈا کھڑگ اوہ تلوار، مانس مار لال رنگ رنگائیندا۔ رام نال کہا پیار، پریم
 پریتی وچ سمجھائیندا۔ جا کے پچھ سجن یار، پتر دھی کون سنگ رکھائیندا۔ کون ہوئے میت مُرار، اگنی آگ کون لگائیندا۔ انت ویلے کون

سہار، سگلا سنگ گون نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ سُن بٹوارا ملے راہ، بنے پاندھی راہیا۔
 آگے کھیل بے پرواہ، پر م پُرکھ آپ کرائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ سرُپ دتا بنا، بل زور اک جنائیا۔ جس آدھو چکارلیا اٹکا، رستہ رین کھئے نہ پائیا۔
 اوس ویلے کھنڈا لیا کھچا، کھڑگ اک چمکائیا۔ مارن توں پہلوں مُنہ پر نے ڈگا، اپنا آپ بلائیا۔ مکھوں رام لیا دھیا، تیری اک سرنائیا۔
 ساکھیات ہو کے نظری گیا آ، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ بخشش کیتی بے پرواہ، مہربان دیا کھائیا۔ ناتا جھوٹھا بھین بھرا، سجن ساک سنگ نہ کھئے
 وکھائیا۔ آگلا لیکھا دیاں سمجھا، میت مُرارا اپنا بھیمو کھلائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نال جوڑ دیواں جُڑا، جوڑ جُڑے ساچے تھائیا۔ تیرا
 بنس سر بنس دیاں ترا، انس اپنی آپ بنائیا۔ کلجگ کوڑا ناگ جم کا روپ دیاں مٹا، تکھی دھار نال کٹائیا۔ ٹکڑے ٹکڑے دیاں وکھا، جوڑ
 سکے نہ کھئے جُڑائیا۔ جس نے تیرا جینودیاں درشن لیا پا، تس دا انت لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ اک نہیں تارنی تیری ماں، وڈے چھوٹے پار
 لنگھائیا۔ بے شک تیرا سمجھے نہ سچ بھرا، سجن لبھے نہ بے پرواہیا۔ جس ویلے چار اپنے کندھ لین اٹھا، آگے پچھے مکھ بھوائیا۔ اوس ویلے
 ہووے آپ سہا، دُور ڈراڈا نیرا اک وکھائیا۔ سنتاں سنگ کنت گنڈھاں رہیا پا، ٹٹی گنڈھ وکھائیا۔ ایہہ نظارہ اوہ مظاہرا ایہہ اشارہ اوہ
 دوارا دوہاں دا وچولا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ پچیاں بالیاں دئے سمجھا، شبد اگتی دھار جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا سب دا لیکھے پائیا۔

☆ ۲۱ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی سرُپ سنگھ دے گرہ پنڈمنگوپڑ ☆

ست کہے پرہہ بخش ست، ست ست تیری سرنائیا۔ لکھ چوراسی دے مت، ودیا سچ پڑھائیا۔ میٹ مٹا اگنی تت، کوڑی کریا ڈیرہ
 ڈھاپیا۔ امرت پیا سچا رس، نجھہ جھرنا آپ جھرائیا۔ اپنے ملن دی کھول اکھ، نج نیر کر رُشنائیا۔ چار ورنان مارگ دس، شتری براہمن
 شوڈر ویش نہ کھئے لڑائیا۔ ساچا مندر گرو دوار ویکھن مٹھ، کایا کعبہ پڑدا لاہیا۔ اکو نام ڈھولا تیرا لین رٹ، رٹا جگت رین نہ پائیا۔ پریم

پریتی سچ پیار تیرا نام گاون جس، رسنا جہوا بئی دند صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ ست کہے پرہ دے دات، در ٹھانڈے اک عرضوئیا۔ اپنے نال ملا میری ذات، اذاتی روپ نظر نہ آئیا۔ سچ وکھا سچی پرہات، پرہ پُرکھ اپنا نور کر رُشنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران پورا کر بھوکھت واک، جو ستجگ تریتا دواپر کلجگ گئے لکھائیا۔ کلجگ انت شبد اگئی گھوڑے چڑھ راک، پُریاں لوں کھوج کھوجائیا۔ نرگن سرگن دے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ اوچاں نیچاں راؤ رنکاں بنا سچ جماعت، پٹی اکو نام پڑھائیا۔ لیکھا لکھ دے بن قلم دوات، کاغذ لوڑ رہے نہ رائیا۔ سرشٹ سبائی بجھے نات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ ست کہے پرہ بخش جوت، نرگن زرویر تیری سرنائیا۔ بھاگ لگا کایا کوٹ، ساڈھے تے ہتھ سوہا پائیا۔ شبد اگئی وجے چوٹ، انحد نادى ناد سُنائیا۔ سُرَت سوانی کرے ہوش، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ من مت بُدھ رہے نہ سوچ، ساچی سمجھ دے سمجھائیا۔ درس تیرے نوں رہے لوچ، آسا منسا پور وکھائیا۔ پریم پریتی اندر ہوئے مدبوش، نام خُماری اک چڑھائیا۔ لیکھا جُکے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق پنڈھ مکائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پڑھن تیرا سچ سلوک، گر اوتار پیر پیغمبر ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستوادى ہو سہائیا۔ ست کہے میرے غریب نواج، پرہ پُرکھ تیری سرنائیا۔ سچ دوارے رچ رچ کاج، کرنی کرتا رہیا کھائیا۔ جُگ چوکڑی لگدا ویکھیا بھاگ، بھگون اپنا حکم ورتائیا۔ نت نوٹ جگدا رہیا چراغ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جن بھگتاں ملدا رہیا کنت سہاگ، پت پریشور بے پرواہیا۔ آتم پرما تم دیندا رہیا داج، وست امولک جھولی پائیا۔ سُرَتی شبدی رچدا رہیا کاج، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ شبد اگئی ماردا رہیا آواز، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ سچ پیالہ امرت دیندا رہیا ساتھ، رس اکو اک وکھائیا۔ سِمرن منتر پوجا دسدا رہیا پاٹھ، اکھراں نال وجی ودھائیا۔ سچ دوارا کھولدا رہیا ہاٹ، بن ونجارا سیو کھائیا۔ آتم سیجا سہاؤندا رہیا کھاٹ، سیج سہنجنی ڈیرہ لائیا۔ جُگ چوکڑی کٹدا رہیا واٹ، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران شبد سندیسے گیا اکھ، آخر اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ ست کہے میرے پارہسہم، دین دیال تیری وڈیائیا۔ سچا دس اک دھرم، ذات پات رہن نہ پائیا۔ دُھر دا دس اپنا کرم، نہکرمی کرم کھائیا۔ ناتا تے ورن برن، اوچ نیچ رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ دوار بخش ساچی سرن، سرنگت

تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ ساچا ڈھولا جیو جنت سادھ سنت گرمکھ سارے پڑھن، انتر آتم اک آواز سُنائیا۔ ساچے پوڑے ساچے مندر سنت سہیلے چڑھن، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ گرمکھ گرسکھ درس اگھی کرن، سوچھ سرؤپی نظری آئیا۔ لیکھا چکے مرن ڈرن، لکھ چوراسی نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی سکھیا دے سمجھائیا۔ ست کہے میرے بھگوت، در تیرے منگ منگائیا۔ ٹوں آد جگادی ساچا کنت، زرویر تیری وڈیائیا۔ وشن برہما شو کھلوتے منگت، گر اوتار جھولی ڈاہیا۔ تیرا بھيو نہ بئے کوئی پاندھا پنڈت، مُلا شیخ مساک سمجھ کھئے نہ آئیا۔ در تیرے میری اکو منت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ساچی بخش ستوادى ہمت، حوصلہ دے ودھائیا۔ جن بھگتاں ہونے کدے نہ ذلت، خواری سب دی دے مٹائیا۔ تیرا ڈھولا گاؤن صفت، ناؤن زرنکارا اک سُنائیا۔ تیرے پریم اندر ہوون گرفت، بندھن دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ نانا توڑ سورگ بہشت، چرن گول بخش سرنائیا۔ تیرا نظری آئے اکو اشٹ، پُرکھ اکال سچ سرؤپ دے سمجھائیا۔ جیواں جنتاں کھول درشت، درڑھ وشواش اک دھرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ست کہے میرے صاحب سلطان، ست ستوادى تیری بے پرواہیا۔ ٹوں آد جگادی مہربان، محبت ہر گھٹ رہیا رکھائیا۔ ہوں بالک درویش در منگاں دان، ساچی اکو الکھ جگائیا۔ وست امولک دیویں آن، اٹلڑی آپ ورتائیا۔ ٹوں بن کے ڈھر دا کاہن، منڈل ساچی راس وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچا مارگ دے جنائیا۔ ست کہے میرے زرنکار، زرگن تیرا کھیل سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جگ چوکرئی پیتے وچ سنسار، کلجگ ویلا اتم آئیا۔ لیکھا لکھ کے گئے تیئی اوتار، بھگت اٹھاراں دھیان لگائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کردے رہے پکار، اچی کوک کوک سُنائیا۔ نانک گوبند بن لکھار، ڈھر دا لیکھا گئے لکھائیا۔ دوئے جوڑ کردے گئے نمسکار، سجدہ سیس جگدیش اک جھکائیا۔ کلجگ اتم کھیلے کھیل سچی سرکار، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ جگ چوکرئی ویکھنہار، ویکھے وگسے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کھیلے کھیل سہج سکھدائیا۔ ست کہے میرے سوامی، سوبھاونت اکو نظری آئیندا۔ ست سرؤپی انتر جامی، انتر گت سرب ویکھ وکھائیندا۔ ایتھے اوتھے کھیلے کھیل دو جہانی، زرگن سرگن دھار چلائیندا۔ بودھ آگادھ بولے شبد بانی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن آپ لکھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے پد زربانی، سنت سہیلے ساچے گرہ وسائیندا۔ گرمکھاں بخش امرت

ٹھنڈا پانی، ست سرور اک سہائیندا۔ گرسکھاں دے کے چرن دھیانی، دھوڑی ٹگا خاک رمائیندا۔ کلجگ اتم تیری اکو سچ نشانی، شبدا
 انیالا تیر چلائیندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکو دے سچا ور، در تیرے منگ منگائیندا۔ ست کہے میرے بلکار،
 بلکاری تون ہی نظری آئی۔ شاہ پاتشاہ سچے سلطان، تخت نواسی تیری وڈ وڈیائی۔ نرگن ویکھ مار دھیان، سرگن پڑدا دے چکائی۔
 کلجگ کوڑی کرپا ہوئی شیطان، شرع گھر گھر کرے لڑائی۔ جیو جنت بے ایمان، بیوہ روپ سرب وٹائی۔ چاروں گنٹ دے حرام، دھیرج
 ست نہ کھئے رکھائی۔ ملے میل نہ گوپی کابن، ساچی سخی روپ نہ کھئے وٹائی۔ ہردے چپے نہ کوئی نام، رسنا جہوا بتی دند سارے رہے گائی۔
 سرتی سنے نہ کھئے کلام، کلمہ پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائی۔ نظر آئے نہ کیسے امام، جلوہ نور نہ کھئے رُشنائی۔ سجدہ کرے نہ کھئے سلام، سیس
 جگدیس نہ کھئے جھکائی۔ ناد دھن نہ کھئے پیغام، الفیے جگت وڈیائی۔ کرپا کر میرے مہربان، محبوب تیری اوٹ تکائی۔ ست وست دے
 مہان، واسطہ اپنے نال جڑائی۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ ست کہے پرہہ بخش دھوڑ، ٹگا مستک نام
 لگائی۔ کلجگ لیکھا چکے کوڑ، کوڑی کرپا دے گوائی۔ بخشش کر جودھ سور، سور پیر تیری سرنائی۔ منزل وکھا اپنی اک ضرور، جس
 گھر بیٹھا ڈیرہ لائی۔ جوتی جلوہ سچا نور، ظاہر ظہور تیری رُشنائی۔ کیوں مہربان ہو کے ہوئیوں مفرور، بیٹھا اپنا مکھ چھپائی۔ تیرا آد
 جگاد سچا دستور، جن بھگتاں دست بدست لئیں اٹھائی۔ پروردگار حاضر حضور، حضرت اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، میں سب تون دیاں سمجھائی۔ ست کہے میں کراں پکار، کوک کوک سنائی۔ کلجگ اتم گیا ہار، میری چلے نہ
 کھئے چڑائی۔ چاروں گنٹ کوڑ پردھان، جوٹھ جھوٹھ بھجے واہو داہیا۔ شرع وچ لڑے شیطان، شریعت اپنی رہیا بنائی۔ سخیاں بنیا دھر دا
 کابن، جھوٹھی منڈل راس رچائی۔ سرتی سینتا ملے نہ شبدا رام، بنسری کابن نہ کھئے سنائی۔ منزل ہووے نہ کیسے آسان، پاندھی پندھ نہ
 کھئے چکائی۔ کلجگ جیو جگت انجان، مورکھ موڑھے سمجھ کھئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنا دے درڑائی۔
 ست کہے پرہہ دس لیکھا، لکھنہارا تون اکھوائیندا۔ کلجگ اتم مٹے بھلیکھا، بھانڈا بہرم بھو بھنائیندا۔ ست سوامی دھارے بھیسا، نرگن نرویر
 روپ وٹائیندا۔ اکو وسے سمبل دیسا، محل اٹل ڈیرہ لائیندا۔ نر نرائن بن نریشا، نر نرکار سوہا پائیندا۔ جگ چوکری پورب کرائے سب تون

چیتا، چیتن دھار آپ وکھائیندا۔ دو جہاناں بن کے نیتا، وشن برہما شو نیتر آپ کھلائیندا۔ گر اوتاراں کھول کے بھیتا، پیر پیغمبر پڑا لائیندا۔ کلجگ اتم دین مذہب دا رہے کوئی نہ ٹھیکا، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ سب دی بُدھ کرے بیکا، وویکی اپنی کار کھائیندا۔ اک وکھائے ساچا دیسا، گھر مندر سوہبا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیندا۔ ست کہے پرہ منّ عرض، در تیرے عرضوئا۔ کلجگ اتم پورا کر فرض، صاحب ستگر اپنی سیو کھائیا۔ کوڑی کرپا ویکھ اسچرج، حیرانی سب دے مکھ تے چھائیا۔ مایا ممتا چلے کرد، جگت قصائی روپ وٹائیا۔ بھائی بھائیاں نال ونڈے کوئی نہ درد، پتا پوت نہ کھئے سہائیا۔ من متی وچ انتر آتم کیتا حرج، کوڑے دھندے لگی جگت لوکائیا۔ سورپیر دے نہ کوئی مرد، مردانہ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ پورب لیکھا کڈھ کے ویکھ فرد، جو واک بھوکھت دتا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ ست کہے پرہ سندیسہ بھیج، شبدی حکم وڈیائیا۔ میں کران اڈیک انتر سیج، سوہنا آسن اک وکھائیا۔ جتھے جلوہ جوتی نوری تیج، دیوا باقی نہ کھئے رُشنائیا۔ چھیانویں کروڑ نہ برسے میگھ، امرت دھار اک وپائیا۔ اوتھے لہہ سکے نہ کوئی مُلا شیخ، پنڈت پاندھا سار کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست اپنا رنگ رنگائیا۔ ست کہے پرہ دے دے رنگ، رنگنہار اک اکھوائیندا۔ کلجگ اتم میری منگ، ستجگ تیرا راہ تکائیندا۔ کوڑی کرپا میٹ بھیکھ پکھنڈ، مایا ممتا موہ ڈیرہ ڈھاپیندا۔ جن بھگتاں دے اوہ اند، جس اند وچوں تیرا پیار نظری آئیندا۔ ابناشی کرتے ڈھولا ڈھر دا دس چھند، جس دا سنسا لوکات نہ کھئے وکھائیندا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تڈھ پن دوجا سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ تیتھوں وچھڑی جگت دُباگن سرت سوانی ہوئی رنڈ، کنت سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ڈھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیندا۔ ست کہے میرے ساچے ستگر، گر شبد تیری سرنائیا۔ در خالی تیرے نہ جائے کوئی مُڑ، بے آس نظر کھئے نہ آئیا۔ مہربان ہو کے لیکھا اگلا پچھلا دس ڈھر، ڈھر مستک لیکھا دے وکھائیا۔ نام ندھان اپنا تال دے سُر، ڈھن اکو اک سنوائیا۔ تیرا منتر فرنا پئے پُھر، من منسا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے میل ملائیا۔ ست کہے میں کری اڈیک، تربتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ کون ویلا میری آئے تریک، جگ چوکری بیٹھے مکھ بھوائیا۔ ست دھرم دا مارگ چلے ٹھیک، کوڑی کرپا پنڈھ

مُکائیا۔ دُوجا دِے نہ کھئے شریک، شَرکت نظر کھئے نہ آئیا۔ رل مل چارے ورن گاؤن اِکو گیت، تُوں میرا مِیں تیرا دُھر دا میلا ملیا
 بے پرواہیا۔ سچ دوار نظری آئے مندر مسیت، گُرودوار اِکو اِک سمجھائیا۔ لیکھا چُکے بست کیٹ، اُوچ نیچ نہ کھئے درسائیا۔ مٹھا کرے
 کلجگ کوڑا ریٹھ، سَتجگ ساچا رس بھرائیا۔ جن بھگت سُہیلا بن کے میت، گُر چِیلا لئے ترائیا۔ کایا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت
 بُجھائیا۔ دوس زین وسے چیت، چت وت ٹھگوری اور نہ کھئے پائیا۔ ساچا کلمہ دے حدیث، منتر اِکو نام سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ ست کہے میرا دے دے سنگ، سنگی اِکو اِک اکھوائیندا۔ اپنا نام دے مردنگ، مردنگا دو
 جہان سُنائیندا۔ زرگن سرگن اندر ویکھ لنگھ، پڑدا اوہلا تیرے کولوں اُٹھائیندا۔ جن بھگتاں پوری کر منگ، منسا تیرے وچ سمائیندا۔ ساچا
 ڈھولا سُنا چھند، سوہنگ راگ اِکو موہے بھائیندا۔ انتر اُچے پرمانند، نجانند وچ رکھائیندا۔ دُئی دویتی ڈھاہ دے کندھ، بھانڈا بھرم بھو
 بھنائیندا۔ کلجگ کِرپا کلجگ نال جائے ہنڈھ، اگلا سنگ نہ کھئے بنائیندا۔ سَتجگ مِیں ست دھرم دی دات دیوان ونڈ، گھر گھر جھولی آپ
 بھرائیندا۔ آتم سیجا دساں پلنگ، بن پاوا چُول سُہائیندا۔ میل ملا سُوَرے سرینگ، شہنشاہ ساچا سنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در تیرے سیس نوائیندا۔ ست کہے میرے صاحب سُوَرے، سمرتھ تیری سرنائیا۔ ناتے توڑ پچھلے کوڑے، ساچا
 مارگ دے لگائیا۔ گھر گھر سُنے ناد تُوَرے، انحد ناد اِک شنوائیا۔ چتر سُگھڑ بنا مُورکھ موڑھے، جو بیٹھے تینوں بھلائیا۔ ساچی بخش
 چرن دھوڑے، ٹکا مستک نام چُھپائیا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ تھے غرورے، عُربت سب دی دے چُکائیا۔ مِیں بالا نڈھا در تیرے مشکورے،
 مُشکل میری حل کرائیا۔ تیرے بھنڈار سدا بھرپورے، دیندیاں توٹ کھئے نہ آئیا۔ نو سُو چرانوے چوکڑی جگ تیرے بندے گئے مزدورے،
 بن سیوک سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ست کہے میرے صاحب وڈ دیوی دیوا، دیو آتم
 تیری منگ منگائیا۔ پُرکھ اگمڑے الکھ ابھوا، اگوچر تیری اِک سرنائیا۔ محل اٹل تیرا سدا نہکیوا، نہچل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ نام پدارتھ جن
 بھگتاں دیوے میوہ، پھل اِکو اِک کھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اگلا لیکھا دے چُکائیا۔ ست کہے مینوں بخش شانت،
 اگنی تت بُجھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ نظری آئے تیرا اِک پرانت، دُوچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب نوں بخش امرت بوند سوانت، دُھر

دی دھار اک ٹپکائیا۔ تیرے پریم دی مل کے کرن بات، کوڑی کرے نہ کھئے لڑائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، ستجگ چند ہووے رُشنائیا۔
 بھڑی زین بدلے پرہات، پرہاتی سوہلا اکو گائیا۔ گر اوتاراں پورا ہوئے واک، واکیا بھوکھت گئے درڑائیا۔ سرشٹ سبائی بجھے نات، بدھاتا
 اپنا جوڑ جڑائیا۔ پُرکھ اکال نظری آئے پتا مات، دُھر دا داتا دردی درد وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست دوارا دے
 کھلائییا۔ ست دوار صاحب کھول، خالق خلق تیری اوٹ تکائیا۔ جس گھر وسیں سدا اڈول، ڈُل کدے نہ جائیا۔ ہرجن اُٹھا اپنے انہول،
 بھولے بھالے گلے لگائیا۔ نام ترازو ساچے تول، گنڈا اکو ہتھ اُٹھائیا۔ نام مردنگا وجا ڈھول، دو جہان لین انگرائیا۔ امرت بخش ساچی پاہل،
 رس اکو اک چکھائیا۔ گوہند نال کیتا کر پورا قول، کیتا قول بھل کدے نہ جائیا۔ بھاگ لگے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول سوہیا پائیا۔ بھو
 نہ جانے کوئی پنڈت پاندھا رول، بدھی سمجھ سکے نہ رائیا۔ جن بھگتاں وسناں سدا کول، بند کواڑی گنڈا لاپیا۔ نرگن ہو کے جانا مول،
 مولا اپنا روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستجگ دینی سچ وڈیائیا۔ ست کہے میں تیرا پُت، چھوٹا بالا ننھاں
 نظری آئیا۔ تُوں مہربان ہو سہاؤنی میری رُت، رُتھی اپنے نال مہکائیا۔ میرے کول نہیں کچھ، سب کچھ تیری جھولی مینوں نظری آئیا۔
 میرے گھر وسا دے سچ سچ، جوٹھ جھوٹھ پرے ہٹائیا۔ ساچے مندر پینا اُٹھ، نرگن نور کر رُشنائیا۔ دیال ہو کے جانا تھ، مہربان ہو کے
 سیو کھائیا۔ کلجگ پینڈا رہیا مُک، اتم میری واری مینوں نظری آئیا۔ چاروں کُنٹ دے اندھیرا گھپ، نوری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سنڈیسہ اک سُنائیا۔ ست کہے سُن میرے سجن، گہر گمبھیر تُوں ہی نظری آئیندا۔ کلجگ
 جوٹھے جھوٹھے بھانڈے بھجن، شبد ٹھٹھیار ویکھ وکھائیندا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہر کا کرے نہ کوئی ساچا بھجن، ہردے ہر نہ کھئے
 وسائیندا۔ سچ پریتی اندر ہوئے کوئی نہ مگن، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار سرب ہلکائیندا۔ کوڑی کِریا لگی اگن، تتوت نہ کھئے بُجھائیندا۔ ملے
 میل نہ گوپال مورت مدن، سانتک ست نہ کھئے کرائیندا۔ سرشٹ سبائی چاروں کُنٹ دے نگن، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹیکائیندا۔ دہ دشا اُٹھ
 اُٹھ سارے بھجن، من واسنا بند نہ کھئے وکھائیندا۔ نام ندھان چاڑھے نہ کھئے رنگن، تن بھوئی خاک سرب رمائیندا۔ ساچی گود لے کوئی نہ
 انگن، پتا پوت نہ کھئے اُٹھائیندا۔ مستک ٹکا لگے نام نہ چندن، ترسولی تیر نہ کھئے چلائیندا۔ پرہ چرن کول ساچی کرے کوئی نہ بندن،

ڈنڈوت وچ اپنا آپ بھیٹ نہ کھئے چڑھائیندا۔ جگت واسنا سارے منگن، نراچھت نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ستجگ تیرا راہ تکائیندا۔ ست کہے میرے اکال پُرکھ، پُرکھوتم بے پرواہیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، حرص ہوس نہ کھئے ودھائیا۔ ٹھاگر ہو کے اتم پرکھ، سوامی ہو کے ہو سہائیا۔ نرگن ہو کے دے درس، سرگن بیٹھا اوٹ تکائیا۔ تیری چال اگمی مٹک، آوندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ لہے بھگت، بھگون آپے ہو سہائیا۔ دے وڈیائی وچ جگت، جاگرت جوت کریں رُشنائیا۔ انتر اتم پرما تم درس، برہم پاربرہم وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹیں کٹک، کایا کپڑا دئیں بدلائیا۔ جگت وکارا دیویں جھٹک، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیویں مان وڈیائیا۔ ست کہے تُوں صاحب صابر، صبر صبوری وچ سمائیندا۔ زوراور دُھر دا جابر، جبرائیل میکائیل اسرافیل عزرائیل در دوار سیس نوائیندا۔ تُوں کریم کرتا قادر، قدرت تیرا رُوپ نظری آئیندا۔ تُوں آد جگادی لکھ چوراسی بنیں سوڈاگر، گھٹ گھٹ اندر ونج کرائیندا۔ تُوں لیکھا جانے کایا گاگر، ساڈھے تِن ہتھ پھول پھولائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرا نظری آئیندا۔ ست کہے تیری مہر نظر، بے نظیر نظری آئیا۔ تیری رحمت سچا فضل، فیصلہ حق دئے سُنائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار مل کے گاوں اکو غزل، ڈھولا نغمہ نام سُنائیا۔ سب دی دے سچی منزل، پاندھی بیٹھے پنڈھ مکائیا۔ پرہہ کلجگ کوڑی کرپا دے بدل، بدلہ چکے سرب لوکائیا۔ تخت نواسی کر عدل، عدالت اکو اک سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن رہے نہ کوئی غدر، ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔ اتم پرما تم ونڈے درد، دردی ہو کے درویش سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست کہے موہے دینا ور، جس وچ تیرا رُوپ نظری آئیا۔ ست کہے میرے صاحب ست سنگی، در تیرا نظری آئیا۔ اکو وست امولک منگی، گھر ٹھانڈے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگتاں کٹ دے مُشکل تنگی، مشکور ہو کے سیو کھائیا۔ اندر رہے نہ واسنا گندی، سچ سگندھی دے بھرائیا۔ گرمکھ نار دے کوئی نہ ننگی، شب دوشالہ اوڈھن اک سہائیا۔ پریم پیار دی سیس واہنی کنگھی، دُرمت میل دھوائیا۔ ساچا بھوشن دینا انگی، بستر اک پھنائیا۔ مارگ دسنا دُھر دی ڈنڈی، آدھوچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ سنگی دے نہ کھئے پکھنڈی، کوڑا سبج نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ وانگ سادھاں دی لگی رہے نہ منڈی، پُرکھ اکال اکو تیری اوٹ تکائیا۔ چاہے چنگی چاہے مندی، گرمکھ نار

لے پرنائیا۔ لکھ چوڑاسی ٹٹے بندی، بندی خانہ دے چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر دینا بہائیا۔ ست کہے
 تیرا گھر سہنجنا، سوہنا نظری آئیا۔ دیپک جگے آد زرنجنا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ پرم پُرکھ ملے ساچا سجنّا، پت پریشور سہج
 سُکھدائیا۔ نیتر پاوے نام انجنا، اگیان اندھیر مٹائیا۔ داتا ہووے درد دُکھ بھہ بہنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ نام چڑھائے اپنی رنگنا، رنگ
 رنگیلا مادھو بے پرواہیا۔ سچ وجائے ست مردنگنا، نام دُھن اک شنوائیا۔ کوڑی کرپا ڈیرہ بہجنا، جوٹھ جھوٹھ بیٹھے مکھ چھپائیا۔ بھگت
 بھگوان سچ دوارے بہ بہ سجنّا، بن نیتر لوچن نین اک دوّجے درشن پائیا۔ بن مکے کعبیوں کرنا ججنّا، بن حُجریوں لے ملائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دیوے مان وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے سُن جُگ ست، جُکتی دیاں جنائیا۔ تیرا نانا جوڑ نال بھگت،
 بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ امرت میگھ اکو برکھ، اگنی تت بُجھائیا۔ کوڑی کرپا میٹ حرص، سانتک ست دئے ورتائیا۔ لیکھ چُکا عرش
 فرش، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرے اُتے رحمت کرے ترس، مہر نظر اُٹھائیا۔ کلجُگ انت سری بھگوان نرگن نرویر نراکار آیا پرت، پت
 پریشور پھیرا پائیا۔ جس دا لیکھا پیس برکھ، اکیس ہرکھ ربیا مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ستجُگ تیرا ست دھرم دئے لگائیا۔ ستجُگ تیرا ساچا وسے کھیڑا، ہر کھیڑکی آپ کھلائیندا۔ لوکات بنے بیڑا، پھڑ اپنے کندھ اُٹھائیندا۔ دُور
 دُراڈا آوے نیرا، نیرن نیرا ہو کے نظری آئیندا۔ کوڑی کرپا میٹے جھیڑا، سچ سچ جھولی پائیندا۔ نو سو چُرانوے چوکڑی جُگ پچھوں ماریا
 پھیرا، جگت فریب نہ کھئے جنائیندا۔ نام چپا کے تیرا میرا، سوہنگ ڈھولا اک سمجھائیندا۔ کلجُگ دے کے دُھر دا گیڑا، چاروں کُنٹ آپ
 بھوائیندا۔ ستجُگ تیرے اُتے کر کے مہرا، مُجبت اپنے نال رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجُگ
 دیوے ست، ہر گھٹ اُچے برہم مت، مت متوالی پنڈھ مکائیندا۔ مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس ولّ مہر نظر کر کے لیا تگ،
 تِس دا تختہ زمیں اسمان نہ کھئے اُٹھائیندا۔

☆ ۲۲ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر ☆

کریا کرے پُرکھ سلطان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ست پُرکھ نرنجن مہربان، دین دیاں دیا کہاٹیا۔ درس دیدار بھگت بھگوان، جگت وچھوڑا پنڈھ مکاٹیا۔ گرہ سہائے سچکھنڈ مکان، محل اٹل کرے رُشناٹیا۔ دیا باقی جگے مہان، جوتی جوت جوت رُشناٹیا۔ شبدی ناد سچی دُھنکان، اگئی راگ سُناتیا۔ کریا کر نوجوان، مرد مردانہ ہونے سہاتیا۔ لیکھا جان جیو نادان، جگت ریتی دئے درڑاتیا۔ انتر آتم برہم گیان، برہم ودیا اک پڑھاتیا۔ رس امرت پین کھان، نچھر جھرنا اک جھراتیا۔ وشن برہما شو ویکھن مار دھیان، نیتر لوچن نین اٹھاتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ساچا کھیل سری بھگوت، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ میل ملاوا ہرجن ساچے سنت، صاحب ستگر گود اٹھائیندا۔ ناتا جوڑ دُھر دا نار کنت، سیج سہنجی سوہا پائیندا۔ انتر دے کے اپنا منت، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، بھيو ابھیدا آپ کھلاٹیندا۔ گرھ توڑ کے ہومے ہنگت، ہنگ برہم سمجھائیندا۔ لیکھ چُکا کے جیرج انڈج، اُتہج سیج پنڈھ مکاٹیندا۔ سچ دوار بنا کے بنت، گھڑن بھنہار ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا شبد پیار، ہر ستگر آپ جناتیا۔ نچ نیتر گرمکھ کر دیدار، دئے لوچن کم کسے نہ آتیا۔ کایا ماٹی کھول کواڑ، بجر کپاٹی کُنڈا لاپیا۔ راگ سُنائے اگئی دھار، تال تلواڑا اک جناتیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، نور ظہور دئے درسائیا۔ بھاگ لگا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ٹلے پربت کھوج کھوجائیا۔ خوشیاں نال تگن گرو اوتار، پیر پیغمبر ویکھ وکھائیا۔ نیوں نیوں سجدے کرن سچی سرکار، دئے جوڑ جوڑ سرناتیا۔ اچی بولن ست جیکار، ٹوں ہی ٹوں راگ الاٹیا۔ دو جہاناں کرن خبردار، برہمنڈ کھنڈ رہے بلاٹیا۔ کروڑ تینتیس دئے ہلار، سُرپت اند بوجھ بوجھائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ اُتریا وچ سنسار، لوکات پھیرا پائیا۔ بھگت وچھل گورور گردھار، گہر گمبھیر وڈی وڈیاتیا۔ سچ سندیسہ دیوے آن، دُھر دا راگ جناتیا۔ نر نریشا نوجوان، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران کرن گیان، کھانی بانی ڈھولا رہی گاتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سو بھگتن دیوے آپ پہچان، جس پہچان وچوں اپنا درس دئے دکھائیا۔ بھگت بھگوان دُھر دا درس، اندٹھڑی دھار جنائیندا۔ جنم جنم دی میٹ حرص، دئی دوتی پنڈھ مکاٹیندا۔ لہنا چُکا

عرش فرش، ساچا مندر اک سُہائیندا۔ جنم کرم دی میٹ حرص، مہر نظر اک ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، اپنا کھیل دسے اسچرج،
 اچرج لیلا آپ جنائیندا۔ ساچا درس پُرکھ سمرتھ، دیدار اکو نظری آئیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ورلے ملے اکھ، جس نیتز اک کھلائیآ۔ نظری
 آئے صاحب پرتکھ، ساکھیات بے پرواہیا۔ گھر مندر کھلے ہٹ، گرہ وجے نام ودھائیآ۔ دیا باقی جگے لٹ لٹ، جوتی جوت جوت رُشنائیآ۔
 شبدا گئی وجے سٹ، سوئی سرتی دئے اٹھائیآ۔ ڈرمت میل دیوے کٹ، اُجل مکھ آپ وکھائیآ۔ لیکھے لائے رتی رت، رت رتڑی آپ مہکائیآ۔
 ساچی دے کے برہم مت، چوڈاں ودیا پنڈھ مُکائیآ۔ جھولی پائے دُھر دا حق، سچ حقیقت دئے سمجھائیآ۔ پاربرہم پت پریشور اپنی بدل آپ
 کروٹ، سنمکھ ہو کے نظری آئیآ۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا آوے تھ، دو جہاناں پنڈھ مُکائیآ۔ جن بھگت سُہیلا اکو دیوے انتر رس، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان دیا کھائیآ۔ سچ دیدار گر شبدا دید، نرگن زرویر نظری آئیآ۔ مندر اندر ساچے کعبے اکو عید،
 محراب محل اٹل اک سُہائیندا۔ نغمہ نام ندھان پیغام سچا گیت، رہبر ہو کے آپ جنائیندا۔ ست سوامی سچ اتیت، ترے گن لیکھا پنڈھ
 مُکائیندا۔ بھگت بھگوان دی وکھری ریت، من مت بُدھ سمجھ نہ کھئے رکھائیندا۔ ویکھنہارا اوچ نیچ، راؤ رنگ کھوج کھوجائیندا۔ بن ساچے
 سنت کسے اندر لنگھے نہ کھئے دہلیز، نو دوار پنڈھ نہ کھئے مُکائیندا۔ جن بھگتاں جگ جگ کرائے ریجھ، سمرتھ پُرکھ مہما اکھ آپ درڑائیندا۔
 ساچا کلمہ دسے اک حدیث، نام اکو اک سمجھائیندا۔ چھتر وکھاوے ساچے سیس، دوجا ایشٹ نہ کھئے درڑائیندا۔ پرہم پُرکھ پرما تم آتم نال لا
 کے پریت، پریتیوان ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں کایا مندر وکھائے سچ مسیت، گرو دوارا اکو اک وڈیائیندا۔ جس گھر سوامی بیٹھا رہے بیٹھلو
 بیٹھ، دوس زین اٹھے پھر گھڑی پل ونڈ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے آپ
 جگائیندا۔ سچ دیدار آتم انتر، جن بھگت بھگوان آپ کرائیندا۔ کوڑی کیریا بُجھا بسنتر، اگنی تت گوائیا۔ ناؤں نرنکارا دس کے اکو منتر،
 منتو ساچا حل کرائیا۔ جوت جگا کے برہم نرنتر، زرویر خوشی جنائیا۔ پنڈھ مکا کے گگن گگنتر، پُری لوہ آکاش چرناں ہیٹھ رکھائیآ۔ سچ
 دوارے چاڑھ اپنی منزل، بنک دوارا سوہا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نت نوت جن بھگتاں دئے وڈیائیآ۔ جن بھگت
 دیدار ستگر ست، سو پُرکھ زرنجن آپ کرائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن ہو کے وس، ایکنکار رنگ چڑھائیندا۔ آد زرنجن جوت پرکاش، جوت زرنجن

ڈگمگائیندا۔ ابناشی کرتا ہو کے ساتھ، دو جہاناں سنگ وکھائیندا۔ سِری بھگوان چلائے راتھ، بن رتھواہی سیو کھائیندا۔ پاربرہم پرہہ
 کھلاپات، پت پریشور ویکھ وکھائیندا۔ برہم لیکھا جانے اپنی ذات، اذاتی رُوپ نہ کھئے وٹائیندا۔ نرگن ستگر ویکھے کھیل تماش، خالق اپنا
 پھیرا پائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت لہے سچ جماعت، جنہاں اکھڑ اک پڑھائیندا۔ لیکھا چُکے قلم دوات، کاغذ شاہی نہ ونڈ وٹائیندا۔
 انتر آتم دے کے دات، وست امولک جھولی پائیندا۔ سچ سُنہڑا جائے آکھ، نرگن اپنا حُکم ورتائیندا۔ ساچا منتر دسے پاٹھ، پوجا سمرن اِکو
 وار سمجھائیندا۔ سچ سرور تیرتھ نُہائے تاٹ، جل دھارا اک وپائیندا۔ بودھ اکادھ شبد اناد دُھن آتمک سُنائے راگ، راگ راگنی نین
 شرمائیندا۔ کوڑی کِریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کرے تیاگ، ناتا سچ سچ آپ بندھائیندا۔ جوٹھ جھوٹھ کوڑی بُدھی رہے نہ کاگ، کاگ ہنس
 رُوپ وٹائیندا۔ ترے گن مایا ڈسے نہ ڈسنی ناگ، شبد کھنڈا ہتھ پھڑائیندا۔ برہوں وچھوڑے اندر اُچے اک ویراگ، گرمکھ ویراگی سچا
 نظری آئیندا۔ جس دی سوئی سُرتی گئی جاگ، سو جاگرت دِشا بھگون اپنے درشن پائیندا۔ دُرمت مَیل دھووے داغ، کوڑی کِریا پرے
 ہٹائیندا۔ لیکھے لائے کایا ماٹی پنج تت کایا ہاٹ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتن
 میتا درس کرائیندا۔ بھگت دیدار کرے گھر ساچے، سچ ملے وڈیائیا۔ پریم پریتی اندر راتے، رنگ رتڑا ملے ماہیا۔ جس دی برہم اُچیا
 ذاتے، سو پاربرہم ملائیا۔ تھر گھر ویکھے سارے گاتھ، گھر گمبھیر کرے پڑھائیا۔ ساچا نام گرمکھ وِرا واچے، ہر دے ہر وسائیا۔ لکھ
 چوراسی بھانڈے کاچے، تتو تت کرے لڑائیا۔ سنت سہیلا گرو گُر چِلا وِرا وڑے ستگر احاطے، چار دیواری نظر کھئے نہ آئیا۔ کر بندنا
 تُوں میرا میں تیرا ساچا شبد اِکو آکھے، آخر اپنا آپ تجائیا۔ پت پریشور صاحب ستگر پت آپ راکھے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جنم جنم دے
 پورے کرے گھاٹے، وست امولک نام جھولی پائیا۔ اتم منزل رہے نہ ادھوائے، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ جن بھگت وشن برہما شو ٹیکن ماتھ،
 دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری کھیل پُرکھ سمراتھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 اک دیدار دئے جنائیا۔ پرہہ دیدار سچا درد، ہر دردیاں درد وٹائیندا۔ سو گرمکھ جودھا سورپیر مرد، مرد مردانہ اپنے نال ملائیندا۔ کوڑی
 کِریا کلجگ دیوے ورج، مایا ممتا موہ چکائیندا۔ مائس جنم پُٹھی کدے نہ پوے نرد، ہار جت وچ پرگٹائیندا۔ جن بھگتان پچھ پورا کرے

فرض، نرگن سرگن ہو کے پھیرا پائیندا۔ اپہو کھیل سدا اسچرج، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سنمگھ اپنا روپ درسائیندا۔ جن بھگت دیدار کرے پرہہ ایکا، پُرکھ اکال اکو نظری آئیا۔ جگ چوکڑی جس دی ٹیکا، دو جہان سیس
 نوائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی جس دا لیکھا، قلم شاہی ملی وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا بن کے
 آوندے رہے نیتا، نج نیتر درشن پائیا۔ سو صاحب سوامی انتریامی جن بھگتاں پچھے جگ جگ دھارے بھیکھا، نرگن سرگن بھیس وٹائیا۔
 کلجگ انت پورب بھلیا اچے نہ چیتا، چیتن ہو کے رہیا جگائیا۔ سنت سہیلا ساچا بیٹا، پتا پوت گود اٹھائیا۔ ستگر بن کے کھیوٹ کھیٹا،
 بیڑا اپنے کندھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیدار جنہاں درسائیا۔ سچ دیدار جنہاں جگ پایا، انتر وجی نام
 ودھائیا۔ ترے گن مایا پڑدا لاییا، پنج تت نہ کرے لڑائیا۔ ہومے ہنگتا روگ گویا، مایا ممتا پرے ہٹائیا۔ ساچا منگتا بن کے در تے آیا، خالی
 جھولی لے بھرائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی سرب سوامی انتریامی ساچی بنتا دے بنایا، گھرن بھنہار اک اکھوائیا۔ سرت سوانی شبد ہانی
 دھر دا کنتا دے ملایا، آتم سیجا سوہبا پائیا۔ منگل گیت راگ اکئی اک سُنایا، کایا ٹھانڈی سیت کرائیا۔ ترے گن اگنی تت نہ کھئے جلایا،
 ایتھے اوتھے ہونے سہائیا۔ لکھ چوراسی پنڈھ مکایا، جم کی پھانسی دے تڑائیا۔ مات گرہ نہ ڈیرہ لایا، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ کنبھی
 نرک نہ کھئے بھوایا، چترگیت نہ لیکھ وکھائیا۔ رائے دھرم نہ دے سزایا، لاڑی موٹ نہ انت پرنائیا۔ جنہاں صاحب ستگر سچے درشن پایا، ایتھے
 اوتھے دو جہان سچکھنڈ دوارے وجے اک ودھائیا۔ دیدار کیتا جس پُرکھ اگم، اگمڑی کھیل کرائیندا۔ لیکھے لاوے پون سواسی دم، ساہ ساہ
 کھوج کھوجائیندا۔ لہنا دینا چکائے کایا ماٹی چم، چم درشٹی ڈیرہ ڈھائیندا۔ ساچا بیڑا دیوے بنہ، شوہ دریا نہ کھئے رڑھائیندا۔ بھگت بھگوان
 چاڑھے چن، چند چاندنا مکھ شرمائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دیدار اکو اک کرائیندا۔ سچ دیدار
 جگت جگ کرنا، ستگر دیونہار وڈیائیا۔ گرمگھ کھلے ہرنا پھرنا، گھر بیٹھیاں دو جہان والی نظری آئیا۔ اتم چکے مرنا ڈرنا، آون جاون رہن
 نہ پائیا۔ لیکھا مکے ورنان برنان، چار اٹھاراں نہ کھئے لڑائیا۔ پر پُرکھ دی ساچی سرنا، سرنگت اک سمجھائیا۔ پلؤ پرماٹم اکو پھڑنا، جو ٹئی
 گنڈھ بندھائیا۔ ساچی منزل پوڑے چڑھنا، ادھوچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ تون میرا میں تیرا ڈھولا اکو پڑھنا، سوہنگ راگ الاٹیا۔ سچ دوارے

ساچے وڑنا، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ نیتِ لوچن نین بنا درشن کرنا، جوتی جوت جوت ڈگمگائیا۔ اُس صاحب دی سرنی پڑنا، جس دی آد جگاد جگ چوکڑی سمجھ کیسے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، درس دیدار دئے وکھائیا۔ درس دیدار جو جن کردا، سچ دوارے سپس نوائیا۔ آد جگاد کدے نہ مردا، جگ چوکڑی دیوے نہ کھئے سزائیا۔ زربھے ہو کدے نہ ڈردا، بھو سپس نہ کھئے رکھائیا۔ دو جے در نہ ہووے بردا، پُرکھ مئے اکو بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی کولوں کدے نہ ہردا، جت اپنی گنڈھ بندھائیا۔ منزل اک اگئی چڑھدا، جس دا رہبر نور خدائیا۔ کلمہ محبوب اکو پڑھدا، محبت جس دے نال رکھائیا۔ درگاہ ساچی وڑدا، مقامے حق سوہیا پائیا۔ جتھے نور پرکاش اکو کردا، تخت بتخت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دیدار دئے وکھائیا۔ سچ دیدار تیرا پرہ یار، اکو اک نظری آئیا۔ جس دے نال اگئی کریئے گفتار، باطن ویکھ خوشی منائیا۔ نہ کوئی طبلہ تند دے ستار، سارنگ ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ نہ کوئی رسنا جہوا بٹی دند بولے جیکار، راگ راگنی نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ محرابوڈ نوابے تیرا درس اپار، جلوہ گر تیری رُشنائیا۔ تُوں پروردگار، مہربان بے پرواہیا۔ میں تیرے کر کے درس دیدار، تیرا حُجرہ دتا سہائیا۔ پیر پیغمبر دیکھن نظر اُٹھان، عیسیٰ موسیٰ محمد دھیان لگائیا۔ چوڈاں طبق ہوئے حیران، حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ ایہہ کی کھیل کرے بھگوان، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ کلجگ سِدھا ملیا آن، ساڈی لوڑ رہے نہ رائیا۔ مصلہ پڑھیا نہ کوئی قرآن، کایا کعبہ کھوج کھوجائیا۔ نظری آیا اک امام، جو پیغام رہیا سُنائیا۔ اُسدا ویکھ کے سچ نشان، مُرشد مُرید دوویں خوشی منائیا۔ ساچی منزل ہوئی آسان، پاندھی بن کے پندھ مکائیا۔ الفیے رہیا نہ کوئی گان، بن حرفوں کرے پڑھائیا۔ تُعارف دے نہ کوئی جہان، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ بھگتاں ملیا بھگون آن، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ داتا دانی گن ندھان، دیاونت سہج سُکھدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دیدار دئے کرائیا۔ کر دیدار ہووے جن خوش، خوشیاں نال سُنائیا۔ سُن سادھی اندر ہو کے چُپ، اپنا آپ گوائیا۔ سُکھ لئے پتا دی گودی بہکے پُت، دُکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جننی سوہے ساچی ککھ، لوکات وچے ودھائیا۔ مہربان ابناشی اچت، چیتن سُرقتی آپ کرائیا۔ تن سُهنجنی مؤلے رُت، رُت رُتری نال مہکائیا۔ جن بھگتاں بھگون لئے پُچھ، نت نوت ویس وٹائیا۔ جے کیسے دے کول نہیں کُچھ، نام پدارتھ جھولی پائیا۔ نرگن ہو کے اندروں پئے اُٹھ، شبدی ڈنک وجائیا۔ جوتی جاتا ہو

کے جائے تھ، جوت نرنجن کرے رُشنائیا۔ اُجل کر کے مات گکھ، مکھڑا دئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا
 چائیں چائیا۔ بھگت سہیلا ٹھانڈا میتا، بھگن اکو اک اکھوائیندا۔ آد جُگادی جُگ چوکڑی جس دی اڈیکا، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔
 شبد انادی برہم برہمادی جس دی ساچی دسے حدیثا، حضرت ہو کے آپ پڑھائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت جو پرکھنہارا
 نیتا، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیندا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں جو خالی کرنہارا کھیسا، شاہوں خاک بنائیندا۔ جو دیونہارا مان اوچاں
 نیچاں، غریب زائیاں گلے لگائیندا۔ سو جُگ جُگ جن بھگتاں اندر لنگھے دہلیزا، دلایلاں وچ ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ ویکھن والا نیکن نیکا، نیرن
 نیرا کھیل کھلائییندا۔ بھیو ابھید جانے جیو جی کا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اک اٹھائیندا۔ پرہہ دیدار
 کرے بے حال، سرتی جگت سرت رہن نہ پائیا۔ جن بھگت اپنا آپ نہ سکے سنبھال، من مت بُدھ چلے نہ کوئی چٹرائیا۔ اپنی چھڈ کے پچھلی
 گھال، اکلا لیکھا ستگر ہتھ پھڑائیا۔ تُوں نرگن داتا چلنا میرے نال، سوہنا سنگ بنائیا۔ میں ویکھاں تیری دھرمسال، جس گھر بیٹھا ڈیرہ
 لائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا سنگ نبھائیا۔ کر دیدار ہوئے
 بے ہوش، ہوش جگت رہن نہ پائیا۔ اوتھے سمجھ نہ کوئی سوچ، سوچ سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ کم کرے نہ نیتر لوچ، اکھیاں اکھ نہ کھئے
 ملائیا۔ دیواراں دسے نہ قلعہ کوٹ، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ اکو دیپ جلے نرمل جوت، تیل باقی نہ کھئے ٹکائیا۔ شبد ناد دُھن وجے اگمی
 چوٹ، ڈنکا ڈورُو نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں درس دئے کرائیا۔ جن بھگت درس دیدار کرے
 وچوں پڑدا، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ ستگر ٹھنڈا ٹھار کرے سڑدا، سڑدا اگنی آگ لے پچائیا۔ بھیو کھلائے اپنے گھر دا، گھر وچ گھر دئے
 سمجھائیا۔ جتھے دیپ اکو بلدا، اکو نور ہووے رُشنائیا۔ اوتھے کھیل اچھل چھل دا، دوُجا رہن کھئے نہ پائیا۔ جو آتم سیجا ملدا، پرما تم ہو کے
 ویکھ وکھائیا۔ جو جوتی دھار رلدا، شبدی ڈنک شنوائیا۔ جو کھیل کھیلے محل اٹل دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا
 لیکھا دئے جنائیا۔ کِریا دیدار ہر ستگر ٹھاکر، جس ٹھوکر نام لگائیا۔ لیکھا چُکیا کایا گاگر، گھر گمبھیر نظری آئیا۔ سچ دوارے ملیا آدر، ہر
 جو آدرشن اکو دتا وکھائیا۔ جنم کرم دا ہویا عدل، عدلی اکو بے پرواہیا۔ اندروں بابروں دتا بدل، بدلہ پچھلا دتا چُکائیا۔ سچ وکھائی اوہ

منزل، جو کبیر گیا صلاحیا۔ نیترا پا کے نام کجَل، قضیہ کوڑا دتا مٹائیا۔ اتم نیڑ نہ آوے اجل، لیکھا لیکھے لیا پائیا۔ رحمت کر کے کرے فضل، فیصلہ اکو حق سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دید عید چند رُشنائیا۔ کر دیدار ہویا گھر چانن، چمکیلا نور الاہیا۔ پڑدا لاہیا ساچے رامن، رمیا ملیا بے پرواہیا۔ درس پایا دُھر دے کابنن، جس بنسری نام سُنائیا۔ کلمہ سُنیا سچ امامن، جس کائنات دتی وڈیائیا۔ نام ست جانیا گانن، نانک زرگن سرگن راگ الاٹیا۔ گوبند ڈنکا سُنیا دو جہانن، برہمنڈ کھنڈ سپس نوائیا۔ جن بھگتاں آ کے ملن سری بھگوانن، جُگ جُگ اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ اتم کھیل کیتا مہانن، مہما کتھ سکے نہ کھئے درڑائیا۔ کِریا کر گن ندھانن، جگت نادانے لئے جگائیا۔ شبد نرالا مار کے بانن، تیر انیالا اک وکھائیا۔ نام سُنا کے ساچے کانن، کوڑی کِریا دتی گوائیا۔ دامنگیر ہو کے پکڑیا دامن، دست اپنے نال ملائیا۔ گھر ساچے آ کے بنیا ضامن، دُھر دی ضامنی دئے جنائیا۔ بھگت بھگوان درس کرن آہمنو ساہمن، پڑدا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا بھيو کھئے نہ پاوے شوڈر ویش شتری براہمن، پاربرہم پرہہ اپنا کھیل وکھائیا۔ ست دھرم جھلا نشانن، نشانہ اکو اک درڑائیا۔ چار ورن جس نوں مانن، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے سپس نوائیا۔ سو کھیل کرے نوجوانن، بردھ بال نہ روپ جنائیا۔ جن بھگتاں آیا آپ پہچانن، نراکار ویس وٹائیا۔ گرمکھاں وچوں گرمکھ لالن، لال رنگیلا موہن مادھو اپنے رنگ رنگائیا۔ جس نوں جوہاں جنگلاں اجاڑاں وچ چڑھدے بھالن، ٹلے پربت سمنڈ ساگر ڈونگھی کھائی دیکھن چائیں چائیا۔ سو صاحب کرتا دین دیال آیا آن فانن، نرویر نراکار اپنا پھیرا پائیا۔ گرمکھ بنائے چتر سگھڑ سُبجانن، مۇرکھ مۇڑھے لئے ترائیا۔ سچ دوارے سکھ سچا مانن، سچکھنڈ ملے مان وڈیائیا۔ اٹھے پہر دوس زین گھڑی پل وار تہت درس کرن بھگوانن، دوجا اشٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا در اک وکھائیا۔ کر دیدار گھر سچ وسیرا، وصل اکو اک جنائیندا۔ محبوب ملیا ہوئے چاؤ گھنیرا، عروج ساچا سوہبا پائیندا۔ کوڑی کِریا رہے کوئی نہ ڈیرہ، جھگڑا دین مذہب نہ کھئے جنائیندا۔ بھگت بھگوان دا کھلا وہڑا، ذات پات وچ کدے نہ آئیندا۔ اکو ناتا جوڑ کے تیرا میرا، آد جگاد سدا سد سوہنگ روپ سمائیندا۔ گرمکھ وسے کایا کھیڑا، کایا کھڑکی آپ کھلائیندا۔ دُور ڈراڈا نظری آئے نیرن نیرا، نج گھر اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، درس دیدار اک وکھائیندا۔ درس دیدار دئے وکھال، ویاکھیا اپنی نال جنائیا۔ کِریا کر دین دیال، دینن لئے اٹھائیا۔ کوڑی کِریا توڑ

جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ساچا مندر سچّی دھرمسال، کایا کعبہ دئے پرگٹائیا۔ آ کے پُچھے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ نو
 نو چار دا پورا کرے سوال، مہربان دیا کمائیا۔ سنت سُہیلے سجن بھال، گرمکھ لئے اٹھائیا۔ اوہناں وچوں سوہنا لال، لال سنگھ لال نظری
 آئیا۔ جس دی دیوت سُر کر دے بھال، مئی مُنیشر کھوجن جائیا۔ جس دا کہانی بانی دئے احوال، راگاں ناداں وچ سُنائیا۔ سو کھیل کرے
 پُرکھ اکال، کرتا بے پرواہیا۔ جن بھگت لئے اٹھال، سُتیاں اکھ کھلائیآ۔ اٹھو گرمکھو میرے چلو نال، بن کے سچکھنڈ دے پاندھی راہیا۔ ٹھاڈا
 میلا اوس سری بھگوان، جس دے بھانے اندر ڈردا گر اوتار پیر پیغمبر سیو کمائیا۔ اوس دا جھلے سدا نشان، سچ نشانہ اک وکھائیا۔ سو
 مہربان ہو کے ہرجن ساچے ملے آن، ملنی اپنے نال کرائیا۔ درس دیدار دے کے دو جہان، جیوت جیوت جیون دئے بدلائیا۔ اندر وڑ کے دئے
 پچھان، اپنا نور سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن میتا اک اکھوائیا۔ بھگتن میتا دُھر دا مِتر، ہر کرتا آپ
 اکھوائیندا۔ ساچے گھر وچوں آئے نکل، کایا پڑدا پرے اٹھائیندا۔ چوٹی چڑھ کے بیٹھا سخر، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیندا۔ پورب لہنا ویکھ کے
 مسل، جنم کرم پھول پھولائیندا۔ بھگت بھگوان آد جگاد ساچی نسل، وکھری دھار بندھائیندا۔ جنہاں وچوں لہے اصل، اصلیت ونڈ
 ونڈائیندا۔ اوہناں نال مل کے کرے وصل، واسطہ اپنے نال جڑائیندا۔ ساچے بھگت جگت کی کچھ دسن، دسن والا بھیت سمجھ کسے نہ
 آئیندا۔ اوہ جانن جو صاحب نال وسن، جنہاں مل کے خوشی منائیندا۔ درس دیدار دے کے پُرکھ سمرتن، سمسّیا اپنی پھیر سمجھائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت جگت آئے رکھن، راکھا ہو کے سیو کمائیندا۔

☆ ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۱ یکرمی لال سنگھ دے گرہ ہیر ☆

وڈبھاگی وڈ ہویا بھاگ، بھگون بھاگ اک ونڈائیندا۔ وڈبھاگی وڈبھاگ گئے جاگ، ہر کرتا جاگ کھلائییندا۔ وڈبھاگی وڈبھاگ ملیا داج،
 ہر بھاگی جھولی آپ ٹکائیندا۔ وڈبھاگی وڈبھاگ ملیا اک سواد، ست ستواد ہر جو اپنا نام وکھائیندا۔ وڈبھاگی وڈبھاگ ہویا لوکات، پُرکھ

ابناش دیا کھائیندا۔ جن بھگتاں دس اپنی ذات، جگت وفات ڈیرہ ڈھائیندا۔ جنم کرم دے بدل حالات، حاصل اپنا انک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وندنہارا ساچا بھاگ، جگاونہارا سچ چراغ، بھاونہارا جگت آگ، اُپجاونہارا پریم ویراگ، دھواونہارا دُرمت داغ، اڈاونہارا ہنس کاگ، ملاونہارا کنت سُہاگ، چڑھاونہارا آگم جہاز، بخشنہارا چرن پریتی سچا راج، بناونہارا نرگن سرگن سماج، چُکاونہارا لیکھا آد جُگاد، درساونہارا ڈیرہ پاربرہم برہماد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در سچا اک سُہائیا۔ بھاگ ہویا در ملیا سوہنا، سوہنی نگری نظری آئیا۔ جتھے نہ ہسنا نہ رونا، خوشی غمی نہ کھئے جنائیا۔ نہ نندرا نہ سونا، جاگرت ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ رسنا نہ گاؤنا، دُهن آواز نہ کھئے شنوائیا۔ نہ گھڑاؤنا نہ ڈھاؤنا، بناون والا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ سچ دوارا اکو سوہنا پاؤنا، جس گرہ بہہ کے گرمکھ خوشی منائیا۔ دیپک دیا اکو نظری آؤنا، زرویر نور رُشنائیا۔ سو حصہ جن بھگتاں جھولی پاؤنا، بھاگ وچوں بھاگ دُھر دی ونڈ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سرنائیا۔ ونڈیا حصہ پُرکھ آگم، بھاگاں بھریا جھولی پائیا۔ جس دی قیمت نہ کوئی دم، دمڑی مل نہ کھئے رکھائیا۔ کرپا کر سری بھگون، مہربان مہر نظر ٹکائیا۔ لیکھ چُکا کے چہر چہن، ساچا مندر دئے سُہائیا۔ جو گرمکھ گیا من، تنہا منسا پور کرائیا۔ لوکات چاڑھ کے چن، سچکھنڈ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیال ہوئے سہائیا۔ بھاگ کہے میں بھاگاں بھریا، بھرمیاں ہتھ کدے نہ آئیندا۔ گرمکھ ورلے پھڑیا لڑیا، سچ پریتی اک جُڑائیندا۔ جس نے اکھ دُھر دا پڑھیا، تس اپنا میل ملائیندا۔ میں ہتھ نہ آواں پانی ٹھریاں، اگنی تت سڑیاں انک نہ کھئے لگائیندا۔ میں نظر نہ آواں مندر وڑیاں، گرو دوار پھڑ باہوں کول نہ کھئے بہائیندا۔ میں لبہ نہ سکاں پربت چوٹی چڑھیاں، ڈونگھے ساگر پلؤ نہ کھئے بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا حصہ اپنے حصے اک رکھائیندا۔ بھاگ کہے میں حصیدار، سانجھی دُھر دا نظری آئیا۔ جن بھگتاں نال میرا وبار، بوہاری ہو کے سنگ نبھائیا۔ جس ویلے جگ چوکری پیتے وچ سنسار، کلجگ اتم ویلا آئیا۔ کرپا کرے آپ نرنکار، نرگن ہوئے سہائیا۔ جوتی جاتا ہو اجیار، سوچھ سروپ روپ وٹائیا۔ میتوں لے کے آوے نال، اپنی انگلی لائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ وچوں دئے وکھال، گرمکھ سجن بھائیا۔ برجن بنائے ساچے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دئے وکھائیا۔ بھاگ کہے میرا حصہ

ادھ، آدھو چکارو یکھ وکھائیندا۔ میری نو دواویوں پار حد، حدوڈ اکو اک وڈیائیندا۔ جتھے وجے اگتی ند، تار ستار نہ کھئے پلائیندا۔ جتھے نہ کوئی سورج چند، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ جتھے نہ کوئی گیت چھند، رسنا جہوا نہ صفت صلاحیندا۔ جتھے کوئی نہ سکے لنگھ، سچ سنگھاسن سو بھا کھئے نہ پائیندا۔ صاحب ستگر بیٹھا آپ بخشند، بخشش اپنے ہتھ رکھائیندا۔ اوتھے جن بھگتاں میرا حصہ دیوے ونڈ، بھاگ ابھاگی اپنے گھر بنائیندا۔ ست بخش کے اند، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سوہنی بنت بنائیندا۔ بھاگ کہے میں بھگتاں جوگا، جگتی پرہ نے آپ بنائیا۔ میں ہتھ نہ آواں لوکاں، لبھن وچ لوکائیا۔ میں سچ دوارے دے کے ہوکا، اپنی سیو کھائیا۔ جس ویلے پرہو جن بھگتاں اندر جگاں لگے جوتا، آگے ہو کے سیس نوائیا۔ ایہو سہنجنا میرا موقع، ہرجن مل کے اپنا میل ملائیا۔ کایا مندر اندر ویکھ سوہنا کوٹھا، سچ سنگھاسن ویکھ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے بے پروا ہیا۔ بھاگ کہے میں سناواں کی، کہن وچ کچھ نہ آئیا۔ جس ویلے پرہو جن بھگتاں کرے نرمل جی، جیون جگت دئے سمجھائیا۔ اوسے ویلے چرن گولاں جاواں تھی، اپنا آپ مٹائیا۔ گھر ویکھیا ساڈھے تے ہتھ سین، بنک دوارے سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھاگ کہے جس ویلے پرہ کرے مہر، مہر نظر اٹھائیندا۔ بھگت بھگوان لے گھیر، گھیرا شبدی اک جنائیندا۔ پچھلا لہنا دئے نیڑ، آگلا پندھ مکائیندا۔ بھاگ لاوے کایا کھیڑ، کھیڑکی گنڈا آپ کھلا تیندا۔ اوس ویلے میں چرن گولاں آواں نیڑ، نیرن ہو کے سیس نوائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا ڈھر دا سنگ رکھائیندا۔ بھاگ کہے میں نیتر کھولاں، بن اکھاں اکھ کھلا تیا۔ بہڑی بہڑی کر کے بولاں، دروہی دروہی نور خدائیا۔ ساچا راگ گاواں اکو سوہلا، تون مہربان میرا سچا ماہیا۔ جن بھگتاں نال بناں وچولا، میرا میلا دینا ملائیا۔ اندر رہے نہ پڑدا اوہلا، سجن ساکھیات نظری آئیا۔ جس ویلے جن بھگت تیرا سوہنگ گاؤں ڈھولا، میں سن سن خوشی منائیا۔ میں وسن سدا کایا چولا، چولی تیرا رنگ ویکھ وکھائیا۔ در درویش بناں گولا، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت دتی سمجھائیا۔ بھاگ کہے میری ونڈ اولی، اول اللہ آپ کرائیندا۔ میں ہوکا دیواں گلیو گلی، لکھ چوراسی جیو جنت سمجھائیندا۔ پرہ پُرکھ آد جگادی ولی چھلی، ول چھل دھاری ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جودھا سورپیر وڈا بلی، بل باون کھیل کھلا تیندا۔

جس نے لیکھے لائے عیسیٰ موسیٰ محمد علی، اللہ ہو نور آپ اکھوائیندا۔ جس دے پچھے گوبند سیس رکھیا تلی، دو جہاناں تین اٹھائیندا۔ جس دی چرن دھوڑ آد جگاد بھگتاں منگی، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔ جس دی کھیل ساچے سنتاں لگے چنگی، ہرجن چنگی طرح سمجھائیندا۔ جو گرمکھاں کوڑی کریا کئے تنگی، تنگ دست نہ کئے وکھائیندا۔ جو گرسکھاں لاوے انگی، انگیکار آپ ہو جائیندا۔ اندروں واسنا کڈھے مندی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیندا۔ ساچی دیوے نام سگندھی سوہنا روپ وکھائیندا۔ مارگ دسکے ڈھر دی ڈنڈی، رببر اشارے نال سمجھائیندا۔ پنڈھ مکا کے کھنڈ برہمنڈی، برہمانڈ ڈیرہ ڈھائیندا۔ جس ویلے جن بھگتاں سناوے اپنا سوہنگ چھندی، ایہو بھاگ جو گرمکھاں جھولی پائیندا۔ ایہو جیہی ونڈ کدے نہ ونڈی، جو سدھا جن بھگتاں جھولی آپ بھرائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب توں اتم سریشٹ ریتی ایہو لگی چنگی، اپنی مہر نال پار کرائیندا۔

☆ ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۱ یکرمی نصیب سنگھ دے گرہ پنڈ بوپا رائے ☆

کریا کر سری بھگوان، سمرتھ پُرکھ تیری سرنائیا۔ ست نام منگے دان، جھولی اپنی اک وکھائیا۔ کلجگ ہویا میں حیران، حیرانی میرے اُتے چھائیا۔ سریشٹ سبائی گھر گھر دے شیطان، کوڑی شرع کرے لڑائیا۔ کلجگ رہے نہ کئے ایمان، صدق صبوری نہ کئے بندھائیا۔ سوہنا لگے نہ کئے مکان، مقبرے کوڑے نظری آئیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار چڑھیا طوفان، اٹھے پہر چلے واہو داہیا۔ کوڑی کریا جگت کر حرام، حرامی روپ سریشٹ سبائیا۔ ملے میل نہ سچے رام، رمئیا سارے بیٹھے بھلائیا۔ نظر آئے نہ کیسے کاہن، گھنئیا سنگ نہ کئے رکھائیا۔ پڑدا چکے نہ کئے امام، نوبت حق نہ کئے سنائیا۔ ساچا دیوے نہ کئے پیغام، پیغمبر کرے نہ کئے پڑھائیا۔ ست دے نہ کئے اسلام، اسم نور نہ کئے رُسنائیا۔ امرت پیئے کوئی نہ جام، مدھ رس نہ کئے رکھائیا۔ کلجگ اتم میں ہویا بال انجان، میری چلے نہ کئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا گھر دے سمجھائیا۔ ست نام مارے دھاہ، دو جہاناں رہیا جنائیا۔ پر پُرکھ میرے مہرباں، شہنشاہ تیری شرنائیا۔ تہر گھر چھڈیاں آگے ملے کوئی نہ تھاں، دھرنی دھرت دھول نہ کئے وڈپائیا۔ کلجگ جیو ہنس بڈھی ہوئے کان، رسنا کاگ وانگ

کُرائیا۔ کوئی کھاوے سُوَر کوئی کھاوے گاں، شرع کوڑی کرے لڑائیا۔ تیرا کرے نہ کوئی دھیان، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ ساچا مندر ملے نہ
 وچ جہان، محل اٹل نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، موہے دے مان وڈیائیا۔ سَت کہے میں بھجّان جگ، نام اپنا
 سَت سُنائیا۔ سرِشٹ سبائی ویکھی لگی آگ، تتوت رہیا تپائیا۔ سچ دوار ویکھے کوئی نہ حد، کوڑی کَریا پھرے لوکائیا۔ ساچے حُجرے
 ملے کیسے نہ حج، کعبہ رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ آبِ حیات پیالہ پیوے کوئی نہ مدھ، مدھر سچّی نہ کھئے وکھائیا۔ کوڑی کَریا جگت وِہار گئے
 پھس، پھاسی گل نہ کھئے کٹائیا۔ انتر آتم پوری کرے کوئی نہ آس، پرما تم میل نہ کھئے ملائیا۔ نرمِل دیا جوت نہ کھئے پرکاش، گھر مندر نہ کھئے
 رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، میرا لیکھا دے دِرڑائیا۔ ستنام کہے میں ہویا دُور، سچ گھر ڈیرہ نظر کیسے نہ آئیندا۔
 کلجگ جیواں کولوں ہو مفروُر، دُور دُرادا مکھ چُھپائیندا۔ کیسے مندر نہ حاضر حضور، مٹھ شِودوالا نہ کھئے وڈیائیندا۔ چاروں کُنٹ لیکھا
 ویکھیا کوڑو کوڑ، سچ سچ نہ کھئے پرنائیندا۔ ہوئے ہنگتا بھریا غرُور، ممتا موہ گھر گھر نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا
 کر، اِکو دینا ساچا ور، در ساچا ویکھ وکھائیندا۔ سَت کہے میں دساں کی، کہن وچ کچھ نہ آئیا۔ نرمِل دے نہ کھئے جی، جیون جُگت ملے نہ
 کھئے وڈیائیا۔ نانا تٹا پتا دھی، بہین بھائی سنگ نہ کھئے بنائیا۔ پھری دروہی ساڈھے تن ہتھ سیں، سچ سچ سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ سَت نام کہے میں لبھان جن، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ بھاگ لگاواں کِس تن،
 تتوت ویکھ وکھائیا۔ کوڑ واشنا بنھان من، ممتا موہ چُکائیا۔ بہرم بھلیکھا کڈھان جن، ہوئے گڑھ تڑائیا۔ پنج وکارے دیواں ڈن، ساچا
 کھنڈا اِک چمکائیا۔ گڑھ ہنکاری دیواں بہن، ٹھیکر رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، میرا لہنا دے چُکائیا۔
 ستنام کہے میری آسا منسا ہوئی کوڑ، سچ نظر کھئے نہ آئیندا۔ کلجگ جیو مَورکھ مَورھ، میرا سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ کوڑی کَریا وقت لنگھان
 فضول، فضل رحمت میری جھولی کھئے نہ پائیندا۔ پچھلا دسیا بھل گئے اصول، اگلا لیکھا ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ کوڑی کَریا وچ ہوئے مجبور،
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دُھر دا میل نہ کھئے ملائیندا۔ ستنام کہے میں سادھاں کولوں ڈردا، کلجگ بیٹھا مکھ چُھپائیا۔
 سادھ سنت جو مینوں رسنا نال پڑھدا، انتر دھیان نہ کھئے لگائیا۔ مایا ممتا اندر سڑدا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نال لڑائیا۔ ساچی منزل کوئی

نہ چڑھا، پاندھی ہو کے پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ سچ دوارے کوئی نہ کھڑدا، سنکھ ہو نہ درشن پائیا۔ جینودیاں جگ کھئے نہ مردا، مرد مردانہ
 روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ دوارے لہنا دے چُکائیا۔ ستنام کہے میں چھڈیا چولا،
 کایا چولی بیٹھا نہ سوہیا پائیا۔ کلجگ جیو ہویا گولا، ہوجھی مت بنائیا۔ کوئی نہ گاوے انتر آتم ساچا بولا، انبولت راگ الایا۔ کوئی نہ
 سناوے دُھر دا ڈھولا، اگمی ناد وجائیا۔ کوئی نہ بناوے مینوں دو جہاناں سچ وچولا، نرگن سرگن سنگ وکھائیا۔ کلجگ جیو کوڑی کرپا
 اندر رکھیا اوبلا، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے مُکائیا۔ ستنام کہے میرا گیا ہٹھ، ہوکا
 لے کے ربیا سُنائیا۔ میں ویکھیا ت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ کھوج کھوجائیا۔ سب نوں بھلی ستگر مت، من مت کری
 کُرمائیا۔ پرہو دے ملن دی کسے نہ کھولی اکھ، جگ نیتر نین نین شرمائیا۔ ونج ہویا نہ دُھر دے ہٹ، بن ونجارا ساچی وست منگ نہ کھئے
 منگائیا۔ جگت ترسنا اندر ٹھ، بھاون ویکھی جگت لوکائیا۔ منکیاں نال مینوں رہے رٹ، رٹا من نہ کھئے چُکائیا۔ مینوں گاوندے اُتے تیرتھ
 تٹ، گھر سروور بہ نہ کھئے نہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ ستنام کہے میرے سورے سرینگا،
 صاحب تیری سرنائیا۔ اپنا بخش اک اندا، اند اند دے پرگٹائیا۔ تیرا خاکہ سمجھے کوئی نہ خاکی بندہ، خالص روپ نہ کھئے جنائیا۔ صدی
 بیسویں ہویا اندھا، نیتر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ جیرج انڈج بنیا گندہ، کوڑی کرپا ڈیرہ لائیا۔ من واسنا بھیکھ پاکھنڈا، ہوئے ہنگتا سوہیا پائیا۔
 لیکھا جانے نہ خاکی بندہ، بندگی حق نہ کھئے کھائیا۔ تیرے نالوں کر وچھوڑا ہویا رنڈا، سُہاگی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، میرا پڑدا دے اٹھائیا۔ ست نام کہے میں دساں سچ، شبد کہانی نال جنائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھیا نس نس، نو ست پھیرا
 پائیا۔ لکھ چوراسی کایا ماٹی کچ، گھر گھر پھولان چائیں چائیا۔ کوڑی کرپا جگت واسنا سارے رہے ہس، ہستی تیرے نال نہ کھئے ملائییا۔
 کلجگ اتم گر اتاراں پیر پیغمبران سب نے کیتی بس، بستے سارے رہے بندھائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، دُھر دی منگ اک منگائیا۔ صدی
 چوڈھویں آؤنا ٹھ، خالق خلق ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرویر ویس وٹائیا۔ ستنام کہے پرہے چھیتی آ، شہنشاہ
 تیری اک سرنائیا۔ میں وی بنان انت گواہ، شہادت ساچی دیاں بھگتائیا۔ چار ورن تینوں گئے بھلا، شتری براہمن شوڈر ویش تیرا ناؤں نہ

کھئے دھیائیا۔ دین مذہب جھگڑا رہے پا، ذات پات کرے لڑائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ساچا چپے نہ کھئے ناں، ناؤں زرنکارا نہ کھئے سُنائیا۔
 غریب زائیاں کوچھیاں کھلیاں پکڑے کھئے نہ بانہ، شاہ سلطان بیٹھے مکھ بھوئیا۔ مُلا شیخ مساک کرن حرام، اُمتی اُمت روپ نہ کھئے
 وکھائیا۔ ساچا کلمہ نہ کھئے کلام، صفتی صفت نہ کھئے سُنائیا۔ کِریا کر میرے مہربان، محبان بیدو تیری اوٹ تکائیا۔ ست دھرم دا مٹیا نشان،
 چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ ساچا منتر اِکو دے گیان، لکھ چوڑاسی کر پڑھائیا۔ اِشٹ دیو دو جہان، سرگن زرگن دے وکھائیا۔ نظری آؤنا
 بن کے رام، کاہن ہو کے بنسری ست وجائیا۔ امام ہو کے دینا اک پیغام، نانک ہو کے نام سمجھائیا۔ گوہندا ہو کے ڈنکا وجاؤنا دو جہان،
 پُری لوء برہمنڈ کھنڈ سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ ساچا مندر سہاؤنا مکان، ساڈھے تِن ہتھ دے وڈیائیا۔ سمبل بیٹھ کریں آرام، سیج سہنجنی
 سوہا پائیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنی کار کھائیا۔ ہوں بالک بال انجان، تیرا صفتی صفت ڈھولا جگت سُنائیا۔ کلجگ اتم
 لیکھ لکھنا آن، باقی کھئے رہن نہ پائیا۔ تُوں داتا دانی دیونہارا دان، ائمَلری وست ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب
 لیکھا دے مکائیا۔ ست نام کہے کلجگ گیا ست، ستوادی نظر کھئے نہ آئیندا۔ ساچی دے نہ برہم مت، ودیا برہم نہ کھئے پڑھائیندا۔ سچ
 دواویوں سارے گئے ٹھ، مندر حق سوہا کوئی نہ پائیندا۔ رسنا جہوا منکا منکا نام رہے رٹ، منسا من نہ کھئے مٹائیندا۔ تیرتھ تٹاں اُتے رہے
 ٹھ، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا دینا اک ور، در تیرے الکھ جگائیندا۔ ستنام کہے میری
 منزل مکی، پینڈا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ جیو آتما سرب سٹی، ستیاں اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ آتم پرما تم تیرے نالوں رُٹھی، رُسیاں سکے نہ کھئے
 منائیا۔ کلجگ مت دتی پُٹھی، اُٹی کری پڑھائیا۔ جگت واسنا دھیاں پُٹیں، پتا پُرکھ اکال نہ کھئے ملائییا۔ انتر آتما پرما تما کدے نہ جھکی،
 باہروں سپس سرب جھکائیا۔ بُدھی ہوئی نہ بیک سچی، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا
 دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ بنائیا۔ ستنام کہے میرا بنے کھئے نہ میت، مِت پیرا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جگت کارنے گاؤندے گیت، ہردے ہر نہ
 کھئے وسائیندا۔ بھجے پھردے مندر مسیت، کایا کعبہ نہ کھئے وڈیائیندا۔ جھگڑا پیا اوچ نیچ، ذات پات لیکھ نہ کھئے گوائیندا۔ مل صاحب ستگر
 کایا کرے نہ کھئے ٹھانڈی سیت، اگنی ت ت نہ کھئے بُجھائیندا۔ سچ دواویوں منگے کھئے نہ بھیکھ، بھیکھا دھاری گھر گھر پھیرا پائیندا۔ ملے میل نہ

صاحب اتیت، ترے گن ڈیرہ کوئی نہ ڈھائیندا۔ لیکھا چُکے نہ ہست کیٹ، راج راجان شاہ سلطان سنسا روگ نہ کھئے مٹائیندا۔ پرم پُرکھ پرماتم
انتر آتم آپ کر بخشیش، بخشنہارا اک اکھوائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دو جہان ساچی دے اک حدیث، ورن برن ساچا کلمہ
نغمہ نام اک سنائیندا۔ ہر گھٹ وسیں سدا چیت، چیتن سُرتی آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در تیرے منگ
منگائیندا۔ ستنام کہے تُوں ستگر سو، سوبھاونت تیری وڈیائیا۔ زرگن سرگن آپے ہو، اچرج کھیل رچائیا۔ سچ پرکاش کر کے لو، جوتی
جوت ڈگمگائیا۔ آتم پرماتم بخش کے موہ، محبت اپنے نال وکھائیا۔ امرت آتم ساچا چو، نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ اپنے جیہا آپے ہو، ہنگ
برہم رُپ وٹائیا۔ ڈھر دا ڈھوا دیویں ڈھو، نت نوت پھیرا پائیا۔ تیرا بھو نہ جانے کو، اکم اتھاہ تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کِریا کر، سچ وست دے ورتائیا۔ سچ وست دے ست سرُپ، ست ستوادی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا نام نگارا وجے چارے
کوٹ، دہ دشا کرے شنوائیا۔ نانا توڑ جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کِریا دے گوائیا۔ آتم پرماتم تیرا تانا پیٹا سوٹ، ڈھر دا میلا لے ملائیا۔ پرم پُرکھ
اپنی گودی چُک پُوت، پتا ہو کے سیو کمائیا۔ کلجگ بھرے بھلا پنج بھوٹ، پنج ناد شبد نہ کھئے شنوائیا۔ کِریا ندھان سچ دوارا دس اوچ،
اکم اتھاہ نظری آئیا۔ جتھے گر اوتار پیر پیغمبر جاندے کر کے کوچ، اتم اپنا آسن لائیا۔ اوتھے نہ سمجھ نہ کوئی سوجھ، سوچ نظر کھئے نہ آئیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہو سہائیا۔ ست نام کہے تیرا سوہنگ رنگ، آد جگادی نظری آئیا۔ سچکھنڈ سہائے تیرا
پلنگ، پاوا چول نہ کھئے بنائیا۔ تھر گھر وجے شبد اند، انراگی راگ سنائیا۔ وشن برہما شو کر کے ونڈ، ترے گن مایا میل ملائیا۔ پنج تت
چاڑھ کے چند، اپ تیج وائے پرتھی آکاش کھیل رچائیا۔ لکھ چوراسی گا کے چھند، سوہنگ ڈھولا دتا درڑائیا۔ کر وسیرا جیرج انڈ، اُنبھج
سینج سوہبا پائیا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ کھیل کر سورے سربنگ، صفی نام دتے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
کر، ڈھر دا لیکھا دے بنائیا۔ ساچا نام دے اک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ سچ دوازیوں ملے بھکھ، بھچھیا دے ورتائیا۔ اگلا لیکھا دینا لکھ،
پچھلا پنڈھ چُکائیا۔ آتم پرماتم ہووے بت، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ دیال ہو کے وسیں چت، چیتن سُرتی آپ کرائیا۔ پُرکھ اکال بننا
بت، بت پرمیشور بے پرواہیا۔ آسن لاؤنا کایا وچ، ساڈھے تن ہتھ گھر گھر وچ سوہبا پائیا۔ تیری سار نہ پائے کوئی مَن رکھ، شاستر سمرت

وید پُران تیرا ڈھولا جس رہے گائیا۔ کلجگ اتم کروٹ لے بدل لے پٹھ، آپ اپنا پڑدا لاپیا۔ کھیل وکھا اک انڈٹھ، جس دی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں کر ساچا پت، مِتْر بن کے میل ملائیا۔ تیرے ملن دی اکو سیک، دوچی آس نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیرن نیرا ہو کے پڑدا دینا چکائیا۔ نیرن نیرا ہو قریب، دُور دُرادا پنڈھ مکائیا۔ تیرا مارگ ویکھا عجیب، عجب طرح دے سمجھائیا۔ میں جنم کرم دا تیرا مریض، بن طیب لے پچائیا۔ تیری چہوہ چرن بدلے میرے نصیب، نسبت اپنی وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹیکائیا۔ سر رکھ ہتھ سمرتھ، مہا اکتھ تیری وڈیائیا۔ نام جیکارا دس الکھ، الکھ نرنجن تیرا ڈھولا اکو گائیا۔ وست امولک دیدے اکئی وتھ، نرگن سرگن سرگن کایا جھولی دے بھرائیا۔ آتم پرما تم نج گھر درس کراؤنا ہس ہس، ہستی مستی نام خُماری دے چڑھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا مل کے چلے اکو رتھ، رتھ رتھوہی تُوں ہی نظری آئیا۔ تیرا نام ندھان میرا پوجا پاٹھ، سمرن اکو دے درڑائیا۔ تیرا تُوں ظہور میرے گھر جوت پرکاش، اندھ اندھیر دے چکائیا۔ تُوں صاحب سوامی میں وساں تیرے ساتھ، جگت وچھوڑا رہن نہ پائیا۔ تیرا کھیل پرتمھی آکاش، گگن گگنتر پُری لوہ بھجیں واہو داہیا۔ میں منگاں چرن گول سچ نواس، سچکھنڈ دوارے وچے تیرے نام ودھائیا۔ میرا لیکھے لگے پون سواس، سواس سواساں وچوں تیرا روپ نظری آئیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی پوری ہووے خواہش، خالص ہو کے اک دوجے سنگ نبھائیا۔ تُوں داتا گہر گمبھیر سرب گنتاس، داتا دانی دیاوان اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، دُھر دا منتر اک سمجھائیا۔ دُھر دا دس ساچا منتر، چار ورن پڑھائیا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ نرمل جوت جگے نرنتر، نرویر نراکار نظری آئیا۔ تن کایا ماٹی بوجھے بسنتر، اگنی تن نہ کھئے جلائی۔ ہوئے پرکاش گگن گگنتر، دیوا باقی کملاپاتی اکو اک رُشنائیا۔ جن بھگتاں چولا تن بدلا بستر، بھوشن اوڈن اکو اک وکھائیا۔ نام کھنڈا بخش شستر، کوڑی کرپا پنڈھ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے لیکھے لائیا۔ ہرجن لیکھے جائے لگ، تیری اوٹ تکائیا۔ سرشٹ سبائی نالوں ہو کے اڈ، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ نانا توڑ کایا ماٹی کاچے ہڈ، حد تیری ویکھ خوشی منائیا۔ میل مل کے وشو جد، وشو اپنا روپ جنائیا۔ ست سرنائی صاحب ڈھٹھ، ہوئے روگ مٹائیا۔ لیکھ چکا کے تن اٹھ، نو در ڈیرہ ڈھائیا۔ دسویں گھر

تیرے سنگ وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ ساچا نؤر کر پرکاش، انحد نادى ناد سُنائیا۔ شبد سوامى رکھنا پاس، نہکامى اپنا کرم کھائیا۔
 تُوں میرا مین تیرا داس، داس سیوک دوویں مل کے خوشى منائیا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى کرىا کر، جن بھگتاں پُورى کر آس،
 آسا منسا، منسا ترسنا، ترسنا ترکھا اپنے وچ ملائیا۔

☆ ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۱ پکرمى پال سینگھ دے گرہ للیاں کلاں ☆

بھگت بھگوان میلا مات، نرگن سرگن کھیل کھلائیندا۔ اپنى دس کے ساچى ذات، بھيو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ نام دے کے ست
 سوغات، ساچى ودیا برہم درڑائیندا۔ چرن پرىتى بنھ کے نات، سچ سرنائى اک وکھائیندا۔ کوڑى کرىا میٹ اندھیری رات، ستگر ساچا
 چند چمکائیندا۔ لہنا دینا چکا کے مستک ماتھ، پُورب لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ مانس جنم کرائے راس، تتوت کھوج کھوجائیندا۔ لیکھ مُکا کے
 دس دس ماس، مات گرہ پھند کٹائیندا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى کرىا کر، جگ جگ اپنا میل ملائیندا۔ جگ جگ میلا بھگت
 بھگوان، وچے لوکات ودھائیا۔ نرگن سرگن ملے آن، نرویر پُرکھ پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسى وچوں کرے پہچان، ہرجن ساچے کھوج کھوجائیا۔
 آتم پرماٹم سچ پرىتى بخشے چرن دھیان، کول اکو اک وکھائیا۔ کوڑى کرىا میٹے جگت شيطان، شرع کرے نہ کھئے لڑائیا۔ مندر وکھائے اک
 دھرمسال، دھرم دوارا کایا ہٹ جنائیا۔ دیوا جوتى جگے مہان، کملاپاتى کرے رُشنائیا۔ انحد شبد سچى دُھنکان، اکمى راگ سُنائیا۔ امرت
 دیوے پین کھان، جھرنا نجھر آپ جھرائیا۔ جنم کرم دا دکھ میٹے آن، سُکھ ساگر رُپ وکھائیا۔ میل ملائے دو جہان، جگت وچھوڑا پندھ
 مکائیا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى کرىا کر، لیکھا جانے بے پروا ہیا۔ بھگت بھگوان لیکھا دُھر، درگاہ ساچى دیا کھائیندا۔ آتم پرماٹم
 جو جن گئے جڑ، سرتى شبدى جوڑى آپ جڑائیندا۔ کوڑى کرىا جگت وبن نہ جائن رُڑھ، شوہ دریا نہ کھئے سٹائیندا۔ ساچا منتر فرنا جائے
 پُھر، اکھر وکھر آپ پڑھائیندا۔ انت بھگونت ہر کنت جائے بھڑ، مہربان دیا کھائیندا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى کرىا کر، ساچا مارگ
 اک سمجھائیندا۔ بھگت بھگوان مارگ دسے، آد جگاد دیا کھائیندا۔ ہردے اندر ساچے وسے، مندر گرہ سوبھا پائیندا۔ پریم پیار پرىتى اندر

ہستے، سوہنگ ہنسا راگ الائندا۔ کوڑی کریا میٹ رین اندھیری مسے، ستگر ساچا چند چمکائیندا۔ گلوں کٹ چوراسی رسے، جم کی پھاسی بھہا کٹائیندا۔ چرن گول جن سیس رکھ ٹیکے متھے، تنہاں مستک بھاگ آپ بنائیندا۔ سجن ساکاں وانگ کدے نہ اگے، دکھیاں دردیاں اپنا درد ونڈائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر سچ پریم اندر نٹھے، آوندا جاندا نظر کیسے نہ آئیندا۔ کرم کاند جگت ویکھے مایا ممتا موہ لگے، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑائیندا۔ تٹی واؤ انت پوہ نہ سکے، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ لہنا دینا چکائے ہتھو ہتھے، ہتھ سمرتھ سر آپ ٹکائیندا۔ درس دکھائے تیجی اکھے، دوئے لوچن بند کرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اتم میلا سچ ملائیندا۔ بھگت بھگوان کرے ملاپ، ملنی اپنے نال کرائیا۔ جنہاں جیسا ساچا جاپ، جگ جیون گئے بدلایا۔ رُوح بُت دوویں پاک، خاکی خاک ملے وڈیایا۔ شاہ پاتشاہ پرہہ سچا ساک، سگلا سنگ بنایا۔ روگ سوگ چنتا دکھ جگت کرے وناس، اباشی اپنا رنگ رنگایا۔ سجن سہیلا ہو کے وسے پاس، گر چیلا گود اٹھایا۔ اتم پت لے راکھ، راکھا ہو کے سیو کھایا۔ ایہو وڈیائی پُرکھ سمراتھ، ہرجن ساچے گود اٹھایا۔ پار لنگھائے اپنے گھاٹ، پتن بہہ کے خوشی منایا۔ جنم جنم دی میٹے واٹ، کرم کرم دا روگ مٹایا۔ سچ سندیشہ نر نریشا شبدی دھار جائے آکھ، آخر اپنا گھر وکھایا۔ سچ دوارے کھول تاک، پڑدا اوہلا دئے چکایا۔ اپنے ملن دی آپے دس کے جاچ، ڈھر دی کرے نام پڑھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے گود اٹھایا۔ ہرجن گودی چکے انت، انتشکرن ویکھ وکھائیندا۔ کیرپال ٹھا کر سوامی سری بھگونت، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ دے وڈیائی وچوں جیو جنت، جاگرت جوت ڈگمگائیندا۔ مانس جنم بنائے بنت، گھڑن بھنہار آپ ہو جائیندا۔ ہرجن لیکھا ساچے سنت، صاحب ستگر ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اتم اپنے گھر وسائیندا۔ ساچے گھر بھگت وسیرا، وشو اکو نظری آتیا۔ میل میلے گرو چیرا، چیرا گرو روپ سہایا۔ سوہنا لگے اکو کھیڑا، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ آون جاون چکے جھیڑا، جھگڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ ناتا جوڑے تیرا میرا، سوہنگ روپ سہایا۔ سوہنا لگے بھگتاں ڈیرہ، بھگون ویکھ ویکھ خوشی منایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا سنگ آپ نبھایا۔ ساچا سنگ نبھائے صاحب، پُرکھ سمرتھ وڈی وڈیایا۔ آد جگاد جگ چوکرئی رہے غائب، جگ نیتر نظر کیسے نہ آتیا۔ جن بھگتاں کردا رہے ہدایت، ڈھر سندیشہ نام سنایا۔ پریم پُرکھ دی سچ روایت، رہبر بن کے رہیا

سمجھائیا۔ نامِ ندھان وست کرے عنایت، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اگلا پچھلا دئے سمجھائیا۔ جن بھگت منگے منگ ایک، دئے جوڑ سرنائیا۔ چرن گول پرہ تیری ٹیک، دو جی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ پورب جنم چُکے لیکھ، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچ دوارے لے چل دیس، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ جتھے تخت نیواسی اک نریش، نر نرنکار نظری آئیا۔ اوتھے بھگت بھگوان دوارے رہے کھیل، سوہنی ساچی خوشی منائیا۔ اوسے منزل دینا بھیج، ادھوچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ تیرا درشن لئیے پیکھ، پیکھ پیکھ خوشی منائیا۔ لیکھا چھٹ جائے روپ ریکھ، رنگ رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ دوارے رہیئے ہمیش، جنم مرن پنڈھ مکائیا۔ سنگ نبھائیے دس دسمیش، دہ دشا خوشی وکھائیا۔ اتم اپنا دسنا بہیت، پڑدا اوہلا اک اٹھائیا۔ تیری کرپا تیری مہر تیرا پیار کرے بُدھ بیک، سرتی شبہ کرے کڑمائیا۔ تیرا چرن ساچی ٹیک، اشٹ دیو اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر وساؤنا بے پرواہیا۔ جن بھگت کہے پرہ کھول دروازہ، درگاہ ساچی گنڈا لاپیا۔ ہرجن تیرا تون غریب نواج، غریب نانے گود اٹھائیا۔ کوٹن کوٹ جنم پچھوں پرہ پُرکھ پرہ سجن لادھا، ملیا بے پرواہیا۔ جس نوں مل کے رائے دھرم دئے نہ سزا، لکھ چوراسی نہ کھئے بھوائیا۔ کایا ماٹی ناتا چھٹے ہڈاں، مڑھی گور رہن کھئے نہ پائیا۔ میں اوس دوارے اٹھ اٹھ بھجیاں، جس گھر وسے سچا ماہیا۔ بھگتاں اندر بہہ کے سجاں، دو جی جماعت نظر کھئے نہ پائیا۔ تیرا نام لے کے تینوں پرہو سداں، ہوکا دے کے دیاں جنائیا۔ تیرا پریم پیار دا چکھان مزہ، مجلس اپنا پنڈھ مکائیا۔ درشن پیکھ کے بن اکھان، آخر تیرا نور تیرے وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری لیکھ لاؤنی سیوا کیتی ہتھان، حاضر ہو کے دیا کھائیا۔ بھگت کہے میں تیرا نڈھا، چچن وچوں چچن اک جنائیندا۔ تون صاحب ستگر سب تون وڈا، بے انت بے انت اکھوائیندا۔ میں لکیا کایا ہڈاں، تون سچکھنڈ سوہیا پائیندا۔ میرا پریم تیرے پیار نال بدھا، پریم تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیندا۔ میں ست سوامی تینوں دیوان سدا، سنیہڑا اکو اک جنائیندا۔ تون ٹھاکر آویں بھجیاں، بن پاندھی پنڈھ مکائیندا۔ جس ویلے گرمکھ گرمکھ ہرجن ہر بھگت جگت روگ نال ڈگا ویکھیں اُپر منجا، نیتر نین اکھ کھلا آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیندا۔ بھگونت کہے میرے بھگت، سد دیاں وڈیائیا۔ اوکھی گھڑی نہ دسے جگت، جگت اندرے اندر دیاں سمجھائیا۔ تیرے چرناں ہیٹھان رکھ کے مکت،

اتوں دوہرا بہار دبائیا۔ اپنے ملن دی دے کے ساچی سُرَت، سُرَت شبد نال جڑائیا۔ کر پرکاش اکال مورت، مورت وچوں صورت دے بدلائیا۔ شبد ناد وجائے تورت، تورت اپنا حکم سنائیا۔ جن بھگتاں نال جگ جگ کرے مہورت، مہربان اپنا پھیرا پائیا۔ ناتا توڑ کوزو کوزت، ست سچ لے جڑائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھت، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ آسا منسا سدا سدا سد پورت، پوری اچھیا آپ کرائیا۔ جن بھگتاں پرہہ نوں سدا ضرورت، بن بھگتاں پرہہ کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے گود اٹھائیا۔ ہرجن گودی لے چک، چکنہار دیا کھائیندا۔ لوکھات پینڈا جائے مک، پاندھی اپنا پنڈھ گوائیندا۔ آگے میل ابناشی اچت، چیتن دھار اک سمجھائیندا۔ مات گرہ نہ اٹا رُخ، دس دس ماس نہ اگن تپائیندا۔ سچ دوارے ساچا سکھ، سکھ آتم پرما تم نال ملائیندا۔ کایا ماٹی ہڈاں کوزا دتا دکھ، رکت بوند اتم لیکھے پائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہربان نرگن دھار اپنے وچ رلائیندا۔ رلی نرمل دھار رلی، رلا رہن کھئے نہ پائیا۔ کایا ماٹی تن تن سس جگدیش کر کے بھیٹ بلی، بل اپنا گئی ودھائیا۔ مارے کوک سچ دوار سچکھنڈ ساچی گلی، ہوکا دے کے رہی سنائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناسن بیٹھا ملی، بے انت بے پرواہ ڈیرہ لائیا۔ گرمکھ اوس باغ دی مہکدی کلی، جس کلی دا بوٹا گوہند آیا لائیا۔ امرت رس نال پلی، پت ڈالی شاخ لوکھات مہکائیا۔ سوہنے پھل پھلی پھلی، چاروں کنت وچی ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دتا مکھائیا۔ لہنا مکھایا ملیا آپ، اپنی دیا مکھائیا۔ ساچا دس کے اگما جاپ، اگمڑی کھیل وکھائیا۔ پورب جنم رہیا نہ کوئی پاپ، آگے روگ سنتاپ سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ پرہہ پُرکھ پرہہ دے کے سچی دات، خالی جھولی دتی بھرائیا۔ جن بھگتاں ملیا ساتھ، سوہنا سنگ نبھائیا۔ میں وسار چرناں پاس، سرن ملی سرنائیا۔ نظری آئے پُرکھ ابناش، نر نرائن دھر درگاہیا۔ لیکھا چکیا پرتھی آکاش، گگن منڈل مکھ چھپائیا۔ چار کنت دہ دشا آکو جوت جوت نور پرکاش، سورج چند دیوا بتی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا لیکھے لا کے سواس سواس، سوارتھ پمارتھ آکو گھر وکھائیا۔

☆ ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ دھنوالی ☆

کھیلے کھیل پُکھ سمراتھ، صاحب داتار دیا کھائیندا۔ گوپی کاہن مل مل پاوے راس، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ سچ سُنہیڑا شبدا سواس، پون پونا نال ملائیندا۔ جن بھگتاں پوری کرے خواہش، خالص اپنا درس کرائیندا۔ سنت سہیلے کر کر پوری آس، گر چیلے میل ملائیندا۔ گرمکھاں چرن گول دے دھرواس، دھرنی دھرت دھول وڈیائیندا۔ گرسکھاں جنائے اپنی ذات، پاربرہم اپنا بھویو کھلائیندا۔ دے وڈیائی لوکات، مطلب پچھلا حل کرائیندا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، نیویر سچا چند چمکائیندا۔ آتم پرما تم بنا کے سچا ساک، سجن اکو اک درسائیندا۔ لیکھا جانے کایا ماٹی خاک، بند کواڑی تاک آپ کھلائیندا۔ ساچا ونج کرائے اگتے ہاٹ، چوڈاں لوک چوڈاں طبق نین شرمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ سچ کرنی کرے کرتار، قدرت اپنا کھیل کھلائیا۔ ویکھے وگسے جگ چوکرئی چار، ستجگ تریتا دواپرکلجگ اپنی دھار بندھائیا۔ وشن برہما شو کر کر خبردار، دھر سندیسہ اک درڑائیا۔ میل ملانے گر اوتار، پیر پیغمبر دھر دا سنگ بنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران اچار، گیتا گیان دے درڑائیا۔ انجیل قرآناں کھول کواڑ، نیتر لوچن نین اکھ سمجھائیا۔ کھانی بانی دے ادھار سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لیکھا جان اگم اپار، اگوچر اپنی کار کھائیا۔ سوچ سمجھ تون وسنہارا باہر، من مت بدھ نہ کھئے وڈیائیا۔ کاگد قلم نہ لکھنہار، لیکھا چکے جگت شاہیا۔ صاحب ستگر شاہ سلطان، شاہ پاتشاہ ایکنکار اک ہو جائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچ مکان، اچ محراب ڈیرہ لائیا۔ مقالے حق ہو حکمران، درگاہ ساچی اکو حکم سنائیا۔ لاشریک نوجوان، مرد مردانہ وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکرئی ویکھے مار دھیان، نت نوت پھیرا پائیا۔ اندج جیرج اُنہج سینج دیونہارا گیان، شتری براہمن شوڈر ویش کرے پڑھائیا۔ چارے بانی بولے بناں زبان، پرا پسنٹی مدھم بیکھری دھر دا راگ سنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگت سہیلے ویکھے آن، سنت ساجن آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان دیا کھائیا۔ سنت سجن لے لبھ لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ کوڑی کریا کر کے پار حد، نو دوارے ڈیرہ ڈھائیندا۔ شبدا اگتی وجا ند، انحد نادی راگ سنائیندا۔ ڈونگھی بھوری آپے لنگھ، ساچی منزل پندھ مکھائیندا۔ شبدا اناد سناوے چھند، دھر دا تال وجائیندا۔ آتم سیج سہنجنی پلنگ، گھر مندر آپ وڈیائیندا۔ سرتی شبدا پوری کرے منگ، آسا

ترسنا میٹ مٹائیندا۔ بھیو کھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم پڑدا لائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آد جگادی اپنی کل
 دھرائیندا۔ آد جگادی جگا جگنتر، جگ چوکرئی ویکھ وکھائیا۔ سرب ویاپی دیونہارا دھر دا منتر، شبد اگتی راگ سُنائیا۔ لکھ چوراسی
 ہر گھٹ جانے انتر، چارے کھانی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے تھائوں تھائیا۔ لیکھا جانے آد جگاد،
 جگ چوکرئی ویکھ وکھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ کھیلے کھیل وچ برہماد، برہمانڈ اپنی کار کھائیندا۔ پُری لوء وجائے ناد، دھر دا راگ
 آپ سُنائیندا۔ سچ پریتی اندر ہو وساد، بسمل اپنا آپ جنائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار وشن برہما شو دے کے دات، سچ بھنڈارا ہتھ
 پھرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے مات، متا اپنے نال پکائیا۔ جن بھگتاں
 دیوے ساچی دات، وست امولک جھولی پائیا۔ چرن گول بندھائے نات، بدھاتا اپنا رنگ وکھائیا۔ نظری آئے اک اِکانت، سوچھ سرؤپی بیٹھا
 سوہا پائیا۔ جن بھگت دوارا سچ پرانت، سوہنا حصہ دئے سمجھائیا۔ جتھ لبھ نہ سکن جگت جیو کر کر لے ہاتھ، کھوجیاں ہتھ کھئے نہ آئیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سد وڈیائی دیوے بھگت، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ انتر آتم ساچی شکت،
 شہنشاہ اکو اک سمجھائیندا۔ زرگن نیرویر نراکار نرنکار آوے پرت، نرادھار ساکار رُپ وڈیائیندا۔ کر پرکاش اُپر دھرت، دھرنی دھرت دھول
 سہائیندا۔ ویکھنہارا فرش عرش، دہ دشا کھوج کھوجائیندا۔ جن بھگتاں اُتے کر کے اپنا ترس، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ امرت میگھ دیوے
 برس، جھرنا نچھر آپ جھرائیندا۔ جنم کرم دی میٹے بھٹک، کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آد جگاد
 جگا جگنتر ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ساچے ویکھے آپ، پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ انتر آتم کِس ویراگ، کون ویراگی نیتر نیناں نیر
 وائیندا۔ سُرَت سوانی کِس دوارے گئی جاگ، اَلَس نندرا ڈیرہ ڈھائیندا۔ کون مندر لگا بھاگ، دیا باقی کملاپاتی اکو اک رُشنائیندا۔ کون
 ہنس ہویا کاگ، کاگ ہنس رُپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نِت نوت ویکھ وکھائیندا۔ نِت نوت ویکھن آیا، ہر
 کرتا وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں رکھے ٹھنڈی چھایا سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ترے گن میٹے کوڑی مایا، ممتا موہ چُکائیا۔ نام پدارتھ جھولی پایا، خالی
 بھانڈا دئے بھرائیا۔ پورب جنم منورتھ پور دئے کرایا، آسا منسا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں بھیو

جنائیا۔ جن بھگتاں بھيو کھولے اکھ، نجھ نیتز کرے رُشنائیا۔ ساچا مارگ اِکو دس، اگم اتھاہ کرے پڑھائیا۔ نِرگن سرگن چلا کے رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، آخر اپنا جوڑ جڑائیا۔ سچ دوار درسائے ہٹ، بن بنجارا اپنی کِرت کار کھائیا۔ لیکھ چُکائے مندر مسجد شودوالا مٹھ، گرو دوار اِکو اک کایا مندر اندر نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت دئے سمجھائیا۔ جن بھگت جنائے دُھر دا ٹھاکر، ٹھوکر اپنا نام لگائیا۔ بھيو چُکائے کایا گاگر، ڈُونگھی بھوَری ڈیرہ ڈھائیا۔ پار کرا کے اگمی ساگر، ساچی نئیا نُوکا نام درڑائیا۔ سچ دوارے دیوے آدر، آدرش اپنا اک وکھائیا۔ کِریا کرے کریم قادر، کرہار وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ ہرجن تارے آپ پرہے، پت پریشور دیا کھائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لبھ، چارے کھانی ویکھ وکھائیندا۔ نام ندھان امرت چوا کے اُٹی کول نبھ، گیڑا گیڑے وچ پھرائیندا۔ شبد اگم وجائے ند، دُھن آتمک راگ سُنائیندا۔ جگت وکارا پار حد، گھر مندر سوہیا پائیندا۔ نرمل تُوَر دیا دِپیک رہیا جگ، جوتی جاتا آپ رُشنائیندا۔ آتم انتر پرما تم بھے سج، سچ سِنگھاسن ڈیرہ لائیندا۔ دھرم نشانہ دیوے گڈ، دو جہاناں جڑ نہ کھئے اُکھڑائیندا۔ پچھلی کرنی کرتا پُرکھ کرتار جُگ چوکڑی دیوے چھڈ، اگلا مارگ آپے لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیندا۔ اگلا مارگ دیوے سچا، جُگ چوکڑی بھيو کھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنائے اپنا بچے، ساچا بچپن جھولی دیوے پائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچا، تتوت کرے رُشنائیا۔ آتم پرما تم ناتا جڑے پيو پُت سکا، پتا پُوت گودی اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچي سرنائیا۔ سچ سرنائی دیوے سرنگت، سرب سوامی کھیل کرائیندا۔ جُگ چوکڑی مہا اکتھ، کتھنی کتھ سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ سَتجگ تريتاً دواپرکجگ چلاونہارا رتھ، جُگ جُگ اپنا ویس وٹائیندا۔ بھگت سہیلا اک اِکیلا گر چيلا مارگ دس، رہبر اپنا راہ وکھائیندا۔ آتم پرما تم میل ملاوا ہس ہس، ہستی اپنے رنگ رنگائیندا۔ جن بھگتاں اندر ہو کے وس، واسطہ وصل اپنا اک جنائیندا۔ نِرگن روپ ہو پرتکھ، سوچھ سرُپی ساکھیات جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ساچے سنتاں دے کے حق، حق حقیقت کھوج کھوجائیندا۔ جُگ چوکڑی پندھ مکائے ٹھ ٹھ، آوندا جاندا نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سلطان اپنا پھیرا

پائیندا۔ جن بھگت تیری ساچی ریت، ریتیان آپ بنائیا۔ چار ورن لیکھا چُکے ہست کیٹ، شترّی براہمن شوڈر ویش اِکو گھر وسائیا۔ آتم پرما تم مل کے سخیاں گاوے گیت، بنسری کاہنا نام وجائیا۔ رام رحیم بیٹھ اتیت، ترے گن لیکھ دئے مُکائیا۔ کایا تت کرے ٹھانڈا سیت، امرت میگھ اک برسائیا۔ ساچے چرن گول بندھائے پریت، پریم اپنا جوڑ جڑائیا۔ شبد اگئی سنائے گیت، گہر گمبھیر کرے شنوائیا۔ کلجگ اتم کایا چولی چاڑھے رنگ مجیٹھ، ساچی رنگن دئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ ہرجن تارے کلجگ تھوڑے، لگھ چوراسی وچوں نظری آئیا۔ پرم پُرکھ نال جنہاں ناتے جوڑے، لیکھا مکیا جگت لوکائیا۔ شبد اگئی چڑھے گھوڑے، دو جہاناں بھجن واہو داہیا۔ اہناں دے لیکھ اُتے کاغذ کورے، قلم شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو گرمکھ پرم پُرکھ دے بانکے چھوہرے، پروردگار ویکھے چائیں چائیا۔ اکھراں نال نہ گاوے دوہرے، کلمے نال نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہ سچ محبوب، مہربان اک اکھوائیندا۔ وسنہارا دھام وڈ عروچ، عرش فرش کھیل کھلائیندا۔ جس دی منزل اگم اتہاہ مقصود، محفل اپنا نام جائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی چوڈاں طبق سمجھ نہ سکے حدود، پیر پیغمبر ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ سو صاحب سلطان مُرید مُرشد لیکھ چُکائے ایک دوج، دوآ ایکا اِکو گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں ویکھے پارہسہم، برہم اپنے رنگ رنگائیا۔ نہکرمی کرے سچ کرم، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھائیا۔ ساچا دسے اِکو دھرم، دھرم آتم پرما تما نال جڑائیا۔ پرم پُرکھ دی ساچی سرن، ایشٹ دیو اِکو نظری آئیا۔ کریا کرے ہر کرنی کرن، کرتا پُرکھ کار کھائیا۔ جن بھگت کھول کے نیت ہرن پھرن، اپنا درس دئے دکھائیا۔ سو منزل پوڑے ساچے چڑھن، چوٹھے پوڑے بہ بہ خوشی منائیا۔ تون میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا ساچا پڑھن، الفیے لیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ تونہی تونہی اِکو کرن، کرتا پُرکھ تیری سرنائیا۔ جینودیاں در تیرے مرن، مر کے جیوت روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، جن بھگتاں ویکھے چائیں چائیا۔ بھگت ویکھن دا چاؤ گھنیرا، سری بھگوان نرگن سرگن پھیرا پائیندا۔ دُور دُراڈا چل کے آئے نیرن نیرا، نچھ گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ پریم پریتی اندر کرے مہرا، مہربان ہو محبوب مُجبت اک سمجھائیندا۔ اندر آتم دیوے گیڑا، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ جگت واسنا چُکے جھیرا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ کوئی ہلکائیندا۔

جن بھگت وساوے ساچا کھیڑا، ساڈھے تِن ہتھ بنک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیندا۔
 کلجگ اتم ویکھے نرائن، نر ہر وڈی وڈیائیا۔ رسنا جہوا بُدھی کچھ نہ سکے کہن، سوچ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت سہیلے پھڑ میلے اپنے
 نین، دوئے لوچن نین بند کرائیا۔ نُقطہ نظر نہ آئے غین، این اپنا گھر وکھائیا۔ الفیے ساک سین، سجن پنے بے پرواہیا۔ دیونہار دُھر دا دین،
 وست اگم جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، ہر کرتا اپنی کھیل کھلائی۔ ہر
 کرتا کھیل کھلاؤندا اے۔ نرگن نیرویر نراکار ویس وٹاؤندا اے۔ جوتی جاتا بیہو کھلاؤندا اے۔ پُرکھ بدھاتا ہو کے نظری آؤندا اے۔ کلجگ
 میٹے اندھیری راتا، ستجگ سچا چند چمکاؤندا اے۔ چار ورن دی اکو گاتھا، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھاؤندا اے۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں
 دیوے ساتھا، سکلا سنگ جئاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کماؤندا اے۔ سچ کرنی کار کماؤندا
 اے۔ گھٹ گھٹ واسی سوہیا پاؤندا اے۔ بھگت اداسی دُور کراؤندا اے۔ شبدا سواسی پون چلاؤندا اے۔ اندھیری راتی میٹ مٹاؤندا اے۔
 بند تاکی آپ کھلاؤندا اے۔ شبدا ناد ناد وجاؤندا اے۔ برہم برہمادی کھوج کھجاؤندا اے۔ وسادی اپنا پھیرا پاؤندا اے۔ بودھ اگادھی
 آپ پڑھاؤندا اے۔ سچ ویراگی نظری آؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کر وکھاؤندا اے۔ سچ کرنی کر
 وکھاؤندا اے۔ نرگن نیرویر ویس وٹاؤندا اے۔ شبدا اگتی بول جیکار، جے جیکار اک الاؤندا اے۔ سنت سہیلے لئے اٹھال، گرمکھ گر گر میل
 ملاؤندا اے۔ دھرم دوارے لئے بہال، رائے دھرم نیڑ نہ آؤندا اے۔ اندر باہر گپت ظاہر، ایتھے اوتھے کرے پرتپال، بن پرتپالک سیو کماؤندا
 اے۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک رُشناؤندا اے۔ سدا سہیلا اک اکیلا نرگن چلے نال نال، سرگن اگلا پندھ مکاؤندا اے۔
 پُورب جنم کیتی گھال، ہر خالق جھولی آپے پاؤندا اے۔ شبدا سوامی بن دلال، جگت وچولا ویکھ وکھاؤندا اے۔ بھگت سہیلے سچے لال،
 لالن اپنی گود اٹھاؤندا اے۔ انت نیڑ نہ آوے کال، مہاکال در دُراؤندا اے۔ سچ دوارے دئے بہال، جس مندر اندر ہرجو سوہیا پاؤندا اے۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، بھگتی مارگ اک سمجھاؤندا اے۔ بھگتی مارگ لاوے جگ، چار ورن
 درڑائیا۔ کوڑی کِریا بچھائے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ کایا کعبے اندر کرائے حج، حضرت سچا نظری آئیا۔ دپیک جوت جگائے اُپر شاہ

رگ، شہنشاہ اپنا رنگ دکھائیا۔ در دروازہ دیکھے لنگھ، بجر کپائی کُنڈا لاپیا۔ بودھ آگادھ سُنَا کے ند، ساچی دُھن کرے شنوائیا۔ بھگت
 بھگوان اک دُو جے نال پریم پریتی اندر جاون بجھ، ناتا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ لیکھا چُکے پیڑا بپ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 مہربان ہوئے سہائیا۔ مہربان سِری بھگوت، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ آد جُگادی دُھر دا کنت، کنت کنتوہل دیکھ دکھائیندا۔ گُرمکھ سَجَن
 لہے سنت، لکھ چوڑاسی دیکھ دکھائیندا۔ نام ندھانا دیوے منیا منت، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ سچ دوارے بن کے پنڈت، دُھر دی ودیا
 اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے کھیل دکھائیندا۔ ہرجن دکھائے اپنا کھیل، گہر گمبہر ودی
 ودیائیا۔ کرے پرکاش بن باقی تیل، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ گہر سَجَن ملے سہیل، صاحب اپنا پڑدا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، انتشکرن دیکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ تھان تھنتر لے پھول، چارے کھانی کھوج کھوجائیندا۔ چارے بانی بول کے
 بول، اگئی راگ آپ پرگٹائیندا۔ ساچے کُنڈے تول کے تول، تولنہارا اپنا انک بنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن
 ساچے پار کرائیندا۔ ہرجن اُترے پار کنارہ، نئیَا نوکا نام چڑھائیا۔ کوڑی کِرپا رووے زارو زارا، نیتر نیناں نیر وائیا۔ جوٹھ جوٹھ کرے
 ہاباکارا، ہوئے ہنگنا اُچی کوک کوک سُنائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ دھیرج ملے نہ وچ سنسارا، سائنک ست نہ کھئے کرائیا۔ تیرتھ تٹ نہ کھئے
 سہارا، گنگا گوداوری جمن سُرستی نیتر نین اکھ کھلائییا۔ چارے وید کرن پُکارا، چاروں کُنٹ کرن شنوائیا۔ سِمرت کوئی نہ پاوے سارا، جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، جن بھگتاں جوڑ جُڑائیا۔ جن بھگتاں جوڑ جُڑے ایک، ایکنکارا میل ملائییا۔ پت
 پرمیشور تیری ٹیک، دُو جا ایشٹ نہ کھئے جنائیا۔ ترے گن لگے نہ کھئے سیک، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ بُدھی کر آپ بیک، وویکی اپنی کھیل
 دکھائیا۔ نظری آؤنا نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا کران ہیت، پنتکاری میرے سچ گوسائینا۔ نرگن سرگن کھیلے کھید،
 خالق خلق روپ وٹائیا۔ اپنا دے سچ سندیش، دُھر دا حُکم لائیا۔ تُوں داتا نر نریش، نر ہر اکو اک نظری آئییا۔ تیرا شبد اگمڑا بھیس،
 جوتی نور تیرا رُشنائیا۔ تُوں وسیں سچکھنڈ ساچے دیس، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں
 پکڑی تیری ٹیک، ٹکا مستک دینا نام لگائیا۔ ٹکا مستک لا للاٹ، اپنی دیا کھائیا۔ نرمل جوت ہووے پرکاش، اگیان اندھیر چُکائیا۔ تیرا

درس کریئے ساکھیات، گھر بہہ کے خوشی منائیا۔ اوتھے لیکھ لیکھیا نہ جائے نال قلم دوات، کلمہ کم کھئے نہ آئیا۔ لہنا چکے آبِ حیات، امرت مکھ نہ کھئے چوائیا۔ سنگ دسے نہ کوئی احباب، رباب ستار نہ کھئے سُنائیا۔ نظری آئے اکو شہنشاہ نواب، نوٓت اپنا نام وجائیا۔ جس دوارے گر اوتار پیر پیغمبر سرب محتاج، در بیٹھے الکھ جگائیا۔ سو کرتا پُرکھ جن بھگتاں رچے کاج، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ چار ورن جس دا سچ سماج، ذات پات اوچ نیچ دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں لئے اٹھائیا۔ بھگت سہیلا جائے اٹھ، نیتر لوچن اکھ کھلایا۔ سری بھگونت جائے تٹھ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ امرت جام پیائے گھٹ، رس اکو اک چکھائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی جائے چھٹ، جوئی جوون نہ کھئے بھوایا۔ آتم پرما تم مل کے مؤلے رت، رت زٹری اک مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیرا اتم ور، سنت سہیلا ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ ہرجن ویکھے اپنے نیتر، جگ لوچن نظر کھئے نہ آئیا۔ رت مؤلے بسنتی چیتر، پھل پھلوڑی آپ مہکائیا۔ مستک ٹگا لائے میکھن، جوت للاٹ کرے رُشنائیا۔ آتم پرما تم بن کے بھیتن، دئی دویتی پڑدا دئے چکائیا۔ بھگت بھگوان کایا مندر اندر اک دوجے نوون ویکھن، نرگن نرگن روپ نظری آئیا۔ آتم سیجا بہہ بہہ ساچی کھیل کھیدن، کایا کھڑکی کُنڈا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ویکھے سہج سُبھائیا۔ ہرجن ویکھے سہج سُبھاؤ، گہری اکھ نہ کھئے بدلایندا۔ پریم پیار اندر پکڑے باہوں، پریم اپنی گود اٹھائیندا۔ ساچا دسے نرنکارا ناؤن، نام ندھان اک درڑائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن دیوے ٹھنڈی چھاؤن، ہنگ برہم پڑدا آپے پائیندا۔ لیکھا جانے جوون بالک پتا ماؤن، پوت سپوتے گود سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے گلے لگائیندا۔ ہرجن گل پائے گلوکڑی، اپنا مان رکھائیا۔ پریم پُرکھ پرہہ ٹیک تیری اکو پکڑی، دوجا در نظر کھئے نہ آئیا۔ میں نام نہیں پڑھنا اکھری، نراکھر دے سمجھائیا۔ جگ جگ بھگتاں چال وکھری، جگت جیواں سار کیسے نہ آئیا۔ میں سُنٹا تیری سیج ستھری، سوہنا آسن لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بیو ابھیدا دے کھلایا۔ بیو ابھیدا کھول اندر، پڑدا اوبلا دے چکائیا۔ بھاگ لگے ساڈھے تین ہتھ مندر، روداس چارا دئے گواپیا۔ جگت وکارا تے جندر، زندگی وچوں زندگی دے بدلایا۔ من واسنا دہ دشا اٹھ نہ جائے بندر، بندگی اپنی اک درڑائیا۔ دیپک جگے اندھیری کندر، ساچا نور ہووے رُشنائیا۔ تیرے نام دا سُننا منگل، گھر وجے سچ ودھائیا۔

کوڑی کریا شرع دا تُئے سنگل، زنجیری رہن کھئے نہ پائیا۔ تیری دھوڑ دا لاواں چندن، ٹکا نام وکھائیا۔ بھگت بھگوان تیرے دوارے منگن، مانگت ہو کے الکھ جگائیا۔ تُوں چاڑھ اپنی رنگن، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ کلجگ انت صدی چوڈھویں ہندی دسے بھنگن، بیس اکیس ربیا کُرائیا۔ کیسے رس نہ آوے پرمانندن، نجانند کرے نہ کھئے رسائیا۔ کلجگ جیو ہیوئے پکھنڈن، سادھ سنت کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ آتم دسے سب دی رنڈن، شہاگی کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند تیرا گاؤندے گیت چھندن، پردے سچ نہ کھئے وسائیا۔ دوئے جوڑ ڈنڈاوت کردے بدن، بندی خانہ سکے نہ کھئے تڑائیا۔ گرو دوارے مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے لنکھن، گھر وچ گھر اندر وڑ تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ کریا کر سورے سرینگن، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ جن بھگت تیرا آد جگاد جگ چوکیڑی منگن، دوچی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ تُوں کنت شہاگی بن کے لاؤنا انگن، انگیکار اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا دھر دا ور، تیرے بھگت بھگون تیرے نال ہنڈھن، لوکھات جگت ہووے جدائیا۔

☆ ۲۴ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی گرمیت سنگھ دے گرہ پھرا لا ☆

ساچا رنگ جیو جہان لبھن، لکھ چوراسی بھجے واہو داہیا۔ آتم پر ماتم ملے کیسے نہ رنگن، نور ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی سٹ دیپ دہ دِش اٹھ اٹھ نسن، بن بن پاندھی پندھ مکائیا۔ آتم ملے نہ ساچا رسن، رسیا رس نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد جگاد جگا جگنتر اچرچ کھیل آپ ورتائیا۔ لکھ چوراسی رہی کھوج، کھوجت کھوجت دھیان لگائیا۔ گھر وچ گھر ملے کیسے نہ مؤج، موجودہ ہو کے درس کھئے نہ پائیا۔ پریم پیار پرتی اندر کوئی نہ ہیوئے مدہوش، خُماری نام نہ کھئے چڑھائیا۔ چار کُنٹ سارے رہے سوچ، سوچ سمجھ چلے نہ کھئے چڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا رنگ نہ لبھے جگ، سرشٹی بھجے واہو داہیا۔ جگت ترشنا لگی آگ، کوڑی ترکھا نہ کھئے بھجھائیا۔ نو دوار نہ مکے حد، پاندھی پندھ نہ کھئے چکائیا۔ ساچا مندر ویکھ

کوئی نہ لنگھ، پڑدا اوہلا نہ کھئے اُلٹاٹیا۔ کلجگ اندھیرا دسے اندھ، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ستگر شبد بھلیا چھند، رسنا جہوا ہوئی ہلکائیا۔
 انتر ملے نہ کھئے اند، بسنتر ت نہ کھئے گوائیا۔ نام پدارتھ پوری کرے کوئی نہ منگ، سورا سربنگ نظر کیسے نہ آٹیا۔ لیکھا چکے نہ نار دُہاگن
 رنڈ، سہاگی کنت نہ کھئے پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ساچا رنگ نہ ملے مت، جگ میتا
 نظر کھئے نہ آئیندا۔ گھر سوامی کرے نہ سچا بت، بتکاری اپنے انگ نہ کھئے لگائیندا۔ نج نیتر پئے نہ کیسے دس، دوئے لوچن بند وکھائیندا۔
 کروٹ لے نہ بدلے پٹھ، سنمگھ روپ نہ کھئے دھرائیندا۔ وسنہارا دھام انڈٹھ، اولڑی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 گرہ مندر ڈیرہ لائیندا۔ سرشٹ سبائی لبھ لبھ تھکی، تھکاوٹ سب دے اُپر چھائیا۔ چاروں کُنٹ بھجی تھی، دہ دشا پھول پھولائیا۔
 سروور ویکھے کنارے تئی، اٹھسٹھ پندھ مُکائیا۔ اندر وڑ کے ہتھ نہ آیا شودوالے مٹھی، مندر دین دُہائیا۔ بُدھ مت من چترائی چلی نہ رتی،
 رتی رت نہ کھئے سُکائیا۔ پر کا درس نہ پایا اکھی، جگ نیتر نظر کھئے نہ آٹیا۔ گرہ بنی نہ ساچی سخی، منگلاچار نہ کھئے سُنائیا۔ دیوا جگیا نہ
 کھئے بتی، جوت نرنجن نہ کھئے رُشنائیا۔ سچ سنگار نہ کیتا سیس پئی، جگدیش جگت نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن بیٹھا مکھ چھپائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھے کُنٹ چار، چار ورن دھیان لگائیا۔ کیسے ہتھ نہ آئے سانجھا یار،
 محبوب محبت کرے نہ بے پرواہیا۔ مُلا شیخ مساک گئے ہار، پنڈت پاندھ دین دُہائیا۔ نیتر نین کھلیا نہ کیسے کواڑ، تاکی بند نہ کھئے کھلاٹیا۔
 جگے جوت نہ بہتر ناڑ، گھر مندر نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ لبھ لبھ تھکی جگت
 سرشٹی، سہج سہج دھیان لگائیا۔ انتر کھلی نہ کیسے درشٹی، پڑدا سکے نہ کھئے چکائیا۔ لیکھا وینہدے پچھلا لیکھتی، بھوکھت سکے نہ کھئے
 سمجھائیا۔ کھیل کھیلدے سُرتی نرتی، نرویر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سُرت سوانی تھکی پھردی پھردی، پھڑ بابوں گود نہ کھئے بٹھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ لبھ لبھ تھکا جگت جگ، جگت ہتھ کیسے نہ آٹیا۔ ترے گن مایا گھر گھر لگی
 آگ، امرت میگھ نہ کیسے برسائیا۔ کر کر تھکے مکے کعبے حج، حُجرہ حق نہ کھئے سہائیا۔ پروردگار نہ آیا ہتھ، جلوہ نور نہ کھئے رُشنائیا۔ مُرشد
 مُرید نہ ہویا وس، وصل سچ نہ کھئے کرائیا۔ گھر نور نہ ہویا پرکاش، دھواں دھار نہ کھئے مٹائیا۔ پھری دروہی پرتھی آکاش، گگن گگنتر رہیا

ڪرلائيا۔ چوڏاڻ لوڪ دسن اُداس، چوڏاڻ طبق دھير نہ ڪڙي وڪھائيا۔ چوڏاڻ وديا وست نہ کوئي پاس، خالي رووے مارے دھائينا۔ چوڏاڻ
 رتن نہ کوئي راس، ساچي ونڌ جهولي کوئي نہ پائيا۔ اڪو بھليا پُرڪھ ابناش، ابناشي ڪر تا مکھ چھپائيا۔ ساچي پُونجي گھر ديسے کيسے نہ راس،
 جگت ونجارے خالي ھتھ وڪھائيا۔ گوپي کاھن کوئي نہ پاوے راس، سخياں منگل ڪڙي نہ گائيا۔ ستگر شبد وسے کيسے نہ پاس، سُنجي سيح
 نظري آيا۔ ڪلجگ جيو جنت ليکھ لگے نہ کوئي سواس، ساه ساه نہ ڪڙي سمائيا۔ ڪوڙي ڪريا ميا ممتا لکھ چوراسي پھاس، پھاسي جم نہ ڪڙي
 ٿڙائيا۔ ساچي ديسے نہ کوئي پرھات، زين اندھيري سِر تے چھائيا۔ آتم پر ماتم سب نون بھلي گاتھ، گھر گمبھير راگ نہ ڪڙي سُنائيا۔ گُر اوتار
 پير پيغمبر جو سرگن ھو ڪے گئے آھ، نرگن بھيو ڪھلايا۔ سو صاحب ستگر پرگت ھووے ساکھيات، شاھ پاتشاھ پھيرا پائيا۔ جن بھگتان
 بندھائے چرن نات، گرمکھ ور لے انگ لگائيا۔ مُرشد مُريدان ديوے آب حيات، حياتي اگلي دئے بدلانيا۔ جوتي جوت سروپ ھير، آپ اپني
 ڪريا ڪر، لبھياں ھتھ کيسے نہ آيا۔ لکھ چوراسي لبھ لوڪات، دھرنی دھرت دھول ڪھوج ڪھوجائيا۔ پرم پُرڪھ پر ماتم سجن ملے نہ دھر دا ساک،
 سنگي سنگ نہ ڪڙي رکھائيا۔ ڪر ڪر تھڪے پوجا پاڻھ، سمرن جوگ ابھياس نال ملايا۔ بند ڪواري ڪھلے کيسے نہ تاک، تختہ سکے نہ ڪڙي اُٿائيا۔
 نرمل جوت نہ جگے للاٺ، نور ظھور نہ ڪڙي رُشنائيا۔ پرھ ملن دي ڪھلے کيسے نہ آنکھ، آخر جوڙ نہ ڪڙي جُڙائيا۔ باطن ڪرے کوئي نہ بات،
 ظاھر روپ نہ ڪڙي وڪھائيا۔ بھرے بھلي ڪائناٽ، ڪلمہ حق نہ ڪڙي جنائيا۔ جوتي جوت سروپ ھير، آپ اپني ڪريا ڪر، ڪرے ڪھيل بے پرواھيا۔
 لبھياں پرھ ھتھ کيسے نہ آندا، نرگن اپنا مکھ چھپائيا۔ جگت جھان پھرے بھاؤندا، چارون گنٺ پھيرا پائيا۔ رسنا جھوا جيو جنت گاؤندا،
 بتي دند نال ملايا۔ سارنگ سرنگا جگت تمبور ناد و جاؤندا، انحد راگ نہ ڪڙي اُچائيا۔ من واسنا جگت ھنڪاري بُرج بناؤندا ڏھاؤندا، من کا
 منکا نہ ڪڙي بھوئيا۔ اڪھري نام صفتان وچ صلاحندا، وڪھري سيو نہ ڪڙي ڪمائيا۔ آتم انتر پر ماتم بھيٺ نہ ڪڙي چڙھاؤندا، سيس جگديس جهولي
 ڪڙي نہ پائيا۔ جيودياں جگ مرن کوئي نہ چاھندا، مرياں جيوت روپ وٺائيا۔ ڪلجگ ڪوڙ ڪوڙيار ڪوڙي ڪريا وچ بھرماؤندا، بھرے بھلي سرب
 لوڪائيا۔ پُرڪھ ابناشي گھٽ گھٽ واسي درس ڪڙي نہ پاؤندا، نج نيتر سنمکھ نظري آيا۔ جوتي جوت سروپ ھير، آپ اپني ڪريا ڪر، ڪرے ڪھيل
 ساچا ھير، اپنا پڙدا آپ اُٿائيا۔ سرشٽ سبائي لبھ سرگن تيري دھار، نرگن سمجھ کيسے نہ آيا۔ شاستر سمرت ويد پُران رھے وچار، گيتا

گیان نال ملائیا۔ انجیل قرآن کر پکار، بودھ آگادھ کہانی بانی بھو سمجھائیا۔ بن صاحب ستگر کوئی نہ بنے سانجھا یار، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سرب جیاں دا متر یار، پروردگار اک اکھوائیا۔ جس نوں لہدے گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ سو سچکھنڈ نواسی نرمل نور جوت اجیار، تتو تت نہ کھئے درسائیا۔ بن بھگتاں کیسے ہتھ نہ آیا وچ سنسار، لکھ چوراسی انگ نہ کھئے لگائیا۔ ستجگ تریتا دوپرکجگ ویکھے وگسے وارو وار، نرگن نرویر نراکار اپنی کار کھائیا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے کر کپا لئے اٹھال، آس نندرا دور کرائیا۔ گرمکھ گرسکھ ساچے لال، لالن اپنا رنگ چڑھائیا۔ کوڑی کریا توڑ جنجال، ترے گن ڈیرہ ڈھائیا۔ سچ دوارا وکھا سچی دھرمسال، مندر آکو اک رُشنائیا۔ ہرجن سچے لئے بہال، دوجا نظر کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، سنت سہیلے ویکھے وکھائیا۔ جگ چوڑی کھوجت لوک، پرلوک دھیان لگائیا۔ جیو جنت گا گا سلوک، ڈھولیاں سوہلیاں نال منائیا۔ ٹلاں اُتے لگا کے چوٹ، نویت ڈنڈیاں نال کھڑکائیا۔ بڈھی نال کر کے سوچ، اتھوا بھو رہے سمجھائیا۔ کیسے نظر نہ آئے نرمل جوت، جوتی جاتا بیٹھا مکھ چھپائیا۔ جھگڑا پا کے ورن گوت، دین مذہب رسیا لڑائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں تھوڑا تھوڑا چکیا بوجھ، اتم بیٹھے بہار سُٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دئے جنائیا۔ چار کٹ لہن نیتر، نین نظر کیسے نہ آئیندا۔ نو نو چار ویکھن کھیتر، درشٹ ایشٹ وچ رکھائیندا۔ پریم پُرکھ پرما تم کیسے نہ بنے ہیتم، ہتکاری روپ نہ کھئے دھرائیندا۔ ساچی ملے نہ کیسے ریکھن، روپ نظر کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا آپ وکھائیندا۔ پڑدا اوہلا رکھے جگ، جیو جنت نظر کیسے نہ آئیندا۔ بھگت بھگوان آپے لہ، جگ جگ مات اٹھائیندا۔ ساچی دے کے برہم مت، ودیا آکو اک پڑھائیندا۔ لیکھ چکا کے جگت تت، تتو آکو اک سمجھائیندا۔ گھر سوامی ٹھا کر وس، انتریامی پڑدا لاپندا۔ سچ پریم پریتی انتر ہو کے وس، منتر آکو اک درڑائیندا۔ سچ جیکارا بول لکھ، نعرہ آکو اک الایندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنا میل ملائیندا۔ جگت لہیاں ہتھ نہ آؤندا، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ جن بھگتاں پچھے پھیرا پاؤندا، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ نت نوت پھڑ پھڑ باہوں گلے لگاؤندا، پریم پریتی اک سمجھائیا۔ جگت جہان پرے تجاؤندا، لوک لاج نہ کھئے وڈیائیا۔ سنت سہیلے وچھڑے آپ ملاؤندا، رُسڑے لئے ملائیا۔ ساچا منتر اک سیکھاؤندا، دھر دی کرے پڑھائیا۔ بندہ

بندگی وچ لاؤندا، بندنا اک درسائیا۔ کوڑی کریا پرے ہٹاؤندا، سچ سچ وست جھولی پائیا۔ دیوا باقی اک جگاؤندا، اگیان اندھیر چُکائیا۔ امرت آتم جام پیاؤندا، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ سیج سہنجی سوہا پاؤندا، ست ستوادی ڈیرہ لائیا۔ شبد انادی راگ سناؤندا، انحد ناد وجائیا۔ برہم برہمادی ویکھ وکھاؤندا، برہمانڈ خوشی جنائیا۔ کوٹن کوٹ وچوں بھگت بھگوان بھاگ وان بناؤندا، بھگتی بھاگ اپنا جھولی پائیا۔ جاگت سووت درشت اندرشت اپنا درس دکھاؤندا، حرص جنم کرم پورب دئے چُکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں اُپر ترس کھاؤندا، تنہاں ترسیواں اگلا پچھلا دئے چُکائیا۔

☆ ۲۴ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی چرن کور دے گرہ پنڈ پھرا لا ☆

کر کریا جنہاں پرہ آپ لبھیا، بن کھوجن کھئے نہ جائیا۔ سٹیاں جاگدیاں گھر ساچے سدیا، دھر سندیش نام جنائیا۔ پریم پیار پریتی نال بدھیا، شرع زنجیر دتا تڑائیا۔ مانس جنم رکھ کے لجا سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ رس پیا کے آتم مدھیا، نام خار چڑھائیا۔ بے پرواہ ہو کے پڑدا کجیا سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جگت دوار پار کرا کے حدیا، گھر سچا اک وکھائیا۔ جس دوارے صاحب سنگر سچیا، ابناشی کرتا ڈیرہ لائیا۔ شبد وجے اگئی ندیا، اکو راگ شنوائیا۔ ورا گرمکھ جانے پرہ دا سچا مزیا، جس دی منزل مکی چُکیا پنڈھ لوکائیا۔ نیتر درس کر دیدار رجیا، دید عید چند رُشنائیا۔ لیکھا چُکیا مدینہ مکہ حجیا، حاجت انتر پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میل ملوا کریا چائیں چائیا۔ جنہاں ٹھا کر لبھے آپ، اپنی دیا کھائیندا۔ بچے گود اٹھائے بن کے باپ، پتا پُرکھ کال اکھوائیندا۔ جگت جہان میٹ کے تاپ، ترے گن ڈیرہ ڈھائیندا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پتہ پتیت وکھائیندا۔ آتم پرما تم دس کے گاتھ، سوہنا راگ سمجھائیندا۔ دُور ڈراڈا سد وسے پاس، سگلا سنگ نبھائیندا۔ اپنے نال ملائے جن بھگتاں ذات، دئی دویتی ڈیرہ ڈھائیندا۔ سمنکھ نظری آوے ساکھیات، سجن صاحب درس دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنے لبھن دی اپنے وچ چُھپائے جاچ، بن یاچک ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جنہاں لٹھے پڑدے اولے، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ بھاگ لگے کایا چولے، چولی دئے بدلاییا۔ انتر وڑ کے آپے بولے، دھر دا راگ سنائیا۔ سو گرمکھ گاؤندے

ڈھولے، تُوں میرا میں تیرا ناتا جُڑیا ایکا تھائیا۔ اُہناں لوڑ رہے نہ کیسے وچولے، وچلا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ ساچے کنڈے پھڑکے تولے، ترازو نام ہتھ اُٹھائیا۔ اندر وڑ کے کنڈا کھولے، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ سُرتی شبدی رنگ مؤلے، مؤلا ہووے بے پرواہیا۔ امرت جھرنا جھرائے ساچے گولے، گول ناہے آپ اُٹھائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھولے، دھرنی دھرت خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ جنہاں لبھے سری بھگوان، بھگتاں جوڑ جُڑائیا۔ تنہاں نظری آئے ساچا کاہن، گوپی سخی میت مِتر مل کے خوشی منائیا۔ اکو مندر سوہیا پان، گھر گھر وچ سیج ہنڈھائیا۔ اکو دیوا باقی جوتی دیپ جگان، سچ سچ کرن رُشنائیا۔ ایکو ڈھولا منتر مل کے گان، سوہنگ کرن پڑھائیا۔ بھگتاں جُگ جُگ لبھن آئے بھگوان، در در گھر گھر کھوج کھوجائیا۔ باقی ہتھ نہ آئے کیسے جہان، جگت جیو نیترو مارن دھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ہو مہربان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سنت سہیلے لئے پہچان، پورب لیکھ چُکائیا۔ بنا سڈیاں ملے آن، بناں پُچھیاں پچھلا لیکھا جھولی پائیا۔ کِریا کر دیوے دان، دولت نام خزانہ اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ہرجن اُٹھائے پھڑ پھڑ باہیناں۔

☆ ۲۴ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی گرجن سنگھ دے گرہ پنڈ پھرا لا ☆

جن بھگتاں بانہ لے پکڑ، بن ہتھان ہتھ ملائیندا۔ سچ دوار دا دیوے فخر، پیر فقیر نین شرمائیندا۔ نام ندھان پڑھا کے اپنا اکھڑ، آخر چوٹی آپ چڑھائیندا۔ کوڑی کِریا سٹ کے ستھر، یارڑا ستھر اک سمجھائیندا۔ بجر کپائی توڑ کے پتھر، پڑدا اوہلا آپ چُکائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر کے وکھڑ، وکھڑا راہ جنائیندا۔ دُھر دا پریم بن کے مِتر، پریتی اکو اک نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جنہاں اپنے رنگ رنگائیندا۔ بانہ پکڑے پریم بازو، مہر نظر اُٹھائیا۔ نام کنڈے تول ترازو، قیمت کرتا دئے چُکائیا۔ سو گرمکھ لوکھات بنیا سچا سادھو، جس سداہا ملیا بے پرواہیا۔ دو جہان دُھر دا اگو، اپنی آگیا وچ لے چلائی۔ بن بھگتاں بھگوان کدے نہ ہویا وادھو، ہر گھٹ

وسیا بن گرمکھاں نظر کسے نہ آئیا۔ پر م پُرکھ دا اکمڑا جادو، جس دی سار کھئے نہ پائیا۔ اس دا بہیت تھوڑا جہا گوبند دسیا دادو، دہرے اندر ڈیرہ لائیا۔ اوس نے اپنے گٹنے ہیٹھ لکا تماکو، طمع کوڑی دتی تجائیا۔ نین تک ویکھیا پریم پیار دا نظری آیا باپو، پتا کہہ کے شکر منائیا۔ گوبند اپنی کٹار نالوں کھول کے چاکو، چار کُنٹ لکیر وگائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت اکو بنے وڈا نابڈھو، نڈھے بالے گر اوتار پیر پیغمبر اپنی اُنکلی لائیا۔ جن بھگتاں ہووے آپ آگو، آگے ہو ہو دئے سمجھائیا۔ اوس ویلے کوٹاں وچوں وِرلا جاگو، جس جگ جیون داتا آپ جگائیا۔ اکو اکال پُرکھ ہردے انتر آتم ارادھو، اور ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں لئے اُٹھائیا۔ جن بھگتاں پکڑ کے آپے بانہ، بالے اپنی گود اُٹھائیا۔ دو جہاناں بن کے پتا ماں، سکلا سنگ نبھائیا۔ ساچا نام ندھانا دئے جنا، دُھر دا ڈھولا اک سُنائیا۔ جس گرمکھ اک ویر ہاں وچ ملائی ہاں، ہوکيا وچ کدے نہ آئیا۔ اُس نوں دیوے اکمڑا سچا تھان، سچ دوارا اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ بانہ پکڑ نہ دیوے پچھا، پچھلا لیکھا رہیا چُکائیا۔ کِرپال ہو کے کرے رچھا، رچھک بنیا بے پرواہیا۔ گوبند آسا وڈی اچھا، اچھیا پور پت پریشور ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں دیون آیا آپ سکھا، سکھیا اور نہ کوئی پڑھائیا۔ جو پچھ لیکھا لکھا، سو اتم ویکھے چائیں چائیا۔ بن بھگتاں بھگوان کسے نہ دسا، جگت نیتر ہین دسے لوکائیا۔ سب نوں سُنّا دے کر پٹھا، اپنی کروٹ نہ لئے بدلائیا۔ جن بھگتاں پریم پیار دیوے مٹھا، رس اکو مکھ چوائیا۔ جنہاں دا لیکھ کیتا چٹّا، کالی دُرمت میل دھوتی شاہیا۔ اُہناں دے دوارے بن قیمتوں آپ وکا، وکری گھر گھر رہیا وکھائیا۔ بھگتاں پاون آیا جھولی اپنا حصّہ، حصیدار رہیا بنائیا۔ اندروں کڈھ کے کوڑ رس پھکا، امرت امیوں رس مکھ چوائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، گرمکھاں بن شبدي دھار پتا، پاتر دے کے شبد سُنہپڑا رہیا گھلائییا۔

☆ ۲۴ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی منسا سنگھ دے گرہ پنڈ پھرا لا ☆

جن بھگتاں بھيو کھلائے پرہہ نچھر، نجاند کرے رُشنائيا۔ لیکھا چُکائے پورب بدر، بدھ اپنی اک درڑائيا۔ ساچی دھاروں آوے نکل،
نرویر رُوپ پرگٹائيا۔ بن اکھاں آپے نرگن رُوپ ہو کے دسن، ده دشا کرے رُشنائيا۔ سنت سُهپلا بن کے آوے ملن، ملنی ساچے گھر کرائيا۔
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے لئے اُٹھائيا۔ جن بھگت پرہہ سدا ملدا، مل مل خوشی منائيا۔ لیکھا جانے اتتر دل
دا، پڑدا آپ چُکائيا۔ ساچا کھیل اکو کھیلدا، کھیلنہار وڈ وڈیائيا۔ دیوا بال اگمی تیل دا، گھر ساچے کرے رُشنائيا۔ لیکھا چُکا کُوڑی جیل
دا، بھانڈا بھرم بھو بھنائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہوونہار سدا سہائيا۔ سدا سہاک ہووے پرہہ، پرم پُرکھ دیا کھائیندا۔
جگت جُگ دی پار کر کے حد، گھر سچا اک وکھائیندا۔ گرسکھ گرمکھ ہرجن ہر بھگت امرت پیا کے نام مدھ، نام خُماری گھر چڑھائیندا۔
بھاگ لگا کے کایا حد، تتو تن رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی ساچے
گھر، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائيا۔ ہر پُرکھ نرنجن دے کے ور، بھگت سُهپلے لئے اُٹھائيا۔ ایکنکارا کِرپا کر، میل ملائے چائیں چائيا۔ آد نرنجن
نور دھر، دیوا باقی کرے رُشنائيا۔ ابناشی کرتا باہوں پھڑ، جگت وچھوڑا پنڈھ مُکائيا۔ سِری بھگوان پوڑے چڑھ، محل اٹل سو بھا پائيا۔
پاربرہم پرہہ دیوے ور، برہم ودیا اک درڑائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائيا۔ پاربرہم برہم لاپے پڑدا،
انبھو کھیل جنائیندا۔ گرمکھ اُٹھاوے اگنی سڑدا، امرت دھار برسائیندا۔ لیکھ چُکا کے پچھلے گھر دا، اگلا راہ وکھائیندا۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان دیا کھائیندا۔ مہربان دیا ندھ، ہر کرتا وڈ وڈیائيا۔ جن بھگتاں کارج کر کے سدھ، سدھا اپنے نال
ملائيا۔ بھيو چُکا کے نو ندھ، اٹھاراں اٹھ دس نہ کھئے چٹرائيا۔ بھاگ لگا کے جیو پنڈ، برہمنڈاں کھیل کھلائيا۔ دھار وگا کے ساچی سندھ،
امرت رس بھرائيا۔ جن بھگت بنا کے اپنی بند، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائيا۔ بھگت کہے میں پایا بھگوان،
گھر وچی نام ودھائيا۔ لیکھا چُکیا جگت جہان، نانا ٹٹا موہ لوکائيا۔ درشن کیتا نوجوان، گھر وچی اک ودھائيا۔ پت پرمیشور ملیا آن، دُور
دُراڈا پنڈھ مُکائيا۔ سوہنگ ڈھولا دس کے گان، جیون جُگت دتی بدلائيا۔ درگاہ ساچی دے کے مان، ابھان دتا تڑائيا۔ سچ سندیشہ دے

فرمان، فُرنا پچھلا بند کرائیا۔ ساچا مندر دس مقام، محل اٹل کیتی رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ ہر رگھرائی رگھپت، رگھناتھ دیا کھائیندا۔ جن بھگت سہیلے لئے رکھ، رکھک ہو کے پھیرا پائیندا۔ نام پدارتھ دے کے وٹھ، وصل اکو اک جنائیندا۔ نیج نیتر کھول کے اکھ، پڑدا دئی مٹائیندا۔ سچ دوار سمجھا کے ہٹ، گھر ساچے سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا سنگ رکھائیندا۔ سدا سہیلا پرہ جو سنگی، سگلا سنگ بنائیا۔ جن بھگتاں آسا منسا پوری کرے سورا سربنگی، سورپیر اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔ کوڑی کرپا واشنا کڈھ گندی، سچ سگندھی اک بھرائیا۔ لیکھا چکا کے بتی دندی، اجپا جاپ اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر وچ میل ملائے سہج سُبھائیا۔ گھر وچ گھر ہوئے ملاپ، ہر سجن میل ملائیا۔ کوٹ جنم دے کٹ کے پاپ، ڈرمت میل دھوائیا۔ سچ پریتی جوڑ کے نات، ودھاتا ویکھ وکھائیا۔ جنم جنم دی پوری کر کے خواہش، مرن مرن دا لیکھ مٹائیا۔ آگے پچھے ہو کے ساتھ، سوہنا سنگ نیہائیا۔ ڈیرہ ڈھاہ کے پرتھی آکاش، گگناں اُپر گگن، منڈلاں اُپر منڈل، برہمنڈاں اُپر برہمانڈ اکو اک جنائیا۔ جس گھر صاحب ستگر دا اکو ہووے منگل، اکو راگ دھن شنوائیا۔ نہ کوئی جوہ اجاڑ پہاڑ دے سے جنگل، سمنڈ ساگر نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے جوتی دھار بیٹھا مگن، ست سرُپ سائیا۔ ست سرُپ سری بھگونت، ہر کرتا سوہیا پائیندا۔ جن بھگتاں ویکھ جگا جگنت، جگ چوکری کھوج کھوجائیندا۔ نام پدارتھ دے کے منیا منت، من منسا میٹ مٹائیندا۔ مہر نظر نال بنائے ساچے سنت، سادھنا اکو اک درڑائیندا۔ ست سندیش دیوے بن کے پنڈت، برہم ویتا اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے پار لنگھائیندا۔ ہرجن پار جائے لنگھ، شوہ دریا نہ کھئے رڑھائیا۔ کرپا کرے سورا سربنگ، سورپیر ہوئے سہائیا۔ سیج سہنجی وکھائے پلنگ، جس اُپر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ آد جگاد اکو اند، اند اند وچوں درسائیا۔ ساچا ڈھولا سنائے چھند، گرمکھ لئے منائیا۔ نانا توڑ کے بندی خانہ بند، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتر لوچن اکو در بھجھائیا۔ در ساچا سچ بھجھائیا۔ جن بھگتاں اکھ کھلاؤندا اے۔ پرتکھ پرہو گھر ساچے نظری آؤندا اے۔ سمرتھ ہو کے کھیل کھلاؤندا اے۔ جگ چوکری مارگ دس، رہبر راہ درڑاؤندا اے۔ جن بھگتاں پریم پیار دی پا کے تھ، ڈوری تند

بندھاؤندا اے۔ انتر دھیرج دے کے ہٹھ، ست سنتوکھ اک وکھاؤندا اے۔ کرم کانڈ دا لیکھا کٹ، سچ سچ وست ورتاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھا ویکھ وکھاؤندا اے۔ ڈھر دا لیکھا ویکھ وکھاؤندا اے۔ پُرکھ ابناشی پھیرا پاؤندا اے۔ لوکيات کھیل کھلاؤندا اے۔ نرگن جوتی جوت ڈگمگاؤندا اے۔ قلعہ کوٹ بنک سہاؤندا اے۔ شبد چوٹ نگارے اک لگاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے گھر وساؤندا اے۔ ہرجن ساچے گھر وسدا اے۔ اکو نام پرہو دا چیدا اے۔ چرن گول سرنائی ساچی ڈھٹھا اے۔ بن بئی دندان خوشیاں نال آپے ہسدا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اک ور، ور داتا اپنا بھيو گھر آ کے سجن لکھدا اے۔ اپنا بھيو آپ کھلاؤندا اے۔ دیوی دیو نظری آؤندا اے۔ الکھ ابھيو پڑدا لاؤندا اے۔ جن بھگتاں کر کے ساچی سیو، جگ جگ اپنی خوشی مناؤندا اے۔ وسنہارا دھام سدا نہکیو، نہچل اپنا آسن لاؤندا اے۔ ستجگ تریتا دواپر کر کے کھید، سچ کھلاری پھیرا پاؤندا اے۔ گر اوتار پیغمبر بھیج، پیر پیراں سر آپ اکھواؤندا اے۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، اپ تیج وائے پرتھی آکاش رنگ رنگاؤندا اے۔ نرگن ہو کے مانے سیج، سرگن سوہنا بنک سہاؤندا اے۔ بن نیناں لئے ویکھ، بن اکھاں ویکھ وکھاؤندا اے۔ جن بھگتاں کر کے ہیت، بتکاری میل ملاؤندا اے۔ نظری آوے نیتن نیت، نج گھر بیٹھا سوہا پاؤندا اے۔ آد جگاد رہے ہمیش، جگ جگ اپنا نام درڑاؤندا اے۔ وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیس، سچ سنگھاسن اکو اک وڈیاؤندا اے۔ کلجگ اتم بن کے نر نریش، نر نرائن حکم سناؤندا اے۔ کوڑی کرپا مٹنا بھیکھ، جوٹھ جھوٹھ پنڈھ مکاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنی گود بہاؤندا اے۔ ہرجن گودی چکدا، ہر کرتا بے پرواہ۔ ساچے سنتاں پینڈا مکدا، لہنا چکے دو جہاں۔ گرمکھاں گر ستگر آ کے پچھدا، ست سوامی بن ملاح۔ گرسکھ گر کی دھاروں اٹھدا، گرو گر ہووے آپ سہا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جن بھگتاں آ کے جھکدا، دور دراڈا پنڈھ مکا۔ ناتا جوڑ پیو پُت دا، گنڈھ اگتی لئے پا۔ ایہو کھیل ابناشی اچت دا، جو جگ جگ رہیا کرا۔ لکھ چوراسی وچوں مان رکھ مائس منکھ دا، مانو اپنا رنگ رنگا۔ سانجھيوال ہووے جن بھگت تیرے دکھ دا، بن دردی درد لئے ونڈا۔ ڈیرہ ڈھاہوے کوڑی بھکھ دا، آسا ترشنا دئے مٹا۔ آون جاون چکے اٹے رُکھ دا، لکھ چوراسی گپڑا دئے مکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر دئے

وسا۔ ساچے مندر گرمکھ وسنا، محل اٹل اک درسائیا۔ جن بھگتاں مل مل خوشیاں نال ہسنا، سوہنگ ہنسا گیت سنائیا۔ اگلا پچھلا حال دسنا، بیٹی کہانی اک درڑائیا۔ کیریا کیتی جس بھاگ لگایا پٹنا، پت پرمیشور دتا انت ملائیا۔ اُس دی کوئی نہ جانے گھٹنا، گھاٹے وچ سرب لوکائیا۔ جس گرمکھ ورا رکھنا، رکھک ہو کے سیو کائیا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت ورو لے گرمکھ مکھنا، چھاچھ کم کیسے نہ آئیا۔ بن ہر کیریا چارا چلے کوئی نہ یتنا، یٹھا یگت سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ کوئی نہ پرتے اپنے وطن، مڑ کے گھر کھئے نہ جائیا۔ کیریا کرے پرہو سمرتھنا، پڑکھ اکال ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں دوارا اکو دسنا، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ لوکات کلجگ اتم لاہا اکو کھٹنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا مندر دئے وسائیا۔ ساچے مندر جانا وس، ناتا توڑ جگت لوکائیا۔ پرماتم دیوے اکو رس، رس رسیا رس چوائیا۔ بھیو ابھیدا کھول کے دیوے دس، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ سچ دوارے بھگت بھگوان سوہنا گاؤندے جس، جس صفتاں نال صلاحیا۔ میل ملا کے مہا دسے اکتھ، کتھنی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ پچھلا لیکھا پچھ جان چھڈ، آگے اکو داتا نظری آئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ اتم دے کے دان، جن بھگت کیتے اڈ، اڈرا اپنا گھر وسائیا۔

☆ ۲۵ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی گرمیت سنگھ دے گرہ پنڈ پھالا ☆

بھگت کہے تیرے نام مندرا، نین مؤند نظری آئیندا۔ پڑدا چکاوے گہرا دھندلا، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ اُلٹی الجھی کھولے گنجھلا، انڈٹھڑی کار کھائیندا۔ بھیو کھلاوے آد مڈھلا، پردہ پرے بٹائیندا۔ دیوے اشارہ بن بتھان اُنگلاں، سینت اکھ نہ کھئے لگائیندا۔ لیکھ چکائے غار ڈونگھلا، ساچی ترنی اک ترائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ منتر اک درڑائیندا۔ بھگت کہے تیرا نام بھوٹی، بھاونی پور کرائیا۔ پریم پیار سچ آہوٹی، بھگون دئے سمجھائیا۔ کرے پرکاش کایا کوٹی، دہ دشا ہووے رُشنائیا۔ کیریا چکے اندروں جھوٹھی، سچ ملے وڈیائیا۔ چیت بسنتی مولے رُتی، پھل پھلوڑ مہکائیا۔ سرت سوانی اٹھ سٹی، آپنڑے گھر لئے انگرائیا۔ جگت جہان رہے نہ رُٹھی،

مل پر ستر خوشی منائیا۔ آتم بدل جائے نہ رچی، پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر رکھنا ہتھ ٹکائیا۔
 بھگت کہے تیرا نام گہنا، گہر گمبھیر نظری آئیا۔ تیرا پریم پیار وسے نیتر نیناں، نیج لوچن سوہیا پائیا۔ ہوتے وسیرا چرناں بہنا، کول ملے
 وڈیائیا۔ نام ڈھولا ڈھر دا کہنا، کہہ کہہ خوشی منائیا۔ سمرتھ سوامی تُوں بھگتاں دینا، در در گہر گہر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مندر سُنہنجا دینا وکھائیا۔ بھگت کہے تیرا نام سوہنا، سوچھ سرُپی نظری آئیندا۔ آد جُگاد جگت جگ موہنا، موہنی
 رُپ وٹائیندا۔ کرے پرکاش نیتر لوٹنا، لوچن اکھ کھلائییندا۔ ڈرمت داغ پھڑ پھڑ دھونا، پاپاں میل مٹائیندا۔ بیج اگتی ڈھر دا بونا، کھیتر ہل
 چلائییندا۔ امرت میگھ اک برساون، پون سُکندھی نال ملائییندا۔ پت ڈالی گہر مہکاؤنا، مہر محبت دیا کھائییندا۔ جگت وچھنی جوڑ جڑاؤنا،
 پھڑ باہوں گلے لگائییندا۔ ساچی گلی بھاگ لگاؤنا، چھپڑ چھن ڈیرہ لائییندا۔ اٹلی وست آپ ورتاؤنا، نام ندھانا جھولی پائییندا۔ سچ نشانہ تیر
 لگاؤنا، انیالا ہتھ اٹھائییندا۔ کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاؤنا، برہمانڈ کھوج کھوجائییندا۔ راگ ناد پندھ مُکاؤنا، دُھن آتمک آپ سمجھائییندا۔ مار آواز
 بھگت اٹھاؤنا، چوہدار سیوک سیوک ہو کے سیو کھائییندا۔ ساچے مندر آپ بہاؤنا، جگت دوارا پندھ چُکائییندا۔ بھیو ابھیدا آپ کھلاؤنا،
 دُئی دویتی پڑدا لاییندا۔ دیا باقی ڈگمگاؤنا، جوتی جوت نُور رُشنائییندا۔ سیج سُنہنجی سوہیا پاؤنا، سچ سِنگھاسن بہہ بہہ خوشی منائییندا۔
 نار کنت اکو رنگ وکھاؤنا، آتم پر ماتم پر ماتم آتم سنگ نیہائییندا۔ درس دیدار گہر ساچے اک درساون، دید عید چند رُشنائییندا۔ اگلا پچھلا
 منزل پندھ مُکاؤنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، ڈھر مستک لیکھ لکھائییندا۔ جن بھگت کہے تیرا نام
 سنگ، ڈھر دا سنگ بنائیا۔ لوڑ رہے نہ نہاوں گنگ، تیرتھ تٹ نہ کھئے چٹرائیا۔ تال وجے نہ کھئے مردنگ، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔
 رسنا جہوا نہ کوئی ڈنڈ، بتی دند نہ راگ الاٹیا۔ انتر آتم گا کے چھند، سوہنگ رُپ سہائیا۔ تُوں میرا میں تیرے نال جاواں ہنڈ، ہر کنت
 تیری سرنائیا۔ جگت وچھوڑا نہ ہووے رنڈ، بن سہاگن خوشی منائیا۔ انکیکار لاؤنا انگ، جوں انگد دتی وڈیائیا۔ تیرا بھگت تیرا چند، تیرا
 نُور کرے رُشنائییا۔ تیرا دوارا تیتھوں لینا منگ، دوڑے در منگن نہ جائیا۔ تیرا پریم تیرا اند، تیرا تیرے وچوں پرگٹائیا۔ تیرا سوہلا تیرا ڈھولا
 تیرا چھند، تیرا گیت بے پرواہیا۔ تیری سیج تیرا پلنگ، تیرا میت اک ہنڈھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آسا

منسا اپنے نال رکھائیا۔ جن بھگت کہے تیرا نام مٹھا، دکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ چرن لگ کے گھر ساچے ڈٹھا، جگت ونجارا ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ جس دے نال پریم پُرکھ اکال ملیا پتا، پت پریشور بے پرواہیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے وار تہتا، گھڑی پل سار کھئے نہ آئیا۔ بن اکھاں نیتز نین اندرے اندر دسا، دشا اپنی پڑدا لاپیا۔ وست امولک دے کے حصّہ، حصّیدار لیا بنائیا۔ لوڑ رہی نہ پڑھن دی چٹھا، اکھڑ وکھڑ دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن بھگتاں مارگ دس کے نکا، نکیاں وڈے رہیا بنائیا۔ بھگت کہے پرہو تیرا نام نکا، نیکن نیکا نظری آئیندا۔ جنہاں لاویں دھر دا ٹکا، مستک جوت جگائیندا۔ ایتھے کدے نہ دیویں پچھا، آگے اپنا سنگ نبھائیندا۔ جگ چوکرئی کریں رچھا، رچھک ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ نام پدارتھ پا کے بچھا، خالی جھولی آپ بھرائیندا۔ اتم مرن توں پہلوں جنم دا کڈھیں سٹا، سخر چوٹی آپ چڑھائیندا۔ ایہو کھیل نت نوتا، جگ جگ کار کھائیندا۔ جس دا لیکھ الیکھ کر کے گر اوتاراں لکھا، لیکھ لیکھنی نین شرمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن بھگتاں دے اک ور، در تیرا تیرے وچوں نظری آئیندا۔ جن بھگت کہے تیرا نام گوڑھا، لالن اکو رنگ رنگائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے موڑھا، مورکھ مگدھ لئے ترائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی ساچا دس اک دستورا، دوست سجن لئے بنائیا۔ پریم پیار دا رنگلا دو باہواں چاڑھ کے چوڑا، چوڑی کنگن اکو اک پہنائیا۔ ناتا توڑ کے کیریا کوڑا، کیرکٹ پرے دیویں ہٹائیا۔ ممتا توڑ مان غرورا، غربت دئیں مکائیا۔ بھگت ملن لئی ہو مجبورا، مفلس ہو کے پھیرا پائیا۔ میل ملا کے نہ دسیں دورا، دور دراڈا نیرن نیرا نظری آئیا۔ ایسے کارن تیرا تیرے بھگتاں کیتا نام مشہورا، مشورہ تیرے نال پکائیا۔ توں صاحب پریم پیار دا دے پنگھوڑا، دو جہاناں ہلارا اک لگائیا۔ جس ویلے سہج سبھاؤ کایا مندر اندر وڑیں ماریں اک کھنگھورا، اوس ویلے انحد وجے چائیں چائیا۔ بن راگ تال ستار اچے تورا، تریا مکھ شرمائیا۔ اوتھے بھگت کہے میری منسا پورا، بھگون ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، جگا جگنتر جن بھگتاں نام سناوے اپنا منتر، مطلب پچھلا حل کرائیا۔

☆ ۲۵ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی لال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈلیوال ضلع جالندھر ☆

چاند کہے موہے ہوئی حیرانی، بھگون سچ دیاں درڑائیاں۔ گوہند ویکھ سچ نشانی، شہنشاہ میری اکھ شرمائیاں۔ جن بھگتاں لیکھ ویکھیا
 وچ پیشانی، مستک دھیان لگائیاں۔ جوت جگی اک نورانی، نورو نور نور رُشنائیاں۔ ساچی سنی اکھی بانی، انیالا تیر رہی لگائیاں۔ چار
 جگ دی پچھلی بھلی کہانی، قہقہہ لا کے رہیا جنائیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیاں۔ چند کہے میرا نین
 مؤند، اکھ نہ کھئے اٹھائیاں۔ پاربرہم موہے بھلی سوجھ، سمجھ رہی نہ رائیاں۔ میرا لیکھا مکیا دوج، تیج ملے نہ کھئے وڈیائیاں۔ تیرے بھگت جو
 تیرے پریم اندر رہے جھوج، اپنا آپ مات مٹائیاں۔ میں ویکھیا کھلدا گوجھ، پڑدا اوہلا نظر نہ آئیاں۔ ساکھیات اوہناں نظر آئے محبوب، محبت
 خانے بہ کے خوشی منائیاں۔ سوہنا روشن دے عروج، عارف صفت نہ کھئے سُنائیاں۔ سچ دوار ہو محدود، محبت تیرے نال لگائیاں۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیویں مان وڈیائیاں۔ چند کہے میں ہویا چپ، رسنا کہن کچھ نہ پائیاں۔ جگت اندھیرا ویکھ کے
 گھپ، بھہ اکو نظری آئیاں۔ لکھ چوراسی تیرا ناتا گیا جھٹ، پلو گنڈھ نہ کھئے بندھائیاں۔ نو نو چار ہتھ کسے نہ کچھ، جیو جنت رہے کراٹیاں۔
 دھن وڈیائی تون بھگتاں لیا پچھ، نرگن ہو کے ویس وٹائیاں۔ کر پیار پرم پُرکھ بنائے ست، اپراہی اپنے گلے لگائیاں۔ دُور ڈراٹے نیواں ہو کے
 ویکھیا جھک، منزل اپنا پنڈھ مُکائیاں۔ وست امولک دے کے سچ، سچ دتا سمجھائیاں۔ جو اندر بیٹھا لک، سو پڑدا رہیا اٹھائیاں۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہویا آپ سہائیاں۔ چند کہے میں چند نوچندا، چودھویں زین ملے نہ کھئے وڈیائیاں۔ کلجگ ویکھیا کوڑی کیرپا
 گندہ، گندگی ممتا وچ سہائیاں۔ لوک پرلوک نہ دسیا ٹھنڈا، اگنی تت تپائیاں۔ گیت نہ سُنیا ساچا چھندا، سوہلا راگ نہ کھئے الاٹیاں۔ بن تیرے
 بھگتاں نظر نہ آیا بندہ، بندگی سچ نہ کھئے کھائیاں۔ دھن وڈیائی تون شبد اکھی بھیر کے رندا، دُرمت میل دتی دھوائیاں۔ پھڑ بابوں چڑھایا اکو
 ڈنڈا، جس دا کنارہ اپنے گھر وکھائیاں۔ میں تگ کھنڈ برہمنڈاں، جیرج انڈاں دھیان لگائیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، تون
 جن بھگتاں چُکیں اپنے کندھا، سپس جگدیس بہار اٹھائیاں۔ چند کہے موہے دے اندھیرا، آندھی چار جگ نظری آئیاں۔ کوئی نہ جانے سنج
 سویرا، سچ پرکاش نہ کھئے وکھائیاں۔ میں جگ جگ ویکھیا گڑدا گیڑا، تیرے حکمے اندر سیو کھائیاں۔ نت نت ویکھیا جھڑا جھیرا، لکھ چوراسی

جگت لڑائیا۔ در در ویکھیا ہندا کھلا ویہڑا، خالی ہتھ پھرے لوکائیا۔ بن تیری کریا کوئی نہ کہے تیرا میرا، میرا تیرا اکو ناتا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا سنگی بن کے سنگ نبھائیا۔ چند کہے میں ویکھی جگت جھگی، جھونڈے سارے پھول پھولائیا۔ پنج تت کایا اودھ سب دی مکی، مکمل حال نہ کھئے سنائیا۔ بھاگ لگا نہ کیسے ککھی، جنی جن نہ کھئے وکھائیا۔ گرمکھ ورلے سرت اٹھائی سٹی، شبد ہلونا اک لگائیا۔ اپنے نال ملائی رچی، رت رتڑی نال مہکائیا۔ ویکھ وکھئے چارے کوٹی، دشا اپنی حد سمجھائیا۔ واسنا رہن نہ دیوے جھوٹھی، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ نام ندھان امرت رس پیا اگئی بوٹی، بوٹا ساچا دئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ چند کہے میں ویکھیا تک، نین نین اٹھائیا۔ سریشٹ سبائی کھیڑا دسے بھٹھ، کلجگ اگنی رہیا تپائیا۔ چوڈاں لوک خالی نظری آئے ہٹ، چوڈاں طبق وست نہ کھئے ورتائیا۔ نیتر روندے ویکھے تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ دین دہائیا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ، دھواں دھار سرب لوکائیا۔ تیرا نام لئے نہ کوئی رٹ، منکا من نہ کھئے بھوائیا۔ ناڑ بہتر ایلے رت، گھر گھر دسے لڑائیا۔ چاروں کٹ ویکھیا نٹھ، پاندھی بن کے پھیرا پائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ورتا تیرا بھگت، جو بھگون تیرے چرن دھیان لگائیا۔ اُس دی مہا وچ جگت، تیرا نام ندھان شبد اکھڑ رہیا جنائیا۔ میں ویکھ کے تیرا سوہنا سہنجنا وقت، ویکتی ہو کے پھیرا پائیا۔ نج نیتر لوچن نین کر کے درس، اپنی حرص مٹائیا۔ مینوں نظر نہ آیا کدے اُتے عرش، لوکات آ کے چرن گول سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، واہوا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ چند کہے میں ویکھیا چندو، کلجگ کوڑ دھیان لگائیا۔ دین دیاں میرے دینا بندھو، بندھن سارے دے کٹائیا۔ میرے ٹھاکر میں ویکھیا تیرا گنگو، کوڑی کریا نال پرنائیا۔ جس دا درد وچ کوئی نہ وگیا ہنجھو، ہوکا لے نہ کھئے سنائیا۔ میں سجن ویکھیا تیرا اک گوبندو، گوبند تیرے نال کری گڑمائیا۔ جس دی دھار ساگر سندنھو، گھر گمبھیر نظری آئیا۔ میرا پرکاش دیوے ساتھ اوہدی صفت قلم شاہی نال کون بندو، اکھراں نال کی سمجھائیا۔ تُوں ٹھاکر سوامی داتا گئی گہندو، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چند کہے میں کھولیا پڑدا، چاندنی نور وچوں چمکائیا۔ درویش ہو کے تیرا بردا، بندگی کر کے سپس جھکائیا۔ تُوں جودھا سورپیر مردانہ مردا، وڈ مردانگی اک کھائیا۔ آد جگاد کدے نہ ہردا، ہر ہردے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔

دو جہاناں لکھ چوڑاسی برہمنڈ کھنڈ آپے پھردا، نرگن نرویر ہو کے بھجے واہو داہیا۔ میں جاناں تیرا بھگتاں نال لہنا چر دا، کلجگ اتم
 جھولی پائیا۔ میں ویکھاں گیڑا گڑدا، کس بدھ دیویں لٹھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا سنگ رکھائیا۔ چند
 کہے میں ویکھیا چوکر، جگ جگ نین اٹھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھگتاں اُتے آؤندی رہی اوکر، دکھیاں دکھ نال پرنائیا۔ کوئی نہ
 جانے تیرا صدقہ تیرا پہنچن، کون ویلے ہوئیں سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد ساچی سیو کھائیا۔ چند کہے میں
 ویکھے گاؤندے، زین راتی دھیان لگائیا۔ آپ اپنا بھیٹ چڑھاؤندے، مان موہ مٹائیا۔ سؤلان کنڈیاں سیج ہنڈاؤندے، سوہنا آسن لائیا۔ نیتر
 اٹھ اٹھ راہ تکاؤندے، لوچن نین یگسائیا۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندے، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمائیا۔ جل دھارا سیس ویاؤندے، اگنی تت
 تپائیا۔ تن بھوئی خاک رماؤندے، گھر بار جان تچائیا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ڈیرہ لاؤندے، ٹلے پریت سوہنا آسن رہے بنائیا۔ ڈونگی کندر
 وڑ وڑ مکھ لکاؤندے، میرا درس کھئے نہ پائیا۔ گل پلؤ پا اک عرضوئی سناؤندے، آرزو تیرے آگے ٹکائیا۔ گھل سنیہڑا تینوں در منگاؤندے،
 سدا دیون واہو داہیا۔ تن پنجر لکڑی وانگ سکاؤندے، کایا ماٹی ہاڈی بھیٹ چڑھائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے پھر وی تیرا درشن پاؤندے،
 جنہاں اپر تیری مہر نظر بے نظیر نظری آئیا۔ کلجگ ویکھ موہے آئی حیرانی جو تیرا نام پنج وار گاؤندے، تنہاں ملے چائیں چائیا۔ پھر وی
 تیرا شکر مناؤندے، ساکار ہو کے سگلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ وکھاؤنا اک گھر، جس گھر تیرا نور
 رُشنائیا۔ چاند کہے میرا مٹیا پشچاتاپ، سچ سچ دیاں سنائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں کولوں سُنیا تیرا جاپ، سوہنگ ڈھولا بے پرواہیا۔
 مینوں بھل گیا اپنا آپ، سُدھ بدھ رہی نہ رائیا۔ نیتر ویکھیا سب دے اُتر دے دسے پاپ، پت پت پتیت رُپ وٹائیا۔ سجن بندا ویکھیا ساک،
 صاحب سچ گوسائینا۔ کھولدا ویکھیا تاک، کایا کھڑکی گنڈا لاپیا۔ پورا کردا ویکھیا بھوکھت واک، لیکھا جانے تھاؤں تھائینا۔ اپنے نال ملا کے
 بھگتاں ذات، ذات پات دتی چُکائیا۔ شبد اگئی دے کے دات، داتار ملیا چائیں چائیا۔ شبد گھوڑے چاڑھ راک، رقبہ سارا چرناں ہیٹھ
 دبائیا۔ گوبند کر پورا بھوکھت واک، وقت ویلا رہیا سہائیا۔ دھن وڈیائی تیری پُرکھ سمراتھ، سمرتھ تیری شرنائیا۔ چند کہے میری بھگتاں
 ول لگی اکھ، جو آخر تیرا درشن پائیا۔ اوہناں دا پچھلا ملیا حق، حقیقت ویکھ خوشی منائیا۔ میں وی مل کے گاواں جس، صفتی ڈھولا

صفتاں نال صلاحیا۔ میری پوری ہوئی آس، آسمان وچے ودھائیا۔ کِرپا کر جے مینوں رکھیں اپنے پاس، پاسہ میرا دئیں بدلائیا۔ میں ہو کے رہاں داسی داس، در ساچی سیو کھائیا۔ ایہو جیہا سکہ مینوں نہیں ملدا وچ آکاش، جو تیرے چرناں وچوں نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد وسا اپنے گھر جتھے پیندی ویکھاں راس، گوپی کاپن تیرا روپ نظری آئیا۔

☆ ۲۵ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی لچھمن سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں ☆

سچّے بھگت تیرا عشق حقیقی، حقیقت وچوں حق درڑائیندا۔ جس دی دھار آد جگاد باریکی، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جس دا لیکھا ملے نہ وچ تاریخی، تواریخ وچ نہ کھئے سمجھائیندا۔ پُرکھ اکال جس دے آپ ہووے نزدیکی، نیرن نیر سچ سمجھائیندا۔ آتم پرما تم جوڑ پریتی، پریتم اپنا رنگ وکھائیندا۔ جگت جہان اولڑی ریتی، وید کتیب نہ کھئے سمجھائیندا۔ کایا کرے ٹھنڈی سیتی، امرت میگھ برسائیندا۔ پریم پیار دی گنڈھ جائے پیچی، دو جہان نہ کھئے کھلائیندا۔ ساچا کلمہ نام دسے حدیثی، حضرت آپ سکھائیندا۔ ہرجن ویکھے چڑھکے سِخر ٹیسی، محل اٹل اک وڈیائیندا۔ جتھے کوئی جان نہ سکے نیتی، نیتیان اکو نظری آئیندا۔ پچھلی کھیل جانے پیتی، دو جہاناں کھوج کھوجائیندا۔ صاحب سلطان کرے کھیل اکم انڈیٹھی، انڈیٹھی کار اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیندا۔ جن بھگت تیرا عشق محبوب، محبت اکو گھر جنائیا۔ ویکھ چڑھ منزل مقصود، پردہ اپنا پرے ہٹائیا۔ لیکھا چکے ہزارا درود، جگت کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ مُرشد مُریدان بیٹھا گھر محفوظ، مجلس اپنے گھر لگائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے حدود، آر پار قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ چرن گول کر محدود، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ سوہنا سہنجنا سہائے عروج، عرش قُرس دوویں نین شرمائیا۔ کرے صفت کی معشوق، مصلہ جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ خدائے اک توفیق، مہربان بے پروا ہیا۔ آد جگادی بن رفیق، رفاقت اپنے نال بنائیا۔ اپنے ملن دی اپنے گھر دسے آپ تمیز، طمع سنگ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ سچ خدائے رحمتے عاشق، مشکوک نظری آئیندا۔

پروردگارے صحیح سلامت، سد نغمہ نام جنائیندا۔ اگم اتہاہ دس عبادت، نعرہ حق حق پڑھائیندا۔ بن سوامی کر حفاظت سر اپنا ہتھ
 رکھائیندا۔ من واسنا کرے نہ کوئی بغاوت، کھنڈا خنجر کھڑگ ہتھ اٹھائیندا۔ کوڑی کریا کر ممانت، مہان خانے اک بہائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پریم پیار اندر رکھ امانت، عمل اپنے وچ لیائیندا۔ سچ خدا عشق اتہاہ، رہبر سچ جنائیا۔ نغمہ نظم ڈھولا گا،
 دھر دا راگ وڈیائیا۔ پڑدا اوہلا دئے چکا، مکھ گھنگٹ رہن کھئے نہ پائیا۔ نیتر نین لئے مٹکا، کروٹ اپنی لئے بدلائیآ۔ سوہنا ڈھولا لئے گا، رسنا
 جہوا بٹی دند صفت صلاحیا۔ بن وچولا میلا لئے ملا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ مہربان کرے مشق،
 مصلہ جگ جگ حل کرائیندا۔ ویکھنہارا اپر فلک، دور ڈراڈا نظری آئیندا۔ لیکھا جانے سرشٹ سبائی خلق، خالق اپنا کھیل کرائیندا۔ کوئی
 سمجھ نہ سکے گھڑی پلک، جگت ونڈ نہ کھئے وکھائیندا۔ دھر درگاہی بن کے ملک، مؤلا اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، کرنی کرتا آپ کرائیندا۔ عشق اندر مہر آرام، محبان دئے سمجھائیا۔ بن کلمیوں دے کلام، بن کعبیوں کعبہ دئے وکھائیا۔ بن
 سنگھاسن کرے بسرام، بن سیجا ڈیرہ لائیا۔ بن حاکم کرے نظام، نوبت اپنا نام سنائیا۔ بن اکھراں دئے پیغام، سندیسہ تھاون تھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پردہ اوہلا ربیا اٹھائیا۔ سچا عاشق دھر جھگی، سوہنی منزل ڈیرہ لائیا۔ جس دی اؤدھ اتھ پگی،
 پونجی ساری ربیا لٹائیا۔ لوکات رہے نہ گجھی، گوجھ گیان ربیا سمجھائیا۔ سرتی کوئی نہ رہے سٹی، سٹیاں ربیا جگائیا۔ پریم پیار اندر
 بنھ کے اپنی رچی، روشن ضمیر کرے سچ رُسنائیا۔ منزل دسکے دھر دی اچی، اگم اتہاہ دئے وڈیائیا۔ گرمکھ آتم کر کے سچی، سوہنے مندر
 دئے بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ عشق اندر لہے پیار، پیار اندر یار نظری آئیآ۔ یار اندر غمخوار،
 غمخوار اندر دھار، دھار جوت نور رُسنائیا۔ جوت نور نور اُجیار، محل اٹل سوہیا پائیا۔ محل اٹل ٹھانڈا دربار، درگاہ ساچی ناؤں دھرائیا۔
 درگاہ ساچی مقامے حق اکھار، پروردگار ویکھے چائیں چائیا۔ پروردگار کرے پیار، وچ سنسار اپنا پھیرا پائیا۔ سجن سہیلے لئے اٹھال، پھڑ
 باہوں گود بہائیا۔ چرواہا نہیں مہیوال، احوال اپنا دئے درڑائیا۔ جس مندر اندر صاحب محبوب ستگر ملے آن، ساکھیات سوچھ سروپی
 نظری آئیآ۔ اُس دا آد جگاد جگ چوکرئی لوکات رہے مان، ابھان سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ست سندیسہ نر نریشا نرگن دیوے آن، انیالا تیر

چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھنہارا بال انجان، ہرجن اپنے انگ لگائی۔ اُٹھ بھکت دُھر دے پچو، پچن سچ دیاں
 درڑائی۔ جل دھار جس نوں لبھدے گئے مچھ کچھو، کچھ کچھ پینڈا بھجن واہو داہیا۔ سو صاحب ستگر گھر دسن آیا ڈھولا اکو سچو،
 سچ سچ سمجھائی۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ سجن ورلے رکھو، جس سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ باقی سب دا بنھ کے مکو، رائے دھرم ہتھ
 پھڑائی۔ اوڈھن سیس نہ دسنا کیسے پٹو، سُہاگن نظر کھئے نہ آئی۔ ویہویں صدی سارے ہونے منکھٹو، بن ستگر سیوا لکھ چوراسی دولت
 دھن کم کیسے نہ آئی۔ رائے دھرم اگنی دوزخ وچ سٹو، شوہ دریا رڑھائی۔ اوہناں وچوں کھئے نہ پچو، جنہاں پرہو دیوے آپ سزائی۔ دو جہان
 نام مدھانے نال متھو، بھکت پیار نیترا اک اٹھائی۔ تہاڈے وینہدیاں وشن برہما شو چرناں اُپر ڈھٹھو، گر اوتار پیر پیغمبر جھک جھک سیس
 نوائی۔ دھرتی دھول دھرنی بھوائے وانگ لٹو، لائو مدھانیا تھل اسگاہ اُس دے نال رلائی۔ بن پُرکھ اکال کیہڑا پت رکھو، رکھن ہارا نظر کھئے نہ
 آئی۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دو جہان کدھر نٹھو، چاروں کُنٹ گوبند دھکا رہیا لائی۔ کلجگ صدی چودھویں بھارے کیتا ٹٹو، کلجگ
 جیواں بھار اٹھا کے نیتر رووے مارے دھابینا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے رہیا جگائی۔
 ہرجن ساچے چھیتی اٹھ، اٹھدیاں دیر لگن کھئے نہ پائی۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ جو بیٹھا رہیا چپ، ہولی ہولی اپنا راگ سنائی۔ دو
 جہاناں ویکھ کے سہنجنی گٹھ، سنت سہیلے میلے بے پرواہیا۔ دیال ہو کے گیا تٹھ، کِرپال ہو کے اکھ کھلائی۔ مہربان ہو کے جے اگلا لیکھا
 گیا ہووے مُک، مکیا لیکھا پھیر جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سدا سہیلا اک اکھوائی۔ اُٹھ بھکت کیوں رہیا
 سٹا، سٹیاں جگ چوکڑی گئے وائی۔ کوٹن کوٹ گھرانے چھڈ کے گئے جگت خزانے پٹاں، سنگی سنگ نہ کھئے نبھائی۔ شاہ سلطان راج
 راجان کڈھدے گئے غصہ، تیر کمان ہتھ اٹھائی۔ سورپیراں جگت کیسے نہ دسا، لوچن ویکھن مات لوکائی۔ جگ چوکڑی جن بھکتاں جھولی
 پائے اپنا حصہ، حصیدار لئے بنائی۔ کروٹ بدل بدلے پٹھا، سنمکھ سوہنا ست سوامی نظری آئی۔ انت ویلے جو مہیوال ہردے اندر لیکھیا
 چٹھا، بن قلم شاہی کرے پڑھائی۔ نوں صاحب سلطان سب دا پتا، نوں میری کیتی حق نہ سچ کڑمائی جگت کہانی میرا پچھرہ جائے
 قصہ، قسمت تیری جھولی پائی۔ بے شک میں بدھی وچ نگا، پریم پیار اندر وڈا نظری آئی۔ میں جگت رس ویکھ کے پھکا، فطرت اپنی دتی

گوائیا۔ عشقِ حقیقی جان مٹھا، مسل ساچی دتی لکھائیا۔ اوس دوارے وکا، جس دی قیمت تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دینا مُکائیا۔ اٹھ بھگت آجا نیڑے، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ پرہہ وسیا تیرے کھیڑے، کایا کھڑکی رہیا کھلائییا۔ کوڑ وکارا چُکے جھیڑے، جھگڑا جھوٹھا دئے گوائیا۔ جوت پرکاش کرے اندھیرے، ہر مندر رُپ وٹائیا۔ ناد شبد گائے ہتھیرے، بوہ بہانتی راگ الائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا سنگ وکھائیا۔ عاشق کہے میرے شاہ سلطان، کی تیری وڈیائییا۔ جُگ چوڑی کریں حیران، اپنی کل جنائیا۔ وسدے گھر کریں ویران، ویری ہو کے گھر گھر پھیرا پائیا۔ کی تینوں ایس وچوں ملے بھگوان، بہاوی سب دے اُتے ٹکائیا۔ عاشق معشوق ویراگ اندر دوویں گرلان، کوک کوک دین دُہائیا۔ تُوں بیٹھا رہیں بن انجان، اپنا آپ چھپائیا۔ کہ ایہہ تینوں آد جُگاد دُھر دی بان، سُکھ دُکھ وچ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ صاحب کہے اٹھ ویکھ اکھ، بن نینان نین ملائیندا۔ جس دا نُور سدا پرتکھ، ظہور وچ سائیندا۔ سو صاحب سچ مارگ دیوے دس، رہبر اکو اک اکھوائیندا۔ جے پریم کرن تون پہلوں میرے ہوویں وس، واسطہ اپنے نال جُڑائیندا۔ تینوں وصل دیواں حق، حقیقت وچوں حقیقی عشق آپ پرگٹائیندا۔ اوتھے عاشق معشوق دوویں رہے وس، جھگڑا جگت نہ کھئے جنائیندا۔ نہ کوئی رو نہ کوئی سس، سورج چند نہ کھئے جنائیندا۔ نہ کوئی تتو نہ کوئی تت، نک مُنہ ہتھ نظر کھئے نہ آئیندا۔ نہ کوئی دُکھڑا اک دُو جے تُوں سکے دس، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے بلائیندا۔ نہ کوئی اشارہ کرے اکھ، نہ کوئی فرنا کایا مندر اندر من دے نال پرنائیندا۔ ساچا مندر وکھاواں دُھر دا ہٹ، جس گرہ بہہ بہہ ونج کرائیندا۔ عاشق معشوق دوویں اکو آس رہے رکھ، پروردگار چرن دھیان لگائیندا۔ جگت جہان ہو کے بے بس، بسمل اپنا رُپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن وکھائے اپنا در، تِس منزل پندھ مُکائیندا۔ عاشق کہے میرے معشوق ربی، رحمت تیری نظری آئییا۔ تیری پریم پریتی بدھی، بندھن سارے دئے کٹائییا۔ میں ویکھاں جگت آخیری صدی، صدقہ تیرے اُتے اپنا آپ ٹکائییا۔ میری واسنا تیرے دوارے آوے بھجی، بھج بھج پندھ مُکائییا۔ تیری ویکھاں سچکھنڈ نواسی دُھر دی گدی، گداگر ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں گھر بہیں اُپر منجی، مجلس غریب نائیاں نال رکھائییا۔ پچھلی کیتی ہو جائے ردی، رنگ اپنا اک چڑھائییا۔ پریم پیار دی چاڑھ کے ساچی گدی، گاڑی بان

ہو کے سیو کھائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے اک اک ہڈی، سورا سرگی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیری جوت نرمل نؤر وچوں جگی، جاگرت جوت کرے ژشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا لیکھا لاؤنا بیسویں صدی، سدا دے کے اپنے گھر بہائیا۔ واہ عاشق میرے مُمتاج، مہربان رہیا جنائیا۔ تیرا اندرون کھولاں راز، پڑدا اوہلا پرے ہٹائیا۔ تیری لیکھے لگے نماز، سجدہ جھکے بے پرواہیا۔ تیرا کھول کے دساں آغاز، آخر اپنا میل ملائیا۔ تیرا انتر نہ ہووے اداس، باہروں بسنتر دیاں بُجھائیا۔ چل کے آواں تیرے پاس، دُور دُراڈا پندھ مکھائیا۔ تُوں نہ جانے میرا کپڑا سجن ساک، سوہنا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر ساچے ویکھ وکھائیا۔ کی پروردگار، رحمت رحم کماوینگا۔ ہُن وہا کے جل دھار، پھر اپنا رنگ چڑھاوینگا۔ کی مجلس وسیں دربار، درگاہ ساچی سوہبا پاوینگا۔ نام ست دے خمار، غمی خوشی اکو گھر وکھاوینگا۔ وچھڑیاں پھیر ملا کے یار، یاری یاراں نال ہنڈھاوینگا۔ تیرا لیکھے لکھیا نہ جائے وچ کسے اشتہار، عشق معشوق کس دوارے جوڑ جڑاوینگا۔ تیرا انت نہ پاراوار، پربت چوٹی کس بدھ ویکھ وکھاوینگا۔ پُرکھ اکال دے پیار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا دینا اپنے ہتھ رکھاوینگا۔ لہنا دینا ہتھ رسول، رسوا اکو اک نظری آئیندا۔ تُوں میرا کعبہ کرنا قبول، معقول حکم اکو اک سنائیندا۔ تیرا کہنا کدے نہ سکاں ادول، دولہا ہو کے نظری آئیندا۔ میرا آد جگاد سچ اصول، اصل وچوں اصلیت آپ پرگٹائیندا۔ لکھ چوراسی نال جھگڑا کران فضول، فضل رحمت بھگتاں اُپر کھائیندا۔ سیوک بن در مزدور، سیس کھاری آپ اٹھائیندا۔ دُور دُراڈا حاضر ہو کے حضور، کایا حُجرے بہ کے خوشی منائیندا۔ جے بھگتاں جنم کرم کر کے کیتا ہوئی قصور، قصور کسر اعشاریے نال پرے ہٹائیندا۔ جن بھگتاں ملن واسطے ہوواں مجبور، مجبوری اپنی تہاڈی جھولی پائیندا۔ دسن وکھاؤن تُوں سدا دُور، ملن واسطے اندرے اندر میل ملائیندا۔ آواں جاواں سدا بادستور، عدل بدل اپنا کھیل کھلائیندا۔ بھگتاں نال مل کے ہوواں مشہور، مشورہ اپنا نام سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے آپ جگائیندا۔ جن بھگت اٹھ چھیتی، آلس نندرا دئے چُکائیا۔ تیری یاد آوے پچھلی نیکی، نیکیوں وڈے دئے بنائیا۔ پرہ سرب جیاں دا بہیتی، بھلیا کھئے رسن نہ پائیا۔ ایسے کر کے گرمکھ ورلے جائے ویکھی، باقی چھڈی جائے لوکھائیا۔ آپ بن کے دُھر دا بیکی، بھگون آیا ویس وٹائیا۔ ایہہ کھیل گُر اوتاراں پیر پیغمبران پچھے کھیدئی، کیوں

لیکھا گئے لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن میلے سہج سُبھائیا۔ اٹھ بھگت آ آکھاڑے، پرہہ سوہنا کھیل کھلائیا۔
 درویش ہو کے آیا تیرے واڑے، واری اپنی پھیرا پائیا۔ جس نے کوٹن کوٹ جگ چوکڑی اُجاڑے، چوکڑیاں خاک نال ملاییا۔ لوکات
 پرگٹ کر گر اوتارے، پیر پیغمبر حُکم سُنائیا۔ لکھ چوڑاسی کر کھیل نیارے، نراکار ویکھ وکھائیا۔ سو سوامی انتریامی نہکامی آیا جن بھگت
 دوارے، دوارکا ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ ایدھیا رام نہ کھئے پسارے، سُرَت سوانی پھڑ نہ کھئے اٹھالے، دُھر دا رنگ نہ کھئے رنگایا۔ گُرمکھ گُرسکھ اوہ
 آد جُگاد جُگ چوکڑی سدا رہن کوارے، بن سری بھگونت نار نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پیار دئے
 سمجھائیا۔ سچ پیار سچ پر، پریم وکھائیا۔ جو ایتھ اوتھ دو جہان رہے، جینودیایاں مردیاں اِکو رنگ وکھائیا۔ اگنی وچ نہ ہووے لے،
 مڑھی گور نہ کھئے دبائیا۔ سو پریم پُرکھ سچ اگم سچ کہانی کہے، کہہ کہہ رہیا سُنائیا۔ جن بھگت تیرا دوارا جس گھر سوامی ٹھاکر آ کے ہے،
 سچ سینگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، پیار وچوں پیار پریم وچوں پریم اک پرگٹایا۔
 بھگت کہے کی تیرا پریم، پریمکا رُپ وٹائیا۔ کی پرہو تیرا سچا نیم، سچ دے سمجھائیا۔ بھگون کہا سچ پُچھو گوبند کولوں جس کایا ہم، گنٹ
 اپنا ڈیرہ لائیا۔ سو میرے نال مل کے ٹھانوں آیا کہن، کہہ کہہ رہیا سمجھائیا۔ پرہہ دا پریم کسے نظر نہ آوے نین، نج آتم دیوے سچ سچ
 سمجھائیا۔ رسنا کوڑ نہ سکے کہن، لکھت لیکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ جس پریم پیار اندر بھگت بھگوان اِکو سیجا بہن، خوشیاں اندر خوشی اِک
 پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچ گھر، جس گھر وجے اِک شنوائیا۔ شنوائی کہے میرا تال گھنگھور، سوہنا
 رنگ وکھائیا۔ میں پرہو ٹھاکر سَنگر ویکھیا چور، جو چوری چوری گُرمکھاں اندر آئی۔ ہوئی جیہی پھڑ کے سرن اپنے نال لئے جوڑ،
 جوڑی دُھر دی لئے بنائیا۔ لا پریت نبھاوے توڑ، آدھوچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ اوتھ ہور کسے دی رہے نہ لوڑ، سانجھیوال حصّہ نہ کھئے وڈائیا۔
 اِکو وار بھگت بھگوان اپنے ہتھ وچ پھڑ لئے ڈور، ڈوری تند اپنے نال بندھائیا۔ جس مانس جنم وچ سَنگر مل کے اِک وار ہتھ دتے جوڑ،
 جگت جہان دوویں پار کرائیا۔ سچ دوارے لے کے جائے نال غور، گھر گمبھیر ہووے آپ سہائیا۔ سچکھنڈ دوار بہا کے اپنے ہتھیں کرے
 چور، چوبدار نظر کھئے نہ آئی۔ ایتھ ہور اوتھ ہور، پنج تت وچوں نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ جس نوں صوفیاں گایا دُھر دا ماہی

ڈھول، ڈھولا سُناوے چائیں چائیا۔ جس دی نیاز دیندے رہے چوَل، ستّ رنگ رنگ رنگائیا۔ جس دی گوبند بخش کے گیا پاہل، امرت
 جام پیائیا۔ جس نوں پنڈت پاندھے انکڑیاں وچ دسدے رہے رول، رولا پا کے لٹن جگت لوکائیا۔ سو صاحب ستگر نرگن ہو کے آیا اُپر
 دھول، دھولان مار کے گرمکھ رہیا جگائیا۔ پھڑ کے باہوں کرے بہار ہول، گٹھڑی اپنے سر ٹکائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا دسے جوہڑ، چھلیں
 نیر دوویں دین دُہائیا۔ بن ستگر پریم سب نوں لگی اوڑ، امرت بوند سوانت مکھ نہ کھئے چوائیا۔ چاروں کُنٹ جیو جنت سادھ سنت
 سارے لاون زور، جورو زر دوویں دین دُہائیا۔ سچ دربار کوئی نہ سکے بہڑ، دُنڈا ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ جن بھگتاں پرہ ملن آوے چڑھ کے
 سچ اگئی گھوڑ، جس دا روپ رنگ ریکھ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے سنگ
 رکھائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ ڈٹھا عشق عارضی، سُنیا وچ لوکائیا۔ تُوں کلمہ دسیا وچ فارسی، عربی نال گڑمائیا۔ تُوں مندران وچ دسی
 آرتی، شودوالیاں وچ ہون کرائیا۔ تُوں نام نشانہ لکھیا عبارت، نانا جوڑ قلم شاہیا۔ تُوں گر اوتاراں دے روپ وچ بنیا رہوں سفارشی،
 تھوڑے تھوڑے اپنے نال جڑائیا۔ تُوں پیسیاں ٹکیاں وچ بنیا رہوں آرہتی، اپنا ہٹ بنائیا۔ دین مذہب تیری کھیل ویکھی دھار دی، ذات
 پات کرے لڑائیا۔ سچ پُچھیں تیری کھیل پنج تت کایا ایہو آئی ساڑدی، جو گر اوتار پیر پیغمبر گئے سمجھائیا۔ تیرے ہتھ رمز ناڑ ناڑ دی،
 کیوں شمس پُٹھی کھل لہائیا۔ ایہہ پریتی بنی سوہنے یار دی، نتیاں توپاں اُتے بہائیا۔ منصور اناحق پکار دی، کوکان دے جنائیا۔ اسیں
 منگدے پریتی اوہ پیار دی، گھر بیٹھیاں نظری آئیا۔ تیری کھیل شبد گھنگھار دی، رسنا جہوا نہ کھئے پڑھائیا۔ منزل اُتوں تیری معشوق کدی
 نہ ہاردی، محبوب ویکھاں چائیں چائیا۔ ایہہ کھیل گرسکھ کنیا کوار دی، جس تیری اوٹ تکائیا۔ واٹ نیڑے ویکھ دھر دربار دی، بھجی
 آئی چائیں چائیا۔ تیری کیریا سب دے کارج سوار دی، سرت سوانی خوشیاں ڈھولا گائیا۔ ایہہ سنگت بھکھی تیرے درس دیدار دی،
 دُکھیاں دُکھ درد رہیا ونڈائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اک بھکھ تیرے سچ پیار دی، پیار وچوں سکھ آتم نظری آئیا۔

☆ ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی گرداور سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں ☆

جن بھگتاں پرہ بے سنگی، میت مُرارا اک اکھوائیندا۔ نام پدارتھ کٹے تنگی، وست اکو جھولی پائیندا۔ سُرَت سوانی کرے ننگی، کوڑی کِریا پرے ہٹائیندا۔ سر سرور نُہائے ساچے گنگی، امرت سر اک وکھائیندا۔ پریم پیار اندر جائے رنگی، رنگ رنگیلا رنگ چڑھائیندا۔ آتم دیوے سچ اندی، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ ستگر شبد دُھر دا چھندی، سوہلا ڈھولا راگ سُنائیندا۔ نانا توڑے خانہ بندی، لگھ چوراسی پندھ مُکائیندا۔ کرتا پُرکھ لا کے انگی، انگیکار آپ کرائیندا۔ کوڑی کِریا کڈھ واسنا مندی، نام سُگندھی وچ بھرائیندا۔ جوت نرگن چاڑھ چند نوچندی، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیا کھائیندا۔ جن بھگتاں سدا دیوے ساتھ، ہر سنگی اک اکھوائیا۔ کِریا کر پُرکھ سمراتھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، نج نیت کرے رُشنائیا۔ شبدی ناد وجائے انحد، دُھنی راگ سُنائیا۔ امرت آتم دیوے جھٹ، سچ نیر مکھ چوائیا۔ دُئی دویتی میٹ پھٹ، پئی اپنا نام بندھائیا۔ سچ وکھائے دُھر دا ہٹ، مندر اکو سوہا پائیا۔ جوت جگائے لٹ لٹ، دوس زین کرے رُشنائیا۔ سیج سُنہنجی سوہا پائے کھاٹ، کھٹیا اکو ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں میلا سہج سُبھائیا۔ جن بھگتاں پرہ دسے راہ، رہبر اکو نظری آئیندا۔ شبد سرُپی بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ وکھائیندا۔ ساچا منتر درڑائے ناں، ناؤں نرنکارا آپ سمجھائیندا۔ سچ دوارا دئے کھلا، خالق خلق پڑدا لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں اپنا بیہو کھلائیندا۔ جن بھگتاں پرہ سد بیہو کھولے، پڑدا رہن کھئے نہ پائیا۔ انتر آتم نرگن ہو کے بولے، سچا بولا دئے سمجھائیا۔ پڑدا لاہوے اپنا اولے، سنمکھ اکو نظری آئیا۔ بن سوامی وسے کولے، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ سچ سُنائے اپنے ڈھولے، دُھر دا راگ لائیا۔ پریم پیار پریتی اندر مؤلے، مؤلا اپنی کار کھائیا۔ اُلٹا کرے ناہ کولے، امرت جھرنا اک جھرائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھولے، دھرنی دھرت خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن سچن لئے ترائیا۔ ہر سچن صاحب ستگر تارے، تارنہار دیا کھائیندا۔ لیکھا جانے جگ چارے، چوگرے اپنا حکم منائیندا۔ حکمے اندر گر اوتارے، پیر پیغمبر سیوا لائیندا۔ سیوا کرن وچ سنسارے، لگھ چوراسی حکم منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے کھوج

کھوجائیندا۔ جن بھگتاں پرہ سدا سُہیلا، دُھر دا سنگی نظری آئیا۔ نرگن ہو کے کرے میلا، سرگن جوڑ جڑائیا۔ رُوپ بنا گرو گُر چِلا،
 گرہ مندر خوشی منائیا۔ جوت نرجن چاڑھ تِلا، ساچا سگن اک سمجھائیا۔ نِت نوت اچر کھیل پت پرمیشور آپے کھیلا، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر وڈا وڈا وڈائیا۔ بھگت سُہیلا وڈا میت، مِت پیرا اک اکھوائیندا۔ کلجگ انت اولڑی ریت، ہر کنت آپ
 جنائیندا۔ جن بھگتاں دس کے دُھر دا گیت، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیندا۔ مہربان ہو ہر جگدیش، جگدیشر اپنے رنگ رنگائیندا۔ لیکھ
 چُکائے ہست کیٹ، اُوچاں نیچاں راؤ رنگاں اِکو گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت ادھاری دیا کھائیندا۔ بھگت
 ادھارن آپ پرہ، نِت نوت جگا جگنتر ویکھ وکھائیا۔ کوٹن کوٹ وچوں سنت سُہیلے لئے لبھ، در در گھر گھر گھٹ گھٹ اپنا پڑدا لایا۔
 جگت دوار کر کے پار حد، ساچا مندر دئے وکھائیا۔ جتھے وسے پُرکھ سمرتھ، مہما اکتھ رہیا درڑائیا۔ اٹھے پھر دوس رین گھڑی پل وچے ند،
 دُھن اپنا نام جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پیار دی پیا کے مدھ، رس خُماری دئے چڑھائیا۔ رس خُماری دیوے
 نام، ہر کرتا دیا کھائیندا۔ اِکو وار پیا کے جام، ضامن ہو کے پار لنگھائیندا۔ سچ پھڑائے اپنا دام، دامنگیر دیا کھائیندا۔ میل ملاوا ساچے رام،
 سوئی سرتی آپ اٹھائیندا۔ کایا مندر اک گرام، گرہ ساچے سوہیا پائیندا۔ جتھے جھلے ست نشان، ست ستوادی آپ جھلائیندا۔ دیوا باقی
 جگے مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ کوڑی کرپا نہ کوئی بے ایمان، بیوہ رُوپ نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 جن بھگتاں ملے آپے آن، آن فائن اپنا میل ملائیندا۔ بھگت سُہیلا صاحب ستگر، ہر کرتا وڈا وڈائیا۔ جس دا لیکھا آد جگادی دُھر، دُھر
 مستک ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا چُکا کے دیوت سُر، مَن جن ڈیرہ رہیا ڈھاپیا۔ گرمکھ گرسکھ سوہنی سچ پریتی جاون جڑ، ناتا اپنے نال
 بندھائیا۔ کرے پرکاش اندھیرے گھور، اگیان اندھیر چُکائیا۔ پنج تت نہ پاوے شور، کوڑی کرپا نہ کھئے ہلکائیا۔ من مت بُدھ نہ چلے کھئے
 زور، جابر ملیا بے پرواہیا۔ سنت سُہیلے شبد اشارے نال لئے تور، ترت اپنا حکم منائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان نرگن سرگن جائے بہڑ، دُور
 دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جنہاں گرمکھاں پُورب جنم دی پرہو ملن دی لگی اوڑ، تنہاں انتر آتم سائنک ست ست دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے نام دی لا کے مہر، مورا تورا دئے چُکائیا۔

☆ ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی درشن سنگھ دے گرہ زڑکا کلاں ☆

کریا کرے سری بھگوان، جن بھگتاں جگ جگ دیا کھائیندا۔ سچکھنڈ دوارا دس مکان، محل اٹل اک وکھائیندا۔ ست ستوادی جھلے نشان، دو جہاناں آپ لہرائیندا۔ دُھر سندیشہ دے فرمان، شبد سُنہیڑا اک گھلائییندا۔ جودھے سُرپیر بنو بلوان، بل دھاری بل وکھائیندا۔ نیتر پرسو اکو رام، جو رمٹیا ہر گھٹ نظری آئیندا۔ درشن کرو ساچے کاہن، جو گھر گھر بنسری نام و جائیندا۔ شبد سُنو ساچا سچّی دُھنکان، انحد ناد نال ملائییندا۔ امرت رس پیو سچّا پین کھان، جگت ترسنا بھکھ گوائیندا۔ اپنی آپ کرو پچھان، پاربرہم برہم پڑدا آپ اُٹھائییندا۔ کایا مندر اندر ویکھو مار دھیان، نرگن نرویر سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دیونہارا دان، داتا دانی دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے بھو چکھائییندا۔ دیاوان سری بھگونت، بھگتاں ایکا بوجھ بوجھائییا۔ اُٹھو ویکھو ساچے سنت، صاحب ستگر پڑدا لاپییا۔ گھر ملالوا نار کنت، سہنجی سیج سوہا پائییا۔ نام ندھانا منیا منت، منتر اکو اک درڑائییا۔ کوڑی کریا گڑھ توڑ ہوے ہنگت، ہنگ برہم رہیا سمجھائییا۔ دے وڈیائی وچ جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشنائییا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، نر اکھر کر پڑھائییا۔ میل ملالوے ساچی سنگت، ہر بھگت دُھر دا جوڑ جڑائییا۔ لیکھا چکے جیرج اندج، اُتبھج سینج ڈیرہ ڈھاپییا۔ ہر بھگت دوجے در نہ جائے منگت، دیونہارا اک رگھرائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے رہیا جگائییا۔ صاحب ستگر پُرکھ اکال، اکل کل وڈی وڈیائییا۔ آد جگادی دین دیاں، جگ چوکڑی بے پرواپییا۔ بھگت سہیلے اُٹھائے لال، بالے اپنی گود بہائییا۔ ساچا مارگ دے وکھال، رہبر بن کے پڑدا لاپییا۔ ساچا منتر دے سکھال، دُھر دی کرے سچ پڑھائییا۔ نرگن ہو کے بنے دلال، سرگن میلا سہج سُبھائییا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کھال، نرگن جوت کرے رُشنائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائییا۔ صاحب ستگر پُرکھ اتھاہ، ہر کرتا آپ اکھوائیندا۔ گرمکھ سجن لے جگا، نیتر لوچن اکھ کھلائییندا۔ ساچا میلا لے ملا، وچھوڑا پنڈھ مکھائییندا۔ انتر آتم سانک ست دے کرا، اگنی تت بوجھائییندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، برہم مت اک درڑائییندا۔ جن بھگتاں دیوے برہم مت، پاربرہم وڈی وڈیائییا۔ نیج نیتر کھول کے اکھ، آخر اپنا گھر دے سمجھائییا۔ پریم

پیار پریتی اندر سدّ، سدّا دیوے چائیں چائیا۔ ہرجن ہربھگت جگت دوار لنگھ کے ویکھو آگے ملے پُرکھ سمرتھ، گہر گمبہر سچ سریر ڈیرہ لائیا۔ جس آتم دتی وتھ، سو پرما تم اپنے کھاتے لئے گھت، لیکھ چُکاوے چائیں چائیا۔ اوس سجنّ نال جاؤ وس، جس تون وچھڑ لکھ چوراسی وچ پھیرا پائیا۔ جنم جنم پچھوں پوری ہووے آس، تراس تراس تراس کر کے گر اوتار پیر پیغمبر گئے ڈرائیا۔ جنہاں پریم پُرکھ پرما تم گھر آتم وسیا پاس، سو اپنا پاسہ گئے اُلٹائیا۔ اتم مل جوت ابناش، ابناشی رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں وکھائے ساچی منڈل راس، جس گھر گوپی کاہن پرہہ اکو نظری آئیا۔

☆ ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی کیہر سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں ☆

پُرکھ اکال کرپا کرپا، کرپاندھ دیا کمائیا۔ بھگت سہیلا آیا گھریا، گرہ مندر وجی ودھائیا۔ گرمکھ سجنّ جس ویلے پوڑی ڈنڈے چڑھیا، چرن اپنا اُپر ٹکائیا۔ کاٹھ کہے میرا تن من ٹھریا، اگنی اگ بھجائیا۔ ست سرنائی ساچی پڑیا، رو رو پچھلا حال سنائیا۔ کوٹن وار جمیا مریا، جنم مرن تیری کھیل نظری آئیا۔ پت پریشور تیرا تیرے بھگتاں سنگ درس کدے نہ کرپا، دید عید نہ کھئے رُسنائیا۔ پہلی وار در دوارے منگے وریا، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہونا سہائیا۔ پوڑی ڈنڈا کرے پکار، ہوئی ہوئی رہیا جنائیا۔ واہ واہ میری سرکار، شہنشاہ تیری شرنائیا۔ میں درس کر کے ہویا نہال، بن اکھاں خوشی منائیا۔ جس ویلے تیرے گرمکھ ویکھے تیرے نال، تیرے نالوں سوہنے میرے من بھائیا۔ اوہناں اندر پریم بے مثال، جس دی مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ جنہاں دی محبت جگت کاغذاں اُتے سکے نہ کھئے وکھال، صفت وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جنہاں دی آد جگاد جگ چوکری نبھ تیرے نال، دو جا سنگی نہ کھئے بنائیا۔ میں نہ سمجھاں کیہڑی کوٹوں لیاندے بھال، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ کر کرپا جس مٹیا دھر سوال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دتا مُکائیا۔ ڈنڈا کہے جس ویلے میرے اُتے آیا چرن، مہربان دیا کمائیا۔ میرا جینودیاں بدل گیا مرن، مرن وچوں جیون

نظری آئی۔ میرا کھل گیا ہرن پھرن، بن اکھاں آخر اکو ویکھاں چائیں چائیا۔ جس ویلے سنت سہیلے اُپر چڑھن، قدم اپنا آپ اٹھائیا۔ ہردے اندر تیرا میرا ڈھولا پڑھن، دوجا ایشٹ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ پوڑی کہے میرا اکو پوڑا، پرم پُرکھ آپ لگایا۔ دھن بھاگ گھر میرے بہڑا، بہڑی سنی حال دُبايا۔ شبدي چھڈ اگئی گھوڑا، چرن گول اک ٹکایا۔ میں درسن کیتا وقت تھوڑا، تھوڑے وچوں بہتا نظری آیا۔ جو پچھے ویکھیا بھگتاں نال جوڑا، جوڑی اپنی آپ سمجھایا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران گاؤندے دوسرا، راگ ناد صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کھایا۔ پوڑی کہے جان میں ویکھیا چڑھدا، منزل منزل پنڈھ مکائیا۔ میرا تن من جائے ٹھردا، اگنی تت بُجھائیا۔ جن بھگتاں شبد اشارے کردا، ہوئی ہوئی رسیا درڑائیا۔ آؤ ویکھو کھیل نر ہر دا، نر نرائن آپ درڑائیا۔ جس دوارے گرمکھ وسدا، محل اٹل سوہیا پائیا۔ اوتھے پُرکھ اکال سچ سنگھاسن بہہ کے سجدا، سوہاونت ڈیرہ لائیا۔ ایہ کھیل نہیں اج دا، جُگ جُگ ریتی اپنے نال نیہائیا۔ اوہ ڈنڈا کدے نہ بھجدا، جس اُپر چرن ٹکائیا۔ اوہ سجن سچے سددا، ہوکا دے اٹھائیا۔ جنہاں نال پریم وسدا، پریم پریتی اندر رنگ رنگائیا۔ سو گرمکھ خوشیاں وچ ہسدا، غمی چنتا چرناں ہیٹھ دبايا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پوڑی کہے میں بھگت سہارے، بھگون دتی وڈیائیا۔ میری سیوا میں سد بلہارے، بلہاری اپنا گر منائیا۔ چھوٹیاں وڈیاں پھڑ کے چاڑھ دیواں اوس چبارے، جس چبارے وچ وسے بے پرواہیا۔ جس دی منزل وچ کوٹن کوٹ سادھ سنت ہارے، پاندھی پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ کر کرپا پت پریشور میرا لہنا دینا چکایا وچ سنسارے، سنسا روگ دتا مٹائیا۔ جن بھگت لگے اوس کنارے، جس کنارے جگت نئی نظر کھئے نہ آئی۔ پرم پُرکھ دے سچ سہارے، سیہرا اپنے سیس بندھائیا۔ جس ویلے میں سنے سچ جیکارے، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ چرن گول گول چرن بلہارے، نمسکارے نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جس اپنے مندر ہرجن آپ واڑے، وارث ہو کے ہویا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کاٹھ لیکھا پار اتارے، ادھار پچھلا دتا چکائیا۔

☆ ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی پریم سنگھ دے گرہ جنڈیالا ضلع جالندھر ☆

وید کہے میرا سچ ویدانت، وِدیا برہم پڑھائیا۔ من بُدھی کرے شانت، سانتک ست ورتائیا۔ انتر آتم کرے اکانت، در دوار خوشی منائیا۔ سچ دوارے کھولے تاک، پڑدا اوہلا اٹھائیا۔ آتم پر ماتم کرائے بات، باطن حکم ورتائیا۔ جگ چوکڑی میٹے اندھیری رات، سچ نور رُشنائیا۔ اکھراں نال دس کے گاتھ، شبدی ونڈ وندائیا۔ بھيو چکائے تت آٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش، رجو طمعو ستو سوہیا پائیا۔ سچ دوارا کھول کے ہاٹ، ونج ونجارا دئے سمجھائیا۔ پتن وکھائے اکما گھاٹ، سروور اکو اک درڑائیا۔ اگلی پچھلی مکائے واٹ، پاندھی پنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ سچ سمجھئے نرگن ذات، سرگن بوجھ بُجھائیا۔ لیکھا لیکھیا میرا نال قلم دوات، شاہی سوہنی بنت بنائیا۔ کاغذاں اُتے کھولکے میرا آغاز، حال دُھر دا دتا جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیندا رہیا ساتھ، سچا سنگ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میری کردے رہے بات، ہوئی ہوئی مات جنائیا۔ گوبند سورا کلجگ اتم اکو گیا اکھ، سچ سُنہیڑا اک درڑائیا۔ پرگٹ ہووے پر پُرکھ دُھر دا باپ، پت پریشور پھیرا پائیا۔ ست ستوادی ساچا دسے اکو جاپ، دُھر دی کرے پڑھائیا۔ میرا کوئی نہ جانے پاٹھ، پوجا سمرن مکھ بھوائیا۔ سو وقت سہیلا سوہے وچ لوکات، برہمنڈ کھنڈ خوشی منائیا۔ میں نیتر تگاں پر تھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ کی سچ پرہ نرگن جوت کرے پرکاش، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں ملے خاص، خواہش اپنے نال رکھائیا۔ ساچی بخش کے دُھر دی دات، دو لمتند دئے بنائیا۔ اپنے ہتھ وچ پکڑ واگ، وارتا اپنی دئے سمجھائیا۔ برہوں پریم اُچا ویراگ، جگت تیاگ دئے کرائیا۔ میل ملائے کنت سہاگ، سہنجنی سیجا دئے وڈیائیا۔ دیپک جوت جگا چراغ، گھر مندر کرے رُشنائیا۔ کرم کانڈ دی میٹ کے آگ، اگلا گھر دئے وکھائیا۔ جتھے صاحب ستگر رہیا جاگ، ہرجن سوئے آپ جگائیا۔ اوتھے اکو اک وبھاگ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اباشی کرتا جن بھگتاں دھو کے دُرمت داغ، نرمل زرویر رہیا بنائیا۔ اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے مارے اک آواز، سوہنگ ڈھولا ناد سُنائیا۔ گرمکھاں کھولے انہو اپنا راز، رحمت ساچی سچ کھائیا۔ اوس ویلے چارے وید ہون اُداس، اُداسی سب دے مکھ تے چھائیا۔ ساڈا کوئی نہ کرے پاٹھ، پاٹھشالا نہ کھئے وڈیائیا۔ پر پُرکھ سمرتھ سوامی جن بھگتاں ہو کے داس، گرہ سیوک روپ وٹائیا۔ اتم چلیئے اُس دے پاس، جو پاسہ سب دا رہیا پلٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ اٹھ دس اٹھاراں کہن پُران، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ ساڈا لیکھا لکھت مہان، اکھڑ وکھڑ ونڈ ونڈائیا۔ ساڈا سندیسہ دُھر فرمان، جیو جنت رہیا جگائیا۔ ساڈا داتا حکمران، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ اسیں سرگن نرگن دے بیان، عبارت دُھر دی رہے بنائیا۔ اسیں مندر دسیئے سچ مکان، جس گھر بیٹھا اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کھائیا۔ رسنا بولے شاستر چھ، کوک کوک سنائیا۔ پرہو بہگتاں سنگ لگایا نینہ، پلو اپنے نال بندھائیا۔ امرت آتم برکھے مینہ، ترشنا اگ بھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرچ کھیل رہیا ورتائیا۔ چھ شاستر پئے بول، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ ستجگ تریتا دوپرکجگ پرہو تیرے نام دا وجایا ڈھول، جگت جیو جہان جنائیا۔ چار کنت دوارے دتے کھول، دُھر دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ تیرا نام سندیسہ دیندے رہے انمول، انٹری سیو کھائیا۔ تیرے اتوں آپا آپ گھولی دتا گھول، مان ابھان نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے کنتے تل کے تول، اپنا آپ تکر لیا چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ شاستر چھ رہے دس، اپنا حال سنائیا۔ پرہو ہو گیا بہگتاں وس، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ بہڑی کدھر جائے نٹھ، چاروں کنت راہ نظر کھئے نہ آئیا۔ صاحب ستگر جن بہگتاں دے کے اپنی برہم مت، ساچی ودیا دتی پڑھائیا۔ ساڈے ول کرے کوئی نہ اکھ، نیتر نین نہ کھئے ملائیا۔ اکو ڈھولا گاؤندے پُرکھ سمرتھ، تون میرا میں تیرا دوہاں گھر وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ نیتر کھول پکارے گیتا، اٹھاراں دھیائے نال ملائیا۔ پُرکھ ابناشی ایہہ کی کیتا، کرنہار تیری وڈیائیا۔ نرگن سرگن پرکھی نیتا، در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ جن بہگتاں انتر کیتا ٹھاندا سیتا، امرت میگھ ست برسائیا۔ رنگ رنگایا اوچاں نیچاں، راؤ رنگاں دتی وڈیائیا۔ بھگت پھلواری لایا سچ باغیچہ، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ مٹھا کیتا کوڑا ریٹھا، دکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ شاہ سلطاناں کیتا خالی کھپسا، مایا رانی دئے دہائیا۔ تیرے بہگتاں نام ندھان اکو پیتا، سچ خُماری تن چڑھائیا۔ جینودیاں جگ جیتا، مریاں مرن وچ کدے نہ آئیا۔ کایا تپے نہ تت انگیٹھا، اگنی اگ نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لہنا ویکھ، در تیرے اک عرضوئیا۔ گیتا کہے میں دساں گیان، گوجھ بھيو چکائیا۔ میرا لیکھا کرشن کاہن، بنسری دُھر دی اک سنائیا۔ بہگتاں سنگ میل مہان، ارجن عرض جھولی پائیا۔ چپکے ہوئی اوس ویلے دتا اک بیان، جس دی قلم ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔

کلجگ اتم صاحب صاحبان وچوں ہونے پردھان، جس صاحب دی ست سرنائیا۔ سو بھگت اکٹھے کرے آن، جگ وچھڑے میل ملائیا۔ اپنا دے کے سچا نام، سچ دوارے لئے بہائیا۔ امرت پیا کے دھر دا جام، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سچ سندیسہ دتا اک، ست ست درڑائیا۔ گیتا ارجن جھولی بھکھ، نیتا دھر دا بے پرواہیا۔ کلجگ انت ادھارے گرمکھ سکھ، سنت بھگت اپنی گود بہائیا۔ پت پرمیشور بن کے پت، پت پیتمبر سیس سہائیا۔ چار گنت دہ دشا آئے دس، گھر مندر ڈیرہ لائیا۔ آتم پر ماتم ہو کے کرے پت، پنتکاری ویکھ وکھائیا۔ سوامی ہو کے وسے چت، ٹھگوری نظر کھئے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی لئے جت، ہار بیٹھے مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ گیتا کہے میری اکو عرض، آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ جن بھگتاں ملن دی تینوں مرض، مریض جگ جگ ویکھیں چائیں چائیا۔ دھر درگاہی تیرا فرض، تیرے ہتھ سرب وڈیائیا۔ جودھے سورپیر مردانے مرد، مردانگی اکو نظری آئیا۔ کلجگ کھیل کیا اسچرج، اچرج اپنا ویس وٹائیا۔ غریب نائیاں نال ونڈیں درد، دردی ہو کے دیا کھائیا۔ چھری قصائی نہ چلے کرد، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ پورب جنم دی کھول کے سب دی فرد، لیکھا ویکھیا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا لیکھا دتا درڑائیا۔ گیتا کہے میں دساں کی، رسنا کہن گجھ نہ پائیا۔ جن بھگتاں لیکھا چکا کے ساڈھے تن ہتھ سین، روداس چارے جوڑ دتا جڑائیا۔ اکم اتھاہ پریم پیار دا برکھ کے مینہ، رت زڑی آپ مہکائیا۔ وڈے چھوٹے بڈھے نڈھے بنا کے پتر دھی، اپنی گود لئے بہائیا۔ پریم پیار اندر اک دوجے نوں کہندے جی، جیو جیوت جیون جگت دتی درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گیتا کہے میں ویکھیا حال، چاروں گنت دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں وسے سدا نال، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کرپا توڑ جنجال، جیون جگت دتی سمجھائیا۔ لیکھ مکا کے کال مہاکال، دین دیال ہویا سہائیا۔ کایا مندر سچے دھرمسال، سچ دوارا دتا پرگٹائیا۔ آ کے ویکھیا مریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بہال، ہرجن اپنے آپ اٹھائیا۔ نرگن سرگن بن دلال، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے لئے اٹھال، گرمکھ گر گر گود بہائیا۔ انجیل قرآن مارے نعرہ، ہوکا دے سنائیا۔ تیرا کھیل پروردگارا، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ عیسیٰ موسے نین آگھاڑا، محمد اکھ کھلائییا۔ بے عیب خدائی سانجھا یارا،

جلوہ گر ویس وٹائیا۔ مُریداں مُرشد دئے دیدارا، دید عید چند چڑھائیا۔ تیس بتیس نہ کھئے پیارا، کلمہ کلام نہ کھئے سُنائیا۔ کائنات نہ کھئے
 اکھاڑا، جگت ملنگ نہ کھئے نچائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا میلا
 لیا ملائیا۔ انجیل قرآن رہی کوک، ہوکا دے سُنائیا۔ سرِشٹ سبائی سٹی گھوک، چوڈاں طبق لئے نہ کھئے انگرائیا۔ اُمت اُمتی ناتا جُڑیا
 جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ پروردگار بے پرواہ سہائی ساچی رُت، صدی چوڈھویں خوشی منائیا۔ ہرجن بنا کے اپنے سُت، پتا
 پُت گود اُٹھائیا۔ نام دِرڑا کے اِکو مکھ، سوہنگ ڈھولا دِتا سمجھائیا۔ دھرنی خاک خاکی اُتوں چُک، خالص اپنے وچ سہائیا۔ سچ نشانوں
 کدے نہ گیا اک، تیر انداز بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں وکھایا اک گھر، جس گھر بیٹھا خوشی منائیا۔
 کہانی بانی ماری چیک، بھڑی بھڑی کر سُنائیا۔ جس دی جُگ چوکڑی رکھدے گئے اُڈیک، شاستر سِمرت وید پُران دین گواہیا۔ انجیل
 قرآن دسے تاریخ، طریقہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سو سمرتھ سوامی کلجگ اتم آیا نزدیک، نیرن نیرا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں دُھر دا نام
 پائے بھیکھ، بھچھیا ست ست ورتائیا۔ ست ستوادى سچ چلائی ریت، ریتوان خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ساڈا لہنا رہیا مُکائیا۔ کہانی بانی کہے ساڈا مکیا پندھ، ابناشی کرتا انت مُکائیا۔ سچا دس کے اپنا چھند، دُھر دا ڈھولا رہیا پڑھائیا۔ بندی
 خانہ کٹ کے بند، بندنا اِکو اک وکھائیا۔ نج آتم دے کے اند، پرمانند وچ سہائیا۔ سرتی شبدي جوڑا گنڈھ، دُھر دی بنت وکھائیا۔ بہرم بھو
 کوڑی کِرپا ڈھاہ کے کندھ، ساچا مندر اک سہائیا۔ جتھے کھیل سدا بوہ رنگ، رنگ رتڑا آپ کرائیا۔ پریم رنگیلا سچ پلنگ، پاوا چول نہ کھئے
 جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ چارے بانی کر پُکار، نیتر نینان نیر وپائیا۔ کلجگ اتم ملیا
 سانجھا یار، سانجھی وارتا آپ بنائیا۔ زرگن سرگن کرے پیار، پریم ہو کے پریم کھائیا۔ سجن ہو کے دئے بہار، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ ستگر
 ہو کے دئے دیدار، ست سرُپی نظری آئیا۔ مُرشد ہو کے کرے خبردار، سُنیاں آپ اُٹھائیا۔ داتا ہو کے کِرپا کرے داتار، وست امولک
 جھولی پائیا۔ کرتا ہو کے کِرپا دئے دھار، دھرنی دھرت دھول نال ملائیا۔ کاہن ہو کے ساچی سخیاں کرے منگلاچار، دُھر دا گیت اگم
 سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ سارے کہن ساڈا لیکھ مُکدا، جن بھگت رہے مُکائیا۔

ویکھو سانوں کوئی نہ جھکدا، سِری بھگوان چرن گول تکی اک سرنائیا۔ ساڈا حال کوئی نہ پُچھدا، مِتر پیارے مل مل خوشی منائیا۔ ناتا
 جُڑیا پیو پُت دا، پتا پُرکھ اکال دُھر دا سنگ نبھائیا۔ ہرجن بوٹا کدے نہ سُکدا، پت ڈالی مات لہرائیا۔ اوہناں منزل پینڈا مُکدا، جنہاں در
 گھر آ کے ہوئے سہائیا۔ ایہو کھیل ابناشی اچت دا، چیتن سرتی سرب کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے
 ملائیا۔ وید شاستر سمِرت انجیل قرآن رہے رو، روسا پرہ دے نال رکھائیا۔ کلجگ اتم ایہہ کی گیا ہو، ہوکا دے کے رہے سُنائیا۔ اپنا نام
 رکھ کے سو، ہنگ برہم لیا ملائیا۔ ست ستوادی بیج بو، پھل اکو اک پرگٹائیا۔ ساڈے کولوں اپنی وست کھوہ، جن بھگتاں اندر دتی
 ٹکائیا۔ اپنے نال پا کے محبت موہ، نرموہ ساڈے نالوں دتے کرائیا۔ جو تیرے نال اک وار گیا چھوہ، سو شہنشاہ تیرے وچ سہائیا۔ ناتا تئیا
 مڑھی گو، خاکی خاک نہ کھئے سہائیا۔ گھر پرکاش ہوئی لو، اندھ اندھیر دتا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں
 دے وڈیائیا۔ شاستر سمِرت پچھلا حال دسن، واہوا تیری وڈیائیا۔ تیرے ویراگ اندر سارے نٹھن، تیرے پیار اندر دُہائیا۔ تُوں کدھروں
 آئیوں جن بھگتاں رکھن، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ ساڈی جڑ آئیوں پٹن، اپنے ہتھیں بوٹا لائیا۔ جس کاہن گھر گوالیاں کھادھا مکھن،
 گویاں خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ شاستر سمِرت اکھے ہو کے کہندے، سچ
 سچ درڑائیا۔ اسپن تیرے دوارے ڈھپندے، ڈھپہ ڈھپہ سیس نوائیا۔ تیرا بھانا جگ جگ سہندے، چوکری سیو کھائیا۔ کلجگ انت
 گرسکھ تیرے ساڈا نام مول نہ لیندے، نین اکھ ساڈی شرمائیا۔ جس ویلے تیرے چرناں کول بہندے، تیرے ورگے نظری آئیا۔ پرہو تُوں
 اوہناں دے کدے سرہانے کدے پیندے، سُنتیاں نہ کدے جگائیا۔ اوہ تیری گود سُکھاں وچ رہندے، سُکھ آسن دتا وچھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ایہہ کی بنت بنائیا۔ انجیل قرآن کڈھ ہاڑا، دروبی دروبی نام خُدائیا۔ تیرے پچھڑدے رہے
 جنگلاں وچ پہاڑاں، اُچے ٹلے پرتتاں پھیرا پائیا۔ لُکدے رہے وچ غاراں، اپنا آپ چھپائیا۔ کلجگ اتم تیرا ویکھیا کھیل نیارا، یرگن داتے
 بے پرواہیا۔ تُوں کوجھیاں کھلیاں بن کے یارا، یاری مِتران نالوں چنگی دتی بنائیا۔ ہرجن ہربھگت پریم پرتی نال شینگارا، الفی سوہنی تن
 چھپائیا۔ کاگد قلم نہ لکھنہارا، نیترووے جگت شاہیا۔ جنہاں ملیا پروردگارا، ٹھانڈے دربارا بہ بہ خوشی منائیا۔ کیسے دا سجدہ سیس نہ

جھکے پنج وارا، جگت نماز نہ کھئے پڑھائیا۔ سمنگھ ہو کے دیا دیدارا، اکو نور ظہور کیتا رُشنائیا۔ تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت تیری وڈیائیا۔
 کی سچ صدی چوڈھویں دا ایہہ کنارہ، نئیا سب دی ربیا ڈبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شبدی دے اشارہ، آشیانے
 وچوں سارے باہر کڈھائیا۔ ابناشی کرتا کہے کی دتا بیان، سب نوں در بُلاییا۔ نیتر کھول کرو دھیان، اکھاں وچوں اکھ اُٹھائیا۔ جس دی
 کلمیاں نال کردے رہے کلیان، نام نال صفتی کر وڈیائیا۔ جس نوں مندے رہے بھگوان، نرگن نرُپ رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیا۔ جو آد
 جُگادی سب دا صاحب سچا سُلطان، تخت نواسی اک اکھوائیا۔ جس دا حُکم چلے وچ جہان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 جس در توں منگدے گئے دان، اپنی جھولی آگے ڈاپیا۔ ساچا دیندے گئے نشان، نشانہ اکو اک تکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن،
 جُگ چوُکڑی جگت مہمان، مہمانی گھر گھر رہے کھائیا۔ جس ویلے صاحب سورا آوے بلی بلوان، سارے بیٹھن مکھ چھپائیا۔ اندرے اندر
 ہون حیران، باہروں وچے نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان مہربان مہربان اپنی کل آپ دھرائیا۔ شاستر
 سمرت وید پُران کرو نہ روسا، پرہہ رُسیاں رہیا منائیا۔ اٹھسٹھ پانی تھادے نہاون نوں ہویا کوسا، اگنی تت تپائیا۔ مندر مسجد شودوالا مٹھ
 پاک رہیا نہ کوئی کوٹھا، پوت رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ نام نگارا وجیا نہ کتے چوٹا، دُھن ناد نہ کھئے شنوائیا۔ ٹہانوں پڑھدیاں سُنندیاں کلجگ جیو
 ہو گیا کھوٹا، کھوٹی مت نہ کیسے گوائیا۔ گھر جگے نہ نوری جوت جوتا، اگیان اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ ایسے کر کے جن بھگتاں راہ دتا سوکھا،
 اپنا نام دتا سمجھائیا۔ نو سو چرانوے چوُکڑی جُگ گئے بیت تھوڑیاں ملیا موقع، جنہاں نوں ملکلموت کولوں دتا چھڈائیا۔ اوہناں دے اندر
 مار کے غوطہ، سوہنگ مانک موتی ہنسا باہر کڈھائیا۔ نام چھوٹا بھاگ بھٹا، وچھڑیاں سہاگ کنت دتا ملائیا۔ جینودیاں جینودیاں بدل دتا
 چوغا، چولی تن اپنا رنگ رنگائیا۔ ست ستواد سنا کے سلوکا، چنتا سوگ دتا گوائیا۔ نیتر اُٹھا ویکھن لوک پرلوکا، دو جہان دھیان لگائیا۔
 جس ویلے شاستر سمرت وید پُران ہویا تھوتھا، تھر تھر کبے بلہین دئے ڈبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں در جگائے
 اکھی جوتا، جوتی جوت جوت وچوں رُشنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کہن پرہو تیرے بھگت چنگے، نیتر ویکھ خوشی منائیا۔ سرشٹی وچ
 سرشٹی ورگے بندے، درشٹی وچ تیرا رُپ نظری آئیا۔ جنہاں اندر پریم پیار وچن مردنگے، مدد کرن والا اکو بے پرواہیا۔ اوہ منزل پندھ

اپنی لنکھے، پینڈا بیٹھے مکائیا۔ غریب نہانے پیریں ننگے، سر اوڈھن نام ٹکائیا۔ پرم پُرکھ اوہناں دی ٹٹی گنڈھے، جنہاں گوبند رہیا ملائیا۔ اوہ مندیوں ہوئے چنگے، چنگی طرح رہیا سمجھائیا۔ رائے دھرم دے کدے نہ آون وچ شکنجے، چتر گپت لیکھا نہ کھئے وکھائیا۔ بے شک بھاویں تیجا سنگھ ورکے گنجے، گنج انبار سچ پریم دے دین وکھائیا۔ اوہ پرہو دے نال پریمی کر کے ہنڈھے، پریم وچوں پریت اک ہنڈھائیا۔ پار کنارے اترے اپنے کنڈھے، جس گھاٹ دا مالک اک اکھوائیا۔ اوتھے بہہ کے گاؤں دُھر دے چھندے، سوہنگ راگ الاٹیا۔ ابناشی کرتا آپ لگائے اپنے انکے، انگیکار آپ ہو جائیا۔ ناتا چھڈ جگت ورہنڈے، برہمنڈے لیکھا جان مکائیا۔ سچکھنڈ دوارے اوہ وسندے، جنہاں دتا پرماندے، زرگن چندے چند وچ سمائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم کرم دی ٹٹی گنڈھے، پتا پوت ست سپوت سچ اپنا جوڑ جڑائیا۔

☆ ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی سورن سنگھ، چرن سنگھ دے گرہ جھنگی ☆

سو پُرکھ زرنجن سچ زرنشا، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ نرمل نور جوت پرکاش ساچے دیسا، سچکھنڈ دوارا سوہا پائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی بیٹھا رہے زرگن دھار ایکا، ایکنکار بے پرواہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دسدا رہوں لیکھا، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ زرگن سرگن شبدی دھار کھول اپنا بیٹا، انہو سچ دئیں درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی تیری کرتار، ہر کرتے نظر کسے نہ آئیا۔ سچ سندیسہ سدا رہے جگ چار، نت نوت حکم ورتائیا۔ لکھ لکھ لیکھا لیکھ بنایا وچ سنسار، شاستر سمرت وید پُران ناؤں دھرائیا۔ اٹھ دس بھر بھنڈار، گیتا گیان وچی ودھائیا۔ انجیل قرآن کھول کواڑ، پڑدا دتا اٹھائیا۔ کھانی بانی بھر بھنڈار، وست امولک سچ ورتائیا۔ کھیل کھلاؤندا رہوں نو سو چرانوے چوکرئی جگ وچ سنسار، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر دی کرنی آپ کھائیا۔ دُھر دی کرنی پُرکھ سمرتھ، ہتھ تیرے نظری آئیا۔ آد جگاد مہا اکتھ، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ زرگن سرگن چلائے رتھ، بن رتھوہی ہوئے سہائیا۔ گر اوتار مارگ دس، پیر پیغمبر حکم منائیا۔ نیچ نیتر لوچن نین کھول اکھ، گھر

میلا سہج سُبھائیا۔ آتم پر ماتم دس کے جس، ڈھولا ڈھر دا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے تھائوں
 تھائینیا۔ تیرا لیکھا تھان تھنتر، برہمنڈ کھنڈ و جے ودھائیا۔ نام ندھانا چلے منتر، دو جہان سدا جس گائیا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر،
 گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ کریں پرکاش گگن گگنتر، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ دوار چڑھ کے ویکھیں منزل، محبُوب ہو بے پرواہیا۔ بھاگ
 لگائیں آگے مندر، محل اٹل کریں رُشنائیا۔ کر پرکاش اندرے اندر، دیوا باقی اک ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا
 جانے ہر گھٹ تھائینیا۔ لیکھا جانے صاحب سلطان، سو پُرکھ نرنجن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ شاستر سمرت وید پُران، تیرا دین بیان، شہادت اکو
 وار بھگتائیا۔ انجیل قرآن اچی کوک کوک سنان، کلمہ حق حق درڑائیا۔ ڈھر سندیسہ دینا پیغام، سچ سندیسہ بے پرواہیا۔ ناؤں نرنکارا
 تیرا اک ندھان، نام ست نظری آئیا۔ جگ چوکڑی ونڈا رہوں دان، ستجگ تریتا دواپرکجگ جھولی آپ بھرائیا۔ تیرا بھیو جانے نہ کھئے
 سری بھگوان، پڑا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بالے نڈھے انجان، در سیوک رُپ ساچی سیو کھائیا۔ واک بھوکھت سناؤندے
 رہے فرمان، فُرنا تیرے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ شاستر سمرت
 وید پُران گاؤندے رہے گیت، اکھراں نال کر پڑھائیا۔ نانا جڑاؤندے رہے شودوالے مٹھ مندر مسیت، گردوارے گر گر بوجھ بھجھائیا۔ پت
 پریشور تیری انتر جانے کوئی نہ ریت، من مت بدھ چلے نہ کھئے چترائیا۔ جن بھگتاں اپنا کھیل دسیں انڈیٹھ، انڈیٹھرا بھیو چکائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پڑا اوہلا دئے اٹھائیا۔ پڑا اوہلا جائے اٹھ، کوڑی کِرپا رہن نہ پائیا۔ جس اُپر گویال سوامی جائے تھ،
 مہر نظر ٹکائیا۔ سو سنت سہیلا تیرا ست، گھر ساچے سوہا پائیا۔ سچ سہنجی مؤلے رت، پت ڈالی اک مہکائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے
 بھکھ، ترسنا دکھ دئے گوائیا۔ انتر آتم اُپے اک سکھ، پر ماتم میلا سہج سُبھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران سیس نواون جھک، دوئے جوڑ جوڑ
 ڈھپہ پین سرنائیا۔ کلجگ انت سب دا بھنڈارا رہیا مُک، پاندھی ہو کے الکھ جکائیا۔ تیرا بھانا صاحب سلطان ابناشی کرتے کدی نہ
 جاوے رُک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ صدی چوڈھویں ویلا رہیا ڈھک، پیر پیغمبر دین گواہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لاشریک کولوں رہے
 پُچھ، پروردگار اکو اوٹ تکائیا۔ گر اوتار سجدہ کرن جھک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہ تیرا

ادب، آداب اِکو نظری آئیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار حیران ہوئے ویکھ کلجگ مذہب، دین کرے لڑائیا۔ دروہی خُداے ہویا غضب، ست سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ کوڑی دھار دیوے کوئی نہ بدل، ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ ساچا کرے نہ کوئی عدل، عدالت حق نہ کھئے کرائیا۔ لیکھا چُکے نہ مقتول قاتل، قتل گاہ رہی گر لائیا۔ صوفی سنت چڑھے نہ کھئے اپنی منزل، پاندھی آدھو چکار بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ تیرے نام دا نغمہ سچ سُنائے نہ کوئی غزل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو در تیرے منگ منگائیا۔ تیرے در منگی منگ، انجیل قرآن گر اوتار پیر پیغمبر شاستر سِمرت بیٹھے سیس جھکائیا۔ کِریا کر سُرے سرینگ، تیرا وجے نام مردنگ، دو جہاناں اِکو اک کر شنوائیا۔ لوں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ لنکھ، جیرج انڈ اُتُبھج سینج پھول پھولائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ لکھ چوراسی جیو جنت ہویا ننگ، ساچا اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ در در گھر گھر کوڑی کِریا ہوئے ہنگتا بھریا گھمنڈ، مایا ممتا پرے نہ کھئے ہٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن شتری براہمن شوڈر ویش تیرے پریم دا گائے کوئی نہ چھند، جے جیکار نہ کھئے سُنائیا۔ ساچا ملے نہ کیسے اند، امرت رس مکھ نہ کھئے چوائیا۔ چار کُنٹ بھیکھ پکھنڈ، جوٹھ جھوٹھ بھجے واہو داہیا۔ سُرے سوانی پن شبد ہانی ہوئی رنڈ، کنت کنتوبل میل نہ کھئے ملائیا۔ ساچی دے نہ کھئے سگندھ، دُرگندھ باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ نور پرکاش نہ سچا چند، جگت اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ رسنا جہوا بئی دند سارے گاؤندے تیرا چھند، پردے نام نہ کھئے وسائیا۔ جن بھگتاں پوری کر اک اُمنگ، مانگت بیٹھے سیس جھکائیا۔ پریم پُرکھ پرما تم آتم دے اک اند، نجانند کر رسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ دے درڑائیا۔ شاستر سِمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گئے ہار، ہر کے پوڑے نہ کھئے چڑھائیا۔ کوڑی کِریا جگت کرے وبھچار، دُشٹ ڈراچار نظری آئیا۔ ساچی سکھیا کرے نہ کھئے پیار، بھکھیا نام نہ کھئے پائیا۔ دہ دشا ہوئی خوار، سُرے شبد نہ کھئے جڑائیا۔ درس ملے نہ سانجھے یار، سگلا سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ کایا مندر کھولے نہ کھئے کواڑ، بند تاکی کُنڈا لاپسیا۔ پنچ وکار نہ مٹے دھاڑ، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار ہویا ہلکائیا۔ لیکھا چُکے نہ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، تِلے پربت پندھ نہ کھئے مکائیا۔ دیا باقی سچ نہ ہوئے اُجیار، کھلا پاتی کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ امرت بوند سوانتی ملے نہ ٹھنڈی ٹھار، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ تیرا درس نیچ نیتر کیسے نظر نہ آئے وچ سنسار، دوئے لوچن بند نہ کھئے کرائیا۔ جن بھگت اندرے اندر اُچی کوکن دھاہاں رہے مار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا

دینا اک گھر، جس گھر تیرا نور نظری آئیا۔ ساچا گھر پرہ دس ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ چار ورن ملے ٹیک، مذہب دین نہ کھئے لڑائیا۔ اوج نیچ نہ کھئے بھیکھ، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ بڈھی ہوئے ست بییک، من منکا دئے بھوائیا۔ صاحب ملے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ آتم پر ماتم دسے ساچی کھیڈ، مارگ اکو اک سمجھائیا۔ بڈھ بییکی سرتی کرے چیتن چیت، چت وت ٹھگوری کھئے نہ پائیا۔ سچ دوارے کھولے بھیت، پڑدا او بلا دئے چکائیا۔ نظری آوے نیتن نیت، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ سچ دوارے لے پیکھ، گھر سجن بے پرواہیا۔ اپنا آپ کر کے بھیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا دینا دھر دا ور، در تیرے سپس نوائیا۔ تیرے در جھکے سپس، در ٹھانڈا نظری آئیا۔ جگ چوکری پیسن لیا پیس، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ سرشٹ سبائی کلمہ پڑھے نہ کوئی حدیث، پردے نام نہ کھئے وسائیا۔ مٹھا ہوئے نہ کوڑا ریٹھ، امرت دھار نہ کھئے وہائیا۔ لیکھا چکے نہ اوج نیچ، شرع مکے نہ کھئے جدائیا۔ صدی ویہویں رہی بیت، چوڈاں لوک بیٹھے نین اٹھائیا۔ چوڈاں طبق گاؤندے گیت، مصلہ حق حق سنائیا۔ کروٹ بدل اپنی پیٹھ، پروردگار تیری اوٹ تکائیا۔ مُرید مُرشد مل کے ہووے ٹھانڈا سیت، کایا کعبہ سچ مسیت سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ وکھاؤنا اک در، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس گھر وسیا آپ سوامی، پُرکھ اکال سوہیا پائیا۔ آد جگاد جگا جگت تیرا نام ندھانا چلے بانی، دو جی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ نرگن زرویر نرمل جوت جگے مہانی، دیوا باقی سکے نہ کھئے ٹکائیا۔ اونھے لیکھا چکے چارے کھانی، چارے بانی روپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ منزل دس اک لاثانی، لاشریک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا پریم کرے قُربانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ وکھاؤنا اک گھر، جس گھر اپنا رنگ رنگائیا۔ جس گھر ہووے تیرا رنگ، رنگ رتا اکو نظری آئیا۔ جن بھگت منگ رہے منگ، انتر آتم دھیان لگائیا۔ شبدا اناد وجے مردنگ، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ جوتی جوت ہووے پرکاش اگے چند، رو سس نین شرمائیا۔ کوڑی کریا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ پندھ مکے برہمنڈ کھنڈ، جیرج انڈ رہن نہ پائیا۔ تیرا ڈھولا سنان اکو چھند، جس دی گھڑت اکھراں وچ نظر کیسے نہ آئیا۔ منزل اتوں منزل چکے پندھ، پندھ وچوں پاندھی لینا پچائیا۔ ٹوں داتا گھر گمبھیر گئی گپند، ہر گور تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا گھر دینا جنائیا۔ ساچا گھر دسنا خالق، مہربان تیری اوٹ تکائیا۔ جن بھگت تیرا ندھا بالک، مُرید ہو کے مُردا

رُوپ وکھائیا۔ تیرا پریم اگمی خالص، خالص تیرا نُور جوت رُشنائیا۔ کوڑی کِریا رہے نہ آلس، جگت نندرا ناتا دینا تڑائیا۔ شبد سوامی بن
 کے ثالث، ساچا فیصلہ دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر پڑدا دینا اُٹھائیا۔ گھر اُٹھاؤنا پڑدا آپ، مہربان دیا
 کمائیا۔ سچ درڑاؤنا اکو جاپ، جس وچ تیرا رُوپ نظری آئیا۔ رُوچ بُت دوویں کرنے پاک، خاکی خاک ملے وڈیائیا۔ نرگن نرگن بنا ساک،
 سرگن سرگن لینا اُٹھائیا۔ بند کوڑی کھول کے تاک، بجر کپائی گنڈا لاپیا۔ گھر وچ گھر وکھاؤنا ہاٹ، گرہ مندر ہونے رُشنائیا۔ نرمل جوت
 جوت پرکاش، اندھ اندھیار مٹائیا۔ لیکھا جانے پون سواس، ساہ ساہ سمجھائیا۔ امرت جام پیا بوجھاؤنی پیاس، نِجھر جھرنا اک جھرائیا۔
 شبد اگم وچے ناد، دُھن اپنے نال ملائیا۔ کایا مندر اندر وڑ کے پرہو کھولنا اپنا راز، رازق رحیم سرن سرنائیا۔ پڑدا چکے پرتھی آکاش، گگن
 گگنتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا بھگت تیری سُنے اک آواز، دوُجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیکھیا
 دینی جنائیا۔ ساچی سیکھیا دینی سچ، ست ستواد تیرا ناؤں نظری آئیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی کچ، پنج تت وچے نام ودھائیا۔ ساڈھے تن
 کروڑ اندر جانا رچ، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں جھولی پاؤنا پچھلا حق، حقیقت تیرے ہتھ ویکھی بے پروا ہیا۔ آتم پر ماتم میل
 ملنا ست، ست ستوادی ہونا سہائیا۔ اپنا دسنا سچا جس، دُھر دا ڈھولا راگ سمجھائیا۔ اپنے ملن دی دینی اکھ، نِج نیتر کر رُشنائیا۔
 دُئی دویتی کھیڑا کرنا بھٹھ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، جن بھگت ساچی منگ
 منگائیا۔ سچ بھگت کہے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ تُوں میرا نڈھا بال انجان، بالی بُدھ دیاں سمجھائیا۔ سچ سندیسہ دیواں آن، دُھر
 دی دھار جنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ساچا گاؤنا گان، سوہنگ اک پڑھائیا۔ بھاگ لگے کایا مندر مکان، کعبہ اکو دیاں وکھائیا۔ دیا باقی جگے
 مہان، جوتی جوت رُشنائیا۔ شبد ناد وچے دُھنکان، انحد سیوا لائیا۔ امرت ٹھنڈا پین کھان، ترشنا بھکھ گوائیا۔ کوڑی کِریا مٹے
 نشان، سچ سچ دیاں پرگٹائیا۔ ساڈھے تن ہتھ دے کے سچا دان، مہا اکٹھ اک سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل صاحب سمرتھ، دین دیال ہونے سہائیا۔ دین دیال صاحب سوامی، ہر کرتا دیا کمائیندا۔ سرب جیاں گھٹ انتریامی، سنت سُپیلے ویکھ
 وکھائیندا۔ لیکھ چکاوے آون جاون چارے کھانی، چارے بانی اکو راگ لائیندا۔ ساچی منزل دے کے پد نربانی، نربان پد اک وکھائیندا۔

سچ دوار دی سچ نشانی، ست ستوادی اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے کے دھر دا ور، دھر مستک لیکھ بنائیندا۔ دھر مستک لیکھا جائے بن، ہر داتا دیا کمائیا۔ ایکا راگ سنائے کن، دھر دا ناد وجائیا۔ من کا منکا پھیرے من، ممتا موہ مٹائیا۔ بھاگ لگا کے کایا تن، تتوت دئے سمجھائیا۔ نام پدارتھ دے کے دھن، سچ خزانہ دئے بھرائیا۔ کر پرکاش نیترا نہ، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ پنچ وکارا دیوے ڈن، ڈنکا اکو اک جنائیا۔ کوڑی کرپا بھانڈا دیوے بھن، گڑھ ہنکار آپ ٹٹائیا۔ ویکھنہارا چہر چہن، محل اٹل سوہا پائیا۔ کلجگ انت سورا سربنگ، سری بھگونت ویس وٹائیا۔ سچ دوارا ویکھ لنگھ، منزل اپنا پندھ مکائیا۔ جن بھگتاں سیج سہنجی پلنگ، آتم انتر سوہنا روپ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن میلے چائیں چائیا۔ ہرجن ملاؤنا ساچے در، در دروازہ آپ کھلائییا۔ منزل منزل جانا چڑھ، پوڑی ڈندے پندھ مکائیا۔ ست دوارے جانا کھڑ، صاحب ستگر حکم منائیا۔ سوچھ سروپی شامو بھوپی کرپا دئے کر، کرپا ندھان بے پرواہیا۔ جوتی جاتا نور دھر، ظہور اپنا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لئے ملائییا۔ جن بھگت میلا اچ اٹاری، منزل اکو اک درسائیا۔ جتھے جوت جگے زرنکاری، زرگن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ صاحب ستگر میت مراری، سجن اکو اک اکھوائیا۔ ویکھنہارا پچھا اگاڑی، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ دہ دشا پائے ساری، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت آتم کرے پیاری، پریم ہو کے میل ملائییا۔ پریم ہو کے کرے ملاپ، پریم پُرکھ دیا کمائیندا۔ اکو دسے دھر دا پاٹھ، ساچا سوہلا راگ سمجھائیندا۔ آتم پرماٹم دھر دی ذات، اذاتی روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ گپت ظاہر باطن کرے بات، سچ سندیشہ اک سنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو واک بھوکھت گئے آکھ، آخر لیکھا سرب مکائیندا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ سچا چند چمکائیندا۔ سرشٹ سبائی اکو نات، بدھاتا اپنے نال جڑائیندا۔ چار ورن بنے سچ جماعت، دھر دا نام آپ پڑھائیندا۔ ڈیرہ ڈھٹھے ذات پات، دین مذہب نہ کھئے رکھائیندا۔ ست ست دی سچ کتاب، صاحب ستگر اپنا نام سمجھائیندا۔ جو آد جگاد جگ چوگرے رہے پاک، پوت اپنے نال کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در آپ سہائیندا۔ ساچا در سہنجنا، جن بھگت دئے وڈپائیا۔ نیترا پا کے نام انجنا، اگیان اندھیر چکائیا۔ چرن دھوڑی سچا مجنا، ڈرمت میل دھوائیا۔ سچ نگارا اکو وجنا، کلجگ اتم دئے

سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی بھانڈا بھجنا، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت بھگت دوارے بہہ کے سبنا، مُرید مُرشد لئے ملائیا۔ اکو دیوے پرماندنا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ گاؤنا ساچا چھندنا، سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ اتم پرما تم ٹٹی آپے گنڈھنا، گنڈھنہار اک گوسائیا۔ جن بھگت تیری پوری آسا منسا ہووے منگنا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کرے رحمت، رحمان دیا کھائیا۔ پروردگار ہو کے سہمت، سہم کوڑا دئے چکائیا۔ گرمکھ بنے نہ کوئی احمق، ساچی سکھیا اک وکھائیا۔ شبد اشارہ دیوے سینت، سچ سچ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ تیری اتم ور، سچا مارگ اک لگائیا۔ سچا مارگ بھگت بھگوان، ہر کلجگ انت لگائیندا۔ چار ورنان اک گیان، برن اٹھاراں آپ سمجھائیندا۔ جس دی صفت کردے شاستر سمرت وید پُرن، گیتا گیان راگ الائیندا۔ جس دا نعرہ لاؤندے انجیل قرآن، تیس بتیسا ونڈ ونڈائیندا۔ جس دی کہانی بانی دسے پہچان، پرا پسنی مدھم بیکھری دُھر دا ناد سُنائیندا۔ سو پُرکھ اکال دین دیاں کھیل کرے مہان، مہا کتھ نہ کھئے درڑائیندا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نرویر پرگٹ ہووے والی دو جہان، چوڈاں لوک چوڈاں طبق چوڈاں ودیا چوڈس چند کھوج کھوجائیندا۔ لکھ چوڑاسی اندر باہر گپت ظاہر ویکھے ست ایمان، صدق صبوری بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ لیکھا جانے ساچے رام، رمیا ہو کے کار کھائیندا۔ بھلیکھا کڈھے دُھر دا کاہن، گھنئیا ہو کے اپنا کھیل وکھائیندا۔ حضرت ہو کے دئے پیغام، حاضر ہو کے پڑدا لائیندا۔ بھگونت ہو کے بدلے نظام، نوبت اپنا نام سُنائیندا۔ سچا مارگ دسے آپ مہربان، محبان پیدو اپنی کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن ساچے سنگ نبھائیندا۔ ساچا سنگ نبھائے جگ، جگ جیون داتا وڈی وڈیائیا۔ سچ دوار کرائے حج، حاجت سب دی پور وکھائیا۔ جن بھگت کایا مندر اندر وچوں لئے لبھ، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ شبد سوامی پار کنارہ دسے حد، حدوڈ اپنی دئے درڑائیا۔ بھیو کھلا کے وشو جد، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ اکو دے کے امرا پد، اگلی پچھلی منزل دئے مکائیا۔ سنت سہیلے سجن سد، سادھنا ساچی دئے درڑائیا۔ نام ندھان امرت رس پیو مد، سچ خُماری اک چڑھائیا۔ جگ چوکرئی کوٹن کوٹ لوکھات گئے لد، گر اوتار پیر پیغمبر جگ جگ پھیریاں پائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیاں سچ سنگھاسن سچکھنڈ دوار کوئی نہ بہے سچ، شاہ سلطان بھوپت بھوپ راج راجان نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ انت سری

بھگونت ہر بھگت سہیلے لے لبھ، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چار گنٹ دہ دشا لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وشو اپنی دھار بندھائیا۔

☆ ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر ☆

صاحب ستگر ساچی کیریا، کیرین لے ترائیا۔ جنم کرم دی کٹے پیتا، روگ سوگ مٹائیا۔ ہر سنت سہیلے ویکھن آئی ماتا ترپتا، نانک گودی جو ٹکائیا۔ جنہاں پرم پُرکھ دا اکو ایشٹا، دو جا سیس نہ کھئے جھکائیا۔ وار تہت گھڑی ویکھے ست پروشٹا، دوس رین خوشی منائیا۔ صاحب ستگر اُتے جنہاں پورب نسچا، سچ پرتیت اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سدا سہیلا اک ہو جائیا۔ صاحب ستگر کیریا ندھان، زرگن نیرویر نظری آئیا۔ جس دا آد جگادی اک دھیان، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ جس دا ست ڈلارا گوہند نوجوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس دا نام کھنڈا تیز کیرپان، کھڑگ ساچی ہتھ چمکائیا۔ جس نور سجدہ کرے زمیں اسمان، لوک پرلوک سیس جھکائیا۔ جس دا ست ستوادی اک ایمان، دھرم اکو اک درڑائیا۔ جس دا جھلدا سچ نشان، شاہ سلطان سر نہ کھئے اٹھائیا۔ جس دا مندر سچ مکان، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ دیوا باقی جوت مہان، گھٹ گھٹ اندر کرے رُشنائیا۔ جس دا امرت پین کھان، جگت ترسنا بھکھ گوائیا۔ جس دا نام ندھانا نرالا بان، شبد انیالا تیر چلائییا۔ جس دا کھیل جگ جگ جن بھگتاں ملنا آن، میل ملاؤنا سہج سُبھائیا۔ سو سمرتھ پُرکھ سری بھگوان، ہر کرتا کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا سچا ور، وڈ داتا بے پرواہیا۔ بے پرواہ گہر گمبھیر، ہر کرتا آپ اکھوائیندا۔ کرے کھیل بے نظیر، نظر کیسے نہ آئیندا۔ جن بھگتاں دس سچ تصویر، تصور اپنا اک درڑائیندا۔ جنم کرم دی کدھ کے بھیڑ، او جھڑ راہ پندھ مکائیندا۔ منزل دس کے اک اخیر، آخر اپنے گھر وسائیندا۔ جتھے لیکھا چکے شاہ حقیر، راؤ رنگ نہ کھئے وڈیائیندا۔ جتھے من مت بڈھ چترائی چلے نہ کھئے تدبیر، تجویز اپنی اک سمجھائیندا۔ جس در جھکدے شاہ پیغمبر پیر،

شہنشاہ اِکو سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان گھر ساچے سوہا پائیندا۔ سوہاوت سِری بھگوت، پارہم وڈی وڈیائیا۔ کھیلے کھیل جُگا جُگت، چوکری اپنا ویس وٹائیا۔ ناؤں زرنکار پرگٹائے مہا جنائے اگت، لیکھا لیکھت نہ کھئے سمجھائیا۔ ہرجن میلے دُھر دے سنت، سجن اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ نیتر نین اکھ کھولے خالق، خلق دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں بنے آپ پرتپالک، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ زرگن سرگن بھيو چکائے اِکو ثالث، سچ عدالت اِک سمجھائیا۔ کلجگ انت کيسے دی منے نہ کھئے سفارش، عبارت کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دئے ضمانت، ضامنی اپنی اِک رکھائیا۔ ضامن بنے دُھر دا میت، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ ستجگ ساچی بنھے ریت، رہبر اِکو راہ وکھائیندا۔ مندر وکھائے اگم مسیت، اتھاہ نظری آئیندا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیکن نیک، وڈ وڈا پھیرا پائیندا۔ لکھ چوراسی آتم جیت، پرما تم بھيو کھلائییندا۔ جن بھگت کایا کر ٹھنڈی سیت، ساتک ست کرائیندا۔ نظری آئے اِک اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھائیندا۔ لیکھ چکاکے نیچو نیچ، اوچو اوچ آپ بنائیندا۔ نام پدارتھ پا کے بھیکھ، جھولی آپ بھرائیندا۔ جنہاں گرمکھاں جنم جنم دی لگی رہی اڈیک، تنہاں نیتر لوچن درسن آپ کرائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، سوامی ہو کے کرے پریت، نہکامی ہو کے نہکرمن گلے لگائیندا۔

☆ پہلی ساون ۲۰۲۱ یکرمی دربار وچ جیٹھووال ☆

سو پُرکھ زرنجن تیرا آد جُگاد، مدھ بھيو کھئے نہ پائیندا۔ سچکھنڈ دوار رہے وساد، بسمل رُپ آپ سمائیندا۔ جُگ چوکری دیوے داد، وست امولک سچ ورتائیندا۔ ست ست وجا اگمی ناد، شبدي راگ الائیندا۔ وشن برہما شو دے کے داد، دُھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ کھیلے کھیل وچ برہماد، برہمانڈ اپنا حُکم ورتائیندا۔ رو سس نور دے سورج چاند، منڈل منڈپ آپ رُشنائیندا۔ دھرت دھول پرتھمی آکاش دے ساتھ، سگلا سنگ نیھائیندا۔ نرمل دیا باقی کر پرکاش، دو جہاناں ڈگمگائیندا۔ ست سوامی ساچے منڈل پاوے راس،

گوپی کاہن ناچ نچائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن تیرا کھیل تماش، ایکنکارے بھیو کھئے نہ آئیندا۔ ابناشی کرتے تیرا محل اٹل اُچ منار سوہے اُپر آکاش، آکاش آکاشاں چرناں ہیٹھ رکھائیندا۔ پاربرسم پت پریشور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دُھر دا لیکھا سچ سوامی، تیرا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تُوں کرتا پُرکھ آد جُگاد انتریامی، ویکھنہارا گھٹ گھٹ تھائیا۔ بودھ آگادھ آگم اتھاہ شبد ناد تیری بانی، انیالا تیر بان لگائیا۔ جُگ چوکڑی زرنگن سرگن تیری اکتھ کہانی، رسنا جہوا بئی دند ڈھولا صفت صلاحیا۔ تیرا پرویش چارے کہانی، اندج جیرج اُتہج سینج سوہا پائیا۔ تیرا ناؤں زرنکار پد زربانی، پرا پسنٹی مدھم بیکھری چارے بانی رہی جس گائیا۔ تیرا چرن سرور امرت رس ٹھنڈا پانی، ساچا جہرنا اک جھرائیا۔ تیرا زرمل نُوں جوت سچ نُوں رانی، نُوں نُوں نُوں رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سہج سُکھدائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ آگم، ہر کرتے سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ نت نوت کھیلے کھیل سِری بھگون، بھگونت اپنی کار کھائیندا۔ زرنگن سرگن چاڑھ کے چن، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگائیندا۔ سچکھنڈ دوارے بیڑا بنھ، تہر گھر اپنا رنگ رنگائیندا۔ درگاہ ساچی آپے من، مقامے حق کھیل وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ سچ کرنی کار کرے کرتار، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی سرجنہار، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی لے اوتار، زرنگن سرگن جوت کرے رُشنائیا۔ وشن برہما شو دے ادھار، ترے گن میلا پنج تت چیلا جوڑ جُڑائیا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ ویکھے وارو وار، نو نو چار پندھ مُکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران بن لکھار، کاتب ہو کے قلم شاہیا۔ شبد آگئی بول جیکار، ناد دُھن کرے شنوائیا۔ انتر آتم سچ پیار، پریم پریتی اپنے نال رکھائیا۔ محل اٹل کایا منار، مندر اکو اک سہائیا۔ دیوا باقی کر اُجیار، جوت زرنجن کرے رُشنائیا۔ ساچی سیجا کر پیار، سوہاونت ویکھ وکھائیا۔ کرتا پُرکھ کرے کرائے کرنیہار، دوسر سنگ نہ کھئے رلائیا۔ لیکھا منگے گرو اوتار، پیر پیغمبر حکم سُنائیا۔ کلجگ انت ہووو سارے خبردار، بے خبر خبر رہیا درڑائیا۔ نیتر کھولو بند کوار، لوچن اکو اک سمجھائیا۔ جس دے نال گُفت شنید کردے رہے گُفتار، کلمہ کلام نبیاں رہیا پڑھائیا۔ جس نُوں مندے رہے سِکدار، پروردگار نُوں الاہیا۔ سجدہ کر کر جھکدے رہے جُگ چار، چوکڑی بیٹھے دھیان لگائیا۔ جس دا کردے گئے اظہار، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ لیکھا لیکھدے رہے وچ سنسار، کاغذ قلم شاہی جوڑ جُڑائیا۔ جس

دے در تون منگدے رہے بن بھکار، در درویش پھیرا پائیا۔ جس نون نمو نمو کھندے رہے دوئے جوڑ کر نمسکار، ڈنڈوت کر کے سیس
 جھکائیا۔ سو لیکھا منگے منگنہار، سمرتھ پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی کار آپ کھائیا۔ کرنی کرتا کرے
 شاہ نواب، شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جھک کے کرن آداب، سجدہ اکو گھر وکھائیا۔ ابناشی کرتا ست سروپی مار اک آواز،
 شبد اشارے نال اٹھائیا۔ پورب لیکھا کڈھو کتاب، ورقہ ورقہ دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا رہیا
 وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چکو پڑدا، پروردگار آپ جنائیندا۔ میں لیکھا جاناں گھر گھر دا، چچا کھئے رہن نہ پائیندا۔ لکھ چوراسی جیو
 جنت کلجگ اگنی مایا وچ سڑدا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیندا۔ سادھ سنت ساچی منزل پوڑے کوئی نہ چڑھدا، محل اٹل بیٹھ گھر درس کھئے
 نہ پائیندا۔ مَلا شیخ مسائک کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار اندر سڑدا، پنڈت پاندھا دھیرج دھیر نہ کھئے جنائیندا۔ ساچے حُجرے کایا کعبے کھئے نہ
 وڑدا، مندر مسیت چاروں کُنٹ پھیرا پائیندا۔ آتم سروور ساچی تاری کوئی نہ تردا، اٹھسٹھ تیرتھ دُرمت میل نہ کھئے دھوائیندا۔ پرم پُرکھ
 پرما تم آتم پلو کھئے نہ پھڑدا، من واسنا جگت سرب کُرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں آپ
 وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تگو جگ، کلجگ چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ کایا ماٹی پنج تت گھر گھر لگی اگ، تتوت رہیا جلائی۔
 جیو جنت ہونے ہنس کگ، بدھی کاگ وانگ کُرائیا۔ من واسنا چاروں کُنٹ رہے بھج، دہ دشا پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ ساچا کرے کوئی نہ
 حج، مکے کعبے پئی دُہائیا۔ پیر پیغمبر اٹھ ویکھو اپنی اکھ، ہر آخر دئے وکھائیا۔ جس دا لیکھا آئے دس، الفیے کر پڑھائیا۔ جس دے ہو کے
 رہے وس، واسطہ نرگن نور نال جُڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ ہلارا اک لگائیا۔ سچ ہلارا لگائے بھگونت، بھگون
 اپنی دیا کھائیندا۔ گر اوتار ویکھو جیو جنت، جاگرت جوت نہ کھئے جگائیندا۔ سب نون بھلیا دُھر دا منت، منتر ہر نہ کھئے درڑائیندا۔ نار
 دُباگن ہوئی پن ساچے کنت، نر ہر نرائن کنت نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ چولی چڑھے نہ رنگ کیسے بسنت، پھولن برکھا کھئے نہ لائیندا۔ شاستر
 سمرت وید پُران پڑھ کے گڑھ تئے نہ ہوئے ہنکت، ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیندا۔ نو دوارے سریشٹ سبائی ہوئی منکت، ساچی وست
 جھولی کھئے نہ پائیندا۔ لیکھا چُکے نہ جیرج انڈج، اُتبھج سیبج پندھ نہ کھئے مُکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتاراں آپ

اُٹھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھو یاد، یادداشت پچھلی رہیا کرائیا۔ جس پنج تت کایا چولا لوکھات کیتا آباد، سو ویکھنہارا پڑدا لاییا۔
 جس دا ڈھولا نغمہ نام گاؤندے رہے گاتھ، اکھراں نال کر پڑھائیا۔ جس دا صفت صلاحی رکھدے رہے روزہ نماز، وُضُو کر کے وصل اکو اک
 بنائیا۔ سو صاحب ستگر کھیلے کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا وپس وٹائیا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ نرگن سرگن پیندی ویکھی راس، گھر گھر
 نچے واپو داہیا۔ سچ ملیا نہ کیسے پُرکھ ابناش، ابناشی روپ نہ کھئے جنائیا۔ صدی چوڈھویں چوڈاں طبق ہونے اداس، حیرانی سب دے اُپر
 چھائیا۔ حُجرہ حق نہ جانے کوئی محراب، محبوب ملے نہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ
 جُگ اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو حُکم، ہر حاکم آپ جنائیندا۔ نُوَر نُوَرانہ ویکھو نُحُم، تاثیر سب دی اک دِرڑائیندا۔ جس دی
 دھاروں آئے اُتر، جوتی جاتا ویکھ وکھائیندا۔ جس بالے ننھے بچے بنائے پُتر، پتا پُرکھ اکال پھیری پائیندا۔ کلجگ اتم اوس دا کرو شکر، جو
 شکرانیاں وچ کدے نہ آئیندا۔ قول اقرار کر کے گیا نہ مُکر، مُفت اپنی سیو کھائیندا۔ کلجگ جیو کوڑی کِرپا ہونے پُچڑ، شبد کھنڈا ہتھ نہ
 کھئے اُٹھائیندا۔ پرم پُرکھ پرماتم کیسے نہ چُکاپے کُچھڑ، گودی گود نہ کھئے سہائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا لُکیا رہن نہ دیوے کھئے نُکر، نُقطہ سب
 دا میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو کالی دھار، ہر کرتا
 آپ جنائیا۔ سرشٹ سبائی رہی ہار، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ سبجَن ملے نہ میت مُرار، سنگی سنگ نہ کھئے جنائیا۔ گر کا شبد نہ کھئے
 پیار، گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ دین دُٹائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ نیترووے زارو زار، گنگا گوداوری جمنا سُرستی کھلی گت رہی وکھائیا۔
 عیسیٰ موسیٰ محمد دُونے جوڑ کرنِ نمسکار، اللہ رانی نیتر نین نین شرمائیا۔ تئی اوتار برخوردار، بندے ہو کے بندگی اکو اک جنائیا۔ نانک
 گوبند بول جیکار، دہ دشا کر شنوائیا۔ تیرا کھیل اکم اپار، الکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا سندیسہ دیندے رہے جُگ چار، کاغذ
 اُتے کر لکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ رکھ سنبھال، ایشٹ دیو جگت بنائیا۔ تیرا سنگ کیسے نہ نیہیا نال، کوٹن کوٹ بیٹھے مکھ بھوٹیا۔
 دینار بندھپ دین دیال، سچکھنڈ ویکھی تیری سچّی دھرمسال، چھپر چھن نہ کھئے چھائیا۔ دیوا باقی اکو بال، کملاپاتی کھیل کرے کمال،
 گول نین اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا دینا سچ ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر

بولن الگھ، واپوا تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرے حُکے اندر بھوے وکھ، سرگن چولا آئے ہنڈھائیا۔ تیرا نام سنديشه دس، دہ دشا کری جنائیا۔ تیرے ملن دی رکھ کے آس، آسا تیرے نال پرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شاہ پاتشاہ پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے تیری اوٹ تکائیا۔ تیری اوٹ تگی ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ سچکھنڈ دوارا تیرا دیس، لوکات ساڈی بنت بنائیا۔ شبد سنديشه دُھر دا بھیج، بھجن بندگی دتی درڑائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، آتم پرما تم پڑدا لاپیا۔ سچ سہنجی بخش کے سیج، سوہنا آسن دتا وچھائیا۔ کر کِریا کھول کے اپنا بھیت، انبھو اپنی دھار جنائیا۔ دُھر دا لکھ کے آئے لیکھ، بن قلم شاہی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ نریش تیری سرنائیا۔ سچ نریش پر بھو سلطان، ست ستوادی تیری اک سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے چرن گول کرن دھیان، دوجا اشٹ نہ کھئے منائیا۔ بن رسنا جہوا بئی دندگاوندے تیرے گان، ٹوں ہی ٹوں ہی راگ الاٹیا۔ امرت رس پین کھان، ترشنا بھکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ سخی بن کے ویکھیا دُھر دا کابن، گوپی ہو کے خوشی منائیا۔ سوجھی دے کے میلیا آن، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا رہیا چکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو چرن، صاحب ستگر اک سمجھائیا۔ جنم پچھوں ملیا مرن، مرن پچھوں کرم دتا بدلایا۔ نانا توڑ کے ذات پات ورن برن، مذہب شرع زنجیر نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دوارے سارے ڈھولا اکو پڑھن، ٹوں صاحب سچا دُھر دا ماہیا۔ منزل منزل اگتی پوڑی چڑھن، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ پر م پُرکھ دی ملے سرن، سرنگت اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کرے کرتار، ہر کرنی سچ درڑائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو لیکھا دس کے آئے نال وستھار، وشو اپنا حُکم ورتائیندا۔ اُمت اُمتی پائے سار، دین دین کھوج کھوجائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی کرے بہال، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیندا۔ کوٹن کوٹاں وچوں سنت سہیلے گرمکھ لہے لال، بھگت بھگوان اپنا جوڑ جڑائیندا۔ نام دھن خزانہ دیوے مال، اٹلڑی دوٹ آپ ورتائیندا کوڑی کِریا ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت آپ سمجھائیندا۔ پروردگار آ کے پُچھ مریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ سُرَت سوانی کرے سنہال، شبد ہانی دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا آپ وکھائیندا۔ دُھر دا لیکھا دئے وکھال، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ پت پریشور ہو دیاں، دین دیاں پڑدا دئے اٹھائیا۔ سنت سہیلے گر چیلے رکھے نال، کوڑی

نالیش دئے گوائیا۔ کایا مندر اندر سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ جتھے وسے شاہ کنگال، وڈا چھوٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ ذات پات نہ کھئے دھیان، اوچ نیچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دُھر دا لیکھا رہیا درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو اُپر امبر، انتر انتر آپ جنائیا۔ پر پُرکھ پر ماتم آتم رچیا سچ سوہبر، سوہنی جوڑی رہیا جڑائیا۔ سرب کلا ہو بہر تہر، گھٹ گھٹ ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں اک اشارے نال سمجھائیا۔ گر اوتار تگوار اشارہ، عالیشان آپ جنائیندا۔ پیر پیغمبر ویکھو نظارہ، بے نظیر آپ درڑائیندا۔ کلجگ انت لگا اک اکھاڑا، کرتا پُرکھ کھیل کھلائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ ویکھیا سچا لاڑا، سیس جگدیس اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ شبد اکم اتھاہ وجائے ناد نگارا، نوبت اپنا نام سُنائیندا۔ دوجا نہ کھئے مِت پیرا، سجن سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیندا۔ مہر نظر اٹھائے آپ، پرہ اپنی دیا کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو دُھر دا ساتھ، ہر سگلا سنگ نبھائیا۔ جن بھگتاں دس کے اکو اکھا جاپ، جیوت مکت دتے کرائیا۔ کوٹ جنم دا لاہ کے پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ سمرن دس کے اگئی پاٹھ، پوجا اکو اک جنائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ نور کرے رُشنائیا۔ من واسنا رکھے نہ نار کم ذات، گلکھنی در تون دئے ڈرکائیا۔ جو جگ جگ بھوکھت سندیشہ گئے آکھ، سو آخر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مناون خوشی، خوشیاں حال جنائیا۔ دھن وڈیائی پرہ تون ساڈے ول کیتی رُچی، اپنا دھیان لگائیا۔ ساڈی واسنا تیرا پریم کر کے اچی، اوچو اوچ تیرا درشن پائیا۔ دروبی خدائے ساڈی اوڈھ اتم مکی، صدی چوڈھویں چند نور نہ کھئے چمکائیا۔ اُمت اُمتی گوڑھی نیند سٹی، آس نندرا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ کلجگ جیواں مت ہوئی پُٹھی، مارگ سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں پرہ تیرے بھگت اکو مُٹھی، بہتیاں وچوں نظری آئیا۔ جنہاں دا ناتا جڑیا پیا پیار پیو پُٹیں، پتا پوت نظری آئیا۔ تنہاں سہاؤنی ساچی رُتی، رُت اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر دینی مان وڈیائیا۔ گر اوتار کہن پرہ در تیرے آئے منگن، مانگت دُھر دے نظری آئیا۔ گودی چک لگاؤنا انگن، ایہو تیری وڈیائیا۔ نام ٹکا لگاؤنا چندن، مستک دھوڑ رمائیا۔ سچ بندگی دسنی بدن، بندی خانہ دئیں گوائیا۔ پریم پیار دینا پرماندن، نجانند کریں رسائیا۔ جے پرہ

بھگتاں آئیوں اپنا نام ونڈن، وست امولک اپنے ہتھ اٹھائیا۔ دُھر دا ڈھولا دسَن آئیوں چھندن، سوہنگ راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا پڑدا دینا اٹھائیا۔ دُھر دا پڑدا دینا کھول، خالق خلق تیری سرنائیا۔ نرگن دھارا وچوں سچ جیکارا دینا بول، آتم پرما تم میلا سہج سُبھائیا۔ اگتی کنڈے تولنا ساڈا تول، جگت ترازو ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ سوامی ہو کے جانا مؤل، رُپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آٹیا۔ پُورب لہنا پُورا کرنا قؤل، گوبند گیا سمجھائیا۔ پرم پُڑکھ پرما تم کل کلکی پرگٹ ہووے اُپر دھؤل، دھرنی دھرت دھول ہوؤلا بہار کرائیا۔ سچ دوارا دیوے کھول، چار ورن اک سرنائیا۔ ذات پات دین مذہب کھئے نہ کرے گھول، جھگڑا مکے جگت لوکائیا۔ شبد دمالمہ وچے ڈھول، ڈھولا گاؤنا بے پرواہیا۔ لیکھا چُکے پنڈت پاندھا رؤل، مُلا شیخ مسائک نظر کھئے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا پُور وکھائیا۔ دُھر دا لیکھا کرنا پُورا، پروردگار تیری سرنائیا۔ پیر پیغمبر منگدے تیرا نورا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ مستک لاؤنا ساچی دھوڑا، ٹِگا خاک رمائیا۔ کایا چولی چاڑھنا رنگ گوڑھا، اُتر کدے نہ جائیا۔ لیکھے لاؤنا چتر سگھڑ بناؤنا مَورکھ مَورھا، من مت ڈیرہ دینا ڈھائیا۔ تُوں صاحب وڈا سورا، سور پیر اک اکھوائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی گھر گھر اندر حاضر حضورا، حضرت ہو کے میل ملائیا۔ برہمنڈ کھنڈ اندر نت نوت رہیں مفرورا، لہیا ہتھ کسے نہ آٹیا۔ کلجگ انت جن بھگتاں ملیں ضرورا، ضرورت سب دی پُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ در ٹھانڈے جھکیا سیس، سنسا روگ رہن نہ پائیا۔ سچ سوامی پرہو جگدیس، جگدیش تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا کلمہ سچ حدیث، حرف حرُف اک سمجھائیا۔ تیرا چرن سچّی پریت، پریت میلا سہج سُبھائیا۔ تیرا نام ندھانا دُھر دا گیت، گھر گمبھیر جگت شنوائیا۔ تیرا نرگن آنا جانا کھیل انڈیٹھ، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ کِریا کر سچ گھر ویکھنا بیٹھ اتیت، لیکھا سرب چُکائیا۔

☆ ۴ ساون ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

نام خُماری دُھر دی مستی، انتر آتم رنگ رنگائیا۔ میل ملاوے ساچی ہستی، ہست کیٹ ڈیرہ ڈھائیا۔ قیمت دسے سب توں سستی، کرنی کرتا آپ درڑائیا۔ بھیو چکائے عرش فرشی، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ مان وڈیائی دھرن دھرتی، دھول وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام پدارتھ جھولی پائیا۔ نام خُماری آگمی رس، بن رسنا جہوا آپ جنائیندا۔ پرم پُرکھ پرہ جن بھگتاں دیوے ہتھ، سچ پیالہ اک پھڑائیندا۔ جس دی صفت مہما اکتھ، راگان ناداں وچ کھئے نہ گائیندا۔ جگت صُراحی سکے نہ کوئی رکھ، وست امولک گرہ ساچے آپ ٹکائیندا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، مہربان دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ خُماری اک چڑھائیندا۔ سچ خُماری نشہ نام، رس اکو اک جنائیا۔ پریم پیالہ دُھر دا جام، مدھر روپ وٹائیا۔ مُشکل کرے سچ آسان، احسان سر نہ کھئے رکھائیا۔ ہرجن ویکھ بال انجان، بالی بُدھ دئے سمجھائیا۔ سچ پریتی سچ دھیان، گیان اکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ساچا نام دُھر دا نشہ، نشانہ اکو اک لگائیندا۔ بھنگ پوست افیم نالوں اچھا، شراب آب نہ کھئے وڈیائیندا۔ مہربان ہو کے کرے جس دی رچھا، پرتپالک ہو کے دیا کھائیندا۔ سو گرمکھ اُترے پار دُھر دا پچھ، پچپن اپنی گود رکھائیندا۔ کوڑی کرپا ناتا توڑ کچھا، چرن پریتی دُھر دا میل ملائیندا۔ سچ دوار دا دے کے پتہ، پت پریشور بھیو کھلائیندا۔ درس کر کے نیج نیترا اکھا، آخر اپنے گھر بہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیندا۔ نام ندھان سچا پوست، پرم پُرکھ اک درڑائیا۔ ستگر پریتی بنا کے دُھر دا دوست، دستگیر اک اکھوائیا۔ لیکھے لائے کایا ماٹی گوشت، گوشہ کونا ویکھ وکھائیا۔ حُکم سندیشہ دیوے سدا انبولت، انراگی راگ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نام خُماری سچ افیم، افیون اکو اک جنائیا۔ جس دا نُسخہ دسے نہ کھئے حکیم، حکمت وچ کدے نہ آئیا۔ طُلبا پڑھ سمجھائے نہ کھئے تعلیم، تُعارف کرے نہ کھئے لوکائیا۔ مہربان پروردگار شان عظیم، اعظم اپنا کھیل درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا ہووے آپ سہائیا۔ سچا نام سچ خُماری، خالص اکو اک درڑائیندا۔ پرم پُرکھ نبھا کے یاری، یارڑا اکو نظری آئیندا۔ دیوے درس سچ اپاری، دوس زین رنگ رنگائیندا۔ انتر آتم بخش ادھاری، من ممتا موہ وٹائیندا۔

نام پدارتھ بن بھنڈاری، وست امولک آپ ورتائیندا۔ تن ماٹی خاک نہ بیٹے خواری، جھوٹھی کہیہ نہ کھئے اڈائیندا۔ ممتا روگ نہ لگے بیاری،
 ہومے ہنگتا گڑھ چکائیندا۔ نرگن سرگن کر تیاری، پریم اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیندا۔
 نام نشہ چڑھے تن، تتو رنگ رنگائیا۔ جگت واسنا بنھے من، من منکا آپ بھوئیا۔ پنچ وکارا دیوے ڈن، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ کھئے
 ہلکائیا۔ بھاگ لگاوے کایا چھن، چھپر ساچا سوہیا پائیا۔ وست امولک دے کے دھن، خزانہ اک ورتائیا۔ پرکاش اگمی چاڑھ کے چن، اگیان
 اندھیر مٹائیا۔ بھانڈا بہرم بھو دیوے بہن، کوڑی کریا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سچ
 وڈیائی نام اپارا، اپرمپر آپ جنائیندا۔ جس دا لیکھا نہ کیسے وچارا، وشا ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جس دا بھو نہ وچ سنسارا، پڑدا اوہلا نہ کھئے
 رکھائیندا۔ جس دا انت نہ پاراوارا، بے انت حکم ورتائیندا۔ جس دا ناؤں نہکلنک نرائن نر اوتارا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ جس نوں وشن
 برہما شو کرے نمسکارا، کروڑ تیتیس سس جھکائیندا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساچا یارا، سچ توفیق اک وکھائیندا۔ جس نوں
 بھگتاں کہا سچ پیارا، پریمی پریم پیارا اک اکھوائیندا۔ تس ساجن سدا سدا سد بلہارا، بلہاری گھولی گھول گھائیندا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا نام بھنڈارا، وست امولک جھولی پائیندا۔ وست امولک نام وٹا کے، وٹا اکو اک جنائیا۔ خُماری وچ نشہ بدلا
 کے، اچھا اپنی دیا کھائیا۔ دین دیاں ہو کے رچھیا اپنے ہتھ رکھا کے، بھچھیا دھر دی جھولی پائیا۔ جنم کرم دا لیکھ لیکھیا آپ مٹا کے، کرم کانڈ
 ڈیرہ ڈھائیا۔ ساچی سکھیا اک سمجھا کے، بودھ آگادھ شبد پڑھائیا۔ نام پیالہ ہتھ پھڑا کے، رس اکو اک جنائیا۔ دین دیاں ویکھنا آ کے،
 لوکھت پھیرا پائیا۔ ساچی دھرمسالا ہر دھرم دوار آپ وڈیا کے، جس گرہ نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ سرب جیاں بن رکھوالا، نت نوت
 ویکھ وکھا کے، جگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ کلجگ انت مارگ دسے سکھالا، سوہنگ ڈھولا اک درڑائیا۔ گرمکھاں دے کے جام پیالہ، سچ
 خُماری دے چڑھائیا۔ کوڑی کریا تے جنجالا، جیون جگت اک وکھائیا۔ نام اگم دے کے مالا، من کا منکا دے بھوئیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، رس اکو اک وکھائیا۔

☆ ۶ ساون ۲۰۲۱ پکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ☆

میرا ناؤں اگلی الکھ، علمی علمیت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میرا ویکھے کوئی نہ حرف، روپ رنگ ریکھ شکل نظر کیسے نہ آئیا۔ میرا مقام حق یکطرف، محبوب عروج سہائیا۔ میرا لاشریک نال تعلق، دوجا سنگ نہ کھئے بندھائیا۔ میرا وسیرا اُپر فلک، عرش ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا کھئے نہ پاوے درس، دید وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ جگ چوکڑی میں آد اکیلی رہی تڑپ، اپنا آپ پرگٹائیا۔ مینوں کھئے نہ ملیا جودھا سورپیر مرد، مردانہ اپنے سنگ لیائیا۔ برہوں وچھنی اجے نہ مٹی درد، دکھیاں دکھ نہ کھئے ونڈائیا۔ صاحب سلطان مہربان آگے کیتی عرض، آرزو اپنی اک سنائیا۔ میں تیرے پریم دا نبھاواں پورا فرض، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ کر کھیل اسچرج، اسچرج لپلا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا لیکھا دھر دا سنگ جنائیا۔ الکھ کہے میرا حصہ آگلا، آگوچر سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ جتھے راگ ناد دھن کھئے نہ منگلا، کلمہ نبی رسول نہ کھئے سنائیندا۔ رو سس سورپہ نہ کھئے چندنا، پرکاش پرکاش نہ کھئے وڈیائیندا۔ نہ کھئے ڈنڈاوت نہ کھئے بندنا، سجدہ سیس نہ کھئے جھکائیندا۔ نہ کھئے محل اٹل چار دیوار دے بنگلا، عرش فرش روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ ڈھول نگارا نہ کھئے مردنگا، راگی راگ نہ کھئے الائیندا جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا لیکھا میرے نال رکھائیندا۔ الف کہے میں کھیل دساں اگلی، آگن وچ دھیان لگائیا۔ جیہڑا ہتھ نہ آوے جنگل جوہ آجاڑ پہاڑ کیسے منڈلی، برہمنڈ کھنڈ اُپر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دا لہنا دینا آد جگاد جگ چوکڑی زرگن سرگن جیرج اندج اُتہج سیج سیج سہاوے رنگلی، رنگراتا بے پرواہیا۔ جس دی نت نوت گر اوتار پیر پیغمبر کردے بندگی، صفتاں نال جکت وڈیائیا۔ میں اُس دوارے صاحب ست دی اک مچھندگی، موسیٰ عیسیٰ محمد ناتا نہ کھئے جڑائیا۔ میرے اشارے دی لوکات اک الف آئی ونگی، جس چاروں طرف چتر سگھڑ عالم دتے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا لہنا اپنے وچ چھپائیا۔ اگلی الف کہے میرا لیکھا اللہ، اکھراں وچ نہ ونڈ وڈائیا۔ میری پر پُرکھ نال صلاح، پروردگار مل کے خوشی منائیا۔ میرا وسیرا سچی درگاہ، سچ دوارے سوہبا پائیا۔ میرا نور نورانہ زرویر رہیا چمکا، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ میری دھاروں کھیل دے کرا، انہو اپنا کھیل چُکائیا۔ شب دُلارا سہج سُبھا لے پرگٹا، پوت سپوتا گود اٹھائیا۔ جس الف دا نقشہ سکے نہ کھئے بنا، مصور تصور نہ کھئے کرائیا۔ سو الف

جلوہ نُوْر خُدا، نُوْر و نُوْر وچ سہائیا۔ اُس دے وچوں ننھا نِکا انگ ہو جُدا، جگت الف دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے شہنشاہیا۔ الف کہے میرا بھیو نہ بائے کھئے عارف، الفی والا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میرا نو سو چرانوے چوکرئی جگ کیتا نہ کیسے تُعارف، سنمکھ ہو نہ خوشی منائیا۔ میری رسنا جہوا بتی دند قلم شاہی لکھی نہ کیسے عبارت، نُقطہ سکیا نہ کھئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگت الف نال میری کردے رہے سفارش، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ میرا محل اٹل اگم اتہاہ زالی عبادت، عمل وچ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دتا اک ور، میرا لہنا اپنے نال رکھائیا۔ الف کہے میں سب توں آگے، اگلا حصہ نظری آئیا۔ جس سنگھاسن صاحب سورا سری بھگوان سچے، میں سنمکھ ہو کے درشن پائیا۔ پریم پریتی اندر جس ویلے سدے، نیوں نیوں لاگان پائیا۔ دو جا اوتھے کھئے نہ لبھے، سنگی روپ نہ کھئے دھرائیا۔ اُس دوارے اکو نہانی پھبے، پریم پاتی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دتی مان وڈیائیا۔ اگلی الف کہے میری سچ امید، آشا وچ سہائیا۔ میری کرے نہ کوئی تمہید، لیکھا لکھت نہ کھئے سمجھائیا۔ سجن ملیا نہ کھئے رفیق، فریق سمجھ کیسے نہ آئیا۔ حضرت کری نہ کیسے تعریف، طوبی طوبی کر کے گئے سنائیا۔ میرا دھام انڈٹھڑا عجیب، نرالا اکو نظری آئیا۔ پروردگار میرے قریب، سجن وڈا بے پرواہیا۔ نہ کھئے مُرشد نہ مُرید، سجدہ سپس نہ کھئے جھکائیا۔ اکو اک میری کرے دید، نہ دید وچ سمجھائیا۔ آد مینوں کیتی اک تاکید، طرح طرح سمجھائیا۔ جس ویلے گر اوتار پیر پیغمبر میری کرن اڈیک، نیتز لوچن راہ تکائیا۔ اُس ویلے تیرا سنگ رکھاواں ٹھیک، اپنا بندھن پائیا۔ آد جگاد میری اکو توفیق، محبان رہیا سمجھائیا۔ اگلی الف سدا لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی اپنی دس حدیث، حاجت پوری دئے کرائیا۔

☆ ۶ ساون ۲۰۲۱ بکرمی راج سنگھ دے گرہ ہیراج پُرا ☆

نرگن نرویر دوارا پُرکھ سمرتھ دا، سچکھنڈ وچے ودھائیا۔ جوت اگئی دپیک جلا، دیوا باقی نہ کھئے ٹکائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ
 ابناشن اکو پھدا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جلوہ نور اگئی رب دا، حق مقامے ڈیرہ لائیا۔ کھیلے کھیل اکھنا اکھ دا، کتھنی کتھ نہ سکے
 رائیا۔ رتھوہی بنے ساچے رتھ دا، بن سیوک سیو کھائیا۔ محل اٹل اگمڑے وسدا، سوہنیک آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ سچی کرنی کرے سمرتھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ سچ دوارے آپے وس، نہچل بیٹھا خوشی منائیا۔ اگمڑا مارگ
 دھر دا دس، ویکھنہارا اک اکھوائیا۔ دوسر نہ کوئی دے ساتھ، سنگی سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن اک اکلا، دھام نیارے سوہیا پائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن اچھل
 اچھلا، ول چھل دھاری چال وکھائیندا۔ ایکنکارا جوت پرکاش آپے بلا، آد نرنجن ڈگمگائیندا۔ ابناشی کرتا بھڑے دھر دا پلا، سری بھگوان
 اپنی گنڈھ پوائیندا۔ پاربرہم سچ دوارا اکو ملا، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک
 اٹھائیندا۔ سچ دوارا دھر دا، درگاہ ساچی اک وڈیائیا۔ جتھے کھیل اگئی گر دا، بے پرواہ وپس وٹائیا۔ اوتھے لیکھا نہیں دیوت سر دا، وشن
 برہما شو نہ کھئے چٹرائیا۔ نرگن سرگن کھئے نہ جڑدا، تتوت نہ کھئے رکھائیا۔ لہنا کوئی نہیں تال سر دا، راگ ناد نہ کھئے جنائیا۔ منتر نام نہ کھئے
 پُھردا، فُرنے وچ نہ کھئے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچی کھیل کرے پروردگار،
 بے عیب نور خُدا یا۔ حق مقامے سانجھا یار، سچ سنگھاسن سوہیا پایا۔ صفتی تعریفی وسیا باہر، حق حقیقت نہ کھئے درڑایا۔ عشق معشوق
 نہ کھئے یار، محبت رنگ نہ کھئے چڑھایا۔ شبد حدیثی نہ گفتار، کلمہ نبی نہ کھئے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی درگاہ
 ڈیرہ لایا۔ ساچی درگاہ محل اپارا، اپرمپر سوہیا پائیا۔ جلوہ گر نور اُجیارا، جلال اکو اک درسائیا۔ کھیلے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر وڈی
 وڈیائیا۔ گھر مندر گرہ کر پیارا، پریم اپنے وچوں پرگٹائیا۔ پریم پریتی نال دے سہارا، سگلا سنگ جنائیا۔ کاگد قلم نہ لکھنہارا، کاتب چلے نہ
 کھئے وڈیائیا۔ نرگن نرگن کرے پسارا، نرویر نراکار اپنی کار کھائیا۔ اپنی اچھیا بھر بھنڈارا، ساچی بھچھیا جھولی پائیا۔ انتر خواہش بول

جیکارا، ناؤں زرنکارا اپنا ناؤں لیا پرگٹایا۔ گرہ مندر سچا میت مُرارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو اک درسائیا۔ اکو ناؤں ہر زرنکار، آد پُرکھ آپ پرگٹایا۔ سچکھنڈ دوارے بول جیکار، جے جے جیکار آپ الایا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اک پیار، آد جُگاد سکے نہ کھئے تڑایا۔ سچ محلّ اٹل منار، درگاہ ساچی دھام سُہایا۔ دیوا باقی جگے جوت ہیئے اُجیار، ہون دیپ دھوپ نہ کھئے دکھایا۔ ست پُرکھ زرنجن ساچے تخت بیٹھ سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حُکم جنایا۔ آد پُرکھ ٹھانڈا دربار، سو پُرکھ زرنجن آپ سُہایا۔ ہر پُرکھ زرنجن ویکھنہار، ایکنکارا خوشی منایا۔ آد زرنجن نور اُجیار، ابناشی کرتا سوہیا پایا۔ سری بھگوان کرے اظہار، پارہم پرہ دُھر دا گیت الایا۔ تُوں میرا میں تیرا یار، سجنّ اور نہ کھئے دکھایا۔ ست پُرکھ زرنجن ست سوامی دُھر دی کری اک وچار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ کھلایا۔ ساچا بھيو ویکھو کھلدا، گہر گمبھیر آپ کھلایا۔ جس دا تول کھئے نہ ٹلدا، انتول بے پرواہیا۔ جس دی قیمت لیکھا جانے نہ کوئی مُل دا، امل وڈی وڈیایا۔ جس دا لہنا آد جُگاد نہ جانے کوئی اہل دا، بھل روپ نہ کھئے وٹایا۔ جس دا بوٹا نت نوت کدے نہ ہل دا، دُھر دی مہک اک مہکایا۔ لیکھا جانے نہ کھئے آد پُرکھ ابناشی تیری گل دا، پڑدا سکے نہ کھئے اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے درڑایا۔ دُھر دا لیکھا دسے آپ، ہر اپنی دیا کھائیندا۔ جس دا نہ کوئی مائی نہ کوئی باپ، گودی گود نہ کھئے سُہائیندا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، سمرن سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی تاٹ، سروور ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نہ کوئی ونج نہ کوئی ہاٹ، ونجارا روپ نہ کھئے دکھائیندا۔ نہ کوئی روپ رنگ ریکھ نہ ذات، تتوت نہ کھئے سمجھائیندا۔ نہ کوئی رسنا جہوا بتی دند کرے بات، اچی کوک نہ کھئے سُنائیندا۔ نہ کوئی ڈھولا گائے گاتھ، کلمہ کلام نہ کھئے سُنائیندا۔ نہ کوئی پیالہ آبِ حیات، مدھر رس نہ کھئے پھڑائیندا۔ نہ کوئی لیکھا لیکھ کتاب، قلم شاہی نہ ونڈ ونڈائیندا۔ نہ کوئی مندر مسجد شودوالا مٹھ دسے محراب، محبوب محبت حق نہ کھئے کرائیندا۔ نہ کوئی سجدہ سپس جگدیس جھکے آداب، نمو نہ کھئے سُنائیندا۔ نہ کوئی سورج چند جوتی نور روشن محتاب، اندھ اندھیر نہ کھئے پرگٹائیندا۔ نہ کوئی لہنا دینا جانے حساب، اکھر انکڑے انت نہ کھئے لگائیندا۔ پُرکھ ابناشی سچکھنڈ دوارے صاحب سچا مہاراج، صاحبان سوہیا پائیندا۔ جو اپنی اچھیا کرے اپنا کاج، کرتا پُرکھ اپنی کھیل دکھائیندا۔ اپنی کرنی آپ دے کے داج، وست امولک آپ بھرائیندا۔ آد پُرکھ اپنا چلا کے

سچ رواج، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ اپنے گھر دے آگئی دات، گھر ساچا اک سہائیندا۔ جنی جن بن پُرکھ ابناش، گود سہنجنی آپ وڈیائیندا۔ ساچے منڈل پا کے راس، سوہنی بنت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ دِرڑائیندا۔ دُھر دا لیکھا ہر زرنکار، اکو اک جنائیا۔ جوتی جاتا ہو تیار، پُرکھ بدھاتا پڑدا لاپیا۔ جنی جن سرجنہار، صاحب ستگر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سٹ دُلارا کر تیار، شبدی رُپ وکھائیا۔ سچکھنڈ دواویوں کھول کواڑ، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ چرن گول دے سہار، تہر گھر مندر اک سمجھائیا۔ پتا پُوت چلے دھار، پُرکھ اکال اکو حُکم ورتائیا۔ سچ سندیسہ دیوے دیونہار، نر نریشا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، زرگن زرگن دئے وڈیائیا۔ زرگن زرگن اُچیا پُوت، پت پرمیشور آپ اُپائیندا۔ اکو تاگا تانا پیٹا سوت، دوجا تند نہ کھئے رکھائیندا۔ اکو دشا اکو کوٹ، اکو مندر سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم آپ سُنائیندا۔ سٹ دُلا رے تیرا ناؤں گوہند، ہر شبدی شبد جنائیا۔ پُرکھ اکال اُپائی اپنی بند، مات پت نظر کھئے نہ آئیا۔ داتا دانی گئی گہند، گہر گمبہر ہوئے سہائیا۔ تہر گھر دوارا تیرا جیو پنڈ، برہمنڈ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سٹ اُچایا گوہند ایک، آد پُرکھ دتی وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ساچی ٹیک، سمرتھ دتا سمجھائیا۔ تیرا نور ظہور سدا بیک، غرور وچ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا قلم شاہی لکھ نہ لیکھ، کاغذ دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرا جیو جہان بائے نہ بہیت، ابھیو دئے سمجھائیا۔ تیرا زرگن سرگن ہونا کھید، خالق خلق رُپ وٹائیا۔ حُکمے اندر دیواں بھیج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند سٹ، دُھر دے شبد تیری وڈیائیا۔ تیرا میلا ابناشی اچت، چیتن اکو وار کرائیا۔ تیرا پیٹنڈا کدے نہ جاوے مُک، آون جاون کھیل وکھائیا۔ دو جہان موئے رُت، رُت تیری نال مہکائیا۔ پریم پیار تیری بھکھ، ترشنا آتم رس وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد ہووے آپ سہائیا۔ سدا سہاک ہووے تیرا، سچکھنڈ نواسی آپ جنائیندا۔ تہر گھر وسے دُھر دا کھیڑا، کھیڑکی گنڈا آپ کھلائییندا۔ برہمنڈ کھنڈ تیرا کھلا ویہڑا، جیرج انڈج اُنہج سینج بند نہ کھئے کرائیندا۔ نو سٹ تیرا گھیرا، لوک پرلوک تیرے چرناں ہیٹھ وکھائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیرے کندھ اُٹھاوے بیڑا، کھیوٹ کھیٹا تیرا ناؤں دھرائیندا۔ نانا جُڑیا تیرا میرا، پتا پُرکھ اکال آپ

سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا آپ پرگٹائیندا۔ دُھر دا لیکھا شبد گوبند، زرگنِ نرویرِ آپ جنائیا۔ تیرا پریم رس ساگرِ سِنده، امرتِ رُپ پرگٹائیا۔ تیری کیا کوئی کرے نند، نِنديا وچ نہ رُپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارے دتا بہائیا۔ سچ دوارا گھر تھر، گھر اِکو اِک سہائیا۔ پریم پُرکھ اِبناشی کرتا مِلیا پر، پِرتی اِکو وار جڑائیا۔ تیرا رُپ نرویرِ نر، نرنکار دتا سمجھائیا۔ دو جہان تیرا پڑ، سُو رِیرِ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا پریم غنچہ گلشن پُھل جائے کھڑ، دو جہان عرش فرش دئے مہکائیا۔ جگ چوکرئی گیڑا جاوے گِڑ، لکھ چوڑاسی لٹھ آپ بھوائیا۔ اِبناشی کرتا سد سے تیرے نیڑ، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ میل مِلواں گِروں گِردہار گِڑ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارے اِک بہائیا۔ سچ دوارے ساچے بہنا، ہرِ شبدي گِرجائیندا۔ درشن کرنا اپنے نیناں، لوچن جگت نہ کھئے وکھائیندا۔ نتِ نوتِ بھانا سہنا، حُکمے اندر حُکم منائیندا۔ پریم پُرکھ پت پریشور مننا کہنا، کہہ کہہ تیرا کھیل جنائیندا۔ ست دوارے ساچے بہنا، دھام بھومکا اِکو اِک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے گِڑ آپ سمجھائیندا۔ شبد گوبند گیا سمجھ، آد پُرکھ سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال تیری رمز، رحمانِ مِلی وڈیائیا۔ تیرا وچھوڑا میرا غضب، ادب وچ سو بہا پائیا۔ تیرا حُکم آد جگاد جگ چوکرئی دُھر دا دِسے عدل، عدالت اِکو اِک وکھائیا۔ تیرا فرمانبردار کدے نہ جاوے بدل، بدلی تیرے حُکم وچ رضائیا۔ تیرا دوارا دُھر دی منزل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سِر ہتھ رکھ نرنکار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ اُٹھ ویکھ سچا دربار، شاہ پاتشاہ بھيو کھلائیندا۔ نرمل جوت جگے اگم اپار، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیندا۔ اگم اتھاہ اچرج لپلا اپر اپار، اپر پپر سوامی آپ سمجھائیندا۔ سْت دُلا رے رہنا خبردار، بے خبر خبر تیری جھولی آپ بھرائیندا۔ تیری سیوا لاواں اپر اپار، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال، رو سس منڈل منڈپ تیرے رنگ رنگائیندا۔ تیرا دھام نیارا چرن گول سچ سچي دھرمسال، تھر گھر اِکو بنت بنائیندا۔ کِریا نِدھان ہو کے دیاں بہال سِر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ تیری کِسے نہ آوے بہال، کھوجیاں کھوج نہ کھئے کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مندر اِک سہائیندا۔ اِبناشی کرتا حُکم دِسے دُھر ربّ دا، سچ سوامی دیا کھائیا۔ گوبند گُرو سب دا، آد جگاد اِکو نظری آئیا۔ پُرکھ اکال چرن دوارے پھبدا، تھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جگت وِديا جگت نین کِسے نہ لہبدا، کھوج کھوج ویکھ سرب لوکائیا۔ جگ

چوکرئی بھانڈا ویکھے بھجدا، ستجگ تریتا دواپرکجگ تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ آر پار کنارہ ویکھے لوکھات حد دا، پرلوک پڑدا آپ اٹھائیا۔ راگ
 سناوے اگتی ند دا، انحد نادى تال وجائیا۔ پنج تت سرگن سروپ آپے سجدا، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جوتی دپیک آپے جگدا، جوت نور نور
 رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، صاحب ستگر اک اکھوائیا۔ صاحب ستگر گوہند سچا، آد پُرکھ آپ اُپایا۔ ابناشی
 کرتے بنا کے اپنا پچّہ، پچن اپنا اک سمجھایا۔ پنج تت کایا ماٹی تیرا کھیل کران ماٹی بھانڈا کچّا، جگ جگ ویس وٹایا۔ شبد سندیشہ اکو
 دساں، دُھر دا راگ الایا۔ رسنا جہوا بٹی دند مائس ہو کے ہساں، سوہنا روپ وٹایا۔ چار کُنٹ دہ دشا پاندھی ہو کے نساں، نت نوت
 پنہد مُکایا۔ گرمکھاں پردے ہر جو ہو کے وساں، ہرجن میل ملایا۔ گرمکھاں امرت دے کے رسا، رسنا رس کوڑا دیواں چُکایا۔ ساچے
 سنتاں کھول کے اپنیاں اکھاں، نج نیتر میل ملایا۔ جن بھگتاں انتر آتم جا کے وساں، پرما تم دُھر دا جوڑ جُڑایا۔ کران کھیل بن پیراں ہتھاں،
 تتو تت نہ کھئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا سچا ور، شبد دُلا رانگ منگایا۔ شبد دُلا رانگ منگ، گوہند
 اپنی جھولی ڈاھیا۔ تُوں صاحب سورا سرینگ، شہنشاہ تیری وڈیایا۔ میں نت نوت تیرا وجاواں مردنگ، ڈھولا دُھر دا آپ سُنایا۔ آتم
 پرما تم ناتا دیواں گنڈھ، لکھ چوراسی چارے کھانی چارے بانی اکو رمز جنایا۔ وست امولک برہمنڈ کھنڈ دیواں ونڈ، جیرج انڈ پڑدا لاپیا۔
 تیرے پریم پیار دا گرمکھاں بخشاں اند، اند تیرے نال سہایا۔ جگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپرکجگ جائے لنگھ، ویلا وقت اک سہایا۔
 جنی جن پا کے ٹھنڈ، سپتل دھارا اک وگائیا۔ ناؤں رکھا کے گجری چند، جگت چند مان مٹایا۔ دو جہان توڑ کے بندی بند، بندنا تیرے
 آگے اکو سیس جھکایا۔ دُھر دا ڈھولا گا کے چھند، سوہلا ساچا اپنے وچ سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دینی مان
 وڈیایا۔ شبد گر کہے میں ویکھاں مات، لوکھات ویس وٹایا۔ تیرا نام پدارتھ دُھر دی دات، املڑی اپنے ہتھ رکھایا۔ سچ سندیشہ دساں
 گاتھ، اگتی اک پڑھایا۔ سرب جیاں دا کملاپات، پت پریشور سچا ماہیا۔ جس زرگن نانک دتا ساتھ، جوتی جوت نال ملایا۔ جس دی
 بھاکھیا اگتی بھاکھ، تریلوکی سلوکی اکھراں اندر بند کرائیا۔ جس سنی اگم آواز، دما دم جنایا۔ جس سچکھنڈ دا کھول کے راز، تھر گھر پڑدا
 دتا اٹھایا۔ جس لہنا چُکا کے وضو نماز، نوازش اکو دتی جنایا۔ صاحب ستگر سچا وکھا کے گرو مہاراج، محبوب گھر گھر دتا ملایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا اپنے لیکھے لائیا۔ پُرکھ اکال کہے ساچے سُرے، سُریر تیری وڈیائیا۔ آد جُگادی دُھر دے نُرے، تیرا نُر ہوئے زُشنائیا۔ نانا تُوے کُوڑی کُوڑے، سچ سچ کریں گُرمائیا۔ گُرمکھاں بخش چرن دھوڑے، ٹِکا مستک نام لگائیا۔ چتر سگھڑ بنائیں موڑھے، مَورکھ اپنے دھندے لائیا۔ درس دیکھائیں سَنمکھ حُضوڑے، حاضر ہو کے لئیں مِلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا میلا سہج سُبھائیا۔ گوبند کہے واہ میرے بھگوت، پُرکھ ابناشی تیری وڈیائیا۔ تیرا نام سندیسہ منت، گر منتر دیاں جنائیا۔ جس آد بنائی بنت، سو جُگاد ویکھے چائیں چائیا۔ جس نون نانک مٹیا کنت، لکھ چوڑاسی ناری روپ گیا درڑائیا۔ جس دی مہا سدا بے انت، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن سمجھ سکے نہ رائیا۔ سو سوامی سمرتھ میری بنائے بنت، گھاڑن گھڑن اپنے ہتھ رکھائیا۔ دے وڈیائی وچ جیو جنت، جاگرت جوت کرے زُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شبد گرو گوبند میت، مِتر پیارا ہر جنائیندا۔ جُگ چوکڑی جس دی ریت، ریتوان ویکھے وکھائیندا۔ جس دا ڈھولا گاؤندے مندر مسیت، شودوالے مٹھ راگ الائیندا۔ جس دا وسیرا ہست کیٹ، اوچ نیچ ہر گھٹ اندر بیٹھا سوہیا پائیندا۔ جس دا کلمہ سچ حدیث، حضرت ہو کے آپ پڑھائیندا۔ سو صاحب سوامی سچ انتریامی لیکھا جانے بیس اکیس، ایکنکارا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیندا۔ شبد گرو گوبند گردیو، دیو آتما ویکھے وکھائیا۔ آد جُگادی الکھ ابھیو، اگوچر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ وسنہارا دھام نہکیو، نہچل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اُس دی صفت کرے کی جہو، بتی دند نہ کھئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں گُرمکھاں گُرسکھاں امرت رس دیوے اگئی میو، پھل اکو اک وکھائیا۔ اندر وڑ کے کھولے بھیو، باہروں پڑدا رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوبند گر اک اکھوائیا۔ گوبند گر اکو ایک، آد پُرکھ آپ جنائیندا۔ جس دی جگت سرشٹی رکھے ٹیک سر سب دے ہتھ ٹیکائیندا۔ جس دی درشٹی نال بڈھ ہووے بییک، وششٹی اپنا میل ملائیندا۔ سو سورا سُریر رنبھومی نہ ہووے کھیت، کھڑگ کھنڈا کٹار گھاؤ نہ کھئے لگائیندا۔ گُرمکھاں اپنا اتتر کھولے بہیت، بسنتر باہروں اگ بُجھائیندا۔ سدا سہیلا سچ سہنجنی کھیلے کھید، جگت کھلاری پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سوامی انتریامی گھٹ بیٹھا ویکھے وکھائیندا۔ شبد گرو گوبند مردنگا، نام ندھان وجائیا۔ نو نو

کرے سؤرج چندا، وشن برہما شو سیس جھکائیا۔ بے شک پنج تت خاکی نظری آوے بندہ، اندروں بندھن رہیا تڑائیا۔ جس دا سچ
 سنگھاسن تہر گھر اگئی منجا، پاوا چؤل نظر کھئے نہ آئیا۔ جس گرہ دوس رین اٹھ پھر گھڑی پل اک اندا، اند اند وچ سہائیا۔ جس دا آد
 جگاد پرم پُرکھ دا سچا چھندا، میرا تیرا ڈھولا گائیا۔ جس دا نام فرمان دُھر دا ڈنڈا، کھنڈا کھڑگ اپنا حُکم ورتائیا۔ جو گرمکھاں شبد
 سندیسے دیوے گنڈھاں، جُگ وچھڑے میل ملائیا۔ ناتا توڑ کے جیرج اندا، اُنبھج سینج ڈیرہ ڈھاپیا۔ مَورکھ مُگدھ انجان جے ہووے مندا،
 پھڑ بانہوں گلے لگائیا۔ جگت واسنا من ہنکاری ہووے گندہ، دُرمت میل دھوائیا۔ ستگر وچھوڑے آتم پرما تم ہووے رنڈا، نار کنت
 سہاگن میل نہ کھئے ملائیا۔ انگیکار لائے اپنے انکا، انگن اکو اک وکھائیا۔ ہرجن چرن چمن آ کے گنگا، جمن سُرستی گوداوری نیوں نیوں لاگن
 پائیا۔ وشن برہما شو سناون آ کے چھندا، سچا راگ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوبند گُرو
 سب دا سانجھا، وندن ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ پریم پریتی اندر باندھا، بندگی اکو نام سمجھائیندا۔ پُرکھ اکال دے گیت گاندا، سری بھگوان اک
 منائیندا۔ امرت جام گرمکھاں دے کے گیا ڈشاندا، اندر باہر کوڑی کریا باہر کڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر
 اکو اک اکھوائیندا۔ ستگر مٹیا نانک اک، ایکنکار سیس نوائیا۔ راگان ناداں وچ دتا لکھ، شبدی شبد ڈھولا گائیا۔ سرشٹ سبائی دسیا
 پت، پت پریشور بے پرواہیا۔ آتم پرما تم کرے پت، دوجی سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ آوے جاوے نت نوت، جُگ جُگ وپس وٹائیا۔ لکھ
 چوراسی اندر وڑیا وچ، وچے رہندیاں ملن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں من واسنا ہووے جچ، مت متوالی رہی کُرائیا۔ تنہاں منزل پندھ نہ مکے
 سوا گٹھ، چار کُنٹ بھجن واپو داہیا۔ گھر سوامی کروٹ بدل نہ بدلے پٹھ، سمنکھ روپ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر اکو اک درسائیا۔ گوبند کہے میرا پُرکھ اکال، پتا اکو نظری آئیندا۔ جس دا سوہنا سہنجنا لال، لاڈاں
 وچ گود سہائیندا۔ جُگ چوکڑی کدے نہ ہووے کنگال، شہنشاہ شاہ روپ آپ وکھائیندا۔ نرگن زرویر ہو کے چلے نال، دُھر دا سنگ
 نبھائیندا۔ لوکات میرا تن بنائے سچے دھرمسال، آتم سیجا بہ بہ خوشی منائیندا۔ پریم پیار امرت رس سچ پیالہ دئے پیال، دین دیا لا دیا
 کمائیندا۔ جُگ چوکڑی پچھلا دسے احوال، بھيو اگلا آپ کھلا ئیندا۔ چرناں ہیٹھ رکھائے کال مہاکال، مہابلی حُکم ورتائیندا۔ گرمکھ گُرسکھ

سنت سہیلے سجن لئے اٹھال، سوئی سرتی آپ جگائیندا۔ جن بھگتاں مل کے ہووے نہال، نہالی پے اپنے رنگ رنگائیندا۔ آون جاون جنم مرن لکھ چوراسی وچوں کر کے بحال، جم کی پھاسی پھند کٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرسکھ اپنے گھر وسائیندا۔ گرسکھ گر گر جگ جگ جھگڑا، جھگڑے وچ وسے بے پروا ہیا۔ نام ندھان من کسوٹی لائے رگڑا، رگڑا اکو اک جنائیا۔ جگت واسنا رہے وکھرا، ترشنا اپنی ونڈ ونڈائیا۔ لبھدا پھرے وچوں اکھراں، گیتاں وچ اپنا آپ مدھر دھن کرے شنوائیا۔ کھوجدا پھرے ٹلے پربت پتھراں، سمنڈ ساگر ڈونگھی کھائیا۔ صاحب سچے کول ہرجن تیرا سوہنا وچھیا نظری آوے ستھرا، ستھرا یارڑا اکو اک سمجھائیا۔ جس دا ورقہ کیسے نہ پلٹیا پترا، نغمہ نام نظم نہ کھئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ستگر داتا اک اکھوائیا۔ صاحب داتا ستگر آد، انت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس نوں گاؤندے برہم برہما، برہمانڈ دھیان لگائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر و جاؤندے ناد، دھن آتمک راگ سنائیا۔ جس دا زرگن سرگن لکھ چوراسی جیو جنت سجن ساک، سکلا سنگ اکو اک سمجھائیا۔ گھر گھر اندر بند تاک، بجر کپاٹی پڑدا لائیا۔ گوبند گایا بھوکھت واک، ویلا وقت گیا سمجھائیا۔ جو زرویر پُرکھ نراکار زرنکار دھر دا دیوے ساتھ، سکلا سنگ اکو اک جنائیا۔ سو سوامی سدا نہکامی انتریامی کلجگ میٹے اندھیری رات، رتھری رت نال مہکائیا۔ گوبند وچوں گوبند پرگٹ ذات، گرمکھ گرمکھ روپ وٹائیا۔ گر شبد گر ناد گر برہم گر برہما گر اکھی آواز، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے بلائیا۔ جس گوبند دا لکھ چوراسی جیو جنت سماج، سو گوبند سورا داتا اک اکھوائیا۔ جس نوں غریباں مٹیا غریب نواز، سپس کلغی توڑا اک چمکائیا۔ جس دا نیلے سمجھیا راز، شاہ سوار چک چک خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سو گوبند ست پُرکھ اکال اکو اک وڈیائیا۔ گوبند گر سب دا سجن، لکھ چوراسی میت نظری آئیندا۔ اوچاں نیچاں راؤ رنکاں شتری براہمن شوڈر ویش کرائے مجن، مجلس اپنے نال رکھائیندا۔ نانک زرگن نام ندھان نگارے وچن، تال تلواڑا اکو اک وجائیندا۔ گرمکھ گرمکھ چرن پربت کر کے مگن، اگلا پچھلا لیکھا اپنا جھولی پائیندا۔ ترے گن مایا نہ جالے اگن، امرت میگھ برسائیندا۔ جنہاں گرمکھاں گر امرت لایا سگن، دھر دا نانا آپ بندھائیندا۔ من واسنا دُور ڈراٹے بھجن، انتر آتم وچھوڑا نہ کھئے کرائیندا۔ پر م پُرکھ پر ماتم سب دا سوامی بن کے سجن، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گوبند گر گجری چند گرمکھاں سنگ لگائی اپنی لگن، دیپک جوت لوکھات جگن، جگ جیون داتے
دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ست سچ چاڑھ کے رنگن، رنگ کوڑا دتا مٹائیا۔

ستاراں سو بکرمی سٹھ، رُڑی ساون سچ سہائیا۔ پُری اند توں میل اٹھ، دکھن دشا سوہیا پائیا۔ گوبند سنگت اک اکٹھ، ڈھر دا
جوڑ جڑائیا۔ پریم پیار نال گرمکھاں بھلتھا رہے دس، اشاریاں نال سمجھائیا۔ بوئی جیہی مار کے سٹ، سرتی دین کھلایا۔ گرسکھ مار
چھال پین ٹپ، سوہنا جوش وکھائیا۔ لہندی دشا آگیا رنگر جٹ، ڈانگ ہتھ وچ لمکائیا۔ گوبند ول ویکھ کے رہیا ہس، ایہہ کی کھیل
رچائیا۔ جے مینوں لوین سد، آگے ہو کے ہتھ دیاں وکھائیا۔ غصے نال جس ویلے دوہاں ہتھان دی اتوں ماراں سٹ، کلغی توڑا پراں دیواں
سٹائیا۔ جانہار صاحب سمرتھ، کھیل او سے ویلے بند کرائیا۔ اوہدے کول آئے جھٹ، ڈانگ پھڑ کے دتی اٹھائیا۔ سورپیرے میرے ول ویکھ
تگ کے اکھ، نیتر نین نال ملایا۔ مینوں ماریاں جے تیرا ہووے جس، ایہو جیہی ہور کپڑی وڈیائیا۔ توں پریم اندر ایہو چاء رکھ، میں
گوبند سپس چوٹ لگائیا۔ میں سب دا دیواں حق، میری پریم نال لڑایا۔ او سے ویلے رنگر چرناں اُتے ڈھٹھ، بینتی اک سُنایا۔ میرے
اندر تیرا بھریا آیا وٹ، میری نہ کھتے چڑائیا۔ میری اُلی کیوں رت، بہتر ناڑ دتی دہائیا۔ صاحب میری پت رکھ، اک تیری اوٹ تکایا۔ باقی
سنگت کولوں اٹھ کے رہی دس، صاحب ستگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ایہو جیہی توں جھوکنے وچ بھٹھ، اگنی لمبھہٹھاں لایا۔ جس دی ماری
گئی مت، تیری سار کھتے نہ پائیا۔ صاحب پریم پیار نال لے کے اٹھائے بغل وچ کچھ، اتوں سر دتا دہائیا۔ ایس پیار اندر جانا پھس، بغلگیر
تیرا ماہیا۔ جس ویلے رنگن روپ شبدی دھار آواں پلٹ، ہٹ ساچا سچ کھلایا۔ تینوں دے کے مانس جامہ اپنے ملن دی پہلوں کھول کے
اکھ، اکھ پھیر بند کرائیا۔ جس ویلے میتھوں ہووے وکھ، کوڑ گڑیار ہنکار سوٹا تیرے ہتھ پھڑایا۔ کیتے قول توں کدی ناں جاواں نٹھ، اقرار
وچ نہ کراں جدائیا۔ جس سنگت وچ تینوں دتا دس، ایسے سنگت وچ اپنے سپس بہار اٹھایا۔ جس ویلے ہنکار وکار دی مارے سٹ،
تیری سٹ نال تیرا دُراچار گوائیا۔ پھیر اینہاں اگوں کھل جائے اکھ، اوہناں نالوں بھوئے جدائیا۔ جنہاں نال اپنا آپ کیتا خراب، آب حیات

مکھ گوائیا۔ ایہہ ڈانگاں والا سب توں وڈا صواب، پُناں وچوں پُن نظری آئیا۔ پچھلا لیکھا بدھی نال چُکے حساب، من مت بُدھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دُور دُراٹے تیری سُندی رہی آواز، بھجی آوے چائیں چائیا۔ سیکھ نہیں سکھنا بدمعاش، بدمعاشی تتان نال کھائیا۔ ایس ڈانگ دا اوہ سواد، جس دی سٹ لگیاں کایا مندر ہٹ نظری آئیا۔ پچھلا دُرمت دھوتا داغ، اگنی اگ بُجھائیا۔ اوہ گوہند تیرا جگائے چراغ، جس گجری چند ہو کے کیتی رُشنائیا۔ اوہ نانک بنے ساک، جس دُھر دی جوت اکالن اک پرنائیا۔ سو سجن بنے مائی باپ، پتا پوت گود سہائیا۔ جس ڈانگ دا کھولیا راز، سو ڈانگ رضا وچ دئے چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھاں کولوں کھا کے ڈانگاں، ڈنگ اپنا ربیا ٹپائیا۔

☆ ۶ ساون ۲۰۲۱ بکرمی درشن سنگھ دے گرہ ہیراج پُر ☆

سچکھنڈ دوارے سچ دربار، وشن برہما شو سیس جھکائیندا۔ گر اوتار کرن نمسکار، نمو سرب جنائیندا۔ پیر پیغمبر کہن پروردگار، نعرہ حق سرب درڑائیندا۔ جن بھگت چرن دھوڑی منگن چہار، مستک بگا اکو نظری آئیندا۔ سنت سہیلے منگن دیدار، دید عید چند رُشنائیندا۔ گرمکھ درویش بن بھکھار، گھر ساچے جھولی ڈائیندا۔ گرسکھ در دوار ویکھ ٹھانڈا دربار، گرہ مندر خوشی منائیندا۔ پت پریشور شاہ پاتشاہ سچا سلطان، نر ہر نرائن حکم ورتائیندا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ جہان، ستجگ تربتا دواپرکجگ پندھ مکائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران جگ جگ دیندے کئے گیان، اٹھ دس ونڈ ونڈائیندا۔ انجیل قرآن صفت صلاحی رسنا جہوا بول زبان، توحفہ تعریف نال درڑائیندا۔ کھانی بانی کر پردھان، نام سندیشہ اک سنائیندا۔ شتری براہمن شودر ویش کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سوہیا پائیندا۔ سچ دوار سری بھگوت، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ جس دی کھیل آد انت، مدھ اپنا حکم ورتائیا۔ ویکھ وکھائے جگا جگنت، جگ چوکڑی روپ وٹائیا۔ پکڑ اٹھائے ساچے سنت، بھگتن میل ملائییا۔ نام درڑا کے

منیا منت، منتر اِکو اک سمجھائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، کوڑی کریا پندھ چُکائیا۔ لیکھ سمجھا دوزخ بہشت جنت، جاگرت جوت کرے
 رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ بیٹھا بے پرواہیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ اگم، الکھ اگوچر کھیل کرائیندا۔ نت
 نوٹ نرگن سرگن جانے کم، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دو جہاناں بن کے جننی جن، لکھ چوراسی ساچی گود سہائیندا۔ نام پدارتھ دیونہارا
 دھن، سچ خزانہ اک ورتائیندا۔ بھاگ لگاونہارا کایا پنج تت تن، آتم پرماتم ونڈ ونڈائیندا۔ نرگن جوت نرنجن چاڑھنہارا چند، آد نرنجن کھیل
 وکھائیندا۔ گہر گمبھیر سناونہارا دُھر دا چھند، ڈھولا سویلا راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دوارے
 سچا آسن اک سہائیندا۔ سچکھنڈ دوار دُھر دا آسن، ہر کرتا آپ لگائیا۔ تخت نواسی سوہے شاہو شاہاسن، شہنشاہ داتا بے پرواہیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر سارے اکھن، بن رسنا جہوا رہے سناٹیا۔ پت پریشور جگ چوکرئی ویکھے کھیل تماشن، نرگن سرگن وپس وٹائیا۔ بھیو
 ابھیدا کھولے ظاہر باطن، اندر باہر اپنا رنگ وکھائیا۔ اپنے نام دا جانے آپ مہاتم، دوسر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، مہربان اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ مہربان پُرکھ سمرتھ، سچکھنڈ نواسی اِکو نظری آئیندا۔ درگاہ ساچی رہیا وس، مقامے حق
 سوہا پائیندا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، دیا باقی نہ کھئے رُشنائیندا۔ شبد اگمی وجا کے ناد، بودھ آگادھ سناٹیندا۔ کھیلے کھیل برہم برہما،
 برہمانڈ اپنی کار کھائیندا۔ لوں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں دیونہارا داد، وست امولک سچ ورتائیندا۔ وشن برہما شو کھول کے راز، پڑدا اوہلا
 آپ چُکائیندا۔ گر اوتاراں نرگن سرگن بنھ کے نات، ناتا بدھاتا آپ جُڑائیندا۔ پیر پیغمبران دے کے ساتھ، کلمہ نبی رسول سمجھائیندا۔ اکھر
 وکھر لیکھا لکھ کے قلم دوات، شاہی کاغذ ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وسنہارا سچ عروچ، محبوب اپنے گھر
 سوہا پائیندا۔ سچ گرہ وسے محبوب، پروردگار نور الہیا۔ محل اٹل اُچ عروچ، عرش فُرس دووین سیس نوایا۔ صاحب سوامی سدا
 محفوظ، چھپر چھن نہ کھئے چُھائیا۔ جس دی جانے نہ کھئے حدود، آر پار نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ
 سنگھاسن بہ بہ حکم ورتائیا۔ سچ سنگھاسن سری بھگوان، ہر کرتا سوہا پائیندا۔ ست دھرم دا اک نشان، دو جہاناں آپ وکھائیندا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر سارے گان، گیت گویند اِکو اک درڑائیندا۔ نو نو چار ویکھنہارا مار دھیان، دہ دشا کھوج کھوجائیندا۔ شاستر سمرت وید

جس دی دسدے گئے پہچان، بے پہچان نظر کیسے نہ آئیندا۔ جُگ چوکرئی نام پدارتھ دیونہارا دان، داتا دانی اپنا حُکم ورتائیندا۔ سچ دوارے دُھر دا کاہن، لکھ چوڑاسی گوپی اپنے حُکم وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گرہ مندر اک وڈیائیندا۔ گرہ مندر سچ سُنہنجا، سوبھاوت آپ سُنہائیا۔ کر پرکاش آد نرنجا، نرگن بیٹھا جوت جگائیا۔ نِت نوت درد دکھ بھہ بھنجا، بھو ساگر پار کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نون مندے سچا سبجنا، ساکھیات جلوہ نور خُدائیا۔ جس دے گرہ اکو جیہا اعلیٰ ادنیٰ، اوچ نیچ نہ کھئے وڈیائیا۔ ہر گھٹ لکھ چوڑاسی دیونہارا پرماندنا، نجانند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سُنائے دُھر دا چھندنا، سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ سچکھنڈ دوارے اکو چھند، مچھندگی ہور نہ کھئے رکھائیندا۔ پن قلم شاہی کاغذ کیتا بند، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ صفت جانے نہ کوئی زبان بتی دند، رسنا نال نہ کھئے وڈیائیندا۔ پن صاحب ستگر کوئی نہ سکے ونڈ، حصہ ہتھ نہ کھئے پھڑائیندا۔ دین دیال سدا بخشند، بخشش رحمت اپنی آپ کھائیندا۔ جُگ جُگ جن بھگتاں دے کے اپنا اند، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شبد سندیشہ اک سُنائیندا۔ شبد سندیشہ دیوے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ گر اوتاراں جس دی ٹیک، پیر پیغمبر سیس جھکائیا۔ جُگ چوکرئی جس دا ویس، انیکا رُپ وکھائیا۔ انہو دسے اپنا بہیت، بھوکھت دئے وڈیائیا۔ سدا سہیلا کھیل کرے انیک، انک کل آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سندیسہ اکو اک سُنائیا۔ سچ سندیشہ دیوے آپ، پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ جُگ چوکرئی دسے جاپ، جیون جُگت سرب سمجھائیندا۔ جن بھگت بجر کپاٹی کھول کے تاک، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیندا۔ نرگن نور کر پرکاش، جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ لیکھے لا پون سواس، سواس سواساں اپنا رنگ رنگائیندا۔ سدا سہیلا وسے آس پاس، دُور دُراڈا پندھ مکھائیندا۔ گرہ مندر گھر وکھائے پرتھی آکاش، گگن منڈل کھوج کھوجائیندا۔ آتم پرما تم سمجھائے ذات، اذاتی رُپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی کرتا پُرکھ، جُگ چوکرئی آپ کرائیا۔ جن بھگتاں میٹ کے سوگ ہرکھ، چنتا غم ڈیرہ ڈھائیا۔ نرگن سرگن دیوے درس، جوتی جاتا نظری آئیا۔ امرت میگھ دیوے برس، اگنی تت بھجھائیا۔ غریب نائیاں اُتے کر کے ترس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان

مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھائے پرہ، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ سنت سہیلے لئے لبہ، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ نام پدارتھ دیوے
 جہب، جھلک جوتی نور رُشنائیا۔ نو دوارے پار حد، گھر دسویں رنگ رنگائیا۔ شبد نگارا جائے وج، دُھن آتمک راگ الاٹیا۔ آگیان اندھیرا
 جائے بھج، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ امرت جام پلائے سد، سچ پیالہ اک وکھائیا۔ سرتی شبد اک دوارے جان وس، وصل اکو اک وڈیائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ سچکھنڈ نواسی اک اکلا، ایکنکار دیا کھائیندا۔
 دو جہان ویکھنہار محلا، برہمنڈ کھنڈ پھیرا پائیندا۔ پاوے سار جلاں تھلاں، اچے ٹلے پرہت سمنڈ ساگر کھوج کھوجائیندا۔ نام سندیشہ دُھر
 دا گھلا، شبدي شبدي راگ الاٹیندا۔ جوتی دپیک آپے بلا، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ جن بھگت پھڑائے اپنا پلا، بھگون اپنی گنڈھ پوائیندا۔
 کوڑی کرپا میٹ کے جھوٹھا بنا، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ چار ورنان دیوے ساچی سرنا اکو راگ سُنائے کنان، دُھر دا ناد اگتی آپ
 وجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک لگائیندا۔ سچکھنڈ نواسی مارگ ایک، جگ چوکڑی آپ لگائیا۔
 چار ورن ساچی ٹیک، سمرتھ دئے سمجھائیا۔ شتری براہمن شوڈر ویش بڈھ کرو بیک، وویکی اکو دھار سمجھائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ
 کے صاحب سنگر دا جانو بھیت، پڑدا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ نیج نیتر ساچے نین لینا پیکھ، لوچن اکو خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ پڑدا اوہلا جائے اٹھ، کایا مندر رہن نہ پائیا۔ ہر سنگر سوامی جائے ٹٹھ، مہربان دیا کھائیا۔ کوڑی
 کرپا جڑ دیوے پٹ، سچ سچ پت ڈالی آپ مہکائیا۔ گرمکھ گرسکھ گود بہاوے جوں بالک مات پت، پتا پوت خوشی جنائیا۔ ہرجن
 تیری مولے ساچی رت، رت زرتی خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھانوں تھانیا۔ لیکھا جانے تھان
 تھنتر، گھٹ گھٹ واسی ویکھ وکھائیندا۔ بھيو چکائے گگن گگنتر، پُریاں لوں برہمنڈاں کھنڈاں پڑدا لاپندا۔ کلجگ انت سرب جیاں ساچا
 دسے منتر، شبد اگتی راگ الاٹیندا۔ آتم پرما تم بنائے بنتر، جگت وچھوڑا انت چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان
 ویکھ وکھائیندا۔ مہربان ویکھے اپنی نظر، مُرید مُرشد نین اٹھائیا۔ رحمت نال کرے فضل، فاضل ہو کے حکم ورتائیا۔ زرویر ہو کے کرے
 عدل، عدالت اکو اک سمجھائیا۔ کھنڈا کھڑگ کٹار کوئی نہ کرے قتل، مقتول روپ نہ کھئے وٹائیا۔ گھر وچ گھر من واسنا دیوے بدل، بڈھی

اپنے رنگ رنگائیا۔ ساچے پوڑے چڑھائے اگمی منزل، منزل اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ہر ہر رنگ وکھائیا۔ ہرجن ویکھ رنگ کرتار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ جس نون سجدہ کردے گر اوتار، پیر پیغمبر سیس نوائیندا۔ جس دا صفتاں وچ صلاحی لگا سنسار، رسنا جہوا ڈھولا سرب گائیندا۔ سو صاحب ویس وٹائے آپ نرنکار، نرگن نراکار پھیرا پائیندا۔ واک بھوکھت درشت ایشٹ نال وچار، سرشت مول انت چکائیندا۔ ساچی نگری دھام اجیار، سمگری اپنی وچ ٹکائیندا۔ بودھ اگادھا بول جیکار، نعرہ نام نغمہ حق آپ سنائیندا۔ بند کواڑی کھول کواڑ، سچ دروازہ ویکھ وکھائیندا۔ پرم پُرکھ سانجھا یار، پروردگار پھیرا پائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دی دس کے گئے گفتار، سو گفت شنید اپنا کھیل کرائیندا۔ گر اوتار جس دا کردے گئے پیار، محبت اکو گھر سمجھائیندا۔ جو نت نوت جگ چوکڑی جن بھگتاں جیا رکھدا رہیا آن، نرگن سرگن پھیرا پائیندا۔ سو کھیل کرے مہان، خالق خلق ویکھ خوشی منائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ہوئے حیران، نو ست سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن نہ سکے پہچان، کھانی بانی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق ہوئے حیران، چوڈاں ویدیا چوڈس چند نہ کھئے چمکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کل کلکی پھیرا پائیندا۔ کل کلکی نر ہر نرائن، سچکھنڈ نواسی ویس وٹائیا۔ رسنا جہوا کوئی نہ سکے کہن، ویدیا وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ الفیے سمجھ نہ پائے این، بمجا حق نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کردا، قدرت قادر ویکھ وکھائیندا۔ مقامے حق آپے وڑدا، لاشریک نظر کیسے نہ آئیندا۔ کلمہ اگم اتھاہ پڑھدا، نام ندھان ست سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے آپے پھڑدا، ساچی ڈوری تند بندھائیندا۔ دو جہان بنائے بردا، سر اُپر نہ کھئے اٹھائیندا۔ صدی چوڈھویں کرنی آپے کردا، قدرت قادر ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلاٹیندا۔ سچکھنڈ نواسی پروردگار، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ ساچا نام سندیسہ دئے دو جہان، دو جہاناں والی اپنا حکم منائیا۔ تون میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندا دھر فرمان، من کا منکا آپ بھوٹایا۔ چار ورنان اک گیان، شتری براہمن شوڈر ویش نہ کھئے لڑائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی اکو ایشٹ منان، پُرکھ اکال نور رُشناٹیا۔ شودوالے مٹھ مندر مسیت گروڈوارے اکو دھیان لگان، نیتر لوچن نین اکھ کھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، ساچا رہبر رستہ اِکو اک وکھائیا۔ ساچا رہبر دسے راہ، دُھر دی دھار جنائیا۔ کلجگ انت آپ اُٹھا، نیر اکھ کھلائیآ۔ شبد اگمی ناد سنا، دُھن اک اُچائیا۔ میل ملا کے سہج سُبھا، پُورب لیکھا دتا مُکائیا۔ جوگ ابھاس اک درزا، تٹ تیرتھ اشنان اِکو وار کرائیا۔ دُرمت میل دھوا، پنت پُنت اپنے لیکھے پائیا۔ جنم جنم دے بخش گناہ، کرم کرم دا سوگ مٹائیا۔ درس دیدار اک کرا، دید عید چند رُشنائیا۔ چُھری کرد نام ہتھ پھڑا، کھنڈا کھڑگ اک چمکائیا۔ پنچ وکارا دُشت دینا مُکا، تن مندر اندر رہن نہ پائیا۔ ذات پات دین مذہب جھگڑا دینا گوا، آتم پرما تم اک سمجھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سرب جیاں دا اک خُدا، پت پرمیشور اِکو بے پروا ہیا۔ جس توں آد ہوئے جُدا، سو اتم اپنا میل ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سکھیا دئے سمجھائیا۔ ساچی سکھیا دین دِیال، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ چار ورنان اِکو دھرمسال، کایا مندر اندر آپ وکھائیندا۔ دیوا باقی اگم بال، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ امرت سروور سچا تال، گھر تیرتھ اک وکھائیندا۔ انحد شبد وجے سچّی دُھنکان، اناد انادی راگ الائیندا۔ شبد گرو سوامی سچ ملے آن، سرت سوانی گیڑ چُکائیندا۔ آتم سیجا کر پروان، گھر ساچے سو بھا پائیندا۔ ست سرُپی دے گیان، اندھکوی ڈیرہ ڈھائیندا۔ اِکو اک پُرکھ اکال آد جُگادی دین دِیال، دیا نِدھ ٹھاکر سوامی اپنی کھیل کھلائییندا۔ کلجگ انت ستجگ دیوے دان، داتا ہو کے آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سچا ہر، سنت سہیلے لے پھڑ، کایا مندر پوڑے چڑھ، سچ سہنجنا سہائے گڑھ، دیا باقی کملاپاتی اِکو اک کر رُشنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نہ جنم نہ جائے مر، جنم مرن وچوں گرمکھ پار کرائیا۔

☆ ۷ ساون ۲۰۲۱ بکرمی جرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ سدا ☆

جن بھگت کہے تیرا نام کیہڑا، دُھر دا میل ملائیآ۔ کایا مندر وسا دے کھیڑا، کھیڑکی تاکی بند کھلائیآ۔ پنچ وکار چُکائے جھیڑا، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ من منوا دیوے اُلٹا گیڑا، کوڑی کریا پڑدا لاییا۔ نظری آئے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ لیکھا چُکے تیرا میرا، میں تُوں بھيو رہے نہ کائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ نام دئے سمجھائیا۔ پاربرہم تیرا نام کی، سچ سچ سمجھائیا۔ نرمل ہووے جیا جی،

جیون جُکت وڈیائیا۔ لیکھا چُکے ساڈھے تِن ہتھ سیں، دھرنی دھرت دھول خاک نہ کھئے ملائیا۔ امرت بر سے اگمی مینہ، دھار اکو اک
 وایا۔ نانا جوڑے پتر دھی، پتا پُرکھ اکال اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دئے سمجھایا۔ تیرا نام کون رنگ،
 رنگ رتے دے سمجھایا۔ کس دوارے منگیئے منگ، بھچھیا بھکھیا کون پائیا۔ کون وجائے مردنگ، دُھر دا ناد جنایا۔ کون دوارا ویکھیئے
 لنگھ، کون گرہ وچے ودھایا۔ کون سجن میت ہووے سنگ، دُھر دا سنگ بنایا۔ کون بھيو چُکائے وچ وریہنڈ، برہمنڈ دئے وکھایا۔
 کون بخشے نجاند، پرمانند وچ سہایا۔ کون ڈھولا دُھر دا چھند، سنسا روگ دئے چُکایا۔ کون ٹٹی دیوے گنڈھ، پلو اپنا نام بندھایا۔ کون
 وست امولک دیوے ونڈ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست سچ دے وکھایا۔ سچ پرہو تیرا نام کون، کون ملے وڈیائیا۔
 ساچی دیوے ٹھنڈی پون، اگنی تت بھجھایا۔ لیکھا چُکے پوجا پاٹھ ہون، ہوس نہ کھئے وکھایا۔ من ممتا مٹے ہنکاری رُون، کوڑی کِریا لنگا گڑھ
 ٹڑایا۔ ساچی سیجا ملے سون، سُکھ آسن سوہا پائیا۔ لیکھا چُکے اون گون، لکھ چوڑاسی نہ کھئے بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، سچ منتر دے سمجھایا۔ سچ پرہو تیرا نام کی وست، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ نام خُاری چاڑھ مست، مستی اکو اک
 سمجھایا۔ لیکھ چُکائے کیٹ ہست، ہستی ساچی دئے سمجھایا۔ میل ملاوا دُھر دے دست، دستگیر ہٹے سہایا۔ لیکھا چُکے تت اشٹ،
 اشٹ اپنا اک وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا نام دے سمجھایا۔ سچ نام تیرا کون دوار، مندر ساچے سوہا پائیا۔
 کیسے نظر نہ آئے وچ سنسار، جگ نیتر دین ڈبایا۔ لبھ لبھ تھکے جیو گوار، چاروں کُنٹ بھجن واہو داہیا۔ دہ دشا واجاں رہے مار، اچی
 کوک کوک سُنایا۔ رسنا جہوا بتی دند گاؤندے وار، وار تا اکھراں وچ الاٹیا۔ کیسے نہ ملیا سچ دیدار، دید عید چند نہ کھئے رُشنایا۔ منزل
 چڑھ چڑھ گئے ہار، محل اٹل بہ خوشی نہ کھئے منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا دے جنایا۔ ساچا لیکھا دسنا
 آپ، پرہ اپنی دیا کھایا۔ شتری براہمن شوڈر ویش چیدے تیرا جاپ، دوس رین دھیان لگایا۔ کیسے نہ اترے لوکات پاپ، پتت پُنیت
 رُپ نہ کھئے وٹایا۔ نانا جُڑیا نہ سجن ساک، آتم پر ماتم میل نہ کھئے وکھایا۔ دُرمت میل کوئی نہ سکے کاٹ، ہوئے گڑھ نہ کھئے ٹڑایا۔ جنم جنم
 دی مکے نہ کھئے واٹ، پاندھی پندھ انت نہ کھئے وکھایا۔ چار کُنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکایا۔ ساچی دس اگمی گاتھ، جس وچ

تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا نام ندھان اک سمجھائیا۔ نام ندھان دس پرہہ ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران لئے ویکھ، کھوج کھوجیا جگت لوکائیا۔ اگم اتھاہ کیسے نہ دسیا بہیت، ابھیو سکیا نہ کھئے سمجھائیا۔ پریم پریتی اندر سارے کردے بہیت، دُور دُراڈے سیس نوائیا۔ الکھ اگوچر تیری جانے کوئی نہ کھید، سچ کھلاری، پڑدا دے اٹھائیا۔ ستجگ تریتا دوپرکلجگ جو اکھری نام دتا بھیج، بہاجی گھر گھر آپ ورتائیا۔ کلجگ اتم سارے سٹے کوڑی سیج، لوکات لئے نہ کھئے انگرائیا۔ میں پھر پھر لیا ویکھ، دہ دشا دھیان لگائیا۔ روندے پھردے مُلا شیخ، پنڈت پاندھ رہے کُرائیا۔ کیسے نظر نہ آیا نیتن نیت، نج نیتر درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا منتر دے سُنائیا۔ ساچا منتر دس، دہ دشا وچے ودھائیا۔ پریم پیارا ملے ہس، گھر سجن سہج سُبھائیا۔ جگ چوکرئی پوری کرے آس، آسا اپنی نال رکھائیا۔ زرگن ہو کے دیوے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ پرما تم ہو کے دسے گاتھ، آتم کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا نام اک اپائیا۔ ساچا نام دس اپا، اپکاری نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا لیندے رہے سُننا، بھوکھت لیکھاں وچ لکھائیا۔ اُس دا کھیل پینڈا پچھلا مُکنا، واٹ دُور نیڑے آئیا۔ دُھر دا بھانا کدے نہ رُکنا، روک سکے نہ کھئے لوکائیا۔ ساچی دھاروں جس اٹھنا، جے مات نہ پتا مائیا۔ شیر ہو کے دو جہاناں بکنا، بھبک اپنا نام لگائیا۔ ساچا اوسے دا نام پُچھنا، جو پچھلا لیکھا رہیا مُکائیا۔ جس دا لہنا آد جگاد جگ چوکرئی مُدھلا، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ صاحب سوامی اپنے نام دی کھول کے دس گنجھلا، گنڈھ اپنی دے کھلائی۔ اشارہ کریں نہ نال اُنگلا، اکھاں نال نہ کھئے سمجھائیا۔ تن بھوتی نہ پاؤنا کوئی مُندرا، خاکی خاک نہ کھئے رمائیا۔ جل دھار نہ وہنا ڈُونگھے دھار ساگر سُنندرا، ٹلے پریت بہ نہ خوشی وکھائیا۔ مُکند منوہر لکھی نرائن ساچے سُنندرا، سوہنا تیرا درس اکو وار نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا منتر دینا آپ درسائیا۔ ساچا نام دس بھگونت، پرہو تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہوئے ملاوا دُھر دے کنت، سہنجی سیج سوہیا پائیا۔ لیکھا چُکے جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ گرھ تھے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اکو نظری آئیا۔ بودھ اکادھا دسے پنڈت، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ تیرے دوارے درویش ہوئے منگت، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ لہنا چُکے جیرج انڈج، اُتہج سیج پندھ چُکائیا۔ چرن پریتی چرن گول اُپر دھول کردے منت، نیوں

نیوں سیس نوائیا۔ جگ ریتی چھڈ گئی اپنی بمت، کلجگ حوصلہ گئی ڈھابیا۔ چاروں کٹ دسے علت، شرع کرے لڑائیا۔ دین مذہب ہوئی ذلت، خواری گھر گھر بیٹھی آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ مہربان دس راہ، ربیر تیری اوٹ تکائیا۔ چار جگ جو گر اوتار پیر پیغمبر دیندے رہے صلاح، مشورہ تیرے نال پکائیا۔ شاستر سمتر وید پُران بندے رہے گواہ، انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی شہادت اک بھگتائیا۔ کلجگ انت صدی چوڈھویں سارے کر گئے نانہ، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ مُرید مُرشد پکڑے نہ کوئی بانہ سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ لیکھا چکنا پتران مان، پتا پوت گود نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ جیو مایا ممتا لیندے تیرا ناں، کوڑی کرپا اپنے انگ لگائیا۔ پڑھدے پڑھدے ہوئے ہنس کاں، بُدھی کاگ وانگ گر لائیا۔ بن کلمیوں بن شرع بن ذب کھاندے سور گاں، چھری حق حلال ہتھ نہ کیسے اٹھائیا۔ نو نو چار اندھیرا گیا چھا، نوری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے مکھ چھپا، سنمکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ کوٹن کوٹ جو تیرا نام رہے دھیا، دھیان دھیان وچ لگائیا۔ سو سارے در ٹھانڈے سیس رہے جھکا، دوئے جوڑ بینتی اک سُنائیا۔ کرپا کر سِری بھگوان، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ اتم دسے اوہ نشان، جو نشانہ گر اوتار پیر پیغمبر گئے لگائیا۔ خالی دسے مندر مکان، ساڈھے تین ہتھ دیوا باقی کھلا پاتی نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر اک سمجھائیا۔ ساچا منتر دس پرہ مِتر، ہرجن ہر ہر منگ منگائیا۔ پرم پُرکھ ابناشی کرتے پتر، پت پرمیشور تیری اک سرنائیا۔ تیرا ناؤں نرنکارا گھر ساچے آئے نکل، نیرویر ہو کے رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی دے پرہو سچ سکھیا، سخاوت تیرے ہتھ نظری آئیا۔ وست امولک پا بھچھیا، قیمت کرتا نہ لوکھات وکھائیا۔ انتر آتم کر رچھیا، پر ماتم ہو سہائیا۔ تیرا نور ظہور کتے نہ دسیا، چاروں کٹ اندھیرا چھائیا۔ کلجگ زین اندھیری مسیا، مست بیٹھی کوڑ لوکائیا۔ جن بھگت ورا تیرے دوارے وسیا، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ تُوں دُھر درگاہی آویں ٹھیا، بن کے پاندھی راہیا۔ پریم پریتی اندر ہسیا، دُھر دا راگ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا جھولی پائیا۔ ساچا لیکھا دے دے سو، سو بہاوت تیری سرنائیا۔ تیرے جوگے گئے ہو، ہوکا دتا وچ لوکائیا۔ سرشٹی نالوں کر نرموہ، محبت اپنے نال جڑائیا۔ کوڑی کرپا لے کھوہ، سچ سچ اک ورتائیا۔ پورب جنم جے تیرے حُکے اندر کیتا دھروہ، مکھ مکھڑا

گئے بھوائیا۔ کلجگ انت تیرے چرن گول چھوہ، شہنشاہ دُرمت میل دھوائیا۔ انتر آتم نچ نیتر رہے رو، نیناں نیر نہ کھئے وھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ ساچا منتر سُنائے سوامی، صاحب سچ درڑائیا۔ شبد اگم انتریامی، آد جُگاد ویکھ وکھائیا۔ بودھ آگادھ دُھر دی بانی، تیر نرالا بان چلائییا۔ جس دا لیکھا چارے کھانی، اندج جیرج اُنہج سیتج دئے وڈیائیا۔ جس دا گیت چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری رہی سُنائیا۔ جس دا مارگ اٹھسٹھ پانی، تیرتھ تٹ رنگ رنگائیا۔ جس دا کھیل دو جہانی، نرگن سرگن کار کھائییا۔ جس دا مندر پد نر بانی، نرویر حُکم ورتائییا۔ سو صاحب ستگر ساچی دیوے اک نِشانی، ناؤں نرنکارا آپ درڑائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائییا۔ ساچا نام سچ سندیس، سدا اِکو وار جنائیا۔ جس نوں گاؤندے وشن برہما شو مہیشا، سُرپت اند کروڑ تیتیسا دھیان لگائییا۔ آد جُگاد جس دا لیکھا، جُگ چوکڑی ونڈ ونڈائییا۔ نرگن سرگن جو نِت نوت دھارے بھیکھا، گر اوتار پیر پیغمبر سچا حُکم سُنائییا۔ ناد شبد دُھن جس دی ہُنندے بھیتا، اپنا آپ آپ مٹائییا۔ اینھے اوتھے نرگن سرگن جو بندا کھیوٹ کھیٹا، بن ملاح اپنے کندھ بیڑا رہیا اُٹھائییا۔ جس نرگن نرکار نرکار گوہند بنایا بیٹا، پتا پُرکھ اکال نظری آئییا۔ سو پورب جنم دا پچھلا کرائے چیتا، چیتن ہو کے آپ سمجھائییا۔ لیکھ مکائے ماچھوواڑے سیجا، یارڑا ستھر آپ ہنڈھائییا۔ شبدی نام سمجھائے بن اکھان ویکھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائییا۔ ساچا نام سِخر چوٹی، محل اٹل آپ وکھائییا۔ جس گرہ جگے اِکو جوتی، دیوا باقی نہ کھئے رُشنائییا۔ جس دی سوچ کیسے نہ سوچی، سمجھ نال نہ کھئے سمجھائییا۔ جس دا لیکھا لکھے رَوَداس چمارا موچی، قلم کلمے نال ملائییا۔ شبد اِشارے نال سُرَت اُٹھائے سوتی، سُنٹیاں اکھ کھلائییا۔ جن بھگت بنائے اپنے گوتی، ورن برن ذات پات ڈیرہ رہیا ڈھاہیا۔ لکھ چوراسی وچوں ہیرے ویکھ مانک موتی، کوستک منیا ٹِگا مستک لائییا۔ دے وڈیائی وچوں کوٹن کوٹی، کوڑما اپنالے بنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا منتر اک سُنائییا۔ ساچا منتر سُنائے پرہہ، پرم پُرکھ دیا کھائیندا۔ اگلی پچھلی مٹائے حد، گھر اِکو اک وسائیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا جج، حُجرہ اور نہ کھئے وڈیائیندا۔ گرہ مندر ساچے سچ، سِنگھاسن سوہیا اِکو پائیندا۔ آتم پرماتم میلا بس، سوہنگ ہنسا رُپ وٹائیندا۔ ساچے سنتاں مارگ دس، مہا اپنی آپ سُنائیندا۔ پرم پُرکھ پرماتم ہو کے وس، آتم اپنے

رنگ رنگائیندا۔ مل کے دوویں گاؤندے جس، وید پُراں نہ صِفت صلاحیندا۔ دوہاں دی اِکو ہو گئی اکھ، آخر اپنا گھر وسائیندا۔ گرمکھاں
 دے کے پُورا حق، حقیقت سب دی جھولی پائیندا۔ آگے رہن نہ دیوے وکھ، واسطہ اپنے نال جڑائیندا۔ نام یدھانا سچا دس، دە دِشا حُکم
 سُنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو کر اکتھ، گھر ساچے سچ بہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنا منتر آپ
 درسائیندا۔ سوہنا منتر سوہنگ میلا، آتم پرما تم وجے ودھائیا۔ اِکو گھر وسے گرُو گرُو چِیلا، چِیلا گرُو پ وٹائیا۔ پت پریشور سجن
 سہیلا، سِری بھگوان ہوئے سہائیا۔ وسنہارا دھام نیولا، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا منتر اِک
 سُنائیا۔ ساچا منتر تیرا میرا، سوہنگ رُپ سمجھائیا۔ آون جاون چُکے جھیرا، لکھ چوڑاسی نہ کھئے بھوئیا۔ اندرے اندر گِڑے گیڑا، اُلٹی لٹھ
 بھوئیا۔ ساڈھے تِن ہتھ وسے کھیرا، ساچے بنک خوشی منائیا۔ نظری آئے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، سچ منتر اِک وکھائیا۔ ساچا منتر پرہ دا اِک، اِیکنکار دئے وڈیائیا۔ آتم پرما تم کرنا بت، برہم پاربرہم سہائیا۔ چرن پریتی جانا
 وک، کرتا قیمت لئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ ساچا نام گہر گمبھیر، سو پُرکھ زرنجن آپ
 جنائیندا۔ ہنگ برہم اِک تاثیر، دُوجا رُپ نہ کھئے درسائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پریم دی بنھے زنجیر، شرع وند نہ کھئے وندائیندا۔ امرت آتم
 بخشے سیر، ساچا نیر مکھ چوائیندا۔ جنم جنم دی بدل تقدیر، تدبیر اپنی آپ سمجھائیندا۔ چوٹی چاڑھ پھڑ اخیر، آخر اپنا میل ملائیندا۔ ہر
 بھگت انت ہوئے نہ کھئے دلگیر، دلبر اپنا سنگ وکھائیندا۔ لیکھ چُکائے شاہ حقیر، شہنشاہ اپنی گود اُٹھائیندا۔ سچ وکھا ستوادی تصویر،
 تصوّر اپنا آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا منتر نام درڑائیندا۔ ساچا منتر دسے درڑھ، وشواس اِکو اِک
 جنائیا۔ دیوے وڈیائی وچ لوکات پڑ، سوربیر سوہبا پائیا۔ اگلا کھیل جو رہیا چھڑ، چھیکڑ انت دئے کرائیا۔ کرے کھیل نیرویر نر، نراکار
 پھیرا پائیا۔ نو سؤ چرانوے چوڑکی لوکات آئی پھر، بن کے پاندھی راہیا۔ جن بھگت ملان آئی پر، پیا پریم شہنشاہیا۔ گرمکھاں انتر آتم
 گول ناہی پھل جائے کھڑ، پنکھڑیاں سوہنا رنگ وکھائیا۔ شبد ملانواں گھر تھر، دعوا اِکو اِک جنائیا۔ صاحب سرنائی جس دا پریم نال

جھکیا سر، سو سر کر کے گیا لوکائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم گن ندھان کرے مہر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ناؤں رکھا کے سنگھ شیر، سوہنگ بھکت بھگونت روپ وٹائیا۔

☆ ۷ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بیبی گيجو دے گرہ پنڈ کٹھیالی ☆

گرمکھ آتم نام رنگ، آد جگاد دھیان لگائیا۔ کریا کر سورے سرہنگ، پارہم تیری سرنائیا۔ دھن آتمک وجے ناد سنے اگئی چھند، دھر دی دھار دے سمجھائیا۔ پنج تت کایا چولی چڑھ رنگ، ڈرمت میل دھوائیا۔ سچ سرور نہاؤنا گنگ، امرت اکو اک وکھائیا۔ جنم کرم دا کٹ پھند، لکھ چوراسی گپڑ چکائیا۔ بھيو کھلا ہنگ برہم، پڑدا اوہلا پرے ہٹائیا۔ ساچا دینا نجانند، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد پرمانند وچ سمائیا۔ جن بھکت کہے پرہ تیری اوٹ، نت نوت دھیان لگائیا۔ نام نگارا لا چوٹ، شبدي ڈنک وجائیا۔ کوڑی کریا کڈھ کھوٹ، جوٹھ جھوٹھ کر صفائیا۔ سچ پرکاش بخش نرمل جوت، نورو نور نور رُشنائیا۔ لیکھا چکے چنتا سوگ، غمی غم نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا نام سندیسہ ست سلوک، سوئی سرتی لے اٹھائیا۔ لہنا دینا چکائے لوک پرلوک، بخشے سچ سچي سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہو سہائیا۔ جن بھکت کہے پرہ بخش ساتھ، سگلا سنگ نہائیا۔ پورب لہنا ویکھ ماتھ، مستک کھوج کھوجائیا۔ سچ پدارتھ دے دات، نام امولک جھولی پائیا۔ کوڑی کریا مٹے اندھیری رات، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ آتم پرماتم بنے ساک، سجن اک اکھوائیا۔ بند کوڑی کھول تاک، بجر کپائی ڈیرہ ڈھاپیا۔ امرت جام پیا پُرکھ ابناش، ابناشی اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھيو ابھیدا دے کھلائییا۔ گرمکھ کہے پرہ تیرا درس، نج نیتر نظری آئییا۔ جنم کرم دی مٹے حرص، اگلا پچھلا پندھ ربن نہ پائیا۔ لیکھا چکے عرش قُرس، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دبائیا۔ رحمت کر کے ترس، مہر نظر اک اٹھائیا۔ امرت سپر دھر دی دھار برکھ، میگھ اکو روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا بھيو دس اسچرج، اچرج لپلا دے وکھائیا۔ جن بھکت کہے پرہ کھول پڑدا، دئی ربن کھئے نہ پائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر مردا، مر جیوت روپ لے وٹائیا۔ ترے گن آگنی سڑدا، تتوت نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرے

پوڑے بن تیری کِریا کوئی نہ چڑھدا، پاندھی پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ بھيو کھُلا اپنہ گھر دا، گھر گھر وچ ہيوے رُشنائیا۔ جتھے دپیک جوت اگمی
 بلدا، تیل باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ صاحب سلطان سچ سینگھاسن اکو ملدا، شہنشاہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ویکھئے کھیل محل اٹل دا، درگاہ ساچی
 وجے ودھائیا۔ لیکھا چُکے جل تھل دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر میلا لینا ملائیا۔ جن بھگت کہے پرہ تیرا ملاپ،
 لوکھات اکو نظری آئیا۔ آتم پرما تم دسنا جاپ، دو جی جگت نہ کھئے پڑھائیا۔ کوڑی کِریا میٹنا روگ سنناپ، ہوے ہنگتا دُور کرائیا۔ نرگن
 سرگن دینا ساتھ، سگلا سنگ وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو ہووے پاٹھ، پوجا سمرن جوگ ابھياس دینا سمجھائیا۔ کلجگ مٹے
 اندھیری رات، کوڑا ماوس ڈیرہ ڈھابیا۔ محل اٹل ساڈھے تے ہتھ مندر کرنی سچی بات، باطن اپنا حال سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، درگاہ ساچی دینا وکھائیا۔ جن بھگت کہے پرہ میرے دیال، دین تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سچ دوار تیرا دھرمسال، چرن کول
 اکو نظری آئیا۔ جتھے لیکھا چُکے کال مہاکال، بھے بھیانک روپ نہ کھئے وکھائیا۔ ترے گن مایا تھے جنجال، پنچم پنچ نہ کھئے لڑائیا۔ نام پدارتھ ملے
 مال، وست اموک اک ورتائیا۔ گرمکھ گرسکھ بنا اپنے لال، لالن اکو رنگ چڑھائیا۔ شبد اگمی وجے تال، انحد نادى ناد سُنائیا۔ آکے
 ویکھ مُریدان حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ جگ نیترین چاروں کُنٹ تھکے بھال، دہ دشا روپ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، گھر مندر میلا لینا ملائیا۔ جن بھگت کہے پرہ تیری آسا، اکو اک اوٹ تکائیا۔ آتم پرما تم سچ بھرواسا، دُھر دی دھار جنائیا۔
 لکھ چوڑاسی ویکھیا کھیل تماشا، جیرج اندج اُتہج سیتج پھیرا پائیا۔ نت نوت مات گرہ ہندا رہیا واسا، جوں اجونی روپ وٹائیا۔ نر نرنکار
 تیرا ملیا نہ کوئی ساتھ، سنگی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھکی پوجا پاٹھا، سِل پوجس پابن سیس نوائیا۔ آتم پرما تم سچ
 جوڑے کوئی نہ ناتا، برہم پاربرہم نہ کھئے ملائیا۔ دھرم رائے دا لیکھا چُکے نہ وچوں کھاتہ، خالص روپ نہ کھئے وکھائیا۔ ذات پات جھگڑا چُکے نہ
 لوکھاتا، اوچ نیچ پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی منزل دے سمجھائیا۔ ساچی منزل دس ایک، ایکنکار
 تیری سرنائیا۔ دو جہاناں ملے ٹیک، برہمنڈ کھنڈ بھيو رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم کر بییک، بڈھی کاگ وانگ نہ کھئے کُرائیا۔ ترے گن مایا نہ
 لگے سیک، تتو ت نہ کھئے جلائییا۔ گھر سوامی ویکھ سیج، سوہنی سہنجنی اکو اک وچھائیا۔ جوتی جلوہ دے تیج، نورو نور کر رُشنائیا۔

امرت آتم برس میگھ، بوند سواتی مکھ چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ہو سہائیا۔ جن بھگت کہے پرہ میرے ٹھاکر، جُگ جُگ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجُگ اتم ڈُونگھا ساگر، جیو جنت ترن نہ پائیا۔ سُرُپیر دِسے نہ کوئی بہادر، سادھ سنت بیٹھے مکھ چھپائیا۔ پلا پھڑائے نہ کریم قادر، کرتا سنگ نہ کھئے نہیائیا۔ در درویش تیرے عاجز، بندگی بندنا وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، من سازش دے ہٹائیا۔ جن بھگت کہے پرہ آسوامی، نیتر نین دھیان لگائیا۔ آد پُرکھ انتریامی، گھٹ گھٹ بیٹھا سوہیا پائیا۔ گرمکھ گرسکھ سگھڑ سچجی تیری رانی، چاروں کُنٹ بیٹھی راہ تکائیا۔ امرت آتم بخشیں ٹھنڈا پانی، اگنی تت بُجھائیا۔ بودھ آگادھ شبد اناد سنا بانی، تیر نرالا انیالا آپ چلائییا۔ چوٹھے جُگ لیکھا چُکے چارے کھانی، چاروں کُنٹ اکو رُپ نظری آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آتم پر ماتم ملے ہانی، گھر ساچی خوشی وکھائیا۔ گرمکھ کہے پرہ سجن سہیلے، سچ تیری سرنائیا۔ جنم کرم دے وچھڑے میلے، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ ایکا رنگ گُرُ گُرُ چیلے، چیللا گُرُ رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشے سچ سچئی سرنائیا۔ دیوے سرنائی صاحب ست، ست ستوادی دیا کھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں رکھ، ہرجن اپنے رنگ رنگائیندا۔ نرگن سرگن درسائے پرتکھ، سوچھ سرُپی آپ پرگٹائیندا۔ جنم کرم دا دے کے حق، حقیقت سب دی جھولی پائیندا۔ دُھر دا مارگ اکو دس، منتر سچ سچ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنے ملن دی کھول کے اکھ، آخر اپنا میل ملائیندا۔

☆ ۷ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بیبی چنو دے گرہ پنڈ خوشی پُر ☆

لیکھا کڈھ رِوداس چہار، پُورب لہنا ربیا جنائیا۔ کرم جنم دا جو کھار، کہانی اکتھ وڈیائیا۔ سچ دوار کر نِسکار، درگاہ خوشی منائیا۔ شبدان وچ کیتا آدھار، اکھراں وچ سمجھائیا۔ سدھراں وچ پیار، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ جنم وچوں جنم بدل سنسار، مانکھ نار رُپ پرگٹائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، بیہو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ پرم پُرکھ سچ شہنشاہ شاہ پاتشاہ سچئی سرکار، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا چائیں چائینا۔ رُوداس کڈھ اوہ کِتاب، جس دا اکھّر نظر کِسے نہ آئیندا۔ پرِم پُڑکھ دے ہتھ حساب، انکڑیاں وچ نہ کھئے سمجھائیندا۔ محل اٹل ٹکا کے اُچ محراب، محبوب اِکو ویکھ وکھائیندا۔ جس نٹوں گر اوتار پیر پیغمبر کرن آداب، سجدہ سیس سرب جھکائیندا۔ سو دیونہارا سچ خطاب، مخاطب ہو کے آپ سُنائیندا۔ دو جہاناں بن احباب، محبوب اِکو کھیل کرائیندا۔ نرگن سرگن پکڑے واگ، ڈوری تند بندھائیندا۔ لوکھات جگاونہارا چراغ، جوتی جاتا جوت رُشنائیندا۔ جنم کرم دا دھوونہارا داغ، امرت آتم جام پيائیندا۔ ہنس بناونہارا پھڑ پھڑ کاگ، کاگوں ہنس آپ اُڈائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیندا۔ رُوداس چار کھول گنڈھ، پُورب لیکھا رہیا سمجھائیا۔ سچ دوارے دات جو دتی ونڈ، دانہ اِکو اک مکھ لگائیا۔ پنجاں پے گئی ست دوارے ٹھنڈ، اگنی تت بُجھائیا۔ پرِم پُڑکھ ہو بخشنند، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ جس دی صفت کرے نہ بتی دند، رسنا جہوا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ آتم پرماتم دے اند، نام خُماری اِک چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار دیا کھائیا۔ رُوداس کہے میں کی دساں، کہانی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جنم جنم میں ویکھاں اکھاں، نج نیتر لوچن کر رُشنائیا۔ لہنا دینا چُکائے ہتھو ہتھا، جگت اُدھار نہ کھئے رکھائیا۔ پرِم پیار اندر جس پرِم پُڑکھ پرماتم تیرے چرن گول ٹیکیا متھا، تس مستک لیکھ دتا بدلایا۔ پرِم پیار اندر جو در دوار ڈھٹھا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ نانا توڑ کے تت اٹھاں، برہم مت اِک سمجھائیا۔ سچ سُنجنی دے متا، مطلب اپنا اِک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان کھیل رچائیا۔ رُوداس کہے تیرا کھیل اپار، پرِم سمجھ کھئے نہ آئیا۔ میں ویکھدا رہیا سدا جُگ چار، چوکری تیرے نال ہنڈھائیا۔ تُوں نرگن رُوپ نراکار، میں سرگن پنج تت سمجھ نہ پائیا۔ تیرا اتتر پرِم پیار، منتر اِکو اِک سمجھائیا۔ جے پچھلا تیرا درس دیداری اِک کہار، چاراں وچوں چوتھے جُگ خوشی منائیا۔ پنچم میلا وچ سنسار، وڈ سنساری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گھر آسا گرہ ترشنا من منسا ہوئے روگ نوار، نورتی پرکرتی اِکو در بہائیا۔ آتم درسی دے دیدار، عرشی فرشی پنڈھ مکائیا۔ اُس دا لیکھا کیا کوئی لکھ بن لیکھار، جس کاتب بنیا بے پرواہیا۔ مجلس لگائے سچ دربار، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ قاصد بھیج شبد بلکار، بلدھاری اپنا حُکم سُنائیا۔ جُگ وچھڑے جگ میلے میلنہار، ملنی جگدیس آتم پرماتم آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، ست

ست تیری سرنائیا۔ ویکھ رَوَداس دُھر دی دھار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں سنگ میرا پیار، پرم پُرکھ آپ درڑائیندا۔ ستجگ
 تریتا دواپرکجگ ویکھاں وارو وار، نت نوت ویس وٹائیندا۔ چھپر چھن مندر مسجد شودوالے مٹھ وسان باہر، کاغذ قلم بند نہ کھئے کرائیندا۔
 برہمنڈ کھنڈ جیرج اندج اُتہج سینج جوتی نور کر اُجیار، نرگن سرگن سرگن نرگن نور پرگٹائیندا۔ گرمکھاں گرسکھاں لہنا دینا پورب کرم
 وچار، قرضہ مقروض سب دی جھولی پائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پُکار، گر اوتار پیر پیغمبر، کوک کوک سُنائیندا۔ جنہاں دا مٹر
 پرم پُرکھ پرماتم بنیا سانجھا یار، سگلا سنگ ایتھ اوتھ دو جہاں آپ نبھائیندا۔ اوتھ کی کرے رَوَداس چار چمریٹا، کھیوٹ کھیٹا اکو ویکھ
 پتا پوت بیٹا، گھر ساچے سوہیا پائیندا۔ ابناشی کرتے بن لیکھ لیکھاں مینوں آیا جیتا، چیتن سرتی تیرے نال ملائیندا۔ جس ویلے اک اک دانہ
 کیتا بھیٹا، وست امولک جھولی پائیندا۔ اوس ویلے پچھلا مکیا لیکھا، اگلا لیکھا تیرے نال جڑائیندا۔ نت نوت تیرا بھگت ادھارنا ٹھیکا، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، گرہ مندر منگ منگائیندا۔ ابناشی کرتا کہے سچ رَوَداس، روی اکو اک جنائیا۔
 نت نوت میں سنتاں پاس، بھگتاں میلا سہج سُبھائیا۔ جنم جنم دی پوری کراں آس، کرم کرم دا روگ گوائیا۔ گھر دیوا باقی کر پرکاش، اندھ
 اندھیار دیاں مٹائیا۔ منڈل منڈپ بہہ کے پاواں راس، نرگن سرگن گوپی کاپن نچائیا۔ ایہو میرا آد جگاد کھیل خاص، خواہش جن بھگتاں
 نال رکھائیا۔ اپنا ناؤں رکھ پُرکھ ابناش، ابناشی ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا لیکھ
 ربیا لگائیا۔ لیکھا لگے گول چرن، چرن گول ملے وڈیائیا۔ جن بھگتاں کھولے ہرن پھرن، نیتر لوچن اک زُشنائیا۔ لہنا چُکے مرن ڈرن، لکھ
 چوراسی پھند کٹائیا۔ ستگر پوڑے ساچے چڑھن، ادھوچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ انتر آتم ڈھولا پڑھن، سوہنگ راگ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دے وڈیائی اُپر دھرنی دھرن، دھول اپنے لیکھ پائیا۔ رَوَداس کہے کی بات سچ، کہانی تیری تیرے وچوں
 نظری آئی۔ میں ویکھاں اوس اکھ، جس اکھ تیرا میل سہج سُبھائیا۔ کوٹن کوٹ وار کایا کھیڑا ہویا بھٹھ، جگت اگنی تت تپائیا۔ تیرا دوارا
 ہر نرنکارا کیسے نہ دسیا ہس، خوشیاں نال راہ نہ کھئے پائیا۔ نو دوارے سرشٹی رہی نچ، درشٹی ایشٹ نہ کھئے جنائیا۔ کایا ماٹی بھانڈا ویکھ
 کچ، کوڑی کیریا بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ جنہاں اُپر کیریا کرے آپ سمرتھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا

دُھر دا ور، در ٹھانڈا نظری آئیا۔ سُن رَوَداس روی کر دھیان، ہرِ کرتا آپ جنائیندا۔ جنہاں نوں پچھلے جنم دتا گیان، شبداں نال سمجھائیندا۔ تنہاں پرِم پُرکھ پرہہ ملیا آن، آپ اپنی گود بہائیندا۔ آگے چُکی جم کی کان، جھگڑا رائے دھرم نہ کھئے تکائیندا۔ تنہاں مانَس جنم لیکھے لایا آن، مانَس جنم مٹکھ اپنا رنگ رنگائیندا۔ کِریا کر سِری بھگوان، بھگوان اپنا گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، پتران نالوں پتا سُبجان، جس دا ناؤں سدا مہربان، نگاہ بان اک اکھوائیندا۔

☆ ۷ ساون ۲۰۲۱ پکرمی بابو پُر ☆

کریا کر پت پاون، کِریال تیری شرنائیا۔ وشن برہما شو دھیان لگاون، نیتِ لوجن نین اکھ کھلائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوار دھیاون، چرن گول ڈھیہ پئے سرنائیا۔ کروڑ تیتیس سُرپت گاون، گن گندھرب اپنا راگ الاٹیا۔ بھیو ابھید جنا دُھر دے باون، بل دھاری تیری اوٹ رکھائی۔ جُگ چوکڑی جن بھگت بندا رہوں ضامن، دو جہاناں ہوئیں سہائیا۔ جس دا رَوَداس نال بندھایا دامن، دامنگیر ہو کے ویکھ وکھائی۔ بھونڈیاں بھونڈیاں لوکھت وار تہت ویکھ کے آیا ساون، ست ستوادی اپنا پھیرا پائیا۔ جنم کرم دا وچھڑیا نال ملایا باہمن، برہم و دیا اک سمجھائی۔ کوڑی کِریا مٹے اندھیری شامن، شانت رُوپ نہ کھئے وٹائی۔ ساچا کلمہ دس کے کلامن، کایا کعبے کیتی رُشنائیا۔ دُھر دا چپایا رام رامن، رمیا اپنا رنگ وکھائی۔ بھیو کھلایا دُھر دے کابنن، بنسری ساچی سچ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، لہنا دینا دئے مکائی۔ لہنا دینا دے بھگوت، ہتھ تیرے وڈیائی۔ کھیلے کھیل جُگا جُگنت، چوکڑی اپنی دھار چلائی۔ بھگت ادھاریں پیج سواریں سنت، گرمکھ گرسکھ گود بٹھائی۔ میل ملاویں آتم پرما تم نار کنت، سیج سہنجی سوہیا پائیا۔ ناؤں نرنکارا دسیں اپنا منت، منتو اکو وار سمجھائی۔ نت نوت بنائیں بنت، گھڑن بھنہار سمرتھ تیری وڈیائی۔ لیکھا جانے جیو جنت، لکھ چوراسی کھوج کھوجائی۔ جیوت جیوت جگ آیا انت، انتشکرن رہیا گر لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ مہر نظر اٹھا کے تک، تقویٰ تیرا نظری آئیا۔ حقیقت وچوں کڈھ اپنا حق، لاشریک رحمت سچ کھائی۔ جُگ چوکڑی وینہدیاں وینہدیاں گئے تھک، تھکاوٹ بیٹھی

ڈیرہ لائیا۔ تیرا روپ ست سرُپ کسے نہ آیا ہتھ، مہندی رنگے رنگ سوہا کھئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا بئی دند سُنیا تیرا جس، صفت وید پُران رہے جنائیا۔ ساچے نیتر دُھر دے لوچن ملیا میل نہ اگتی اکھ، آخر چوٹی منزل پڑدا کھئے نہ لاییا۔ سچ پریم مارگ دس، دہ دشا ناتا دے ٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا دینا جھولی پائیا۔ لہنا دینا جھولی پا، غریب نواز تیری اک سرنائیا۔ پُورب جنم دے وچھڑے جھولی رہے ڈاہ، دوئے دوئے نو نو نمسکار اک کرائیا۔ سچ سوامی سچ دوارے ساڈا اک گواہ، شہادت دیوے نام بھگنائیا۔ جس توں پچھلے جنم رُوداس چہارا کہہ کے رہے بُلا، پاٹے چیتھڑ نظری آئیا۔ کلجگ اتم آیا ویس وٹا، چولا پنج تت ہندھائیا۔ گھر ٹھاگر سوامی ملیا آ، گہر گمبھیر ہویا سہائیا۔ تن سریر لیکھے لا، شرع زنجیر دتی کٹائیا۔ شاہ حقیر اکو گھر وکھا، پڑدا اوبلا دتا مٹائیا۔ جلوہ نوری درس وکھا، حرص ہوس دوویں دتے مٹائیا۔ ساڈے اُتے تیری رحمت نال ترس رہیا کہا، کوچھے کھلے ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکرئی تیری سچئی لگے صلاح، صاحب تیری صفت تیرے وچوں نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہو سہائیا۔ ہو سہاک صاحب مہربان، محبوب تیری اوٹ تکائیا۔ چوڈاں لوک بیوئے حیران، برہمنڈ کھنڈ بیٹھے نین شرمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دین بیان، دُھر دا لیکھا بن لیکھیوں رہے سمجھائیا۔ لہنا تھے شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن ناتا گئے ٹرائیا۔ ساچا مندر دے تیرا اک مکان، منزل ظاہر بے پرواہیا۔ جس گھر وسے آپ محبان، بیدواپنا ڈیرہ لائیا۔ تس دوارے سچ سلام، سپس جگدیس اک جھکائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ آن، چوڈاں طبق دین دُہائیا۔ ساچا سبق سکھاؤنا اک مہربان، محبت اپنی نال بندھائیا۔ نیتر رو کے کہے قرآن، کایا گرہ دئے سمجھائیا۔ صدق صبوری سچ ایمان، امانت دُھر دی لئے بنائیا۔ جنم کرم دے سدا غلام، فرماں بردار ہو کے سیو کھائیا۔ تُوں شہنشاہ امام، پاتشاہ اکھوائیا۔ تیرے ہتھ دو جہاناں نظام، ثوبت اپنی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سنڈیشہ دے پیغام، دُھر دا لیکھا دے جنائیا۔ دُھر دا لیکھا دس یار، ہر کرتے تیری اوٹ رکھائیا۔ جگ چوکرئی بیتے وچ سنسار، سنساری ہو کے کھیل وکھائیا۔ کاتب ہو کے بندا رہوں لیکھار، قلم شاہی ونڈ ونڈائیا۔ ناداں وچ بولدا رہوں جیکار، راگاں وچ اپنا نام صلاحیا۔ برہماداں وچ دسدا رہوں نرگن دھار، آکاش آکاشاں اُپر نرگن جوت نور رُشنائیا۔ داساں اندر ہندا رہوں غمخوار، خوشی غمی اکو رنگ رنگائیا۔ پچھلا لیکھا ویکھ رُوداس سجن میت

مُرار، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیا۔ جگت بھگتی بھگت یار سچ کہار، یاری چاروں نال بندھائیا۔ لہنا دینا اگم اپار، کاغذ قلم لکھ نہ سکے شاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، وار تہت آپ وچار، گھڑی پل تیرے حصے آئیا۔ گھڑی پل ویکھ منٹ، وقت تیرے وچ سمائیا۔ جس دا لہنا آد جگادی اک اٹ، مٹی گارا دئے وڈیائیا۔ بن اکھراں رُوداس دی کڈھ کے ویکھ چٹ، چٹ لیکھی دُھر درگاہیا۔ جس دے ساتھی دی سب نون رہے کھچ، بھجیا آوے واپو داہیا۔ نرگن ہو کے وڑے وچ، نیتز نین درس کھئے نہ پائیا۔ جگت کسیرا کوڈی کہندے رچ، موئی تند سگنن نال بندھائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم مت، مت پیرا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم کرے ست، بتکاری پھیرا پائیا۔ جنم کرم دا لیکھا لئے نچٹھ، ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سنمکھ نور ظہور کرے رُشنائیا۔ مانس جنم جگت جیو جہان لئے جت، جگت اپنی دئے سمجھائیا۔ کوڑی کیرپا لاه کے وکھ، امرت آتم جام پیائیا۔ جدھر ویکھے اودھر پئے دس، چار کُنٹ دہ دشا اپنی اکھ کھلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ ست کہے میں آیا، ساون رنگ رنگائیا۔ میرا مالک داتا دایا، دو جہاناں والی بے پرواہیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جس نے کھیل رچایا، وشن برہما شو سیو لگائیا۔ نرگن سرگن جس ونڈ ونڈایا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پرکاش جوتی نور کرے رُشنائیا۔ ترے گن مایا پنج تت جس حکم ورتایا، لکھ چوراسی گنڈھ پوائیا۔ آتم پرما تم جس سنگ نبھایا، گر اتار پیر پیغمبر شبدی ناد سُنائیا۔ کاگد قلم جس لیکھ لکھایا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کرے پڑھائیا۔ سچکھنڈ دوار جس آسن لایا، چھپر چھن نہ کھئے جُھپائیا۔ تھر گھر ساچے ست دُلا را اک وسایا، شبدی پوت دئے وڈیائیا۔ جگ چوکرئی جس بھگتاں بھگون ہو کے درس وکھایا، نیج نیتز نور کر رُشنائیا۔ رُوداس چہار جس حکم ورتایا، دُھر سندیشہ آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ ویکھ لیکھ پُرکھ سمرتھ، داتے تیرے بتھ وڈیائیا۔ تیری مہما صفت گائے جس، ڈھولا ناد اک سُنائیا۔ سچ سرنائی چرن گول جائے وس، وصل اکو اک وکھائیا۔ آتم کرے پرما تم پکھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لہنا دینا جھولی پائیا۔ رُوداس کہے پرہ مار جہات، جھاک اپنی اک وکھائیا۔ پھڑ اپنی قلم دوات، تیرا لیکھا لکھیا مُک نہ سکے رائیا۔ کر کیرپا چرن پریتی بخش نات، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے ساچی دس گاتھ، دُھر دا راگ اک سمجھائیا۔ پورب جنم جنہاں بخشی دات، تنہاں ویکھ

چائیں چائیا۔ میں وی اوہناں آیا آکھ، سچ سندیشہ اک سُنائیا۔ جس ویلے پرگٹ ہووے میرا پُرکھ سمراتھ، لوکھات پھیرا پائیا۔ بن بھگتی بندگی اوبدے نال ملن دی دساں جاچ، ہوئی ہوئی اکو نام درڑائیا۔ اوہ پتن تیرے بیٹھے گھاٹ، بہار اپنا سرب اٹھائیا۔ تیرے نالوں وچھڑی تیری ذات، اتم تیرا راہ تکائیا۔ کایا ماٹی پنج تت پاؤندا رہیا وفات، مڑھی گور اگنی ہون جلائییا۔ جگ چوکری پچھوں بہاگاں بھری بھڑی سہنجی آگئی ساون رات، ست ست خوشی منائیا۔ تیرے نام دی کتھا کہانی نہ کوئی جگت دے بات، باطن پڑدا دے کھلائییا۔ ٹوں پُرکھ اکال تینوں گوبند منیا باپ، کیوں، گوبند گر اکو سیس نوائیا۔ جوں بہاوے پت لینی راکھ، رکھیا کرنی ہر گھٹ تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لہنا دینا جھولی پائیا۔ لہنا دینا پاوے مول، مالک داتا بے پرواہی دا۔ تیرا بھگتاں دسیا سچ اصول، اوتھے لیکھا نہیں کسے گواہی دا۔ ٹوں داتا نر ہر نرائن کنت کنتوئل، نانا تھے دھی جوائی دا۔ تیرا پریم پیار آگئی برسے پھول، دوس رین اکو رنگ رنگائی دا۔ ہوں بالک در گئے بھول، ٹوں مہربان بخشش رحمت وچ رحمان اک صلاحی دا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرا منگ منگائی دا۔ بھگوان کہے کی آیا وقت، جس دی اڈیک دو جہان لگائی دا۔ روداس کہے ہن کچھ نہیں فرق، فیصلہ ہویا بے پرواہی دا۔ جن بھگت منگن تیرا درس، لیکھا نہیں کوئی پچھے گناہی دا۔ مہربان ہو کے امرت میگھ برس، لہنا چکے اگن تت تپائی دا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، در ٹھانڈا گھر ساچا منگ منگائی دا۔ روداس کہے سُنو یارو، پچھلی کتھا سُنائی دا۔ مانس منکھ مرد چار کھارو، فرد لیکھا بے پرواہی دا۔ پورب لہنا گھر وچارو، پڑدا چکے شہنشاہی دا۔ کلجگ انت چار گنٹ اندھیارو، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کھیلے کھیل اگم اتھاہی دا۔ کھار کہن دسیں کی، سمجھ وچ نہ آئییا۔ کدی ماییاں دے پتر کدی ماییاں گھر بنے دھی، دھی جوائی نال پرنائیا۔ روداس کھڑا لیکھا ساڈھے تن ہتھ سین، جو سینتل دھار دے وائیا۔ جس سہارے جگ جیون لئیے جی، جگت جوگ اک درڑائیا۔ نام ندھان امرت رس لئیے پی، پیالہ تیرے ہتھ ویکھیے سچ صراحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر دا میل لئیے ملائییا۔ روداس کہے سُنو بچے، پچیاں وانگ سمجھائییا۔ تسیں اوہناں نالوں اچھے، جیہڑے اچھے بن کے بیٹھے پرہو بھلائییا۔ ٹہانوں ڈھالیا اوس سنجے، جس سنجے دا بھگت بھگوان مل کے خوشی منائیا۔ بے شک پچھرہ گئے بھانڈے کچے، آگے

گھمیار ملیا بے پرواہیا۔ مات گربھ کسے تپنا نہ پئے بھٹھے، اگنی آگ نہ کھئے جلائیآ۔ پچھلے جنم دے سارے کر اکٹھے، اکتڑ اکو گھر وکھائیآ۔ پریم پریتی نال رتے، رتی رت لیکھے پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر مندر بہہ کے پردے وسے، ہر جو اپنا ڈیرہ لائیآ۔ کہار کہن سچ دی گل، زوی سانوں دے سمجھائیآ۔ تیرا پرہو پچھے کدا آیا ول چھل، اچھل چھل دھاری نظری آئیآ۔ جے جنم بدل کے لوکات دتا گھل، تن ماٹی خاک سوبھا پائیآ۔ کی تیرے ملن دا سانوں دیوے پھل، رس امرت اک چکھائیآ۔ روداس کہے اوہ بیٹھا نہچل دھام اٹل، سچکھنڈ نواسی سچ دوارے سوبھا پائیآ۔ کلجگ انت سیدھا ہویا بھگتاں ول، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیآ۔ جو میرے سنگ گیا رل، تنہاں ملن آئے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا سب دی جھولی پائیآ۔ کہار کہن کی لیکھا دیندا، دیونہار پھیرا پائیآ۔ کہ ایویں رسنا جہوا کہندا، بالک بالیاں وانگ ورچائیآ۔ روداس کہے میرا پرما تم ہر گھٹ وینہدا، گھر بیٹھا سوبھا پائیآ۔ نانا ویکھے دھر دے نیہں دا، لگا نیہں نہ کھئے ٹڑائیآ۔ کرے کھیل پتر پیو دا، پتا پُرکھ اکال ویس وٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دے لیکھے ربیا چکائیآ۔ اودھروں لیکھا ویکھ چکدا، براہمن ربیا سمجھائیآ۔ روداس مینوں کیوں نہیں پُچھدا، کیوں بیٹھا مکھ جُھپائیآ۔ میں وی پیاسا اوسے دی ترشنا بھکھ دا، جس توں کہندے بے پرواہیا۔ خوشی غمی وچ کدے نہ رُسا، دُکھیاں نال اپنا درد ونڈائیآ۔ میں وی نانا جڑاؤندا اوبدے نال پیو پُت دا، پتا اکو اک پُرکھ اکال بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا دینا اک ور، در ٹھانڈا نظری آئیآ۔ روداس کہے اٹھ پنڈت، تینوں پاندھے دیاں سمجھائیآ۔ جس دوارے سارے منگت، خالی جھولی رہے بھرائیآ۔ جس دے ونجارے جیرج انڈج، اُتُبھج سینج ہٹ چلائیآ۔ جس دے نگارے برہم برہمنڈپ، برہمانڈ کرن شنوائیآ۔ سو صاحب ستگر ویکھن آیا جگت کنارے، کلجگ کندھے پھیرا پائیآ۔ پورب جنم جنہاں توں دتے لارے، اشاریاں نال سمجھائیآ۔ جنہاں دا لیکھا نال چھیارے، روداس کرے کڑمائیآ۔ پھڑ کے باہوں پار اتارے سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ نہ کوئی ویکھے ویاپے کوارے، دوہاں اکو رنگ رنگائیآ۔ توں وی تگ اوس دے چرن گولارے، جتھے ملے مان وڈیائیآ۔ نو نو جنم پیتے وچ سنسارے، سنسار ساگر پار نہ کھئے کرائیآ۔ جینودیاں جگ کوئی نہ مارے، مریاں جیوت روپ نہ کھئے وٹائیآ۔ ساچا میل ملے نہ نر نرنکارے، نراکار نہ کھئے سمجھائیآ۔ ست ساون دی اوہ سہنجنی زین جس راتی روداس

دوارے پر بہ دتے سچ بہنڈارے، کینکا کینکا دانہ دانہ اک ورتائیا۔ اوسے ویلے رسنا بولے سارے جیکارے، ٹونہی ٹونہی راگ الاٹیا۔ تڈھ بن دوجا نہ کھئے مٹر پیارے، سجن سنگ نہ کھئے درسائیا۔ روداس کہنا نال اشارے، ایہو بے پرواہیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چارے، چوکرے بیٹھی سیس نوائیا۔ وشن برہما شو جس دے در پنہارے، پیسن پیس کے سیو کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے نام دے لاؤندے جیکارے، جے جے کار کر سنائیا۔ سو صاحب سوامی ونڈن آیا اپنی وست اپارے، امولک ٹھاڈی جھولی پائیا۔ ہن تسیں بن کے جگت کہارے، جگت ڈولی کندھ اٹھائیا۔ کلجگ انت پُرکھ ابناشی کرپا دھارے، نرگن زرویر ہٹے سہائیا۔ کھیوٹ کھیٹا بن وچ سنسارے، بیڑا اپنے سیس اٹھائیا۔ ٹھگ براہمن نال تارے، براہمنی نیناں راہ تکائیا۔ کوئی ڈبے نہ وچ منجھدھارے، آدھ وچکار نہ کھئے سٹائیا۔ جس پھڑیا تِس لائے پار کنارے، نیا نوکا اپنے نام چڑھائیا۔ جس دے ہتھ نہ آئے کسے ونجھ مہانے، سمنڈ ساگر بیٹھے راہ تکائیا۔ سو صاحب جن بھگتاں لائے اوس ٹکانے، جس گھر ٹکا لگے سچے شہنشاہیا۔ اپنے چڑھائے ست بانے، بان شبد روپ وٹائیا۔ گرمکھاں سدا سہیلا کھڑا رہے سرہانے سر پاؤں اکو رنگ رنگائیا۔ بھل نہ جائے ویکھ بالے نڈھے، جگت انجانے، سگھڑ سیانے آپ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساون سوہنا رنگ وکھائیا۔ ساون کہے میری بہنڑی زین، ست ستوادى دتی وڈیائیا۔ ساچی سخیاں آئی کہن، سندیسہ اک سنائیا۔ جگت اٹھو ویکھو میری بہن، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ جس نوں ابناشی کرتا سارے کہن، کہہ کہہ راگ الاٹیا۔ سو پچھلا لیکھا گرمکھاں آیا دین، دے دے خوشی منائیا۔ ساچے سنتاں بن کے ساک سین، ناتا جوڑے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ بہنڑی زین کہے میں آئی دسن، ساول سندر روپ وٹائیا۔ گرمکھاں ہردے آئی وسن، دور ڈراڈا پندھ چکائیا۔ منمکھاں کولوں آئی نسن، پیریں پانہی نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ بہنڑی زین کہے سنو جن بھائی، بھگتاں ملے مان وڈیائیا۔ ویلا رکھو یاد جس ویلے گوبند بوٹا پٹیا کابی، کلمہ نبی سارے بیٹھے بھلائییا۔ کلجگ جڑ دتی اکھڑائی، بچے نیہاں ہیٹھ دبائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال نال کیتی سائی، ماچھوواڑے سیج ہنڈھائیا۔ تیری میری نہ ہٹے جدائی، جدا انگ نہ کھئے جنائیا۔ پُرکھ اکال دتا سمجھائی، شبد سندیسہ اک الاٹیا۔ میرا نور تیری رُشنائی، دو جہاناں نظری آئییا۔ میرا ناد تیری شنوائی، تیرا شبد میری

وڈیائیا۔ تیرا مندر سوہا اکو پائی، ساڈھے تین ہتھ ویکھے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیسہ اک جنائیا۔ بہنڑی زین کہے میری سجن سئیو، شاہ ساچا دیاں ملائیا۔ جس دی پکڑی بھگت کبیر بئیو، بازو اپنی بغل ٹکائیا۔ جس دا لیکھا کیسے حساب کتاب نہ آوے وہیو، کاغذ قلم نہ دیوے گواہیا۔ جو پار کراوے چاڑھ کے ساچی نام نیو، نوکا اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بہنڑی زین رنگ وکھائیا۔ بہنڑی زین کہے ویکھو رنگ چڑھدا، ہر کرتا آپ رنگائیا۔ گرمکھ ورلے سنت شہیلے پھڑدا، نرگن ہو کے بھجے واہو داہیا۔ گرمکھاں بھانا اپنے سپس جدا، جگدیس خوشی وکھائیا۔ کرتا پُرکھ ہو کے کرنی کدا، قادر قدرت رہیا نچائیا۔ سنت شہیلے سجن وردا، سوہنا اپنا میل ملائیا۔ جو ہرہو وچھوڑے اندر ہووے مردا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ بہنڑی زین کہے میں کی آکھاں، کہنا کہن کچھ نہ جائیا۔ سمرتھ پُرکھ میں ویکھیا بھگتاں راکھا، گھر گھر ہوئے سہائیا۔ اوہناں ہووے داسی داسا، عاجز ہو کے سیو کھائیا۔ پریم پیار اندر چلے وچ سواسا، ساہ ساہ اپنا نام جیائیا۔ سرتی شبدی مل کے پائے راسا، گوپی کابن روپ وٹائیا۔ پنجاں پوری کرے آسا، نال براہمن رہیا ترائیا۔ جس دی جگت جگ بنی رہے گاتھا، گائے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچ لگائیا۔ پچھلا لیکھا لیکھے لگا، لکن اپنی وچ جنائیا۔ سب دا سورا اگوں آگا، آگلا پندھ مکائیا۔ ہنس بنیا بگلا پیڑا کگا، کانگوں ہنس اڈائیا۔ نو جنم دا بھکھا ننگا، گنگا لیکھا رہیا مکائیا۔ چار کھاراں پوری منگا، مائکھ ناری روپ درسائیا۔ روداس مٹر بنیا چنگا، جس ناری اکھ اٹھائیا۔ سب دا اکو بنیا سنگا، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ روداس چھڈیا آر رما، ٹٹی گنڈھ وکھائیا۔ انہاں وچوں کوئی نہ رہیا گندھ، گندگی باہر کڈھائیا۔ پریم پُرکھ بن بخشندا، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ اک چاڑھنا چوڈس چندا، جس نوں وید ویاس گیا گائیا۔ اوس بھانے نوں جر نہ سکے کوئی بندھ، بندگی والا اکو بے پرواہیا۔ جگت وبار سینہ کر کے ٹھنڈا، اپنا بھانا دتا ورتائیا۔ پوت سپوتا شبدی چڑھے نو چندا، چند چاندنی تین شرمائیا۔ جل ساگر لے کے بھجی آوے گنگا، گنگوتری اپنا پھیرا پائیا۔ جمنا کہے میرا مینڈا ننگا، اوڈھنی سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ سُرستی کہے میرا لیکھ بھاگان مندا، بھگون سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ گوداوری کہے بن گوہند میرا جل کرے نہ کھئے ٹھنڈا، سیتل دھار نہ کھئے وھائیا۔ جے تکیئے نظری آئے اکو

پُرکھ اکال سرب بخشندا، بخشنہار سد اکھوائیا۔ جے دیا کھائے سرگن پرگٹ ہونے تے وکھائے بندہ، بندھن وچ بند بند نہ کھئے کرائیا۔ جے اندر وڑ کے ویکھئے گاوے اکو چھندا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ منزل چڑھ کے ویکھئے ڈنڈا، امراید گھر ساچے سوہیا پائیا۔ اوتھے نہ کھئے سارنگ نہ مردنگا، ڈھولک چھینا نہ کھئے چھنکائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم اکو بیٹھا سب تو چنگا، جس دے ہتھ چنگی وڈیائیا۔ اوہ بھگت ادھاری پیج سوارے پار اُتارے گندیوں گندہ، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کلجگ انت بن ترکھان جنہاں اُتے پھیریا رندا، بن ہتھیاں آپ دبائیا۔ اوہناں تُوں لوڑ نہیں رہی نہاون دی گنگا، اٹھسٹھ پھیرا نہ کھئے پائیا۔ سچ کنارے بیٹھے کندھا، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جنہاں تُوں روداس دوارے ملیاں گنڈھاں، دانہ اکو اک وکھائیا۔ اوہناں اتم دیوے پرماندا، اند اند وچ سمائیا۔ بھگت بھگوان رل مل گویا کاہن گایا سوہنگ چھندا، ڈھولا اکو اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن لائے اپنے انگا، انگیکار آپ کرائیا۔

☆ ۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بابو پُر ☆

دھرم لیکھا لکھ چیمار، گرمکھ ہتھ وڈیائیا۔ قلم شاہی کوک کرے پُکار، کاغذ سجدہ سپس نوائیا۔ نمو میری نمسکار، دھرم رہیا دھیائیا۔ کایا ماٹی چھو کیتا باہر، باڈی ماس ناڑی جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ پورب لہنا دے ادھار، لہنا دھر دا دتا وکھال، آگے لیکھا چکے سنسار، سمند ساگر کھائی پار کرائیا۔ منزل پوڑے دتا چاڑھ، کوڑی کیریا حد مُکائیا۔ سچ دوارے دتا واڑ، بند کواڑی کھڑکی آپ کھلائی۔ ناؤں نرنکار دس جیکار، سرتی شبد دھن سمائیا۔ دیا باقی کر اُجیار، کلاپاتی جوت کرے رُشنائیا۔ ساچی سخیاں منگلاچار، گیت گوبند سُنائیا۔ وچھڑیاں وچھوڑا گیا ملیا پرم پُرکھ کرتار، کرتا کرنی آپ کھائیا۔ ہرکھ سوگ دا روگ نوار، چنتا غم رہیا گھٹائیا۔ جننی جن پیج سوار، سمرتھ سر ہتھ رکھائیا۔ اکم اتھاہ کر وبار، بودھ آگادھ پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ روداس کہے لکھان کپھڑا لیکھ، لیکھے وچ کچھ نہ آئیا۔ پہلوں دس اپنا بہیت، اوہلا پڑدا دے اُٹھائیا۔ میں نیتر درشن لوں پیکھ، پیکھت خوشی منائیا۔ بھگوان ہو کے کر بہیت، بھگت اپنی گود اُٹھائیا۔ مٹھا کر کوڑا ریٹھ، امرت رس بھرائیا۔ سدا رکھ سایہ ہیٹھ، مہر نظر ٹکائیا۔ نظری آویں نیتر نیت،

دور دُرادا پندھ مُکائیا۔ نمسکار کرے در دوارے شیش، باشک تشکا سیس نوآیا۔ سانگوں پانگ نہ کھئے ہیٹھ، آسن سنگھاسن نہ کھئے سوہا پائیا۔ زرگن زرویر تیری سوہنی لگے کھیڈ، بن کھلاری آپ کھڈائیا۔ جے گرمکھ گرسکھ سبج دتے بھیج، بھجن بندگی اپنی دے لگائیا۔ جوتی جلوہ دے تیج، تجربہ اکو دے سمجھائیا۔ اوہ ویکھ نیتز نیر ویاوے شمس تبریز، ہنجھواں ہار پروئیا۔ دور دُرادا منصور ہویا پیش، پیشنگوئی رہیا درڑائیا۔ جس نوں مندے وشن برہما شو مہیش، میکھاسر ورگے سیس جھکائیا۔ برہمنڈ کرن آدیس، رو سس لاگن پائیا۔ جس دا بھيو نہ پایا رکھی کیش، گوردھن کوک کوک سُنائیا۔ سو وسے ساچے دیس، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ کلجگ انت اولڑا ویس، روپ انویا ہر وٹائیا۔ مچھ داڑھی نہ کھئے کیس، مؤنڈ مُندایا نظر کیسے نہ آئیا۔ شبدي روپ دس دسمیس، گوہند بیٹھا ساچا ماہیا۔ آد جگاد رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ کھونڈی بھوری سچ پریتی موڈھے رکھے کھیس، نانک زرگن سرگن ساچی کرنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں دے کے بھیت، بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ سیس پا کے تتی ریت، تویاں تپش بُجھائیا۔ روداس چمار دے کے ٹیک، چمریٹا اپنے رنگ رنگائیا۔ شوہ دریائے بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا دھر دا کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا لیکھا اک سمجھائیا۔ اٹھ روداس پھڑ قلم، ہر کرتا سچ درڑائیا۔ جس دا کیسے نہ آیا علم، عالم بھيو کھئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا اکھراں وچ نہ پڑھی تعلیم، نقطے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو کھیل کرے عظیم، اعظم اکو بے پرواہیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی وکھری سب توں تقسیم، حصہ دھر دا رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر دا لیکھا رہیا درڑائیا۔ روداس کہے کی لکھاں لکھت، قلم شاہی سنگ نہ کھئے نہائیا۔ پُرکھ اکال کہے جو گوہند دسیا بھوکھت، بھاکھیا اک جنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سرب جیاں دا اکو ایشٹ، پُرکھ اکال نظری آئیا۔ غریب نائیاں کوجھیاں کھلیاں گھر بیٹھیاں کھول درشٹ، دید چند کرے رُشنائیا۔ ناتا توڑ دوزخ بہشت، جنت پیراں ہیٹھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ پریتی دیوے عشق، عاشق معشوق اکو رنگ رنگائیا۔ روداس کہے کی دتا احوال، حالت اپنی دے سمجھائیا۔ میرا اکو در سوال، سوالی ہو کے منگ منگائیا۔ جن بھگتاں وسنا سدا نال، دھر دا سنگ بنائیا۔ اوہناں نیڑ نہ آوے کال مہاکال، جو تیری اوٹ تکائیا۔ سچکھنڈ دوارا ویکھیا سچي دھرمسال، گھر مندر لینا بہائیا۔ تیرے نام دا وجے تال، تلواڑا نظر کھئے

نہ آئیا۔ جنہاں تیرے پریم پیار دی کھادی دال، دلیریاں وچوں دلیر دئے کڈھائیا۔ اک چوئل دی وست کمال، کامل پُرش تیرے در تے
 نظری آئیا۔ میں ویکھیا اوہ حال، جس ویلے دے حال دین ڈبائیا۔ سرشٹی وچوں کوئی نہ دے نال، گریستی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ دکھی
 ہوئے وال وال، ساڈھے تِن کروڑ روم دین ڈبائیا۔ کوڑی کریا ترے گن مایا نہ تئے جنجال، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ بن بھگتاں سوئی
 سُرتی سکے نہ کھئے اٹھال، مورت اکال نظر کیسے نہ آئیا۔ پنج تت کایا وچوں کر بحال، رحمت اپنی نال ترائیا۔ جگت وچھڑے جنم کرم نہ اپنے
 سکن سنبھال، سوچی سچ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان دئے وڈیائیا۔ روداس کی دتا اکھ، بن اکھراں
 ربیا جنائیا۔ سچ پُچھ ایہہ بھگت پرہو دی دُھر دی شاخ، شناخت وچ کیسے نہ آئیا۔ جنہاں اپنا نام ندھان دیوے دات، دانی ہو کے جھولی
 دیوے بھرائیا۔ تنہاں مستک لیکھ انکرے بھاگ، بھگون میلا سرہج سُبھائیا۔ گھر دیپک جوت جگے چراغ، گرہ مندر ہوئے رُشنائیا۔ تنہاں
 ناتا تئے کوڑ سماج، ذات پات ڈیرہ ڈھائیا۔ لیکھا چکے پنج وقت نماز، روزہ وُضو بانگ نہ کھئے سُنائیا۔ اکو پروردگار ملن دی تانگھ، تسبیح مالا
 نہ کھئے لٹکائیا۔ اندرے اندر ناد دُھن سُنن آواز، شبد سد ند اک شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور،
 پڑدا اوہلا ربیا اٹھائیا۔ روداس کہے پرہو تیرا کھیل چنگا، چنگیاں وچوں چنگا نظری آئیا۔ تیرا نام اگمی دُھر دا چندا، سنسا روگ چُکائیا۔
 بندگی وچ بندہ لا چڑھائے چندا، چند تُوڑ کرے رُشنائیا۔ جو براہمن بھٹکیا اُپر گنگا، گنگوتری سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جنم کرم دا گندہ،
 کوڑی کِرکٹ میل دھوائیا۔ دُور دُراڈا کٹ کے آیا پنڈھا، پاندھی ہو کے پھیرا پائیا۔ ست دوارا تیرا منگا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں
 صاحب سدا بخشندا، بخشش تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میری پُکار کرے آر، ہوکا دیوے رمبا، رمبی اپنا حال سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ساچا دینا اک ور، صاحب تیری وڈیائیا۔ روداس کیہڑی کیتی گل، ہر ہرجو آپ جنائیا۔ ایہہ پرہہ دا ول چھل، اچھل
 چھل دھاری کھیل رچائیا۔ جیہڑے ٹھگدے رہے گنگا جل، پانی پانیاں وچوں بھرائیا۔ اتھہ اوبنناں دا رہے کوئی نہ بل، بلہین سرب کُرائیا۔
 تارن لگیاں لگے نہ گھڑی پل، پلک وچوں پلک اپنے لیکھے پائیا۔ جے گُرمکھاں دا پڑدا کھول کے ویکھے سل، دُرمت بھری لوکائیا۔ جس ویلے
 مہربان ہو جائے بھگتاں ول، ساچی بھگتی نیوں نیوں لاگے پائیا۔ نرگن ہوئے سرگن اندر جائے رل، جوتی شبیدی دھار سہائیا۔ سچ دوارے آپے

کھل، سوچھ سرُوپی رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سدا سدا سد ہوئے سہائیا۔ رَوَداس کہے پرہو تُوں وڈا ٹھگ، براہمن ٹھگی جس سمجھائیا۔ آپ لک کے اولے اُپر شاہ رگ، بیٹھے مکھ چھپائیا۔ جیواں لاکے کوڑی آگ، رسنا جہوا من واسنا کاگ وانگ ہلکائیا۔ چاروں کُنٹ وانگ سوان رہے بھج، دہ دشا نٹھن واہو داہیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار گھر اپنے رہے سد، تیرا نام نہ کھئے دھیائیا۔ تیرے پریم دی لنگھ کے حد، کوڑی کِرپا کرن لڑائیا۔ گاں سور کھا کے ہڈ، کہن ملیا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر صدی بیسویں سب دا سنگ گئے چھڈ، ناتا توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ میں اکھیں ویکھے سب نالوں ہوئے اڈ، گھر تیرے بیٹھے سوہیا پائیا۔ اکو گاؤندے سچا چھند، تُوں میرا میں تیرا دوہاں بھید رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی رنگن آپ رنگ، جس دا للاری نظر کھئے نہ آئیا۔ رَوَداس رنگ چاڑھ للاری، نام رنگن اک وکھائیا۔ لکھ چوراسی بن ہر کنت سرشٹ کواری، سوہنا سُبھر سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ چاروں کُنٹ ہوئے بیماری، جگت خواری رہی ستائیا۔ پنج تت نال لاوندی رہی یاری، یارانہ توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ڈھر دا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ رَوَداس کہے سُن سجن یار، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ تُوں سبناں کریں خوار، کی تیری وڈیائیا۔ کدی منزل دیویں چاڑھ، کدی خاک وچ رُلائییا۔ کدی کر کے اندر گُفتار، کدے بتی دند مکھ بند کرائیا۔ تیرا کہو جہا وبار، میری سمجھ وچ نہ آئیا۔ سری بھگوان کہا نال پیار، شبدي اشارے نال اٹھائیا۔ میں نرگن رُوپ نرکار، نرکار اپنی کھیل کرائیا۔ لکھ چوراسی وچوں ہو کے باہر، گرمکھ سجن لوں جگائیا۔ اوہناں دس کے اپنی دھار، دھار کایا دیواں بدلائیا۔ بے شک جنم جنم دے غریب نانے کوجھے کلمے کہار، پنڈھ مارن بن کے پاندھی راہیا۔ اوہناں دا پرم پُرکھ نال وبار، ووباری ہو کے کھیل رچائیا۔ ویکھ تیرا تردا یار چمیار، تیلی ملی وڈیائیا۔ ایہو جہی بھیر ہتھ نہیں آونی کیسے بہار، کوئن کوٹ جگ پتے اپنا رنگ وکھائیا۔ اک گھر اک در اک ور اک ہر اک زیور اک زر، کنگن اکو ہتھ پھڑائیا۔ اک جیوت گئے مر، اک مر جیوت رُوپ وٹائیا۔ گنگا گوداوری کی کیسے نہاؤنا سر، سر سرور اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مستک لیکھ وکھائیا۔ رَویداس کہے تُوں بڑا کھوجی، کھوجت کھوجت ویکھیں سرب لوکائیا۔ بھگوان کہے تُوں بڑا بودھی، بودھ وچ وڈیائیا۔ رَویداس کہے تیری کِرپا مینوں آئی سوجھی، میری سمجھ نہ کھئے چٹرائیا۔ سری بھگوان

کہے ٹوں بھگتاں بنا موڈھی، اپنا کندھا آگے ڈاہیا۔ رویداس کہے میں ہتھ لاواں تیری گوڈیں، اچھل چھل دھاری تیری سمجھ کسے نہ پائیا۔
 ابناشی کرتا کہے میں دھر دا ٹھاکر موجی، جن بھگتاں نال کھیل رچائیا۔ رویداس کہے بے شک ٹوں بنیں چوجیاں دا چوجی، چولا بدل کے مڑ
 مڑ پھیرا پائیا۔ تیرے بھگتاں ٹوں تیرے نام دی روزی، رازق رحیم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں نیانی کملی کوچی، پاٹے چیتھڑ تن سنگار نہ کھئے
 رکھائیا۔ سِری بھگوان کہے میں بھگتاں دا اندر وڑ کے بنیا روگی، ہوئے روگ رہیا چُکائیا۔ رویداس کہے مینوں وصل اصل کرا ہو مؤجودی،
 مؤجودہ اپنا بھيو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دئے سرنائیا۔ رویداس منگے سرن کیہڑی، سرنناں وچوں سرن دئے
 سمجھائیا۔ بھگت کہے تیری پریت بتھیری، دوجی لوڑ رہے نہ راہیا۔ بھگوان کہے اک وست اس توں ہور چنگیری، چنگی طرح سمجھائیا۔
 جے نار بن جاویں میری، پیا پریم آد جُگاد جُگ چوڑی اکو اک ہنڈھائیا۔ لوڑ پئے نہ کپڑا رنگن دی نال گیری، رنگ مجیٹھ اکو دئے وکھائیا۔
 در در گھر گھر پاؤنی پئے نہ بھیری، بغلی ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ پوجنی پئے نہ جنڈ کریر بیری، پاپن سیس نہ کھئے نوائیا۔ مستک جھکانا پئے نہ کسے
 مڑھی گور ڈھیری، دھوڑی خاک نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دئے سمجھائیا۔ رویداس کہے پرہو تیرا
 صدقہ، ہوں صدقہ واری گھول گھائیا۔ میرا لیکھا پچھلا کدکا، قادر کرتے دے سمجھائیا۔ لہنا چُکے پچھلی حدکا، حدود اپنی دئے بتائیا۔ ٹوں
 لہیاں کسے نہ لہدا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ ٹوں مالک بے پرواہ سب دا، سچ توفیق تیرے ہتھ خدائیا۔ تیرا نور اکھی ربّ دا، مقامے
 حق ڈیرہ لائیا۔ تیرا نگارا نوبت نام وچدا، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ تیرا کھیل انوکھے حج دا، حاجت پوری دے کرائیا۔ تیرا پریم رس ساچے
 مد دا، خُماری اکو اک چڑھائیا۔ لیکھا چُکے ترے گن آگنی اگ دا، پنچم پنچ نہ کھئے لڑائیا۔ جو جن تیرے چرن دوار ڈھٹھ دا، مان ابھان
 مٹائیا۔ اُس ٹوں میل کرائیں تیجی اکھّ دا، دو لوچن بند کرائیا۔ سچ وست اکو دوارے منگدا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ نانا تھے جیو
 دُباگن رنڈ دا، سہاگی کنت اکو اک ملائیا۔ ٹوں مالک جیو جنت دا، سادھ سنت تیری سرنائیا۔ براہمن کھار تیلی یار لیکھا انت دا،
 بے انت اپنے وچ چھپائیا۔ ہویا میلا دھر دے کنت دا، دو جہان نہ کھئے جدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملایا چائیں
 چائیا۔ میل ملاپ پورب لہنا، لہنیدار گرمکھ نظری آئیا۔ بھگت بھگوان مٹیا کہنا، در ساچے خوشی وکھائیا۔ بھگت بھگونت اکھے ہو کے

بہنا، اکو مندر وچے ودھائیا۔ اک دوجے دا درشن بن نیناں، نورو نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سُہیلا ہونے سہائیا۔ زویداس تیری گاتھا چنگی، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ جن بھگتاں بن کے سنگی، دُھر دا سنگ وکھائیا۔ تیرا لیکھا پیریں ننگی، دھوڑی خاک رمائیا۔ تیری رمبی آر اُس دوار ٹنگی، جتھے ٹٹیاں گنڈھ وکھائیا۔ کی کرے ماتا گنگی، کھلڑے کیس دئے دُہائیا۔ جمن سُرستی ہونئی اندھی، گوداوری اکھ نہ کھئے ملائیا۔ بن کنت سُہاگن ہونئی رنڈی، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ بھجی پھرے وچ وربھنڈی، برہمنڈاں رہی سُنائیا۔ میرا پاٹا چیتھڑا لپرو لپرانگی، تن خاکی ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ میں کوجھی کملی ہونئی مندی، بھاگ ہین رہی سُنائیا۔ میرے نالوں اوبناں دی قیمت چنگی، جنہاں نوں قسم کھا کے زویداس رہیا ملائیا۔ کر اشارے پائے دُنڈی، دُنڈوت بندنا اکو اک سمجھائیا۔ دین دِیال صاحب بھشنندی، بھشنہار بے پرواہیا۔ مہربان ہونے لیکھے لا مندی چنگی، مندیوں چنگی دئے بنائیا۔ جس نے پچھلی ٹٹی گنڈھی، آگے گنڈھنہار اک اکھوائیا۔ اُس دی پریم پیار دی سوہنی تندی، جو زوداس پانہے نال رکھائیا۔ اُس دے وچوں آوے اوہ سگندھی، جس نوں دیوت سُر رہے کُرائیا۔ سچ پُچھو لوکات نرگن نرویر نراکار سرگن دھار بیٹھا اُپر منجی، مجلس بھگتاں وچ رکھائیا۔ خانہ توڑ کے بندے بندی، بندگی اکو وار جنائیا۔ نام جنا کے دُھر دا چھندی، سوہنگ ڈھولا رہیا گائیا۔ سخی سُہیلا لا کے انگی، آنگن اپنے لئے بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں آتم کر کے ٹھنڈی، من واسنا دئے چُکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بہاونا اندر بنے سنگی، بہاؤ وچ میلا سہج سُبھائیا۔

☆ ۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بیبی باجی دے گرہ باہوڑی ☆

گولی نہیں ایہہ کھیل اسچرج، دُھر سندیشہ رہی سُنائیا۔ بھائی بہین رہیا ورج، نیتز نیر نہ کھئے وہائیا۔ میں مریا نہیں کیسے مرض، پرہہ گودی لیا اُٹھائیا۔ ہونئی نہیں کوئی درد، حکیم حکمت نہ کھئے چٹرائیا۔ میرا پچھلا لٹھا قرض، جو علی اللہ نال گنڈھ وکھائیا۔ میرا پورا ہویا فرض، فضل رحمت پرہہ مہر نظر اُٹھائیا۔ ہر سنگت میری اک وار کریو عرض، زویداس بینتی سچ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ دئے سندیشا سچی گولی، دُھر دا نام جنائیا۔ تُوں بہینِ نِکی بھالی بھولی، چپنِ وِچ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جسِ ویلے چڑھ کے جائے ڈولی، گھر سوہریاں بھاگ لگائیا۔ اُس ویلے ہرِ سنگتِ وِچوں پنج گرمکھ تینوں بنھن تند مؤلی، ساکھیات میرا ملاپ نظری آئیا۔ نیتر رو نہ کریں بھڑی، حال کوک نہ کھئے سُنائیا۔ ایہہ مٹھی نہیں کوڑی، رس امرت ربی پیاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک ٹکائیا۔ گولی کہے میں آئی وچوں اُس گولک، جس دا مالک بے پرواہیا۔ ایہہ وست جہان وچوں امولک، جو شبدی گر ہتھ پھڑائیا۔ جس دی گھر گھر ویکھو رونق، در در وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہویا سہائیا۔ گولی نہیں ایہہ سدا دلپ، دیپاں لوں پار نظری آئیا۔ کہے میں بہین بیٹھا اُس قریب، جس دا در اوچو اوچ نظری آئیا۔ اوتھے نظارہ ویکھیا عجیب، جن بھگت خوشی منائیا۔ کوئی نہ دسیا دوجا شریک، شرکت وچ نہ کرے لڑائیا۔ اوتھے اکو پرہو دی سنی تعریف، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دتا دُھر دا ور، گھر ساچے لیا بہائیا۔ پرہہ گولی دتی نام کٹیا روگ، سنسا رہیا مٹائیا۔ بن بھگتیوں ملیا جوگ، جگت جگیشر دتی سمجھائیا۔ لیکھا چُکیا ہرکھ سوگ، چنتا غم نیڑ کھئے نہ آئیا۔ میں چھڈ کے مات لوک، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ تُساں وی رکھنی اُس دی اوٹ، جیہڑا مینوں گودی رہیا اٹھائیا۔ آ کے ویکھیا اکو زرمِل جوت، نُور و نُور رُشنائیا۔ میری صفت کرن والے نظر نہ آئے ہونٹ، جہوا سنگ نہ کھئے نہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گولی نہیں ایہہ مرضے دوا، دعوت گرمکھاں ربی جنائیا۔ جنہاں ملیا مہربان نُوری خُدا، خُدی خودغرض دوویں دئے مٹائیا۔ اوہ میں جاندیاں جاندیاں ویکھی مائی حوّا، آدم بیٹھا سپس جھکائیا۔ میں گیا رواں رواں، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ اکو گیت صاحب دے گاواں، تُوں میرا میں تیرا تُدھ بن اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ پرہہ چُکیا انہاں باہواں، گودی لیا اٹھائیا۔ اوتھے میں نہیں دیکھیاں روندیاں ماواں، پتر پتر نہ کھئے دُہائیا۔ جس ویلے تکیا گرمکھ ہتھال نال کرن ٹھنڈیاں چھاواں، سچ سنگھاسن بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ میں بلہارے اوہناں راہاں، جنہاں راہواں پرہہ ملیا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری لُجیا لئی رکھائیا۔ گولی نہیں ایہہ دُھر دا گولا، شبدی روپ وٹائیا۔ جس چُکایا پڑدا اوہلا، نیتر اکھ کھلاٹیا۔ جس سُنایا اپنا ڈھولا، دُھر دا راگ جنائیا۔ منزل چڑھ کے ویکھیا اوہ نظری آیا مولا، جو ہر گھٹ

ربیا سمائیا۔ جس گوبند نال کیتا قولاً، اقرار پورا کر وکھائیا۔ میرے پچھے پچھے کوئی نہ پائیو رولا، اتھے رونق بے پرواہیا۔ بہین تیرا سکھنا کدی نہ جاوے ڈولا، گرمکھ دین گواہیا۔ میں سچ دساں تیرا میرا پُرکھ اکال وچولا، جس دے ہتھ دو جہان کڑمائیا۔ آد جگاد نواں نروآ، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ آلس نندرا وچ کدے نہ سویا، جاگت جاگے شہنشاہیا۔ میں دساں اوہ بھگتاں جوگا ہویا، ہوکا دے کے دیاں جنائیا۔ جس نے اپنا آپ سب کچھ کھوہیا، پنج تت نظر نہ آئیا۔ جوت سروپ ہو کے جن آتما موہیا، پرماٹما اپنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سو گھر دیون آیا ڈھوا، ڈھر دی وست ہتھ پھڑائیا۔ گولی کہے میں کیسے نہیں جانا کوچا گلی، چار کُنٹ نہ بھجان واہو داہیا۔ مینوں حکم دتا اکو مہابلی، سوریر گیا سمجھائیا۔ میں تینوں رکھیا اُس دی تلی، جس دا ویر سپس رکھ کے تلی میری گلی گیا آئیا۔ ایہو جہا ویلا ہتھ نہیں آیا محمد علی، سپس نار کولوں کٹائیا۔ ایہو جیہی نو سو چرانوے چوڑی جگ کیسے نہ دتی بلی، کوٹن کوٹ گئے اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ سچ بھومکا درگاہ ساچی کیسے نہ ملی، جس دا مالک اک اکھوائیا۔ ایسے کر کے ایہ گولی لوکات گھلی، گھالن وچ نہ پئے لوکائیا۔ میری ماں نہ ہو جائے جھلی، رو رو نیر وٹائیا۔ میں پتر باجھوں نہ پھلی، لوکات نہ کھئے وڈیائیا۔ میں کہاں توں اوہناں وچ رلی، جنہاں دا مالک نور الاہیا۔ جس دا واسا جلیں تھلیں، گھٹ گھٹ ربیا سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا لیکھے پائیا۔ گولی کہے میں پاواں گلوکڑی، سوہنا سچ پیار جنائیا۔ مینوں کھادھیاں لیکھا چُک جائے شوڈر براہمن ویش کھتری، خالص اکو نظری آئیا۔ ناتا جڑ جائے نال بہتری، ستری خوشی وکھائیا۔ محبت ہو جائے مہر چہتری، چاروں کُنٹ وچے ودھائیا۔ میں کدی نہ ہوئی اؤنتری نکھتری، جن بھگتاں نال کڑمائیا۔ میری کوئی نہ ویکھے پھول کے پتری، کُنڈلیاں وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ میں بڑی جد خور اتھری، غصے والی نظری آئیا۔ کیسے کولوں نہ جاواں پکڑی، مینوں ہتھ سکے نہ کھئے لگائیا۔ میرا تول ترازو تولے نہ کھئے تگڑی، دھڑی سیر ماشا تولا رتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں اُس صاحب دی سہنجنی، جو وچھڑے سجن ربیا ملائیا۔ میں نہاواں اکو مجنی، مجلس ویکھاں بے پرواہیا۔ میں جس دوارے آواں کدے نہ جاواں سکھنی، سچ پریتی اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گولی کہے میں دیواں دلاسا، خوشیاں حال سنائیا۔ جن بھکتو اکو سچ بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ دین دیال صد داسی داسا،

سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ گرمکھا ہون نہ دیوے نراسا، نراس وچوں آس لئے پرگٹائیا۔ ایہہ اولڑا انوکھا ساکہ، کہانیاں وچوں کہانی لئی بدلائیا۔ وست اموک رکھ کے اُپر ہاتھا، دُھر دی ونڈ ہتھ پھڑائیا۔ سیکھیا دے کے پتا ماتا، وڈیاں چھوٹیاں کرے جنائیا۔ میں بے شک بے زبان گولی میرا کاہن مینوں بن اکھراں رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت لے جائے اپنے گھر، جس گرہ رکھیا اپنا واسا، واسطہ اپنے نال جنائیا۔ ایہو کھیل پُرکھ سمراتھا، دیونہار سد وڈیائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سہیلا دُھر دا راکھا، رکھیا کرے تھائوں تھائیا۔

☆ ۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بیبی باوی دے گرہ بابو پُر ☆

جُگ چوکرئی کھیل ساچے گر دے، ستگر شبد ہتھ وڈیائیا۔ بیڑے پار کرائے رُڑدے، شوہ دریائے نہ کھئے ڈبائیا۔ جیوت روپ بنائے مُردے، مُرید مُرشد ویکھ وکھائیا۔ ہرجن لیکھے لائے پھردے تُردے، تُرت اپنا رنگ چڑھائیا۔ مورکھ مُگدھ انجان رہے جھردے، جھولا ملیا نہ بے پرواہیا۔ دھن بھگت جنہاں دے اندرون فُرنے پُردے، منتر اکو نام درڑائیا۔ سچ پریتی نال جُڑدے، آتم میل پرما تم نال وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جُگ جُگ رہیا وڈیائیا۔ اگتی کھیل ساچے گر دا، گر کرتا روپ وٹائیا۔ ویکھ وکھائے لیکھا دُھر دا، گھر مستک کھوج کھوجائیا۔ جگت اگتی سیتل کرے سڑدا، میگھ امرت اک برسائیا۔ پنج وکارا دُور کرائے، گھر ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ سُرَت سوانی ہانی ہو کے پھڑدا، شبدی پھیرا پائیا۔ محل اٹل سوہنے مندر وڑدا، بند تاکی گنڈا لاپیا۔ درس دیدار بن اکھاں نیناں کردا، میل ملاواں سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار سدا سرنائیا۔ پورا ستگر شبد سوامی، ہر کرتا آپ پرگٹائیا۔ جس دا سندیشہ اگتی بانی، اکھراں نال کُرمائیا۔ جس دی صفت چار بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری رہی سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دسدے گئے نشانی، نشانہ نام تیر انیالا بان چلائی۔ جس دا آد جگاد جُگ چوکرئی کوئی نہ دسے ثانی، آسانی اپنی اک سمجھائیا۔ جیہڑا ہتھ نہ آوے لبھیا زمیں اسمانی، چوڈاں لوک چوڈاں طبق رہے گر لائیا۔ جس دا گھر اکو پد نربانی، محل اٹل سوہیا پائیا۔ جس دی دینی سیکھی

نہ کسے قربانی، کربلا وچ کوئن بیٹھے سیس کٹائیا۔ جس دا نور کدے نہ ہووے فانی، فتویٰ سکے نہ کھئے جنائیا۔ سو محبوب دو جہاناں کھیل
 کرے مہانی، مہربان اپنی کل دھرائیا۔ دُھر دا بن کے اکو بانی، بابل ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن
 لہنا رہیا چُکائیا۔ ساچا کھیل گر ساچا کرے، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نہ بھہ ہو کدے نہ ڈرے، بھو اپنا سرب جنائیندا۔ سچ دوارے محل
 اٹل آپے کھڑے، سوچھ سروپی روپ پرگٹائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں ویکھے کھوٹے کھرے، خالص اپنے نال ملائیندا۔ جگ چوکری جن
 بھگتاں دے آیا دھڑے، حصہ ساچا جھولی آپ کٹائیندا۔ سو گرمکھ جیوت جیوت جیوت روپ مرے، مریاں جیون جیون وچوں بدلائیندا۔
 شبد سوامی ستگر سچا انتشکرن انتر آتم بانہ پھڑے، پن ہتھان گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، ہر کے پوڑے آپ چڑھائیندا۔ سچا ستگر سرب سکھ داتا، ست سروپی نظری آئیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران گاندے گاتھا،
 گا گا رہے سنائیا۔ جس لوکات پرگٹائے رام رام، کرشنا کابنا گاؤندے گاتھا، بنسری نام ہتھ پھڑائیا۔ جس نوں گر اتار پیر پیغمبر مندے
 دُھر دا داتا، دیاوان ہوئے سہائیا۔ جو جگ جگ جن بھگتاں پوری کرے آسا، آشا ترشنا میٹ مٹائیا۔ جو ساچے سنتاں خالی بھرے کاسہ،
 وست اموک اک ورتائیا۔ جو گرمکھان دئے بھرواسا، چرن کول سچی سرنائیا۔ جو گرسکھان دیوے ساتھا، سگلا سنگ نبھائیا۔ جس دا
 سمرن پوجا پاٹھا، جوگ ابھاس رہے جس گائیا۔ جس دا کھیل تت آٹھا، اٹھسٹھ تیرتھ کھوج کھوجائیا۔ جس نوں کہندے پتا ماتا، پُرکھ اکال
 ناؤں دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ میٹنہار اندھیری راتا، ساچا سچ نور کرے رُشنائیا۔ ستگر سچا شبد
 گردیو، گرواں وچوں ستگر اکو نظری آئیا۔ جس دا لیکھا اگم اتھاہ ابھیو، بھید سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا آسن سدا نہکیو، نہچل بیٹھا
 سوہیا پائیا۔ جس دی نہ کوئی رسنا نہ کوئی جہو، بتی دند نہ کھئے جنائیا۔ جس دا امرت رس اگمی میو، جن بھگتاں مکھ رکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر صاحب بے پرواہیا۔ صاحب ستگر شبد اگما، اگمڑی کار کھائیندا۔ نہ مریا نہ
 کدے جمّا، مات گریہ نہ ڈیرہ لائیندا۔ نہ کوئی پترا نہ کوئی امّاں، مات پت نہ کھئے وکھائیندا۔ نہ کوئی سپر نہ کوئی مُمّا، رس مکھ نہ کھئے لگائیندا۔
 نہ کھئے نیتر نہ کوئی اٹھا، نادان روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ نہ کھئے سورج نہ کھئے چنّا، چاندنی چنّ نہ کھئے رُشنائیندا۔ نہ کھئے حد نہ کھئے بتّا، حدود وند نہ

کھئے ونڈائیندا۔ نہ گھڑیا نہ کسے بھٹا، گھاڑت وچ گھڑت نہ کھئے گھڑائیندا۔ جُگ چوڑی کوئی نہ دیوے ڈنا، ڈنکا اپنا نام سُنائیندا۔ جن بھگت دوارے آوے بھنا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیندا۔ کی ہو گیا جے پچھاک تاریا دھنا، دھنیاں نالوں دھناڈھ اکو ہرجن نظری آئیندا۔ جس دوارے صاحب سوامی آپ مٹا، منسا آسا پور کرائیندا۔ کی ہویا جے بھاگ لگایا نامے کٹورا چھٹا، موئی گو پھیر اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نت نوٹ جن بھگت دوارے آپے مٹا، مان ابھان نہ کھئے جنائیندا۔ ستگر شبد کہے میں اُچا سُچا، کل اپنی اک درڑائیا۔ میں بھاگ لگاواں گرمکھ پُتان، گوبند گود سہائیا۔ سوہنی سہنجی ویکھاں رُتا، لوکيات جگت مہکائیا۔ میں کھیل کراں حُکے اندر ابناشی اچتا، چیتن سرتی رہیا وکھائیا۔ نو سؤ چرانوے چوڑی جُگ رہیا رُٹھا، اپنی کروٹ نہ کھئے بدلایا۔ کلجگ اتم لکھ چوراسی وچوں گرمکھ تھوڑے لبھے مٹھا، مٹھی اپنی وچ بند رکھائیا۔ جنہاں اُپر ٹھاکر میرا تٹھا، دین دیال ہویا سہائیا۔ اہناں اُتے کاہدا غصہ، گلہ وچ نہ کھئے رکھائیا۔ سیوک ہو کے کرے رچھا، پرتپالک ہو کے ہونے سہائیا۔ جن بھگتاں دی ایہو اچھا، گھر ملے بے پرواہیا۔ ویکھن وچ نیکیوں نکا، سُنن وچ وڈیوں وڈا، وڈا رہے جنائیا۔ آکھن وچ سب دا پتا، بالک گرمکھ گود اُٹھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان نہ دئے پچھا، پچھلی بھل دئے بخشائیا۔ کرم کانڈ دی کوڑی کڈھے وسا، وکھ امرت روپ وٹائیا۔ مہربان ہو کے پورب جنم دا کہاراں دا جھولی پایا حصہ، حصیدار اپنے نال بنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اپنا کھیل آپ نچٹھا، دوجا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔

☆ ۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی دلیپ سنگھ دے گرہ بابو پُر ☆

منگلا چار سُن کے آیا منگل، شنی پلو اک بھڑائیا۔ وپڑا سوہنا ویکھیا انگن، شکر شکر منائیا۔ نام پریتی چڑھی رنگن، ویر ویراں ملے بھائیا۔ سچ پریتی اکو منگن، بڈھ بیکی روپ وٹائیا۔ دھرم دوارا دھر دا لنگھن، سوم سومناٹھ بیٹھا سیس نوائیا۔ لیکھا چکے پہاڑ جوہ جنگل، آیت آیتکی اپنی پھیری پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سہیلا دئے وڈیائیا۔ منگل سُنیا منگلچار، مانگت دو جہان نظری آئیا۔ بھجے پھردے محمد یار، چار یاری واہو داہیا۔ رسنا کوک کہن پکار، اُچی اُچی الاٹیا۔ تیرا کھیل پروردگار، پت پریشور

تیری وڈ وڈیائیا۔ کلمیاں وچوں کلمہ نغمیاں وچوں نغمہ سنی سچ گفتار، ناداں وچوں ناد سچی شنوائیا۔ کاغذاں وچوں باہر، لیکھا وچ نہ کھئے اظہار، قلم شاہی دیوے نہ کوئی اشتہار، تاریخ توحفہ نہ کھئے پُچائیا۔ جنہاں انتر آتم بخشیا ست پیار، سو گوکاں رہے مار، تُوں ہی تُوں راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ویکھ وڈیائی مان ملدا، دو جہاں رہے شرمائیا۔ دلبر بھیو جانے ساچے دل دا، دلدار ملیا بے پرواہیا۔ پریم پیار پُہل غنچہ کھلدا، گلشن گرمکھ آپ مہکائیا۔ ایتھے لیکھا نہیں تل دا، تلک للاٹی جوت کرے رُشنائیا۔ لیکھا چُکاوے بجر کپاٹی سیل دا، پاپن پاتھر پرے ہٹائیا۔ شبد سوامی ہو کے ملدا، انتریامی پھیرا پائیا۔ ہُن ویلا نہیں ڈھل دا، ڈھلیاں رسیا جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھائے ٹھا کر، ٹھوکران نال جگائیندا۔ گرمکھو پار کرو کایا ساگر، ساگر اکو اک جنائیندا۔ ونج کرو بن سوڈاگر، سوڈا اپنے ہٹ وکائیندا۔ سورپیر بنو بہادر، بل ڈھر دا آپ سمجھائیندا۔ ملو میل کریم کرتے قادر، کرتا نرگن ویکھن آئیندا۔ نام دوشالہ اوڈھن لو چٹی چادر، ڈرمت میل دھوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در بیٹھیاں ساریاں دیوے آدر، عدل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ عدل کہے تُوں ڈھر دا عدلی، عدالت تیری نظری آئیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پندھ مکیا منزلو منزلی، پینڈا بیٹھا مکھ چھپائیا۔ پاربرہم پت پریشور گھر بیٹھیاں راتیں ستیاں دے جاگدیاں گرمکھاں دی کر بدلی، من واسنا دے ہٹائیا۔ تیرا لیکھا سدا نہیں رہنا پنج ت کا یا بدنی، بدلہ چُکانا تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دینا ایک اور، صاحب تیری سرنائیا۔ اوہ صاحب سرب دے سوامی، جن بھگت دھیان لگائیا۔ کدھر گئی تیری پچھلی بانی، بان نرالا تیر نہ کھئے چلائی۔ سُر ت نہ ملیا شبد ہانی، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ رچنا رچ کے چار کھانی، چاروں گنٹ ونڈ ونڈائیا۔ اپنی آتم تُوں کیوں نہ پرنائی ڈھر دی رانی، راجن راج شاہو بھوپ اپنا پھیرا پائیا۔ بن تیرے گھر سوہے نہ سوٹ سوانی، جگت دُباگن بیٹھی رہی کُرائیا۔ امرت بخش ٹھنڈا پانی، مہر بوند اک برسائیا۔ تیرے نام دی ملے اوہ نشانی، جو سدا نشانہ تیرا دے وکھائیا۔ آون جاون چُکے کانی، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو بخشے پد نربانی، چرن گول ملے سچ سرنائیا۔ شاہ پاتشاہ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ساچے گھر در گرہ کر پروانی، پروانہ اپنا نام جنائیا۔

☆ ۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بلاکا سنگھ دے گرہ بابو پیر ☆

پرہہ تینوں لبھدے پہاڑ ٹلے جنگل جوہ، جاگرت دشا دھیان لگائیا۔ سمند ساگر کیسے ہتھ نہ آئیوں کھائی کھوہ، کھوج تھکی مات لوکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران تیری اشاریاں نال دسدے سوہ، پھڑ بابوں نہ کھئے ملائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر تڑپھن بُت رُوح، بُتخانہ دئے دُبائیا۔ کروٹ لے وکھا اپنا مُنہ، مکھ صفتاں نال صلاحیا۔ گوڑھی نیند سٹے اک وار کہو ہوں، ہوکا دئے جنائیا۔ میری دھار کہے تُوں ہی تُوں، گوبند تن رباب وجائیا۔ تیرے نال آتم جائے چھوہ، پر ماتم رُوپ وٹائیا۔ تیرا نُور اوہ ہوہوہو، جس نُوں پیر پیغمبر گئے گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گرہ آؤنا چائیں چائیا۔ پروردگار تینوں لبھ لبھ تھکے، تھکاوٹ وچ لوکائیا۔ پھردے رہے مدینے مکے، مقبریاں سیس نوائیا۔ شرارت اندر رہے ٹھے، شریعت نال کُرمائیا۔ بتی دند کہہ کہہ تھکے، تیس بنیس کرے پڑھائیا۔ تیرے سچ نشانے کیتوں نہ ملے پتے، کوئن پترے دتے اُلٹائیا۔ تیرے برہوں ویراگ اندر کوئن کوٹ صوفی پھٹے، گھاؤ ڈونگھا اک لگائیا۔ یوصف جہے وک کے ہٹے، قیمت مات نہ کھئے رکھائیا۔ موسیٰ چڑھ کے پھاسی پھٹے، عیسیٰ تندى تار گل لٹکائیا۔ محمد تک کے جلوہ اکھے، آخر سجدہ سیس نوائیا۔ منصور انالحق بکے، بکتا ہو کے گیا جنائیا۔ شمس تبریز کھل لہائی اپنے ہتھے، تن ماٹی پریم نہ کھئے رکھائیا۔ ارجن بہہ توی تے، تپدے بردے شانت وکھائیا۔ گوبند نہاں بیٹھ رکھے بچے، بچے تیری جھولی پائیا۔ اپہ گرمکھ اہناں دے آئے وئے، وٹاندرا کِریا بے پرواہیا۔ سچ دوارے لکھن پڑھن دے نہیں کوئی رٹے، سنسا سارا بیٹھے رہے چکائیا۔ دھنے وانگ لوڑ پئی نہ وچوں نکلن دی وئے، ساکھیات بیٹھا بے پرواہیا۔ نرگن سرگن ہو کے چاردا رہیا وچھے، وچھیاں والے سارے اُنگلیاں نال پھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نام بیجے اپنے وئے، پت ڈالی پُھل مہکائیا۔ تینوں لبھدے مندر مٹھ، شودوالے دھیان لگائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ رہے ٹھے، بھجن واہو داہیا۔ رسنا جہوا رہے رٹ، ڈھولے بتی دند سُنائیا۔ جگت ونجارے کھول کے ہٹ، تیرا نام رہے وکائیا۔ دے وڈیائی اپنی مت، جگت رہے سُنائیا۔ دوئے لوچن رہے تگ، نج نیتر نہ کھئے رُشنائیا۔ تیرا نُور سکیا نہ کوئی لبھ، پڑدا رہیا نہ کھئے اُٹھائیا۔ تُوں کِرپا کر جھب، شاہ پاتشاہ پھیرا پائیا۔ کلجگ مُکدی ویکھ حد، حدوڈ اپنی دئے درسائیا۔ سنت سہیلے سجن رہے سد، انتر آتم آواز لگائیا۔ جے پچھ رہوں اڈ، آگے ملنا چائیں چائیا۔ نت نوت آد جگاد

جُگ چوکرّی تیری جدّ، وشو تیری دھار پلٹائیا۔ تُوں صاحب پُرکھ سمرتھ، بے انت تیری شرنائیا۔ سر رکھنا دے کر ہتھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اک وکھانا دُھر دا گھر، جس گھر بہ بہ خوشی منائیا۔

☆ ۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر ☆

اٹّ کہے میں چڑھ کے بھٹھی، بھٹھیالا جگت دتا وکھائیا۔ اپنا آپ کر کے ستی، ناتا ست نال جڑائیا۔ میں یاد رکھی رویداس متی، جو مطلب نال دتی سمجھائیا۔ حصہ رکھ کے اپنی پتی، دُھر دا جوڑ بنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر جو پھردی رہی ٹھی، کلجگ بن کے پاندھی راہیا۔ اتم اُس دوارے ڈھٹھی، جتھے ملے مان وڈیائیا۔ آگے بھرنی پئے نہ کھئے چٹی، ڈنّ سکے نہ کھئے لگائیا۔ مینوں کچھ ہتھ نہ آیا تیرتھ تٹی، مندر مسجد شو دوالے مٹھ کوٹن دتے بنائیا۔ میری پت کسے نہ رکھی سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ پریم بن کے بنائی نہ کسے سخی، گوپی کابن نہ کھئے پرنائیا۔ میں چار جگ پینڈا مکایا وپیر گھتی، بھجی واپو داہیا۔ میرا لیکھا رویداس لیکھایا ہتھیں، ناتا جوڑ دُھر درگاہیا۔ جس ویلے لیکھا مکے جگ چھٹی، راگ چھتیسا صفت صلاحیا۔ تینوں پرہو وکھاواں اکھیں، اکھاں کھول نین رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا مُکائیا۔ اٹّ کہے میں ویکھیا گھر اٹل، بیٹھا بے پرواہیا۔ جس دا سوہنا سندر محل، نرگن دیوا باقی کرے رُشنائیا۔ اُس دا دوارا بیٹھا ملّ، اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ ایہ رویداس نوں دسیا ول، ول پچھلا دتا کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا دُھر دا سنگ وکھائیا۔ اٹّ کہے میں لبھے سنگی، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ جنہاں دی آسا منسا اکو منگ رہی منگی، جگ چوکرّی دھیان لگائیا۔ ہونا سہائی وچ وربھنڈی، برہمنڈی دینی وڈیائیا۔ سچ وکھاؤنی اکو ڈنڈی، رہبر ہو کے دینا سمجھائیا۔ اندر واسنا رہے نہ گندی، ڈرمت میل دھوائیا۔ میرا چکے وچھوڑا آگے ہوواں نہ رنڈی، سہاگی کنت دینا ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے لائیا۔ میں لیکھا ویکھیا لیکھے لگدا، لاؤنہار دیا کھائیندا۔ جس کھیل رچایا جگ دا، جگ جیون داتا وپس وٹائیندا۔ جو چار کُٹّ دہ دشا جوت سرُوپی بھجدا، دو جہاناں پنڈھ مُکائیندا۔ اناد انادی ہوئے گجدا، برہم برہمادی آپ سُنائیندا۔ مندر مسجد

شودوالے مٹھ جس دے نام دا نگارا وچّدا، ٹلّ ٹلیاں دین دُبائیا۔ سو صاحب سلطان سچ سنديشہ اک گھلدا، دُھر دا حُکم ورتائیا۔ ليکھا
 چُکيا ول چهل دا، اچهل چهل دھاری اپنا پڑدا لاپيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، ميٹے وچھوڑا سلّ دا، اصل اپنا دئے
 سمجھائيا۔ اٹّ کہے میری نکلی اٹکن، آگے پچھنہ کھئے اٹکائيا۔ جُگ جنم دی مٹی بھٹکن، ترسنا ترکھا بُجھائيا۔ میرا ميلا مليا نال بھگتن،
 بھگون جوڑ جُڑائيا۔ ميں نت نوٹ کراں بہہ کے درشن، گھر ساچے خوشی منائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، میرا ليکھا دتا
 چُکائيا۔ میرا ليکھا چُکيا بھگت دوار، بھگون آپ چُکائيا۔ جس دی منزل اُتے منار، منار اندر نرنکار سوبھا پائيا۔ جس دی مہا صفت
 سُندی رہی جُگ چار، چوکڑی اپنا دھيان لگائيا۔ اُس دے در خادم ہو کے برخوردار، غلام ہو کے سيو کھائيا۔ فرشاں اُتے اپنا آپ
 سوال، عرشی پریم ویکھاں چائیں چائيا۔ جس نال لگی پریتی نبھ جائے نال، ایتھے اوتھے نہ کھئے تڑائيا۔ اوہ شہنشاہاں دا شہنشاہ کنگالان دا
 کنگال، دلالان دا دلال، دو جہاناں ونج کرائيا۔ جس نیہاں بیٹھ دے بال، اُتے گرمکھ دتے سوال، گوڑھی نیند وکھائيا۔ اوہ مُرشد مُريدان
 ویکھن آيا حال، نرگن نراکار پھیرا پائيا۔ جس دی تیرتھ تٹاں اُتے کيسے نہ ہوئی بھال، شودوالے مٹھ کوکن دین دُبائيا۔ سو صاحب بھگت
 دوارے مليا آن، اُچ چُبارے بہہ کے درس دیکھائيا۔ میرا ليکھا کيتا پروان، اٹّ اٹّ ہوئی قُربان، رويداس چٹ اپنے نال رکھائيا۔ جس دا کاغذ
 اُتے نہ کھئے نشان، گوبند خُون لایا آن، رتی رتّ اپنے رنگ رنگائيا۔ اوہ ساکھيات نظری آيا بھگوان، جو آد جُگادی دیونہارا دان، جن بھگتان
 گھر بنے مہان، مہانی اپنی آپے کھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، ليکھا جانے سرب جہان، جہاں ليکھا تہاں چُکائيا۔ ربّ
 ربّ دی ربّی بیماری، طیب ویکھن آيا بے پروا ہيا۔ پُتران دے سبب نال تیری لگی یاری، یارانہ دُھر دا لئے بنائيا۔ پچھے امر بیت گئی ابویں
 ساری، سنسیاں وچ لنگھائيا۔ آگے دیوے نام خُماری، مستی اک چڑھائيا۔ تیری آتما پرما تلمے جاوے اپنے نال مار اڈاری، دُور دُراڈا پندھ
 مُکائيا۔ بہائے اُس وچ اٹاری، جس وچ گرمکھ بیٹھے سوبھا پائيا۔ اوتھے قلم کی کرے وچاری، کاغذ شاہی دئے دُبائيا۔ جنہاں مليا آپ نرائن نر
 نرنکاری، ليکھا دتا مُکائيا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن کے آيا تیرا وپاری، بن پیسیوں دھیلیوں تیری قیمت دئے چُکائيا۔ تیرے
 ليکھ دی وڈی طاقت، تیری ليکھنی وچ وڈیائيا۔ جس نال تردے نندک ساقط، دُشٹ دوت پار کرائيا۔ اوہناں نوں لیا کے وچ معرفت،

محرمِ ملیا چائیں چائیا۔ صفت کرے کی کوئی عارف، الفیے نہ کھئے پڑھائیا۔ تیری قلمِ گرمکھاں کروایا تُعارف، طرح طرح سمجھائیا۔ ایہہ دُھر دا صاحبِ سچا پارس، سونا کنچن روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیوے وڈیائی تیری عبارت، اکھراں نال کرے وڈیائی۔

☆ ۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی کیشنِ سینگھ دے گرہِ الڑھ پنڈی ☆

پرہو کہے واہ شاباس، دس کون کی تیری وڈیائی۔ اکوں بولی بھگتاں خواہش، رو رو حال سُنائیا۔ جُگ چوکڑی میں رکھی آس، نتِ نوتِ دھیان لگائیا۔ دوس رینِ رہی اُداس، برہوں روگ ستائیا۔ پھر پھر تھکی جنگل جُوہ اُجاڑ پہاڑ وچ پرہاس، ٹلے پربت کھوج کھوجائیا۔ اُچی کوک کوک گئی آکھ، دروہی دروہی رہی سُنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کھئے نہ دیوے ساتھ، سارے بیٹھے مکھ بھوائیا۔ رسنا جہوا بتی دند کردے ویکھے پاٹھ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ بھجے پھردے تیرتھ تاٹ، آتم سروور سچِ اِشنان نہ کھئے کرائیا۔ جھگڑا ویکھیا ذاتِ پات، دینِ مذہب کرے لڑائیا۔ مندر مسجد شِودوالا مٹھ ویکھیا خاص، خیرخواہ نظر کھئے نہ آئیا۔ سادھ سنت بھئے بدمعاش، بدی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ پتنِ ملیا نہ کھئے گھاٹ، بیڑا کندھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ پرہو میں دُور دُراڈی کٹ کے آئی واٹ، بن کے پاندھی راہیا۔ جے کِریا کریں تیرے آگے کرانِ ارداس، دھئے جوڑ سیسِ نوائیا۔ میں اک انوکھی پُچھنی بات، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اوہ کپڑی رات، جس ویلے جن بھگتاں اپنی گود لوین اُٹھائیا۔ اوہ کپڑی پرہات، جس وچ پرہاتی راگِ بیٹھن سیسِ نوائیا۔ اوہ کپڑی جاچ، جو اپنے جاکاں رہیا سیکھائیا۔ اوہ کپڑی ڈاک، جیہڑی بن چٹھی رسین پُچائیا۔ اوہ کپڑی قلمِ دوات، جیہڑی ہتھ زوداس بھڑائیا۔ اوہ کپڑی وفات، جیہڑی مریاں پچھوں تیرے نال ملائیا۔ میں نانی نکئی نئی بچی اوہناں دی خواہش، جنہاں خاص تیرے ملن دی اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُچھن آئی پہلی وار، تیرے گھر در اپنی جھولی ڈاہیا۔ پرہو کہے جن بھگتاں خواہش تُوں نکئی بچی، پچیاں وانگ نظری آئیا۔ کی پُچھیں گل سچّی، سچ کہانی دیاں درڑائیا۔ پہلوں ویکھ اوہناں تُوں اکھیں، جیہڑے اکھاں میرے نال ملائیا۔ اوہناں تُوں پُچھ

جنہاں ملیا کھلا پاتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ جنہاں میرے نام دی پڑھی پٹی، پلٹا کایا وچوں گئے کھائیا۔ اوہناں دے اندر کھلی اوہ ہٹی، جس ہٹ دا مالک اک اکھوائیا۔ بے شک تُوں دُور ڈراڈی آئی تھی، اپنا پندھ مُکائیا۔ کی تینوں لوڑ پئے کوئی دیوا بٹی، تیرے ہتھ دیاں پھرائیا۔ کی تینوں لوڑ بن دی سخی، تینوں جگت کاہن دیاں ملائیا۔ سچ سچ خواہش اپنی حالت دسیں، دُھر دا حال سُنائیا۔ ویکھیں حیران نہ ہوئیں گرمکھ بیٹھے اُتے ککھیں، سوہنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنی طرح سمجھائیا۔ خواہش کہے میں پرہ کی سوچاں، سوچن والی سوچ رہی نہ رائیا۔ جنہاں تُوں جنگل ییلے کاہی وچ کھوجاں، لبھاں تھاوں تھائیا۔ اوہ ویکھے ماندے مؤجاں، مجلس تیرے نال لگائیا۔ اوہناں تُوں مل گیا عہدہ، جس عماری وچ بیٹھا بے پرواہیا۔ میں اوتھے کس طرح پہنچاں، اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اباشی کرتا کہے تُوں نیگی جیہی کڑی، (جوہنوتی) نظری آئیا۔ جے کاشی رام حکیم ورگے کولوں لے لئیں پڑی، نام خُماری دئے چڑھائیا۔ جنہاں دی بیڑی کدے نہ رڑھی، اپنے بیڑے لین بہائیا۔ بے شک تُوں بھرماں وچ بُری، کرماں وچ نیگری، ستگر درسن کدے نہ پائیا۔ ایسے کر کے چنگی تُوں پیریں آئی تری، نیتز نین دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ آشا کہے میں آئی پیریں ننگی، دُور ڈراڈا پندھ مُکائیا۔ سیس گندا نہ واہی کنگھی، کجل نین دھار نہ کھئے جنائیا۔ سوہنی تن نہ پائی انگی، پاٹے چیتھڑ رہی وکھائیا۔ میری آشا اوتھے رہ گئی تنگی، جتھے لبھن کھئے نہ جائیا۔ میں کلجگ وچ ہتھ آگئی سادھ پکھنڈی، جوٹھے جھوٹھیاں اپنا گھیرا لیا پائیا۔ میں بھل گئی تیری ڈنڈی، مارگ چھڈیا بے پرواہیا۔ اچانک تیرے در دی آئی پون ٹھنڈی، ہلاریاں نال اٹھائیا۔ اٹھ سوانی جا راوی کنڈھی، کنڈیاں وچ بیٹھا بے پرواہیا۔ جیہڑا لیکھے لاوے چنگی مندی، مندیوں چنگے بنائیا۔ جے کوڑی کِرپا رل کے ہو گئی گندی، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ تینوں بھگتاں دی دیوے اوہ سوگندھی، جس سوگندھ وچ اپنا رُوپ وٹائیا۔ اوہدے کول انوکھی نیگی جیہی بندی، کایا مندر آپ ٹکائیا۔ پریم پیار نال جس ویلے بلاوے اوس دی تندی، تُوں ہی تُوں راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ خواہش کہے میں تُوں آوے خوشی، خوشیاں گیت الاٹیا۔ میری اوہناں نال لگ جائے رُچی، جنہاں روز ملے بے پرواہیا۔ جے میں پچھ رہی لُچی، پکھنڈیاں نال کری کُرمائیا۔ میں دُباگن بن کے رہی سٹی، ویراگن

رُپ نہ کھٹے وٹائیا۔ میں گھر گھر پھردی رہی سوان بن کے کتی، خالی بھانڈے ویکھ بھجّاں واہو داہیا۔ میری حالت کیسے نہ پُچھی، پڑدا دتا نہ کیسے کھلایا۔ دھنّ بھاگ میں گرمکھاں سنگت ویکھی سُچی، سُچے مانک موتی نظری آئیا۔ میں در دروازے وڑدیاں ہو گئی ادی اُچی، پتھاں اُتے خوشیاں نال قدم اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لہنا دینا چُکائیا۔ پرہو کہے خواہش نہی، بچیاں وانگ سمجھایا۔ تُوں آ بھگتاں کنیں، نیڑے کر کے دیاں سمجھایا۔ دُور دُراڈی واٹ بھنی، بن کے آئی پاندھی راہیا۔ ویکھیں ہُن نہ ہووین آنہی، نیتر لوچن نین دیواں پڑدا لاہیا۔ تُوں اینہاں نال منیں، جنہاں نال منیا شہنشاہیا۔ لوڑ رہے نہ راگ سُنن دی کنیں، ڈھولیاں وچ نہ کھٹے وڈیایا۔ پرم پُرکھ پرہہ اِکو ملیا دُھر دا دھنی، داتا دات ساچی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں نال رکھایا۔ سُن خواہش ویکھ بھگت، تینوں دیاں سمجھایا۔ اینہاں نال مل کے ناتا چھڈنا پئے جگت، جگت اِکو وار درڑایا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی پچھوں ویلا ملے وقت، واقف اپنے نال کرائیا۔ گرسکھاں نال ملا کے تیرا دست، ہتھ نال ہتھ دئے جڑایا۔ ایہہ پریم نرالا عشق، عاشقان وچوں معشوق، معشوق وچوں حقوق نظری آئیا۔ نیتر لوچن نین کِریا درس، درے دربار دیدار دیاں وکھایا۔ تیری پچھلی مٹے حرص، ہوس اِکے نہ کھٹے ودھایا۔ جے اینہاں آ جاوے ترس، تینوں پلّو دین پھڑایا۔ تُوں اُتے لیٹ فرش، دھوڑی ٹکا مستک لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا ناتا دئے بندھایا۔ خواہش کہے میں عاجز نانی، نو نو سیس جھکایا۔ لہہ لہہ تھکی گرمکھ ہانی، سجن نظر کھٹے نہ آئیا۔ پھر پھر تھکی اٹھسٹھ پانی، سمند ساگر ورو لے تھاوں تھانیا۔ کھوج کے آئی چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبھج سیبج پھیرا پائیا۔ سُن کے آئی چارے ہانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا گایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت رہیا خاک چھانی، وست امولک ہتھ نہ کھٹے پھڑایا۔ صدی چوڈھوی ہو نانی، اپنا بل مٹایا۔ سندیسہ دتا کیسے رُوحانی، بن رُوح بُت کِری گڑمائی۔ ویکھ پیغمبر لاثانی، آسانی اِکو اک جنایا۔ جس دی پیر پیغمبر دسدے گئے نشانی، شبدان نال کر پڑھایا۔ اوہ جلوہ نُور جگے جوت رُوحانی، دو جہاناں کرے رُشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا رہیا وکھایا۔ خواہش کہے میں بھجی دوڑی، دُور دُراڈی چل کے آئیا۔ اِکے ویکھی گلی سوڑی، بھپڑا راہ نہ کھٹے لنگھایا۔ میں چار کُنٹ نین تگ کے کیتا بھڑی بھڑی، نیتر رو رو دتی دُبایا۔ لکھ چوراسی سرشٹی دسی کوڑی، امرت جام نہ

کھئے پیاٹیا۔ کسے آواز سُنائی اندروں ہوئی، سہج نال سمجھائیا۔ میں پچھلے جنم دے کہاراں دی چُکی ڈولی، اوہ سب دی آسا پور کرائیا۔
 اوہدے نال زوداس چہار جس دے کول تند مؤلی، گھر گھر گانے رہیا بندھائیا۔ اوتھے لوڑ نہیں پون دی رولی، رُونک بھگتاں نال لگائیا۔
 اوتھے دیوے سندیسہ پون پوئی، اپنا حُکم ورتائیا۔ تیری منسا پوری کرے بھاؤنی، بھاونا تیری ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اچرج کھیل ورتائیا۔ آسا کہے میں کملی کوچھی، اندر باہر نہ کھئے وڈیائیا۔ مینوں کسے دتی سوچی، سمجھ نال سمجھائیا۔ اوہ
 سب دا وڈا کھوجی، دو جہاناں ویکھے تهاؤں تھائیا۔ آد جگادی وڈا بودھی، اکادھ بودھ کرے پڑھائیا۔ اُس توں مالک کہندے لوکی، پرلوک
 خوشی منائیا۔ اُس دی سوچ کسے نہ سوچی، سوچ سمجھ نہ کھئے وڈیائیا۔ اُس دا جنجُو نہ کوئی بودی، تلک للاٹ نہ کھئے وکھائیا۔ ہوئے
 ہنگتا اندر نہ ہوئے روگی، ممتا موہ نہ کھئے ودھائیا۔ نہ سنیاسی ویراگی دسے جوگی، رکھ مَن رُپ نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اوہ سب توں دیوے روزی، رازق رِزق رحیم اکھوائیا۔ خواہش کہے میں ہوئی بے سمجھ، سمجھ نہ کھئے جنائیا۔ جس ویلے
 بھگتاں وجدی ویکھی رمز، رحمت رہیا کھائیا۔ میں اوسے ویلے کھا لئی قسم، بندنا سپس نوائیا۔ میں اینہاں دی دھوڑی ٹکا لاواں مستک
 اوہ بھسم، جیہڑی بھسم نیہاں ہیٹھ دباٹیا۔ جس دا رواج اولڑی رسم، رہبر بے پرواہیا۔ تن وجود نہ کوئی جسم، تتوت نہ کھئے ہنڈھائیا۔
 اُس دا نور اکٹا اسم، اعظم اکو نور خُداٹیا۔ اُس دا درشن کران نال چشم، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دُھر دا سنگ بناٹیا۔ پرہو کہے سُن اک سندیسہ، جو سٹیاں رہیا جگائیا۔ پچھلا چُکاوے لیکھا، آگے دئے وڈیائیا۔ جے بھگتاں نال پاؤنا
 حصّہ، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ کھلیئے پھیر نہ تکیں اپنا پچھا، سادھاں والی ریت مندر مسیت ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ ایہ گرمکھ میرے اتیت،
 ترے گن بیٹھے ڈیرہ ڈھاپیا۔ جینودیاں جگ گئے جیت، جیون جُگت اکو وار دتا سمجھائیا۔ اوہ خواہش تیرے نال مل کے ہون نہ کدے
 پلّیت، پت پُتیت اکو وار کرائیا۔ کیوں اینہاں دا میرے نال سانجھا گیت، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ میری اُلٹی لگی پریت، پُٹھی سدھی
 دئے کرائیا۔ جو کہہ سو ٹھیک، شاستر سمرت وید پُران دیوے نہ کھئے گواہیا۔ اینہاں دی کون کرے ریس، چار کُنٹ دہ دشا بھجن واپو داہیا۔
 جنہاں ملیا آپ جگدیس، جگدیش پھیرا پائیا۔ اپنا ہتھ رکھ کے پیٹھ، تھپکیاں نال سوائیا۔ نہ کوئی اُچ نہ کوئی نیچ، ذات پات ونڈ نہ کھئے

ونڈائیا۔ نہ کوئی ہست نہ کوئی کیٹ، آتم پر ماتم اکو رنگ رنگائیا۔ نام پیالہ گرمکھاں پھڑایا جو پی گئے لا کے جھیک، خالی کٹورا جگت
 وکھائیا۔ ساچا کلمہ پڑھ کے حدیث، حاجت اپنی پور کرائیا۔ انہاں کول نہ آئے ابلیس، شیطان پھیری کھئے نہ پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھن لا
 کے نیجھ، لوچن پلک اکھ کھلائییا۔ تیئی اوتار کہن ایہہ کی رہی بیت، پت پرمیشور اچرج کھیل ورتائیا۔ نانک گوہند کہے ستگر گرمکھاں
 نال کرے ریجھ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ ٹھا کر ہو کے گیا پتیج، پر ماتم ہو کے میل ملائییا۔ آپ پر بھو بن کے ناچیز، گرمکھ سچ دہلیزوں باہر
 کرائیا۔ جتھے بیٹھا ہر جگدیس، تاج سوہنا سیس ٹکائییا۔ اوتھے لیکھا بیس اکیس، اکیس اپنے نال رکھائییا۔ اوس ویلے خواہش نے رو کے
 ماری چیک، بھڑی بھڑی دتا سنائییا۔ تیری کرپا میری بھگتاں نال بنے پریت، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا
 ور، تیرا سوہنا سنگ نظری آئییا۔ بھگتاں نال جے کرنا ملاپ، اپنا جوڑ جڑائییا۔ پہلوں سکھ انہاں توں اوہ جاچ، جس نال وچھڑے رہیا
 ملائییا۔ جنم کرم دے دھو کے پاپ، پت پت پت رہیا بنائییا۔ دوئے جوڑ کے پھیر آکھ، اچی کوک سنائییا۔ میں سیوک تھادی داس، در بردی
 روپ وٹائییا۔ نت تھادا کورٹا کران صاف، جھاڑو دیواں چائیں چائیا۔ جس ویلے تھادی آتم پر ماتم پوے راس، گھر ساچے وجے ودھائییا۔ اوس
 ویلے میری کھلی رکھنی اکھ، اکھیں تگاں بے پرواہیا۔ بھگتاں کہا جو ساڈے نال ملیا اوس دا اوہو حق، وادھ گھاٹ وچ نہ کھئے رکھائییا۔ جے
 ساڈے نال مل کے تینوں پے گیا شک، پھڑ کے باہوں باہر دیئے دھکائییا۔ ساڈا پریم ساڈے نال ملا کے ہتھ، ہتھیلی اُتے ہتھیلی گیا
 ٹکائییا۔ آکے پچھ رہیا ٹھ، سچے کھبے بھجے واپو داہیا۔ جس ویلے جن بھگتاں کرے اکتھ، دُور دُراڈا آوے چل کے ماہیا۔ اپنا مارگ ہوئی
 ہوئی پھیر دیوے دس، دہ دشا کرے جنائییا۔ جس ویلے اسیں اُس دے گائیے جس، سو ساڈے ڈھولے سنائے تھاوں تھائییا۔ تیری خواہش
 پوری آس، نواس چرن اک گوسائینا۔ جو سب دا مائی باپ، سدا سہیلا وسے ساتھ، دو جہاناں میلا رہیا ملائییا۔ مہاراج شیر سنگھ
 وشنو بھگوان، جنہاں ملیا آپ، تنہاں کر گیا پاک، بن کے سجن ساک، کھول کے بند تاک، سچ دوارے ساچے گھر سجن لے بہائییا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی خواہش نال جن بھگتاں اندر کرے نواس، بھومکا اکو اک سہائییا۔

☆ ۱۷ ساون ۲۰۲۱ بکرمی گرانام سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ☆

کریا کرے ہر نہکرے، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ نیتز کھول وشن برہمے، پاربرہم پرہہ آپ سمجھائیندا۔ لکھ چوراسی لگی ککرے، کرم کانڈ بھیو نہ کھئے چکائیندا۔ نو ست نہ کھئے دھرے، ساچی سکھیا نہ کھئے درڑائیندا۔ سادھ سنت پئے بھرے، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھنائیندا۔ انڈج جیرج اُتہج سینج کھانی جیو جنت جئے، جنم مرن نہ کھئے چکائیندا۔ جھگڑا پیا ورنے برنے، ذات پات پڑدا نہ کھئے اُٹھائیندا۔ پھری دروہی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بن میں، ٹلے پرہت سمنڈ ساگر سنگ نہ کھئے جنائیندا۔ بوئے ہنگتا گڑھ بنیا من میں، ممتا موہ نہ کھئے چکائیندا۔ سرشٹی لگی لالچ کوڑے دھن میں، نام ست ہتھ نہ کھئے پھڑائیندا۔ پرہہ کا نام جئاوندے من میں، ساکھیات ست سرؤپ نظر کسے نہ آئیندا۔ جوگ ابھياس تپ ہتھ ویکھیا گھر گھر میں، اتتر آتم رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ در بھکھاری پھردے منگدے، سچ درویش الکھ نہ کوئی جگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر سندیسے اک سُنائیندا۔ وشن برہما اُٹھ ویکھ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ نو تو چار وسدا رہیا سچا دیس، دسنتر اپنا حکم ورتائیا۔ سرگن کردا رہیا ویس، روپ انوٹ وٹائیا۔ نام سندیسے دیندا رہیا سندیس، شبدي ڈھولا راگ الاٹیا۔ نرگن سرگن جوت کردا رہیا پرویش، آتم پرما تم میل ملاٹیا۔ برہم پاربرہم کھیلدا رہیا کھيڈ، بن کھلاری ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہیا بھیج، مُلا شیخ مسائک نال رلاٹیا۔ دیندا رہیا نرگن نرویر نراکار سچ سندیس، دھر دا نغمہ نام سُنائیا۔ آد جگاد جگ چوکری نو نو چار رہیا ہمیش، ستجگ تریتا دواپرکجگ آپ ہنڈھائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر ہر گھٹ رہیا ویکھ، نج نیتز لوچن نین اکھ اک کھلاٹیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ وشن برہما اُٹھ کر خیال، ہر کرتا آپ جنائیا۔ لکھ چوراسی دسے بے حال، بہل ہو کے دئے دُہائیا۔ گر کا شبد نہ کسے نال، ستگر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑی کریا وجے تال، چاروں کُنٹ ناچ نچائیا۔ ساچی گھالان کوئی نہ سکے گھال، جیو جنت بھجن واہو داہیا۔ بن پُرکھ اکال بنے نہ کوئی دلال، وچولا سچ سنگ نہ کھئے نہہائیا۔ حقیقت دسے نہ حق حلال، لاشریک شرکت نہ کھئے مٹائیا۔ گود اُٹھائے نہ کوئی بال، گوبند نظر کسے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دی خبر آپ سُنائیا۔ وشن برہمے اُٹھ ویکھ تگ، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ کسے نہ کھلی اندر اکھ، لوچن تگے جگت لوکائیا۔ آتم پرما تم گھر

مندر سکے نہ کوئی لبھ، دہ دشا بھجن واہو داہیا۔ نو دوارے پار نہ کرے کوئی حد، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ کوڑی کیریا نالوں ہو نہ بے اڈ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ناتا نہ کھئے ٹرائیا۔ تیری بنے نہ کوئی جد، وشو روپ نہ کھئے سمجھائیا۔ من واسنا سارے رہے پنج، من نٹوآ سانگ ورتائیا۔ وست کیسے نہ آوے ہتھ، خالی ہتھ دین ڈبائیا۔ لیکھا چکے نہ شکلا کیشنا پگھ، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ گرھ تئے نہ تت اٹھ، نو در پندھ نہ کھئے چکائیا۔ گھر گھر وچ کوئی نہ بے وس، مندر سوہیا کوئی نہ پائیا۔ امرت آتم کیسے نہ ملے رس، اٹھسٹھ بھجن واہو داہیا۔ بودھ آگادھ شبد اناد دُھن آتمک سُنے نہ کوئی گاتھ، رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھگی سرب لوکائیا۔ ساچے منڈل بن گوہی کاہن ویکھے کوئی نہ راس، شبدي تال نہ کھئے وجائیا۔ صاحب ستگر کیسے نہ وسيا پاس، سُنجی سیج رہی کُرائیا۔ پھری دروہی پرتھی آکاش، گکن گکنتر دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ زرگن نیرویر نراکار ست سروپ کیسے نظر نہ آئے ساکھیات، ساکھیاں پڑھ پڑھ سارے رہے سُنائیا۔ گھر پرمیشور آکے کرے نہ کوئی بات، باطن پڑدا سکے نہ کوئی اُٹھائیا۔ جینودیاں جگ پائے نہ کوئی وفات، فتویٰ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ اکھر پڑھ کے وچوں لُغات، الفیے کرن چٹرائیا۔ سچ دوارے کیسے نہ جُڑیا نات، ناتا بدھاتا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، حُکم اشارے نال اُٹھائیا۔ وشن برہما کھولو لوچن، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کیسے سوچ نہ آوے وچ سوچن، سمجھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ راہ تگو چوڈاں لوکن، چوڈاں طبق رہے کُرائیا۔ چوڈاں وِدیا ہوئی پھوکن، چوڈس چند نہ کھئے رُشنائیا۔ اپنے گھر کلجگ جیو پھیر نہ لوئن، جونی جون ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا سچ سلوکن، نام سندیشہ اک سُنائیا۔ وشن برہما شو لین انگڑائی، کروٹ اپنی رہے بدلائیا۔ گون سندیسہ رہیا سُنائی، دُھر دھام بے پرواہیا۔ گون جلوہ گر کرے رُشنائی، نورو نور نظری آئیا۔ گون حق حقیقت رہیا بُجھائی، کلمہ اکو اک درڑائیا۔ گون مندر مسجد بنائی، سچا حُجرہ رہیا سُهائی، محبوب اپنا آسن لائیا۔ گون کلمہ رہیا پڑھائی، بن اکھراں رہیا سمجھائیا۔ گون کرے سچ شنوائی، ناد ایکا نام وجائیا۔ گون چار کُنٹ دہ دشا ویکھے چائیں چائیں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہربان دیا کمائیا۔ وشن کہے برہمے اٹھ، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ اگلا لیکھا میتھوں پُچھ، بھيو ابھیدا دیاں کھلائییا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جو بیٹھا رہیا لک، زرگن نور بے پرواہیا۔ جس گُر اوتار پیر پیغمبر بنائے نھے پُت، چھوٹے بالے گودیاں وچ اُٹھائیا۔ سو صاحب

ٹھاکر سوامی رہیا تھ، بے پرواہ بے پرواہی وچ آئی۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا ہو کے گیا جھک، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جُگ جنم جو
 وچھڑے گئے رُس، سو گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت رہیا منائی۔ سہج سُبھاؤ پریم پریتی گودی چُک، شبد ہلارا اک وکھائی۔ ساچے
 امرت دھو کے مکھ، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کھیل اناشی اچت، چیتن سُرُتی رہیا کرائیا۔ برہما
 کہے وشن کی بات، سچ سچ دے درڑائی۔ میں ویکھاں کلجگ اندھیری رات، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائی۔ جھگڑا پیا ذات پات، آتم برہم
 نظر کیسے نہ آئی۔ پت پریشور کوئی نہ جوڑے نات، کوئن کوٹ ایشٹ گُر دیو رہے منائی۔ آتم پرما تم کوئی نہ چلے ساتھ، سگلا سنگ نہ کھئے
 رکھائی۔ رسنا جہوا بتی دند کردے پوجا پاٹھ، دوس رین دھیان لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل کی ورتائی۔
 وشن کہے برہمے کی دسٹاں، کہن وچ کچھ نہ آئی۔ خوشیاں وچ دو جہان ویکھ ویکھ ہسٹاں، چوڈاں طبق راگ الائی۔ صاحب اناشی کرتے
 ٹیکان متھا، مستک چرن گول چھہائی۔ جو کچھ ویکھیا اکھاں، میں سچ دیاں سمجھائی۔ اناشی کرتا لوکات نرگن دھار آیا تھ، جوتی جامہ
 ویس وٹائی۔ ہرجن ہربھگت جُگ جنم دا وچھڑیا کیتا اکٹھا، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ آتم پرما تم دے کے اکو متا، ساچی سکھیا دتی سمجھائی۔
 پریم پریتی جوڑے ناتا، بدھاتا اپنا رنگ رنگائی۔ ایتھے اوتھے ہونے راکھا سر شبدی ہتھ ٹکائی۔ گُر اوتار پیر پیغمبر جس دی گاؤندے رہے
 گاتھا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گئے درڑائی۔ جس نون کھندے ناتھ انا تھاں، سہائی ہووے ہر گھٹ تھائی۔ سو کھیلے
 کھیل آپ سمراتھا، سرب گلوٹنا پھیرا پائی۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی آپے دس کے جاچا، دُھر دا پڑدا دتا اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ برہما کہے وشن کی ایہہ سچ، سچ دتا درڑائی۔ میں وی ویکھاں اوس اکھ، جیہڑی اکھ اپنے نال ملائی۔
 لکھ چوراسی اندر جوت ہو کے رہیا وس، میرا میلا سہج سُبھائی۔ گھر مندر ساڈھے تن ہتھ ہووے پرتکھ، گرہ بیٹھا سوہیا پائی۔ میرا پڑدا
 کھول کے ہٹ، بن ونجارا ونج کرائیا۔ میں چرن جاواں ڈھٹھ، نمو نمو سپس جھکائی۔ بن ہتھاں جوڑ کے ہتھ، ڈنڈوت کر کے مستک ٹکا
 لائی۔ ساچی وٹھیا دیواں دس، جو اٹھتے نو دوارے کر کر تھکی لوکائی۔ برہم پاربرہم پریم مٹھا رس، جام سچ نہ کھئے پئی۔ شاستر سمرت
 گئے تھک، برہم ودیا ہتھ کیسے نہ آئی۔ سچ دواویوں کلجگ جیو دُور دُراڈے گئے تھ، ساچے مندر بہ کے میرا درس کھئے نہ پائی۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ وشن کہے برہمے کریئے ارداس، سچ بینتی اک سُنائیا۔ جس دی کھیل آد جُگاد، جُگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ جس دا پَسار برہم برہماد، برہمانڈ رنگ رنگائیا۔ جس دا شبد دُھن اگتی ناد، دو جہان ربیا سُنائیا۔ جس دا نِرگن سرگن کھیل تماش، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ جس دا کھیل منڈل منڈپ برہمنڈ کھنڈ پاؤنی راس، گوپی کاہن نچائیا۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیونہارا دات، نام بھنڈارا اپنا جھولی پائیا۔ جو آتم پر ماتم لکھ چوراسی بندھنہارا نات، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ جس دی آد انت اکو ذات، رُپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ سو صاحب سمرتھ پُرکھ ابناش، کرنی کرتا کار کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار جو آئے اکھ، بھوکھت سندیسہ مات سُنائیا۔ تنہاں دی اتم پُچھے وات، سچکھنڈ نواسی اپنی لئے انگڑائیا۔ لیکھا جانے لیکھیا قلم دوات، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پھولے تھاوں تھائیا۔ لہنا دینا جانے چار ورن اٹھاراں برن جماعت، شتری براہمن شوڈر ویش بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ برہما کہے کریئے منتی، چرن اک عرضوئیا۔ وشن کہے پرہہ کھیل اگتی، لیکھا گنت وچ نہ آئیا۔ برہما کہے اوہ مالک لکھ چوراسی بن دا کنتی، کنت کنتوہل وڈی وڈیائیا۔ وشن کہے چاڑھ رنگ بستنی، آد جُگاد اتر کدے نہ جائیا۔ برہما کہے اُس دے نام دی صفت کر کر تھگی جُگ جُگ بھکتی، اکھراں وچ جگت وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان کھیل کھلائییا۔ وشن کہے اوہ تگ، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جیہڑا آد جُگاد کیسے نہ آیا ہتھ، شاستر سمرت دین گواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھول کے اپنی اکھ، آخر اپنا رنگ رنگائیا۔ نام پدارتھ دے کے حق، حقیقت وچوں دتا پرگنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ چلا کے رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ نِرگن نرویر کلجگ انت ہو پرگٹ، جوتی جوت کرے رُسنائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، چار ورنان وچ کرائیا۔ دئی دویتی میٹ کے پھٹ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ آتم پر ماتم دے کے برہم مت، برہم وڈیا ربیا سمجھائیا۔ پرہہ ملن دی کھول کے اکھ، دویئے لوچن بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ وشن کہے ویکھ کھیل کرتار، برہمے دیواں سچ جنائیا۔ گر اوتار کرن نمسکار، پیر پیغمبر سجدہ سیس جھکائیا۔ رسنا جہوا بن بئی دند اچی کوک کوک رہے پکار، تونہی تون راگ الاٹیا۔ نمو نمو نمو نمسکار، در در خاک مستک ٹکا دھوڑ رمائیا۔ تیرا جلوہ پروردگار، مقامے

حق تیری رُشنائیا۔ سچکھنڈ تیرا آدھار، تھر گھر وچے شبد ودھائیا۔ کریں کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر تیری وڈ وڈیائیا۔ شاستر سمرت وید پُران وس کے باہر، وصل بھگتاں دئے کرائیا۔ اپنا اصل کر اظہار، عشق دُھر دا ریت بنائیا۔ نرگن سچ کر گفتار، گُفت شنید کریں شنوائیا۔ تیری مجلس سانجھے یار، چوڈاں طبق ہتھ کیسے نہ آئیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیتر رو رو کرن پُکار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں آئی ہار، چوڈس چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تهاؤں تھائیا۔ پیر پیغمبر کہے پرہہ تیرا بردا، بندگی اکو اک جنائیا۔ تُوں لیکھا جانے گھر گھر دا، گھر گھر وچ کھوج کھوجائیا۔ تیرا کلمہ دو جہان پڑھدا، کائنات صفت صلاحیا۔ جو جنے سو اتم مردا، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیتھوں ڈردا، حُکمے اندر بھجے واہو داہیا۔ بن تیری کِریا سنت بھگت گرمکھ گرسکھ صوفی پوڑی کوئی نہ چڑھدا، منزل حق نظر کیسے نہ آئیا۔ تیرا روپ نرائن نر دا، نر ہر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں آد جگاد جگ چوکرے لکھ چوراسی جیو جنت گھاڑن گھڑدا، گھڑ گھڑ ویکھیں تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ وشن کہے برہمے اوہ ویکھ ساتھ، ہر کرتا آپ نبھائیا۔ مہربان پُرکھ انباش، انباشی اپنا پھیرا پائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، شبدي ڈنک گر ناد وجائیا۔ دو جہاناں پا کے راس، برہمنڈ کھنڈ رہیا نچائیا۔ جن بھگتاں پوری کرہارا آس، پورب لیکھا رہیا چُکائیا۔ داتا دانی سرب گن طاس، گنوتتا وڈ وڈیائیا۔ پرگٹ ہویے شہنشاہ شاہو شاہاس، دُھر فرمانا حُکم منائیا۔ لیکھا لکھنہارا بن قلم دوات، کاغذ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ اگم اتھاہ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑے اپنے کندھ اٹھا، خوشیاں راہ تکائیا۔ نیتر لوچن اک کھلا، بن اکھاں اکھ ملائیا۔ بن رسنا جہوا ڈھولا گا، آتم پرما تم کری پڑھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ساچا ناتا لیا جڑا، ایتھے اوتھے نہ ہویے جدائیا۔ انباشی کرتا دو جہاناں مالک وڈ خالق سیدھا ملیا آ، جوگ ابھياس لوڑ رہی نہ رائیا۔ سنت سہیلے لئے جگا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ گھر وچ میلے لئے ملا، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ آتم پرما تم دتا سمجھا، سوہنگ ڈھولا اک درڑائیا۔ بن وچولا نوری نور جولا دتا درسا، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا رہیا چُکائیا۔ وشنوں کہے اٹھ ویکھ جگت، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ پت پریشور میلا ہویا بھگت، بھگون اپنی

دیا کھائیا۔ لیکھے لا کے بوند رکت، گرمکھ گر گر گود بہائیا۔ آتم پر ماتم دے کے شکت، شخصیت ساچی دتی سمجھائیا۔ انتر رہن نہ دتا فرق، باہروں سمجھ کھئے نہ پائیا۔ شبدی دھار کیتی لکھت پڑھت، عرضی نویس قلم ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اچرج کھیل رہیا وکھائیا۔ برہما کہے وشنوں پرہ دی اچرج لایا، لیکھا سمجھ کچھ نہ پائیا۔ جن بھگتاں بن آپ وسیلہ، وصل دُھر دا دتا کرائیا۔ میل ملاوا ہویا اکو حیلہ، ہر جو آیا واہو داہیا۔ سجن ملیا چھیل چھیلایا، نہ مرے نہ جائیا۔ سچکھنڈ دوارے جس دا سچ قبیلہ، سنت سہیلے رہیا وسائیا۔ اوتھے رنگ نہ کوئی سوہا پیلایا کالا نیلا، چٹی دھار نہ کھئے وڈیائیا۔ من مت بُدھ چترائی نہ کوئی دلایا، کھانی بانی شبد ناد نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، دُھر دا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ وشنوں کہے میں ویکھے پڑھدے، گرمکھ سوہنگ ڈھولا گائیا۔ اتم پوڑے اوس چڑھدے، جو گوبند گیا لگائیا۔ زبھے ہو کسے کولوں نہ ڈردے، آگے جاون واہو داہیا۔ ٹوں میرا میں تیرا اکو ایک کردے، دھار ایکنکار وچ سائیا۔ ویکھو کھیل اگتی ہر دے، ہردے وڑ کے رہیا ترائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ تھوڑے تردے، جنہاں اپنے کندھ اٹھائیا۔ کرن اشنان سچ سرور سر دے، ڈرمت میل دھوائیا۔ اوہ سجن کدے نہ مردے، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ اوہ اگن کدے نہ سڑدے، مڑھی گور نہ کھئے دبائیا۔ سچ دوارے ساچے کھڑدے، جس گھر وسے شہنشاہیا۔ سیس چرن گولاں اُتے دھردے، مستک اکو خاک رمائیا۔ در غلام تیرے بردے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سنت سہیلے رہیا ملایا۔ برہما کہے میں ویکھیا میلا، ملتی جگدیس کرائیا۔ اکو گھر سوہے گرو گر چیلایا، چیلایا گرو نظری آئیا۔ پت پریشور پاربرہم سجن سہیلایا، دو جہاناں والی بے پرواہیا۔ وسنہارا دھام نویلا، ہرجن ویکھے چائیں چائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت اچرج کھیل پاربرہم کھیلایا، بھیو ابھیدا سمجھ کسے نہ آئیا۔ ہرجن ساچے سنت سہیلے چاڑھے تیلا، جوت زرنجن کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ وشن کہے برہمے اٹھ چلیے دھاء، اپنا پنڈھ مکائیا۔ ویکھیے کھیل بے پرواہ، کی کرتا رچن رچائیا۔ نیتر لوچن مہر نال درشن لئیے پا، حرص اک مٹائیا۔ لوکات کی کھیل رہیا ورتا، وارتا اپنی کی جنائیا۔ منزلو منزل پنڈھ لئیے مُکا، بن کے پاندھی راہیا۔ سچ دوارا ویکھیے جا، جس گرہ بیٹھا سوہا پائیا۔ وشنوں کہے میری ایہو صلاح، چلیے واہو داہیا۔ سب دا پتا ماں، گودی دو جہان اٹھائیا۔ کلجگ انت کی کھیل رہیا کرا، کرنی کرتا کی کار

کھائیا۔ جا کے سیس لئیے جھکا، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کھائیا۔ برہما کہے میں لَواں
 سمبھل، اپنا آپ اُٹھائیا۔ وِشنوؤں کہے میں ویس لَواں بدل، رُوپ اَنوُپ دھرائیا۔ پُجیئے اپنی ساچی منزل، پچھلا پندھ چُکائیا۔ نام سندیسہ
 سُنئیے غزل، جو ڈھولا رہیا گائیا۔ تخت نِواسی کپڑا کِردا عدل، عدالت اِکو اِک سمجھائیا۔ ساچی سیج کِرائے وصل، اصل اپنے وِچوں
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا میلا لئیے ملائیا۔ وِشنوؤں کہے ویکھ مکیا پندھ، پاندھی بیٹھے آئیا۔ جن بھگتاں
 چڑھیا نوری چند، گُرمکھ کرن رُشنائیا۔ سب دے ویکھ بند بتی دند، ہر دے ہر جو رہے دھیائیا۔ نظری آئے اِکو گُجری چند، جس دی
 چند سوہا کر نہ سکے سمجھائیا۔ جس دا لیکھا اُپر برہمنڈ، نو کھنڈ وِجی ودھائیا۔ سو نام پدارتھ اِکو ونڈ، چار ورنان جھولی رہیا بھرائیا۔
 دُھر دا ڈھولا سُناؤنا چھند، سچا راگ الائیا۔ گُرمکھاں پوری کر کے منگ، آسا ترسنا دئے بُجھائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ کایا چولی رنگ، رنگ
 اگئی دئے چڑھائیا۔ انتر آتم اِک اند، پرمانند وِچ رکھائیا۔ جُگ جنم دی پچھلی گنڈھ، ناتا دُھر دا جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ برہما کہے اوہ ویکھ لیکھا لکھدا، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ دوئے لوچن کسے نہ دِسا، بھرمے بھلی
 سرب لوکائیا۔ کسے دے اُتے کدے نہ وِسا، بے پرواہ وِڈی وِڈیائیا۔ کرے کھیل اگئی چھن دا، نرگن نرویر پھیرا پائیا۔ لہنا دینا چُکائے رین
 دِن دا، بھنڑی ونڈ ونڈائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی لوک پرلوک دو جہان برہمنڈ کھنڈ آپے مندا، چرن کولان بیٹھ ٹُکائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی سکھیا اِک سمجھائیا۔ وِشنوؤں کہے میں ویکھی سکھیا، ساکھیات رہیا دِرڑائیا۔ جن بھگتاں پائے دُھر
 دی بھچھیا، آتم جھولی آپ بھرائیا۔ دوس رین کرے رچھیا، پرتپالک ہو کے سیو کھائیا۔ جگت جیو کسے نہ دِسیا، گُرمکھ ویکھ خوشی
 منائیا۔ نو سؤ چُرانویں چوکڑی جُگ دا لہنا انت نچھیا، گر اوتار پیر پیغمبر سد بہائیا۔ شبد اگادھ بودھ جو واک بھوکھت لکھیا چھیا،
 ورقہ ورقہ رہیا اُٹھائیا۔ ویکھو کھیل اگلا انڈھیا، انڈھنڑی کار سمجھائیا۔ جن بھگتاں کرن آیا بتیا، بتکاری پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ مہر نظر کرے نرکار، نرگن وِڈا وِڈا وِڈیائیا۔ جن بھگتاں رہیا ادھار، بھگت وچھل سچا
 شہنشاہیا۔ ساچی سکھیا دسے سنسار، ذات پات ورن برن ڈیرہ ڈھابیا۔ لیکھا لکھیا پورا کرنہار، ہر جو ہر مندر اِک سہائیا۔ جتھے نو بت

وَجَّ نام نگار، ڈھولک چھینا نہ کھٹے کھڑکائیا۔ دیوا باقی کھلا پاتی اکو کرے اُجیار، باقی تیل نہ کھٹے ڈگمگائیا۔ ساچی سخیان منگلا چار، دوس زین و جے ودھائیا۔ محل اٹل سہائے آپ کرتار، کرتا قادر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنی کرنی ربیا کھائیا۔ اپنی کرنی ویکھو کردا، کرنہار اک اکھوائیندا۔ سنت سہیلے گرمکھ وردا، ہرجن اپنے رنگ رنگائیندا۔ بھگت بھگوان آپے پھڑدا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ ساچے مندر پوڑے چڑھدا، سکھمن ٹیڈھی بنک ایڑا پنگل راہ وچ نہ کھٹے اٹکائیندا۔ بھیکھ کھلا کے اپنے گھر دا، سُرَت سوانی شبد ہانی نال ملائیندا۔ بھيو چکا پریم پر دا، پچھلا لہنا جھولی پائیندا۔ جن بھگت دوارے نرگن دھار ہو کے پھردا، کھوجت کھوجت ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ اتم گيڑا ویکھو گيڑا، ہر جو اُٹی لٹھ بھوائیندا۔ لیکھا جانے ہر گھٹ دل دا، دلبر ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ پڑدا لاپے بجر کپاٹی سِل دا، سینتل دھار امرت اک چوائیندا۔ کوٹن کوٹان وچوں گرمکھ وِ رلا ملدا، جس ملنی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سنت سہیلے آپ اُٹھائیندا۔ وشن کہے میں جن بھگت ویکھ اُٹھدے، جاگت سووت اکو لین انگرائیا۔ نام پدارتھ ویکھ اُٹدے، پن ہتھان جھولی رہے بھرائیا۔ اپنی میٹی اندر ویکھ پُگدے، بازی انت جت رُپ وٹائیا۔ ساہمنے پیندے ویکھ مُکدے، جنہاں اپنی گود بہائیا۔ اوہ بھگت کسے کولوں کُچھ نہ پُچھدے، سدھے ملن چائیں چائیا۔ وشنوں کہے برہما اوہ ساڈے کولوں نہیں رُکدے، جنہاں ملیا شہنشاہیا۔ اوہ مالک دھام اُچ دے، سچکھنڈ وسن ڈیرہ لائیا۔ اوتھے ہور کھٹے نہ پُجدے، کوٹن کوٹ راہ وچ بلیٹھے ڈھیریاں ڈھائیا۔ پرہہ چرن پریتی مؤجاں اُٹدے، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ اوتھے لیکھ نہیں اوپلے لک دے، پڑدا نظر کھٹے نہ آئیا۔ سنت سہیلے شبدي دھار بکدے، بھبک اکو نام سُنائیا۔ اوتھے میلے پیو پُت دے، گوبند اپنا رنگ رنگائیا۔ اکو صاحب سلطان سیس جھکدے، دوْجا ایشٹ نہ کھٹے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن ساچے گود بہائیا۔ برہما کہے سچ ایہہ ہویا، حیرانی میرے اُتے چھائیا۔ گرمکھ جاگدا ویکھیا لوکات نہ سویا، سُرَتی شبد نال ملائیا۔ صاحب سوامی امرت آتم اکو چویا، نجھر جھرنا دِتا جھرائیا۔ اوہ گرسکھ کدے نہ مویا، لاڑی مؤت چرناں ہیٹھ دبائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی وست امولک دیوے ڈھوآ، اپنا نام اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ڈھر دی کرنی کار کھائیا۔ وشنوں کہے کی دساں کھیل داتار، مینوں اُنکلی نال لگائیا۔ مات لوک دا دس وبار، بوہاری دِتا

سمجھائیا۔ میرا اوہناں نال پیار، جنہاں انتر آتم اک لو لائیا۔ ناتا تٹا کوڑ سنسار، ملیا اکو اک بے پرواہیا۔ ڈھولا گاؤندے دُھر دی وار،
 سوہنگ راگ الایا۔ آتم پر ماتم دے ادھار، برہم پاربرہم تیرا روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ وشن برہما شو کہن واہ، واہوا تیری وڈیائیا۔ تُوں داتا بے پرواہ، بے انت تیری سرنائیا۔ تُوں مقامے حق رہن والا خُدا، نورو نور
 رُشنائیا۔ تُوں سچکھنڈ نواسی شہنشاہ، نر نرنکار تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں رام راما روپ نرکار رہوں اکھوا، اکھراں وچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ تُوں
 ساچا کابن کوٹن کوٹ گویا رہیا ہنڈا، محل اٹل اکو سوہا پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پھیرا پا، گر اوتار پیر پیغمبر مارگ دتا سمجھائیا۔
 کلجگ اتم ویس وٹا، ڈنکا اکو نام سُنائیا۔ کل کلکی آپ اکھوا، سمبل لیکھا رہیا چُکائیا۔ ہر مندر اک وسا، شبدی ناد دُھن شنوائیا۔ ساچے
 بھگتاں لیا جگا، سنتاں ست ست سمجھائیا۔ گرمکھاں اکھ لئی کھلا، گرسکھاں اُنکلیاں نال اُٹھائیا۔ ساچا بیڑا لیا بنھا، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا لیکھے لائیا۔ وشن برہما تیری سُن پُکار، ہر کرتا انت جنائیا۔ نرگن نرویر نرکار، نر ہر اپنی سیو کھائیا۔
 جگ چوکرے پیتے وچ سنسار، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ سنت سہیلے لئی اُٹھال، بھگت بھگوان آپ ملائیا۔ دیناں بندھپ دین دیاں، دیا ندھ
 ٹھاکر ہویا سہائیا۔ لیکھے چُکائے شاہ کنگال، راؤ رنک راج راجان اکو گھر بہائیا۔ ایتھے اوتھے درگاہ ساچی دیوے مان، ابھمان روپ نہ کھئے
 وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ جنائے اک نشان، نشانہ دو جہاناں رہیا جھلائییا۔ سچ نشانہ دُھر دا جھلدا،
 جھلاونہار اک اکھوائیندا۔ دوسر کھئے نہ اوہدے تُلدا، تان نظر کھئے نہ آئیندا۔ اوہ لیکھا جانے جن بھگتاں گل دا، گلوتتا اپنا پھیرا پائیندا۔ آد
 جگاد کدے نہ بھلدا، بھلیاں مارگ آپے پائیندا۔ ساچے سنتاں نال پھلدا پھلدا، گرمکھ گرسکھ گلشن اپنا آپ مہکائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے گھر وسائیندا۔ وشنو ویکھ گرمکھ ہسدے، خوشیاں تال وجائیا۔ گیت گاون پرہو دے جس دے،
 پُرکھ اکال اک منائیا۔ لیکھے چُکے مندر مٹھ دے، مسیت مصلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ منکا منکا من نہ کھئے رڈے، منکا من کا گئے بھوائیا۔ اکو
 سیس صاحب چرناں اُتے رکھدے، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ سچ دوارے اکو وسدے، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ اوتھے میلے تیجی اکھ
 دے، یج نیتر بھئے رُشنائیا۔ ایسے گل تون سادھ سنت ٹھدے، اندر وڑ کے درس کھئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا سارے رڈے، ہوکا دے کے

جگت سُنائیا۔ گیت گاؤندے دھئے جٹ دے، دھنّا بن نہ کھئے وکھائیا۔ گھاؤ جانن نہ اگئی پھٹ دے، جو گوبند شبد کھنڈے نال لگائیا۔ دروازے کھلے نہیں دے دھر دے ہٹ دے، پرہوؤ میل نہ کھئے ملائیا۔ میلے بنے رہے ترے گن مایا رت دے، پنج تت پوجن تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے رہیا اُٹھائیا۔ وشنوؤں کہے برہما اوہ ویکھ جوگ، پرہوؤ سچ سچ درڑائیا۔ جن بھگتاں ہوئے چُکیا روگ، ہنگتا بیٹھی مکھ چُھپائیا۔ برہما کہے مینوؤں ہوئی خوشی برہم دا پاربرہم نال ہویا سنجوگ، ساڈھے تِن ہتھ گھر وجی ودھائیا۔ لیکھا چُکیا ہرکھ سوگ، چنتا کھئے رہن نہ پائیا۔ گرمکھاں سپس نواؤندے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق لاگن پائیا۔ جنہاں گایا پرہہ دا سلوک، سوہنگ ڈھولا اک سُنائیا۔ تہاں دی پرہہ نے کر کے آپ کھوج، کلجگ میلا لیا ملائیا۔ پُرکھ اکال دے اگئی چوج، جن بھگتاں آپ جنائیا۔ ساچے سنت گھر بیٹھیاں درشن کردے روز، سُنئیاں جاگدیاں اکو رنگ وکھائیا۔ تہاں گرمکھاں نام دی لگ گئی ساچی جھوک، بھنگ فیم پوست نشہ کم کھئے نہ آئیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے گاؤندے سچ سلوک، میں تیرا تُوں میرا سچا ماہیا۔ اوتھے صاحب سوامی آپے جائے پہنچ، شبدي ستگر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ویکھو دیوے وڈیائی وڈا، مہر نظر نال ترائیا۔ لیکھ چُکائے بڈھا نڈھا، جو بن اکو رنگ رنگائیا۔ جنم کرم دی توڑ کے حدا، دین مذہب دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ دوارے دے کے سدا، گرمکھ لے منائیا۔ مہربان ہو کے پڑا کجّا، شبد دوشالہ اوڈھن اک وکھائیا۔ دُور دُراڈا آیا بھجّا، سچکھنڈ نواسی پھیرا پائیا۔ جنہاں گرمکھاں دا پچھے نالوں سوہنا بنیا آگا، آکے سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ اوہ ہنس ڈار کدے نہ رلن کگاں، کاگ وانگ نہ کھئے کُرائیا۔ لیکھا چُکیا بگلا پبرا بگا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ درس وکھائے اُپر شاہ رگا، گھر پڑا دئے اُٹھائیا۔ ترے گن اکن نہ تپائے آگا، پنج تت نہ کھئے لڑائیا۔ نام نگارا اوتھے وجّا، جس گھر گرمکھ خوشیاں رہیا منائیا۔ بن مکیوں کعبیوں کرایا حجا، حُجرہ حق وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت رہیا ترائیا۔ وشن کہے پرہہ بھگت ادھاری، آد جگاد اکھوائیا۔ کلجگ اتم کھیل نیاری، نرگن نرنکار آپ جنائیا۔ کل کلکی لے اوتاری، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ پریم پیار دا بن وپاری، گھر گھر ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جنہاں انتر آتم لگی یاری، سو سجن رہیا اُٹھائیا۔ گرسکھ سرتی رہے نہ کھئے کواری، شبد ہانی میل ملائیا۔ خوشیاں نال بولی بھنڑی زین اج سوہنی لگے

دباڙي، تيوبار دُهر دا ربي منائيا۔ مليا ميل جوت نرنڪاري، نروير كهيل كهلائيا۔ اڪ ست دا ونج وپاري، ستاراں ساون سوہيا پائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني ڪرپا ڪر، مہر نظر اڪ اُٺائيا۔ اڪ ست ڪہي ميں دساں حال، پچھلا آپ جنائيا۔ جس دے سنگ وسيا ڪال مہاکال، دين ديال ديا ڪمائيا۔ جو ديندا ربيا احوال، دُهر دا سنديس سنائيا۔ جس دا پتا پُرڪھ اڪال، پت پرميشور اڪ اڪھوائيا۔ جس دا سبيل سچ مڪان، ہر مندر ڏيرہ لائيا۔ جس دا نام بنا زبان، ڏھولا شبد ناد الايا۔ جس دا ڪلمہ نبی رسول دين پيغام، حضرت ڪرن پڙھائيا۔ سو كهيل ڪرے بهگون، بهگون اپنا پھيرا پائيا۔ دو جهان برہمند ڪھنڊ پُرياں لواں ويڪھ انتظام، نو ست ڪھوج ڪھوجائيا۔ صدي چوڏھويں سب نوں لائے آپ الزام، عالم سمجھ سکے ڪھڙے نہ رائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ليڪھا جانے دُهر درگاھيا۔ دُهر درگاھي ليڪھ اولاءِ، آد جُگاد آپ ڪرائيندا۔ ڪل ڪلڪي پرگڻ ھيڙے اڪ اڪلا، اڪل ڪل دھاري پھيرا پائيندا۔ داتا جودھا سورپير اچھل اچھلا، ول چھل اپنا كهيل ڪرائيندا۔ گر اوتار پير پيغمبر نال رلا ڪے راني الله، عالم گير اپنا حُڪم منائيندا۔ جُگ چوڪڙي جو پھڙاؤندا رھيا پلا، دامنگير اڪو نظري آيندا۔ سچ سنديش سدا اڪو گھلا، دو جهانان حُڪم منائيندا۔ ڪلجُگ انت لڪھ چوراسي جيو جنت ھووے جھلا، جھلڪ نر ہر نہ ڪيسے جنائيندا۔ بن ہر نامے ڪايا ماڻي خالي ديسے ڪھلا، خالق خلق ڪولون اپنا پڙدا پائيندا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، ہرجن ساچے ميل ملائيندا۔ ڪلجُگ آئے اندھيري راتي، رُٿي رُٿ نہ ڪھڙے سھائيا۔ وشنون برہما شو ايہہ نيڪي جھي پاون باٿي، آپو اپنا حال سنائيا۔ جھڻ ويڪھيا پرہ چڙھيا اُپر راڪي، شهنشاه سوارا سيس تاج ڪمائيا۔ جس دي گاؤندے جُگ چوڪڙي ساڪھي، ساڪھيات پھيرا پائيا۔ سچڪھنڊ جوت جڪے ديوا باٿي، لڪھ چوراسي گھر گھر ڪرے رُشنائيا۔ جس دا جلوہ نور آفتابي، محبوب بے پرواھيا۔ جو نت نوت سدا ساٿي، احباب رباب سنائيا۔ سو لہنا دينا پير پيغمبران مڪائے باٿي، ليڪھا سب دا ويڪھ وڪھائيا۔ پچيا رھے نہ ڪھڙے بنده خاڪي، خالق خلق ڪھوج ڪھوجائيا۔ ڪرے كهيل بؤہ بدھ بھاتي، بهگون اپنا پڙدا پائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سچ منزل ويڪھ چائين چائيا۔ ساچي منزل ويڪھ آتم انتر، انتشڪرن ڪھوج ڪھوجائيندا۔ ليڪھ چُڪائے گگن گگنتر، گرہ مندر سوہيا پائيندا۔ جس گھر نام ندهان اڪو منتر، دوجي ونڊ نہ ڪھڙے ونڊائيندا۔ جس گرہ اڪو سوہنا شستر، سورپير اڪو نظري آيندا۔ جس در اڪو اگني بستر، روپ رنگ

آپ چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو دوارا سوہیا پائیندا۔ سو دوارا بھگتاں گھر، ہرجن وجے ودھائیا۔ جتھے ملے دُھر دا ور، مہربان ہوئے سہائیا۔ جتھے جم کا بھو چُکے ڈر، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جتھے گرمکھاں پلُو لئے بھڑ، گنڈھ اپنے نال پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر دیونہار وڈیائیا۔ وشن کہے برہما اوہ گھر کھیڑا، چار کُنٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ برہما کہے اوہ بھگتاں کھیڑا، جتھے پاربرہم بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اوتھے لہنا چُکیا تیرا میرا، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیرا، منزل اپنا پندھ مَکائیا۔ گُرسکھاں ہرسنگت رُپ بن کے پریم پیار اپنا پایا گھیرا، چاروں کُنٹ آسن لائیا۔ اوہناں دا ایتھے ہویا نیڑا، آگے دیوے نہ کھئے سزائیا۔ سچ پُچھیں جینودیاں جگ بنھیا بیڑا، مریاں سکے نہ کھئے رُڑھائیا۔ گرمکھاں من چاؤ گھنیرا، گھر وجے سچ ودھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگوان کر کے پایا پھیرا، بھگت بھاگ اپنا لیا ملائیا۔

☆ ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی ہیرا نند دے گرہ بابا چمبل ☆

سچ بھگتی پرہ تیری کِریا، جن بھگت رہے جس گائیا۔ کوٹ جنم دی مٹے پیتا، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ نظری آوے اکو ایشٹا، پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ دوس زین کھلی رہے درشٹا، پڑدا اوہلا نہ کھئے جنائیا۔ سچ پیار لگا رہے عشقا، معشوق مشق نہ کھئے وکھائیا۔ ہوئے تفریق بن اکھڑ بندسا، حاصل انت نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کہے تیرا پریم انوکھا، بن کِریا ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جس دے وچ کوئی نہیں دھوکھا، کوڑا رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرمکھ ورلے دیویں مؤقع، جس جن اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ بھگت کہے بن تیری مہر، محبت سچ نہ کھئے کمائیا۔ آون جاون چُکے نہ کسے گیڑ، پاندھی پندھ نہ کھئے مَکائیا۔ آتم پرما تم ہوئے نہ میل، ملنی جگدیس نہ کھئے کرائیا۔ گھر ملیا نہ سبج سہیل، سوامی انگ نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہے تُوں دُھر دا ضامن، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ لیکھا مکائے کھتری براہمن، شوڈر ویش گود بہائیا۔ ساچا نام پھرائے دامن، پلُو اپنے نال گنڈھائیا۔ بن کے دُھر

درگاہی رامن، رمٹیا اپنا کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ جن بھگت کہے صد تیرا پریم، تڈھ بن جھولی کھئے نہ پائیندا۔ انتر انتر دُھر دا نیم، گنڈھن گنڈھ نہ کھئے وکھائیندا۔ ویکھ وکھائے عبدل رحیم، اپنی دشا آپ جنائیندا۔ درس دکھا کے اپنے نین، لوچن اکھ نال ملائیندا۔ دُھر درگاہی بن کے سین، سجن اپنا رُپ وٹائیندا۔ پُورب جنم دا لہنا دین، لہنا ہتھو ہتھ مکائیندا۔ شبد اگمی آیا کہن، نام سندیشہ اک سنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیندا۔ جن بھگت کہے پرہ تیرا سہارا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ چوگری ویکھے پار کنارہ، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دبائیا۔ نت نوت وجدا رہے نگارا، نام ندھان کرے شنوائیا۔ گر اوتار لگا اکھاڑا، پیر پیغمبر ناچ نچائیا۔ جن بھگتاں کھول کواڑا، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ بن کے سجن سین یارا، ساک کٹب اپنا لئے پرنائیا۔ کھیلے کھیل کھیلنہارا، خالص اپنا رہن ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگت کہے تُوں دُھر دا مت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ گھر درشن دیویں نت، نوت اپنا ویس وٹائیا۔ ابناشی ہو کے وسیں جت، جت وت ٹھگوری نظر کھئے آئیا۔ کروٹ لے بدلایں پٹھ، سمنکھ سوجھ سرُپی نظری آئیا۔ گھر وسیرا کریں نت، انتر بیٹھا سوہبا پائیا۔ اپنے ملن دی آپے کر کے بدھ، ناتا جوڑیں سہج سُبھائیا۔ شبد اگمی لا کے کھچ، کھچی آویں واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوویں سہائیا۔ جن بھگت کہے میں ویکھیا اندر، گھر پڑدا اک اٹھائیا۔ سرب سوامی بیٹھا مندر، منزل اپنا پندھ چکائیا۔ سچ دوارے توڑ کے جندر، گنڈی کھڑکی پرے ہٹائیا۔ من واسنا میٹ کے بندر، دہ دشا رنگ رنگائیا۔ شبد ناد اگم سنائے منگل، خوشیاں راگ الاٹیا۔ شرع شریعت توڑ کے سنگل، نام ڈوری تند بندھائیا۔ آپ اٹھا کے اپنے انگن، ساچی گودی لئے سہائیا۔ نام انوکھی چاڑھ کے رنگن، ڈرمت میل پرے ہٹائیا۔ جن بھگتاں نال پا کے اپنا سگن، آتم پرما تم کرے گڑمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کہے مہر نظر کرے بے نظیر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جلوہ وکھا اگمی تصویر، تصوّر اپنا آپ کرائیندا۔ لیکھے لا شاہ حقیر، حقیقت حق وچوں درڑائیندا۔ جگ چوگری بدل تدبیر، تقدیر سب دی ویکھ وکھائیندا۔ داتا جودھا بن کے سورپیر، بیرتا اپنی اک پرگنائیندا۔ دُور دُراڈا پینڈا چیر، پاندھی ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ منزل چڑھ کے آپ اخیر، آخر اپنا حکم سنائیندا۔ جن بھگتاں اپنے نال ملا کے تاثیر، دئی

دویتی ڈیرہ ڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے گھر وسائیندا۔ جن بھگت کہے موہے چاؤ گھنیرا، گھر ملیا بے پرواہیا۔ گرہ چُکیا تیرا میرا، ملیا میل بے پرواہیا۔ پندھ نظری آیا نیڑا، دُور دُراڈا لیا مُکائیا۔ سوہنا ویکھیا وسدا کھیڑا، خالص بیٹھا نُور الاہیا۔ شرع شریعت نہ کھئے جھیڑا دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ ذات پات نہ کھئے ڈیرہ، کوڑی ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُور کر کے مذہبی کوڑا، سچ سچ رہیا سمجھائیا۔ جن بھگت کہے میں تگاں اکھاں، لوچن نال ملائیا۔ بن خوشیوں غمیوں ہسٹاں، ہستی اپنی آپ بدلائیا۔ بن ہتھان پیراں نٹھاں، سُرتی شبد نال جڑائیا۔ بن رسنا جہوا رٹاں، ہردے ہر ہر نام دھیائیا۔ دُھر دا لاہا اکو کھٹاں، پرہہ ملے سچ سرنائیا۔ بن نیتر پیکھیا رسنا بودھ کدے نہ بکاں، جہوا نال نہ کھئے سُنائیا۔ سچ دوارے سپس جگدیس چرن گول اُپر رکھاں، مستک ٹکا دھوڑی لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ دئے درسائیا۔ جن بھگت کہے میں تکیا اوہ، جس ہتھ سرب وڈیائیا۔ اوہ میرے جوگا گیا ہو، ہوکا دے کے رہیا سُنائیا۔ جس گُر اوتاراں کولوں اپنا آپ لیا کھوہ، مُجبت گُر گُر شبد اک سمجھائیا۔ جس دی آد جُگاد جُگ چوکرئی ساچی لو، لواں پُریاں کرے رُسنائیا۔ جس دی پیر پیغمبر دیندے رہے سو، دُھر سندیسہ راگ سُنائیا۔ سو صاحب سوامی جن بھگتاں سنگ اپنا لا کے پریم پریتی موہ، مُجبت ناتا رہیا جڑائیا۔ سو آتم پر ماتم نال آپے گیا چھوہ، شاباس بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہر نظر اک اٹھائیا۔

☆ ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی تارا سنگھ دے گھر چمبل ☆

رَویداس ویکھ پچھلی چٹھی، در بینتی اک عرضوئیا۔ بن اکھراں دھار جس دی چٹی، قلم شاہی نہ ملے ڈھوئیا۔ جگت نظر نہ آئے مات اندٹھی، لوچن ویکھ کھئے نہ پائیا۔ جس وچ میرے نو جنم دی کہانی لیکھی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، گھر ساچے دیوے ڈھوئیا۔ رَویداس ویکھ اگمڑا لیکھ، لیکھت جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ جس وچ ملیا دُھر سندیش، سچ نام شنوائیا۔ جس نوں لبھدے وشن برہما مہیش، بھجن واپو داہیا۔ جو وسیا سچکھنڈ دیس، درگاہ ساچی ڈیرہ لائیا۔ جس نوں نمو نمو آدیس، سجدہ

سیس سرب جھکائیا۔ جو صاحب جن بھگتاں سنگ کرے ہیت، نت نوت ویس وٹائیا۔ جس نے تیرے نال میری رلائی کھیڈ، ڈھر دا میلا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا دئے چکائیا۔ اوہ چٹھی کڈھ پتر، پت پتوتتا دیا کھائیندا۔ جنم نو بائے جس دی خاطر، خطرہ سیس نہ کھئے رکھائیندا۔ جگت ونجارا بنیا رہیا چاتر، چاترک روپ نہ کھئے بنائیندا۔ اکھر پڑھدا رہیا نال جوڑ کے لگاں ماتر، نراکھر سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ درس نہ پایا گہر گمبھیر باطن، ظاہر ویکھ نین نہ کھئے شرمائیندا۔ بتی دند رسنا جہوا سارے اکھن، بن اکھاں اکھ نہ کھئے ملائیندا۔ پر ماتم ہو کے آتم بنے نہ کھئے ساتھن، ڈھر دا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ لیکھا چکے نہ پوجا پاٹھن، مستک تلک للاٹ نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، ویلا وقت ویکھ وکھائیندا۔ رویداس کڈھ کاغذ کورا، قلم شاہی بیٹھی مکھ بھوائیا۔ جس دی پئی اتم لوڑا، لوہڑا پیندا ویکھنا جگت لوکائیا۔ جس دے نال ناتا جڑدا رہیا جوڑا، جوڑی جگدیس مات بنائیا۔ جس دا لیکھا رہ گیا تھوڑا، سوچ سمجھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا رہیا مکھائیا۔ رویداس ویکھ پچھلا انتر، انتشکر نہ کھئے جنائیا۔ جس بنائی میری بنتر، گھڑن بھنہار ویکھ وکھائیا۔ جس دا نام اگئی منتر، دو جہان رہے جس گائیا۔ جس دا لہنا دینا اُپر گگن گگنتر، برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ جس نے جن بھگت بوجھاؤنی لگی بسنتر، امرت میگھ اک برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا دینا در در رہیا چکائیا۔ رویداس کہے اوہ چٹھی کھول، بن اکھراں دئے گواہیا۔ اوہدے اُتے اگئی بول، بن رسنا کرے پڑھائیا۔ اوہدے انتر انوکھا تول، بن پلیوں رہیا ٹلاٹیا۔ اوہدا ساتھی اگئی ڈھول، نام نگارا رہیا وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان دیا کھائیا۔ چٹھی کہے مینوں لاوے کون ہتھ، ہتھاں وچ ہتھ نہ کھئے ملاٹیا۔ میرے اُتے لیکھا پُرکھ سمرتھ، چوڈاں ودیا نہ کھئے پڑھائیا۔ میں گُر اوتاراں پیر پیغمبران جگ جگ مارگ دس، شبد اشارے نال سمجھائیا۔ پریم پیار دا دے کے رس، میلا پریم نال کراواں سہج سُبھائیا۔ اتم ساریاں کولوں رہی نٹھ، پھڑیاں ہتھ کیسے نہ آٹیا۔ اکھراں نال میری صفت دیوے دس، الفیے کر پڑھائیا۔ اک ہو کے بھگتاں وس، وصل سچ دتا کرائیا۔ رویداس قلم شاہی اُس خانے دتی گھت، جس خانیوں سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال شبد اگئی دے کے مت، مطلب اپنا دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دین دیال اپنی

دیا کھائیا۔ چٹھی کہے میرا لیکھ اولاً، پڑھن والا نظر کھئے نہ آئیندا۔ میں پرم پُرکھ دا پھڑیا پلا، پلُو اپنے نال بندھائیندا۔ وسنہار نہچل دھام
 اٹلا، محل اٹل سوہیا پائیندا۔ وسنہارا جلاں تھلاں، گھٹ گھٹ انتر ڈیرہ لائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی پھرے اکلّا، دو جاسنگی سنگ نہ
 کھئے بنائیندا۔ نت نوت کرے ول چھلا، اچھل چھل دھاری اپنی کار کھائیندا۔ لیکھا جانے جنگل جوہ اُچار پھاڑ ڈونگھی ڈلا، سمنڈ ساگر
 کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، داتا دانی دیا کھائیندا۔ رویداس کہے چٹھی کر چُپ، دُھر دا لیکھا اک جنائیا۔
 کلجگ ویکھ اندھیرا گھُپ، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ ہوئی ہوئی سب دا پینڈا جائے مُک، پاندھی بنے پاندھی راہیا۔ جو نو سو چرانوے
 چوکڑی جگ بیٹھا رہیا لک، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنا مکھ چُھپائیا۔ سو ٹھا کر ہو کے گیا اُٹھ، زرگنِ نرویر جوتی جوت کر رُشنائیا۔
 اُس دا لہنا تیرے نال کچھ، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، پڑدا اوہلا رہیا چُکائیا۔ چٹھی کہے کی دتا
 سندیش، میرے انتر آتم آواز لگائیا۔ میں تگدی رہی ہمیش، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ جس دا اگم اگمرا دیس، بن تیل باقی دیپک
 جوت کرے رُشنائیا۔ اوہ داتا جودھا سُرورِپِ نریش، نر نرائن اک اکھوائیا۔ جو بھگتاں کرے ہیت، بتکاری ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، موہے دیوے مان وڈیائیا۔ چٹھی کہے میرا اُلٹا کر پتر، پتن اپنا دیاں سمجھائیا۔ جس دی دھاروں آئی اُتر، اُتر
 پُورب پچھم دکھن سمجھ کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اس چٹھی دا کردے رہن شکر، نیوں نیوں آد جگاد سیس جھکائیا۔ اسے چٹھی
 دے نال ناتا جُڑیا گوبند پیو پتر، پتا پُرکھ اکال سچ سندیشہ دتا سُنائیا۔ رویداس در درویش کوئی نہ جائے مُکر، اکھ سکے نہ کھئے بدلائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دُھر دا لیکھا رہیا چُکائیا۔ چٹھی کہے میرے اُتے نہیں کوئی حرف، حلیہ میرا نہ کھئے جنائیا۔ میری
 سَمّت نظر نہ آئی کوئی طرف، چاروں کُنٹ ویکھ تھکی لوکائیا۔ میں سب توں ہو کے بے طرف، یک طرف اکو اوٹ تکائیا۔ میری اُس نال
 شرط، جیہڑا سب دی شرع رہیا بدلائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ جو غریب نایاں اُتے کرے ترس، رحمت اپنی
 نال پرنائیا۔ جو نو جنم وچ رہے بھٹک، بھٹکنا دئے گوائیا۔ ادھوچکارنہ جاون اٹک، منزل پندھ دئے مکائیا۔ کوڑی کَریا وچ نہ ہوون غرق،
 شوہ دریا نہ کھئے ڈُبائیا۔ اگے رہے نہ کوئی فرق، پچھلا لیکھا دیوے چُکائیا۔ لیکھا چُکیا سورگ نرک، دوہاں چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ میرا

مالک مردانہ مرد، محبوب نور خدائیا۔ جس جنم جنم پچھوں ونڈائی آ کے درد، دکھیاں دکھ اپنی جھولی پائیا۔ رویداس تیرا کی ہونا حرج، اکو وار ورقہ دینا اٹائیا۔ پچھلا لہہ جائے قرض، آگے ملے بے پرواہیا۔ ایہو کھیل سدا اسچرج، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آگے کوڑی کیریا لگن نہ دیوے کوئی ورگ، واگ اپنے ہتھ رکھائیا۔

☆ ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی تیجا سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ☆

سُرت کہے میں اٹھی سٹی، ستگر سٹیاں لیا جگائیا۔ نرگن کر کے آپ سچی، سوکھم روپ دتا سمجھائیا۔ کٹ وچھوڑا پورب دکھی، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ میں ویکھاں چڑھکے منزل اچی، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ نین تگاں صاحب سلطان پنج مکھی، پنچم لہنا رہیا چکائیا۔ جس دا وہڑا سہنجننا سوہے جن بھگتاں سنگ پتیں، پھل پھلواری سچ مہکائیا۔ میں کوک پکار کران اوتھے اچی، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ دھن بھاگ ستگر شبد مل کے بنی وچھڑی ملی اٹھی، گر رُسیا لیا ملائیا۔ میری اتم کھیل مکی، چھٹی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنے نال لگا کے میری رُچی، رچنا اپنی دتی وکھائیا۔

☆ ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی زرنجن سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ☆

ستگر کہے اٹھ سوانی، سُرت سوانی لے انگڑائیا۔ لیکھا چکواں چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سینج پندھ مکائیا۔ امرت پیواں ٹھنڈا پانی، نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ بودھ آگادھ سناواں آگمی بانی، گھر وچے نام ودھائیا۔ آون جاون چکے کانی، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاپیا۔ میل ملاواں دُھر دا ہانی، جگت وچھوڑا دُور کرائیا۔ گھر درسواں پد زربانی، محل اٹل اکو نظری آئیا۔ میل ملاواں شاہ سلطانی، گھر سجن نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گرمکھ آتم دیوے ور، پرما تم اپنے گھر بہائیا۔

☆ ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی پنڈ چمبل ☆

سُرت کہے میں ساچی سخی، دُھر شبد ہووے گُرمائیا۔ پریم ویکھاں اپنی اکھیں، نیناں نین مٹکائیا۔ چارے کُنٹ پھراں نسی، بھجان واہو داہیا۔ اُچی کوک رہی دسی، بھگتاں رہی سُنائیا۔ اکو ہو کلاپتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی سدا پُرکھ سمرتھی، صاحب ستگر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا گھٹ گھٹی، گرہ مندر دے وڈیائیا۔ مہراج شیر سینگھ وشنو بھگوان، کارج کرے اپنی ہتھیں، دوسر ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔

☆ ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی دیدار سینگھ دے گرہ پنڈ جٹا ☆

نو نو کھیل اتھاہ، چار چار سمجھائیا۔ نو نو بے پرواہ، چار چار وڈیائیا۔ نو نو بھو چکا، چار چار سمجھائیا۔ نو نو ونڈ ونڈا، چار چار رُسنائیا۔ نو نو رنگ چڑھا، چار چار سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انک انک میل ملائیا۔ پہلا نایا نو دوار، ویکھنہار ہر اکھوائیندا۔ دوجا نایا نو کھنڈ پرتمی سنسار، پریم اپنا حکم ورتائیندا۔ چوتھا چارے کُنٹاں کرے وچار، نرگن سرگن پھول پھلائیندا۔ تنہاں انکڑیاں بندسیاں کر شمار، سینکڑیاں وچ بدلائیندا۔ اکائی اکلی کرے پکار، دہائی دوہرا تال وجائیندا۔ سینکڑیاں وچ ہو شمار، سنسا سرب مٹائیندا۔ جس دا آد جُگاد نت نوت سدا وبار، ووباری ہو کے کھیل کھلائیندا۔ جو نو نو چار تون وسے باہر، نرگن نیرویر نراکار، نر نرائن سوہا پائیندا۔ سو نو سو چرانوے چوکڑی جُگ جگت کرے گفتار، شبد ناد دُھن شنوائیندا۔ نرگن سرگن لے اوتار، پنج تت کایا چولا مات ہنڈھائیندا۔ دو ہو کے خبردار، انتر صفرار روپ سمائیندا۔ صفریوں پھر ہو کے اپنی دھار، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ نرگن نراکار ہو تیار، ایک دھار چلائیندا۔ دوائے ہو اُجیار، ایک رنگ رنگائیندا۔ اکو ایک ایکنکار، اکل کل دھاری ویکھ وکھائیندا۔ جس دا انت نہ کھئے شمار، بھو ابھو نہ کھئے کھلائیندا۔ سو سمت سمتی ویکھنہار، جُگ چوکڑی پھول پھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نو دوار

کردے گئے اظہار، نو کھنڈ پرتھی مان رکھائیندا۔ چار جگ دا جگت سنگار، کایا ماٹی تت ہنڈھائیندا۔ کلجگ اتم تت سرپروں ہو کے
 باہر، من مت بُدھ نہ کھئے رکھائیندا۔ اکو شبد اگمی تار، بن تندى تند پلائیندا۔ اکو جوت جوت زرنکار، نرگن اپنا کھیل کھلائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ سمجھائیندا۔ نو نو چار کھیل ملنگ، ہر کرتا آپ وکھائیا۔ نرگن ہو کے دو جہان سرب
 دوارے لنکھ، گھر گھر ویکھے چائیں چائیا۔ شبد دمامہ نام وجائے مردنگ، راگ اپنا اک سُنائیا۔ بھيو چکا کے برہم ہنگ، پاربرہم ہوئے
 سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو جگ چوکرى رہے منگ، تنہاں آسا منسا پور کرائیا۔ ساچی سیجا بیٹھ پلنگ، رت رتڑی آپ مہکائیا۔
 دھر دا ڈھولا جنا کے چھند، سنسا روگ چکائیا۔ نو سو چرانوے چوکرى جس دی کھئے نہ پائے سمجھ، سو رمز اکو اک لگائیا۔ جس دا
 کھیل اگمی غضب، غرض اپنی پھیرا پائیا۔ جس نوں ویکھ وشن برہما شو ہوون تعجب، حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ جس دا دینا نہ کوئی
 دین نہ کوئی مذہب، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ اکو جن بھگتاں سدھا کرے ادب، آداب اپنا اک جنائیا۔ درگاہ ساچی وکھائے اپنا قدم، پدم
 دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ تس دا لیکھا جانے نہ کوئی عدم، انت کہن وچ نہ آئیا۔ لکھ چوراسی توڑنہارا بندھن، بندگی اکو اک سُنائیا۔ نو نو
 چار جو گرمکھ گرسکھ ہرجن سنت سُپیلے منگن، اپنا پندھ مکائیا۔ کایا چولی ساچی رنگن، دُرمت میل دھوئیا۔ ملے وڈیائی وچ برہمنڈن،
 وربھنڈ خوشی منائیا۔ نو سو چرانوے چوکرى نہ صفت گائے بتی دندن، رسنا جہوا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ نو سو چرانوے چوکرى آگے پچھ رہی جاندی، وقت اپنا پندھ مکائیا۔ دوس زین رہی گاندی، دھر دا
 راگ الاٹیا۔ در درویش رہی باندی، بندنا کر کے سیس جھکائیا۔ گرمکھاں سچ سندیشہ رہی آندی، سُنپہڑا اک سُنائیا۔ درگاہ دسدی رہی
 بھومکا ٹھانڈی، ٹھنڈک اک ورتائیا۔ نو سو چرانوے چوکرى جگ پنج تت کایا گر اوتار پیر پیغمبران تن ماٹی رکھی سامبھی، تن سوہنا پوچ
 پُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کھیل ساچے ہر، روپ انوپ لیا وٹائیا۔ نو سو چرانوے ویکھو چوکر، شہادت
 چوکران نال ملائیا۔ جن بھگتاں کئے آپ اوکر، اوکھی گھاٹی پار چڑھائیا۔ سنت سُپیلا کھئے نہ جاوے اوتر، بھاگ لگے تھاوں تھائیا۔ جوت
 اکالن بن کے شوَقن، گھر گھر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے رہیا ملائیا۔ نو سو چرانوے چوکرى

جُگ جاوے بیت، بیتی کہانی پھیر بدلائیا۔ نرگن چلا کے اپنی ریت، ستگر ست ست درڑائیا۔ کایا کعبہ مندر مسیت، در در آیا آپ پرگٹائیا۔ شودوالا مٹھ اک انڈیٹھ، گھر سچا دئے وکھائیا۔ لگھ چوراسی اکو گیت، دُھر دا ڈھولا دئے پڑھائیا۔ جن بھگت کایا کر کے ٹھنڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم گر اوتار پیر پیغمبر صدیاں نال آوے ٹھیک، ٹھیکیدار ہو کے پھیرا پائیا۔ پچھلی کہانی اُتے پھیر کے لیک، لیکھ اگلا دئے بدلائیا۔ لہنا دینا چُکائے لاشریک، شرکت سب دی میٹ مٹائیا۔ اپنے وچ رکھے توفیق، دوجے در نہ منگن جائیا۔ دُور دُراڈا ہو نزدیک، نیرن نیرا ہو کے درس وکھائیا۔ نو سو چُرانوے چوکرئی جُگ پچھوں پرہ ملے آپ اتیت، اتیاچار ویکھے سرب لوکائیا۔ ایہ دھار سدا انڈیٹھ باریک، ودیا جوگ ابھاس سمجھ نہ کئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں سنگ کرے اپنی ریجھ، سیہرا سیس جگدیس گندائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، چار ورنان کر کے اک پریت، پرتیندھ ہو کے پاسہ دئے پلٹائیا۔

☆ ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی چن سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ☆

گرمکھ آتم کہے بن سوئی جاگی، نیج نیتر اکھ کھلایا۔ ستگر شبد پایا وڈبھاگی، بھاگان بھری خوشی منائیا۔ سُنیا راگ اکم انادی، گھر وچی سچ شہنائیا۔ درشن کیتا بن کے حاجی، حُجرہ کایا حق سُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری منسا پور وکھائیا۔ میری منسا وچوں پئی منسا، مانس جنم ملی وڈیائیا۔ ویکھن آیا اتوں عرشا، عرشی پریتم بے پرواہیا۔ مان دوائے اُتے فرشا، فضل رحمت آپ کھائیا۔ پورب جنم دا لاپے قرضہ، مقرُوض لیکھا رہیا مُکائیا۔ کِریا کھیل اکم اسچرجا، اچرج لایا آپ ورتائیا۔ جودھا بن کے سورپیر مردا، نام مردانگی اک سمجھائیا۔ غریب نایان نال ونڈے دردان، دکھیاں دکھ اپنی جھولی پائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان سچ پریتم سُندا رہے عرضاں، آرزو سب دی اپنے کول ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں پُٹھیاں سِدھیاں کرے نردان، پاشا جگت دئے اُلٹائیا۔

☆ ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ موگا ☆

ست پُرکھ نرنجن ست دربارا، ست ستوادى آپ لگائيندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ويکنہارا، آد جگادى نين کھلائيندا۔ آد نرنجن کر اُجيارا، جوت اُجالا ڈگمگائيندا۔ اک اونکار دئے ادھارا، گھر خوشياں رنگ رنگائيندا۔ اباشى کرتا کر پسارا، سري بھگوان بھيو چکائيندا۔ پاربرہم پريہ پاوے سارا، انبھو اپنى کھيل وکھائيندا۔ شابو بھوپ بن سکدارا، شہنشاہ اپنى کار کھائيندا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کريا کر، سچ کرنى اپنے ہتھ رکھائيندا۔ ساچى کرنى ہتھ کرتار، کرتا اپنے ہتھ رکھائيا۔ نرگن نرگن ہو اُجيارا، نرگن ويکھے چائين چائيا۔ نرگن کھيل اکم اپار، الکھ اگوچر بھيو ابھيدا اپنا دئے کھلائيا۔ نرگن اچھيا نرگن بھنڈار، نرگن ديونہار اپنى ديا کھائيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کريا کر، اپنا کھيل آپ پرگھائيا۔ نرگن کھيل کرے پرگھ، ہر کرتا وڈ وڈيائيا۔ دھر دى اچھيا کھول کے ہٹ، سچکھنڈ ساچے سوہا پائيا۔ نرگن نور کر پرکاش، جوتى جوت جوت رُشنايا۔ کھيلے کھيل پُرکھ اباش، اباشى کرتا کار کھائيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کريا کر، ليکھا جانے بے پرواھيا۔ بے پرواھ ہر بے انت، وڈا وڈ وڈيائيا۔ ميل ملاواں نار کنت، گھر ساچے جوڑ جُڑائيا۔ نرگن نرگن بنا بنت، ليکھا جانے اکم اتھابيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کريا کر، ساچا کھيل اپنے ہتھ رکھائيا۔ ساچا کھيل کرے بھگوان، بھگوان اپنى ديا کھائيندا۔ ست دوارا کر پروان، سچکھنڈ ساچا اک سہائيندا۔ ديا باقى جگے مہان، کھلاپاتى آپ چکائيندا۔ مقامے حق کر پردھان، جلوہ نور نور رُشنايندا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کريا کر، ساچا مندر اک سہائيندا۔ ساچا مندر ساچى درگاہ، سچکھنڈ نواسى آپ سہائيا۔ تخت نواسى بے پرواھ، سچ سنگھاسن سوہا پائيا۔ اپنى اچھيا آپ پرگھا، بھچھيا دھر دى دئے ورتائيا۔ ناتا جوڑ سہج سُبھا، نار کنت روپ وٹائيا۔ جننى جن بن کھيل کرے اتھاء، ست دُلارا اپنى گود اُٹھائيا۔ پوت سپوتا ناؤں دھرا، شبدى ديونہار وڈيائيا۔ چرن گول دئے رکھا، تھر گھر ليکھا دئے سمجھائيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کريا کر، آد پُرکھ اپنى کرنى کار کھائيا۔ کرنى کار کرے نرنکارے، ہر کرتا وڈ وڈيائيا۔ جننى جن بنے ست دُلارا، شبدى شبد دئے وڈيائيا۔ مات پت بن متر پيارے، سخا سہائى آپ ہو جائيا۔ محل اٹل اُچ منارے، درگاہ ساچى خوشى منائيا۔ ست سنديسہ ديوے ديونہارے، ايکا ايک کرے شنوائيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کريا کر، دھر دا

لیکھا دئے درڑائیا۔ ڈھر دا لیکھا سدا بے انت، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ زرگن زرویر نراکار مہا اپنی جانے اگنت، لیکھا لیکھ نہ کھئے سمجھائیندا۔
 سُت ڈلارا شبدی پرگٹائے ساچا سنت، سپاہی اکو اک بنائیندا۔ جس دا کھیل آد انت، جگ چوکرئی ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ سُت ڈلارا شبہ سپاہی، ہر کرتا آپ اٹھائیا۔ آد پُرکھ پرہہ رچن رچائی، تھر گھر دیوے مان
 وڈیائیا۔ سچ سندیسہ اک سنائی، ڈھر دا راگ الاہیا۔ زرگن زرویر ہو کے بننا پاندھی راہی، منزل منزل دتی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی سیکھیا اک درڑائیا۔ سپاہی کہے میں ڈھر دا سنت، پُرکھ اکال آپ بنائیا۔ میرا وچھوڑا آد جگاد نہ ہووے
 کنت، نار ڈہاگن روپ نہ کھئے وٹائیا۔ دو جہان مہا اگنت، لوک پرلوک جگ چوکرئی سدا سدا جس گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ سنت سپاہی گیا اٹھ، ہر شبہ لئے انگڑائیا۔ ساچی دھاروں گیا تھہ، بھيو ابھیدا دئے کھلائی۔ نام
 کھنڈا پھڑیا مٹھ، دو جہاناں رہیا چمکائیا۔ جس نوں برہمنڈ کھنڈ رہے جھک، پُری لوہ سہس جھکائیا۔ جس دا وار نشانہ کدے نہ جائے
 رُک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ ساچا حُکم اک ورتنت، ہر کرتا ست درڑائیندا۔ کھیلے کھیل جُگا
 جُگنت، جُگ چوکرئی ویکھ ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنا کے بنت، پنج تت کایا چولا جگت ہنڈھائیندا۔ شبہ انادی دے کے
 منت، ڈھر منتر نام سنائیندا۔ گرھ توڑنہارا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھيو چکائیندا۔ ملاونہارا ساچی سنگت، سگلا سنگ آپ
 وکھائیندا۔ کایا چولی چاڑھنہارا رنگت، رنگ اکو اک رنگائیندا۔ ناتا توڑنہارا جیرج اندج، اُتبھج سیج پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جُگ چوکرئی کھیل کھلائی۔ سنت سپاہی اٹھ اٹھ جاگ، ہر کرتا آپ جگائیندا۔ زرگن سرگن ویکھ مار جہات،
 لکھ چوراسی تیری اکھ ملائیندا۔ جُگ چوکرئی تڈھ بن پُچھے کوئی نہ وات، پھریدار نظر کھئے نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر انت پنج تت
 خاکی ملے خاک، ماٹی تن رہن کھئے نہ پائیندا۔ گھر گھر اندر سچ کرائے نہ کھئے اتفاق، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیندا۔ ناری ملے نہ کنت سہاگ،
 سہنجنی سیج نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ ساچے اسو گھوڑے چڑھے نہ کھئے راک، شاہ سوارا کھڑگ کھنڈا ہتھ نہ کھئے چمکائیندا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست
 دیپ کوئی نہ پڑدا سکے ڈھاک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حُکم آپ سمجھائیندا۔ شبہ سُت ویکھ ڈلارے، کرتا پُرکھ

آپ جنائیا۔ جُگ چوڑی تیرے کھیل نیارے، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ گر اوتار تیرے سہارے، پیر پیغمبر تیری اوٹ تکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران تیرے ونجارے، انجیل قرآن کہانی بانی تیرا رہی جس گائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ راہ تگن تیرا کنارے، جل تھل مہیئل تیرا کھیل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے سنت ربیا جگائیا۔ ساچا سنت شبد گر اٹھیا، دوئے جوڑ سپس نوائیا۔ ٹھاکر سوامی پرہو ٹھیا، پت پریشور دیا کمائیا۔ دو جہاناں شیر ہو کے بکیا، بھیک اپنا نام لگائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کدے نہ مکیا، پڑا سکے نہ کھئے پائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کولوں پُچھیا، گھر گھر پھیرا پائیا۔ تن مندر کوڑی کِریا ٹھگ چور کِس دا لُٹیا، تو در دین کون دُٹایا۔ امرت آتم کِس دا مکیا، نِجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ آتم پر ماتم کون دوارے بیٹھا رُسیا، گھر سجن نہ میل ملائیا۔ برہم پاربرہم نال کی کرے غُصیا، دُئی دویتی ڈیرہ کھئے نہ ڈھائیا۔ شترُو من نہ کیسے دا جھکيا، شبد کھنڈا نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل ربیا ورتائیا۔ سْت شبد کہے میں ویکھیا جگ، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ دہ دشا لگی اگنی آگ، ترے گن سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ دین مذہب ذات پات بنی حد، من مت جھگڑا نہ کھئے چُکائیا۔ ہنس بڈھی ہوئی کگ، جیو کاگ وانگ کُرائیا۔ دپیک جوت نہ گھر کیسے گیا جگ، کوڑ اندھیر نہ کھئے گوائیا۔ ساچے کعبے کرے نہ کھئے حج، حُجرہ حق نہ کھئے سہائیا۔ آتم سُنے نہ کوئی ند، انحد راگ نہ کوئی الاٹیا۔ کوڑی واسنا سارے رہے بھج، چاروں کُنٹ سرِشٹ ہلکائیا۔ سادھ سنت ڈکے ڈونگھی کھڈ، آر پار کنارہ نظر کیسے نہ آئیا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، چم درِشٹی چم نال پرنائیا۔ سورپیر جودھا کوئی نہ دسے وشو جد، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ سْت دُلا رے سنت سپاہی اٹھ اٹھ دوڑ، ہر کرتا آپ سُنائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھ ریٹھا کوڑ، گھر گھر اندر تیرا راہ جنائیندا۔ کون گرہ مندر ساچا لگا پوڑ، منزل پاندھی کون پندھ مُکائیندا۔ کون کوڑی کِریا پاوے شور، رسنا جہوا بتی دند بول سُنائیندا۔ کون گھر لگا ٹھگ چور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ سمجھائیندا۔ سنت سپاہی شبدی داتا، پُرکھ اکال سپس نوائیا۔ تیری کِریا کران ارداسا، بینتی دُھر دی اک سُنائیا۔ لکھ چوراسی اندر گھر گھر ویکھیا کر کے واسا، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ تیرے اُتے رہیا نہ کیسے بہرواسا، بہرے بھلی سرب لوکائیا۔ گھر وچ گھر چھڈیا تیرا ساتھا، سجن شترُو روپ نظری آئیا۔

جھگڑا پیا ت آٹھا، من مت بُدھ کرے لڑائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا آیا گھاٹا، خالی بھنڈار نہ کھئے بھرائیا۔ نظر نہ آئے تریلوکی ناتھا، رام رام نہ کھئے
 سہائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نہ دئے نجاتا، اللہ رانی نین شرمائیا۔ نانک گوبند دا گاندے ساکہ، ساکھیات درس کھئے نہ پائیا۔ لیکھا لیکھدے نال
 قلم دواتا، کاغذ دیندے جگت وڈیائیا۔ دست ملائے نہ کھئے ہاتھا، سمرتھ ملے نہ کوئی سرنائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر ایٹھے اوتھے نہہائے نہ کھئے
 ساتھا، سگلا سنگ نہ کھئے جنائیا۔ گھر سرت سوانی جس دا مئے آکھا، سو سنت سپاہی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سنت سپاہی ستگر ایک، گوبند گر وڈیائیا۔ جس دی دو جہاناں ٹیک، برہمنڈ کھنڈ سرنائیا۔ جس دا
 لیکھا سدا اتیت، ترے گن کھیل نہ کھئے وکھائیا۔ جگ نیتر کوئی نہ لئے پیکھ، نج نیتر گرمکھ ورا درشن پائیا۔ جو سیس جگدیس کر کے
 بھیٹ، آپ اپنا گیا مٹائیا۔ شبد آگمی کھیڈ کے کھیل، نہکرمی کرم نہ کھئے جنائیا۔ بتکاری ہو کے کریا ہیت، نیتن نیت ہو کے درس دکھائیا۔
 اندر وڑ کے کھولیا بھیت، باہروں کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ سچ سنت سپاہی پُرکھ اکال جگ جگ دیوے بھیج، شبدی شبد رُپ وٹائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، رکھیا کرے تھاوں تھائیا۔ شبد سپاہی اٹھ سورے، سورپیر سمجھائیندا۔ کلجگ اتم کھیل ویکھ
 ادھورے، حضرت ہر ہر آپ سنائیندا۔ چاروں کُنٹ ناتے کوڑے، سچا جوڑ نہ کھئے جنائیندا۔ گرہ گرہ دسے مان مغرورے، ہنکار گرہ نہ
 کھئے چھڈائیندا۔ ساچا سنے نہ کھئے تورے، نام ناد نہ کھئے وجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیری سیوا اک لگائیندا۔ اٹھ
 سپاہی ویکھ مات، چار کُنٹ رہی کر لائیا۔ ساچی دسے نہ کھئے جماعت، شتری براہمن شوڈر ویش دین دہائیا۔ انتر آتم کیسے نہ دیوے
 ساتھ، من واسنا سرشٹ ہوئی ہلکائیا۔ پھری دروہی کائنات، کلمہ نبی نہ کھئے سنائیا۔ پیالہ ملے نہ آب حیات، امرت مد جام ہتھ نہ کھئے
 پھرائیا۔ ساچا دیوے نہ کھئے ساتھ، سنگی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ شبد
 سٹ اٹھ بلوان، سنت سپاہی ہر جنائیندا۔ کلجگ ویکھ کوڑی شان، دہ دشا نظری آئیندا۔ نو کھنڈ پرتھی کوٹن کوٹ جیو ہونے بے ایمان،
 بیوہ رُپ ساچا خاوند گھر نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ ثابت دسے نہ کوئی ایمان، صدق صبوری نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ ست دھرم دا خالی دسے میدان،
 سچ سچ رُپ نہ کھئے پرگٹائیندا۔ کوڑی کریا جگت حرام، شرع شیطان سنگ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھوکھت دے کے گئے جو بیان،

لیکھا سب دا تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ دو جہاناں ویکھ مار دھیان، پڑدا اوبلا رہن کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دُھر دا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ شبد سُت مار للکار، اِکو اِک جنائیا۔ وِشن برہما شو کر خبردار، کروڑ تینسسا سُرپت سویا رہن نہ پائیا۔ تیئی
 اوتار لئے اُٹھال، عیسیٰ موسیٰ محمد نال رلائییا۔ بھگت اٹھاراں رکھنے نال، دُھر دا سنگ بنائیا۔ نانک گوہند دس حال، حالت سب دی دئے
 جنائیا۔ چار کُنٹ ہوئی بے حال، بہل ہو کے رہی کُرائیا۔ ساچی وست نہ کیسے نبھے نال، خالی ہتھ دین دُہائیا۔ پیر پیغمبر جو دے کے
 گئے پیغام، گر اوتار نغمہ نام سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیری سیوا سچ لگائیا۔ سنت سپاہی کہے میں جاوانگا۔
 پُرکھ ابناشی تیرا حُکم سیس ٹکاوانگا۔ وِشن برہما شو پھڑ پلاوانگا۔ تیئی اوتار نال ملاوانگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد اکھ کھلاوانگا۔ نانک
 گوہند دُھر دا سنگ بناوانگا۔ سَتجگ تریتا دواپرکجگ نو سؤ چرانوے چوکڑی جو بیتیا پرسنگ، ساکھ سب دا آپ سُناوانگا۔ تیرا پھڑ
 کے اِک مردنگ، دو جہاناں ناد وجاوانگا۔ برہمنڈ کھنڈ آپے لنگھ، لوکھات ویکھ وکھاوانگا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن جو
 منگے منگ، آسا سب دی تیرے نال ملاوانگا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ گھر گھر جو دسے بھیکھ پکھنڈ، اُس دی حالت آپ جناوانگا۔
 جو تیرے وچھوڑے اندر بھئے رنڈ، تس دا رنڈپیا دُور کراوانگا۔ جس دے من ہنکاری گنڈھ، تس دا پڑدا پھول پھلاوانگا۔ تیرا شبد چنڈ
 پرچنڈ، گوہند ہو کے اِک چمکاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، سنت سپاہی ہو کے سیوا کماوانگا۔
 نرگن ہو کے پھیرا پاوانگا۔ سرگن ہو کے سرب اُٹھاوانگا۔ دُھر درگاہی لے کے ڈھئے، جن بھگتاں جھولی پاوانگا۔ جو تیرے پریم پیار موہے،
 تنہاں امرت جام پیوانگا۔ جو گوڑھی نیندر سوئے، تنہاں شبد ہلُونے نال اُٹھاوانگا۔ جو نیتر نیناں رہے روئے، تنہاں اپنی گود بہاوانگا۔ جو
 سُندے تیری سوئے، ساکھیات ہو کے نظری آوانگا۔ گرمکھ قبضہ کرے نہ کھئے بھوئیں، کایا دھرتی اُتے تیرا حق جناوانگا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے سیس نواوانگا۔ در تیرے سیس جھکیگا۔ تیرا شبدی سُت اِکو بُکیگا۔ سنت
 سپاہی کدی نہ رُکیگا۔ کوڑی کریا پھڑ پھڑ کُٹیگا۔ شوہ دریاے اتم سُٹیگا۔ کلجگ کالکھ سب دی لُٹیگا۔ ڈُونگھی جڑ پھڑ کے پُٹیگا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرے چرن گول اِکو اوٹ تکیگا۔ شبد سُت اُٹھ ویکھ رکان، جوہن وتی رہی

گر لائیا۔ جس دا نور ظہور جگت مہان، مہا شاستر سمرت وید پُران رہے جس گائیا۔ جس دا صدق اک ایمان، صبر صبوری اپنے اندر
 بند کرائیا۔ اوہ دینہار فرمان، سچ سنندیشہ رہیا لائیا۔ جو بن وتی نوجوان، مکھ گھنگٹ اک اٹھائیا۔ میری نیہ جائے تیرے نال، دوجا کنت
 نہ کھئے ہنڈھائیا۔ میرا مندر سچ سچ دھرمسال، جس گھر بیٹھن ڈیرہ لائیا۔ ویکھ چن میرا حال، بہل ہو کے دئے ڈھائیا۔ جگ چوکری پیتے
 کال، سنجگ تربیتا دواپر کلجگ کوٹن وار پھیرا پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران آگے دسدی رہی احوال، سچ کہانی اک سنائیا۔ بن ستگر شبد
 کوئی نہ نبھیا نال، لگی توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ سارے چھڈ کے گئے میدان، اتم اپنی پٹھ وکھائیا۔ تُوں سور پیر نوجوان، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی رہیا درڑائیا۔ شبد کہے سُن جو بن وتی، دیواں مان وڈیائیا۔ تیرا روپ اک بسنتی، لوکات اتر کدے نہ جائیا۔
 تیرا میلا ڈھر دے کنتی، کنت کنتوہل بے پرواہیا۔ تیری مہا اندر سارے لکھدے گئے پنکئی، اکھراں نال کر وڈیائیا۔ تُوں میرا میں تیرا کدے
 نہ ہوواں کیسے دوارے منگتی، درویش روپ نہ کھئے وٹائیا۔ تیری سمجھ نہ آئے پنڈتی، چوڈاں وڈیا دئے ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، ڈھر کرنی رہیا کھائیا۔ میں جو بن وتی سہنجی نار، در تیرے سپس نوائیا۔ تُوں سور پیر سردار، جو بنوتنا اک اکھوائیا۔ تیرے
 ہتھ کھڑگ کھنڈا تلوار، ترکش تیر رہیا چمکائیا۔ تیرا لیکھا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ تیری وڈیائیا۔ تیرا کھیل اکم اپار، میری سمجھ وچ نہ
 آئیا۔ میں تیرے چرن کول بلہار، ہوں گھولی واری گھول کھائیا۔ اٹھ جا کے مار للکار، اک آواز سنائیا۔ گھر وچ گوانڈھی ہوون خبردار، کام
 کرودھ لوہ موہ ہنکار سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا جھلے نہ کوئی وار، سپس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سارے روون زارو زار، نیتر نیناں نیر وپائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا میری جھولی پائیا۔ میں سنت سپاہی ڈھر دا، ہر شبدی شبد جنائیا۔ حکمے اندر
 کدے نہ مڑدا، پچھ پرت نہ مکھ وکھائیا۔ میں آسوار اگئی گھوڑ دا، سچ پلانا اک ٹکائیا۔ میں شترو دشمن سارے روڑھدا، در رہن کھئے نہ
 پائیا۔ میں نار وچھنی سرتی اپنے نال جوڑدا، جگت وچھوڑا پنڈھ مکائیا۔ ناد سناواں اپنا گھنگھور دا، دھن آتمک راگ لائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ تُوں ڈھول سپاہی ڈھر دا بانکا، چھیل چھیللا نظری آئیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران بنیا
 راکھا، جن بھگتاں ہويا سہائیا۔ ساچے سنتاں جوڑیں ڈھر دا ناتا، ملنی ہر جگدیس کرائیا۔ گرمکھاں لہنا دینا مکایا تہ آٹھا، نو در ڈیرہ دتا

ڈھاپیا۔ گرسکھاں دے کے نام داتا، ایکا رنگ دتا رنگائیا۔ بلہاری تیرے چرن گول ٹیکاں ماتھا، چرن دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ تیرا پتا
 پُرکھ اکال سدا سمراتھا، سمرتھ ہتھ تیری وڈیائیا۔ تُوں ہوئیں سہائی ناتھ اناتھاں، غریب نائیاں لئیں ترائیا۔ آتم پر ماتم دسیں گاتھا، کریں سچ
 پڑھائیا۔ نانا توڑ کے ذات پاتا، ورن برن ڈیرہ ڈھاپیا۔ من مت گھر رہن نہ دیویں نار کڈاتا، گلکھنی بھجے واپو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ تیرا کھیل اولّا، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ شبد اگئی تیرا بھلا، دو جہاناں بھ
 وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سیس نوآوندے سجدہ کرے رانی اللہ، حق حق تیرا ناؤں رہے دھیائیا۔ مُرید مُرشد پھڑا ونہارا پلا، پلّو اپنی گنڈھ
 پوائیا۔ چوڈاں طبق چوڈاں لوک چوڈاں وِ دیا تیرا جھل نہ سکے کوئی ہلا، حالت سب دی دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، لیکھا لیکھے دیاں لگائیا۔ شبد کہے میں سپاہی ایک، سپاہ سالار بے پرواہیا۔ نت نوت میری کھیڈ، خالق خلق وچ کھلائیا۔ جگ
 چوکرئی مینوں بھج، زرگن سرگن سیو سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی دیواں ٹیک، رکھیا کران تھاوں تھائیا۔ سنت سہیلے سجن ویکھ، گرمکھ
 گرسکھ لوآن اٹھائیا۔ انتر آتم کران ہیت، پر ماتم ساچا میل ملائیا۔ مان گوا کے ملا شیخ، مساک ڈیرہ دیواں ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا اک لگائیا۔ میں سیوا کران سدا جگ، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں ملاں اُپر شاہ رگ، نو
 دوارے پندھ مکائیندا۔ سچ دوار سن کے ند، سرت سوانی آپ اٹھائیندا۔ جیہڑا وسدا رہیا الگ، گھر سجن آپ ملائیندا۔ اٹھ سیجے چڑھ
 بھج، بھانڈا بہم بھو بھنائیندا۔ لال رنگیلے ہتھ رنگ، مینہدی اکو نام وکھائیندا۔ بن سجدیوں کرے حج، حضرت سنمکھ سوبھا پائیندا۔ پریم
 پریتی اندر جا بھج، بازو ہتھ نہ کھئے لگائیندا۔ تیرا پڑدا لے کج، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر
 اک اٹھائیندا۔ گھر سوانی کہے میں رکھی اڈیک، نیتر نین نین اٹھائیا۔ میری اچے نہ ٹٹی پریت، پریتوان بھل کھئے نہ جائیا۔ میں بیٹھی رہی
 اتیت، ترے گن سکی نہ کھئے لو بھائیا۔ میرا ٹھاکر ملے ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھنّ وکھائیا۔ سو سوامی نیڑے لیاندی تاریخ، طریقہ اپنا دتا سمجھائیا۔
 کلجگ اتم رہن نہ دینا کوئی شریک، شرکت سب دی دئے مٹائیا۔ پروردگار ہتھ توفیق، توحفہ گھر گھر دئے پچائیا۔ ساچا کلمہ دے اک
 حدیث، حضرت ہو کے کرے پڑھائیا۔ مٹھا کرے کوڑا ریٹھ، امرت رس سچ بھرائیا۔ آتم پر ماتم پاوے بھیکھ، بھچھیا جھولی نام جنائیا۔ کوڑی

کریا میٹے ریت، ساچی سکھیا اک پرگٹائی۔ نظری آئے نیکن نیک، نیرن نیرا ہو کے درس دکھائی۔ لیکھ چکائے ہست کیت، راؤ رنکار اکو گھر بہائی۔ آندھی گوانڈھی سارے ہو جان ٹھیک، جھگڑا رہے نہ کھئے لوکٹیا۔ پُرکھ اکال نال کرن پریت، ایشٹ دیو اک منائی۔ آستک ناستک دوہاں لئے جیت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ شبد سوامی کہے گر اوتار ہووو اکھے، کلجگ انت سندیسہ اک سنائی۔ سچ دوارے آؤ تھے، بن کے پاندھی راہیا۔ جو پرہ نے ستجگ تریتا دواپرکلجگ مارگ دسے، نیتر ویکھو تھاون تھائیا۔ جو دھر سندیش لکھا کے پتے، بن کے کاتب قلم چلائی۔ دین مذہب پئے رتے، ذات پات کرے لڑائی۔ پریم رنگ کوئی نہ رتے، کورٹا لالچ نظری آئی۔ نانک گوہند جو مارگ دسے، چار ورن بنائے بہین بہائی۔ امرت باٹے اکو چھکے، سہنسے روگ دتے چکائی۔ تیڑ پوا کے دھر دے کچھ، دھیرج جت اک سمجھائی۔ کیس سوہنے اُپر رکھے، سوبھاونت دتی وڈیائی۔ کڑا کریاں بخش حقے، حقیقت دیوے نال گواہیا۔ کنگھا کوڑی کریا کئے، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار رہن نہ پائی۔ واپگرؤ اکھر اکو رتے، واہ واہ گرو وڈیائی۔ نانک نرگن نام چپے، ست ست گیا سمجھائی۔ سارے ویکھن اکو اکھے، دو جی پلک نہ کھئے بدلائی۔ اوہ مُرشد مدینے مکے، مقبریاں وچ پھیرا پائی۔ لکھ سندیشہ دے کے گیا لوکات دھر دے پتے، پت پریشور حکم سنائی۔ کھیل کرے پُرکھ سمرتھے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سورپیر جودھا اکو اٹھے، بلدھاری اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ کوڑی کریا کلجگ میٹے رتے، مایا ممتا جھگڑا دتے چکائی۔ دئی دوتی میٹے پھٹے، نام پئی اک بندھائی۔ سچا مارگ دھر دا دسے، پُرکھ اکال اک سرنائی۔ تون میرا میں تیرا دوہاں دا اکو حقے، آتم پرماٹم اکو گھر وسے سہج سُبھائی۔ پیر پیغمبر گر اوتار گاؤں جسے، وید پُران شاستر سمرت صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ میرا شبد سپاہی دھر دا چنگا، پُرکھ اکال آپ جنائیندا۔ جس دے ہتھ نام مردنگا، دو جہاناں آپ اٹھائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا لکھ چوراسی ویکھے بھکھا ننگا، شاہ سلطان کھوج کھوجائیندا۔ دھار جانہارا گنگا گوداوری جمنا سُستی سورا سرینگا، سورپیر ویکھے دکھائیندا۔ لہنا دینا چکاونہارا سورج چندا، رو سس پڑا لائیندا۔ کھوجنہارا کوٹ برہمنڈاں، برہم برہماڈ اپنی کار کھائیندا۔ اُچاونہارا جیرج انڈاں، اُتبھج سیتج کھیل کھلائیندا۔ دیونہارا پرماندا، نج آتم رس اک چکھائیندا۔ میٹنہارا گوانڈھی گندہ، گھر گھر وچوں کوڑی کریا باہر کڈھائیندا۔ بندگی اندر لا کے

اپنا بندہ، بندنا اکو اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا بھيو آپ کھلاؤندا۔ ساچا بھيو آپ کھلاؤندا اے۔ پُرکھ
 ابناشی دیا کھاؤندا اے۔ گھٹ گھٹ واسی ویکھ منڈل راسی، راسی راس رچاؤندا اے۔ وشن برہما شو آپ اٹھاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 کول بہاؤندا اے۔ صدی چوڈھوی، عیسیٰ موسیٰ محمد اِشارے نال سمجھاؤندا اے۔ پیس اِکیسا ہر جگدیسا، نہکرمی کرم کھاؤندا اے۔
 کلجگ کوڑی کِرپا پھڑ کے شمشیر گر اوتاراں آگے آپ ٹکاؤندا اے۔ ویکھو جھگڑا اے نہ چُکیا اوچاں نیچاں، نانک گوبند شبد نہ کھئے کھاؤندا
 اے۔ کوڑ واسنا جگت پریتاں، شبدی میل نہ کھئے ملاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی آپ سمجھاؤندا اے۔
 سچ کرنی نہ کھئے کھاؤندا اے۔ نیچوں و نیچ نہ کھئے اکھاؤندا اے۔ انگد انگ نہ کھئے لگاؤندا اے۔ امرؤ امر نہ کھئے بناؤندا اے۔ رام داس رام نہ
 کھئے ملاؤندا اے۔ ارجن عرض سُن بودھ آگادھ نہ کھئے درڑاؤندا اے۔ ہر گوبند کھیل، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے چمکاؤندا اے۔ ہر رائے کرے نہ کھئے
 میل، ناتا بدھاتا جوڑ نہ کھئے جڑاؤندا اے۔ ہر کیشنا چاڑھے نہ کھئے تیل، سچ گیان نہ کھئے سمجھاؤندا اے۔ تیغ بہادر وانگ کئے نہ کھئے غریباں
 جیل، سیس بھیٹ نہ کھئے چڑھاؤندا اے۔ گوبند کر کے اپنا ویہل، پورب لہنا سب دی جھولی پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، شبد سپاہی اک وڈیاؤندا اے۔ شبد سپاہی ستگر سچا، آد جگاد نظری آئیندا۔ جس دا لکھ چوڑاسی اکو پچھ، پچن اپنی جھولی
 پائیندا۔ جس دا پچن نہ کھئے کچا، کوڑی کِرپا ذبغ نہ کھئے وکھائیندا۔ جس دی کرے کھئے نہ ہتا، جنم مرن گیڑ نہ کھئے سمجھائیندا۔ جو نظر نہ
 آئے جگت اکھاں، نج نیتز رنگ رنگائیندا۔ سو صاحب سوامی انتریامی کنت کنتوہل پکا، نار سُہاگن اک بنائیندا۔ شترو دُشمن دے کے دھکا،
 سچ دواویوں باہر کڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیندا۔ مہر نظر نال تارے گرسکھ، ستگر ہتھ
 وڈی وڈیائیا۔ نام پدارتھ پا اگمی بھکھ، انتر آتم جھولی دئے بھرائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے مَن رکھ، جوگ جُگیشر بیٹھے دھیان لگائیا۔ ٹھاکر ہو
 کے ملے پت، پرمیشور ہو کے گود بہائیا۔ گھر مندر کرے پت، نت نوت خوشی منائیا۔ ٹھگوری پائے نہ کھئے چت، چیتن سُرتی آپ کرائیا۔
 پریم پیار دی پا کے کھچ، ناتا اندرے اندر بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ شبد سپاہی
 دیوے فُربانی، کربلا ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ بچے نیہاں ہیٹھ نشانی، آسانی گرمکھاں گیا بنائیا۔ نام نشانہ مار کے کانی، بجر کپائی آپ تڑائیا۔ امرت

بخش کے ٹھنڈا پانی، گھر سرور دتا ٹہائیا۔ بودھ آگادھ سنا کے بانی، چارے کھانی پندھ مُکائیا۔ شبدی شبد ملا کے ہانی، سرت اکال
 مورت کری گرمائیا۔ ہر دے پد زبانی، محل اکو دتا سمجھائیا۔ جتھے لیکھا چُکے آون جانی، گیڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچے مندر بہنا بن کے رانی،
 دُھر دا کنت اک ہنڈھائیا۔ سگھڑ سچجی بن سوانی، اپنا کنت لئے منائیا۔ مُشکل حل ہووے آسانی، احسان سیس نہ کھئے رکھائیا۔ دُشمن
 دُور کیتی تُغیانی، جگت ہڑ نہ کھئے رُڑھائیا۔ پال ویکھے پہاڑ برفانی، ہیم کُنٹ کھیل رچائیا۔ سؤرپیر جودھا مرد مردانی، مردانہ اکو اک
 اکھوائیا۔ چلن نہ دیوے کیسے دی کھئے بے ایمانی، شیطانی سب دی رہیا مٹائیا۔ جس دی صفت کرے نہ کھئے زبانی، الفیے نہ سکے سمجھائیا۔
 جس دا اشاریاں نال ملے پیغامی، پیغمبران رہیا پڑھائیا۔ سو سپاہی اک مقامی، مُکمل اپنی سیو کھائیا۔ گرمکھ کیسے دی کرے نہ کدی
 غلامی، چاکر روپ نہ کھئے وکھائیا۔ اوہنوں کوئی ہتھ نہ پائے پنج تت زبانی، جو کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہی ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا کھنڈا اک چمکائیا۔ ساچا کھنڈا اٹھائے کھڑگ، خالص اپنی تیغ چمکائیندا۔ باقی چال رکھے اگتی مٹک، قدم نظر
 کیسے نہ آئیندا۔ جگت نیتر تگے جگت، جگ جیون داتا مکھ چُھپائیندا۔ واک بھوکھت اندر لکھیا وقت، ویلا اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگتاں
 پچھے آوے فقط، فقر ہو کے ویس وٹائیندا۔ لیکھے لائے بوند رکت، رنگ دُھر دے نال جنائیندا۔ دُوچے در نہ جاوے منگت، مانگت سرب
 جہان وکھائیندا۔ رچھیا کرے گرمکھ سنگت، سنگی ہو کے کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا میلا آپ
 ملائیندا۔ دُشمن شترو گھر وچ مار، کوڑی کیریا کرے صفائیا۔ بجر کپائی پاڑ پہاڑ، سلا اٹی دئے کرائیا۔ لیکھا چُکا کے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ،
 گھر پرہاس دئے وڈیائیا۔ ڈُونگھے ساگر ٹلے پریت ویکھے غار، سمنڈ کھائی کھوج کھوجائیا۔ کوڑی کیریا کر خوار، حُکم حق اک سُنائیا۔ گرمکھو
 ستگر اُتے کرو اعتبار، حوصلہ دُھر دا دئے بنائیا۔ وچھوڑا ہووے نہ سانجھے یار، ساچا سنگ اک رکھائیا۔ نیتر رووے نہ گرمکھ نار،
 ہنچھوٹا ہار نہ کھئے بنائیا۔ پت پریشور پاونہارا سار، حدوں آر پار ڈیرہ لائیا۔ نواں کھنڈاں وچوں بھارت کھنڈ سچا سردار، جس دی
 سرداری گوبند نال لگائیا۔ اُس دا شبد سروپی اک اشتہار، اشاریاں نال کرے جنائیا۔ گرمکھ وِرا پڑھے وچ سنسار، بن رسنا جہوا
 کرے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سنت سپاہی دئے دِلاسا، اشاریاں نال جنائیا۔ میں کھول کے

دسّاں خلاصہ، اگلا بھيو سمجھائيا۔ کلجگ اتم بدلن والا پاسہ، پاسہ سب دا دئے اُٹائيا۔ پُرکھ ابناشی ویکھنہار تماشّا، دو جہاناں ناچ نچائيا۔
 کلجگ کوڑی کريا خالی کرنا کاسہ، مڈھر جام ہتھ نہ کھئے اُٹھائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ساچی سیوا اک لگائيا۔ ساچی
 سیوا مات کرنی، شبد سپاہی اک جنائیندا۔ لہنا دینا چُکانا ورنی برنی، ذات پات پندھ مکائیندا۔ لکھ چوراسی آتم پھڑنی، ڈوری شبدي
 تند اُٹھائیندا۔ ساچی گھاڑت اکو گھڑنی، گھڑ کے آپے ویکھ وکھائیندا۔ گرمکھاں گھر پوڑی اکو چڑھنی، دُنڈا اپنا نام لگائیندا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کريا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیندا۔ دُھر دا حُکم دین دِیال، دِیا یدھ اک جنائيا۔ سنت سپاہی سچّا لال، ستگر شبد
 لئے انگڑائيا۔ نال رکھا کے کال مہاکال، لیکھا جانے تهاؤں تھائيا۔ رائے دھرم لئے اُٹھال، چترگپت آپ سمجھائيا۔ لاڑی مؤت پا دھمال، گھر گھر
 دُنک وجائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کريا کر، شبدي شبد کھیل وکھائيا۔ شبد سپاہی سچ رنگیلا، رنگ رتا نظری آئیندا۔
 کلجگ ویکھ جگت قبیلہ، کامل پُرکھ اپنا پھیرا پائیندا۔ جگ چوکری جو سُندا رہیا دلِیلا، اکھراں وچ وڈیائیندا۔ پیر پیغمبران جو بندا رہیا
 وسیلہ، وصل اپنا حق کرائیندا۔ سو کلجگ اتم سب دی سُنن آیا اپیلا، سچ عدالت اک لگائیندا۔ اوتھ لوڑ نہ رہے وکیلا، وُکلا سنگ نہ
 کھئے نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ساچی سیوا آپ لگائیندا۔ سیو لگائے کر کے مہر، مہان بیدو بیخیر یا اللہ وڈیائيا۔
 مُرید مُرشد لیاوے گھیر، کلمہ اکو نام جنائيا۔ کوڑی کريا کر کے ڈھیر، خاکی بُت آپ سمجھائيا۔ انتر نظری آوے نیڑ، باہروں دُور دُراڈا پندھ
 مکائيا۔ دُھر دا لیکھا دئے نیڑ، لہنا لہنیدار جھولی پائيا۔ دھرت مات دا کھلا کر کے وپہڑ، ویلا وقت دئے سہائيا۔ جو کوڑی کريا جھگڑا رہے
 چھپڑ، تنہاں چھیکڑ دئے وکھائيا۔ من مت دا ہووے بھپڑ، گرمت بیٹھے کر جدائيا۔ شبد سورا بھکے اکو شیر، دُھر دا نام سُنائيا۔ آگے رہے
 نہ ہیر پھیر، پھیرا اپنا اکو پائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کريا کر، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائيا۔ پڑدا اوہلا اُٹھاوے آپ، اپنی دِیا کھائیندا۔
 پت پریشور بن کے باپ، پتا پُرکھ اکال دِیا کھائیندا۔ سنت سپاہی دے کے دات، وست امولک اک ورتائیندا۔ سرِشٹ سبائی دسّنی سچّی
 گاتھ، دُھر دا ڈھولا اک سُنائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا ساک، سجن سوامی نظری آئیندا۔ گوبند پورا کر بھوکھت واک، واقف اپنے نال بنائیندا۔
 صفتاں والا اکھ وچوں لبھ نہ کھئے لغات، نظماں وچ نہ کھئے سمجھائیندا۔ محبوب محبت کرے ساتھ، سچ دوارے میل ملائیندا۔ سنت سپاہی

سیس نوائے سچ جناب، آداب اِکو اِک کرائیندا۔ کھڑا ویکھے اُچ محراب، درگاہ ساچی سوہبا پائیندا۔ جتھے کدے نہ آوے عذاب، اعظم اِکو در وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سنت سِپاہی اِک بنائیندا۔ سنت سِپاہی چڑھیا چوٹی، منارا منزل ویکھ وکھائیا۔ جتھے جگے اگمی جوتی، دیوا باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتھے جوت اکلن اِک کھلوتی، بیٹھی سوہبا پائیا۔ جس دی سوچ کیسے نہ سوچی، سوچ سمجھ نہ کھئے رکھائیا۔ اُس دا پار کنارہ لوک پرلوکی، پرم پُرکھ آسن اِک وڈیائیا۔ اُس دی صفت نہ وچ سلوکی، چارے بانی سِیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچا حُکم اِک ورتائیا۔ شبد سِپاہی چڑھ گیا سِخر، مٹ اِکو اِک سہائیندا۔ جتھے رہے کوئی نہ فکر، فقرہ ہور نہ کھئے جنائیندا۔ اوتھے رسنا چہوا کرے کوئی نہ ذکر، اکھراں نال نہ کھئے سمجھائیندا۔ اوتھے اِکو اِک پتر، پُرکھ اکل نظری آئیندا۔ جس دی دھاروں آئی نکل، مات گریہ نہ کھئے ٹکائیندا۔ جس دی نظر نہ آئے شکل، عقل نال نہ کھئے وڈیائیندا۔ جس دا سِپاہی کدے نہ ہووے مُعتل، سچ دوارے بہ بہ خوشی منائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سنت سِپاہی اِک سہائیندا۔ سنت سِپاہی چڑھ گیا مندر، منزل پنڈھ مُکائیا۔ اوتھے نہ کھئے سُو ریا نہ کھئے چندر، منڈل منڈپ نہ کھئے رُشنائیا۔ نہ کوئی صحن نہ کھئے ویہڑا نہ کھئے انگن، چار دیواری نہ بنت بنائیا۔ نہ کوئی ہار سنگار کرے پا کے کنگن، نیتر نین کجَل دھار نہ کھئے مٹکائیا۔ نہ کوئی جگت سوامی لائے انگن، سیج سہنجی ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی مستک ٹکا دِسے چندن، سُرخي رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کھئے بازو دِسے بدن، نک نتھ سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جو ویکھیا سو در سوامی اِکو منگن، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ سنت سِپاہی چڑھ منارے، کوک کوک سُنائیا۔ اٹھو گرمکھ گُرسکھ دُلا رے، گر گوہند رہیا جگائیا۔ ساچے سنتن بنو پیارے، پریتی پریتم نال نبھائیا۔ بھگت بھگوان ویکھو چل اکھاڑے، جس گرہ گوپی کاہن نچائیا۔ دُھردرگاہی بنو لاڑے، سوہنے چیرے سِیس بندھائیا۔ کھڑک کھنڈا ہتھ پکڑو تلوارے، تیر کمان اِک سمجھائیا۔ دوئے جوڑ کرو نمسکارے، سِیس صاحب سوامی اِک نوائیا۔ اُچی بولو نام جیکارے، جے جیکار دو جہان سُنائیا۔ درشن کرو اِک نرنکارے، جو سب دا سچا ماہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اوسے دے در پنہارے، بیٹھے الکھ جگائیا۔ گرتھ شاستر سمرت وید پُران کرن اشارے، اشاریاں نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، رکھیا کرے ہر گھٹ تھائیا۔

شبد سپاہی دیوے ہوکا، آر پار حد جنائیا۔ اپنا گھر سامبھن دا اکو موقع، ستگر ملنا چائیں چائیا۔ شترو کرے نہ کوئی دھوکھا، بھلیکھا بھرم نہ کھئے بھلائیا۔ اگلا مارگ ہووے سوکھا، آدھو چکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جس نے بھاگ لگایا پٹنا پوٹنا، بچے نیہاں ہیٹھ دباٹیا۔ اُس دا شبد اگئی اکو سوٹا، دو جہاناں رہیا درڑائیا۔ کلجگ اتم پرکھے کھرا کھوٹا، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ سچ دوارے مانہارا مؤجا، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ جس بھے چکایا کولوں موٹا، شبد شہیدی گانا تند بندھائیا۔ لہنا دینا مکایا چوڈاں لوکاں، نام سلوک اک سُنائیا۔ اُس صاحب دی رکھو اوٹا، اوڑک ملے تھاوں تھائیا۔ شبد سپاہی اکو بہتا، بہتی سینہ کم کیسے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک سپاہی دتا اٹھائیا۔ سنت سپاہی اٹھ کھلوتا، اپنی اکھ کھلائیا۔ کلجگ دسدا پھرے چوڈاں لوکاں، بھجے واہو داہیا۔ میرا اتم آیا موقع، ویلا وقت وپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل دتی ورتائیا۔ کلجگ پھرے چار گنٹ، بھجے واہو داہیا۔ کریا کھیل نواسی بیکٹھ، سچکھنڈ دھاری پھیرا پائیا۔ اپنی کرن لگا اُنت، میرا لیکھا رہیا چکائیا۔ مُسلم کوئی نہ رہے جس کیتی سُنّت، سُنّی سرب مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سمجھائیا۔ شبد سپاہی کیتا خبردار، بے خبر خبر سُنائیا۔ پہلوں ویکھ محمد چار یار، چاروں گنٹ پھیرا پائیا۔ صدی چوڈھوی آئی ہار، چوڈاں طبق دینی صلاحیا۔ اللہ رانی رووے نار مٹیار، ساچا کنت نظر کھئے نہ آٹیا۔ خاوند ملے نہ سانجھا یار، پروردگار اُنکلی انت نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم رہیا ورتائیا۔ سنت سپاہی ماری اک آواز، سُنو جگت لوکائیا۔ اپنا اپنا کھولو تاک، پڑدا دیاں اٹھائیا۔ پنج وقت ساچی پڑھے نہ کھئے نماز، حُجرہ حق نہ کھئے وکھائیا۔ سجدہ سپیس نہ کرے آداب، سلام علیکم اللہ نہ کھئے سُنائیا۔ چاروں گنٹ خالی دِسے باغ، باغیچہ پت تھنی نہ کھئے لہرائیا۔ جو محمد کیتا آباد، گلشن لوکات مہکائیا۔ سو اتم ہوون لگا خراب، چاروں گنٹ پئی دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ شبد سپاہی مارے ہاک، حاکم لوکات جگائیا۔ نو نو چار کھولو تاک، طاقت اکو اک درڑائیا۔ نیتر تگو ذات پات، فتویٰ سب تے رہیا لگائیا۔ پورا کرے بھوکھت واک، جو گوبند گیا سمجھائیا۔ کھیلے کھیل پرکھ انباش، انباشی کرتا اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ شبد کہے اٹھو شتری براہمن، شوڈر ویش جگائیا۔ کیسے نہ دِسے کوئی ضامن، گر اوتار

بیٹھے پلُو چُھڈائیا۔ دامنگیر نہ پکڑے دامن، پلُو گنڈھ نہ کھئے گنڈھائیا۔ کلجگ بدلن والا نظامن، نوبت اکو نام سُنائیا۔ شبد سندیسہ دئے پیغامن، پرا پستی مدھم بیکھری چارے رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان مہر نظر ٹکائیا۔ شبد کہے سُنو تدبیر، پروردگار سچ جنائیا۔ کلجگ انت بدلے تقدیر، شاہ حقیر ویکھ وکھائیا۔ لوک پرلوک ہوون دلگیر، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ شرع شریعت کئے زنجیر، شہنشاہ بے پرواہیا۔ کھیل وکھائے بے نظیر، نظر سکے نہ کھئے ٹکائیا۔ ایتھے دسے نہ کھئے مددگیر، آگے سکے نہ کھئے بچائیا۔ جس دے ہتھ کھنڈا کھڑگ سچی شمشیر، شیر میٹے تھاؤں تھائیا۔ مُردان دس کے اصل تصویر، اصلیت دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ شبد سپاہی ستگر گوہند، گہر گمبھیر اکھوائیندا۔ نہ کھئے ہرکھ سوگ نہ چند، چنتا غم نہ کھئے سمجھائیندا۔ گرمکھ بنا کے انادی بند، برہم برہمادی آپ سمجھائیندا۔ امرت دھار ویائے ساگر سندھ، نجھ چرناں ہیٹھ جھرائیندا۔ داتا ہو کے گئی گہند، وست امولک جھولی پائیندا۔ مہربان بن بخشند، بخشش رحمت آپ کھائیندا۔ لیکھا جان جیو پنڈ، انڈ برہمنڈ کھوج کھوجائیندا۔ تند ستار و جا کے کنگ، مردنگ اکو اک سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سندیشہ اک الائیندا۔ سچ سندیشہ دیوے سنت سپاہی، کلجگ انت انت جنائیا۔ کلجگ جیو دھووے کوڑی شاہی، ڈرمت میل پرے ہٹائیا۔ ستگر دوارے بنو پاندھی راہی، مایا ممتا موہ چُکائیا۔ اٹھ کے بھجو واہو داہی، پچھلا پینڈا جگت مُکائیا۔ جس نے بوٹا پٹیا کاہی، کائنات کھیل وکھائیا۔ سو شہادت دین والا گواہی، اتم اکو نظری آئیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے نین شرمائی، نیتراکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ بہڑی بہڑی پئی ڈہائی، دروہی دروہی رہے سُنائیا۔ ساچا نور نہ کھئے رُشنائی، جلوہ نظر کھئے نہ آئیا۔ آگوں پکڑے کھئے نہ باہیں، پھڑ گلے نہ کھئے لگائیا۔ ناتا جوڑے نہ بھائی بھائی، چار ورنان دیوے نہ کھئے شرنائیا۔ ساچا بنے نہ کھئے سائیں، سٹیا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ سنت سپاہی ستگر نہ پھردا نہ تُردا، ہتھ پیر نہ کھئے رکھائیا۔ نہ جننے نہ ہووے کدے مُردا، مڑھی گور نہ ڈیرہ لائیا۔ جل جل دھار کدے نہ رُڑھدا، شوہ دریا نہ کھئے سٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی بنت آپ بنائیا۔ سنت سپاہی بنیا ایک، ایکنکار دتی وڈیائیا۔ جس دا ست سرُوپی بھیکھ، رُوپ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ جو وسیا اگمڑے دیس، تھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔

جگ چو کڑی دیندا رہے سندیش، گر اوتار پیر پیغمبران حکم منائیا۔ شاستر سمرت وید پُران لکھاؤندے رہے لیکھ، انتر انتر کر پڑھائیا۔ نرگن سرگن کھیڈدا رہے کھیڈ، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، گھر گھر کرے زُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سپاہی رہے ہمیش، ست دوارا اک سمجھائیا۔ سنت سپاہی کدے نہ سؤندا، آس نندرا وچ کدے نہ آئیا۔ اپنی سیوا کدا کدے نہ بھؤندا، کروٹ لے نہ مکھ بدلایا۔ نت نوت گرمکھ سدا اٹھاؤندا، ستیاں رہیا جگائیا۔ دھر دا راگ اک الاؤندا، تُوں ہی تُوں تیری وڈیائیا۔ بھلیاں مارگ پاؤندا، بھ نال جگائیا۔ رُسیاں آپ مناؤندا، پریم پریتی اک جنائیا۔ مُنہ دے بہار ڈِگیں پھڑ اٹھاؤندا، غریب نایاں بھئے سہائیا۔ شاہ سلطاناں خاک ملاؤندا، جنہاں بھلیا بے پرواہیا۔ آیر غیر پرے ہٹاؤندا، گرمکھ اندر ورن کھئے نہ پائیا۔ آندھی گانڈھی مار مکاؤندا، شیطان کرے نہ کھئے لڑایا۔ جن بھگتاں کھیڑا اک وساؤندا، چھپر چھن چھپائیا۔ سنت سہیلے وچ بہاؤندا، پھڑ باہوں آپ ٹکائیا۔ گرمکھ وچھڑے نال ملاؤندا، جگت وچھوڑا دئے چکائیا۔ گرسکھ اکو در جناؤندا، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ چار ورنان بنت بناؤندا، برن اٹھاراں بھيو کھلایا۔ سنت سپاہی اکو سب نوں نظری آؤندا، رچھیا کرے تھاو تھائیا۔ سچ دروازے آپ لنگھاؤندا، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سنت سپاہی بڑا چالاک، ست دوارے سیو کھائیا۔ بن بھگتاں کدے نہ کھولے تاک، آیر غیر لنگھ کھئے نہ جائیا۔ دُور دُراڈے سارے رہے جھاک، کلجگ جیو جنت نین اٹھائیا۔ اگوں دسے بھوکھت واک، جو گوبند گیا سُنایا۔ جنا چر نہ کرو اتفاق، مل کے بہو نہ بھائی بھائی۔ آگے دیوے نہ کوئی نجات، چوراسی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ خاکی مٹی ملے خاک، خالص روپ نہ کھئے وٹایا۔ مہندی رنگے نہ کھئے ہاتھ، رنگ سچ نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لہنا جھولی پائیا۔ سنت سپاہی بڑا تکھا، تکھی دھار جنائیندا۔ کلجگ اتم اٹھ جاگ گرسکھا، کیوں ویلا وقت گوائیندا۔ سچ دواویوں منگ بھکھا، بھکھک جھولی سرب بھرائیندا۔ جو آد جگاد کدا آیا رچھا، پرتپالک ویس وٹائیندا۔ جس نوں گوبند بنایا پتا، پُرکھ اکال اپنی کھیل کھلاییندا۔ نکیاں وچ سب تون نگا، وڈیاں وچوں وڈا اکو اک آپ ہو جائیندا۔ جس دا کیسے نہ سمجھیا پچھا، اگلا حال نہ کھئے درڑائیندا۔ اوہ کھیل کرے انڈٹھا، انڈٹھری کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، داتا دانی دیا کھائیندا۔ شبد سپاہی گائے سلوک،

سوہنگ ڈھولا اک الائیا۔ پرہ دوارے ویکھی مؤج، مجلس بے پرواہیا۔ نت نوت درشن روز، اٹھے پھر دید رُشنائیا۔ ٹھگ چور دی مکی
 سوچ، جھگڑا چُکے جگت لوکائیا۔ اوتھے دیوے نہ کوئی دوش، زردوش لے ترائیا۔ سد رہنا پئے خاموش، رسنا جہوا نہ کھئے پڑھائیا۔ لوچا پوری
 ہووے لوچن لوچ، نیتر نین ترپت کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، انت سندیشہ اک سُنائیا۔ سنت سپاہی کھندا نال
 زور، زیر زبر نہ کھئے وڈیائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم ایتھے ہور تے آگے ہور، نظر کھئے نہ آئیا۔ ناتا تڑاوے ٹھگ چور، کورٹا شور مٹائیا۔ لہنا چُکاوے
 مڑھی گور، گود اپنے لے بہائیا۔ حُکے اندر لے تور، توت اپنا حُکم سُنائیا۔ کلجگ گھٹا اندھیرا گھور، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ ساچے
 سپاہی دی سدا لوڑ، اٹھے پھر دھیان لگائیا۔ جو جگت وچھنی لے جوڑ، سوانی ساچے رنگ رنگائیا۔ جس نوں ہتھیں دتا تور، خوشیاں
 راگ الائیا۔ اوہ اتم واکاں آیا موڑ، پھیرا بائے بے پرواہیا۔ آد جگادی اکو جہا بانکا چھوہر، بردھ بال جوان روپ نہ کھئے وٹائیا۔ ست آگمی
 چڑھیا گھوڑ، شاہ سوارا نور الہیا۔ میرے ول تگے کر کے غور، گہر گمبھیر نگاہ اٹھائیا۔ میرا مان ہووے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول
 جس گائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے پاندھا رول، پنڈت گیان نہ کھئے درڑائیا۔ جو گوہند نال کیتا قول، سو پورا رہیا کرائیا۔ جوت سرُپی آپے
 مؤل، مؤلا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دی مہا کرے نہ کوئی بھگول، بھگوت سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ سندیشہ دیوے نہ کوئی پون، اُنجا پون
 رہی شرمائیا۔ جو وڈیائی دیوے اٹھاراں ساون، گرمکھ سٹے رہیا جگائیا۔ اُس دا لیکھا جانے کون، رسنا کہہ کھئے نہ پائیا۔ لہنا مکاوے آن
 جان، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاپیا۔ من ہنکاری میٹے راون، دوتی دُشت دے کھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی حد
 دے جنائیا۔ ساچی حد نو دوار، دُشمنان کولوں صاف کرائیا۔ کھنڈا کھڑگ کھچ تلوار، چاروں کُنٹ آپ بھوائیا۔ کر کر آگمی وار، وارتا پچھلی
 دتی مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کِریا کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل آگم، آگمڑی کار کھائیندا۔ سنت سپاہی بن
 ناڑی چم، کایا تے نہ کھئے وکھائیندا۔ پون سواس لے نہ دم، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیندا۔ کمرکسائے نہ بنہ، پٹکا سیس نہ کھئے ٹکائیندا۔ نہ کوئی
 چھپر نہ کھئے چھن، چار دیوار نہ کھئے بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اک سہائیندا۔ سنت سپاہی سچ
 دوارے، ساکھیات نظری آئیا۔ بھل رہے نہ وچ سنسارے، سنسا روگ مٹائیا۔ اتم آیا جگت اکھاڑے، دین دباڑے پھیرا پائیا۔ چاروں کُنٹ

ہاہکارے، نو دوار ہویا ہلکائیا۔ سچ کرے نہ کوئی پیارے، پریم پریم نہ کھئے بنائیا۔ جو بن ویکھے نار مٹیارے، دھر دا لوچن اک کھلایا۔ مڑ
 کے آیا اُس دوارے، جس گھر وچوں گیا واپو داہیا۔ آتم سیجا بیٹھ سچے منارے، سوہاونت سوہا پائیا۔ ساچی گودی دئے ہلارے، آلس
 نندرا دئے گوائیا۔ پورب جنم دے لاه کے بہارے، ہوئے بہار آپ وکھائیا۔ آر پار حدوں گرمکھ سارے رہن سکھالے، گھر وچ گھر کرے نہ
 کھئے لڑائیا۔ ستگر شبد سدا نالے، دوس رین ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ شبد سپاہی
 بنیا سنگی، سکلا سنگ نبھائیا۔ پچھلی منگ جو پچھے منگی، پوری دئے کرائیا۔ نام کٹار کر کے ننگی، بھکھیاں لئے ترائیا۔ کلجگ کوڑی کریا
 میٹ کے گندی، سچ سچ لئے پرگٹائیا۔ غریب زانیاں خانہ توڑ کے بندی، بندی کو دئے سمجھائیا۔ پریم پُرکھ ملن دی ساچی ڈنڈی، دین
 مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گرمکھاں سنگ رہے نہ کھئے پکھنڈی، جوٹھا جھوٹھا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس نے کھیل کھلایا پُر اندی، نند چند اک
 رُشنائیا۔ جس نے بہاگ لگایا پُتران کندھی، کلجگ کندھا ویکھے چائیں چائیا۔ دھر دا ڈھولا سناوے چھندی، سکلا اکو راگ الاٹیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لہنا ربیا جھولی پائیا۔ سنت سپاہی کہے میں ہمیش، جن بھگتاں سیو کھائیا۔ سچ دوارے بن
 درویش، دھر دی اکھ سنائیا۔ سپس نواندے برہما شو مہیش، شنکر دھوڑی خاک رمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن آدیس، جگ جگ
 جھک جھک سپس نوائیا۔ زرگن سرگن کھیلاں کھید، بن کھلاری پھیرا پائیا۔ کلجگ انت جن بھگتاں انتر ماناں سیج، سہنجی رین اپنے نال
 سہائیا۔ بن اکھراں لکھاں لیکھ، بن قلم شاہی دیاں گواہیا۔ بن اکھاں وکھاواں دیس، جس گھر بیٹھا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، سنت سپاہی خوشی منائیا۔ سنت سپاہی مناؤندا خوشی، ہر سنگت سچ درڑائیا۔ میری سنتاں نال رُچی، بھگتاں نال
 وڈیائیا۔ گرمکھاں سرتی ویکھ سچی، گرسکھاں کراں کڑمائیا۔ میں پرہ دیواں پریم پیار دی روٹی کھا کے سکی، جگت پدارتھ لوڑ نہ کھئے
 رکھائیا۔ میں درس کراواں صاحب دا جس دا لیکھا پنچ مکھی، مُفت اپنا نام ورتائیندا۔ جس دے دوارے کوئی نہ رہے دکھی، دکھیاں درد
 ونڈائیندا۔ جو بہاگ لگائے ککھیں، گر اوتار پیر پیغمبر جن جنی میل ملائیندا۔ جو ونج کرائے پُتیں، پتا پوت گنڈھ پوائیندا۔ جو سرت سوانی
 منائے رُٹھی، رُسیاں گلے لگائیندا۔ لُکیا رہن نہ دیوے گٹھیں، جو ہردے ہر دھیائیندا۔ اُس کولوں اکو گل پُچھی، جس دا لیکھا لکھت وچ نہ

کھئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی آپ کھائیندا۔ شبد سپاہی کہے سچ، ست ست درڑائیا۔
 کایا ماٹی سب دے بھانڈے کچ، کاجی گگریا نظری آئیا۔ باہروں پوچ پُچائے ہتھ، انتروں صاف نہ کھئے کرائیا۔ جنان چر ستگر پورا امرت
 جام نام پیائے نہ رس، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ کرپا کر نہ کھولے اکھ، پڑدا پرے نہ کھئے چکائیا۔ دُھن ناد نہ سُنائے جس، بودھ اکادھ نہ کھئے
 پڑھائیا۔ ممتا من نہ کرے وس، مت متوالی ڈیرہ ڈھائیا۔ اندر وڑ کے، مندر چڑھ کے سچا مارگ نہ دیوے دس، سچ اشارے نال سمجھائیا۔
 اونان چر پیا پریم گلوکڑی نہ لئے گھت، پھڑ باہوں گلے نہ کھئے لگائیا۔ دُور دُراڈے شترو نہ جاون تھ، شبد کھنڈا نہ ہتھ چمکائیا۔ حدوں آر
 پار سُکھی کوئی نہ جاوے وس، جنان چر سنسا روگ نہ کھئے مٹائیا۔ سنت سپاہی شبد سندیشے نال کر رہیا اکھ، ہوئی ہوئی رہیا بلائیا۔
 اکو مندر اکو دوار اکو گھر اکو زمین اسمان اکو گرہ جانا وس، ستگر اکو نظری آئیا۔ اکو پوجا اکو پاٹھ، اکو تیرتھ اکو گھاٹ، اکو وست اکو ہاٹ،
 ونجارا اکو بے پرواہیا۔ اکو مجلس اک جماعت، اک پڑھائی اکو گاتھ، اکو سجن اکو ساتھ، اکو دیوے انگنتی دات، اکو بھرنہارا کھات، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرہ ساچے خوشی منائیا۔ اکو اک ساچا گرہ، گھر مندر نظری آئیا۔ چار ورن
 جتھے بے، شتری براہمن شوڈر ویش سوبھا پائیا۔ اک دوجے دا کوئی نہ کرے کھے، ہنکار اندر نہ کھئے کرائیا۔ ہوئے وچ نہ نعرہ لائے میں، ممتا
 موہ نہ کھئے ودھائیا۔ ستگر شبد سپاہی اکو سندیشہ سب توں کہے، کلجگ اتم رہیا سُنائیا۔ سرشٹ سبائی ہونا کھے، خالص وچوں لئے
 بچائیا۔ گرمکھ ویرلا سچ دوارے بے، جس گھر اکو نام وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھ مکاونہارا اتم اکو اک
 اکھوائیا۔ سنتری کہے کھولو سرتی، سُنٹیاں رہیا جگائیا۔ نیترین نیج تکو اکال مورتی، مورتاں وچوں سوبھا پائیا۔ ناد سُنو اکھی تورتی، تریا
 مکھ شرمائیا۔ آسا منسا کرے پورتی، پوری اچھیا کر وکھائیا۔ منزل مکے نیڑ دُور دی، دُور دُراڈا پندھ چکائیا۔ ویکھو کھیل اکھی حضور
 دی، حضرت پیر رہیا اٹھائیا۔ حد مٹے کلجگ کوڑ دی، ستجگ ساچی نیہ دھرائیا۔ مت چکے مورتکھ مورتھ دی، گرمکھ گرمت اک
 درسائیا۔ نار کنت کھیل سمرتھ پُکھ بھرپور دی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے ہوئے
 سہائیا۔

☆ ۱۹ ساون ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ موکے ☆

شاہ پاتشاہ ہر نر نریشا، شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ ستگر شبد دھر سندیشہ، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ جگ چوکڑی جانہارا لیکھا، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ مٹاونہارا کوڑی ریکھا، سچ سچ اک پرگٹائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کھیلنہارا کھیداں، منڈل منڈپ راس رچائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرتا اپنا حکم ورتائیا۔ ہر کرتا کرتار، قدرت کار کھائیندا۔ نرگن سرگن ہو اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ شبد اگئی بول جیکار، دھر دا ناد سُنائیندا۔ بھگت بھگوان لئے اُٹھال، لوکات ویکھ وکھائیندا۔ ست سوامی ہو دیاں، دین اپنے رنگ رنگائیندا۔ گرمکھاں وکھاوے سچی دھرمسال، گرہ مندر پڑدا لائیندا۔ گرسکھاں چلے نال نال، ایتھے اوتھے سنگ نیہائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کھائیندا۔ دھر دی کرنی کرے کرتا، سو پُرکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ دو جہاناں کرتا دھرتا، ہر پُرکھ نرنجن شاہ پاتشاہ شہنشاہیا۔ آد جگاد کدے نہ مردا، ایکنکار بے پرواہیا۔ نرمل نرویر جوت اگئی دھردا، تورو نور کرے رُسنائیا۔ محل اٹل ساچے وڑدا، سچ دوارے سوہا پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران گھلدا، نام سندیشہ اک سُنائیا۔ کھیل کرے نہچل دھام اٹل دا، اوچو اوچ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہ اگم اتھاہ، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی ویس وٹا، لوکات کھوج کھوجائیندا۔ کلجگ لہنا دینا رہیا مُکا، بیہو ابھیدا آپ کھلائییندا۔ نہکلنکا ناؤں رکھا، ڈنکا شبد اک سُنائیندا۔ راؤ زنکاں رہیا جگا، شاہ سلطاناں آپ بلائییندا۔ ست سندیشہ دھر سنا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرنے آیا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ بھگت بھگوان رہیا اُٹھایا، نیر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ انتر آتم اک ویراگ اُچایا، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ بن رسنا جہوا انرس سواد اک درڑایا، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ گرہ مندر گھر ناد وجایا، دُھن آتمک راگ الاٹیا۔ دیا باقی محل اٹل اک رُسنایا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ صاحب ستگر ٹھاکر سوامی ہر کرتا کرتار ویکھن آیا، گھر سجن سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ مہربان ہر داتار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ کھیلے کھیل جگ چوکڑی چار، نت نوت پھیرا پائیا۔ دہ دشا پاونہارا سار، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ ناتا جوڑ گر اوتار، پیر پیغمبر بندھن پائیا۔ اتم لہنا دینا سب دا دئے

نوار، لیکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ شبد سندیشہ دیوے ایکا وار، ایکنکار رہیا سُنائیا۔ پُورب قرض دئے اُتار، مقروض اپنا فرض پُورا کر وکھائیا۔ سچ حدوُد دس زرنکار، محدوُد اپنے حُکم کرائیا۔ اُچ عروُج نہ کھئے شمار، جوتی جوت سروُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کھائیا۔ مہربان ہر مرد مردانہ، سچ مردانگی اک کھائیندا۔ زرگن زرویر پہریا بانا، بان زالا تیر چلائیندا۔ کھیلے کھیل دو جہاناں، زرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں جن بھگت کرے پروانا، سنت سہیلا آپ اُٹھائیندا۔ ست سروُپی بنھے گانا، شبدی ڈوری تند ہتھ اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا لیکھے لائیندا۔ دُھر دا لیکھا جانے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی جس تھاپن لیا تھاپ، لکھ چوڑاسی گھاڑت لیا گھڑائیا۔ وشن برہما شو بنایا پرتاپ، وڈ پرتاپی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار بنایا ساک، پیر پیغمبر سجن نال ملائیا۔ گھٹ گھٹ انتر لکھ چوڑاسی جس بند رکھایا تاک، کھولنہار اک ہو جائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دا دسدے بھوکھت واک، نام سندیشہ اک سُنائیا۔ سو صاحب سوامی ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ لیکھا جانے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیندا۔ نو نو چار پنڈھ مُکا، کل کلکی ویس وٹائیندا۔ ساچے مندر ڈیرہ لا، نگری اکو اک سہائیندا۔ دُھن شبد ناد وجا، برہم برہمانڈ آپ سُنائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل اک وکھائیندا۔ شبدی ڈنکا وجیا ایک، ایکنکار رہیا وجائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھ کے گئے ٹیک، بھجے آون واہو داہیا۔ جس دا کیسے نہ لبھیا بھیت، پڑدا سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس نے آد جُگاد جُگ چوکڑی لکھ چوڑاسی کیتا کھیت، کھنڈا کھڑگ نام اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل اگم اتھاپیا۔ اگم اتھاہ آپ اپرپر، ہر کرتا وڈ وڈیائیندا۔ جس دا جُگ چوکڑی دُھر دا منتر، سچا نام اک سمجھائیندا۔ لکھ چوڑاسی سرب جیاں بدھ جانے انتر، پچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ کھیلے کھیل گگن گگنتر، منڈل منڈپ سوہیا پائیندا۔ نو نو چار لگاؤنہارا بسنتر، اگنی تت جلائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرہ ساچا اک وڈیائیندا۔ گرہ وڈا گھر مندر سوامی، ہر کرتا نظری آئیا۔ ست ستوادی بولے بانی، بان زالا تیر چلائیا۔ لیکھا جانے چار کھانی، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ ہرجن ویکھ پیربرہم، پت پرمیشور دیا کھائیندا۔

نہکرمی جانے اپنا کرم، کرم کانڈ نہ کھئے وڈیائیندا۔ جن بھگتاں آتم دسے سچا دھرم، پرما تم پڑدا آپ اٹھائیندا۔ لہنا چکے ورن برن، ذات اذاتی
 پنڈھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچا مندر اک سہائیندا۔ ساچا مندر ساڈھے تن ہتھ، کلجگ انت ملے وڈیائیا۔
 جس گرہ وست امولک دتی رکھ، نام بھنڈارا اک بھرائیا۔ نچہر دھارا دیوے رس، امرت اک چوائیا۔ ست ست مارگ دھر دا دس، رہبر
 اک سمجھائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، دھر دی ونڈ وندائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا چکائیا۔ پڑدا اوہلا
 چکے کایا گرہ، گھر گھر خوشی وکھائیا۔ بھگت بھگوان اک دوارے ہے، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نت نوت بھانا سہے، سہہ سہہ خوشی منائیا۔
 توں میرا میں تیرا نام ندھانا اکو کہے، ڈھولا دھر دا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرنی کرتا کر وکھائیا۔ کرنی کرتا
 کرن آیا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ سنت سہیلے رہیا ملایا، گر چیلے گود اٹھائیا۔ نانا توڑے ترے گن مایا، پنج تت نہ کھئے لڑائیا۔ ساچا مارگ
 اک سمجھایا، گر شبدی کرے پڑھائیا۔ محل اٹل سچ رُشنا یا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ شبد ناد اک شنوایا، انحد نادی ناد وجائیا۔ امرت
 سچا جام پیایا، ترشنا بھکھ گوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پورب لیکھا رہیا مکائیا۔ پورب لیکھا مکاونہارا، جن بھگت
 دئے وڈیائیا۔ کلجگ انت لئے اوتارا، پرم پُرکھ پھیرا پائیا۔ وسنہارا دھام نیارا، سمبل بیٹھا چرن ٹکائیا۔ دیا باقی کر اُجیارا، کملا پاتی سوہیا پائیا۔
 بوند سوانتی ٹھنڈی ٹھارا، امرت دھار اک وہائیا۔ چار ورنان سانجھا یارا، برن اٹھاراں لیکھے لائیا۔ صفت صلاح وسیا باہرا، کاغذ قلم شاہی
 چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں رہیا ملائیا۔ جن بھگت ملاواں کرے گھر، گرہ وجے نام
 ودھائیا۔ بند کورڑی کھولے در، در مندر سوہیا پائیا۔ درس وکھائے آگے کھڑ، سوچہ سرؤپی روپ وٹائیا۔ محل پوڑے جائے چڑھ، منزل پنڈھ
 مکائیا۔ سچا ڈھولا لئے پڑھ، سوہنگ راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ ہرجن میل کرے
 ملاپ، پورب لیکھ مکائیا۔ ست ستوادی دھر دا جاپ، جگ جیون داتا دئے جنائیا۔ نانا جوڑ پوت پتا باپ، پُرکھ اکال خوشی منائیا۔ لہنا
 دینا میٹے روگ سنتاپ، سہسا دکھ مٹائیا۔ لیکھے لائے ماٹی خاک، تن اپنے رنگ رنگائیا۔ آتم پرما تم دسے ذات، برہم پاربرہم سمجھائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر شبد سندیسے جو گئے آکھ، آخر لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگت رہیا وڈیائیا۔ جن

بھگت کہے میں نیکن نیکا، پرہ تیری اک سرنائیا۔ پنج تت کایا ماٹی رس پھیکا، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ لیکھا جانا نہ ساڈھے تن ہتھ سیں
 کا، ونڈن ونڈ نہ کھئے سمجھائیا۔ پردہ چکے نہ جیو جی کا، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ نام ندھان نہ کوئی پیتا، رس سمجھ کھئے نہ پائیا۔ وست
 امولک خالی کھیسے، دات نظر کھئے نہ آئیا۔ ترے گن مایا تپدا ویکھیا انگیٹھا، پنج تت اگنی رہیا ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، موہے سچ دینا سمجھائیا۔ سری بھگوان بھگت رہیا دس، بھگون دئے وڈیائیا۔ ٹوں میرا میں تیرے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔
 پنج نیتر کھول کے اکھ، آخر منزل دیاں وکھائیا۔ حقیقت وچوں جھولی پاواں حق، حقوق تیری ونڈ ونڈائیا۔ کوڑی کریا نالوں کر کے اڈ، آتم
 پرما تم جوڑ جڑائیا۔ وشو بنا کے اکو جد، لہنا دینا دیواں چکائیا۔ جگت دوارا پار حد، کوڑی کریا پنڈھ مکائیا۔ چرن دوارے اپنے سد، سدا
 نام سندیش سنائیا۔ سر رکھنا دے کر ہتھ، ایتھے اوتھے دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہتھے سہائیا۔ جن
 بھگت کہے میں کھلا کوجھا، من مت بدھ نہ کھئے چٹرائیا۔ میری سمجھ سوچ نہ کوئی سوجھا، سرتی شبد نہ کھئے گڑمائیا۔ سُنیا سچ نہ کھئے
 سلوکا، دُھر دا راگ نہ کھئے الائیا۔ پڑھیا جگت مات نہ پوتھا، پُستک بغل نہ کھئے اٹھائیا۔ مندر مسجد شودوالا مٹھ نہ ویکھیا کوٹھا، چھپر چھن
 نہ کھئے چھہائیا۔ ڈُونگھی دھار اٹھسٹھ تیرتھ ماریا کوئی نہ غوطہ، سر سروور نہاون کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 اپنا بھيو دینا کھلایا۔ سری بھگوان سچ سندیش دسدا، جن بھگت دئے جنائیا۔ میں انتر آتم وسدا، جگ نیتر نظر نہ آئیا۔ لکھ چوراسی
 وچوں سنت سہیلے تھوڑے رکھدا، آپ اپنا رنگ چڑھائیا۔ کھیلاں کھیل پُرکھ سمرتھ دا، سمرتھ ہو کے ہوواں سہائیا۔ پنج وکارا آپے نتھدا،
 شبدی ڈوری تند بندھائیا۔ لہنا دینا چکاواں جوگ ابھاس دا، سمرن پوجا پاٹھ نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت کہے میں نہ جانا جوگ، جگتی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کریا سس چکیا بوجھ، چاروں کُنٹ بھجان
 واہو داہیا۔ مینوں طعنہ مارن لوک، جیو جنت رہے ڈرائیا۔ میں تیرا سن کے اک سلوک، گھر آتم خوشی منائیا۔ میں روندی ویکھی
 چرناں ہیٹھ مکتی موکھ، نیتر رو رو دئے ڈہائیا۔ مینوں اگلی پچھلی نہیں کوئی سوچ، سمجھ وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اکو رکھی
 تیری اوٹ، اوڑک لینا آپ ترائیا۔ میں آلیوں ڈگا بوٹ، ندھ بن سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ آد انت پرہ تیری جوت، تیتھوں وچھڑی تیرے وچ

سہائیا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے لائیا۔ سِری بھگوان دسے حال، حالت سچ دئے جنائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت تُوں دُھر دا لاڈلا لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ تیرے کایا گھر گھر وچ وکھائے سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اک جنائیا۔ دیپک اگتی جوت بال، دوس رین کرے رُشنائیا۔ اٹھ پھر رہے خوشحال، غمی چنتا سوگ نیڑ کھئے نہ آئیا۔ شبدي شبد و جاؤندا رہے تال، تلوڑا اکو اک سمجھائیا۔ سچ سروور دئے نُهال، امرت آتم اک وکھائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت دئے بدلائیا۔ انت پوہ نہ سکے کال، مہاکال سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سیر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت کہے میں موركھ موڑھ، مگدھاں وچوں مگدھ نظری آئیا۔ کلجگ ناتا جڑیا کورو کور، سچ سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ پھر پھر ویکھیا نیڑے دُور، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ ست سرُپ ساکھیات نظر نہ آیا حضور، حاضر ہو کے میل نہ کھئے ملائیا۔ کورّی واسنا پیا فنور، فتویٰ سب تے رہیا لگائیا۔ مایا ممتا ہوئی مشہور، مشورہ اپنے نال پکائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا تے تپے تندور، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ مستک ملے نہ دُھر دی دھوڑ، ٹکا نام نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچّا ور، تیری سچ ملے سرنائیا۔ سِری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ نرگن نرویر شبد الاؤندا اے۔ بھگت بھگوان آپ سمجھاؤندا اے۔ سنت سُبجان پکڑ اٹھاؤندا اے۔ گرمکھاں دئے گیان، اگیان اندھیر مٹاؤندا اے۔ گرسکھاں بخش دھیان، چرن پریتی جوڑ جڑاؤندا اے۔ جنہاں اُپر ہویا آپ مہربان، مُحبت حق اک سمجھاؤندا اے۔ لیکھا چکے شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان سیس جھکاؤندا اے۔ نین شرمائے انجیل قرآن، کلمہ جس نوں آپ پڑھاؤندا اے۔ کرپا کرے وڈ امام، رحمت اپنی آپ کماؤندا اے۔ دُھر دا دس کے نغمہ کلام، نوبت حق حق و جاؤندا اے۔ بردا در کرے سلام، سیس جگدیس سرب جھکاؤندا اے۔ مُرید مُرشد ویکھے آن، کائنات پھیرا پاؤندا اے۔ جن بھگتاں کرے آپ پہچان، بھگوان اپنا پڑدا لاہندا اے۔ گھر سوامی دے کے دان، وست امولک جھولی پاؤندا اے۔ لیکھا چکے آون جان، لکھ چوراسی پنڈھ کٹاؤندا اے۔ ستگر دھوڑی چرن اِشنان، اٹھسٹھ لیکھا پنڈھ مکاؤندا اے۔ دُھر دا شبد اک گیان، آتم پر ماتم آپ پڑھاؤندا اے۔ دھرم وکھا کے سچ نِشان، سچکھنڈ نواسی اپنے ہتھ اٹھاؤندا اے۔ ساڈھے تن ہتھ کر پروان، پروانہ اکو اک وکھاؤندا اے۔ جس دے ہتھ زمیں اسمان، دوزخ بہشت ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ چوڈاں

طبق ہون حیران، ہر کا بھیو کھئے نہ پاؤندا اے۔ جنہاں بھگتاں پرہہ سِدھا ملیا آن، تنہاں ایتھے اوتھے نہ کھئے اٹکاؤندا اے۔ ابناشی کرتا دئے فرمان، جن بھگتاں آپ وڈیاؤندا اے۔ کلجگ انت ہو مہربان، کل کلکی پھیرا پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مَورکھ مَورھے پار لنگھاؤندا اے۔ مَورکھ مَورھے پار لنگھاوانگا۔ ابناشی کرتا اک اکھواوانگا۔ سچکھنڈ نیواسی ہو کے دیا کماوانگا۔ جن بھگتاں بنا کے اُم ذاتی، ذات اپنی وچ ملاوانگا۔ ناتا توڑ کے تن خاکی، خالص اپنا رنگ رنگاوانگا۔ منوا رہے کوئی نہ عاقی، منسا سب دی میٹ مٹاوانگا۔ گھر مندر کھول کے تاکی، پڑدا اوہلا آپ چکاوانگا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ جو پچھرہ گئی باقی، سب دا لہنا جھولی پاوانگا۔ جنم جنم دے وچوں بدل دیواں حیاتی، ہرجن ساچے انگ لگاوانگا۔ انتر اُم سنا کے اپنی ساکھی، دُھر سندیسہ اک جناوانگا۔ شبد آگئی بن کے پاٹھی، پاٹھشالا اک وڈیاوانگا۔ جن بھگنو ٹھاڈا دوجا نہ کوئی جماعتی، الفیے لیکھا جگت رکھاوانگا۔ پت پرمیشور بنیا آپ ساقی، سچ پیالہ مکھ لگاوانگا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتی، ستجگ سچا چند چمکاوانگا۔ چار ورن دی اکو گاتھی، برن اٹھاراں راہ درساوانگا۔ شبد سندیشہ دُھر دی پاتی، پت پرمیشور ہو کے آپ الاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے پار لنگھاوانگا۔ ہرجن ساچے پار لنگھاؤندا اے۔ جگ جگ اپنی دیا کماؤندا اے۔ نرگن سرگن ویس وٹاؤندا اے۔ لوکات پھیرا پاؤندا اے۔ کرے کھیل تماش، اکم اتھاہ بھیو چکاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں پوری کر کے آس، آسا اپنے نال ملاؤندا اے۔ جن بھگت کہے میں مَورکھ اندھ، تیری سار کھئے نہ آئیا۔ رسنا جہوا کوڑ کڑیارا لگا گند، سچ سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ گھر پرکاش نہ چڑھیا چند، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ صفت کری نہ بتی دند، رسنا جہوا نہ کھئے وڈیائیا۔ منزل پینڈا چُکیا نہ پندھ، راہی بنیا نہ بھجیا واہو داہیا۔ تیرا ڈھولا گایا نہ چھند، دوس رین نہ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہوں بالک لینا ترائیا۔ جن بھگت کہے میں تیرا داس، داسی رُپ وٹائیا۔ نہ کوئی جوگ نہ ابھياس، سُن سادھ نہ کھئے سمائیا۔ نہ کوئی بینتی نہ ارداس، سپس جگدیس نہ کھئے جھکائیا۔ نہ کھئے پون نہ سواس، ساہ ساہ نہ ہر جس گائیا۔ نہ کوئی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈیرہ لایا پرہاس، تِلے پریت بیٹھ راہ نہ کھئے تکائیا۔ اکو انتر تیرے ملن دی آس، دوجی چلے نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی گودی لینا اٹھائیا۔ سری بھگوان سچ درڑاؤندا

اے۔ جن بھگت آپ سمجھاؤندا اے۔ مہربان مہر نظر نال تراؤندا اے۔ کِریا ِندھان کِریا کر کے، ہنس کاگ بناؤندا اے۔ سنت سُہیلے سَجَن
 بھڑ کے، ساچے پوڑے چڑھ کے درس وکھائے آگے کھڑ کے، سوچھ سرُوپی نظری آؤندا اے۔ جن بھگت جینودیاں جگ ویکھن مر کے،
 مریاں جگت نام وڈیاؤندا اے۔ جس بھاندے لیاندے گھڑ کے، سو ٹھٹھیار قیمت پاؤندا اے۔ جو صاحب سَتگر سیس چرناں دھردے،
 تِنہاں دھرت دھول اُپر مان رکھاؤندا اے۔ درگاہ ساچی بندے بردے، بندی خانہ توڑ تڑاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر اوہناں دا درشن
 کردے، جنہاں پُرکھ اکال اپنی گود بٹھاؤندا اے۔ اکو نام ہری دا پڑھدے، تُوں ہی تُوں راگ جناؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، مُجبت اپنے نال رکھاؤندا اے۔ جن بھگت کہے میں کی دساں، بُدھی چلے نہ کھئے وڈیاؤئا۔ مریاں باہروں روون اکھاں، اندروں درد کھئے
 نہ آئیا۔ جگت واسنا اٹھ اٹھ نساں، من کا منکا نہ کھئے بھوآئیا۔ رسنا جہوا کوڑ کڑیاں بکان، بکتا ہو کے تیرا نام نہ کھئے صلاحیا۔ ساچی سیوا
 کری کوئی نہ ہتھاں، پیراں نال چل پندھ نہ کھئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنے لیکھے لینا لائیا۔ جن بھگت تیری انتر
 آتم پُکار، سُنہار اک اکھوائیندا۔ نانا تٹا کوڑ سنسار، سَتگر سوامی ویکھ وکھائیندا۔ گرہ مندر کرے پیار، پریم اپنا رنگ رنگائیندا۔ گھر
 ویکھنا منگلاچار، دُھر دا ڈھولا آپ سُنائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ سچا اک جیکار، آد جگاد گر اوتار پیر پیغمبر سرب سُنائیندا۔
 جس دی شاستراں وچوں کرے نہ کھئے وچار، اکھراں وچوں اکھر وند نہ کھئے وندائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنگ
 رُوپ آپ سمجھائیندا۔ سوہنگ رُوپ دسے سو، سو پُرکھ نرنجن وڈی وڈیاؤئا۔ اکال مورت آپے ہو، نرگن نرویر کھیل کھلاؤئا۔ سچ گرہ
 کر کے موہ، مُجبت اپنے نال جڑائیا۔ نرگن نال نرگن چھوہ، سوہنی بنت بنائیا۔ مات پت آپے ہو، دائی دایا بن کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کِریا کھیل بے پرواہیا۔ سو صاحب ہویا دائی دایا، جنی جن رُوپ وٹائیندا۔ شبدی سٹ دُلارا جایا، ہنگ
 ناؤں دھرائیندا۔ دوہاں مل کے سگن منایا، بھيو ابھید نہ کھئے کھلاؤئیندا۔ سو پُرکھ نرنجن سچکھنڈ دوارے سوہیا پایا، ہر پُرکھ نرنجن خوشی
 منائیندا۔ سٹ دُلارا تھر گھر ڈیرہ لایا، چرن گول دھیان دھرائیندا۔ آد پُرکھ ابناشی کرتے اپنا کھیل رچایا، نرگن نرگن اپنی وند وندائیندا۔
 ناؤں نرنکار اک صلاحیا، صفتی صفت نہ کھئے سمجھائیندا۔ پتا پوت رہیا بلایا، اکو نام سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

سچ کرنی کار کمائیندا۔ سوہنگ روپ ہویا آپ، جوت شبد کری کرمائیا۔ سچکھنڈ نواسی وڈ پرتاپ، تھر گھر دتی مان وڈیائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا، دوہاں دا اکو جاپ، دو جا پائھ نہ کھئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آد اکو وار دتا آکھ، انت ویکھے چائیں چائیا۔ جس دی وشن برہما شو اُچے شاخ، ترے گن مايا ونڈ ونڈائیا۔ پنج تے دے کے دات، اپ تیج وائے پرتھی آکاش بنت بنائیا۔ چارے کھانی جھولی پا کے راس، انڈج جیرج اُتہج سینج ساچا رنگ چڑھائیا۔ نرگن سرگن کھیلے کھیل تماش، نرویر پُرکھ پھیرا پائیا۔ صفت صلاحی لیکھا لکھ کے قلم دوات، کاتب ہو کے اپنا حُکم پرگٹائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ دیونہار نجات، مہربان وڈی وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا نام نغمہ کلمہ پڑھن نماز، سجدہ سیس جھکائیا۔ سو پروردگار بے مسال بے نظیر لاتصویر کھیلے کھیل تماش، خالق خلق مخلوق بھيو کھئے نہ پائیا۔ پیر پیغمبر جس دے داس، نت نوت رکھن آس، بیٹھے دھیان لگائیا۔ سو ستگر آد جگادی اکو باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ اُس دا سوہنگ دُھر دا جاپ، جس ٹوں جییاں جگ ناتا کوڑ رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہے میں سُنیا تیرا ناؤں، نرنکار تیری وڈیائیا۔ میری بڈھی جگت بنی کاؤں، کاگ وانگ کُراٹیا۔ کوئی پھڑے نہ آگون باہوں، گلے نال نہ کھئے لگائیا۔ سیس دیوے نہ ٹھنڈی چھاؤں سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ تئی بچھے نہ کھئے واؤ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جننی بنے نہ ساچی ماؤں، سُلکھنی ککھ نہ کھئے سہائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ تکیا راہو، جو رہبر گئے سمجھائیا۔ ایتھے کرے نہ حق نیاؤں، سچ عدالت نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے چلے نہ کوئی بھاؤ، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھنائیا۔ تیرے ملن دا کیسے نہ دسے چاؤ، بہرے بھلی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لینا بھائیا۔ سری بھگوان کہے میرے بھگت ڈلارے، سچ دیواں مان وڈیائیا۔ کوٹن کوٹ جگ میرے کھیل نیارے، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو تگدے رہے سہارے، اوٹ اکو اک رکھائیا۔ قلم شاہی نال لیکھا لکھدے رہے بن لکھارے، واک بھوکھت جنائیا۔ در درویش ہو کے منگدے رہے دوارے، خالی جھولی آگے ڈاھیا۔ تیئی اوتار بن دے رہے ونجارے، جگت سوڈا ہٹ وکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لاؤندے گئے نعرے، کلمہ حق جنائیا۔ نانک گوہند دس کے گئے جیکارے، فتح ڈنکا اک وجائیا۔ کلجگ انت کل کلکی لئے اوتارے، جس دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ماتا جنے نہ کوئی ککھ پتا کرے نہ کھئے پیارے، بہین بھائی بندھن کھئے نہ پائیا۔

ہر مندر بیٹھے دھام نیارے، جس دا چھپر چھن ہر جو آپ چھپائیا۔ جن بھگتاں اٹھ اٹھ واجاں مارے، کلجگ ستیاں لئے اٹھائیا۔ اٹھو ویکھو
 نئیا انت کنارے، نوکا اپنی دئے سمجھائیا۔ ونجھ مہانا نہ کھئے سہارے، چپو سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ کھیوٹ کھیٹا بیٹھا پار کنارے، دُور دُراڈا بیٹھا
 مکھ چھپائیا۔ بن بھگتاں سنے نہ کیسے دے ہارے، ہوکے لے کے رووے لوکائیا۔ لکھ چوراسی لٹی جائے دین دہارے، راکھا رہن کھئے نہ پائیا۔
 گرمکھاں گرسکھاں ہوئے سہائی جنگل جوہ اجاڑ پھارے، ٹلے پربت سمنڈ ساگر ڈونگھی کھائی لئے پچائیا۔ ساچا دس کے نام جیکارے، جے
 جیکار دئے کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرے سہارے، بھگت بھگوان وجے ودھائیا۔ محل اٹل بہائے اوس چُبارے، جس دی باڈھی بنت نہ کھئے بنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے سنگ رکھائیا۔ ہرجن ساچے سنگ رکھاوانگا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں لنگھ،
 جیرج انڈ پندھ چُکواوانگا۔ آتم پرما تم دے کے اک اند، پرمانند وچ سماوانگا۔ سوہنگ ڈھولا سنا کے چھند، جنم کرم دی تئی گنڈھ پواوانگا۔
 گرمکھ آتم کدے نہ ہووے رنڈ، گھر سہاگن روپ درسواوانگا۔ اگلی پچھلی پوری کر کے منگ، منگلاچار اک جناوانگا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بن پڑھیاں پار لنگھاوانگا۔ گرمکھ پڑھن دی رہے نہ لوڑ، جس نیراکھر آپ پڑھائیا۔ سُرتی شبد نال
 دیوے جوڑ، تندى تند نال گنڈھائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، زرگن نور کرے رُشنائیا۔ واہو داہی بھجن پنج چور سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔
 بھگت بھگوان تُوں سدا لوڑ، اک دو جے دا سنگ چھڈ نہ سکن رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں لئے ملائیا۔
 جن بھگت کہے میں مُگدھ گوار، تُوں داتا بے پرواہیا۔ ابناشی کرتا کہے تُوں میرا سنگار، تڈھ بن میرا روپ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جن بھگت کہے
 میں تیرا جھاڑو بردار، سیوک سیو کھائیا۔ سِری بھگوان کہے تُوں میرا سچا سردار، گھر ساچے سوہا پائیا۔ جن بھگت کہے میں کراں
 نِمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سِری بھگوان کہے میں اپنے کندھ لوآن اٹھال، بھجاں واہو داہیا۔ جن بھگت کہے میں تیرا کراں دیدار، نج
 لوچن درشن پائیا۔ سِری بھگوان کہے میں سچکھنڈ لے کے جاواں نال، ادھوچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ جن بھگت کہے میں ویکھاں تیری سچي
 دھرمسال، جس وچ دیوا باقی اک رُشنائیا۔ سِری بھگوان کہے اٹھ ویکھ میرے لال، ہر لالن رہیا وکھائیا۔ جتھے تھوڑے بیٹھے آن، لکھ
 چوراسی وچوں لینا آپ پچائیا۔ ایتھے اوچ نیچ دی نہیں پہچان، راؤ رنگ نہ کھئے سمجھائیا۔ ہندو مُسلم سکھ نہ کھئے نشان، دین مذہب نہ کھئے

لڑائیا۔ شرع شریعت نہ کھئے ایمان، قلم نال نہ کھئے لکھائیا۔ نہ کوئی زمیں نہ اسمان، سورج چند نہ کھئے رُشنائیا۔ نہ کوئی شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن نہ کھئے پڑھائیا۔ نہ کوئی پنج تت دھرے دھیان، اکھراں نال کھئے پڑھائیا۔ نہ کوئی رسنا کرے گیان، بتی دند نہ کھئے صفائیا۔ نہ کوئی شودوالا مٹھ مندر مسیت دے نشان، چار کُنٹ چار دیوار نظر کھئے نہ آئیا۔ اِکو نور سِری بھگوان، جس دا ظہور سرب لوکائیا۔ ساچے تخت تخت نواسی بیٹھا نوجوان، شاہ پاتشاہ سوبھا پائیا۔ جن بھگت اپنے گھر بہائے مہان، پریم پیار نال لیائیا۔ سچ سندیشہ دے فرمان، ایکنکار اِکو وار کرے پڑھائیا۔ بن اکھان بن نیتراں ویکھو مار دھیان، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس نالوں وچھڑے اوسے نال ملے آن، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہو کِریا کرے مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سوہنگ روپ ست سرُپ سہائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں کلجگ اتم ناتا توڑ کوڑ جہان، کِریا کوڑی وچوں باہر کڈھائیا۔ میں اتم سریشٹ بناں سنتان، پوت سپوتے گود اٹھائیا۔ گھر لے کے جائے سچ مکان، مڑھی گور رہن کھئے نہ پائیا۔ اتم جوتی جوت ملائے آن، ورن گوت ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدا سہیل لے ترائیا۔ جن بھگت کہے میرے وڈے پیر، مُرشد تیری سرنائیا۔ چوٹی چڑھ کے ویکھیا اخیر، آخر اِکو نظری آئیا۔ جس دی نظر نہ آئے کیسے تصویر، مُصوّر تصوّر سکے نہ کھئے کرائیا۔ اوہ بیٹھا لاشریک، شرکت سب دی رہیا مٹائیا۔ اُس دے وچ ویکھی توفیق، تحوفے گھر گھر رہیا پُچائیا۔ جس دی رکھدے گئے اڈیک، صدی چوڈھویں پھیرا پائیا۔ چوڈاں طبق ویکھے ٹھیک، نیرن نیرا ہو کے درس دکھائیا۔ کلجگ میٹے اندھیرا تاریک، ساچا چند کرے رُشنائیا۔ جو کالی چٹے اُتے ماری لیک، اکھراں نال کری لکھائیا۔ تس دی کرن آیا تصدیق، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں پار لنگھائیا۔ جن بھگتاں اتم لنگھنا پار، نئیا اِکو اک چڑھائیا۔ لیکھا چُکے منجھدھار، بیڑا وچ نہ کھئے ڈبائیا۔ کھیوٹ کھیٹا ہر زرنکار، زرگن داتا سچا ماہیا۔ جس دی صفت سدا کرے جگ چار، چوکرئی رہی جس گائیا۔ سو بھگت وچھل آپ گِردھار، گِرور ویکھے چائیں چائیا۔ کوچھے کلمے مورکھ مُگدھ انجانے لے جائے اپنے نال، شبد ڈوری نال بندھائیا۔ لیکھا چُکا کے شاہ کنگال، راؤ رنکاں ویکھ وکھائیا۔ آ کے پُچھیا مُریدان حال، مُرشد بنیا بے پرواہیا۔ سبج سہیل لے بہال، کھوجت کھوجت کھوج کھوجائیا۔ ستگر شبد بن کے دھر دلال، ونج اِکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اِک

درسائيا۔ سچ دوارے کريا درس، جن بهگت خوشي منائيندا۔ جنم کرم دي مٿي حرص، آگے ٻوس نه کٽي ودھائيندا۔ پُرکھ اکال کيتا ترس،
 رحمت رحم کھائيندا۔ جُگ جنم دے جو رپے بهٿک، وچھڙياں ميل ملائيندا۔ پنج وکارا ميٿ کے کٿک، کرني دُهر دي آپ سمجھائيندا۔ دُهر
 فرمانا دے کے سخت، نانا جگت نالون ٿرائيندا۔ سوہنگ ڏهولا گاؤنا فقط، فکھ آتم پرماٿم آپ بنائيندا۔ کلجگ ويلا آيا انت، آتم پرماٿم جوڙ
 جُڙائيندا۔ سو بهگت سُهپلا سچا سنت، جس اپنے گهر وسائيندا۔ ميل ملاواں دُهر دے کنت، کنتوئل اپني گود اُٿھائيندا۔ جس دا ليکھا آد
 سو لهنا ديوے انت، مدھ اپنے وچ چُھپائيندا۔ دهن وڏيائي ٻرجن ساچي سنگت، ستگر سگلا سنگ نيھائيندا۔ دُو جے در نه جانا منگت،
 بهڪھاري رُوپ نه کٽي وکھائيندا۔ مِهربان نانا توڙيا جيرج انڊج، اُٿبھج سينج پھير نه کٽي پھرائيندا۔ گرمگھو نرک سورگ دوزخ ٻهشت چرناں
 ٻيٿھ دباؤنا جنٿ، مکتی نالون مُفت ٿھانوں آگے لے جائيندا۔ کلجگ ويلا انت ٻرجن رهن نه ديوے کوئي سُست، راتين سُتياں شبد دھار
 اُٿھائيندا۔ ليکھا چُکا کے مَورکھ مُگدھ، سُدھ آتما جوڙ جُڙائيندا۔ جوتي جوت سرُوپ ٻر، آپ اپني کريا کر، جن بهگتاں مان رکھائيندا۔ جن
 بهگتاں مان رکھي سچکھنڊ، وڃي نام ودھائيا۔ وشن برهما شو در درويش رپے منگ، منگن دھيان لگائيا۔ گر اوتار گاڻ چھند، پير پيغمبر
 نعره اک الايا۔ ٿون داتا سورا سور ٻير سربنگ، صاحب سلطان اکھوائيا۔ شاه پاتشاھ شهنشاھ ديونھارا اند، اند اند وچون پرگٿائيا۔ سنت
 سُهپلے دُهر دے چند، درگاه ساچي کرے رُشنايا۔ آسا منسا پوري کر کے منگ، مانگت اپنے در ٻھائيا۔ جنم جنم دا ميٿ کے پنڊھ، پانڊھي
 منزل دتے چڙھائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ٻر، آپ اپني کريا کر، ديونھارا سچا ور، مھاراج شير سنگھ وشنوں بهگوان، وسنھارا سچکھنڊ،
 ست سچ سچ ست، سنت سچن بهگت بهگون اپنے وچ سھائيا۔

☆ ۱۹ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بیبی شام کور دے گرہ موگا ☆

کریا کرے پرہ دین دایلا، دایندھ دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں مارگ دس سکھالا، سیدھا مارگ آپے لائیندا۔ انتر آتم امرت جام پیائے پیالہ، رس اکو اک وکھائیندا۔ دھر دا منتر شبدا اگمی ساچی مالا، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ ترے گن کورٹا تور جنجالا، جیون جگت اک سمجھائیندا۔ گرہ مندر صاحب ستگر بن رکھوالا، کوڑی کریا پرے ہٹائیندا۔ دیا دیپک جوت کر اجالا، نرگن نور نور رشنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن پڑا آپ کھلائییندا۔ جن بھگتاں مارگ دسے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ چرن پریتی دھر دی ٹیک، سمرتھ پڑکھ سمجھائیا۔ کایا بدھی کر بییک، ڈرمت میل دھوائیا۔ ہومے ہنگتا لائے نہ کوئی سیک، تتوت نہ کھئے جلائییا۔ جنم کرم دی بدل کے ریکھ، لیکھا اپنا دئے سمجھائیا۔ آتم پرماٹم کر کے ہیت، سرت شبدا نال ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن لئے ترائیا۔ جن بھگت دسائے مارگ سیدھا، راہ وچ نہ کھئے اٹکائییا۔ سیس نوئے نو ندھا، اٹھاراں سیدھاں ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ من ہنکار نہ کرے ضداں، ہومے ہنگتا گڑھ ترائیا۔ اپنے ملن دی دس کے بدھا، انتر آتم دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن لئے جگائییا۔ بھگتاں مارگ دسے اگم، الکھ اگوچر دیا کمائیندا۔ نرگن سرگن بیڑا بنھ، ست ستوادی اپنے کندھ اٹھائیندا۔ نام پدارتھ دے کے دھن، گھر خزانہ اک ٹکائییندا۔ بہرم بھلیکھا کڈھ کے جن، کوڑی کریا دور کرائیندا۔ کر پرکاش اندھیرے تن، نرمل جوتی جوت رشنائیندا۔ من واسنا دیوے بنھ، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیندا۔ اکو راگ سنائے کت، بن اکھراں آپ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن دھر دا سنگ بنائیندا۔ جن بھگتاں ملے صاحب ستگر میت، متر پیارا بے پرواہیا۔ گھر وکھائے اک انڈیٹھ، بند کیوڑی گنڈا لاپیا۔ دوس زین اٹھ پھر گائے گیت، شبدا شبدا کرے شنوائیا۔ لیکھا چکے مندر مسیت، کایا کعبہ خوشی منائییا۔ ست ستوادی دھر دی دس کے ریت، پریتی اکو اک بندھائیا۔ اٹھ پھر وسے چیت، گھر بہ بہ خوشی منائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں ہومے سہائییا۔ جن بھگت سہیلا سجن سنت، ستگر وڈ وڈیائیا۔ مائس جنم بنائے بنت، تتوت ویکھ وکھائییا۔ گڑھ تور ہومے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائییا۔ میل ملاوا ساچی سنگت، گرمکھ گرسکھ جوڑ جڑائییا۔ شبدا انادی بن کے پنڈت، برہم ودیا کرے پڑھائییا۔ لیکھا جان

آد انت، انتشکن کھوج کھوجائیا۔ شبد ملاوا ساچے کنت، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن لیکھا دئے چُکائیا۔ ہرجن لیکھا ہرجو ہتھ، جُگ جُگ آپ چُکائیندا۔ جُگ جنم دے وچھڑے کر اکٹھ، نہکرمی کرم کھائیندا۔ پڑدا لاه کے تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ پھول پُھلائیندا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، ہڈ ماس ناڑی کھوج کھوجائیندا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، نج نیتر پڑدا لایندا۔ پریم پریتی اندر ہو کے وس، واسطہ اپنے نال جُڑائیندا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، ہرجن ساچے گود بہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ جن بھگت مارگ دو جہان، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ کرپا کرے سری بھگوان، بھگون آپے ہونے سہائیا۔ دیونہارا دُھر دا دان، وست امولک آپ ورتائیا۔ درس وکھائے سچے کاہن، گھر بنسری نام وجائیا۔ کر پرکاش اگئی بہان، جوتی جوت جوت ڈگمگائیا۔ بے سمجھاں سمجھ دیوے آن، رمز اشارے نال اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ لے جگائیا۔ بھگت سہیلا سجن ٹھاگر، ہر اکو اک اکھوائیا۔ سنتاں میلا جگ گہر گمبہر ڈونگھے ساگر، کایا گاگر ویکھ وکھائیا۔ گرمکھاں نرمل کرم کر اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ گرسکھاں درگاہ دیوے آدر، عدل اکو اک کھائیا۔ مہربان محبوب کرتا قادر، قاتل مقتول ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جن بھگتاں راہ دسے آپ، اپنی دیا کھائیندا۔ آتم پرما تم سچا جاپ، صفتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جنم کرم دا اترے پاپ، دُرمت میل دھوائیندا۔ اندر باہر کر کے صاف، نام رنگن اک رنگائیندا۔ منزل پنڈھ مکا کے گھاٹ، اوچھڑ راہ ڈیرہ ڈھاپندا۔ ساچے در مکا کے واٹ، گرہ مندر آپ سہائیندا۔ ناتا جوڑ پُرکھ ابناش، آتم پرما تم میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن پوری کر کے آس، آسا اپنے نال ملائیندا۔ آسا کہے میں گرمکھ سہیلی، سگلا سنگ نبھائیا۔ جُگ چوکری پھراں اکیلی، بھجان واہو داہیا۔ کلجگ زین ہوئی ڈہیلی، سچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ستگر ملے نہ دُھر دا بیلی، مٹر پیارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دئے مکھائیا۔ گرمکھ آسا رہی بھج، نٹھ واہو داہیا۔ کون پڑدا لے کج، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ کوڑی کرپا مکے حد، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ ساچے کعبے کرائے جج، حُجرہ اکو اک سہائیا۔ محبوب محبت خانے پئے لبھ، گرہ مندر ملے چائیں چائیا۔ جس نالوں وچھڑ ہوئی اڈ، اتم اوسے وچ سہائیا۔ خالی دسن کایا ہڈ،

چمڑی رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے لائیا۔ گرسکھ آسا ہو پیاسی، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ جنم کرم دی لتھے اداسی، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ پرم پُرکھ پرہ ملے ساتھی، دُھر دا سنگ بنائیا۔ جس دی سیوا ایراپت ہاتھی، دکھن دِشا سپس سہائیا۔ جس دے اسو اُپر زین اگئی کاٹھی، پاکھر پائی بے پرواہیا۔ جو بھگتاں کرے راکھی، رکھک ہو کے سیو کھائیا۔ جس دی جُگ چوکرئی کھانی گاؤندی ساکھی، ساکھیات رُپ وٹائیا۔ گرہ مندر کھولے تاکی، گھر پڑدا دئے اٹھائیا۔ سچ وکھائے دُھر دی ہائی، بن ونجارا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری ترشنا دئے مٹائیا۔ گرمکھ آسا بولے ترشنا، ترکھاوت کُرا لائیا۔ میں ناتا چھڈیا برہما وشنا، شنکر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ لیکھا چُکیا پکھ سُکلا کیشنا، عید چند نہ کھئے رُشنائیا۔ صاحب سوامی سچ دوارے اکو دسنا، ایشٹ دیو اک منائیا۔ جس میرا لیکھا بن قلم شاہی لکھنا، دُھر دی بنت دیوے بنائیا۔ جو آد جُگاد کدے نہ ہووے متھنا، سرشٹ سبائی متھیا ربیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری ترکھا دئے بُجھائیا۔ گرمکھ آسا کہے میں وڈی بلوان، بل دھاری نظری آئیا۔ جُگ چوکرئی کھیلیا کھیل وچ جہان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ مات ہنڈھائیا۔ راس پاؤندے ویکھے گوپی کابن، بن پھردے ویکھے سینا رام، بھجن واہو داہیا۔ نبی رسؤل کلمہ پڑھدے ویکھے کلام، نعرہ کوک کوک جنائیا۔ گر اوتار درڑاؤندے ویکھے نام، ست ست گئے سمجھائیا۔ میں جُگ جُگ سب نوں کردی رہی سلام، نیوں نیوں اپنا وقت لنگھائیا۔ بھڑی دروہی چار جُگ سداہا ملیا نہ آ بھگوان، بھاگاں بھری نہ دتی وڈیائیا۔ کلجگ انت ہو مہربان، محبوب دیا کھائیا۔ کرپا کر نوجوان، نر نرائن ویس وٹائیا۔ دُور دُراڈا گھر چل کے آیا دُھر دا کابن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہویا سہائیا۔ آسا کہے میں ہوئی خوشحال، خوشیاں حال سُنائیا۔ کرپا کری دین دیاں، دینا بندھپ دین رہیا اٹھائیا۔ گرمکھ ویکھ سچ لال، ہرجن گود بہائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، احوال اپنا اک سمجھائیا۔ رائے دھرم نہ کرے بے حال، چترگپت لیکھ نہ کھئے وکھائیا۔ لاڑی موٹ نہ پائے دھمال، گھنگٹ چُک نیچے نہ واہو داہیا۔ ستگر شبد میری کرے سنہال، پھڑ بانہوں گلے لگائیا، لہنا دینا چُکائے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر بحال، جم کی پھاسی دئے تڑائیا۔

انت ملاوے اپنے نال، بھگت بھگونت ہو سہائیا۔ سچکھنڈ وسائے سچی دھرمسال، جس مندر اکو دیپک جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ویکھے اپنے لال، لالن داتا بے پرواہیا۔

☆ ۱۹ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ ناتھیوال ☆

پُرکھ اکال کھول کے راز، گوہند ست دتا جنائیا۔ سیس تک اگئی تاج، تخت نواسی آپ درڑائیا۔ جس دے حُکمے اندر دُھر دے کاج، ہر کرتا کار کمائیا۔ دو جہاناں جس دا سچا راج، رعیت ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ تگ تاج سیس جگدیس، جگدیش ہر جنائیندا۔ جس دی کوئی نہ کرے ریس، ثانی نظر کھئے نہ آئیندا۔ جس دی اگم اتھاہ اُچ پریت، پریتیوان ناؤں دھرائیندا۔ نت نوت جس دی اولڑی ریت، برہمنڈ کھنڈ راہ چلائیندا۔ ہر گھٹ لکھ چوراسی وسے چیت، گھر گھر اندر ڈیرہ لائیندا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اُچ نیچ گود ہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کمائیندا۔ گوہند کھول اپنی اکھ، گھر سچ دھیان لگائیا۔ ست سروپ پرم پُرکھ پرتکھ، پت پرمیشور نظری آئیا۔ جس سیس تاج لیا رکھ، پنچم مکھ مکھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گوہند تکیا دُھر دا تاج، جس دی گھاڑت نہ کیسے گھڑائیا۔ وچوں آئی اگئی آواز، شبدي شبد سُنائیا۔ ایہ کھیل ویکھ تماش، طرح طرح جنائیا۔ جس دے حُکمے اندر پرتھی آکاش، گگن منڈل بھجن واہو داہیا۔ گوپی کاہن پاؤندے راس، نٹوے نٹ اپنا سانگ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر سندیشہ اک سُنائیا۔ تاج کہے سُن گوہند سچے، سچ دیاں درڑائیا۔ کوٹن کوٹ لوکات جنی جنے بچے، ککھیں بھاگ لگائیا۔ اتم بھانڈے ہو کے کچے، ٹھیکر گئے بھنائیا۔ ست پریم کوئی نہ رتے، رتی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ساچا ملیا نہ کیسے حقے، حقیقت وند نہ کھئے وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا کھیل رہیا درڑائیا۔ تاج کہے سُن میری بات، باطن دیاں جنائیا۔ نیتر کھول مار جہات، جھاک اکو نظری آئیا۔ کھیل کرے تیرا پُرکھ اکال باپ، پت پرمیشور وڈ وڈیائیا۔ مٹر پیارا بن کے ساک، سجن ہو کے رہیا اٹھائیا۔ مہربان پُرکھ سمراتھ، جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوہند کہے میں پنچ تکے مُنہ، مکھ مکھڑا صفت صلاحیا۔ جس دے اندر اگتی رُوح، نیت
 نین نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دا حلیہ ہُوہُو، ہر اپنے نال ملائیا۔ جو صاحب سلطان سیس جگدیس گیا چھوہ، شہنشاہ دیوے مان وڈیائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا رسیا کھلاییا۔ گوہند کہے تاج اولّا، تاجر دو جہان نظری آئیندا۔ پُرکھ اکال اک اِکلا،
 ایکنکار سیس ٹکائیندا۔ جس دے وچوں سندیسہ گھلا، سچ مکھ راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا
 آپ سمجھائیندا۔ تاج کہے میں دساں ایک، اکو وار جنائیا۔ میرا کیسے نہ پایا ہیئت، میری قسم نہ کھئے سمجھائیا۔ ساچا کرے نہ کوئی ہیئت،
 بتکاری نظر کھئے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر حُکمے دتے بھیج، دُھر دا حُکم منائیا۔ گھر گھر وکھا سہنجی سیج، آسن
 پُرکھ ابناشن دتا جنائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، گرہ گرہ کری رُشنائیا۔ آپ بن کے نر نریش، شاہ پاتشاہ حُکم منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا بھیو آپ کھلاییا۔ تاج کہے میرا پنچ مکھ، اکو نظری آئیا۔ جس توں پیکھت اُترے بھکھ، ترسنا رہن نہ پائیا۔
 چنتا سوگ نہ ہووے دُکھ، ہووے روگ نہ کھئے جلائییا۔ ایتھے اوتھے بخشے اوٹ، دیوے سچ شرنائیا۔ سچ وکھائے قلعہ کوٹ، سچ دوار سوہیا
 پائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، سمنکھ نور ظہور کر رُشنائیا۔ اوتھے کوئی نہ سکے پھنچ، پاندھی پندھ نہ کھئے چکائیا۔ بدھی کرے نہ کوئی سوچ،
 سمجھ چلے نہ کھئے چترائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن گولاں رکھدے گئے اوٹ، سیس جگدیس نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ تاج کہے سُن گوہند دُلا رے، پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ تیرے نال کرے پیارے، پریتی پریتم اک جنائیا۔
 ساچا دے کے اک اشارے، عالیشان اپنی شان وکھائیا۔ جس دے لوک پرلوک سہارے، دو جہان آس تکائیا۔ سو شاہ پاتشاہ دیوے درس
 دیدارے، سچ دید کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنچ مکھ ویکھ اتھاہ، اگم دئے جنائیا۔
 جس دا مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ نیت لوچن درس دئے کرا، کرامات نہ کھئے وڈیائیا۔ بن پنجاں پرم پُرکھ دی پوری نہ ہووے
 صلاح، پنچ راہ نہ کھئے درڑائیا۔ سچکھنڈ دوارے لئے بہا، سیس اپنے آپ اُٹھائیا۔ لوکات نشان نظر سکے کیسے نہ آ، اکھاں نال نہ کھئے وکھائیا۔
 جگ چوکڑی گئے وبا، ستجگ تریتا دواپرکجگ پھیریاں پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نام ندھانا ڈھولا رہے گا، رسنا جہوا جگت سُنائیا۔ سچ

نشانہ سکيا نہ کھئے پرگنا، حلیہ ست نہ کھئے جنائیا۔ تخت نواسی سچا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ رہیا سمجھائیا۔ بن پنجاں کوئی نہ دے گواہ،
 شہادت انت نہ کھئے بھگتائیا۔ عدل عدالت عدلی سکے نہ کھئے کہا، حُکم حقیقت حق نہ کھئے جنائیا۔ میں پنچم میتا پنچم سپس لیا اٹھا، جگدیس
 اپنی دیا کمائیا۔ تُوں میرا ست نیکن نیکا، تینوں دساں اک طریقہ، سہج سہج سمجھائیا۔ تُوں نام ندھان میرا پیتا، رس اکو مکھ چوائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان رہیا درڑائیا۔ کرپا کرے آپ مہربان، مہربان دیا کمائیا۔ داتا دانی سری بھگوان، وست
 اموک اک وکھائیا ست دُلا رے نوجوان، جوبن رتے دُھر دے ماہیا۔ سُو رپیر وڈ بلوان، بے انت تیری وڈیائیا۔ تیرا مالک پُرکھ اکال، دو
 جہاناں ہوئے سہائیا۔ تیرا جگت جھلے نشان، نرگن سرگن دئے جھلائییا۔ تیرا لیکھا جیو جہان، جگ داتا دئے درڑائیا۔ سچ رحمت بخشش کرے
 آن، دُھر دی وست اک ورتائیا۔ تُوں میرا اولڑا انوکھا بال، بالاں وچوں اکو نظری آئییا۔ تیرے گھر اُچے ست سننان، رکت بوند ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ حُکم دیوے سری بھگوان، ابناشی کرتا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ سُن کے
 شبد گوبند کرے دھیان، انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ کی سندیسہ دئے سری بھگوان، ہوئی ہوئی رہیا جنائیا۔ گون وست دیوے مہان، میری
 جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا چکائے چائیں چائیا۔ گوبند کہے کی کراں وچار، سمجھ سوچ نہ کھئے درڑائیا۔
 میں ویکھ کے سچ دربار، ساچی خوشی وچ سہائیا۔ تخت نواسی ایکنکار، اکل کل دھاری بیٹھا سوہا پائیا۔ سپس جگدیس آپ سوار، پنچ
 مکھی تاج ٹکائیا۔ جس وچوں آئی اک آواز، دُھر دا حال سُنائیا۔ اگلا کھولے اگمڑا راز، رحمت سچ کمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی سری بھگونت، ہر کرتا دیا کمائیندا۔ جُگ چوکرئی مہا اگنت، شاستر سمتر وید پُران گیتا
 گیان انجیل قرآن صفت صلائیئندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے دے منیا منت، سچ سندیشہ جگت الائیندا۔ سُر تی شبدي میل ملاواں نار
 کنت، گھر سجن ویکھ وکھائیندا۔ گوبند تیری انوکھی وکھری بناواں سچی بنت، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھ جنت، جیواں
 وچوں جیو جیوت روپ درسائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ راگ الائیندا۔ سُن سندیشہ بولیا تاج، گوبند
 رہیا جنائیا۔ ست دھرم دا سچا راج، سچکھنڈ دوارے جُگ جُگ رہیا کمائیا۔ مات لوک تیرا نات، بدھاتا رہیا جڑائیا۔ ست دھرم دی

سچ جماعت، چار ورنان باہر سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کھائیا۔ گوہند کہے چار ورنان کی باہر، باطن
 سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جلوہ دس آگئی ظاہر، ظاہر ظہور تیری وڈیائیا۔ مسلیاں نال بننا شاعر، اشاریاں نال نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہویا سہائیا۔ مہربان ہویا نرائن، نہ ہر دیا کھائیا۔ پنج مکھ جو شبدی ڈھولے کہن، ڈھر دا راگ
 جنائیا۔ اوہناں پڑدا لاه کے اپنے نین، نین نین نال ملائیا۔ گوہند تیرا دینا دین، دیونہارا جھولی پائیا۔ بن کے ڈھر دا ساک سین، سجن ہو کے
 سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہویے سہائیا۔ مہربان ہویے سہائی، صاحب ستگر دیا کھائیا۔ پنج دھار اک
 چوائی، امرت رس وکھائیندا۔ گوہند پیالہ ہتھ پھڑائی، دین دیا لا خوشی منائیندا۔ رسنا جہوا لاؤنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ گوہند ملی ڈھر دی دات، سو پُرکھ زرنجن جھولی پائیا۔ زرگن سرگن
 رُپ پرگٹ کر کے ساکھیات، بن تتاں تت دتا جنائیا۔ جس دا سوہنا نظری آیا لباس، نیتر نین ویکھ خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال ہولی جیہی
 گیا آکھ، اشارے نال جنائیا۔ گوہند تیری پنجاں نال بنے جماعت، لوکات وجے ودھائیا۔ ٹوں بننا ڈھر دا سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیا۔
 اوہناں دی پت لینی راکھ، جنہاں تیری اوٹ تکائیا۔ میں وچولا بناں آپ، اندر وڑ کے میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سچ کرنی دتی جنائیا۔ گوہند تکیا درس اپار، پنچم رُپ نظری آئیا۔ تن بستر سوہنا سنگار، کچھ کڑا کریان رہیا چمکائیا۔ سیس
 جگدیش سوہنا کاج سوار، کیس ہمیش درویش رہیا وکھائیا۔ سنمکھ ہو کے کری پُکار، اچی کوک کوک سُنائیا۔ سوہنی شبدی ہتھ
 دستار، مستک ٹگا نام لگائیا۔ پرم پُرکھ کر پیار، پیار وچوں پیارے دتے پرگنائیا۔ ست سرُپی درس وکھال، دین دیال دیا کھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ تاج کہے میں ڈھر دا راجا، سچکھنڈ سوہیا پائیا۔ گوہند تیرا رچیا کاجا، لوکات
 وجے ودھائیا۔ پنچم مل کے بنیا ساتھا، سگلا سنگ نبھائیا۔ اوچ نیچ نہ کوئی جاتا، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ سرب جیاں دا اکو پتا اکو
 ماتا، پُرکھ اکال نظری آئیا۔ ٹوں اوس دا متیا آکھا، تیرا حکم جگ چلے واہو داہیا۔ ایہہ پرہہ دا کھیل تماشا، سنگ تیرے رہیا کھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر دیوے امرت سپر، امیوں رس آپ وکھائیندا۔ کوڑی کِریا کٹ شرع

زنجیر، شریعت اِکو اکِ درڑائیندا۔ ستِ سرُوپِ سچِ تصویر، ستِ ستوادی آپِ سمجھائیندا۔ میلِ ملاواں بِیرنِ بِیر، سوُرِ بِیرتا اِکو ہتھ
 رکھائیندا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپِ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا آپِ پرگٹائیندا۔ گوبند تیرا سچِ سہارا، پُرکھ اِکالِ نظری ائییا۔ پُرکھ اِکال
 گوبند تیرا پیارا، پرِیتمِ بے پرواہیا۔ کھیلے کھیل وچِ سنسارا، خالص اپنا حُکمِ ورتائیا۔ پنچم کر سچِ شنگارا، شہنشاہ اپنا رنگِ رنگائیا۔ لوکات
 دا جگتِ دوارا، پنجان نال وڈیائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپِ اپنی کِریا کر، ساچی گھاڑت لئے گھڑائیا۔ گوبند کہے سچکھنڈِ نواسی کی تیرا
 راز، جُگِ چوکرِی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تُوں نرگنِ ہو کے سر تے رکھیا تاج، سیسِ جگدیسِ ربیا سہائیا۔ میںِ لوکات لے کے تیری دات،
 جگِ ساچی سیو کمائییا۔ جو دُھرِ سندیسے دتا آکھ، آخر حُکمِ منائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپِ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، گھر
 ساچے منگِ منگائیا۔ گھر ساچے منگِ منگاؤندا اے۔ گوبند اپنا سیسِ جھکاؤندا اے۔ پُرکھ اِکالِ دیا کماؤندا اے۔ وستِ امولکِ جھولی
 پاؤندا اے۔ ہوئی ہوئی بھيو کھلاؤندا اے۔ موئی تند نال بندھاؤندا اے۔ تھر گھر سوہنا سگنِ مناؤندا اے۔ پُرکھ اِکالِ چل کے آؤندا اے۔
 گوبند ستِ آپِ اُٹھاؤندا اے۔ ابناشی اچتِ رتِ سہاؤندا اے۔ کلجگِ اوڈھ رہی مُک، اپنی کار کماؤندا اے۔ سچکھنڈِ نواسی جو بیٹھا رہیا
 چُپ، دُھر دا راگِ آپِ سناؤندا اے۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپِ اپنی کِریا کر، تیرا لہنا تیری جھولی پاؤندا اے۔ تیرا لہنا جھولی پایا اے۔
 ابناشی کرتے حُکمِ سنایا اے۔ دُھرِ درباری اپنی دیا کما اے۔ جوتِ نرکاری کھیل رچایا اے۔ تختِ نواسی وڈِ درباری، اپنا حُکمِ منایا اے۔
 گوبند تیری پنجان نال سرداری، پنجان مانِ آپِ بنایا اے۔ پنجان کرے جگتِ خواری، کوڑا ڈیرہ پھڑکے ہتھیں ڈھابیا اے۔ امرتِ جامِ دے
 حُماری، خالص اپنہ نال رلایا اے۔ ہوئے ہنگتا کٹِ بیماری، نامِ رنگنِ رنگِ رنگایا اے۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپِ اپنی کِریا کر، پنچ
 پیارے آپِ پرگٹایا اے۔ پنچ پیارے پنچ پرگٹاؤندا اے۔ پنچ مکھی تاجِ سہاؤندا اے۔ پنچ پردھانِ آپِ بناؤندا اے۔ سچِ نشانِ اِکِ جھلاؤندا
 اے۔ زمیںِ اسمانِ سیسِ جھکاؤندا اے۔ گوبند سوُرا ویکھ اتم، اپنی اچھیا اِکِ پرگٹاؤندا اے۔ جوتی جوتِ سرُوپِ ہر، آپِ اپنی کِریا کر،
 سچِ کرنی کار کماؤندا اے۔ پنچ پیارے ہوئے پرگٹ، گوبندِ ملی وڈیائیا۔ دھنّ وڈیائی حِصّہ جگت، جگِ جیونِ خوشی بنائیا۔ انترِ اتمِ دے کے
 شکت، سچِ شخصیتِ دتی وکھائیا۔ گوبند منگی منگِ پرہ دس اپنا وقت، ویلا دے سمجھائیا۔ کون گھڑی سہنجنی ویکھن آویں پرت، نرگن

اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہونا سہائیا۔ گوبند تیرے پنج پیارے، پنجاں نال گڑمائیا۔ کرپا کرے ہر گردھارے، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ جُگ چوڑی پیتے وچ سنسارے، لوکات رہن نہ پائیا۔ کلجُگ اتم نرگن نراکار لئے اوتارے، کل کلکی وپس وٹائیا۔ سمبل وسے دھام نیارے، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ پنجاں وچوں پنج پیارے، پنجاں نال پنجے لئے ملائیا۔ جو تاج دُور دُراڈا واجاں مارے، سو نیرن نیرا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ابناشی کرتا کھیل کرے نیارے، نراکار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پنچم پنج آپ اُپائیا۔ تاج ویکھ مکھ پنچ، پنچم مان وڈیائیا۔ پنج پیارے بھاگ لگے کایا ماٹی کنچ، کچ کنچن رُپ وٹائیا۔ گوبند کھیل کرے کرائے سچ، سُت دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہویا سہائیا۔ پنج پیارے سچے جگ، جُگتی ہر جنائیا۔ ہنس بنائے پھڑ کے کگ، امرت جام پیائیا۔ گوبند سُو رپر سربگ، الپگ لئے ترائیا۔ جگت جہان پار کر کے حد، حدوڈ اکو اک سمجھائیا۔ سچ پریتی پریم رنگن رنگ، رنگ چلُول اک چڑھائیا۔ پھڑ کے باہوں لائے انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ جگت پکھنڈیاں وکھایا پکھنڈ، ہتھ کٹار اُٹھائیا۔ جگت قنات اندر لنگھ، کوڑی کرپا دھار باہر کڈھائیا۔ ستگر پورا پریم پیار اندر سپس لئے منگ، کھنڈا کھڑگ وار نہ کھئے وکھائیا۔ جنہاں دے اندر نرگن نرکار گیا لنگھ، تنہاں دی رتی رت اپنے لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ پنج پیارے ہوئے بھیٹا، ستگر گود سرنائیا۔ گوبند پُرکھ اکال دا بیٹا، بیٹے گرسکھ اپنے لئے بنائیا۔ چھتریاں بکریاں والا نہیں کوئی ٹھیکا، چھری کرد کٹار تلوار سپس نہ کھئے کٹائیا۔ پریم پیار دے اندر ہیتا، چیتا پرہ جو رہیا کرائیا۔ جو ستگر سرنائی ہوئے کھیتا، بن جھوجیاں جھوج وکھائیا۔ اوہناں دا کیا کوئی لکھے لیکھا، قلم شاہی دئے ڈبائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت جگت بھلیکھا، گوبند دھار سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جو دھر دا آیا سندیسہ، سو لوکات سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، پنج نشان آپ بنائیا۔ پنج مکھ دے پنج نشان، دو جہاناں کھیل کھلائیا۔ کرپا کر سری بھگوان، گوبند سُت دتی وڈیائیا۔ امرت اگتی پین کھان، ترشنا بھکھ مٹائیا۔ پنج پیارے کر پروان، پاتر پاتی اپنی دتی سُنائیا۔ بن پڑھیاں دے گیان، دھیان اکو چرن جنائیا۔ سچ سروور کر اشنان، دُرمت میل دھوائیا۔ نام کھنڈا کھڑگ کرپان، تن گاترے آپ لٹکائیا۔ گوبند دھر دا دے کے دان، داتے دانی دیا

کہائیا۔ پنجاں پیاریاں دا کسے نہ پایا گیان، گیانی دھیانی وڈ وِ دوانی سمجھ نہ کھئے رکھائیا۔ جس دا لیکھا اوہ جانے آپ بھگوان، دوجا بھاگ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دے کے سَت دان، سَت دھرم وکھایا اک نشان، پنجاں وچوں پنج کر پردھان، پردھانگی اکو اک وکھائیا۔

☆ ۲۰ ساون ۲۰۲۱ بکرمی مہندر سینگھ دے گرہ ناتھ وال ☆

ہر کِریا جن اُچے بھکت، بھکتی سیو کہائیا۔ پرہہ کِریا پرگئے جن سنت، سچ سچ ملے وڈیائیا۔ ستگر کِریا سرت سہاگن ہووے کنت، گرمکھ سوہیا پائیا۔ گر گر کِریا ناتا تھے لکھ چوراسی وچوں جیو جنت، جیون جگت اکو نظری آئیا۔ من منسا میٹ کے مایا مت، موہ وکار گوائیا۔ گرہ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ ہر کِریا جن ہووے ہریا، سوکا کاسٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر کِریا جن کدے نہ مریا، جیون مکٹ کرائیا۔ گر گر کِریا منزل ساچے پوڑے چڑھیا، ادھوچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ سینگھ دوارے ساچے کھڑیا، سینگھ درسن پائیا۔ سرن سرنائی اکو پڑیا، سیس جگدیس جھکائیا۔ جھکدیاں ڈھولا منتر اکو پڑھیا، سوہنگ روپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ ہر کِریا وڈیائی بھکت، بھاگ دھر دا جھولی پائیندا۔ ستگر کِریا لہنا چکے جگت، جیون جگت اک سمجھائیندا۔ گر کِریا لہنا ہووے وقت، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ سَت دوارے دے کے درس، دردی دیا کہائیندا۔ جنم کرم دی میٹ کے حرص، حد حدود پار لنگھائیندا۔ امرت میگھ اگمی برس، برکھا اپنے نام لگائیندا۔ جگ جنم جو رہے تڑپ، اگنی تت بھجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ہر کِریا بنے جن سکھ، سکھیا ستگر بھائیا۔ ستگر کِریا کھلے درشت، نیتراکھ رُشنائیا۔ گر کِریا بوجھے اپنا ایشٹ، دیو سوامی اک منائیا۔ سَت ستوادی سَت کرائے لکھت، بن اکھراں جوڑ جڑائیا۔ آد جگاد واک بھوکھت، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ سچ پریتی دے کے عشق، مُشکل پچھلی حل کرائیا۔ نام پدارتھ دے کے وست، امولک جھولی پائیا۔ سچ خُاری چاڑھ کے مست، مستی اک وکھائیا۔ لیکھ

چُکا کے کیٹ ہست، اپنی ہستی دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرسکھ لئے بنائیا۔ گُرسکھ کوئی نہ ویکھے بن دا، گھاڑت نظر کیسے نہ آئیا۔ مات پت جگت جیو سرب جندا، پنج تت بنت بنائیا۔ بھيو کھولے نہ کوئی گھر دا، گھر وچ گھر نہ کھئے سمجھائیا۔ صاحب ستگر جس ویلے کرپا کردا، مہر نظر اُٹھائیا۔ لیکھ چُکائے بھو ڈر دا، بھیانک نظر کھئے نہ آئیا۔ چُپ کیتا اندرِشٹ اندر وڑدا، آوندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ ساچی منزل اپنی پوڑی چڑھدا، سچ دوارے سوہا پائیا۔ سٹی سوانی سرتی آپے پھڑدا، پھڑ باہوں لئے اُٹھائیا۔ اُٹھ ویکھ کھیل اپنے در دا، دروازہ دئے کھلائییا۔ گھر دیپک اِکو جگدا، جوتی نور کر رُشنائیا۔ سچ سینگھاسن اِکو سجدا، آتم سیجا سوہا پائیا۔ ناد نگارا اِکو وجدا، انحد ناد سُنائیا۔ پندھ مکاوے کوڑی حد دا، گرہ اِکو اِک وڈیائیا۔ رس دے کے اپنے پریم اند دا، اند اند وچوں پرگٹایا۔ لیکھا دس کے گجری چند دا، چند چند کرے رُشنائیا۔ سو گرمکھ گُرسکھ ستگر سرنی لگدا، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ اگنی موں نہ تپدا، ترے گن تت نہ کھئے تپایا۔ سچ سرنائی بہ کے سجدا، سجده کرے چائیں چائیا۔ لیکھا مکیا کایا حج دا، کعبہ اِکو نظری آئیا۔ جس حُجرے محبوب بہ بہ سجدا، وجود وجد نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرسکھ ساچے آپ بنائیا۔ گُرسکھ سچا بن دا مات، جس ستگر دئے وڈیائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ نام پدارتھ دے کے دات، کایا چولی دئے بھرائیا۔ جھگڑا مکا کے ذات پات، آتم برہم دئے سمجھائیا۔ کوڑی کرپا میٹ اندھیری رات، سچ چند کرے رُشنائیا۔ در دوارے کر کے داسی داس، سیوک سیوا سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرسکھ ساچے لئے اُپجائیا۔ گُرسکھ بنائے ستگر پورا، شبدي شبدي دیا کھائیندا۔ کایا مندر ہونجھ کے کوڑا، کوڑی کرپا باہر کدھائیندا۔ چتر سُکھڑ بنا کے مورکھ موڑھا، ساچے دھندے نام لگائیندا۔ چرن کول مستک لا کے دھوڑا، دُرمت میل دھوائیندا۔ رنگ مجیٹھی چاڑھ کے گوڑھا، منزل اِکو اِک سمجھائیندا۔ داتا بن کے جودھا سورا، سوربیر آپ اُٹھائیندا۔ جوتی جلوہ دے کے نورا، اگیان اندھیر گوائیندا۔ سرب گنان کر بھر پورا، گُرسکھ گر گر اپنی بوجھ بوجھائیندا۔ پندھ مکا کے نیڑ دورا، دُور دُراڈا نیرن نیرا، گھر گھر وچ نظری آئیندا۔ پنچ وکار چُکے جھیڑا، جھگڑا ہور نہ کھئے وکھائیندا۔ کوئن کوٹاں وچوں گُرسکھ سچا اِک بتھیرا، جس گھر گرہ مندر کایا اندر ستگر آسن لائیندا۔ اوتھے دوہاں دا بھوئے نیڑا، میرا تیرا نظر کھئے نہ آئیندا۔ نظری آئے گرو چیلا، چیلا

گرو آپ اکھوائیندا۔ جوتی شبدی ہونے میلا، جگت وچھوڑا پندھ مکائیندا۔ صاحب ستگر سجن سہیلا، گرسکھاں سنگ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستگر گرسکھ اپنا روپ درسائیندا۔

☆ ۲۰ ساون ۲۰۲۱ بکرمی سوڈاگر سنگھ دے گرہ ناٹیوال ☆

ہرجن سجن سچا گرسکھ، گرمکھ نام وڈیائیا۔ جس صاحب ملن دی سدا سیک، سیکھیا دھر دی انتر رہیا وسایا۔ ہرہوں وچھوڑا لگے کھچ، انیالا تیر چلائیآ۔ اکو نیتر لے ویکھ، پیکھ اپنی خوشی منائیآ۔ گھر سہنجنا سہائے دیس، گرہ مندر وجے ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تس گرمکھ دے وڈیائیآ۔ گرمکھ تون ہی سچا سجن، جس سچ ملی وڈیائیآ۔ ستگر دھوڑی کرے مجن، اٹھسٹھ نہ اٹھ دھائیآ۔ کایا ماٹی بنائے کنچن، کچا گڑھ سہائیآ۔ نیتر پائے نام ندھان انجن، دھر دی اکھ کھلائیآ۔ پریم پریتی اندر رہے مکن، مانگت بنے نہ جگت لوکائیآ۔ گھر پرکاش دیپک جگن، اندھ اندھیر مٹائیآ۔ نرگن سرگن پاوے سگن، پرماٹم آتم جوڑ جڑائیآ۔ نظری آئے مورت گوپال مدن، مدھر دھن راگ سنائیآ۔ سچ دوارا اکو لنکھن، منزل چرناں ہیٹھ رکھائیآ۔ پرم پُرکھ دے لگ کے انگن، انگیکار گود سہائیآ۔ ساچا ڈھولا گاون چھندن، آتم پرماٹم راگ سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ ساچے رہیا ترائیا۔ گرمکھ سجن کہیئے ست، جو ستگر رہیا منائیآ۔ نانا توڑ من مت، گرمت اپنی جھولی پائیآ۔ اٹھ پھر رہیا تگ، نج نیتر دھیان لگائیآ۔ کون ویلا ملے سمرتھ، ستگر سچا شہنشاہیا۔ سنمکھ ہو کے پئے ہس، سوہنگ ہنسا روپ وٹائیآ۔ کھیڑا ویکھے ت ت اٹھ، نو در پڑدا دے چکائیآ۔ دسم دواری آپے وس، وصل سچ کرائیا۔ آتم سیجا چڑھے بھج، دور دراڈا پندھ مکائیآ۔ نام پریتی چاڑھے رنگ، رنگ رتا اکو رنگ رنگائیآ۔ سیج سہنجنی سہائے پلنگ، بھوشن اوڈھن دے وڈیائیآ۔ گھر ٹھانڈے پائے ٹھنڈ، اپنی گود سہائیآ۔ جنم جنم تئی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تندی تند جڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنائے اک چھند، سوہنگ ڈھولا گائیآ۔ گرسکھ سجن سو پیارا، جس پریتی سچ جنائیآ۔ جگت جہان کر کنارہ، نیا ستگر بیٹھا چائیں چائیا۔ چرن گول تگ سہارا، اوٹ اک رکھائیآ۔ رسنا بول حق جیکارا، تون ہی تون راگ الائیآ۔ تون میرا پتا میں تیرا دلارا، پتا پت دے وڈیائیآ۔ تیرا گھر مندر گرہ ٹھانڈا دربارا، محل اٹل وجے ودھائیآ۔ تیرا نور

سدا اُجیارا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ تیرا جلوہ اگم چمتکارا، دوس رین کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان کھیل کھلائیا۔ گرسکھ کہے میں گر کا بیٹا، جگت پتا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ شوہ دریائے کھیوٹ کھیٹا، گر گر اکو نظری آئیا۔ جس دے ہتھ میرا لیکھا، لیکھیا لیکھ دئے بُجھائیا۔ دو جہاناں سچا نیتا، راجن راج نظری آئیا۔ جس دے حُکمے اندر کھیلی کھیڈا، خلق وچ پھیرا پائیا۔ اُس دے نال سیدھا لائے دیدا، دوسر اکھ نہ کھئے ملائیا۔ میرا بنیا پکا عقیدہ، عقل بُدھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری لگی توڑ نبھائیا۔ گرسکھ کہے میں ستگر پتر، پتا اکو اک منائیا۔ جس دی دھاروں آیا اتر، مات شکم ڈیرہ لائیا۔ اُس دا کران شکر، جو اگنی اگ بُجھائیا۔ دس ماس دا لیکھا کدے نہ جاواں مکر، مکھ نہ مات بھوائیا۔ نار دُباگن بناں کدے نہ چھٹڑ، کلکھنی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جس ایتھے اوتھے دو جہاناں چُکنا کچھڑ، پھڑ سوہنی گود بہائیا۔ جس دا دتا کدے نہ مکے ٹکر، نت نوت کھا کھا خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہنگت لئے بنائیا۔ گرسکھ کہے میں اوس دا بچہ، بچیاں وچوں نظری آئیا۔ جس دے ہتھ اگمی سچا، کوئن کوٹ ربیا پرگٹائیا۔ جس دا قول اقرار کدے نہ کچا، جگ چوکرئی ویکھ وکھائیا۔ جس دا شاستر سمرت گاندے جسا، وید پُران رپے صلاحیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر کہندے اچھا، اچھی طرح ربیا سمجھائیا۔ جس نے مان دوايا کچھاں مچھاں، سمند ساگر سوہیا پائیا۔ اُس دے چرنی اکو ڈھٹھاں، دئے جوڑ لاگا پائیا۔ اپنی حالت پچھلی دساں، جنم جنم جو گیڑا دتا بھوائیا۔ مات گریہ دا لیکھا ویکھیا نہ جائے اکھاں، بھڑی بھڑی کوک سُنائیا۔ کرپا کرے چک اپنیاں ہتھاں، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ تیری سرن سرنائیا اکو تگاں، سرنکت دینی شہنشاہیا۔ لوکات وچوں ناتا توڑ ٹھاں، سجن سین سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ گل پلؤ واسطہ گھتاں، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ میں اکو پکایا متا، من مت بُدھ سنگ نہ کھئے رلائیا۔ نت نوت سدا سدا سد ستگر درشن کران اکھاں، آخر اکھاں اکھاں وچ سمائیا۔ لوکات جگت ماتا میری کوئی نہ کرے رکھا، رکھیا والا ملیا بے پرواہیا۔ ساچا گرمکھ کہے میں اوس دا بچہ، جو بچیاں والا آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ گرسکھ کرے اکٹھا، گھر اپنے لئے بہائیا۔

☆ ۲۰ ساون ۲۰۲۱ بکرمی رام سنگھ دے گرہ فروزیر چھاؤنی ☆

سچ دربار پُرکھ سمرتھے، سچکھنڈ نواسی اک سُہائیندا۔ شاہو بھوپ شہنشاہ اکو سچے، تخت نواسی سوہا پائیندا۔ سیس جگدیس تاج رکھے، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ وشن برہما شو در درویش سدے، حُکم اپنا نام سُنائیندا۔ گر اوتار او آگے، پیر پیغمبر نال ملائیندا۔ بھگت سُہیلے سچے کھبے، صوفی سنت جوڑ جڑائیندا۔ سچ دوارا ویکھو حدے، حدود اکو اک سمجھائیندا۔ سچ دربار دُھردرگاہی لگے، پروردگار ویکھ وکھائیندا۔ بودھ اکادھ نام ندھان وجے، سُر تال نہ کھئے سمجھائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھنہارا مندے چنگے، گھٹ گھٹ اندر کھوج کھوجائیندا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ چار کُنٹ دہ دشا پھرن بھجے، حُکمے اندر سرب بھائیندا۔ ویکھے کھیل سورج چندے، رُو سس پڑا لائیندا۔ داتا جودھا سورپیر وڈ سُورا سربنگے، ست ستوادی کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، در گھر ساچے سوہا پائیندا۔ تخت نواسی پُرکھ سمرتھے، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارے رہیا وس، چھپر چھن نہ کھئے سُہائیا۔ جوتی جوت کر پرکاش، نرگن نور نور رُشنائیا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، دو جہاناں بھيو چُکائیا۔ منڈل منڈپ بائے راس، گوپی کابن نچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائیا۔ ساچی کھیل کرے نرنکار، سو پُرکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن بیٹھ ٹھانڈے دربار، ایکنکارا سنگ ملائیا۔ آد نرنجن کر اُجیار، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ اباشی کرتا ہو تیار، سِری بھگوان سنگ رکھائیا۔ پارہرم پرہ کھول کوار، پڑا اک اٹھائیا۔ شبد اگتی اٹھ سردار، ست ستوادی دئے وڈیائیا۔ جُگ چوکری پیتے وچ سنسار، کلجگ ویلا اتم آئیا۔ پُرب لہنا سرب وچار، لیکھ بھوکھت پڑا لاپیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار جو بنے لکھار، کاتب بن کے قلم چلائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پُکار، گیتا گیان دئے دُہائیا۔ انجیل قرآن رووے زارو زار، نیر نیناں نیر وہائیا۔ کھانی بانی کرے ہابکار، دہ دشا رہی سمجھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی دھواں دھار، ست دیپ نہ کھئے رُشنائیا۔ چوڈاں طبق نہ دھرے کوئی پیار، مُحبت حق نہ کھئے درڑائیا۔ ساچا سبق سکھے نہ کوئی یار، گفتار حق نہ کھئے سُنائیا۔ رہبر ملے نہ اگم اپار، مارگ لائے نہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ سچکھنڈ نواسی سِری بھگوان، ہر کرتا حُکم جنائیندا۔ جُگ چوکری ویکھے مار دھیان، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ کلجگ اتم شرع ہوئی شیطاں، ویری گھر گھر نظری آئیندا۔ دین مذہب نہ کھئے ایمان، دُھر دی ذات نہ کھئے سمجھائیندا۔ انتر ہووے نہ کیسے گیان، بسنتر من

نہ کھئے بُجھائیندا۔ جوتی دیپک نہ جگہ مہان، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیندا۔ امرت ملے نہ پین کھان، ترشنا بُکھ نہ کھئے مٹائیندا۔ گھر سوامی
 درس دیوے آن، اٹھسٹھ تیرتھ پندھ نہ کھئے مکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ بھیو ابھیدا کھولے
 بھگوت، بھگوت دیا کھائیا۔ کلجگ مایا پائی بے انت، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ بھر مے بھلے سادھ سنت، جیو جنت جگت ہلکائیا۔ آتم ملے نہ
 پر ماتم کنت، بن دُباگن رہی کُرائیا۔ گڑھ تھے نہ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ شبد ملے نہ دُھر دا پنڈت، چوڈاں ودیا سمجھ
 کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر سندیشہ اک سُنائیا۔ سچکھنڈ نواسی دُھر سندیسہ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔
 تخت نواسی اک نریشا، نر نرائن کھیل وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اٹھو میرے بیٹا، پتا پُت آپ سمجھائیندا۔ کلجگ دسے کوئی نہ کھیوٹ
 کھیٹا، بیڑا کندھ نہ کھئے اٹھائیندا۔ نظری آئے نہ کوئی نیتا، نیتر نین درس کھئے نہ پائیندا۔ اندر کھولے کوئی نہ بھیتا، پڑدا دُئی نہ کھئے چُکائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ ویلا وقت وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ نیڑے، ہر کرتا حُکم سُنائیا۔ نو نو چار
 ویکھو لگے جھپڑے، دین مذہب کرے لڑائیا۔ کوئی نہ چڑھ تھادے بیڑے، پتن بیٹھا ماہی نظر کیسے نہ آئیا۔ کایا ماٹی اُجڑے کھپڑے، مندر
 سچ نہ کھئے سہائیا۔ حقیقت حق نہ کرے نیڑے، اگلا پندھ نہ کھئے مکائیا۔ مایا ممتا پائے گھیرے، جگت جنجال نہ کھئے تڑائیا۔ لیکھا چُکے نہ کیسے
 سنجھ سویرے، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شبد سندیسے نال اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ
 در، ہر کرتا آپ بُلایا۔ لوکات ویکھو جگت گھر، گھر گھر پئی دُہائیا۔ دُھر دا پلُو سکے نہ کوئی پھڑ، نام گنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ ساچے پوڑے
 جائے کھئے نہ چڑھ، محل اٹل نہ سوہا پائیا۔ ملے میل نہ نرائن نر، سنت سجن سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی درس نہ
 دیوے آگے کھڑ، سوچھ سرُپی نظر کیسے نہ آئیا۔ جیو جنت سادھ سنت ہوئے بنیا ہنکاری گڑھ، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ اگنی مایا رہے
 سڑ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ لیکھا چُکے نہ سیس دھڑ، لکھ چوڑاسی ناتا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ رسنا چہوا بٹی دند سارے رہے پڑھ،
 پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ تیئی اوتار گئے جھگ، در ساچے سیس نوایا۔
 پر م پُرکھ پیر پیغمبر ہوئے بالک تیرے سٹ، ننھے بچے ناؤں دھرائیا۔ ساڈا پینڈا رہیا مُک، کلجگ اتم گیا آئیا۔ ساڈے کول نہیں کُچھ، تیری

وست تیرے آگے ٹکائیا۔ کوڑی کرپا کلجگ پئی لٹ، مایا ممتا ہوئی ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوں بہاوے لینا
 چلائیا۔ پیر پیغمبر کرن سجدہ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ہوں درویش تیرے در دا، برخوردار نظری آئیا۔ طوبیٰ طوبیٰ بن رسنا جہوا
 کدا، نیترو رو نیر وبائیا۔ دروبی کلمہ اکو پڑھدا، تون ہی تون خدائیا۔ چوداں طبق ویکھیا سڑدا، اگنی تت چار کُنٹ جنائیا۔ صدی
 چوڈھویں ساچا منتر کھئے نہ پڑھدا، فُرنے وچ سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی لئے کھائیا۔ نانک گوبند کرن
 ارداس، گھر ٹھانڈے سیس نوائیا۔ پرم پُرکھ پت پرمیشور ابناش، سیری بھگوان تیری سرنائیا۔ جگ چوکری دا کھیل تماش، نت نوت تیری
 وڈیائیا۔ ہوں بالک سیوک داسی داس، چاکر خاک نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر سُنو اگمی بات، ہر باطن رہیا جنائیا۔ ہر کا لیکھا کسے نہ لیکھیا قلم دوات، کاغذ شاہی نہ دئے گواہیا۔ حرف لبھے نہ وچوں
 لغات، حرُوف ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ صفت کرے نہ کوئی کائنات، دین دُنی نہ کھئے سمجھائیا۔ ونڈ ونڈے نہ کوئی احباب، حساب سکے نہ کھئے
 جنائیا۔ دے سکے نہ کھئے خطاب، مخاطب ہو کے رسنا نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہندے، اچی کوک کوک سُنائیا۔ اسپں چاروں کُنٹ اُتر پُورب پچھم دکھن پھر کے آئے چڑھدے لہندے، بن کے
 پاندھی راہیا۔ پت پرمیشور تیرا نام کوئی نہ لیندے، کوئن کوٹ ایشٹ رہے منائیا۔ پتھر پاپن چرنیں ڈھپندے، بُت پوجس خوشی منائیا۔
 اکھراں جہوا تیری صفت کہندے، بتی دند صفت صلاحیا۔ ساچے در مُول نہ بہندے، انتر آتم ڈیرہ لائیا۔ تیرا بھانا ستگر نہ سہندے، بھرے
 بھلی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ دئے جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو بالک، ہر کرتا آپ
 جنائیندا۔ پرم پُرکھ پرماتم پروردگار کھیل کرے خالص، خصلت سب دی میٹ مٹائیندا۔ ست سرُپی شاہو بھوپی شبدی بنے ثالث، دو
 جہاناں پھیری پائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت نندرا لاہوے آس، چیتن سرتی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیرا عرُوج، عرش قُرس تیری وڈیائیا۔ تیرا گرہ ویکھیا چڑھ منزل مقصود، گھر
 ساچے سوہیا پائیا۔ تیری آر پار نظر نہ آئی حدود، سمجھ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرے چرناں بیٹھ سدا رہیئے محفوظ، مُجبت تیرے نال

لگائیا۔ لوکھات شاستر سمرت وید پُران تیرا دین ثبوت، ثابت صورت سچ نہ کھئے درسائیا۔ پنج تت کایا تیرا کھیل کلبوت، رُوح بُت جوڑ
 جڑائیا۔ تیری مہا پنج بھوت، پنج تت ربیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ
 سچّی سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے آکھن، در ٹھانڈے سپس یوائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال جگ چوکرئی تیرے نام دا دے کے آئے
 بہاشن، رسنا جہوا جگت سمجھائیا۔ سچکھنڈ دوارا ہر نرنکارا تیرا دسیا آسن، ست ستوادی سوبھا پائیا۔ جگ چوکرئی نت نوت، ستجگ
 تریتا دواپرکجگ میٹے اندھیری راتن، نرگن ساچا چند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر سُنو بچّے، پرم پُرکھ سمجھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند سارے سچّے، جو مات آئے سمجھائیا۔ اتم کایا ماٹی بھانڈے نکلے سب دے
 کچّے، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ جس پرگٹائے سو انت اپنے کھاتے گھتے، جوتی جوت وچ ملایا۔ سو کھیل کرے پُرکھ سمرتھے، سمرتھ پُرکھ رہیا
 اُٹھائیا۔ نیتز ویکھو تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش، من مت بڈھ لوکھات رہی کُرائیا۔ چار ورن پھرن ٹھے، برن اٹھاراں وابو داہیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر پت کیسے نہ رکھے، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوارے راون مارن دھابینا۔ لکھ چوراسی مل کوئی نہ پئے ککھے، کوڈی
 ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ ناتا تٹیا بھائی بھین سکے، نار کنت سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ پانی ہو کے تتے، گنگا گوداوری جمن سُرستی، نیتز
 نین اکھ شرمائیا۔ سچ سُنہیڑا کوئی نہ دیوے دُھر دے پتے، بودھ آگادھ نہ کھئے سمجھائیا۔ پر ماتم آتم ملے نہ اپنی اکھ، نیج نیتز بھوئے نہ کھئے
 رُشنائیا۔ نو نو چار سچ دوارے سب دے ڈھٹھے، مندر ہٹ نہ کھئے سہائیا۔ من ممتاپئے رٹے، رٹا سکے نہ کھئے چکائیا۔ کوڑی کرپا کھیہ اڈائی
 گھٹے، شاہ سلطاناں خاک ملایا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ تھوڑے جو پرم پُرکھ پرتی رٹے، نام رنگن اک رنگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شہادت
 دین اوہناں دی حقے، جنہاں حقیقت دتی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر کہن پرہ تیرا تقویٰ، لاشریک تیری سرنائیا۔ جوں بھاوے توں دئے فتویٰ، فیصلہ اکو حق سنایا۔ تیرے بھانے اندر کوئی نہ بچنا، بچیا
 رہن کھئے نہ پائیا۔ جو گھڑیا سو اتم بھجنا، گھڑن بھنہار تیری سرنائیا۔ جو تیرا سو توں ہی رکھنا، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سری بھگوان کہے سُنو گرو اوتار، پیر پیغمبر اکھ کھلایا۔ جگ چوکرئی جگت وبار، نرگن

سرگن ٹھاڈے ہتھ جنائیا۔ چار گنٹ کردے آئے خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ دُھر دا ناؤں بول جیکار، کلمہ کائنات سُنائیا۔ لوکھات لئے اختیار، پورا حصہ ونڈ ونڈائیا۔ دین مذہب کر پیار، ذات پات شرع سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نیتر نین سرب درسائیا۔ نیتر نین تگوانت آخیر، صدی چوڈھویں ہر سمجھائیندا۔ ثابت دے نہ کوئی فقیر، فقرہ حق نہ کھئے الائیندا۔ ساچی دے نہ کھئے تدبیر، جگت زنجیر نہ کھئے کٹائیندا۔ ناتا تئے نہ شاہ حقیر، ہومے روگ نہ کھئے مٹائیندا۔ نظر پائے نہ بے نظیر، نیتر اکھ نہ کھئے ملائیندا۔ چوٹی چڑھے نہ کھئے آخیر، منزل پندھ نہ کھئے مکائیندا۔ سچ سمجھائے نہ کھئے تصویر، مُصوّر تصوّر نہ کھئے کرائیندا۔ گھر گھر در در لگی کوڑی کِرپا پیڑ، ہومے روگ نہ کھئے مٹائیندا۔ آبِ حیات بخشے نہ کھئے نیر، امرت رس نہ کھئے چکھائیندا۔ مُلا شیخ مسائک ہونے دلگیر، دھیج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اک درڑائیندا۔ گر اوتار ویکھو نظارہ، بے نظیر آپ جنائیا۔ بیس اکیسا انت کنارہ، نئیا ڈولے تهاؤں تھائیا نرگن سرگن نہ دے کوئی سہارا، سیس ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ بہرے بھلا سرب سنسارا، بھانڈا بہر نہ کھئے بھنائیا۔ گر کا شبد نہ کیسے وچارا، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند گاؤندے وارا، اپنی وارتا گھر ساچے نہ کھئے الائیا۔ ملیا میل نہ کیسے پیارا، پریم سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سخیاں گایا نہ منگلچارا، گیت گوبند نہ کھئے سُنائیا۔ کایا مندر اندر سچا ویکھیا نہ گرو دوارا، دیوا باقی کلاپاتی جوتی جوت نہ کھئے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ درشٹی رہیا وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ ویکھو درشٹی، درشٹ سب نوں اک جنائیندا۔ بہرے بھلی ساری سرشٹی، سریشٹ نظر کھئے نہ آئیندا۔ راہ لہدے پھرن دوزخ بہشتی، جھگڑا گھر گھر آپ پوائیندا۔ نئیا ڈولے سب دی کشتی، بیڑا پار نہ کھئے لنگھائیندا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ وِرا لا دے صدقی، جو پرہ چرن دھیان لگائیندا۔ پریم پیار ساچا کرے عشقی، عاشق اکو روپ درڑائیندا۔ بند کواڑی کھول کے کھڑکی، معشوق درسن نیت پائیندا۔ دوس رین اٹھ پھر سُرتی بدل نہ جائے برتی، شبدي رنگ رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے پئے ہس، صدی چوڈھویں پرہ نوں رہے سُنائیا۔ پروردگار سانجھے یار ساڈا چلے کوئی نہ وس، وصل حق نہ کھئے جنائیا۔ لوکھات مار جہات جگ چوکڑی جو مارگ آئے دس، جیواں جنتاں آپ سمجھائیا۔ وست امولک تیرا نام دے کے آئے پُرکھ

سمرتھ، گھر گھر دات سچ ورتائیا۔ تیرے ملن دی کھول کے آئے اکھ، نج نیتر کر رُشنائیا۔ کلجگ اتم کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا سارے
 کیتے وس، جگت جنجال نہ کھئے ٹڑائیا۔ ابناشی کرتے تیرے دواویوں پچھ گئے ہٹ، اتم اپنا مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈا اتم ویلا، وقت آخری دئے ڈہائیا۔ پر پُرکھ تیرا ساچا میلا،
 صاحب تیری سرنائیا۔ کوٹاں وچوں ورا گرمکھ لبھے چیلا، جو چیلا گرو وچ سہائیا۔ صاحب سنگر سجن سہیلا، گرہ جا کے ویکھ
 وکھائیا۔ جوت نرنجن چاڑھ تیللا، آد نرنجن کرے گرمائیا۔ پار کرائے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بیلا، سمنڈ ساگر ڈونگھی کھائی منجھدھار نہ کھئے
 رُڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا سب دا دینا چکائیا۔ ابناشی کرتا کرے اشارہ، شبدی دھار جنائیندا۔ نیتر تگو
 گرو اوتارا، پیر پیغمبر اکھ کھلائیندا۔ جس دا لیکھ لیکھدے رہے آگم اپارا، قلم شاہی نال وڈیائیندا۔ جس نوں مندے رہے پروردگارا،
 مقامے حق سوہیا پائیندا۔ جس نوں کہندے رہے نرنکارا، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیندا۔ جس نوں کردے رہے سدا نمسکارا، جھک
 جھک سپس سرب جھکائیندا۔ جس دا منگدے رہے دوارا، نت نوت بھچھیا نام ورتائیندا۔ جس دا بھردے رہے بھنڈارا، سمرتھ پُرکھ ویکھ
 وکھائیندا۔ سو صاحب سلطان سری بھگوان کل کلکی لئے اوتارا، نرگن نیرویر نراکار اجونی رہت جوتی جوت ویس وٹائیندا۔ جس دا سمبل
 دھام نیارا، جوتی دیپک اک اُجیارا، پون دئے نہ کھئے ہلارا، محل اٹل نظر کیسے نہ آئیندا۔ تیئی اوتار عیسیٰ موسیٰ محمد دس گرو قرض دئے اُتارا،
 مقروض اپنا فرض ادا کرائیندا۔ آگے کھیل کرے نیارا، جس دا لیکھ لیکھن توں باہرا، شاستر سمرت وید پُران نہ کرے کھئے اظہارا، اکھر اکھر
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جودھا سورپیر بلکارا، شاہو بھوپ بن کرتارا، قدرت قادر کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھولو اکھ، ہر کرتا انت کھلائیا۔ سمرتھ سوامی سدا نہکامی انتریامی ہو پرتگھ، ساکھیات
 اپنا نور کرے رُشنائیا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے بھگت بھگوان ہو مہربان لئے رکھ، رچھیا کرے تھاوں تھائیا۔ آتم پرما تم برہم پاربرہم مارگ
 دیوے دس، دھر دی کرے سچ پڑھائیا۔ لہنا دینا چکائے اٹھ ت، اک درڑائے برہم مت، برہم وِدی اک سمجھائیا۔ پریم پریتی جوڑنت،
 وست امولک دے کر ہتھ، ناتا بدھاتا اک لگائیا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، ساچا مارگ دیوے دس، دہ دشا کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں

میل ملائے نٹھ نٹھ، دو جہاناں پار ٹپ، پُری لوء آکاش پاتال چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہا جنائے اکٹھنا اکٹھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ شبد نگارا بول الگھ، گرمکھ لگھ چوراسی نالوں کر کے وکھ، وکھری وِ دیا دئے جنائیا۔ جس دا جُگ چار کرن سدا جس، کھانی بانی چرنیں جائے ڈھٹھ، سیس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ست دوار ہر نرنکار نرگن نرور کھول کے ہٹ، وست امولک اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبراں اکو نین درسائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہونے حیران، حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ کرپا کی کھیل بھگوان، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ جس دا اشاریاں نال دے کے آئے بیان، واک بھوکھت درڑائیا۔ عیسے مؤسے کہا میرا پتا وڈا مہربان، پیغمبر نور لایا۔ محمد کہا صاحب امام، کامل پُرش اک اکھوائیا۔ وید ویاس دس نشان، پوت سپوتا براہمن گوڑا گیا جنائیا۔ نانک نرگن دتا بیان، مہابلی آوے واہو داہیا۔ گوبند سنایا سچ پیغام، پُرکھ اکال میرا پتا مائیا۔ آد جُگادی نوجوان، نہ مرے نہ جائیا۔ سچکھنڈ و سے سچ مکان، چھپر چھن نہ کھئے چھہائیا۔ جوتی نور دیپ مہان، نت نوت کرے رُشنائیا۔ پرگٹ کلجگ ہووے آن، آن اپنی اک جنائیا۔ دھر سندیشہ سنائے کاہن، شاہ سلطاناں دئے اٹھائیا۔ کھیلے کھیل زمیں اسمان، لوک پرلوک کھوج کھوجائیا۔ وشن برہما شو کرے دھیان، کروڑ تینتیس سُریت اند اکھ اٹھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں لیکھ چُکائے آن، لہنا کھئے رہن نہ پائیا۔ گرمکھ سچے سنت سہیلے لبھ وچ جہان، لگھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ ساچی بھگتی جوگ ابھياس دسے چرن دھیان، بخشش رحمت آپ کرائیا۔ آتم پرما تم کر پروان، ناتا جوڑے سہج سُبھائیا۔ پاربرہم برہم کرے پہچان، بجر کپاٹی پڑدا لایا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار میٹ شیطان، کوڑی شرع دئے گوائیا۔ منزل مُکائے ہو مہربان، محبوب مُحبت اپنے نال رکھائیا۔ اُس دی صفت کی کرے زبان، لیکھا لیکھ کی قلم شاہیا۔ جو آد جُگادی داتا سری بھگوان، دیونہارا سچا ماہیا۔ کلجگ انت جن بھگتاں ملے آن، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ راتیں سُنّیا درس دیکھائے مہان، نیج نیتز کر رُشنائیا۔ سندیشہ دے کے جائے کان، ہوئی ہوئی درڑائیا۔ اٹھ گرمکھ بال نادان، پتا پُرکھ گود اٹھائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جُگ پچھوں مہربان ہو کے دیوے دان، داتا وست امولک آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے گود بہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دوجے ول رہے جھاک، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ ویکھو پورا ہندا بھوکھت واک، واقع سب نوں رہیا جنائیا۔ جن

بھگتاں کھول کے اندروں تاک، تختہ دتا اٹھائیا۔ آتم پر ماتم بن کے ساک، دُھر دی گنڈھ پوائیا۔ ناتا توڑ کے ذات پات، دین مذہب کرے صفائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنان بنائے اتفاق، نفاق رہن کھئے نہ پائیا۔ پریم پریتی اندر ہو مُشتاق، مُشتری سارے رہیا کرائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، ناتا بدھاتا اک سمجھائیا۔ لیکھے لا کے تن ماٹی خاک، خالص روپ دئے وکھائیا۔ نظری آوے ساکھیات، ست سرُوپی سچا ماہیا۔ جس دی باطن کردے رہے بات، سو ظاہر ظہور بے پرواہیا۔ جن بھگتاں میٹ اندھیری رات، اندر باہر چند چڑھائیا۔ ایہو جہی پھیر نہیں ملنی سوغات، جو گھر آ کے جھولی پائیا۔ بچے گود اٹھائے بن کے باپ، پتا پُرکھ اکال ہو سہائیا۔ جوت اکالن بن کے مات، لوریاں دے پرچائیا۔ جن بھگتو تسیں میری ذات، میرے وچوں میرا روپ پرگٹائیا۔ انت بیڑے چڑھو اُس جہاز، جو سری بھگوان دتا بنائیا۔ تہاڈا اندروں کھلے راز، شبداگتی وجے ساز، دُھن آتمک راگ الایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تہاڈا سوہنا بنایا سماج، سمگری نام جھولی پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھو جن بھگت تردے، لوکات ملے وڈیائیا۔ جو پرہ دی سرنی پڑدے، چرن دھوڑی مستک ٹکا خاک رمائیا۔ اوہ نہ جیوندے نہ کدے مردے، مر کے جیوت روپ وٹائیا۔ اوہ مالک اوس گھر دے، جس گھر بیٹھا شہنشاہیا۔ وشن برہما شو نیوں نیوں سپس بدن کردے، ڈنڈوت کر کر رہے جنائیا۔ دھن گرگمکھ گرسکھ جو پت پریشور وردے، گھر جاون چائیں چائیا۔ ادھوچکار کدے نہ اڑدے، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ اوہ ڈھولا گیت اکو پڑھدے، تُوں میرا میں تیرا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن سچے رہیا ترائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھو ساقی، ساکھیات نظری آئیا۔ جسم اسم نہ بندہ خاکی، تن وجود نہ کھئے وکھائیا۔ نرویر نراکار اگم اتہاہ اچھل چھل کر کے چلاکی، چال اپنی لئی بدلائیا۔ جوت سرُوپی شبداگتی، ساکھی ساچی رہیا سُنائیا۔ جو نبھیا نرگن سرگن ہو کے عاقی، آخر آپے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم کیسے دی رہن نہ دیوے باقی، وسیقہ نویس بنیا بے پرواہیا۔ ایہہ کھیل نہیں اتفاق، جو سمجھایا لکھایا سو پورا رہیا کرائیا۔ پہلوں شبداگتی دیندا رہیا پاتی، گر اوتار پیر پیغمبر ہلکارے مات گھلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر ہر وڈی وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھو پیا لوہڑا، لوہا نرگن روپ وٹائیا۔ جوتی شبداگتی جڑیا جوڑا، پنج تت نہ کھئے وڈیائیا۔ سسے اُپر لا کے ہوڑا، ہوکا دیوے لوکائیا۔ ہنگ برہم آپے

بہڑا، بہڑی بہڑی کرے خُدائیا۔ جس دا سوہنگ بنیا دوہرا، دوہری تال وجائیا۔ نانک گوبند کہہ مورا، مورا تورا تیری بھیٹ چڑھائیا۔
 اوہ گوبند دا بچیاں جوڑا، نہیاں ہیٹھ دبائیا۔ آیا بانکا چھوہرا، بن کے سچا ماہیا۔ جس دے آگے نہیں کوئی زورا، زیر زبر بیٹھے سارے آکھ
 جنائیا۔ اُس دا شبدا اگتی گھوڑا، دو جہاناں رہیا دوڑائیا۔ جس دا کوئی سہ نہ سکے پوڑا، چوڈاں طبق رہے کُرائیا۔ جن بھگتاں پریم
 پیار دی لگی ویکھی اوڑا، دُور دُراڈا امرت میگھ رہیا برسائیا۔ لکھ چوڑاسی ریٹھا ویکھیا کوڑا، امرت پھل نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں اندر
 لگا کے اگتی پوڑھا، مندر چڑھیا بے پرواہیا۔ سادھ سنت کہن راہ بھیڑا مارگ سوڑا، ستگر کہے گرمکھ بھجو واہو داہیا۔ تہاڈا لیکھا پچھلا
 صاف کیتا کورا، آگے اِکو راہ جنائیا۔ تہاڈا لیکھا لیکھا زویداس چارا، جو ڈھوندا رہیا ڈھورا، چم درشتی پرے ہٹائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے اپنے انگ لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھو لگدے انگ، انکیکار اک اکھوائیندا۔ جس نوں
 کہندے سورا سرینگ، سو شہنشاہ ویس وٹائیندا۔ جس دا نام اگم وچے مردنگ، دو جہان سدا جس گائیندا۔ جس گوبند مان دتا پُری
 اند، اند چند اِکو نظری آئیندا۔ اُس دا اُلٹ کے سوہلا بنیا سوہنگ چھند، ٹوں میرا میں تیرا، دو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ پُرکھ ابناشی
 کروٹ لے بدل لئی کند، سمنکھ نظری آئیندا۔ جن بھگتاں اترا پا کے ٹھنڈ، بسنتر باہروں جگت بُجھائیندا۔ جن بھگتو پچھلی جنم جنم دی
 ٹٹی گنڈھ، آگے اپنے سنگ رکھائیندا۔ مات گریہ دس دس ماس اگنی ہون نہ تپنا تن گند، جونی جوں نہ کھئے بھوائیندا۔ رائے دھرم نہ دیوے
 ڈن، چترگپت نہ حساب وکھائیندا۔ لاڑی مؤت نہ ویاہے سوہنا چند، پُرکھ ابناشی اپنی گود بہائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن دھن دھن
 دھن، پت پریشور جن بھگتاں اپنے گھر وسائیندا۔ پُرکھ ابناشی کہے سُنو گر اوتار، اگلا حال جنائیا۔ پچھلا لیکھا جو تہاڈے اختیار،
 جُگ جُگ جھولی پائیا۔ اُس دا لہنا حساب ہویا بے باق، اتفاق نال اپنے نال ملائیا۔ صدی سدیوی پرہہ دا کھیل خاص، خوابش بھگتاں
 نال رکھائیا۔ جُگ چوگری جنہاں رکھی آس، تنہاں پیاس رہیا بُجھائیا۔ سیوک بن کے داس، چاکر روپ وٹائیا۔ جے کوئی لبھ کھو جے پُچھ
 اندر لا راز، سمجھ کسے نہ آئیا۔ جے کوئی دوئے جوڑ کہے غریب نواج، پرہہ تیری وڈ وڈیائیا۔ اوسے ویلے کر کرپا دیوے اوہ سواد، جیہڑا رس
 رسنا ویکھ سکے نہ رائیا۔ گھر مندر اندر وکھائے برہم برہما، برہمانڈ وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جُگاد

جُگ چوکرئی جن بھگتاں نال رکھی سدا سانجھ، اکلا پُرکھ اکال کم کسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو میں تہاڈے جوگا، جوگی جوگیشر میرا دھیان لگائیا۔ کوئی نہ جانے میرا بدلیا چوغا، چولی سب دی ویکھ وکھائیا۔ کوئی نہ سمجھے میرے نام دا سچ سلوکا، کوئن کوئی صفتی نام رہے دھیائیا۔ کوئی نہ جانے نرمل جوت نراکار جوتا، نورو نور نور کرے رُشنائیا۔ میرا لیکھا کسے نہ سوچا، سوچ سمجھ چلے نہ کسے چٹرائیا۔ کوٹاں وچوں کسے گرمکھ ملے موقع، جس جن اپنا بھیو کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کہے پرہ چاڑھ رنگ، کیوں بیٹھا مکھ بھوائیا۔ آتم سیجا میں ویکھاں اوہ پلنگ، جس اُپر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اٹھ پھر وچے مردنگ، چھٹی راگ نین شرمائیا۔ تُوں میرا گا چھند، میں تیری کراں وڈیائیا۔ میں تیرا نور چند، دو جہان ہووے رُشنائیا۔ تیرا کدے نہ تھے سنگ، میری کدے نہ ہووے جدائیا۔ بھگت بھگوان اک دو جے تُوں دوویں رہے منگ، بن بھگتاں بھگوان، بھگوان بن بھگت دوویں کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، سنت سہیلے ویکھے آن، انتاں وچوں کنت ہو کے ملے چائیں چائیا۔

☆ پہلی بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی جیٹھووال ☆

آد پُرکھ اکال سمرتھے، نرگن زرویر نراکار خوشی منائیا۔ سچکھنڈ دوارا سچ سنگھاسن بہہ بہہ پھے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ اکم اتھاہ کھیل کرے اکتھے، کتنی کتھ نہ سکے رائیا۔ گہر گمبھیر گنوتا پرہ ٹھا کر ہسے، بے پرواہ پڑدا آپ اٹھائیا۔ سچ سنیہڑا اکئی دھار وسے، جُگ چوکرئی سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ پریم پیار نال کہے اٹھ شبدی گوہند بچے، پریم نال لے انگرائیا۔ نیتر لوچن نین ویکھ اپنی اکھے، آخر اکھڑ رہیا سمجھائیا۔ لیکھا لیکھ دھر کے بھیکھ جو پنج تت کایا ہتھے، ہست کپٹ دے درڑائیا۔ جُگ چوکرئی جس دا چلدا رہیا رتھے، نت نوت بنے رتھوہایا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ گر اوتار پیر پیغمبران جس مارگ دسے، رہبر ہو کے راہ جنائیا۔ جس مان رکھایا پنج تتے، ترے گن مایا پنج تت جوڑ جڑایا تت اٹھ، نو در لیکھا دسویں چیتا چیتن رہیا کرائیا۔ واک بھوکھت سندیسے دھر دے پتے، پت پریشور کھوج

کھوجائیا۔ رسنا جہوا بئی دند جو پچن بولے سچے، سچ سچ نال ملائیا۔ کلجگ جیو کایا ماٹی بھانڈے ویکھ کچے، تتو تت کھوج کھوجائیا۔
 ست پریتی کون رتے، رنگ رتڑا رہے منائیا۔ چرن دوارا کون ڈھٹھے، دھوڑی خاک رمائیا۔ سچ ونجارے رہے بنے ڈھر دے ہٹے، وست
 امولک جھولی پائیا۔ چار جگ دے پچھلے جو بن اکھراں لکھ کے دتے پٹے، کاغذ شاہی قلم نہ کھٹے چلائیا۔ نت نوت جس نے پائے رتے، دین
 مذہب ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا جنائیا۔ شبدی ست سن ایک، ایکنکار جنائیا۔ پتا پُرکھ
 جو رکھی ٹیک، پت پرمیشور اک منائیا۔ جس دے حُکے اندر دھاریا بھیکھ، جگ جگ ویس وٹائیا۔ جس دا منیا روپ رنگ نہ کوئی
 ریکھ، جوتی جاتا سد اکھوائیا۔ مچھ داڑھی نہ کوئی کیس، سیس جگدیس نہ کھٹے منڈائیا۔ آد جگاد رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ وشن
 برہما شو در درویش کرن آدیس، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ لوکات جس کرپا کر دتے بھیج، بھجن بندگی نام درڑائیا۔ جس نرگن ہو کے
 مانی سیج، نار کنت آپ پرنائیا۔ سو گوبند اُس دی اٹھ کے ویکھ کھیل، خالق خلق رہیا کرائیا۔ جوتی جلوہ نوری تیج، ظہور دے
 بے پرواہیا۔ سچکھنڈ نواسی وساوے اک سمبل دیس، تیرا سمبل دیس اک سہائیا۔ جوتی نور جوت پرویش، شبدی تیری دھار بندھائیا۔
 ۳۸۰

۳۸۰

بال جوان الڑ وریس، واسطہ سب دے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنیہڑا اک سنائیا۔ اٹھ ست شب
 ڈلارے، ہر کرتا آپ اٹھائیا۔ جگ چوگری پتے وچ سنسارے، لوکات پھیرا پائیا۔ پیر پیغمبر بن ونجارے، گر اوتار ہٹ چلائیا۔ کاغذ قلم
 بن لکھارے، شبدا شاہی دتی وڈیائیا۔ پنج تت بھر بھنڈارے، ترے گن لیکھا دتا درڑائیا۔ اچی کوک کوک سرب پکارے، بن رسنا جہوا
 ڈھولا گائیا۔ بے انت بے انت کہہ کے اتم ہارے، انت سکے نہ کھٹے جھڈائیا۔ بن سنگر دے سارے کوارے، ساچا سگن نہ کھٹے منائیا۔ بن
 بالان چڑھیا نہ کوئی کھارے، سوہنا رنگ نہ کھٹے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان رہیا سمجھائیا۔ گوبند اٹھ کھول
 پردہ، پارہم رہیا جنائیا۔ جو آد جگاد گھارن گھڑدا، گھٹ بھانڈے رہیا سمائیا۔ جو نت نوت جنی جن بندا، مات پت پُرکھ اکھوائیا۔ جو
 لکھ چوراسی تانا تندا، انڈج جیرج اُتہج سیتج سوہا پائیا۔ جو شبدا گمی ڈھولا تیرا ناؤں دھردا، پرا پسنتی مدھم بیکھری پھول پھلائیا۔
 جو شاستر سمتر وید پُران صفتی کھیل کردا، اکھراں نال کرے وڈیائیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ ہر گھٹ اندر وڑدا، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ آتم سیجا

سچ سہنجی چرن گول دُھر دا دھردا، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ سنت سُہیلے گرو گُر چیلے گرمکھ سجن پھڑدا، بھکت بھگوان
 جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھيو ابيو کھلائیا۔ گوبند ويكھ اپنا ورقہ، ہر وارتا رہيا سمجھائیا۔ جس دے
 پچھ پاربرہم پت پرمیشور پرتا، بے پرواہ ويس وٹائیا۔ تیرا ويكھيا کوئی سوگ نہ ہرکھا، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ مان جانیا نہ کھئے کھنڈا کھڑگا،
 چلے تیر نہ کھئے وڈيائیا۔ سيس سُہايا جس نے تیرے کلغا، کلغی توڑا ونڈ وندائیا۔ تُوں سچا ست دُلارا اکو اوہدے ورگا، ونگی لوکيات
 وکھائیا۔ دوجا کوئی نہ ثانی بندا، آسانی سب تُوں حیرانی رہی وکھائیا۔ بنا پُرکھ اکال گوبند پُت کھئے نہ جندا، گجری خالی سیو کھائیا۔ ایسے
 کرکے تیری پُکار سُندا، گُر اوتار پیر پیغمبر اپنے چرناں ہیٹھ دبائیا۔ کوئی نہ لیکھے جانے پرہہ دے سگن دا، کہہ سکے نہ رائیا۔ ایہہ لیکھا
 اکلا پچھلا نہیں ہُن دا، ہوئی ہوئی پڑدا رہيا چُکائیا۔ ایہہ کھیل اگمی منتر پُہن دا، فُرنے بند کرائیا۔ تیرا پریم کسے تول کدے نہ ٹلدا، ترازو
 بیٹھے مکھ بھوائیا۔ تُوں پچھ اکے کُل دا، جس کُل دا مالک بے پرواہیا۔ اوہ پُت کدے نہ بھلدا، جس دی ائبھل بنت بنائیا۔ دو جہان کدے
 نہ رُلدا، رالیا تن گلے لگائیا۔ ويكھ تیرا غنچہ پُھل کيہڑی پُھلواڑی وچوں پُھلدا، لیکھا ہووے دُون سوائیا۔ ہُن ویلا میں ويکھاں چھتر تیرے
 سيس جھلدا، جھلس دیواں سرب لوکائیا۔ میرا سُر پیر جودھا کس ویلے اُٹھدا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ پاربرہم واسطے ایہہ کھیل نگا جہا پُہن
 دا، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جس دا پینڈا مُکایا کدے نہ مُکدا، کوئن کوٹ بیٹھے پاندھی راہیا۔ ہُن ویلا نہیں چار ورنان دی پُھٹ دا،
 پنچم میلا سبج سُبھائیا۔ لیکھا چُکے ٹھگ چور یار لُٹ دا، کوڑی کریا پرے ہٹائیا۔ ناتا جُڑے بیو پُت دا، وچولا رہن کھئے نہ پائیا۔ شاستر
 سمتر وید پُران تیرے میرے ہُندياں پھرے لُکدا، نیترا اکھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ تیرا پریم جام اگمی گھٹ دا، بوند سوانتی جھرنا اک وکھائیا۔ اُٹھ
 حصّے لے لے اپنی اگمی ککھ دا، بھاگان بھری دھیان لگائیا۔ بن تیرے میرا بھار کوئی نہ چُکدا، سيس آگے نہ کھئے ٹُکائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سدا وڈيائیا۔ اُٹھ لاڈلے میرے لال، ہر لالن رہيا جنائیا۔ میں ويکھاں تیری دھرمسال، سچ دوارا خوشی
 منائیا۔ جنتھے نہ کوئی شاہ نہ کنگال، ذات پات نہ کھئے وڈيائیا۔ نہ کوئی ونج نہ ونجارا دسے دلال، سوڈا جگت ہٹ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کھئے شستر
 نہ چلے تیر کمان ڈھال، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے اُٹھائیا۔ نہ کوئی بھجے چارے کُنٹ کال، دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دُھر سندیشہ اک سُنائیا۔ اُٹھ لاڈلے ویکھ جگ، پیس اکیسا دئے جنائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کگ، کاگ وانگ کُرائیا۔ نو نو
 چار لگی آگ، دہ دشا نہ کھئے بُجھائیا۔ من مت رہے بھج کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ کوڑی کرپا گھر گھر سدا رہے سد، جوٹھ
 جھوٹھ وچّی ودھائیا۔ پت پریشور نالوں ہو کے اڈ، سرشٹ سبائی ونڈاں رہے پائیا۔ پن ہر نامے خالی دسن ہڈ، ہستی ہر نہ کھئے ملائیا۔
 انتر کھلی نہ کیسے اکھ، آخر مذہب نہ کھئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا لیکھے لائیا۔ اُٹھ ویکھ ویکھ آخیر،
 آخر ہر درڑائیندا۔ تیرے وچوں میری نظر آوے تصویر، تصوّر ہور نہ کھئے کرائیندا۔ تیرے پچھ ہو فقیر، فقرہ حق اک سُنائیندا۔ تیرا لیکھا
 دیوے گئی گہیر، گہر گور جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ اُٹھ ویکھ ویکھ جگت، جگ
 چوکڑی بھجے واہو داہیا۔ لگی آگ بوند رکت، گہر گہر رہی جلائی۔ نظر نہ آوے کوئی شکت، شخصیت مکھ بھوائیا۔ مات پت پت پیا
 فرق، بہین بھائی نہ کھئے سنگ نبھائیا۔ جیہڑی تیرے نال لکھی شرط، سو ویلا رہیا سمجھائیا۔ پرتیندھ ہو کے آیا پرت، پت پریشور پھیرا
 پائیا۔ تیرا لیکھا چُکاوے ندھڑک، خوشی غمی اکو گھر وکھائیا۔ آگے رہے نہ کوئی اٹک، اڑچن ساری دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دئے سمجھائیا۔ اُٹھ گوبند مار دھیان، دھرنی رہی کُرائیا۔ ست دھرم نہ کھئے نشان، دھیرج جت نہ کھئے وڈیائیا۔
 سخی ملے نہ دُھر دا کاہن، گوپی انگ نہ کھئے وکھائیا۔ سُرتی ملے نہ سیتا رام، ساچا جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ شبدي سُنے نہ کھئے کلام، کلمہ حق نہ
 کھئے درڑائیا۔ منزل ملے نہ کوئی امام، محبوب گود نہ کھئے اُٹھائیا۔ سجدہ کرے نہ کھئے سلام، سیس سکے نہ کھئے جھکائیا۔ پیغمبر دیوے نہ کھئے
 پیغام، مقامے حق نہ کھئے وڈیائیا۔ چاروں گنٹ دسے حرام، بے نظام ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا لیکھے
 رہیا پائیا۔ اُٹھ ویکھ جگت ریت، ریتوان درڑائیندا۔ جھگڑا دسے مندر مسیت، شو دوالا مٹھ سوہیا کھئے نہ پائیندا۔ ناری گائے نہ سچا کوئی
 گیت، رسنا جہوا نہ کھئے سُنائیندا۔ مِتران ملے نہ کوئی میت، دروہی گہر گہر سوہیا پائیندا۔ لیکھا چُکیا نہ ہست کپٹ، اوچ نیچ ایک رنگ نہ
 کھئے سمائیندا۔ من واسنا سارے ہونے پلِیت، وصل حق نہ کھئے کرائیندا۔ ستگرُو دوارا لنگھے نہ کھئے دہلیز، جیو جنت چاروں گنٹ ہلکائیندا۔
 کیوں نیتر رہیا میٹ، تیری دُھر دی اکھ کھلائییندا۔ جس دی جوگ جگت کرے اڈیک، بھوگ بھگت آپ سمجھائیندا۔ جس دا مارگ

سدا باریک، چلدیاں نظر کسے نہ آئیندا۔ پچھلی بدل دیوے سرب تاریخ، طریقہ آگلا اک جنائیندا۔ برہوں وچ نہ مارے چیک، وچھوڑے وچ نہ کدے گھبرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان دیا کمائیندا۔ گوہند ویکھ اوہ کھڑگ کھنڈا کٹار، چلہ تیر کمان نظری آئیا۔ چاروں کُنٹ امبر انبار لگے بے شمار، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ جس ویلے کیرپا آپ کرے کرتار، کرتا پُرکھ ہوئے سہائیا۔ اوس ویلے تیرا شبدا، تیرا سُخن، تیرا پچن مارے مار، کھنڈا کھڑگ تلوار تیر کمان کم کسے نہ آئیا۔ اوہ ویکھ ستھر لٹھا یار، سیج تیری اک سہائیا۔ تُوں میرا میں تیری سُناں پُکار، دوہاں مل کے خوشی منائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کوئن کوٹ کر دے گئے پُکار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ آد جُگاد نت نوٹ میں سب دے نال کیتا ادھار، اشاریاں نال آگے آگے جنائیا۔ اکھراں نال کر کے پرچار، پرچا سب دا جگت دتا جنائیا۔ آپ سب توں ہو کے باہر، بیٹھا مکھ چھپائیا۔ جے کسے دسیا زرگن زرنکار، ساکھیات نہ کھئے وکھائیا۔ جے کوئی اٹھیا دوئے جوڑ کر نمسکار، تُوںہی تُوںہی گیا جنائیا۔ چرن دھوڑی منگ پروردگار، خاکی خاک وچ سہائیا۔ میرے چرن گول مار دھیان، کوئن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھ آسن لائیا۔ جنہاں دا انت نہ کوئی شمار، شمع دیوے نکے نکے بیٹھا بال، اُتے اپنی کرے رُسنائیا۔ سب دی ربیا سرت سنہال، نہ کوئی چیتن نہ کوئی چتر، شگھڑ سیانا نظر کھئے نہ آئیا۔ جد تک تے نکے نکے بال، ننھے ننھے اپنیاں اُنگلیاں نال پھرائیا۔ جے ویکھے اوہ منگدے دسن دان، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ جے کیرپا کراں ہوواں مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ چرن پریتی بخش مہان، ساچی ریتی دیاں سمجھائیا۔ ناتا جوڑ جگت جہان، جیو آتم برہم پاربرہم نال ملائیا۔ ایہو جیہا جُگ چوکرئی رچیا گھمسان، جسدی آر پار سمجھ کسے نہ پائیا۔ جس نوں پنج تت گرو منن نشان، تِس نوں اتم شمشان بھومی دتا سہائیا۔ لوکات میٹ نشان، اُس دا نشانہ اکھراں نال کاگتاں اُتے جنائیا۔ کاگت کہن نہیں اوہ مالک سری بھگوان، جس سب دی بنت بنائیا۔ اسیں گاون والے شیطان، شرع وچ لڑائیا۔ ساڈا ستگر اک ایمان، گوہند وصل کرے کرمائیا۔ جتھے الفیے لیاوے نہ کھئے طوفان، حق حقیقت وچ نہ کھئے صلاحیا۔ رسنا دیوے نہ کوئی پیغام، بتی دند نہ کھئے پڑھائیا۔ دروہی اوتھ دیوے نہ کھئے الزام، اُفت کر نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پڑدا اوہلا ربیا اٹھائیا۔ گوہند ویکھ جوڑا گھوڑا، ہر کرتا آپ جنائیا۔ آگلا پچھلا لیکھا تھوڑا، بہتا ہور ودھائیا۔ لہنا دینا نیڑ دُورا، دُئی سار کسے نہ آئیا۔ سسے اُپر لگا ہوڑا،

ہوکا دئے سُنائیآ۔ پت پرمیشور آگے چلے نہ کوئی جورا، جورو زور سارے پرے ہٹائیآ۔ کِریا کر کے سُت ڈلارا شبدی پرگٹایا بانکا چھوہرا،
 جس نوں چھوہری سکے نہ کھئے پرنائیآ۔ جس دا کیسے نہ گایا دوہرا، سو دوہری دھار چلائیآ۔ جے پچھت کر کے پیا وچھوڑا، شبدی
 ہووے نہ کدے جُدائیآ۔ تیرا کیسے کولوں چُکیا جائے نہ مہرا، راجا وزیر سارے بیٹھے ڈیرہ ڈھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 تیرا لیکھا لیکھے لائیآ۔ گوبند ویکھ اٹھ اپنا چولا، زری پتا نال نظری آئیآ۔ جس دے اندر میرا اوہلا، نیتر نین اکھ نہ کھئے ملائیآ۔ جس دے
 پرے دُھر دا ڈھولا، سچا راگ سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان رہیا سمجھائیآ۔ گوبند لے اپنا منکا، منکا تیرے
 ہتھ پھڑائیآ۔ ایہ سنگار اوس تن دا، جس دا تن پنج تن نہ کھئے سمجھائیآ۔ پُرکھ اکال جس دا پتا بن دا، اوسے دی جھولی پائیآ۔ جس نوں
 جُگ چوکڑی کوئی نہ بھندا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ جگت جہان کھیل نابینا انھ دا، بلائند روپ نظری آئیآ۔ ایہ نور میرے چن دا، بن
 چنوں کرے رُشنائیآ۔ جو میرا پریم پیار بیڑا بھندا، سوہنی سیو کمائیآ۔ اوبدے کول ڈھولا صبر سنتوکھ دھن دھن دھن دا، چنتا غمی نہ کھئے
 رکھائیآ۔ میں ایسے کارن اوس دی مندا، بن منتاں ہوواں سہائیآ۔ ایہ لیکھا نہیں رات دن دا، جُگان جُگان دی ہوئی گُرمائیآ۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیری ریکھا رہیا بدلائیآ۔ گوبند لے اپنی دستار، تیرے ول دھیان لگائیآ۔ ایہ سُنیہڑا دیوے اگمی یار، یارڑے
 رہی سمجھائیآ۔ تیرا نِت نوت اگمڑا وبار، بوہاری سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ تیرا اوس نال پیار، جس دا پیار نظراں وچ نہ کھئے رکھائیآ۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہوئے سہائیآ۔ گوبند ویکھ اٹھ اپنا پاجامہ، جو پنجیاں اتوں دتا چڑھائیآ۔ اوہ ہویا چتر سگھڑ سُبجانا،
 سوہنا حال سمجھائیآ۔ تُوں بدل کے آیا بانا، بان نرالا تیر ہتھ اٹھائیآ۔ تیرے چرن چھوہ کے مینوں لبھیا سچ ٹکانا، جتھے کوئی ٹک سکے نہ
 رائیآ۔ میں سُن کے سچا گانا، اپنی خوشی منائیآ۔ کِریا کرے سری بھگوانا، بھاگ میرا میری جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ویکھے کھیل سہج سگھدائیآ۔ گوبند ویکھ اپنی درشٹی، دہ دشا ہر جنائیندا۔ جگت گُراوی ہوئی سرشٹی، سریشٹ روپ نہ کھئے
 جنائیندا۔ پھری دروہی دوزخ بہشتی، نرک سورگ سرب گُرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نیتر لوچن سرب
 وکھائیندا۔ گوبند ویکھ چار ورن، وارتا رہے جنائیآ۔ ست ملے نہ کیسے سرن، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیآ۔ ڈونگھی بھوری سارے پھرن، بھجن

واہو داہیا۔ جگت ساگر کوئی نہ ترن، نئی نام نہ کھئے چڑھائیا۔ اندھ اندھیرے انتر ڈرن، بھے بھو نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھا ربیا وکھائیا۔ گوبند ویکھ جیو جہان، جگت دھیان لگائیا۔ سارے ہوئے بے پچھان، ستگر درس کھئے نہ پائیا۔ لہدے پھرن بیابان، بن کھوجن تھائیں تھائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہوئے حیران، گردوار نشان نہ کھئے سمجھائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کرپا کیتے بے ایمان، لوہہ موہ کرے لڑائیا۔ کایا تت اُچیا شیطان، شرع سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ ثابت ربیا نہ کوئی ایمان، دھرمی دھرم نہ کھئے کھائیا۔ ویکھ نیترونندے شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن دئے ڈبائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گون ہویا پروان، پروانہ اپنا دئے وکھائیا۔ اتم لیکھا چکنا زمیں اسمان، ضامن ہو نہ کھئے چھڈائیا۔ پُرکھ اکال کہے آہ ویکھ اپنا بیان، جو ماچھیواڑے دتا لکھائیا۔ میں اوہو اکو امام، جس دا عمل کرے لوکائیا۔ جس دے پچھے ہوئیوں قربان، بھیٹا پوت چڑھائیا۔ جس دا ویکھدا رہوں نشان، دو جہانان نظری آئیا۔ جس دا رکھدا رہوں مان، ابھان دتا مٹائیا۔ اوہ تیری کر پچھان، لکھ چوراسی وچوں اپنے نال رلائییا۔ تُوں اُس دا بچہ سوہنا اک نادان، نوجوان سوہنا پائیا۔ جس دا مندر سچ مکان، محبوب ربیا سہائیا۔ تُوں ہونا نہ انت حیران، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ربیا سمجھائیا۔ گوبند ویکھ کھلی کھڑکی، دو جہانان ربیا جنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کس دی برتی، پت پریشور نال لگائیا۔ میں کسے ہتھ نہ آواں سرتی برتی، بن ستگر میل نہ کھئے ملائییا۔ بچیا تینوں دسی اپنی پھرتی، باقی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تیرے نال میری سانجھی بُرکی، ایہو حصہ دتا ونڈائیا۔ میری گر اتار پیر پیغمبر جھلی کسے نہ گھڑکی، ویکھ چرناں ہیٹھاں بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ تیری دھار شبد دو جہان پھردی تُردی، بھجے واہو داہیا۔ اوہ جینودیاں وچ کدے نہ ہوئی مُردی، مُردیاں وچوں زندے رہی بنائییا۔ اوہ اپنے کھیل کرنوں کدے نہ مُردی، ادھوچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ ربیا سمجھائیا۔ گوبند ویکھ کھلی تاکی، طاقتور آپ کھلائییندا۔ گر اتار پیر پیغمبر رہی نہ کوئی باقی، باقی نوپس آپ حساب وکھائییندا۔ تیری لا کے اپنے نال چھاتی، شاستر سمرت وید پُران تیرے چرناں ہیٹھ دبائییندا۔ مینوں اچے اوہ یاد پاتی، جو سؤلاں ستھر سچ سُنائییندا۔ بے شک اودوں تُوں پنج تت خاکی، ہُن شبدی رُپ میرا بچہ نظری آئییندا۔ اگلی پچھلی مُک گئی واٹی، واتاورن سمجھ کسے نہ آئییندا۔ میں ونجارا تُوں میری ہاٹی، میرا سؤدا تیری دکان اندر سوہنا پائییندا۔

تُوں میرا دیکھ میں تیری باقی، تُوہ بن میری جوت جگت نہ کھئے جگائیندا۔ میں تیرا پر م پُرکھ پرہہ کلا پاتی، تُوں دُہر دا ساتھی، اپنی اُنکلی نال پھرائیندا۔ تیرے آگے رہے نہ کھئے عاقی، تیری پچھلی ساکھی ساکھیات سرب درڑائیندا۔ تیرے پچھے چڑھ کے منزل گھاٹی، تیرے اندر ڈیرہ لائیندا۔ مینوں کئی پئے نہ واٹی، دُور دُراڈا اپنی منزل پندھ مَکائیندا۔ تُوں منی میری اکھی، آخر تیرا رنگ رنگائیندا۔ کراں کھیل بوہ بدھ بہانتی، بھیو ابھیدا تیرے وچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ گوبند ویکھ عجب نظارہ، بے نظیر رہیا وکھائیا۔ جگت جہان دا انت کنارہ، نو تُو آپ سمجھائیا۔ کیسے نہ دے کوئی سہارا، لکھ چوراسی دئے دُبائیا۔ ملے نہ مِتر میت مُرار، گودی گود نہ کھئے بٹھائیا۔ ساچی منزل کوئی نہ چاڑھا، پچھلا پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ حق لائے نہ کوئی نعرہ، حقوق جھولی کوئی نہ پائیا۔ ساچا بنے نہ کوئی برخوردار، برخلاف ہوئی لوکائیا۔ سچ ند سُنے نہ کوئی نگارا، نوبت کرے نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا اتم رہیا جنائیا۔ گوبند ویکھ اوہ کتاب، جیہڑی بن اکھراں پرہیو بنائیا۔ جس دے وچ آد جگادی حساب، مدھ بیٹھا بند کرائیا۔ اُس دے پچھے سارے لاجواب سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ پیر پیغمبرو تہاڈی کوئی نہ سُنے آواز، لوکات جیو جنت ہویا ہلکائیا۔ تھوڑے تھوڑے سمیں واسطے دے کے خطاب، نکے نکے خط خطوٹ تہاتھوں دتے لکھائیا۔ کوئی رکھ کے آیا وچ محراب، کوئی پیہڑیاں اُتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوہلا رہیا چُکائیا۔ گوبند ویکھ جگت تصویر، پروردگار آپ درسائیا۔ ساچا دے نہ کوئی مشیر، ساچی مشق نہ کھئے کھائیا۔ دست پھڑے نہ کوئی دستگیر، دستیاب نظر کھئے نہ آئیا۔ جو لیکھا لیکھا شاہی نال مار لکیر، پیر فقیر اوہے دا جس گائیا۔ سمجھے کھیل نہ کھئے بے نظیر، تقدیر تدبیر نہ کھئے درڑائیا۔ مسجداں وُضوآن نمازاں پڑھدیاں لگی بھیڑ، بھیڑا راہ نہ کوئی پار لنگھائیا۔ جنہاں سر تے چُکی بیڑ، بیڑا اپنا رہے دُبائیا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ ونڈے پیڑ، دردی نظر کھئے نہ آئیا۔ گوبند کہے پرہیو آ پھڑ اپنے بستر چیر، جوڑا گھوڑا تیری بھیٹ چڑھائیا۔ چلہ کمان ترکش تَرنگ نہ کھئے تیر، کھڑگ کھنڈا نہ کھئے وڈیائیا۔ پرہاں سٹی جگت شمشیر، لہار ترکھان لوڑ رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہو سہائیا۔ سری بھگوان کہے گوبند اوہ ویکھ اپنے سکھ، جنہاں سیکھیا آپ سمجھائیا۔ اوہ بنا تیرے ہور کیسے نہ پئے دس، جگت جہان سمجھ کھئے نہ پائیا۔ گوبند اوہے ویلے کڈھ کے وکھائے اپنی چٹ، جو

چٹھی پر بھو دتی لکھائیا۔ ایہ میرے گرمکھ اوہ انڈٹھ، جنہاں جگت نال نہ نظر ملائیا۔ جنہاں نوں مردیاں ماواں نہ لین پٹ، بھیناں نہ دین دُہائیا۔ جنہاں دی دسم دوارے نہ لگے پٹھ، سچکھنڈ جاون چائیں چائیا۔ اہناں دے منزل مندر دوارے آپ لگائی اٹ، اٹ سب دی دتی اُکھڑائیا۔ گوہند تیرا سیر کدے نہ جاوے پھٹ، نیر امرت روپ وٹائیا۔ میں ہو کے ابناشی اچت، چیتن سب نوں دتا کرائیا۔ سدھا آ کے ویکھ اپنی رت، پُہل پُہلواری آپ مہکائیا۔ تینوں بنا کے اپنا پُت، اپنے پوترے تیری گود دتے بٹھائیا۔ ویکھیں آگے ایہناں نال ربیں نہ چُپ، راتیں سٹیاں گھر گھر درس دکھائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیرا گھپ، تھوڑے وچوں لے اٹھائیا۔ پھڑ باہوں گودی لینا چُک، چھاتی سینے نال چُھائیا۔ ایہناں دا مات لوک دا پینڈا جائے مُک، جنم جگت رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا سوہنا سنگ نبھائیا۔ گوہند کہے میرے بھگوت، واہ واہ تیری وڈیائیا۔ ایہہ گرسکھ گرمکھ دُھر دے سنت، جنہاں ستیا تیرے نال ملائیا۔ تُوں ابناشی کرتا بنیا کنت، کنتوہل سچا شہنشاہیا۔ میں در درویش بن کے منگت، انہاں جھولی دیاں بھرائیا۔ بھر کے جھولی کہا ایہہ تیری سنگت، ہر جو آپ بنائیا۔ نانا توڑ کے جیرج اندج، اُتہج سیتج ڈیرہ ڈھاپیا۔ روپ بنا کے اک اکھنڈت، اکھنڈ تیرے وچ سہائیا۔ تیرا بودھ آگادھا نام جناواں بن کے پنڈت، براہمن کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ چرناں ہیٹھ دبا کے بہشت جنت، سورگ ٹھہڈیاں نال پرے ہٹائیا۔ سیوا کر کے تیرے نال ملاواں انت، جُگا جُگنت نہ ہوئے جدائیا۔ ایہو شبد اوہ دُھر دا منتر منت، جو انتر آپ دتا اُچجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، سچ تیری شرنائیا۔ گوہند ویکھ اپنے دُلا رے، دُلھے دُھر دے نظری آئیا۔ جنہاں گرہ وجدے پریم نگارے، تریا مکھ شرمائیا۔ راتیں سٹیاں تگن نظارے، دے جاگدیاں خوشی وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا لاؤن جیکارے، سوہنگ ڈھولا رہے سُنائیا۔ مانس جنم جت انت نہ ہارے، ہر کی پوڑی چڑھن چائیں چائیا۔ منزل ویکھن سچ منارے، پروردگارے درشن پائیا۔ نرمل جوت جوت چمتکارے، دیا باقی نہ کھئے رُسنائیا۔ پنج تت نہ کھئے وہارے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گوہند کہے واہ بھگوان، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں سیکھاں دا بخش کے میتوں دان، وڈا داتا دتا بنائیا۔ ایہہ میرا جگت نشان، نشانہ تیرا رہے جھلائییا۔ انہاں اندر میرا ایمان، جو صدق رہیا نبھائیا۔ ایہہ چھڈ کے نانا جگت جہان، بیٹھے تیری اوٹ تکائیا۔ اتم آگئے وچ میدان، لوک

لاج پرے ہٹائیا۔ شرع مذہب نیڑ نہ آئے شیطان، شریعت کرے نہ کھئے لڑائیا۔ اکو منن سری بھگوان، سو گوبند میلا سرہج سُبھائیا۔ سو سچے
 در ہوئے پروان، جنہاں پروانہ دتا پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشى سچ سرنائیا۔ گوبند کہے میں ویکھے بالے، گرمکھ
 رُوپ وٹائیا۔ جنہاں دی کرے آپ پرتپالے، پرتپالک ہو کے سیو کمائیا۔ میں وساواں اُس سچّی دھرمسالے، جس دا دروازہ بنا میرے نہ کھئے
 کھلائیا۔ اوتھے دیپک جگے بے مسالے، اٹھے پھر ہووے رُشنائیا۔ خوشیاں مانن شاہ کنگالے، اُوچ نیچ وچے ودھائیا۔ جدھر ویکھن چلاں
 نالے، وچھوڑا کھئے ربن نہ پائیا۔ گرسکھ مینوں باہر کوئی نہ بہالے، میں گھر سُنّیاں لوان اُٹھائیا۔ میری تہاڈے اندر پریم دی بن گئی مالے،
 من کا منکا دیاں بھوئیا۔ جیہڑے ڈھولک چھینیاں نال نہیں وجنے تالے، اوہ تال دیاں سُنّائیا۔ تہاڈے پچھے کھال اپنی کھالے، تہاڈی پچھلی کیتی
 کھال لیکھے لائیا۔ دوس رین اٹھے پھر شبد سرُوپ ہوئے رہاں آلے دالے، چاروں کُنٹ بھجّان واہو داہیا۔ اوہ ترے وستو تہاڈے رکھیاں اندر
 تھالے، جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر گئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے نال بنائیا۔ گوبند کہے میرے اوہ پتر،
 جو پتا پُرکھ اکال بنائیا۔ جو نرگن دھاروں آئے اتر، اُتر پورب پچھم دکھن سوہبا پائیا۔ میں اوہناں تون کس بدھ جاواں مکر، جو پچھے اپنا
 آپ بھیٹ کرائیا۔ اوہ مینوں ویکھ کے کرن شکر، میں شکرانہ کہہ کے خوشی منائیا۔ پری اندر چھڈیا جے بھکھے رہ کے پچھے ٹکڑ، ٹکڑے آگے
 نہ کھئے منگائیا۔ ویکھو وشن برہما شو سارے تہانوں جھکن، گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ خوشی خوشی رہے جس گائیا۔ پریم پُرکھ پرما تم ویلے
 نال تہانوں آیا چکن، سوہنا ویس وٹائیا۔ گرمکھ کھول کے اپنی ویکھو بکل، اندر بیٹھا بے پرواہیا۔ گودی چڑھ کے پھیر نہ جائیو اتر، جو
 ہیٹھلے اُتے رہیا چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت بنائیا۔ گوبند کہے میں ویکھاں لال، جنہاں لالسا میری
 ودھائیا۔ جنہاں دے پچھے نہاں ہیٹھ دبا کے بال، بالے اپنے پھیر پرگٹائیا۔ جنہاں پچھے ہو کے کنگال، اُچ دا پیر رُوپ وٹائیا۔ جنہاں
 پچھے چُک کمان، چلہ دتا چڑھائیا۔ جنہاں پچھے کر کے قوّل ساچی امان، پروردگار سوگند رکھائیا۔ اہناں ویکھاں پھیر آن، لوکات سوہبا پائیا۔
 سُر پیر نوجوان، گرمکھ سوہنے سنگ رکھائیا۔ وچ وچولا سری بھگوان، دُھر دا گولا لیا بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ میلا رہیا ملائییا۔ گوبند کہے میں ویکھیا ہندا ملاپ، ملنی جگدیش کرائیا۔ پہلوں بن کے میرا باپ، پھیر مینوں گرسکھ دا باپو دتا بنائیا۔

تُوں میرا مِیں تیرا دس کے جاپ، سوہنگ ڈھولا دتا سُنائیا۔ دو جہان رہے کانپ، تہرتہراہٹ سرب لوکائیا۔ رسؤل دسے نہ کھئے پاک، پتت
 پُنیت دوویں دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا لیکھا رہیا جنائیا۔ گوبند کہے گرمکھ سوہنے، سوہنی بنت
 بنائیا۔ پریم پریتی اندر موہنے، چم درشٹی کم کیسے نہ آئیا۔ جو آتم سیجا سوئے، جگت کھاٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ جنہاں دُھر دے ڈھولے گاؤنے،
 پرم پُرکھ اک منائیا۔ اوہناں دے کھیل سدا انہونے، انہنڈری کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پرہ دیوے مان
 وڈیائیا۔ گرسکھ کہے مِیں ویکھیا گرسکھ چنگا، چنگیاں وچوں نظری آئیا۔ جنہاں دے چرن دھوون آئے گنگا، جمن سُرستی گوداوری بھجے
 واہو داہیا۔ پیر پیغمبر در تے آئے ننگا، در درویش رُپ وٹائیا۔ وشن برہما شو منگدے منگا، آگے اپنی جھولی وکھائیا۔ رَو سس سیس
 نواؤندے سؤرج چندا، منڈل منڈپ دھیان لگائیا۔ سار کی جانے خاکی بندہ، بندگی بھل کے بھلیا جگت راہیا۔ جنہاں ملیا صاحب بخشندا،
 بخشش اپنی دتی کرائیا۔ سو مۇرکھ مۇڑھا چتر سگھڑ بنایا گندہ، دُرمت میل دھوائیا۔ پھڑ کے باہوں کہہ اٹھ گرمکھ میرے چندا، تیری
 چاندنی سوہنی کرے رُسنائیا۔ گوبند تیرے بنا رندا، ساچی سیج بہہ کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ مِیں ویکھیا پھر کے وچ برہمنڈ کھنڈاں، نو نو
 چار دھیان لگائیا۔ لکھ چوراسی جیو جگت جہان اندھا، نابینا ہو کے اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ دھن وڈیائی گرسکھ تیری تُوں میرا دتا سنگا، نال
 سگلا سین ترائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگت وچھوڑا رہیا کٹائیا۔ اوہ گوبند کہے میرا سکھ آیا، سوہنی وچی
 ودھائیا۔ جس سوہنگ ڈھولا گایا، ڈھولک چھینے پرے ہٹائیا۔ جس نام انمولا پایا، مالک بنیا بے پرواہیا۔ کوڑا روؤلا نہ کھئے وکھایا، رُلدیاں
 لیا ترائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلا لیا ملائیا۔ گوبند کہے ویکھو گرمکھ ملدا، سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ایہہ حال دلبر
 دلدار دل دا، دلیل وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جس ویلے پریم پیار دا غنچہ کھلدا، پنکھڑیاں مہک وچوں مہکائیا۔ اوہ رُپ بنے سوہنا پھل دا،
 گلشن دیوے آپ وڈیائیا۔ جس ویلے سوہنے بوٹے دے سر تے جھلدا، چاروں کُنٹ لئے انگڑائیا۔ اوس تُوں مالک مالی کدے نہ بھلدا، جس
 اُپروں ہیٹھاں نگاہ تکائیا۔ اوہ ایہہ نشانہ میری کُل دا، جس تُوں کُل مالک دتی وڈیائیا۔ گوبند چچیاں اپنیاں کویں بھلدا، جو بھلیاں رہیا
 سمجھائیا۔ اوہ خوشی وچ لیکھا چکاوے پچھلے مُل دا، قیمت آپے پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا لیکھا جن بھگتاں

دئے جنائیا۔ گوہند کہے ویکھ پرہہ، گرمکھ تیری شرنائیا۔ پرہہو کہے گوہند تیں ایہہ مینوں دتے لہہ، تیری وست تیرے ہتھ پھڑائیا۔ گرمکھ کہن اسیں جگت دوارا چھڈ کے ہٹ، حضرت ویکھنا چائیں چائیا۔ گوہند کولوں پینی اکو مد، جس دا نشہ اتر کدے نہ جائیا۔ پُرکھ اکال گھر اپنے لینا سد، سدا دے کے رہے جنائیا۔ جے پُری اند ونگ جانا چھڈ، سانوں پہلوں دئے جدائیا۔ جھٹ پُرکھ اکال آگون بولیا گج، دُھر فرمان سُنائیا۔ پچھو تہانوں دساں سچ، سچ نام کری کُرمائیا۔ گوہند تہاڈے لُوں لُوں اندر گیا رچ، اگلی رچنا جس نے اپنے ہتھ رکھائیا۔ میں بن وچولا تہاڈا ایہدے نال کراواں پک، پکی گندھ اپنی لینی بنھائیا۔ پچھہرہ گیا جیہڑا شک، ویہہ سو اگی بکرمی وچ دیاں کڈھائیا۔ جے تہاڈی قیمت کیسے نہیں پائی ککھ، ککھان وچوں لکھ، لکھان وچوں الکھ سمجھائیا۔ سچ پچھو بنا تہاڈے درس دتا نہیں کیسے پرتکھ، سارے رو رو رہے کُرائیا۔ تسیں تگو باہرلی اکھ، میں اندرلی اکھ نال اکھ ملائیا۔ تسیں چپ میں تہاڈا گواں جس، ایہو وڈی وڈیائیا۔ بہاویں گرنوں پار کرن لئی سر تے رکھیا ہتھ، پھڑ باہوں لوان لنگھائیا۔ دھرم راج تہاڈے چرنیں جائے ڈھٹھ، چترگپت دوئے جوڑ جوڑ لاگن پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تہانوں آگون ملن ہس، خوشیاں راگ سُنائیا۔ چلو اوتھ جا کے جاؤ وس، جتھہ وسیا شہنشاہیا۔ اوہ تہاڈی رکھیا رہیا رکھ، راکھی کرے تهاؤں تھائیا۔ ایہہ گوہند دا پہلا حق، اگلا حق ایدوں آگے دئے وڈیائیا۔ جو وڈا خزانہ اپنے اندر رکھیا گھت، ہولی ہولی کُنجی رہیا لگائیا۔ گرمکھو جنان چاہو پھیر اوناں لو چک، باہوں پھڑ پرے نہ کھئے ہٹائیا۔ نو سو چرانوے جگ چوکرئی پچھوں پُرکھ اکال نے گوہند دا کھولیا ہٹ، بن وچولا رہیا لٹائیا۔ تسیں لے کے جائیو آگے اڑ کے ڈٹ، پچھہ کھئے رہن نہ پائیا۔ مینوں یاد تہانوں لگے تلواراں دے پھٹ، ہن پٹی نام دی اُتے رہیا بدلائیا۔ ویکھیو بھل کے نہ جانیوں ایہہ جٹ، جگت مالک شہنشاہیا۔ بے شک ایہدے خالی ہتھ، دو جہان اپنا کھیل ورتائیا۔ تہاڈے اندر وڑ کے تہاڈا چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ اپنا حق کر کے رہن فک، مالک تہانوں دتا بنائیا۔ تسی میرے میں تہاڈا دوباں نے ملنا سدا انجھک، نیویں اکھ کرے نہ کوئی رائیا۔ میں راتیں ستیاں تہاڈی چھاتی اُتے چڑھاں جھٹ، دکھ درد گوائیا۔ تسیں میری اوہ رت، جس رت توں جھے نہ کوئی پتا مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی مسل رہیا بنائیا۔ گوہند کہے میں تگے گرمکھ، جو بیٹھے روپ وٹائیا۔ جنم کرم دا پورب لہنا لینا سکھ، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ سفلی

کراؤنی جنی ککھ، دینی مان وڈیائیا۔ ستگرُو دوارے بن کے سُت، ساچا ناتا اک رکھائیا۔ اُجل کرنے اوہناں مکھ، مکھیے دینا بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا سگلا سنگ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن گوبند میلے، واہ واہ وِجی ودھائیا۔ جُڑیا جوڑ سچے گھر چیلے، چیتن نظری آئیا۔ جو وسن دھام نُویلے، گرہ وکھرا ڈیرہ لائیا۔ اوہ جوہن متے البیلے، سوہنا رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مانس جنم لیکھے لائیا۔ گوبند کہے گرْمکھ نہیں منکھ، منکھتا وچوں دتی وڈیائیا۔ عرش فرش توں آپے چُک، پوری شرط دتی کرائیا۔ سینے نال شبد لایا گھٹ، وچوں کڈھی دئی کھٹ، اُجل مکھ دتا وکھائیا۔ جونی گرہ نہ اُلٹا رُکھ، دس دس ماس نہ کوئی دُکھ، آگنی تت نہ کھتے تپائیا۔ کلجگ میٹ اندھیرا گھپ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ نُوں کرے رُشنائیا۔ ساچا نُوں ویکھیا چند چانن، جگت ہوئی رُشنائیا۔ جس دا رنگ گرْمکھ مانن، اندر باہر وچے ودھائیا۔ آتم انتر گاون گانن، گاوت راگ الاہیا۔ ناتا تٹیا شتری براہمن، شوڈر ویش ہوئی جُدائیا۔ ساچا ملیا اک نشانن، دو جہاناں نظری آئیا۔ جس دا مالک آگنی رامن، رمییا سوہیا پائیا۔ جو سدا سدا سد بنے ضامن، ایتھے اوتھے لئے جُھڈائیا۔ جس نُوں پیغمبر کہندے امانن امام نُوں خُدائیا۔ جس دا کلمہ اک کلامن، کائنات کرے پڑھائیا۔ جس نُوں کوئی نہ سکے پہچانن، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھتے وکھائیا۔ سو کھیل کرے آن فانن، فیصلہ اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جس نے رام دھنُس پھڑایا بانن، گوبند چلیاں نال کرے لڑائیا۔ سو کھیل کرے بھگوانن، بھاوی سب دے اُتے وکھائیا۔ گرْمکھو تہاڈے سنمکھ ہو کے ساہمن، سماں سماں سمیں نال رنگائیا۔ دامنگیر ہو کے پکڑے دامن، دمدمے والا دے پیر آئیا۔ کاہناں والا بن کے کاہنن، گرْمکھ گوپی رہیا پرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوبند کہے میرا مکیا ڈھونکا، ڈھول مردنگ نگارے رہے جس گائیا۔ پچھلا کھیل پٹنا پوٹنا، پاٹل اپنی دھار چلائیا۔ ہُن کیسے ہتھ نہ آئے پوُنچا، جگت نین نہ کھتے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان اپنی دھار بندھائیا۔ گوبند کہے میں ویکھیا اندن، پُری اندن تچائیا۔ جس وچوں اُچے انوکھے چند، چند ستارے رہے شرمائیا۔ جنہاں دے لیکھے لگے بند بند، بندی خانہ آئے تڑائیا۔ جنہاں دے کپڑے خُون نال لئے رنگ، سوہنا رنگ وکھائیا۔ جنہاں دا ناتا تٹیا نالوں مسند، مُچھندگی مئی بے پرواہیا۔ اوہناں پچھ مار کے پنڈھ، دُور دُراڈا چل کے آیا ماہیا۔ مُجبت وچ گائے چھند، پیار وچ ڈھولے رہیا سُنائیا۔

روندی ویکھی گوداوری گنگ، جس وچ اک وار چرن چُھائیا۔ اوہ تکے سُرے سربنگ، نیتز نین اکھ اُٹھائیا۔ کوک پکار پاوے ڈنڈ، رو
 رو رہی کُرائیا۔ آسا منسا کوئی نہ پوری کرے منگ، مانگت دئے دُہائیا۔ جد ویکھیا تکیا جانیا بُجھیا گرمکھاں اُتے مہربان ہو سورا سربنگ،
 نظر مہر اُٹھائیا۔ دُئی دویتی بہرم بھلیکھا ڈھاپے کندھ، محل اٹل اک وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا لہنے رہیا پائیا۔
 پُری اند کہے میں کوجھی کملی، کملیاں وچوں نظری آئیا۔ میں بنی رہی جگت جہان میلی، جاگرت وچ نہ خوشی منائیا۔ نام خُماری وچ نہ
 ہوئی عملی، عملاں اُتے چل نہ سیو کھائیا۔ میری تقدیر تدبیر نال جس بدلی، بدلہ رہیا مُکائیا۔ اوہ داتا بن کے آیا عدلی، عدالت اکو اک
 سمجھائیا۔ میں پرہوں ویراگن پھراں پگلی، اگلی سار نہ کیسے سمجھائیا۔ میں سمجھیا ایہہ کوئی راہی بیٹھا جنگلی، اپنا ڈیرہ لائیا۔ جسدا
 حساب کیسے نہ واجیا وچ سنگلی، گنڈلیاں وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ میں سمجھیا ایہہ گل وچ پا کے بغلی، کوئی منگتا پھرے واہو داہیا۔ میریاں
 اکھاں کھلیاں ایہہ دُھر دا داتا سگلی، جو گرمکھاں انتر کرے رُشنائیا۔ جس دی جوت دوجی وار لوکات جگنی، پُرکھ اکال شمع نال شمع
 ملائیا۔ اُس کولوں دو جہان وست منگنی، گر اوتار پیر پیغمبر جھولی ڈاہیا۔ اوہدا لیکھ کوئی نہ سمجھے تن بدنی، بادلاں وچ چمک جس
 چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پُری اند کہے میں ہوئی بھولی، بھولے بھاؤ
 سار نہ آئیا۔ در دوار نہ بنی گولی، سیوا کر نہ سیو کھائیا۔ جس نے پریم پیار دی میرے اندر کھیلی بھولی، بھولی بھولی دھار چلائی۔ اتم
 چُک کے اپنی ڈولی، چُپ کیتا چلیا راہیا۔ اُس دے ہتھ تند مؤلی، جاندی وار اک سگن گیا وکھائیا۔ بھولی جیہی رمز نال سمجھائی بولی،
 انبولت راگ سُنائیا۔ رنجیت نگارا نہیں ایہہ دُھر دا ڈھولی، ڈھولا رہیا سُنائیا۔ پائے دُہائی میں واری نہ گھولی، گھولی نہ گھول گھائیا۔ اوہدے
 پچھوں تسیں چرناں بیٹھوں مٹی بھولی، نور نظر آیا بے پرواہیا۔ اوتھ چھڈ کے گیا اپنے پریم دی پین والی اک نیکی جیہی کوئی، جس دے
 اندر سوا تولع وزن اکو وار کھائیا۔ میں پھڑ کے خوشیاں نال مؤلی، بھجی واہو داہیا۔ اُچی کوک پائی رولی، چار کُنٹ سُنائیا۔ میری
 گھنڈی جس اچے نہیں کھولی، پڑدا گیا پائیا۔ اگوں اُددی آئی دھول اُتے دھولی، میرے نال چھوہ کے مینوں گئی سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگتی کھیل وکھائیا۔ پُری اند کہے میں ہوئی حیرانی، بابا کار سُنائیا۔ سوہنا بانکا چھیل چھبلا کوئی دے کے

گیا نہیں نشانی، اگلا نشانہ نہ کھئے سمجھائیا۔ چھوٹا جیہا بن کے بانی، بالیاں نال رلائیا۔ سر سے دی ویکھ تُغیانی، اپنی طبع دتی بدلائیا۔ اگلا مارگ دس آسانی، اصل اصل وچوں دتا پرگٹائیا۔ پریم پیار دی دسے قُربانی، کربلا بیٹھا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میں ہوئی جہی اُٹھی بال انجانی، اپنی اکھ کھلائی۔ کدھر گیا میرا شاہ سُلطانی، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جو ہتھ وچ پھڑ کے تیر کانی، مکھی نال میری چھاتی ونہن وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل اپنے نال رکھائیا۔ پُری اند نؤں آیا سندیس، سرسا پوئن رہی جنائیا۔ ایہہ گوہند نہیں دس دسمیسا، دہ دشا رمیا بے پرواہیا۔ ایہدا آد جُگاد جُگ چوکری اولڑا بھیسا، بھیکھادھاری اکو اک اکھوائیا۔ کھلیئے کس نؤں دیویں سندیشہ، جو سدے گھر گھر رہیا سُنائیا۔ جے تیرا اس دے نال ہیتا، نیوں نیوں لاگ پائیا۔ ایہہ صاحب کدے بھلن نہیں والا جیتا، تیری جیتاونی اپنے نال رکھائیا۔ ایہہ پریم پُرکھ دا بیٹا، جوت اکالن اس دی مائیا۔ ایہہ گرمکھاں دا کھیوٹ کھیٹا، بن ملاح بیڑا بنے رہیا کرائیا۔ اس دا کھیل ویکھی ویکھا، ویکھدیاں ویکھدیاں کوئن کوٹ جُگ کئے وِہائیا۔ پُری اند تیرے نالوں ایہنوں چنگا لگا سَمبل دیسا، جس دی اٹ کسے کاریگر نہ مات لگائیا۔ جتھے کوئی فتویٰ نہ لائے مَلا شیخا، قاضی پیر نہ کھئے وڈیائیا۔ اوتھے چلدیاں راہ وچ لگے نہ کوئی ٹھیدا، جل دھارا نہ کھئے رُڑھائیا۔ اوتھے صرف گرمکھاں نؤں لگی بھیتا، دوئی دُشمن شتروُ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے جانے اپنا لیکھا، سارے لیکھے منگو تھائیں تھائیا۔ پُری اند کہے میں صدقے، واری گھولی گھول گھمائیا۔ جیہڑا میرے کولوں گیا بھج کے، پاندھی بن کے پنڈھ مکائیا۔ گرمکھاں نال لے گیا سد کے، سدا دے کے تھاو تھائیا۔ بھڑی درس نہ کیتے رج کے، اپنی ترکھا بُجھائیا۔ چرناں ہیٹھاں خوشی نال نہ سٹی رج کے، سوہنا آسن بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ ورتائیا۔ پُری اند کہے میں دیواں ہوکا، حُکم نال سُنائیا۔ میرے ہتھوں گیا موقع، جگت جہان سُنو دھیان لگائیا۔ میرے گوہند دا اوہ سچا کوٹھا، جتھے گرمکھ بیٹھے راہ تکائیا۔ کلجگ اتم اُس نے دینا پھیر موقع، مُکمل اپنا پھیرا پائیا۔ میں کیتی بینتی پھیر نہ دیویں دھوکھا، اپنا مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ پُری اند کہے سُن جگت میرے ویر، میں سچ دیاں سُنائیا۔ میں گھتدا ویکھیا وپیر، چلیا واہو داہیا۔ جس دے سوہنے بستر چیر، کغنی توڑا سیس ٹکائیا۔ مینوں دے وچھوڑا آخیر، اکھ گیا بدلائیا۔ بھتھے وچ رکھ کے تیر، کمان کندھے نال لٹکائیا۔

داتا بن کے گئی گہیر، گہری چوٹ گیا لگائیا۔ میری روندی دے نیناں چوں سُکے نہ نیر، ہنجهواں ہار بنائیا۔ اٹھے پہر رہاں دلگیر، دھیرج
 دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ اوہ سوہنا بانکا بے نظیر، گول نین نظری آئیا۔ جس دے ہتھ سچی شمشیر، سماں سارے گیا سمجھائیا۔ اوہ پیراں دا
 پیر، پریتیوان اک اکھوائیا۔ میں اُس دے پچھنگ نال کڈھاں لکیر، مستک خاک رمائیا۔ اک ویر آزدیک، مڑ کے پھیرا پائیا۔ میں تکان
 تینوں ٹھیک، ٹھوکر تیری انتر اک لگائیا۔ میرا رہے نہ کوئی شریک، شرکت بیٹھے پندھ مکائیا۔ تیرے وچ اوہ توفیق، گھر گھر خوفے دئے
 پُچائیا۔ اپنے ہتھیں میری تقدیر دی کر جا تصدیق، تسلی نال سمجھائیا۔ میں کس طرح کراں اڈیک، کون نین اٹھائیا۔ کوچھی کملی نیچاں
 دی نیچ، کلکھنی بیٹھی مکھ بھوائیا۔ مینوں سمجھ نہ آئی تیری پریت، انت پریم ہوئی جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 میرا لیکھا دئے سمجھائیا۔ سُن پریم ساچے اندی، اند رہیا جنائیا۔ ساری بھومکا دساں چنگی، چنگی طرح سمجھائیا۔ سمبل نگری کدے نہ
 ہووے گندی، کوڑی کیریا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوجھڑ راہ نہ کوئی ڈنڈی، سدا مارگ اک وکھائیا۔ اوتھے پریم پیار دی سدا سگندھی، مہک
 نال مہکائیا۔ پرہوں ویراگن کوئی نہ دے رنڈی، کنت سہاگ اک ہنڈھائیا۔ اوتھے دُھر دا ڈھولا چھندی، شہنشاہ سُنائیا۔ تیری چار دیوار
 رہے کوئی نہ بندی، بندی خانہ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ اوتھے ملے وست سدا مَنہوں منگی، دیونہار دیا کھائیا۔ سؤن نون دیوے کوئی نہ منجی،
 آتم سیجا اک وچھائیا۔ صاف کرن نون گلی کوچا سدے کوئی نہ بھنگی، اپنی ہتھیں دُرمت میل دھوائیا۔ تیری اند پُری نالوں اوہ پُری
 چنگی، جتھے مندیاں چنگیاں رہیا بنائیا۔ تون کملی سروں ہوئی گنجی، گنجیا تیری چوٹی مَن کے اپنے نال لیا رلائیا۔ میرا کھیل سدا
 برہمنڈی، نوکھنڈ پھیرا پائیا۔ جے تون لگنا میری انگی، انگیکار اکھوائیا۔ تون کلجگ انت گرمکھاں دی بننا سنگی، سوہنا سنگ نبھائیا۔
 پھیر کدے نہ ہووے تنگی، دُکھ درد نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ پُری اند کہے تون
 بے پرواہ، بے پرواہی وچ سائیندا۔ اپنا مارگ دس کے جا، تیرا بھيو کسے نہ آئیندا۔ پڑدا اوہلا چُک کے جا، تیرا کھیل نہ کھئے سمجھائیندا۔
 جاندی وار نہ لُک کے جا، تیرا اوہلا موہے نہ بھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا سچا ور، گوبند وچھوڑا سہا نہ
 جائیندا۔ پُری اند اٹھ پیاری، سچ دیاں سمجھائیا۔ تیری انت ہون نہ دیواں خواری، خواہ مخاہ تون لوان پچائیا۔ پہلوں بھگتاں نال بنا کے

تیری یاری، یارانہ اکو گھر دکھائیا۔ پھیر بن کے سچ لکھاری، شبہ پروانہ دیاں گھلائیآ۔ ویہ سو اگی بکرمی پہلی آسو رت سنساری، سنسا دیاں مٹائیآ۔ لیکھا لیکھ دے کے وچ جگت اخباری، آخر فیصلہ دیاں سنائیآ۔ جس نوں کہندے رہے بے اعتباری، سو اعتبار سب نوں دئے جائیا۔ گرمکھاں نوں چاڑھ کے اوہ خُماری، کھیا وچوں کھیا جھولی پائیآ۔ آگے پچھہ جنم مرن دی نہ رہے بیماری، طیب ملیا بے پرواہیا۔ جے پرہ نال لگ جائے یاری، یرانے والا دوجا رہن کھئے نہ پائیآ۔ گوبند چُک کے لے جائے اُس اٹاری، جس نوں اٹل پدوی رہے سنائیآ۔ اوتھے سیج ستگر سوامی آپ سواری، کھلیئے تینوں لیف تلائ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ منزل چڑھ کے ویکھیں اوہ بہاری، بہار اپنا پچھہ سٹائیآ۔ تینوں کی سمجھ جگ چوڑی رہی کواری، کنت سہاگ سیجے نہ سوہا پائیآ۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے اپنی واری، وارتا پچھلی نہ کدے بھلائیآ۔

☆ ۲ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

گوبند کہے میں تکیا وچوں جھروکھے، پرہ چرن دھیان لگائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے اتھاہ ساگر وچ کھاندے غوطے، انتر انتر رہے دھیائیآ۔ مہربان مہبان سُکھی وسدے ویکھے تیرے پوتے، جنہاں دیویں مان وڈیائیآ۔ اوہناں پڑھنے پئے نہ پوتھے، پُستک بغل نہ کھئے اٹھائیآ۔ رکھنے پئے نہ کوئی روضے، فاقے وچ نہ فکر جنائیآ۔ مارگ لا اگئی سوکھے، سوہنا راہ جنائیآ۔ منزل چڑھدے ہون نہ اؤکھے، آگے ہو کے گود اٹھائیآ۔ آدھو چکار کوئی نہ روکے، وشن برہما شو سب بیٹھن سیس جھکائیآ۔ دھن وڈیائی جنہاں دتے اپنے مؤقے، مُکمل اپنی دیا کھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ گوبند کہے میں تکیا پر پُکھ تیری باری، بن اکھاں دھیان لگائیآ۔ جگمگ جوت جگے نرنکاری، ست سرُپ سہائیآ۔ محل اٹل ویکھ مناری، منزل تکی بے پرواہیا۔ جن بھگتاں بنیا ادھاری، عادت اپنی لئی بدلایآ۔ نرگن ہو کے لائی یاری، سرگن سنگ نبھائیآ۔ شبہ اگئی آواز اکو ماری، اشارے نال سمجھائیآ۔ جو گرمکھ آتم کنیا رہی کواری، کایا گرہ لوں پرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اٹھائیآ۔ پرہ ویکھ تیرا دروازہ، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیآ۔ لیکھا چُکیا

پرتھی آکشا، گزن منڈل ڈیرہ ڈھابیا۔ لہنا چُکیا گویا کاہن راسا، تت رام نہ کھئے منائیا۔ دُھر دا دے اک بھرواسا، گُرمکھ گُرسکھ لئے
 جگائیا۔ جات میں جوت، جوت میں جاتا، جاگرت جوت کر زُسنائیا۔ ساڈھے تن ہتھ لما چوڑا وڈا احاطہ، حدوڈ اپنے ہتھ رکھائیا۔ ناویں
 لا کے دُھر دا کھاتہ، مالک گھر دا دتا بنائیا۔ آپ پُچھ کے اتم واتا، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ وشن برہما شو ویکھے نہ کھئے تماش، تماش بین نہ
 کھئے لوکائیا۔ ایہہ کھیل پرہو سمراتھا، سمرتھ ونڈ ونڈائیا۔ گوبند پورا کر کے گھاٹا، اتوٹ اٹھ آپ ورتائیا۔ نظری آیا اکو پتا ماتا، پُرکھ اکال سچا
 شہنشاہیا۔ جس دیاں گر اوتار پیر پیغمبر نکیا نکیاں شاخاں، موسم بہار وچ اُچائیا۔ اُس دے پریم دیاں کر کر باتاں، جگت جہان دئے
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوبند کہے میں تکیا پار، پار برہم بے پرواہیا۔ جگت ویکھیا ارار،
 نئیا نوکا نظر کیسے نہ آئیا۔ بھیناں بھٹیا راون زارو زار، مٹیا سٹیا نہ سنگ نبھائیا۔ کڈھ وٹیا رائے دھرم کرے خبردار، چترگیت لیکھا رہیا
 جنائیا۔ سنگی بنے نہ چار یار، محمد مہم نہ کھئے وٹائیا۔ عیسیٰ موسیٰ نہ ہوئے بے دار، بے دل ہو نہ اکھ کھلائییا۔ سچ دوارے سٹے پیر پَسار،
 پُرکھ اناشی تھپکیاں نال سوائیا۔ گر اوتار کرے نہ کھئے پیار، پریمکا لئے نہ کھئے پرنائیا۔ چار کُنٹ دھواں دھار، دہ دشا ہنیرا چھائیا۔ کوڑی
 کِریا اڈے چھار، جوٹھ جھوٹھ وچے ودھائیا۔ سرشٹ سبائی گئی ہار، ہر کا راہ نہ کھئے وکھائیا۔ گر اوتار بن کے پاندھی اپنا پندھ گئے مار،
 لوکات پھیرا پائیا۔ دُھر سندیشہ بتی دند گئے اُچار، شیخی چلی نہ کھئے وڈیائیا۔ تُوں بخشند کہہ کہہ گئے پُکار، پُنے پُنے تیری سرنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ مارگ دئے جنائیا۔ گوبند کہے میں تکیا آسن، زمیں اسمان نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی داسی نہ کھئے
 داسن، سیوک سیو نہ کھئے کھائیا۔ اک اکلا بیٹھا پُرکھ اناشن، اناشی کرتا سوبھا پائیا۔ سچ دوارے کرے واسن، سوبھاونت سہائیا۔ کھیلے
 کھیل ظاہر باطن، بھیمو ابھید اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پت پریشور جس تُوں آکھن، پروردگار کہہ سنائیا۔ سو صاحب سلطان
 بنیا دُھر دا ساتھن، سگلا سنگ نبھائیا۔ گوالیاں کولوں نہ کھاوے ماکھن، بندرا راس نہ کھئے رچائیا۔ رسنا نال نہ دیوے بھاشن، بتی دند نہ کھئے
 پڑھائیا۔ کرے کھیل پُرکھ اناشن، اناشی کرتا اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا دئے جنائیا۔ گوبند
 کہے میں تکیا منارا، مٹی مُنشر نظر کھئے نہ آئیا۔ چھپر چھن نہ چار دیوارا، بادھی بنت نہ کھئے بنائیا۔ اٹ پتھر نہ کھئے گارا، دہ دشا ونڈ نہ کھئے

وکھائیا۔ دیا باقی نہ کھئے اُجیارا، نرمل جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گرہ بیٹھا اک سہائیا۔ گوبند کہے میں
 ویکھیا گرہ، گہر گمبھیر نظری آئیا۔ شاہ سُلطانا اِکو ہے، تخت نِواسی سوہیا پائیا۔ مرد مردانہ اِکو رہے، رہبر نُور خُدائیا۔ آد جُگاد جُگ
 چوکڑی جو فرمانا کہے، سو گر اوتار پیر پیغمبر مات سُنائیا۔ نِت نوت جس دی دھار شبدی رُو وے، دو جہان واہو داہیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان ہووے سہائیا۔ گوبند کہے میں تکی تیری اوٹ، اوڑک اِکو نظری آئیا۔ دساں نال نگارے چوٹ،
 چوٹا بن کے دیاں سُنائیا۔ جس نے سب دا کڈھنا کھوٹ، ہوجھی مت گوائیا۔ آد جُگادی جس دی پہنچ، کایا ماٹی پوچ نہ کھئے پُچائیا۔
 جس دی کیسے نہ آئی سوچ، سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا کھیل چوڈاں لوک، پرلوک وجے ودھائیا۔ سو دیونہارا نام سلوک، سو بلا اِک
 سمجھائیا۔ گرمکھو کم نہ آوے کیسے موکھ، مکتی چرناں ہیٹھ دہائیا۔ تہاڈا لہنا ملنا جوت، اتھ جوت سہائیا۔ ایہو جہی جُگ چوکڑی کیسے نہ
 دتی ہوش، ہوشیار ہو کے اپنے نال ملائیا۔ سرِشٹ سبائی نال بیٹھا رہے خاموش، خواہ مخاہ پائی جُدائیا۔ جن بھگتاں ملے روز، نِت نوت
 ویس وٹائیا۔ اُس دی کیا کوئی کرے کھوج، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ایہ وی گوبند صدقہ کرے چوج، چوجی پریتم بے پرواہیا۔ گرمکھاں
 نال مل کے مانے مؤج، مؤجود ہو کے دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا ناتا اِک جُڑائیا۔ گوبند کہے میں تکیا
 حضور، حضرت بے پرواہیا۔ جس دا حُکم سدا منظور سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس نے سب تے لایا قصور، پچیا کوئی رہن نہ پائیا۔ جان
 تکیا گرمکھاں دا راہ تکے منصور، اناالحق نعرہ لائیا۔ اوہ نیڑے نہیں دُور، دُور دُراڈا گھر گھر سوہیا پائیا۔ اوہ شہنشاہ اوہ مزدور، اوہ مفرور
 ہویا کولوں لوکائیا۔ اوہ جوتی جلوہ اگئی نور، نورانہ اِک اکھوائیا۔ جس نے آد جُگاد جُگ چوکڑی حُکمے اندر مچایا فتور، فتویٰ سب دے
 اُتے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کھیلے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گوبند کہے میں تکیا تیرا دربار، اِکو اکھ اُٹھائیا۔ تیرا کھیل
 ویکھ نرنکار، نرگن وجی نام ودھائیا۔ میں ہو کے خبردار، شبد سندیشہ دتا سُنائیا۔ کل کلکی اِک اوتار، کُل مالک ہر اکھوائیا۔ مطلبی
 کوئی نہ رکھے یار، کوڑی تسبیح گل نہ کھئے لٹکائیا۔ مکتبیں پڑھن نہ جائے وچ سنسار، حرفاں نال نہ قلم چلائییا۔ متعصب ہو نہ کرے پُکار،
 تعجب ہو حیرانی نظر کھئے نہ آئیا۔ دین مذہب توں وسے باہر، ادب آداب اِکو اِک جنائیا۔ دو جہاناں بن آپ سردار، سردھا پور صاحب

اکھوائیا۔ اُس دا لیکھ لیکھ کے دیوے کیا کوئی وچ اشتہار، اخبار خبر نہ کھئے سنائیا۔ جس دی ہر گھٹ لگی آگئی تار، دوس زین رہیا پلائییا۔ اوہ کیسے دی مدد نہ منگے مددگار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا کیسے نہ کریا اعتبار، بے اعتبارا اپنا یقین دئے بنائیا۔ جو بغاوت دا بغلگیر سنسار، عدالتاں دا عدلی اک اکھوائیا۔ سو کھیل کرے کرتار، کرتا قدرت ویکھ وکھائیا۔ گوبند تیرے نال پیار، پریم وچوں محبت لئی پرگنائیا۔ ایہو جہا کیسے نہیں لبھیا یار، یارانے لا کے گئی لوکائیا۔ عاشق معشوق لبھدے ڈبڈے مردے ڈٹھے وچ پیار، مات پت جگت جدائیا۔ وچھڑ کوئی نہ ملیا آن، آن اپنی نہ کیسے جنائیا۔ جنہاں دی لہہ گئی اک وار مکان، مکان سکیا نہ کھئے بنائیا۔ سارے کہن اوہ ملیا وچ بھگوان، بھانا اپنے سر اٹھائیا۔ ابناشی کرتا نہیں انجان، اپنے حکم اندر کھیل رچائیا۔ اپنے ہتھ سمرتھ رکھ کمان، حکم دیوے تھاون تھائیا۔ سب توں وڈا بن بلوان، بالے نکے نکے نال رلائییا۔ اپنے جہا گرمکھاں دیوے مان، گرمکھاں ہونے سہائیا۔ کلجگ اتھ بخشش رحمت کر کے دان، دولت اپنے نام دتی ورتائیا۔ جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ کوٹن نام بدل کے اکو نام پرسیدھ کیتا، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس وچوں باہر رہن کھئے نہ پائیا۔

☆ ۳ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی مستری پالا رام دے گرہ امرتسر نواں کوٹ، ٹکا رام سنگھ باہر پیر ضلع انبالہ والے نال ☆

چلو تکیئے ویکھیئے اوہ گرو مہاراج، آد انت جگا جگنت جس دی وڈی وڈیائییا۔ صاحب سلطان مہربان نوجوان، سیس جگدیس رکھے تاج، محل اٹل مقامے حق درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ ناد شبد دُھن نہ کوئی آواز، رسنا جہوا بٹی دند نہ کھئے چٹرائیا۔ مسجد روزہ بانگ نہ کھئے نماز، خاکی خاک نہ کھئے رمائیا۔ سورج چند منڈل منڈپ نہ کوئی دوس نہ رات، پرتھمی آکاش گگن گگنتر نظر کھئے نہ آئییا۔ کاغذ قلم شاہی لیکھا نہ کوئی دوات، حرف حرؤف الفیے نہ کوئی پڑھائیا۔ مکتب پائھشالا نہ کوئی کیتاب، شیخ شاعری شرع وچ نہ کھئے سنائیا۔ راج راجان بھوپت بھوپ نہ کوئی نواب، نعرہ نوبت نہ کھئے سنائیا۔ مخاطب ہو کے سچ سچ داؤ جواب، آگم اتھاہ بھویو کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، گون سنگھاسن بیٹھا بے پرواہیا۔ چلو چلیئے سچ دربار، در دربارا اکو سوہیا پائیا۔ جس گرہ وسے سو پُرکھ نرنجن

وسنہار، ہر پُرکھ نرنجن سوہا پائیا۔ ایکنکار شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، شہنشاہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ آد نرنجن کرے اجیار، جوتی جاتا
 ڈگمگائیا۔ ابناشی کرتا کھیلے کھیلے اپر اپار، بھیو ابھیدا اپنے وچ چھپائیا۔ سیری بھگوان ہو تیار، تخت نواسی اپنا حکم ورتائیا۔ پاربرہم پت
 پرمیشور ویکھے وگسے ویکھنہار، وڈ وڈا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُچھنہارا ساچا گھر، سچکھنڈ پڑا آپ اٹھائیا۔
 چلو چلیئے سچ دوارے، منزل پندھ مکائیا۔ دیپک گون کوٹ ہونے اجیارے، گون دشا کرے رُشنائیا۔ گون لوک پروردگارے، لاشریک گون
 اکھوائیا۔ گون محبوب سرجنہارے، محبت وچ سمائیا۔ گون توفیق دھر دربارے، گون دئے وڈیائیا۔ گون سیس جگدیس دھرے دستارے،
 کلغی توڑا گون گھارت لے گھڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا سچ گھر، گرہ سچا اک اپائیا۔ او چلیئے اوس دیس،
 جس دی مہا جگ چوکرے سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کوٹن کوٹ روندے وشن برہما شو مہیش، گر اوتار پیر پیغمبر مارن دھائیا۔ نیوں نیوں
 سجدہ کرن آدیس، نیتر بن اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ نت نوت جس دا اولڑا بھیس، برہمنڈ کھنڈ چرناں بیٹھ دباٹیا۔ سدا سدا جس دی الزھ جوانی
 اک وریس، پردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ اُس نال بن کے لال کریئے ہیت، پریم پیار اندر سمائیا۔ سچ دوارے بہئے کھید، سوہنی کھید بناٹیا۔
 جس نے سانوں دتا بھیج، اُسٹوں جا کے لہیئے چائیں چائیا۔ کی تیرا جوتی تیج، جوت جوت کرے رُشنائیا۔ کھول دس اپنا بھید، پڑا اوہلا
 دے اٹھائیا۔ در ٹھانڈے ہو درویش، ساچی منگ اک منگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچکھنڈ سچ دوار سوہا
 پائیا۔ چلو چلیئے اُس دروازے، جس دا در نظر کیسے نہ آئیندا۔ جس نوں کہہ کہہ سارے گئے غریب نوازے، لکھ چوراسی جیو جنت
 سادھ سنت ویکھ وکھائیندا۔ جس صاحب دے سیس سوہے تاجے، کلغی توڑا نظر کیسے نہ آئیندا۔ اُس دے گر اوتار پیر پیغمبر سدا سدا
 سد سرب محتاجے، خالی جھولی سب دی آپ بھرائیندا۔ ستجگ تریتا دوپرکلجگ جس نے رچے کاچے، نرگن سرگن ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک سہائیندا۔ چلو چلیئے سوہے مندر، جس دی باڈھی بنت نہ کھئے بناٹیا۔ جس دا کیسے نہ
 لہیا لگا جندر، قفل سکے نہ کھئے کھلاٹیا۔ نہ کوئی اندھیرا نہ کوئی کندر، آد انت اکو تیری رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، وسنہارا سچ گھر، گھر ساچا دئے وکھائیا۔ او چلیئے مکے پندھ، پاندھی نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے تیرا میرا اکو چھند، دو جا ڈھولا نہ کھئے سناٹیا۔

اِکو سِیج اِکو پلنگ، اِک سِنگھاسن رہیا سُہائیا۔ اِک پریم اِک اند، اِکو تار رہیا پلائیآ۔ اِکو سُو رپر سربنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا
 شہنشاہیا۔ جس دا کھیل سرب برہمند، برہمانڈ حُکم ورتائیا۔ اُس دا مانئے چل کے رنگ، رنگ رنگیلا اپنی رنگت دئے چڑھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ ویکھ ویکھ خوشی منائیا۔ چلو ویکھئے سچکھنڈ دا سچ نظارہ، بن نظران نظر ٹکائیا۔ جس
 دا کوئی نہ جانے آر پار کنارہ، ووبارا بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت جس دا سدا سہارا، صاحب ستگر اِک اکھوائیا۔ سیس جگدیس
 تاج سوہوے کلفی توڑا اپارا، جوتی شبدي جوڑ جڑائیا۔ دو جہاناں شاہ آسوارا، چوڈاں لوکان چوڈاں طبقات چرناں ہیٹھ دہائیا۔ اوتھ گُر
 اوتار پیر پیغمبر کی کرے بے چارا، چھوٹے بالے بالیاں وانگ حُکم وچ پھرائیا۔ کلجگ انت کھیل بھگونت، سنتاں وچوں لبھ سنت، ست
 ویکھے تھائیں تھائیا۔ چلو چل کے ِملیئے اُس کنت، جس دا آگن سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُچھنہارا
 اوہ گھر، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کون سرُپ سچ سِنگھاسن، سوہاونت سوہوا پائیا۔ کون کوٹ لگا آسن، کون روپ مکھ رُشنائیا۔
 کون دھار کرے آگئی باتن، گپت ظاہر سچ شنوائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی گیتا گیان سارے آکھن، رسنا جہوا بتی
 دند اکھراں نال کرن پڑھائیا۔ لوک پرلوک برہمند کھنڈ جگت چلاون ہاٹن، بن ونجارے پھیرا پائیا۔ جس سرُپ وچ تکیا پُرکھ ابناشن، اُس
 دا حلیہ دینا سمجھائیا۔ آگے پھیر چلے اوہ باتن، جس دی بدلی سکے نہ کھئے کرائیا۔ حلیہ دسو کر تصدیق، نیناں ویکھیا حال سُنائیا۔ پھیر
 آگون جواب ملے ٹھیک، فرق ذرا رہن نہ پائیا۔ جس نوں سارے کھندے مالک غریب، اسیں سمجھیا بھجیئے واہو داہیا۔ اوہ دُور دُراڈا
 ویکھئے نزدیک، نیرن نیرا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وساونہارا اِک گھر، جس گھر اپنا آسن لائیا۔ سندیش اندر
 ہووے خوشی، خوشیاں وچ بے پرواہیا۔ خوشیاں اندر لگے رُچی، آتما ملے وڈیائیا۔ اوہ پرماتما دی کہانی سدا سُچی، جس دی صفت
 کرے قلم شاہیا۔ اُس دی مہا کدے نہ مکی، گُر اوتار پیر پیغمبر دے بیان گئے سمجھائیا۔ چلو چڑھ کے ویکھئے منزل اوہ اُچی، جس گھر
 آگم اتھاہ بیٹھا آسن لائیا۔ جس دے سیس تاج پنج مکھی، چار کُنٹ دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ویکھنہارا سچ در، سچ دوارا اِکو اِک وڈیائیا۔ سچکھنڈ دا دسو بہیت، دُھر دا بھو جنائیا۔ برہمند کھنڈ نیکی جہی کھيڈ، بن کھلاری آپ

کھلائیآ۔ جس دوارے اگم اتہاہ جوتی تیج، نؤر نؤر رُشنائیآ۔ صفت دسؤ سِنگھاسن اُس سیج، کِس بدھ گھاڑت لئی گھڑائیآ۔ اُس دے اُپر
 کیہڑا لیکھیا لیکھ، کِس نام نال صلاحیا۔ جس نؤں جگ نیتر سکے کوئی نہ ویکھ، بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، ویکھنہارا اک گھر، جس گھر بیٹھا آسن لائیآ۔ اوس سِنگھاسن دی دسؤ جڑت، لما چوڑا چاروں کُنٹ کیدا نظری آئیآ۔ کِس دوارے
 بہہ گھڑی گھڑت، سوہنی ونڈ ونڈائیآ۔ جس دا نقشہ دسے نہ اُتے کوئی دھرت، مڑ پرت نہ کھئے سمجھائیآ۔ اس وچ بڑا جے فرق، جو تَساں دتا
 جنائیآ۔ جیہڑا عرشاں اُتوں عرش، جتھے بے ترس و سے بے پرواہیا۔ جس دی اکھراں وچ کیسے گر اوتار پیر پیغمبر کولوں نہ لتھی فرد، اوہ
 اکھڑ لوکات نہ سکیا سمجھائیآ۔ جنہاں پچھے سب نال ونڈے درد، دین دُئی ویکھ وکھائیآ۔ دسنا گرو اوتار پیر پیغمبر کیہڑیاں لفظاں نال کردے
 عرض، آرزو کی سُنائیآ۔ کِس حُکم نال پر م پُرکھ اگوں دیوے ورج، دھر فرمانا اک دِرڑائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بنا
 سچکھنڈ دوجا در ویکھن کھئے نہ پائیآ۔ سچکھنڈ وچ سِنگھاسن اُپر کِس بدھ بہندا، پت پریشور اپنا آسن لائیآ۔ سب توں اتم سریشٹ کیہڑا
 اتم واک مکھ کہندا، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دئے سمجھائیآ۔ گون سیس جگدیس جگت سرنائی ڈھندا، پیشانی نؤرانی نؤر کرے رُشنائیآ۔
 گون لہنا دینا کِس بدھ دیندا، وست اموک اک ورتائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ کیہڑی کھیل رچائیآ۔ گون
 سِنگھاسن مارے چوکر، گون چرناں ہیٹھ اُپر ٹکائیآ۔ گون سب دے اگے رکھ اوکڑ، اوڑک اپنا نہ کیسے سمجھائیآ۔ گون مستی نام خُماری
 پریم پیتی اندر لائے جھوکن، گون رنگ وچ رنگائیآ۔ گون گائے اک سلوکن، سوہلا سچ سُنائیآ۔ ایہہ اوہ دسے جو اُس دھام پہنچن، دوجا
 سکے نہ کھئے سمجھائیآ۔ اہناں وشن برہما شو گر اوتار پیر پیغمبر کی راہ وچ روکن، سارے بیٹھے نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ پُرکھ ابناشی سچ
 سُلطانا سری بھگوانا نؤ جووانا مرد مردانہ کیہڑا کرے موشن، گون روپ لئے انگرائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، وسنہارا اک
 گھر، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ گون گوڈا رکھ اُتے، گون گھٹنا نیچے رہیا ٹکائیآ۔ گون حق نال کہے گر اوتار پیر پیغمبر میرے نکے بیچے،
 پچیاں وانگ سمجھائیآ۔ پھڑ باہوں اٹھائے ستنجگ تریتا دواپرکالجگ ستنے، بن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ آد جگاد جگ چوکرئی کِس بدھ گرہ مندر
 اپنے کول سد کے حال پچھے، مُرید مُرشد دواں دئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ بیٹھا سوہا پائیآ۔ سچکھنڈ

سنگھاسن کیہڑی کوٹ، اُتر پُورب پچھم دکھن سمجھ کھئے نہ آئیا۔ گون ہلارا پرم پُرکھ رہیا جھوٹ، جھکولا اک لگائیا۔ گون در درویش کھڑا
 دوت، نمو نمو سیس نوائیا۔ گون نظر آئے روپ، پنج تت نہ کھئے سمجھائیا۔ اُس دا سچ دینا ثبوت، شبد نال درڑائیا۔ جیہڑا مقبریاں وچ کدی
 نہیں آیا محبوب، مہربان نور الایہیا۔ جس دا منزل پرے منزل اک عروج، عرش قُرس دوویں پیراں بیٹھ دباٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا سچ گھر، جس گھر بیٹھا شہنشاہیا۔ شہنساہ اوہ کڈا وڈا، وڈیاں وچوں وڈا نظری آئیا۔ گون ناڑی گون ہڈا،
 گون چم کری گُرمائیا۔ گون دھار تتو بدھا، گون رس مدھا نظری آئیا۔ گون حکم دے کے دیوے سدا، سدا اپنے تھاون تھائیا۔ ویکھو
 کتے پچن رہ نہ جاوے آدھا، اچرج کہانی دُھر دی بانی، شروع ہون والی نیڑے آئیا۔ ہن تک لاؤندا رہیا پچا، اپنا اصل نہ کیسے سمجھائیا۔
 چلو دوویں سچکھنڈ چڑھ کے ویکھئے اُس دا مزہ، منزل مکے بے پرواہیا۔ جتھے نہ کوئی قضا تے نہ کوئی سزا، نہ کوئی برہما جونی جُون
 بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ خوشیاں ویکھے، ویکھ ویکھ رہیا جنائیا۔ اُٹھو شبدی کریئے دوڑ، بھجئے واہو
 داہیا۔ اُس منزل جائے بھڑ، جس دا ڈنڈا نظر کیسے نہ آئیا۔ نال تکیئے بن اکھاں غور، گھر گمبھیر بے پرواہیا۔ جس نوں وینہدیاں بدل جائے
 تور، طبع طبیعت دوہاں دئے بدلائیا۔ جاں ویکھئے اور کا اور، اور اور کرائیا۔ جس دا منتر سارے کہندے فُرنہ پھور، فُرنہ گھر گھر رہیا
 جنائیا۔ سدا سدا نت نوت نواں نکور، بستر بھوشن دُھر دا رنگ چڑھائیا۔ جس گرہ لیکھا مکے تور مور، مہر محبت دئے گسائینا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، جس گھر بیٹھا سوبھا پائیا۔ ویکھیاں ڈٹھیاں کرے بیان، بیاناں وچوں بیان باہر
 نظری آئیا۔ جس نوں سنے کوئی نہ کان، نیتر نین اکھ تگ نہ سکے رائیا۔ جس دا مسلیاں نال دین بیان، بانیاں نال پڑھائیا۔ جس نوں اٹاں
 پتھر کر کے مندے رہے بھگوان، کاغذ قلم شاہی سیس نوائیا۔ جس نوں رسنا جہوا بتی دند دسدے رہے کر کے کلام، اکھراں نال صفت
 صلاحیا۔ جس دا پریم پیار دا پندے رہے آپ جام، پیالہ مدھر ہتھ پھڑائیا۔ اوہ صاحب سچ سچ جو وکھاوے ساکھیاں، اک دوہے نوں
 وچھڑے لئے ملائیا۔ اُس دی کریئے بات، باقی گرو کم کیسے نہ آئیا۔ سچ پُچھو جس دا دُھر دے مالک نال اتفاق، اتفاقہ اپنا پھیرا پائیا۔ سب
 دا لیکھا کرے بے باق، باقی رسن کھئے نہ پائیا۔ کھول دیوے تاک، بجر کپاٹی گنڈا لاییا۔ نرمل جوت کرے پرکاش، شبد ناد ڈنک کرے

شنوائیا۔ پہلا لیکھا مکے حساب، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ لکھ چوڑاسی مات گربھ پھیر نہ سووے اگنی کھاٹ، پنج تت جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔
 اگلی پچھلی مکے واٹ، منزل ویکھے بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا کیسے نہیں دسیا وچ لغات، لگاں ماتراں کوئن کوٹ کرن صفت صلاحیا۔ چلو
 اُس دی ویکھیے جات، جس جات وچوں جاتی نظر آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا سچکھنڈ دا کھیل تماش،
 جتھے گوپی کاہن دوویں بیٹھے سیس جھکائیا۔ گوپی کاہن بیٹھن جھک، سینا رام سیس نہ کھئے اٹھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پینڈا جائے مک،
 آکے قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ نانک گوہند گئے رُک، نیتز نین نین ویکھن تھاوں تھائیا۔ سارے کوکن پکارن کہن پرہو اسیں تیرے چھوٹے پُت، بالے
 نظری آئیا۔ کر کرپا سانوں گودی چُک، اپنے گلے لے لگائیا۔ تیرے دوار تیرے دربار، تیرے گھر بار سچّی سرکار ہر نرنکار پروردگار
 سانجھے یار ویکھیے اوہ رُت، جس رُٹری وچوں تیری مہک نظری آئیا۔ گلشن کھڑ کرے گلزار، آوے موسم اوہ بہار، جس دی صفت کر کر
 گئے بار، گرفت وچ سرب لوکائیا۔ چلو تکیئے اوہ مزار، جس دی منزل اپر اپار، کوئن کوٹ عیسیٰ موسیٰ محمد راہ وچ بیٹھے سجدے کرن
 پروردگار، کلمہ حق حق سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا سچ گھر، سچکھنڈ نواسی سوہنی کھیل ویکھ وکھائیا۔
 اُپر ویکھیے سچکھنڈ دا کھیل، نظارہ تکیئے بے پرواہیا۔ جتھے بنا کلبوت کردا میل، جگت وچھوڑا پندھ مکائیا۔ جتھے دیوے بلے بن باقی تیل،
 جوتی جوت نور الاہیا۔ جتھے اکو داتا سجن سہیل، سگلا سنگ اک بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا ساچا گھر،
 گرہ مندر اک سہائیا۔ انتر آتم دیو پرساد، وست امولک جھولی پائیا۔ دُھردرگاہی ملے داد، رسنا جہوا سواد نہ کھئے وکھائیا۔ بن راگان نادان
 اگمی وچے ناد، دُھن آتمک ہوئے شنوائیا۔ بن بنسری سُنئیے راگ، ڈھولا بے پرواہیا۔ اوہ کھلے ڈونگھا راز، جس دا رہبر اک اکھوائیا۔
 واپگرُو نام ست سیس جھکا نہ پڑھیے نماز، رام کرشن نہ کھئے وڈیائیا۔ کہانی بانی شاستر سمرت وید پُران بائیل ہووے نہ کوئی ساتھ، اکھراں
 وچ نہ کھئے پڑھائیا۔ جہاز بیڑا ملے اوہ راتھ، جس دا رتھواہی نظر کیسے نہ آئیا۔ منزل پوڑے چڑھن دی مل جائے اوہ جاچ، جس دی سارے
 جاچک منگ منگائیا۔ جے کوئی گلاں باتاں نال دئے آکھ، آخر منزل پندھ نہ سکے مکائیا۔ نہ سورن نہ پارس نہ پارجات، کنچن سونا روپ
 وٹائیا۔ ایہ سوہنی گرمکھاں دی ویکھی جماعت، گر پیر پیغمبر دوویں بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ دوجا جانے نہ کوئی بات، ظاہر باطن نہ کھئے

سمجھائیا۔ اِکو اِک سدا سدا نِت نوتِ سچّا پرساد دیوے، دیاوان دیا کھائیا۔ اوتھے کی کرن امرت رس مٹھے میوے، چھٹی بھوجن نہ کھئے چٹرائیا۔ کوئی لبھ نہ سکے دیوت سُر دیوی دیوے، وشن برہما شو بیٹھے جھولیاں ڈاپیا۔ کِریا کرے الکھ ابھیوے، اگم اتھاہ ہیوئے سہائیا۔ اوس پرساد دا رس سمجھ نہ سکے جہوے، بتی دند کھا کھا نہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پرساد اِکو اِک جنائیا۔ سچ پرساد جے پے کول، بھورا سواد دیو وکھائیا۔ چن بلاس نہیں مخول، ستگر گر ستگر شبد کُرمائیا۔ پنج تت پھوکا نہیں چول، اندر وڑیا بے پرواہیا۔ جے اوہ گھڑی گھڑی پل پل بدلے چول، اُس دا چولا دیو سمجھائیا۔ جے اوہ جوت سرُپ رہیا مول، نورو نور رُشنائیا۔ جے اوے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول ڈیرہ لائیا۔ جے بیٹھا سدا اڈول، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ جے اوہ لکھ چوراسی دسے بول، اپنا راگ لائیا۔ جے اوہ تولے دُھر دا تول، ساچا گنڈا نام ہتھ اٹھائیا۔ اُس دا پرساد ہتھان وچ کوئی نہ سکے مدھول، پیسے ٹکیاں نال خرید نہ کھئے لیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پرساد اِک سمجھائیا۔ سچ پرساد اگمی وست، صاحب ستگر ہتھ رکھائیندا۔ بن گر پورے کیسے نہ پھڑیا ہست، کوڈی کوڈی نہ ہتھ وکائیندا۔ مایا ممتا دی پئی نہ رہی رسد، قیمت کرتا نہ کھئے رکھائیندا۔ جس پرساد نوں کھادھیاں سنت ستگر ہو گئے مست، مستک ریکھا دتی بدلایا۔ ویکھیا کھیل باہر مجازی حقیقی وچوں عشق، عاشق اِک اکھوائیا۔ جس نوں کھادیاں کھل جائے درشت، سرتی سرت بھوائیا۔ نین شرما جان رام وششٹ، اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ نیترون سورگ بہشت، کوکن دین دُبا۔ جس نوں کھا کے گرو اتاراں پیر پیغمبران دی بنے فہرست، روز نامچے وچ گئے آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پرساد اِکو اِک، اِک دوار ورتائیا۔ پرساد دیو ست سرُپ، سانتک ست دئے کرائیا۔ سچ وست نہ ہووے جھوٹھ، جھوٹھ ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ مہربان جس اُپر جائے تھ، مہر نظر رکھائیا۔ اُس دی ترسنا اُترے بھکھ، آسا منسا دئے مٹائیا۔ اُجل کر دئے مکھ، دُرمت میل دھوہائیا۔ پرساد کھادھیاں مات گریہ نہ ہووے اُلٹا رُخ، لکھ چوراسی نہ کھئے بھوائیا۔ اگلا پینڈا جاوے مک، گھر ساچے ملے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچ پرساد اِکو اِک بنا۔ سچ پرساد جو دین جوگا، بن جگتیوں جگت دئے بنا۔ جس نوں پریم پرساد دا بخشے چوگا، چُغلی نندیا دئے گوائیا۔ اندر وڑ کے دیوے ہوکا، سٹی سرت اٹھائیا۔ جنہاں نوں ستگر پرساد کھان دا مل گیا موقع، مانس

جنم ليکھے لائيا۔ اوہ ستگر نہیں جو گرسکھا نال کرے دھوکھا، در آياں خالی دئے مڑائيا۔ جنہاں رکھی اوس دی اوٹا، اوڑک اوہناں دا بنيا بے پرواہيا۔ جے کچھ اندر ہووے کھوٹا، ستگر صاف ستھرا دئے کرائيا۔ جے کوئی ڈونگھی غار ہووے ويکھے مار کے غوطہ، سکھمن ناڑی نہ کھئے اٹکائيا۔ ستگر شيطانان وچوں چوٹا، چوٹ شبد نگارے دئے لگائيا۔ ستگر پرشاد کدی کھایا نہ جائے نال ہونٹاں، بلاں نال نہ کھئے چٹرائيا۔ جس نوں کھا کے ملدیاں اوہ مؤجان، جتھے سنت بھگت بیٹھے ڈیرے لائيا۔ ایہہ وبار نہیں والا لوکاں، لوک جیا نہ کھئے رکھائيا۔ ستگر واسطے سکھ تارنا نہیں اوکھا، پھڑ باہوں پار لنگھائيا۔ کپڑا پڑھنا پینا پوتھا، کپڑا اکھر دینا جنائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ست پرشاد اکو اک رس ويکھ وکھائيا۔ ستگر پرساد وست اگتی، جگت حلوائی نہ کھئے بنائيا۔ آد جگاد نہ ہوئے نکمی، ٹھنڈی ہوئی پرے نہ کھئے سٹائيا۔ گھرت تیل اگتی جگت وست کیسے نہ جمی، سوچی میوہ سنگ نہ کھئے رکھائيا۔ جنہاں اُپر کړپال کړپا کرے وڈ داتا دھنی، دھناڈھ ہو کے دیا کھائيا۔ اوہ آتم پرما تم پرشاد کھان توں آوے بھنی، اندرے اندر پندھ مٹکائيا۔ جے کول آيا ستگر بن کے کترا جاوے کتی، گرمکھ پلا چھڈا بھج کدے نہ جائيا۔ جے ہووے اپنی اکھ آنھی، کیسے نوں سجاکھا کی دینا بنائيا۔ جو آپ ہویا ڈنی، دو جا ڈن نہ سکے مٹائيا۔ جس نے اچے آپ روٹی کھاندھی ہووے چپا کھنی، کی بھکھیاں دیوے رجائيا۔ نہیں، اوہ ستگر پورا جس دی اکو مٹی، گھر گھر رزق پُچائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ست پرشاد کھا کھا خوشی وکھائيا۔ ستگر پرشاد دین دی سدا لوڑ، بن لوڑوان ستگر کم کیسے نہ آئندا۔ جو وچھڑیاں دیوے جوڑ، جوڑی اپنے نال بنائندا۔ پھڑ باہوں چڑھائے گھوڑ، واکاں اپنے نال بندھائندا۔ اوتھے کیسے دا چلے نہ کوئی زور، آگے ہو نہ کھئے چھڈائندا۔ بے شک کلجگ ہووے اندھیرا گھور، جوت سچ پرکاش وکھائندا۔ جے من واسنا رہیا ہووے دوڑ، اگوں موڑ اپنے نال ملائندا۔ ساچے مارگ دیوے تور، راہ اکو اک وکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، سچ پرشاد گھر ساچے آپ ورتائندا۔ ستگر پرساد جس ورتاؤنا، واتاورن ويکھے چائیں چائيا۔ گرسکھ کھا جس ستگر پاؤنا، ستگر آگے اپنی جھولی ڈاہيا۔ جے دوہاں نے اک دوہے توں پلا چھڈاؤنا، دوویں کم کیسے نہ آيا۔ جے ستگر ہو کے اپنا بھيو چھپاؤنا، گرسکھ پڑدا نہ کھئے اٹھائيا۔ ایہو جہا کھیل سچکھنڈ نواسی کدے نہ بھاؤنا، جو بھگتاں بھاوونی پور وکھائيا۔ جگ چوکرئی بے شک بنيا جانا آؤنا، پنج تت کایا

جگت ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست پرساد اکو منگ منگائیا۔ پرساد کہے میں سب توں ٹھنڈا، میری ستگر بنت بنائیا۔ میتوں کھا کے رہے کوئی نہ رنڈا، سُرتی شبد جڑائیا۔ میں چڑھاواں اوس ڈنڈا، جس دی گھاڑت آپ گھڑائیا۔ میرے ورتاؤن والا ہووے کوئی نہ بندہ، بندگی والا بندنا میری دئے جنائیا۔ ایہ بنیا اوہ اج دھندا، جس دی گنجھل کھلن وچ نہ آئیا۔ بے شک خالی دسے منجا، ستگر آسن سدا سدا نظری آئیا۔ اُس دا رس سدا سدا انزنگا، سورا سربنگا دئے سمجھائیا۔ جس گرمکھ گر پرساد کھاہا بن دندان، نانک دادک دوویں گیا تجائیا۔ اوہ ساچے گھر چڑھ گیا چندا، چند نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جانہارا آر پار مدھ کنڈھا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی اکھ پرتکھ کھلائییا۔

☆ ۵ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی پریم سنگھ دے گرہ دھنو والی ☆

گوبند کہے میں گوبند میتا، گرمکھ گر گر مان وڈیائیا۔ آد جگادی ٹھانڈا سیتا، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں بخش سچ پریتا، پت پریشور میل ملائییا۔ ست ستوادی دس کے حدیثا، آتم پرماتم کران کڑمائیا۔ دھام وکھا اک انڈیٹھا، گرہ مندر پڑدا لاپییا۔ ترے گن آگنی تت بچھا انگیٹھا، امرت میگھ اک برسائییا۔ مارگ دس نیکن نیکا، رہبر ہو کے سنگ نبھائییا۔ لیکھا جاناں جیو جی کا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائییا۔ نام پدارتھ دیواں میٹھا، وست امولک اک ورتائییا۔ بھيو چکواں اوچاں نیچاں، راؤ زنگاں رنگ رنگائییا۔ لیکھ مٹاواں ہست کیتاں، مہر نظر اک رکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گوبند کہے میں گوبند رنگ، گرمکھ گر گر آپ چڑھائییا۔ انتر آتم اک انند، پرمانند وچ سہائییا۔ شبد آگنی دھر دا چھند، انادی ناد وجائییا۔ آتم سیجا سچ پلنگ، سہنجی سیج وڈیائیا۔ سچ محلّ اچ منار آپے لنگھ، گھر گھر وچ ویکھ وکھائیا۔ امرت دھار ویا گنگ، نجھر جھرنا دیاں جھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ گوبند کہے میں گوبند سجن، گر گر دیواں مان وڈیائیا۔ سچ درسواں اکو مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ نام ندھانا دھر دا بھجن، بن اکھراں بندگی دیاں سمجھائییا۔ نیتر نین پا کے ساچا کجل، نوری نور نور کران رُشنائیا۔ پکڑ

چڑھاواں دُھر دی منزل، پاندھی پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ ڈھولا راگ ناد نغمہ نام کلمہ سُناواں غزل، کراں سچ پڑھائیا۔ ریتی نیتی دیواں بدل، عدل عدالت اک کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا لیکھے لائیا۔ گوہند کہے بن گوہند دھار، مات پت جننی جن نظر کھئے نہ آئیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی نت نوت شبد سرُپی ساچی کار، پنج تت نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت بن ورن گوت کر اُجیار، کوئن کوٹ لکھ چوڑاسی جیو جنت کراں کُرمائیا۔ اپنا نام ندھان شبد گیان بول جیکار، ناد دُھن آتمک انتر برہم برہما دیاں سُنائیا۔ پاربرہم برہم دس پیار، بجر کپاٹی کھول کواڑ، سُکھمن ٹیڈھی بنک کر پار، ایڑا پنگل راہ وچ سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن ساچے لے ترائیا۔ گوہند کہے میں گوہند ایک، ایکنکار دتی وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ اولٹرا بھیس، بھیکھا دھاری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ بال جوانی الھڑ وریس، جوہن متا ہر گھٹ تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سجدہ کرن آدیس، نیوں نیوں لاگن پائینا۔ نیتر لوچن نین راہ تگن وشن برہما شو مہیش، کروڑ تینتیسا سُریت اند بیٹھے دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں کراں سچا ہیئت، سنت سہیلے ویکھ وکھائیا۔ گرمکھاں اندر رہیا کھیڈ، گرسکھاں جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، اندھ اگیان دیاں مُکائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے ریکھ، وست امولک جھولی پائیا۔ آتم پرما تم دس کے بھیت، بھيو ابھیدا دیاں کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ گوہند کہے میں گوہند سورپیر، پیرتا میری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کھڑگ کھنڈا نہ کوئی چلہ کمان تیر، ترکش کندھ نہ کھئے اٹھائیا۔ اکو چوٹی منزل چڑھ ویکھاں اخیر، آخر اکو ڈیرہ لائیا۔ جس دا راہ تگن پیر فقیر، کُتب غوث ولی سنت سادھ بیٹھے دھیان لگائیا۔ نہ کوئی شرع نہ زنجیر، دین مذہب نہ کھئے رکھائیا۔ نہ شاہ نہ حقیر، سچ توفیق اک خُدا ئیا۔ ویکھاں کھیل بے نظیر، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گوہند کہے میں گوہند ست، ست ست میری وڈیائیا۔ جن بھگتاں دیواں برہم مت، ساچے سنتاں سچ پڑھائیا۔ گرمکھاں بُجھا کے اگنی تت، نانا اکو گھر جُڑائیا۔ گرسکھاں لیکھے لا کے رت، رتی رت دیاں مہکائیا۔ ست سنتوکھ بخش دھیرج یت، جوگ جُگت دیاں درڑائیا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، نیج نیتر کراں رُشنا ئیا۔ لہنا دینا ہتھو ہتھ، نام پدارتھ جھولی پائیا۔ گرمکھاں مارگ سدا رہیا دس، اندر باہر گپت ظاہر وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر گر اکو اک جنائیا۔ گوہند کہے میں دھر دا گر، ستگر دیوے مان وڈیائیا۔ کوئی نہ سمجھے میرا تال سر، سرتی
 شبد نہ کھئے ملائیا۔ بھيو نہ بئے کوئی انتر فرنا پھر، فرنے وچ سرب لوکائیا۔ جنہاں لیکھا لیکھا دھر، مستک ویکھا چائیں چائیا۔ جو چرن
 پریتی گئے جڑ، جوڑی دھر دی دیاں بنائیا۔ نام اگئی چاڑھ کے گھوڑ، واکاں اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچ دربار سچکھنڈ اگم اتھاہ لگا پوڑ، منزل
 منزل پندھ مکائیا۔ نظر تگاں کر کے غور، ہرجن سجن ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 ہرجن ساچے رنگ رنگائیا۔ گوہند کہے میں گوہند سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ نظری آئیندا۔ نام نگارا اک مردنگ، دو جہاناں برہمنڈاں
 کھنڈاں آپ سنائیندا۔ بودھ آگادھ شبدی چھند، ڈھولا سوہلا راگ الائیندا۔ آتم پرمام دیونہارا سچ اند، پرمانند وچ سمائیندا۔ جنم کرم دی
 ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنے نال ملائیندا۔ سنت سہیلے گرو گرو چیلے گرمکھ چاڑھ چند، جگت اندھیرا دور کرائیندا۔ بھيو کھلا
 ہنگ برہم، پاربرہم اپنے گھر وسائیندا۔ لیکھے لائے کایا ماٹی ہاڈی چم، پنج تت اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ہرجن دیوے دھر دا ور، ساچا لیکھا آپ لکھائیندا۔ گوہند کہے میں گوہند شاہ، پاتشاہ دتی وڈیائیا۔ نت نوت دساں راہ، مارگ اک
 سمجھائیا۔ شبد سروپی بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ دئی دوتی ڈیرہ ڈھاہ، چار ورن کران گزمائیا۔ شرع شریعت پندھ مکا، ساچی
 سکھیا اک سمجھائیا۔ چار ورنان اکو در بہا، شتری براہمن شوڈر ویش بھيو رہن نہ پائیا۔ ساچا مارگ دیاں جنا، چاروں کنت اکھ کھلائیا۔
 دھر دا ڈھولا اکو گا، بھگت کران پڑھائیا۔ پڑدا اوہلا پرے ہٹا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ گرمکھ گرمکھ ہرجن ہر سنت ہر ستگر سجن ست
 سچ میل ملا، ملاپ دھر دا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوئن کوٹ کوٹ جنم دے کٹ کے پاپ، پت پت پت کر
 کے پاک، پوت اپنے سنگ رکھائیا۔

☆ ۵ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی درباری لال دے گرہ لڈھیانا ☆

پُرکھ اکال پریم انوکھا، گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوڑی گئے کھائیا۔ بھگت سنت تگن مؤقع، ستجگ تریتا دواپرکلبجگ دھیان لگائیا۔
 گرمکھ گرسکھ راہ ویکھن سوکھا، چرن لگ لگ پائینا۔ مہربان پرہہ ٹھاگر سوامی پریم پیار دی لا کے چوٹا، تن نگارے ناد وجائیا۔ انتر آتم
 بخش پریم کوڑی کر یا من ممتا کڈھے کھوٹا، ہوے روگ گوائیا۔ نرمل پرکاش اکم اتھاہ کر اپنی جوتا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ دُھر دا پیار
 کیسے وچ نہ آوے سوچا، سمجھ سکے نہ کھئے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریم اک درڑائیا۔ پُرکھ اکال پریم عجب،
 نرالا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی ہوئے تعجب، پڑا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سریشی بھرمی دین مذہب، ذات پات کری گُرمائیا۔ آتم پرما تم
 کرے کوئی نہ ادب، آداب سپس نہ کھئے جھکائیا۔ پرہہ ملن نوں رکھے نہ کوئی قدم، پاندھی پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ گرہ گرہ گھر چار ورن
 دسے تشدد، سرت شبد نہ کھئے ملائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ورلے گنتی وچ عدد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریم اک
 وکھائیا۔ پُرکھ اکال پریم اپار، اپرمپر آپ کرائیندا۔ نرگن سرگن دئے ادھار، گر اوتار میل ملائیندا۔ شبد اکھی بول جیکار، دُھن ناد آپ
 سُنائیندا۔ کوڑی کر یا کڈھ کے باہر، دُرمت میل دھوائیندا۔ اُجل کر مندر منار، گرہ اپنا آسن لائیندا۔ سوئی سرتی کر کے خبردار، شبد
 ہانی آپ جگائیندا۔ امرت پانی ٹھنڈا ٹھار، نجھر جھرنا اک جھرائیندا۔ بجر کپائی کھول کواڑ، پڑدا دُئی دویت پرے ہٹائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پیار اک ودھائیندا۔ سچ پیار دیوے بھگونت، جن بھگتاں دیا کھائیا۔ میل ملاواں دُھر دی نار کنت،
 جگت وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ اُتم سریشٹ کر کے وچوں جیو جنت، سادھ سنت وچوں اٹھائیا۔ انتر آتم منیا منت، من کا منکا دئے
 بھوائیا۔ بودھ اکادھ بن کے پنڈت، نراکھر کرے پڑھائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ میل ملاواں جوت اکھنڈت،
 کھنڈ برہمنڈ چرناں ہیٹھ دبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریم اک رکھائیا۔ پُرکھ اکال پریم اکم، اکمڑی کھیل
 کرائیندا۔ کوئی سمجھ نہ سکے کایا ماٹی چم، تتو تت گنڈھ نہ کھئے بندھائیندا۔ مہربان ہو کے جنہاں انتر آتم دیوے بنہ، پرما تم اپنا رنگ
 رنگائیندا۔ جوت پرکاش چاڑھ کے چن، رو سس نین شرمائیندا۔ نام پدارتھ دیوے دھن، ائمٹری دُولت آپ ورتائیندا۔ شبد سندیش سُنائے
 کن، انراگی راگ الائیندا۔ من واسنا بنہ من، ممتا موہ مٹائیندا۔ پنچ وکارا دیوے ڈن، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نیڑ نہ آئیندا۔ جوتی جوت

بھيو ابھيدا بھيو کھلائيندا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، نج نیتر پڑدا لائیندا۔ دئی دویتی میٹ کے پھٹ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیندا۔ لیکھے لائے
 کایا رت، رتی رت اپنے رنگ رنگائیندا۔ انتر آتم دے کے برہم مت، برہم ودیا اک پڑھائیندا۔ میل ملاواں کلاپت، کنت کنتویل اکو نظری
 آئیندا۔ سچا مارگ دھر دا دس، رہبر ہو کے پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پیار اک درڑائیندا۔ سچ پیار
 کرے جن بھگت، پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ اتم ہووے وچوں جگت، جگ جیون داتا ویکھ وکھائیا۔ لیکھے لائے بوند رکت، پنج تت وچے ودھائیا۔
 نام خُماری کرے مست، دوس زین اپنی دھار چلائی۔ لیکھا چُکے کیٹ ہست، اوج نیچ نہ کھئے سمجھائیا۔ دین مذہب نہ کھئے فرق، شتری
 براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ویکھ وکھائے جودھا سورپیر مردانہ مرد، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ غریب زبائیاں کوجھیاں کھلیاں
 ونڈے درد، دکھیاں دکھ اپنی جھولی پائیا۔ ستگر پریم سدا اسچرج، اچرج لیلچ سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 مہربان ہوئے سہائیا۔ ستگر پیار سدا سدا سدنت، آد جگاد رہے جس گائیا۔ پُرکھ اکال کیتا گوہند بن کے پت، ہیمکنٹ وچئی ودھائیا۔
 گوہند گرمکھاں وسیا چت، چت وت ٹھگوری کھئے نہ پائیا۔ پورب لیکھا ویکھ اگلا دتا لکھ، باقی رہن نہ کھئے پائیا۔ شبد ستار مارے کھچ،
 دوہرا تال وجائیا۔ جو گرمکھ گرسکھ مکھ بھوا کے دے جائے پٹھ، تس ٹھور کھئے نہ پائیا۔ ایتھے اوتھے ملے نہ کوئی سکھ، سانتک ست نہ کھئے
 کرائیا۔ جننی سفلی نہ ہووے ککھ، دس دس ماس پندھ نہ کھئے چکائیا۔ جو گرسکھ ستگر پیار پرہہ سرن پریتی گئے جھک، سیس جگدیس
 بھیت چڑھائیا۔ اوبناں پینڈا جائے مک، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پریم اک وکھائیا۔ ستگر
 پریم نہ ہوئے وچھوڑا، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ آد جگاد بھگت بھگوان دا جوڑا، جگ چوکڑی سوہبا پائیا۔ جگت اندر ویکھے اندھ گھورا، چار
 کنت دہ دشا کھوج کھوج جائیا۔ پاوے سار ٹھگ چوراں، لکھیا کھئے رہن نہ پائیا۔ پشو پنکھی چارے کھانی ویکھے ڈھورا، جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان بھيو کھلائیا۔ ستگر پریم گرمکھ ورلے جاتا، جس اپنی بوجھ بوجھائیا۔ بن پڑھیاں ہویا گیاتا، چوڈاں ودیا
 چرناں ہیٹھ دبائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی آتم انادی جڑیا نانا، بدھاتا اپنے رنگ رنگائیا۔ اتم ہوئی جگت داتا، جوتی جوت کرے
 رُشنائی۔ ساچا کھیل اکم اتھاہ کایا مندر اندر بھاکھا، باہروں کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ منزل منزل چُکے واٹا، پوڑی پوڑی لئے چڑھائیا۔ جنم کرم دا

پورا کرے گھاٹا، پورے ستگر ہتھ وڈیائیا۔ آتم سیج سہنجی سہائی کھاٹا، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ اموک امل اٹل نام پدارتھ دیوے
 داتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر پریم اک بندھائیا۔ ستگر پریم ڈھر دا بندھن، بندگی وچوں بندنا نظری آئیا۔
 جنہاں اٹھایا اپنے انگن، ساچی گودی لے بہائیا۔ سو گرسکھ دوجے دوارے کدے نہ جاون منگن، گداگر نہ روپ وٹائیا۔ نج آتم مانن اک
 اندن، پرمانند وچ سمائیا۔ ویکھے کھیل وچ برہمنڈن، وربھندی بھیو اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریم اک لگائیا۔
 ستگر پریم جنہاں لگا، لگ ماتر نظر کھئے نہ آئیا۔ ست خُماری اندر پھرے بہجا، منزل اپنی پندھ مکائیا۔ جگت واسنا ہویے نہ گندھ، کوڑی
 کرپا نہ کھئے کڑمائیا۔ سیتل دھار سدا ٹھنڈا، اگنی تہ نہ کھئے تپائیا۔ انتر آتم ہووے نہ رنڈا، کنت سہاگی اک بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم اندر پریم جنائیا۔ ستگر پریم ڈونگھا ساگر، جگت نئیا نوکا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں دیوے دو جہان آدر،
 آدرش اپنا اک وکھائیا۔ کرتا پُرکھ کریم قادر، قُدرت داتا بے پرواہیا۔ نت نوت سدا سدا سد جن بھگتاں آگے حاضر، حضور حضرت اپنا
 روپ وٹائیا۔ جودھا سورپیر بن بہادر، کوڑی کرپا من واسنا پرے دیوے ہٹائیا۔ نرمل کرم کرے اجاگر، جو ستگر پیار بنے سوڈاگر، گھر
 مندر ہٹ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم اندر ڈوری تند اک جنائیا۔ پریم اندر ستگر متا، من مت سمجھ کھئے نہ
 پائیا۔ پریم اندر ستگر رتا، رتی رت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ پریم اندر ستگر وسا، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ پریم اندر ستگر ٹٹھا، بھج بھج نو
 دوارے پندھ چکائیا۔ پریم اندر ستگر ست پُرکھ زرنجن سدا سمرتھا، سمرتھ اپنی کار کمائیا۔ پریم اندر نج نیتر جن بھگتاں کھولے اکھا، آخر
 اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ کرے پریم جوت زرنکاری، زرنگن ہتھ وڈیائیا۔ سرگن
 ست شبد پیاری، پریم پریتی اک بنائیا۔ گرمکھاں گرسکھاں جن بھگتاں ساچے سنتاں رنگ رہیا چاڑھی، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ چار
 کُٹ دہ دشا ویکھے وگسے وارو واری، نیتر نین اکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ پریم وچوں پریم کرے شنکاری، تن جوبن دیوے مان وڈیائیا۔ ستگر
 پریم پُچھو کولوں لال درباری، جس گرہ دربار لیا لگائیا۔ ایہہ فیل ہاتھیاں نالوں اچی ہماری، جس اُپر بیٹھا آسن لائیا۔ ترنتے جگ دی
 پچھلی یاری، یارانہ بھل کدے نہ جائیا۔ انگد تیری انگ لگن دی آئی واری، بن ستگر پورے وارتا پچھلی نہ کیسے سمجھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پِرتی رہیا وکھائیا۔ سچ پِرتی ملیا پر، پیر پیغمبر اک اکھوائیندا۔ جس دا لیکھا لہنا گر، گہر گور آپ
 کھوج کھوجائیندا۔ جس دی جگ نیتر تگ سکے نہ کوئی تصویر، مُصوّر تصوّر نہ کھئے کرائیندا۔ جو منزل چوٹی چڑھ کے بیٹھا آخیر، مقام
 حق سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا پریم اک بنائیندا۔ دُھر دا پریم کرے گر پورا، ستگر پورے ہتھ
 وڈیائیا۔ جس دا لیکھ نہ ہووے ادھورا، کوڑا نیہوں نہ کدے لگائیا۔ چتر سگھڑ بنائے موركھ موڑھا، غریب نہانے کوچھے کلمے گود اٹھائیا۔
 داتا بن کے جودھا سورا، کوڑی کِریا پرے ہٹائیا۔ نام خُماری کر مخمورا، مُشکل اگلی حل کرائیا۔ حاضر ہو کے سچ حضورا، حاضری اپنی
 لئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کھائیا۔ درباری لال پریم اپار، ستگر ست ست جنائیا۔ جس نوں
 ترسدے سدا سدا جگ چار، نت نوت دھیان لگائیا۔ جس دا راہ تگن کروڑ تینتیسائین آگھاڑ، سُرپت اند سنگ ملائیا۔ جس نوں وشن
 برہما شو کرن پکار، اُچی کوک کوک سنائیا۔ جس نوں گر اوتارن پیر پیغمبران مٹیا پُرکھ اکال، اکل کل دھاری وڈ وڈیائیا۔ جو نت نوت دو
 جہانن دین دیاں، دین دنی اپنی جھولی پائیا۔ جس دے ہتھ کال مہاکال، رائے دھرم بیٹھا سیس جھکائیا۔ سو صاحب ستگر کھیل کرے
 کمال، جس کمالا کبیر جلاہا دتی مان وڈیائیا۔ سو سچ ست بنائے سچی دھرمسال، جس گرہ اپنا چرن ٹکائیا۔ تریتا جگ دی پِرتی رہیا پال،
 پرتپالک بھل کدے نہ جائیا۔ ایہو شبد انوکھی جگت مثال، جس دی مسل نہ کیسے بنائیا۔ شاستران وچوں نہ ملے احوال، ویداں وچوں نہ
 کھئے دسائیا۔ گیانان وچوں نہ کھئے گیان، دھیانان وچوں نہ کھئے دھیان، قرآنان وچوں نہ کھئے ایمان، ایمانان وچوں نہ کھئے پرگٹائیا۔ پریم پُرکھ پرما تم
 آتم جگ جگ وچھڑیاں میلے آن، وچھوڑا پچھلا پنڈھ مکائیا۔ ایہو جہا لبھیاں کیسے نہ ملے بھگوان، جو گھر بیٹھیاں رہیا ترائیا۔ کوئن کوٹ
 تیرتھ تٹان گنگا گوداوری جمننا سُرستی کردے دان، جگت اشنان تاریاں لائیا۔ رسنا جہوا بتی دند صفت صلاحی گاؤندے گان، اکھراں نال
 اکھر میل ملائیا۔ پن ستگر پِرتی کیسے نہ ملیا ساچا تھان، سچکھنڈ سوبھا کھئے نہ پائیا۔ تن ماٹی خاکی خاک رہے چھان، جنہاں بھلیا
 بے پرواہیا۔ نہ صدق نہ کھئے ایمان، صبر صبوری سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اکو ناتا جڑیا پین کھان، رسنا جہوا جگت ہلکائیا۔ جنہاں پریم پِرتی
 اندر اپنا آپ کیتا بلیدان، سو جودھا سورپیر دو جہان سوبھا پائیا۔ جنہاں اندر کام شیطان، لوہہ موہ ہنکار ہوئے ہلکائیا۔ سو ستگر سوامی

بن ہر کرپا سکے نہ کھئے پچھان، نیترا اکھ درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ پریم
 پریتی اندر مدھا، آد جُگاد اکو رنگ سہائیا۔ جن بھگتاں دے ساچا سدا، گھر ساچے میل ملائیا۔ مہربان ہو کے پڑدا کجا، سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ بھگت جگت کوئی رہے نہ ننگا، اوڈھن اکو نام جنائیا۔ امرت آتم ساچا نیر ویاے گنگا، گوداوری سُرسی نال ملائیا۔ نوری چند
 چمکائے چندا، چوڈس چوڈاں ویکھ وکھائیا۔ سچ دوار وکھائے ٹھنڈا، چرن کول وڈیائیا۔ نانا توڑ کے جیرج انڈا، اُتبھج سینج لہنا ربیا مُکائیا۔
 بنا بندگیوں پار کر کے بندہ، بندھن سارے ربیا ٹرائیا۔ جو ہر سنگت وچ مل کے ہویا گندہ، تس دی گندگی آکے پچھ سکے نہ کھئے دھوائیا۔
 پُرکھ اکال دین دیاں آد جُگاد جُگ چوڑی سدا بخشنا، بخشناہار اک اکھوائیا۔ پریم پریتی اندر جنہاں بن ڈوری تند بدھا، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ ستگر پریم سچا حقا، حقیقت وچوں نظری آئیا۔ لوڑ چُکائے مدینہ مکہ، مقبریاں
 لیکھا دئے مُکائیا۔ پروردگار نور الہی سانجھا یار وکھائے اپنی اکھاں، نیج لوچن اک کھلائیا۔ لہنا چُکائے چوڈاں طبقات جگت ہٹاں، گھر مندر
 سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم اندر رنگ چڑھائیا۔ جن بھگت کہے پرہ پاپا پریم اک، گھر وچ نام ودھائیا۔
 دوس زین لگی سک، اٹھ پھر رہی ستائیا۔ آتما کتے نہ بہوے ٹک، من مت بُدھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس میرا لہنا دتا لکھ، سو دیونہار
 ویکھ وکھائیا۔ اوس دے چرن پریتی بن قیمتوں جاواں وک، خاکی ماٹی بھیٹ چڑھائیا۔ اوہ صاحب نرالا جوت اکالا سدا پرتپالا آپے کرے
 بت، بتکاری وڈ وڈیائیا۔ دُور ڈراڈا نیرن نیرا گرہ وسنہارا آتم پرما تم مارے کھچ، پاربرہم برہم اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، پڑدا چُکائے جو انتر وچ، وچوں اپنا آپ پرگٹائیا۔ ستگر پریم اندر وڑیا، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ گرمکھ کھئے میرے مندر
 چڑھیا، پوڑے پوڑے قدم ٹکائیا۔ سچ دوارے جا کے کھڑیا، سوچھ سرُپی روپ وٹائیا۔ کر پرکاش بہتر نڑیا، اگیان اندھیرا دتا مٹائیا۔ آتم
 مل کے پرما تم ڈھولا اکو پڑھیا، سوہنگ راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریتی اپنے نال جڑائیا۔ ستگر پریتی پریم
 پیاری، پیاریاں وچوں نظری آئیا۔ گرمکھ کرے ورا بن کے ناری، نر نرائن کنت ہنڈھائیا۔ جس دی تٹ نہ جائے یاری، آد جُگاد مکھ نہ
 کدے بھوائیا۔ سچ محل بٹھائے اٹاری، محفل اپنے نال لگائیا۔ دیا باقی کھلا پاتی نرگن جوت کرے اُجیاری، دیوا باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ شاہ پاتشاہ

سچا سیکداری، تخت نواسی اک اکھوائیا۔ جودھا سورپیر بلکاری، مرد مردانہ سوبھا پائیا۔ نور الہی پروردگاری، مقامے حق کرے رُشنائیا۔
 محبان بیدوبی خیر یا اللہ سچ توفیق سچ سرداری، شاہ نواب وڈی وڈیائیا۔ پیر پیغمبر جس دے قدماں اُتے مستک رکھ منگن دات
 اپاری، خالی جھولی آکے ڈاہیا۔ سو بخشنہارا دیوے پریم پریتی وڈ سنساری، جگت ریتی نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ ستگر پریم جنہاں جگ لایا، لگی آگ بُجھائیا۔ ناتا تٹا ترے گن مایا، رجو ستو طمعو پوہ نہ سکے رائیا۔
 پریم پُرکھ دی ملی چھایا، بھے بھو رین کھئے نہ پائیا۔ گرہ مندر اپنا اک سہایا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ نام اگتی ڈھولا گایا، جوت نور دتا
 پرگٹائیا۔ جنم مرن دا کیڑ چکایا، آون جاون رہیا نہ رائیا۔ مات گریہ نہ پھیرا پایا، دس دس ماس نہ اکن تپائیا۔ چترگپت نہ لیکھ وکھایا،
 لاڑی موٹ نہ کھئے کڑمائیا۔ جیرج اندج اُتہج سینج نہ کھئے بھوایا، چارے کھانی ناتا گیا ٹڑائیا۔ ساچی بانی راگ الایا، پرا پسنتی مدھم بیکھری
 نیوں نیوں سیس نوئیا۔ کاگد قلم نہ لیکھ چکایا، شاہی نیتر نینان نیر وہائیا۔ ستگر پریم اک سیکھایا، جس دی سیکھیا دو جہاناں پائیا۔ تیئی
 اوتاراں مل کے سنگ نبھایا، عیسیٰ موسیٰ محمد جوڑ جڑائیا۔ نانک گوبند گندھ رکھایا، پلو اپنا اک پھڑائیا۔ بھگت اٹھاراں رنگ چڑھایا، پریم
 پریتی اندر وجی ودھائیا۔ تکدیاں تکدیاں لوکھات ایہہ ویلا آیا، جس دی رُتھی آپ سہائیا۔ گر چیللا اکو گھر بہایا، گھر ساچے خوشی
 وکھائیا۔ پورب جنم دا وچھڑیا میلا انت ملایا، ملنی ہر جگدیس کرائیا۔ سجن سہیلا بن کے آیا، دُور دُراڈا پاندھی راہیا۔ ویلا وقت آپ
 سہایا، بھڑی رین خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پریم پیار اک جنائیا۔ ویکھو پریم پیار پریم پُرکھ دا، پریتاں
 وچوں پریت لگائیا۔ ناتا جوڑ پیو پُت دا، گرمکھ گر گر گود بہائیا۔ اپنے نشانوں کدے نہ اکدا، جگ چوکرئی شبندی تیر چلائی۔ کلجگ
 ویکھو پندھ مُکدا، رین اندھیری پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جن بھگتاں مارگ دسے سکھ دا، سکھ آتم وچ جنائیا۔ ایہہ کھیل مرد مردانے منکھ دا،
 جو منس دیوت رہیا بنائیا۔ پسو پریت پریم پیار اندر گودی چکدا، دیونہار وڈیائیا۔ ستگر پورا کدے نہ رُٹھدا، جگ جگ رُسیاں لئے
 منائیا۔ اپنے مارگ اتوں رہبر ہو کے کدے نہ اک دا، بھجّا جاوے واہو داہیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پسو پنکھی پنچھی
 آپے پُچھدا، سمند ساگر جل مین ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پریتی اک لگائیا۔ سچ پریتی لاونہارا، ہر کرتا

اک اکھوائیندا۔ جُگ چوکڑی لے اوتارا، سَتجُگ تریتا دواپرکلجُگ آپ ہنڈھائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی سَت دیپ ویکھنہارا، برہمنڈاں کھنڈاں
 کھوج کھوجائیندا۔ پرتھی آکاش پاوے سارا، گگن منڈل پڑدا لاپندا۔ رَو سس سُوچ چند دئے ادھارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ گر اوتاراں پیر
 پیغمبراں کلجُگ اتم سُن پُکارا، سَت ستوادى وِس وٹائیندا۔ کل کلکی لے اوتارا، زِگن اپنی دھار چلائیندا۔ شبدي ڈنکا وچ سنسارا، راؤ
 رنگاں آپ سُنائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی وسے باہرا، انہو اپنا راہ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، پریم پیار اندر سرب سمجھائیندا۔ پریم پیار سرب دا سانجھا، ہر سَتگر آپ جنائیا۔ اِس توں کوئی نہ رہے وانجھا، شتری
 براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آتم پرما تم سب دا گاندا، گا گا خوشی منائیا۔ من واسنا بھریا بھانڈا، نو در کوڑ ہلکائیا۔ دسم دوا ری
 کھیل ٹھانڈا، ہر ٹھوکر نال جنائیا۔ پُورب جنم جو تھگا ماندا، تِس پھڑ باہوں لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پریم پیار
 اک وکھائیا۔ پریم پیار دئے وکھال، گر گر آپ جنائیا۔ سَتگر ہونے دِیال، دین لئے تراپیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے
 رُشناپیا۔ آکے ویکھے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ بھال، ہرجن اپنے نال جڑائیا۔ زِگن ہو کے بنیا دلال،
 سرگن ونج اک کرائیا۔ جو پُورب جنم گھالنے گھال، تنہاں لیکھا لہنا رہیا جھولی پائیا۔ حقیقت جاننہار حلال، ہر گھٹ ویکھے بے پرواہیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پیار کہے میں بالا نگا، نکیاں وچوں نظری آپیا۔ پریم پُرکھ اکال اکو پتا، پتا اکو
 اکو میری مائیا۔ جس میرے مستک اپنا لایا ٹکا، ٹکٹکی اپنے نال لگائیا۔ میں اوس دے کولوں سکھی اکو سکھا، سکھاں نال مل کے اپنا
 جھٹ لنگھائیا۔ لوکات مینوں سچ پریم دا ملیا حصہ، سوہنی وست اپنے وچ ٹکائیا۔ جے کوئی میرے پیار دا رسنا گاؤندا رہے قصہ، ہر دے
 ہر نہ سکے وسائیا۔ میں اوہناں کدے نہ دسا، نیتربین دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا میلا رہیا ملاپیا۔
 گرمکھ کہے میں پیارا پریم، پریمیاں وچوں نظری آپیا۔ راہ تگن میرے نین، لوچن آسا نال ترسائیا۔ اندرون ناد انادی سارے کہن، اُچی کوک
 کوک سُنائیا۔ آتم پاوے وین، رو رو دئے دُہائیا۔ گون ویلا میرا ملے سین، سجن بے پرواہیا۔ ناتا تئے بھائی بھین، مات پت نظر کھئے نہ آپیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریم آپ ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے مینوں دُھر دا فکر، فقریاں وچ نہ کیسے سمجھائیا۔ جو میری

دھاروں آئے نکل، اتم اوہناں لینا ملائیا۔ دُھر دا پریم بن کے مِتر، ساچا میلا دینا کرائیا۔ آسا منسا پوری کر کے اچھت، بھچھیا دُھر دی
 جھولی پائیا۔ نانا توڑ دوزخ جتت سَورگ بہشت، چرن گول دینی سرنائیا۔ بن گر اوتاراں پیر پیغمبراں ساچے بھگتاں میرے نال کیسے نہ لایا
 عشق، عاشق معشوق حقیقی مجازی دوویں نہ گئے تجائیا۔ کر کِریا جس نوں اپنا دتا اِشٹ، درِشٹ اک کھلائیا۔ سو گرمکھ نانا توڑ کے
 کوڑی سرِشٹ، پریم ستگر نال پائیا۔ جنہاں دی باقی جگ جگ دی پخت رہ گئی لکھت، اوہناں دے لیکھے آپ لکھائیا۔ ایہو ستگر پیار
 دی ساچی مٹھت، جس دی رسنا جہوا سار نہ پائیا۔ گرو پیار بدلے کرنی پئے نہ کیسے دی مِنت، جھولی آگے کیسے نہ ڈابیا۔ جو ستگر سرنی
 لگ کے کرے نہ عِلت، تِس کوچھے کَلے پار کرائیا۔ بن ستگر کِریا پنج تت کایا ماٹی کیسے نہ ملدا خلعت، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ انت خواری
 دُنیاداری ذلت، زیوزینت نظر کھئے نہ آئیا۔ پریم پیار پرہو دی مِلت، مِل مل بھگتاں خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سچا پریم سرب سمجھائیا۔ ساچا پریم سُنو چار ورن، شتّری براہمن شوڈر ویش آپ درڑائیندا۔ نیج نیتر کھولو ہرن پھرن، جس دے
 وچوں ستگر نظری آئیندا۔ درشن پاؤ دھرنی دھرن، تارنہارا دیا کھائیندا۔ لیکھا چکاؤ مرن ڈرن، آون جاون پندھ مکھائیندا۔ سکھیا سکھو
 ساچے پوڑے چڑھن، کایا مندر اندر اک درسائیندا۔ لیکھا مکے ورن برن، ذات پات نہ کھئے سمجھائیندا۔ پرم پُرکھ دی ساچی سرن، سرنگت
 اک رکھائیندا۔ آتم پرما تم جگ جیو جہان ڈھولا پڑھن، دُھر دا راگ اک سُنائیندا۔ درگاہ ساچی سچ دوارے سنت سہیلے ورن، ادھوچکارنہ
 کھئے اٹکھائیندا۔ پریم پیار پریتی اندر جو ستگر سرنائی پڑن، تنہاں مستک ٹکا نام ندھان اک لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سچ پریم اک بنائیندا۔ سچ پریم بنیا درباری لال، لال وچوں لال نظری آئیا۔ جس دا نرگن بن دلال، سرگن جوڑ جڑائیا۔ پورب حل
 ہویا سوال، آگے لیکھا چکیا قلم شاہیا۔ ساچی گودی لئے اُٹھال سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن دیوے
 مان وڈیائیا۔ ہرجن وڈیائی مانس جنم، کلجگ وجے سچ ودھائیا۔ نہکرمی لیکھے لائے تیرا کرم، کرم کاند ڈیرہ ڈھابیا۔ دُھر سرنائی ہر دی
 سرن، سرنگت اک جنائیا۔ کوڑی کِریا گڑاوے پاپ جھڑن، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر
 اک اُٹھائیا۔ مہر نظر جن لال رنگیلے، رنگ رتا آپ چڑھائیندا۔ پرہو ملن دے سچ وسیلے، وصل اپنا اک کرائیندا۔ لیکھا چکیا جگت

تحصیل، سچ عدالت عدل کھائیندا۔ لبھنا پئے نہ کھئے وکیلے، وکلا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ آکے کرنی نہ پئے ایلے، اپر پیر سوامی انتریامی سیو کھائیندا۔ جو وسدا امبر اُپر نیلے، نیلے والا جوڑ جڑائیندا۔ جس توں سمجھ نہ سکے کوئی دلیلے، سوچ سوچ نہ کھئے رکھائیندا۔ سو گرمکھ گرمکھ ہرجن ساچے سچ نگیئے، تخت نواسی اپنے تاج کھائیندا۔ جیہڑا پروردگار ملیا نہ مکے مدینے، مددگار ہو کے پھیرا پائیندا۔ ساچے اسو کس کے زینے، شاہ سوارا ویس وٹائیندا۔ دو جہاناں کر ادھینے، اعلیٰ ادنیٰ بھيو چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پیار اندر ویکھ وکھائیندا۔ ویکھے اندر پریم اتھاہ، دین دُنی سمجھ نہ آئیا۔ رہبر بن کے اک خُدا، خودی تکبری رہیا مٹائیا۔ جو آتم نالوں ہویا جُدا، جُز اپنا ونڈ ونڈائیا۔ سو صاحب مہربان، محبوب پھیرا پائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے انسان، حیوان بھيو نہ رائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر جس دا لاؤندے گئے اٹھان، بھوکھت ڈھولے راگ الاٹیا۔ سو نرگن نرویر نراکار اجوئی رست بھگوان، جن بھگتاں ہونے سہائیا۔ گرمکھو گرمکھو پریم پریتی بن منگیا دیوے دان، ٹھانڈی سیتی جھولی پائیا۔ شبد سوامی دُھر دا کاہن، گھنٹیا بنسری نام وجائیا۔ سینتا سرتی سٹیا مٹیا کرے پرنام، بندھن اکو اک وکھائیندا۔ چار ورن اٹھاراں برن لبھیا نہ وچ جہان، چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ آپ سمجھائیندا۔ ستگر پیار سچا ایمان، گرمکھ گرمکھ ہرجن ہر بھگت ساچے سنت جگ جگ جگت کرن جہان، جنہاں دھیان اپنے نال ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سروپی ہو مہربان، شبد سروپی اپنا راہ وکھائیندا۔

☆ ۶ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی اجیر سنگھ دے گرہ پنڈ گھگرانا ☆

جس توں کہن گرو مہاراج، آد جگاد جگ چوگری سوہیا پائیندا۔ جس دا دو جہاناں سچا راج، شاہ پاتشاہ بھوپت بھوپ اک اکھوائیندا۔ جس دا اگم اتھاہ ڈونگھا راز، بھيو ابھید نہ کھئے کھلائیندا۔ جس دے گھر گر اتار پیر پیغمبر سرب محتاج، وست امولک اک ورتائیندا۔ جس دے سیس ست ستوادی سچا تاج، تخت نواسی نام رکھائیندا۔ جس دا لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر واس، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء اپنی کار کھائیندا۔ سو ستگر صاحب سچ دوار کرے نواس، جس دا چھپر چھن نہ کھئے چھپائیندا۔ سورج چند نہ کھئے پرکاش، منڈل

منڈپ نظر کھئے نہ آئیندا۔ لیکھا دسے نہ پرتھی آکاش، گگن گگنتر نہ سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ جس نون کہن گرو مہراج، سچکھنڈ نواسی بے پرواہیا۔ جس دی سچ ست امولک دات، نت نوت رہیا ورتائیا۔ جس دی بودھ آگادھ گاتھ، شاستر سمتر وید پُراں رہے جس گائیا۔ جس دا کھیل الکھنا لاکھ، الکھ آگوچر وڈی وڈیائیا۔ جس دا سچ دوارے سچ نواس، محل اٹل چار دیوار نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سچ مہراج پُرکھ آکل، اکل کل دھاری اک اکھوائیندا۔ سچکھنڈ نواسی دین دیال، دیا ندھ ٹھا کر اپنی دیا کھائیندا۔ سٹ دلارا جننی جن بن کے جنے لال، پوت سپوتا آپ پرگٹائیندا۔ ساچا بخش اک ستھان، بھومکا دھر دی آپ سمجھائیندا۔ تھر گھر کھول در مکان، مہربان محبان اپنا پڑدا لائیندا۔ شبدا گرو کر بلوان سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کھائیندا۔ سٹ دلارا شبدا گرو، پرم پُرکھ آپ پرگٹائیا۔ نرگن دھار جوتی جُڑ، میل ملاوا اپنے نال رکھائیا۔ ست ستوادی اپنی پوری کرے لوڑ، جوڑا دھر دا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر ستگر ایک دئے جنائیا۔ سچ مہراج سچا شہنشاہ، پُرکھ ابناشی اک اکھوائیندا۔ تخت نواسی بے پرواہ، بے انت اپنی کار کھائیندا۔ شبدا گتی ایک جگہ، سچ دوار اک وسائیندا۔ چرن گول دئے ٹکا، تھر گھر رکھ ناؤں آپ سمجھائیندا۔ سچ وسیرا آپ کرا، نیرن نیرا در سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ محل اک وڈیائیندا۔ شبدا گرو پرہہ چرن نواس، تھر گھر ملے مان وڈیائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل تماش، ہر پُرکھ نرنجن ویکھ وکھائیا۔ ایکنکار دیوے دات، آد نرنجن خوشی منائیا۔ ابناشی کرتا کر کے واس، سری بھگوان پردہ دئے اٹھائیا۔ پارہم پت پرمیشور سرب گنتاس، نرگن زرویر نور خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک درسائیا۔ شبدا گرو سچ دوار، تھر گھر مندر اک بنائیا۔ دیا باقی کملاپاتی کر اجیار، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ دوس راتی نہ کھئے وہار، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ رُتی رُت نہ کوئی تھت وار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ گھر اک وسائیا۔ شبدا گرو گھر آگم، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جیون جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت ست ستوادی برہم برہمادی شبدا انادی کرے اپنا کم، ہر کرتا ساچی کار لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نواس اک وکھائیا۔ سچ

نواس پُرکھ اکال سرن، پُرکھوتم دیونہار وڈیائیا۔ نیتر کھول اپنا ہرن پھرن، نج نین کرے رُشنائیا۔ منزل پوڑے اکو چڑھن، پاندھی پندھ نہ کھئے
 وڈیائیا۔ دُھر دا ڈھولا سوہلا اکو پڑھن، بن اکھراں راگ الاٹیا۔ سِت دُلا رے ساچے وڑن، محل اٹل اُچ منار وچے ودھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، وکھاونہارا سچ گھر، گر مندر اک سمجھائیا۔ گر شبد کہے میرا سچ ٹکانا، ست پُرکھ نرنجن آپ بنائیا۔ جس
 نوں سمجھ نہ سکے کوئی چتر سگھڑ سیانا، من مت بُدھ بھیو نہ رائیا۔ پُج نہ سکے بیانا، پون اُنجا سیس جھکائیا۔ مان نہ رہے کوئی رانا، راج
 راجان شاہ سلطان دین دُہائیا۔ کِرپا کر بخشش کرے سری بھگوانا، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ محل اٹل اک سہانا، سچ دوار کری رُشنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ گھر ست نواس، آپ کرائے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا وڈ وڈیائیا۔
 نہکلنک ہر نرنکار، نرگن وڈا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جاتا جوت اُجیار، روپ رنگ ریکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ شبدی ڈنک وچ سنسار، وڈ
 سنساری آپ وجائیا۔ نانک گوبند بن لکھار، واک بھوکھت گئے سمجھائیا۔ وید ویاسا کر پُکار، اُچی کوک کوک الاٹیا۔ عیسیٰ واجاں گیا مار،
 میرا پتا بھجّا آوے واہو داہیا۔ محمد نین رہیا اٹھال، چوڈاں طبقات پرے دھیان لگائیا۔ پروردگار سانجھا یار، جلوہ نور کرے رُشنائیا۔
 شاستر سمرت وید پُراں رہے پُکار، کھانی بانی رہی سمجھائیا۔ کاغذ قلم شاہی گئے ہار، کاتب بن بن اپنی قلم چلائیا۔ ستگر شبد نہکلنک
 نیرویر کلکی اوتار، جس نوں جنمے کوئی نہ مائیا۔ پوت سپوتا براہمن گوڑا پنڈت پاندھا مُلا شیخ مسائک سمجھ نہ پائے کوئی جیو وچ
 سنسار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ نہکلنک ہر کا روپ، ہر جو آپ اکھوائیندا۔ جس دا ڈنکا چار
 کوٹ، دہ دشا حکم سُنائیندا۔ لیکھ چُکائے جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ دئے وڈیائی کایا پنج تت بھوت، بھوکھت اپنا ویکھ وکھائیندا۔
 وسنہارا محل اٹل اک عروچ، عرش فرش چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ بھیو کھلائے اپنا دوج، جن بھگتاں پڑدا لاپندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، کل کلکی ویس وٹائیندا۔ کل کلکی جوت اُجالا، نیرویر وڈی وڈیائیا۔ دو جہاناں بن رکھوالا، زمیں اسماناں ویکھ وکھائیا۔
 برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ ویکھے ہالہ، لگھ چوراسی کھوچے تھاوں تھائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا ترے گن ویکھے جگت جنجالا، پنج تت اپ تیج وائے
 پرتھی آکاش پڑدا رہیا اٹھائیا۔ ست دھرم دی سچ سچ دھرمسالا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کل کلکی دئے وڈیائیا۔ کل کلکی نہکلنک ایک، آد پُرکھ نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی رکھدے ٹیک، بھکت بھگوان اوٹ رکھائیا۔ ہر گھٹ انتر جو رہیا ویکھ، انہو اپنا کھیل رچائیا۔ سمبل وسنہارا ساچے دیس، ساڈھے تِن ہتھ سوہا پائیا۔ جس نوں لبھدے وشن برہما شو گنیش، کروڑ تیتیس ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سو صاحب سوامی انتریامی جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن سرگن کر کے بھیس، ویس اولڑا اک وٹائیا۔ دُھر سندیشہ نر نریشا ستجگ ست ست دیوے سندیش، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ جن بھگتاں گرمکھاں گرسکھاں ساچے سنتاں کایا مندر اندر وڑ کے ساچے پوڑے چڑھ کے دسے بھید، بجر کپائی پڑدا پرے ہٹائیا۔ سو انتر آتم پرما تم لین پیکھ، نج نیتر خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا نہکلنک اکو ایک، ایکنکار اکھوائیا۔ پنج ت ت نہکلنک، تتو ت نہ کھئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال جس دا دو جہان ساچا ڈنک، شبدی شبد راگ الاٹیا۔ سو صاحب دیال ہو کے ساڈھے تِن ہتھ سہائے بنک، بنک دواری سوہا پائیا۔ جس نوں انکڑیاں وچ کرے نہ کوئی انک، بیس بیسا ہر جگدیشا شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن شتری براہمن شوڈر ویش دسے سچ حدیثا نام منتر قلمان ست، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک بے پرواہیا۔ نہکلنک سری بھگوان، جن بھگتاں دیا کھائیندا۔ جگ چوگڑی دیوے دان، ستجگ تریتا دواپرکجگ ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آتم پرما تم بن کے ساچا کابن، نام بنسری اک سنائیندا۔ لوں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں مار دھیان، جیرج انڈاں کھوج کھوجائیندا۔ جودھا سورپیر بن بلوان، نوجوان اپنا حُکم ورتائیندا۔ کھڑگ کھنڈا تیر کمان، شستر بستر اک نشان، شبدی دھار دھار دھار وچوں پرگٹائیندا۔ جسدا گر اوتار پیر پیغمبر رسنا جہوا بٹی دند دے کے گئے بیان، کاغذ قلم شاہی ونڈ وندائیندا۔ سو صاحب سوامی پُرکھ نرنجن دُھر دا داتا سری بھگوان، نہکلنک کل کلکی اک اکھوائیندا۔

☆ ۶ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی بلونت سنگھ دے گرہ سیوک کالونی پٹیالا ☆

سرگن دھار نہ کھئے جڑت، باڈھی بنت نہ کھئے بنائیندا۔ اکھراں وچ نہ کوئی پڑھت، قلم شاہی ونڈ نہ کھئے وکھائیندا۔ زمیں اسمان نہ کوئی دھرت، محل اٹل روپ رنگ نہ کھئے جنائیندا۔ ایہو کھیل پرہیو اسچرج، جگ چوکرئی سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہہ کہہ گئے مردانہ مرد، مہربان کھیل وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ سنگھاسن اک درڑائیندا۔ ہر سنگھاسن اکم اتھاہ، مہما اگنت گنی نہ جائیا۔ آپ اُپائے بے پرواہ، بے انت دیا کھائیا۔ اپنی اچھیلئے رکھا، آپ اپنے وچ سمائیا۔ جگت جگ کوئی جانے نہ، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائییا۔ زمیں اسمان رنگ مانے نہ، پاوا چول نہ کھئے وڈیائییا۔ چندوا چندن کوئی تانے نہ، ہیرے جڑت نہ کھئے جڑائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوئی ویکھ وکھانے نہ، ناپ ماپ نہ کھئے سمجھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ ہر سنگھاسن اکم اپار، ہر اپرمپر آپ بنائیندا۔ جس دی مسل مثال نہ وچ سنسار، اشارے نال نہ کھئے درڑائیندا۔ جس دا لیکھا جانے نہ کوئی لوہار، ترکھان گھاڑت گھاڑ نہ کھئے گھڑائیندا۔ جس توں سمجھ نہ سکے جگ چار، چارے کھانی چارے بانی بھیو کھئے نہ آئیندا۔ جو منزل مقصود وسیا سب توں باہر، بے نظیر اپنی نظر وچ رکھائیندا۔ جس توں سجدہ کرن پیر اوتار، گر گر سیس جھکائیندا۔ سو تخت نواسی ساچا تخت جانے آپ نرنکار، نرگن اپنا رنگ رنگائیندا۔ سچ سندیسہ نر نریسا آد جگاد جگ چوکرئی دیونہار، بن رسنا جہوا بول سُنائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران کر کے خبردار، شبدي شبدي راگ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائییندا۔ سچ تخت جوت سروپ، جوتی جاتا آپ جنائیا۔ جس دا رنگ روپ نہ کیسے کوٹ، دہ دشا نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی دھاگا نہ کوئی سوت، سوتردھاری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ بیٹھنہارا پنج بھوت، تتوت نہ کھئے رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ سنگھاسن اک رکھائییا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ اکال، اکل کل دھاری آپ اپائیندا۔ جس دے اُپر نہ کوئی چادر نہ کوئی اوڈھن ديسے رُمال، کھٹیا روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ نہ کوئی دیوا باقی دیوے بال، جل دھار نہ کھئے وبائیندا۔ نہ کوئی ویکھ کایا ماٹی کھال، خالق خلق نہ کیسے سمجھائیندا۔ سچکھنڈ دوار رکھیا سچھی دھرمسال، جس دا آر پار مدھ نظر کیسے نہ آئیندا۔ تخت نواسی بیٹھ نوجوان، شاہ پاتشاہ اپنا حُکم سُنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، جوتی جاتا اک جنائیندا۔ ست سندیسہ اک فرمان، ست ستوادی اک سمجھائیندا۔ اکو اکھر جس دا صفتاں وچ نہ ہوئے بیان، قلم شاہی

رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک درڑائیندا۔ ہر کا تخت سینگھاسن کیسے نہ جڑیا، زر جوہن
 نظر کھئے نہ آئیا۔ جوت سرُوپ اُپر چڑھیا، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ ست ستواد سچ دوارے کھڑیا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ نرگن نرویر
 نراکار نراکھڑا کو پڑھیا، اشارے نال سمجھائیا۔ سچ دوارا ویکھو گھریا، گرہ مندر سوہا پائیا۔ نرہو چُکائے بھہ ڈریا، بھو رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر سچا اک سہائیا۔ سچ سینگھاسن پُرکھ پرماتم، ہر کرتا آپ اپائیندا۔ جس نون سمجھ نہ
 سکے کوئی آتم، لکھ چوراسی نظر کیسے نہ آئیندا۔ جس دا کھیل اگتی باطن، ظاہر ظہور ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ اکھری صفتی سارے اکھن،
 بن اکھڑ نہ کھئے سمجھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناشن، ابناشی اپنی کار کھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر کے داسی داسن، بالے ننھے انجانے اپنے
 حُکم چلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا پڑدا آپ اٹھائیندا۔ سچ سینگھاسن چڑھ بھگونت، کرے کھیل بے پرواہیا۔
 گر اوتاراں پیر پیغمبران سچ سندیسہ دیوے منت، منتر اکو اک سمجھائیا۔ نانا جوڑ کے نار کنت، سیج سہنجنی لئے سہائیا۔ بھيو کھلا کے
 آد انت، انتر اپنا رنگ رنگائیا۔ جس بنائی تہاڈی بنت، سو ٹھاکر سوامی بے پرواہیا۔ بودھ آگادھا دُھر دا پنڈت، ساچی سکھیا دئے سمجھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک اپائیا۔ دُھر فرمانا ست سندیس، سو پُرکھ نرنجن آپ اپائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن
 کھولنہارا بھیت، ایکنکار سرب سمجھائیندا۔ آد نرنجن وسنہارا دیس، ابناشی کرتا پڑدا لاپندا۔ سری بھگوان سب نون کرے چیتن چیت،
 پاربرہم اپنا حُکم منائیندا۔ نرگن نرویر نراکار کرے بیت، بتکاری اکو اک اکھوائیندا۔ جس دی گودی اندر رہے کھید، بھيو ابھیدا آپ
 کھلائییندا۔ جس لوکات نرگن سرگن دھار دتا بھیج، کایا پنج تت ہنڈھائیندا۔ اندر وڑ کے مانے سیج، سچ سینگھاسن سوہا پائیندا۔ جوتی
 جلوہ دے کے تیج، نورو نور نور رُشنائیندا۔ آپ وسے سچکھنڈ اگڑے دیس، سچ سینگھاسن سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچ سنیہڑا اک اپائیندا۔ سچ سنیہڑا دُھر دی رمز، اشارے نال سمجھائیا۔ جس دی کیسے نہ پائی سمجھ، بودھ کر نہ کھئے
 جنائیا۔ اکو جلوہ نور نورانہ جھلک، آد انت کرے رُشنائیا۔ جس بنائی سب دی بنت، سو گھڑن بھنہار ویکھ وکھائیا۔ مہا دسائے آپ
 اگنت، پورب لیکھا دئے لکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا لیکھے لائیا۔ سچ سینگھاسن چڑھ کے آپ، پرہ

دُھر دا حُکم جنائیندا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو پرم پُرکھ پرہہ تہاڈا باپ، دُوچا پتا نظر کھئے نہ آئیندا۔ ست ستوادی دیوے جاپ، انبولت راگ
 الائیندا۔ وست امولک جھولی پائے دات، گھر ساچے آپ ورتائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا دویاں دی دُھر دی گاتھ، دُوچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔
 نرگن سرگن دیوے ساتھ، سکلا سنگ بنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ شبد اک سُنائیندا۔ سچ سِنگھاسن ہر
 جو چڑھ کے، تخت نواسی حُکم سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو پنج تت کایا چولی آئے چھڈ کے، لوکھات پندھ مَکائیا۔ ساچی سرنی آئے بھج
 کے، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ تنہاں دُھر دربارے سد کے، سچ سندیشہ اک سُنائیا۔ پہلوں درشن کرو رج کے، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ سچ
 سرنائی ساچی لگ کے، ایکا دُوچا بھيو مٹائیا۔ خوشیاں اندر مستی وچ نچ کے، سوہنا تال وجائیا۔ مکھوں کہنا نام ندھانا ہس کے، تُوں میرا
 میں تیرا سچا میرا ماہیا۔ پریم پریتی اندر ویکھنا پھس کے، فیصلہ اکو وار سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم
 آپ ورتائیا۔ دُھر دا حُکم دسے بھگوان، کون لہنا رہیا مَکائیا۔ بن اکھان نیتروں بخشے دھیان، لوچن نین نہ کھئے بنائیا۔ بن پڑھیاں دسے گیان،
 اکھر وکھر آپ سمجھائیا۔ مہر کرے ہو مہربان، محبت اپنے نال رکھائیندا۔ محل اٹل اچ مکان، بن چھپر چھن چھہائیندا۔ رو سس سورج
 چند نہ کرے پہچان، دیا باقی نظر کھئے نہ آئیندا۔ نہ زمیں نہ اسمان، گگن گگنتر پُری لوہ آکاش پرکاش نہ کھئے کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچ پیغام، سچ سندیشہ اک سُنائیندا۔ سچ پیغام دیوے مقامے حق، حقیقت اپنی دئے درڑائیا۔ پیر پیغمبر
 کھولو اکھ، نیتر لوچن اک کھلائیا۔ سچ دوارا ویکھنا جھٹ، پڑدا اوبلا رہیا اٹھائیا۔ جگ چوکری نت نوت جو مارگ آئے دس، تس دا بھيو
 رہیا کھلائیا۔ سچ دوارے آ کے اکو ڈھولا گاؤنا ہس، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ حُکم اک سُنائیا۔ تخت نواسی سچ
 کلام، بن کلمیوں کرے پڑھائیا۔ پیر پیغمبران دسے ایمان، عمل وچ آپ لیائیا۔ بالے نڈھے ویکھو انتر مار دھیان، دھیان دھیان وچ
 رکھائیا۔ داتا دانی سدا سد مہربان، مہمان بیدونور خدائیا۔ شاہ پاتشاہ نوجوان، بھوپت بھوپ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، اکو اکھ بن اکھراں دئے درڑائیا۔ ساچا حُکم درڑاویے ایک، ایکنکار سمجھائیا۔ سچ دوارے اکو ٹیک، دُوچی اوٹ نہ کھئے
 رکھائیا۔ بن ہر کِرپا کھلے نہ کھئے بھید، پڑدا سکے نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ دُھر دا

حکم سوہنگ سو، صاحب سوامی آپ جنائیندا۔ میرے میرے جوگے گئے ہو، ہور نظر کھئے نہ آئیندا۔ دو جا سکے نہ کھئے چھوہ، شوہر سیج نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ سچ محبت دس کے موہ، دُھر دا میلا میل ملائیندا۔ پچھلا لیکھا سارا دھو، آگے مارگ اک درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبران آپ سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ نیڑے، سچکھنڈ نواسی دیا کمائیا۔ پُرکھ اکال دے چڑھو بیڑے، باہوں پھڑ کے رہیا چڑھائیا۔ دین مذہب دے چُکائے جھیڑے، جھگڑا مات رہن نہ پائیا۔ کایا مندر اندر وسن سوہنے کھیڑے، بجر کپاٹی بند کھڑکی کُنڈا دئے کھلایا۔ ایک گرہ سوہن گرو گُر چیرے، چیل گرو ایکارُپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا حکم اک منائیا۔ سوہنگ سو کہے سد سچا، سچ سچ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا بچہ، بچن اپنے نال ہنڈھائیا۔ ساچا مارگ جس نے دسا، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ نرگن ہو کے سنگ وسا، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ پریمی ہو کے پریم رتا، رنگ رٹا بے پرواہیا۔ ہنس مکھ ہو کے ہسا، سوہنگ ڈھولا راگ الاٹیا۔ دُھر سندیشہ ایکو دسا، دہ دشا اکو وار سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتاراں پیر پیغمبران اکو دسا رہیا اپنا پتہ، پت پریشور آپ جنائیا۔ سچ سنگھاسن چڑھ کے دیوے حکم، ہر کرتا آپ جنائیا۔ پرم پُرکھ دا اکو نُخم، تاثیر بدل کدے نہ جائیا۔ کلجگ اتم پینڈا آوے مُکن، بھج بھج تھکن پاندھی راہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے اٹھن، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ در دوارے سجدہ کر کر جھکن، نمو نمو سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سب نوں آئے پُچھن، بھيو ابھیدا آپ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی ساچی کار کمائیا۔ پرہ سندیشہ کہے میں دساں ست، ست ست وڈیائیا۔ جس ویلے سری بھگون پرہ دیوے اپنا حق، حقیقت اپنی نال ملائیا۔ اوس ویلے اکو نراکھر دیوے دس، جس دی ونڈ نہ کیسے ونڈایا۔ بالے نڈھے ننھے بچے میری سرنائی جانا وس، دوجی اوٹ نہ کھئے تکایا۔ میرے ملن دی سد کھلی رکھنی اکھ، دیوے لوچن کم کیسے نہ آئیا۔ سچکھنڈ دوارا اکو ہٹ، ونجارا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دسے رانا، رحمت اپنی اک کمائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اکو گاؤنا گانا، گات گاتا خوشی منائیا۔ نت نوٹ سدا سدا سر منا میرا بھانا، بھانے وچ سائیا۔ چرن گول رکھنا دھیانا، دوجی اوٹ نہ کھئے تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، اہو مت دئے درڑائیا۔ بھانا مننا حُکم ایک، آد جُگادی سدا سُنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبرو پرم پُرکھ پرہہ کھیوٹ کھیٹ، دو جہاناں نظری آئیندا۔ جس دے بالے نھے بچے بننا بیٹ، پتا پوٹ گود سہائیندا۔ اُس نال کرنا سچا ہیت، پتکاری آپ اکھوائیندا۔ چرن پرتی کرنی پرہہ کھولے اپنا بھیت، پڑدا اوہلا آپ چُکائیندا۔ نظری آوے نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مُکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ حُکم اک ورتائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آون آگے، اگمن وچ وڈیائیا۔ صاحب سُلطان سِری بھگوان دُھر فرمانا اکو دسے، دیونہار آپ اکھوائیا۔ میں سدا سہیلا اک اکیلا دوس رین سچے کھے، آگے پچھ بھجّا واہو داہیا۔ اپنے پریم دے دیواں انوکھے مزے، نو رس کم کیسے نہ آئیا۔ لہنا دینا چُکاواں ہتھو ہتھے، نام پدارتھ جھولی پائیا۔ سچ سرنائی جو سچ دوارے ڈھٹھے، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک منائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو مننا کہنا، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سَتجگ تربتا دواپرکلجگ بھانا سہنا، سیس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سدا سدا سد درشن کرنا نیناں، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ دُھر دا ڈھولا اکو کہنا، کرنی سچ پڑھائیا۔ دھام اولڑے ساچے ہنا، سچکھنڈ سوہیا پائیا۔ کوڑے وہن کدے نہ وہنا، تارنہار ربیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیا دیوے نال ادب، ہر عدلی دیا کھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو چل کے آئے قدم قدم، سو پُرکھ نرنجن ویکھ وکھائیندا۔ دُھر فرمانا سُننا ناتا توڑنا دین مذہب، ذات پات نہ کھئے جنائیندا۔ ساچی دھار آ کے جانا بدل، پُورب بدلہ آپ مُکائیندا۔ جوتی جوت ہونا مگن، تتو ت نہ کھئے سمجھائیندا۔ ساچی وست امولک دیوے نام بھنڈارا سگن، سگلا سنگ وکھائیندا۔ چڑھ کے ویکھو اُپر گگن، گہر گمبھیر سوہیا پائیندا۔ ترے گن مایا کھئے نہ اگن، پنچم تت نہ کھئے تپائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اکو پرگٹائیندا۔ اکو حُکم دئے نرنکار، نرگن وڈا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتاراں کرے خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، پروردگار نُور خُدائیا۔ مقامے حق وسے وسنہار، بے عیب اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی نُور کر اُجیار، دیوا باقی نہ کھئے رُشنائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، کاتب بیٹھے مکھ بھوائیا۔ جگ چوکڑی کھیل وچ سنسار، وڈ سنساری اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ اتم کھیل اپار، اپرپر سوامی ربیا کرائیا۔ چوڈاں طبقات پاوے سار، چوڈاں ودیا کھوج کھوجائیا۔ چوڈس چند ویکھے اُجیار، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ چار کُنٹ

ده دشا پڑدا رهسا اُٹھائيا۔ لکھ چوراسي جيو جنت سادھ سنت ويكهنهار، آتم پرما تم پڑدا رهے نه رائيا۔ جوتي جوت سرؤپ هر، آپ اپني
 كړيا كر، ساچا حُكم اِك سمجھائيا۔ ساچا حُكم ديوي بهگوان، هر كرتا آپ جنائيا۔ گر اوتار پير پيغمبر اُٹھو نوجوان، مرد مردانه رهسا اُٹھائيا۔
 پچھلا ليكها كرو بيان، بے وفا نظر كُھي نه آيا۔ دين مذهب ذات اپنا سچ دسو ايمان، اسم اعظم گون درڑائيا۔ سادھ سنت جيو جنت نر
 هر كنت كرو پهچان، پڑدا اوبلا انتر آتم مَكھ اُٹھائيا۔ جوتي جوت سرؤپ هر، آپ اپني كړيا كر، ديونهارا ساچا ور، دُهر دا ليكها اپني وچون
 جنائيا۔ دُهر دا ليكها كر پرگٹ، هر گهٹ واسي ويكھ وكھائيندا۔ كرے كهيل پُر كه سمرتھ، ابناشي كرتا ديا كھائيندا۔ گر اوتار پير پيغمبر
 سارے چرني كئي دُھتھ، دوي جوڑ واسطه پائيندا۔ دهن وڏيائي كيتا اِكھ، ستجگ تريتا دواپر كلجگ اپنا پنده مَكھائيندا۔ پت پرميشور دے
 دے حق، پروردگار تيرا رحم اكو نظري آئيندا۔ سچا مارگ دينا دس، رهبر اكو اِكھوائيندا۔ جوتي جوت سرؤپ هر، آپ اپني كړيا كر،
 ديونهارا ساچا ور، دُهر دي دهار آپ سمجھائيندا۔ دُهر دي دهار سمجھنا دهرم، ادهرمي نظر كُھي نه آيا۔ نهكرمي دسي كرم، كرم كانڏ ڏيره
 ڏهاپيا۔ لهنا چُكے ورن برن، ذات پات نه كُھي سمجھائيا۔ پُر كه اكال دين ديال سب دي ساچي سرن، سرنگت اكو اِك ركهائيا۔ جو ميرا تيرا
 ڏهولا پُزن، پر به ملے چائيس چائيا۔ سو سجن ساچي منزل پار كرن، ادھوچكار نه كُھي اِكھائيا۔ جوتي جوت سرؤپ هر، آپ اپني كړيا كر،
 ساچا منتر اِك سُنائيا۔ ساچا منتر هر كرتار، بن اكهراں آپ پُرهائيندا۔ جس دا جگ چوكری صفت كرے وستهار، صفتاں نال صفت
 صلاحندا۔ اوس دا سمجھ سكه نه كُھي آكار، آكاش دهرت نين شرمائيندا۔ اوه اكهراں وچ نه بيوي شمار، كاغذاں اُتے نه رنگ رنگائيندا۔ هر كا
 حُكم دُهر دي دهار، تِكهي تلوار آپ جنائيندا۔ جوتي جوت سرؤپ هر، آپ اپني كړيا كر، سچ حُكم اِك ورتائيندا۔ سچ حُكم ورتے ورتنت،
 وارتا سمجھ كسي نه آيا۔ جس دي مهما سدا اگت، شاستر سمرت ويد پُزان رهے جس گائيا۔ جس نون سمجھ نه سكه كُھي پنڏت، وديابين
 دين ڏهاپيا۔ جس دے دوارے سارے منگت، گر به بيٺه جهولياں ڏهاپيا۔ جس دا كُھي نه جانے انت، بے انت كهے لوکائيا۔ جوتي جوت سرؤپ
 هر، آپ اپني كړيا كر، سو اپني ونڏ ونڏائيا۔ سچ سينگھاسن نه كُھي جگت، صفت مُصوّر سكه نه كُھي سمجھائيا۔ تگ نه سكه كُھي درشت،
 اِشٹ رُپ نه كُھي وٺائيا۔ بهيو نه پايا رام وششٹ، كهنن كچه نه پائيا۔ مات جنم جو اُلٺا بر كه، تت چولا گيا هنڏھائيا۔ آوے جاوے

پھرت پھرت، نت نت پھیرا پائیا۔ تِس تُوں سمجھ نہ سکے سُرَت نِرت، نِرویر کھیل کرائیا۔ جو کسے نشانے وچ نہ آوے شِسْت، عِشقان
 وچوں عِشق نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو سِنگھاسن اپنے پریم نال رنگائیا۔ سوہنی جڑت سَتگر پریم
 رنگ، ہر کرتا آپ رنگائیا۔ بن پاوا چوَل اگم پلنگ، بن دھرنی دھرت سہائیا۔ جس اُپر بیٹھے سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔
 آد جگاد مانے اک اند، اند اند وچ سہائیا۔ اوس اُپر بیٹھ کے گاوے اوہ چھند، جس دا سنسا نہ کھئے چُکائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران
 پوری کرے منگ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کر پرکاش چاڑھ کے چند، تورو نور ڈگمگائیا۔ بھيو کھلا کے کوٹ برہمنڈ، برہمانڈ دئے سمجھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سِکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سِکھیا دُھر اُپدیش، اُپا دُھر دی اک جنائیا۔ تخت نِواسی نر
 نریش، نرائن دئے وڈیائیا۔ پریم پُرکھ پرہ کرنا سچا ہیت، دوجی پریت نہ کھئے لگائیا۔ لوکات بالے بننا نیک، دُھر دا ناؤں ڈھولا گائیا۔ پھیر
 مڑ کے آؤنا اپنے دیس، بھجنا چائیں چائیا۔ میں آؤندیاں لوں ویکھ، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ جگت وڈیائی مُچھ داڑھی نہ کیس، منسا کھئے نہ
 موند مُنڈائیا۔ سچ دوارے جوت پرویش، نرگن نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سنديشہ اک سمجھائیا۔
 سُنو سنديشہ بنا جگ اکھَر، نر آپ جنائیندا۔ جگت جہانوں رہن وکھَر، وکھَری دھار پرگٹائیندا۔ چوٹی چڑھ کے ویکھنا سِخَر، سچ
 مُنارا اک وکھائیندا۔ پرہو ملن دا رکھنا فِکر، فقرہ اکو اک الائیندا۔ میرے پریم دا کرنا ذکر، ظاہر ظہور آپ درڑائیندا۔ جگت مایا وچوں
 اتم آؤنا نکل، ترے گن مایا بند نہ کھئے رکھائیندا۔ کوڑی کِریا کم نہیں آؤنا پتل، پارس اپنی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ساچی سِکھیا اک درڑائیندا۔ سچ سِنگھاسن بیٹھ سمرتھ، دو جہان سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سر رکھان دے کر ہتھ، مہر نظر
 اٹھائیا۔ نام پدارتھ دینا وتھ، املٹری جھولی پائیا۔ لوکات ورتاؤنی جگت، جگ جیواں دینا سمجھائیا۔ لیکھے لگے بوند رکت، ناڑی ناڑی
 خوشی منائیا۔ لکھ چوراسی وچوں ویکھنے دُھر دے بھگت، جنہاں بھگون بھگتی لئی کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 مہربان دیا کھائیا۔ سچ سنديسہ دیوے انت آخیر، ہر آخر آپ سُنائیندا۔ نیتر نین تگور اوتار پیر، پیغمبر اکو نظری آئیندا۔ جس دی
 اصل سچ تصویر، تسبیح مالا نہ گل لٹکائیندا۔ جس دا نور بے نظیر، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیندا۔ جس دا لیکھا ہست کپٹ، لکھ چوراسی

اندر ڈیرہ لائیندا۔ جس دا نام شبد انڈیٹھ، جگت ہتھ نہ کھئے پھڑائیندا۔ جس دا لیکھا مندر مسیت، شودوالے مٹھ گر در کھوج کھوجائیندا۔
 جس دا نت نوت انوکھا گیت، گر اوتار پیر پیغمبر سرب دھیائیندا۔ جو سچ سوامی سدا نہکامی انتریامی میت، مٹر پیارا اک اکھوائیندا۔
 جس دے تاج سوہوے سیس، جگدیش اپنا حکم سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بالے نکه ناچیز، مان ایہان سرب مٹائیندا۔ جس ویلے
 لنگھے سچ دہلیز، سیس اُپر نہ کھئے اٹھائیندا۔ پرہ چرنی چرن سچ پریت، پریتیوان اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ساچا حکم آپ منائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جاون صدقے، گھولی واری گھول گھائیا۔ پرہ تیرا در گھر پایا نٹھ کے، پندھ مکیا جگت جدائیا۔
 ترے گن مایا پنج تت کایا چولا آئے تپ کے، جیواں جنتاں کر لڑائیا۔ تیرا نام آئے دس کے، ڈھولا شبد سُنائیا۔ اتم آئے نس کے، کایا ماٹی بھیٹ
 چڑھائیا۔ سکھ مانئے تیرے چرناں وچ وس کے، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 پُرکھ اکال دئے سُنہیڑا اکو وار سمجھائیا۔ جن بھگتاں ویکھنا سچا وپہڑا، چھڈنی جگت لوکائیا۔ جنھے نام اکو تیرا میرا، میں ممتا دتی مٹائیا۔ تس
 گرہ سوامی وسے نیرن نیرا، دُور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ میل ملے گر گرو چیرا، چیل گرو اکو روپ نظری آئیا۔ سو سہنجنا ہٹے کھیڑا، آد نرنجنا
 کرے رُشنائیا۔ شوہ دریا نہ ڈبے بیڑا، تارنہارا پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سنگھاسن بہ کے خوشی منائیا۔
 سچ سنگھاسن انوکھی بنت، سوئی دھاگا تند نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا لیکھا آد انت، جگا جگنت سوہیا رہیا پائیا۔ جس اُپر بیتھا دھر دا
 کنت، کنتوبل اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ سنگھاسن کہے میرا سوہنا مالک، مالک
 بے پرواہیا۔ جس نوں کدے نہ بندرا آس، غفلت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ میرے اُتے بہ کے بنے ثالث، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جگ جگ
 جن بھگت سہیلے کڈھ خالص، خواہش اپنے نال رکھائیا۔ سنت سہیلے ویکھ بالک، بالی بڈھ دئے وڈیائیا۔ گرمکھان بنے پرتپالک سر اپنا
 ہتھ ٹکائیا۔ گرسکھان نال کدے نہ کرے نالش، کوڑی کریا پرے ہٹائیا۔ اگنی آگ نہ لگے آتش، امرت میگھ اک برسائیا۔ پریم پریتی اندر
 کر کے یاچک، یاد اپنی دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا لیکھ پائیا۔ سنگھاسن کہے میرا مالک ست، ست
 سچی وڈیائیا۔ جو سب نوں دیوے برہم مت، برہم ودیا رہیا پڑھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں مارگ دس، بھگتاں رہیا جگائیا۔ سنتاں

کھول کے اپنی اکھ، اکھراں کولوں کھڑا دئے چھڈائیا۔ گرمکھاں پردے انتر وس، آتم پر ماتم کرے کڑمائیا۔ گرسکھاں میٹ اندھیری رات، ساچا
 چند جوت چمکائیا۔ پورب جنم دا پورا کرے گھاٹ، گھاٹا اپنے لیکھے وچ رکھائیا۔ جنم جنم دی میٹے واٹ، کرم کرم دا پندھ گوائیا۔ سجن
 سہیلا بنے ساک، سگلا سنگ رکھائیا۔ گھر مندر کھول کے تاک، پڑدا دئی دئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنا یاد کرو بھوکھت واک، جو
 لوکھات گئے سنائیا۔ جس دی خُاری اندر تھوے بن کے کیتا ناچ، نئیئا نوکا نام چلائییا۔ جس دا پریم پیار پریتی اندر بخش کے آبِ حیات،
 امرت رسِ نجھر جھرنا دتا وکھائیا۔ جس نون مئیئا پت پر میشور کلاپات، دھر دا مالک نور خُدائیا۔ جو احباب و جاوے رباب، سچ ستار
 اک بلائییا۔ جو عیسیٰ موسیٰ محمد پورے کرے خواب، خالص اپنا رنگ جنائیا۔ ساچا حُجرہ وکھا اک محراب، محبوب بیٹھا بے پرواہیا۔
 سجدہ کر کرن آداب، نیوں نیوں لاگن پائینا۔ تیرا لہنا دینا تیرے ہتھ حساب، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ساچے تخت بہہ کے خوشی منائیا۔ ساچے تخت چڑھے تخت نواسی، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ کرے کھیل پُرکھ اناشی، اناشی اپنی
 کار کمائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہنا بن کے داسی، داسی داس آپ سمجھائیندا۔ کلجگ اتم لہنا دینا دیوے باقی، لیکھا لیکھے سب دا
 پائیندا۔ کرے کھیل بھیدھ بھاتی، بھائی بھانا اپنا حُکم ورتائیندا۔ سچ بات اکو اکھی، جس دا اکھر نہ کھئے بنائیندا۔ میں دھر دا تھادا ساتھی،
 دو جہاناں سنگ نبھائیندا۔ تسان میری منی اکھی، میں آخر پندھ مکائیندا۔ بھن تھادا پنج تت تن خاکی، اتم خاک وچ سمائیندا۔ تھادی
 جوت زربل باقی، باطن اپنے وچ رکھائیندا۔ میرا سنیہڑا دھر دی پاتی، پت پر میشور آپ اکھوائیندا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤنا گاتھی، گھر گمبھیر
 آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتاراں پیر پیغمبران دیوے ور، وارث سب دا آپ
 اکھوائیندا۔ وارث ہو کے دیوے نصیحت، نغمہ نام سنائیا۔ میں کدے کیسے نوں کر کے نہ دیواں وصیت، میرے پچھوں دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔
 سب دے وچ میری اصلیت، اصل وچوں وصل رہیا کرائیا۔ میری کدے نہ بدلے طبیعت، تابع داری برخورداری دوہاں وچوں اپنا آپ باہر
 رکھائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ گر اوتار پیر پیغمبر آد جگاد میری ملکیت، مالک اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا

کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنگھاسن آپے چڑھ، ڈھر سندیسہ اک سُنائیا۔ مہراج شیر سِنگھ وِسَنوُن بھگوان، کرتا پُرکھ کرتار اپنی کرنی کر، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔

☆ ۸ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی دلی دربار وچ ☆

سُت شبد کہے پرہہ سَت سوامی، سَتگر سُلطان تیری سرنائیا۔ تیری صِفت صلاح آد جُگاد اگتی بانی، ناد انادی ناد وجائیا۔ جگت سندیسہ چارے کھانی، دہ دِشا کرے سنوائیا۔ نام بھنڈارا ڈھر دی بانی، انیالا تیر چلائیآ۔ کاغذ قلم شاہی لکھ لکھ بنائے جگت کھانی، کھاوت وچ رکھائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے جیو نادانی، من مت بُدھ نہ کھئے چٹرائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دتی چھوٹی اک نشانی، نِشانہ اپنے نال ملاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا پڑدا دتا اٹھاییا۔ شبد کہے میں گوبند پتر، پتا پُرکھ اکال نظری آئیآ۔ ڈھر دی دھاروں آیا اتر، سرگن جنے کوئی نہ مائیا۔ پنج ت ت چڑھیا کیسے نہ کچھڑ، گودی گود نہ کھئے اٹھاییا۔ تیری ویکھی انوکھی اوڑی بکل، جس دا اوڈن پلُو نظر کیسے نہ آئیآ۔ پت پریشور پاربرہم سَت سرُپی اکو کھیل آیا بُجھن، بھیو ابھیدا دینا کھلاییا۔ کلجگ اتم پینڈا آیا مُکن، دھرت دھول آکاش زمیں اسمان بھجن واہو داہیا۔ تیرا ساچا بیڑا اپنے کندھے آیا چکن، ترکش تیر کمان بھتھا پرے سُنائیا۔ تیرے پریم پیار اندر آیا اٹھن، ریتی نیتی تیرے در توں پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لہنا دینا جھولی پائیا۔ سُت شبد کہے میرے صاحب سُلطان، ہر پُرکھ زرنجن تیری وڈیائیآ۔ دو جہان ویکھیا مار دھیان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء پرتھی آکاش کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے بن دے ویکھے مہان، لوکات مہان خانے وچ پھیرا پائیا۔ اتم ہیوے بال نادان، ننھے بچے رُپ وٹایا۔ میں ویکھ کے ہویا حیران، حیرانی حیرت میرے اندر آئیآ۔ کی کھیل کرے بھگوان، بھگون اپنی کار کھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر دا لہنا لینا لیکھے لائیآ۔ گوبند کہے میں ماریا چکر، چکرورتی نظر کھئے نہ آئیندا۔ پچھلے سندیشے کھول کے ویکھے پتر، پاتی کلا کی لیکھ ہتھ پھرائیندا۔ جس دی ڈھائیاں اکھراں وچوں اکو سطر، ستیا اپنی نال پرگٹائیآ۔ اُس دا نظر نہ آوے کیسے کوئی اکھڑ، الفیے نہ کوئی ونڈ

وندائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا منگ منگائیندا۔ گوبند کہے میں کھولی پوتھی، پُستک تیری بے پرواہیا۔
 جس دے وچوں گر اوتار پیر پیغمبرانِ مِلدی رہی روزی، رازق رحمت کر کے جھولی پائیا۔ جس دے وچوں تیرے نام پیار دی آئی
 سو جھی، سُو جھ بُو جھ اکِ دِرڑائیا۔ جس دے وچوں کوئی نہ لبھے جنجو ٹکا بودی، کیس سیس نہ کھئے وکھائیا۔ جس دی قیمت تیرے بنا
 پاوے نہ کھئے کوڈی، لکھ چوراسی ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دینا سمجھائیا۔ گوبند کہے میں ماریا
 پھیرا، پھرت پھرت اپنا ویس وٹائیا۔ نو نو چار ویکھیا ڈیرہ، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دیناں مذہباں پایا جھیرا،
 ذات پات کرے لڑائیا۔ ساچا مندر و سیا نہ کھئے کھیرا، کھڑکی بند نہ کھئے کھلائییا۔ پت پریشور کیسے نہ ویکھیا نیڑا، دُور دُرادا پندھ مُکائیا۔ تیرا
 میرا کیسے نہ کیتا نکھیرا، جوت شبہ نہ کھئے دِرڑائیا۔ برہمنڈ کھنڈ دسدے گئے اگئی وپہڑا، اندر بہکے خوشی نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ گوبند کہے میں ویکھیا اکھ، نیتر نین نال ملایا۔ پت
 پریشور ہو کے وکھ، سچکھنڈ بیٹھا سو بھا پائیا۔ ہولی ہولی مینوں ربیا دس، ست اشارے نال سمجھائیا۔ میرا لیکھا کدے نہ ہووے بس،
 میرا حُکم میٹے نہ کھئے لوکائیا۔ جُگ چوکڑی جو گاؤندے گئے جس، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ڈھولے گائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران
 لوکات ویکھیا حق، حقیقت وچوں پھول پھلائییا۔ سنت سہیلے ساچے بھگت پھڑ باہوں لوان رکھ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا ناتا لینا جڑائیا۔ گوبند کہے میں ویکھیا جگت ساگر، چار کُنٹ پھول پھلائییا۔ مان ملے نہ کیسے آدر، عدل وچ نہ
 کھئے لوکائیا۔ نرمل ہویا نہ کھئے اجاگر، سرتی شبہ نہ کھئے گڑمائیا۔ سورپیر نہ کھئے بنیا بہادر، من کا منکائے بھوائیا۔ ملیا میل نہ کرتے قادر،
 پروردگار نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میلا لینا ملایا۔ گوبند کہے میں ویکھیا جگ، دوس زین دھیان
 لگائیا۔ لکھ چوراسی لگی اگ، شتری براہمن شودر ویش دین دہائیا۔ کوڑ وکارا پار نہ کرے کھئے حد، مایا ممتا ہوے ہنگتا ڈیرہ نہ کھئے
 ڈھائیا۔ گھر مندر سنے نہ کھئے ند، دُھن ناد راگ نہ کھئے الائییا۔ تیرا پیار پر پُرکھ پت پریشور بندو مُسلم سکھ عیسائی گئے چھڈ، سوان
 وانگ کوک کم کیسے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا میلا لینا ملایا۔ گوبند کہے میں ہویا حیران، حیرانی میرے اندر

چھائیا۔ سرِشٹ سبائی دے ویران، پُهل پُهلواڑی نہ کھئے مہکائیا۔ نظری آئے نہ کھئے باغبان، ہری سِنچ کیاری نہ کھئے ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر جو دے کے گئے پیغام، دُھر سندیش مات سُنائیا۔ اتم چھڈ کے گئے مقام، مکان رہن کھئے نہ پائیا۔ ویکھیا تگیا تیرے چرناں ہیٹھ
 کرن آرام، آمد تیرے نال رکھائیا۔ در بردے ویکھے غلام، سیس سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ پچھلا چھڈ کے سارا نظام، نظر اپنی اکھ بچائیا۔ مان
 دیوے نہ کھئے کلمہ کلام، کائنات نہ سوبھا پائیا۔ دروہی تیرے نام دی اک مہربان، محبوب رہے سُنائیا۔ اکھراں وچ تیرے صفتی نام دی جو
 لکھ لکھ گئے اکھئی کریئے میزان، مسلاں وچوں مسل مسلیاں والی نظری آئیا۔ ایہ ہر گھٹ سرب تمام، طمع جگت نال پرنائیا۔ جنان چر
 آپ ملے نہ آن، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ اوناں چر مُشکل حل نہ ہوئے آسان، حوصلہ سکے نہ کھئے ودھائیا۔ جگت گُراوے ودھان، ودیا بیٹھی مکھ
 چھپائیا۔ سری بھگوان تُدھ بن بدلے نہ کھئے نظام، نوبت نام نہ کھئے وجائیا۔ جگت سرِشٹی درِشٹی دے آسان، شیطان شرع نال کرے لڑائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ گوہند کہے میں تگیا کنارہ، نئیا نوکا نظر کھئے نہ آئیا۔ چار ورنان نہ کھئے
 سہارا، سچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ورن برن روون زارو زارا، دھیرج سچ نہ کھئے جنائیا۔ رسنا جہوا کوکن بتی دند کرن پُکارا، من واسنا دین
 دُہائیا۔ اتم انتر پر م پُرکھ نہ کھئے پیارا، سُرتی شبد نہ کھئے بنائیا۔ دیا باقی کھلا پاتی گرہ مندر کھئے نہ کرے اُجیارا، اندھ اندھیرا جگت نہ کھئے مٹائیا۔
 بوند سوانتی ملے نہ ٹھنڈی ٹھارا، امرت جل نہ کھئے پیائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی بہرے نہ کھئے بہنڈارا، دُھر دی ڈاک وڈ
 کرامات ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ شاہ سلطان وچ جہان نیتر روون زارو زارا، سیس جگدیش ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ میں ویکھیا دو جہان اوہ نظارہ،
 جیہڑا نظر کیسے نہ آئیا۔ وشن برہما شو کرن پُکارا، رجو طمعو ستو نال مل کے دئے دُہائیا۔ پنج تت لگا اکھاڑا، آخر بیٹھا ڈیرہ ڈھاپیا۔ لکھ
 چوراسی کھئے نہ پاوے تیری سارا، سرب سوامی نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت میرا اکو تیرے آگے ہاڑا، ہوکیاں نال جنائیا۔ بُن
 لیکھا چھڈدے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں، ٹلے پربت سمند ساگر ڈونگھی کھائی بھوری اپنا پڑدا لاپیا۔ سچ نام دا اک نگارا، دو جہان وجا اکم
 اپارا، اپرمپر اپنی دھار چلائی۔ کل کلکی پرگٹ پرسدھ ہو نر نرائن اوتارا، پچیاں نال تیری ضد مینوں مول نہ بھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پُورب لہنا منگ منگائیا۔ گوہند کہے میں ویکھیا مات، متا جگت رہیا پکائیا۔ چاروں کُنٹ

اندھیری رات، تُوہ بن چند نہ کھئے رُسنائیا۔ وِدیا لیکھا قلم دوات، پرماتم پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ مات پت بہین بھائی بنے سبجَن ساک، نار کنت جوڑ جُڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا بھوکھت گئے آکھ، ورتاون والا نظر کھئے نہ آئیا۔ دُور دُرائے تیرے چرن گولان ہیٹھ رہے جھاک، جھاک اپنی اک لگائیا۔ ہولی ہولی اک دوجے نال کرن بات، پتی کہانی رہے سُنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ساچی نظر نہ آئے کھئے جماعت، پٹی نام نہ کھئے پڑھائیا۔ پنج تت کایا پا کے سب دا گیا وفات، وفاداری اپنے نال نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھرنی دھرت دھول اُپر کھیل کھلایا۔ گوبند کہے جگت ڈکیت، سچ کہانی دیاں سُنائیا۔ تیرے پچھے آپا کیتا بھیٹ، بالے نیہاں ہیٹھ دبائیا۔ ایہ وی سمجھ کے تیری کھیڈ، کھیل اپنی نال ملائیا۔ جس مالک خالق مینوں دتا بھیج، پرتپالک اکو لیا بنائیا۔ تیری ویکھی سُنجنی ساچی سیج، سوبھاونت نظری آئیا۔ جوتی جلوہ نوری تیج، شبدي ناد کرے سنوائیا۔ نہ کھئے رنگ ریکھ، رُپ کہن کھئے نہ پائیا۔ نرگن ہو کے کرے ہیت، ہتکاری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دینا وکھائیا۔ گوبند کہے میں ویکھیا لیکھ، جیہڑا دُھر دا دتا بنائیا۔ نانک رکھ کے موڈھے تے بھوری کھیس، بن اکھاں اکھ رہیا کھلایا۔ سوہنا کپڑا سُنجننا دیس، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اندر وڑ کے دسے بہیت، پڑدا اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دئے جنائیا۔ گوبند کہے میں ویکھیا جگت مکان، مقبرہ رُپ نظری آئیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ طوفان، طوبی طوبی کرے لوکائیا۔ جیو جنت کرے حرام، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا دسیا نہ کھئے استھان، بھومکا ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ کس گرہ کریں آرام، سچ سنگھاسن سوہنا پائیا۔ بھيو ابھیدا دس سِری بھگوان، در تیرے منگ منگائیا۔ میں بالا نڈھا اک نادان، شبدي رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا ساتھی دینا وکھائیا۔ گوبند کہے میں ویکھیا سکلا سنگ، جگ جیو نظری آئیا۔ میں کس کے اسو تنگ، شاہ سوارا بن کے پھیرا پائیا۔ میں وجا کے رنجیت نگارا مردنگ، مرد مردانہ رُپ وٹائیا۔ میں جل دھارا پار لنگھ، دُھر دی کار کھائیا۔ میں پھڑ کے کھڑگ کھنڈ، خالص تیری لوڑ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دینا جنائیا۔ گوبند کہے میں ویکھیا گھاٹ، پرہ پتن تیرا نظری آئیا۔ جتھے کھئے نہ سبجَن ساک، اونھے تیری اوٹ تکائیا۔ جتھے دیوے کوئی نہ دات، تیرا بھنڈارا بے پرواہیا۔ جتھے کوئی نہ پتا مات، گودی تیری سوہنا پائیا۔ جتھے کوئی نہ

جگت کھاٹ، ساچی سیجا ڈیرہ لائیا۔ جتھے کوئی نہ دسے انا تھ، چرن گول سچّی سرنائیا۔ جتھے کوئی نہ نیتر آنکھ، اٹھے پھر ہووے رُشنائیا۔ جتھے کوئی نہ جیکارا الکھ، اوتھے تیرا نام انتر انتر اپنا راگ سُنائیا۔ جتھے میرا کوئی نہیں وس، اوتھے پُرکھ سمرتھ سوہنا ویکھاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا اگلا دینا دس، دس دسمیس منگ منگائیا۔ گوبند کہے میں پھر پھر تھگا، تھکاوٹ تیری جھولی پائیا۔ خالی ویکھیا میں مدینہ مکّ، سارے رہے کُر لائیا۔ مندر ویکھے ویکھیا شودوالا مٹھا، گُرودوار نہ کھئے چُٹرائیا۔ نو نو چار پھریا تھھا، بن کے پاندھی پندھ مُکائیا۔ جگت واسنا جگت لُٹا، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش ست سرور ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ سچ پرتی اندر کوئی نام نہ لئے رتا، رتی رت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میں کپڑا کپڑا بھيو دساں، تُوں ویکھنہار بے پرواہیا۔ تیری کِرپا اندر میں کپڑے دیس وساں، ساچا مندر دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا آسن دینا سمجھائیا۔ گوبند کہے میں رکھی آس، اصل تیری اوٹ تکائیا۔ ناتا تُوں جنگل جوہ پرہاس، تُلے پرت چوٹی دتی تجائیا۔ تیرے چرناں کرنا واس، نون س اکھڑ سچ پرتی اپنی جھولی پائیا۔ اچے نہ بھلی اوہ رات، جیہڑی ماچھوواڑے وچ وکھائیا۔ اوہ چٹھی لکھی نہیں قلم دوات، شبد سندیسہ دیوے چائیں چائیا۔ جس دا ماہی محبوب مُحبت کرن والا ساک، سچن اکو بے پرواہیا۔ ساچے تخت کرے نواس، سرب بھوپ وڈا شہنشاہیا۔ جس کرنا آپے کاج، کرتا قادر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک وکھانا دُھر دا در، در دروازہ آپ کھلائییا۔ گوبند کہے میں پھر کے آیا، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ کوڑی دسی جگت مایا، محل سچ نہ کھئے سہائیا۔ تیرا رُوپ نظر نہ آیا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ پچھلا لیکھا چیتے آیا، ڈھولا اک سُنائیا۔ جس دا بھتّا آپ کھوایا، پرہ در دتا وکھائیا۔ سو سنت دُلا در منگن آیا، بن کے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر دینی مان وڈیائیا۔ گوبند کہے میں ویکھیا بن کے منگتا، گھر گھر الکھ جگائیا۔ جگت جیو بھکھا نگتا، سچ وست ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ سب دا لیکھا نار رنڈ دا، کنت سہاگی نہ کھئے ہنڈھائیا۔ تُوں مات نہ کھئے گنڈھدا، وچھڑے لئے نہ کھئے ملائییا۔ ونجارا ویکھیا بھیکھ پکھنڈ دا، پکھنڈی رنگ رلیاں رہے منائیا۔ منمکھاں کوئی نہ ڈنڈدا، گُر اوتار پیر پیغمبر پلُو گئے چھڈائیا۔ مان رہیا نہ بانی کھانی چھند دا، سنسا سکے نہ کوئی اُٹھائیا۔ ڈر رہیا نہ گُجری چند دا، چندن مکھیا جس اپنا آپ بھیت چڑھائیا۔ جہان ویکھیا وین کوڑی کنگ دا، ممتا نال

سرِشٹی بھجے واہو داہیا۔ وست امولک پت پریشور اکو تیرے در توں منگدا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر دا سنگ دینا سمجھائیا۔ گوبند کہے مینوں ہویا فکر، فقیریاں وچ سنائیا۔ سجن دے نہ کوئی مِتر، میت مُرارا نظر کھئے نہ آئیا۔ پریم پیار دی دھار وچوں کوئی نہ آوے نکل، نرنکار نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچ گھر، جس گھر بہہ کے تیرا دھیان لگائیا۔ گوبند کہے میں ویکھے گھر دروازے، گرہ گرہ پھیرا پائیا۔ کیسے ملیا نہ غریب نوازے، نوازش وچ نہ کھئے لوکائیا۔ سُران نال وجدے ویکھے واجے، انحد راگ نہ کھئے سنائیا۔ کوٹن کوٹ کرن اندکا جے، تیری کرے نہ کھئے گڑمائیا۔ پریم پُرکھ پت پریشور ہولی جہی مارے آوازے، اپنی آپ جنائیا۔ تیرا کھیل دیس ماجھے، مجلس اپنے نال بنائیا۔ تیرا مالک راجن راجے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شبدی سِت تینوں نوازے، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گرو اوتار پیر پیغمبر تیرے حکمے اندر باندھے، بندگی دتی درڑائیا۔ دوس رین ڈھولا سوہلا گاؤندے، کلمہ نبی الایا۔ کلجگ ویکھ انت شرماؤندے، نین سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ چار جگ دے تھکے ماندے، چرن گول بہہ بہہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا لیکھا دئے جنائیا۔ پاربرہم کہے اوہ گوبند تگ، طرح طرح جنائیا۔ جس دا لیکھا لیکھا نال ہتھ، ہست ہست نال ملائیا۔ صاحب پُرکھ سمرتھ، وڈ داتا اک اکھوائیا۔ لوکات نرگن دھار جوت سرُپ آیا تھ، شبدی رُپ وٹائیا۔ ساچے مندر اچ محل اٹل منار گیا وس، سمبل ڈیرہ لائیا۔ جس نوں تگے نہ کھئے اکھ، نیتر سکے نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا لیکھا ربیا درڑائیا۔ تیرا لہنا پہلی آسو، اصول نال دئے سمجھائیا۔ اوہ ویکھ مسیح یسو، جستجو وچ دھیان لگائیا۔ محمد محبان کھیل ویکھ ہسٹو، ہستی بے پرواہ نظری آئیا۔ نانک نرگن سب نوں دسٹو، دہ دشا ڈھولا گائیا۔ پُرکھ اکال بن دلال دو جہان تھو، بھجے واہو داہیا۔ گوبند تینوں چڑھنا پئے نہ اُتے تھو، واگ ہتھ نہ کھئے وکھائیا۔ شبد سِت میرا کدے نہ ہووے منکھٹو، کھٹی دو جہاناں تیری جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال دین دبال اپنے بھانے پچھے کدے نہ ہٹو، ہٹ و نچارے چوڈاں لوک چوڈاں طبق ویکھ وکھائیا۔ وشن برہما شو پاندھی بن کے نسٹو، نس نس لاگے پائیا۔ گرمکھ وِرا سچ دوار چرن گول وسو، واسطہ تیرے میرے نال جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا لہنا تیری جھولی پائیا۔ گوبند کہے پرہہ نوں بڑا چلاک، اچھل چھل تیری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کوٹن

کوٹ گرو اوتار پیر پیغمبر سنت ملائے وچ خاک، خاکی خاک روپ سہائیا۔ تھوڑی تھوڑی جھولی پا کے دات، جگت دانے وڈے اکھوائیا۔ دین مذہب بنائی جماعت، ضامن ہو کے گئے سمجھائیا۔ جنہاں دا ویکھیا ہندا دبانٹ، مقبریاں وچ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ اوہناں دا سدا سدا سد کی بنیا رہے سدھانت، ودھان سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ میں حیران ہویا تیری ایہہ نیگی جہی بات، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ مُرید مُرشد دوویں پا کے گئے وفات، وفادار ہو کے سیو کھائیا۔ سب نوں لیکھا دینا پیا حساب، حاصل سکیا نہ کھئے پچائیا۔ کیسے سمجھ نہ آیا حقیقی عشق مزاج، مجازی بن کے ساریاں نوں دتا تڑپھائیا۔ نہ تیرا کوئی جلوہ نہ آواز، آداب درشن کر کر سیس نوئیا۔ کیسے نوں حُجرہ دس کے محراب، محبت اپنا پڑدا دتا چُکائیا۔ کیسے نوں باہر لگا کے قنات، اندر شبدی حُکم جنائیا۔ کیسے نوں حِصیاں وچ ونڈ جماعت، جُملیاں اکھراں وچ کری پڑھائیا۔ کیسے نوں ہتھ دے کے قلم دوات، کاتب ہو کے لیکھ لکھائیا۔ اتم ساریاں نوں دے عذاب، عجیب طرح اپنے نال ملائیا۔ کیسے نوں گھوڑے اُتے چاڑھ ہتھ بھڑائی واگ، بھجیا واہو داہیا۔ کیسے دے اندر نیگی جہی جوتی جگا کے چراغ، پیغمبر دتا بنائیا۔ کیسے نوں آتم پرما تم دس کے ساک، ناتا لیا جڑائیا۔ کیسے دا کھول کے اندروں تاک، طریقیاں نال بندھائیا۔ کیسے نوں ہولی جہی آکھ، شبدی لیا اٹھائیا۔ کیسے نوں لہیا جا کے رات، سرتی پندھ مُکائیا۔ کیسے نوں اگلا لیکھا گیا آکھ، دُھر فرمانا اک دِرڑائیا۔ کلجگ اتم کھیل کراں تماش، تماشین ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بن کے گوپی کاہن پاواں راس، منڈل مندپ آپ سہائیا۔ ٹھگن چوراں یاراں ڈاکواں وچوں بن کے آپ بدمعاش، بدمعاشی سب دی دیاں مٹائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سنت سہیلے لبھاں داس، گرمکھ گرسکھ آپ بنائیا۔ اپنے ملن دی دس کے جاچ، جاچک روپ دیاں جنائیا۔ گوہند جتھے کوئی سمجھ نہ سکے دماغ، بدھی کم کھئے نہ آئیا۔ اُس توں آگے میری پہلی چلے آواز، آگے ہو کے دے دے رہیا سُنائیا۔ ایہہ کھیل اولڑا ڈونگھا راز، جس دی رمز سب نوں رہیا لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، چرن پریتی بخشے دُھر دی دات، دیاوان دیا کھائیا۔ گوہند کہے کی دسیا گھر، گھرانیاں وچوں نظری آئیا۔ کِس بدھ اندر جاواں وڑ، در دروازہ گون کھلائییا۔ کِس پوڑی جاواں چڑھ، منزل پندھ مُکائیا۔ کِس محرابے جاواں کھڑ، محبوب ویکھاں چائیں چائیا۔ گون کلمہ لوآن پڑھ، کلام بے پرواہیا۔ گون سینگھاسن چرن کول لوآن دھر، ست ستوادی ہوواں سد سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا دینا جنائیا۔ گوہند

تیرا گھر گھرانہ، گھر گھر بنائیا۔ اگم اتھاہ سچ مکانا، بے مقام رہیا سُنائیا۔ جتھے آد جُگاد جُگ چوؤکڑی اک ترانہ، آپ اپنا دئے سمجھائیا۔ آسن
 سینگھاسن سچ مہانا، مہا وچ صفت صلاحیا۔ آپ وکھائے شاہ پاتشاہ راج راجانا، شہانہ رُوپ نظری آئیا۔ کِرپا کر سِری بھگوانا، بھگون آپ
 دئے وڈیائیا۔ پھڑ باہوں بال انجانا، گوبند آگے دئے لگائیا۔ پھیر دئے دُھر فرمانا، سچ سندیشہ اک سُنائیا۔ نیتر کھول نوجوانہ، بال پردھ نہ
 رُوپ وٹائیا۔ تیرا لیکھا جگت جہانا، لوکات دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل شہنشاہیا۔ گوبند تیرا
 مندر سہاونہ، سوہاونت دئے وڈیائیا۔ سچ سینگھاسن اک وچھاونہ، لیف تلائی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دیوا باقی اک جگاونا، نرمل جوت کرے
 رُشنائیا۔ امرت رس اک رکھاونہ، نام خُماری سدا چڑھائیا۔ پڑدا اوبلا آپ چُکاونہ، دُئی دویتی رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچا ڈھولا اکو گاونہ، تُوں
 میرا میں تیرا دوُجا رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ ساچے مندر میل ملاونا، ملیا وچھڑ کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیرا
 لیکھا آگے دئے پرگٹائیا۔ گوبند تیرا لیکھا آگے، اگلی وارتا سمجھ کیسے نہ پائیا۔ ہوئی ہوئی صاحب سوامی دئے، دہ دشا کرے جنائیا۔ جن
 بھگتاں نیتر وکھائے اکھ، نین دئے وکھائیا۔ جو احباب بنے رہے سکھے، اتم سکلا سنگ بنائیا۔ جنہاں تیرے سچ پریم پیار دے ڈھولے رٹے،
 اتم رٹا دے چُکائیا۔ جنہاں چرن دھوڑی خاک لائی تن رتے، رتی رت لیکھے لائیا۔ تنہاں صاحب سوامی ویکھے اپنی اکھ، آخر اپنی گود
 اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سمگری اکو وار دئے سمجھائیا۔ گوبند کہے کی دتا سندیسہ، دُھر دا
 حال جنائیا۔ میں اکھیں اینہاں ویکھاں، جنہاں ویکھیا بے پرواہیا۔ جنہاں تُوں پارہم دیوے سندیسہ، دُھر دا راگ سُنائیا۔ میں اینہاں
 چُکاو لیکھا، پچھلی لکھت دئے گواہیا۔ جنہاں ساتھ میرا پنج تت مُچھ داہڑی کیسا، کھنڈا کھڑگ تن کٹار وکھائیا۔ اینہاں پچھے دھار کے
 بھیسہ، شبدی اپنا رُوپ وکھائیا۔ شاہ پاتشاہ ویکھ کے نر نریشا نرائن اکو لیا جنائیا۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، پیشینگوئی سدا رہیا
 جنائیا۔ جس دی گودی اندر ہو کے کھیدان، بچیاں وانگ سوہنا پائیا۔ اُس دا لہنا دینا میرے نالوں سدا ڈیوڈھا، دُگنیاں چوگنیاں وچ سار
 نہ کھئے جنائیا۔ جے کھئے پچھے پرہو کیدا، وڈیاں وچوں وڈا سکے نہ کھئے وڈیائیا۔ میں اکو جانا جس نے آد جُگاد گُر اوتار بھيجا، بھجن بندگی
 وچ لگائیا۔ اوہ صاحب اگمی سٹا سیجا، بانکا سوہنا چھیل چھبیل نور الاہیا۔ میں اوس دا اوہناں دیاں سندیسہ، دُھر دا حال سُنائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ورتمان تیرے لیکھے لائیا۔ گوہند کہے کی ورتمان، وارتا ساچی دئے جنائیا۔ پُرکھ اکال ویکھ مار دھیان، دھیانی نظر کھئے نہ آئیا۔ گوہند کہے گر اوتار پیر پیغمبر دے کے آئے گیان، اکھراں نال سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوہ ویکھ سارے بیوئے بے ایمان، بیوہ روپ وٹائیا۔ ثابت رہیا نہ کیسے ایمان، صدق صبوری نہ کیسے ہنڈھائیا۔ گھر گھر اندر وڑیا شیطان، دوس رین پنچ وکار کرے لڑائیا۔ گوہند کہے پرہوؤ میں گرمکھ لئے پچھان، جنہاں دا پچھلا لیکھا میرے نال چلیا آئیا۔ اوہناں نوں اکو اک تیرا گیان، دو جی پٹی نہ کھئے جنائیا۔ ڈھولا گا کے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، اپنا پلا گئے چھڈائیا۔ سجدے کردے پیر پیغمبر نال سلام، گر اوتار نو نمو کہہ سُنائیا۔ اوہ بیٹھے باآرام، آرامگاہ تیری نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا لیکھے لینا لگائیا۔ اکال پُرکھ کہے گوہند سچے، سچ تیری وڈیائیا۔ میں جنہاں لکھ کے دتے پٹے، پاٹل ہو کے حکم سُنائیا۔ اوہ کدے نہ چڑھے پھانسی پھٹے، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ وک گئے ساچے ہٹے، کرتا قیمت رہیا چُکائیا۔ آون جاون جنم مرن دے چُک گئے رتے، رٹیا اکو سچا ماہیا۔ پچھلی مثال سارے کہن دھنے پایا وچوں وٹے، کلجگ اتم سنمکھ ہو کے درس وکھائیا۔ ایہو جیہے لاپے کیسے نہ کھٹے، چار جگ گر اوتار سارے گئے دھیان لگائیا۔ لکھ لکھ سندیشے پتران اُتے دے کے گئے پتے، قلم شاہی نال بنائی گواہیا۔ پاندھی بن کے پھردے رہے نئے، بھج بھج پنڈھ مُکائیا۔ آسن لاؤندے رہے مدینے مکے، مقصود منزل گئے سمجھائیا۔ کلجگ انت سری بھگوان در گھر آگرمکھاں پت رکھے، پریم پریم پریتی اپنے نال رکھائیا۔ گوہند کہے ایہہ میرے گرمکھ گرسکھ بالے بچے اوہ سکے، جنہاں ناتا دُھر دا لیا جڑائیا۔ گرمکھ کہن اسیں سرنائی اوبدی ڈھٹھے، جو ڈھٹھیاں گلے لگائیا۔ پُرکھ اکال کہے تسیں دُھر دے دھرو نالوں چنکے بچے، جنہاں راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، چرن دوار اپنے رکھے، رکھیا کرے ہر گھٹ تھائیا۔

☆ ۹ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی سرُپ سینگھ دے گرہ دلی ☆

شبَد گوبند گوبند شبَد، شبَد گوبند رُپ وٹائیا۔ دوہاں دا نہ کوئی دین نہ مذہب، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دوارے اکو جیہا ادب، وڈا چھوٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ شبَد گوبند دھار لئی بدل، زرگن سرگن ویس وٹائیا۔ گوبند شبَد ہو کے کرے عدل، عدالت اکو اک وکھائیا۔ شبَد گوبند چڑھائے منزل، در ساچا اک سہائیا۔ گوبند شبَد کدے نہ آئے اجل، آد انت نہ کھئے مٹائیا۔ شبَد گوبند گائے غزل، نام نغمہ اک سمجھائیا۔ شبَد گوبند کوئی نہ تولے وزن، جگت ترازو سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے رنگ آپ سہائیا۔ گوبند حُکم شبَد فرمان، شبَد گوبند آپ جنائیا۔ شبَد گوبند کرے دھیان، دھیان گوبند شبَد لگائیا۔ شبَد گوبند کرے پروان، پروانہ شبَد گوبند آپ پھڑائیا۔ شبَد گوبند دیوے مان، مان گوبند شبَد اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ شبَد گوبند گوبند شبَد بلدیو، بلدھاری آپ پرگٹائیندا۔ گوبند شبَد کرے سیو، سیوا گوبند شبَد لگائیندا۔ شبَد گوبند دیوے میو، میوہ شبَد گوبند رس چکھائیندا۔ گوبند وسے دھام نہکیو، گوبند شبَد نہچل دھام ویکھ وکھائیندا۔ شبَد گوبند گائے رسنا جہو، جہوا رسنا گوبند شبَد شبَد وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا راہ آپ چلائیندا۔ شبَد گوبند بن سوامی، گوبند شبَد مان رکھائیا۔ شبَد گوبند انتریامی، گوبند شبَد ویکھے چائیں چائیا۔ شبَد گوبند اکھی بانی، گوبند شبَد رہیا جنائیا۔ شبَد گوبند امرت رس ٹھنڈا پانی، گوبند شبَد جھرنا رہیا جھرائیا۔ شبَد گوبند محل اٹل وسے سچ سُلطانی، گوبند شبَد سینگھاسن ساچے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرہ مندر گھر سچن اکو اک بنائیا۔ شبَد گوبند آد جگاد، جگ چوکرئی گوبند شبَدی رُپ وٹائیا۔ شبَد گوبند اناد برہماد، گوبند شبَد برہم برہمائد سُنائیا۔ شبَد گوبند اک آواز، گوبند شبَد راگ الائیا۔ شبَد گوبند سیس پھنڈے تاج، گوبند شبَد سُکر منائیا۔ شبَد گوبند کرائے سچ راج، گوبند شبَد سیس نوائیا۔ دوہاں وچولا آپ مہاراج، زرگن زرویر زراکار پُرکھ اکال اکھوائیا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوؤں بھگوان، شبَد گوبند اپنی دُھر دی رکھی دات، نت نوت آپ اپنی رہیا ورتائیا۔

☆ ۹-۱۰ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی رتن سنگھ دلی، کرتار سنگھ شکور بستی دلی ☆

ستگر پورا سد کرے مہر، مہربان دیا کھائیندا۔ گرسکھ گرمکھ ہرجن برسنت ست دوارے لیائے گھیر، کوڑی کریا وچوں کڈھائیندا۔ من کا منکا دیوے پھیر، منسا ممتا موہ چکائیندا۔ دئی دویتی جڑ دیوے اکھیڑ، ہوے ہنگتا روگ گوائیندا۔ دور دراڈا نظری آئے نیرن نیر، گھر پاندھی پنڈھ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد جگاد جگ چوڑی مہر اپنی آپ کھائیندا۔ مہر کرے ہر بھگونت، بھگون وڈ وڈیائیا۔ مہر اندر کھیل انت، اکل کل دھاری روپ وٹائیا۔ مہر اندر مہا آگت، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ مہر اندر بنائے بنت، پن نار کنت شبدی ست اُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان اک اکھوائیا۔ مہربان سری بھگون، ہر محبت آپ جنائیا۔ مہر اندر دے کے دان، نرگن جھولی سچ بھرائیا۔ مہر اندر دیا باقی کھلاپاتی جگائے مہان، نورو نور کرے رُشنائیا۔ مہر اندر سچکھنڈ نواسی تھر گھر کرے پروان، آپ اپنی کھیل کھلائییا۔ مہر اندر شبدی دھارا وشن برہما شو دیوے دان، داتا دانی وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر اکو اک رکھائیا۔ مہر اندر گھر گمبھیر، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ مہر اندر بے نظیر، پروردگار اپنا حکم ورتائیندا۔ مہر اندر کھیل کرے اخیر، آخر اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ مہر اندر ترے گن مایا، پنج تت دئے وڈیائیا۔ مہر اندر نرگن سرگن کھیل رچایا، تتوت نال جڑائیا۔ مہر اندر انڈج جیرج اُتہج سینج رچن رچایا، چارے کھانی بنت بنائیا۔ مہر اندر شبدا نادی ڈھولا گایا، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ الائیا۔ مہر اندر برہمنڈ کھنڈ مان جنایا، پری لوء آکاش پاتال رو سس سورج چند سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ مہر اندر آتم برہم گھر گھر ٹکایا، مندر ساچے آپ بھائیا۔ مہر اندر جگ چوڑی ویس وٹایا، اچھل چھل دھاری اپنی کار کھائیا۔ مہر اندر گر اوتار پیر پیغمبر سندیشہ نام سنایا، دھر دا ڈھولا سوہلا واک اک سنائیا۔ مہر اندر بھکت بھگون لئے جگایا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ مہر اندر سنت سہیلے سنگ رلایا، سکلا سنگ نیھائیا۔ مہر اندر گرمکھ گر گر گود بٹھایا، انگن اکو اک جنائیا۔ مہر اندر گرسکھ ٹھانڈا در ایک جنایا، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ مہر اندر مہبان بیدو محبت اپنے نال پرگٹایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان سچا شہنشاہیا۔ مہر اندر جگ چوڑی چار، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ مہر اندر کھیل

سرب سنسار، وڈ سنساری آپ کرائیا۔ مہر اندر کھانی بانی بول جیکار، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ مہر اندر کرے کھیل آپ نرنکار، نرگن
 نرویر نراکار ساچی کار کرائیا۔ رچنا رچ ویکھے وگسے ویکھنہار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ مہر اندر کرے بن نظراں نظر نہال، بھیو ابھیدا آپ
 کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے سرب تھائیا۔ مہر بنا کابدی کھئے ندر، ندری نظر نہالیا۔ بنا مہر کیسے دی
 قیمت نہ کھئے قدر، قدرت تار نہ اندر دھرا لیا۔ بنا مہر پوری ہووے نہ سدھر، اکھ نال پرتکھ روپ درس کیسے نہ پا لیا۔ بنا مہر ناتا تھے نہ
 جگت غدر، کوڑی کیرپا ہووے ہنگتا روگ گوا لیا۔ جنہاں اُتے ستگر پورے کیتی مہر، انہاں دے آگے پچھ ندر، سیوک داسی روپ وٹا لیا۔
 ایہ اچی سچی سچی منزل، پُرکھ ابناشی کھیل رچا لیا۔ جنہاں اکھراں نال ڈھولے گائے غزل، کلمہ نبی رسؤل الفیے سمجھا لیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان بے پرواہ بے پرواہی وچ سما لیا۔ مہر کہے میری ندر داسی، داسیاں وچوں نظری آئیا۔ ندر کہے میرا
 شہنشاہ شاہو شاہاسی، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ جیہڑا جگ چوکڑی میتوں بخشے داتی، اپنی مہر میرے نال ملائیا۔ بن مہر میں کیسے دی
 بنی نہ کدے ساتھی، سنگی ہو کے سنگ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دو جہاناں داتا
 بے پرواہیا۔ ندر کہے مہر تون میری، میریاں وچوں نظری آئیا۔ میں اوس صاحب دی چیری، جس تیری بنت بنائیا۔ جس دی آد جگاد
 جگ چوکڑی لکھ چوراسی گیڑی، گیڑا اپنا ہتھ رکھائیا۔ نت نوت پاونہارا پھیری، چار کنت دہ دشا برہمنڈ کھنڈ آوے جاوے واہو داہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر ندر اک دو جے نال ناتا دئے جڑائیا۔ مہر کہے سُن ندر بہین، ہوئی
 جیہی سمجھائیا۔ تینوں سندیسہ دساں ساچے صاحب سین، جو ڈھر دا رہیا جنائیا۔ بن اوس دی کیرپا تیرا کوئی نہ بنے دینا دین، جگت
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر ندر ندر مہر آگے پچھ پچھ آگے دوہاں اپنے نال رلائیا۔ پہلوں سمجھو ساچا
 مرد، مرد مردانہ دئے جنائیا۔ جس دا کھیل سدا اسپرج، جگ چوکڑی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ نت نوت کھیلے کھیل عرش فرش، دو جہاناں
 پھیرا پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران اپنے کول رکھے فرد، فرمانبردار اپنے حکم چلائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ کیسے دا ہون نہ دیوے حرج،
 ہرجانے سب دے لیکھے لائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں جس نے لاہنا قرض، مقروض اکو اک اکھوائیا۔ جس بے دردی تون سب دا

درد، در دیوانہ روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اکم اتھاپیا۔ ساچا مرد پُرکھ اکال، اکل کل دھاری
 اک اکھوائیندا۔ جس دا سوہنا سُنہنجا لال، گوہند روپ نظری آئیندا۔ جس دا دو جہاناں ایتھے اوتھے وچے تال، چھٹی راگ سمجھ نہ
 پائیندا۔ جس دے حُکم اندر کال مہاکال، برہمنڈ کھنڈ نیوں نیوں سپس جھکائیندا۔ جس دا بودھ آگادھ شبد اکئی گان، آتم پرما تم بھیو
 ابھیدا آپ کھلائییندا۔ جس دا لہنا دینا حُکم زمیں اسمان، رو سس سورج چند نیوں نیوں سپس جھکائیندا۔ جس دا وشن برہما شو کرن
 دھیان، کروڑ تینتیس سنگ ملائییندا۔ جس دا عیسیٰ موسیٰ محمد من سچ مقام، مقامے حق لاشریک سوہیا پائیندا۔ جس دا کھیل چوڈاں
 طبق چوڈاں لوک چوڈاں ودیا کرے حیران، چوڈس چند مکھ شرمائیندا۔ سو جودھا سورپیر بلوان، بلدھاری آپ پرگٹائیندا۔ جس دا چلہ
 ترکش انوکھا تیر کمان، شمشیر اپنی آپ پرگٹائیندا۔ جس دا کھنڈا نظر نہ آئے وچ جہان، لوہا ترکھان نہ کھئے گھڑائیندا۔ جس دا شاستر سمرت
 وید پُران نہ کرن بیان، انجیل قرآن صفی صفت نہ کھئے صلاحیندا۔ سو گہر گمبھیر نوجوان، ست سرُپ سوہیا پائیندا۔ جس ول جیو جنت
 سارے کرن دھیان، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جو سدا سدا سد سُنہپار فرمان، انتر اکو اک دھیان رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا مرد اپنا بھیو کھلائییندا۔ ساچا مرد سچ سلطان، پت پریشور نظری آئیا۔ جس دا لیکھا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ
 سپس نوائیا۔ جو ایتھے اوتھے حُکمران، جگت جگدیش جگدیش اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔ جس نوں جھکدے کوٹن کوٹ گویا کاپن، رام رمیا
 بیٹھے اکھ کھلائییا۔ جس دا نانک نرگن لکھیا بیان، سرگن نانک جنائیا۔ سو مرد مرداں وچوں اوبدا کیسے نہ ملے نشان، نام مردانگی وچ
 کدے نہ آئیا۔ اکم اتھاح محل اٹل بیٹھا اوس مکان، جس دا مالک اک اکھوائیا۔ شبد سرُپی سندیش دُھر فرمان، دُھر دی دھار جنائیا۔
 نانک نرگن نرویر نرنکار سچ سندیسہ دتا جہان، لکھ چوراسی جیو جنت سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ دُھر دا مرد کہے پرہہ سجن سہیلا، ست ستوادی آپ جنائیا۔ سد وسنہارا دھام نویلا، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ آد جگاد جگ
 چوکرئی کدے نہ بے ویہلا، گھڑن بھنہپار سمرتھ سوامی اپنی کار کھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں درگاہ ساچی سچ بھومکا لگا رہے میلا، دُھر
 دی دھار وچوں رہے جنائیا۔ اینہاں وچوں شبدي گر گر گوہند ساچا چیلا، جس دا چلہ تیر کمان جگت نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ سدا

سرِشٹ سبائی ویکھے بن اکھاں اکیلا، درِشٹی سب دے اُتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل ربیا درڑائیا۔ نانک کپا مرد کا چِلا ایک، ایکنکار ایکا بنت بنائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنج تت نہ کھئے وڈیائیا۔ گر گرمکھاں گرسکھاں جن بھگتاں کرے ہیٹ، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ رنبھومی کدی نہ سٹا کھیت، انگ انگ نہ کھئے کٹائیا۔ سپس کٹ کرے نہ کوئی بھیٹ، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے چلائیا۔ اوس چیلے دی اگمی کھید، جیہڑا کلجگ چلتر دئے گوائیا۔ اوہ پُرکھ اکال دیوے بھیج، دُلارا دُھر دا آپ بنائیا۔ ساچی مانے اِکو سیج، جس دا پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جلوہ حُکھے تیج، شبدي ناد کرے شنوائیا۔ جس دی مہا صفتاں وچوں الیکھ، کاتب قلم شاہی نہ کھئے وڈیائیا۔ تِس چیلے نوں سارے کرن آدیس، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ ایہہ پرم پُرکھ دا ویس، کلجگ اتم کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کیتا قول پورب اقرار، نانک شبدي نور اُٹھائیا۔ مرد کا چِلا آؤنا جگ، نرگن نانک گیا سمجھائیا۔ اوہ اُتے وسے شاہ رگ، نو دوارے سمجھ کھئے نہ پائیا۔ گھر وچ گھر پار کرائے حد، مندر اندر نرمل نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ شبدي اگمی ناد جائے وچ، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ ڈونگھی بھوری ویکھے کایا کھڈ، سکھمن ٹیڈی بنک پڑدا دئے چُکائیا۔ سنت سہیلے گر چیلے گرمکھ آپ بنائے اپنی جد، جد اک وڈیائیا۔ مہر نظر نال لکھ چوراسی وچوں لئے کڈھ، دو جہاناں اپنا درس وکھائیا۔ لیکھے لائے کایا ماٹی ہڈ، آتم پر ماتم نال جڑائیا۔ اوہ مرد مردانہ سری بھگوانا ویکھے بس بس، کی کی چِلا میرا کھیل وکھائیا۔ کوڑی کِرپا بھانڈا جائے بھیج، کاجی مٹکی رہن کھئے نہ پائیا۔ جس صاحب ستگر کولوں ہوئے اڈ، تِس دے نال نالش کرن والے لئے ملائیا۔ اِکو ست جیکارا بولے گج، دو جہان دئے سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مرد کا چِلا اپنی کھیل کرائیا۔ چِلا کہے مرد اگمڑا باپ، پتا پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت ساچا جاپ، گر اوتار پیر پیغمبر سارے دھیان لگائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کرے پاٹھ، اکھڑ اکھڑ رہے جس گائیا۔ سنتاں بھگتاں جیواں جنتاں دئے خطاب، مخاطب ہو کے دئے سمجھائیا۔ محل اٹل وسے اُچ محراب، محبوب بے پرواہیا۔ اوہ مرد کا چِلا سب دا ویکھے حساب کِتاب، ہست کیٹ اوچ نیچ راج راجان شاہ سلطان لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر شبدي دھار چلائیا۔

☆ ۱۱ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی راجا رام دے گرہ دلی ☆

وست پوے جس ساچے بھانڈے، جو بن گھمیار دتا بنائیا۔ جگت دوار کر کے ٹھانڈے، امرت رس بھرائیا۔ جس دی سمجھ نہ پاوے
آندھ گوانڈھے، جگت جانے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ بھانڈا کہے پرہ دے وست،
وستوں وچوں اپنا نام جھولی پائیا۔ ست خُماری ہوواں مست، المست رُپ وٹائیا۔ کھہڑا چُک جائے کیٹ ہست، ہستی تیری ویکھان
چائیں چائیا۔ کوڑ کڑیارا کرنا نشٹ، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ سچ وست جس
بھانڈے پاؤندا، پت پرمیشور دیا کمائیا۔ سو گیت اگماں اکو گاؤندا، گا گا شکر منائیا۔ چرن گول دھیان لگاؤندا، نیتر نین اکھ شرمائیا۔ گل
پلُو واسطہ پاؤندا، ہوے موہ تجائیا۔ پرم پُرکھ دا بردا بندہ اکھواؤندا، بندگی وچ سمائیا۔ پرمانندا وچ سماؤندا، نجانندا اکو رس وکھائیا۔ دوس
رین درشن پاؤندا، دہ دشا ویکھے تھائیں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھانڈا کہے میں ساڈھے تین
ہتھ، ہتھیں لیا نہ کیسے بنائیا۔ میں چڑھیا نہیں کیسے چک، تھتھوا سیس نہ کھئے لگائیا۔ جگت اگنی مول نہ گیا تپ، ٹھوکر مات نہ کھئے وکھائیا۔
تیری کرپا مہر نظر نال سرب سوامی گیا پگ، آپ اپنا میٹ مٹائیا۔ سب کچھ تینوں سوئپیا حق، قیمت ہور نہ کھئے چُکائیا۔ جوں بھاوے
توں لینا رکھ، گھر اپنے آپ ٹکائیا۔ میں خوش نہ ہوواں رہ کے سکھ، سکھنا ہو کے دیاں دُباؤیا۔ اوہ وست میرے وچ گھت، جو بھگتان
جھولی پائیا۔ میری ابلے نہ بہتر ناڑی رت، اگنی آگ نہ کھئے لگائیا۔ تیری سرن سرنائی جاواں ڈھٹھ، دھوڑی ٹکا مستک خاک رمائیا۔ بن
درشن دین کدے نہ لنگھن اٹھ، اٹھاں تتاں ویکھ وکھائیا۔ ایہہ بھانڈا نہیں تیرا ہٹ، بن ونجارا لینا چلاؤیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، میرا لہنا میری جھولی پائیا۔ سُن کایا ماٹی بھانڈے کچے، کاجی گگریا آپ جنائیا۔ تیرے پجن امولک سچے، سچ رہے جنائیا۔ نیتر
لوچن راہ تگن بن اکھ، آخر اپنا آپ مٹائیا۔ سچ وست امولک منگے حق، حقیقت ویکھی بے پرواہیا۔ پرم پُرکھ پرماتم ساچا مارگ اک
دسے، سمجھاونہارا آپ سمجھائیا۔ جو سرن سرنائی ساچی ڈھٹھے، اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ اوہناں وچ وست وستو آپے رکھے، واسطہ اپنے نال
جڑائیا۔ جو پڑدے اندر رکھی ڈھکے، اُس دا اوہلا دئے چُکائیا۔ اوس ویلے گرمکھ کایا ماٹی بھانڈے وچوں وچلی وست پا کے ہسے، ہس ہس

خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ بھانڈا کہے میرا بخش قصور، کسر اپنی جھولی پائیا۔ تیرا حُکم مینوں منظور، محبوب سچے ماہیا۔ میں خالی تُوں کرہار بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ تیرے کولوں تیری وست لینی ضرور، ضرورت اپنی پور کرائیا۔ پچھلا قول اقرار نہیں کوڑ، جھوٹھی گنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ کایا ماٹی بھانڈے چم، چم درِشٹی دیاں گوائیا۔ ہرکھ سوگ نہ رہے غم، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ وست امولک دے کے دھن، وڈ دھناڈھ دیاں بنائیا۔ لیکھے لا کے نام دما دم، دامن اپنا دیاں پھڑائیا۔ تُوں میرا میں تیرے نال جاواں من، من کا منکا دیاں بھوائیا۔ ہووے پرکاش نیترا انھ، اگیان اندھیر مٹائیا۔ لوکات چمکے گرمکھ ہو کے چن، چند چاندنی نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھر دا دیوے سچا دان، دانی ہو کے آپ ورتائیا۔

☆ ۱۲ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ☆

پرم پُرکھ پت پرمیشور سرجنہار، آد جگاد داتا وڈ وڈی وڈیائیا۔ محل اٹل اُچ منار وسنہار، درگاہ ساچی پروردگار، مقالے حق ڈیرہ لائیا۔ شبد انادی بودھ آگادھی اکم اتھار کرے جیکار، کلمہ نام نغمہ ڈھولا اکو گائیا۔ نرگن سرگن کھیل کرے شہنشاہ شاہ سلطان، مہربان محبوب مہر نظر اک اٹھائیا۔ جگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپرکجگ نت نوت دیونہارا دان، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت انڈج جیرج اُتہج سینج ویکھ وکھائیا۔ جودھا سورپیر اچھل چھل دھاری نوجوان، چار گنٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب ستگر دیا کھائیا۔ صاحب ستگر دیاوان، ہر کرتا آپ اکھوائیندا۔ نت نوت ہو مہربان، محبت اپنے نال بنائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ گرسکھ سنت سہیلے کر پروان، پرم پُرکھ پت پرمیشور اپنے رنگ رنگائیندا۔ ساچی سکھیا دیوے دان، وست امولک کایا گولک جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کرنی کرتا کرنے جوگ، سو پُرکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن سنانوہارا دھر سلوک، بن اکھراں راگ

الاثیا۔ ایکنکارا پرگناون ہارا ساچی جوت، آد نرنجن کرے رُشنائیا۔ پُرکھ ابناشی میلنہارا دُھر سنجوگ، سِری بھگوان نِرگن سرگن جوڑ
 جُڑائیا۔ پاربرہم برہم دیونہارا درس اموگھ، سوچھ سرؤپی نظری آئیا۔ لہنا دینا چُکاونہارا لوک پرلوک، چوڈاں طبق چرناں ہیٹھ وکھائیا۔
 محل اٹل وکھائے سچّا کوٹ، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہونے سہائیا۔ مہربان سرب گنونت، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ کھیلے
 کھیل جُگا جُگت، نت نوت پھیرا پائیا۔ نام نرنکارا پرگٹائے منیاں منت، رسنا جہوا بئی دند صفت صلاحیا۔ آتم پرماتم گرمکھاں دیوے نام
 انت، اکل کل دھاری اپنی دیا کھائیا۔ دے وڈیائی جیو جنت، سنگت ساچی رُپ وکھائیا۔ گڑھ توڑ ہونے ہنگت، ہنگ برہم اک
 درڑائیا۔ لیکھا مکا بہشت سورگ جت، دوزخ لیکھا نہ کھئے بنائیا۔ چرناں ہیٹھ دبا منڈل منڈپ، زمیں اسمان پنڈھ مکھائیا۔ پریم پیار دی
 چاڑھ کے رنگت، کایا چولا دئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر ہر رکھائیا۔ مہر نظر کرے بے نظیر، نظر اپنی
 وچ ملائیندا۔ ست ستوادی برہم برہمادی آد جُگادی وکھائے آگم تصویر، جس نون مصوّر تصوّر نہ کھئے کرائیندا۔ منزل چوٹی سچکھنڈ
 دوارے حق مقامے چاڑھ اخیر، آخر اپنی کار کھائیندا۔ پرہہ مُرشد دسنہار تدبیر، کلمہ نبی رسوُل آپ سمجھائیندا۔ انتر آتم بن طیب، طبع
 سب دی ویکھ وکھائیندا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا نظری آئے نزدیک، نِرگن اپنا پنڈھ مکھائیندا۔ اپنے ہتھ رکھے سچ توفیق، لاشریک اپنی کھیل
 کرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچّی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی دُھر دی پریت، ہر پریت آپ جنائیا۔ گر اوتاراں
 پیر پیغمبران دسی ریت، نِرگن سرگن سرگن نِرگن جوڑ جُڑائیا۔ نام ندھانا سنا کے آگمی گیت، دُھر دا ڈھولا دتا جنائیا۔ تن ماٹی کایا کر ٹھانڈا
 سیت، تنو سچ دتا بُجھائیا۔ لیکھ چُکائے ہست کیٹ، رُپ انوپ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار
 کھائیا۔ ساچی کرنی ہر کرتار، فُدرت قادر آپ جنائیندا۔ بھگت وچھل گرور گردھار، گہر گمبھیر کھیل کھلائیندا۔ سرشٹ سبائی سانجھا
 یار، ایتھے اوتھے دو جہاناں سکلا سنگ نبھائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، کاتب جگت جُگ نہ کھئے وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل جن بھگت، ہر بھگون آپ جنائیا۔ انتر آتم دے کے شکت، سچ شخصیت آپ سمجھائیا۔
 لیکھا توڑ سوگ ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ پڑدا لاه عرش فرش، کایا گرہ کرے صفائیا۔ آتم پرماتم نیج گہر سوامی دیوے درس، دُھر دیدار

اک کرائیا۔ مہربان محبت وچ کرے ترس، محبوب اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر صاحب داتا اک اکھوایا۔ ستگر داتا صاحب سچ، گھر وڈا وڈا وڈیائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کیچ، ساڈھے تن ہتھ ویکھے چائیں چائیا۔ من واسنا ہرجن نہ پئے نیچ، کوڑی کرپا کایا کوٹ سوہیا کھئے نہ پائیا۔ امرت آتم نہجر جھرنا گول گولی دئے رس، امرت رس مکھ اک چوایا۔ اپنے ملن دی نیچ نیت کھول کے اکھ، پرتکھ کرے رُشنایا۔ ڈھر دا مارگ ساچا دس، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ ساچا درس کر دیدار، گرہ گرہ اپنا روپ جنائیندا۔ منزل چڑھ آپ نرنکار، بن کے پاندھی پندھ مکائیندا۔ دیا باقی کملاپاتی نرگن جوت کر اجیار، اندھ اگیان اندھیرا دُور کرائیندا۔ شبد انادی بول جیکار، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ درس آپ وکھائیندا۔ سچ درس دیوے گھر گمبہر، ہر کرتا وڈا وڈیائیا۔ بھاگ لگا پنج تت سریر، شیر وچوں دیوے باہر کڈھایا۔ اندر باہر گپت ظاہر ہوئے بغلگیر، دستیاب اپنا دست لئے ملائیا۔ نانا توڑ شاہ فقیر، اُچ نیچ راؤ رنگ اکو در وسایا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر سنت ستگر مل نہ ہوئے دلگیر، جگت زنجیر شرع رہن کھئے نہ پائیا۔ جس منزل نوں لہدے پیر فقیر، پیغمبر بیٹھے اکھ کھلایا۔ پاندھی بن کے جگت مُشیر، مشاعریاں نال ڈھولے دئے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دئے سچ ور، درس اکو گھر وکھایا۔ گرمکھ درس کرے پرہ نیت، نیت نیت روپ جنایا۔ آتم پرما تم سچا ہت، ہتکاری ویکھ وکھایا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، ستمکھ ست سروپی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دید اکو اک دے سمجھایا۔ سچ دید دیدار نرگن جوت، نیرویر نرکار نرنکار آپ کرائیندا۔ کوڑی کرپا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کڈھے کھوٹ، سچ سچ ست ستوادی دھار بندھائیندا۔ کر پرکاش نرنجن جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا تورو نور نور رُشنائیندا۔ بھاگ لگائے کایا کوٹ، بنک دواری گرہ مندر اک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا درس ساچے نین آپ کرائیندا۔ گرمکھ ورا درس کرے کلجگ جگ، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ ترے گن گنی بچھا آگ، اگلا لیکھا دئے مکائیا۔ کوڑی کرپا پار حد، مایا ممتا موہ دئے ہٹایا۔ بن مکے کعبیوں گھر سوامی کرائے حج، مُرید مُرشد جوڑ جڑایا۔ دیا دھار درس دکھا پُر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا بھیو جنایا۔ دُهن آتمک وچے ند، انادی راگ الاٹیا۔ لکھ چوراسی وچوں

کدھ، ساچا مارگ اک درسائیا۔ ین ستگر پریم کایا ماٹی کسے کم نہ آئے ہڈ، چم درشٹی ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ساڈھے تین ہتھ چولا گئے چھڈ، ین ہر پریتی پریم انت نہ میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں وشو بنائی ید، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ درس دیدار دئے پرہ ٹھاکر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ بیڑا پار کرائے بھو ساگر، ڈونگھے سمند رہن کھئے نہ پائیا۔ یرمل کرم کرے اجاگر، ڈرمت میل دھوائیا۔ در آیا گھر دیوے آدر، آدرش اپنا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ین اکھ نال کھلائیا۔ ین اکھ دئے ملا آپ، نجھ نیتز وجے ودھائیا۔ نانا جڑے پتا پوت باپ، پُرکھ اکال کھیل کھلائیا۔ دوہاں دا مل کے اکو بنے جاپ، جپ جپ گھر ساچے خوشی منائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرماٹم دُھر دا ساک، نانا چھٹ کدے نہ جائیا۔ وست امولک ستگر پورا دیوے دات، دُھر دی جھولی آپ بھرائیا۔ من واسنا گھر رہن نہ پائے نار کم ذات، کلکھنی بیٹھے مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لے ملائیا۔ ہرجن ملائے صاحب ستگر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جنہاں لیکھا لکھیا دُھر، دُھر مستک ویکھے تھاون تھائیا۔ اوہناں سچ پریتی گئی جڑ، چرن گول گول چرن اُپر دھول سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دات اکو اک ورتائیا۔ ساچی دات کل کلونتا، ہر کرتا آپ ورتائیندا۔ جس نوں جگ چوکرزی لہدے گرو اوتار در درویش ہو کے منگتا، بھکھک بھکھاری روپ وٹائیا۔ جس دا نام صفتی کوئن کوٹ اکھراں وچ انتا، انت کہہ نہ کھئے سمجھائیا۔ سو لکھ چوراسی جیو جنت اندج جیرج اُتہج سیج بنائے بنتا، چارے کھانی رنگ رنگائیا۔ چارے بانی پرا پسنٹی مدھم بیکھری بن کے دُھر دا پنڈتا، دو جہان سری بھگوان برہمنڈ کھنڈ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سر ہتھ رکھ سمرتھ، جن بھگت آپ جگائیا۔ نام امولک دے کے وتھ، آتم پرماٹم بوجھ بوجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤنا جس، جس وید پُران صفت صلاحی سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرے میرے ملن دی اکو اکھ، دئے لوچن ویکھن جگت لوکائیا۔ جس پرماٹم نالوں آتم ہوئی وکھ، تس ستگر شبد شبدی روپ لے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی وڈا وڈ، گہر گمبھیر دیا کمائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ کدھ، ہر اپنا میل ملائیندا۔ کایا چولی نام مجیٹھی چاڑھ رنگ، رنگ رٹا سوہا پائیندا۔ امرت دھار ویا اگنی گنگ، گنگا گوداوری جمننا سُرستی ین شرمائیندا۔ گھر سوامی

شبد نہکامی و جائے مردنگ، مرد مردانہ ساچی تار بن تند آپ بلائیندا۔ ساچی منزل منار محل اٹل ویکھے لنکھ، آدھو چکارنہ کھئے اٹکائیندا۔
 گرمکھ تیری سیج سہنجنی آتم سوئے پلنگ، پاوا چول وند نہ کھئے وندائیندا۔ جنم کرم دی پورب سب دی جھولی پائی منگ، گرسکھ مانگت
 نظر کھئے نہ آئیندا۔ صدی چوڈھوی چاڑھ کے چند، دو جہاناں آپ رُشنائیندا۔ بھيو چکا کے برہم ہنگ، ہنگتا روگ سرب مٹائیندا۔ آتم انتر
 دے کے اند، نجانند اکو درسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی جوڑ جڑائیندا۔ سچ پریتی ویکھو جوڑ جڑدا،
 جوتی شبدي ميل ملائيا۔ گرمکھ سچ دوايوں خالی کدے نہ مڑدا، سري بھگوان ديونہارا بے پروا ہيا۔ کلجگ انت ویلا نہیں ٹھڑ دا، بہملا
 کرتا قیمت آے پائيا۔ لکھ چوراسی کوڑی کرپا اندر بیڑا سب دا رڑھدا، گرسکھ گرمکھ ہرجن ہر بھگت ساچی نیا نؤکا بیٹھے چائیں چائیا۔
 جس دا منتر دو جہان بن اکھراں فرنا پھردا، فُر نے وچ ویکھے سرب لوکائیا۔ اوہ ستگر بن سچ پریتی لوکات سدا مُردا، بن گفنوں گور وچ
 بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا لہنا دینا دُھر دا، دُھر دھامی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول بخشے اک
 سرنائیا۔ چرن کول ہر جوڑے ناتا، ناتواں آپ اکھوائیندا۔ پرم پُرکھ بن آپ ودھاتا، بدھ دُھر دی سچ سمجھائیندا۔ کلجگ ویکھ اندھیری
 راتا، نو ست کھوج کھوجائیندا۔ اندھیرا دے پرتھمی آکشا، گگن منڈل سوہیا کھئے نہ پائیندا۔ رسنا جہوا بتی دند کلجگ جیو کرن پوجا پاٹھا،
 پردے ہر نہ کھئے وسائیندا۔ پرہہ ملن دی پوری کیسے نہ ہووے آسا، نراسا روپ جیو جگت نظری آئیندا۔ جگت ودیا لے پڑھاون اپنی بھاشا،
 بھاکھیا سچ نہ کھئے سمجھائیندا۔ جو آد جگاد پتا ماتا، پُرکھ اکال اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار
 کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے گوبند، گوبند ہر وڈیائیا۔ کلجگ ترشنا میٹ کے چند، چکھا اگن دئے بھجائیا۔ داتا دانی گہر گمبھیر گئی گہند،
 وڈ ساگر بے پروا ہيا۔ سنت شہیلے گرو گُر چیلے، شبد انادی بنائے اپنی بند، آتم پر ماتم دئے پرگٹائیا۔ پریم لہر وکھائے گمبھیر ساگر سندھ،
 قطرہ بوند نہ کھئے ٹپکائیا۔ بھاگ لگائے جیو پند، برہمنڈ کھنڈ دئے سمجھائیا۔ جس پریتی نوں ترسن کروڑ تیتیسا سُرپت اند، وشن برہما شو اکھ
 اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو پریتی اک سمجھائیا۔ سچ پریتی ستگر سرنائی، سرنگت سمجھائیندا۔ کوڑی کرپا ہوئے
 جدائی، جدا جز نہ کھئے وکھائیندا۔ انتر آتم وچے ودھائی، شبد شنوائی آپ سمجھائیندا۔ نرگن نور ہوئے رُشنائی، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ سچ

پریتی اک لگائی، ایتھے اوتھے نہ کھئے ٹڑائیندا۔ صفت کی لکھے کاغذ قلم شاہی، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیندا۔ درس دیدار کرنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا منسا پُور آپ ہو جائیندا۔ آسا منسا پُور پرہہ ایک، ایکنکار نظری آئی۔ جن بھگتاں بخش کے دُھر دی ٹیک، کلجگ کایا کپڑ دتا بدلائیا۔ انتر آتم بُدھی کر بییک، من مت ڈیرہ ڈھائی۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے محل اٹل رہیا ویکھ، جس گھر دیا باقی کملاپاتی آپ جگایا۔ شبد انادی ہو کے کھولے بہیت، بھیو اپنا دئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریتی پریتیوان توڑ نہائی۔ پریتی کرنہارا پرہہ سوامی، جن بھگتاں رہیا سمجھایا۔ آد جگاد جس دی بانی، گر اوتار پیر پیغمبر گئے سنایا۔ اوس صاحب دی سچکھنڈ دوارے اکتھ کہانی، کتھنی کتھ نہ سکے رائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوٹن کوٹ کھڑے کر چرن دھیانی، نیتر نین اکھ نہ کھئے کھلایا۔ جگت و دیا پھرے نہ کھئے مشرانی، گھر گھر پھیرا پائی۔ نظر نہ آئے اٹھسٹھ تیرتھ پانی، سروور لہر نہ کھئے جنایا۔ راگ الا یا نہ کھئے کہانی، چارے بانی نہ کھئے پڑھایا۔ پون دسے نہ مسانی، ست سرُپ نہ کھئے وٹایا۔ سو شہنشاہ شاہ پاتشاہ صاحب سُلطانی، پروردگار نور خدایا۔ اوہ اپنا آپ پریم پریتی اندر کر کے بھیٹ دئے قربانی، کایا لیکھا انت مکائی۔ بھگتاں جگ چوکڑی رہ جائے سچ نشانی، نشانہ پریم پُرکھ لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم آیا بن کے دُھر دا بانی، بان انیلا ایکا لایا۔ جن بھگتو سیکھو پریت، ہر ستگر آپ سمجھائیندا۔ کایا کعبہ مندر مسیت، ساڈھے تین ہتھ پڑدا لاپندا۔ اٹھ پھر شبد سوامی وسے وچ انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کھائیندا۔ نت نوت جگ چوکڑی جس دی سمجھے کھئے نہ ریت، ریتیوان سچ سوامی گھر بہہ بہہ خوشی منائیندا۔ جو مالک نیچاں نیچ، عدالت اپنی حق جنائیندا۔ پیر پیغمبران جیہڑا دسدا رہیا حدیث، حضرت ہو کے کائنات سمجھائیندا۔ اوس دی پریت سدا جگ ٹھیک، کوڑی کرپا روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ دیدار دین نوں چل کے آوے نزدیک، عرش فرش پندھ مکائیندا۔ کلجگ اتم جس دا حُکم دوجا کرے نہ کھئے تصدیق، حق حقوق ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پریتی آپ کھائیندا۔ جن بھگتاں پریتی آپ کھاؤندا اے۔ سو پُرکھ نرنجن مہر نظر ٹکاؤندا اے۔ ہر پُرکھ نرنجن اپنی کل وکھاؤندا اے۔ ایکنکارا اچھل اچھل اپنی دھار چلاؤندا اے۔ آد نرنجن دیپک جوتی بل، گرہ مندر سچ رُشناؤندا اے۔ ابناشی کرتا وسنہارا نہچل دھام اٹل، سچ دوار اکو اک رکھاؤندا

اے۔ سِری بھگوان سچ سندیسہ جُگ چوکڑی رہیا گھل، گر اوتاراں آپ پڑھاؤندا اے۔ پاربرہم سچ سِنگھاسن جو آتم سیجا بیٹھا ملّ، ساڈھے تِن ہتھ ڈیرہ لاؤندا اے۔ لکھ چوڑاسی نال کر کے ول چھل، گرمکھ گرسکھ گوڑھی نیند سُنے آپ اُٹھاؤندا اے۔ دُور دُراڈا نہکامی انتریامی گھر سوامی آئے چل، چلتر اپنا اک ورتاؤندا اے۔ دُئی دویتی شرع شراطی کوڑی کریا میٹ کے سلّ، سلل اپنا نام درڑاؤندا اے۔ کٹّ وچھوڑا گھڑی پل، چھن بھنگر اپنی دھار درساؤندا اے۔ جوں جل دی بوند جل وچ جائے مل، انت جل ہی جل وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں پریت لگاؤندا اے۔ جن بھگت کہے پرہ دس دے راز، رحمت آپ کھائیا۔ کس بدھ تیرے وچ ہوواں بسما، بسمل روپ وٹائیا۔ تیرا نام ڈھولا گاواں اکو ناد، انادی تیری کران وڈیائیا۔ تون میرا مینوں تیری آوے یاد، یادداشت دینی سمجھائیا۔ تیرا لیکھا سدا آد، جگاد تیری شرنائیا۔ تینوں گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرم پُرکھ گرو مہاراج، مہما تیری جس شاستر سمرت وید پُراناں وچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پریتی بخش دات، اکو دھر دی منگ منگائیا۔ ساچی دات بخش دے جُگ کل، کل کاتی نیڑ کھئے نہ آئیا۔ امرت رس انوکھا دینا پھل، بناسپت ونڈ نہ کھئے وندائیا۔ پوت سپوتا ستگر شبد بالا نہا بچہ گرمکھاں اندر دینا گھل، گھولی گھالی گھال لیکھے پائیا۔ تیرا ست سروپ اکھی بل، بلدھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا ویکھ اکھی دھام نہچل اٹل، دو جہان خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں درس دیدار دے نینہ اپنے نال لگائیا۔ جن بھگتاں درس دیدار دینا مات، ایہہ پرہ دی وڈی وڈیائیا۔ ایہو دھر دی لے کے آیا سوغات، نام اٹلڑا جھولی پائیا۔ بہرم مٹائے ذات پات، اوچ نیچ کرے کڑمائیا۔ اندر وڑ کے جائے اکھ، باہروں کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ گرسکھ تون صاحب ستگر دی ساچی شاخ، بن ستگر شناخت سکے نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ ویکھو اندھیری رات، اندھلی کو کے دئے دہائیا۔ بن بھگتاں بھنڑی کیسے نہ وکھائے سچ پرہات، پرہاتی رووے مارے دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پریتی اکو اک لگائیا۔ سچ پریتی گرمکھ تیری، تیرے وچوں نظری آئیا۔ تیری آتم پرماتم بنی چیری، گھر ساچے بہہ بہہ سوہنا منگل گائیا۔ کیسے کم نہ آؤنی کایا ڈھیری، اتم خاکی خاک سمائیا۔ ستگر وست نام پدارتھ دیوے جیہڑی، ایہو پریت روپ وٹائیا۔ تن مؤلے کایا کھیڑی، بند کوڑی کھیڑکی دئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پریت اندر درس دیدار اک

کرائیا۔ پریت اندر کرنا درس، ہرِ درسی آپ کرائیندا۔ جنم جنم دی مٹے حرص، آگے ہوس نہ کھئے ودھائیندا۔ مہربان ہو کے کرے ترس، طرح
 طرح نال سمجھائیندا۔ جن بھگتاں پچھلا مقروض لاوے قرض، آگے لہنا نظر کھئے نہ آئیندا۔ ایہو کھیل سدا اسچرج، اچرج لیلہ آپ ورتائیندا۔
 جودھا سورپیر بن کے مرد، مدد بھگتاں آپ کرائیندا۔ پٹھی سدھی کر کے نرد، نرک سورگ دوہاں وچوں پار کرائیندا۔ جنم مرن دی رہن نہ
 دیوے مرض، لکھ چوراسی پندھ چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی گرمکھاں آپ وکھائیندا۔ گرمکھ پریتی کایا
 مندر، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ لگے بھاگ اندھیری کندر، ست سچ کرے رُشنائیا۔ مایا ممتا توڑے چندر، نام گنجی اکو لائیا۔ من واسنا بنھ
 بندر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ کر پرکاش ڈونگھے کھنڈر، ساچا نور دئے چمکائیا۔ مان تھے سوریا چندر، رو سس نین شرمائیا۔ پُرکھ اکال
 بھگت بھگوان دوویں اک دوجے نوں کرن بدن، بندنا بندگی ڈنڈوت روپ وٹائیا۔ اک دوجے نوں لاون انگن، انگیکار اکھوائیا۔ سچ پریتی
 چڑھ رنگن، رنگنہارا بے پروا بیا۔ اندر باہر آوے سگندھن، نام ندھان پھل پھلواڑی مہک مہکائیا۔ مستک ٹکا جوت للاٹ لگائے چندن،
 سوہنا سگن منائیا۔ آتم پرما تم سدا اک دوجے دے نال ہنڈھن، جگت یار کم کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ
 تیری اتم ور، سچ پریتی اکو نینہ وکھائیا۔ سچ پریتی لگے نینہ، نہکرمی آپ لگائیا۔ امرت اگم اتھاہ برسے مینہ، جھرنا دھر دا آپ جھرائیا۔
 گرمکھ گرسکھ اڈول رکھ جوں کے توں، کلجگ واء نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا
 لیکھا لیکھے پائیا۔ گرسکھ کہے پریت ہمیش، چت چرن رہے دھیان لگائیا۔ جس درشن نوں ترسن وشن برہما شو ہمیش، گنپت گنیش
 دھیان لگائیا۔ جس نوں کروڑ تینتیسا سُرپت کرے آدیس، نیوں نیوں نین شرمائیا۔ جس دی کھیل اندر گر اوتار پیر پیغمبر رہے کھید، خالق
 خلق وچ پرگٹائیا۔ جس دا جوتی جلوہ نور اگتی تیج، پرتمھی آکاش کرے رُشنائیا۔ جس نوں دو جہان سجدہ کرن آدیس، بردے بن بن لاگن
 پائیا۔ سو ستگر سوامی انتریامی جن بھگتاں کرے ساچا ہیت، بن بتکاری پھیرا پائیا۔ ہرجن گرسکھ سوہنے بنا کے نیک، نیکی اپنے نال
 جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریتی دھر دی دئے سمجھائیا۔ دھر پریتی پورب پتوت، ہرکھ سوگ نہ کھئے رکھائیا۔ پریم
 وچوں بنی بنت، محبت وچ گڑمائیا۔ سو سوامی ویکھنہارا جگا جگنت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پھل کدے نہ جائیا۔ نرگن سرگن بناونہارا

بنت، گھاڑت گھڑ گھڑ ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کھائیا۔ پریم پریتی پچھلا لہنا، لیکھیاں
 وچوں لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ درس دیدار ستگر لوجن نیناں، اکھ پرتکھ دئے وڈیائیا۔ گر سرنائی ساچی بہنا، چرن گول اُپر دھول درڑائیا۔
 کوڑی کِریا کدے نہ وہنا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار حق سکے نہ کھئے جائیا۔ حکمے اندر سدا رہنا، بھہ بھاؤ دوویں سیس جھکائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریتی آپ سمجھائیا۔ پریت کہے میں بھگتاں جوگی، جگیشر مینشر تیشر گئے سمجھائیا۔ بن میرے
 گرسکھ سدا روگی، کوڑا روگ نہ کھئے گوائیا۔ میں کھیل کران وچ کایا چوگی، چغلی نندیا موہے کدے نہ بھائیا۔ میں میل ملاواں نال پریم
 چوچی، جو چولے اندر بہہ کے ویکھ وکھائیا۔ پریم پیار کر کے گرسکھاں بنانا ساچے کھوچی، دھر دا مارگ اک وکھائیا۔ جن بھگتاں پریم
 میری روزی، رازق رزق رحیم ایہو دتی وڈیائیا۔ میں اوس صاحب دی سواواں اگمی گودی، جتھے پنج تت والا نظر کھئے نہ آئیا۔ مہر کر کے
 کلیاں کوچھیاں دیواں سوجھی، سٹی سرت سرتی آپ جگائیا۔ میں ناتا چھڈاواں جنجو بودی، سُنّت تلک داہڑی مچھ وند نہ کھئے وندائیا۔
 میں بیہو کھلاواں گیانی بودھی، آتم بودھ دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری سیوا دتی لگائیا۔ پریتی کہے میں
 سیوا کرنی، چاکر روپ مات وڈیائیا۔ جن بھگتاں دی کتی پھڑنی، پلّو پرہہ دے نال بندھائیا۔ میں لیکھ چکاؤنے برنی ورنی، ساچی سرن
 اک سمجھائیا۔ میں نین کھلاؤنے برنی پھرنی، پردے ہر اک وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا لیکھے لئے لگائیا۔
 پریم کہے اٹھو گرمکھو، مکھ اُجل لو کرائیا۔ پریم پُرتکھ دے ساچے سوتو، سرتی شبد لو جگائیا۔ کلجگ انت نشانیوں مائل نہ اکو، ویلا وقت نہ
 جائے وائیا۔ ہن ستگر کولوں پچھو، نرگن داتا دھر درگاہیا۔ اوس صاحب نال کدے نہ رُسو، جو رُسیاں رہیا منائیا۔ من وکار کوڑی کِریا
 کٹھو، جوٹھا جھوٹھا ڈیرہ ڈھاپیا۔ صاحب ستگر پُرتکھ اکال دین دیاں پروردگار دھر دے رام جھکو، جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر سیس
 نوائیا۔ نیتر نین مؤند جگت جگ مائل نہ چھپو، پڑدا سکے نہ کھئے پائیا۔ ساڈھے تین ہتھ کایا اندر دھواں دھار ہو نہ ڈھکھو، سوہنی سچ کرو
 رُشنائیا۔ ستگر پریتی دھر دا شبد بولنا مکھوں، جہوا نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پریت اکو گھر وکھائیا۔ پریت
 کہے میں جگت نانی، نائیاں وچوں نظری آئیا۔ دیواں سندیسہ دو جہانی، بھجان واہو داہیا۔ اندروں باہروں ویکھاں چارے کھانی، اندج

جِرح اُتہج سینج میل ملائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرمکھاں کر پچھانی، پہچان اوس دے نال کرائیا۔ جس دی گر اوتاراں صفت وچ گائی
بانی، بان نیرالا تیر چلائیا۔ اوہ سمرتھ سوامی سب دا جان جانی، جانہار اک ہو جائیا۔ جس دا امرت رس انوکھا ٹھنڈا پانی، سمنڈ ساگر
کوئن کوٹ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریت اپنے گھر وکھائیا۔ ویکھو پریت پرہو گھر کردا، دُھر دی کرت
کھائیا۔ غریب نہانیاں دکھیاں ونڈے دردا، دردی ہو کے ہوئے سہائیا۔ جگ جنم پچھلیاں جنہاں کیتیاں عرضاں، آرزواں وچ روپ جنائیا۔
انہاں دیاں کڈھ کے ویکھے فرداں، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے گھر گھر دا، بچیا کھئے رسن نہ
پائیا۔ پریت کہے میں بڑی سُجھی، سوہنیاں وچوں سوہنی نظری آئیا۔ وست امولک اکو منگی، ناتا جڑے گرمکھ گرسکھ سنت سجن
سچے ماہیا۔ میری مینڈھی سیس چوٹی نہ ہووے ننگی، ساچا اوڈھن دینا سر ٹکائیا۔ میری واسنا جگت وچ ہووے نہ گندی، کوڑی کرے
نہ کھئے گرمائیا۔ میں منمکھاں کران نہ کدے مچھندگی، سمنکھ ہو نہ درس دکھائیا۔ میں تیریاں بھگتاں تیرے پریم اندر سناواں بندگی، بندے
خاکی اک جنائیا۔ تُوں دسنا بھیو، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ سچ گسائیا۔ پریت کہے لُو
اٹھ تگ، تقویٰ اک جنائیا۔ لیکھا جانے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ وڈی وڈیائیا۔ پریم پیار اندر ہو کے وس، واسطہ گرمکھاں نال جنائیا۔ روگ
سوگ چنتا دکھ جگت سنکھیا وچ پئے ہس، ہستی اپنی اک درڑائیا۔ جگت وچھوڑے وچوں آئے ٹھ، گرمکھاں سنگ جائے وس، اصل
وصل بنا وجود آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں آتم پریتی دتا رس، سو رستے پے پے خوشی منائیا۔ پریت کہے
میں دسیا رستہ، براستہ وچو وچ جنائیا۔ چکنا پئے نہ کھئے پوتھی بستہ، اکھراں نال نہ کھئے وڈیائیا۔ رہبر ملایا دُھر دا سستا، جس دی
قیمت نہ کھئے مکائیا۔ جو ایتھے اونھے دو جہاناں پت رکھدا، زرگن سرگن سرگن زرگن روپ وٹائیا۔ جو سچکھنڈ دوارے ست سرُپی وسدا،
تھر گھر شبدی ست بہائیا۔ اوہ کول اقرار کر کدے نہ نسدا، پلُو چھڈا نہ مکھ بہوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مالک بنے
دُھر دے ہٹ دا، ونجارا اکو نظری آئیا۔ پریت کہے میں ملاواں میل، ملنی جگدیس کرائیا۔ ناتا جڑے دُھر دے سجن سہیل، ساجن اکو
بے پرواہیا۔ دھام ملاواں سچ نویل، اگم اتھاہ بے پرواہ سوہیا پائیا۔ دیپک جگے بن باقی تیل، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ اچرج وکھاواں

اُس دا کھیل، جو خالق خلق اکھوائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں گرمکھاں گرسکھاں بن کرنیوں کلجگ اتم دیوے میل، ملاپ اکو گھر وکھائیا۔ درس دیدار دیوے نہکیو، سچ سنگھاسن نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دیدار پریتی دھر دی ریتی ہست کیٹی اوچ نیچی صدی بیسی کھیل اکیسی ایکنکار ہر نرنکار شبد دھار سرت پیار پریمی پریمکا پریم دئے بناٹیا۔

☆ ۱۴ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی ہزورا سنگھ دے گھر گرایا ☆

گر اوتار پیر پیغمبر لین ہوکا، حیرانی حیرانی وچوں پرگنائیا۔ جگت جیو لیکھا چکیا ساچے ناؤں کا، نر نرنکارا ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جگت وین وپے کوڑے دریاؤ کا، نئیئا نوکا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ لیکھا چکیا بھہ بہاؤ کا، سیس جگدیس نہ کھئے جھکائیا۔ وکار ودھیا ہوئے ہوں کا، ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ مان چکیا پتا ماؤں کا، بھئییا بھین سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تگ تگ تھکے، بن اکھاں نیج نیتر دھیان لگائیا۔ کلجگ اتم صدی چوڈھویں ہوئے ہکے بکے، حقیقت حق نہ کھئے سمجھائیا۔ سچ پریتی نام رنگن آتم پرما تم کھئے نہ رتے، کوڑی کریا گھر گھر نظری آئیا۔ بھگت بھگوان نرگن سرگن ست ستوادی مل کھئے نہ ہسے، ہستی ہر وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ نجھ نیتر لوچن نین ستگر درس کرے نہ کھئے اکھسے شاستر سمرت وید پُران پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ نرگن جوت نراکار گرہ مندر کھئے نہ جکے، اندھ اگیان نہ کھئے مٹائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار جوٹھ جھوٹھ کھئے نہ تچے، مان ابھان نہ کھئے تجائیا۔ من واسنا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چار کٹ دہ دشا پھرن بھجے، بہو ساگر پار نہ کھئے کرائیا۔ لہنا دینا لوکات کھئے نہ رکھے آگے، اگلا پنڈھ نہ کھئے سمجھائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا ترے گن اگنی سرشٹ سبائی تپے، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں شبد سوامی تیرا نام کھئے نہ چپے، رسنا جہوا بٹی دند دوس زین کرن پڑھائیا۔ کایا کعبہ حضرت ویکھیا نہ کیسے مکے، جگت مقبریاں بیٹھے سیس نوائیا۔ ساچا رام منزل مقام کیسے نہ دسے، محبوب سنمکھ روپ نہ کھئے درسائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن شاہ پاتشاہ

ست سرُپ سچ دوارے اِکو پھے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جُگ چوکرئی ویکھ جگت، نیتز نین نین شرمائیا۔ صدی ویہویں آیا وقت، واکیا سب نوں دئے درڑائیا۔ پت پرمیشور سری بھگوان اپنی کرے نرگن حرکت، نرور اپنی کار کمائیا۔ دو جہاناں میٹے شرکت، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ لوک پرلوک کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تگن مات، متا اپنے نال پکائیا۔ جُگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپرکجگ جو دیندے رہے دات، سرگن ہو کے کر پڑھائیا۔ نام وست بھنڈار امولک بھردے رہے ڈونگھے کھات، خاطر مان جگت وڈیائیا۔ گوپی کاہن منڈل منڈپ پاؤندے رہے راس، مور مُکٹ سیس ٹکائیا۔ رام سینتا پھردے رہے بنواس، جگت وچھوڑا سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ کلجگ اتم ویکھ ہوئے ہراس، حیرانی سب دے اُپر چھائیا۔ سچ وست نہ کیسے پاس، پاشا ہر جو دتا اُلٹائیا۔ رسنا جہوا انتر آتم بردا چپے نہ کھئے سواس، مُردا ديسے سرشٹ سبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، پرہو تیرے ہتھ سچی وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تگن رین دن، دوس رین نہ کھئے وڈیائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جُگ بتائے گن گن، گنتی اکھراں انکڑیاں وچ شمار نہ کھئے کرائیا۔ صاحب سوامی ٹھاکر پروردگار ویس وٹائے بھن بھن، چھن چھن اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، ست ست سچ ملے شرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تگن نین، لوچن اِک کھلائیا۔ نرگن دھار نرگن کہن، نرگن ڈھولا سوہلا رہے گائیا۔ نرگن لیکھا نرگن دین، نرگن لہنا اِکو گھر بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرنی دُھر دی آپ کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن گلی گلی، چوڈاں لوک چوڈاں طبق دھیان لگائیا۔ پت پرمیشور ولی چھلی، اچھل چھل دھاری ویس وٹائیا۔ جس نوں سیس جھکاؤندے گئے وشن برہما شو جودھا سورپیر وڈ علی، اللہ کہہ کہہ نعرہ لگائیا۔ کوٹن کوٹ گر اوتار جس باغیچے باغ دی مہکدی کلی، کومل روپ نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا آپ درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اِک دوجے نوں کرن اشارہ، سینت نال سمجھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیتز لوچن نین تگن پروردگارا، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ تیئی اوتار نیوں نیوں کرن نمسکارا، پُنہ پُنہ سیس جھکائیا۔ دس گر بول جیکارا، تُوں ہی تُوں راگ الائی۔ بھگت اٹھاراں دھوڑی ٹکا مستک لاون چھارا،

مستی نام خُماری اک چڑھائیا۔ سَتجگ تریتا دواپرکلجگ جگ چوکری ویکھیا تیرا نظارہ، بے نظیر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اتم کھیل اپارا، اپرمپر سوامی سدا نہکامی انتریامی اپنی کھیل رچائیا۔ نرگن نیرویر پُرکھ اکال دین دیا لے اوتارا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ سمبل وسے دھام نیارا، دیا باقی کملاپاتی نرگن جوت رُشنائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب مان دیوے نہ شاہیا۔ سرِشٹ سبائی جگت بنے نہ کھئے ونجارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جو اپنا کھیل رچائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتر لوچن نین کھول، خالق خلق تیری کھیل ویکھ وکھائیا۔ واہ واہ سوامی تولے تول، تولنہارے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ستے انہول، سرتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ گرمکھ گرسکھ ورلے چرن پریتی رہے گھولی گھول، گھول گھمائی تیری اکو سیو کھائیا۔ دُور دُراڈے نیرن نیرے شبد اگئی تیرے وجدے ڈھول، ڈھولک چھینا کم کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں بجر کپائی پڑدے دتے کھول، دئی دویتی شرع شرائطی پرے ہٹائیا۔ ست سروپی انتر آتم گیا موئل، پرما تم اپنا رنگ چڑھائیا۔ اُلٹا کر کے ناہ کول، نجھر جھرنا امرت رس جھرائیا۔ دے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت سوبھاونت اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن کلجگ اتم دھار، کلکاتی پھیرا پائیا۔ بھرے بھلیا سرب سنسار، ست سچ نہ کھئے درڑائیا۔ رسنا جہوا ڈھولے رہے اُچار، گولے بن نہ سیو کھائیا۔ دوئے دوئے جوڑ کرن نمسکار، ڈنڈاوت کر نہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کھیل اگئی رہیا وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جھک جھک کرن سجدہ، سہج سُبھا سیس نوائیا۔ ہوں برخوردار تیرا بردا، بندگی بندگی وچوں نظری آئیا۔ نہ جیوندا نہ کدے مردا، مُردا ہو نہ گور سہائیا۔ ایہو کھیل پُرکھ اکال دُھر دے ہر دا، ہر گھٹ پردے ویکھے چائیں چائیا۔ نت نوت لوکات کدے نہ ڈردا، بھے بھاؤ دوویں اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھگت سہیلے ساچے وردا، ناتا دُھر دا جوڑ جڑائیا۔ ڈونگھی بھوری کایا کوری وچوں پھڑدا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ منزل منار آپے چڑھدا، بنک دوار ڈیرہ لائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ساچا ڈھولا اکو پڑھدا، پن پُستک کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن دھار باریک، جس دی سار کھئے نہ پائیندا۔ سَتجگ تریتا دواپرکلجگ جو دسدے رہے تریک، تاریخ اپنی آپ بدلائیندا۔ جس دی نرگن نیرویر نرادھار کردے رہے اڈیک، سو صاحب سلطان مہربان

پھیرا پائیندا۔ جس نوں پروردگار کہے لاشریک، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ جس دے ہتھ سرب توفیق، توحفہ گھر گھر آپ پھنچائیندا۔ جس نوں سجدہ کرے قرآن مجید، موجودہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دی کر کے گئے تائید، تابع داری وچ سیو کھائیندا۔ جس دی نانک گوہند لکھ کے گئے رسید، جگت اکھراں نانا جوڑ جڑائیندا۔ جس نوں بھگتاں مٹیا ٹھیک، کایا ٹھیکر بہن وکھائیندا۔ جس نوں صوفی کہن لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیندا۔ جس نوں سنتاں مٹیا سب توں نزدیک، دُورن دُور پندھ مکھائیندا۔ جس نوں گرمکھ کہن سدا سرجیت، جنم مرن نہ کھئے رکھائیندا۔ جس نوں گرمکھاں گرسکھاں مل کے لائی پریت، پریم اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا داتا ویس وٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پرم پُرکھ تیری ویکھن جھاکی، کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ نو نو چار دی دے باقی، لہنا دینا سرب دا حساب مکھائیا۔ سچکھنڈ دواریوں کھول اکھی تاکی، دُھر دا جھروکھا پڑدا دتا اٹھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتی، نرگن جوت باقی چند رُشناٹیا۔ شبد کہانی دسے دُھر دی ساکھی، ساکھیاں دئے سمجھائیا۔ بن کے پرم پُرکھ پرہہ کھلاپاتی، پت پرمیشور روپ وٹائیا۔ نام جام پلائے دُھر دا ساقی، ساکھ اپنا دئے درڑائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے بندہ خاکی، خالص تیری دھار نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں پوری کرے آسی، آسا ترسنا اپنے وچ سمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جاون بلہاری، بل بل کہہ رہے جس گائیا۔ کلجگ اتم تیری واری، سب تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا سیکداری، دو جہاناں حُکم ورتائیا۔ وشن برہما شو کرن نمسکاری، کروڑ تیتیس سُرپت اند نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھے وارو واری، وارتا اپنی نال درڑائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے نام خُماری، خُمار اپنا اک چڑھائیا۔ کاغذ قلم شاہی کر تیاری، دُھر دا ڈھولا صفتی رہی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ جگ اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دوجے نوں دسن، درِشٹی درِشٹی نال ملائیا۔ ویکھو کوڑ کُریارے کلجگ نسن، بھجن دوس رین واہو داہیا۔ پُرکھ ابناشی لکھ چوراسی ورو لے آپ مکھن، ست مدھانا ہتھ اٹھائیا۔ سنت سہیلے آیا رکھن، رکھیا کرے چائیں چائیا۔ دُھر دا مارگ آیا دسن، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ کوڑی کریا آیا متھن، چرناں ہیٹھ دباہیا۔ غریب زانیاں کوچھیاں کھلیاں پڑدے آیا ڈھکن، اوڈن نام ہتھ اٹھائیا۔ کوڑی کریا آیا کڈھن، ممتا موہ مٹائیا۔ امرت دیون آیا رسن، جھرنا

رسک رسک جھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ملیا جوڑا، دُھر دی جوڑی ہر بنائیا۔ سارے کہن ویکھو لگا ہوڑا، سسا ستگر صفت صلاحیا۔ لکھ چوراسی دسے جیو جنت مٹھا کوڑا، ہنگ برہم کھوج کھوجائیا۔ نرگن نرویر نراکار نرکار پھرے دوڑا، دو جہان زمیں آسمان پُری لوء برہمند کھنڈ پھیرا پائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ جس نے اپنا کاگت رکھیا کورا، گر اوتار پیر پیغمبر ہتھ نہ کھئے لگائیا۔ اوس دے اُپر لگا کے اپنی مہرا، مہر نظر نال تکائیا۔ تس دی کلجگ اتم لوڑا، پاربرہم آپ درڑائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئے اندھ گھورا، سچا چند مکھ چھپائیا۔ اوس ویلے شبدی ست دُھر دا بانکا آوے چھوہرا، جونونتا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن کاغذ چٹا، حرف حرُوف لکیر نظر کھئے نہ آئیا۔ سارے کہن ویکھو اس دا کی نکلے سٹا، سٹا لا لا جگ جگ آئے پھیریاں پائیا۔ گر اوتار کہن ایہہ کھیل اگئی پتا، پت پریشور رجن رچائیا۔ گوہند کہے میں بے شک سب توں چھوٹا نکا، بچیاں وچوں پچہ نظری آئیا۔ پُرکھ اکال میرے نال کرے پتا، پتکاری ہو کے دیا کھائیا۔ ماچھووارے بن اکھراں مینوں ایہو جہا دتا چٹھا، جس دی چٹھی مضموناں وچ نہ کیسے چھپوائیا۔ ایہہ کھیل ابناشی اچتا، جیتن سب نوں رسیا کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن ساڈا پینڈا مکا، پاندھی اپنا پندھ مکائیا۔ موسیٰ کہے مینوں یاد پچھلا رُفہ، جو کوہ طور ڈگدیاں نظری آئیا۔ عیسیٰ کہے میں ویکھیا ایہہ کاغذ سُچا، جس دی چمک بے پرواہ آپ چمکائیا۔ محمد کہے میں اس دی پُچھدا رسیا پُچھا، پروردگار اگلی دھار نہ کھئے جنائیا۔ نانک کہے میں اسنوں ویکھیا بنا جُسا، پنج تت نظر کھئے نہ آئیا۔ گوہند کہے لاڈ کرے وانگ پُتاں، پتا پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ چٹا کاغذ کہے میں اشٹام، اشٹ سب دا ویکھ وکھائیا۔ میرے ہتھ جگت نظام، بے نظیر دیا کھائیا۔ جس دے اُتے میرا محبوب محبت وچ لکھے کلام، کلمیاں نال نہ کھئے پڑھائیا۔ جس دے حُکے اندر کھیل تام، تعمیل سب دی آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ اشٹام کہے میں کاغذ کورا، میری بنت نہ کیسے بنائیا۔ میرے اُتے پر پُرکھ اپنے نام دی لاوے مہرا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جس دے آگے گر اوتاراں پیر پیغمبراں رہے کھئے نہ زورا، جابر روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سوہنے اشٹام،

کی تیری وڈیائیا۔ کی تیرے اُپر رُوپ لکھیا جائے بنام، بالی بالے ونڈ ونڈائیا۔ کی تیرے اُتے انگوٹھیاں نال لگایا جائے نشان، کی اکھراں نال لیکھ بنائیا۔ بھيو کھول آپ تمام، طاقت اپنی دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو ابھیدا رہیا درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو میرا کام، بن کاغذاں کاغذ رہیا جنائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے سِری بھگوان، ہر کرتا کار کماٹیا۔ تس دے اُتے بن رسنا جہوا بولے تہاڈے لکھے بیان، تصدیق لاشریک آپ کرائیا۔ اگلا کھیل کرے مہان، خالق خلق اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ کوڑی کِرپا بدل دیوے نظام، نُویت اِکو نام وجائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرمکھ گرمکھ ہرجن ہر بھگت کر پروان، پروانگی اپنی اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ مہر نظر پر بھو اُٹھائیا۔ دین دِیال دِیا کماویگا۔ مہربان ویس وٹاویگا۔ دیس پردیس سرب تجاویگا۔ وشن برہما شو مہیش سپس نواویگا۔ گر اوتار کر آدیس، پیر پیغمبر سجدہ سہج جھکاویگا۔ آپ وسے اگمڑے دیس، سمبل چرن ٹکاویگا۔ جوتی جامہ دھر کے بھیس، بھیکھادھاری بھيو ابھید آپ درڑاویگا۔ دو جہاناں کھيڈے کھيڈ، کھنڈا کھڑگ نام چمکاوویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نے دتے بھیج، بھجن بندگی سو اپنا نام سمجھاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں کرے ہیت، بتکاری بن کے میل ملاویگا۔ کاغذ کہے بے شک میری نہیں کوئی قیمت، جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا موقع جنہاں بھگتاں ملیا اوہ سمجھن غنیمت، گہر گمبھیر گور دئے وڈیائیا۔ پریم پیار کی جانے ساگر جل جل مینت، ہرجن ہر ہر دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ کاغذ کہے میں دساں قواعد، قاعدہ اِک سمجھائیندا۔ میرا گوبند نال عہد، عہدنامہ لیا لکھائیا۔ پتہ کیسے نُوں اچے نہیں لگا شاید، شاہ سلطان سمجھ کیسے نہ آئیا۔ رسنا جہوا کر کے سمجھاوے نہ کھئے واعظ، نغمیاں وچ کھئے نہ گائیا۔ میرا جانے نہ کھئے فرائض، فرار ہو کے سب توں مکھ چھپائیا۔ کلجگ اتم جن بھگتاں کراں آزمائش، دھر دے ناویں وچوں ناویں جگت پرگٹائیا۔ میرا طُول عرض کرے نہ کھئے پپائش، پپائیاں وچ ناپ نہ کھئے جنائیا۔ پر بھ چرن دوار میری ربائش، آرامگاہ اِک سمجھائیا۔ آد جگاد جگ چوکری اِکو مانا سچا عیش، عاشق معشوق سمجھ کیسے نہ پائیا۔ میرے اُتے لیکھ لکھن والا کدی نہ آوے وچ تیش، غصہ غم نہ کھئے جنائیا۔ جد ویکھاں گر اوتاراں پیر پیغمبراں کرے ہدایت، حضرت سرب نُوں سچ سمجھائیا۔ مہربان ہو کے اپنا نام کرے عنایت، وست امولک جھولی پائیا۔

جن بھگتاں خاطر مینوں رکھیا کر کفایت، اپنے چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ میں اتم کرنی اوہناں حمایت، جو ہوئے روگ گئے تجاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کماٹیا۔ کاغذ کہے، میں اپنا لیکھ درڑاوانگا۔ جس نون دو جہان کرن آدیس، تس دا عدل اک سمجھاوانگا۔ جس نون مندے ست نریش، تس دا نام اک پرگٹاوانگا۔ جس نون کہندے رہے ہمیش، اُس دا بھیو ابھید کھلاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماوانگا۔ کاغذ کہے، میں سیو کھاؤنی اے۔ کھیل دساں الکھ ابھیو، جس لپلا اچرج آپ وکھاؤنی اے۔ جس نون لبھدے دیوی دیو، تس نرگن جوت رُشناؤنی اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی ست درڑاؤنی اے۔ کاغذ کہے میں کار کماوانگا۔ پچھلا لیکھا سرب درڑاوانگا۔ گر اوتاراں نال رلاوانگا۔ پیر پیغمبران پھڑ اٹھاوانگا۔ جن بھگتاں اکھ کھلاوانگا۔ کیتا قول اقرار، اقرارانے اتوں درساوانگا۔ جس نون چھاپ سکے نہ کھئے اشتہار، شکل اکھراں وچ نہ کھئے بناوانگا۔ جس دا کھیل چلے جگ چار، حکم چوکڑی اک ورتاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دھر دا ور، گھر پڑا اک کھلاوانگا۔ گھر پڑا اکو کھلیگا۔ جن بھگت ساچے تول ٹلیگا۔ دھر دا کاغذ لوکات کدے نہ زلیگا۔ ستجگ دسے ساچی دھار، سچ پھلواری وچ پھلیگا۔ جس دا لیکھا سکے نہ کھئے وچار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو صاحب سوامی ٹھیگا۔ کاغذ کہے میں دساں چنگا، چنگی طرح سمجھائیا۔ میرا لیکھا کدے نہ ہووے مندا، مابدولت میری سیوا لائیا۔ میرا لیکھا من مت بڈھ سمجھ سکے نہ بندہ، بندش وچ فیسلہ نہ کھئے سنائیا۔ ویکھ سکے نہ نیربین جیو اندھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، میرا دھر دا سنگ نبھائیا۔ کاغذ کہے میں بھگتن میتا، مٹر پیارا نظری آٹیا۔ شاستر سمرت وید پُران اپنے اتے رکھی اٹھاراں دھیائے گیتا، انجیل قرآن سینے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دی رچنا آپ جناٹیا۔ دھر دی رچنا آپ بناؤنی اے۔ ساچی سند بن اکھراں لکھ کے، دھر درگاہ آپ کھاؤنی اے۔ جو بھگت پریم پیارے پت دے، تنہاں ہتھکڑی دو جہان آپ تڑاؤنی اے۔ پہلی آسو شبد ست حکم سناؤنے اگئی پت دے، پاتر پاتی ونڈ نہ کھئے ونڈاؤنی اے۔ جو گرمکھ گرسکھ سنت سہیلے جگ جگ ساچی سیکھیا رہے سیکھدے، تنہاں سیکھاں چوٹی چڑھ کے اپنی جوت جگاؤنی اے۔ جیہڑے محل اٹل مندر اندر نہیں دسدے، تنہاں نظر کر فضل

اکھ نال اکھ ملاؤنی اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل نال زور حق دے، حکمت اپنی نہ کیسے سمجھاؤنی اے۔
جگ چوکرے گر اوتار پیر پیغمبر وید پُران شاستر سمرت گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی گئے لکھدے، لکھ لکھ لیکھ ریکھ ونڈ نہ کیسے
ونڈاؤنی اے۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کرے کھیل آپ انڈھ دے، انڈھڑی کار جن بھگت وبار آپ کراؤنا اے۔

☆ ۲۰ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ مہاوا ☆

گر اوتار کرن پرنام، سچکھنڈ دوارے سیس جھکائیا۔ پیر پیغمبر کرن سلام، پروردگار تیری شرنائیا۔ جگ چوکرے ویکھیا جگت
جہان، لوکات دھیان لگائیا۔ برہمنڈ کھنڈ تیرا جھلدا دسیا نشان، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ صدی ویہویں نو کھنڈ پرتھی ست دیپ من
واسنا ہویا حرام، ہردے ہر کا نام نہ کھئے سمائیا۔ چار کٹ دہ دشا کوڑی کرپا پھرے شیطان، شرع گھر گھر کرے لڑائیا۔ دین مذہب کیسے
گھر نہ آئے سچ پیغام، نوبت نام نہ کھئے وجائیا۔ مایا ممتا ترسنا ہویے غلام، غربت سکے نہ کھئے مٹائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ صدی سدییوی
جو دیندے رہے پیغام، دھر سندیسہ نام سنائیا۔ انتر آتم سکے نہ کھئے پہچان، بے پہچان ہو کے اپنی کل وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر در ٹھانڈے رہیا سنائیا۔ گر اوتار کرن پکار، کوک کوک سنائیا۔ پیر پیغمبر اچی کوکن روون زارو زار،
نیتر نیناں نیر وہائیا۔ صدی چوڈھویں ہویے خوار، خالق خلق مخلوق تیری سار کیسے نہ پائیا۔ ساچا دے نہ کوئی یار، پریتی حق نہ کھئے نیہائیا۔
چوڈاں لوک دے خوار، چوڈاں طبق دھیج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ چوڈاں ودیا سمجھ سکے نہ کھئے سنسار، چوڈس چند نہ کھئے رُشنائیا۔
طوبی طوبی استغفار، غافل ویکھی مات لوکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، پت پریشور پروردگار شاہ
پاتشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار کرن آس، آسا تیرے وچوں پرگٹائیا۔ پیر پیغمبر رکھن خواہش، جیو جنت تیرے تیرے وچ سمائیا۔
کلجگ اتم ہویے سارے اداس، گھر گھر حیرانی اکو چھائیا۔ ملیا میل تیرا پرتھی آکاش، گگن منڈل کھوج کھوجائیا۔ سچ جوت زرملا دے نہ
کھئے پرکاش، اندھ اگیان نہ کھئے رُشنائیا۔ رسنا جہوا شبد نہ کوئی سواس سواس، پون پوناں راگ نہ کھئے لائیا۔ ساچی دھن نہ کوئی ناد، اکم

اتہاہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار کرن جھولی، در ٹھانڈے سِیس نوائیا۔ پیر پیغمبر بولن ہوئی ہوئی، آہستہ آہستہ رہے جنائیا۔ پروردگار نور خدا پاربرہم پت پریشور ساچا تول اکو تولی، تولنہارا بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کایا چڑھیا رنگ کیسے نہ چولی، رنگت رنگ سکے نہ کھئے رنگائیا۔ من واسنا سرشٹ سبائی ہوئی گولی، گھر گھر سیو کھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سمجھے کھئے نہ بولی، انبولت تیرا راگ راگ راکنی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر نال جو کیتا اقرار کول اُپر دھولی، لیکھا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، گر اوتار پیر پیغمبر در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار کہن پرہ تیری پریت، پُرکھ اکال سچی سرنائیا۔ پیر پیغمبر کہن انلیک قمچ کھیل، خالق خلق وڈ وڈے تیری بے پرواہیا۔ نرگن ہو کے سرگن میل، میل ملاواں تهاؤں تھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بن سجن سہیل، سکلا ساتھی دُھر دا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا چکاؤنا تهاؤں تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نین پیکھا، کلجگ اتم دھیان لگائیا۔ شاستر سمرت وید پُران دیندے گئے سندیسہ، کہانی بانی دُھر دا حکم جنائیا۔ جگ چوکڑی نرگن سرگن وٹاؤنہارا ویسا، ویس اولا رُپ وٹائیا۔ شاہ پاتشاہ راج راجان نر نریشا، نرویر نرکار اک اکھوائیا۔ بھگت وچھل سنت ادھارن جس دا پیشہ، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس نوں جھکدے کوٹن کوٹ برہما وشن شو مہیشا، کروڑ تینتیس دھوڑی ٹکا مستک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در در تیرے اکھ جگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگاون اکھ، اُچی کوک کوک نعرہ جگت الاٹیا۔ نرگن نرویر پُرکھ اکال دین دیال ہو پرتکھ، پاربرہم اپنا ویس وٹائیا۔ جگ چوکڑی پورا کر حق، حقیقت دُھر دی دئے سمجھائیا۔ مُرید مُرشد کھول اپنی اکھ، نیج نیتز لوچن نین کر رُشنائیا۔ کام کرودھ لوہ موہ ہنکار مایا ممتا کر بھٹھ، جوتی اگنی لمبُولائیا۔ چار ویدان اٹھاراں پُراناں دُھر دا مارگ دس، شتری براہمن شودر ویش کر پڑھائیا۔ پروردگار پُرکھ سمرتھ، دین دیال تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بودھ اگادھ شبد ناد مہا تیری اکتھ، شاستر سمرت وید پُران آد جگاد جگ چوکڑی رہے جس گائیا۔ جن بھگتاں رکھ دے کر ہتھ سر اوڈھن اکو نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوار ست سرنائی رہے ڈھٹھ، سِیس جگدیس اک جھکائیا۔ نانا تٹا ت اٹھ، سرگن رُپ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا

دُھر دا ور، شہنشاہ تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کلجگ کوڑی کریا سرشٹ سبائی کیتا ننگ، ستگر شبد پڑا نظر کیسے نہ آئیا۔ من واسنا کوڑی کریا نیچے وانگ ملنگ، پھر پھر ڈورؤ ڈنکا رہی وجائیا۔ ست شبد مل کے کیسے نہ آیا اند، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ نجھر جھرنا امرت جائے نہ کوئی سنج، اگنی آگ نہ کھئے بھجھائیا۔ جنم جنم دی ٹٹی دیوے نہ کوئی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تیری اک سرنائیا۔ دُھر دا ڈھولا سوبلا سنیو اکو چھند، شرع شریعت بندھن رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر تیرا سچا نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن ارداس، نمو نمو سیس جھکائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناش، سری بھگوان تیری اوٹ تکائیا۔ سو پُرکھ نرنجن دو جہان برہمنڈ کھنڈ تیری شبدی ویکھی راس، بن گویا کابن راس رچائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں نرمل جوت کر پرکاش، دیوا باقی کملا پاتی اکو اک ٹکائیا۔ کلجگ مکے اندھیری رات، ستجگ سچا چند کرے رُشنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت تیرے نام دی گاون گاتھ، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، پر ماتم آتم آتم پر ماتم -----

☆ ۲۰ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی سُرجن سنگھ دے گھر پنڈ بھرو بھال ☆

سچکھنڈ دوارے ابناشی اچت، سو پُرکھ نرنجن صاحب سلطان سوبھا پائیا۔ چرن گول ست دُلا ر شبدی ست، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ پارہم پت پریشور تیری ویکھی رت، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سچ وست کیسے کول نہ کچھ، لکھ چوراسی بھانڈے نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پینڈا رہیا مُک، پاندھی منزل چڑھ کے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ آتم پر ماتم تیرا بوٹا رہیا سُک، ہریا سنج نہ کھئے کرائیا۔ نرگن زرویر نرنکار گون دوارے بیٹھوں لک، جوتی نور نہ کھئے رُشنائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ہنیرا گھپ، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دسن نہ اک مٹھ، آتم پر ماتم ناتا نہ کھئے جڑائیا۔ پنچ وکار گرہ گرہ گھر گھر جیواں جنتاں رہیا کٹ، سادھ

سنت دین دُبائیا۔ کلجگ کوڑی کریا در در پائی لٹ، دھیرج دھرم ست سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ من ممتا ویکھی پُھٹ، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار کیوں بیٹھوں چُپ، بے زبان بن رسنا اپنا حُکم نہ کھئے سُنائیا۔ سادھ سنت بھگت بھگونت تینوں رہے جھک، دئے جوڑ سیس نوائیا۔ ٹھاکر سوامی ہو کے گہر گمبھیر تُوٹھ، بے انت بے پرواہ اپنی نین اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہو سہائیا۔ مہربان پرہہ دُھر دے ٹھاکر، سو پُرکھ نرنجن تیری ست سرنائیا۔ کلجگ بھوری ویکھ ڈُونگھا ساگر، گہر گمبھیر گور اپنا پھیرا پائیا۔ ساچا امرت ساڈھے تِن ہتھ دے سے کیسے نہ گاگر، ست سروور بیٹھے مکھ بھوئیا۔ نیج نیتر نظر نہ آئے کریم کرتا قادر، پروردگار جلوہ دے نہ نورِ الہیہا۔ سادھ سنت سورپیر بنے نہ کھئے بہادر، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار من واسنا دئے مٹائیا۔ بن تیرے نرم کرم کرے نہ کھئے اُجاگر، دُرمت میل دھوئیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی گر اوتار پیر پیغمبر تیرے نام دے بن سوڈاگر، وست امولک چوڈاں لوک چوڈاں طبق گئے ورتائیا۔ غریب نائیاں کوجھیاں کملیاں کوئی نہ دیوے آدر، آدرش اکما سچ ایشٹ نہ کھئے جنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران تیرا نام دان پڑھن اُپر کاغذ، انتر آتم دھیان نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ مہر نظر اُٹھا پرہہ ابناش، پُرکھ ابناشی تیری اک سرنائیا۔ سچکھنڈ دوارے تیرا نواس، بھومکا نظر کیسے نہ آئیا۔ نرگن نور جوت پرکاش، دیوا باقی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ مقامے حق پاکی پاک، لاشریک نور خُدائیا۔ جگ چوکرئی پچھوں تیرے ملن دا ہووے اتفاق، نرگن سرگن میلیں چائیں چائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو کہہ کے گئے بھوکھت واک، واکیا تیرا جگت سُنائیا۔ سو صاحب سلطان کھول اگئی تاک، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ بھيو کھلا لوکھات، بھاوی بھو نہ کھئے رکھائیا۔ وست امولک دے دات، دُھر بھنڈارا نام ورتائیا۔ لگھ چوراسی دس اپنی ذات، ذات پات ورن برن پندھ مُکائیا۔ کر پرکاش تن ماٹی خاک، پنج تت وجے اک ودھائیا۔ ظاہر باطن تیری اکو بات، بیتل اپنا دھام دئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ مہربان ہو سہا سدا نت، سہانک اکو نظری آئیندا۔ کوئی نہ جانے تیری وار تھت، دوس رین ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ ٹوں ٹھاکر سوامی ابناشی پت، پُرکھ اکال اکو نظری آئیندا۔ شبد دُلا رے گوبند سنگ کیتا پت، بن پنتکاری ویکھ وکھائیندا۔ شبد اگئی بن شابی لکھ کے چٹ، بن اکھر اپنی دھار پرگٹائیندا۔ جس دا بھيو ابھیدا بھوکھ، بھوکھت

واکاں وچ نہ کھئے سمجھائیندا۔ جگت کویشر پئے نہ کیسے دس، رسنا جہوا صفت نہ کھئے صلاحندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 اکو دینا دُھر دا ور، سچ دُلارا منگ منگائیندا۔ سچ دُلارا منگے منگ، مانگت بے پرواہیا۔ ابناشی کرتے سہاونہارے سچ پلنگ، سچکھنڈ
 وجے تیری ودھائیا۔ تیرا گھر تیرا اک اند، اند اند وچوں سمجھائیا۔ جتھے نہ کوئی سورج چند، رو سس نہ کھئے وڈیائیا۔ منڈل منڈپ نہ
 کوئی برہمنڈ، جیرج اندج اُتبھج سینج روپ نہ کھئے درسائیا۔ ساچے دھام دُھر دے رام وسنا سنگ، مقامے حق تیری شرنائیا۔ ساچے اسو
 شاہ سوارے کسنا تنگ، زین پاکھر آخر اپنی اکو پائیا۔ نام ندھان دو جہان وجاؤنا مردنگ، تال تلواڑا نظر کیسے نہ آئیا۔ پُریاں لوآن برہمنڈاں
 کھنڈاں آؤنا لنگھ، زمیں اسمان چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ کھیل ویکھنا وچ وریہنڈ، سرِشٹ سبائی ہوئی رنڈ، نر ہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ بھو
 چُکیا نہ رسنا جہوا بٹی دند، آتم انتر پرما تم گائے نہ کوئی چھند، سوہلا ڈھولا راگ ناد نغمہ نام نہ کھئے سُنائیا۔ مہر کر سورے سرینگ، سچ
 دوار آپ لنگھ، کایا مندر اندر نرگن پھیرا پائیا۔ پڑدا کھول کواڑی بند، جوت اگتی چاڑھ چند، اندھ اندھیر اک مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کماٹیا۔ شبد سُت دُھر دُلارا، اکو اک جنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کھول کواڑا، ہر پُرکھ نرنجن پڑدا لاپیا۔ تیرا
 ناؤں ایکنکارا، آد نرنجن تیرا نُور اک رُشنائیا۔ ابناشی کرتے تیرا سہارا، سِری بھگوان تیری سرنائیا۔ پاربرہم تیرا پَسارا، برہم تیرا روپ وٹائیا۔
 وشن برہما شو تیرا بھنڈارا، ترے گُن مایا جھولی پائیا۔ پنج نت تیرا اکھاڑا، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش ونڈ ونڈائیا۔ اندج جیرج اُتبھج سینج،
 چارے کھانی تیرا سہارا، چارے بانی تیری صفت صلاحیا۔ ستجگ تریتا دواپرنرگن سرگن لئے اوتارا، کرے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنی
 کار کماٹیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان بن لکھارا، کھانی بانی بودھ اگادھ درڑائیا۔ تیئی اوتاراں دئے سہارا، نام ندھان بول
 جیکارا، جوتی نُور کر اُجیارا، کایا مندر اندر سوہیا پائیا۔ پیر پیغمبر بخش بخش چمتکارا، عیسیٰ موسیٰ محمد کھول کواڑا، جلوہ نُور الابی
 پروردگار اک وکھائیا۔ نانک گوہند کر پیارا، شبدي شبد و نجارا، دو جہان لا اکھاڑا، نام ندھانا ناد وجائیا۔ کاتب ہو کے سچ لکھارا،
 سرِشٹ سبائی لیکھ وچارا، لکھ چوراسی جانے کنارہ، آد انت سِری بھگونت اپنے ہتھ رکھائیا۔ نو سو چرانویں چوکڑی جگ دیندا رہوں
 لارا، دسدا رہوں شبد اشارہ، بن اکھاں اکھاں نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے

سیس نوائیا۔ در ٹھانڈے سیس نوایا غریب نواز، ہر کرتے تیری اوٹ تکائیا۔ شاہ پاتشاہ سچے مہاراج، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ جُگ چوکڑی کھیل تماش، زرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ گر اوتارار پیر پیغمبران دیویں دات، وست امولک اک ورتائیا۔ اتم سب دی کر کے وفات، فاتحہ لوکات پڑھائیا۔ جوت وچ ملا کے ذات، ذاتی اپنی کھیل کرائیا۔ بن اکھراں لیکھا دس اگمی اک لغات، جس دی الفیے سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ الفیے نہ جانے نقطہ، نظریہ نظر نہ کھئے اٹھائیا۔ تیرا حکم حاکم محبوب محبت اندر پختہ، پشت پناہ اپنی اک وکھائیا۔ جس دا آد جگاد ویلا وقت کدے نہ مُکدا، تہت وار ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ جس دے حکم اندر پیر پیغمبر پنج تت خاکی تن بُت اٹھدا، نت نوت پھیرا پائیا۔ عاجز مسکین نانا ہو کے پُچھدا، بردا ہو کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ سٹ شبد کہے اکھ ایک، ایکنکار جنائیندا۔ کلجگ اتم تیری ٹیک، ٹکا مستک اور نہ کھئے لگائیندا۔ زرگن زرویر نراکار نرنکار دھر بھیکھ، کوڑا بھیکھ تیرا راہ تکائیندا۔ سچ وسا سمل دیس، جس دا دروازہ نظر کھئے نہ آئیندا۔ گوہند سٹ کر بیت، نین نیت روپ وٹائیندا۔ رت سہنجی مؤلے چیت، گلشن سچ بہار لگائیندا۔ نج نیت لوجن اپنے نین پیکھ، پیکھنہار تیرا راہ سرب تکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، آسا منسا پور کرائیندا۔ سٹ شبد کہے پرہ آ، آمد اپنی دئے جنائیا۔ کلجگ اتم بن ملاح، چپو دُھر دا نام اٹھائیا۔ راؤ رنکار راج راجاناں شاہ سلطاناں دے اک صلاح، دُھر دی سکھیا اک سمجھائیا۔ ذات پات دین مذہب سب دا پتا مان، پُرکھ اکال اکھوائیا۔ کوئن کوٹ صفتی نار، جس دی رسنا جہوا رہی سنائیا۔ سو صاحب سوامی سب دی پکڑے بانہ، ورن برن ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ آتم پرما تم سچ وکھائے نشان، نشانہ اکو اک جنائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کار، کاگوں ہنس اڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دے مان جگت وڈیائیا۔ شبد سٹ کہے پرہ آ جا نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ کوڑی کیرپا مکن جھیرے، جھگڑا کھئے نظر نہ آئیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا پائے گھیرے، تڈھ بن پھند نہ کھئے کٹائیا۔ راہ تکن تیرا گرو چیرے، چیلے گر تیرا دھیان لگائیا۔ شاستر سمرت کہن کلجگ انت سیری بھگونت کرے مہرے، مہر نظر اٹھائیا۔ سنت سہیلے ساچے بھگت چڑھائے اپنے بیڑے، نئیا نوکا اکو نام جنائیا۔ ناتے جوڑ تیرے میرے، میں ممتا دئے گوائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک ویگھنا سچا در، در دروازہ دئے کھلائیآ۔ در دروازہ اپنا کھول، خالق خلق تیری وڈیائیآ۔ ست وجا دھر
 دا ڈھول، ڈھولک چھینا کم کیسے نہ آئیآ۔ ہر گھٹ اندر جانا مؤل، مؤلا رُوپ بے پرواہیآ۔ نام کنڈے تولنا تول، جگت ترازو پرے سٹائیآ۔
 کوڑی کرپا کایا وچوں لینا پھول، ڈرمت میل دھوائیآ۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے لینے ورول، نام مدھانا اک رکھائیآ۔ شاہ سلطانان راج
 راجاناں کڈھنے پول، پڑدا اوہلا انت چکائیآ۔ کر پرکاش اُپر دھؤل، دھرنی دھرت دھول رہی کُرائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، نرگن اپنا پھیرا پائیآ۔ شبد کہے میرا گوبند رُوپ، مہا صفت صلاحیا۔ پھرے دروہی چارے کوٹ، دہ دشا اکو راگ الائیآ۔ ست دُلارا تیرا
 پُوت، پتا پُرکھ اکال تیرا دھیان لگائیآ۔ لکھ چوراسی ویکھاں تانا پیٹا سوت، سوتردھاری تیرا رُوپ نظر نہ آئیآ۔ تُوں شہنشاہ پاتشاہ دھر دا
 بھوپ، راج راجان اک اکھوائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا پھیرا پائیآ۔ نرگن نرور کھول اکھ، آخر اک دھیان
 لگائیآ۔ سچ سرُوپ ہو پرتکھ، پارکھو بن کے ویس وٹائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو بھوکھت لیکھا گئے دس، ناتا جوڑیا قلم شاہیا۔ سب دا
 نیڑے آکے دے حق، حقیقت سب دی جھولی پائیآ۔ صدی چوڈھویں تیرے اُتے پیا شک، شکوک سکے نہ کھئے مٹائیآ۔ گون دوارے گیوں
 نٹھ، اپنا مکھ لکائیآ۔ نور نورانے نوجوانے مکھ نقاب چک، شاہ نواب پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا دئے
 مکائیآ۔ پروردگار بولے جیکارا، اکو اک جنائیآ۔ شبد ست ویکھ کھیل نیارا، نر نرائن آپ درڑائیآ۔ ساچے در اکٹھے کر گر اوتاراں، پیغمبر نال
 ملائیآ۔ سبنا دینا اک اشارہ، سینت نال سمجھائیآ۔ چار جگ دا لیکھا سب دا کڈھنا باہرا، گپت سکے نہ کھئے چھپائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک جنائیآ۔ پروردگار کہے موہے سچ توفیق، مہمان بیدومبائن وڈی وڈیائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر
 نزدیک، اگلا پچھلا پندھ چکائیآ۔ ستجگ تریتا دوپرکلجگ جو کردے گئے اڈیک، انتر انتر راہ تکائیآ۔ جنہاں منزل مارگ پندھ دسیا
 باریک، قدم قدم چل نہ کھئے مکائیآ۔ سو صاحب سلطان لاشریک، جلوہ گر نور خدائیآ۔ سب دا ویکھے کلمہ سچ حدیث، حضرت حق
 پڑھائیآ۔ بھیو کھلائے سپارے قرآن مجید، مؤجودہ ہو کے دئے درڑائیآ۔ کیسے سمجھ نہ آئی صاحب دی ساچی عید، فطرت بنے نہ کھئے لوکائیآ۔
 محمد کیتی اک تاکید، تائید جگت دُنیا سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہار پچھلی رسید، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیآ۔

سری بھگوان کہے سدّ دُھر دے بچے، جنہاں بچپن دتی وڈیائیا۔ راہ چھڈ کے آئے کایا ماٹی بھانڈے کچے، کاجی گگریا ناتا نہ کھئے رکھائیا۔ شبدی
 شبد سنديشه دے کے آئے دُھر دے پتے، پت پرمیشور اک دِرڑائیا۔ کلجگ انت صدی چوڈھویں پت آپے رکھے، رکھک بن کے صاحب
 گسائینا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ فرمانا اک الئیا۔ سْت دُلارا دیوے سدا، دُھر دا ناد وجائیا۔ ویکھو کھیل سورا
 سرگا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچکھنڈ دوارے حُکھے بدھا، بندگی اکو سیس نوئیا۔ تتو تت نہ دِسے بندہ،
 خاکی تن نہ کھئے ہنڈھائیا۔ نہ کوئی بستر چولی رنگا، بھوشن اوڈھن تن نہ کھئے وڈیائیا۔ بن کپڑ دِسے کوئی نہ ننگا، سنگ رکھے نہ لیف تلائیا۔
 مہربان صاحب سلطان سچ سہانا پلنگ رنگیلا دیوے اکو منجا، جس دی پاوا چول نہ کھئے بنائیا۔ اٹھے پھر آد جگاد دوس رین وجے مردنگا،
 وڈ مردانہ آپ وجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچے ویکھ وکھائیا۔ شبد سْت کہے آؤ گر اوتار، پیر پیغمبر سنگ
 بنائیا۔ ویکھو اپنا دُھر دا یار، جگ چوکڑی سچا سنگ رکھائیا۔ منزل مندر چڑھ کے ویکھو سب توں وسیا باہر، اندر وڑ کے ویکھو ہر
 گھٹ ڈیرہ لائیا۔ نت نوت جگا جگنت سب دی پیج ربیا سوار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تِس صاحب سمرتھ کرو نمسکار، نیوں نیوں سجدہ
 سیس جھکائیا۔ جس دا جگت وچوں صدی بیسویں اٹھیا اعتبار، بے اعتبار نظری آئیا۔ سو صاحب سوامی سب توں رکھن ہار، رکھیا کرے
 تھاؤں تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن نمسکار، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ پُرکھ ابناشی سچ اشارے نال لے اٹھال، اپنا حکم ورتائیا۔ نیتر کھولو
 لوکيات کرو خیال، جیو جنت ویکھ وکھائیا۔ سچا ڈھولا دُھر دا سوہلا پڑھ نہ کوئی زبان، ذبع کر کر جیو خوشی منائیا۔ ثابت ویکھو نظر نہ
 آئے کوئی ایمان، عمل وچ نہ کوئی لوکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جو دے کے آئے تْسین پیغام، پیغمبر ہو کے کرو شنوائیا۔ رام کرشن کرو دھیان،
 بنسری دُھر دی ہتھ اٹھائیا۔ سینتا سرتی نہ کوئی پچھان، راجا رام رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نانک نرگن گوہند ویکھ بلوان، بلدھاری بل جنائیا۔
 پنجاں گھر گھر شور مچایا بن شیطان، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار کرے لڑائیا۔ تیرا دھرم کھنڈا دِسے نہ کِسے میان، دھیرج جت نظر کھئے نہ
 آئیا۔ ساچا امرت کرے کوئی نہ پان، پیر رس نہ کھئے جگائیا۔ انتر آتم ہووے نہ کوئی گیان، گوشٹ کر کر سرشٹ رہے سنائیا۔ سورپیر نظر
 نہ آئے کوئی میدان، خالی نشان رہے جھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ اتم دِشا سب توں ربیا وکھائیا۔ تیئی اوتار

ویکھو جھک، ہر دُھر دا حُکم سُنائیا۔ ناتا تُوٹیا پیو پُت، بھائی بھین سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ہر کا نام گھر گھر گیا رُٹھ، آگے ہو نہ کھئے منائیا۔
 کوڑی کِریا کوئی نہ سکے کُٹھ، کھنڈا کھڑگ نہ ہتھ اُٹھائیا۔ صدی پِسویں سب دی اُوڈھ گئی پُگ، بیٹھی پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا لیکھا ربیا درڑائیا۔ تیئی اوتار کہن بے پرواہی، تیرا انت کھئے نہ آئیا۔ اسپں لیکھا لیکھ کے آئے قلم شاہی، شاہی
 فرمان اک سُنائیا۔ نام شہادت دے کے آئے گواہی، انکڑیاں وچ کِری گُرمائیا۔ تیرے حُکمے اندر ہونے سرب گناہی، ہمراہی نظر کھئے نہ آئیا۔
 ایسے کارن تیرا لیکھا آئے سمجھائی، سمجھ سمجھ نال ملائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے بے پرواہی، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا ویلا لینا سلجھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہندے محبوب، مجلس تیری سچ جنائیا۔ تُوں وسیں اُچ عروُج، عرش
 قُرص تیری سرنائیا۔ تیری منزل سچ مقصُود، مقبریاں والے دین گواہیا۔ تیری اصل وچوں وصل لبھی نہ کیسے حدُود، بے انت تیری
 وڈیائیا۔ کلمے وچ الہی تینوں جانا مؤجُود، حرف حرُوف دتی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا دُھر دا لیکھ
 دئے لگائیا۔ نانک نرگن کہے میرے بھگونت، واہوا تیری وڈیائیا۔ تُوں آد جگادی دُھر دا کنت، کنتوہل اک اکھوائیا۔ تیرا نام ندھانا منت،
 منتر بے پرواہیا۔ جگت سہارا جیو جنت، جگت ہونے آپ سہائیا۔ ہوں بھکھاری در درویش منگت، بھکھک رُوپ نظری آئیا۔ ناتا توڑ
 سورگ بہشت جنت، چرن گول اکو اوٹ تکائیا۔ لکھ چوراسی آگے کر کے آیا منت، خیاں غریبی چاکری نال سمجھائیا۔ پُرکھ اکال وچ اکو
 پمت، جو ہم رُوپ لئے بنائیا۔ کلجگ اتم کوڑی کِریا میٹے علت، علم عالم دوویں ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے ستگر نام ہون لگے بے عزت،
 اوس ویلے پھیرا پائیا۔ جس ویلے گر دھاماں دی ہووے ذلت، خواری گھر گھر نظری آئیا۔ اوس ویلے نرگن جامہ پرگٹاوے پہنے اپنی خلعت،
 خالق اپنا رُوپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کہاٹیا۔ گوبند کہے میں شبدی دھار، ست دلارا اک اکھوائیا۔
 میرا پتا پُرکھ اکال، جنمے کھئے نہ مائیا۔ میں وسان سچکھنڈ سچّی دھرمسال، چہر چہن نہ کھئے چھہائیا۔ دیوا باقی سکے نہ کوئی بال، اکو نرگن
 نور جوت رُشنائیا۔ میرا صاحب ستگر ٹھا کر دین دیال، دیاندھ اک اکھوائیا۔ اوہ لیکھا جانے شاہ کنگال، غریب نہانے گود اُٹھائیا۔ کلجگ
 انت کوڑی کِریا کولوں کرے بحال، جوٹھا جھوٹھا ناتا دئے تڑائیا۔ سمبل وسے سچ مکان، بے مقام ڈیرہ لائیا۔ جس تُوں محمد منیا اک امام، امن

دا مالک نُوَر خُدا ئیا۔ جس دا دو جہاناں سدا انتظام، نظام اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوہ مالک خالق سدا بے پچھان، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ انت پرگٹ ہووے نوجوان، رُوپ رنگ ریکھ نہ کئے رکھائیا۔ نام کھنڈا رکھے بنا میان، لوہار ترکھان نہ کئے گھڑائیا۔ صاحب سوربیر کھیلے کھیل دو جہان، دوئے دوئے اپنی کار کھائیا۔ ہوں بالک نڈھا سٹ دلارا انجان، در ٹھانڈے اکو منگ منگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوجا اور نہ کئے دھیان، ایشٹ اکو اک رکھائیا۔ کِرپا کِرپا سِری بھگوان، موہے دینا دُھر دا دان، دا تے تیری اوٹ تکائیا۔ بھگت سنت ملاؤ نے آن، گُرمکھ گُرسکھ جگاؤ نے وچ جہان، نیج نیتر اکھ کھلائییا۔ امرت آتم کراؤنا پان، جوتی دیپ جگاؤنا مہان، انحد شبد وجے سچی دُھنکان، آتمک راگ الائییا۔ آتم سیجا کرنا پروان، نظری آؤنا ساکھیات سِری بھگوان، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر سچے لینا ملائییا۔ سِری بھگوان دیا کھاؤندا اے۔ صاحب سلطان حُکم سناؤندا اے۔ نو نوجوان آپ فرماؤندا اے۔ مہربان مہربان مہر نظر اٹھاؤندا اے۔ سچکھنڈ دوارے کر پروان، پروانہ تھر گھر آپ پھڑاؤندا اے۔ سٹ دلارے دے پیغام، پرا پستی مدھم بیکھری تیری سیوا لوکات جئاؤندا اے۔ سریشٹ سبائی ایکا رام ایکا نام ایکا جام، ایکا رس پیاؤندا اے۔ ایکا مندر ایک مکان ایک نشان، مہربان ایک جھلاؤندا اے۔ ایکا چرن ایک دھیان، ایک شبد ایک گیان، انتر اکو ایک پڑھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا بھیو آپ کھلاؤندا اے۔ دُھر دا بھیو انت کھلاوانگا۔ پڑدا اوہلا سرب چکاوانگا۔ ساچا ڈھولا راگ الاوانگا۔ مولا ہو کے نظری آوانگا۔ گر اوتاراں کیتے قولہ، اقرار اتم پور کراوانگا۔ لکھ چوراسی کوڑی کِرپا جو کلجگ پاوے رولا، رُونک سب دی میٹ مٹاوانگا۔ دھرنی دھرت دھول کر کے بہار ہولا، دوتی دُشٹ سرب کھپاوانگا۔ جن بھگتاں بن وچولا، آتم پرما تم جوڑ جڑاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر مستک ویکھ وکھاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُن سُن خوشی مناؤندے نے۔ بن نیناں اکھاں تک، جوتی درشن اکو پاؤندے نے۔ اتم سب نوں ملے حق، حاکم اکو ایک مناؤندے نے۔ جس نوں کوئی نہ سکے ٹھگ، سو ٹھا کر ایک وڈیاؤندے نے۔ جس ترے گن مایا اگن بجاؤنی آگ، تتوت نہ کوئی تڑپھاؤندے نے۔ جس نے بنا مکے کعبیوں کایا مندر کراؤنے حج، حُجرہ اکو ایک سمجھاؤندے نے۔ جس نے ساڈھے تِن ہتھ اندر وکھاؤنے مندر مسیت شودوالا مٹھ، گُرو دوار رنگ رنگاؤنے نے۔ جس لیکھ چکانے تے اتھ، اپ تیج وائے پرتھمی

آکش من مت بُدھ اپنی جھولی پاؤ نے نے۔ سچ دوارا کھول کے ہٹ، نام ونجارے گرمکھ لوکھات اُچاؤ نے نے۔ دئی دویتی میٹ کے پھٹ، کوڑے جھگڑے پرہاں ہٹاؤ نے نے۔ چار ورنان اٹھاراں برنن اوچاں نیچاں راؤ زکناں راج راجاناں شاہ سلطاناں اکو مارگ دس، منزل مقصود آپ اُچاؤ نے نے۔ پردے اندر جس یرگن ہو کے جانا وس، واسطے اپنے نال رکھاؤ نے نے۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جھولی پا کے حق، حق وند ونداؤ نے نے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں جنائے ساچے جس، جس وید پُراں نہ صفت صلاحئے نے۔ جن بھگت خوشی مناؤندے نے۔ انتر آتم ڈھولا گاؤندے نے۔ تیری اکو اوٹ تکاؤندے نے۔ دوجا ایشٹ نہ کوئی مناؤندے نے۔ نیتر نیناں نیر وپاؤندے نے۔ بے نظیر تیرا درشن پاؤندے نے۔ کٹّ شرع زنجیر، جھگڑے دین مذہب مٹاؤندے نے۔ تیری من کے اک تدبیر، رُتبہ تیرے گھر پاؤندے نے۔ تیری صفت کردے گئے شاہ حقیر، تیرا فقرہ اکو اک الاؤندے نے۔ بن کے ننھے بچے بال حقیر، حقیقی عشق آپ کھاؤندے نے۔ تیرا نور جلوہ لاثانی لاتصویر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچا دینا اک ور، در گھر تیرے سوہا پاؤندے نے۔ مُرید مُرشد مارن ہاک، ہوکا دے سنائیا۔ عُربت وچ کھول تاک، تقویٰ تیری اوٹ تکائیا۔ پڑدا لاه ظاہر باطن اپنی کر بات، بھیو ابھید جنائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری رات، چند نور نہ کھئے رُشنائیا۔ ساڈا لیکھا مکے حساب، کتاب سکے نہ کھئے کھلائیا۔ جام پیاؤنا حیاتِ آب، حیاتی وچوں حیاتی دے بدلایا۔ ہوں تیرے در بیٹھے مُحتاج، مُحبت تیری منگ منگائیا۔ تیرے سپس اگئی تاج، تخت نواسی وڈ وڈیایا۔ اتم پورا کردے کاج، کرتا کرنہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی گودی لینا اٹھائیا۔ ساچے سنت کہن ستگر، صاحب تیری سرنائیا۔ ست دوارے آؤنا مڑ، اپنا پھیرا پائیا۔ سُرتی شبدی جائے جڑ، جوڑی تیرے نال جنائیا۔ شبد اگئی چڑھاؤنا گھوڑ، واگان اپنے ہتھ رکھائیا۔ اتم ویلے جانا بہڑ، کوک کوک دہائیا۔ کیسے نے لکھیا پوت سپوتا براہمن گوڑ، وید ویاسا قلم چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، انت اپنے انگ لگائیا۔ گرمکھ کہن صاحب سوامی، ساکھیات نظری آئیا۔ چار جگ تیری سُنندے رہے کہانی، کہاوت نال وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری لکھدے گئے بانی، بان انیالا تیر چلائیا۔ سر سروور امرت آتم پرماتم منگدے گئے ٹھنڈا پانی، جل دھارا دین دہائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی کی کرے زانی، سپس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ روندی ویکھی تیری چارے کہانی، چاروں

کُٹ رہی کُرائیا۔ کسے نہ ملیا پدِ نربانی، نربان پدِ نہ کھئے سہائیا۔ سُگھڑ سُچجی بنی نہ کوئی سوانی، سچے گھر بہ نہ خوشی منائیا۔ سُرتی
 شبد نہ ملیا بانی، مندر ہوئی نہ انت کُرمائیا۔ ہوں بالی نڈھی کوچھی کملی جگت انجانی، سوچ سمجھ نہ کھئے رکھائیا۔ اکو چرن سرن تیرے
 دھیانی، دھیان دھیان وچوں پرگٹائیا۔ پت پریشور مہربان کرنی مہربانی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کلجگ ہونا انت سہائیا۔ گُرسکھ کہے میرے گردیو، گُرو گُرو گُری تیری وڈیائیا۔ انتر آتم ساچی کران سیو، سیوک اپنا آپ بنائیا۔ تُوں داتا
 دانی الکھ ابھیو، بے انت تیری وڈیائیا۔ کران صفت کی رسنا جہو، بتی دند سنگ نیہائیا۔ تُوں وسنہارا دھام سدا نہکیو، نہچل ڈیرہ لائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ انت پھڑ باہوں لینا ترائیا۔ سری بھگوان دُور دُراڈا، دُھردرگاہی دیا کمائیا۔ بھگت سنت
 گُرمکھ گُرسکھ ایتھے اوتھے آندھ گوانڈھا، نیڑا دُور نہ کھئے جنائیا۔ مقام دھام رام بھگوان پروردگار دیوے ٹھانڈا، سینتل دھار اک چوائیا۔ لہنا
 دینا مکاوے کرم کانڈا، پرکرتی پُھرتی سُرتی نرتی سب دا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور،
 نہکلنک نرائن نر، نر ہر اکو اک اکھوائیا۔ گُراوتار پیر پیغمبر پئے ہس، ہستی اکو نظری آئیا۔ جس نے سارے کیتے وس، بے بس دے
 لوکائیا۔ جس دا جگ چوکزی گایا جس، صفت صلاح ملی وڈیائیا۔ سو صاحب پُرکھ سمرتھ، مہا اکٹھ رہیا جنائیا۔ کلجگ اتم نرگن
 جوت کر پرگٹ، ہر گھٹ ویکھے تھائیں تھائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، برہم مت اک جنائیا۔ سچ بیچ کایا وٹ، بن کِرسانا نام ہل
 اک پھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اتم اپنے ملن دی دے کے اکھ، بن اکھراں دئے پڑھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ اوہ اکھ
 کی، سچ سچ دے سمجھائیا۔ جس نال لیکھا چکے ساڈھے تِن ہتھ سین، دھرنی دھرت دھول ونڈ ونڈائیا۔ تیرا درس نت نوت کر لئیے جی،
 جیون جگت تیرے کولوں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سچ دینا سمجھائیا۔ سری بھگوان کہے میری اکھ اولی، جن
 بھگت دیاں درڑائیا۔ جو سب توں وکھری اک اکللی، دھام اکھ آپ ٹکائیا۔ جس دے اندر جوت نرنجن اکو بلی، نورو نور نور کرے
 رُشنائیا۔ اُس نون جانے ہر کرتا ولی چھلی، اچھل اچھل جس نے کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے
 رہیا ٹکائیا۔ جن بھگت کہے پرہ دس ٹکانا، کون دھام ملے وڈیائیا۔ جس بدھ ہووے سچ پہچانا، بہرم گُڑھ تڑائیا۔ نظری آوے اوہ نشانہ،

جو نشانہ ستگر دتا جنائیا۔ درشن کریئے اوس کاہنا، جو لکھ چوراسی گوپی رہیا پرنائیا۔ دھام ویکھیئے اوہ مکانا، جس دی چھپر چھن نہ
 کیسے چھپائیا۔ درشن پائیئے نوجوانہ، جس دا روپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پڑدا دینا
 کھلائیا۔ سری بھگوان کہے میری اکھ بے نظیر، نازک سب نوں آپ بنائیا۔ جس دی کوئی نہ جانے اکسیر، اکثریت وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔
 نقشے وچ نہ کوئی تصویر، موصور تصور سکے نہ کھئے کرائیا۔ جس دے اُتے مہر کر بدل دیواں تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑائیا۔ جو اندر باہر
 چوٹی ویکھے اک اخیر، آخر اکو گھر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو اکھ پرتکھ جن بھگتاں دئے کھلائیا۔ گر
 اوتاراں پیر پیغمبراں کہا سچ، سچ تیری وڈیائیا۔ بھاگ لگاویں کایا ماٹی کچ، کچ کنچن روپ وٹائیا۔ منوا من نہ جائے نچ، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ
 دھائیا۔ پنچ وکارا کرے بھٹھ، ممتا موہ مٹائیا۔ دُرمت میل کٹ، نرمل روپ پرگٹائیا۔ ساچا مارگ دس، پاندھی پندھ چلائیا۔ اپنے ملن دی
 کھول کے اکھ، اکھیاں وچوں سیکھیا دئیں سمجھائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، جگ چوکڑی ملے وڈیائیا۔ تیری چرن سرنائی گول دھول اُپر
 جائیے ڈھٹھ، دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ لیکھے لاؤنے تت اٹھ، نو دوارے پندھ چکائیا۔ دسویں مل کے جانا ہس، سوہنگ ہنسا راگ
 سنائیا۔ ٹوں میرا میں تیرے وس، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستجگ ساچی دھار کرنی اُتیت، اپنا اپنا نام سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دھر
 دی نیہ دینی رکھ، سین جگت ملے وڈیائیا۔ جس نوں اگنی داہ نہ لائے ککھ، دھواں دھار نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ست ستوادی رنگ چڑھائیا۔ ست ستوادی رنگ چڑھاؤنا، کوڑ رہن کھئے نہ پائیا۔ آتم سیجا پلنگ سہاؤنا، سوامی بہ بہ ڈیرہ
 لائیا۔ نام مردنگ اک وجاؤنا، انادی ناد شنوائیا۔ ساچی گنگ اپنے چرن نہاؤنا، امرت آتم جام پیائیا۔ جگت وچھوڑا رنڈ چکاؤنا، نار کنت
 مل مل خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال انگ لگاؤنا، دین دیاں گود سہائیا۔ سد بخشند مہربان محبوب محبت وچ میل کراؤنا، ملاپ وچ میلا اک
 وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستوادی دینا ور، برہم برہمادی آپ جنائیا۔ برہم برہمادی پاربرہم، پت پتوتے
 سچ دینا سمجھائیا۔ نہکرمی جاناؤنا اکو کرم، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھاپیا۔ من واسنا مٹے بہرم، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ لیکھا چکے چم درشتی چرم، چند
 نور اک رُشنائیا۔ پُرکھ اکال تیری ساچی سرن، سرنگت ملے وڈیائیا۔ آگے لیکھا چکے مرن ڈرن، لکھ چوراسی نہ کھئے بھوائیا۔ جم کا دوت نہ

آوے پھڙن، چترگپت نہ لیکھ وکھائیا۔ رائے دھرم چُکے ڌڙن، بھے بھو نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا اتم ور، انتشکرن اپنے لیکھے لائیا۔ سِری بھگوان کہے شبد سُت جگ میتا، مِتر شترُو ویکھ وکھائیا۔ نِت نوتِ جس دی سُنجنی ریتا، آد نرنجن کھیل کھلائیا۔ جو سدا سہاک اُوچاں نیچاں، راؤ زناں ویکھ وکھائیا۔ اوس دے نال کرو سچ پریتاں، پیا پریتم اِک اکھوائیا۔ جس دیاں سارے کردے رہے اُڌیکاں، تاریناں تواریناں دین گواہیا۔ اوس دوارے منگو بھیکھا، جو بھچھیا دے خوشی جنائیا۔ اوس دی سچ سُنو حدیثا، جو حضرت ہو کے کرے پڑھائیا۔ جو لیکھا جانے جیو جی کا، جگت جگت رہیا سمجھائیا۔ جس لہنا چُکاؤنا اتم ساڌھ تِن ہتھ سیں کا، مڑھی گور دوویں کھوج کھوجائیا۔ سو صاحب سوامی نیکن نیکا، اُوچو اُوچ بے پرواہیا۔ جس نے ستجگ ساچا سانجھا دسنا اِک طریقہ، یک طرفہ حُکم سُنائیا۔ کروٹ لے بدلے اپنی پٹھا، سنمکھ ہو کے درس وکھائیا۔ جس نون گوہند پُرکھ اکال مٹیا پتا، پت پرمیشور پاربرہم سچا شہنشاہیا۔ سو سب سنگ کرے اِکو پتا، جو دُور نیڑے ہندو مُسلم سیکھ عیسائی بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا، کلجگ میٹے اندھیری راتا، سچ سُناوے دُھر دی گاتھا، ویس وٹائے پُرکھ سمراتھا، بھئے سہائی ناتھ اناتھاں، نام پدارتھ دیوے داتا، دُولت اِکو اِک ورتائیا۔ ہرہگت ہرسنت گرمکھ گرسکھ تیرے نیڑے نہ آئے من مت نار کڈاتا، کلکھنی بیٹھے اپنا مکھ بھوائیا۔

☆ ۲۱ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی ہری سنگھ، پورن سنگھ دے گرہ پنڈ سوہل ☆

پُرکھ اکال کر عدل، گر اوتار پیر پیغمبر چرن دھیان لگائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور سچ وکھا اپنی منزل، محبوب محبت اپنے نال رکھائیا۔ کوڑی کِریا کلجگ کایا بدل، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ کام کرودھ لوہ موہ ہنکار کر قتل، شبد کھنڈا ہتھ اٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ لکھ چوراسی پیا غدر، من مت کرے لڑائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے کوئی نہ سدھر، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ تیرے نام دا چار کُنٹ کوئی نہ

قدر، بردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے درڑائیا۔ پاربرہم پرہہ کر انصاف، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ تیری قدرت ہوئی گستاخ، قادر کریم تیری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو نام پدارتھ دے کے گئے دات، بن ونجارے مات ورتائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن لکھ کے گئے گاتھ، کھانی بانی راگ ناد سُنائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی جیو جنت سادھ سنت کلجگ سارے ہوئے اداس، حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ من منوا گھر وچ وڑیا بدمعاش، سانتک ست نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے ملن دی انتر آتم پوری ہوئے نہ خواہش، خالص روپ نہ کھئے درسائیا۔ ساچے منڈل دسے کوئی نہ راس، گوپی کاہن گھر گھر نچن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سو پُرکھ زرنجن کرپا کر، ہر پُرکھ زرنجن تیری شرنائیا۔ ایکنکار لوکات ویکھ اپنا گھر، آد زرنجن کر رُشنائیا۔ ابناشی کرتے ساچے مندر اگم اتھاہ چڑھ، سری بھگوان پڑدا لاپیا۔ پاربرہم ویکھ اپنا پنج تت کایا ماٹی دھڑ، برہم بیٹھا مکھ چھپائیا۔ لگی اگ بہتر نڑ، تتوت رہی جلائییا۔ ساچا ملے نہ کیسے سر، امرت سروور نہاون کھئے نہ آئیا۔ رسنا جہوا بتی دند کلمہ کائنات رہی پڑھ، سچ محبوب درس دیدار نہ کھئے کرائیا۔ سجدے کر کر دھرنی دھرت دھول خاک اُپر ڈگن دڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ست تیری سرنائیا۔ کرپا کر صاحب سلطان، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ جگ چوکری پتے وچ جہان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ نت نوت تیرا سندیشہ نام سُنپڑا دے کے گئے گیان، کاغذ قلم شاہی ونڈ ونڈائیا۔ صدی چوڈھویں پرگٹ ہوئے نوجوان، داتا دو جہان پھیرا پائیا۔ بیس بیس ہر جگدیسا کھیل کرے مہان، مہما اکتھ کتھ بن کتھنی آپے گائیا۔ نو نو چار ویکھے مار دھیان، زمیں اسمان کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دئے درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در دوارے رہے بول، دھر دا راگ الائییا۔ لگھ چوراسی کلجگ انت ہوئی انہول، سٹی سرشٹ نہ کھئے جگائیا۔ شبداگمی ناد انادی گھر سُنے نہ کوئی ڈھول، ڈھولا تیرا راگ نہ کھئے شنوائیا۔ ساچے کنڈے تولے کوئی نہ تول، تولنہارا نظر کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دے نام وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر درگاہ ساچی کرن عرض، مقالے حق سیس جھکائیا۔ پروردگار تیرا فرض، فاضل تیری رحمت نظری آئیا۔ کلجگ کھیل ویکھ اسچرچ، حیرانی حیرت غیرت سب دے اندر لے انگرائیا۔

کوڑی کریا شاستر سمرت وید پُران کھئے نہ سکے ورج، بھے بھو نہ کھئے درڑائیا۔ بھرے بھلا نار مرد، مرد مردانے تیری اوٹ تکائیا۔ جیواں
 جنتاں چھری سپس کرد، قتل گاہ دسے لوکائیا۔ کیتا قول اقرار چار جگ دی ویکھ فرد، بھیو ابھیدا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، مہربان دیا کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن بھکھ، پرہ بھچھیا دے ورتائیا۔ جو لیکھا لکھ کے آئے بھوکھ، کاغذ قلم دے
 وڈیائیا۔ تس دا لہنا دینا ہر گھٹ چت، جگت ٹھگوری ڈیرہ ڈھاپیا۔ کروٹ لے بدل لئے اپنی پٹھ، سنمکھ لئے اپنی انگڑائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھ کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ ویکھ مات، متا تیرے نال پکائیا۔ کوڑی جگت اندھیری دسے رات، ساچا
 چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ الفیے کرے ناچ، گھر گھر ڈورُو ڈنک رہی وجائیا۔ من واسنا ہوئی کم
 ذات، مکھ گھنگٹ اک رکھائیا۔ آتم پر ماتم جڑے نہ کسے نات، برہم پاربرہم نہ کھئے ملائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ساچا ڈھولا گائے کھئے نہ گاتھ،
 گھر گمبھیر نہ کھئے سرنائیا۔ ساچی کرے نہ کھئے ارداس، آسا پور نظر کھئے نہ آئیا۔ کریا کر ٹھا کر سوامی سب دی پوری کر آس، ترسنا تیرے
 نال ملائیا۔ دو جہان ہو مہربان جھاک، بند کواری کُنڈا لاپیا۔ بھرے بھلا پنج تت خاکی خاک، خالص اپنا روپ بھلائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان دیا کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جوڑن ہتھ، بن ہتھان سپس نوائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، سمرتھ تیری
 سرنائیا۔ سرشٹ سبائی مارگ دس، بھرمیاں بھرم گڑھ ٹڑائیا۔ اپنے ملن دی کھول اکھ، نج نیتر اکھ کھلائیا۔ امرت جھرنا جھرا رس، بوند
 سوانتی اک ٹپکائیا۔ نظری آگھٹ گھٹ، گرہ گرہ سوہا پائیا۔ لہنا دینا چکا تت اٹھ، نو در کھوج کھوجائیا۔ دسم دوا ری بہہ کے بس،
 سوہنگ ہنسا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اگلا لیکھا دئے جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگ، مانگت ہو
 کے سپس نوائیا۔ کریا کر سورے سرینگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ دو جہان پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ آپے لنگھ، بن منزل پندھ
 مکائیا۔ نام ندھان سچ و جا مردنگ، ڈھولا اکو اک جنائیا۔ انتر آتم پر ماتم دے اند، نجاند رس چکھائیا۔ دئی دویتی شرع شرائطی ہوئے
 ڈھاہ کندھ، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار کر کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ اک چمکائیا۔ سرب سُہیلا بن کے سب دے وس
 سنگ، سگل سرشٹی درشٹی اکو اک کھلائیا۔ ٹوں مالک خالق لکھ چوراسی تیری ڈوری نال پتنگ، آکاش آکاش سوہا پائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، کلجگ اتم در تیرے اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در ٹھانڈے کُرایا، سچکھنڈ ساچے رہے سُنائیا۔ کرپا کر سہج سُکھدایا، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ کلجگ میٹ کوڑی مایا، ترے گن ڈیرہ ڈھاپیا۔ سمرتھ پُ رکھ سر رکھ ٹھانڈی چھایا، مہربان مہر نظر اُٹھایا۔ ٹوں آد جگاد دائی دایا، دوس زین کھیل کھلائیا۔ بے انت بے انت تینوں گایا، رسنا جہوا تیری صفت صلاحیا۔ راگان ناداں برہم برہمادا تیرا بھیو کیسے نہ آیا، پڑدا سکے نہ کھئے اُٹھایا۔ نو سو چرانویں چوکڑی جگ پچھوں وقت سہنجنا اکو آیا، ایکنکار تیرے نام وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا دینا وکھایا۔ ایکنکار تیرا نام ڈنکا، چاروں گنٹ کرے شنوایا۔ پکڑ اُٹھئے راؤ زنکا، راج راجاناں شاہ سلطانان دئے بلائیا۔ جن بھگتاں سہائے ساچا بنکا، بنک دواری اکو نظری آئی۔ گھٹ گھٹ اندر تیری جوتی تنکا، کرن کرن کرے رُشنایا۔ کلجگ جیواں پرہہ پھیر دے من کا منکا، من ممتا موہ مٹایا۔ بھیو چکا جیو جگ تن کا، تن ماٹی خاکی سوہبا پائی۔ ایکا وسیرا چھپر چھن کا، چرن گول ملے وڈیائیا۔ لہنا مٹکے کوڑے دھن کا، نام پدارتھ دئے ورتائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر مالک تینوں مندا، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ ٹوں پتا اوس چن دا، جس نوں گوبند کہہ کہہ سیس جھکایا۔ لکھ چوراسی گھڑے آپے بھندا، گھڑن بھنہار تیرا کھیل سمجھ کھئے نہ پائی۔ وشن تیرا حکم مندا سر سکے نہ کھئے اُٹھایا۔ سُریت اند کروڑ تیتسیا آپے ڈندا، دُھر فرمانا حکم جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دینا چُکائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن، کہہ کہہ شکر منایا۔ تیرا درشن منگیئے لوچن نین، اکھ پرتکھ وڈیائیا۔ ٹوں صاحب سوامی ساک سجن سین، سگلا سنگ نبھائی۔ جگ چوکڑی دیوے لہنا دین، دیونہار اک اکھوائیا۔ کلجگ اتم کوڑی کرپا ویکھ وین، نو نو چار دھار وپائی۔ ناتا تٹا بھائی بھین، بھیا سنگ نہ کھئے رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میلا لینا ملائی۔ اپنا میلا کر ملاپ، در ٹھانڈا اک سمجھائی۔ سریشٹ سبائی اکو جاپ، اکو منتر دئے درڑائی۔ ٹوں دین دیال ٹھا کر سوامی پُ رکھ اکال سب دا باپ، گر اوتار پیر پیغمبر تیری گودی بہ بہ خوشی منایا۔ دُھر سندیشہ نت نوت گئے آکھ، آخر تیری اوٹ تکائی۔ کلجگ انت پرگٹ ہو ساکھیات، صاحب سننگر پھیرا پائی۔ کل میٹ اندھیری رات، چند چاندنا کر رُشنایا۔ ساچی دس سچ پرہات، پرہاتی اکو راگ سُنایا۔ تیرا پریم تیرا دُھر دا نات، ساچا ساک اک سمجھائی۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن بہڑ، پروردگار ویس وٹائیا۔ کیسے لکھایا آوے براہمن گوڑ، پُوت سپوتا ویس وٹائیا۔ کیسے وکھایا اور کا اور، پروردگار نور الایہیا۔ کیسے جنایا سیس جھلائے چور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتار پیر پیغمبر تیرا بردا، در بیٹھا سیس جھکائیا۔ حُکے اندر تیتھوں ڈردا، بھانے وچ رہیا سہائیا۔ نیوں نیوں سجدہ عیسیٰ موسیٰ محمد کردا، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ کلمہ نبی رسول پڑھدا، عالم علم نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر ساچا دے سمجھائیا۔ پروردگار بے پرواہ، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہ، ہر پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ ایکنکارا ناؤں دھرا، آد نرنجن ڈگمگائیندا۔ ابناشی کرتا دسے راہ، سری بھگوان رہبر اک اکھوائیندا۔ پاربرہم پڑدا لاه، برہم اپنا سنگ جنائیندا۔ نرگن زرویر نراکار جوئی رہت ویس وٹا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ مات پت کوئی سکے نہ گود اٹھا، جنی جن روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ محل اٹل کر اک رُشنا، دیوا باقی کھلاپاتی سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیندا۔ دیوا باقی نہ کھئے محل، چار دیواری نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنی دھاروں آپے بل، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹل، بیٹھا بے پرواہیا۔ جگ چوکرزی اچھل اچھل، ول چھل دھاری اپنی کھیل کھلائییا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ گر اوتار پیغمبر گھل، سندیسہ دُھر دا آپ سُنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نہکلنک کل آوے چل، کلکی اپنا پھیرا پائیا۔ دو جہان ویکھے جل تھل، مہیئل پڑدا آپ اٹھائیا۔ جوتی شبدی جائے رل، روپ رنگ نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔ تھائوں تھان ویکھن جوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ بھيو جانے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق پڑدا لاییندا۔ وسنہارا ساچے کوٹ، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیندا۔ پرگٹاونہارا نرمل جوت، جوتی جوت جوت چمکائیندا۔ لگاونہارا اگتی چوٹ، نام نگارا اک سُنائیندا۔ کڈھنہارا کوڑا کھوٹ، کوڑی کِریا باہر کڈھائیندا۔ منزل - - - - - دُور ڈراڈا پندھ مکائیندا۔ اوتھے کھئے نہ سوچے سوچ، سمجھ رمز نہ کھئے لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر کرتا ویس وٹائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وسنہارا اگمڑے دیس، جس دیس دا مالک اکو نظری آئیندا۔

☆ ۲۱ بہادروں ۲۰۲۱ یکرمی دلیپ سنگھ دے گرہ پنڈ گگوہوا ☆

گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگان، ست دوار دھیان لگائیا۔ کریا کر سورے سربنگا، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ گرہ مندر ویکھیے سچکھنڈا، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ آد جگاد رہے اک اندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ نہ کھئے سورج نہ کھئے چندا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ نہ کھئے خاکی دے بندہ، بندگی رسنا جہوا نہ کھئے سمجھائیا۔ نہ کھئے شستر دھار ہٹے کھنڈا، کھڑگ روپ نہ کھئے دھرائیا۔ نہ کھئے رس جنائے گنگا، سروور سمجھ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست دوار دینی وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن پکار، پنے پنے سیس نوائیا۔ سو پڑکھ نرنجن شاہ پاتشاہ سچی سرکار، ہر پڑکھ نرنجن تیری شرنائیا۔ ایکنکار وکھا سچ دربار، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ اناشی کرتے سچ سندیشہ دینا ایکا وار، سری بھگوان سچ درڑائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور نیر نین اکھ آگھاڑ، لوئن اپنا اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان دیا کمائیا۔ مہربان تیرا سچ دربارا، سچکھنڈ ساچا نظری آئیندا۔ محل اٹل اچ منارا، مندر آکو سوبھا پائیندا۔ جلوہ کر نور اُجیارا، پروردگار کھیل کھلائیندا۔ دیا باقی کملاپاتی جوتی جوت جگے اپارا، اپرمپر اپنی کار کھائیندا۔ نہ کھئے سجن میت مُرارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آکو دینا ساچا ور، در سوہنا ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہے پرہو پرہہ سچا، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ تیرا مقامے حق مقام دھر دا پگا، پختہ آکو نظری آئیا۔ جس دا بھيو جگ چوکرئی کیسے نہ دسا، ست سچ نہ کھئے درڑائیا۔ سو تیری کریا تیری مہر تیرے دوارے دسا، در ٹھانڈا ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکرئی نت نوت دیندا رہوں اپنا حصہ، دھر دی ونڈ وڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ مندر کر رُشنائیا۔ سچ مندر ہر پرہہ تیرا ٹھاکر، آکو نظری آئیا۔ جس دوارے بنے سرب سوڈاگر، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دیونہارا کرتا قادر، کریم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آسا سب دی پور وکھائیا۔ آسا پوری کر بھگونت، در تیرے اکھ جگائیا۔ ویکھیا کھیل جگا جگنت، ستجگ تریتا دوپرکلجگ مات ہنڈھائیا۔ نام سندیشہ دیندے رہے منیا منت، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کر پڑھائیا۔ بودھ آگادھ بن بن پنڈت، کاتب بن کے قلم چلائییا۔ لیکھا دسدے رہے تیرا آد انت، بے انت صفت صلاحیا۔ پڑدا لاہندے رہے جیو جنت، گھر گھر وچ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ مہربان دین دِیال، در تیرا نظری آئیا۔ شاہ پاتشاہ پُرکھ اکال، اکل کل تیری وڈیائیا۔ نت
 نوٹ تیرا دیندے رہے احوال، حالت سرِشٹ سبائی جگت لوکائیا۔ جس دے ہتھ کال مہاکال، محبوب بے پرواہیا۔ جس دا نام شستر
 سوہنا چلہ تیر کمان، دو جہاناں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جودھا سورپیر مرد مردان، ست ستوادی اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی دُھر دا کاہن، گھر گھر
 گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ ہر گھٹ وسنہارا رام، رمیا اکو اک اکھوائیا۔ دیونہارا دُھر پیغام، پیر پیغمبران کرے پڑھائیا۔ جس نوں جھک جھک
 کرن سلام، سجدے وچ لوکائیا۔ سو کھیل کرے بھگوان، کرنہار اک ہو جائیا۔ سچ دوارے ہر نرنکارے دینا آگئی دان، داتا ہو کے آپ
 ورتائیا۔ جس دی کرے نہ کھئے پہچان، بے پہچان ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دینا وکھائیا۔ دُھر دا
 لیکھا دس بھگونت، گر اوتار منگ منگائیا۔ ابناشی کرتے ساچے کنت، کنتوہل تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ انت، چاروں کنت
 اندھیرا چھائیا۔ بھرے بھلا جیو جنت، من واسنا ہوئے ہلکائیا۔ کھئے نہ جانے گر کا منت، اترا آتم لو نہ کھئے لگائیا۔ ہوئے ہنگتا گرہ بنیا
 ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ جھگڑا پیا بہشت جنت، سورگاں وچ لوکائیا۔ انگیکار ہو کے کھئے نہ لاوے انگت، سگلا سنگ نہ کھئے
 نبھائیا۔ در درویش بھکھاری منگت، نو دوارے الکھ جگائیا۔ دسم دواری تیرے پریم دی کرے کوئی نہ سننگت، سجن سچ نہ کھئے ملائیا۔
 در ٹھانڈے کردے منت، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ کلجگ کرماں ویکھ علت، ذلت وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہربان ویکھ وکھائیا۔ مہربان پرہہ ساچے خالق، در تیرے الکھ جگائیا۔ آد جگادی دُھر دے پرتپالک، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ کلجگ اتم
 بن ثالث، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ گرسکھ سجن کڈھ خالص، خالص اپنا روپ وٹائیا۔ کوڑی کریا میٹ عادت، مایا ممتا موہ چُکائیا۔
 اپنے نام دی دس عبادت، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ ساچے گھر کر تعارف، اپنا پھیرا پائیا۔ نردھناں نیڑے آ کے کر حفاظت، دُور دُراڈا پندھ
 مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھ چُکاؤنا تھائوں تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارن کوک، سچ دوارے حال سنائیا۔
 پھری دروہی چارے کوٹ، دہ دشا ہوئی ہلکائیا۔ گھر گھر وڑیا جوٹھ جھوٹھ، ممتا موہ نال رلائییا۔ ساچا دسے نہ کھئے پوت، سپوت نظر کھئے نہ
 آئیا۔ تیرا شبہ دو جہاناں ویکھنہارا دوت، جگ چوکڑی بھجے واہو داہیا۔ پڑدا لاپے پنج تت کایا بھوت، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش کھوج

کھوجائیا۔ جیو جنت سادھ سنت صدی ویہویں سٹے گھوک، نج نیتز اکھ نہ کھئے کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، در در دینی مان وڈیائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے آگھ، آخر انت جنائیآ۔ اپنا پورا کر بھوکھت واک، بھاکھیا بھاشا وچ بدلائیآ۔ کلجگ جیو ہونے گستاخ، غصے وچ لوکائیآ۔ بند کواڑی کھلے کیسے نہ تاک، جوت زرنجن نہ کھئے رُشنائیآ۔ نو دوار نہ مکے واٹ، دسویں بہ نہ خوشی منائیآ۔ شبدی دُهن نہ سُنے آواز، آتمک راگ نہ کھئے الائیآ۔ ساچی پڑھے نہ کھئے ناز، وُضوُ حق نہ کھئے وکھائیآ۔ رسنا جہوا باہروں کردے پاٹھ، پردے ہر نہ کھئے وسائیآ۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران جو لوکات دسی جاچ، سو یاچک گئے بھلائیآ۔ گپت ظاہر باطن کرے کوئی نہ بات، بیٹل روپ نہ کھئے وٹائیآ۔ گھر ملے نہ حیات آب، امرت رس جھرنا نہ کھئے جھرائیآ۔ حُجرہ سوہے نہ کھئے محراب، محل اٹل نہ کھئے رُشنائیآ۔ نظر آئے نہ حق جناب، لاشریک نہ درس دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ اتم ویلا، تھت وار تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ کوڑی کیرپا گھر گھر بنیا گرو چیلا، ساچا ستگر سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ جنگل جوہ اُچار پھاڑ بنیا بیلا، ٹلے پرت کوئن دین دُہائیآ۔ صاحب میت ٹھاکر سوامی مُرید مُرشد نہ ملے سجن سہیلا، آتم پر ماتم سنگ نہ کھئے نیہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ویلا وقت لینا سہائیآ۔ پاربرہم پرہہ ویکھ ویلا وقت، واسطہ در تیرے عرضوئیآ۔ ہاباکار کرے سریشٹ سبائی جگت، جیون جگت نہ کھئے سمجھائیآ۔ ساچی نظر نہ آوے کوئی شکت، شخصیت بیٹھی مکھ بھوائیآ۔ مایا ممتا پایا فرق، پڑدا دئی دینا اٹھائیآ۔ تیرے نال نانک گوبند لاکے گیا شرط، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کیرپا ندھ تیری وڈیائیآ۔ گر اوتار کہن پرہہ اٹھ ویکھ نگ، تقویٰ تیرا اکو نظری آئیآ۔ ساڈی جھولی پا حق، حقیقت اکو منگ منگائیآ۔ کلجگ جیو انتر رسیا کوئی نہ ست، کرم دھرم نہ کھئے جنائیآ۔ تیرے نالوں سب دی بدل گئی آگھ، ملن والا پاندھی پندھ نہ کھئے چکائیآ۔ چار کُنٹ کھیل بازی گر نٹ، کلجگ اپنا سوانگی سوانگ وکھائیآ۔ ساچی سکھیا گئی نٹھ، متھیا ہوئی لوکائیآ۔ پھر پھر ویکھ اٹھسٹھ، تیرتھ تہ رہے گر لائیآ۔ گنگا گوداوری جمننا سُستی ستھر بیٹھی گھت، نیتز اکھ نہ کھئے کھلائیآ۔ جوٹھ جھوٹھ وڑیا مندر مسجد شودوالے مٹھ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیآ۔ دھیان بھینان کوئی نہ رکھے پت، پت پرمیشور بھلیا بے پرواہیآ۔ صدی چوڈھویں دئی دویتی لگا پھٹ، پٹی نام نہ کھئے بندھائیآ۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سر

چرناں اُتے بیٹھے سٹ، اکھ پرتکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ اللہ رانی رنگلے تگ ہتھ، نتھ سہاگ نہ کھئے جنائیا۔ چوڈاں طبق خالی ہٹ، ونجارا بہہ کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ پیر پیغمبر ہو خاموش، سجدہ سپس جھکائیا۔ تیرے درشن نوں رہے لوچ، اک دھیان لگائیا۔ انجیل قرآن مسلیاں وچوں کرن کھوج، لبھن واہو داہیا۔ بُھکھے مرن روزیا وچ روز، رازق رزق رحیم تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ مسلیاں وچ نہ آوے تیری سوچ، بُدھی سمجھ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ اتم چکے کوئی نہ بوجھ، دھرنی دھرت دھول دئے دُہائیا۔ لکھ چوراسی کایا کپڑ لگا روگ، ہوئے رہی ستائیا۔ ساچی دیوے نہ کھئے چوگ، تیرا نام بن الفیے کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ اکھراں نال پڑھن سلوک، جہوا نال گائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھکے سچ دوارے پرما تم تیری مانے کھئے نہ مؤج، مل مل خوشی نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ گر اوتار کہن پرہہ ساچے چوجی، پریم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہوں بالے نڈھے بیٹھے تیری گودی، بالک روپ سہائیا۔ کلجگ مات جھگڑا پیا جنجو بودی، تلک دین دُہائیا۔ سادھ سنت ہوئے بھوگی، بھگون تیری اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ من ممتا ہوئی کوچھی، بُدھ بیک نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھن آؤنا چائیں چائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکھن اکھئے، اکو وار جنائیا۔ شرن شرنائی تیری ڈھٹھے، چرن ٹکا مستک دھوڑ رمائیا۔ چار جگ دے جو سانوں دتے پٹے، حُکم نال لکھائیا۔ سو اتم تیرے چرناں وچ رکھے، ناتا جگت نالوں ٹڑائیا۔ تیرے ہتھ حقیقت حقے، مالک خالق بے پرواہیا۔ اسپں تیرے نشانے دسدے آئے پتے، پتیاں اُتے لیکھ لکھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت شاہ پاتشاہ شہنشاہ سب دی پت رکھے، پت پریشور پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا دینا چُکائیا۔ پاربرہم تیری ساچی سرن، شرنکت اک جنائیا۔ نیتر کھول ہرن پھرن، گرمکھ گرسکھ بوجھ بُجھائیا۔ سنت سہیلا تارن ترن، گر چیلان مان وڈیائیا۔ بھگت بھگوان تیری منزل چڑھن، گھر ساچے درشن پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا اکو پڑھن، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ چرن گول ساچے پھرن، دو جہان نہ کھئے چُھڈائیا۔ لیکھا چُکاؤنا ذات پات ورن برن، دین مذہب کرے نہ کوئی لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا گھر دینا وکھائیا۔ ساچا گھر وکھاؤنا ایک، ایکنکار منگ منگائیا۔ جس دی لکھ چوراسی رکھی ٹیک، ٹکا مستک سپس جھکائیا۔ سرِشٹ سبائی کرنی بُدھ بیک، من ممتا موہ مٹائیا۔ ترے گن

مایا نہ لائے سیک، اگنی تت دینا بُجھائیا۔ سچ دوارا وکھاؤنا گھر وچ گھر ساچا دیس، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے جگائیا۔ ہرجن ساچے جگاؤنے آپ، پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ ست ستوادى دس کے جاپ، جیون جُگت اک وکھائیا۔ ترے گُن مایا میٹنا تاپ، اگنی تت نہ کھئے وکھائیا۔ رُوح بُت دوویں کرنے پاک، پت پُنت ویکھنے تھائوں تھائیا۔ سجن سہیلا بنا ساک، دُھر دا سنگ نبھائیا۔ صدی چوڈھویں بھوکھت واک، واکیا نال دینا سمجھائیا۔ بھگتاں تیرے ملن دا ہویا اتفاق، میل ملاؤنا سہج سُبھائیا۔ اندر وڑ کے کھولنا تاک، بجر کپائی کُنڈا لاپیا۔ نرگن جوت جگاؤنی لالاٹ، نورو نور نور رُشنائیا۔ امرت جام پلاؤنا ساچے باٹ، گھر کاسہ اک رکھائیا۔ آتم سیج سہاؤنی کھاٹ، کھٹیا اکو اک وڈیائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، محل اٹل دینا سہائیا۔ شبد اگنی کرنی بات، رسنا جہوا نہ صفت صلاحیا۔ سدا ملدے رہنا اکانت، اک اکلا میل ملائیا۔ ٹوں میرا میں تیری ذات، اذاتی رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ ٹوں ٹھاگر سوامی پتا مات، پت پرمیشور اک اکھوائیا۔ تیرا لیکھا لہے نہ وچوں لُغات، فقریاں وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت دُھر دے کنت سب دا لیکھا کرنا بے باق، حساب دینا انت چُکائیا۔ جن بھگتاں بخش اک خطاب، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا دینا ہر گھٹ تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رے دس، دہ دشا دھیان لگائیا۔ پُرکھہ ابناشی پیا ہس، ہستی ہستی وچوں جنائیا۔ نت نوت جُگ چوکرئی آد انت کراں کھیل پُرکھہ سمرتھ، مہا اکتھ اکتھ وڈیائیا۔ دو جہاناں چرناں ہیٹھ دب، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء اکو حُکم ورتائیا۔ جُگ چوکرئی اپنا لیکھا اپنے وچوں کڈھ، اگلا دیاں سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دُھر دی جد، بنس اکو اک سہائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ کے حد، حدود اتم دیاں کھپائیا۔ ستجگ سچا کر پرگٹ، ست ستوادى راہ وکھائیا۔ چار ورنان جنا کے اکو جاپ، جیون جُگت سچ سمجھائیا۔ جن بھگتاں کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ جو پیر پیغمبر گئے آکھ، سو اکھاں نال وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کھلاؤندا اے۔ جُگ چوکرئی ویس وٹاؤندا اے۔ نرگن سرگن دھار بناؤندا اے۔ پنج تت کایا جگت ہنڈھاؤندا اے۔ نام ندھانا سوہلا دُھر دا گاؤندا اے۔ دیا باقی کملاپاتی، جوتی دیپک اک رُشناؤندا اے۔ دو جہاناں بن کے ساتھی، دُھر دی گاتھی شبد پڑھاؤندا اے۔ کلجگ میٹے اندھیری راتی، ستجگ ساچا چند چمکاؤندا اے۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم آپ ورتاؤندا اے۔ ساچا حُکم دُھر فرمان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ وِشنو اُٹھ کر دھیان، حُکم دیوے بے پرواہیا۔ برہمے برہم کر پچھان، لگھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ شنکر بخشے اِکو مان سر اپنا ہتھ بٹکائیا۔ کروڑ تینتیس بال انجان، سُریت اِند پِن اکھراں کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، منزل منزل ویکھ وکھائیا۔ منزل منزل ویکھے پنڈھ، پاندھی اِکو اِک اکھوائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ آپے لنگھ، پُری لوہ چرناں ہیٹھ دباؤندا۔ لگھ چوڑاسی گھر گھر اندر آتم سیجا سہائے پلنگ، سچ سِنگھاسن سوہیا پائیندا۔ شبدا ناد وچائے مردنگ، انحد راگ الاؤندا۔ امرت دھار نِجھر جھرنا جھرائے گنگ، بوند سواتی آپ ٹپکائیندا۔ توڑنہارا بندی خانہ بند، لگھ چوڑاسی گیڑ چُکائیندا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنا رنگ سہائیندا۔ بھگت بھگوان ہو بخشند، بخشش رحمت جھولی آپ بھرائیندا۔ ساچے سنتاں دیوے اند، اند آتم وچ سہائیندا۔ گرمکھاں دُئی دویتی ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بہرم بھوؤ بھنائیندا۔ گرمکھ نور اُجالے چاڑھ کے چند، گوبند بٹکا نام لگائیندا۔ کھیلے کھیل سورا سربنگ، سورج چند نین شرمائیندا۔ کلجگ میٹھے بھیکھ پکھنڈ، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھائیندا۔ اتم دیوے سب نوں دنڈ، جو ہر کا نام بھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگ جگ اپنا کھیل کھلائیندا۔ ہر کا نام نہ بھلو جگ، گر اوتار پیر پیغمبر گئے جنائیا۔ پِن مکے کعبیوں ساڈھے تِن ہتھ اندر کرو جج، حُجرے بیٹھا بے پرواہیا۔ درشن کرو اُپر شاہ رگ، جگت دوارے پنڈھ مٹکائیا۔ آتم سیجا چڑھو بھج، سُکھمن ٹیڈھی بنک بیٹھے مکھ شرمائیا۔ آتم پرما تم مل کے درشن کرو رچ، جگ جنم دی ترسنا بھکھ گوائیا۔ اپنا لیکھا دیو دس، سُننہار اِک ہو جائیا۔ باطن بات سدا کرو انجھک، سُرتی شبدا ملائیا۔ جو وسنہارا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن نور نور رُشنائیا۔ نرگن نور تیرا نرنکار، ویکھن وچ جگت نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پُکار، اٹھاراں دھیائے گیتا گیان رسیا درڑائیا۔ انجیل قرآن دسدے رہے نشان، منزل حق نہ کھوئے ملائیا۔ صدق صبوری توحفہ دیندے رہے ایمان، امانت اپنی جھولی پائیا۔ پیر پیغمبر دسدے گئے پیغام، اکھراں نال جنائیا۔ صوفی کردے گئے سلام، سجدہ سپس جھکائیا۔ مُرید ہنڈے گئے غلام، چاکر ناؤں دھرائیا۔ تینوں لبھدے گئے امام، عملاں وچ کھوج کھوجائیا۔ کلجگ اتم شرع ویکھ ہوئی شیطان، گھر گھر کرے لڑائیا۔ بھرے بھلے جیو نادان، نندیا وچ سرب لوکائیا۔

جھگڑا پیا پین کھان، رسنا رس ہوئی ہلکائی۔ مارے کوئی نہ انوکھا بان، انیالا تیر نہ کھئے چلائی۔ رسنا سارے کپندے سب دا داتا اک
 بھگوان، اندروں من خوشی نہ کھئے بنائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر صدی ویہویں سارے ہوئے حیران، ہر جی اچرج کھیل ورتائی۔ کوڑ گریار ہویا
 پردھان، بھجے واہو داہیا۔ کلجگ بنیا باغبان، مالی جھوٹے بوٹے ویکھ خوشی منائی۔ پُرکھ ابناشی شبد سوامی کون ویلا ہوئے ویرانی،
 وراثت نظر کھئے نہ آئی۔ شوہ دریائے چڑھے ٹغیانی، چاروں کُنٹ پائے ڈہائی۔ سرشٹ سبائی دسے فانی، فیصلہ حق کون سُنائی۔ جگت نیتر
 اندھ ہوئے بینانی، نُوں ظہور نہ کھئے رُسُنائی۔ سمجھ نہ سکے کوئی ایرانی یونانی، افغانی بیٹھے مکھ بھوئی۔ تیرا لیکھا جانے اک سُت بھانی، جنہ
 دُھر دی قلم اُٹھائی۔ گوہند دس کے گیا نشانی، نشانہ اپنے نال ملائی۔ میرا پتا پُرکھ اکال نوجوانی، بردھ بال نہ روپ وٹائی۔ ساچے مندر وسے
 مقامی، سمبل اپنا ڈیرہ لائی۔ جوتی نُوں چمکے ویکھنہار شاہ سُلطانی، شہنشاہ اکو اک نظری آئی۔ جس دی آد جگاد جگ چوکرئی صفت
 صلاح کرے بانی، ڈھولے راگ سلوکان وچ گائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ لیکھا دئے چکائی۔ کلجگ لیکھا چکنا،
 لوکات رہن نہ پائی۔ اتم ویلے پنڈھ مُکنا، پاندھی بیٹھا ڈھیریاں ڈھاہیا۔ ہر کا بھانا کدے نہ رُکنا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائی۔ پرم پُرکھ پرماتم
 جودھا سُوں پیر اکو اُٹھنا، لاثانی آسانی اپنی لئے کرائی۔ شبدی شیر ہو کے بکنا، بھیک اپنا نام سُنائی۔ جوٹھیاں جھوٹھیاں کولوں پُچھنا، نندکان
 دئے سزائی۔ جن بھگتاں سنتاں گرمکھاں گرسکھاں نیویں ہو کے جھکنا، ہنگتا روگ گوائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 مارگ دئے وکھائی۔ سچ مارگ پرہو لگاویگا۔ بیس اکیسا کھیل کھلاویگا۔ جگت جگدیسا حکم ورتاویگا۔ جگ چوکرئی وقت جو پیتا،
 بیٹی کہانی پھر پرگٹاویگا۔ ستجگ ساچی دسے ریتا، ریتی اکو اک رکھاویگا۔ مان گواوے ہست کیتا، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاویگا۔ نام ندھان دئے
 رس میٹھا، انرس دُوں کراویگا۔ پرہ ملن دا سچ طریقہ، طرح طرح سمجھاویگا۔ جس دیاں گر اوتار پیر پیغمبر رکھدے گئے اڈیکا، سو مہابلی
 اپنی دھاروں اتر اپنا کھیل کھلاویگا۔ اُس دا روپ نیکن نیکا، پتر بن کے مات گود نہ ڈیرہ لگاویگا۔ لہنا جانے جیو جی کا، لکھ چوراسی
 کھوج کھجاویگا۔ لیکھا چکاوے ساڈھے تِن ہتھ سیں کا، زویداس چھارا نال ملاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رہبر اکو
 اک ہو جاویگا۔ رہبر ہووے اک خُدا، خُدی کلجگ میٹ مٹاویگا۔ جو وچھڑ ہوئے جُدا، تنہاں جُز انگ ملاویگا۔ مارگ دس کے اکو

سِدھا، سِدھانت ساچا سچ سمجھاویگا۔ پرم پُرکھ دی ساچی بدھا، آتم پرما تم جوڑ جُڑاویگا۔ جنم کرم دی پور کرائے سِکا، سگلا سنگ رکھاویگا۔ مان رکھوئے وڈا نِکا، اکو رنگ چڑھاویگا۔ ستجگ ساچا چلے سِکھ، سرِشٹ سبائی اکو مہر لگاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل انڈٹھا، جگ چوکرئی لکھیا دُھر دا چٹھا، بن اکھراں کھول وکھاویگا۔ جن بھگتاں کر کے ساچا پتا، بتکاری رُپ نظری آویگا۔ دیوے وڈیائی گرمکھ ساچے گرسکھاں، آتم پرما تم جوڑ جُڑاویگا۔ جاگت سووت دوس رین پرہہ ملن دیاں اندر پیندیاں رہن کھچاں، تند ستار اک پلاویگا۔ پُرکھ اکال آد جگاد جو سب دا سانجھا پتا، تس دی گود بہاویگا۔ جس دا نام شبدا راگ چھتیسا کدے نہ ہووے پھکا، پھکیاں رس بہاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت میل ملاواں دُھر دے کنت، جگت وچھوڑا پندھ مکاویگا۔

☆ ۲۱ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی گرجش دے گھر گگوبوا ☆

ستگر داتا سجن سہیلا، دین دیال دیا کائیا۔ باہروں ملن دا رکھ تھوڑا ویلا، اندرے اندر جوڑ جُڑائیا۔ سرت شبدا بنائے گرو گر چیلا، چیلا گرو رُپ سائیا۔ دوس رین اٹھ پھر بن پریتی کدے نہ بہے ویہلا، ویکھنہارا تھاو تھائیا۔ جن بھگتاں مارگ دس کے نویلا، ہر کرتا گھر ساچا دئے وکھائیا۔ جتھے راہ وچ لبھدے روندے عاشق معشوق مجنوں لیلا، لے لے اکو حال سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان دئے وڈیائیا۔ باہر ملن دا چکے وقت، انتر آتم بوجھ بھجھائیا۔ جن بھگتاں دیوے ساچی شکت، شکتی نال گرمائیا۔ نج نیتر ہووے دُھر دا درس، نین اکھ ملائیا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، ہوس دئے گوائیا۔ مہربان ہو کے کرے ترس، رحمت آپ کائیا۔ آگے رہن نہ دیوے کوئی فرق، فرقیان وچوں باہر کڈھائیا۔ جگ چوکرئی کھیل کیتا پھرت پھرت، پھیرا اتم اکو اک سمجھائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی سرت نرت، بڈھی ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ سو ستگر سوامی کھولنہارا کھڑک، پڑدا دئے اٹھائیا۔ جس نے جگ چوکرئی در دواویوں سارے

چھڈے جھڑک، سو گرمکھ اتم میل ملائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی اپنی منزلوں کدے نہ جائے تھڑک، پاسہ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا اُلٹا برکھ، برچہ بوٹا آپ پرگٹائیا۔ باہر ملن دا چُکے ادھار، ونج ساچا اک کرائیا۔ منزل منزل
 چڑھ کے دلدار، دید عید چند کرے رُشنائیا۔ مُحبت وچ کرے پیار، محبوب محراب سہائیا۔ جگت وچھوڑا کٹّ عذاب، اصل اپنا حُکم
 ورتائیا۔ سچ دوارے دے خطاب، خطا پچھلی معاف وکھائیا۔ مہربان ہو کے کرے انوکھا ناز، نئیا نوکا اک چڑھائیا۔ بھيو چُکا پرتھمی آکاش،
 پرکاش دئے پرگٹائیا۔ سچ دوار کر کے واس، آواز اِکو اک سُنائیا۔ اتم پر ماتم وس پاس، پاسہ اپنا لئے پلٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کھیلے کھیل اگم اتھاپیا۔ باہر ملن دا تھوڑا ویلا، گھڑی پل دئے گواپیا۔ انتر اتم چاڑھے تیلّا، ساچا سگن منائیا۔ اچرج کھیل
 پاربرہم پرہ آپے کھیلا، خالق خلق رسیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکمی حُکم ورتائیا۔ باہر ملن دا وقت تھوڑا،
 رُتڑی رُت گئی وِہائیا۔ پرم پُرکھ پرہ چڑھیا گھوڑا، واکاں اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ نرگن ہو کے پھرے دوڑا، بھجے واپو داہیا۔ جس دا مارگ کدے
 نہ ہونے سوڑا، ادھوچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ جو ویکھنہارا بے نظیر نظر کر کے غوڑا، گور روپ وٹائیا۔ جو نوجوان چھیل چھیل بانکا چھوہرا، شاہ
 پاتشاہ اپنا کھیل وکھائیا۔ جس دا سسے اُپر اِکو ہوڑا، ہوکا دے کے کرے جنائیا۔ ہنگ برہم گھر گھر بہڑا، بہڑی ویکھے سرب لوکائیا۔ جس
 نے جُگ چوکڑی اپنے نام دا کاغذ رکھیا کورا، اُپر حرف نہ کھئے رکھائیا۔ تِس دے اُتے کرے تصدیق بھگت بھگوان بنائے جوڑا، جوڑی اپنے
 نال رکھائیا۔ کرے پرکاش اندھ گھورا، جوت نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویس اولّا روپ دھرائیا۔ باہروں
 چُکے ویلا جگت، _____ دئے درڑائیا۔ پریم پیارے ساچے بھگت، بھگون لئے اُٹھائیا۔ اندر وڑ وڑ دیوے درس، حرص سرب چُکائیا۔
 گھر گھر وچ وکھائے فرش عرش، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ نام سُنائے بن راگ طرز، تریا دھار جنائیا۔ کوڑی کِریا کوئی نہ لائے ورگ، ولگن
 مذہب کھئے رہن نہ پائیا۔ دُکھ بھجن ہو کے ونڈے درد، دُکھیاں دُکھ ویکھے تھاوں تھائیا۔ سچ دوارے منّ کے عرض، جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ باہر ملن دا چُکے شور، ہوکا جگت نہ کھئے لوکائیا۔ اپنے سنگ لئے تور، ترت اپنا جوڑ جڑائیا۔
 لیکھا لکھے جس چم لاپیا اُپر ڈھور، درِشٹی اِکو اک پرگٹائیا۔ کوڑی کِریا رسیا ہوڑ، ہوئی ہوئی بھيو کھلائییا۔ اپنے نام دی لاوے مہر، نشانہ

اِکُو اِک جھلّائیا۔ جس دے آگے نہیں کوئی زور، جو رُو زر سیس جھکائیا۔ جس دا منتر اِکُو بھور، فُر نے سارے بند کرائیا۔ سو صاحب
 سوامی واکاں آیا موڑ، دُوڑ دُرادّا بن کے پاندھی راہیا۔ شبد اگئی چڑھ کے گھوڑ، بھجّا پھرے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ باہروں ملن دا چُکے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ گھر گھر وچ کرے پرکاشا، پرکاشوان بے پرواہیا۔
 بھگت بھگوان کھیل کرے داسی داسا، نِرگن سرگن دھار چلائی۔ کلجگ اتم بدلے پاس، پاشا جگت دئے اُلٹائی۔ ویکھنہارا کھیل تماشا، خالق
 خلق رہیا دِرڑائی۔ اتم سب توں آوے گھاٹا، گھاٹے وچ لوکائی۔ گرمکھ وِر لے لاہا کھاٹا، جس ملیا بے پروہیا۔ نام پدارتھ ملی داتا، ائٹلری
 ائٹلری آپ ورتائی۔ رائے دھرم دا مکا کھاتہ، لیکھا سکے نہ کھئے جنائی۔ دھن وڈیائی جنہاں پرم پُرکھ دا متیا آگھا، آخر منزل چڑھ چڑھ درشن
 پائی۔ گوبند پریم پیار دا پیائے باٹا، امرت اپنی دھار وہائی۔ گرہ مندر وڑ کے کھولے سچ خلاصہ، خوشیاں نال سمجھائی۔ کسے توں پڑھنا نہ
 پئے کا کھا، خواہ مخواہ ودیا نہ کھئے لڑائی۔ سیدھا آتم پر ماتم جوڑے ناتا، پُرکھ بدھاتا دیا کھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن
 بھگت لئے جکائی۔ باہر ملن دا مکے رُو لا، رُونک اندر دئے وکھائی۔ کرم کانڈ دا بھار کر کے ہؤلا، سہجے سہجے لئے چلائی۔ دُھن آتمک راگ
 سُنائے ساچا ڈھولا، ڈھول اپنا دئے ملائی۔ شبد اگئی اِکُو بولا، انبولت راگ الائی۔ پورا کر اقرار قولا، کرتا قیمت دیوے پائی۔ لیکھا جان
 دھرنی دھولا، دھول دئے وڈیائی۔ اتم کر کے بھار ہؤلا، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ چوتھے جگ پندھ مکا کے مولا، مارگ اگلے دیوے پائی۔ جویں
 رَو داس نے گنڈھیا پولا، پانہی ڈھور بندھائی۔ سو صاحب سوامی دا لیکھنہارا سوہلا، سوہنی بنت بنائی۔ جن بھگتاں بھگتی وچوں بن
 وچولا، وچلا لیکھا دئے اٹھائی۔ ہووے پرکاش ساڈھے تن ہتھ کایا کھولا، ڈُونگھی بھور کرے رُشنائی۔ دوہاں لہنا چُکے پڑدا اوہلا، سنمکھ اِکُو
 نظری آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سدا وڈیائی۔ باہر ملن دا چُکے شنکا، شرع وچو وچ سمجھائی۔ بھيو کھلائے
 راؤ رنکا، رعیت اِکُو اک بنائی۔ مان گوائے ہوئے ہنگتا، ہر ہردے دئے وسائی۔ اوڈھن دے کے بھکھا ننگتا، غریباں ہوئے سہائی۔ لہنا جانے
 پنج تت تن کا، من مت بُدھ کھوج کھوجائی۔ مارگ دساوے ساچے جن کا، جاگرت جوت کر رُشنائی۔ ویلا چُکے اگیان اندھیر انھ کا، ان
 پرکار کرے رُشنائی۔ بیڑا بنھ واسنا من کا، دہ دشا نہ کھئے ہلکائی۔ لیکھا چُکے رائے دھرم دُن کا، چوراسی گیڑ نہ کھئے بھوائیا۔ وقت سہیلا دھن

دهنّ دهنّ کا، دهنّ دهنّ کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ باہر ملن دا چُکے جھگڑا، لیکھا
 آپ مٹائیا۔ مارگ دسے پرہ جی اگلا، اگیا وچ سمجھائیا۔ جیو جنت کوئی رہے نہ پگلا، پنگل پریت دے چڑھائیا۔ پرہو لبھن نہ جائے کوئی
 ون جنگلا، گھر گھر بیٹھا سوہیا پائیا۔ دوس زین کرے چار منگلا، شبدی شبد راگ الاٹیا۔ شرع شریعت پنج تت تندلا، ڈوری ہتھ نہ کھئے
 اُٹھائیا۔ دھام مقام وکھاوے اگئی بنگلا، چہر چہن نہ کھئے چھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سنت لے اُٹھائیا۔ باہر
 ملن دی مکے آس، انتر اک دھیان جنائیا۔ بھگتاں پوری کرے خواہش، خالص رُوپ سمجھائیا۔ چنتا وچ نہ ہونا اداس، غمی وچ نہ کھئے
 گہرائیا۔ نیتر نیر نہ وباؤنا وچ وفات، مؤت وچ نہ کھئے جدائیا۔ ایہ پرہ دا کھیل تماش، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ اکو صاحب ملن دی
 سکھنی جاچ، اندر وڑ کے دھیان لگائیا۔ ہنس رُوپ بناؤنا کاگ، کوڑی کِریا میل دھوائیا۔ گھر دیپک جوت جگاؤنا چراغ، اندھ اندھیر
 مٹائیا۔ آتم بناؤنا پرماتم داس، داسی رُوپ نظری آٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ باہر ملن دا ویلا
 چُکے پچھا، پچھلی کہانی دے بدلائیا۔ آگے کرے بھگتاں رچھا، رچھیاوان سہج سکھدائیا۔ اپنے ملن دی دے کے سکھا، سکھاری ساچی دے
 سمجھائیا۔ لیکھے لائے وڈا نکا، پردھ بال جوان اکو گھر بہائیا۔ جن بھگتاں بن کے ڈھر دا پتا، پت رکھن ہار اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، انتر آتم کھوج کھوجائیا۔ باہر ملن دا گیا ملاپ، ملنی جگدیش کرائیا۔ ہرجن بنا کے اپنی ذات، نور نور وچوں رُشنائیا۔
 گوپی کاہن بن کے پاوے راس، سُرتی شبدی ناچ نچائیا۔ رمیا ہو کے وسے پاس، سٹیا سینتا سنگ نبھائیا۔ پیغمبر ہو کے دے نجات، رحمت
 اک کھائیا۔ ستگر ہو کے بخشے دات، دولت نام جھولی پائیا۔ گر گر ہو کے رہیا اکھ، اکھراں نال سمجھائیا۔ شاہی قلم نال کرے بات، بھیو
 ابھید کھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑے وچوں پڑا دے چُکائیا۔ باہر ملن دا چُکیا پڑا، پردے وچوں نظری آٹیا۔
 جن بھگت ادھارے کلجگ سڑدا، اگنی تت بُجھائیا۔ بھیو کھلائے اپنے گھر دا، گھر گھر وچ میل ملاٹیا۔ درس کراوے اکو نر دا، نرائن نظری
 آٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے خوشی منائیا۔ باہر ملن دی مٹے رُچی، رچنا ڈھر دی دے وکھائیا۔ جن بھگتاں
 آتم کر کے سُچی، سچ دوارے لے ٹکائیا۔ اُجل کر کے مات مکھی، مکھی لے بنائیا۔ بھاگ لگا کے ماتا ککھی، سفلی دے وڈپائیا۔ پچھلی منزل

سب دی چُکی، چُکّے کر کے لے اٹھائیا۔ سُرّتی رہے نہ کوئی سُتی، گُرمکھ سُتے لے جگائیا۔ مت دیوے نہ کوئی پُٹھی، سِدھا مارگ اک لگائیا۔ بھاگ لگاوے اُلے رُکھی، رُخ اپنے ولّ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر ہر اپنی کھیل کرائیا۔ باہر ملن دا چُکے شوق، شوقین اِکو نظری آئیا۔ جو آد جُگاد کدے نہ گیا اؤنت، ٹپنسک رُپ نہ کھئے وٹایا۔ جو سدا سوامی سب دا کھوؤنت، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا شہنشاہیا۔ سو ساچے سنتاں وکھائے اپنی مؤج، مؤجودہ ہو کے مجلس وچ بہایا۔ کلجگ انت مکا کے اؤدھ، ستجگ ساچی دھار پرگٹایا۔ سرِشٹ سبائی چُکا کے کوڑا روگ، ساچا نام رنگ رنگایا۔ چنتا غم مٹائے سوگ، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑایا۔ نام خُماری کر مدہوش، مدھر دُھن سُنایا۔ باہروں کایا ماٹی کوئی نہ پوجے پوش، انتر ستگر شبد اِکو اک دے درڑایا۔ جس دا کھیل لوک پرلوک، دو جہان خوشی منایا۔ جس دا گر اوتاراں پیر پیغمبراں گایا سلوک، سولیاں وچ سمجھایا۔ اُس دے کول نام بہنڈارا تھوک، جُگ چوکڑی رہیا ورتایا۔ جن بھگتاں دے کے اپنی اوٹ، اوڑک اپنے نال ملایا۔ میل ملاواں نرمل جوت، جوتی جوت جوت سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آپ سوچے اپنی سوچ، دوجی سمجھ نہ کیسے سمجھایا۔

☆ ۲۲ بہادروں ۲۰۲۱ پکرمی کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ بھوجیاں ☆

سو پُرکھ نرنجن صاحب سمرتھ، پروردگار تیری وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ٹیکن متھ، سچکھنڈ دوارے سپس جھکایا۔ چار جُگ دی اکتھ کہانی رہے دس، پورب لیکھا رہے سُنایا۔ نرگن سرگن لوکات کھیل کر آئے ٹھ، بن پاندھی پنڈھ مکایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی مارگ آئے دس، شبد ناد دُھن برہمنڈ کھنڈ سُنوایا۔ آتم پرما تم دے کے آئے ساچا حق، حقیقت اِکو اک سمجھایا۔ تیرے ملن دی کھول کے آئے اکھ، نج نیتر کر رُشنایا۔ امرت آتم جھرنا آئے جھٹ، بوند سواتی اک ٹپکایا۔ ست دھرم دا کھول کے آئے ہٹ، بن ونجارے سیو کھایا۔ بھاگ لگا کے آئے کایا ساڈھ تِن ہتھ مٹ، جوتی جوت جوت رُشنایا۔ نام ندھان لگا کے آئے سٹ، انحد

نادی ناد و جائیا۔ مہربان ہو کے پت آئے رکھ، پت پرمیشور تیرا دھیان جنائیا۔ اکھراں وچ صفت صلاحی گایا جس، سوہلا ڈھولا ڈھر دا راگ الاٹیا۔ واک بھوکھت چار ورن اٹھاراں برن چارے کھانی آئے دس، چارے بانی نال سمجھائیا۔ جگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپر جائے لنگھ، کلجگ اتم وچے ودھائیا۔ زرگن نیرویر نراکار پُرکھ اکال ہووے پرگٹ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آد جگاد نِت نوٹ لگھ چوراسی وسنہارا گھٹ گھٹ، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ رو سس سورج چند کرے رُشنائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے بھگت بھگوان لئے رکھ، گرمکھ گرسکھ گُر گُر گود اٹھائیا۔ گُر اوتاراں پیر پیغمبراں جو دیونہارا مت، برہم ودیا کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ساچا ور، گُر اوتار سپس نوائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر سچکھنڈ دوارے، درگاہ ساچی سپس نوائیا۔ کرپا کر پروردگارے، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ جگ چوکرئی ویکھے تیرے نظارے، بے نظیر نظر اک اٹھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کاگت قلم لکھ لکھ ہارے، کاتب بیٹھے مکھ بھوائیا۔ کوئن کوٹ صفتی تیرے نام وچارے، رقابت وچ پئی لوکائیا۔ اچی کوک مندر مسجد شودوالے مٹھ تیرے لائے نعرے، ڈھر دا راگ جنائیا۔ انتر آتم پرما تم پریتم ماہی اکو پُکارے، ڈھر دی دھار جنائیا۔ لیکھ لکھت بھوکھت رسنا جہوا کر وچارے، بتی دند ملی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر رسنا کہن، سچ دوارے نام جنائیا۔ کلجگ اتم ویکھ اپنے نین، نیتر لوچن اپنی اکھ کھلائییا۔ ساچا دے نہ کوئی سین، سجن بیٹھے مکھ بھوائیا۔ ہر کا نام انتر کوئی نہ لین، بتی دند جگت وڈیائیا۔ کوئی نہ چکاوے لین دین، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر آگے ہو ہو جھکدے، سجدہ سپس جھکائیا۔ ہوں ٹھاکر سوامی تیرے بردے، بندنا تیری اکو بھائیا۔ توں لیکھے جانے گھر گھر دے، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ پیر پیغمبر تیرا نام ڈھولا پڑھدے، نغمہ اکو اک جنائیا۔ گُر اوتار گولے تیرے در دے، وچولے جگت اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر منگن ست، ست ستوادی تیری اوٹ تکائیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، آخر ویلا دئے دُہائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دیپ ست، لگھ چوراسی جیو جنت ربیا کر لائیا۔ ترے گن مایا تپیا مٹھ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ پھری دروہی چوڈاں طبق چوڈاں لوک ہٹ، چوڈاں ودیا ہوئی

ہلکائی۔ آتم سیجا سوہے نہ کوئی ساچی کھاٹ، سینگھاسن سوہیا کھئے نہ پائی۔ من واسنا مکے نہ کھئے واٹ، ہومے ہنگنا گڑھ نہ کھئے ٹرائیا۔ جھگڑا چکے نہ ذات پات، گوبند گر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن دات، داتا دانی اکو نظری آئیا۔ سچکھنڈ دوار تیرا نواس، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ محل اٹل وچ تیرا محراب، محبوب وسیں بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی گر اوتاراں پیر پیغمبران دیندا رہوں خطاب سر مستک ہتھ ٹکائی۔ سجدہ کراؤندا رہوں اپنا آداب، نو نو سس جھکائی۔ شبد اناد برہم برہماد دیندا رہوں آواز، ڈھر دا راگ الائی۔ آتم پر ماتم مل کے کھولدا رہوں تاک، پڑدا اوہلا پرے ہٹائی۔ کلمیاں وچوں دسدا رہوں ناز، حُجریاں وچوں حق حق سمجھائی۔ دیکھدا رہوں کھیل تماش، جگ چوکڑی پھیرا پائی۔ دین مذہب چلاؤندا رہوں رواج، ذات پات ونڈ ونڈائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، ست سچ تیری شرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگ، در ٹھانڈے سس نوائی۔ کرپا کر سورے سرہنگ، سو پُرکھ نرنجن تیری اوٹ تکائی۔ ہر پُرکھ نرنجن لاؤنا انگ، آد نرنجن نور کر رُشنائی۔ ایکنکار سورے سرہنگ، سری بھگوان تڈھ بن دوجا سنگ نہ کھئے نہائی۔ ابناشی کرتے دین مذہب ذات پات وچوں ڈھاؤنی کندھ، ساچا چند اکو نور رُشنائی۔ پارہم پت پریشور آتم دینا پرمانند، نجاند رس چکھائی۔ سچ پریتی آوے سگندھ، ڈرگندھ روپ نہ کھئے وٹائی۔ نرگن جوت گھر گھر چڑھاؤنا چند، دوس زین ہووے رُشنائی۔ امرت میگھ برس پاؤنی ٹھنڈ، اگنی تت بھجائی۔ گرمکھاں گرسکھاں جنم کرم دی ٹئی لینی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تیرے ہتھ وڈیائی۔ انتر آتم نہ ہووے رنڈ، ہر جو کنت اپنا آپے میل ملائی۔ تون میرا میں تیرا ساچا ڈھولا سناؤنا چھند، سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سجن میلا سہج سبھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ کھول تاکی، طاقتور اکو نظری آئیا۔ کلجگ اتم لہنا دینا چکے باقی، صدی ویہویں رہی کرائی۔ پڑدا چک بندہ خاکی، خالق خلق دے سمجھائی۔ من واسنا رہے کوئی نہ عاقی، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائی۔ منزل چڑھا اپنی گھاٹی، نو دوارے پنڈھ مکائی۔ شبد گرو گودیو سوامی بننا ڈھر دا ساتھی، پنج تت چولا کم کیسے نہ آئیا۔ امرت جام پیاؤنا کایا باٹی، گھر گھر وچ خوشی منائی۔ جگ اندھیرا چکے زین راتی، ست سچ چند کرے رُشنائی۔ تون مات پت آد جگاد جگ چوکڑی کریں

راکھی، رکھک ہو کے سیو کھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی من آکھی، آخر اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چودھویں پیر پیغمبر تیرا ویکھن کھیل
 تماشی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر ساچے بھيو چکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ چک پردہ، دو
 جہاناں نظری آئیا۔ تھے مان ہنکار جھوٹے گرہ دا، کوڑی کیریا دئے کھپائیا۔ ویکھ لیکھا چوٹی جڑ دا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ بھيو مٹا
 سیس دھڑ دا، گھر گھر کر رُشنائیا۔ تیرا روپ نرائن نر دا، نر ہر تیری سرنائیا۔ تیرا کلمہ نبی رسول پڑھدا، بن اکھراں ڈھولا گائیا۔ گر اوتار
 تیتھوں ڈردا، حکمے اندر سیو کھائیا۔ تون مالک ساچے گھر دا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، لیکھا ویکھ ٹھگ چور یار دا، کلجگ اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارن طعنہ، ترانیاں وچ سنائیا۔ کیریا کر سری بھگوانا،
 بھگون تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ست دھرم دا جھلا اک نشانہ، نو کھنڈ پرتھمی تیرے نام دی وچے ودھائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنان، شتری
 براہمن شوڈر ویش دے اک گیانا، منتر اکو اک درڑائیا۔ امرت آتم بخش پینا کھانا، جگت کوڑی ترشنا بھکھ گوائیا۔ انتر آتم ملا ساچا کاپنا،
 سُرتی سینتا رام لئے پرنائیا۔ نانک نرگن نظری آوے شاہ سلطانا، گویند میلا سہج سُبھائیا۔ جودھے سورپیر مرد مردانہ، جگت مردانگی اک
 پرگٹائیا۔ لیکھا چکا جگت جہانا، جیو جنت رہے گر لائیا۔ چاروں کُنٹ ہون حیرانا، دہ دشا دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ بھرے بھلا راجا رانا،
 رعیت رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ راہ تگن گر اوتار پیر پیغمبر پرم پُرکھ پر ماتم ورتا اپنا بھانا، سد بھانے وچ سرب سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیریا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ گھر گمبھیر، گور تیری اوٹ تکائیا۔ پرگٹ ہو بنا ت شریر، نرگن
 جوت کر رُشنائیا۔ ویکھ ویلا انت اخیر، منزل چڑھ کے اکھ کھلائیا۔ مانگت ہونے پیر فقیر، سادھ سنت دین دُہائیا۔ کٹے کوئی نہ شرع زنجیر،
 شریعت وچ سرب لڑائیا۔ کلجگ جیوان بدل دئے تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائیا۔ بھائیاں نال ملاوے ویر، چار ورن کر گُرمائیا۔ لیکھا
 چکے شاہ حقیر، اوچ نیچ اکو گھر وسائیا۔ تیرے نام دی بھل گئے ساچی پیڑ، بیڑا اپنا رہے رُڑھائیا۔ ہونے ہنگتا گھر گھر لگی پیڑ، سچ
 طیب نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ ویکھنا چائیں چائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ٹھاکر سوامی آ،
 پروردگار تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن ہو کے بن ملاح، سرگن بیڑا کندھ اٹھائیا۔ بھگت جن دھیان رہے لگا، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ کون کوٹے

آوے شہنشاہ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ڈبڈے پاتھر لئے ترا، پاہن اپنا چرن چھہائیا۔ کوڑی کریا مُردے لئے جوا، امرت انتر میگھ برسائیا۔
 رڑھدے جاندے لئے بچا، نئیا نوکا نام چڑھائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کان، کاگوں ہنس اڈائیا۔ ستگر ہو کے پکڑے بانہ، سوامی ہو کے گود
 اٹھائیا۔ دُھر دا مالک بن کے پتا ماں، بال انجانے لئے بچائیا۔ گر گوہند لیکھا لکھ کے گیا سہج سُبھا، مان دیوے قلم شاہیا۔ کلجگ انت
 سری بھگوت میرا پتا پُرکھ اکال جاوے آ، عاجز غریب نہانے لئے اٹھائیا۔ سچ دوارے سمبل ڈیرہ لئے لا، بنک دوارا اکو اک وکھائیا۔ جس
 نوں جفے نہ کوئی ماں، پتا گود نہ کھئے اٹھائیا۔ جس دا اکھراں وچوں لبھ نہ نار، الفیے نہ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، اٹھ ویکھ اپنا گھر، گرہ مندر کُنڈا لاپیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکھن اٹھ پرہ، پرہو تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ ویکھ کنارہ حد،
 حدوڈ اپنا پندھ مکائیا۔ چار کُٹ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ انتر آتم گائے نہ کھئے تیرے چھند، وینا وچ سرب لوکائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ گھر
 گھر وسیا گند، سگندھ تن نہ کھئے مہکائیا۔ تیری آتم بن تیرے ہوئی رنڈ، کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ گھر ملے نہ کوئی اند، چند دیپ نہ
 کھئے رُشنائیا۔ پھری دروہی وچ وربھنڈ، برہمنڈ دین ڈبائیا۔ دس کے گیا بھو انوکھا گجری چند، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کلجگ ویکھ اپنا در، در درویش پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہو آدیش، آدرش تیرا نظری آئیا۔ چرن جھکدے وشن برہما شو
 مہیش، کروڑ تینتیس سُرپت دھوڑی خاک رمائیا۔ تُوں آد جگاد جگ چوکرئی رہیں ہمیش، جنم مرن اپنی کھیل رچائیا۔ تیرا نہ کوئی مُچھ
 داہڑی نہ کیس، مؤنڈ مُنڈایا نظر کیسے نہ آئیا۔ سد وسیں اگمڑے دیس، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ تخت نواسی بن نریش، دو جہاناں حُکم
 چلائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھیج، پیراں کریں پڑھائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، شبدی ناد دُھن شنوائیا۔ اکھراں وکھ لکھائے لیکھ، کھانی بانی
 باہر پڑھائیا۔ مُرید مُرشدان بنا کے بیت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سد وسے نیتن نیت، دُور دُراڈا اپنا ڈیرہ لائیا۔ نرگن ہو کے لکھ
 چوراسی رہیا ویکھ، سرگن ہو کے ساچی کار کھائیا۔ جن بھگتاں دسیں اپنا بہیت، بند کوڑی کُنڈا پرے ہٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، ویلا وقت تیرا دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہو تیرا دھیان، چاکر بردے مسکین لگائیا۔ شاہ
 پاتشاہ سچا سُلطان، ست نواسی اک اکھوائیا۔ جگ چوکرئی تیرا پیغام، اکھراں وچ صفت صلاحیا۔ دوجا نرگن تیرا نظام، نویت نام وجے

بے پرواہیا۔ در بردے کریئے سلام، علیکم تیری صفت صلاحیا۔ جُگ چو کڑی بیتے وچ جہان، کلجگ ویلا اتم آئیا۔ جوٹھ جھوٹھ ہویا
 پردھان، کوڑی کریا گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ نو دوار پھرے شیطان، من واسنا ہوئے بلکائیا۔ ساچا نظر نہ آئے کیسے امام، ستگر میل نہ کھئے ملائیا۔
 تیری سرشٹی بن تیری درشٹی ہوئی بے پہچان، اشٹی اشٹ نہ کھئے سہائیا۔ کر کریا نوجوان، تڈھ بن دوجا ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اٹھ ویکھ اپنا گھر، گرہ مندر پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساچے بھگونت، بھگون تیرے ہتھ وڈیائیا۔
 تُوں صاحب سوامی سچا کنت، کرنہار اک اکھوائیا۔ کلجگ ویکھ جیو جنت، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ کوئی نہ گاوے اتر منت، منتو حل
 نہ کھئے وکھائیا۔ کوڑی کریا گرہ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ راہ تكدے سورگ بہشت جنت، تیرا نور نظر کیسے نہ آئیا۔
 بودھ اکادھ کوئی نظر نہ آوے پنڈت، آتم بودھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جو دے سو در در منگت، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیرا ویس اولا، نرگن سمجھ کھئے نہ پائیا۔ آد جگاد پھریں اکلا،
 جُگ چو کڑی ویس وٹائیا۔ تیرا کھیل جلاں تھلاں، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ، نو نو چار پھڑاویں پلا، پلو اپنے
 گنڈھ پوائیا۔ گھٹ گھٹ مندر دیپک تیری جوت بلا، گرہ گرہ کرے رُشنائیا۔ نت نوت اچھل اچھلا، ول چھل دھاری اپنی کھیل رچائیا۔
 سچ سینگھاسن پُرکھ ابناشن محل اٹل اُچ اکم اتہاہ اکو ملا، جس دا مالک ہو کے حکم رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، نیرویر اپنی دھار جنائیا۔ نیرویر پُرکھ پُرکھ اکال، اکل کل تیری وڈیائیا۔ سچ سوامی دین دیال، دیال تا تیری سب نوں بھائیا۔ کلجگ اتم
 آ کے وقت سنبھال، سمبل رنگ رنگائیا۔ کوڑی کریا دے نکال، لوکات نظر نہ آئیا۔ سرگن بن آپ دلال، نرگن سیو کھائیا۔ جوتی جلوہ دے
 جلال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ تیئی اوتار کرن پرنام، نمو نمو سیس نوئیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرے سلام، سجدیاں وچ وڈیائیا۔ نانک
 گوبند کہے سری بھگون، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری سچ سرنائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، دوئے دوئے اپنی کار کھائیا۔ صدی ویپویں کر پروان،
 پروانہ تیرا سارے رہے وکھائیا۔ شبداگتی آمیدان، مرد مردانہ ویس وٹائیا۔ ساچے سنتاں گرمکھاں گرسکھاں اپنی دئے پہچان، مکھ نقاب
 پڑدا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان دیا کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری اوٹ، اوڑک اک دھیان لگائیا۔

تُوں داتا مالک نرمل جوت، تیرا نُور جوت رُشنائیا۔ تیرے لبھن دی کسے کول نہیں سوچ، سوچ وچ کدے نہ آئیا۔ نو سو چُرانویں چوڑی
 جُگ رہے لوچ، لوچا اتم پور کرائیا۔ تیرا بھانا پرہو کوئی نہ سکے روک، زکاوٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کیریا کڈھ کھوٹ، سچ سچ
 ست سائیا۔ شبد نگارے پنج تت لگا چوٹ، سوئی سرت دئے اٹھائیا۔ پڑا چُکے چوڈاں لوک، پرلوک در در نظری آئیا۔ اتم پرما تم دس
 سلوک، سو بلا سچ سُنائیا۔ گھر سوامی ویکھ چوچ، چوچی پریم ہو کے لئے ملائیا۔ جھگڑا چُکے ورن گوت، دین مذہب ساچا دھرم اکو
 تُوں ہی نظری آئیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا کیڑ کوٹ، کوٹن کوٹ سنسے دینے مٹائیا۔ کلجگ جیو آنیوں ڈگے بوٹ، تڈھ پن انت نہ کھئے اٹھائیا۔ اکو
 تیرے ہتھ پہنچ، جو پنت پاپی پُنت کر کے اپنی گود بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، زرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر کہن ہر ہر بہڑ، بہڑی بہڑی کرے لوکائیا۔ کلجگ مٹھا رس ہویا کوڑ، امرت رس نہ کھئے بہرائیا۔ تیرے ملن دا ساچا کوئی نہ کرے
 غور، عَبرت چھڈی سرب لوکائیا۔ من واسنا رہے دوڑ، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار ہویا ہلکائیا۔ اچی کوکن پاون شور، رسنا جہوا بتی دند
 پلائیا۔ تیرا فرنا سمجھے کوئی نہ پھور، پڑا دئی نہ کھئے اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں پیر پیغمبر کہن تیری لوڑ، عیسیٰ موسیٰ محمد دھیان لگائیا۔
 مقبریاں وچوں ہوکا دیوے گور، گور وچوں ہور تُوہی تُوہی راگ الایا۔ کسے کم نہ آؤنے کوڑے جگت مجور، مجلس ملے نہ بے پرواہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیناں ناتھ دیا کھائیا۔ دیناں ناتھ آدین، دیال تیری سرنائیا۔ جن بھگت گرلاون در مسکین،
 نیتر نیناں نیر وہائیا۔ در بردے ہوئے ادھین، چھٹی مان وڈیائیا۔ انتر اتم تیرا نام چین، چنتا روگ گوائیا۔ تیرا مارگ سدا مہین، باریک دھار
 دئے سمجھائیا۔ لیکھا چھٹے لوک تین، ترلوکی ناتھ کوٹن بیٹھے سیس نوائیا۔ تُوں صاحب سلطان شہنشاہ وڈ شوقین، والی دو جہان اکھوائیا۔
 کوئی مثال نہ دیوے جل مین، تیرا برہوں روگ نظر کسے نہ آئیا۔ تیرا لیکھا نر مدین، مرد مردانے تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرا رنگ اکھڑا بھین،
 بہڑی زین خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ کوڑی کیریا دئے کھپائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا دئے کھپا، خالق خلق
 ویکھ وکھائیا۔ نیتر لوچن کھول ویکھ اکھان، آخر منزل پندھ مکائیا۔ سجن سین کوئی نہ رہیا سخا، پتا پوت جھگڑا کرے لڑائیا۔ گرمت ربی
 کوئی نہ متا، من مت بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ دھیرج مکیا سب دا جتا، سادھ سنت کلجگ دھیان بہیناں رہے تکائیا۔ کوڑی کیریا ویکھ بازی گر

نٹا، شاہ سلطاناں گھر ناچ نچائیا۔ بھو چُکے نہ تئاں اٹھاں، من مت بُدھ اپ تیج وائے پرتھی آکاش، سمجھ نہ سکے کھئے سمجھائیا۔ جگت شیطاں نو دوارے پھرے نٹھا، بھجے بن کے پاندھی راہیا۔ تیرے دوارے ستھر کیسے نہ گھتا، بن گوہند سندیش نہ کھئے سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم ویکھنا چاروں کُنٹ، لوکات دھیان لگائیا۔ کرپا کر ناتھ بیکنٹھ، سچکھنڈ نواسی تیری بے پرواہیا۔ ممتا موہ چار کُنٹ، دہ دشا ہوئی ہلکائیا۔ جھگڑا پیا جنجو بودھی سنت، ساکھیات ست سرُپ گرُمکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ ستجگ ساچی کر اُنت، بنت اپنی دئے سمجھائیا۔ سیس مُنڈائے نہ کوئی سنت، چوٹی سکے نہ کھئے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رہبر بن کے اپنا پھیرا پایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ ستگر، سوئی سرتی دے جگائیا۔ تیرا لہنا دینا کلجگ اتم دُھر، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ کیوں سچکھنڈ دوارے بیٹھا لک، پڑا اوہلا اک رکھائیا۔ صدی چودھویں پیر پیغمبر پینڈا رہیا مُک، آگے منزل راہ نہ کھئے تکائیا۔ ہوں بالے نڈھے تیرے پُت، اتم تیری گودی بہ بہ خوشی منائیا۔ لوکات مار جہات، زرگن دھاروں آپے اٹھ، سورپیر ہو کے کھیل کرائیا۔ کرپا ندھان ہو کے جانا تٹھ، مہربان مہر نظر ٹکائیا۔ اپنیاں بھگتاں لینا پُچھ، ساچے سنتاں لینا جگائیا۔ جو اندرے اندر تینوں رہے جھک، بن سیسوں سیس نوائیا۔ اوہ گوہند دے لاڈلے پُت، تیرے پوترے رُپ وٹائیا۔ لیکھا چکاؤنا جنی ککھ، مات گریہ ہونا سہائیا۔ لکھ چوراسی اوہناں جاوے چھٹ، جو تیرا نام دھیائیا۔ کوڑی کرپا جڑ دینی پُت، بوٹا سچ ست دینا لگائیا۔ ستجگ موئے تیری رُت، بسنت اکو اک سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا مارگ دینا سمجھائیا۔ سوہنی موئے سہنجی رُت، رُتری تیرے نال مہکائیا۔ جنہاں پچھے گوہند نہاں ہیٹھاں دتے پُت، سو گرسکھ پوترے تیرا دھیان لگائیا۔ کلجگ انت سری بھگوان بنا کے ست اپنی گودی لئے چک، دو جے ہتھ نہ کیسے پھرائیا۔ اہناں دا ایتھے اوتھے دو جہاناں پینڈا جائے مُک، پاندھی بن نہ پھیرا پائیا۔ رائے دھرم نہ ٹنکے پُٹھے چترگپت نہ لئے پُچھ، لاڑی موئے نہ کھئے پرنائیا۔ اوہناں دے پردے دے دے سچ سچ، جگت مایا کولوں خالی کول نہیں کچھ، کشتہ اپنا نام دینا جھولی پائیا۔ جے مۇرکھ ہو کے تیتھوں گئے رُٹھ، پھڑ باہوں لینا گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچی دھار جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہسدے، ہس ہس خوشی منائیا۔ پرہ چرن گول سرنائی وسدے، مندر سوہنے ملی

وڈیائیا۔ کلجگ اتم آس اکو تكدے، تیری اوٹ جنائیا۔ کھول بھنڈارے نام سچ دے، ست دئے ورتائیا۔ جو ترے گن مایا اگنی وچ تپدے، گرمگھ ورلے رہے منائیا۔ جو تیرا نام انتر انتر رڈدے، رٹے دینے جگت مُکائیا۔ جو اوٹ تیری تكدے، آسرا اک سرنائیا۔ اوہ تیرے نام نرالے تیر نال پھدے، پٹی دینی نام بنھائیا۔ تیرا رس امیوں اکو چڈدے، نو رس نو دوارے بیٹھے ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دینا چُکائیا۔ دُھر دا لیکھا چُکانا بن کے مالک، مطلب سب دا حل کرائیا۔ کلجگ اتم بن کے ثالث، فیصلہ حق دینا سُنائیا۔ چار ورنان وچوں گرمگھ لبھ کے خالص، خالصہ اپنا لینا پرگٹائیا۔ جس نوں اکو تیرے ملن دی لالس، دوجا لالچ نہ کھئے رکھائیا۔ اوہناں دی گرو گوہند دے کے گیا ضمانت، شبد وچولا ہو کے لینا چُھڈائیا۔ پرہہ ٹھاکر تیری امانت، گھر ٹھانڈے دتی ٹُکائیا۔ سو آد جُگاد رکھنے صحیح سلامت، سہم چنتا روگ نیڑ کھئے نہ آئیا۔ جس گھر دوارے تیری ہووے آمد، سو مندر محل اٹل سوہبا پائیا۔ پچھلی عادت چھڈ پرہو کر اوئی خوشامد، کلجگ اتم غریب نایان لینا گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مالک اکو اک اکھوائیا۔ مارگ اک وکھانا جگ، جگ جیون داتے تیری سرنائیا۔ بن مکے کعبیوں قرانا حج، گھر حُجرہ اک وڈیائیا۔ بن مندر مسجد شودوالیوں سہانا ساچا مٹھ، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ نرگن جوت کر پرگٹ، بن تیل باقی کر رُشنائیا۔ انحد نام اگنی وچے سٹ، دُهن آتمک راگ الاٹیا۔ امرت آتم اپنا جھٹ، سروور اکو اک پرگٹائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ سرشٹ سبائی دے کے مت، گرمت اکو اک جنائیا۔ تیجا نیتر کھول کے اکھ، آخر اپنا گھر جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ ہرجن ملاؤنا کر کے کرپا، کرپا ندھ تیری وڈیائیا۔ کلجگ دُور کراؤنی پیتا، پیر سکے نہ کھئے ستائیا۔ دھن وڈیائی ستگر نانک جنی سوہبا پائے ترپتا، جس ترپت کیتی لوکائیا۔ جس دی آد جُگادی اکو سیکھتا، سیکھیا سچ گیا سمجھائیا۔ جس دا واک انوکھا بھوکھتا، نہکنک وڈ وڈیائیا۔ جس دا پُرکھ اکال ایشٹا، درشٹ سب دی رہیا کھلائییا۔ لیکھا چُکا کے سورگ ہشتا، سچکھنڈ سچا گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، گر اوتار منگن چائیں چائیا۔ چائیں چائیں منگن مانگت، جھولی اپنی آگے ڈاپیا۔ چار ورن بناؤنے پرہو سنگت، ہر سنگت روپ وٹائیا۔ نرگن ہو کے لاؤنا انگت، انگیکار آپ ہو جائیا۔ نام درڑاؤنا بن

کے پنڈت، بودھ آگادھ سمجھائیا۔ روپ وکھاؤنا اک اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا مالک اکو نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکھے کرن ارداسا، عدل عدالت ویکھ وکھائیا۔ تیرے اُتے سچ بھروسا، بھرم بھؤ نہ کھئے جنائیا۔ تُوں مالک رسن سواسا، پوناں وچ سمائیا۔ تیرے در تے کوئی نہ رہے نراسا، نر اچھک جھولی لئے بھرائیا۔ گر اوتار تیری شاخا، پیر پیغمبر ٹہنی پت رہے مہکائیا۔ تیرا ویکھنا کھیل پرتمھی آکسا، گگن منڈل تُو ہی سو بھاپائیا۔ تیرا نوری جوت سچ پرکاشا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ تیرا گوپی کاہن مل کے پاؤن راسا، سخیاں مل کے منگل گائیا۔ تیرا نام ندھان اگتی واجا، وضاحت نال سرب سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دسنا اک سماجا، جس دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن سچ سماجا، سمگری تیری نظری آئیا۔ جس بدھ رچنا رچی آد، مدھ اپنی کھیل کھلائی۔ سچکھنڈ دوارے کریں راج، تھر گھر شبدی سٹ اٹھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ لئیں سماجا، پُری لوء آکاش پاتال بنت بنائیا۔ وشن برہما شو دیویں دات، ترے گن مایا کھیل کھلائی۔ پنج تت سواریں کاج، لکھ چوراسی گھاڑت لئیں گھڑائیا۔ آتم پرما تم دے سوغات، گھٹ گھٹ اپنا روپ سمائیا۔ پاربرہم برہم دھار پرگٹا اپنی شاخ، شناخت اپنے ہتھ رکھائیا۔ اپنی اچھیا مار آواز، شبد نادی ناد سُنائیا۔ تگ کھیل آپ تماش، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ ستنجگ تریتا دواپرکجگ حکمے اندر نواز، نوازش وچ دتی وڈیائیا۔ انڈج جیرج اُتہج سیتج پرا پسنتی مدھم بیکھری سُنا کے راگ، راگنیاں نال دتا پرچائیا۔ دوس زین گھڑی پل ونڈ وڈا چلایا جہاز، برکھ ماس سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، وارث بن کے ہونا سہائیا۔ کلجگ اتم بن وارث، گر اوتار پیر پیغمبر رہے سُنائیا۔ ساڈی پچھلی لکھی ویکھ عبارت، جو کاغذ دین گواہیا۔ ستنجگ تریتا دواپرکجگ کردے رہے سفارش، گرمکھ گرسکھ تیرے نال ملائی۔ پریم پریتی اندر کراؤندے رہے تُعارف، تعریف وچ شنوائیا۔ کلجگ اتم سارے کر گئے بغاوت، گھر گھر پئے لڑائیا۔ دین مذہب کرن عداوت، جھگڑے وچ لوکائیا۔ بن پروردگار سانجھے یار کوئی نہ کرے سخاوت، رحمت نام نہ کھئے ورتائیا۔ ساچی بھلی سرب عبادت، عمل وچ نہ کھئے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھ مکاؤنا تھائوں تھائیا۔ لیکھ مکا پرہ تھان تھنتر، چاروں کُنٹ رہی کُرائیا۔ کلجگ کوڑی لگی بسنتر، تڈھ بن سکے نہ کھئے بھجائیا۔ جیواں جنتان بھلیا دھر دا منتر، ستگر چرن دھیان نہ کھئے

رکھائیا۔ سُرتی شبد نہ جُڑے انتر، باہروں پڑھ پڑھ گئے سُنائیا۔ ویکھے کوئی نہ تیری منزل، تھکے ماندے پاندھی راہیا۔ سب دے سر تے
 کوکے اجل، کلجگ ڈورُو ڈنک رہیا وجائیا۔ ست دھرم دا ہویا قتل، جوٹھ جھوٹھ مجلس اک وکھائیا۔ کر کیریا جگت ریتی نیتی دے بدل،
 بدلہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں تیرا عدل، عدالت اکو نظری آئیا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں کوڑا پایا غدر، سدھر سچ پور نہ
 کھئے کرائیا۔ تیرے سنتاں ملے نہ کوئی آدر، عدم تشدد وچ دوس رین لڑائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم صدی چوڈھویں پہلاں چُک اپنا قدم، مہربان دیا
 کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا دے مُکائیا۔ سب دا دس پرہہ جو لیکھا، بن لیکھیاں دئے سمجھائیا۔ کوڑی
 کیریا مٹے بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ نظری آئے اک نریشا، جو زرگن نانک گیا درڑائیا۔ جس نوں گر گوبند دتا سندیشہ، ماچھوواڑے سیج
 سُہائیا۔ سو سب دا کرنہارا ایک، ایکنکار اکو دھار چلائی۔ سرِشٹ سبائی دیوے ٹیکا، ٹیکا مستک دیوے نام لگائیا۔ گرمکھاں کرے بُدھ
 بییکا، دُرمت مَیل دھوائیا۔ پرہہ ملن دا سچا پیشہ، پچھلی پیشینگوئی دئے درڑائیا۔ جو آد جُگاد سوامی رہے ہمیشہ، ہوئے دئے مٹائیا۔
 جس دے حُکمے اندر کوٹن کوٹ وشن برہما گنیش مہیشا، شو شنکر جٹا جوٹ دھار بیٹھے سیس نوائیا۔ سو کلجگ اتم کل کلکی ہو کے
 کھیدے کھیدان، نہکلنکی ناؤں دھرائیا۔ جس دا سمبل اگئی دیسا، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ جس دا جوت سروپ اگئی بھیکھا، پنج تت
 بند نہ کھئے کرائیا۔ جس وڈیائی دتی دس دسمیسا، دہ دشا پُرکھ اکال نال ملائی۔ سو ہر گھٹ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے دسم دواہری دئے نام
 سندیشہ، سچ خُماری اک وکھائیا۔ لہنا دینا چُکائے مسائک مُلا شیخا، شیخی سب دی دئے گوائیا۔ دو جہان نظری آئے اکو نیتا، نر زرنکار
 بے پرواہیا۔ پچھلا سب دا چُکے ٹھیکا، لہنا دینا دئے انت مُکائیا۔ پیر پیغمبر پرہہ چرن قربان ہوون بھیٹا، بیٹا گوبند اکو سوبھا پائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ست دینا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ بخش ست، ست ست ستوادی مالک اک
 اکھوائیا۔ سرِشٹ سبائی دے پرہہ مت، ودیا پرہہ پڑھائیا۔ نار بہتر نہ ابلے رت، اگنی آگ نہ کھئے لگائیا۔ درس دینا اُپر شاہرگ، نو دوارے
 پندھ چُکائیا۔ ساچی منزل چڑھنا بھج، تخت نواسی ڈیرہ لائیا۔ جو تیرے نالوں وچھڑ گرمکھ ہوئے اڈ، تنہاں ملاؤنا پھڑ کے باہیاں۔ بن تیرے
 کم نہ آوندے تن سو سٹھ خالی ہڈ، ماٹی چم سوبھا کھئے نہ پائیا۔ توں سب دی جاننہارا مت گت، گت مت تیرے ہتھ نظری آئیا۔ صاحب

سُلطان پُرکھ سمرتھ، مہربان تیری شرنائیا۔ سَتجُگ مارگ لاؤنا ہس ہس، ہستی اپنی دینی جنائیا۔ سچ سچ لوکات دھرنی دھرت دی گودی دینا رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت تیرے نام دا گاون جس، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اکو دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔

☆ ۲۳ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی پریم سنگھ، منی سنگھ دے گرہ پنڈ نارلا ☆

گر اوتار پیر پیغمبر کہن پُرکھ اکال، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری سچی شہنشاہیا۔ سچکھنڈ دوارا جوت اجیارا سوہنی دے دھرمسال، مقالے حق سوہیا پائیا۔ ہوں بالک نئے نڈھے بچے تیرے بال، اوستھا سمجھ کسے نہ آئیا۔ سَتجُگ تریتا دواپرکجگ نو نو چار گھالن آئے گھال، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ تیرا نام سندیشہ دیندے رہے وچ جہان، شبدا ناد دھن کر شنوائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کردے رہے گیان، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی جگت پڑھائیا۔ محل اٹل اُچ اکم اتھاہ تیرا دسدے رہے مکان، محبوب تیری صفت صلاحیا۔ کلمیاں وچ جئاؤندے رہے ایمان، نام ندھانے وچ دھرم دھرم درڑائیا۔ نرگن نرویر نراکار سمجھاؤندے رہے دھر دا کاہن، لکھ چوراسی گوپی رُپ درسائیا۔ تینوں مناؤندے رہے اک اکلا رام، ہر گھٹ وسیا تھاؤں تھائیا۔ پروردگار بن کے بردے کردے رہے سلام، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ سچ دوارے مندے رہے امام، اُمت تیرا رُپ جنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ٹھانڈے در دسدے رہے سری بھگوان، بھگون اکو بے پرواہیا۔ شبدا نرالا تیر تیرا لاؤندے رہے بان، رسنا چلہ اک چڑھائیا۔ راگاں ناداں وچ دسدے آئے گان، گہر گمبھیر تیری صفت صلاحیا۔ بن رُپ رنگ ریکھ تیری دسدے رہے پہچان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا، نورو نور ڈگمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اک دے دھر دا ور، دھر مستک لیکھ لکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیرا سہارا، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ نور الاہی شاہو بھوپ پروردگارا، بے نظیر تیری خدائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب بیٹھن مکھ بھوائیا۔ برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈج اُتہج سینج کوٹن کوٹ جیو جنت سادھ سنت کرن نمسکارا، وشن برہما شو در بیٹھے الکھ جگائیا۔ دو جہان نوجوان مرد مردان تیرا اک جیکارا، ڈھولا سوہلا

نغمہ نام ترانہ اِکو گائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن کول تیری دھوڑ منگدے خاک چھارا، مستک ٹکا اک رمائیا۔ نت نوت آد انت جُگا
 جُگنت بخشنہارا سچ پیارا، پریم پریتی ساچی نیتی اک سمجھائیا۔ وکھاؤندا رہوں محل اٹل اُچ منارا، گرہ مندر اندر پڑدا آپ اُٹھائیا۔ آتم پرما تم
 دیندا رہوں ادھارا، پاربرہم برہم لاؤندا رہوں اکھاڑا، سُرتی شبدی گھر گوپی کابن ناچ نچائیا۔ کاغذ قلم شاہی نال لکھ لکھ سنڈیشہ دیندا
 رہوں وچ سنسارا، ست ستوادى برہم برہمادی شبد انادی راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا اکمڑا ور،
 اکمڑی کھیل دئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پُرکھ اکم، الکھ اگوچر وڈی تیری وڈیائیا۔ نت نوت جانے اپنا کم، نہکرمی کرم کھائیا۔
 جُگ چوکرئی بیڑا بنھ، دھیرج دھیر اک وکھائیا۔ کر وسیرا بن چھپری چھن، ست دوارے سوبھا پائیا۔ اپنا منتر نام ندھان دے کے دھن،
 دولت گھر گھر اک ورتائیا۔ سنت سہیلے گرو گرو چیلے جن بھگت گرمکھ گرسکھ بنائیں جن، جن جنی اپنا ناؤں دھرائیا۔ ساچا راگ ہو
 وساد سُنائے کن، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ بھاگ لگائے کایا تن، پنج تت دے برہم مت، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ اپنے ملن دی کھول کے
 اکھ، نیج نیتر ہو پرتکھ، دئی دویتی پڑدا دئے اُٹھائیا۔ سچ دوار کھول کے ہٹ، نرگن جوت کر پرکاش، لیکھا چکا پرتھی آکاش گگن منڈل اِکو
 دھار وکھائیا۔ نرگن سرگن وسے ساتھ، شبد اکم پڑھائے گاتھ، مکتب پاٹھشالا نظر کھئے نہ آئیا۔ گھر سجن بن کے دیوے ساتھ، ایتھے اوتھے دو
 جہاناں وسیں پاس، پت پریشور اپنا سنگ نبھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے داس، سیوک سیوک بردے در دے تیرے نظری آئیا۔ تُوں
 شہنشاہ راجن راج بھوپ شاہو شاہاس، ست ستوادى اک اکھوائیا۔ تیرا بھیو ابھیدا بودھ آگادھ، اچھل اچھیدا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نت نوت
 ویکھیا کھیل تماش، خالق خلق روپ وٹائیا۔ کلجگ اتم صدی چوڈھویں سارے ہونے آداس، حیرانی گھر گھر نظری آئیا۔ من واسنا ہوئی
 بدمعاش، بڈھ بیبک نہ کھئے درڑائیا۔ کوئی نہ اترے تیرے گھاٹ، کلجگ کوڑ کڑیاری شوہ دریائے رہیا رڑھائیا۔ صدی بیسویں مکئی واٹ،
 پاندھی اپنا پندھ مکا کے تیرا چرن دھیان لگائیا۔ جو بول کے آئے بھوکھت واک، واکیا سب نوں دئے سمجھائیا۔ تیرا آؤن دا ہویا مات اتفاق،
 اتفاقیا اپنا پھیرا پائیا۔ اپنی سرشٹی درشٹی نال ویکھ ہوئی گستاخ، بھو نہ کھئے سیس ٹکائیا۔ ست ستوادى سب دا ٹٹا نات، جوٹھ جھوٹھ
 کری گڑمائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، اُچ نیچ راؤ رنک شاہ سلطان کرن لڑائیا۔ کوئی نہ منگے چرن دھوڑی ساچی خاک، مستک ٹکا نام نہ

کھئے لگائیا۔ نو کھنڈ پرتھی اندھیری رات، ست ستوادی چند نہ کھئے چمکائیا۔ ساچی نظر نہ آئے کسے پرہات، پرہاتی راگ نہ کھئے الائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، گر اوتار پیر پیغمبر در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر روون
 اتھر، ہنجھواں ہار وہائیا۔ کیوں بھلیا یارڑا ستھر، سیج سہنجی سوہا پائیا۔ کیوں چوٹی چڑھ کے بیٹھوں سخر، نو دوارے نہ ڈیرہ لائیا۔
 لوکھات جیوان جنتاں غریب نہانیاں کر فکر، فاقے وچ مری لوکائیا۔ تیرا رسنا جہوا بتی دند گھر گھر ہندا ذکر، ظاہر ظہور نظر کسے نہ آئیا۔
 نرگن دھاروں زویر پُرکھ اکال نتر، تینوں جنے کھئے نہ مائیا۔ پت پریشور بھگت بھگوان ویکھ اپنے پتر، سنت سہیلے گود اٹھائیا۔ اوہ مل کے
 تینوں کرن اپنا شکر، شکرئے وچ خوشی منائیا۔ گودی چکنا ساچے کچھڑ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اجل کرنا مات مکھڑ، ڈرمت میل دھوائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ آ
 چھیتی، ویلا وقت وہائیا۔ سرب جیاں دا تون انتر بھیتی، گھٹ گھٹ ڈیرہ ربیا لائیا۔ کوئی نہ جانے تیرے نام دی سچی نیکی، نیئت بدلی
 سرب لوکائیا۔ گھر گھر مایا ممتا ہوے ہنگتا مارے شیخی، شخصیت سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاریے اتم کھید کھیدی، نو نو چار
 پئی ڈہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، جس گرہ لکھ چوراسی ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ
 ویکھ اپنی لکھ چوراسی، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ ساچے در بنے نہ کوئی داسی، سیوک روپ نہ کھئے وٹائیا۔ تیرے نام دی سارے کردے
 ہاسی، سوہنگ ہنسا راگ نہ کھئے الائیا۔ انتر بھلیا پُرکھ ابناشی، وناسن روپ سارے بیٹھے بنائیا۔ کایا مندر چڑھے نہ کوئی گھاٹی، نو دوارے
 پندھ نہ کھئے مکائیا۔ گرہ مندر جکے کسے نہ دیوا باقی، نرگن جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ امرت ملے نہ بوند سوانتی، کول نابھ نہ کھئے اٹائیا۔ سرت
 شبد مل کے بنے نہ کوئی سچا ساتھی، سگلا سنگ نہ کھئے نہائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی بھلے سارے آکھی، دھرم شرع نظر کھئے نہ آئیا۔
 کلجگ اتم بن تیرے مکاوے کوئی نہ واٹی، لیکھا سکے نہ کھئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، وڈ
 داتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ ویکھ لوکھات کھیڑا، کھیڑکی اپنی بند کھلائییا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں آیا
 گیڑا، تون گیڑے وچ پھیریں لوکائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ پیا جھیڑا، جھگڑے وچ سرب خدائیا۔ تیرا نور ظہور کسے نہ دسے نیرن نیرا،

دور دُراڈا پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار کوڑی کریا پایا گھیرا، پنج تت نہ کھئے سمجھائیا۔ بن تیرے لکھ چوراسی اُتے کرے کوئی نہ مہرا، محبت وچ ناتا نہ کھئے جڑائیا۔ چاروں کُنٹ دِسے اندھیرا، اندھ آتم اُچی کوکن مارن دھائیا۔ کوئی نہ کہے پُرکھ اکال میرا، تیرا ناتا سارے گئے تڑائیا۔ بن بھکتاں دھرت مات دا ہویا خالی ویہڑا، منمکھہ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ نہ کوئی گرو نہ کوئی چیرا، چیلار گرویں دوویں بیٹھے مکھ بھوئیا۔ صدی چوڈھویں ڈُبا دیکھ بیڑا، سنگ محمد چار یار سکے نہ کھئے بچائیا۔ عیسیٰ موسیٰ مار کے گئے پھیرا، تیرا جلوہ نور تگ گھر ساچے خوشی منائیا۔ نانک گوہند سمجھا کے گئے ہنھیرا، چار ورن کر پڑھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم آتم آد جُگاد کرے حق نیڑا، حقیقت دیکھ تھاو تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہونا سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پریہ اوڈھ مکھی، ویلا اتم گیا آئیا۔ اتم منگدے سارے چھٹی، چھٹکارا ہووے جگت لوکائیا۔ ستجگ تریتا دواپرتیری دیندے رہے نام دی چٹھی، سچ سندیشہ اک سُنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کرے کھیل اک اندیٹھی، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ دیکھ وگسے چار جگ دی پچھلی بتی، ریتی اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک وکھا ساچا در، در گھر ساچا روپ درسائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پریہ تیرا سچا دربار، درگاہ ساچی نظری آئیا۔ جتھے اکو چوبدار، شبد سُت سوہیا پائیا۔ تھر گھر جس دا سدا پسار، چھپر چھن نہ کھئے وڈیائیا۔ وشن برہما شو جس دے تابعدار، بیٹھے سیس نوائیا۔ سُریت اند کروڑ تینتیس کرے نمسکار، گن گندھرب سوہلے ڈھولے راگ لائیا۔ گر اوتار بن لکھار، پیر پیغمبر کائنات گئے سمجھائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، پروردگار اک اکھوائیا۔ پوت سپوتا براہمن گوڑا کھیلے کھیل اکم اپار، الکھ اگوچر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ عیسیٰ کر کر نمسکار، سجدے کر کر دھوڑی خاک رمائیا۔ محمد ہو ہو کر کے کرے جیکار، تُوں ہی تُوں ہی راگ لائیا۔ امامان وچوں وڈا امام میرا سیکدار، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ نانک نرگن کہا مہابلی اترے اوتار، کلکی اپنا ویس وٹائیا۔ گوہند کہا میرا پُرکھ اکال، نہکنک والی دو جہان اکھوائیا۔ سمبل وسے دھام نیار، جس دا دروازہ غریب نواز نہ کیسے سمجھائیا۔ بن تیل باقی نرگن نور کر اُجیار، جوتی جوت کرے رُسنائیا۔ شبد اناد وچے دھنکار، چھٹی راگ بیٹھن سیس جھکائیا۔ محل اٹل سوہے اک منار، محبوب اپنا ڈیرہ لائیا۔ گُفت شنید کرے سچ سچ گُفتار، نعرہ اکو حق حق سُنائیا۔ سچ توفیق پروردگار، رحمت اپنی اک جنائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، الف

یے نہ کھٹے پڑھائیا۔ نراکھہ کرپا کر جن بھگتاں جھولی دیوے ڈار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اپنا ور، واہوا تیری اک سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارن آہ، ہوکیاں وچ جنائیا۔ کرپا کر سچے شہنشاہ، ویکھ لوکھات شہنشاہیا۔ خلق خدائی بھلی تیرا راہ، رہبر راہ نہ کھٹے جنائیا۔ حُجرے منگے نہ کوئی دُعا، سجدہ سپس نہ کھٹے نوائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ راہ رہے تکا، تقویٰ اوٹ جنائیا۔ کرپا کر سری بھگوان، بھگون اپنا ویس وٹائیا۔ ٹوں مرد مردانہ نوجوان، پردھ بال نظر کدے نہ آئیا۔ تیرا آد جُگاد اکو نان، ناؤں زرنکارا ست پرگٹائیا۔ کلجگ اتم پکڑ بانہ، گرمکھ گرسکھ لے ترائیا۔ بالک اٹھا بن کے پتا مان، گودی گود گود سہائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کان، جگت کاگ وانگ گر لائیا۔ تیری دسے نہ کوئی پہچان، بے پہچان تیتھوں بیٹھے مکھ بھوائیا۔ گھر گھر در در ویکھیا ہندا حرام، حیرانی سکے نہ کھٹے گوائیا۔ پنچم پنچ ملے شیطان، شرم حیا بیٹھی مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، ست ست ساچی منگ منگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ بخش ستواد، کوڑی وادی دے مٹائیا۔ تیرے نام دا وجے اکو ناد، ساچی دھن کرے شنوائیا۔ ایتھ اوتھ دو جہاناں تیرا نظری آوے راج، رعیت روپ سرب لوکائیا۔ اندر وڑ کے کرنا کاج، باہروں سکھیا نہ کھٹے سمجھائیا۔ ٹوں پت پریشور سچا مہاراج، راج راجان تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے دھر دی دات، ساچی دؤلت دے ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کڈھ نار کم ذات، کلکھنی لوکھات ربن نہ پائیا۔ جھگڑا مکے ذات پات، چار ورن اٹھاراں برن اکو گھر وسائیا۔ چرن پریتی بخش ساچا نات، ٹوں میرا میں تیرا تیری کدے نہ ہووے جدائیا۔ جن بھگتاں نظر آ ساکھیاں، ساکھی اپنی دے پڑھائیا۔ تیرے نام دا اکو اُچے پاٹھ، ساڈھے تیرے ہتھ کایا مندر دے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن جوت کر رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ٹوں جوتی جاتا، جاگرت وچ تیری رُشنائیا۔ نت نوت ایتھ اوتھ دو جہان پتا ماتا، پت پریشور ناؤں دھرائیا۔ کوٹن کوٹ صفت صلاحی تیرے نام گاتھا، گا گا رسنا جہوا بتی دند کری پڑھائیا۔ تیرا نور ظہور گپت کیسے نہ جاتا، پڑدا اندروں نہ کھٹے چُکائیا۔ ساچے مندر وکھا اگتی اپنی راسا، سُرتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سرشٹ سبائی لے اٹھائیا۔ سرشٹ سبائی کھول جاگ، پرہہ جگا ونہار اک اکھوائیندا۔ گھر گھر اُچے تیرا ویراگ، ویراگی ٹوں اک اکھوائیندا۔ کلجگ کرپا کر تیاگ، جوٹھ جھوٹھ موہ تڑائیندا۔

مایا ممتا کوڑی ڈسے نہ ڈسنی ناگ، ہوئے ہنگتا نہ کھئے جنائیندا۔ آتم پر ماتم دے اک سواد، نو دوارے نو رس کم کسے نہ آئیندا۔ اپنی کریا دے
 حصہ چھوٹا بھاگ، در ٹھانڈے منگ منگائیندا۔ گفا اندھیری جگے چراغ، جوتی نو نور رُشنائیندا۔ ملے میل مادھو مادھ، موبنی درشن اکو
 پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، ستجگ تیرا راہ تکائیندا۔ ستجگ تگے راہ تیرا، بالا نڈھا نکا دھیان
 لگائیا۔ گون ویلا پرہہ کریں مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ڈے بیڑا، میری نیا نوکا لوکات ٹکائیا۔ ست دھرم دا وسے کھیڑا،
 گرمکھ بہہ خوشی منائیا۔ دین مذہب دا چکے جھیڑا، اوچ نیچ نہ کھئے لڑائیا۔ آتم پر ماتم کہے نوں میرا میں تیرا، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ
 دوارے ساچی سکھیا بنیا رہے گھیرا، سوہنا منگل راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست مارگ دے وکھائیا۔ ست
 مارگ پرہہ دینا دس، تیری اک سرنائیا۔ بھکت بھگوان ملاؤنا ہس ہس، اپنی ہستی اک سمجھائیا۔ اندر وڑ کے گاؤنا جس، ڈھولا
 بے پرواہیا۔ دوس زین کھلی رہے تیرے ملن دی اکھ، پڑا سکے کھئے نہ پائیا۔ باہروں تینوں سکے کوئی نہ لبھ، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے ٹلے
 پریت ڈونگی کندر ویکھن تھائیا۔ جیو جنت سادھ سنت تیری منزل چڑھ کے ویکھے کھئے نہ حد، کلجگ بیٹھا آگے ڈیرہ لائیا۔ بن ہر نام
 خالی دسن ہڈ، پنج تت برہم مت سوہا کھئے نہ پائیا۔ تیرے تیتھوں وچھڑ بھئے اڈ، گھر وکھرا بیٹھے بنائیا۔ پرہہ بھلیاں زلیاں چرن دوارے سد،
 سدا شبد نام جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا کرن حج، بن مکیوں کعبیوں خوشی منائیا۔ مندر مسجد شودوالے چھڈے مٹھ، گرودوارا توں
 نانہیں نظری آئیا۔ جتھے دیپک جوت ربی جگ، دیا باقی ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ ترے گن مایا نہ اگنی آگ، تتو تت نہ کھئے تپائیا۔ سچ
 سنگھاسن پُرکھ ابناشن شاہ سلطان اکو رہوں سچ، سیس جگدیس تاج ٹکائیا۔ تیرا اچا لماں چوڑا کوئی نہ جانے قد، پیمائشان وچ ناپ نہ کھئے
 سمجھائیا۔ توں گہر گمبھیر آگم اتھاہ پُرکھ سمرتھ، مہا اکھ تیری وڈی وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دو اپر کلجگ چلاویں رتھ، بن رتھواہی پھیرا پائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، ست ستوادى دھار بندھائیا۔ ست ستوادى دھار بندھ، بندگی اک درڑائیا۔
 ڈھولا سناؤنا ڈھر دا چھند، مچھندگی کھئے رہن نہ پائیا۔ کر پرکاش اندھیرے اندھ، نورو نور ہووے رُشنائیا۔ جنم کرم دی جن بھگتاں ٹٹی
 گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تیری اک سرنائیا۔ تینوں مل کے تیرے سنتاں پوے ٹھنڈ، اگنی پوہ نہ سکے رائیا۔ آتم پر ماتم دے اند، اند

اند وچوں پرگنائیا۔ بندی خانہ توڑ کے بند، بدلی لکھ چوراسی وچوں دے کرائیا۔ رسنا جہوا جھوٹھا کوئی نہ گاوے چھند، تیرا اکو نام
 دھیائیا۔ گرمکھ آتم کدی نہ ہووے رنڈ، ہر ستگر کنت سچ ہنڈھائیا۔ گرسکھ جوٹھ جھوٹھ چھڈے بھیکھ پکھنڈ، فریباں کولوں مکھ
 بھوئیا۔ تیرے پریم پیار دی منگے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ٹوں کایا چولا دینا رنگ، نام اکمڑا اک رنگائیا۔ امرت دھار ویاؤنی
 گنگ، جمنا گوداوری سُرسی بیٹھے نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست لیکھا دینا بُجھائیا۔ ست لیکھا بجھاؤنا
 آپ، پرہ اپنی دیا کمائیا۔ سرشٹ سبائی دسنا اکو جاپ، پُرکھ اکال اکو اشٹ منائیا۔ رُوح بُت دوویں کرنے پاک، خاکی خاک کر صفائیا۔
 دین مذہب بخش اتفاق، عادت پچھلی دے چھڈائیا۔ لہنا دینا حساب کرے باق، گر اوتاراں پیر پیغمبراں باقی کھئے رہن نہ پائیا۔ ستجگ
 ساچا کھول تاک، در دروازہ دے دکھائیا۔ نظری آوے تیری جات، نُور نُور نُور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ستجگ ساچی بنت بنائیا۔ ستجگ بناؤنی ساچی بنت، پرہو در تیرے عرضوئیا۔ جن بھگت پرگٹاؤنے دُھر دے سنت، جنہاں درگاہ ملے
 ڈھوئیا۔ آپ پرٹوئے بن کے کنت، سوئی سرت جگائیا۔ لیکھ مکا کے بہشت جتت، چرن گول اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ہرجن میلنا سہج سُبھائیا۔ ہرجن ملاؤنا مات لوک، ماتر بھومی ویکھ دکھائیا۔ نام درڑاؤنا اک سلوک، ہرکھ سوگ چنتا
 جگت مٹائیا۔ چرن گول دسنی دُھر دی اوٹ، اوڑک ہو سہائیا۔ کوڑی کرپا کڈھ کے کھوٹ، کھوٹے کھرے لینے بنائیا۔ پرہ تیرے ہتھ
 سچی پہنچ، دوجا اور نہ کھئے سہائیا۔ نو سو چرانوے چوکری جگ بیٹھا رہوں خاموش، اپنا آپ رہیا چھپائیا۔ کلجگ اتم کر کے پرگٹ
 نرمل جوت، شبدی ڈھولا راگ سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لینے اٹھائیا۔ جن بھگت لینے اٹھال، ستیاں
 اکھ کھلائییا۔ لیکھا مکا کے شاہ کنگال، اکو در دینی وڈیائیا۔ نرگن وچولا بن کے لینی سرت سنہال، سرگن ویکھ دکھائیا۔ گرمکھ گود اٹھا
 کے بال، اگلا پچھلا بچن دینا سمجھائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، سچ احوال اک جنائیا۔ اندر باہر ہو کے نال، ڈونگھی بھوری پار ترائیا۔ سچ
 دوارے سچی دھرمسال، ستگر چرن ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہرجن تیرے تیرا منتو،
 منتر اکو اک دھیائیا۔ ہر جو اپنا دس اکو منتر، ایکنکار تیری وڈ وڈیائیا۔ جس دا لیکھا اُپر گگن گگنتر، زمیں اسمان تھر تھرائیا۔ جس دی

تتاں وچ نہ بنے کوئی بنتر، وشن برہما شو گھاڑت نہ کھئے وکھائیا۔ جس دا لیکھا تیرے انتر، تُوں ہی دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا اپنا ور، ہرجن بیٹھے آس لگائیا۔ ہرجن رکھی آس اک، اکو اوٹ تکائیا۔ لیکھ الیکھا میرا لیکھ، پچھلی لکھت بُجھائیا۔ ساچے مندر آویں دس، گھر گھر وچ ہوئے رُسنائیا۔ کیوں کروٹ لے کے دتی پٹھ، اپنی لے انگرائیا۔ تُوں میرا صاحب سلطان پت، ہوؤں بالک روپ سکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرنیں سارے رہے ڈگ، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ اپنے ملن دی جن بھگتاں دس بدھ، بدھ ناتا لے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وسنہارا گھر نیج، گرہ آپے سوہا پائیا۔ نیج گھر وسیرا تیرا پرما تم، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ میں بالا نڈھا نکا تیرا آتم، روپ سروپ تڈھ بن سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرا کھیل ویکھا باطن، بیٹلمقدس تیرا دھام نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ایہو آکھن، آخر گئے سمجھائیا۔ شاستراں سمرتاں ویدان وچ دے کے بھاشن، اپنا لیکھا بھاشا وچ اٹھائیا۔ تُوں صاحب سلطان دھر دا ساکن، سنگی بے پروا بییا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتن، ستجگ ساچا راہ چلائییا۔ تیرے نام دی دو جہان گاؤے گاتھن، اکو ایشٹ منائیا۔ بھگت بھگوان تیرے چرن گول بل بل جاسن، جس صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اک پرگٹا سچا در، جس گھر تُوں ہی نظری آئیا۔

☆ ۲۳ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی سمند سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی میگھا ☆

سچکھنڈ دوار سچے دھرمسال، ست ستوادی پُرکھ ابناشی سوہا پائیا۔ کھیلے کھیل والی دو جہان، نرگن زرویر نراکار اپنی دھار چلائییا۔ سو پُرکھ نرنجن ٹھانڈا کھول اک دربار، ہر پُرکھ نرنجن خوشی منائیا۔ ایکنکار ویکھے وگسے ویکھنہار، آد نرنجن جوتی جوت کرے رُسنائیا۔ ابناشی کرتا شاہو بھوپ سجن سیکدار، شہنشاہ اپنا ناؤں پرگٹائییا۔ سری بھگوان ست نشانہ اک اٹھال، سچ دوارے آپ جھلائییا۔ پاربرہم پرہہ کھیل اپار، اپرمپر سوامی اپنی کھیل کرائیا۔ مقالے حق پروردگار، جلوہ نور کرے رُسنائیا۔ لاشریک بے عیب کرے کھیل اپر

اپار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک اِکلا اپنی کار کھائی۔ اک اِکلا ایکنکارا، سو پُرکھ زرنجن ہر اکھوائیندا۔ دیا باقی کھلا پاتی کر اُجیارا، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ شاہو بھوپ بن سیکدارا، سچ سینگھاسن سوہیا پائیندا۔ جودھا سورپیر مرد مردانہ وڈ بلکارا، والی دو جہاناں ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے کار کھائیندا۔ سچ دوار پُرکھ اگم، ہر کرتا آپ پرگٹائی۔ مات پت کوئی نہ لئے جم، جنی جن گود نہ کھئے اٹھائی۔ پون سواس نہ کوئی دم، چنتا غم سنگ نہ کھئے نبھائی۔ نہکرمی کرے اپنا کم، کرہار وڈی وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے خوشی وکھائی۔ سچ دوارا اُچ منارا، ہر کرتا آپ سہائی۔ دیا باقی کر اُجیارا، کھلا پاتی ویکھ وکھائی۔ کھیلے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنی دھار پرگٹائی۔ زرگن زرگن میت مُرارا، سگلا سنگ آپ ہو جائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے خوشی منائی۔ سچ دوارا سوہاونت، سچکھنڈ نواسی آپ سہائی۔ کرے کھیل سری بھگونت، دوجا نظر کھئے نہ آئی۔ اپنی مہا جانے آپ بے انت، لیکھا اگت نہ کھئے سمجھائی۔ آپے بن کے نار کنت، سیج سہنجی ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دیوے مان وڈیائی۔ ست ستوادی سری بھگوان، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ہو پردھان، پردھانگی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے نشان، تتوت نہ کھئے بھجائیندا۔ اپنی اچھیا بھچھیا دیوے دان، اپنی وست امولک آپ ورتائیندا۔ آپے کھیل کرے مہان، کرتا اپنی کار کھائیندا۔ آپے جنی جن بن کے پرگٹائے بال نادان، ست شبدی ناؤں دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کر کرتار، ہر کرتا خوشی منائی۔ ست دوارا کر تیار، شبدی ناؤں پرگٹائی۔ چرن گول دے سہار، تھر گھر سوہنی ونڈ وندائی۔ چند سورج نہ کھئے اُجیار، منڈل منڈپ نظر کھئے نہ آئی۔ پرتھی آکاش نہ کوئی آکھار، پُری لوء نہ سوہیا پائی۔ اک اِکلا پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اپنا حکم ورتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کھائی۔ مہربان ٹھاکر سوامی، ہر کرتا کار کھائیندا۔ لیکھا جانے سچکھنڈ نوجوانی، نوبت اپنا نام وجائیندا۔ جوت سرُپا جوت نورانی، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ شاہو بھوپ سیکدار وڈ سلطانی، حکم اِکو اک سنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل آپ کرائیندا۔ دھر دا کھیل کرے زرنکار، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔

ست دوارے دے آدھار، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں دا اک پیار، دوجی ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ دُھر دا حُکم سچّی سرکار، شاہ پاتشاہ اک سُنائیا۔ تہر گھر تیرا سچّا دربار، دُھر درباری آپ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کھائیا۔ سْت دُلا رے دیوے مت، ہر ٹھاکر سوامی آپ سمجھائیندا۔ ٹوں میرا نُور اگئی رت، رُپ رنگ ریکھ وچ کدے نہ آئیندا۔ ساچا مارگ دینا دس، دُھر دی سکھیا اک سمجھائیندا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، بن اکھراں راگ الاٹیندا۔ اگم اتھاہ جھولی پا کے حق، حقیقت تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ تیرا نُور کر پرگٹ، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ تہر گھر کھول انوکھا ہت، ونجارا تیرا رُپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک درڑائیندا۔ دُھر فرمانا دیوے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ سْت دُلا رے نُوجوان، تیرا اکو رنگ وکھائیا۔ پردھ بال نہ کوئی نشان، جو بنونتا ساچا صاحب اک اکھوائیا۔ نرگن نراکار نرویر بنائے تیری بنتا، اجوئی ربت ساچی ونڈ ونڈائیا۔ بودھ آگادھا بن کے دُھر دا پنڈتا، نراکھڑ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔ سْت دُلا رے پرہ دیوے دات، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیا۔ تیرا ویکھاں کھیل تماش، اپنا حُکم ورتائیا۔ وشن برہما شو تیری جھولی پاواں راس، دُھر دی دات ہتھ پھڑائیا۔ ترے گن مایا بخش ساتھ، رجو طمعو ستو جوڑ جڑائیا۔ پنج تت بنا رہراس، اپ تیج وئے پرتھمی آکاش رنگ رنگائیا۔ لگھ چوڑاسی کھیل تماش، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ آتم پرما تم کر کے واس، پون سواساں نال ملائیا۔ کھیل کھلانا پرتھمی آکاش، گگن منڈل تیری رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ دُھر فرمانا سُنایا ایک، آد پُرکھ دیا کھائیا۔ سْت شبدا تیری ساچی ٹیک، دو جہاناں دئے سمجھائیا۔ آد جگاد رہنا بیک، بیک کی رُپ اک پرگٹائیا۔ پتا پُرکھ اکال کرے ہیت، دُھر دا سنگ نبھائیا۔ نرگن سرگن ہو کے لینا کھیڈ، پنج تت کر گڑمائیا۔ انتر آتم دسنا ہیت، برہم مت اک سمجھائیا۔ تیری سمجھ نہ سکے کوئی ریکھ، رُپ نظر کیسے نہ آئیا۔ نت نوت دھرنا اولڑا بھیکھ، بھیکھ دھاری ہو کے پھیرا پائیا۔ میرے نام دا دینا ست سندیش، دُھر دا ڈھولا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی دھار اک درڑائیا۔ سْت شبدا تیری ساچی کار، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ لگھ چوڑاسی کھیل اپار، اپرپر سوامی آپ جنائیندا۔ وشن برہما شو سیوادار، ساچی سیوا اک سمجھائیندا۔

نَو نُو چار کھیل اپار، ہر کرتا کار کھائیندا۔ سَتجگ تیری جھولی دیوے ڈار، وڈا چھوٹا نِگا ونڈ آپ ونڈائیندا۔ چارے کھانی کر پَسار، چارے بانی دھار بندھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا حُکم اک ورتائیندا۔ تیرا حُکم ورتے مات، ہر کرتا دئے وڈیائیا۔ پنج تت کایا دینی دات، وست امولک جھولی پائیا۔ سچ سندیسہ سُناؤنا گاتھ، بودھ آگادھ پڑھائیا۔ جُگ چوکرئی چلاؤنا راتھ، بن رتھوہی سیو کھائیا۔ سچ دوار جوڑنا نات، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی پارہم، پت پرمیشور دیا کھائیندا۔ جُگ چوکرئی تیرا کم، نہکرمی آپ سمجھائیندا۔ پنج تت کایا بیڑا دینا بنھ، نئیا نوکا تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی چم، تتو تت آپ سمجھائیندا۔ ہرکھ سوگ نہ رکھنا غم، چنتا روگ نہ کھئے سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار اک سمجھائیندا۔ ساچی کار دے کرتار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ شبدی سٹ تیرا روپ اپار، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ ناؤں رکھ گُر اوتار، سرگن ساچے گھر سوہا پائیا۔ شبدا نادی بول اک جیکار، دو جہان دینا سُنائیا۔ کاغذ قلم بن لکھار، کاتب ہو کے سیو کھائیا۔ لیکھا جان شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان گوجھ درڑائیا۔ انجیل قرآن جھلا نِشان، کھانی بانی پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا حُکم اک ورتائیا۔ تیرا حُکم ورتے لوکھات، چار کُٹ شنوائیا۔ تیری میری اکو ذات، نُوں نُوں وچوں پرگنائیا۔ تیری میری اکو کھاٹ، سینگھاسن اکو نظری آئیا۔ تیری میری اکو واٹ، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ تیری میری اکو خواہش، دُوچی آس نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ سر ہتھ رکھے سمراتھ، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ جُگ چوکرئی کھیل تماش، ہر کرتا ویکھے چائیں چائیا۔ نرگن سرگن ہو کے پاؤنی راس، گھر گھر گوپی کابن نچائیا۔ نام درڑاؤنا سواس سواس، اتتر آتم کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری سیوا اک سمجھائیا۔ تیری سیوا دسے آد نرنجن، سو صاحب بے پرواہیا۔ داتا بننا درد دکھ بھنجن، بھو ساگر ویکھے وکھائیا۔ لکھ چوراسی نیت نام ندھان پاؤنا انجن، نج نین اکھ کھلائییا۔ امرت سروور کراؤنا مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ آتم پرما تم بننا سجن، سگلا سنگ نبھائیا۔ ایتھے اوتھے کرنا عدل، عادل اک اکھوائیا۔ سَتجگ تیریتا دواپرکجگ حُکمے اندر دینا بدل، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ میں ویکھاں تیری اپنے گھر اوہ منزل، جس دا مالک اک اکھوائیا۔ تیرے حُکمے اندر کال مہاکال رائے دھرم چترگیت سپس نوئے اجل،

لاڑی مؤت بھجے واہو داہیا۔ تیرا دیپ جوت پرکاش ہو کے دو جہان جگن، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ نت نوت بُجھاؤنی آگن، امرت میگھ برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، توہے دیوے مان وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی آپ پرہہ، پت پرمیشور دیا کھائیندا۔ تڈھ پن میری کوئی نہ جانے حد، گھر ساچے سوہیا کوئی نہ پائیندا۔ سچکھنڈ وچوں اُپجائی تیری جد، تہر گھر تیرا آسن لائیندا۔ کر کھیل پُرکھ سمرتھ، سرب سوامی تیرا ویس وٹائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا گواں جس، دو جہاناں مل کے ڈھولا اپنا راگ سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ شبد سُت ہر کر پیار، پیا پریم دئے وڈیائیا۔ تیرا لہنا دینا تیئی اوتار، سَتجگ تریتا دواپرکلجگ ویس وٹائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تیری دھار، جلوہ نُور نُور رُشنائیا۔ نانک زِگن تیرا ڈنکا اپر اپار، دو جہاناں ست وجائیا۔ گوبند کہے پُرکھ اکال، اکو داتا سب دا پتا مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا حُکم آپ ورتائیا۔ تیرا حُکم ورتے جگ چوکرئی چار، چاروں گنٹ وچے ودھائیا۔ وشن برہما شو کرن نمسکار، چارے مکھ وید صلاحیا۔ چارے وید ہون پنہار، پُران اٹھاراں دھیان لگائیا۔ گیتا نیوں نیوں کرے نمسکار، اٹھ دس سوہیا پائیا۔ تیس بتیسا منگے منگ دوار، انجیل قرآن جھولی ڈاہیا۔ اکو شبد سچ بھنڈار، ہر کرتا تیرا رُپ وکھائیا۔ کلجگ نانک زِگن لوکھات کرے اُجیار، لکھ چوڑاسی دئے سمجھائیا۔ شبد سوامی سب دا یار، پنج تت کم کیسے نہ آئیا۔ گوبند اتم بول جیکار، فتح ڈنکا دئے سُنائیا۔ لیکھا چُکے سرب سنسار، سگل سرشٹی حُکم منائیا۔ اکو ایشٹ دین دیاں، پُرکھ اکال سب نوں دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکرئی ویکھے چائیں چائیا۔ سُت شبد آگون پیا ہس، پرہہ چرن خوشی منائیا۔ آد پُرکھ جو مارگ دتا دس، سَتگر سہج سہج سمجھائیا۔ ہوں بالک ندھا سر تے رکھنا ہتھ، تیری اوٹ تکائیا۔ نت نوت تیرا گواں جس، تُوں میرا پتا مائیا۔ وشن برہما شو کر پرگٹ، سوہنی بنت بنائیا۔ ترے گن مایا جھولی گھت، پنج تت کران گُرمائیا۔ اتم پرما تم وست دے کے ست، لکھ چوڑاسی کھیل کھلائییا۔ من مت بُدھ اندر رکھ، نو دوارے رنگ چڑھائیا۔ ہر کرنی اندر کر کے بند، سُرتی نرتی آپ چُھپائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند، ڈھولے راگاں وچ وڈیائیا۔ اندر پا کے پڑدا کندھ، اپنا آپ لوں چُھپائیا۔ ساچی سیج اک پلنگ، گھر گھر وچ ویکھ وکھائیا۔ اُپر بیٹھ ماناں اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ ہووے پرکاش بن سورج چند، تیرا نُور جوت رُشنائیا۔ بن رسنا جہوا

سوہنا چھند، انحد ناد وجے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچا ور، میرا سگلا سنگ رکھائیا۔ شبد کہے
 میرا رکھنا سنگ، ست تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا وجے شبد مردنگ، ایتھے اوتھے خوشی منائیا۔ جُگ چوکڑی جاون لنگھ، کوٹن کوٹ کال
 بتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وچ وربھنڈ، تیرا سوہلا ڈھولا گائیا۔ اتم پنج تت کایا چولا جاون چھڈ، چھٹے کھڑا جگت لوکائیا۔ تیرے نالوں
 وچھڑے ہو کے اڈ، انت میلا لینا ملائیا۔ ساچے گرمکھاں گرسکھاں مارگ دس، انتر آئے بوجھ بھجائیا۔ کوڑی کِریا پار کرا کے حد، تیرا مندر
 دینا سمجھائیا۔ تُوں دینا سب تُوں اپنا پد، گھر ساچے لینا بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر
 اٹھانی محبوب، محبت تیری نظری آئیا۔ تیرا اچا اک عروج، عرش قُرس بیٹھے سیس نوائیا۔ تیرا پار کنارہ سمجھے نہ کھئے حدود، بے حد تیری
 وڈیائیا۔ ہر گھٹ وسے سدا موجود، مجلس اپنا نام لگائیا۔ تیرا شبد سُت دُلارا سدا محفوظ، دوتی دشمن سنگ نہ کھئے بنائیا۔ تیرا نگارا
 وجاواں چارے کوٹ، دہ دشا کران شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر رکھنا ہتھ ٹکائیا۔ سری بھگوان آد درڑاؤندا
 اے۔ سچکھنڈ دوارے حکم سناؤندا اے۔ سُت دُلا رے مان دواؤندا اے۔ تھر گھر چُبارے تیرا ڈیرہ لاؤندا اے۔ وشن برہما شو کر
 ونجارے، تتاں اِکو حکم مناؤندا اے۔ کھیلنا کھیل سدا جُگ چارے، چوکڑی تیری ونڈ ونڈاؤندا اے۔ چارے کھانی چارے بانی بولے
 جیکارے، دُھن انادی ناد سناؤندا اے۔ تیرا رُپ گرو اوتارے، پیر پیغمبر تیرا رُپ درسناؤندا اے۔ تیرا شبد اپر اپارے، بودھ آگادھا
 جگت سمجھاؤندا اے۔ نو سو چرانوے چوکڑی جُگ تیرے چلدے رہے اشارے، اشارہ اپنا نام ہتھ پھڑاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد پُرکھ دُھر سندیشہ اک سناؤندا اے۔ آد پُرکھ بھگونت، ہر کرتا اک درڑائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں جُگا جُگت، جُگ
 چوکڑی پھیرا پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا کنت، لکھ چوراسی کران پڑھائیا۔ تیرا کھیل جیرج اندج، اُتہج سیج تیرا رُپ نظری آئیا۔ دو جے در
 نہ ہونا منگت، اِکو وار بھنڈارا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جن بھگت تیری ساچی سنگت، سنت سہیلے نال رلائیا۔ گرمکھ لگاؤنے اپنے انگت،
 گرسکھ گر گر بوجھ بھجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ ابناشی کرتا کہے بول، انبولت راگ
 سنائیا۔ شبدي گر تیرا سدا وجے ڈھول، دو جہاناں اکھ کھلائییا۔ تیرے ہتھ پھڑایا تول، کنڈا اِکو نظری آئیا۔ ستجگ تريتہ دواپرکلجگ

کسے نال نہ مارنا رول، ست سچ دینا سمجھائیا۔ کوڑی کریا کڈھنا پول، بھیو ابھیدا جگت کھلایا۔ آپ رہنا سدا اٹول، تہر گھر بہہ کے خوشی منایا۔ میں وسار تیرے کول، دھر دا سنگ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، چوتھے جگ ویکھ ویکھ پھیرا پائیا۔ ست دُلا رے رکھنا یاد، یادداشت ہر جنائیندا۔ لکھ چوراسی جو کھیڑا کیتا آباد، رو سس سوبھا پائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر جو دے دے جاون داد، نام بھنڈارا سرب ورتائیندا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ جو چلے رواج، حُکے اندر آپ پھرائیندا۔ سنت بھگت صوفی جو منزل چڑھ کے سُنن آواز، سو صاحب سوامی راگ الائیندا۔ چار جگ جو دے کے جان بھوکھت واک، ویلا وقت سوئی سوبھا پائیندا۔ اتم سنگ نیہے نہ کیسے تت ماٹی خاک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا پڑدا اوہلا آپ اٹھائیندا۔ پڑدا اوہلا دیوے چُک، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران پیندا جائے مُک، ویلا وقت دیوے دُہایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ سچ دھرم دا بوٹا جائے سُک، امرت سینچ ہرا نہ کھئے کرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا پھرے دُہائی جوٹھ جھوٹھ، ڈنکا نام نہ کھئے سُنایا۔ نانا تئے پتا پوٹ، بہین بھیئا نیتر نین اکھ تکایا۔ ساچا دسے نہ کوئی عروج، محل اٹل نہ وج دہایا۔ بھیو چُکے نہ ایکا دوج، ہنگتا گرہ نہ کھئے تڑایا۔ دھر دا دیوے نہ کوئی خطوط، خطو کتابت کرے جگت لوکایا۔ جیو جنت دسے نہ کھئے محفوظ، محبت سچ نہ کھئے کماایا۔ سنگر پورا ملے نہ کیسے ہو موجود، اتم بیٹھا مکھ چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، اگلا لیکھا رہیا درڑایا۔ پُرکھ اکال کہے میرے شبدي ست، تیرا ناؤں وڈیایا۔ کلجگ موئے تیری رُت، رُت رُتھی نال مہکایا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، چیتن تیری دھار وکھایا۔ زرگن دھاروں آوے اٹھ، جودھا سورپیر بن کے پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال دا بن کے سچا پُت، پت پریشور لے ملائیا۔ کوڑی کریا جڑ دیوے پُٹ، چھوٹے بالے نیہاں ہیٹھ دباہیا۔ گرمکھ امرت جام پلا کے گھٹ، گھٹ گھٹ اپنے سینے لینے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرے ہتھ دے وڈیایا۔ ست دُلا رے تیرا روپ گویند، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ پُرکھ اکال دی انادی بند، مات پت جگت سیوا سیوک روپ وٹائیندا۔ تیرا نانا نال گنی گہند، گہر گمبھیر تیری دھار پرگنائیندا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ نہ کوئی چند، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا کھیل

ویکھ وکھائیندا۔ گوہند شبد شبد گوہند، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ جس دے درشن نون وشن برہما شو لوچن سُرپت اند، بیٹھے دھیان لگائیا۔
 جس دا واسا لکھ چوراسی جیو پنڈ، گھر گھر جوت کرے رُشنائیا۔ جس دی امرت دھار اگتی ساگر سیندھ، لہر لہر وچوں پرگٹائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، تیرا ویکھے کھیل دو جہاناں بے پرواہیا۔ گوہند کہے میں تیرا بچہ، پُرکھ اکال تیری اوٹ تکائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوگری رہیا کچا، عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھا نین شرمائیا۔ تیرے پیار اندر ہویا کوئی نہ سکا، آپا آپ بھیٹ نہ کھئے
 کرائیا۔ میں سیوا خاطر جنم جنم دا آیا نٹھا، بن کے پاندھی پنڈھ چُکائیا۔ تیرا بھگت پیارا کیتا اکٹھا، گرمکھ گرسکھ روپ وکھائیا۔ امرت جام
 پیایا مٹھا، رس اکو اک چکھائیا۔ سب نون دسیا پُرکھ اکال تہاڈا پتا، ایتھے اوتھے ہوئے سہائیا۔ جس دا دو جہاناں چلے سکے، مہر اپنے نام
 لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبد تیرا روپ اکو اک وکھائیا۔ شبد روپ گوہند میت، مٹر پیارا نظری آئیا۔ ستجگ
 لوکات بدلے ریت، حُکے اندر حُکم ورتائیا۔ میل ملاوے ہست کیت، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھائیا۔ گھٹ گھٹ اندر پرکھے نیت، نیتیان صاحب
 سُکھدائیا۔ پرم پُرکھ تیری دسے سچ پریت، میل ملاوے سہج سُبھائیا۔ خالی جھولی پا کے بھیکھ، نام بھنڈارا دئے ورتائیا۔ گرمکھ سجن کر
 ایت، ترے گن ناتا دئے تڑائیا۔ کایا کعبہ مندر مسیت، گردوارا اکو اک سمجھائیا۔ من واسنا لؤ جیت، گھر ملے بے پرواہیا۔ میرا صاحب
 سوامی سدا انڈیٹھ، انتریامی آد جگاد اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ سگلا سنگ بنے
 پرتپالک، ہر ساچا سجن نظری آئیندا۔ دُھر درگاہی بن کے خالق، خلق مخلوق ویکھ وکھائیندا۔ نہ کوئی رکھے نندرا آس، جوتی جاتا
 ڈگمگائیندا۔ نیت نوت بن کے ثالث، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ گرمکھ گرسکھ کڈھے خالص، خالص خالص آپ پرگٹائیندا۔ نام ندھان دا
 دے کے لالچ، آگے لالن اپنا رنگ چڑھائیندا۔ دیوے درس ظاہر باطن، سٹ شبد کھیل وکھائیندا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتن، ستجگ
 ساچا چند چمکائیندا۔ پُرکھ اکال دُھر دی گاتھن، ایشٹ دیو اک منائیندا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی ورن برن ذات پات جس دے سارے
 داسن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گوہند دھار اک وکھائیندا۔ گوہند دھار جانے آپ، دوجا سمجھ کھئے
 نہ پائیا۔ پُرکھ اکال بن کے باپ، پتا پوت دئے وڈیائیا۔ چار ورن بنھا کے نات، شتری براہمن شوڈر ویش جوڑ جڑائیا۔ اوچاں نیچاں بن کے

ساک، سجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اندر وڑ کے کھول تاک، بجر کپائی گنڈا لاییا۔ شبد انادی کر کے پاٹھ، دُهن آتمک راگ سُنائیا۔ من
 واسنا میٹ نار کم ذات، گرمت گھر گھر دئے بہائیا۔ ساچے سنتان پُچھے وات، ساچے بھگتاں گود اُٹھائیا۔ منزل پندھ مکا کے واٹ، بھجّا آوے
 چائیں چائیا۔ گرسکھ تیری آتم سیجا بہ کے ساچی کھاٹ، کھٹیا دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد رُپ
 گوہند پرگٹایا۔ گوہند شبد سچّا گردیو، پنج تت کم کیسے نہ آئیا۔ جس دی آد جُگاد سارے کردے سیو، خالق خیالاں وچ سہائیا۔ جس دا
 نہچل دھام سدا نہکیو، محل اٹل ڈیرہ لائیا۔ جس دا جُگ چوکرئی کیسے نہ آیا بھيو، بے انت بے انت کہہ کہہ شکر منائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبد گوہند لئے پرگٹایا۔ شبد گوہند سدا مؤجود، غریب ناناے مُفلس ویکھ
 وکھائیندا۔ جس دا نظر نہ آئے کیسے وجود، صفت اشاریاں نال سرب سمجھائیندا۔ جو دسے ساچے گھر ہو محفوظ، چھپر چھن نہ کھئے
 سہائیندا۔ جس دی آر پار منجھدھار سرب حدود، کنارہ سہارا آپ درڑائیندا۔ جس دا لیکھا چارے کوٹ، دہ دشا پھیرا پائیندا۔ جو میٹے
 جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کِریا پرے ہٹائیندا۔ جو بن کے سچّا دوٹ، سنت سہیلے آپ جگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا
 مارگ آپ لگائیندا۔ شبد سٹ تیرا مارگ لگے جگ، جگ جیون داتا آپ جنائیا۔ مکے کعبے سب دا بھلے حج، پیر پیغمبر بیٹھن پندھ مکائیا۔
 تیئی اوتار کرن بس، بستہ اپنا لین بندھائیا۔ بھگت اٹھاراں جاون چرن ڈھٹھ، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ شاستر سمرت وید پُران چُکے نہ کوئی
 اکھ، انجیل قرآن دئے دہائیا۔ الفیے ستھر جائے لتھ، مان تان نہ کھئے وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کھیڑا ہووے بھٹھ، اگنی لمبواکو لائیا۔ تیرا
 ناؤں سچّا ست سرُپ ہووے پرگٹ، پرگٹ اپنا حُکم ورتائیا۔ ست دھرم دا کھولے ہٹ، چار ورنان دئے جنائیا۔ پرَم پُرکھ دا کرو جس،
 دوْجا ایشٹ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا لہنا تیرے نال نبھائیا۔ شبد سٹ وچے جیکارا، جے جیکار دو
 جہان کرائیا۔ پُرکھ اکال ویکھنہارا، پت پریشور اکھ کھلائییا۔ بھے بھو سرب مٹے سنسارا سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل
 قرآن گیتا گیان کھانی بانی کرن نِسکارا، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ تیئی اوتار تیرے تابعدارا، نیتر نین اکھ پرتکھ نہ کھئے کرائیا۔ کاتب بن
 کے تیرا کرے نہ کوئی اظہارا، تیرا نظارہ نُور خدائیا۔ تیرا کھیل پروردگارا، لاشریک ویکھے چوڈاں طبق چرناں ہیٹھ دبائیا۔ چوڈاں لوکاں تیرا

نِکّا جہا اکھاڑا، چوڈاں وِ دیا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ چوڈس چند نہ کھئے اُجیارا، جگت روشنی کم کسے نہ آئیا۔ تیرا پتا پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری
 وڈی وڈیائیا۔ جس دے چرن چمے جگت جوالا، آد شکت نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سو ایتھے اوتھے ہوئے رکھوالا، پرتپالک ہوئے ویس
 وٹائیا۔ تُوں بنا بہگت دلالا، گرمکھ گُرسکھ سجن لینا ملائیا۔ امرت جام دینا اُچھالا، نِجھر جھرنا گھر گھر دینا چوائیا۔ نانا توڑ کال مہاکالا،
 رائے دھرم مکھ بھوائیا۔ مارگ دسنا اک سُکھالا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچی تیری
 شہنشاہیا۔ سری بھگوان کرے کھیل دُھر دا ساتھا، سگلا سنگ نہائیا۔ اکو منتر اکو پاٹھا، پوجا اکو اک کرائیا۔ اکو سروور اکو تاٹا، اکو تال
 وڈیائیا۔ اکو پریم پیار پریتی نانا، اکو رنگ رنگائیا۔ اکو سیجا اکو کھاٹا، اکو بہ بہ خوشی منائیا۔ اکو منزل اکو واٹا، اکو پاندھی پھیرا پائیا۔ اکو
 نور اکو جاتا، اکو جوت کرے رُشنائیا۔ اکو سجن اکو ساکا، اکو میلا میلے سہج سُبھائیا۔ اکو دانی اکو داتا، دیونہار اک اکھوائیا۔ اکو پرتپالک
 اکو راکھا، اکو جگ جگ سیو کھائیا۔ اکو شبدي سُت بنیا نِکّا کاکا، جگ جگ اپنا ویس وٹائیا۔ اکو جوت اکو جوت میں جاتا، جاگرت
 جوت کرے رُشنائیا۔ اکو مائی اکو باپا، پُرکھ پتا اک اکھوائیا۔ اکو صاحب اکو آقا، شہنشاہ اک ہو جائیا۔ اکو کھولنہارا تاکا، اکو پڑدا رہیا
 چُکائیا۔ اکو جگ چوکڑی دیوے واکا، واکا نویس اک اکھوائیا۔ اکو لکھ چوراسی کھچنہارا خاکہ، بن مُصوّر تصوّر ساچا دئے جنائیا۔ اکو
 کھیلے کھیل پرتھی آکاسا، اکو گگن منڈل پھیرا پائیا۔ اکو ویکھے دوس زین راتا، گھڑی پل اکو ونڈ ونڈائیا۔ اکو جنائے آد جگاد دُھر دی گاتھا،
 ناؤں نرنکارا اک درڑائیا۔ اکو منسا پوری کرے آسا، اکو ترسنا دئے بُجھائیا۔ اکو گر اوتار پیر پیغمبر پرگٹائے اپنی شاخا، شناخت اپنی دئے
 سمجھائیا۔ اکو مناوے سب نوں اکھا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ اکو پُچھے اتم واتا، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، شبدر گرتیرا ناؤں پرگٹائیا۔ شبدر گرتیرا ناؤں گھر گمبہر، گوبند نظری آئیا۔ تیری منزل اک اخیر، سچ
 دوارے بہ بہ خوشی منائیا۔ جگ چوکڑی تیرے ہتھ تدبیر، تقدیر سب دی دینی اُٹھائیا۔ تیرا کھیل بے نظیر، جگت نیتر نظر کسے نہ آئیا۔
 تیرے ہتھ اگئی شمشیر، جگت شستر بیٹھن مکھ بھوائیا۔ تینوں سجدہ کرن پیر فقیر، فقیریاں وچ تیرا راگ الاٹیا۔ پیر پیغمبر تیرے بن کے
 بغلگیر، دستگیر تیری اوٹ تکائیا۔ تیرے ہتھ شرع زنجیر، کڑی کڑی نال جُڑائیا۔ تیرے کول دین مذہب دی پیڑ، دردان نال بھری لوکائیا۔

تیرے اندر شبد بودھ آگادھ وڈی بیڑ، جس دا ڈھولا نانک گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور،
 شبدي شبد خوشی منائیا۔ شبد سُت کہے ہووے تیرا لاڈ، پچن تیری جھولی پائیا۔ تُوں صاحب سوامی آد جگاد، جُگ چوکڑی خوشی
 وکھائیا۔ اپنے گھر دا کھول کے راز، رحمت میرے اُتے کھائیا۔ تیرے حُکمے اندر پیر پیغمبران دسی ناز، سجدہ کرنا دتا سمجھائیا۔ گوپی کاہن
 پاؤنی دسی راس، سینا رام بناں وچ بھوائیا۔ بھگتاں جیا رکھن دی دسی جاچ، نرگن سرگن روپ وٹائیا۔ تُوں سُننہار فریاد، فاضل اکو اک
 اکھوائیا۔ تیرا لیکھا وچ برہما، برہمانڈ تیری شرنائیا۔ سد سُنے انوکھی آواز، بن رسنا جہوا جو رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، وست اموک دے کے داد، گھر خزانہ بھنڈار دتا بھرائیا۔ دھن دولت سچ خزانہ، گر شبدي تیری جھولی پائیا۔ کِریا کرے دانا
 پینا، پینا دانا ہوئی سہائیا۔ جُگ چوکڑی نت نوت سب دا ٹھانڈا کرے سینہ، ستگر امرت میگھ نام برسائیا۔ تن ماٹی من منوا کرے بھینا،
 بُدھ بیک آپ جنائیا۔ نانا تُوں جل مینا، مین جل بیٹھے نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل مگہ مدینہ،
 مقبریاں اندر پھیرا پائیا۔ شبد کہے پرہہ کیہڑا مقبرہ، معقول دئے جنائیا۔ جس دا کیسے کولوں نہ ملے شجرہ، خسرہ حد حدود نہ کھئے جنائیا۔
 جس دا کیسے کولوں نقشہ نہ کدے اُترا، مُصوّر سکيا نہ کھئے بنائیا۔ جس دا مندے رہے سارے خطرہ، بھے وچ سپس نوئیا۔ جس دی بھیٹا
 ہُندا رسیا پتڑاں پچھ بکرا، بغلی تن اٹھائیا۔ اوہ وسے کیہڑے دھام وکھرا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جس دی جُگ چوکڑی سارے کردے
 رہے یاترا، یاترو ہو کے پھیرا پائیا۔ جس اپنی کِریا کر کے گوہند دتا اگمی گاترا، لہارتِ کھان نہ کھئے گھڑائیا۔ سمجھ سکے نہ کھئے وید شاسترا، پرانی
 پُران نہ کھئے درڑائیا۔ جس دی نہ کھئے لگ نہ کھئے ماترا، اکھراں وچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ سوریہ سو بہادرا، جس تیغ بہادر سُت دتی وڈیائیا۔ اوہ
 کرتا کریم دُھر دا قادرا، دو جہاناں قتل گاہ ویکھے چائیں چائیا۔ جس نے گرمکھاں ول کیتا محاصرہ، شبدي ہو کے ویکھ وکھائیا۔ غریب
 نائیاں دیوے آسرا، کوجھیاں کھلیاں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبد گر تیرا لیکھا اگم
 اتھاپیا۔ شبد گر تیرا لیکھا اتھاہ، اکھراں وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ چارے کھانی بانی دئے صلاح، صفتاں نال وڈیائیا۔ تُوں مالک داتا بے پرواہ،
 بے انت روپ وٹائیا۔ نت نوت آویں ویس وٹا، جُگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ کلجگ کھیل کیتا وچ جہاں، جہالت کوڑی دتی کھپائیا۔ بالے نیہاں

ہیٹھ دبا، کلجگ کوڑی جڑ اُکھڑائیا۔ جو شہیدی گئے پا، شہادت دیون چائیں چائیا۔ جو رسیدی لیکھا لیا لیکھا، پرہ لیکھا بے پرواہیا۔ جس دا دسے نہ کوئی گواہ، وکیل وکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ سو صاحب سلطان سچا شہنشاہ، تیرا حکم رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کوڑی کیریا دئے مٹائیا۔ شبد کہے پرہ تیری ساچی دھوڑ، ٹکا مستک اکو لائیا۔ کلجگ ویکھ اپنا بھریا پور، بیڑا اکو چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ اگنی تت تپے تندور، امرت میگہ نہ کھئے برسائیا۔ پیر پیغمبر ہونے مفرور، صدی چوڈھویں پلو رہے چھڈائیا۔ تیئی اوتار نال حاضر حضور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ نو کھنڈ پرتھی پیا فتور، ست دیپ گرہ گرہ ہونئی لڑائیا۔ تیرا نام نہ کیسے منظور، من مت کوک رہی سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا دھر دا ور، تیری وجے نام ودھائیا۔ پاربرسم ویکھ کلجگ کل، کلکاتی ڈیرہ لائیا۔ سادھ سنت کردے چھل، ولیئے چھلیئے روپ وٹائیا۔ راجے رانے غریب زانیاں رہے دل، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سنتاں بھگتاں چُکیا بل، ڈنکا شبد نہ کھئے وجائیا۔ پھری دروبی جل تھل، مہیئل رہیا گر لائیا۔ ست ستواد خاک وچ گیا رل، سچ سچ نظر کیسے نہ آئیا۔ جوٹھ جھوٹھ لگا پھل، جیو جنت خوشیاں نال بہ بہ کھائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نال گیا رل، آسا ترشنا بیٹھی ناچ نچائیا۔ ست رہیا نہ اٹھسٹھ جل، گنگا گوداوری جمننا سُرستی رووے مارے دھائیا۔ ساچا دیپک کایا مندر اندر کھئے نہ رہیا بل، سُنج مسان دسے جگت لوکائیا۔ بن تیری کیریا کھئے نہ ہووے تیرے ول، کلجگ ولگن اپنی رہیا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکڑی جو دتے گھل، سو تیرا انت سندیسہ گئے سُنائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم زرگن زرویر نراکار آوے چل، اچل چل اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ گرہ مندر کلجگ آ کے ویکھ، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ کوٹن کوٹ گرو اوتار دھر کے بیٹھے بھیکھ، اپنا آپ رہے وڈیائیا۔ تیرے ملن دا کوئی نہ دسے بیت، اپنی سوہا کر کر خوشی منائیا۔ واہ واہ سوہنی رچی انوکھی کھید، تیری سمجھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، زرگن سرگن آ کے کھول بہیت، پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ پڑدا اوہلا چک آتم، ہر شبیدی دھیان لگائیا۔ میت مُرار بن پرماتم، کیوں بیٹھا پڑدا پائیا۔ ہوں زرگن تیری ذاتن، زرویر تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے اکو آکھن، پُرکھ اکال سب دا ماہیا۔ سچ سندیسہ دیوے اپنا جاپن، جیون جیون وچوں دئے بدلائیا۔ اکو وار کٹ جنم کرم دے پچھلے

پاپن، دُرمت میل دھوائیا۔ پت پُتیت کر دے پاکی پاکن، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ہوں بلدھاری صاحب ستگر شاہو شابسن، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وکھاؤنا اکو گھر، جس گھر بہہ کے اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچا گھر وکھاؤنا اوہ، جس گرہ تیرا نور رُشنائیا۔ جگت پیار کٹ کے موہ، نرموہ دینا بنائیا۔ تیرا برہم تیرے نال جائے چھوہ، پاربرہم دیا کمائیا۔ اتم تیرے جوگا جائے ہو، دوجا سکے نہ کھئے پرنائیا۔ سچ دوارے دینا ڈھوا ڈھو، وست امولک جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لینا ملائیا۔ شبد سٹ دھر دے دُلھے، سوبھاونت سمجھائیندا۔ آد تیرا اُچایا مولا، انت تیری کھیل کھلائیندا۔ ہر کا نام جو گئے بھولے، بھلیاں مارگ اک وکھائیندا۔ جن بھگتاں دے کے ساچے جھولے، سچ ہلارے آپ جھلائیندا۔ وشنوں نیتر تگے برہما کہے واہ کنت کنتولے، پن رسنا صفت صلاحندا۔ شنکر ہتھوں سٹ ترسولے، دھوڑی ٹگا خاک رمائیندا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا سچ اصولے، اصلیت اپنی اک سمجھائیندا۔ تیریاں بھگتاں کولوں آگے کرپا کرایا نہ کھئے وصولے، رائے دھرم نہ اکھ اُٹھائیندا۔ سو گرمکھ گرسکھ لوکھات پھلے پھولے، جنہاں گر گوہند اپنی گود بہائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان ہویے اٹلے، قیمت جگت نہ کھئے رکھائیندا۔ میل ملائے صلح کئے، گل مالک اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، شبد گرو گودیو ستگر آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ بھلے، اہل اپنی کھیل آپ کھلائیندا۔

☆ ۲۴ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی ملکھا سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی ☆

گر شبد کہے جن بھگتاں بھاگ، جگت جگت جگت جگت ونڈ ونڈائیا۔ سری بھگوان بنا اپنا سچ سماج، سمگری دھر دی جھولی پائیا۔ پرہہ ملن دا دس کے کاج، ساچی سکھیا دئے درڑائیا۔ پریم پیار دی مار کے آواز، جگ ستیاں لئے اُٹھائیا۔ آتم پرما تم جوڑ کے نات، ساک سجن اک اکھوائیا۔ دھر درگاہی دس کے گاتھ، منتر نام کرے پڑھائیا۔ گھر وچ گھر وسے پاس، سگلا سنگ نبھائیا۔ لیکھا جان پون سواس، ساہ ساہ دیا کمائیا۔ جنم کرم دی پوری کرے آس، ترشنا بھکھ مٹائیا۔ نیج گھر ساچے کر کے واس، وصل اکو حق وکھائیا۔ کر پرکاش

اگئی محراب، محبوب نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دئے وڈیائی۔ وڈیائی کو پرہہ ایک ٹھاکر، ہر کرتا نر
 ہر اکھوائیندا۔ جگ چوکرئی ویکھ ڈلہدا ساگر، وڈ سنساری اپنا پھیرا پائیندا۔ کرپا کر کریم کرتا قادر، قدرت اپنا کھیل جنائیندا۔ سورپیر
 بن بہادر، دھر فرمانا حکم منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ گر شبد کہے جن بھگتاں جوگ، ہر
 ستگر آپ درڑائی۔ میل ملا کے دھر سنجوگ، وچھوڑا جگت کٹائی۔ نام پدارتھ ساچی چوگ، سوہنگ ہنسا مکھ لگائی۔ کر پرکاش
 اندھیرے کوٹ، ساڈھے تہ ہتھ سوہیا پائی۔ ناد دھن وجا لگائے چوٹ، کوڑی کرپا کھوٹ کڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، جن بھگتاں بوجھ بوجھائی۔ گر شبد کہے پرہہ بھگتن میتا، بہاوی بھہ بھو نظر کھئے نہ آئی۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں ٹھانڈا سیتا، ست پرکھ
 نرنجن اگنی تہ نہ کھئے تپائی۔ لکھ چوراسی گھٹ گھٹ واسی وسنہارا چیتا، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائی۔ ستجگ تریتا دوپرکجگ ویکھے ویلا
 بیتا، پورب لہنا کھوج کھوجائی۔ ست سروپ شاہو بھوپ وڈا وڈ نیکن نیکا، جگ نیتہ درس کھئے نہ پائی۔ دینا جانے جیو جی کا، دیونہار
 صاحب سکھدائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن سجن ویکھ وکھائی۔ شبد گر کہے بھگتن داتار، دیونہار اکھوائیندا۔
 لکھ چوراسی وچوں لئے اٹھال، مانس منکھ مانو اپنے لیکھے لائیندا۔ سچ دوارے لئے بہال، چرن گول اکو دھام سہائیندا۔ میل ملا کے اگئی
 رام، رمنا چکر سرب کٹائیندا۔ کھیڑا وسا کے دھر دا گرام، گرہ مندر سوہیا پائیندا۔ کوڑی کرپا میٹ نظام، نوبت اپنا نام وجائیندا۔ رس
 امیوں پیا کے جام، سچ خُماری اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت گود اٹھائیندا۔ گر شبد کہے پرہہ بھگتن
 سنگی، وڈبھاگی نظری آئی۔ ناتا توڑ کے خانہ بندی، بندنا اکو دئے سمجھائی۔ اتہر کڈھ واسنا گندی، سکندھی سچ بہرائی۔ کر پرکاش نورانہ
 چندی، اندھ اگیان دئے کھپائی۔ دین دیال بن بخشندی، بخشش رحمت آپ کرائی۔ پٹھ ہون نہ دیوے ننگی سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن میتا بے پرواہیا۔ شبد گر کہے پرہہ بھگت پیارا، لکھ چوراسی دئے تجائی۔ مندر اندر کھول کواڑا، گھر
 گھر وچ سوہیا پائی۔ کر پرکاش بہتر ناڑا، جوتی دیپ ڈگمگائی۔ ساڈھے تہ ہتھ اندر لا اکھاڑا، سرتی شبدی گوپی کاہن ناچ نچائی۔ امرت
 جام پیا کے تازا، خُماری دھر دی دئے وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت وچھل اک اکھوائی۔ گر شبد کہے پرہہ سچ

سوامی، سویمبر جُگ جُگ آپ رچائیندا۔ سرب گھٹاں بن انتریامی، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ بودھ اگادھ اگئی بانی، دُھر دا نام ناد سمجھائیندا۔ امرت بخش ٹھنڈا پانی، نجھر جھرنا اک جھرائیندا۔ شبدا ملواو سرتی ہانی، سوہنا جوڑ وکھائیندا۔ لیکھ چُکا کے چارے کھانی، گھر اکو اک وڈیائیندا۔ دیونہارا پد نربانی، نربان پد اک سمجھائیندا۔ شاہو بھوپ شہنشاہ سلطانی، سچکھنڈ ساچے سوہنا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سنت سُپیلے گلے لگائیندا۔ ستگر شبدا کہے پرہہ دُھر دا سبج، ساجنہارا نظری آئی۔ جُگ چوڑی لکھ چوراسی بھانڈے بھجن، بن ستگر پورے اپنے گھر نہ کھئے رکھائیا۔ کوٹن کوٹ جیو جنت سادھ سنت جاون نغن، پڑدا اوہلا اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ کوٹن کوٹ ماس ناری ہڈ ویاون گنگن، گنگوتری سار کھئے نہ پائیا۔ کوٹن کوٹ سیکھاں اُپر ٹنگن، جگت کباب قیمت سکے نہ کھئے چُکائیا۔ کوٹن کوٹ کر کر بندگی بھجن، بھجن واہو داہیا۔ کوٹن کوٹ نیترا پا کے انجن، تین اکھ رے مٹکائیا۔ کوٹن کوٹ ہر کا نام در در منگن، گیرو کپڑے تن چُھائیا۔ کوٹن کوٹ مکہ کعبہ کرن حجن، سچ محبوب نظر کیسے نہ آئی۔ کوٹن کوٹ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ کرن بدن، بندی خانہ نہ کھئے ٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ گر گر اپنے سنگ رکھائیا۔ گر شبدا کہے پرہہ تیرا کھیل اولّا، آد جُگاد سمجھ کھئے نہ پائیا۔ بن بھگتاں سہائے نہ کھئے محلا، محفل سچ نہ کھئے لگائیا۔ ٹوں نرگن دھار اک اکلّا، نیرویر پُرکھ تیری وڈیائیا۔ تیرا وسیرا جلاں تھلاں، گھٹ گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ دھن وڈیائی جس جن پھڑائیں اپنا پلا، شبدا گنڈھ پوائیا۔ سو گرمکھ گرمکھ ہرجن ہر بھگت لوکات پھلیا پھلا، پت ٹہنی رہی مہکائیا۔ ملے وڈیائی ساچی کُلا، جس کُل وچ گرمکھ گر گر گئے اُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، اتم قیمت کرتے پائے آئے مَلا، کوڈی کوڈی ہٹ نہ کھئے وکائیا۔

☆ ۲۴ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی گنڈا سنگھ دے گرہ پنڈ دراجکے ☆

ستگر شبدا سدا کیرپال، کیرپن نردھن لئے ترائیا۔ ستگر شبدا سدا دیال، دیناں اناتھاں ہونے سہائیا۔ ستگر شبدا سدا دھن مال، نام خزانہ اک بھرائیا۔ ستگر شبدا توڑنہار جنجال، کوڑی کیریا دئے کھپائیا۔ ستگر شبدا آد جُگاد نہ نال، ایتھ اوتھ میل ملایا۔ ستگر شبدا

وکھائے سچی دھرمسال، گھر گھر وچ سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ شبد اک اُچائیا۔ سَتگر شبد سرب
 جگ میتا، مِتراں وچوں مِتر نظری آئیا۔ سَتگر شبد اُدھارے اوچان نیچاں، راؤ رنکاں گلے لگائیا۔ سَتگر شبد پار کرائے جگت دہلیزاں،
 منزل ساچی دئے وکھائیا۔ سَتگر شبد سرتی کرے ساچی ریجھا، لال گُلالا رنگ چڑھائیا۔ سَتگر شبد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، سد ویکھنہارا تھائیں تھائیا۔ سَتگر شبد سد وچولا، جُگ جُگ سیو کھائیا۔ سَتگر شبد چُکائے پڑدا اوہلا، گرہ مندر نظری
 آئیندا۔ سَتگر شبد جن بھگتاں گایا ڈھولا، ڈھولک چھینے پرے سٹائیندا۔ سَتگر شبد شبد انمولا، بن سَتگر پورے ہتھ کسے نہ آئیندا۔
 سَتگر شبد من واسنا چُکائے کوڑا روّلا، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھائیندا۔ سَتگر شبد آن جاون پنڈھ کرے ہوّلا، لکھ چوراسی گیڑ کھائیندا۔
 سَتگر شبد دیوے وڈیائی اُپر دھولا، پنج تت کایا رنگ چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا شبد اک پرگھائیندا۔
 سَتگر شبد انڈٹھا رس، رسنا رس نہ کھئے وڈیائیا۔ سَتگر شبد ہر ہر دے رہیا وس، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ سَتگر شبد نرمل جوت
 کرے پرکاش، دیا باقی ڈگمگائیا۔ سَتگر شبد ساچے مندر پاوے راس، گوپی کاہن روپ وٹائیا۔ سَتگر شبد گرمکھاں پوری کرے آس، آسا
 ترشنا میٹ مٹائیا۔ سَتگر شبد ویکھے کھیل پرتمھی آکاش، گگن گگنتر سوبھا پائیا۔ سَتگر شبد جن بھگتاں سدا داس، جُگ جُگ سیو
 کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار آپ وڈیائیا۔ سَتگر شبد سدا انڈٹھ، روپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ اندرے
 اندر کرے بت، باہر وجود نہ کھئے سمجھائیا۔ پریم پیار دی مار انوکھی کھچ، آپ اپنی تند ستار بلائیا۔ گرمکھ ورلے سَتگر کِرپا پئے دس،
 نیج نیتر ہئے رُشنائیا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سنمکھ سوبھا روپ پرگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شبد گرو اک اُچائیا۔
 سَتگر شبد وڈ وڈا نیکا، نیکن نیکا کھیل کھلائیندا۔ لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جی کا، ساڈھے تن ہتھ مندر اندر ڈیرہ لائیندا۔ نت
 نوٹ جن بھگتاں بنے میتا، سنگی ہو کے سنگ وکھائیندا۔ گھر ساچے وسے چیتا، چیتن سرتی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ سَتگر شبد سرب ویاپی، ویاپک ہو کے سیو کھائیا۔ سَتگر شبد وڈ پرتاپی، پسچاتا پ دئے چُکائیا۔
 سَتگر شبد انتر جاپی، جیون جُگت دئے وکھائیا۔ سَتگر شبد پاکن پاکی، دُرمت میل نہ کھئے رکھائیا۔ سَتگر شبد بدل دیوے حیاتی، جیون

جيون وچون پرگٹائيا۔ ستگر شبد کھيلے کھيل اگمي بازی، ڈورُو ڏنکا سچ وڃائيا۔ ستگر شبد کيسے دا کھيے نہ محتاجي، بهکھيا منگن کدے نہ ڃائيا۔ ستگر شبد جن بهگتان دهر دا بنے ساتهي، نت نوت سيو کماييا۔ ستگر شبد لهنا دينا چکاوے باقي، پورب ليکها جهولي پائيا۔ ستگر شبد جگ جگ ميڙے اندھيري راتي، نرگن نور جوت کرے رُشنائيا۔ ستگر شبد منوا رهن نہ ديوے عاقي، منسا منسا وچ کھپائيا۔ ستگر شبد پکڙ چڙهاوے اوکهي گهاڙي، پار کنارے آپ لگائيا۔ ستگر شبد جن بهگتان ساچے سنتاں گرمکهاں گرسکهاں انتر ديوے امرت بوند سواتي، سچ پيالہ اپنا جام پيائيا۔

☆ ۲۴ بهادرون ۲۰۲۱ بکرمي بيبي ديپو دے گرہ پنڊ باسرکے ☆

سو پُرکھ نرنجن شاه پاتشاه سچ نريش، بے انت بے پرواه تيري وڏ وڏيائيا۔ سچکهند دوارے وسے اگمڙے ديس، چهپر چهن نہ کھيے چھپائيا۔ گر اوتار پير پيغمبر سجدہ کرن آديس، نيون نيون سيس جهکائيا۔ نرگن سرگن جگ جگ کھيڏے کھيڏ، نت نوت پھيرا پائيا۔ جوتي جلوہ دے کي تيج، لکھ چوراسي جيو جنت سادھ سنت کرے رُشنائيا۔ انتر آتم گھٹ گھٹ مانے سيچ، گرہ مندر به به خوشي منائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني جوت دهر، کرے کھيل ساچے گهر، گرہ وڃدي ربه ودهائيا۔ وڃے ودهائي سچ گهر، سچکهند سوبها پائيا۔ کرے کھيل نرائن نر، نر هر داتا بے پرواهيا۔ محل اٿل اگمي چڙه، آسن سنگهاسن سوبها پائيا۔ دو جهانان گر اوتاراں پير پيغمبراں ديونهارا ور، وست اموک دهر دي اک ورتائيا۔ نت نوت لوکيات کھيل کر، خالق خلق دے سمجھائيا۔ پروردگار سانجھے يار اپنا ميل کر، سچ توفيق سچ رفيق تيرے هتھ وڏيائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريپا کر، اک وکهاؤنا دهر دا گهر، جس گرہ به کي خوشي منائيا۔ گر اوتار پير پيغمبر کرن نمسکار، نمو نمو سيس جهکائيا۔ کرتے تيرا کھيل اپر اپار، لکھ اگوچر تيري وڏ وڏيائيا۔ وشن برهما شو کوئن کوٿ کھڙے دوار، در ٿهانڏے بيٺھے سيس جهکائيا۔ خالي جهولي بن بهکهار، بهکھک بهکھيا منگن چائين چائيا۔ ٿون ديونهار داتار، دياوان سهج سڪهدائيا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ تيرا کھيل اپر اپار، اپرمپر سوامي اپني رچنا ويکھ وکھائيا۔ ليکها لکھ شاستر سمتر ويد پُران، گيتا گيان

انجیل قرآن صفت صلاحیا۔ کہانی بانی بول جیکار، پرا پسنٹی مدہم بیکھری ڈھولا گائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کرے وچ سنسار، وڈ سنساری اپنا ویس وٹائیا۔ شبد سنندیشہ دیندا رہے وارو وار، نام ندھان ناؤں نرنکارا آپ پرگٹائیا۔ کاغذاں قلمان نال کردا رہیں اظہار، کاتب ہوئے سیو کھائیا۔ کلمیاں اندر کردا رہیں خبردار، کائنات کریں پڑھائیا۔ دین مذہب تیری دھار، ذات پات شرع نال بندھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھال ڈھر دا گھر، جس گرہ بہہ کے آسن لائیا۔ سچ گرہ پرہہ اکو دس، دہ دشا بھيو چکائیا۔ ٹوں سوامی ٹھا کر پُرکھ سمرتھ، بے انت تیری وڈیائیا۔ نت نوت ڈھولے سوہلے گر اوتار تیرا گاؤندے جس، پیر پیغمبر راگاں ناداں وچ کرن شنوائیا۔ صفت صلاح باہر گپت ظاہر تیری مہا اکٹھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ نرگن ہو چلاویں رتھ، سرگن بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد نعرہ بول الگھ، الگھ الگھنا اپنا ناؤں درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگ، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ شاہ سوامی انتریامی پُریاں لوآن برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ لنگھ، دو جہاناں پنڈھ مُکائیا۔ لگھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ہوئے ننگ، اوڈھن پڑدا سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ کلجگ اوڈھ رہی لنگھ، صدی ویہویں بن نیتر نیناں تیرا راہ تکائیا۔ آتم سُنجی سیج دسے پلنگ، ہر کنت بہہ خوشی نہ کھئے منائیا۔ انحد ناد گھر گھر وچ نہ کھئے مردنگ، دُھن آتمک کرے نہ کھئے شنوائیا۔ امرت سروور وہے نہ کوئی گنگ، گنگا گوداوری جمنا سُستی رووے مارے دھائینا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ بھیکھ پکھنڈ، کوڑی کرپا ڈورؤ ڈنک رہی وجائیا۔ گرمت کیسے نہ دسے سنگ، من مت بہہ بہہ متا پکائیا۔ سُرت سوانی ہوئی رنڈ، شبدی کنت نظر کیسے نہ آئیا۔ دین دیال صاحب بخشنند، اک تیری اوٹ تکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد منگاں رہے منگ، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، نر ہر اپنا پھیرا پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد منگن مدد، نعرہ حق حق جنائیا۔ تیرا لیکھا گنتی وچ کدے نہ آیا عدد، ایکنکار اکو اک تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں میٹ تشدد، چوڈاں طبق دین دہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے آس پُجائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ ویکھ کلجگ کھیل، کل کاتی چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ آتم پرما تم ہووے کیسے نہ میل، برہم پاربرہم نہ کھئے سہائیا۔ دیوا جگے نہ بن باقی تیل، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ سچا ملے نہ سجن سہیل، جگت ٹھگوری وچ

لوکائیا۔ ٹوں وسیوں دھام نویل، سچکھنڈ نواسی اپنا مکھ چھپائیا۔ جھگڑا پیا گرو گریچیل، چیللا گر بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا دھر دا ور، پیر پیغمبر تینوں دھیائیا۔ پیر پیغمبر کہن پرہو آنیڑے، پروردگار تیری اوٹ تکائیا۔ دین مذہب پئے جھپڑے، جھگڑا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ کایا مندر اُجڑے کھپڑے، ساڈھے تین ہتھ ساچا گلشن نہ کھئے مہکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کلجگ سادھ سنت پھرن بتھیرے، دھر دا سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی دھرت اُپر لائے کوڑی کریا ڈیرے، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا دھر دا ور، واہوا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پرہہ ویکھ اپنا جگ، درستی سرستی اُپر ٹکائیا۔ نو ٹو چار لگی آگ، تڈھ پن سکے نہ کھئے بھجائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھپڑا گئے چھڈ، صدی پيسویں دئے ڈبائیا۔ سرگن نالوں ہویے اڈ، نرگن تیری جوت وچ سمائیا۔ واک بھوکھتاں وچ دس کے گئے حد، حدوڈ اکو اک درسائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے پُرکھ سمرتھ، کل کلکی پھیرا پائیا۔ دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ پت لئے رکھ، پت پرمیشور پے پرواہیا۔ سنت سہیلے گرو گریچیلے جن بھگتاں دیوے حق، مُرید مُرشد ویکھ چائیں چائیا۔ دو جہاناں منزل پندھ مکاوے ٹھ ٹھ، نرگن آوے جاوے اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور دئے دلّاسا، ہر کرتا آپ جنائیا۔ پیر پیغمبر رکھو بھرواسا، پرہہ بھرمی گڑھ ٹڑائیا۔ کوڑی کریا ویکھ جگت تماشا، خالق خلق وچ سمائیا۔ نرگن زرویر نراکار جوتی جوت کرے پرکاشا، پنج تت نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ پیر پیغمبر کرن سجدہ، جھک جھک سیس نوائیا۔ ہوں خالق بالک تیرا بردا، بندی خانہ دے ٹڑائیا۔ تیرے بھے بھو اندر سب کوئی ڈردا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ دین مذہب نہ جیوندا نہ مردا، مُردا ہو گور نہ کھئے دبائیا۔ چوڈاں طبق طوبی طوبی کردا، چوڈاں ودیا رہی گولائیا۔ چوڈس چند کوئی نہ چڑھدا، سچ نور نہ کھئے رُشنائیا۔ کلمہ حق کھئے نہ پڑھدا، کائنات بھرمے بھلی سرب لوکائیا۔ پروردگار کھئے نہ وردا، نار خاوند دوویں بیٹھے مکھ بھوائیا۔ شرع وچ شیطان ویکھو لڑدا، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا دھر دا ور، چرن گول تیرے ملے سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن محمد، عیسیٰ موسیٰ نال رلائیا۔ ہر کا کھیل اناالحق قہج، محبان بیدوبی خیر یا اللہ دئے سمجھائیا۔ گوبند سورا جو اتم مار کے گیا رمز،

اشارے نال درڑائیا۔ اُس دی انوکھی کراں دو جہاناں چمک، چمتکار بے پرواہیا۔ پروردگار اُس دی کرے مدد، بے پرواہ ہو کے سیو کھائیا۔ دیوے وڈیائی جگ اتم جگت، جاگرت جوت کرے رُسنائیا۔ جس دی چرن داسی آد شکت، چتر بھج بیٹھی سیس نوایا۔ سو گو بند سورا شبد گردیو اک فقط، فقیریاں وچ فقیراں ربیا سمجھائیا۔ جس دا لیکھا نہ ہوئے اُدھار سدا نقد، نو تیراں حساب نہ کھئے جنائیا۔ اُس دا حُکم ایتھے اوتھے کدی نہ جائے اٹک، دو جہان نہ کھئے اٹکائیا۔ جو سنت سہیلے جن بھگت رہے بھٹک، پرہ چرن دھیان لگائیا۔ تنہاں ویلا سہنجنا کرے وقت، تہت وار دئے وڈیائیا۔ سو سوربیر جودھا مردانہ مرد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر سندیسہ آپ سُنائیا۔ دُھر سندیسہ سُنو لا کر دھیان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جو گر گو بند دے کے گیا بیان، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ اُس نوں پورا کرے سری بھگوان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ نام ڈنکا وجائے دو جہان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آپ سُنائیا۔ جس نوں سُن کے وشن برہما شو ہوئے حیران، کروڑ تیتیسائیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پیر پیغمبرو سُنو اک پیغام، پت پریشور آپ سُنائیا۔ کلجگ اتم بدل دینا نظام، نو بت اکو نام سُنائیا۔ شبد گرو گرو سوامی سارے بردے کرنے غلام، عاقی رہن کھئے نہ پائیا۔ مارگ دس اک آسان، احسان سب دے سر چڑھائیا۔ کلجگ جیو پسو پريت جو ہوئے حیوان، من مت کری کُرمائیا۔ تنہاں انتر اتم ساچی سکھیا دیوے گیان، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو بخشے چرن دھیان، پُرکھ اکال گھر گھر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہن پروردگار، واہوا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں سارے گئے ہار، ہوکا لے کے رہے سُنائیا۔ ساڈا لیکھا لکھیا پورا ہویا قول اقرار، اقرار نامے سارے رہے وکھائیا۔ تیری جھولی سب کچھ دتا ڈار، میں ممتا ناتا لیا تڑائیا۔ ہوں بالک ننھے بچے تیرے برخوردار، تُوں مالک خالق اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ وکھاؤنا دُھر دا گھر، جس گھر میلا سہج سُبھائیا۔ پیر پیغمبر تگو ایک، ایکنکار رہیا جنائیا۔ کلجگ اتم آخر گو بند رکھی ٹیک، پتا پُرکھ اکال گیا سُنائیا۔ واک بھوکھت لکھ کے لیکھ، جی جیو جنت جگت جہاناں گیا سمجھائیا۔ صاحب سلطان سری بھگوان کلجگ اپنا بدلے بھیکھ، بھیکھادھاری بھیکھ وٹائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا میٹے ریکھ، دھواں دھار رہن کھئے نہ پائیا۔ بھاگ لگائے سمبل دیس، ساڈھے تِن ہتھ ڈھولا راگ سُنائیا۔

مان تھے وشنو شیش، باشک نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ برہما در تے ہووے پیش، گل پلُو اک رکھائیا۔ شنکر نیوں نیوں کرے آدیس،
 ترسول ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ کروڑ تینتیس نچ درس سکے نہ کوئی پیکھ، دُور دُراٹے ویکھن نیتر نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، پیر پیغمبران اکو حکم سنائیا۔ پیر پیغمبران دیوے حکم نامہ، حاکم دھردرگاہی اکھوائیندا۔ کرے کھیل سری بھگوانا،
 بھگون اپنی کار کھائیندا۔ امام امامہ نوجوانا، پردھ بال نہ روپ دھرائیندا۔ شبد اگئی گائے ترانہ، کلمہ اک پڑھائیندا۔ گوبند سورا کر پروانا
 سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ شبد سروپ مہربانا، محبوب حکم ورتائیندا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ نہ کھئے اٹکائیندا۔ دھرم وکھائے اک
 نشانہ، لوان پُریاں آپ جھلائیندا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ ستجگ ست کرے پردھانا، پردھانگی اکو ہتھ رکھائیا۔ تختوں لاہ کے راجا رانا،
 شاہ سلطاناں در در بھیکھ منگائیا۔ غریب نہانیاں دیوے مانا، کوجھیا کھلیاں گود اٹھائیا۔ شاہو بھوپ بن سلطانا، حکمران اپنا ناؤں جنائیا۔
 پریم پیار دا دے کے پیغاما، پیراں پیغمبران لے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رہبر اک اکھوائیا۔ ساچا رہبر بنے
 ہر محبوب، مہربان پھیرا پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے حدود، حضرت اپنا حکم ورتائیا۔ جوٹھ جھوٹھ کر جائے کوچ، چار کُنٹ مکھ جھپائیا۔
 ہر کا نام پرگٹ ہووے سچ سچ، نوبت وچے ودھائیا۔ اباشی کرتا سری بھگوان جائے تھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گرمکھ گرسکھ امرت جام
 پیائے گھٹ، نجھ جھرنا اک جھرائیا۔ گھر موئے سوہنی رت، پھل پھلواری آپ مہکائیا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں لے پُچھ، پورب لیکھا
 جھولی پائیا۔ دے وڈیائی گوبند ست سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دیا کما اباشی اچت، ویکھ کھیل کھیلنہار سہج سکھدائیا۔ کلجگ گراوتاراں پیر
 پیغمبران جائے بینڈا مک، آگے حکم نہ کھئے سنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اپنے ہتھ رکھے سب کچھ، مچھ کچھ جل مین بیٹھے سیس نوائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ پیر پیغمبر کہن پرہ مارگ کی، کرتے دے
 جنائیا۔ کس بدھ نرمل کریں جی، لکھ چوراسی جنت سنت پڑھائیا۔ لہنا دینا چکاوین ساڈھے تین ہتھ سین، روداس چارا آسا پور کرائیا۔
 آتم پرما تم بیچ ساچا بی، سچ پھلواری اک مہکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن شتری براہمن شوڈر ویش پیار کرے پتر دھی، پتا پوت گود اٹھائیا۔
 کس دوارے ہر نرنکارے ستجگ سچی رکھیں نیہ، بوٹا اپنی ہتھیں لائیا۔ کون نام کون نشان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

اِکو دینا ساچا ور، بھيو ابيدا دے کھلا ئيا۔ پير پيغمبر کہن پرہہ بھيو کھول، کيوں بيٹھا پڑا پائيا۔ جُگ چوڪڑى ماردا ريسوں رول، تيرى سمجھ کيسے نہ آيا۔ گر اوتاراں پير پيغمبراں اندر وڑ کے وجاؤندا ريسوں ڈھول، نام نگارا اک رکھائيا۔ لکھ چوراسى ساچے کنڈے تولدا ريسوں تول، تولنہارا آپ ہو جائيا۔ ہر گھٹ اندر نرگن ہو کے مؤلدا ريسوں مؤل، مؤلا اپنى کار کھائيا۔ شبد سروپى ہو کے بن دا ريسوں وچول، آتم پرما تم جوڑ جڑائيا۔ جودھا سورپير بن کے کردا ريسوں گھول، دينان مذہبان وچ لڑائيا۔ نام مدھانے نال جن بھگت ريسوں ورول، لکھ چوراسى چھاچھ نظرى آيا۔ ساچے سنتان وسدا ريسوں کول، دُور دُراڈا پندھ مڪائيا۔ گرمکھاں گرسکھاں نام دیندا ريسوں انمول، آد جُگاد جُگ چوڪڑى کرتے قيمت کھئے نہ لائيا۔ پرگٹ ہندا ريسوں اُپر دھول، نرگن سرگن ويس وٹائيا۔ اپنیاں جیواں کولوں کراؤندا ريسوں مخول، کوڑى کريا ننداکن سنگ رکھائيا۔ کلجگ انت سري بھگونت اپنا پڑا دس کھول، کى تيرے ہتھ چٹرائيا۔ تيرى سمجھ کيسے نہ آنى پنڈت پاندھ رول، شاستر سمرت ويد پُراں سکے نہ کھئے سمجھائيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کريا کر، اِکو دینا ساچا ور، ساچا ليکھا دینا جنا ئيا۔ گر اوتار پير پيغمبر کہن پرہہ دس کى کريں آگے، اگلى سمجھ کيسے نہ آيا۔ ويہہ سو اگى بکرمى تک سب دى حدے، صدى چودھويں پار نہ کھئے جنا ئيا۔ حُکمے اندر سارے بدھے، پير پيغمبر بيٹھے سيس نوائيا۔ اُچى کوکن الاؤن چھندے، ڈھولے سويلے رے گائيا۔ طوبى طوبى کرن سورے سربنگے، شاہ پاتشاہ تيرے چرن منگن سرنائيا۔ تيرا کھيل تيرے ہتھے، تُوں داتا مالک بے پروا ہيا۔ کريا کر پُرکھ سمرتھے، در ٹھانڈے منگ منگائيا۔ شاستر سمرت ويد پُراں کلجگ جيو جنت سادھ سنت پڑھ پڑھ تھکے، منزل پندھ پار نہ کھئے کرائيا۔ پھر پھر آئے مدینے مکے، قبران مقبریاں اُتے سيس نوائيا۔ بھجے پھردے شودوالے مٹھے، گھنٹیاں نال ٹل کھڑکائيا۔ دين مذہب ذات پات کيوں پرہہ پائے رئے، جُگ چوڪڑى کھيل وکھائيا۔ گو بند نانک کہہ کے گیا پُرکھ اکال اتم سارے کرے اکھئے، شترى براہمن شودر وپش بچيا کھئے ريسن نہ پائيا۔ چار جُگ دے جو لکھ حُکم نامے پٹے، صدى بيسويں دئے مڪائيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کريا کر، اِکو دینا ساچا ور، ساچا ليکھا دے درڑائيا۔ گر اوتار کہن پرہہ کى تيرا ورتنت، واتاورن دے جنا ئيا۔ پچھلا کھيل ويکھيا جُگا جُگنت، جُگ چوڪڑى پھيرا پائيا۔ تيرا نام ندهانا دسدے رے منت، رسنا جہوا ڈھولا گائيا۔ تينوں مناؤندے رے سچا کنت، لکھ چوراسى نارى روپ جنا ئيا۔ تيرے ہتھ دسدے رے

آد انت، مدھ تیری کھیل نظری آئیآ۔ کوئی نہ جانے تیری اگتی بنت، گھڑن بھنہار سمرتھ تیری بے پرواہیا۔ در درویش در ٹھانڈے منگت،
 بھگت جھولی رہے ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، بھیو اپنا دے سمجھائیا۔ پُرکھ ابناشی وڈ مہربانا،
 محبُوب بے پرواہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دئے فرمانا، دُھر دا شبد سندیس سُنائیا۔ شاہ پاتشاہ بھوپت بھوپ نوجوانا، نر نرنکار اک
 اکھوائیا۔ سچکھنڈ دوارے وسے اُچ مکانا، نہچل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی دیپ جگے مہانا، آد جُگاد کرے رُشنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن مرد
 مردانہ، ہر پُرکھ نرنجن اپنی کل دھرائیا۔ ایکنکار دئے پیغاما، آد نرنجن کرے سچ رُشنائیا۔ ابناشی کرتا کھیلے کھیل مہانا، سری بھگوان دئے
 سمجھائیا۔ پاربرہم پرہہ ہو پردھانا، لگھ چوراسی برہم ودیا دئے پڑھائیا۔ وشن برہما شو ہیوے حیرانا، ہر کی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تیئی اوتار
 عیسیٰ موسیٰ محمد مل کے کرن سلاما، سجدہ سپس جھکائیا۔ نانک گوبند کہے واہ پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیری
 سچکھنڈ سوہے سچی دھرمسالا، جس گھر بیٹھا سوہیا پائیا۔ تیرے حُکے اندر نیہاں ہیٹھ دباے بالان، چھوٹے بالے بھیٹ چڑھائیا۔ وس
 کر کے کال مہاکالا، رائے دھرم دتا مکھ بھوائیا۔ اُس ویلے جو لکھیا اک نشانہ، تس نوں سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ کل کلکی پھر کے بانا، نرگن نور
 جوت رُشنائیا۔ جودھا سورپیر مرد مردانہ، دو جہاناں آپ اکھوائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹھ نشانہ، چاروں گنٹ ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔
 ست دھرم دا دے گیانا، نہکرمی اپنا کرم کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبرو ویکھو کھیل سری بھگوانا، جو اپنا حُکم رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا پڑدا آپ اٹھائیا۔ ساچا پڑدا چُکے آپ، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کریا مٹے
 سنتاپ، ست دھرم دئے وڈیائیا۔ چار ورنان دس کے دُھر دا جاپ، پُرکھ اکال ایشٹ وکھائیا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، خاکی خاک رنگ
 رنگائیا۔ بجر کپاٹی کھول کے تاک، دئی دویتی دئے چُکائیا۔ پون سواسی ویکھے ساس، ساہ ساہ سہائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، جوت نرنجن
 ڈگمگائیا۔ شبد وجے دُھر دا ناد، انحد راگ الائیا۔ آتم سیجا بہ بہ دیکھے کھیل تماش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا
 لیکھا دے سمجھائیا۔ اگلا لیکھا دسے جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ گرمکھ اُپچائے ساچے بھگت، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ انتر آتم بخشے
 شکت، شخصیت سچ دئے درڑائیا۔ لیکھ مٹائے سوگ ہرکھ، چنتا غم دئے گوائیا۔ نرگن نیرویر دے کے درس، بھیو ابھیدا آپ سمجھائیا۔ امرت

میگھ دُھر دا برس، اگنی تت بُجھائیا۔ آتم پر ماتم کر کے لکھت پڑھت، دُھر دا جوڑا لئے جُڑائیا۔ پنج تت پنج وکارا میٹ کے کٹک، پنج پنچائے ساچا حُکم سُنائیا۔ کام کرو دھ دیوے جھٹک، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیا۔ گرمکھ گرسکھ اپنے نال میلے نڈھڑک، خطرہ بھو نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھا جانے فرش عرش، دو جہاناں ویکھے چائیں چائیا۔ دو جہاناں ویکھنہارا، والی دو جہان ہر اکھوائیندا۔ سَتجگ تریتا دوا پر جس دا کھیل نیارا، جگ چو کڑی اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ پرگٹ کر گرو اوتارا، پیر پیغمبر حُکم سُنائیندا۔ شبدا انادی دے سہارا، نام جیکارا اک الائیندا۔ اکھراں وچ کر ووبارا، نراکھہر اپنا آپ چھپائیندا۔ سب نوں دیندا گیا لارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچا مارگ لگے جگ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جن بھگتاں درس دیوے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پندھ چُکائیا۔ مُلا شیخ مسائک درس کرائے بن مکے کعبیوں اپنا حج، کایا حُجرہ اک سہائیا۔ ساچا نُور ظہور جوتی جوت جائے جگ، اندھ اندھیر رہن کھئے نہ پائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ دئے درڑائیا۔ سرشٹ سبائی لکھ چوراسی جیو جنت نام ڈوری پائے نتھ، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ من واسنا کوئی نہ سکے بھج، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ گھر گھر ہر ہر مندر بھے سج، کایا بنک خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتاراں پیر پیغمبران دیوے اک ور، ور داتا آپ ہو جائیا۔ ور داتا بنیا آپ، سمرتھ دیونہار اکھوائیا۔ اگلا لیکھا آگے دیواں دس، جس دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اکو گوبند جھولی پا کے حق، حقیقت نال دیاں پرنائیا۔ پیس اکیسا ہر جگدیسا اتم سمت نام سرُپی کر کے دستخط، مہر دُھر دی دئے لگائیا۔ جس دا حرف حرُف کوئی نہ سکے کٹ، دو جہان نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستواد برہم برہماد شبدا آگادھ چار کُنٹ دہ دشا گرہ گرہ تیرا نام کرے شنوائیا۔

☆ ۲۴ بہادروں ۲۰۲۱ یکرمی بیبی جیتو دے گرہ پنڈ باسرکے ☆

نام پدارتھ لو لٹ، ستگر شبدا آپ ورتائیندا۔ امرت آتم جام پیو گھٹ، ترشنا بھکھ روگ گوائیندا۔ پڑدا اوبلا لو چُک، بھيو ابھیدا آپ کھلائییندا۔ گھر ستگر جنم لے کے بنو ساچے ست، اپرادھی رہن کھئے نہ پائیندا۔ بھاگ لگے پنج تت کایا ماٹی بُت، ساڈھے تن ہتھ مندر

آپ سہائیندا۔ ست سچ سہنجی مؤلے رت، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ کرے پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر اگیان مٹائیندا۔ ہومے ہنگتا مٹے روگ، ساچی چوگ مکھ وکھائیندا۔ جنم کرم دیاں وچھڑیاں کرے میل سنجوگ، ڈھر سنجوگی ویکھ وکھائیندا۔ دھام وکھائے اولڑا سچکھنڈ دوارا کوٹ، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے پار لگائیندا۔ نام لٹو ستگر دوارے، جگت ہٹ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ گرمکھ بنو گرسکھ ونجارے، منزل منزل پنڈھ مکائیا۔ دیونہارا داتا دانی سرجنہارے، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ کایا ماٹی خالی بھرے بھنڈارے، وست امولک وچ بکائیا۔ شبد اگتی سُنو جیکارے، ڈھنی ڈھن ہویے شنوائیا۔ راگ ناد جس دے سدا پنہارے، چھٹی راگ بیٹھے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک جھولی پائیا۔ نام لٹو گہر سچ سوامی، دیونہار اک اکھوائیندا۔ سرب جیاں گھٹ جانے انتریامی، باہروں نظر کھئے نہ پائیندا۔ پریم پریتی بخشے سچ نشانی، نشانہ اکو اک جھلائیندا۔ لہنا دینا چکائے چارے کھانی، جیرج انڈج اُتہج سیتج پنڈھ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نام پدارتھ آپ ورتائیندا۔ نام بھنڈارا دیوے پدارتھ، گہر ساچے جھولی پائیا۔ گرمکھو رکھو اک سوارتھ، دوجی ترشنا جگت مٹائیا۔ ساچا مارگ گر کا پرمارتھ، شبدی سرت کرو گڑمائیا۔ ستگر ملن نوں کدے نہ کرو آلس، کوڑا دھندا دیو تجائیا۔ ٹھاڈے اندروں ٹھاڈا روپ وکھاوے خالص، پڑدا اوہلا پرے بٹائیا۔ سچکھنڈ دواریوں آ کے لوکات بنے ثالث، سوہنی اپنی ونڈ ونڈائیا۔ بن ستگر پورے سچی دے نہ کوئی عدالت، جو لکھ چوراسی وچوں بری دئے کرائیا۔ سچ پُچھو ٹھاڈے اندر وڑ کے بھرے ضمانت، وکلا وکیل سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ٹھاڈی آتما اوسے دی امانت، جس ٹھاڈی بنت بنائیا۔ ٹھاڈا پتا پُرکھ اکال سدا صحیح سلامت، نہ مرے نہ جائیا۔ گرسکھان کوڑی کریا پرے ہٹائے علامت، ڈرمت میل دئے دھوائیا۔ ٹھاڈے اندر ٹھاڈا من کدے نہ کرے بغاوت، اپنے نال لئے چلائیا۔ ستگر پورے ہتھ ایہو سخاوت، مہر نظر نال پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرسکھ سجن ویکھ وکھائیا۔ لٹو بھنڈارا اک ست، ست ستوادی آپ ورتائیندا۔ جس نوں ملیاں اُچے برہم مت، برہم ودیا اک سمجھائیندا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، ہاڈی ہاڈی کھوج کھوجائیندا۔ ٹھاڈا عَصہ بدل دیوے اپنی کھول کے اندروں اکھ، پرتکھ اپنا روپ وکھائیندا۔ بن ستگر پورے جھولی کدے کھئے نہ بائے حق، باقی لیکھا نہ کھئے

وکھائیندا۔ جے اندر وڑ کے مندر چڑھ کے اپنی منزل لؤ تگ، جگت جہان کم کسے نہ آئیندا۔ جھوٹھی کوڑی دُنیا ایتھے ہو جائے رہن فک، حساب کتاب پچھلا سرب مُکائیندا۔ اگلا میل کرے پُرکھ سمرتھ، گودی سچ دی آپ اٹھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے جو رہیا وس، گرمکھ اپنے نال ملائیندا۔ اوہ سرب سوامی کلاپت، پت پرمیشور بے پرواہ دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے پار لگائیندا۔ گرمکھ لُٹو اکو نام، دو جی وست کم کسے نہ آئیا۔ ستگر کولوں پیو اوہ جام، جس دا پیالہ ہتھ سکے نہ کھئے پھڑائیا۔ اپنے مندر اندر اپنی سرتی ملاؤ اوس رام، جو رام مالک سرب اکھوئیا۔ تہاڈی رادھا کرے اوس پرنام، جو نام بنسری رہیا وجائیا۔ تہاڈی سرتی پڑھ شبد اوہ ستنام، جو نانک ڈھولا گیا گائیا۔ تہاڈا برہم کرے اوہ پہچان، جس نوں گوہند پُرکھ اکال کہہ گیا سمجھائیا۔ بن ستگر پورے لکھ چوراسی جیو جنت دسے ویران، گھر گھر دیا باقی سکے نہ کھئے جگائیا۔ جنہاں ملیا ستگر پورا لوکات وچ آن، سو گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت دوس رین اٹھ پھر درس کرن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک اک ورتائیا۔ نام لُن دا ساچا ویلا، گر ستگر سچ سرنائیا۔ جتھے لیکھا جُکے گرو چیلا، چیلا گرو اکو روپ سہائیا۔ گھر سجن صاحب ملے سہیلا، دُور ڈراڈا پنڈھ مُکائیا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم میلا، باقی ہتھ کسے نہ آئیا۔ اچرج کھیل پاربرہم پرہے آپے کھیلا، خالق خلق ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام ندھان اک ورتائیا۔ نام ندھان دی لُٹو موج، مُفلس رہن کھئے نہ پائیا۔ بن ستگر پورے اندر وڑن دی دسے کوئی نہ کھوج، سکھمن ٹیڈی بنک پار نہ کھئے کرائیا۔ ست سرُپ ہو کے اندرے اندر کرے چوج، چوجی پریم ہو کے ہونے سہائیا۔ جگت دویتی میٹ کے روگ، امرت جام اک پیائیا۔ جے پچھلا پچھ رہیا وجوگ، آگے ناتا لؤ جڑائیا۔ راتیں سٹیاں دِنے جاگدیاں درس دیوے کایا قلعے کوٹ، سوچھ سرُپی نظری آئیا۔ جے بھلو تے کرے پرکاش نرمل جوت، نورو نور رُشنائیا۔ تہاڈے اندروں سارا کڈھ دیوے باہر کھوٹ، کھوٹی مت رہن نہ پائیا۔ پھیر اوس سوامی ملو روز، جو سب دا مالک بے پرواہیا۔ گرسکھان نوں سب توں چنگی ستگر گود، جو مائی پت آپ ہو جائیا۔ جھوٹھی درشتی جھوٹھا لوک، وچ پرلوک اکو نظری آئیا۔ جس دی کسے نہ سوچی سوچ، بے انت کہہ کہہ سارے سپس نوائیا۔ اوس دا نام بھنڈارا سدا اتوٹ، جگ جگ جن بھگتاں آپ

ورتائیا۔ گرسکھو مکتی مُفت اپنے چرناں ہیٹھ دینی رُوند تے اتم ملنا جوت، جوت جوتی وچ سمائیا۔ ساچا سماں کدے نہیں ملدا روز،
 روضے رکھ رکھ فاقے مری لوکائیا۔ ستگر اُپر کدے نہ دیو دوش، جگ جگ ستیاں رہیا جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے ویکھ وکھائیا۔ نام پدارتھ لُٹے گرمکھ، جھولی اپنی آگے ڈاہیا۔ دو جہاناں لے کے سکھ، گھر اپنے خوشی
 منائیا۔ اُجل کر کے مات مکھ، دھرنی دھرت دھول سوہا پائیا۔ پھیر کہے میں ستگر گھر جنمیا پُت، پچھلا ناتا دتا تڑائیا۔ مات گریہ پھیر نہیں
 ہونا اُلٹا رُخ، دس دس ماس اکن نہ کھئے تپائیا۔ سفل کر کے اکھی ککھ، ملے میل بے پرواہیا۔ ستگر پورا اتم اپنی گودی آپے لُٹے چُک،
 چھوٹے بالے اُنگلاں نال لگائیا۔ کوئی جا کے کبیر جُلاہے کولوں لُٹے پُچھ، جس نوں محل اٹل اُتے دتا بہائیا۔ جگ جگ پرہ دا پینڈا کدے نہ
 جائے مُک، ہوئی ہوئی اپنی چال چلائی۔ گرسکھو مانس جنم وچ کدے نہ جائیو رُس، ستگر پورا دیاوان سدا رُسیاں رہیا منائیا۔ پار اُتارنا
 اوہدی کھیل تُچھ، تہاڈا وچھوڑا تہانوں سمجھ کدے نہ آئیا۔ جس دا سیس جگدیس اک وار چرنی گیا جھک، تیس نوں وشنوں برہما شو
 سیس رہے نوائیا۔ سو گرسکھ کہے میرا پینڈا گیا مُک، آون جاون ڈیرہ دتا ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ بھنڈارے ساچے گھر ورتائیا۔ نام بھنڈارا سُنو چنگا، چنگی طرح ورتائیا۔ جس نوں ترسے گوداوری سُستی جمنا گنگا، نیتر
 نین اکھ اُٹھائیا۔ جو پرکاش کرے اندھ اگیان نیتر اندھا، ست ست جوت رُشنائیا۔ جس دا کھیل وچ برہمنڈا، ورہنڈ کھیل کھلائی۔ اوس
 دا کھیل سکھ ساگر اندھا، پرمانند دئے جنائیا۔ سو دین دیال دیونہار سدا بخشنا، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ ستگر دی کریا کوئی نہ جانے
 خاکی بندہ، بندہ بندگی وچ سمجھائیا۔ جنم کرم دا پاپی ڈراچار ہونے گندہ، پھڑ باہوں نرمل روپ آپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، جن بھگتاں نہاویے اپنا سنگا، ساتھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لُٹو نام شبدا خُماری، لوکات ملے وڈیائیا۔ پرم پُرکھ نال لگے
 یاری، پت پریشور میلا سہج سکھدائیا۔ ناتا چھٹے سرشٹی کُریاری، کوڑا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ بہرمدیاں بہرمدیاں لکھ چوراسی وچوں مانس
 جنم آئی واری، ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ جو گرسکھ سُرتی اچے رہی کواری، آگے پھیر نہ کھئے پرنائیا۔ بن ستگر پورے کرے نہ کھئے شنگاری،
 نیتر نین کجَل کھئے نہ پائیا۔ سچکھنڈ دوارے کوئی نہ بٹھائے ساچی باری، بند تاکی کُنڈا لاپیا۔ نت نیت درشن جوت جوت نرنکاری، نور نور

نور رُشنائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت تیری آتم پر ماتم سدا پیاری، پرتی وچوں پریم لئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام خزانہ بننا دانا جگ جگ آپ ورتائیا۔ نام لئن آوے کیہڑا، ستگرُ دوارے پھیرا پائیا۔ کایا اندر پنجاں لایا جھیڑا، جھگڑا کر کے سب کچھ رہے بھلائییا۔ جنہاں دا ستگرُ آپ بنھے بیڑا، نئیا نوکا کِشتی اپنی اک وکھائییا۔ نظری آئے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ چُکائییا۔ بھيو چُکائے تُوں میرا میں تیرا، تیرا میرا اکو گھر اکو مندر اکو گرہ سہائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنہارا حق نییڑا، حق حق ویکھ وکھائییا۔

☆ ۲۴ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی مکھن سنکھ دے گرہ پنڈ بھگوان پُرا ☆

گر اوتار پیر پیغمبر کرن بینتی، سچکھنڈ دوارے سیس نوائیا۔ جگ چوکرُی تیرا کھیل بے اتی، اکل کل دھاری تیری سمجھ کھئے نہ آئییا۔ شاستر سمرت وید پُراں بودھ اگادھ لیکھائے بن کے پنڈتی، کاغذ قلم شاہی جوڑ جڑائیا۔ آتم پر ماتم جگ جگ تیرے در دی منگتی، بن نانی جھولی ڈاہیا۔ تیری پریم دھار بہندے رہے وچ سنگتی، دُھر دا ساتھی اک اکھوائیا۔ جگ چوکرُی کھیل مکئی نہ تھوے من دی، منسا نہ سکے گوائیا۔ تیری دھار میل ملائے پنج تت تن دی، تتو تت سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، کلجگ انت ویکھ وکھائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جوڑن ہتھ، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ ٹھاکر سوامی صاحب سمرتھ، پت پرمیشور تیری اک سرنائیا۔ پروردگار سانجھے یار تیری مہا سدا اکتھ، کتھنی کتھ سکے نہ کھئے رائیا۔ نرگن سرگن کھیل کرے ہو پرگٹ، نت نوت پھیرا پائیا۔ نام بھنڈارا کھولدا رہوں ہتھ، بن ونجارا ونج کرائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں مارگ رہوں دس، دہ دشا راہ وکھائییا۔ ساچے بھگتاں اپنے ملن دی کھولدا رہوں اکھ، پڑدا اوبلا دئیں چُکائییا۔ سنت سہیلے کردا رہوں وکھ، وکھری دھار آپ بندھائییا۔ گرمکھاں نام ڈوری پاؤندا رہوں نتھ، واسنا اندرے اندر بند کرائیا۔ گرسکھاں امرت آتم دیندا رہوں رس، جھرنا اک جھرائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیل کھیلدا رہوں ہس ہس، دو جہاناں پندھ مُکائییا۔ انڈج جیرج اُتبھج سیبج چارے کھانی رہوں وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ شبد جیکارا نغمہ نال بولدا رہوں

الکھ، ناد اکو اک وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دسے کھیل سچے شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در گھر ساچے جُڑدے، میلا اپنا آپ ملائیا۔ تیرے ویکھے کھیل آگے دُھر دے، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ تیرے راگ انوکھے سُر دے، تال تلواڑا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تیرے منتر ویکھے پُھردے، فُرنے سارے بند کرائیا۔ تیرے جیوندے ویکھے مُردے، گر مکھ گر سکھ گھر ساچے لے پرگٹائیا۔ تیرے حُکم برہمنڈ کھنڈ کدے نہ مُڑدے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اکو دینا ساچا ور، سچ سچ دے سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے پُچھ، دُھر دا سوہلا راگ الاٹیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال ساتوں دس کُچھ، خالی بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ صدی چوڈھویں پینڈا رہیا مُک، پیس پیسا وقت چُکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی پئی لُٹ، دہ دشا دین ڈبائیا۔ جوٹھ جھوٹھ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار گھر دسے کوئی نہ سُکھ، پڑدا دئی نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، لیکھے گھر گھر پور کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو کے آگے، اکلا لیکھا منگ منگائیا۔ کلجگ جیو بگ پڑے ہوئے بگے، بغلگیر نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑی کِریا نال بدھے، مایا متا موہ ہلکائیا۔ جوٹھ جھوٹھ اندر نچے، ہوئے ہنگتا ڈنک وجائیا۔ چار کُنٹ تیرے پریم دے انتر کھئے نہ لبھے سچے، سچ سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کایا ماٹی بھانڈے ویکھے کچے، ساڈھے تِن ہتھ باہروں پوچ پُچائیا۔ نیتر لوچن تگن کسے نہ اکھے نظر نال نظر نہ کھئے ملائیا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھ پڑھ اگے، کھانی بانی بھیو نہ کھئے کھلایا۔ پھر پھر تھکے مدینے مکے، مقبریاں سجدے کر کر مکھ بھوٹیا۔ کوٹن کوٹاں بغل قرآن رکھے، مکتباں وچ کری پڑھائیا۔ شرع شریعت مارگ دسے، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، گھر گمبھیر پڑدا لاپیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساچن، سچرا لیکھا دئے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کڈھ بیاجن، اصل نال سوڈ دئے مٹائیا۔ گر مکھ گر سکھ سنت سہیلے اٹھا سادھن، بھگت بھگوان لے جگائیا۔ جو بن رسنا جہوا تینوں ارادھن، انتر آتم دھیان لگائیا۔ سُرتی شبدا مارن آوازن، سُر تال سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کِریا کر موہن مادھو مادن، تیری اکو اوٹ تکائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتن، کوڑ اندھیرا دئے گوائیا۔ پیر پیغمبر جھک جھک سارے اکھن، صدی ویہویں اشارے نال سمجھائیا۔ جیو جنت ہوئے پاگل، بُدھ بییک نہ کھئے کرائیا۔ دہ دشا اندھیرا بادل، اتم بدلی دے وکھائیا۔ پتا پت دا بنیا قاتل، مقتول دسے لوکائیا۔ تیرا کوئی نہ جانے فاضل، رحمت بیٹھی اکھ

شرمائیا۔ جن بھگتاں کچھ نہ ہووے حاصل، حیثیت اپنی بیٹھے چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، دُور
 دُرائے تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کیوں بیٹھا چپ، پروردگار پڑا پائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیرا گھپ، جگت چند نہ کھئے
 رُسنائیا۔ دین مذہب ذات پات پئی پُھٹ، مُلا شیخ مساک گرتھی پنتھی کرن لڑائیا۔ پنڈت پاندھیاں پائی لُٹ، جیواں جنتاں رہے کھائیا۔
 ساچا نظر نہ آئے کوئی سُت، جنی گود نہ کھئے سہائیا۔ اُجل ہوئے نہ کھئے مکھ، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ لہنا چُکے نہ کسے اُلٹا رُخ، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈی طوبی، نیوں نیوں سیس
 جھکائیا۔ کلجگ اتم بہارا ہویا بوجھا، پٹھ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ تیری دروہی چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق رہے گر لائیا۔ ٹھگان چوراں یاراں ملیا
 موقع، گر مکھ گرسکھ بیٹھے مکھ بھوائیا۔ ساچا نام گائے نہ کھئے سلوکا، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ دین مذہب ہویا تھوتھا، دھیرج جت نظر کھئے
 نہ آئیا۔ کایا ماٹی صاف دسے نہ کوئی کوٹھا، محل اٹل ہووے نہ کھئے رُسنائیا۔ من واسنا جگت کھوٹا، بُدھ بیک نہ کھئے بنائیا۔ تیری رحمت
 گیان دوئے کولوں طوطا، سُگھڑ سُچجے دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، اپنا لیکھا لیکھے لائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ تیری آسا، آسا آسا وچوں پرگٹائیا۔ ویکھیا کھیل پرتمھی آکشا، گگن منڈل پھر پھر پھیرا پائیا۔ وشن برہما شو ہوئے
 اُداسا، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ کروڑ تینیسسا ہویا نراسا، سُرپت بیٹھا مکھ بھوائیا۔ چوٹھا جگ ویکھ کھیل تماشا، ڈور وڈنک وجائیا۔
 رائے دھرم کھول کے بیٹھا کھاتہ، جیواں جنتاں لیکھا رہیا جنائیا۔ چترگیت دسنہار خُلاصہ، بھیو ابھیدا آپ درڑائیا۔ کال مہاکال بدل رہیا
 پاسا، گھر ساچے لئے انگرائیا۔ لاڑی مؤت کرے ہاسا، نیر نین نین مٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور،
 لیکھا چُکاؤنا تھاوں تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری چیری، چرن گول دھیان لگائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھ کرے میری میری، ممتا
 بھری سرب لوکائیا۔ سادھاں سنتاں کپڑے رنگ کے پائے گیری، انتر آتم رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ سٹھیریاں وانگ گھر گھر پائے پھیری، بھجن
 واہو داہیا۔ نوکا نٹیا ہتھ نہ آئے بیڑی، چپو نام نہ کھئے لگائیا۔ بھاگ لگے نہ کسے کھیری، پڑا اوہلا نہ کھئے رکھائیا۔ پنج تت خاکی خاک ہندی
 ویکھی ڈھیری، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، رحمت اپنی اک کھائیا۔ پیر پیغمبر کہن پروردگار، پڑا اگلا

دے اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں دسے ہار، جت تیرے ہتھ نظری آئیا۔ اُچی کوک کریئے پُکار، بہڑی بہڑی کر دُہائیا۔ غفلت وچ سٹا سنسار، اُلفت وچ نہ کھئے لوکائیا۔ صحبت وچ نہ کھئے پیار، وچھوڑے وچ نہ کھئے جدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در دوار تیری اوٹ تکائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال کرے ہاسا، ہستی اپنی دئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتر کھول ویکھو تماشا، نو نو چار دئے وکھائیا۔ جیوان جنتاں بھلیا پوجا پاٹھا، جوگ ابھياس وچ نہ کھئے سمائیا۔ نیتر رووے تیرتھ تاٹا، گنگا گوداوری جمننا سُرستی رہی کُرا لائیا۔ گر دوار مندر مسجد شودوالے مٹھ ہوئی اندھیری راتا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ساچے نام دی گائے کوئی نہ گاتھا، پُرکھ اکال ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جھکڑا پیا ذاتاں پاتاں، دین مذہب کرن لڑائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا گھر گھر پائے گھاٹا، وادھا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سب دے ہتھوں ڈگیا گوبند امرت باٹا، رس جام رسنا نہ کھئے لگائیا۔ سُنجی دسے آتم کھاٹا، سِنکھاسن سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سنندیشہ اک سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو آگے ہو، اُپروں نیچے دھیان لگائیا۔ سریشٹ سبائی دسے نہ موہ، مُحبت حق نہ کھئے کھائیا۔ بھائی بھائیاں نال کرن دھروہ، بھین بھینا اکھ اُٹھائیا۔ آتم پرما تم کیسے نہ جاوے چھوہ، پاربرہم برہم میل نہ کھئے کرائیا۔ دُرمت میل سکے نہ کوئی دھو، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ اپنی کرنی آبا بیٹھے کھوہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی دشا رہیا درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہووو اکھ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ اپنے ویکھو مارگ دسے، لوکات دھیان لگائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بچ کے بیٹھے، جنہاں مل کے سگلا سنگ بنائیا۔ جنہاں انتر آتم نام رٹے، تنہاں دا رٹا دئے چُکائیا۔ جگت مثال پرہہ مان دوا یا وچوں وٹے، وٹاندرا اپنا آپ کرائیا۔ جو برہوں ویراگ اندر گرمکھ پھٹے، تیر انیالا آپ لگائیا۔ اوہناں پرہو آپے پت رکھے، پت پریشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پچھلا لیکھا ویکھو کِتاب، جو بن اکھراں دتا لکھائیا۔ لہنا دینا باقی کی حساب، حیثیت وچوں دئے سمجھائیا۔ ایتھ اوتھ دیونہارا خطاب، خطا سب دی ویکھ وکھائیا۔ لوکات مکہ مدینہ ویکھو محراب، محبوب نظر کیسے نہ آئیا۔ ساچے مندر مارے نہ کوئی ست آواز، سوئی سُر ت نہ کھئے جگائیا۔ وُضو کر کر ویکھو پڑھدے ناز، کلمیاں نال کرن صفائیا۔ کایا کعبہ کیسے نہ ہویا آباد، سُنج مسان دسے لوکائیا۔ صدی چوڈھویں انت ہونا برباد،

حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ اللہ رانی جو لا کے بیٹھی آس، ترسنا اک ودھائیا۔ سو حضرت حضور کھیلے کھیل سچ تماش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا سرب کھلائیا۔ پیر پیغمبر کہن پرہیو اللہ، الہی تیری بے پرواہیا۔ پروردگار سدا سد اکلا، مقامے حق سوبھا پائیا۔ نور ظہور دے پڑھایا اللہ، عالمن علم اک پڑھائیا۔ تیرا پرکاش نور بلا، دپیک چراغ ڈگمگائیا۔ سچ دوار پھڑایا پلا، اپنی گنڈھ بندھائیا۔ دھام دکھایا اٹلا، نہچل ڈیرہ لائیا۔ کلمہ کلام اکو گھلا، دھر دا راگ لائیا۔ تیری رحمت نال پھلایا پھلا، اُمت اُمتی سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دھر دا ور، کھیل دکھاؤنا چائیں چائیا۔ کھیل ویکھن دا جنہاں چاؤ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ پیر پیغمبر آگے آؤ، بن قدم قدم ٹکائیا۔ بن اکھاں اکھ کھلاؤ، نیتر نین کرے رُشنائیا۔ لوکات دھیان لگاؤ، چوڈان طبقاں پنڈھ مکائیا۔ کوڑی کِریا ویکھو تھائیں تھائیں، گھر گھر بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی ماؤں، پوت سپوتا گود نہ کھئے سہائیا۔ مُلا شیخ بھلے رابوں، رہبر سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ساچا کرے نہ کھئے نیاؤں، عدل عدالت نہ کھئے کھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جو بنا کے آئے گواہو، شہادت حق نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دکھاونہارا سچ گھر، اشارے نال رہیا جنائیا۔ نال اشارے دسے ایک، اک اکلا کھیل کھلائیندا۔ کلجگ ویکھو کوڑا بھیکھ، بھیکھی گھر گھر ڈیرہ لائیندا۔ مصلہ پڑھے نہ کوئی مُلا شیخ، شیخی وچوں باہر نظر کھئے نہ آئیندا۔ مایا ممتا بھرے نہ کیسے پیٹ، جگت ترسنا دُور نہ کھئے کرائیندا۔ مسجدان اندر رہے لیٹ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ سکھو سکھیا، سچکھنڈ نواسی آپ جنائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپر کلجگ جانو متھیا، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ نام پدارتھ شبد اگئی دات ہر ٹھاکر پائے بھچھیا، وست امولک ساچی گولک آپ ٹکائیا۔ نت نوت نرگن سرگن کرے رچھیا، ایتھے اونھے ہوئے سہائیا۔ بن ساچے نیتر کیسے نہ دسیا، دوئے لوچن کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا چٹھیا، دھر دا لیکھا دئے درڑائیا۔ دھر دا لیکھا نام ثبوت، بے صبر صبر جنائیندا۔ انجیل قرآن چھوٹے چھوٹے خط خطوط، جو آیتان شرائط وچ بنائیندا۔ دُور ڈراڈا وسے آپ محبوب، مجلس اپنے گھر دکھائیندا۔ اگم اتھاہ اچ عروج، درگاہ ساچی سوبھا پائیندا۔ ویکھنہارا چارے کوٹ، دہ دشا پھول پھلا لائیندا۔ صدی چوڈھویں گھر گھر تہانوں دکھائے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ

سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ نرمل دسے نہ کھئے پنج بھوت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا ڈھر دا آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن پائے، ہوکا لے کے رہے سنائیا۔ کلجگ جیو ہوئے بے وفائے، وفادار نظر کھئے نہ آئیا۔ وشن برہما شو ویکھن نین اُٹھائے، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ تیئی اوتار رہے پچھتائے، پسچاتاپ سب دی جھولی پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دئے ڈیائے، دروہی خُدا تیری نظری آئیا۔ نانک گوبند کہن واہ واہ تیرا کھیل بے پرواہے، بے انت تیری وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ شاستر سمرت وید پُران جو پڑھائے، چوڈاں وِدیا میل ملائیا۔ مندران مسجداں شو دوالیاں مٹھان وچ ٹکائے، سوپے بنک بنائے، رسنا جہوا بتی دند اندر مندر بہ بہ راگ الائے، راگنیاں نال مل کے وچ ودھائیا۔ کلجگ جیو اتم سارے بیٹھے بھلائے، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ ہنس روپ ہوئے کائے، بڈھی کاگ وانگ گر لائیا۔ کوئی کھائے سور کوئی کھائے گائے، حق حلال سمجھ کسے نہ آئیا۔ تیری کیتی پرہ سارے رہے اُٹائے، کلجگ اُٹی ریت چلائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے بیٹھے ڈھیریاں ڈھائے، آگے بل نہ کھئے جنائیا۔ صدی وہویں تیری واری آئے، وارتا سارے آئے لکھائیا۔ پت پریشور نہکلنک نرائن کل کلکی ویس وٹائے، جس دا پتا نہ کھئے مائیا۔ لکھ چوڑاسی کھوج کھجائے، چارے کھانی پڑدا لاپیا۔ ڈھر دا ڈنکا اک وجائے، دو جہاناں دئے سنائیا۔ راؤ رنکاں آپ اُٹھائے، آلس نندرا دئے گوائیا۔ ساچا بنک اک وکھائے، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بندے بندگی اکو اک جنائے، بندنا ڈنڈوت آپ درڑائیا۔ ساچی مانس مانو منکھ منوت اک کرائے، اکو نام دئے سمجھائیا۔ کوڑی کِریا کلجگ اوڈھ دئے کھپائے، ذات پات ورن برن جھگڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ گرمکھ گرمکھ کوڑی کِریا طوق زنجیر گلوں کٹائے، نام کھنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ ساچی منزل آپ چڑھائے، پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔ نغمہ ڈھولا غزل اک سنائے، کوڑی اجل نیڑ نہ آئیا۔ ستجگ ساچی دھار چلائے، دھرت دھرنی سوہیا پائیا۔ ساچی سرن اک وکھائے، سرنگت بے پرواہیا۔ جن بھگت سہیلے آپ اُٹھائے، گر چیلے میل ملائیا۔ ساچے دھندے آپے لائے، کوڑے گندے آپ کھپائے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن واہ واہ سانجھے یار، یارانہ تیرا نظری آئیا۔ کلجگ جیو ہوئے بے اعتبار، بھروسہ سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر تیرے آؤن دا کردے آئے ادھار، ساچا کُنڈا ترازو تول تیرے ہتھ پھڑائیا۔ کلجگ اتم کِریا کر پُرکھ اکالے پروردگار، مددگار ہو کے پھیرا پائیا۔ دو جہاناں ٹھانڈا کھول اک دربار، درگاہ ساچی پڑدا لاپیا۔

کوڑی کریا کرم کانڈ وچوں دینا نکال، جہالت بیٹھے مکھ بھوائیا۔ ساچا منتر دُھر دا دینا سیکھال، سیکھیا اک سمجھائیا۔ سَتجُگ پُوت سپُوتا
 نَہا پَچّ لَینا اُٹھال، نیتر نین اکھ لئے کھلایا۔ نال ملاؤ نے گرمکھ سچّ لال، لالن اپنا رنگ چڑھائیا۔ دھرنی دھرت دھول اُتے بناؤنی سچّی
 دھرمسال، مندر اکو نظری آئیا۔ جتھے سوبھا پائے شاہ کنگال، اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سب دا حل ہووے سوال، باقی رہن کھئے نہ پائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکھئے ہو کے پُچھدے، پرہ لیکھا دے جنائیا۔ کی
 لہنے تیرے گوہند سُت دے، کس بدھ لیکھا ربیا مُکائیا۔ در نیوں نیوں تیرے جھکدے، سیس جگدیس نوائیا۔ تیرے بھانے کدے نہ
 رُکدے، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ اسان اپنے پینڈے ویکھے مُکدے، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ کی کھیل تیرے اگتی پُت دے، پتہ دُھر دا دے
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بیو ابھیدا دئے کھلایا۔ گوہند سُت میرا انوکھا، پُرکھ اکال سرب جنائیا۔ کسے نال نہ
 کرے دھوکھا، کوڑا ونج نہ کھئے وکھائیا۔ سچ دوارے وسے اگتی کوٹھا، تھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ گرمکھ ویکھے جو گاوے سچ سلوکا، سوہلا
 راگ الاٹیا۔ جس دے اندر رکھیا اکو پوتھا، پُستک اپنی دئے سمجھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوتا، نورو نور کرے رُشنائیا۔ آد جُگاد کدے نہ ہوئے
 ہوچھا، گھر گمبھیر بے پروہیا۔ کھیلے کھیل لوک پرلوکا، برہمنڈاں کھنڈاں پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی تن لگائے چوٹا، تال تلوڑا اک وجائیا۔
 کلجُگ جیو کھئے رہن نہ دیوے کھوٹا، بُدھ بیک دئے بنائیا۔ سچ سناوے نام سلوکا، دُھر دا راگ الاٹیا۔ آگے کسے نوں رکھنا پئے نہ روزہ،
 نمازاں وچ نہ سیس نوائیا۔ پنڈتاں کولوں پڑھنا پئے نہ پوتھا، ساچا منتر دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے لیکھے
 ربیا جنائیا۔ گوہند سُت سوہنا چنگا، چنگی طرح جنائیا۔ جس دا دو جہان وجے مردنگا، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ جو ماچھووارے سُتتا
 پیری ننگا، سُولان ستھر سیج ہنڈھائیا۔ جس دا کسے لہارتکھان نہ گھڑیا کھنڈا، پُرکھ اکال آپے بنت بنائیا۔ جس دے چرن چُھے، سُرستی
 گوداوری جمنانگنا، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ پچھبن کے آیا پنج تت خاکی بندہ، آگے شبدي رُپ پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال اُس دی
 پوری کرے منگا، جو بالے نیہاں ہیٹھ دبائیا۔ کلجُگ میٹے اندھ اندھیرا اندھا، سَتجُگ ساچا چند کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں ہووے سنگا،
 دُھر دا سنگ بنائیا۔ پریم پیار دا پا کے پھندا، گرمکھ اپنا جوڑ جڑائیا۔ اپنے حُکم دا وکھائے دُنڈا، من منسا دئے گوائیا۔ دئی دویتی ڈھاہ کے

کندھا، شرع شریعت میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا اکو وار جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا سچ دُلارا، دُولھا
 دُھر دا نظری آئیا۔ جس دا اکو نام نگارا، نرگن سرگن رہیا سُنائیا۔ جس دا اکو سچ دوارا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ جس دا اکو اُچ
 منارا، محل اٹل کرے اک رُشنائیا۔ جس دا اکو اک پیارا، گُرمکھاں پِرتی توڑ نیہائیا۔ جس دا اکو اک آگھاڑا، گھر ساچے بہ بہ خوشی منائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گوبند سورا سٹ سنگی سگلا، صاحب سمرتھ اُچائیا۔ جو لیکھا سب دا
 جانے اگلا، پچھلا لہنا دئے مکائیا۔ کلجگ کوڑا چُکے بدلہ، سَتجگ جنم دوائیا۔ لیکھا رہن نہ دیوے کوئی گندھلا، نرمل نیر نرویر دئے جنائیا۔
 ساڈھے تِن ہتھ سمبل سہاوے اکو بنگلا، جس گرہ بہ کے سوہیا پائیا۔ سَت دھرم دا گاوے چار منگلا، گیت گوبند اک سُنائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دین دیا کھائیا۔ گوبند سورا اٹھے اک، ایکنکار دیا کھائیا۔ گُرمکھ ویکھے دُھر دے سکھ، ساکھیات لئے
 پرگٹائیا۔ کر وسیرا انتر نِج، گرہ مندر سوہیا پائیا۔ سَت دھرم دی دس کے بدھ، بدھنا لیکھ مٹائیا۔ پریم پیار دی پا کے کھچ، آتم پرما تم جوڑ
 جڑائیا۔ کلجگ سَتجگ دوہاں وچولا ہو کے وچ، ادلی بدلی دئے کرائیا۔ سماں سہاونا آپے لئے نچٹھ، نکٹ ورتی ہو کے کھیل کھلائییا۔ جگت
 نیتر کیسے نہ آوے دس، گُرمکھاں نِج نیتر کرے رُشنائیا۔ سجن سہیلا بنائے بت، مِت پیارا ہو کے سیو کھائیا۔ نام بھنڈارا دیوے امرت مٹھ،
 رس اکو اک چکھائیا۔ سچ دوارا وکھائے دھام انڈٹھ، سوہنا مندر آپ پرگٹائیا۔ جو گوبند پُرکھ اکال دتی اکو چٹ، چٹھی دُھر دی ہتھ
 پھڑائیا۔ جس دے اُتے تیرا میرا لیکھ دتا لکھ، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو صاحب سوامی کھیل کرے نت نوت، جگ چوکری ویکھ
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاونہارا سچ در، در دروازہ اک کھلائییا۔ گوبند سٹ گہر گمبھیر، پیر پیغمبراں پرہ
 جنائیندا۔ جس دا ت نہ کھئے سریر، من مت بُدھ نہ کھئے وکھائیندا۔ جس دا گرو نہ کھئے پیر، مندر شودوالا مٹھ نظر کھئے نہ آئیندا۔ جس دی
 مُصوّر کھچے نہ کھئے تصویر، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ جس دی منزل جانے نہ کھئے اخیر، پار کنار نہ کھئے کرائیندا۔ جس دی بناوے نہ
 کھئے تقدیر، تدبیر آگے ہو نہ کھئے سمجھائیندا۔ جس دی گھڑے نہ کھئے شمشیر، ترکش تیر کمان نہ کھئے اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائییندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تگو جلوہ، پروردگار نور خدائیا۔ میرا سٹ گوبند کدے نہ

کھاوے حلوا، پکوان وچ آشا نہ کھئے دھرائیا۔ کدی نہاون جائے نہ کنارے گنگا، جمنا جل دھار نہ کھئے کرائیا۔ مات گربہ کدے نہ مرنا جمنا، لکھ چوراسی پھیرا کھئے نہ پائیا۔ شرع شریعت دین مذہب نہ کوئی بندھنا، بندی خانہ بند نہ کھئے کرائیا۔ مانگت ہو کے دو جے در نہ جائے منگنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، درساونہارا اک در، در درویش آپ جنائیا۔ شبد گر ست صاحب، کلجگ اتم لئے انگرائیا۔ حکمے اندر بن کے ناک، دو جہانان لئے اٹھائیا۔ ست سچ کرے ہدایت، حدیثاں نال پڑھائیا۔ مہر محبت کر عنایت، جھولی دئے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا گھر اک پرگٹائیا۔ پیر پیغمبر کہن پر بھو رکھیا او بلا، ست سچ نہ کھئے درڑائیا۔ بے شک تیرا نام شبد سد وچولا، جگ جگ جوڑ جڑائیا۔ سمت ویہ سو اگی تائیں ساریاں پایا رو لا، آگے سکھیا نہ کھئے سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں تائیں سب دسدے رہے مو لا، پڑدا آگے نہ کھئے چکائیا۔ سچ دس کی تیرا سب توں وکھرا بھئے ڈھولا، ڈھر دا راگ پرگٹائیا۔ جنان چر اپنا راز نہ کھولا، رحمت نہ سچ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آگلا لیکھا دئے جنائیا۔ آگلا لیکھا دس جگت، جگ جیون داتے تیری اوٹ تکائیا۔ آد جگاد تیرا نام بھنڈارا مُفت، کرتے قیمت کھئے نہ لائیا۔ صدی چوڈھویں ہُن کیوں ہوئیوں سُست، غفلت وچ اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ کی تیرا کھیل ایتھوں تک دُرست، کہ دُرستی وچ دُرستی ہور بنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا بالا بچہ چُست، چلاکی اتفاق اپنی دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھولنہارا سچ در، درگاہ ساچی دئے کھلائییا۔ پیر پیغمبر کہن دس کی آگے ہونا، شاستر سمرت بیٹھے پنڈھ مکائیا۔ چار کُنٹ پیا رونا، ہوکیاں وچ لوکائیا۔ پروردگار تینوں کدھروں سچھے سو نا، خوشیاں سنگھاسن آسن ڈیرہ لائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنتان دُرمت میل داغ کنبھ دھونا، پنت پُنت پوت کرائیا۔ پون روپ تیرا ست دھارے سوہنا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوہ میرے ورگا ہونا، نہ کوئی پتا نہ کھئے مائیا۔ جس نے ستجگ ساچا بیچ ہونا، گرمکھ بوٹے گھر گھر لئے اُچائیا۔ ڈھر دا ڈھولا اکو گاؤنا، جیو جنت کرے پڑھائیا۔ آتم سیجا سب دی سو نا، سوہنا آسن ہنڈھائیا۔ بھيو ابھیدا آپ کھلاؤندا، آگلا لیکھا دئے جنائیا۔ پچھلی اگی اکیاں وچ رلاؤنا، اگلی سکھی سکھیا وچ پرگٹائیا۔ اتم صدی اپنی پرگٹ کرے اوہ چٹھی، جیہڑی پُرکھ اکال ہتھ پھڑائیا۔ اوہ اکھراں نالوں باریک، دھار نالوں نیکی، نیکیاں وچوں نیکی نظری آئیا۔ جس دے اُتے پرہ سمت دی لکھی لپی، سطران نال کُرمائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتاراں پیر پیغمبران دیوے متی، مطلب اپنا حل کرائیا۔ پرہہ سمت سوہنا سن، بکرمی عیسوی ہجری سارے دینے مٹائیا۔ جس وچ ہندو مسلم سیکھ عیسائی سارے اکے ٹوں کہن دھن، دھن دھن تیری وڈیائیا۔ آتم پرما تم ظاہر باطن دوویں لین من، ظاہر کرن رُشنائیا۔ سچ سندیشہ سُنن اپنے کن، دُھر دا ناد کرے شنوائیا۔ ست دھرم دا اُچے چن، اندھ اندھیر گوائیا۔ غریب نہانیاں کوجھیاں کھلیاں بیڑا دیوے بنہ، پتن بہہ کے ویکھ وکھائیا۔ ہر کا سمت دو جہان لین من، در ٹھانڈے بیٹھن سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست ستوادی لے پرگٹائیا۔ ہر کا سمت ہر ہی جانے، جانہار اکھوائیا۔ اکھراں وچ نہ کھئے پروانے، سریشٹی وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ ستجگ ساچی کھیل مہانے، ہر کرتا کار کھائیا۔ جس ویلے ساچیاں بھگتاں گرمکھاں گرسکھاں دھرم سکھی دے اپنے ہتھیں بنھ گانے، موئی تند نظر کھئے نہ آئیا۔ ست دھرم دا جھلے نشانے، نو ست سوہنا پائیا۔ اوس سمت ٹوں سارے کرن پرناے، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جس دا لیکھ لیکھ سب توں پہلے وشنوں بھگوانے، وشو شانت کرائیا۔ کیسے مان نہ دیوے کابی کانے، اپنیاں انگلاں نال بنت لے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں ہتھ پھڑا کے اوہ پروانے، جنہاں پروانیاں دا مالک آپ اکھوائیا۔ پرہہ دا سمت جس ویلے آیا، لوکات وچے ودھائیا۔ مکھ چھپائے ترے گن مایا، پنچ تت نہ کرے لڑائیا۔ ورنان برناں ڈیرہ ڈھایا، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ سارے کہن پُرکھ اکال پتا مایا، لکھ چوراسی اوسے دا نور نظری آئیا۔ جس نے گوہند ست دُلا را شبد جایا، اپنی گود اٹھائیا۔ جو آد جگاد بن کے دائی دایا، سو اپنا کھیل کھلائییا۔ جس ست دھرم دا سمت چلایا، اوسے دی وچی ودھائیا۔ اوہ ٹھاکر اوہ پیر اوہ ستگر اکھوایا، خالق بے پرواہیا۔ بے نظیر نظر کیسے نہ آیا، تصویراں وچوں تصویر نہ کھئے گھڑائیا۔ جاگیراں وچوں جاگیر اپنے نام نہ کھئے بنایا، سب دے ہردیاں وچ بہہ بہہ خوشی وکھائیا۔ جس دا عدل عدالت وچوں سب ٹوں بھایا، بہرم بھلیکھا سب دا دُور کرائیا۔ جس طرح پرم پُرکھ بنا تتاں اپنا چولا بدل کے آیا، ایسے طرح اپنا سمت دے بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سوہنا مارگ لائیا۔ سمت کہے کی میرا سماں، پرہہ سچ نیڑے آئیا۔ میں ویکھی روندی حوا اماں، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ آدم ٹوں کی کُجھ کہواں، کہہ کی سُنائیا۔ کس دے دوارے ڈھواں، کس دے لاگان پائیا۔ کس دیاں پکڑاں باہواں، کس دے کندھے اپنا

بہار سُٹائیا۔ کِس دی چرن دھوڑ نہاواں، کِس دا امرت رس پی پی خوشی منائیا۔ کِس دے ویہڑے چل کے آواں، اپنا پندھ مُکائیا۔ اوس ویلے وقت دا راہ تکاواں، جس ویلے پرہہ اپنا سمت دئے لگائیا۔ میں جا کے سمجھاواں سرب ملاواں، ناری ہو کے ناری سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔

☆ ۲۵ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی پرتاپ سینگھ دے گرہ پنڈ سگا ☆

پُرکھ اکال اکل کلا بھرپور، پیر پیغمبراں گر اوتاراں رہیا جنائیا۔ شب دُلارا سدا حاضر حضور، سچکھنڈ دوارے بہ بہ خوشی منائیا۔ جس دا روپ انوپ آگمی نور، ریکھ بھیکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی کھیلے کھیل نیڑے دُور، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ نت نوت جگت واسنا میٹے کِریا کوڑ، ہوئے ہنگتا ممتا دئے مٹائیا۔ داتا جودھا بن کے دُھر دا سُر، کھڑگ کھنڈا اک چمکائیا۔ جلوہ دے اُپر کوہ طُور، نورو نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا دئے کھلائی۔ پُرکھ اکال کھے میرا سُت دُلارا، شبدي اکو نظری آئی۔ جگ چوکرئی لئے اوتارا، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ پنج تت کرے پیارا، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش مل مل خوشی منائیا۔ میرا ناؤں جنائے ست نرنکارا، نرویر نراکار دئے سمجھائیا۔ بودھ آگادھ بول جیکارا، کھانی بانی دئے پڑھائیا۔ نراکھر وچوں اکھراں کر ونجارا، لوکات گھاڑت لئے گھڑائیا۔ سچ سندیشہ دے آگم اپارا، الکھ آگوچر بوجھ بُجھائیا۔ کرے کھیل اپر اپارا، پڑدا اوبلا دئے مٹائیا۔ ویکھے وگسے سرب سنسارا، انڈج جیرج اُتبھج سینج کھوج کھوجائیا۔ چارے بانی دئے ادھارا، پرا پسنتی مدھم بیکھری آپ سمجھائیا۔ کاغذ قلم شاہی بن لیکھارا، کاتب ہو کے سیو کھائیا۔ بھگت وچھل جن بھگتاں کر پیارا، سنت سہیلے لئے اُٹھائیا۔ گرمکھاں کھول بند کواڑا، پڑدا دئی دئے چکائیا۔ گرسکھاں دئے اک سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گھر وچ گھر کرے کھیل نیارا، کایا بنک ویکھے چائیں چائیا۔ ناد دُھن ست جیکارا، آتمک راگ الائی۔ امرت آتم ٹھنڈا ٹھارا، نچھر جھرنا دئے جھرائیا۔ دیا باقی کر اُجیارا، گرہ مندر کرے رُشنائیا۔ سُرتی سُرت ملاونہارا، شبدي شبدي کرے کُرمائیا۔ میٹنہارا کوڑ کُریارا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، درساونہارا سچ در، دُھر دا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سمرتھ، پیر پیغمبران آپ جنائیا۔ جُگ چوکڑی مہما صفت اکتھ، چار جُگ رہے جس گائیا۔ نرگن سرگن نت نوت ہو پرگٹ، لوکھات ویکھ وکھائیا۔ جُگ چوکڑی کھولنہارا ہٹ، بن ونجارا سیو کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپرمارگ دس، رہبر ہو کے دئے سمجھائیا۔ نج نیتر کھول کے اکھ، سچ کرے رُشنائیا۔ ہر گھٹ پردے اندر وس، وصل حقیقی دئے وکھائیا۔ اصل رُوپ ہو پرگٹ، سوچھ سرُوپی ویس وٹائیا۔ کوڑی کِریا جگت ترے گن میٹے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ سنت سہیلے سجن رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بن مکے کعبیوں کرائے ج، کایا حُجرہ اک سہائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ سچ سُنائے دُھر دا ناد، انادی اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر شبد مان ودھائیا۔ ستگر شبد سدا جُگ چار، دو جہانان کھیل کھلائیا۔ جس دے حُکمے اندر گرو اوتار، پیر پیغمبر گئے پھیریاں پائیا۔ اکھراں وچ کر اظہار، صفت صلاحواں نال ڈھولا گائیا۔ وشن برہما شو کرن نمسکار، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پُکار، گیتا گیان کوک کوک سُنائیا۔ انجیل قرآن واجاں رہے مار، ہو ہو تُوں تُوں کہہ کے راگ الاییا۔ دُھر دی بانی دُھر دا دئے ادھار، سچ سندیشہ نام جنائیا۔ شبد گر آد جُگاد لکھ چوراسی سانجھا یار، شتری براہمن شودر ویش، ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دین مذہب ذات پات وسیا باہر، ہر گھٹ بیٹھا سوہا پائیا۔ گرمکھ گرسکھ سنت سہیلے لے اُٹھال، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ کایا مندر اندر وکھائے سچی دھرمسال، گھر گھر وچ پڑدا لاییا۔ جوت نرنجن دیپک دیوے بال، نورو نور کرے رُشنائیا۔ ساچا مارگ دئے سکھال، سکھیا اکو نام پڑھائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جُگت اک وکھائیا۔ جُگ جنم دے وچھڑے کر کِریا میلے آن، مہر نظر محبوب اک تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پیر پیغمبر کہن پرہ دس بھيو، ابھید دے کھلائییا۔ کس بدھ نرگن ہو کے کرے سیو، سرگن ویکھ وکھائیا۔ اپنا نام چپائے بن رسنا جھو، بتی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ دھام پرگٹائے نہچل نہکیو، کیول اپنا پڑدا لاییا۔ نام پدارتھ دیوے میو، انرس اپنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک وکھاؤنا سچ در، گرہ مندر پڑدا لاییا۔ پُرکھ اکال سرب گن ٹھاکر، ہر کرتا سچ جنائیندا۔ شبد گرو گمبھیر گھر گن ساگر، بھيو ابھید اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جس دا مالک کرتا کریم قادر، فُدرت اپنی ویکھ وکھائیندا۔

ایتھے اوتھے دو جہاناں بن کے عادل، عدل اِکو اِک پرگٹائیندا۔ جُگ چوُکڑی کرنہار تبادُل، ادلی بدلی وِچ خوشی منائیندا۔ جُگ چوُکڑی میٹے اندھیرے بادل، دھوُاں دھار نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان دِیا کھائیندا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ تیرا دسیا انت، کلجُگ ویلا سچ درڑائیا۔ صدی ویہویں پرگٹ ہوئے سِری بھگونت، نِرگن داتا بے پرواہیا۔ جس دا اِکو نام انوکھا منت، منتراں کرنہار پڑھائیا۔ جو آد جُگادی لکھ چوُراسی ساچا کنت، محل اٹل بہہ بہہ خوشی منائیا۔ جس دا لیکھا نِرگن سرگن جُگا جُگنت، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ آپ ہندھائیا۔ جس دا بھيو پائے نہ کوئی پاندھا پنڈت، پنج تت سار کھئے نہ آئیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر تینوں کہہ کے گئے بے انت، کایا حُجرے اندر وڑ وڑ سیس نوائیا۔ تیری مہا صِفت اگنت، کاغذ لکھے نہ کھئے قلم شاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دے سچا ور، اگلا لیکھا دے درڑائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر رہے جھک، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ صدی چوُدھویں سب دا پینڈا رہیا مُک، بغل قرآن نہ کھئے اُٹھائیا۔ مُلا شیخ مسائک موڑن والے مکھ، سنمکھ ہو کے درس کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کِریا چار کُنٹ دہ دشا پرگٹ ہو کے بیٹھی اُٹھ، جوٹھ جھوٹھ لئے مات انگرٹائیا۔ کیسے گہر گرہ مندر مسجد شو دوالے مٹھ دسے نہ سُکھ، دھیرج جت بیٹھا مکھ چھپائیا۔ ہوئے ہنگنا کیسے گرہ نہ گئی مُک، ساچی سنگت میل نہ کھئے ملائیا۔ جھگڑا پیا پیو پُت، مات پت گود نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دس ساچا در، جس گرہ تیرا درشن پائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھ اپنا جگ، نِرگن نیرویر دھیان لگائیا۔ تیری سرِشٹی بن درِشٹی لگی اگ، چاروں کُنٹ سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ من واسنا سادھ سنت رہے بھج، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ ساچے حُجرے حقیقت وچوں کرے نہ کھئے حج، حاجت پور نہ کھئے کرائیا۔ آب حیات پی کے گیا کھئے نہ رچ، امرت رس مکھ نہ کھئے چوائیا۔ سر اوڈھن نام دے کے پڑدا سکے نہ کھئے کج، کھلی مینڈھی لکھ چوُراسی نظری آئیا۔ تیرا نام پیار گئے تچ، وکاراں وچ بھری لوکائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر جو مارگ گئے دس، شاستر سمرت وید پُران نال لکھائیا۔ جیو جنت کلجُگ انت سارے ہو گئے اُس توں وکھ، من مت گہر گہر بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ در ٹھانڈے تیرے صدی چوُدھویں رہے دس، نیتر ویکھیا حال سُنائیا۔ بھڑی دروہی خُدائے دی یا مبین ساڈی ہوئی بس، محبان بیدوتیری اِک سرنائیا۔ چوُداں طبق ساچی کھلی نہ کیسے اکھ، پروردگار میل نہ کھئے ملائیا۔ شرع مذہب دا کھلیا

سجّ کر کے وکھ، منگھ رائے دھرم ہتھ پھڑاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا آپ جناؤندا اے۔ دُھر دا لیکھا سچ جناوانگا۔ نرگن ہو کے کھیل کھلاوانگا۔ لگھ چوراسی ویکھ وکھاوانگا۔ وشن برہما شو نال ملاوانگا۔ کروڑ تینتیس چرناں بیٹھ دباوانگا۔ تیئی اوتار اشاریاں نال نچاوانگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کلمہ اکو اک پڑھاوانگا۔ بھگت اٹھاراں مار کے رمز، رحمت اپنی سچ کھاوانگا۔ نانک گوبند جس نوں دس کے گیا سچا خصم، سو پُرکھ اکال ہو کے ویس وٹاوانگا۔ جس دی مریاں کیسے ہتھ نہ آوے بھسم، مات گریہ ڈیرہ کدے نہ لاوانگا۔ جس دی ماچھوواڑے کھادھی قسم، قسمت سب دی پھیر بدلاوانگا۔ گرمکھاں کر کے درس دوارے دسم، دسویں پاتشاہ نال جوڑ جڑاوانگا۔ جس دا پہلوں پٹنے ہویا جنم، ہُن پُرکھ اکال دی گود وکھاوانگا۔ جس دا ت ت نہ کھئے بدن، جوتی شبدی رنگ رنگاوانگا۔ سو آ کے کرے ساچا عدل، انصاف اُس دے ہتھ پھڑاوانگا۔ سو پرہ دی کرپا نال کلجگ کرپا دیوے بدل، بدلہ سب دا انت چکاوانگا۔ جن بھگتاں چڑھا کے اپنی مزل، منزل اک وکھاوانگا۔ آسا منسا پوری کر کے سدھر، ساچے سنتاں سنگ نیہاوانگا۔ کوڑی کرپا میٹ کے غدر، غزل اکو نام جناوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا نام رس پیا کے دُھن اُچاواں مدُھر، راگ دُھر دا اک الاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مایا متا ہوئے ہنگنا شبد کھنڈے کر کے قتل، کلجگ کوڑی قتل گاہ اتم انت میٹ مٹاوانگا۔

☆ ۲۵ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ منہلا ☆

جانی جان ہر گھٹ جانے، لگھ چوراسی ویکھ وکھائیندا۔ گرمگھ سجّ آپ پچھانے، چارے کھانی ویکھ وکھائیندا۔ سچ پریتی بخشے اک دھیانے، نج نیت لوجن اکھ کھلائیندا۔ آتم پر ماتم دیوے برہم گیانے، برہم وِدی اک پڑھائیندا۔ نرمل جوت کرے پرکاش مہانے، پرکاش پرکاش وچوں وکھائیندا۔ مۇرکھ مگدھ بنائے سگھڑ سچجے سُبجانے، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر ویکھ وکھائیندا۔ جانہار پرہو پرہ سوامی، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جیو جنت سادھ سنت ویکھنہارا انتریامی، انجانت اپنا بھیو

چُکائیا۔ ساچا مندر سچ وکھائے ست نشانی، ست ستوادی پڑدا آپ اُٹھائیا۔ جو پردے گرمکھ گرمکھ منگے منگے وست امولک نام ندھانی، ساچی دولت دُھر دی دھار جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جانہارا پُرکھ اکالا، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیندا۔ بہاگ لگائے کایا ساڈھے تِن ہتھ سچّی دھرمسالا، نو دوارے پندھ مکائیندا۔ دسویں میلا سہج سُکھالا، سُکھمن ٹیڈھی بنک راہ وچ نہ کھئے اٹکائیندا۔ امرت جام پیائے پیالہ، نچھر جھرنا اک جھرائیندا۔ اندر باہر گیت ظاہر وسے نالا، سُکھ ساگر رُپ سائیندا۔ ترے گن مایا توڑنہار جنجالا، جاگرت جوت اک رُشنائیندا۔ لیکھا جانے شاہ کنگالا، اوچاں نیچاں راؤ رنگاں اکو رنگ رنگائیندا۔ جو گرمکھ گرمکھ ہرجن ہریہگت در گھر ساچے منگے سچ نشانہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھٹ گھٹ ہر نہر کھوج کھوجائیندا۔ انتریامی ہر گھٹ جانت، گرہ گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ آتم پرما تم جس بنائی بنت، ساچے مندر دتی ٹکائیا۔ سو صاحب سلطانا ہر مہربانا آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ کرے خیانت، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ نت نوت جن بھگتاں کر کے بت، ستگر پورا دئے ضمانت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ ہرجن ویکھے اندر وڑ، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ محل اٹل اگھے چڑھ، پڑدا اوبلا دئے اُٹھائیا۔ سُرَت سوانی شبدی پھڑ، اگلا پچھلا پندھ مکائیا۔ ساچا ڈھولا تون میرا میں تیرا پڑھ، دوجا راگ نہ کھئے لائیا۔ لیکھا جانے چوٹی جڑ، مدھ اپنی کار کھائیا۔ بھیو کھلا کے گھر وچ گھر، بند تاکی کھڑکی دئے کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، بنک دوارا کھوج کھوجائیا۔ انتریامی پُرکھ بدھاتا، پرہ ٹھاکر وڈ وڈیائیا۔ میٹنہار اندھیری راتا، ست ستوادی چند چمکائیا۔ انتر آتم بنھے ناتا، پرما تم اپنا جوڑ جڑائیا۔ سجن سہیلا بن کے ساکا، سگلا سنگ نیہائیا۔ آتم سیج سہائے کھاٹا، آسن سنگھاسن سوہیا پائیا۔ جنم کرم دی میٹے واٹا، لکھ چوراسی پندھ مکائیا۔ مہربان ہو کے دیوے داتا، گھر گمبھیر وست امولک جھولی پائیا۔ گرمکھاں گر آپ پچھاتا، انتر انتر بوجھ بوجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ مہربان داتا دانی گھر گمبھیر، گر شبدی اک اکھوائیندا۔ پنج تت لیکھا جانے سریر، نارٹی نارٹی ہاڈی ہاڈی پھول پھلائییندا۔ جس دی کھچ نہ سکے کوئی تصویر، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ سو منزل چوٹی چڑھ کے بیٹھا اخیر، گھر گھر وچ ڈیرہ

لائيندا۔ جن بهگتاں کٽ شرع زنجير سر اپنا ہتھ ٽکائيندا۔ بن ويکھياں بن سُنياں بن منگياں بن جانياں بدل ديويے تقدير، تدبير اپني اک
 درڙائيندا۔ ليکھا جانے شاه حقير، حقيقت وچون حق کهوج کهوجائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريا کر، بهيو ابھيدا آپ
 جنائيندا۔ بهيو ابھيدا کهولنہارا، هر کرتا وڏ وڏيائيا۔ آون جاون جانے پار کنارہ، ايتھ اوتھ ويکھ وکھائيا۔ انتريامي کهيل نيوارا، خالق خلق دئے
 سمجھائيا۔ کاگت قلم نہ لکھنہارا، نيترووے مس شاہيا۔ گرمکھ گرمکھ هرجن هر بهگت تيرا دھام نيوارا، صاحب ستگر آپ پرگٹائيا۔ جتھ
 سورج چند نہ کھئے اجيارا، منڊل منڊپ نظر کھئے نہ آيا۔ دھرنی دھرت دھول نہ کھئے سہارا، برہمنڊ کھنڊ وڃے نہ کھئے ودھائيا۔ ساک سجن
 ويکھ نہ کھئے پيارا، نار کنت نظر کھئے نہ آيا۔ سو صاحب ستگر ساچی وست ديونہارا، انڊيھڙي دؤلت آپ ورتائيا۔ جس نوں من مت بڏھ
 سمجھ نہ سکے وچ سنسارا، انہو اپني کهيل رچائيا۔ جے جاکے ويکھيا اوہ دوارا، جس گرہ بہہ کے گرمکھ خوشي منائيا۔ کلجگ اتم کرے پار
 کنارہ، نئيا نوکا نام چڙھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريا کر، انتريامي انتر آتم ويکھ وکھائيا۔ انتر آتم لئے کهوج، بن اکھاں ويکھ
 وکھائيندا۔ ستگر پورا شبدی کرے چوج، پریم اپني کار کھائيندا۔ جنم کرم دا کٹے روگ، دھر سنجوگ ميل ملائيندا۔ ديويے درس گھر
 اموگھ، نج نيتر اکھ کھلائيندا۔ بھاگ لگائے کايا کوٹ، چهپر چهن اک شہائيندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اگيان مٹائيندا۔ جنہاں مليا
 موکھ، تنہاں مکتی مُفت چرناں ہیٹھ دبايندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريا کر، کرے کهيل ساچا هر، گھر گھر اپنا ويکھ
 وکھائيندا۔ گھر گھر ويکھ هر نرنکارا، نرگن وڏا وڏ وڏيائيا۔ ساڏھ تڙ ہتھ جس تتو تت ديا مُنارا، بنک دواري سوہا پائيا۔ بوجھ
 سوچھ بوجھنہارا، جگت وديا سنگ نہ کھئے وکھائيا۔ جن بهگتاں اُپر تھے، سچ پدارتھ اتم ديويے گھٹے، جام پيالہ اک بيائيا۔ آون جاون
 ليکھا چھٹے، رائے دھرم انت نہ پچھے، چتر گپت حساب نہ کھئے وکھائيا۔ ساچی گودي صاحب اتم چکے، دو جہاناں پينڊا مکے، پاندھی نظر کھئے
 نہ آيا۔ اوتھ گياں ايتھ آياں گرمکھ کدے نہ رہے غصے، بھاگ لگائے کايا جسے، جستجو ساچی دئے سمجھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ
 اپني کريا کر، ويکھنہارا ساچا گھر، جاني جان بے پرواہيا۔ جاني جان ويکھ من مت بڏھ، تتاں وچون تت کهوج کهوجائيندا۔ جگت واسنا
 کيسے نہ آوے ساچی سُدھ، بڏھ بيک نہ کھئے کرائيندا۔ من منوا تن رہيا کد، چار کُنٺ دہ دشا اپنا راہ تکائيندا۔ پڙدا اوبلا کوئی نہ ديويے

چُک، گھر وچ میل نہ کھئے ملائیندا۔ ستگر پورا حاضر حضورا، لیکھے لائے مانس جنم مٹکھ، مانو اپنے رنگ رنگائیندا۔ جنم کرم دا میٹ کے دکھ، روگ سوگ سنتاپ پرے ہٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، بنک دواری کھوج کھوجائیندا۔ انتریامی ہر ہر نرائن، نر ہر داتا صفت صلاحیا۔ جس نوں آد جگادی مالک خالق خالق مالک دو جہاناں کہن، گر اوتار پیر پیغمبر سیس نوائیا۔ جس دا نام انولا کایا چولا جن بھگت شہیلے لین، رسنا جہوا بئی دند ڈھولا گائیا۔ سو صاحب سوامی انتریامی ہرجن ویکھے ساک سجن سین، سنگی بن بن سیو کائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ایتھے اوتھے دو جہان دھر دا سنگ نبھائیا۔ جے درس کرن گیا اوتھے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ سو صاحب دیالا کایا ماٹی اندروں پوچے، باہروں سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سیوک ہو کے آپ سیوا اپنی سوچے، شبد گرو وڈی وڈیائیا۔ اتم آسا پورن کرے لوچے، نیج لوچن دئے کھلایا۔ بھاگ لگائے کایا کوٹھے، دیپک جوت کرے رُشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ جے درشن پایا جا کے آگے، اگلا حال سمجھ نہ آئیا۔ جس نوں دُور ڈراڈے ٹیکے متھے، مستک ستگر سیس نوائیا۔ سو ستگر شبد سمرتھ سر اپنا ہتھ رکھے، جس دا ت نظر کیسے نہ آئیا۔ کایا چولا رنگ اکٹڑے رتے، رتی رت نال پرگٹایا۔ بیج بیجے ساچے وٹے، انتر آتم بن کرسانا ہل چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کیسے دا لہنا دینا مول نہ رکھے، دھر دی وست در در آپ ورتایا۔ درشن پا کے آیا اوتھے، اوہو یاد کرائیا۔ اندر وکار ہنکار کیتے تھوتھے، تھوڑا پنڈھ مکائیا۔ تتوت نہ ایلے ہو کے کوسے، اگنی آگ بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر آتم مار دھیان، دھیان دھیان وچ لگائیا۔

☆ ۲۵ بہادروں ۲۰۲۱ یکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ پنڈ ورنالا ☆

سچکھنڈ نواسی پُرکھ اکال، گر اوتاراں پیر پیغمبران رہیا جگائیا۔ دیا باقی کملاپاتی اکو اک بال، درگاہ ساچی اکو اک رُشنایا۔ اکٹھے ہووو چار جُگ دے وچھڑے بال، لالن اپنا حکم ورتایا۔ چرن گول کرو دھیان، سچ سرنائی اک درڑایا۔ سرشٹ سبائی ویکھو مار خیال،

دو جہاناں راہ تکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ لکھ چوراسی ہوئی بے حال، ست سنتوکھ دھیرج نظر کھئے نہ آئیا۔ اندج جیرج اُنہج سینج پھل دسے کیسے نہ ڈال، رت بسنت نہ کیسے مہکائیا۔ در در گھر گھر مندر مسجد شودوالے مٹھ ترے گن مایا پایا جنجال، کوڑی کریا پرے نہ کھئے ہٹائیا۔ کہانی بانی بودھ آگادھ جو سندیشہ دے کے آئے جہاں، راگاں ناداں وچ کر شنوائیا۔ دین مذہب ذات پات راؤ رنگ پیا رواج، شاہ سلطان ساچا نظر کھئے نہ آئیا۔ رسنا جہوا بئی دند دس کے آئے گان، تیس بتیسا کرے پڑھائیا۔ دیا باقی گھر جگے نہ کھئے مہان، ظہور نور نہ کھئے رُشنائیا۔ صدی چوڈھویں سارے ہوئے بے ایمان، بیوہ روپ دسے لوکائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نچے گھر گھر شیطان، شرکت وچ کرے لڑائیا۔ آتم پر ماتم دیوے نہ کوئی گیان، بھیو ابھیدا سکے نہ کھئے کھلائییا۔ مُلا شیخ مساک ہوئے حیران، نعرہ حق نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں، نیر لوجن اکھ کھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارو جھاکی، لوکات دھیان لگائیا۔ چار ورنان لہنا دینا چکائے کوئی نہ باقی، برن اٹھاراں پندھ نہ کھئے مکائیا۔ امرت آتم جام پیائے نہ کوئی دھر دا ساقی، آب حیات نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ منزل پندھ نہ چڑھائے کوئی گھاٹی، پھڑ باہوں گلے نہ کھئے لگائیا۔ چاروں کُنٹ کلجگ اندھیری راتی، ساچا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ ساڈھ تین ہتھ مندر جگے نہ کھئے دیوا باقی، جوت زرنجن نہ کھئے رُشنائیا۔ پت پریشور کیسے ملے نہ کھلا پاتی، نار دُباگن ربی کُرائیا۔ من منوا گھر گھر ہویا عاقی، ستگر شبد بھے نہ کھئے رکھائیا۔ آتم سیجا سوئے کوئی نہ کھاٹی، سچ سنگھاسن ڈیرہ کھئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، لوکات رہیا درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تگو لوکات، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آپ جنائیندا۔ وست امولک نام ست کیسے پاس نہ دسے دات، گھر مندر سوہیا کھئے نہ پائیندا۔ منزل پوڑا چڑھے کوئی نہ گھاٹ، پاندھی ہو کے پندھ نہ کھئے مکائیندا۔ شاستر سمتر وید پُران جو لکھ کے آئے اکھراں نال کتاب، گیتا گیان انجیل قرآن نہ کھئے سمجھائیندا۔ حُجریاں وچوں حُجرہ دس کے آئے وچ محراب، کایا کعبہ دو دواہ، میل نہ کھئے ملائیندا۔ کوڑی کریا رسنا جہوا نو رس چھڈے نہ کھئے سواد، انرس ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وکھاونہارا دھر دا در، در دروازہ اک کھلائییندا۔ در دروازہ کھول کے خالق، شاہ پاتشاہ دیا کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ اتم دسے کوئی نہ مالک، ملکیت ہتھ نہ کیسے رکھائیا۔ نو نو چار بنے

کوئی نہ ثالث، ضامن ہو نہ کھئے چھڈائیا۔ جلوہ دیوے نہ کوئی باطن، نعرہ نام نہ کھئے لگائیا۔ صدی چوڈھویں پیر پیغمبر عیسیٰ موسیٰ محمد سارے اکھن، الفیے اکھراں نال پڑھائیا۔ پروردگار بے پرواہ اگم اتہاہ ہووے ساتھن، لاشریک اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار ویکھن کھیل تماشن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ڈھر دا در، در گھر ساچا اک پرگٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو کلجگ اتھ حال، حالت سب دی رہیا بدلایا۔ لگھ چوراسی جیو جنت ہویا بے حال، بہل رووے سرب لوکائیا۔ صدی ویہویں سر تے کوکے کال، کوڑ نگارا رہیا وجائیا۔ سرتی شبدی کرے کوئی نہ بہال، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ کایا مندر سوہے نہ کیسے دھرمسال، شودوالے مٹھ مندر مسجد بھجن واپو داہیا۔ شبد اناد انحد وجے کوئی نہ تال، ڈھن آتمک راگ نہ کھئے سنائیا۔ تیئی اوتار کرو دھیان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پھیرا پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرو خیال، خالق خلق رہیا وکھائیا۔ نانک گوہند سُنو فرمان، ڈھر فرمانا آپ جنائیا۔ سریشٹ سبائی دسے ویران، ویری گھر گھر روپ وٹائیا۔ ساچا دھرم نہ کھئے نشان، اسم اعظم نور نہ کھئے رُسنائیا۔ جھگڑا پیا انجیل قرآن، شاستر سمرت وید کرن لڑائیا۔ ساچے مندر ڈونگھی کندر کیسے نہ ملے سری بھگوان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر دا لیکھا رہیا وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا ویکھو حساب، ہر حضرت آپ درڑائیندا۔ چار جگ دی پچھلی کڈھو کتاب، بن حرفاں ہتھ پھڑائیندا۔ حکم دیوے شہنشاہ شاہ نواب، نوبت اکو نام لگائیندا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ ساچا دسے کوئی نہ ساتھ، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ تن من مٹے نہ کیسے وواد، کوڑی کرپا نہ کھئے کڈھائیندا۔ دویتی مکے نہ کوئی راج، رازق رزق رحیم مہر نظر نہ کھئے اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبراں در گھر ساچے آپ بہائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن گول جانا ڈھٹھ، ہر ٹھا کر رہیا جنائیا۔ نانا پچھلا تٹییا ت اٹھ، نو در نظر کھئے نہ آئیا۔ اتر پورب پچھم دکھن چار کُنٹ کوئی نہ جائے نس، دہ دشا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نگ منہ دسے کوئی نہ ہتھ، نیتر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ اکھر کاغذ قلم شاہی کرے کوئی نہ جس، صفتی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ مندر مسجد شودوالا دسے نہ کوئی مٹھ، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ سر سروور نہ کوئی تیرتھ تٹ، جل دھار نہ کھئے واپایا۔ آسن سنگھاسن نہ کوئی سیجا کھاٹ، کھیوٹ کھیٹا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ نہ کوئی مائی نہ کوئی باپ، پتا پوت گود نہ کھئے اٹھائیا۔ نہ کوئی منتر نہ کوئی جاپ، نہ کوئی کلمہ

نبی پڑھائیا۔ نہ کوئی روگ نہ سنتاپ، چنتا دکھ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی بھوپ نہ کوئی راج، رعیت ویس نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبران کلجگ ویلا وقت رہیا جنائیا۔ کلجگ ویلا ویکھو جگت، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ ساچا دسے کوئی نہ بھگت، بھگون رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ ذات پات پیا فرق، دین مذہب بھيو نہ کھئے چکائیندا۔ آسا ترشنا کسے نہ مٹے حرص، ممتا موہ نہ کھئے گوائیندا۔ غریب نہانیاں اُتے کرے کوئی نہ ترس، رحمت سچ نہ کھئے کمائیندا۔ جگت واسنا سرشٹی رہی بھٹک، ترسنا ترپت نہ کھئے جنائیندا۔ سادھ سنت انتر منزل چڑھنوں گئے اٹک، سُرتی شبد نہ کھئے ملائیندا۔ گھر گھر پنچ وکارا دسے کٹک، کوڑی کرپا ڈیرہ کھئے نہ ڈھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دسے کوئی نہ رکھک، سمرتھ سب دا بھيو چکائیندا۔ لہنا دینا ویکھنہارا لکھ چوراسی مستک، گھٹ نواسی پڑدا آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت اشارے نال جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبران دئے اشارہ، ہر شبدی شبد جنائیا۔ کلجگ جیو ویکھو ہویا اندھیارا، نیج نیتر نین کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ ستگر چرن کول نہ کھئے پیارا، کوڑی کرپا ناتا رہیا جڑائیا۔ بھاگ نہ لگے کایا مندر مُنارا، دیپک سچ نہ کھئے رُشنائیا۔ شبد سُنے نہ اگمی دھارا، انحد ناد نہ کھئے وجائیا۔ چار کُٹ دہ دشا لبھدا پھرے نرگن روپ نرنکارا، اُچے ٹلے پربت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ کھوج کھوجائیا۔ پت پرمیشور کدے نہ وسیا اٹان گارا، گھر گھر بیٹھا ہر گھٹ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا رہیا وکھائیا۔ سب دا لیکھا دئے وکھال، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ گر اوتار ہوتے حیران، پیر پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ چار جگ دا جس رکھیا اپنے کول حساب، نت نوت رہیا سمجھائیا۔ جس نوں گوبند من کے گیا پُرکھ اکال باپ، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ اوہ کلجگ انت سیری بھگونت کھیلے کھیل تماش، خالق خلق مخلوق کھوج کھوجائیا۔ جو گوپی کاہن بن کے ستجگ تربتا دواپر پاندے گئے راس، سینتا سُرتی رام بن ہنڈھائیا۔ جو عیسیٰ موسیٰ محمد بن کے دیندے گئے پیغام، کلمہ کائنات جنائیا۔ جو نانک نرگن بن کے منتر دس دس گیا ستنام، ست ست سرب سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا اک در، لوکات دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکات تک، انتر انتر حیرانی آئیا۔ تیرا کھیل پر بھو سمرتھ، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ ہوں جگ چوکری مارگ آئے دس، نت نوت رہبر بن کے راہ وکھائیا۔ تیرے ملن دی کھول کے اکھ، نیج نیتر کر

رُشنائیا۔ سمرن پوجا دس کے آئے پاٹھ، جوگ ابھاس جنائیا۔ سرور بنا کے آئے تیرتھ تاٹ، نئی نؤکا نال رلائیا۔ نام پدارتھ جھولی پا کے آئے سچ سوغات، وست امولک اک ورتائیا۔ تیرے نام ندھان دی پڑھ کے آئے گاتھ، اکھڑ اپنا نال جوڑ جڑائیا۔ تیری پونجی ساچی راس، لوکات ٹکائیا۔ اتم دے سندیشہ آئے آکھ، اچی کوک کوک سُنائیا۔ جگ چوڑی بیتے کلجگ اتم کھیل کرے تماش، ابناشی اپنی کل دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گر اوتار تیری شرنائیا۔ گر اوتار کہن پرہ ٹھاکر سوامی، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ اتم سانوں ہوئی حیرانی، ہر دے ہر نہ کھئے وسائیا۔ لگھ چوراسی جیو جنت دے فانی، فیصلہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بھرے بھلے پڑھ پڑھ تیری بانی، بان نرالا تیر نہ کھئے لگائیا۔ دھیرج جت نظر نہ آئے چارے کہانی، چارے وید دین دہائیا۔ چوتھ جگ نظری آئے اوہ نشانی، جو وید ویاسا گیا درڑائیا۔ عیسیٰ کہے تیری اگم اتھاہ کہانی، بے پرواہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ محمد کہے میری طوبیٰ تُوں شہنشاہ سُلطانی، امام امامان اک اکھوائیا۔ نانک نرگن کہے تیری جوت اکالی، اکل کل دھاری کھیل کھلائیا۔ گر گوبند کہے تیری مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ تیری اوٹا، در ٹھانڈے سیس نوئیا۔ کلجگ کوڑا ہویا کھوٹا، سچ سچ نظر کھئے نہ پائیا۔ مورکھ مُگدھ آیویں رکھدے روزہ، پڑھ ناز عاجز روپ نہ کھئے وکھائیا۔ کہانی بانی پڑھ کے تیرے نال کردے دھوکھا، دئی دویت نہ کھئے چکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا من منوا ہویا ہوجھا، ہوئے ہنگتا اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم کر صفائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ تیری واری، وارتا جگ جگ گئے الایا۔ تُوں نرگن نر نرنکاری، شاہ پاتشاہ دو جہان اکھوائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چرانوے چوڑی تیری کھیل اپاری، اپرمپر اپنی کار کھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش تیرا نور اُجیاری، منڈل منڈپ گگن گگنتر سوہبا پائیا۔ وشن برہما شو در ٹھانڈے کرن نمسکاری، کروڑ تینتسا سیس جھکائیا۔ گر اوتار منگن سچ دواری، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ ہوں سیوک چاکر بر خورداری، بالے نھے روپ وکھائیا۔ تُوں پاتشاہ سچا سکداری، دو جہانان حکم منائیا۔ کلجگ اتم کوڑی کرپا ویکھ وچ سنساری، وڈ سنساری پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیر پیغمبر، در ٹھانڈے انت سُنائیا۔ صدی چوڈھویں دیکھو پرہ رچیا اک سومبر، کارج اپنا آپ

درسائیا۔ کرے کھیل سرب بہر تہر، بہر پور رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، بہیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ بہیو ابھیدا انت
 کھلاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ٹھانڈے گھر سچ بہاوانگا۔ نرگن سرگن کھیل رچاوانگا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاوانگا۔ جوتی جاتا ہو اُجیار،
 دیک اکو اک رُشناوانگا۔ وشن برہما شو کر کے خبردار، آلس نندرا دور کراوانگا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ٹھانڈے در بہاوانگا۔ پڑدا اوہلا
 بہیو چکاوانگا۔ بہگت اٹھاراں ساچے لال، سوہنا دھر دا حکم مناوانگا۔ بہاگ لگا کے سچے دھرمسال، دھرم دوارا اک وساوانگا۔ حکمے اندر
 کال مہاکال، رائے دھرم پھڑ اٹھاوانگا۔ چترگت رکھاواں نال، لاڑی مؤت چرناں وچ جڑاوانگا۔ صدی بیسویں ہو کے آپ کرپال، بیس اکیسا
 رنگ چڑھاوانگا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کماوانگا۔ ساچی کرنی پرہہ کراویگا۔ سو
 پُرکھ نرنجن کھیل کھلاویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹاویگا۔ ایکنکارا رنگ رنگاویگا۔ آد نرنجن نور رُشناویگا۔ ابناشی کرتا سیج سہاویگا۔
 سری بھگوان ڈیرہ لاویگا۔ پاربرہم پڑدا آپ چکاویگا۔ برہم اپنا ویکھ وکھاویگا۔ نہکرمی ویکھ وکھاویگا۔ جگ چوکری لکھیا لیکھ، اتم اپنی
 جھولی پاویگا۔ جوت سرورپی کر کے بھیکھ، کل کلکی پھیرا پاویگا۔ سمل وسے اگڑے دیس، دیا باقی اک رُشناویگا۔ شبد اگڑا دوت
 بھیج، بہگت بھگوان آپ اٹھاویگا۔ کلجگ میٹ کے جھوٹھی ریکھ، سچ سچ ست اُجواویگا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر اتم لہنا دینا جھولی سب دی پاویگا۔ گر اوتار کہن پرہہ، کی ویلا اتم ڈھکیگا۔ سنت سہیلے لئیں لبھ،
 لکھ چوراسی وچوں آ کے پُچھینگا۔ در دوارے دے کے مان جھب، کوڑ گڑیارا پھڑ کے کٹینگا۔ امرت جھرنا جھرا کے گول نہہ، جوتی
 شبدی دھارا اٹھینگا۔ کوڑی کرپا پار کر کے حد، سچ دوارے اکو سٹینگا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور،
 گھر ساچے آوندا جاندا کدے نہ رُکینگا۔ پت پریشور دیا کماوندا اے۔ سچکھنڈ نواسی شبد الاوندا اے۔ جوتی جاتا ڈگمگاؤندا اے۔ گرو
 اوتاراں آپ درڑاؤندا اے۔ پیر پیغمبران حکم سناؤندا اے۔ صدی چودھویں ویکھ وکھاؤندا اے۔ چوداں طبقاں پڑدا لاہندا اے۔ چوداں
 ودیا پنڈھ مکاؤندا اے۔ چودس چند اک جناؤندا اے۔ مُرید مُرشد بیڑا بنھ، ساچے کندھ آپ اٹھاؤندا اے۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ کے تن،
 تتو ت آپ پرگٹاؤندا اے۔ ساچا راگ سناوے کن، چار ورنان بہیو کھلاؤندا اے۔ وست امولک دے کے نام دھن، خالی بھنڈارے آپ

بھراؤندا اے۔ پنچ وکارا دیوے ڈن، کھنڈا کھڑگ ہتھ چمکاؤندا اے۔ کر پرکاش اندھیرے اندھ، دپیک جوت اک رُشناؤندا اے۔ تُوں میرا
 میں تیرا، دو جہاناں گاؤنا چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الاؤندا اے۔ آتم پرما تم ڈھر دا دے اند، نجانند رس چکھاؤندا اے۔ جنم کرم دی تئی
 دیوے گنڈھ، لکھ چوراسی کیڑ چکاؤندا اے۔ سیج سہنجی سہائے پلنگ، آتم انتر ڈیرہ لاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ کرپا کوڑ کھپاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکھے کرن صلاح، خوشیاں تال وجائیا۔ پرہہ ٹھاکر بنے ملاح،
 کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ لکھ چوراسی ویکھے تھائوں تھان، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ بچیا کوئی رہن نہ پا، پڑدا سب دا دئے چکائیا۔ جنہاں
 بھلیا ہر کا ناں، تنہاں پھڑ پھڑ دئے سزائیا۔ جو انتر آتم رہے گا، تنہاں وچھڑیاں لئے ملائیا۔ نتھوایاں دیوے ڈھر دا تھان، درگاہ ساچی سوہیا
 پائیا۔ غریب نہانیاں پکڑے بانہ، کوچھیاں کھلیاں گلے لگائیا۔ ایتھے اوتھے دیوے ٹھنڈی چھان، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنان
 اک جپائے ناں، ناؤں نرنکارا دئے درڑائیا۔ نہ کوئی سور کھائے نہ گان، نہ کوئی کرے جیو بدھ، بندھن گل نہ کھئے پائیا۔ کلجگ اتم مکے حد،
 حاضر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبرو آتم پرما تم وشو بنائے جد، برہم پاربرہم جوڑ جڑائیا۔ درشن دیوے گھر گھر جن بھگتاں نر
 ہر اُپر شاہ رگ، نو دوار ڈیرہ ڈھائیا۔ اگنی تت نہ تپائے کوئی آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ جن بھگتاں پڑدا لئے کج، نام اوڈھن سیس
 ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منگل اک سنائیا۔ ساچا منگل سناوے گیت، ہر کرتا راگ الائیندا۔ کرے کھیل
 دھام انڈیٹھ، سچکھنڈ دوارے سوہیا پائیندا۔ نہ کوئی مندر نہ مسیت، شودوالا ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نہ کوئی ہست نہ کوئی کیٹ، اوچ نیچ
 نظر کھئے نہ آئیندا۔ سرب سوامی سب دا میت، گھر ساچے سوہیا پائیندا۔ شبد نشانہ دے ٹھیک، کایا کوڑا ٹھیکر بھن وکھائیندا۔ ستجگ
 ساچی لائے ریت، ساچا لیکھا اک پرگٹائیندا۔ صدی بیسویں جائے بیت، بیس اکیسا کھیل کھلائیندا۔ جن بھگتاں پُرکھ اکال دے کے اک
 پرتیت، پرتیندھ اکو نظری آئیندا۔ مہربان ہو کے کرے بخشیش، بخشش رحمت آپ ورتائیندا۔ ساچا کلمہ سچ حدیث، ساچا نغمہ نام
 سنائیندا۔ کلجگ کوڑا بھنے ریٹھ، ستجگ امرت پھل گرمکھاں مکھ لگائیندا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سچ سوامی گھر گھر گر شبد نظری
 آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مارگ اک لگائیندا۔ گر اوتار کہن پرہہ تیرا کیہڑا جگت، ست

سَت سَت دے جنائیا۔ جس دے وچ اکو برہم مت، برہم ودیا کرے پڑھائیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جن بھگتاں پت لئیں رکھ، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ سب دی جھولی پائیں کرنی کیتی حق، حقیقت دا مالک آپ اکھوائیا۔ سو بھگت سہیلے لئیں تگ، طاقت اپنی سرب گوائیا۔ جگ چوکرئی جو سندیشیاں اندر آئے دس، شاستراں کلمیاں وچ پڑھائیا۔ پُرکھ اکال ہووے پرتکھ، پت پریشور ویس وٹائیا۔ محل اٹل اُچ منارے جان وس، چار دیوار نہ کھئے بنائیا۔ جس دے پچھے گوہند ستھر لیا گھت، سؤلان سیج ہنڈھائیا۔ او سے نال مل کے اپنا کھیل کرے سمرتھ، مہا اکتھ آپ جنائیا۔ ستجگ ساچا دھرنی دھرت دھول دیوے رکھ، بالا نڈھا گود بہائیا۔ کوڑی کریا جڑ دیوے پٹ، بوٹا پھیر نہ کھئے لگائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، بن ونجارا نام ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی راہ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ چنگا، چاروں کُٹ وچے ودھائیا۔ تیرا نام شبد اک مردنگا، لکھ چوراسی سٹی لئیں اُٹھائیا۔ چرن گول بھجی آئے جمنا سُرستی گوداوری گنگا، گنگوتری اپنا پنڈھ مُکائیا۔ وشن برہما شو پیریں آئے ننگا، ہتھ ترسول نہ کھئے اُٹھائیا۔ کروڑ تینتیس تیرے نام دا گائے چھندا، سوہنگ ڈھولا اک الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک وکھا ساچا گھر، جس گھر بہہ کے اپنا نام پرگٹائیا۔ میرا گھر وکھرا انوکھا، سو صاحب آپ جنائیا۔ جتھے چھپر چھن نہ کھئے کوٹھا، دیوا باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ مکتب پاٹھشالا نہ پُستک پوتھا، اکھراں نال نہ کھئے پڑھائیا۔ من مت بُدھ سوچ نہ سوچا، سمجھ رمز نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی کہانی بانی راگ ناد پڑھ سلوکا، سجدہ سیس نہ کھئے جھکائیا۔ کھنڈا کھڑگ تلوار تیر کمان نہ کوئی سوٹا، چلہ ہتھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جناونہارا سچ گھر، سچ دوارا اک بُجھائیا۔ سچ دوارا دُھر دا سوہنا، ہر سوہنی بنت بنائیا۔ پیر پیغمبراں گر اوتاراں اندرے اندر موہنا، باہروں نور نہ کھئے رُشنائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نہ ہسنا نہ رونا، خوشی غم نہ کھئے پرگٹائیا۔ نہ جاگنا نہ سونا، سُنن سکھوپت کھیل نہ کھئے وکھائیا۔ نہ وڈھنا نہ کچھ بونا، پت ڈالی نہ کھئے مہکائیا۔ اکو اک پُرکھ اکال دین دیال سچ دوار سہاؤنا، سو پُرکھ نرنجن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دے چرن گول گر اوتار پیر پیغمبر سرب سیس نوؤنا، در منگن خالی جھولی آگے ڈاپیا۔ جس نے ستجگ تربتا دواپرکجگ نرگن سرگن ہو کے پھیرا پاؤنا، نت نوت ویکھے تھاوں تھائیا۔ جس نے صدی چوڈھویں کوڑی کریا پنڈھ مکاؤنا، چوڈاں طبقات

اپنے وچ سمائیا۔ جس نے کل کلکی اپنا ناؤں پرگٹاؤنا، کلجگ کوڑ کڑیارا کلکاتی میٹ مٹائیا۔ سو صاحبِ سمرتھ پُرکھ نرگن نرویر نراکار اک اکھواؤنا، جس دا رُوپ رنگ ریکھ جگ نظر کیسے نہ آئیا۔ گُرمکھ گُرسیکھ ہرجن ہربھگت سہیلے آپ ملاؤنا، شبد وچولا بن کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گُرمکھ ساچے لئے اُٹھائیا۔ گُرمکھ ساچے کھولے جاگ، جگ جیون داتا دیا کھائیندا۔ شبد اگمی دے ویراگ، ویراگی رُوپ وٹائیندا۔ جگت ترسنا کرے تیاگ، تیاگی کھیل کھلائیندا۔ اگنی تت بھجھائے آگ، بوند سوانتی مکھ چوائیندا۔ آتم پرماتم رچ کے کاج، سُرتی شبدی جوڑ جڑائیندا۔ گھر سوامی بہ مارے آواز، دُھر دا ڈھولا راگ الائیندا۔ جن بھگتاں رکھے لاج، مہربان مہر نظر اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے ویکھ وکھائیندا۔ گھر ساچے ویکھنہارا ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھگتاں دیندا آیا ٹیک، ٹکا مستک نام لگائیا۔ وکھاؤندا آیا کایا مندر اندر جوتی تیج، محل اٹل کر رُشنائیا۔ تجاؤندا آیا باشک سیج، سانگو پانگ پرہاں ہٹائیا۔ کدا آیا جوتی جلوہ تیج، اندھ اندھیر گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیری اتم ور، نہکنک نرائن نر، بھگت سہیلے گُرو گُریلے اپنا میل ملائیا۔ گُراوتار پیر پیغمبر کہن پرہو تیرا بھگت کیہڑا، کلجگ کون کونے ڈیرہ لائیا۔ لکھ چوراسی پیا جھنجھٹ جھیرا، جھگڑا آگے نہ کھئے مٹائیا۔ جیو جنت سادھ سنت کرے نہ کوئی نیہڑا، منزل پندھ نہ کھئے مکائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی شبد اشارے نال کر کے مہرا، مہر محبت وچ سمجھائیا۔ جو جن سوہنگ ڈھولا گائے تُوں میرا میں تیرا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سو سجن صاحب میت مُرار گھر ٹھانڈے پاوے پھیرا، لکھ چوراسی پندھ مکائیا۔ ساڈھے تن ہتھ پرہہ سچ دا وسے کھیرا، جس گرہ بیٹھا اندر سوبھا پائیا۔ سو بھگت انوکھا سجن چیرا، چیللا ستگر رُوپ وکھائیا۔ جس دا شوہ دریائے کدے نہ ڈبے بیڑا، منجھدھار نہ کھئے رُڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، ہرجن ساچے رہیا ترائیا۔ گُراوتار پیر پیغمبر کہن کی بھگتاں چاڑھیں رنگ، تن ماٹی کھال رنگائیا۔ دین دیاں پُرکھ اکال کہے سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ حُکم جنائیا۔ مہر نظر نال انتر آتم دیواں اک اند، پوجا پاٹھ جوگ ابھياس اک جنائیا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں سُرتی شبد دیواں گندھ، آپ اپنی ڈوری تند بندھائیا۔ گُرسیکھ سوانی کدے نہ ہووے رنڈ، کنت سہاگی دُھر دا اک ملائیا۔ گُراوتارو پیر پیغمبرو جن بھگتاں

اندر ویکھو لنگھ، پُرکھ ابناشی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بن رسنا جہوا بئی دند، ڈھولا گائے سوہنگ چھند، تیرا میرا تیرا بھیو رہیا نہ رائیا۔ انگیکار لا کے انگ، کرے کھیل سورا سرینگ، سدا سہیلا اک اکیلا گھر ساچے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا دُھر دا گھر، پڑدا اوبلا دئے چُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہیو واہ، واہوا تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ بھگت ملن دا تینوں چاء، جُگ جُگ پھیرا پائیا۔ اندر وڑ کے دئیں سمجھا، باہروں کریں نہ کھئے پڑھائیا۔ گھر دیوا باقی کر رُشنا، جوتی جوت کریں رُشنائیا۔ ساتھی بن کے دو جہاں، ایتھے اوتھے پندھ مُکائیا۔ ایسے کارن تیری اوٹ گئے تکا، بیٹھے دھیان لگائیا۔ کلجُگ اتم پرگٹ ہووے بے پرواہ، امام امامان رُپ وٹائیا۔ جس دا نر اکھراں وچوں ملے تھوڑا تھوڑا نشان، سچ نشانہ نہ کھئے جنائیا۔ اشاریاں نال سارے کرن بودھ گیان، اکھ پرتکھ نہ کھئے کھلائییا۔ جو مالک خالق ہر گھٹ انتر وسیا ہر گھٹ تھان، لگھ چوڑاسی مندر اندر بہ بہ خوشی منائیا۔ بھگت سہیلے سنت سبج اتم لئے اٹھا، گرمکھ گرسکھ گر گر نال ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبران کلجُگ اتم چار جُگ دی پچھلی پتی ساری دئے وکھا، آگے اپنا حُکم ورتائیا۔

☆ ۲۶ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ پنڈ ورنالا ☆

گر اوتار پیر پیغمبر منگن داتی، سچکھنڈ دوارے ٹھانڈے دربارے سیس جھکائیا۔ پت پریشور پاربرہم کلجُگ لیکھا چُکیا وشو شانتی، ست دھرم نظر کھئے نہ آئییا۔ چار گنٹ دہ دشا اندھیری دسے راتی، نرگن نیرویر نراکار چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھکڑا پیا دین مذہب ذات پاتی، کوڑی کرپا گھر گھر کرے لڑائیا۔ سبج میت سنگی دسے کوئی نہ ساتھی، منزل پندھ جگت نہ کھئے مُکائیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں منے کھئے نہ آکھی، بڈھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ محل اٹل چڑھ کے ویکھے کھئے نہ اپنی گھاٹی، گھاٹے وچ سرب لوکائیا۔ ہوئے ہنگتا ودھی کراتی، کرپا کوڑی بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ ساچے مندر ساڈھے تن ہتھ اندر کھولے کھئے نہ تاکی، بجر کپاٹی کُنڈا نہ کھئے کھلائییا۔ امرت آم پیوے نہ کھئے بوند سوانتی، نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ نرمل جوت سچ گرہ نہ کھئے پرکاشی، نورو نور نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، اِکو دے ساچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے اکھن، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ نرگن سرگن کھیل ویکھ پرتھی
 آکاشن، گگن منڈل برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ صدی چوڈھویں چوڈاں طبق ہونے اُداسن، حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ پیر پیغمبر جو
 دس کے گئے نمازن، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ جیو جنت سچ پریم نہ کھئے نواجن، نغمہ نام نہ کھئے سنائیا۔ کوڑی کیریا من واسنا دہ دشا اٹھ اٹھ
 بہاجن، نٹھن واہو داہیا۔ رسنا جہوا بتی دند اُچی بول سارے اکھن، مسلیاں نال کرن پڑھائیا۔ درشن پائے نہ کوئی ظاہر باطن، ظہور نظر
 کیسے نہ آئیا۔ سچ سنے نہ کھئے آوازن، دُھن راگ نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نرگن ویکھ اپنا در، سرگن بیٹھا
 مکھ بھوائیا۔ سرگن کھیل جیو جگت جہان، لکھ چوراسی گھاڑت لیا گھڑائیا۔ ستجگ تریتا دواپرویکھیا کھیل مہان، جوتی جاتے کر
 رُشنائیا۔ وست امولک دے دے دان، نام بھنڈارا سد ورتائیا۔ بھگت سُپیلے کر پچھان، انتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ سنت سجن ویکھے آن، گھر
 پڑدا اوبلا دتا چُکائیا۔ گرمکھ سجن چرن دھیان، چرنودک امرت جام پيائیا۔ گرسکھاں مار نرالا بان، سوئی سرت اٹھائیا۔ سندیسہ دے کے
 شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان گن درڑائیا۔ انجیل قرآن وکھا نشان، مصلہ حق حق سمجھائیا۔ چارے کھانی کر پردھان، چارے بانی ناد
 وجائیا۔ چارے کُنٹ کھیل مہان، چارے جگ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ اتم ویکھ در، در دروازہ
 اک کھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھر ٹھانڈے کرن عرض، عرضوئی اپنی اک جنائیا۔ پروردگار پورا کر فرض، فاضل ہو کے ترس کھائیا۔
 کلجگ جیواں جنتاں کوئی نہ ونڈے درد، دکھی دین دین دُبائیا۔ تڈھ بن مقروض کوئی نہ لاپے قرض، حساب بے باق نہ کھئے کرائیا۔ چار
 جگ دی پچھلی ویکھ فرد، ستجگ تریتا دواپرکلجگ تیرے ہتھ نظری آئیا۔ جو جن تیرے ملن نوں رہے بھٹک، انتر آتم کھوج کھوجائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اِکو دے سچا ور، در تیرا ٹھانڈا نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن وشو شانتی نہ دے ست،
 دھرم سنتوکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کیریا گھر گھر گئی وس، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ انتر آتم ملے کیسے نہ رس، رسنا کوڑ رس ہلکائیا۔ تیرے
 ملن دی تگے کوئی نہ اکھ، دھئے لوچن بیٹھے جگت تکائیا۔ ساچی منزل چڑھ کے تیرے چرن جاوے کوئی نہ ڈھٹھ، دُور ڈراڈا پندھ نہ کھئے
 مکائیا۔ ناتا تئے نہ ت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ کھیل نہ کھئے چُکائیا۔ پاربرہم برہم مل کے خوشیاں وچ پئے کوئی نہ بس،

ہستی تیری سمجھ کیسے نہ آئی۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار سرشٹی پائی تھ، درشٹی سکے نہ کھئے کھلائی۔ نام بھنڈارا ملے نہ کیسے ہٹ، چاروں کُنٹ جوٹھ جھوٹھ ونڈ ونڈائی۔ جھگڑا پیا من مت، گرمت بیٹھی مکھ چھپائی۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے بھگت بھگوان آپے بنھ، مہربان مہربان مہربان سہج نظر اٹھائی۔ بھڑی دروبی کلجگ انت آخیری ہوئی حد، کنارہ نظر کھئے نہ آئی۔ بہین بھائی ساک سجن پتا پوت نار کنت جائے چھڈ، سہنجی سیج سوبھا کھئے نہ پائی۔ تیری آتم پرما تم تینھوں وچھڑ ہوئی اڈ، کوڑی کیریا کوڑی مایا پڑا رہی پائی۔ کر کیریا وکھا اپنا وشو اوہ جد، جس وچوں بنس سر بنس لے پرگٹائی۔ کایا کندر ڈونگی ویکھ کھڈ، ساڈھے تِن ہتھ پڑا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اک وکھا ڈھر دا گھر، جس گھر تیرا کھیل بے پروا ہیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھ کلجگ کھیل، خالق خلق تیرے ہتھ وڈیائی۔ سُر ت شبدا کرے نہ کوئی میل، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائی۔ گھر جوت زرنجن چاڑھے کوئی نہ تیل، شبدا سگن نہ کھئے منائی۔ اچرچ تیرا پاربرہم پرہ ویکھیا اکمڑا کھیل، الکھ اگوچر تیری سمجھ کیسے نہ آئی۔ تون آد جگادی ایتھے اونھے دو جہاناں سجن سہیل، زرنگن سرگن سرگن اپنی کار کھائی۔ نت نوت کر کر بت ابناشی اچت اپنا شبد سندیسہ دیویں بھیج، گُر اوتار پیر پیغمبر اپنا روپ وٹائی۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، نور نورانہ نور کریں رُشنائی۔ گھر بھگتاں مانیں ساچی سیج، اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے سچ دوارے کھڑ کے سوبھا پائی۔ پریم پریتی اندر جاویں لیٹ، زرنگن زرویر زراکار زرنکار اپنی لئیں انگڑائی۔ اندر باہر گپت ظاہر بن کے کھیوٹ کھیٹ، سچ ملاح بیڑا اپنے کندھ اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہربان مہر دیا کھائی۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کہن وشو روپ، تیرا پرہ نظر کیسے نہ آئی۔ سرشٹی بھلی ست سروپ، ست ستواد سنگ نہ کھئے رکھائی۔ ہویا اندھیرا چارے کوٹ، جوٹھ جھوٹھ وچی ودھائی۔ کیسے بھاگ نہ لگے کایا پنج تت بھوت، گھر مندر خوشی نہ کھئے منائی۔ لیکھا چکیا سچ سوچ، ڈھر دا رنگ نہ کھئے رنگائی۔ بھگت دلارا دے سے کوئی نہ پوت، پتا پوت گود نہ کھئے سہائی۔ تیرے نالوں تیری سرشٹی گئی روٹھ، گُر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اکو شبد جنائی۔ گُر اوتار پیر پیغمبر سُنو بن کٹاں، ہر کرتا آپ جنائی۔ جگ چوکڑی نت نوت میرا کھیل اکمڑا، الکھ اگوچر اکمڑی کار کھائی۔ سدا وسیرا بن چھپر چھتا، گھر ساچے ڈیرہ لائی۔ جگ چوکڑی پار کراواں حد بنا،

سَتَجُگ تریتا دواپر کلجگ پنڈھ مُکائیا۔ وست اموک لکھ چوڑاسی انتر آتم دے کے نام دھنا، دؤلت اِکو اِک ورتائیا۔ رہن نہ دیواں کوئی
 نیتر ہین انہا، سچ سچ ست کران رُشنائیا۔ میرا ست دُلارا شبدی اِکو چٹا، دو جہاناں ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔ مہربان ہو کے اوس نوں
 مات گھلاں، حُکمے اندر حُکم سُنائیا۔ نردھن سردھن دوباں پھڑ پھڑ پلا، پلو اپنی گنڈھ بندھائیا۔ ویکھنہارا جلاں تھلاں، محل اٹل پڑدا دئے
 چُکائیا۔ جس نوں رام رحیم کریم سب نے مٹا، اللہ ہو ہو سارے رہے جس گائیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر کہن اچھل اچھلا، ول
 چھل دھاری ہو کے کھیل وکھائیا۔ جس نوں نانک گوہند کہا پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری اپنی کل پرگٹائیا۔ سو صاحب سلطان سری
 بھگوان جگ چوکڑی وسنہارا سچ محلا، سچکھنڈ دوارے مقارے حق لاشریک پروردگار اپنا ڈیرہ لائیا۔ کھیلے کھیل اِک اِکلا، ایکنکار اپنی
 کھیل آپ رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا تهاؤں تھائیا۔ گر اوتار کہن پرہ ویکھ کلجگ کِریا، کوڑ کُریا
 نظری آئیا۔ من منوا سریشٹ سبائی پھریا، پھرت پھرت ہوئی ہلکائیا۔ ساچا دے نہ کسے دھیرج دھریا، دھرم ایمان نہ کھئے وڈیائیا۔ اُلٹا گِڑ
 اگئی گِریا، گِڑے وچ لوکائیا۔ دین مذہب جھگڑا چھڑیا، ذات پات رو رو دئے ڈبائیا۔ گُرمکھ سنت سہیلا کرے برہا، نیتر رووے مارے
 دھابینا۔ کلجگ غنچہ انت انوکھا پُھل کھڑیا، کوڑی کِریا چاروں کُنٹ ہلکائیا۔ راجا رانا سارا بھڑیا، کھپہ کھپہ مرے ہوئی جدائیا۔ پت
 پرمیشور کل انت لائے کیوں دیریا، دُور دُراڈا بہ کے ویکھ وکھائیا۔ تیرا سنت سری بھگونت ترے گُن مایا گھریا، تڈھ بن سکے نہ کھئے پچائیا۔
 تیرا رُوپ نرکار نریا، نیرویر سدا اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، ہرجن ساچے لے ترائیا۔ ہرجن
 ویکھ پرہ ٹھاکر روندے، بن اکھاں نیر وپائیا۔ صدی چوڈھویں پرہوں وچھوڑے وچ کدے نہ سؤندے، آلس نندرا غفلت سنگ نہ کھئے
 رکھائیا۔ کایا مندر اندر برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھاؤندے، بھجن واپو داہیا۔ تیرے پریم دے ڈھولے گاؤندے، تُوں میرا میں تیرا دُوجا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کولوں پلو چھڈاؤندے، اوپلے ہو کے مکھ بھوائیا۔ تیرے درس دا راہ تکاؤندے، نج نیتر اکھ کھلائی۔ شتری براہمن
 شوڈر ویش تیرا چرن سہارا اِک رکھاؤندے، دُوجی اوٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ ویکھ اپنا در،
 دُھر دے مالک تیری اوٹ تکائیا۔ دُھر دے مالک کھول اکھ، گر اوتار رہے جنائیا۔ جو مارگ اسیں آئے دس، بھلی سرب لوکائیا۔ اتم چلے

کوئی نہ وس، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ کِریا کر پُرخہ سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ جگت جُگ جنم دے وچھڑے گرمکھ گرسکھ کر
 اکٹھ، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ دُئی دویتی میٹ پھٹ، اُتے پٹی نام بندھائیا۔ ست دھرم دا کھول بٹ، کلجگ کوڑی کِریا دے مٹائیا۔
 چرن گول سرنائی ڈھپہ کے واسطہ رہے گھت، نیوں نیوں ٹکا مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو
 دینا ساچا ور، ہر ستگر سوامی تیری آس رکھائیا۔ پاربرہم پرہہ تیری آسا، آد جگاد تُوں ہی نظری آئیندا۔ وشن برہما شو تیرا بھرواسا،
 کروڑ تینیسایا دھیان لگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا مندے آئے آکھا، نت نوت سیو کھائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گان گاتھا، اکھراں
 نال ڈھولے راگ الائیندا۔ تیرا نور ظہور ویکھیا پرتمی آکشا، رو سس سورہ چند دوس رین پنڈھ مکائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ
 سنت تیرا پرکاشا، گھٹ گھٹ اندر دیوا باقی کھلاپاتی جوت جگائیندا۔ نت نوت چار یگ چار کُنٹ میٹنہارا واٹا، پاندھی ہو کے اپنا پنڈھ
 مکائیندا۔ صاحب سلطان سری بھگوان پاربرہم کلجگ اتم ویکھ اندھیری راتا، تیئی اوتار تیرے در الکھ جگائیندا۔ بھگت بھگوان من آکھا،
 کبیر جُلاہا اچی کوک کوک الائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پڑھے نازا، طوبیٰ طوبیٰ وڈ خالق تَدھ بن نظر کھئے نہ آئیندا۔ نانک گوہند کہے جات
 میں تُوں تیری جاتا، اذاتی ویس نہ کھئے وٹائیندا۔ کلجگ اتم پورا کردے گھاٹا، گھاٹ پتن دوارا تیرا اکو سوہیا پائیندا۔ مہربان ہو پُرخہ سمراتھا،
 سمرتھ تیری اوٹ سرب رکھائیندا۔ تُوں سب دا پتا ماتا، لکھ چوراسی تیرا جیو جنت تیرا بال سکھائی نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دے ساچا ور، کل تیرا راہ سرب تکائیندا۔ کلجگ اتم تیرا تگن راہ، بیٹھے انتر انتر دھیان لگائیا۔ تُوں ٹھا کر سوامی
 جلوہ گر نور خُدا، ظہور ظہور تیری رُشنائیا۔ تُوں مالک خالق بے پرواہ، بے انت تیری شہنشاہیا۔ دو جہاناں بن ملاح، برہمنڈاں کھنڈاں
 پار کرائیا۔ تیرا کلمہ اک سدا، نام نغمہ اک جنائیا۔ تیرا جھلے سچ نشان، مقامے حق سوہیا پائیا۔ تیرے بٹھ توفیق خُدا، رفیق سارے لے
 بنائیا۔ فریق بن جو ہوئے جُدا، جُز انگ بیٹھے کٹائیا۔ تنہاں مارگ دس سدھا، رُوح بُت دوویں لین انگرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار اکٹھے ہو کے بولن، بن رسنا جہوا رہے سنائیا۔ پُرخہ ابناشی تیرے درشن تُوں سارے لوچن،
 نین نین نین اٹھائیا۔ تیرا کھیل کیسے وچ نہ آوے سوچن، سوچ سمجھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا

دُھر دا ور، واہوا تیری سرن تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں سُن کے گاتھ، کلجگ اپنی لئے انکڑائیا۔ کرے بینتی پُرکھ اکال آگے دُھر دے
 باپ، دوئے جوڑ سرنائیا۔ میں چھوٹا بچہ تیرا پاکی پاک، اکو نظری آئیا۔ لوکات ویکھ میرا کھیل تماش، جو سیوا دتی سمجھائیا۔ میں بردا ہو
 کے کران سیوا دوس رات، گھڑی پل چین کھئے نہ آئیا۔ سب دی بڈھی کیتی نار کم ذات، دُباگن بیٹھی رُوپ وٹائیا۔ ہنس جیو کیتے کاگ، کاگ
 وانگ رہے کُرائیا۔ گھر گھر لایا کوڑا داغ، دُرمت میل سکے نہ کھئے دھوئیا۔ ساڈھے تِن ہتھ جگن دتا نہ کھئے چراغ، جوتی جوت نہ کھئے
 رُشنائیا۔ انتر اُپجن دتا نہ کھئے ویراگ، ویری ویری گھر گھر دتے بنائیا۔ تیرے نالوں پرہ سب دا کر کے تیاگ، سرتی مایا پرکرتی وچ رکھائیا۔
 کام کرودھ دا چلا جہاز، سرشٹ سبائی لئی بہائیا۔ صدی چوڈھویں پت پریشور پروردگار مینوں دے شاباس سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں
 نام دی پونجی رہن نہیں دتی کسے پاس، خالی ہٹ دتے کرائیا۔ پتا کولوں پُت دا کراواں گھات، بہین بھائی اک دو جے دی سیج تکائیا۔ تینوں
 اپنی سُنائی سچّی بات، پڑدا رکھیا کوئی نہ رائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو تینوں رہے آکھ، ایہ سارے مل کے تیری میری کرن جدائیا۔ تُوں
 میرا اکو وڈا سچّا باپ، پت پریشور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری کیتی ویکھ ویکھ خوشی منائیا۔ کلجگ
 کہے پرہو میرے بے پرواہیا، تیری بے پرواہی وچ سمائیندا۔ ترے گن مایا جال وچھایا، سادھ سنت پرے نہ کھئے ہٹائیندا۔ کوڑی کِریا وچ
 پھسایا، پھانسی گل نہ کھئے کٹائیندا۔ چاروں گنٹ گھیرا پایا، دہ دشا راہ نظر کسے نہ آئیندا۔ ہر سوامی تیرا سوہنا حکم کایا، حکم ادولی وچ نہ
 کھئے رکھائیندا۔ ایہو جہا تیرا پُت آگے کوئی لوکات نہ آیا، جو تیرے نالوں وچھوڑ اپنے راہے پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، اکو دے اپنا ور، میں تیری سیو کھائیندا۔ پُرکھ اکال کہے واہ کلجگ بچہ، شاباس تیری وڈیائیا۔ تُوں انہاں پچناں اُتے سچّا، کرنی سچّی
 کر وکھائیا۔ دوس زین پھریوں ٹٹھا، نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ بھجیا واہو داہیا۔ لیکھا مکا کے مدینہ مکہ، حُجریاں وچ حُسرے دتے نچائیا۔
 بھاگ رہن نہ دتا کسے شودوالے مندر مٹھا، گردوارے کری لڑائیا۔ ستّ گویا تیرتھ تٹاں، اٹھسٹھ گنگا گوداوری جمننا سُرستی دئے دُباہیا۔ گھر
 گھر اندر پایا رٹا، لیکھا سکے نہ کھئے مُکائیا۔ سب دا انتر ہویا تٹا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ سب نے وَنجی من متا، گُرم ت بیٹھے سرب
 بھلائیا۔ سچ نشانہ کسے نہ دسیا پتہ، کوڑا مارگ دتا جنائیا۔ پر م پُرکھ کہے پرہو کلجگ میں تیرا کھیل ویکھیا اکھاں، سچکھنڈ بیٹھا دھیان

لگائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اشارے نال دساں، رمزاں نال سمجھائیا۔ سارے کہن واہ واہ کلجگ سوہنا کیتا اچھا، ہر جی تیری سچّی سیو کھائیا۔ کیسے دے منہ وچ دتا ڈھگی وچھا، کیسے نوں سوراں نال رجائیا۔ کیسے دے کولوں ذبِ کرایا کٹا، کیسے توں مُرگیاں کھلّ لہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن جو اسیں لکھ کے آئے نام دا پٹا، سو سارے بیٹھے مکھ بھوئیا۔ چاروں گنٹ ویکھی اُددی چہار کوڑی گھٹا، دھواں دھار دے لوکائیا۔ کلجگ واہوا تیرا چھوٹا نکا بچّہ، جس تھوڑے سمیں اندر بہتی سیو کھائیا۔ دھرم بھلایا بؤرا ککا، گورا چٹا پچیا کھتے رہن نہ پائیا۔ پرہ دی مایا، دُدھ ویکھو پھٹا، مکھن سچ وروں باہر نہ کھتے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ ویکھ اپنا گھر، نو ستّ اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ کہے پرہ میں کڈا چنگا، چنگیاں وچوں نظری آئیا۔ میں دھیاں بیٹیاں سپس کیتا ننگا، اوڈھن سر نہ کھتے ٹکائیا۔ پنڈتاں نوں ننگا نھایا گنگا، لجا حیا بیٹھی مکھ چھپائیا۔ میں گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ کرایا دنگا، پنڈت پاندھے مَلا شیخ مسائک گرتھی پنتھی دتے لڑائیا۔ میں سب دا مان توڑیا غرور ہنگا، بؤے ہنگتا گڑھ بنائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دا پھڑ کے کھنڈا، ستّ دھرم سب دے اندروں دتا باہر کڈھائیا۔ کوئی نہ کہے میں پرہو دا بندہ، بندگی وچ بندھن کھتے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آ کے ویکھ میرا گھر، میں گھر گھر لایا جندا، بجر کپاٹی کُنڈا کھول درس تیرا کھتے نہ پائیا۔ کلجگ کہے پرہو مینوں دے پیار، تیرے آگے عرضوئیا۔ میں سرِشٹ پھرائی وچ نو دوار، جگت واسنا نال ملائیا۔ گر کا شبد سکیا کر نہ کھتے وچار، بڈھی بیبک نہ کھتے سمجھائیا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک کرے کوئی نہ پار، ایڑا پنگل پنڈھ نہ کھتے چکائیا۔ انحد شبد سُنے نہ کھتے دھنکار، انراگی راگ نہ کھتے الائیا۔ امرت آتم جام نہ سکیا کھتے پیال، ناہی گول نہ کھتے اُٹائیا۔ مانسروور ساچے تیرتھ سکیا نہ کھتے نھال، کاگ ہنس نہ روپ وٹائیا۔ سُرتی شبد نہ کھتے کرن دتا پیار، دُھر دا میل نہ کھتے ملائیا۔ آتم سیجا کیسے نہ لئی سنگار، گھر کنت نہ کھتے ہنڈھائیا۔ کلجگ جیو ویکھ نار مُٹیار، من واسنا نال پرنائیا۔ اٹھے پھر کرن وبھچار، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ تیرے نالوں وچھوڑا کر کے دُھر دے یار، یارانہ غیراں نال لگائیا۔ پرہ سچ پُچھیں تینھوں سب دا چُکیا اعتبار، بھے رہن کھتے نہ پائیا۔ کیوں میں سب نوں اندر وڑ کے کیتا خبردار، اُچی کوک کوک جنائیا۔ جو وشیاں وچ پیار، سو پرماٹما کولوں ہتھ نہ آئیا۔ ایسے کارن کلجگ جیو میرے رل گئے نال، میرا سوہنا بنس سہائیا۔ صدی ویہویں ویکھ میرا جمال،

چاروں کُنٹ و جے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ کہے پرہہ ویکھ میرا سماج، سوہنی بنت بنائیا۔ کیسے دے سیس اُتے رہن نہیں دتا تاج، تخت نواسی خاک رُلائیا۔ سچ عدل انصاف دا ڈوب جہاز، نئیا کوڑ دتی پرگنائیا۔ جے کوئی تینوں کہے گرو مہاراج، اوہنوں لوکائی دئے سزائیا۔ ایہو جہا پچہ تینوں کدے نہ لبھنا پھیر آد، آد تیرا ستجگ پُت اپنا بل نہ کھئے پرگنائیا۔ ایسے کارن میں تینوں رہیا ارادہ، چرن گول گول چرن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھ کھیل بے پرواہیا۔ پرہہ میرا کھیل ویکھ انوکھا، اولڑی کار کرائیا۔ سب دے نال کر کے دھوکھا، اُلٹی نئیا دتی وائیا۔ جو تیرے نام دا پڑدے پُستک پوتھا، تنہا تھوتھی مت کرائیا۔ تیری منزل چڑھنا دسدا اوکھا، پوڑی ڈنڈے ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کہے پرہہ میرے سچ سوامی، سوال تیرے آگے اک رکھائیا۔ تُوں آد جگادی انتریامی، گھٹ گھٹ ویکھیں بے پرواہیا۔ میری لوکات ویکھ جگت نشانی، جو نشانہ تیرا رہی جنائیا۔ بہرم بھلائے وڈ ودوانی، گیانی دھیانی سار کیسے نہ پائیا۔ جنہاں پچھے گوبند کر کے گیا قُربانی، بچے نہیاں ہیٹھ دبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اوہناں لہنا دینا جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے واہ سچے سٹ، ست تیری وڈیائیا۔ ست دھرم دا بوٹا دتا پُت، تُوں اپنی جڑ لگائیا۔ اباشی کرتا آد جگاد دسنہارا سچ، سچ دئے سمجھائیا۔ اتم تیرا لیکھا مکے جگ، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ واک بھوکھت پورا کرے پُرکھ سمرتھ، جو گر اوتار پیر پیغمبر گئے لکھائیا۔ اوسے ویلے تیری جھولی پا کے تیرا حق، حاکم دھر دا دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جگا جگنتر دو جہاناں کھیل رہیا کر، نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن نروریر نراکار نرکار الکھ آگوچر آگم اتھاہ بے پرواہ اجونی رہت مدھسودھن پروردگار سانجھا یار محبوب سچ عروچ مُجبت وچ صحبت وچ سچ دئے جنائیا۔

☆ ۲۶ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی بلی سنگھ دے گرہ پنڈ کیروں ☆

گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ سمرتھ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ پت پریشور تیری اک سرنائیا۔ آد جگاد جگ چوگری نت نوت تیری مہما
 اکتھ، ایتھ اوتھ دو جہاناں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان محبوب پروردگار سانجھے یار مارگ سچا
 دس، در ساچے اوٹ تکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کلجگ کوڑی کرپا تیتھوں کیتے اڈ، سنگی ساتھی مکھ بھوائیا۔ ناڑ بہتر
 گھر گھر گرہ گرہ ماٹی خاک ایلے رت، اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔ رسنا چہوا بئی دند نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کھئے نہ بولے سچ، جوٹھ جھوٹھ
 بیٹھا ڈورو ڈنک وجائیا۔ آسا ترسنا من واسنا گھر گھر رہے نچ، دوس زین بھجے واہو داہیا۔ تیرے ملن دی نچ نیتر کھولے کوئی نہ اکھ، آتم
 پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق سچ ونجارا جنائے کوئی نہ اگما ہٹ، دھر دی دات جھولی کھئے نہ پائیا۔ سچ سندیشہ
 شبد ناد بودھ آگادھ سنائے کوئی نہ گاتھ، آتمک دھن نہ کھئے اُپجائیا۔ اندر وڑ پوڑے چڑھ کایا کوری ڈونگی بھوری کھولے کوئی نہ راز، رحمت
 سچ نہ کھئے کماٹیا۔ پیر پیغمبر صدی چوڈھویں سارے ہیوے اُداس، سچ دوارے حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ کلمہ کائنات جو دس کے آئے
 نیاز، نوازش نال سرب سمجھائیا۔ سو اُمت نبی رسول کھئے نہ دیوے ساتھ، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ ساچے پتن پار کنارے اُترے کوئی نہ
 گھاٹ، شوہ دریا رڑھی جاندی لوکائیا۔ مُلا شیخ مساک بغل مار قرآن کتاب، کتب غوث بن کے مسلے رہے سنائیا۔ سچ پیالے چاڑھ
 نہ کوئی آب حیات، حیاتی وچوں حیاتی دئے نہ کھئے بدلائیا۔ ساچا نظر نہ آئے کھئے نواب، نویت حق نہ کھئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، واہو تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھو کھولن، دھر دی دھار آپ جنائیا۔ سچکھنڈ
 دوارے کوک کوک بولن، بن رسنا راگ الاٹیا۔ سچ بھنڈارے بن تیرے کوئی نہ جائے تولن، نام ترازو ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ نرگن سرگن بنے نہ کھئے
 وچولن، شبدي سُرتی میل نہ کھئے ملاٹیا۔ سچ پرکاش نہ ہیوے اُپر دھولن، اندھ اندھیر نہ کھئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ پڑدا لاه، مکھ نقاب رہن کھئے نہ پائیا۔ کھول نین بن اکھاں اکھ کھلا، لوچن بند نہ
 کھئے کرائیا۔ لوکات سچ عدالت اک لگا، عادل ہو کے عدل کماٹیا۔ کوڑی کرپا دو جہاناں بغاوت دے مُکا، عداوت گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ نام

سغاوت جھولی پا، رحمت نؤر خُدا ئیا۔ بن ملاح بیڑا کندھ بکا، کھیوٹ کھیٹا ہو کے سیو کھائیا۔ گو بند بیٹا سٹ دُلا را شبدی رُپ اک پرگٹا، جس دا نہ کوئی پتا نہ کوئی مائیا۔ جس نون شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی سارے رہے گا، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ صفتا نال صلاحیا۔ غریب زانیاں کوجھیاں کلمیاں لوکات پکڑے بانہ، پھڑ اپنے گلے لگائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن شتری براہمن شو در ویش اک جپائے سچا ناں، ایش دیو سوامی اکو دئے سمجھائیا۔ بھاگ لگائے نگر کھیڑے کایا سچ گراں، ساڈھے تن ہتھ بنک دئے وڈیائیا۔ پھڑ پھڑ کاگوں ہنس رُپ دئے وٹا، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُکائیا۔ بھگت وچھل بھگت ادھاری ہرجن ساچے بھگت لے اٹھا، انتر آتم ہر گھٹ سوامی آپے کھوج کھوجائیا۔ دیا باقی کملاپاتی ساچے مندر اک جگا، نرگن نؤر جوت کرے رُشنا ئیا۔ بندہ خاکی کھول تاک پڑدا اوہلا دئے اٹھا، پروردگار بے پروا ہیا۔ تیری اک سرنائی حق مقامے درس وکھا، سچکھنڈ دوار اک جنا، جس گرہ دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سنت سہیلے لے ملا، گرو گر چیلے انگ لگا، گرمکھ گود بہائیا۔ گرسکھ سجن چرن کول دھوڑی مستک بکا لا، دُرمت میل دھوئیا۔ لیکھا ویکھ دو جہاں، پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال گگن گگنتر تیری اوٹ تکائیا۔ تون داتا دانی شہنشاہ، شاہ پاتشاہ تخت نواسی اکو نظری آئیا۔ جس دا لیکھا کوئی لکھے نہ کاغذ قلم شاہ، کتھنی کتھ نہ کھئے درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در ٹھانڈے دئے جوڑ منگن دُعا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو ویکھ ساچا گھر، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ ویکھ اپنا جگ، ساچی جگتی نظر کھئے نہ آئیا۔ سَتگرو نشانیاں سارے کئے اک، چاروں کُنٹ بھجن واہو داہیا۔ سچ دوارے کرے کوئی نہ رُخ، منزل پندھ نہ کھئے مکائیا۔ کوڑی کیریا گھر وڑی بھکھ، ترشنا ہوئے ہنگتا نال ملائیا۔ جنی کوئی نہ ہووے سہیل ککھ، بھگت بھگوان جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ اُجل کرے نہ کوئی مکھ، دُرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ صدی پيسویں سب دا پینڈا ربیا مُک، پاندھی ہو کے ساچی منزل چڑھ خوشی نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، بے انت تیری شہنشاہیا۔ گر اوتار کہن پرہ توہے آداب، سجدہ سپس جھکائیا۔ کلجگ لیکھا چکنا پُن صواب، قیمت سچ نہ کھئے درڑائیا۔ حُجرہ سوہے نہ کوئی محراب، مُحبت محبوب نہ کھئے کھائیا۔ نراکھر واچے نہ کوئی کتاب، الفیے نہ کرے کھئے پڑھائیا۔ ساچے مندر سنے نہ کوئی ناد، نغمہ نام نہ کھئے سُنائیا۔ تیرے دواریوں

سارے رہے بہا، طوبیٰ طوبیٰ کر سارے رہے کُراٹیا۔ اٹھ سلطان شیطان مار آواز، در اپنے لئے بُلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے ویکھ اگتا گھر، جس گرہ لکھ چوراسی رہیا ٹکائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سنی کہانی، کلجگ لئے انکڑائیا۔ میری کھیل عجب نرالی، جگت جہانی چال چلاٹیا۔ ست دھرم کیتا خالی، گرہ مندر رہن کیسے نہ پائیا۔ بُدھ بیکی نڈھی بالی، در دواویوں دتی کڈھائیا۔ چاروں کُنٹ کر رین اندھیری کالی، اندھ اندھیر وکھائیا۔ جیواں جنتاں بن کے مالی، کوڑا بوٹا دتا لگائیا۔ نو کھنڈ پرتھی بنا کے ہالی، سچ سچ جڑ دتی اکھڑائیا۔ پھل رہن نہ دتا کیسے ڈالی، سنمل رُکھ سرب لہرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سوہنی سیو لگائیا۔ کلجگ اپنا بیہو سرب جئاؤندا اے۔ کر نمسکار نمو نمو، پرہہ ساچے سیس نواؤندا اے۔ حُکے اندر ترے گن مایا طمعو، طمعو رجو ستو پڑدا آپے پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کھیل وکھاؤندا اے۔ کلجگ کہے پرہو میں تیرا پُت چلاک، سوہنی گھر گھر سیو کھائیا۔ رُوح بُت رہن دتا کوئی نہ پاک، پوتر دے نہ کوئی لوکائیا۔ تیری ذات دا تیرے نالوں توڑ کے نات، گھر وچ پڑدا دتا وکھائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے نرگن تیرے نال کرے کوئی نہ بات، سجن سچا نظر کیسے نہ آئیا۔ جھگڑا پا کے ذات پات، دین مذہب رہیا ٹکرائیا۔ مایا ممتا دے خطاب، کوڑ کڑیاں ٹکا دتا لگائیا۔ تُوں مالک میرا اک سچا جناب، اعلیٰ ادنیٰ ویکھے تھاوں تھائیا۔ سچ دس پرہو کی دیویں مینوں خطاب، خطا وچ کیتی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در تیرے عرض سُنائیا۔ کلجگ کہے میں سیوادار، سوہنی سیو کھائیا۔ نو نو چار کر کے خبردار، بے خبر خبر درڑائیا۔ جیوو جنتو سادھو سنتو بھل جاؤ ہر کا نام کرتار، اشٹ دیو نہ کھئے منائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کرو پیار، مایا ممتا تھادی جھولی پائیا۔ وبھچار دُباگن بن کرو سنگار، ساچا کنت نر نرائن نہ کھئے ہنڈھائیا۔ ساچی سکھیا کھئے نہ منگلاچار، گوپی کاہن سرت شبد ساچے منڈل ناچ نہ کھئے نچائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھاں نین اٹھال، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ بن ہرنامے سارے کیتے کنگال، خالی جھولی سرب رہے جنائیا۔ صدی چوڈھویں بن دلال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، میں تیری ساچی سیو کھائیا۔ کلجگ کہے پرہہ آ کے ویکھ نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ میں گھر گھر بائے جھیرے، جھگڑا سکے نہ کھئے چُکائیا۔ وسدے اُجاڑے کھیرے، ماٹی خاک وچ ملاٹیا۔ بھر

بھر پور ڈوبے بیڑے، پار کنارہ نظر کیسے نہ آئیا۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت جو میرے اندر لا کے بیٹھے ڈیرے، کوڑی کریا دھونی رہے تپائیا۔
 اُتوں رنگے کپڑے گیرے، اندر رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ مایا ممتا کام کرودھ بائے جھیڑے، سچ انصاف ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ کوئی وڑے نہ پرہہ جو
 تیرے وہڑے، راہ وچ سارے بیٹھا اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آ کے ویکھ میرا در، جس گھر بہہ کے تیری سیو
 کھائیا۔ کلجگ کہے پرہہ آ کے ویکھ دھرت، دھرنی دھول دھیان لگائیا۔ نرگن نرویر ہو کے پرت، نرکار ویس وٹائیا۔ جو لا کے آیا درگاہ
 ساچی شرط، تیس شرع وچ سرشٹ دتی لگائیا۔ سوربیر رہن نہ دتا کوئی مرد، نام کھنڈا ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ بھائی بھائی دا کرے کوئی نہ درد،
 پتا پوت پیڑ نہ کھئے منائیا۔ گرو چلا کیسے دی سنے کوئی نہ عرض سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ راج راجان شاہ سلطان پورا کرے کوئی نہ فرض،
 فیصلہ سچ نہ کھئے سُنائیا۔ پروردگار سانجھے یار میرا کھیل ویکھ اسچرج، اچرج لیل دتی ورتائیا۔ تیرے نام دا سروں کوئی نہ لاپوے قرض،
 مقرؤض دسی سرب لوکائیا۔ صدی چوڈھویں کر کے سب دی پٹھی نرد، سار پاشا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، مہربان میری کرنی ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کہے پرہہ آ کے تگ، تیرا تقویٰ اک رکھائیا۔ لکھ چوراسی ویکھ پائی تھ، ڈوری اپنے ہتھ
 اٹھائیا۔ دئی دویتی لا کے پھٹ، جیو جنت سادھ سنت رہیا روئیا۔ دین مذہب ذات پات کوئی نہ دیوے ساتھ، سنگی ساتھی سارے مکھ
 بھوائیا۔ چاروں کُنٹ کر اندھیری رات، تیرا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ مان دے کے من مت نار کم ذات، بڈھ بیدیکی پڑدا پائیا۔ بے شک دوس رین
 رسنا جہوا پنڈت پاندھ ملاً شیخ مسائک گرتھی پنتھی تیرا پڑھدے پاٹھ، پردے تیرا ناؤں نہ کھئے ٹکائیا۔ ساچی منزل اچے پوڑے محل اٹل
 مکی کیسے نہ واٹ، حُجرہ سچ نہ کھئے سہائیا۔ آ کے ویکھ کھیل تماش، مایا ممتا پاوے راس، نو نو چار نٹوآ سانگ ورتائیا۔ میری پوری کر
 آس، تیرے چرن اک بھرواس، تُوں صاحب سرب گنتاس، دیونہار سدا اکھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو تینوں رہے آگھ، سو مینوں گئی
 بھاکھ، تُوں سب دا مائی باپ، مہربان مہربان مہربان مہربان نظر اٹھائیا۔ میں تیتھوں سیکھی جاچ، پڑدا پایا پنج تت مائی کاچ، من واسنا جگت
 حُکمے اندر رہیا ناچ، چار کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ میں جلوہ تیرا نکیا پرتھی آکاش، نرگن نور جوت پرکاش، شبدا گئی اک آواز، رسنا جہوا
 بتی دند نہ کھئے ہلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا دے موہے ور، در تیرے ٹھانڈے سیو کھائیا۔ پُرکھ اکال گہر

گمبھیر، گور ہر جنائیندا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا دیاں آخیر، آخر منزل ویکھ وکھائیندا۔ مہربان ہو بدل دیواں تقدیر، تدبیر اپنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کوڑی کریا کٹ شرع زنجیر، بندی بندہ بندیخانے وچوں چھڈائیندا۔ برہوں وچھوڑا کر کے دُور پیڑ، ہوئے ہنگتا روگ چُکائیندا۔ امرت اگما برس کے نیر، بوند سوانتی اک وکھائیندا۔ لیکھا جان ہست کپٹ، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیندا۔ جس ویلے وہہ سو اگی پکرمی جائے بیت، اگلا لیکھا سب دا آپ پرگٹائیندا۔ کوئی رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات ڈیرہ ڈھاپیندا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، نام ندھانا اک سنائیندا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبر وست امولک منگن ٹھیک، سو کایا ٹھیکر آپ بھرائیندا۔ ہوئی ہوئی پندھ مکا کے نیڑے آؤندی جائے اوہ تاریخ، جس دا حال تواریخ وچ نہ کھئے سمجھائیندا۔ سو صاحب سوامی انتریامی سب دی اچھیا پوری کر کے پائے بھیکھ، بھکھک خالی رہن کھئے نہ پائیندا۔ جس دی نو سو چرانوے چوکرئی جگ کردے رہے اڈیک، سو ویلا وقت سہائیندا۔ جس دا مارگ اگما سدا باریک، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے کل، شبدی دھار جنائیا۔ پُرکھ اکال اچھل اچھل، بھیو ابھیدا دئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے ویکھو کھل، خالق خلق رہیا درڑائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیارا اتم جاوے چل، سدا رہن کھئے نہ پائیا۔ کچے برہوں تھے پھل، پت ڈالی ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر خوشی مناؤندے نے۔ کریا کر ہر زرنکار، سارے تیری اوٹ تکاؤندے نے۔ جگ چوکرئی بیتے وچ سنسار، زرگن سرگن سارے تیرا دھیان لگاؤندے نے۔ شاستر سمتر وید پُران کرن پُکار، اچی کوک کوک الاؤندے نے۔ دوس زین اٹھ پھر منگن منگ مہربان، تیری اکو اوٹ تکاؤندے نے۔ کون ویلے دیویں دان، خالی جھولی سرب وکھاؤندے نے۔ سچ دوارے پرگٹ ہووے آن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا اگما ور، جس دا انکڑیاں وچ لیکھ نہ کھئے جناؤندے نے۔ انکڑیاں وچ نہ کوئی لیکھا، گنتیاں وچ نہ کھئے گنائیا۔ تون ٹھاکر سوامی نر زیشا، شہنشاہ اکھوائیا۔ جگ چوکرئی دھاریں بھیسا، ستنجگ تربتا دواپرکلجگ آپ ہنڈھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں زرگن سرگن بن کے نیتا، دھر فرمانا حکم منائیا۔ تیرے پریم پیار اندر گر اوتار پیر پیغمبر ہندے گئے کھیتا، تن ماٹی خاکی مڑھی گور دبائیا۔ تیری سیوا اندر بالک نینہاں ہیٹھاں دتے بھیٹا، بھانا من

من خوشی منائیا۔ ٹوں پُرکھ اکال دین دِیال پُورب رکھیں چیتا، چیتن بھل کدے نہ جائیا۔ جس گوبند بنایا اکو بیٹا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 لوکات بنائے ساچا کھیوٹ کھیٹا، ساچا رہبر اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اگلا لیکھا دس اپنے در، در دروازہ
 اک کھلائیا۔ پُرکھ ابناشی دیا کماؤندا اے۔ سچکھنڈ نواسی بھيو چکاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ رہے اداسی، حیرانی سب دی
 میٹ مٹاؤندا اے۔ ستجگ تریتا دواپر کجگ جو واک بھوکھت بانی بھاکھی، تنہا آسا منسا پور کراؤندا اے۔ جن بھگتاں جگ چوکڑی
 کرنہارا راکھی، سیوک ہو کے ساچی سیو کماؤندا اے۔ جگت جہان میٹنہار اندھیری راتی، رت زڑی آپ سہاؤندا اے۔ سب دا لہنا دینا
 دیوے باقی، حساب کتاب سرب آپ سمجھاؤندا اے۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیس سب دی کھول کے تاکی، پڑدا اوبلا آپ اٹھاؤندا اے۔ منزل
 چڑھ کے ویکھے گھاٹی، ہر جو اپنا پنہ مکاؤندا اے۔ صدی چوڈھویں نیڑے آئی واٹی، قدم قدم اپنا آپ اٹھاؤندا اے۔ پروردگار ساچا بنے
 ساقی، سچ پیالہ جام ہتھ اٹھاؤندا اے۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ امرت پیالہ دیوے اگئی باٹی، رس اکو اک وکھاؤندا اے۔ کھیلے کھیل بیٹھ کے آپ
 اکاتی، اک اگلا حکم ورتاؤندا اے۔ جو بن اکھراں گر اوتاراں پیر پیغمبران دیندا ربیا لکھ کے پاتی، چٹھی پچھلی یاد کراؤندا اے۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا آپ جناؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو اوہ پتر، جو پترکا نراکھر نال بنائیا۔ جس دے
 اُتے نظر نہ آوے کوئی سطر، گنتیاں وچ نہ کھئے گنائیا۔ جس دا ورقہ کھئے نہ سکے بدل، اُٹا کر نہ کھئے سمجھائیا۔ جس نوں کھنڈے کھڑگ
 دھار نال کرے کوئی نہ قتل، مقتول نہ لے بنائیا۔ جس دے وچوں دو جہاناں لبھے عدل، ساچا حکم اک درڑائیا۔ اپنی چڑھ کے ویکھو اگئی
 اوہ منزل، جس منزل دا مالک اک اکھوائیا۔ جتھے نہ کوئی ڈھولا نہ کوئی غزل، صدا بانگ نہ کھئے سُنائیا۔ نہ کوئی مؤت نہ کوئی اجل، مقبرہ
 گور نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُورب لیکھا ربیا درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھولن بستہ، اپنی اپنی گنڈھ
 کھلائیا۔ پرم پُرکھ دا اکو ملیا ورقہ، جس دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اُپر لیکھ لکھیا پرم پُرکھ پرماتم سب دا بھرتا، ناری ہو ہو سیو کمائی۔ جو
 منزل پوڑے چڑھدا، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نہ جیندا نہ مردا، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جو چاہے سو
 کرنی کردا، قادر کرتا آپ اکھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اُسدا بردا، بالک ننھا رُپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُورب

لیکھا رہیا وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہو تیرا نراکھر، اکھراں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ دھام نرالے رکھیا وکھر، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔
 گوبند ویلا یاد کر اپنا ماچھوواڑا ستھر، سؤلاں سیج ہنڈھائیا۔ جتھے نہ کوئی سیلا نہ کوئی پتھر، نہ کوئی اتھر نیر وہائیا۔ پرہ تیرا لیکھا کسے نہ
 جانیا وچ اعشاریہ کسر، زیرو انک بھیو نہ کھئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا دتا اک ور، سارے ویکھ خوشی
 منائیا۔ پیر پیغمبر کہن سانوں ملیا نہ کھئے حرؤف، حرفاں وچ نہ کھئے پڑھائیا۔ بے پرواہ کس دھام اولڑے رکھیا محفوظ، چار کنت دھیان
 لگائیا۔ پروردگار کہے میرا اچ عرؤج، عرش قرص دوویں سپس نوائیا۔ جس دی عیسیٰ موسیٰ محمد سمجھ نہ سکے حدود، آر پار بھیو کھئے نہ
 آئیا۔ تسیں چھوٹے بالے نکه نھے چوڈاں طبقاں وچ محدود، چوڈاں ودیا نال صلاحیا۔ پروردگار اکم اتھاہ وڈا وڈا سچا محبوب، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ گر اوتار کہن پرہ سچ دس اوہ نشانی، جو بن قلم شاہی دتی لگائیا۔ جس دا کھیل
 دو جہانی، زرگن سرگن ویس وٹائیا۔ جس دی سمجھ نہ پائے کھئے ودوانی، دھیانی دھیان نہ کھئے لگائیا۔ جس دی صفت لکھ کوئی نہ کانی،
 کلیمیاں وچ نہ کھئے پڑھائیا۔ جس دی تیرے ہتھ پیشانی، تس دا بھیو دیوے کھلائییا۔ مہربان کر اپنی مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے
 شاہ سُلطانی، شہنشاہ سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ نیر سارے بنو نادانی، ناپینا روپ وٹائیا۔ چرن گول کرو دھیانی، منگو سچ
 سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پھیر دیوے آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ تیرا نراکھر آخیری، آخر منزل
 سوبھا پائیندا۔ جس نوں جانے کوئی نہ میری پیری، پرا پستی مدھم بیکھری راگ وچ نہ کھئے سمجھائیندا۔ جس دی تعریف کوئی نہ کرے مار
 لکیری، بھیو ابھیو نہ کھئے کھلائییندا۔ جس دے وچوں پاربرہم پت پرمیشور تیری چلے پیڑھی، تیرا ست دلارا شبد نظری آئیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا دے اک ور، تڈھ بن بھیو نہ کھئے کھلائییندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو حد، ہر حالت دئے جنائیا۔ جس
 دھاروں اچے میری جد، شبدی شبد پرگٹائیا۔ تھر گھر ساچے جائے وس، ہس ہس خوشی منائیا۔ چرن گول جائے ڈھٹھ، نیوں نیوں
 لاگے پائیا۔ اوس ویلے ساچی وست جھولی دیواں گھت، سچکھنڈ دواپیوں آپ ورتائیا۔ اپنا دھر دا دے کے حق، مہر نظر ٹکائیا۔ بن
 اکھراں لیکھ دیواں لکھ، جو لکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ اوسے وچوں گر اوتارو پیر پیغمبرو تسیں سیکھیا لو سیکھ، جگ چوکری نت نوت زرگن

نرویر نرکار نرنکار پنج تت دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈی پئی
 آس، منسا منسا وچ سہائیا۔ جس گرہ پرہیو تیرا نور جوت پرکاش، آد جگاد رُشنائیا۔ محل اٹل سہائے شہنشاہ شاہ شاباس، تخت نواسی
 سوہیا پائیا۔ نہ پرتھی نہ آکاش، منڈل منڈپ نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ گوہی نہ کاہن نہ کوئی پاوے راس، نٹوآ نٹ سانگ نہ کھئے ورتائیا۔ تیرا کھیل
 ایہہ سرب گنتاس، بے انت تیری سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچا دتا اک ور، بھیو ابھیدا دتا کھلائیا۔ بھیو
 ابھیدا اک کھلاؤندا ہاں۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں آپ سمجھاؤندا ہاں۔ جوتی دھاروں شبد پرگٹاؤندا ہاں۔ تہر گھر دوار بہاؤندا ہاں۔ نرمل دیوا
 جوت جگاؤندا ہاں۔ ہرکھ سوگ چنتا غم نہ کھئے مناؤندا ہاں۔ گرہ مندر وکھائے اک موج، مجلس اپنے نال لگاؤندا ہاں۔ سچ دوار سہا کے
 کوٹ، قلعہ ستنام درڑاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دی کھیل آپ ورتاؤندا ہاں۔ گر اوتار کہن پرہہ تیری کھیل
 کمال، کامل پُرش تیرے بتھ وڈیائیا۔ ہوں بالے نڈھے تیرے لال، تون سب دا پتا مائیا۔ نت نوت نرگن سرگن بنے سدا دلال، دو جہاناں ونج
 کرائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت تیرے در سنایا حال، حقیقت دتی درڑائیا۔ کوڑی کیرپا جگت نگارا وجائے کلؤ کال، کالکھ کیکا سب نوں
 دتا لگائیا۔ سادھ سنت کسے دی کچھ نہیں مجال، جو مجلس لا موجود ہو کے ڈبڈے لئے ترائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 اپنا ویلا ویکھ وکھائیا۔ اپنا ویلا ویکھ ہر نرنکار، وقت سہنجنا آئیا۔ سرشٹ سبائی دھواں دھار، گردو غبار چھائیا۔ ست دھرم دا رہیا نہ
 کھئے اعتبار، بیمار سرب لوکائیا۔ کوڑا روٹا مچیا جگت جہان سنسار، سنسا روگ نہ کھئے مٹائیا۔ جوں بھاوے توں آ کے پیج سوار، نرگن اپنا
 ویس وٹائیا۔ در تیرے سارے کرن پکار، اچی کوک کوک جنائیا۔ کل کلکی تیرا کھیل اپرمپار، نہکلنک تون ہی نظری آئیا۔ تیرا سمبل دھام
 نیار، ساڈھے تن بتھ وچے ودھائیا۔ شبد ڈنکا و جاؤنا اپر اپار، چار گنت کرے جنائیا۔ پیر پیغمبر سارے گئے بار، ہوکا لے لے سس نوٹیا۔
 ساڈا مکیا پنڈھ اتھ وار، اتھ تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آ کے ویکھ جگت لوکائیا۔ جگت لوکائی ویکھ
 آخر، اکھیاں نین وکھائیا۔ تیرے اُتے رہیا کوئی نہ شاکر، شکر یہ کر نہ خوشی منائیا۔ روپ بنایا ہاکن ڈاکن، نو نو چار ویکھ وکھائیا۔ جلوہ ملے
 کسے نہ باطن، ظاہر ہوئے نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، چھڈ کے ویکھ اپنا آسن، ابناشی پھیرا پائیا۔ ابناشی کر

اپنا کرم، نہکرمی کار کھائیا۔ وِشو رہیا کوئی نہ دھرم، وِشنوں دئے دُبائیا۔ پڑدا لاہے نہ کوئی برہم، پاربرہم نہ کھئے ملائیا۔ جھگڑا چُکے نہ کوئی ورن، برن نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرا ساچا نام جگت نہ پڑھن، انتر آتم میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرِشٹ سبائی دئے سمجھائیا۔ سرِشٹ سبائی آ کے دس، دہ دشا کر جنائیا۔ ہر گھٹ اندر آ کے وس، ساچا وصل اک وکھائیا۔ جنان چر نہ ہوویں پرتکھ، پرہہ اپنا روپ وٹائیا۔ ساچا کھلے کوئی نہ ہٹ، ونجارا سیو نہ کھئے کھائیا۔ دُور دُراڈے آٹھ، نیرن نیرا پندھ مُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے دے سندیشے جُگ چوکرئی گئے تھک، تھکاوٹ تیری جھولی پائیا۔ تیری سرِشٹی تیری درِشٹی تیرا اِشٹی تُوں ہی دے مت، برہم وِدی اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اٹھ ویکھ اپنا در، دردی ہو کے درد وندائیا۔ دردی ہو کے وند درد، دُکھ بہنجن تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں جودھا سُو رپر مردانہ مرد، گہر گمبہر اکھوائیا۔ تیرا کھیل سدا اسچرج، اچرج لیلایا پرواہیا۔ کلجگ قصائی میتھوں چُھڈا چُھری کرد، ذبغ سکے نہ کھئے کرائیا۔ پرہہ سوامی ٹھاکر پر ماتم تیرا ہووے کوئی نہ حرج، ہرجانے وچ جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کرپا اُکھیڑ جڑ، آپ اپنا حُکم ورتائیا۔ گُرمکھاں گُرسکھاں ساچے سنتان بھگتان کر نیڑا، نیوکلے دھام بہائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی جنم مرن چُکے گیڑا، گیڑے وچ نہ کھئے بہوائیا۔ مہربان ہو کے کر دے نظر مہرا، نظریہ نظر اپنی آپ رکھائیا۔ تینوں تاردیاں لگے کوئی نہ دیرا، جُگ چوکرئی سارے گئے سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سبجن سہیلے اپنے لئے نکھیڑا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، الکھ اگوچر اکم اتھاہ بے پرواہیا۔

☆ ۲۷ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی جگیر سنگھ دے گرہ پنڈ کیروں ☆

جن بھگت کہن پرہہ کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ کوڑی کرپا سب دی ہر، ہردے ہر ہر سچ وسائیا۔ انتر آتم آ کے وڑ، دئی دویتی
 پڑدا لاپیا۔ ساچے مندر مینارے کھڑ، گھر گھر وچ کر رُشنائیا۔ سرتی سرت آپے پھڑ، شبدی اکھ کھلائییا۔ پارہم پرہہ دے سچا ور، سچ
 تیری سرنائیا۔ اک سرنائی جائیے پڑ، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ دھر دا اکھڑ لئیے پڑھ، بودھ اگادھ وکھائیا۔ جیودیاں جگ جائیے مر، مریاں
 جیون دے بدلایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے لئیے بہائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ ہو مہربان، دین دیاں دیا کمائیا۔
 شبدا گما دے دان، جھولی سچ بہرائیا۔ در بینتی کر پروان، مہر نظر اٹھائیا۔ سچ سندیسہ سناکان، دھر دا راگ لایا۔ بھاگ لگا کایا
 مکان، مندر وچے ودھائیا۔ نام دے اک فرمان، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچن ساچے لئیے ملائییا۔ جن بھگت کہن پرہہ
 تیری سچ سروت، سُن سُن بیٹھے دھیان لگائیا۔ جگت لبھیاں لبھ نہ کوئی کھوج، کھوج کھوج تھگی سرب لوکائیا۔ بھیو ابھیدا کھول لوک
 پرلوک، پڑدا دئے اٹھائیا۔ انتر آتم دس اک سلوک، انتشکرن دے بدلایا۔ تیرے نال مل کے مانیئے مؤج، مؤجودہ ہو کے درس دکھائیا۔ کوڑی
 کرپا مٹے ہوئے روگ، برہم بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر دئے سہائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ گرہ مندر
 سہا، سوہاونت ڈیرہ لایا۔ نرگن نیرویر محل اٹل کر رُشنا، دیوا باقی اکو ڈگمگائیا۔ شبدا نادی دھر دا راگ سنا، باہروں کرے نہ کھئے پڑھائیا۔
 جگ جنم دے وچھڑے کر کرپا لئیے ملا، آون جاون لکھ چوراسی پنڈھ رہے نہ رائیا۔ پھڑ پھڑ باہوں ساچا مارگ دئے وکھا، کوڑی کرپا پرے
 ہٹائیا۔ تُوں داتا مالک بے پرواہ، مالک ہو کے ہو سہائیا۔ خالص خالص لئیے بنا، چار ورن دئے وڈیائیا۔ نیترووے نین اچھالے دھرنی
 دھرت دھول جگت ماں، کھلی مینڈھی دئے دُبائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئیے ملائییا۔ جن بھگت کہن پرہہ
 کیوں بیٹھا چُھپ، پرہہ اپنا آپ چُھپائیا۔ کلجگ اتم ویکھ اندھیرا گھپ، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کیہڑی کوٹے رہوں لک، اپنی نظر لے
 اٹھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پینڈا رسیا مک، مکمل بیٹھے کھپڑا چُھڈائیا۔ مہربان ہو کے ٹھاکر تھہ، بھگون دیا کمائیا۔ ساجن ہو کے گھر
 گھر پُچھ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ خالی بہنڈارے نہیں کول کچھ، سارے دین دُبائیا۔ تیرا نظر نہ آئے کوئی ساچا پُت، پتا پُرکھ اکال نہ کھئے منائیا۔

ست نشانیوں سارے گئے اک، چلہ تیر کمان کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آ کے دے ساچا ور، اپنا بھیو کھلایا۔ جن بھگت کہن کیوں دتی پٹھ، کروٹ لے بدلائیا۔ تیرا دھام پرہو اندٹھ، بن تیری کِرپا نظر کیسے نہ آئیا۔ تُوں آد جُگادی دُھر دا پت، پت پرمیشور تیری سرنائیا۔ غریب زانیاں نال کر پت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ٹھاکر ہو کے وس چت، ٹھگوری رہن کوئی نہ پائیا۔ تیرا درس کرینے سدا نت، سوچہ سرُپی رُپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت لئے اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ لے انگڑائی، سب تیرا دھیان لگائیا۔ جھلی نہ جائے انت جدائی، جدا جز نہ کھئے رکھائیا۔ آتم پر ماتم کر کُرمائی، ساچا سگن منائیا۔ ساڈھ تِن ہتھ مندر اندر وچے ودھائی، مل سخیاں راگ الاٹیا۔ سیج سہانی چائیں چائیں، آسن سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ نرمل نُوں جوت کریں رُشنائی، نُوں نُوں ڈگمگائیا۔ میں سیج سوامی ویکھاں چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا دینا پرگٹایا۔ آسا منسا حرص ہوس پور کرائی، کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دوس زین اٹھ پھر گھڑی پل اکو رنگ رنگائیں، دُھر دا رنگ اک چڑھائیا۔ تُوں ہی مالک خالق پتا مائی، پتا پوت لینے گود اٹھائیا۔ گوبند بوٹا پٹیا اکو کاہی، جس دی کاگت قلم شاہی دیوے نہ کھئے گواہیا۔ جس دے پچھہ زنگن زینکار بن راہی، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ تیرے جن بیٹھے تیرا دھیان لگائی، دُو جی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ تُوں من کا منکا پھیر من، منسا موہ مٹائیا۔ نام پدارتھ دے دھن، دُوں ت اک ورتائیا۔ بھاگ لگا چھپر چھن، محل اٹل پرے سٹائیا۔ پنچ وکارا دے ڈن، گھر گھر وچ رہن نہ پائیا۔ گڑھ بنکاری بھانڈا بھن، بہرم دئے چُکائیا۔ کر پرکاش اندھیرے انھ، ساچا نُوں دئے چمکائیا۔ جن بھگت کہن پرہ آ چھیتی، دُوں دُرادا پندھ مکائیا۔ بندے بندگی وچوں بھلے تیری نیکی، نہکرمی ساچا کرم نہ کھئے کھائیا۔ اندر وڑ کے دُھر دا بنے کھئے نہ بھیتی، نُوں دوارے بھجن واہو داہیا۔ مایا ممتا کلجگ کھیل کوڑی کھیڈی، چاروں کُنٹ کھیہ اڈائیا۔ تیری کہانی بانی وست جو مات امولک بھیجی، سو بھجن بندگی سارے رہے بھلائی۔ اپنے گھر وچوں نکل کے سارے ہوئے پردیسی، مالک مکان نظر کھئے نہ آئیا۔ جُوں نانک زینکار بھیجیا دھر کے موڈھے بھوری کھپسی، خالص اپنا رُپ پرگٹایا۔ جُوں گرو گوبند دے کے گیا سندیسی، دُھر دا ڈھولا راگ الاٹیا۔ سرشٹ سبائی نیر لوچن تین اپنے پیکھی، زنگن سرگن رُپ وٹائیا۔ جن بھگتاں بن کے سچا ہیتی، گرمکھ گر گر گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان پھیرا پائیا۔ جن بھگت

کہن پرہ آ کے ویکھ ساڈی جھگی، ہڈ ماس ناڑی پنجر سوہنی بنت بنائیا۔ جس دی اوڈھ جاندی پگی، پینڈا اپنا پنڈھ چُکائیا۔ غفلت وچ اندر سُرتی سٹی، سوانی سکے نہ کھئے جگائیا۔ تُوں کنت سہاگ ہو کے پُچھیں، پت پرمیشور دیا کمائیا۔ جُگ جُگ جگت جے کرم کر کے رُسی، رُسیاں لئے منائیا۔ جے مارگ پے گئی پُٹھی، رہبر ہو کے دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ آ وڑ اندر، منزل پنڈھ مُکائیا۔ اپنی ہتھیں توڑ جندر، جو دتا سچ لگائیا۔ بھاگ لگا اندھیری کندر، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ سوہنا لگے کوڑا کھنڈر، سچ سچ ورتائیا۔ رُت موّے کایا کلر بنجر، نام پھلواڑی پت ڈالی مہکائیا۔ منوا من بھوے نہ بندر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر اپنا دئے وکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ اسیں ہوئے ویراگی، پرہوں روگ ستائیا۔ جگت سرِشٹی رہے تیاگی، تیرا دھیان لگائیا۔ نام پدارتھ دیوے داتی، وست سچ ورتائیا۔ دے نے جاگدیاں درس دے سٹیاں راتی، رُوپ اٹوپ اپنا اک پرگٹائیا۔ امرت آم بخشیں بوند سوانتی، اگنی تت تت بُجھائیا۔ نظری آویں اک اکاتی، سچکھنڈ اپنا ڈیرہ لائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں آؤن تون پہلوں جو لیکھ کے دتی پاتی، دُھر دا لیکھ درڑائیا۔ اوس دے اندر سانوں مروا اک جھاکی، جھاکی نال رلائیا۔ تھوڑی کھڑکی کھول تاکی، اشارے نال سمجھائیا۔ منزل چڑھ کے ویکھئے واٹی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ درشن کر کے کھلاپاتی، گول نین پگسائیا۔ پھر جائیے پرہ تیری سچی ساکھی، جو جُگ جُگ جگت سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پڑدا دے چُکائیا۔ سچ ساکھی دس ساکھیاں، سخی سلطان تُوں ہی نظری آئیندا۔ جو لیکھا لیکھا پن قلم دوات، کاغذ شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جس دے حرف لبھن نہ وچوں کسے لغات، شبدان وچ نہ کھئے سمجھائیندا۔ جس دا کتا سہاری بہاری کھئے نہ لگ مات، ماترا وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جس دی حرفاں وچ نہ کھئے کتاب، کتبخانے نہ کھئے ٹکائیندا۔ اُس دا پڑدا چُک بقاب، جن بھگت منگ منگائیندا۔ اسیں ویکھئے پچھلا لہنا دینا اپنا حساب، جو حصہ تیرے گھر نظری آئیندا۔ اگوں کہے پُرکھ اکال گرو مہاراج، مہا ساچی وچ سمجھائیندا۔ کھیلنہار کھیل آد جُگاد، جُگ چوڑی ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتو سمت ویہ سو اگی انت آخیری دسو اُس دا راز، جس دے وچوں روزہ نیاز انجیل قرآن شاستر سمرت وید پُران باہر کڈھائیندا۔ جس دے وچوں گر اوتاراں پیر پیغمبراں دا ہووے آغاز، نراکار ساکار رُوپ وکھائیندا۔ جس دے

وچوں اگمی بن پتا مات جمی نکلے دھار، ست ستوادی سوہیا پائیندا۔ ایہو کھیل رکھیا ہتھ اپنے کرتار، جس دا انت نہ کھتے سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں نال کر کے پیار، پریم ریتی پیار وچوں پرگٹائیندا۔

☆ ۲۷ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ چؤلا کلاں ☆

گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ کر مہر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ترے گن مایا لیا گہیر، جگت جنجال سکے نہ کھتے ٹڑائیا۔ مُرشد ہو کے ویکھ مُریداں حال، جہالت دتی بدلائیا۔ سرشٹ سبائی پنج تت اگنی لگی ماٹی کھال، کایا تن ربی جلائیآ۔ انتر آتم بھلیا سرب گیان، من واسنا چار کُنٹ ہلکائیا۔ ساچے مندر کرے نہ کھتے دھیان، زرگن تیرا درس کھتے نہ پائیا۔ کوٹن کوٹ سخیاں وچ نچدے ویکھے کاہن، دُھر دی بنسری نام نہ کھتے سُنائیا۔ ست دھرم دا مٹیا جگت نشان، کوڑی کِریا ڈنک رہی وجائیا۔ مایا ممتا سارے ہوئے غلام، غُربت گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ پیر پیغمبر جو دے کے گئے پیغام، مسلیاں وچ سُنائیا۔ تنہاں سکے نہ کھتے پچھان، بے مکھ بیٹھے مکھ بھوائیا۔ نو دوارے نچدا ویکھ شیطاں، شرع کرے لڑائیا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ گرہ گرہ دسے حرام، دھیرج جت رہن کھتے نہ پائیا۔ تیری منزل مُشکل چڑھنی ہوئی جہان، پاندھی پنڈھ نہ کھتے مکائیا۔ کِریا کر سری بھگوان، دُھر دے رام تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا دئے چُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھ اپنا جگت، زرگن سرگن ویس وٹائیا۔ لکھ چوراسی ابلے رکت، ناڑی ناڑی دئے دُہائیا۔ ست دھرم ربی کوئی نہ شکت، شخصیت بیٹھی مکھ بھوائیا۔ دین مذہب پیا فرق، ذات پات جھگڑیاں وچ لڑائیا۔ کاغذ قلم شاہی نال جو کیتی لکھت پڑھت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن لکھائیا۔ اُس دا جیو جنت کلجگ لیندے دھڑت، بن ونجارے ہٹ چلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ مہربان ہو کے ویکھ اپنی چوکر، چوٹھے جگ دھیان لگائیا۔ لکھ چوراسی میٹے کھتے نہ اوکر، اوڑک دیوے نہ کھتے وڈیائیا۔ من مت نار کم ذات گھر گھر وڑی سوکن، دوس رین کوکے دئے دُہائیا۔ کایا ماٹی کھتے نہ آوے پوچن، پنت پُنت نہ کھتے کرائیا۔ شاہ سلطان راج راجان کوڑی کِریا سوچن، ست دھرم نہ کھتے سمجھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دے مان وڈیائیا۔ دئے وڈیائی ٹھاکر آپ، کلکاتی آگن تپائیا۔ سرِشٹی درِشٹی بھلیا جاپ، رسنا جہوا رہی
 گر لائیا۔ اندر مندر کھئے نہ دیوے ساتھ، ڈھر دا رہبر نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ دِسے اندھیری رات، رعیت بیٹھی مکھ چھپائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ ساچا گھر آ کے تگ، دھرنی دھرت دھول ویس وٹائیا۔
 پاندھی ہو کے ٹھاکر نٹھ، اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار جو مارگ گئے دس، پیر پیغمبر کلمہ کائنات پڑھائیا۔ حقیقت وچوں کسے نہ لبھے حق ،
 شریعت سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ کوڑی کرپا ڈوری پئی نٹھ، چاروں کُنٹ جیو جنت کھچائیا۔ پھری دروہی مندر مسجد شودوالے مٹھ، مستی
 رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے ویکھ جگت لوکائیا۔ جگت لوکائی ویکھ حاکم، تیرا حُکم ڈھر فرمانا
 نظری آئیا۔ لیکھا جان ظاہر باطن، پڑدا اک اٹھائیا۔ بھگت سنت سارے آگھن، کوک کوک سُنائیا۔ ست ستوادی دس گاتھن، آگئی کر
 پڑھائیا۔ سنگ سہیلا بن کے مائی باپن، پتا پوت گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک ٹکائیا۔ سری بھگوان
 سچ سوامی، سو کرتا ہر جنائیندا۔ آد جگادی انتریامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبرو سُنو سچ کہانی، نام کہاوت وچ
 درڑائیندا۔ ہوں مالک خالق دو جہانی، نرگن نرویر پُرکھ اکال اکھوائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ شاستر سمرت وید پُران دسے، نال رلائے
 کہانی بانی، اکھ وکھ جگت پڑھائیندا۔ اٹھسٹھ تیرتھ سر سرور نیر ورولیا ٹھنڈا پانی، پت پاون بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ کلجگ انت
 سری بھگونت مارگ دسے سچ آسانی، احسان سر نہ کھئے رکھائیندا۔ جن بھگتاں دے کے نام نشانی، ناؤن نرنکارا آپ درڑائیندا۔ تون میرا
 میں تیرا جانی، انجانت بوجھ بھجھائیندا۔ بن پڑھیاں لکھیاں کر کے بودھ آگادھ گیانی، منتر اپنا نام سمجھائیندا۔ انتر آتم نچھر جھرنا بخش کے
 ٹھنڈا پانی، سرور اکو اک وکھائیندا۔ شبد اناد انحد دھن آتمک راگ سُنائے مہانی، راگاں ناداں وچوں باہر کڈھائیندا۔ نرمل جوت جگائے
 مہانی، نورو نور نور رُسنائیندا۔ ڈھر دا دے کے پد نربانی، گھر ساچا اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی کر کرتار، قُدرت تیری جھولی پائیا۔ جگ چوکرئی پیتے وچ سنسار، کلجگ اتم دئے ڈھائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر گئے ہار، بلہین دئے دئے جوڑ سیس نوائیا۔ تون شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کاگد قلم شاہی کرے

پُکار، اکھڑ نیناں نیر و ہائیا۔ ساڈا ہندسیاں انکڑیاں وچ نہ کھئے شمار، پداں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ کِریا کر کِریا دھار، کِریا اپنے ویکھ وکھائیا۔ ست سرُوپی دے دیدار، دید عید چند رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا ویلا وقت وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دینا بندھپ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ بودھ آگادھا بن کے آواں پنڈت، بھگت بھگوت آپ جگائیندا۔ چار ورن شترّی براہمن شوڈر ویش بناواں ساچی سنگت، سکلا سنگ رکھائیندا۔ امنگی دُولت دیواں کوئی نہ ہووے منگت، نام بھنڈارا اک ورتائیندا۔ گڑھ توڑ کے ہووے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیندا۔ لیکھا چُکا کے سورگ جتّ، پرہ چرن راہ وکھائیندا۔ آون جاون کھیل مُکا کے جیرج اندج، اُتہج سینج پار کرائیندا۔ ساچی دس کے اکو بدن، ڈنڈاوت دُھر دی اک وکھائیندا۔ آتم پرماتم دے اندن، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ مستک ٹکا دھوڑی لائے چندن، دُرمت میل دھوائیندا۔ جنم جنم دی تئی آواں گنڈھن، جُگ جُگ دے وچھڑے میل ملائیندا۔ جن بھگتاں انتر پائے ٹھنڈن، امرت میگھ اک برسائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا دیا کھائیندا۔ گر اوتار کہن تیرا کھیل نرالا، نرگن نروریر سمجھ کھئے نہ آئیا۔ کلجگ اتم جیو جنت ہویا بیہالا، بہل ہو کے دئے ڈہائیا۔ سب دا کایا کفن ہویا کالا، لال گلالا رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ سچ نام دا چار کُنٹ نکلیا دیوالا، جوٹھ جھوٹھ بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ تیرا مارگ نہ ملے کھئے سُکھالا، سُکھ ساگر روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سادھ سنت جیو جنت منکیاں والی پھیردے دسن مالا، من کا منکا نہ کھئے بھوئیا۔ چار کُنٹ تینوں لبھدے پھردے وچ دھرمسالا، کایا مندر کھوجن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آگلا دئے سچ احوالا، جس وچ شاہ کنگال رہن کھئے نہ پائیا۔ سری بھگوان ہو مہربان سچ درڑاؤندا اے۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دیا کھاؤندا اے۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران آگلا لیکھا آپ سمجھاؤندا اے۔ لہنا دینا چُکے مسیتاں مندران، ساچا راہ اک پرگٹاؤندا اے۔ لکھ چوڑاسی بھيو کھلائے اندرے اندرا، کایا بنک اک سُہاؤندا اے۔ بجر کپاٹی توڑے جندرا، دُئی دویتی پڑدا لاہندا اے۔ من منوا بنھ بندرا، دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آگلا لیکھا آپ سمجھاؤندا اے۔ آگلا کھیل سچ کراوانگا۔ جُگ جنم دے وچھڑے، ہرجن ساچے میل ملاوانگا۔ جنم کرم دے جو وچھڑے، پھڑ باہوں گود بٹھاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، رہبر دُھر دا اک اکھواوانگا۔ دُھر دا رہبر اک

اکھوائیگا۔ جلوہ نوری نور پرگنائیگا۔ لاشریک بن کے ویکھ وکھائیگا۔ شرکت کوڑی پرے ہٹائیگا۔ ہر گھٹ جوٹھ جھوٹھ نہ کھئے وکھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، یکطرف اپنا حکم ورتائیگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن واہ مجید، مجلس تیری سچی پائیا۔ تیرے حکم دی تیرے چرن گول سارے کریئے تائید، تقریر وچ نہ کھئے لکھائیگا۔ جو آد پُرکھ ابناشی کرتے سچکھنڈ دوارے مقامے حق سانوں دتی رسید، بن اکھراں لیکھ لکھائیگا۔ اُس دا کھیل ویکھیا عجب عجیب، نرالی تیری بے پرواہیا۔ تیرا حکم حاکم سدا ٹھیک، ٹھوکر سانوں رہیا لگائیگا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے آون دی دس کے آئے تاریخ، طریقہ تیرے ہتھ آئے سمجھائیگا۔ کلجگ انت اندھیرا میٹے تاریک، بے پرواہ ویکھ وکھائیگا۔ دُور دُراڈا چل کے آئے پرہو نزدیک، نیرن نیرا ہو کے نظری نظر لئے ملائیا۔ جن بھگتاں دسے سچ پریت، پریم ہو کے ویکھ وکھائیگا۔ کلجگ کیرپا کوڑی چکے ریت، سچ سچ مارگ دئیں سمجھائیگا۔ اکو نام جھولی پا کے بھیکھ، خالی بھنڈارے دئے بھرائیا۔ نام چاڑھ رنگ مچھتھ، چوٹی کایا تن دئے رنگائیگا۔ تُوں میرا میں تیرا سارے گاون گیت، سوہنگ ڈھولا اک الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا دینا اک ور، واہوا تیری وجدی رہے ودھائیگا۔ ودھائی اندر ہووے وادھا، واہوا گرو گرو گر آپ سمجھائیندا۔ جنہاں دا پتا گر گوہند پُرکھ اکال دادا، سو پیڑھی لوکھات سچ جنائیندا۔ جس دا بھيو کھولیا نہ کیسے رازا، بے انت بے انت کہہ کہہ سپس سرب نوائیندا۔ سو کلجگ انت سری بھگونت نرگن جوت ویکھنہارا تماشا، رُوپ رنگ ریکھ نہ کیسے وکھائیندا۔ لکھ چوراسی اندر وڑکے مندر چڑھ کے آتم سیجا کرے بھوگ بلاسا، بھسمڑ اپنی کار کھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں صدی چودھویں پوری کرے آسا، نراسا رہن کھئے نہ پائیندا۔ سیوک چاکر نظری آئے داسن داسا، گھر گھر اپنا پھیرا پائیندا۔ دیوا باقی کملاپاتی نرگن جوت کرے پرکاشا، کلجگ اندھ اندھیرا اگیان مٹائیندا۔ سجن سہیلا بن کے مائی باپا، ستجگ ساچا کھول سُنائے ساک، پچھلی ساکھی بند کرائیندا۔ جس بے پرواہ دا مُصوَران تَصوَران کولوں کھچیا نہ گیا خاک، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیندا۔ سو مالک بن کے آقا، دو جہاناں حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا بھيو آپ پرگنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن واہ واہ اگمی رام، رمیا تیری اک سرنائیا۔ تُوں سرب ویاپی ہر گھٹ تھان، تھان تھنتر گکن گکنتر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جگ چوکڑی ویکھ مار دھیان، مہربان مہر نظر اٹھائیگا۔ وشن برہما شو تیرا سُن سُن تھکے

گیان، بودھ اگادھ تیرا انت کہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر قلم شاہی نال لکھدے گئے بیان، آپ اپنی سیو کھائیا۔ تیرے رمز اشارے سمجھے نہ کھئے جہان، حقیقت حق نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا دئے دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ٹھانڈا در تیرا اک، ایکنکار ملی وڈیائیا۔ جگت نیترا آئے نہ دس، لوچن اکھ نہ کھئے کھلاییا۔ جن بھگتاں دے کے دھر دا حص، وست اموک دئے ورتاییا۔ کروٹ لے بدل لئے پٹھ، سنکھ سوچھ سرؤپی رُپ دھرائیا۔ انتر آتم مار کھچ، پرماتم اپنا جوڑ جڑاییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے لئے جگاییا۔ ہرجن جگا جگ پرہ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نو نو چار لگی آگ، ترشنا رہی کرلاییا۔ ہنس بڈھی ہوئی کگ، ساچا راگ نہ کھئے سناییا۔ من واسنا رہے بھج، ہنگتا وچ ہلکاییا۔ ناد سنے نہ کوئی انحد، دھن راگ نہ کھئے الاییا۔ امرت جام پیوے کوئی نہ مد، نام خُماری انتر نہ کھئے چڑھاییا۔ دئی دویتی کوڑی کیرپا کوئی نہ سکے کڈھ، کایا ماٹی صاف نہ کھئے وکھاییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر صدی ویہویں سارے گئے چھڈ، سر ہتھ نہ کھئے ٹکاییا۔ کلجگ کایا کوڑے بن ہرنامے دسے ہڈ، ناڑی ناڑی کرے نہ کھئے رُسناییا۔ تیری نظر نہ آوے وشو جد، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان ہو کے ویکھ وکھاییا۔ وشو ٹٹیا جگت ناتا، دین مذہب لڑاییا۔ تیرا انت نہ کیسے پچھاتا، بھرے بھلی لوکاییا۔ پڑھ پڑھ تھکے پُستک گاتھا، ڈھولے رہے سناییا۔ آتم پرماتم جڑیا نہ کیسے ناتا، پاربرہم برہم نہ کھئے سہاییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا دے اکو ور، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ خالی جھولی بھر جا ٹھاکر، جن بھگت دھیان لگاییا۔ کلجگ ڈونگھا ویکھ ساگر، چاروں کُنٹ بھوری گہری نظری آئی۔ ونج کرے نہ کوئی بن سوڈاگر، سچا سوڈا ہٹ نہ کھئے وکاییا۔ نرمل کرم نہ کرے کوئی اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ سورپیر نہ کھئے بہادر، اتم جم کی پھاس ٹڑاییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جگ ویکھ مات لوکاییا۔ جگ لوکائی ویکھ وکھاؤندا ہاں۔ بے پرواہ وچ سماؤندا ہاں۔ جگ چوکرئی کھیل کھلاؤندا ہاں۔ نرگن سرگن ویس وٹاؤندا ہاں۔ شبد ناد دھن اُپجاؤندا ہاں۔ برہم برہماد کھوج کھجاؤندا ہاں۔ سوانگی ہو کے سوانگ ورتاؤندا ہاں۔ تانگی ہو کے دھیان لگاؤندا ہاں۔ راگی ہو کے ناد وجاؤندا ہاں۔ موہن مادھو مادھی ہو کے پھیرا پاؤندا ہاں۔ بودھ اگادھی ہو کے شاستر سمرت وید پُران لکھاؤندا ہاں۔ آندھی گوانڈھی ہو کے گرمکھ سجن سہیلے میل ملاؤندا ہاں۔ دھر دا ڈھاڈی ہو کے اندر وڑ کے سچ

سُرنگا اِک کھلاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سِکھیا اِک سمجھاؤندا ہاں۔ ساچی سِکھیا اِک سمجھاؤندا ہاں۔ دُھر دی بھچھیا جھولی پاؤندا ہاں۔ جن بھگتاں اِچھیا پُور کراؤندا ہاں۔ جو لکھیا بدھنا لیکھ، کر کِریا میٹ مٹاؤندا ہاں۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، نرگن نُوَر نُوَر چمکاؤندا ہاں۔ آتم پرما تم ہو کے ماناں سیج، سوہنا رنگ رنگاؤندا ہاں۔ بن اکھاں لواں ویکھ، دو جہاناں راہ تکاؤندا ہاں۔ کلجگ اتم کوڑا بدلاں بھیکھ، کوڑی کِریا میٹ مٹاؤندا ہاں۔ لہنا چُکاواں مُلا شیخ، مسائک حُکم اِک مناؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کماؤندا ہاں۔ سچ کرنی کار کماوانگا۔ نرویر پُرکھ ویس وٹاوانگا۔ ہرکھ سوگ مٹاوانگا۔ جگت وِجوگ چُکاوانگا۔ جن بھگتاں دُھر سنجوگ ملاوانگا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، بنک اِک سُہاوانگا۔ شبد نگارے لگے چوٹ، انحد راگ الاوانگا۔ جوت نرنجن پرگٹے اگمی جوت، جوتی جوت ڈگمگوانگا۔ میری کرنی کھٹے نہ کرے سوچ، سب دی سوچ اپنے وچ چُھپاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی کردے گئے کھوج، تس دا کھیل آپ سمجھاوانگا۔ ساچے سنتاں دے کے اگمی مَوج، چرن کول اِک درساوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم ہو مَوجود، محفل دُھر دی اِک پرگٹاوانگا۔ محفل سچ دی دُھر پرگٹائیگا۔ غفلت وچ کدے نہ آئیگا۔ اُلفت سچ دی اِک جنائیگا۔ مُرشد اپنا پھیرا پائیگا۔ مُرید پھڑ پھڑ گلے لگائے گا۔ دید عید چند رُشنائیگا۔ ساچے کلمے کر تائید، آخر اِکو نام پڑھائیگا۔ لیکھ چُکائے ہست کیٹ، اُچ نیچ میل ملائیگا۔ دھام وکھا اِک انڈیٹھ، سچکھنڈ ساچے سوہنا پائیگا۔ پرہہ ملن دی سچ پریت، آتم پرما تم آپ سمجھائے گا۔ ستجگ چلے ساچی ریت، سوہنا مارگ اِک وکھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیگا۔ مہر نظر اُٹھاوانگا۔ کلجگ کوڑی کِریا بدل، ستجگ ساچی دھار چلاوانگا۔ ست دوارے کر کے عدل، انصاف سب دے ہتھ پھڑاوانگا۔ گر اوتاراں پوری کر کے جگت مزل، منزل اپنی اِک چڑھاوانگا۔ جتھے رل کے نام نغمہ گاون اِکو غزل، غرض سب دی ویکھ وکھاوانگا۔ جس دی دو جہان سُنن طرز، تال اِکو اِک سمجھاوانگا۔ وشن برہما شو ہون اسچرج، اسچرج لیل اِک رچاوانگا۔ جودھا سُوَر پیر بن مرد، مرد مردانہ ہو کے ڈنک سُناوانگا۔ کوڑی کِریا میٹ اندھیری گرد، ساچا چند نُوَر رُشناوانگا۔ غریب نایاں نال ونڈ کے درد، دُکھیاں دُکھ مٹاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ

سُلطاناں راج راجاناں اتم خاک ملاوانگا۔ راج راجاناں خاک ملائیگا۔ شاہ سُلطاناں بھیکھ منگائیگا۔ غریب نمانے جو کردے رہے اڈیک، تنہاں پھڑ کے آپ اٹھائیگا۔ چرن پریتی بخش دُھر دی ریت، رہبر اپنے راہے پائیگا۔ سو ویلا وقت آیا نزدیک، دُور دُراڈا پندھ چُکائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سنت سُپیلے لئے پھڑ، گُر چیلے ویکھ وکھائیگا۔ گُر چیلے ویکھ وکھاوانگا۔ گھر ساچے میل ملاوانگا۔ رائے دھرم دی کٹ کے جیل، لکھ چوڑاسی پھند کٹاوانگا۔ نال جوڑ کے سجن سُپیل، پُرکھ اکال ڈوری تند بندھاوانگا۔ دھام وسا کے اک نویل، نہچل آسن لاوانگا۔ اکم اتھاہ الکھ آگوچر دس اکٹرا کھیل، کھلاری بن کے کھیل کھلاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے گود اٹھاوانگا۔ ہرجن ساچے گود چُکیگا۔ پُرکھ اباشی ہرجن پُچھیگا۔ نرگن رُوپ ہو کدے نہ لُکیگا۔ ست سرُوپ ہو شبدی بُکیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، پرگٹاوانہارا سچ در، دو جہان سِری بھگوان لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت اندج جیرج اُتہج سیئج گرہ گرہ اندر سوامی بن کے پُچھیگا۔

☆ ۲۷ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی چؤلا خُرد ☆

ٹھاکر سوامی سدا دِیال، جُگ چوڑی دِیا کھائیندا۔ نردھن سردھن ویکھے دوویں بال، دو جہاناں والی پھیرا پائیندا۔ غریب نمانے کوجھے کملے لئے اٹھال، دین اپنے رنگ رنگائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سُرْت لئے سنبھال، سُرْتی شبدی میل ملائیندا۔ نام پدارتھ دے کے سچا دھن مال، تن خزانہ اک بھرائیندا۔ کوڑی کِریا توڑ جنجال، ترے گن پڑدا پرے ہٹائیندا۔ دیپک دِیا اکو بال، جوت نرنجن گھر رُشنائیندا۔ آتم پرما تم درس وکھال، نرگن نرگن جوڑ جُڑائیندا۔ جنم جنم دی پوری کر کے گھال، کرم کرم دا روگ مٹائیندا۔ سچکھنڈ دوار دس سچّی دھرمسال، درگاہ ساچی سو بھا پائیندا۔ لیکھا جانہارا جیو جہان، جوگ جُگت آپ سمجھائیندا۔ پت پریشور سِری بھگوان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا گھر گھر گرہ گرہ کھوج کھوجائیندا۔ دین دِیال سرب پت ماتا، پرم پُرکھ وڈی

وڈیائیا۔ غریب نہانیاں بخشش کرے دُھر دی داتا، بھنڈارا سچ سچ ورتائیا۔ نام ندھان جنا کے اگئی گاتھا، انتر آتم اک پڑھائیا۔ پُورب جنم دا پُورا کرے گھاٹا، ویکھ وکھائے چائیں چائیا۔ بھوئے سہائی ناتھ اناتھان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھائے نرنکار، نرگن نیرویر وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکرئی کھیل کرے سنسار، دھرنی دھرت دھول سوہا پائیا۔ ہرجن ہر بھگت پھڑ باہوں لئے نکال، لکھ چوڑاسی بندھن دئے کٹائیا۔ شبد سرُوبی بن دلال، کایا مندر اندر ساڈھے تن ہتھ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھائے درد دکھ بھے بھنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ جن بھگتاں نیتر پائے نام انجن، اگیان اندھیر دئے مٹائیا۔ چرن دھوڑی ساچا مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ پریم پریتی کر کے مکن، نام خُماری دئے چڑھائیا۔ ترے گن اگنی تت بوجھا کے اگن، بوند سوانتی مکھ چوائیا۔ آتم پرما تم سوہنگ ڈھولا دے کے بھجن، بندگی ڈنڈوت اکو اک وکھائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے سجن، ہر شبدی پھیرا پائیا۔ کوڑی کریا کایا کپڑ دیوے بدل، منسا ممتا ہوے ہنگتا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سر ہتھ ٹکائے پُرکھ سمرتھ، جگ جگ اپنی دیا کھائیندا۔ سنت سہیلے لئے رکھ، گر چیلے میل ملائیندا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، نج نیتر اک رُشنائیندا۔ شبد اگئی لا کے سٹ، سوئی سُرٹ اٹھائیندا۔ وست امولک جھولی گھت، حرص ہوس گوائیندا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، رتی رت رت وچ مہکائیندا۔ جاننہارا مت گت، گھر گمبہر ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے بھو چُکائیندا۔ ہرجن ساچا گرمکھ میتا، گر گر دئے وڈیائیا۔ اگنی تت نہ تپے انگیٹھا، سانتک ست ورتائیا۔ شبد سوامی وس کے چیتا، کوڑی ٹھگوری دئے گوائیا۔ مارگ دسے نیکن نیکا، گڑھ ہنکار ٹڑائیا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، جیون جُگت سرب سمجھائیا۔ اپنے ملن دا دس طریقہ، آسا ترشنا ترپت کرائیا۔ پچھلا ویلا پچھے بیتا، دُھر دا مارگ آگے اک جنائیا۔ کایا کوڑا مٹھا کرے ریٹھا، امرت رس بھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد ویکھنہارا تھاو تھائیا۔ ویکھنہارا تھان تھنتر، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ لیکھا جانے گگن گگنتر، برہمنڈ کھنڈ پھول پھلائیندا۔ سُناونہارا دُھر دا منتر، نام ندھانا اک پڑھائیندا۔ جاننہارا سرب بدھ سرب جیاں انتر، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیندا۔ کر پرکاش برہم نرنتر، مایا برہم ڈیرہ ڈھائیندا۔ تن ماٹی خاکی بنا بنتر، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر گھر وچ ویکھ

وکھائیندا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش جڑایا ناتا، من مت بُدھ کرے کڑمائی۔ لیکھا جانے پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنے ہتھ رکھائی۔ پرما تم آتم
 پرما تم کھیل تماشا، گرہ مندر سو بہا پائی۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی مل کے اکو گاتھا، سوہنگ کرے سچ پڑھائی۔ پاربرہم برہم جس
 پچھاتا، گھر پڑدا دتا ٹکائی۔ تِس لیکھا چُکیا ذات پاتا، اجاتی رُوپ رہن کھئے نہ پائی۔ پر م پُرکھ پرما تم پت پریشور سوامی سگلا ساتھا،
 پروردگار ہونے سہائی۔ ستگر شبد سد ہونے سہائی ناتھ اناتھاں، دیناں لئے اٹھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان دیا
 کھائی۔ دیاوان نہ ہر ٹھا کر، بے انت بے پرواہ اکھوائیندا۔ ہرجن کڈھے باہر جگت ساگر، ڈونگی بھور نہ کھئے بھوائیندا۔ سچ دوارے دیوے
 آدر، عدل عدالت اک وکھائیندا۔ لیکھا جانے مقتول قاتل، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کھائیندا۔ مقتول
 قاتل دوویں لئے کھوج، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔ جن بھگتاں انتر آتم درشن دیوے روز، من ممتا موہ مٹائی۔ رسنا جہوا بئی دند رہے خاموش، انحد
 دُھن آتمک راگ الاٹیا۔ جو جن ہر ستگر درس نیتز رہے لوچ، تنہاں لوچن آسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 درگاہ ساچی دئے وڈیائی۔ درگاہ ساچی دے وڈیائی، وڈ وڈا نظری آئیندا۔ جن بھگتاں وچھوڑا کٹ جگت جدائی، جاگرت جوت اک
 رُشنائیندا۔ سُرَت شبد کر کڑمائی، گھر ساچے میل ملائیندا۔ پرما تم مل کے آتم وچے ودھائی، تریا نین شرمائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں
 وچولا دے ناہیں، ڈھولا اکو راگ الاٹیندا۔ پُرکھ اکال دُھر دا مالک بن کے ماہی، گرمکھ آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سگلا سنگ آپ نبھائیندا۔ سگلا سنگ سُرَت شبد، دُھر دی جوڑی آپ جڑائی۔ جس دا دین نہ کوئی مذہب،
 ذات پات نہ کھئے وکھائی۔ جس دی کایا سکے نہ کوئی بدل، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائی۔ سو سچ دوارے کرے عدل، عدالت اکو اک
 پرگٹائی۔ سنت سہیلے گرو گریلے میل ملانے بن کے سجن، ستگر داتا اک اکھوائیا۔ پریم پیار شبد دھار جوت اجیار وچ رکھے مگن، دوس
 زین گھڑی پل اٹھے پھر اکو رنگ رنگائی۔ کایا مندر اندر سیر کرائے برہمنڈ کھنڈ ساچے شہر، شہنشاہ اپنی اکھ پرتکھ کھلائی۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوگری نت نوت ستجگ تریتا دواپرکجگ جنہاں اُپر کرے اپنی مہر، تنہاں مُجبت نال پیار
 جوڑ جڑائی۔

☆ ۲۷ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی امر سنگھ دے گرہ پنڈ وریال ☆

سچکھنڈ دوار تیرا ویکھ پُرکھ سمرتھ، سچ دوارے وجی ودھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر اکٹھ، درگاہ سیس نوائیا۔ نردھن ہو کے جوڑن ہتھ، بن ہتھان میل ملائیا۔ وست انوکھی شاہ سلطان شہنشاہ رہے منگ، سو پُرکھ نرنجن ہو سہائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن سورے سربنگ، ایکنکار تیری سرنائیا۔ آد نرنجن چاڑھ چند، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ ابناشی کرتے دو جہاناں پا ٹھنڈ، برہمنڈ کھنڈ رہیا کُرائیا۔ سیری بھگوان ست سچ دے اند، کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھائیا۔ پاربرہم پرہہ چاڑھ اولٹا رنگ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کلجگ کوڑی کیریا مایا کیتے ننگ، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ ساچا وجے نہ کوئی نام مردنگ، نگارا ست نہ کھئے سُنائیا۔ چاروں کُنٹ بھیکھ پکھنڈ، دہ دشا بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سُرَت سوانی جگت دُباگن ہوئی رنڈ، ہر کنت سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ پھری دروہی وچ وریہنڈ، بھنڈی کرے لوکائیا۔ تُوں صاحب سلطان سورا سربنگ، سب تیری اوٹ رکھائیا۔ انگیکار ہو کے لاؤنا انگ، پھڑ بابوں گود ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کل اتم ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اٹھ اٹھ تکن، سچکھنڈ دوارے دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہہ آئے پت رکھن، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ کلجگ کایا ہوئی سکھن، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ ساچا کرے نہ کوئی بھجن، بندگی بندنا نہ کھئے درڑائیا۔ ستگر دھوڑی ملے کیسے نہ مجن، دُرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ ساچا حاجی کوئی نہ کرے مجن، مکہ کعبہ اُچی کوک کوک کُرائیا۔ پریم پریتی اندر آتم پرما تم ہوئے کوئی نہ مگن، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، آ کے ویکھ اپنا در، کلجگ اندھیرا چھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ کھول دروازہ، دردی ہو کے درد وندائیا۔ ساچا کلمہ بھلی جگت نیازا، روزہ حق نہ کھئے وکھائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ست دھرم دا دے نہ کوئی پوجا پاٹھا، سندھیا دھوپ دیپ گھرت نہ کھئے ٹکائیا۔ انتر آتم سنے کوئی نہ راگا، انحد راگ نہ کھئے وجائیا۔ من واسنا جیو جہان نو دوارے پھرے بھاگا، کوڑی کیریا حرص ہوس ودھائیا۔ گر کے شبہ نہ کوئی جاگا، سوئی سُرَت نہ کھئے اٹھائیا۔ کوڑی کیریا ہنس بنایا کاگا، کاگ ہنس نہ روپ وٹائیا۔ ساڈھ تِن ہتھ اندر لگا داغا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہربان اپنا پھیرا پائیا۔ ابناشی کرتے سیری بھگوان، تیری اوٹ تکائیا۔ بھکھک بھچھیا دے ساچا دان، گر

اوتار منگ منگائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ تیرا دسدے رہے نشان، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ اکھراں وچ دیندے رہے گیان، رسنا جہوا بتی دند صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم ویکھ جگت لوکائیا۔ کلجگ دگان ویکھ آپ، پرہ اپنا پھیرا پائیا۔ کوڑی کِریا جگت سنتاپ، سنسا روگ ستائیا۔ ہردے ہر نہ کوئی جاپ، رسنا رس نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے ملن دی کھلی کسے نہ آنکھ، نج نیتر درس کھئے نہ پائیا۔ جگت ونجارے بن کے ہاٹ، کوڑی کوڑی رہے وکائیا۔ ساچی وست کسے نہ پاس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سری بھگوان سچ درڑاؤندا اے۔ بھیو ابھید اک کھلاؤندا اے۔ وشن برہما شو آپ اٹھاؤندا اے۔ گر اوتاراں اکھ کھلاؤندا اے۔ پیر پیغمبران پڑدا لاہندا اے۔ چار جگ دا پورب لیکھا، سب نوں نین وکھاؤندا اے۔ صدی ویہویں کر لو چیتا، چوڈھویں جوڑ جڑاؤندا اے۔ پُرکھ ابناشی کھیوٹ کھیٹا، لوکھات پھیرا پاؤندا اے۔ شبدا ڈلارا گوبند بیٹا، دھر دا سنگ جناؤندا اے۔ دو جہاناں بن کے نیتا، ساچا عدل کماؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا کوڑا لیکھا، دو جہاناں بھیو چکاؤندا اے۔ دو جہاناں بھیو چکاوانگا۔ سچکھنڈ دواپوں ویکھ وکھاوانگا۔ مقارے حق پڑدا لاہوانگا۔ لاشریک ویس وٹاوانگا۔ سچ توفیق اک رکھاوانگا۔ کلمہ حدیث اک پڑھاوانگا۔ تھر گھر جس دی رکھدے رہے اڈیک، سو اوڑک اپنا روپ جناوانگا۔ نرگن ہو کے رکھاں دھار باریک، سرگن اکھ نظر نہ آوانگا۔ لیکھا جاناں ہست کیٹ، لکھ چوراسی پھول پھلاوانگا۔ ستجگ ساچا دس کے گیت، ڈھولا اکو راگ پرگٹاوانگا۔ اتم پرماتم بن کے میت، سجن سہیلا روپ پرگٹاوانگا۔ لیکھے لا کے اوچ نیچ، ذات پات پندھ مکاوانگا۔ پُرکھ اکال دی اک پریت، چار ورنان آپ جناوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبران لیکھا جھولی پاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ پچھلی دے دے دات، پورب لہنا جھولی پائیا۔ ہوں بالک ننھے تیری ذات، جوت شبدا کری گرمائیا۔ پتن مل کے بیٹھے تیرا گھاٹ، سچکھنڈ دوارے تیرے چرن دھیان لگائیا۔ کلجگ اتم مکدی ویکھ واٹ، پاندھی بن کے بھجے واہو داہیا۔ سمرتھ سوامی انتریامی محل اٹل اچ منارے آپے جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ڈرمت میل دھو داغ، امرت میگھ اک برسائیا۔ ہر ہردے اندر اچا اک ویراگ، ویراگی اپنی کھیل کھلائییا۔ ٹوں واحد لاشریک اگمی گاڈ، واپگرؤ تیرا نام رام رام کہہ کے

سمجھائیا۔ آد جُگاد جُگ چوڑی تُوں سب دی رکھیں لاج سر اوڈھن اک ٹکائیا۔ تیرے بردے در دے سرب مُحتاج، خالی جھولی رہے
 وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا دے مُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو اگلی حد، کنارہ نظر کیسے نہ آئیا۔
 جو سکھیا ساکھیات لوکيات آئے چھڈ، جیوان جنتان جگت جنائیا۔ سو سارے تہاتھوں ہو گئے اڈ، مایا پڑدا وچ ٹکائیا۔ جگت واسنا رہے
 بھج، بہرماں وچ بہرائیا۔ صدی ویہویں آگے کیسے دا لیکھا نہیں کوئی ودھ، حُکم سکے نہ کھئے چلائییا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا
 شہنشاہییا۔ لوکيات حُکم لے کے اپنے ہتھ، سُرُتی سب دی دئے بدلاییا۔ جو جُگ جُگ چلاونہارا رتھ، رتھ رتھوہی ہو کے پھیرا پائیا۔ ایکو
 دھار چلائے ست دھرم دی سچ، سچ ساچا دئے ودیاییا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کیچ، تتوت بوجھ بوجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ پرہ چائیں چائیں ویکھ، لوکيات دھیان لگائیا۔ ساچا دے نہ کوئی قلعہ کوٹ، محل اٹل نہ کھئے رُشنائیا۔
 سنیاسی ویراگی تیاگی تیرا جانے نہ کوئی جوگ، جوگیشر تیشر مینشر رکیشر بیتھے مکھ بھواییا۔ گھر پرکاش نہ ہووے کیسے نرمل
 جوت، نُور نُورانہ نُور نہ کھئے رُشنائیا۔ کلجُگ جیو جنت سادھ سنت النیوں ڈگے بوٹ، صدی چوڈھویں پھیر وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ گھر گھر انتر
 واسنا ہوئی کھوٹ، شبد چوٹ نہ کھئے لگائیا۔ تیرے ملن دی کیسے کول رہی نہ پھنچ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے
 دُھر دا ور، کل کالکھ ٹکا لاپیا۔ پُرکھ ابناشی شاہ سُلطانا، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیندا۔ گر اوتار کرو دھیانا، پیر پیغمبر اکھ کھلائییندا۔
 وشن برہما شو ویکھو ست نشانہ، دو جہاناں آپ جھلائییندا۔ جو راگاں ناداں نال گایا جگت ترانہ، اکھراں وکھراں نال جوڑ جڑائیندا۔ اُس
 دے اُتے کلجُگ اتم ورتے اگمی بھانا، جس نوں نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ تختوں لاپے راجا رانا، شاہ سُلطان خاک ملائییندا۔ مان دوائے
 غریب نانا، کوجھے کملیاں گود اٹھائییندا۔ جوت سروپی پھرے بانا، کل کلکی ویس وٹائییندا۔ جس دا سمبل اک مکانا، چھپر چھن نہ کھئے
 جُھپائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائییندا۔ گر اوتار کہن پرہو جگدیس، جگدیشر تیری اک
 سرنائیا۔ ایک چھتر جھلے تیرے سیس، دو جہان وچے ودھائییا۔ کلجُگ اوڈھ رہی بیت، بیتی کہانی سکے نہ کھئے سمجھائییا۔ ستجُگ ساچی
 لگے ریت، مندر مسیت مکھ جُھپائییا۔ لہنا چُکے اوچ نیچ، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ گھر سوامی کروٹ لے کے بدل پیٹھ، سمنکھ ہو کے

درس وکھائیا۔ ساچا ڈھولا جناوے گیت، ٹوں میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ بن وچولا سجن میت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستوادی دھار چلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن وڈ وڈ بھاگ، پرہہ ٹھاگر تیری شرنائیا۔ جس ویلے جگائیں اگتی چراغ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ست دھرم دا ساجن دیویں ساج، گھڑ بھانڈے ویکھیں تھائوں تھائیا۔ تیرے نام دا وجے ناد، دو جہاناں تیرا جس گائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ہنس بنے کاگ، بڈھ بیک روپ وٹائیا۔ نٹیا نوکا نام چلائے جہاز، چپو اپنا نام لگائیا۔ لکھ چوراسی اپنے ہتھ وچ پھڑ کے واگ، ڈوری سب دی دئیں بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا دینا اک ور، گر اوتار پیر پیغمبر در ٹھانڈے پئے شرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن سجدہ، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ پروردگار ہوں تیرا بردا، بندیخانے وچوں باہر کڈھائیا۔ نت نوت تیرا کلمہ پڑھدا، بن رسنا جہوا گائیا۔ صدی چودھویں تیتھوں ہر جی ڈردا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ روپ ویکھ نرائن نر دا، تھر ہر کپے سرب لوکائیا۔ پُرکھ اگما کھیل کردا، اگمڑی کار کھائیا۔ جوتی جاتا ہو کے لوکات وڑدا، روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آتیا۔ گرو گر چیل پچائے سڑدا، ترے گن مایا اگنی تے بھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا ویکھن آیا، کل کلکی لے اوتار۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھابیا، پنجاں تتاں دیوے پیج سوار۔ سنت سہیلے لے جگایا، شبد انادی دئے ڈھنکار۔ جوت زرنجن ڈگمگایا، بن تیل باقی دیوا دیوے بال۔ امرت رس جام پیایا، سچ سروور دئے وکھال۔ بند کوڑی گنڈا لاپیا، پڑدا اوبلا دئے اٹھال۔ ساقی بن کے جام پیایا، نام خُماری چاڑھے اک کمال۔ سرتی شبدی میل ملایا، آپ بیٹھائے سچ سچی دھرمسال۔ آتم سیجا سوہا پایا، گھر مندر دین دیال۔ اُپر چڑھ کے ویکھ وکھایا، جوتی جگے بے مثال۔ سُن سادھ چرناں ہیٹھ رکھایا، تھر گھر کھیلے کھیل آپ اکال۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی بے پرواہیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انت ہووے مہربان۔ مہربان ہوئے پرہہ ابناشی، مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتاں میٹے جگت اداسی، سنسا روگ رہن نہ پائیا۔ انتر آتم تیر نشانہ لاوے کاتی، انیالا آپ چلائیا۔ مندر چڑھ کے مارے جھاتی، گھر گھر وچ کھوج کھوجائیا۔ گرمکھ گرسکھ لہنا دینا پورب جنم دا لے لو باقی، لکھ چوراسی وچوں حصہ باہر کڈھائیا۔ پت پریشور صاحب سلطان کلاپاتی، نیتراکھ کھلاٹیا۔ زرگن سرگن بن کے ساتھی، دیوے نام اگتی داتی، سچ بھنڈارا آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اک سمجھائیا۔ دُھر سندیشہ سُنو سجن، ہر کرتا آپ جنائندا۔ کوڑی کریا بھانڈے سارے بھجن، کلجگ اتم پچیا رہن کھئے نہ پائندا۔ گرمکھ ورلے سنت سہیلے پرہہ چرن سرن لگی لگن، انتر آتم ویکھ وکھائندا۔ سمرتھ سوامی تنہاں پڑدے آئے کجن، دُور دُراڈا اپنا پندھ مکائندا۔ کوئن کوٹ سادھ سنت صوفی فقیر، اچے ٹلے پریت چوٹی چڑھ چڑھ لہن، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ مندر مسجد شِودوالے مٹھ ہتھ کسے نہ آئندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی اپنے ہتھ رکھائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن واہوا، پرہہ تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرے اُتے سب دا دعوہ، نراسا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے نام دا لایا ناواں، شہادت دیوے قلم شاہیا۔ تیرے چرن گول دُھر دے بل بل جاواں، جس دا تت سرُپ نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، گھر ساچے میل ملائیا۔ گھر ساچے میل کرا بھگونت، کوڑی کریا دے تچائیا۔ تیری مہا سدا اگنت، صفتاں وچ صلاحیا۔ تیرا نام انوکھا منت، لکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ نار وچھوڑا کٹ کے کنت، سرتی شبد کر گُرمائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، ساچی وِدیا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ سری بھگوان کہے میں آؤندا ہاں۔ نرگن نرویر نراکار رُپ درساؤندا ہاں۔ جوتی کر اُجیار نُور، نُورو نُور ڈگمگاؤندا ہاں۔ شبد اگئی ناد تُور، تُریا وچوں باہر کڈھاؤندا ہاں۔ سرب کلا بن بھرپُور، سمرتھ سوامی ناؤں رکھاؤندا ہاں۔ آسا منسا کراں پُور، ترسنا ترکھا روگ مٹاؤندا ہاں۔ کلجگ اتم آواں ضرور، دُھر دا لیکھا آپ دِرڑاؤندا ہاں۔ شبد سرُپی بن مزدور، چار گنٹ چار ورنان سیو کماؤندا ہاں۔ جگت نیتر رہاں مفرور، نیچ نیتر درس کراؤندا ہاں۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، سچ سچ وڈیاؤندا ہاں۔ جن بھکتاں بخش کے دُھر دی دھوڑ، ٹکا مستک نام لگاؤندا ہاں۔ پہلوں کاغذاں وچ قلمناں نال ہویا مشہور، ہُن نرگن رُپ درساؤندا ہاں۔ پندھ مکا کے نیڑا دُور، گھر گھر اپنا ڈیرہ لاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کماؤندا ہاں۔ ساچی کرنی کار کماوانگا۔ کل کلکی ویس وٹاوانگا۔ ست دھرم دی ساچی ونگی، لوکات پرگٹاوانگا۔ کھیل ویکھاں جن جن کی، جن جنی بھيو چکواوانگا۔ پوجا مکا کے پنج تت تن دی، شبد گُرو اک مناوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھار اک پرگٹاوانگا۔ ساچی دھار پرہو پرگٹائیکا۔ گر شبد اک اُٹھائیکا۔ ستگر سچا نام دھرائیکا۔

کلجگ ماٹی بھانڈا کچّا ویکھ وکھائیگا۔ جو منکھ ہو کے نوّ دوارے نچّا، تِس نوں در توں آپ دُرکائیگا۔ جو پریم پرتی اندر سچّا، تِس پھڑ
 باہوں گود بہائیگا۔ لیکھا جانے تتاں اٹھاں، نوّ دوارے کھوج کھجائیگا۔ بن بھگتن کیسے دا بنے نہ مؤل سکا، جگت ناتا توڑ تڑائیگا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں کھیل وکھائے اکھاں، آخر چوٹی آپ بہائیگا۔ جن بھگت چارھے آخر چوٹی، چوٹ تن
 نگارے لائیا۔ من واسنا کڈھ کھوٹی، کوڑی کِریا دئے تجائیا۔ کر پرکاش نرمل جوتی، اندھ اندھیر گوائیا۔ سُرَت سوانی اُٹھے سوتی، شبَد
 بلوونا اک لگائیا۔ کرے کھیل پرہہ اپرمپر چوجی، نرگن چولا لئے بدلائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ورلے دیوے سوجھی، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔
 نہ کوئی ونڈ ونڈائے ٹکا جنججو بودی، سیس جگدیس سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جنم جنم دے کرم دے ویکھے روگی، اندرے اندر پڑدا لاپیا۔
 ٹھاکر سوامی دُھر دا مؤجی، مؤجودہ ہو کے کھیل کھلائییا۔ بھگت وچھل بن سنجوجی، ہر سنتاں لئے جُڑائیا۔ آتم رسیا بن کے بھوگی، سوہنی
 سیج ہنڈھائییا۔ لیکھا جان لوک پرلوی، دو جہاناں خوشی منائییا۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دی سوجھی، انتر آتم اکھ کھلائییا۔ پڑھنی پئے کیسے
 نہ پوتھی، جس جن اپنا درس کرائیا۔ پینڈا مکے چوڈاں لوکی، چوڈاں طبقاں چرناں بیٹھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 جس جن دیوے مان وڈیائیا۔ مان دیوے اکو ایکا کرتا، کرتا پُرکھ اکھوائیندا۔ نہ جیوندا نہ کدے مردا، جُگ جُگ ویس وٹائیندا۔ سنت
 دوارے آپے کھڑدا، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ دُھر دا اکھڑ آپے پڑدا، تُوں میرا میں تیرا راگ الائیندا۔ کایا مندر سچ دوارے چڑدا،
 سُکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیندا۔ محل اٹل اگے وڑدا، بہہ سنگھاسن خوشی منائیندا۔ لیکھا جانے سیس دھڑ دا، کایا کپڑ کھوج کھوجائیندا۔
 اپنی کرنی آپے کردا، قُدرت قادر کھیل کھلائییندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنا کے بردا، بھجن بندگی لوکيات سمجھائیندا۔ اتم پنج تت کایا چولے
 وچوں کھڑدا، تھر رہن کھئے نہ پائیندا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سچکھنڈ دوارے نر نریش آپے بندا، وشن برہما شو کوٹن کوٹ نیچے بیٹھے دھیان
 لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن لئے ترائیا۔ ہرجن تارنہار سوامی، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ ہر گھٹ جانے
 انتریامی، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ شبَد اناد انادی دیونہارا بانی، انیلا تیر اک چلائییا۔ لیکھا جانے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبھج سیتج
 پھول پھلائییا۔ شاہو بھوپ بن وڈ سُلطانی، لکھ چوراسی سوئی سُرَتی لئے اُٹھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدا سہیلا

ہوئے سہائیا۔ سدا سہیلا ہوئے آپ، دُھر سنگی نظری آئیندا۔ جس دا تیئی اوتار کردے گئے جاپ، جُگ جُگ اپنا حُکم ورتائیندا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد منیا باپ، پاکی پاک کھیل کھلائیندا۔ جس نوں نانک گوبند پُرکھ اکال کہہ کے گئے باپ، لکھ چوڑاسی جیو جنت جنائیندا۔ سو سچکھنڈ دوارے زرگن جوت کرے پرکاش، دیوا باقی نہ کھئے رکھائیندا۔ جُگ چوکڑی نت نوت لوکات مارے جھاک، جھاتی اپنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سدا سہیلا لہنا دینا کرے بے باق، اگلا پچھلا مول چُکائیندا۔ کلجگ انت سِری بھگونت گر اوتاراں پیر پیغمبراں سُنے آواز، دُور دُراڈا نیرن نیرے ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا مالک پھیرا پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اکو گل، گل پلّو سارے پائیا۔ پُرکھ ابناشی اچھل اچھل، تیری بے پرواہیا۔ کلجگ اتم ساچا دِسے کوئی نہ پھل، لکھ چوڑاسی سنمل رُوپ لہرائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ مان نہ کوئی جل، سروور سوہبا کھئے نہ پائیا۔ جوٹھ جھوٹھ کوڑ کڑیارا جگت دوارے بیٹھا مل، سُوپر ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جس دی کیتی کوئی نہ سکے اُتھل، سادھ سنت بیٹھے مکھ بھوائیا۔ کلجگ اپنی ورت رسیا کل، کالکھ ٹکا سب نوں لاوے چھاپیا۔ شرع زنجیری نال کوئی نہ سکے ہل، مذہب دین بندھن دتا پائیا۔ راج راجان ہوئے نریل، بلہین رہے کُرائیا۔ صدی ویہویں سارے تگن تیرے ول، بھوکھت واکاں پڑھ پڑھ دھیان لگائیا۔ گون کوٹوں کل کلکی آوے چل، نہکرمی پھیرا پائیا۔ سمبل نگر سچ سنگھاسن لئے مل، مالک ہو کے دئے جنائیا۔ نام کھنڈا اگتی ڈھل، دو جہاناں دئے وکھائیا۔ جوتی شبدی جائے رل، رُوپ رنگ ریکھ نہ کیسے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ لہنا دئے مکائیا۔ پیر پیغمبر سِر توں کُلا لاہن ٹوپی، چولا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈی الفی ہوئی کھوٹی، الفی نہ کھئے پڑھائیا۔ صدی چوڈھویں مُلاں شیخ مسائک مُن بیٹھے چوٹی، رتی داڑھی دئے دُہائیا۔ اُمت ویکھی ساری روندی، نیناں نیر واپائیا۔ تیری گود پروردگار کوئی نہ سؤندی، دلگیر ہو کے دین دُہائیا۔ اللہ رانی اپنی مینڈھی کھوبندی، سہاگ رت نہ کھئے وکھائیا۔ پرہوں وچھوڑے اندر پھردی گاؤندی، تُوں ہی تُوں رہی جنائیا۔ محمد آس آسارا ڈھاؤہندی، ڈھاہ ڈھاہ خاک ملائیا۔ عیسیٰ موسیٰ آس ایہہ تکاؤندی، تقویٰ تیرا بے پرواہیا۔ نیتز نین اکھ سرب شرماؤندی، اُپر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پروردگار ہو سہائیا۔ پروردگار سانجھے یار، یا امین تیری اوٹ تکائیا۔ ہوں غریب نمانے بال برخوردار، دُھر دی تلقین اک جنائیا۔ صدی

سدیوی ہونے خوار، تیرا سچا ٹٹا جگت پیار، محبت وچ محبوب نہ کھئے منائیا۔ مکہ مدینہ ہابکار، طوبی طوبی سارے رہے پکار، ہو ہو نعرہ حق نہ کھئے لگائیا۔ چند سورج نہ کھئے اُجیار، ساچے تارے نہ کھئے پیار، طبیعت سب دی دتی بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجگ اتم ویکھ در، دردی ہو کے پھیرا پائیا۔ دردی ہو کے آدوارے، دہ دشا دھیان لگائیا۔ ست دھرم دے کھول کواڑے، پڑدا آپ اٹھائیا۔ شرع شریعت کسے نہ ساڑے، اگنی اگ نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مُرشد مُرید کر پیارے، مٹر پیارا ہو کے میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتاراں پیر پیغمبران ست دوارے دے دان، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔

☆ ۲۹ بہادروں ۲۰۲۱ یکرمی مُنیشورا نند نال ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

پہلے دن دا پہلا دھن واد، پہلے گھر پہلی وار سمجھائیا۔ جس دا پریم اندٹھ ان سواد، رسنا رس سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جس دا ناد دھن شبد بودھ آگادھ، اگم اتھاہ بے پرواہ بے خبر خبر سنائیا۔ سو سچ دوارے انتر اتم ویکھے آپ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نیتر لوچن نین اکھ کھلائیا۔ سنتاں سنت سجن ساک، رُوح بُت دوویں پاک، سچ پُچھو میلا پتا پت باپ، اتم پر ماتم خوشی منائیا۔ رسنا ڈھولے سوپلے جو گیت دتے اکھ، کہہ کہہ اپنی خوشی منائیا۔ تس دا لیکھا جانے پر بھو پُرکھ ابناش، کرتا ابناشی ویکھ وکھائیا۔ پہلے دن نالوں پہلی ہونے سوہنی سہنجنی رات، بھنڑی زین راہ تکائیا۔ جس وچ سنج مسان سون پر تھمی آکاش، منڈل منڈپ اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ سنت سہیلے اندرے اندر مل کے گاؤن سچی گاتھ، دھر دا راگ اگمی اک الائیا۔ جس دی جگت کتاں نال سنی نہ جائے آواز، انتر اتم بوجھ بوجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا کایا گھر، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ سچ وست جو لیاندے پھول، پریم پیار بھیٹ دتے چڑھائیا۔ تس دا لہنا دینا چکائے ستگر سچا مول، مہر نظر اک ٹکائیا۔ سچ سوامی انتر اتم دس اصول، اصلیت ساجی ویکھ وکھائیا۔ مہربان ہو کنت

کنتوہل، لیکھا دیوے چائیں چائیا۔ مُحَبَّت وچ بھریا آپ محبوب، جام حقیقی رس اِکو اِک پیائیا۔ جس دا اِکے آپے ملے ثبوت، ساکھیات ہو
 کے راتیں سُنّیاں درس دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھنہارا کایا مندر ساچا گھر، گھر گھر وچ پھول پھلائییا۔ پہلا
 دِن سچ دہارا، خوشیاں راگ الائییا۔ ہوئے پرکاش بہتر نارا، وجے سچ ودھائییا۔ سجنان ملے مِتر پیارا، سنتاں سنگ رکھائییا۔ کاغذ قلم نہ
 لیکھنہارا، صفتی صفت نہ کھئے وڈیائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان اپنا رنگ وکھائییا۔ سنت جی ایہہ ہویا چنگا، اجّ دا
 دِن خوشی منائییا۔ ایہہ تیرتھ گنگا نالوں چنگا، جتھے مردنگا بے پرواہییا۔ انتر آتم اُپجے اِک اندا، نجاند خوشی وکھائییا۔ گھر بخش کے پرماندا،
 نج نیتر کرے رُشنائییا۔ امرت میگھ برس کرے ٹھندا، اگنی تت بُجھائییا۔ من منوا رہے نہ گندہ، دُرمت میل دھوائیا۔ نیڑ نہ آئے بھیکھ پکھندا،
 کوڑی کِرپا پرے سٹائییا۔ تُوں بندیاں نالوں چنگا بندہ، جس دے اندر بندگی بیٹھی ڈیرہ لائییا۔ تُوں منزل چڑھیں اوہ ڈندا، پوڑے اپنا چرن
 رکھائییا۔ سچ دوارے گا لے ساچا چھندا، تُوں میرا میں تیرا دوہاں وچ فرق رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ویکھنہارا چائیں چائیا۔ اجّ دا دِن کہے میری وجی ودھائی، گھڑی پل خوشی رہے منائییا۔ سنت ملیا بے پرواہی، بے پرواہ اپنے رنگ سہائییا۔
 دوہاں وچوں لبھن والی وست سمجھ کسے نہ آئی، بن گرمکھ گر بوجھ نہ کسے بُجھائییا۔ ایسے کارن گر اوتار پیر پیغمبر جگت کر کے گئے
 شنوائی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن جگت لیکھائییا۔ بن سنت ستگر درگاہ ساچی ملے نہ کوئی چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا نہ کھئے رکھائییا۔
 آؤ سنت جی چلیئے اُس تھائیں، جس گھر بیٹھا بے پرواہییا۔ اِکو نرگن جوت کرے رُشنائی، دیا باقی ہور نہ کھئے ٹکائییا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ
 اِبناشی بیٹھا ڈیرہ لائی، سوہاونت نر نرائن، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو اِبھیدا اِک درڑائییا۔ اجّ دا
 دہارا رہیا نٹھ، بھجے واہے داہییا۔ سنتاں نال ستگر ہویا اِکٹھ، سنت ساجن ملیا بے پرواہییا۔ انتر آتم پیار رس، پریم پریتی بندھن پائییا۔ کرے
 کھیل پُرکھ سمرتھ، وڈ داتا اِک اکھوائیا۔ ساچے مندر اُچ محل اٹل رہیا وس، وصل حقیقت حق وچوں سچ دئے کرائیا۔ اپنے ملن دی کھول
 کے اکھ، نظری آئے ست پرتکھ، سوچھ سرُویی ویس وٹائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، بنک دوارا
 کھوج کھوجائییا۔ اجّ دا دِن کہے میری چنگی گھڑی، گھڑیال اپنا آپ رہی وجائییا۔ جو سطران نال کہانی سنتاں پڑھی، سو ستگر واچے چائیں

چائیا۔ اس دے نالوں آگے اک ہور وکھری لڑی، جو رسنا جہوا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دی ڈور پُرکھ اکال اپنے ہتھ پھڑی، تندی تند نال جڑائیا۔ ترے گن مایا پنج تت نالوں کر کے بری، محض اپنا رنگ رنگائیا۔ اوتھے کوئی جا نہ سکے شریعت شرعی، لاشریک اپنی کھیل کھلائیا۔ تگ نظارہ اوم ہری، ہرینگ لرینگ سرینگ اپنا رنگ وکھائیا۔ وشن برہما شو منگن دری، درویش روپ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا سچ گھر، جس دا مالک اک اکھوائیا۔ اج دا دن کہے میں تکیا سچ نظارہ، نو ست و جی ست ودھائیا۔ جس دا لبھیا نہ کوئی کنارہ، نئیا نوکا ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ ونجھ مہانا پار کنارہ، آر پار دوویں راہ چھڈائیا۔ تس دا کھیل آگم اپارا، الگھ آگوچر اپنی کار کھائیا۔ پہلی ویر پیار دا پریم ادھارا، ونج آگے اٹلڑا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ در دا دے اشارہ، در دروازہ آپے دئے کھلائیا۔ ایہ ہتھ بڑا انوکھا، پنج دس کرے کھڑمائیا۔ پرہہ نوں ملنا بڑا سوکھا، جے سنگر ہوئے سہائیا۔ اوتھے پڑھنا پئے نہ کوئی پوتھا، ورقیاں پھیر نہ کھئے اٹھائیا۔ رکھنا پئے نہ کوئی روزہ، نازاں وچ نہ سیس جھکائیا۔ نندرا وچ لاؤنا کھئے نہ جھوکا، جل دھارا سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ لگھ چوراسی وچوں مانس جنم ملے اکو موقع، جو مکمل بریخانہ دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست سچ ست دئے درڑائیا۔ ہتھ نال ہویا ملاپ، انگلیاں انگلیاں دین گواہیا۔ لوڑ رہی نہ کیسے کرن دی جاپ، جگ جیون داتا سارے لیکھے دئے مکائیا۔ جو پتا بن گیا دھر دا باپ، بیٹے اپنی گود بٹھائیا۔ توں میرا میں تیرا ساک، وچھوڑا ربن کھئے نہ پائیا۔ جو کچھ کہنا ہن دیو آکھ، آگے لیکھا دئے چکائیا۔ جے گھر کھلیا نہیں بجر کپاٹ، سر ہتھ رکھ پڑدا دئے اٹھائیا۔ لہنا ایتھے اوتھے ہووے نہ کدے بے باق، سدا سہیلا اپنا سنگ نبھائیا۔ پہلے دن دا پہلا واک، بھوکھتاں وچ کھڑمائیا۔ چلدیاں پھردیاں ستیاں جاگدیاں سنے اوہ آواز، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ایہو جہا کوئی نہیں ملیا آگے سادھ، جس سادھنا دتی سمجھائیا۔ جے پچھیں اندر باہر گپت ظاہر دوس زین گھڑی پل آد جگاد جگ چوڑی نت نوت آتم پرما تم سدا ساتھ، سہیلا اکو اک اکھوائیا۔ انگلیاں کہن نی سن ہتھیلی، میں تینوں دیاں ودھائیا۔ میں پہلوں رہی آکیلی، ہن ملیا بے پرواہیا۔ میں چھڈ آئی کوڑی سہیلی، جگت ناتا دتا ٹرائیا۔ اسیں مل گئے بیلی بیلی، بیلیاں وچ لکن کھئے نہ جائیا۔ جس نے نام

پدارتھ دی بھر کے وڈی تھیلی، اکو وار اندر دتی اٹھائیا۔ میں ساریاں نالوں ہو کے ویہلی، اکو کنت رہی منائیا۔ میرا جو بن مست جوانی
البیلی، اولڑا کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہتھ نال ہتھ دتا ملائیا۔

☆ پہلی آسو ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

سب توں نیواں آپ پرہ، جو ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ دو جہاناں رہیا بھج، چاکر سیوک روپ وٹائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے لبھ،
گھر گھر کھوج کھوجائیا۔ کوٹن کوٹ جگ گئے لد، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر جگت سرشٹی پار نہ کر سکیا کوئی حد،
منزل مزار ویکھ نہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نون س اکھر اک درڑائیا۔ سب توں نیواں ٹھا کر سوامی، ہر
کرتا اک اکھوائیندا۔ سرب جیاں گھٹ انتریامی، گرہ گرہ کھوج کھوجائیندا۔ جگ چوڑی سادھ سنت پڑھدے جس دی بانی، دھر دا
نادی ناد سنائیندا۔ جو نت نوت دسنہارا بودھ آگادھ کہانی، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ جس دا ست سروور امرت رس اکٹا پانی، نیر سپر
جام پیائیندا۔ اوہ کھیلے کھیل سچا سلطانی، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ پد یاترا سادھ سنت کرن وچ جہانی، انتر آتم منزل پنڈھ نہ کھئے
مکائیندا۔ نیویاں دی سُنو کہانی، گرمکھ نیواں سب توں نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔
سب توں نیواں پاربرہم، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جوئی جوئی نہ کھئے بھوائیا۔ نت نوت نہکرمی ہو کے جانے اپنا کم،
نرگن سرگن کھیل کھلائیا۔ لکھ چوراسی گھڑے لئے بھن، سمرتھ پُرکھ بے پرواہیا۔ نرگن پرکاش جوت کرے اندھیرے اندھ، گھر دیا باقی اک
جگائیا۔ بن ستگر سرنائی مکیا کیسے نہ پنڈھ، لکھ چوراسی بھجے واہو داہیا۔ نار دُباگن پھرے رنڈ، بن ہر کنت نہ کھئے پرنائیا۔ جس دی
صفت اندر گائے چھند، سو شہنشاہ اک اکھوائیا۔ تحصیل ہور نہ ٹھانا ہور دوہاں دا مالک اک بخشند، سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ ٹکانا ہور
نہ ہور دیوے اک اند، ساچے چند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سب توں نیواں

ایکنکار، اکل کلا اکھوائیندا۔ جُگ چوکڑی کھیل اپار، اپرمپر آپ جنائیندا۔ زرگن ہو کے سرگن کرے پیار، اندر وڑ وڑ ویکھ وکھائیندا۔ منزل پوڑی چڑھ اُچ منار، سچ دوارے سوہیا پائیندا۔ اپنی آتم پر ماتم کر کے خبردار، برہم پاربرہم اشارے نال جگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ سب توں نیواں ہر بھگونت، بھگون بے پرواہیا۔ جس دا دو جہاناں اکو منت، کلمہ اک پڑھائیا۔ جس نوں آد جگاد جُگ چوکڑی نو نو کردے سنت، پیر پیغمبر گر اوتار رہے دھیائیا۔ سو سدا سوامی دُھر دا کنت، کنتوہل بے پرواہیا۔ جس دا بھيو کوئی نہ جانے پاندھا پنڈت، مُلا شیخ مسائک سمجھ کھئے نہ آئیا۔ تِس دا ورن برن دھرم اک اکھنڈت، کھنڈت کرے نہ کھئے لوکائیا۔ جو اوس دوارے آوے منگت، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اوہ صاحب سوامی اندر چاڑھے رنگت، باہروں کپڑے رنگے ویکھے جگت لوکائیا۔ مہینیاں وچ سُنے مَنّت، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ایہ تیری گرمکھ وڈی بَمّت، جو چرن پیا سرنائیا۔ آگے رہن نہ دیوے کوئی عِلّت، ساڈھے تِن ہتھ اندر گھنڈی دئے کھلایا۔ جگت دسنا چاروں کُنٹ ساچی بَمّت، کوک کوک سُنایا۔ جس دے کولوں گر اوتار پیر پیغمبر نِت نوت سچکھنڈ دوارے لیندے رہے سکھت، دُھر دی کرے پڑھائیا۔ جس دا شاستر سِمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی دسدی رہی بھوکھت، اشاریاں نال جنائیا۔ اوہ سب دا سوامی بن کے آیا ایشٹ، عاشق معشوق اکو رنگ رنگائیا۔ سادھاں سنتاں کوک سُناوے درشن کردیاں سب دی کھولے درشٹ، وششٹ جو راما وشیش دئے وڈیائیا۔ تہاڈے چرناں ہیٹھ رول کے بہشت، سورگ پیراں ہیٹھ دبائیا۔ تہاڈے مستک لا کے نام دا سچا تلک، جوت لالا دئے جگائیا۔ جیہڑا ویہہ سو اگی ایس منزل توں گیا تلک، دو جہان سار کھئے نہ آئیا۔ جو جن سُن کے جائے کھسک، پلُو لئے چھڈائیا۔ تِس نوں جگت پا دئے صدق، بن پرہہ ساچے دیوے نہ کھئے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیویاں نیواں دئے جگائیا۔ سب توں نیواں ہر جو ٹھاکر، ٹھوکر نام لگائیا۔ کلجگ ویکھ گہرا ساگر، سمنڈ کھوج کھوجائیا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، مہر نظر ٹکائیا۔ اوہناں ملدا سچا آدر، جو پورب وچھڑے انت لئے ملائیا۔ کوئی نہ لیکھا جانے مقنول، قاتل، ایتھے اوتھے بھيو کھئے نہ آئیا۔ پرہہ دا بھيو اگمی باطن، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ تیرا چوٹھے جنم دا اک ساتھن، ساتھی نظری آئیا۔ گرمیت سنگھ جس نوں اکھن، دوآبے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ دوہاں دا اکو مائی اکو باپن، گودی گود سہائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ نیویاں دا دُھر دا لیکھا، ہر کرتا آپ چُکائیندا۔ پُورب جنم دا کڈھ بھلیکھا، بھانڈا بھرم
 بھنائیندا۔ رات سُننے وچ کرا کے پچھلے جنم دا چیتا، پڑدا اوہلا سرب اُٹھائیندا۔ چرن پریتی بخش کے ہیتا، مٹر پیارا جوڑ جڑائیندا۔ پچھلا
 ٹھہیاراں گھر ٹھیکا، اگلا آگے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ سب توں نِکا سرجنہار سر
 سر رزق پُچائیا۔ جو سُنے پیر پَسار، گھر گھر جا جا رہیا اُٹھائیا۔ غفلت وچ کرے گفتار، اصلیت اپنی دئے درڑائیا۔ مُحبت وچ کرے پیار،
 محبوب ہو کے گلے لگائیا۔ خوشیاں وچ کرے اظہار، عبادت اپنی نہ کیسے سمجھائیا۔ کایا مندر سچ منار، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ دیوا باقی
 کلاپاتی گھر ٹھا کر اُجیار، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ پہلی چیت دی ساکھیاں اخبار، تہاڈے ساہمنے دتی وکھائیا۔ جو چار کُنٹ کرے
 پرچار، اُچی کوک کوک دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پریس ہر سنگت، رہیا بنائیا۔ ہر سنگت تیرا ساچا
 پریس، بے پرواہ آپ جنائیا۔ جس دے اُتے اکو لکھے ایس ایچ، دوجی ہور نہ کھئے لکھائیا۔ جس دے اکھراں دا کھچے نہ کوئی سکیچ، نقشہ نہ
 کھئے بنائیا۔ کیسے ڈھانچے سانچے وچ کرے نہ فٹ، آگے پچھے نہ کھئے ہلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ بنا سیوا
 توں تارن آیا جگ، پچھلی ریتی دتی چُکائیا۔ چار جگ دے بھگت سارے چرن گول لوان سد، شبدی حُکم سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 آون بھج، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ وشن برہما شو کوئی نہ لاوے پج، سیس نواون تھاون تھائیا۔ پچھلی انہاں دی کھول کے اکھ، بن اکھان دئے
 سمجھائیا۔ ایہہ رام کرشن دا مالک پرتکھ، بے انت بے پرواہیا۔ جس دا ویداں گایا جس، شاستر سمرت رکھی آس، گیتا گیان کہہ کے پئی
 ہس، ہستی اک سمجھائیا۔ جس دروپت رکھی پت، اوہ مالک سب دے سر تے رکھے ہتھ، وست امولک ساچے مندر کایا دیوے رکھ،
 منگن کیسے در نہ جائیا۔ نہ کوئی پوجا کراوے پاٹھ، نہ کوئی نہاوے تیرتھ تاٹ، نہ کوئی دساوے شودوالا ماٹھ، گرودوارا کایا بنک سہائیا۔ نہ
 کوئی ونج کرائے کیسے ہاٹ، نہ کوئی تیرتھ پھرائے تاٹ، نہ جنگلاں وچ بھوائے واٹ، مہر نظر نال پار کرائیا۔ پریم پیار دا لائے گھات، لیکھ لکھاوے
 نال قلم دوات، اندروں کھول کے بند تاک، تاجاں والا گھر گھر نظری آئیا۔ جا کے در در دیو آواز، آیا صاحب غریب نواز، جس دا بیڑا اک
 جہاز، چار ورن اٹھاراں برن رہیا چڑھائیا۔ جس نوں ساہمنے ملن دی خواہش، اُس دا بے دردی داس، دیوے رس اندر پون سواس، ساہ

سہ سہائیا۔ ناتا توڑ کے ذات پات، چرن دھوڑی دیوے خاک، انتر آتم کرے مُشتاق مُشکل اگلی حل کرائیا۔ لہنا دینا ہونے بے باق، درگاہ ساچی ملے خطاب، انتر پیائے آب حیات، حیاتی دیوے جگت بدلائیا۔ جس دا لہندے رہے خواب، جس نوں لہدے رہے حُجریاں وچوں محراب، جس نوں بانگاں وچ ماردے رہے آواز، ہوکيا وچ دہیائیا۔ جس نوں گاؤندے راگ ناد، جس نوں لہدے سنت سادھ، جس نوں سارے کھندے گرو مہاراج، مالک اک اکھوائیا۔ اُس دوارے جاؤ بھاگ، کوڑی کریا دھووے داغ، سرت ملاوے کنت سُہاگ، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ نیویں ہون دی سیکھ کے جانی جاچ، بھاگ لگے کایا ماٹی کاج، پردے اُچے ساچو ساچ، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیا۔ انتر آتم اک ویراگ، کوڑی ترشنا ہووے تیاگ، اوہ سٹی جائے جاگ، جس نوں مالک تُنڈ تُنڈ اُٹھائیا۔ ایہہ رین نہیں ایہہ رات، ایہہ بھگتاں دی پرہیات، پہلی آسو دی سچ سوغات، سب دی جھولی پائیا۔ ایہہ گرمکھ بن کے آئے برات، سوہنے لاڑے ول مارن جہات، نیر اکھ اک کھلائییا۔ جس دا اکو پوجا پاٹھ، اکو منتر رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سندیسہ رہیا سُنائیا۔ سچ سندیسہ پہلی آسو، اسو آسوار آپ جنائیندا۔ دو جہاناں گر اوتار پیر پیغمبر نٹھ نٹھ دسو، سچکھنڈ نواسی حُکم جنائیندا۔ سندیسے اندر کوئی نہ بچو، پڑدا اوہلا نہ کھئے رکھائیندا۔ سرتے اوڈھن کسے رہے نہ پٹو، پیت پیتبر نہ کھئے سہائیندا۔ کھیل انوکھا پُرکھ اگما گھر گھر گھتو، گھر گمبھیر بھیس وٹائیندا۔ کوڑی کریا جڑ پٹو، نام سندیا ہتھ اُٹھائیندا۔ اپنی کرنیوں کدے نہ ہٹو، اوڑک اپنی کار کھائیندا۔ جو کلجگ جیو پرہہ سمرن توں ہویا منکھٹو، کوڑے وہن آپ وٹائیندا۔ گرمکھ گرسکھ بھگت سہیلے سنگ اپنے رکھو، لڑی لڑی نال بندھائیندا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے نرگن ہو کے ہسو، سوہنگ ہنسا راگ سُنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنے در منگائیندا۔ گر اوتار کہن واہ بھگوان، تیری وڈ وڈیائیا۔ ہوں بالک نڈھے بال انجان، سد تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ والی دو جہان، پروردگار نور خدائیا۔ تیرے در تے کریئے پرنام، نمو سپس جھکائیا۔ سجدہ کر کے کریئے سلام، صفتاں نال صلاحیا۔ پہلوں منیئے اوہ امام، جسدی آمد نظر کسے نہ آئی۔ اکھراں وچ تیرا سُنندے رہے پیغام، نراکھر نہ کھئے سمجھائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ ساکھیات ہو کے دتی نہ کسے پہچان، شبد اشارے نال کردا رہوں جنائیا۔ بے شک بھگت ادھارنا نہیں میرا کوئی احسان، سیوا کرنی میں اپنی جھولی پائیا۔

جُگ چوکرّی کر پہچان، وڈے چھوٹے پار لگائیا۔ جنہاں نوں میرے اُتے مان، میں اہناں دا پتا مائیا۔ جِنّا چر کرپا کر کے اندر دیواں نہ سچ دھیان، سمجھ سکے نہ کھئے رائیا۔ کوئن کوٹ جگت وِ دیا پڑھ کے بھوئے شیطاں، شرع وِچ کرن لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار کہن پرہ دے فرمان، سارے فُرنے تیری جھولی پائیا۔ اوہ مہربان اُٹھ کے آ وِچ میدان، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ جے تُوں لکھ چوراسی دا دُھر دا سچا کاہن، سپس جگدیس تاج سہائیا۔ چار کُنٹ کرا پہچان، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ کھول دے پڑدا، انت اکو وار جنائیا۔ دو جہان تیرا بردا، دردی ہو کے درد ونڈائیا۔ کلجگ انت جے تیرے بنا ساڈا ہندا سردا، کیوں تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں لیکھا جانے گھر گھر دا، گرہ گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سچ پرہو تُوں نہ جنے نہ کدی مردا، مُردیاں مرد لئے بنائیا۔ تیرا کلمہ جُگ چوکرّی گر اوتار پیر پیغمبر پڑھدا، دُھر دا ڈھولا گائیا۔ تیرا روپ اکتا نرائن نہ دا، نہ ہر کہہ کے سارے سپس جھکائیا۔ نہ ہرے ہو کے بھو وِچ کدے نہ ڈردا، بھے سب تُوں اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا دئے چُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ پا اوہ الفی، جس دی الفیے کہانی کھئے نہ گائیا۔ جس دی اچے تگ منائی کسے نہ کوئی برسی، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تُوں مالک عرشی فرشی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پت پریشور تیرا کھیل نہیں کوئی فرضی، اصلیت اپنی دئے سمجھائیا۔ تُوں مالک سب دا غرضی، غفلت وِچ تیری لوکائیا۔ آہ لے گوبند دی اوہ پچھلی عرضی، جو ماچھووارے دتی لیکھائیا۔ محمد دی خواہش اندروں ڈردی، اللہرانی دئے دُبائیا۔ محبوب آگے اکھ پُٹ نہ ساہمنے کھڑدی، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی لئے کہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ میرے، مہربان تیری سرنائیا۔ دروہی خُدا دی سارے چُکے جھپڑے، جھگڑا کوئی رہن نہ پائیا۔ سارے چڑھ گئے تیرے بیڑے، نئیئا نوکا ویکھ خوشی منائیا۔ کلجگ ویکھ اُجڑے کھپڑے، ساڈھے تِن ہتھ کایا بنک گلشن سچ نہ کھئے مہکائیا۔ پت پریشور تیرے کوئی نہ آوے نیڑے، دُور ڈراڈے بھجن واہو داہیا۔ اوہ دھن گرمکھ دھن گرمکھ ساچے سنت جو صدی بسویں بیٹھے کر کے جیرے، اُچی آس رکھائیا۔ اساں چڑھنا اُس دے بیڑے، جس دی نئیئا نہ کھئے تکائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکرّی کدے کسے نہ آیا گھیرے، بن بھگتاں سپس نہ کسے جھکائیا۔ سو گرمکھو

سمجھو آگیا ٹھاڈے ویہڑے، دُور دُراڈا اُس دا ماہیا۔ تُسیں مندر مسجد شِودوالے مٹھ نہ مارنے پھیرے، فرقی سارے دینے تجائیا۔ ٹھاڈے اندر وڑ کے کرے مہرے، مہر نظر اک اٹھائیا۔ رنگ چڑھ جائے گرو گُر چیرے، چیلَا گُر اکو روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کرپا دئے گوائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ تیرا بھرواسا، بھاونی سب دی پور کرائیا۔ کوڑی کرپا کولوں کر خلاصہ، خالص اپنا بھو سمجھائیا۔ ذات پات دین مذہب اوچ نیچ راؤ رنگ تئے ناتا، پُرکھ بدھاتا اکو نظری آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بے سجن ساکا، سگلا سنگ نبھائیا۔ ست دھرم دا کھول دے تاکا، طاقت اپنی اک پرگٹائیا۔ تینوں عیسیٰ موسیٰ محمد مندے گئے باپا، نرگن نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا ویکھ اپنا ساک، ساکھی پچھلی دئے بھلائیا۔ سارے کہن پرہ دس اگلی ساکھی، ساکھیاں ہو کے دیا کمائیا۔ تون دُھر دا کملاپاتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ تیری منزل اوکھی گھاٹی، بن تیرے چڑھن کھئے نہ پائیا۔ جن سنتاں دے ساچی ذاتی، دیاوان ہو کے جھولی دے بھرائیا۔ جنہاں مئی تیری آکھی، آخر اُنہا گود اٹھائیا۔ مالک ہو کے کرنی راکھی، رکھک ہو کے ہونا سہائیا۔ اتم مکے پینڈا جگت واٹی، لکھ چوراسی پنڈھ چُکائیا۔ بچے بچن وچ لاؤنے اپنی چھاتی، امرت آتم سیر پیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ تیری آگے، ایکنکار نظری آئیا۔ نو سو چرانوے جُگ چوکرپی پچھوں ڈٹھی، اکھیں ویکھ خوشی منائیا۔ دھن بھاگ تون ساڈی یاد رکھی پچھلی چٹھی، جو بن اکھراں دتی لکھائیا۔ جس دی سمجھ کسے نہ آئے وار تھتی، گھڑی پل نہ کھئے درڑائیا۔ جس دی دھار باریک سب تون نکئی، نیکن نیکے آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہربان کہے پرہ محبوب، پروردگار جنائیندا۔ گُر اوتارو پیر پیغمبرو میرا ویکھو اک عروج، جو آسا سب دی پور کرائیندا۔ جس دی سمجھ نہ آئے کسے حدود، آر پار ڈیرہ کھئے نہ لائیندا۔ سو میری کرپا اُپر محدود، محبت وچ آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک لائیندا۔ دُھر سندیسہ سُنو مات، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کھیل کھیل پُرکھ ابناش، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ بھنڑی زین سُنجنی رات، گھڑی پل خوشی وکھائیا۔ سادھاں سنتاں دے سوغات، سگندھی اپنا نام جنائیا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پوت لئے بنائیا۔ دھوڑی ٹکا مستک لا کے خاک، خالق دیونہار وڈیائیا۔ اندروں کھول کے بند تاک،

تاڑی اپنے نال لگائیا۔ بن چھریوں نشتروں کر کے ڈونگھا چاک، نو چکر نو دواویوں پرے ہٹائیا۔ سنیاسی ویراگی تیاگی تیشتر رکھیشتر مُنیشتر
 اپنی لا کے انوکھی جاگ، جاگرت جوت دے جگائیا۔ بنس بنائے پھڑ پھڑ کاگ، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ہوئے سدا سہائیا۔ بن سیوا بن خواہش تارے پاپی، بھگت ادھارن اک اکھوائیندا۔ جن بھگتاں بن کے دھر دا ساتھی، سگلا سنگ
 نبھائیندا۔ غریب نیانیاں کوجھیاں کھلیاں اندر وڑ کے مارے جھاتی، جھاکا اپنا آپ وکھائیندا۔ جام پیاوے بن کے ساقی، مدھر پیالہ ہتھ
 اٹھائیندا۔ او سنتو میل ہویا اتفاقی، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ اوہ گرمکھ سچ سروور تیری سرتی سچی نہاتی، پت پت پت کرائیندا۔
 وینھدیاں وینھدیاں نظر وچ نظر ملا کے بدل دیوے حیاتی، حیا شرم نہ کھئے رکھائیندا۔ جو لہنا دینا لین آوے باقی، بن قیمتوں اپنا نام جھولی
 پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان اپنی اکھ کھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن آیا اوہ دہاڑا، جس دا دھیان لگائیا۔
 جس دا سجدیاں اندر کڈھ کے ہاڑا، اکھاں میٹ نیتراں بند سرتی شبد ملائیا۔ جس نوں لبھدے رہے جنگلاں وچ پہاڑاں، سو پچھلے جنم
 دے بالمیک تصدیق چرناں نال کرائیا۔ جس نوں کہندے رہے زویداس چارا، تِس دے اندر کیتی آپ صفائیا۔ جس نوں کہندے رہے
 دروپت نارا، سو گرمکھ سرتی لئی بنائیا۔ پڑدا اوڈھن دے کے بہارا، کوئن کوٹ کپڑ دتے وکھائیا۔ روپ جھڈا کے اندروں اٹاں گارا، سنمکھ
 ہو کے سب نوں رہیا سمجھائیا۔ جس دا کلمیاں وچ نعرہ، جس دا نام نال پیارا، جس دا ناداں نال نگارا، سو نغے رہیا سُنائیا۔ جس دا
 اکھی اک اشتہارا، اُس دا سادھ سنت اخبارا، پیپر گھر گھر دین جنائیا۔ جتھے سادھاں دا ہووے آگھاڑا، اوتھے جا کے رہنا دن دہاڑا، اچی
 کوک کوک الاٹیا۔ ویکھو پروردگار سانجھا یارا، جس دا کسے نہیں کریا کدی اعتبارا، دُور ڈراڈا اچا رہ کے کردا رہیا شنوائیا۔ آؤ تکیئے اوہدا
 نظارہ، جس دا کھیل پر اپارا، اپرادھی پاپی پار کرائیا۔ جو اندر وڑ کے ویکھے بہتر ناڑا، لبھدا پھرے وچ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پریت
 سُنند ساگر کھائی ڈونگھی کندر گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر کہن واہوا محبوب، سچ مُجبت دے جنائیا۔ جنہاں دا پچھے اصل ہُن اپنے پریم دا دے دے سوڈ، صلح کل ہو کے میل ملائیا۔ تیرا
 کوئی نہ لائے نجوم، ہندسیاں وچ اکھراں نال سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرے بھگت بے شک بچے معصوم، بالے اپنا آپ تیری جھولی پائیا۔ تینوں

حال سب دا معلوم، اندر باہر دوویں ویکھ وکھائیا۔ بے شک نام دین توں اچے تک بنیا رہیا سوّم، ہُن اپنی دات رہیا ورتائیا۔ سنتو نام
 چن واسطے آگے کہانی نہ پئے معجون، خُماری اپنی دئے چڑھائیا۔ جے اچّ وشنوں بھگوان دا سمجھ گئے مضمون، مجلس ویکھو شہنشاہیا۔
 جس پچھلا سب دا بدل دینا قانون، کرتب رہے نہ کھئے چٹرائیا۔ اُس دا جلوہ ویکھو جنون، ظاہر ہو کے دئے وکھائیا۔ ویکھو کتے سوں نہ
 جائیو کھا کے افیون، پوستاں بھنگاں وچ اپنا آپ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ سنت جی ایہ
 سنت سوامی، سانجھا اک اکھوائیا۔ جو سب توں سناوے پرہ دی بانی، بان نرالا تیر چلائییا۔ ہُن آگے سادھاں سنتاں آکھاڑیاں وچ جا کے
 اپنی دیوے آپ نشانی، نشانہ دھر دا تیر چلائییا۔ صدی ویہ سو آگی بن کے بانی، بانا اپنالئے بدلائییا۔ جنہاں توں لوڑ پوے امرت ٹھنڈا پین دا
 پانی، گھر وچوں گھر صُراحی دئے اُٹائیا۔ اوتھے کرے کی چار بانی، جس گھر پاربرہم برہم اپنے نال ملائییا۔ اچّ کر کے جانی سچ پچھانی،
 بے پہچان رہن کھئے نہ پائیا۔ جے سجن لبھنا ہانی، ایہو جیہا سوہنا نظر کھئے نہ آئییا۔ جس دے چرناں بیٹھاں چارے کہانی، گر اوتار اپنا آپ
 بھیٹ چڑھائیا۔ جے بنا سچکھنڈ دوارے ساچی رانی، مکھ گھنگٹ دینا اُٹھائیا۔ جے کھڑا چھڈاؤنا کولوں بانی، درشن کر کے خوشی منائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدھی طرح سوکھا سوکھا رہیا جنائیا۔ ہوئی ہوئی بولے شبد، شبدی دھار چلائیندا۔ پاپیاں
 پنتاں کرے ادب، آداب اک سمجھائیندا۔ نانا توڑے دین مذہب، مجلس اک وکھائیندا۔ جو چل کے آئے اک قدم، تنہاں دے کوٹ جنم دے
 لیکھے آپ مٹائیندا۔ جنہاں توں مل گیا پرمتا ورگا سجن، ساجن ہو کے ہوئے سہائیا۔ اوہ خوشیاں وچ گجن، ڈھولے رہے گائیا۔ کر کے
 دھوڑ مجن، ڈرمت میل دھوائیا۔ پریم پریتی ہوئے مگن، جگت ترسنا پرے سٹائیا۔ ترے گن مایا نہ لگے آگن، پنج تت کرے جدائیا۔ جنہاں
 دے دیوے ایس دوارے آنہ اندروں جگن، اوہناں دی بھجی جوت پھر نہ کھئے جگائیا۔ رسنا جہوا نال ستگر کدے نہ جاوے سدن، اندرے
 اندر تار بلائییا۔ بے شک سر توں نگن، اُپر رام نام پڑدا پائیا۔ پار کرا دئے بنا بھجن، بنا بیر کھادھیاں، بنا تندل چبیاں، بنا ساڑھی اوڈھن
 لیندیاں لیکھا لیکھے لائیا۔ نیتر نام دا پا کے کجّل، آپ وکھاوے اپنی منزل، جنم وچوں جنم دیوے بدل، غزل اکو نام سنائیا۔ سوہنی چاڑھ
 کے آتم رنگن، کھڑا چھڈاوے جمنا سُرستی گوداوری گنگن، اٹھ پھر رکھے مگن، مگدھ دیس مگدھ سب ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ سوہنا چنگا، مستی وچ تیری وڈیائیا۔ تیرے چرن چُھے کوئن کوٹ گنگا، دُرمت گرمکھاں میل رُڑھائیا۔ بہاویں پاپی ہووے بہاویں ہووے گندہ، ہر سنگت وچ رلکے دُھر دا بن جائے چنّا، دھرو پربلا د میل میل جیہیاں پائیا۔ نہ کوئی بھیکھ نہ پاکھنڈا، نہ کوئی پوڑی نہ کوئی ڈنڈا، اکو منزل اپنی دئے وکھائیا۔ دین دِیال صاحب کِرپال ہووے بخشندا، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ نانا توڑ کے جیرج انڈا، اُتبھج سینج لیکھا دئے مُکائیا۔ بنا بندگیوں بنائے اوہ بندہ، بندھن سارے دئے کٹائیا۔ جے ستگر ہووے آپ ہووے سدا چت انندا، اند چت وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ جن بھگت کہن چار جُگ دے پچھلے، پچھلا دھیان جنائیا۔ پرہ دھن وڈیائی جس میلے وچھڑے، کری نام کُرمائیا۔ گرسکھ گرمکھ جو راہ پے گئے پکھڑے، ساچا مارگ دتا سمجھائیا۔ اوہ سنت سہیلے ویکھو تھوڑے نترے، لکھ چوراسی وچوں مُٹھی نظری آئیا۔ جنہاں دے پنج تت کایا کلبوت ہری نہ چترے، چلتراں وچ ویکھے سرب لوکائیا۔ اوس جُگ جُگ پڑھا کے اپنے فقرے، فکر سب نوں دتا جنائیا۔ سنت کہن اساں ویکھنا چڑھ کے سخرے، منزل ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بن بھگتیوں رہیا ترائیا۔ بھگت تارنا نہیں احسان، احسانی سر نہ کھئے چڑھائیا۔ لوکات میں اینہاں دا ایہ میرے مہان، خاطر کرنی میرے حصے آئیا۔ میں مالک ایہ انجان، بیان وچ بٹھاؤنا ایہو میری وڈیائیا۔ رائے دھرم چترگیت سارے سیس نوان، وشن برہما شو کروڑ تینتیس ساچے سنت تیرے ڈھولے گان، ایہ گرمکھ میرے ہیریاں دی کھان، جنہاں دی قیمت دو جہان نہ کھئے چُکائیا۔ بن میری کِرپا سکے نہ کوئی پہچان، پسچاتاپ کرے لوکائیا۔ بے شک میں باہروں پنج تت انسان، اندر مالک خلق خُدائیا۔ سنتو جے مل جائے ایہو جہا بھگوان، جو چلدیاں پھردیاں کھاندیاں پیندیاں پار دئے کرائیا۔ بن قیمتوں سوڈا دیوے وچوں دکان، جو وپاری در تے منگن آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنا خوشیاں راگ الاٹیا۔ پہلی آسو دا سنت اخبار، پندراں کتک پھیر دئے سمجھائیا۔ اک ست دھرم دا لکھ اشتہار، راج راجاناں شاہ سلطاناں دئے پُچائیا۔ اپنے ملن دا دس کے وبار، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ ویہ سو اگی تون کیہڑا سمت چلنا وچ سنسار، تیس دی سوجھ دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر راتو رات سارے دئے سمجھائیا۔ پہلی آسو دوڑو، ویلا اتہم تہاڈا آئیا۔ لکھ چوراسی

جیو جنت کوڑی کریا کولوں ہوڑو، ہوکا دے سُنائیآ۔ سچ پریت پرہ چرناں نال سب دی جوڑو، چُھٹکی لو پھیر لگائیآ۔ کیوں لک کے بیٹھے وانگ چورو، چوری ٹھگی کلجگ رہی ستائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مالک اک اکھوائیآ۔ ساچے سنت سنی بینتی، بھگت بھگوان دیا کمائیآ۔ ٹھانوں اچے نگی جیہی بنایا ایجنسی، مارگ پہلا جگت لگائیآ۔ اینہاں وچوں پھیر پرگٹا کے اپنی کرنسی، اُپر مہر دینی لگائیآ۔ جس نون کپندے وشنون وِنسی، وِشو لیکھا دئے درڑائیآ۔ جس نون کپندے رگھپت رگھونسی، رگھناتھ اک بے پرواہیآ۔ جہنوں کپندے کاہن کرشن مکند منوہر لکھی نرائن و جاوے بنسی، مُرلی اپنے ہتھ رکھائیآ۔ جس دی صفت گاوے باشک مکھ سہنسی، دُھر دا راگ الائیا۔ جس نون کوئی مالا پُشپ نہ پائے کوئی وجنتی، ناد صفت نہ کھئے صلاحیا۔ سو کھیل کرے بھگوتی، بھگون شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیآ۔ ایجنسی وچوں نکلے اکھڑ، اکھڑاں والیاں دئے سمجھائیآ۔ ویکھو نرالا پرہ جو دسیا وکھڑ، واسطہ سب دے نال جنائیآ۔ کیوں پوجدے پتھر، پتھراں دا مالک پھیرا پائیآ۔ جس یار دا وچھایا ستھر، سو اندر وڑ کے سیج ہنڈھائیآ۔ جس دا حساب نہ آیا کیسے اعشاریہ کسر، ہندسیاں وچ نہ کھئے گنئیآ۔ جس نون ہتھیاں نال سکے کوئی نہ پکڑ، باہوں پھڑ نہ کھئے بہائیآ۔ جس دا فقیریاں وچ ذکر، ذکریا دتا کرائیآ۔ سو صاحب پتہ نہیں کیوں جوت سروپ ہو کے آیا نکل، نرویر ہو کے پھیرا پائیآ۔ جگت سادھ سنت ملما رہن نہ دیوے کوئی پتل، رولڈ گولڈ سارے دئے کھپائیآ۔ اپنے نام نال کر کے سیکل، سوہنی چمک دئے چمکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ گر اوتار کہن پرہ تیری مہر نظر، دو جہان نظام دئے بدلائیآ۔ تیری رحمت دُھر دا فضل، عدل اکو اک سمجھائیآ۔ کوڑی کریا کلجگ کر کے قتل، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھائیآ۔ جن بھگتاں جھولی پا کے سگن، دُھر دا سنگ بنائیآ۔ اگئی چاڑھ انوکھی منزل، مجلس اک وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ پندراں کتک الڑھ پندی، زبھہ ہو آپ ملائیآ۔ ادھر ادھر جو سنگت کھنڈی، وچھڑے لئے ملائیآ۔ نام دی لا کے اکو بندی، گوبند بند دئے بنائیآ۔ اوتھ مضمون اوہ لکھائے جس نون کوئی سمجھ نہ سکے گرمکھی ہندی، فارسی عربی راز نہ کھئے کھلائیآ۔ پھیر سارے سمجھن جس نون کپندے سادھان ہتھ کنجی، اُس کنجی دا مالک اک ہور نظری آئیآ۔ جس دے ہتھ وڈی پونجی، لکھ چوراسی پُچارن دئے بنائیآ۔ اوہ ویکھ کس

گرمکھ سخی اپنی مینڈھی گندی، سوہنا سیس سُہائیا۔ نہ جاگدی نہ سؤندی، پرہوں روگ ستائیا۔ ستگرُو چرن دوارے بن سدیاں
 بھؤندی، لے پردکھنا خوشی منائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندی، کیوں چھڈ کے گیوں دُھر دے ماہیا۔ میری سیج تیرے بنا نہ کھئے
 سُہاؤندی، سوہنا جون کم کیسے نہ آئیا۔ میں جگت ریتی اُونسیاں پاؤندی، بھگت ریتی وچ تیرا دھیان لگائیا۔ من دے اوسار کدے بناؤندی
 کدے ڈھاؤندی، ڈگ کے اُٹھدی اُٹھ کے ڈگدی، ڈگدی تُوں پھیر گودی لئے اُٹھائیا۔ سنت جی اُس ویلے منزل مُکدی ایس مانس تے منکھ
 دی، اُٹے برچھ رُکھ دی، جس ویلے ایہ اندروں کھیل جانے چُپ دی، چُپ چُپیتا آ کے مل جاوے دُھر درگاہیا۔ جنہاں ملیا اُبنان تُوں
 سہیلی کول رہن والی پُچھدی، ہولی ہولی کناں وچ سُنائیا۔ بھینے ایہ کھیل نہیں لکدی، تیرے گھر تیرا ہر کنت میں ویکھیا بیٹھا سیج
 سُہائیا۔ اوس ویلے اوہ کپڑے نہیں رنگے رُت بسنت دی، ایہ کھیل اُس مہنت دی، جنہاں آسا مکی جیو جنت دی، جن ہو کے سیو کھائیا۔
 اونھ وِ دیا کرے نہ کچھ پنڈت دی، ایہ وڈیائی پرہ دی سنگت دی، جس دا سکلا سنگ اکو نظری آئیا۔ ایہ پُھلواڑی ایہ بوٹے ایہ
 گلشن ایہ بُلبل ایہ مالک اُس جنت دی، جس جنت تھلے کوئن کوٹ بہشت سورگ بیٹھے اپنی سیج وچھائیا۔ ایہ کھیل پرہو دسے انت
 دی، انتشکرن سب دا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ سنت جی کی اندر سوچ،
 تیری کتھا دیاں جنائیا۔ ایہو میری وڈی کھوج، دُور دُراڈا ویکھ وکھائیا۔ آکے سر توں سارا لاہنا بوجھ، گدھا ہو نہ کھئے اُٹھائیا۔ پتت پاپی
 کر نردوش، دوشیاں پار لنگھائیا۔ گھر بیٹھیاں راتی سُتیاں دے جاگدیاں اپنے درشن دی دے کے مَوج، مَوجودہ ہو کے ساہمنے نظری آئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، صاحب سلطان شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گر اوتار کہن پرہو مہاراج، واہ
 واہ تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرا عجب نرالا ویکھیا رواج، ریائت کیتی بے پرواہیا۔ جنہاں تُوں سُننے وچ نہ آیا یاد، اوہناں دی سُن کے آپ فریاد،
 پچھلے لیکھ ویکھ وکھائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے اپنے نام دا وجائے ناد نادی سُن لئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آگئے آگے، اگلا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پرہو کی ایہ دھرو پرہلا د نالوں چنگے، چنگی طرح دے
 جنائیا۔ سِری بھگوان کہے میں بنا بندگیوں اوہ بنائے بندے، پچھلا بدلہ دتا چُکائیا۔ کوئی نہاون نہ جائے تٹ گنگے، تیرتھ امرت وگائیا۔ دیاں

بهنڈارے بنا مُنہوں منگے، مانگت سارے دیاں ترائیا۔ جو پیدل چل کے آئے ننکے، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ سُنیہڑا اک سُنائیا۔ سچ سُنیہڑا سُننا اک، اکو وار جنائیا۔ پردے اندر لینا لیکھ، بھل رہے نہ رائیا۔ جس دی سارے کردے سیک،
 ہندو مُسلم سیکھ عیسائی دھیان درڑائیا۔ سو ست سوامی ہر گھٹ اندر پئے دس، دیس دسنتر پندھ مُکائیا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سنمگھ
 رُوپ وٹائیا۔ جے اندرو کرو بت، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جے وساو اپنے چت، من ٹھگوری رہن نہ پائیا۔ جے سمجھ لؤ دھر دا پت،
 پت پرمیشور ہو کے درس دکھائیا۔ جے وچ رہ جاوے وتھ، پچھلی کیتی دئے گوائیا۔ پرہ دے ہتھ ایتھے اونھے دو جہاناں لے نچٹھ، نیرن نیرا
 دُور دُراڈا اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی دئے جنائیا۔ ساچی کرنی دا سچا کارن، ہر کرتا آپ
 جنائیا۔ بھگت وچھل جگت ادھارن، بھگتی بھاو دوویں دئے پرگنائیا۔ دُشٹ ہنکاری آیا مارن، من واسنا دئے کھپائیا۔ سنناں آیا پیج سوارن
 سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گرمگھاں گرسکھاں دھر دا ڈھولا نام آیا اوچارن، سچ کرے پڑھائیا۔ سچکھنڈ دوارے آیا وارن، جن بھگتاں پندھ مُکائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بے انت اک اکھوائیا۔ جس نوں کہندے سدا بے انت، انت کھئے نہ پائیندا۔ سو
 کھیل کرے اگنت، مات لوک ویس وٹائیندا۔ سو بھیو کھلائے جیو جنت، سادھ سنت سمجھائیندا۔ پرہ دا نام اکو منت، چار ورنان سچ
 پڑھائیندا۔ بودھ آگادھ بن کے پنڈت، دھر دی سکھیا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔
 ایہ گھڑی نہیں اندر گھڑیاں، جو گھڑی گھڑی دئے جگائیا۔ جس نے لئی سرت سنبھال، تِس دا ٹائم کھنچ کدے نہ جائیا۔ اک دو تِن وچ
 جہان، چار چوٹھا پد دئے دکھائیا۔ پنجویں گھر کر پیار، چھویں در خوشی منائیا۔ ستویں کر ست پیار، اٹھویں اٹھاں تتان لیکھا دئے چُکائیا۔
 ناویں نو در کھول کواڑ، دسویں اپنا نور کرے رُسنائیا۔ اک دس دا سچ وبار، ایکا ایکے نال جُڑائیا۔ اک اکلا ایکنکارا دوجا ست برخوردار،
 اک دو باران وچ کے اکو ٹائم دئے سمجھائیا۔ اس دے اندر ڈونگی وچار، جس نوں رسنا وچ سکے نہ کھئے سُنائیا۔ ایہ جیب دا نہیں سنگار،
 پردھ بال جوان تے پار دئے کرائیا۔ جس دا مالک اک اکال، جس دی گھڑی پل سمجھ کھئے نہ آئیا۔ اسدے اندر اوہ چال، جیہڑی چال ایہناں
 اندر رکھی سنبھال، تھوڑیاں ہوئی ہوئی پھڑائیا۔ بے شک ایہ باہروں دسن لال، اندروں لال اٹلڑے رہیا دکھائیا۔ ایہناں نوں بھ نہ رہے

کال، لکھ چوڑاسی چرناں ہیٹھ دبائیا۔ پھڑ کے گودی لوان اٹھال، گلوکڑی اکو پائیا۔ لے جاں اُس سچّی دھرمسال، سچکھنڈ دوارے دیاں بہائیا۔ اُس ویلے گھڑی کڈھ کے جے کوئی ویکھے اکو وقت آوے چار، دوّجا انک نہ کھئے درسائیا۔ ایہہ بھگتاں دا وبار، سنتاں دا وپار، دوہاں اکو رنگ وکھائیا۔ تہاڈا رُوپ نظر آوے اخبار، جس دے وچ اِک اِستہار، آہستہ آہستہ دئے جنائیا۔ تہاڈا پچھلے جنم دا اِک یار، گُرمیت سینگھ اُٹھ کے درس دینا وکھائیا۔ دوہاں دا اکو گھر پیار، اکو پتا مائیا۔ اگلے لیکھے وچ سب کُچھ آوے وچ خیال، دلیل سکے نہ کھئے درڑائیا۔ جس دا تن کھادھا کال، من جگت وچ لُبھائیا۔ اتم چھن ماتر ہردے وسیا اوہ دیال، جس دی دیالتا سب دے اُتے چھائیا۔ جس ویلے چالی سنگھاں دے گوبند مکھ پونجھدا سی نال رُمال، بردا ہو کے سیو کھائیا۔ اُس ویلے ہوئی جہی جاندا جاندا تہاڈی لاش دے لگ گیا نال، دھوڑ چرناں اِک چھائیا۔ پھر آیا ایہہ خیال، میں مُردیاں توں مُرشد دیاں بنائیا۔ اوہ سُرَت جیہڑی بھری وچ خیال، اوہ اتم جیہڑی پرما تم دھیان لگائیا۔ میں تیری صفت کی کراں نال زبان، بتی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ گوبند کپا میں اتم لیکھا ویکھاں آن، دُھر دا مالک بن کے پھیرا پائیا۔ پھیر بخشاں شبَد گیان، نام نِدهان جھولی پائیا۔ ایہہ پرہ دے ہتھ آون جان، سدّنہارا سدّا دے کے آپے لئے بُلّائیا۔ اگے ویکھنا سبنا دسّنا کی کھیل کرے بھگوان، بہاوی بہانا اپنا کی ورتائیا۔ شاہ سُلطاناں دے کے اِک گیان، پندراں کتک دُھر دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوؤں بھگوان، جن بھگتاں ساچے سنتاں سچ دی کرے گُرمائیا۔ گر گوبند اِک نشانی اے۔ چرن دھوڑ گل سوہنی گانی اے۔ ہتھکڑی لاه کئی جم کی پھاسی اے۔ مرن توں پہلوں ایس چھوٹے ویر نوں آئی اِک اُداسی اے۔ گوبند چلدے پھردے نوں انوکھی بانی اِک پھاسی اے۔ میں سب دا مالک سب دا ساتھی اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا دینا بھائی بھائی کولوں چُکایا باقی اے۔ لہنے دا مالک آپ نرنکار، گھر اپنے خوشی منائیا۔ مکّتی دا دوار، جُگتی دئے سمجھائیا۔ پُھرتی وچ چالاک، ساریاں دئے بھلائییا۔ ویکھو ملن مالوُن دا کیتا آپ اِتفاق، لیکھا بےباق سب دا رہیا کرائیا۔ اُس ویلے گُرمیت دا ایہہ واک، میری گھڑی میرے پھڑا دے ہاتھ، تیرے ساتھ رہن کیوں پائیا۔ ایسے سُرّتی نوں سِتگر جاج، گوبند ہوئی جہی تسمہ دتا کھلائییا۔ پھڑ کے اپنی جیب وچ لئی راکھ، لیکھا دوّجی وار کراں بےباق، رکھیک ہو کے ہوواں آپ سہائیا۔ ایہہ کوئی کھیل نہیں تماش، پورب لیکھا رہیا چُکائییا۔ ایہہ گھڑی ایہہ وچ، واچک گیان نہ کھئے

پڑھائیا۔ اپہ اندروں پرہہ نون مارے آواز، ہوئی ہوئی رہی سنائیا۔ تیری وڈیائی تیرے ہتھ گرو مہاراج، اسیں بے زبان سمجھ کھئے نہ آئیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا رکھ اپنے ہاتھ، سوہنا لیکھا رہیا وکھائیا۔

☆ ۲ اسو ۲۰۲۱ بکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

پُرکھ اکال کھیل عجیب، دُھر دی ریتی سچ چلائیا۔ جُگ چوکرئی ویکھنہارا شاہ غریب، نرگن سرگن کھوج کھوجائیا۔ گرمکھ گرسکھ
سنت سہیلا بنا عزیز، عظمت اپنی اک درڑائیا۔ دُور دُرادا چل کے آئے قریب، نیرن نیرا روپ پرگٹائیا۔ پیر پیغمبراں دے کے نام سندیشہ
کلمہ حق مجید، مجلس اک وکھائیا۔ گر اوتاراں شاستر سمرت وید پُران دتی اک رسید، دُھر دا ناتا گنڈھ پوائیا۔ سچکھنڈ دوارے وسے آپ
ٹھیک، ٹھا کر ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جُگ چوکرئی میٹے اندھیرا تاریک، طریقہ اپنا دئے سمجھائیا۔ دھار اگئی رکھ باریک، نیتراوجھل دئے وکھائیا۔
ساچے سنتاں بخش پریت، پریم ہو کے میل ملائیا۔ اپنا دس کے سچا گیت، سوہنگ کری پڑھائیا۔ کایا کعبہ سچ مسیت، حُجرہ حق حق
وڈیائیا۔ پریم پیار دے ویکھے آپ مریض، بن ناڑی کھوج کھوجائیا۔ اندر باہر دا بن طیب، جن بہگتاں طبع دئے بدلائیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے چُکائیا۔ دُھر دا لیکھ چُکائے اک، اک اکلا ہر اکھوائیندا۔ جگت جیو نہ آئے دس، درشتی
بہگتاں آپ کھلائییندا۔ قیمت نال نہ جائے وک، پریم پیار اندر تول ٹلائییندا۔ مارگ اگئی دس سدھ، سنت سادھک کھوج کھوجائیندا۔ ست
دھرم دی اگلی بدھ، بدھنا لیکھ مکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ کرنی کرے گہر گمبھیر، کرتا
بے پرواہیا۔ امرت بخش ٹھانڈا سپر، اگنی تت بُجھائیا۔ اک منزل چوٹی رہبر ملے اخیر، پچھلا پنڈھ مکھائیا۔ دین مذہب شرع شریعت کٹ
زنجیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہووے آپ سہائیا۔

☆ ۲ آسو ۲۰۲۱ بکرمی گردیل سنگھ دے گرہ پنڈ مؤدھل ☆

گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ کرپا کر، پُرکھ اکال دین دیاں تیری سرنائیا۔ نرگن نرویر نراکار نرکار لوکيات ویکھ اپنا گھر، نرگن سرگن لکھ چوراسی پھول پھلائیآ۔ ابناشی کرتے نرہوؤ ہو کے چکا ڈر، کوڑی کرپا ہوئے ہنگتا مایا ممتا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نرویر ہو کے ہر گھٹ اندر وڑ، محل اٹل چڑھ سوہیا پائیآ۔ سرت سوانی سٹی پھڑ، شبد اگمی گھاڑن گھڑ، انحد نادى ناد سُنائیآ۔ کرپال ٹھا کر ہو کے دے ور، پیر پیغمبر چرنی ڈگے ڈر، سجدہ سیس جھکائیآ۔ دین مذہب ذات پات اکھیڑ جڑ، سنت سہیلے گرو گُر چیلے لا لڑ، پلو اپنا نام پھرائیا۔ ست بہندارے نام بہر، انتر آتم سچ دوارے کھڑ، بجر کپائی پڑدا دئے اٹھائیآ۔ امرت جھرنا جھرا نچھر سر، نچ نیتر درس کرا ہری ہر، نر نرائن تیری آس تکائیآ۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ترے گن اگنی مایا رہی سڑ، پنچم پنچ میل نہ کھئے ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دئے چکائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ اٹھ اٹھ ویکھ، جگت مات لوکائیآ۔ کوڑی کرپا کلجگ بھیکھ، چار کُنٹ اندھیرا چھائیآ۔ ساچا دسے نہ کھئے نریش، عدالت حق نہ کھئے کھائیآ۔ فقر فقیر سنت بھگت بنے نہ کھئے درویش، دھر دی اکھ نہ کھئے کھلائیآ۔ پھری دروہی ملا شیخ، پنڈت پاندھے رہے گرلائیآ۔ کوئی نہ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ویکھے اپنا دیس، گھر گھر وچ پھیرا پائیآ۔ جس دھام اولڑے پرہہ پُرکھ پرماتم رہے ہمیش، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ شبد انادی برہم برہمادی دیوے سندیش، دھر دا ڈھولا راگ سُنائیآ۔ جن بھگتاں کرے انتر انتر ہیت، باہروں نظر کیسے نہ آئیآ۔ جگ چوکرئی ویکھ کڑیاری کھیڈ، خالق خلق بے پرواہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر دتے بھیج، دھر دا حکم اک منائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو کے اپنا پھیرا پائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈی مکى حد، حدود نظر کھئے نہ آئیآ۔ چار یگ چار کُنٹ دہ دشا آئے بھیج، دوس زین بن کے پاندھی راہیا۔ نام ڈھولا تیرا گا کے آئے چھند، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گنڈھ پوائیا۔ ہوکا دے کے آئے وچ برہمنڈ، ور بہنڈ کری سنوائیا۔ سدا دتا جیرج انڈ، اُتہج سینج در در راگ الائیآ۔ صدی چوڈھویں ستے سارے دے کر کُنڈ، کروٹ سکے نہ کھئے بدلائیآ۔ گھر گھر در در دسے بھیکھ پاکھنڈ، ست سروپ نہ کھئے سائیآ۔ نار دُباگن ہوئی سرتی رنڈ، شبدي کنت نہ کھئے ہنڈھائیآ۔ در ٹھانڈے پُرکھ اکال تیرے رہے منگ، دئے

جوڑ سیس جھکائیا۔ تُوں سبناں سوامی سُوْرا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ تیرا دو جہان وچے مردنگ، وشن برہما شو کروڑ تینسسا بیٹھا سیس نوائیا۔ تُوں نت نوت نرگن سرگن سدا سُہیلا وسیں سنگ، دُھر دا سنگ نیہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پورا کردے وعدہ، واحد تیری اوٹ تکائیا۔ تیری اُمت تیری سرشٹی تیرے نالوں ہوئی علیحدا، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائیا۔ جگ چوکڑی تیرا سچّا قاعدہ، قانون بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی وچوں ہرجن تھوڑے لیندے فائدہ، فضول پھردی دسی لوکائیا۔ گوبند نال تیرا معاہدا، دُھر دا لیکھا دتا جنائیا۔ پرگٹ ہو کے درس دکھا پرہو باقاعدہ، مہربان اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن نور کر رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ آ، نرگن پھیرا پائیا۔ صدی ویہویں بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا بن کے آپے پھیرا پائیا۔ شاستر سمرت سارے بھئے گواہ، شہادت اکو وار بھگنائیا۔ گر اوتار بیٹھے پنڈھ مکا، پیر پیغمبر صدی چوڈھویں راہ تکائیا۔ نئیا نوکا نرگن اپنا نام چلا، چار کُنٹ دہ دشا کرے شنوائیا۔ تُوں ربّی نور نورانہ اک خُدا، واہوا تیری بے پرواہیا۔ تیرا مارگ ایتھے اوتھے دو جہاں سدھا، رہبر ہو کے دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھ لوکات، ماتر بھومی رہی گر لائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، سچّا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، ورن برن کرے لڑائیا۔ آتم پر ماتم بنائے کوئی نہ ساک، سجن میل نہ کھئے ملائیا۔ گھر وچ گھر کھولے کوئی نہ تاک، پڑدا سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ انادی دُھن مارے نہ کوئی آواز، انراگی راگ نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ ویکھ اپنا کلجگ، کلکاتی نظری آئیا۔ پنج وکارا گھر گھر یُدھ، دوس زین کرے لڑائیا۔ سارے بھلے گر کی مت ساچی بُدھ، من مت اپنا حُکم ورتائیا۔ ترے گن مایا اگنی تت رہے بھج، ساتتک ست نہ کھئے کرائیا۔ تیرا بھيو نرالا دسے کوئی نہ گجھ، سادھ سنت بیٹھے مکھ بھوائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرشٹی پئی پُٹ، دہ دشا میل نہ کھئے ملائیا۔ گردر مندر مسجد شودوالے چاروں کُنٹ دسے لُٹ، دھیرج جت بیٹھا مکھ چُھپائیا۔ سری بھگوان بے پرواہ پروردگار سانجھے یار مقامے حق اُٹھ، بے نقاب پڑدا دئے چُکائیا۔ تیرا ناؤں ابناشی اچت، چیتن سرتی سب دی دئے بنائیا۔ نیرویر ہو کے بدل اپنا رُخ، نراکار ہو کے نرگن جوت کر رُشنائیا۔ کوڑی کِریا بوٹا اتم پُٹ، جڑ پھیر سکے نہ کھئے لگائیا۔

سَتَجُگ سچّا اُٹھا اپنا پُت، پتا ہو کے دیا کمائیا۔ سادھاں سنتاں جیواں جنتاں غریب نہانیاں کوجھیاں کھلیاں آ کے پُچھ، جو اندرے اندر تیرا
 دھیان لگائیا۔ ساڈا پیئندا سب دا گیا مُک، سچکھنڈ دوارے گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہو کِرپال، کِرپاندھ تیری وڈیائیا۔ گرمکھ ویکھ اپنے لال، ہرجن گود اُٹھائیا۔
 بھاگ لگا کایا مندر سچّی دھرمسال، ساڈھے تِن ہتھ وچّے ودھائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جُگت دے سمجھائیا۔ نیڑ نہ آئے کال
 مہاکال، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ دیوا باقی کھلاپاتی اکو بال، گھر جوت نرنجن کرے رُشنائیا۔ شبد انادی وچّے تال، تریا مکھ شرمائیا۔ جدھر
 ویکھن تکن گرمکھ تون وسیں بھگتاں نال، اندر باہر گپت ظاہر اپنا سنگ نبھائیا۔ آ کے پُچھ مُریداں حال، کیوں مُرشد بیٹھا مکھ بھوٹیا۔
 صدی چوڈھویں سب دے سر تے کوکے کال، جگت نگارا رہیا وجائیا۔ راج راجان شاہ سلطان ہوئے بے حال سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ویکھ تھاون تھائیا۔ ہرجن ویکھ پرہ تھان تھنتر، سچکھنڈ نواسی اپنا پھیرا پائیا۔ شبد درڑا اکھا
 منتر، آتم پرما تم دے سمجھائیا۔ بھيو چکا گن گگنتر، گرہ مندر خوشی وکھائیا۔ نت بنا اپنی بنتر، گھڑن بھنہار سہج سُکھدائیا۔ تیرا روپ
 برہم ویکھئے نرنتر، مایا برہم نیڑ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کل اتم ویس وٹائیا۔ کلجگ اتم آ پُکھ سمرتھ، دین
 اپنی دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی چلاونہارے اپنا رتھ، وڈ رتھوایی تیری بے پرواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں دے ساتھ، سگلا
 سنگ نبھائیا۔ تون میرا میں تیرا دھر دی دس گاتھ، سوہنگ سچ پڑھائیا۔ ایتھے اوتھے بن پتا مات، گرمکھ بالے گود اُٹھائیا۔ اندر میٹ
 اندھیری رات، نوری چند کر رُشنائیا۔ آتم سیجا سہا کھاٹ، سہنجی کھٹیا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت کر پرکاش، پرکاشوان تیرے ہتھ وڈیائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر سارے ہوئے اداس، حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ راہ تگے پرتھی آکاش، پُری لوء اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ دے وڈیائی پارہم، ہرجن دھیان لگائیندا۔ سچ پرتی دھر دی شرن، چرن گول اک وکھائیندا۔
 جھکڑا چکا ورن برن، ذات اذاتی تیرا روپ نظری آئیندا۔ تون مالک خالق ترنی ترن، پُکھ سمرتھ مہا اکھ اک پرگٹائیندا۔ جن بھگتاں نیت
 کھول ہرن پھرن، لوچن اپنے نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیندا۔ گر اوتار

پیر پیغمبر کہن پرہ رکھی آسا، ستجگ تربتا دواپرکلجگ دھیان لگائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت زرگن زرویر ویکھیا جگت تماشا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ دو جہاناں بن کے کاہنا پاوے ساچی راسا، لکھ چوراسی گوپی آپ نچائیا۔ بھگت وچھل گروور گوردھار بن کے داسی داسا، ہرجن ساچی سیو کھائیا۔ اگم اتھاہ بودھ اگادھ آتم پرماتم کھولے سچ خلاصہ، خالص اپنی دھار جنائیا۔ ہر کا نام کدی نہ تولے رتی تولا ماشا، انکاں وچ نہ دئے جنائیا۔ آد جگاد جگ چوکری زرگن سرگن جن بھگتاں بن کے راکھا، رکھیا کرے تھاوں تھائیا۔ اندر وڑ کے بن رسنا جہوا بٹی دند کرے باتاں، باطن اپنا بھیو کھلائییا۔ پریم پیار دا جوڑ کے ناتا، برہم پاربرہم نال ملائییا۔ شبد اگم سنائے گاتھا، نراکھہ کرے پڑھائیا۔ ہرجن تیرا لیکھا چکائے پوجا پاٹھا، سمرن جوگ ابھاس سچ چرن دئے سرنائیا۔ پیالہ پیا کے پریم بوند سوانتی آب حیاتا، رس اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، مستک لہنا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار کہن پرہ تیری اوٹ، آد جگاد تکائیا۔ تیرا پرکاش نرمل جوت، گھٹ گھٹ دیوا باقی کرے رُشنائیا۔ تیرے گرہ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا غم نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی سمجھ نہ کوئی سوچ، بڈھی من نہ کھئے وڈیائیا۔ نت نوت سادھاں سنتاں جیواں جنتاں کرپا وچ وکھاوے مؤج، مُفت مجلس اپنی وچ ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ دھر دا لیکھا دس بھگونت، اگلی سمجھ کسے نہ آئییا۔ وپہ سو اگی واک بھوکھتاں اندر گر اوتار پیر پیغمبر دسدے رہے سنت، سطران اکھراں نال لکھائیا۔ اوڑک کہہ کے ہر بے انت، پلو گئے جھڈائیا۔ کوئن کوٹ صفتی نام جپ کے منیا منت، مطلب اپنا حل کرائیا۔ سندھیسیاں نال دسدے رہے ہر ہر ساچا کنت، سیج سہنجنی نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ تیرا اکو موہ، مُجبت وچ سمائیا۔ جو تیرے نال جائے چھوہ، شہنشاہ تیرا روپ نظری آئییا۔ تون ڈرمت میل دیویں دھو، امرت میگھ اک برسائیا۔ کریں پرکاش نرمل لو، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ تون بھگتاں جوگا جائیں ہو، ہوکا دے کے دئیں سنائیا۔ کوڑی کرپا سچ دواپیوں لئیں کھوہ، من منسا میٹ مٹائیا۔ آتم پرماتم نام اگما بیج دیویں بو، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انت لئے انکڑائیا۔ کلجگ انت ہر جو اٹھ، گر اوتار پیر پیغمبر واسطہ پائیا۔ جن بھگتاں جا کے مات پچھ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ نو سو چرانوے چوکری جگ رہوں لک، زرگن

ہو کے پڑا پائیا۔ صدی ویہویں بدل اپنا رُخ، تبدیلی سب نوں دئے جنائیا۔ نال رلا گوبند سُت، شبدی روپ بے پرواہیا۔ نو کھنڈ پرتھی
 ست دیپ لکیا رہے نہ کوئی کیسے گٹھ، پڑا اوہلا دئے چکائیا۔ مایا ممتا جگت وکارا کڈھ کٹ، کھنڈا کھڑگ اک چمکائیا۔ پورب کرماں کر کے
 جو گئے رُٹھ، نہکرمی ہو کے لئے ملائیا۔ توں سب دے اندر انتر آتم رہیا بوجھ، تیری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہربان اپنا پھیرا پائیا۔ مہربان پا پھیری، کلجگ انت دئے دُہائیا۔ کوڑی کرپا رین اندھیری، اندھ وشواش ہوئی لوکائیا۔ بہرماں
 ڈھابی گھر گھر کیسے نہ ڈھیری، ڈنکا نام نہ کھئے سنائیا۔ سرشٹی ہوئی مایا چیری، چیلار نظر کھئے نہ آئیا۔ نوکا نام چڑھے کوئی نہ بیڑی،
 شوہ دریائے بنے سارے پاندھی راہیا۔ تیری وار تہت اگئی آئی نیڑی، دُور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہربان ویکھ وکھائیا۔ مہربان ویکھ ٹھاکر، اپنا پڑا لاپیا۔ کلجگ وہن ڈونگھا ساگر، بن ستگر پورے پار نہ کھئے لنگھائیا۔ کرپا کر کرتے
 قادر، فُدرت مالک خالق تیری آس رکھائیا۔ توں جودھا سوربیر بہادر، مرد مردانہ ناؤں دھرائیا۔ غریب نانیاں سچ دوارے دے آدر، پھڑ
 بابوں گلے لگائیا۔ لہنا چکا مقنول قاتل، مکتب ساچے کر پڑھائیا۔ تیرے ہتھ دھر عادل، عدالت اکو اک لگائیا۔ کلجگ جیو من متی ہوئے
 پاگل، بؤرے ہو کے بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی دے درڑائیا۔ سچ کرنی پرہ آپ دس، کھانی
 بانی سار کھئے نہ آئیا۔ نیرویر ہو کے پردے وس، ہر پردا دے جگائیا۔ اپنے ملن دی کھول اکھ، پڑا اوہلا پرے ہٹائیا۔ تیری سرشٹی تیری
 درشٹی آد جگاد تیرے ہتھ، توں مالک بے پرواہیا۔ کلجگ انت پندھ مکدا جائے نس نس، نٹھا جاوے واہو داہیا۔ سنت سہیلے پوری کر
 آس، ترشنا روگ مٹائیا۔ گھر گھر جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر رہن کھئے نہ پائیا۔ پرما تم آتم تیری سچی دات، تیرا روپ نظری آئیا۔ آ کے
 ویکھ پتن گھاٹ، کھیوٹ کھیٹا بن کے دھر ملاہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد گر اوتار جو ستجگ تربتا دواپر کلجگ گئے آکھ، اکھراں نال پڑھائیا۔
 گل دا لہنا دینا چکا حساب، کتاب اپنی دئے کھلائییا۔ بن مکے کعبیوں دس سچی محراب، جس حُجرے وچ محبوب اپنا آسن لائیا۔ سنتاں
 بھگتاں بھيو کھلا گرو مہاراج، مہا اکتھ کتھ درڑائیا۔ توں نت نوت غریب نواز، ہنکاریاں دُشٹاں دئیں سزائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ڈبن والا
 جہاز، بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، در دروازہ اک کھلائییا۔ در دروازہ کھول

سوامی، سچ سچ جنائیا۔ کلجگ جیواں بھلی تیری بانی، بان نیرالا تیر نہ کھئے چلائیا۔ چار گنٹ آئی ہانی، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ بھرے بھلی چارے کہانی، اندج جیرج اُتبھج سینج سوہیا کھئے نہ پائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ ست رہیا نہ پانی، گنگا گوداوری جمناسُستی نیتر رو رو رہی سنائیا۔ گُردر مندر مسجد شُودوالے مٹھ جگت کہانی، ست دھرم سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ تیری دھار پرہہ کیسے نہ مات پہچانی، بے پہچان ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے ملائیا۔ ہرجن ملا کر ملاپ، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ ٹوں سچا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ انتر آتم دس جاپ، ساچی سچ پڑھائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر گوائیا۔ اندر وڑ کے دے ساتھ، سُرتی شبد جڑائیا۔ لہنا دینا کر بے باق، حساب لیکھے وچوں کڈھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ساک، ناتا دُھر دا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سوامی دیا کمائیا۔ صاحب سوامی ویکھ غریب، نہانیاں مان دوائیا۔ تیرا کھیل عجب عجیب، جگت سمجھ کیسے نہ پائیا۔ ٹوں مالک دُھر دا اک طیب، طبیعت سب دی ویکھ وکھائیا۔ جنہاں دے اندر وڑ کے درس دکھائیں ہو نزدیک، دُور دُراڈا پندھ چُکائیا۔ اوہ تینوں من ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھن وکھائیا۔ چرن پریتی دس پریت، ریت ساچی دئے سمجھائیا۔ تیرا لیکھا ہست کیٹ، اوچ نیچ سوہیا پائیا۔ جس دے اندر وسے چیت، چت وت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ ٹوں پنت پاپی کریں پُنیت سر اپنا ہتھ ٹُکائیا۔ تیرے ہتھ سچی بخشیش، رحمت نام سکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دواویوں دئے بھیکھ، بھچھیا اکو اک ورتائیا۔ بھچھیا دے پرہہ دین دیال، گر اتار جھولی ڈاہیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے جن بھگت ویکھ اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ جو جگت مایا وچ کنگال، کھلے کوچھے نظری آئیا۔ اوہناں وچوں اک گرسکھ سنگھ دیال، جس دی گُر ستگر آپ بنت بنائیا۔

☆ ۲ آسو ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ☆

گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ ویکھ دھرم، ادھرمی دے سرِشٹ سبائیا۔ جُگ چوکرے جو دسدے آئے تیری سرن، ایشٹ دیو سوامی
 دھر درڑائیا۔ نرگن سرگن تیرے ڈھولے سچ پڑھن، گر اوتار نراکھر کری پڑھائیا۔ کلجگ اتم جھگڑا پیا ورن برن، شرع شریعت کرے لڑائیا۔
 پلّو کوئی نہ جاوے پھڑن، ویلا وقت سب دا پنہہ مکائیا۔ عرضوئی عرض تیرے آگے کرن، کرتا پُرکھ سچ تیری وڈیائیا۔ لوکات ویکھ اُپر
 دھرنی دھرن، دھول کوکے دے دُہائیا۔ ستگر نظر نہ آئے کیسے چرن، چرنودک امرت مکھ نہ کھئے پیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، نیر اگمی اکھ کھلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ ویکھ مت، کلجگ اتم بہرم بھلائیا۔ دھیرج دے نہ کھئے ست، ست سنتوکھ نہ کھئے
 وکھائیا۔ پریم پیار ملے نہ مندر مسجد مٹھ، گردوارے کوکن کوک کوک سُنائیا۔ غریب نمانیاں جھولی پائے کوئی نہ حق، حقیقت سچ نہ کوئی
 کھوج کھوجائیا۔ صدی بیسویں پلّو جھڈا کے سارے آئے نٹھ، جگت رہن کھئے نہ پائیا۔ سرِشٹ کہانی تینوں ربی دس، بھيو ابھیدا اک
 جنائیا۔ آد جگاد پرہہ سب کچھ تیرے ہتھ، مہربان تیری سرنائیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، رکھک ہو کے ہوئیں سہائیا۔ اپنے ملن دی
 کھول اکھ، آخر آپے دے سمجھائیا۔ توں بے پرواہ اگم اتھاہ سچکھنڈ دوارے رہوں وس، آسن سنگھاسن ساچے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ اتم دے وڈیائیا۔ گر اوتار کہن پرہہ گیا سنتوکھ، دھیرج نظر کھئے نہ آئیا۔ پھری دروبی چوڈاں طبق
 چوڈاں لوک، چوڈاں وِدیا رہی کُرائیا۔ تیرے نام دا ڈھولا گائے نہ کوئی سلوک، صلح کل نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے ویکھے اگمی انوکھے چوج،
 نرالی اپنی دھار چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ اتم کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار کہن پرہہ گیا سچ، جھوٹھ گھر گھر
 ڈیرہ لائیا۔ من واسنا سرِشٹی رہی نیچ سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ بھاگ نہ لگے کایا ماٹی کچ، ساڈھے تن ہتھ سوبھا کھئے نہ پائیا۔ امرت ملے نہ
 دھر دا رس، رسک بوند نہ کھئے ٹکائیا۔ تیر انیالا نرالا مارے کوئی نہ کس، ساچے چلے کمان چڑھائیا۔ اتم لیکھا سارے رہے دس، تیرے آگے
 کر کر حال دُہائیا۔ لیکھا چُکیا چپ تپ، سیل سنجم بیٹھا مکھ بھوئیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ودھیا پاپ، پنت پُنیت رُوپ نہ کھئے
 وٹائیا۔ کھیرا ہندا دے بھٹھ، آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ پرہو سادھی ہوئی بس، بستے بنھ کے لوک مات وچوں گئے آئیا۔ ہن اکو تیرا گائے جس،

پیر پیغمبر بہہ کے خوشی منائیا۔ سچ دوارے لینا رکھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان
 وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کل بھلی سرت، صورت سچ نہ کھئے درڑائیا۔ نظر نہ آئے اکال مورت، مردا گور نہ کھئے اٹھائیا۔ شبد سنے نہ
 ساچی ثورت، ناد دھن نہ کھئے شنوائیا۔ سگھڑ سچجی ہوئی مورکھ موڑھت، ہوچھی مت بنائیا۔ جگت واسنا لین نہ دیوے چرن دھوڑت،
 ٹکا نام نہ کھئے لگائیا۔ پرم پُرکھ ٹوں آسا منسا سب دی پورت، پور رہیا سرب ٹھائینا۔ اپنے نام دی ویکھ سچی مہورت، مہر حق دی دے
 لگائیا۔ نانا چکے کوڑو کوڑت، کرپا کوڑی دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن
 پرہہ ویکھ چھل، چاروں گنٹ حیرانی چھائیا۔ ساچا دے نہ کوئی پھل، سنمل خالی رہے لہرائیا۔ دیوا کوئی نہ رہیا بل، جوتی جوت نہ کھئے
 رُشنائیا۔ کایا مندر اندر واہے کوئی نہ ہل، بن کرسانا سیو کھائیا۔ کرے پرکاش نہ اندھیری ڈل، ڈونگھی بھوری نہ کھئے بھوائیا۔ تیرا پریم کرے
 نہ کوئی گھڑی پل، پلک سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ابناشی کرتے تیرے جیو تیرے نال کرن چھل، اچھل چھل دھاری تیرا بھے چکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ ویکھ لکیر، جو چٹے اُتے کالی لائیا۔ جیہڑی نظر نہ آئے
 پیر فقیر، پیغمبر اشارے نال سمجھائیا۔ جس دے اندر انوکھی تصویر، تسبیح مالا گل نہ کھئے لٹکائیا۔ جس دا امرت اکھا ٹھانڈا سپر، رس اکو
 اک بھرائیا۔ جس نوں مل کے بدل جائے تقدیر، طبیعت خوشیاں وچ رنگائیا۔ سو لیکھا جانے شاہ حقیر، گرمکھ لے جگائیا۔ برہوں وچھوڑا
 کٹ کے پیڑ، جگت پریت پرے ہٹائیا۔ شرع توڑ آپ زنجیر، ساچی سکھیا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا
 ہتھ ٹکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیرا جگ بھلا، اہل تیری وڈیائیا۔ بن جگت اندھیر غباروں رُلا، کوڑی کرپا گھیرا پائیا۔ رسنا جہوا نام
 نہ لے بلان، بلبل ہو کے ساچے گلشن چہک نہ کھئے چہکائیا۔ کنڈے ترازو آگے تول نہ کوئی ٹلا، تکڑ سچ نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ تیرا پیا بھلیکھا، بیٹھے سارے مکھ بھوائیا۔ کوئی لبھ نہ سکے
 دھاری کیسا، مؤنڈ مُنڈایا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ مایا کارن کوڑا کرن پیشہ، اتم پسچاتپ وچ لوکائیا۔ جو شاستراں سمرتاناں وید پُراناں انجیل
 قرآناں راہیں دے کے آئے سندیشہ، دھر سندیشہ راگ الائیا۔ اُس دا اتم صدی پِسویں تیرے گھر دا چُکیا ٹھیکا، ٹھیکیداری آگے رہن کھئے نہ

پائیا۔ اسیں گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ دے اکٹھے ہو کے کیتا ایکا، اکو متا پکائیا۔ اپنا انتر کیتا بیکا، وویکی تیرا روپ آپ پرگٹائیا۔ پورب لہنا آیا چیتا، دُنیا تیرے کولوں منگ منگائیا۔ واک بھوکھتی دے دے لیکھا، جو قلمنا نال لکھائیا۔ جس توں سمجھ نہ سکے کوئی مُلا شیخا، مسائک پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ پنڈت پاندھا نہ پاوے بہیتا، اندر وڑ نہ کھئے سمجھائیا۔ گرتھی پنتھی کیسے نہ ویکھا، نج نیتز نین درشن پائیا۔ سارے بھلے سوہرا پیکا، ڈولی سچ نہ کھئے چڑھائیا۔ آگے ہو کے کہے تیرا گوبند بیٹا، شبدي آواز لگائیا۔ توں پت پریشور سب دا نیتا، نت نیت ہوئیں سہائیا۔ تیرے نال ویکھیا کرے کوئی نہ ہیتا، نانا پریم نہ کھئے جڑائیا۔ کلجگ جیو اندروں کوڑا ہویا ریٹھا، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ رسنا بول ہویا پھیکا، سچ سچ ڈھولا کھئے نہ گائیا۔ صاحب سوامی سب توں دس اک طریقہ، طرح طرح جنائیا۔ توں مالک خالق جیو جی کا، جنت سنت تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل ساڈھے تن ہتھ سین کا، پنج تت پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری سرشٹی اولی، اول تیرا ناؤں بھلائییا۔ کوئی مہکدی دے نہ ساچی کلی، خوشبو سچ نہ کھئے وکھائیا۔ کوئی نہ آوے ستگرؤ دوارے سپس رکھ کے تلی، طالب ہو کے منگ نہ کھئے منگائیا۔ پرہو ویکھیا اوکھا جانا تیری گلی، سجن بن کے کوچے پھیرا کھئے نہ پائیا۔ کلجگ بن کے بیٹھا بلی، بل اپنا ربیا وکھائیا۔ جس مان گویا علی، سو اکھریں ساری بنت سمجھائیا۔ توں مالک بے پرواہ دھر دا دھنی، دھناڈھ اک اکھوائیا۔ اسیں سناوندے توں سن پرہ اپنی کنیں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک دینا ساچا ور، سہج سبھاؤ ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھ پرہ نیتربین انہیا، نین مؤند کیوں مکھ چھپائیا۔ کرے پکار کوار کنیا، انتر رو رو دئے ڈبائیا۔ ست دھرم دا چُکیا بنیا، بندھن بندھ نہ کھئے وکھائیا۔ ٹھکان چوراں یاراں دیوے کوئی نہ ڈنیا، پھاسی جم نہ کھئے لٹکائیا۔ رسنا سارے کہندے مال چراوے دھنیا، جٹ گوار دئے وڈپائیا۔ بھنا پھرے اُپر بنیا، بھجے واپو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کل ویکھ لیکھا تھاوں تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ چُکیا مؤل، مہلت باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ شنکر سٹ کے بیٹھا ترسول، دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ برہم پاربرہم سمجھے تیرا نہ کھئے اصول، اصلیت ولدیت سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ وشنوں ملے نہ کیسے محبوب، سانگو پانگ سیج نہ کھئے سہائیا۔ جگت چُکے نہ کھئے حدود، جھگڑا مٹے نہ کھئے لوکائیا۔ نیتز ویکھ چارے کوٹ، جوٹھ جھوٹھ و جی ودھائیا۔ مندر منارا

سوہے نہ کھئے پنج بھوت، اٹاں گارا سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنی کھیل کھلائیا۔ پیر پیغمبر کہن پر بھو اسیں تھکے، سچ سچ دتا جنائیا۔ پھر کے آئے مدینے مکے، مقبرے قبران پھول پھلایا۔ تیرا نشان دسے کھئے نہ پتے، پتن میل نہ کھئے ملائیا۔ مُلا شیخ مصلہ حق کوئی نہ دسے، نصیحت وچ جگت لوکائیا۔ وانگ سوان پھرن نسے، اٹھے پھر اٹھ دھائیا۔ ست ایمان مٹے نہ رٹے، لیکھا سکے نہ کھئے مکائیا۔ پُرانے چیتھڑ سب دے پھٹے، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ اسیں مانس ویکھے پوجدے پتھر وٹے، تیرا ایشٹ گئے بھلایا۔ سادھ سنت ویکھے اندروں تے، اگنی آگ نہ کھئے بھجھایا۔ پریم پیار نہ مندر مٹھے، گردوارا جوڑ نہ کھئے جڑایا۔ جگت دوارے ویکھے ڈھٹھے، کھنڈر دُوروں نظری آئیا۔ حُکمداری دے سٹے تیرے آگے پتے، پروانہ ہتھ نہ کھئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے چُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ دسیئے کی، کلا قُدرت قادر تیری نظری آئیا۔ تُوں ستجگ تریتا دواپر کلجگ بیج لوہی بی، لوکات دھرت دھول جڑ لگائیا۔ نت نوت نرگن زرویر رکھیں نیہ، آپ اپنا سگن منایا۔ تیرا لیکھا جانے کیا کوئی جی، جیون جگت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس اُپر کرپال ہو کے جاویں تھی، مہر نظر اٹھایا۔ سو تیرا بن کے پُتر دھی، پتا پُرکھ اکال منایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دین مذہب جو جگت چلائی لیہ، ورن برن ونڈ ونڈایا۔ سو کلجگ اتم ہڈیں وڑ گئی پیڑ ریہ، دوس زین رہی ستائیا۔ تینوں ٹھاگر سوامی کھئے نہ کہے جی، سارے بیٹھے مکھ بھوائیا۔ تیرا پریم پیالہ کوئی لئے نہ پی، رس اندر نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جو اپنا کھیل ویکھے چائیں چائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ویکھے اپنی خلق، مخلوق پڑدا لایا۔ تیرے نالوں توڑے سارے تعلق، تعلقات مایا نال بنائیا۔ تیری رحمت جانے کوئی نہ جھلک، جھلی بنی لوکائیا۔ تیرا تُوں محرابی جانے کوئی نہ فلک، فرش سوہا کھئے نہ پائیا۔ نیچ نیتر کرے کوئی نہ درس، لوچن اکھ نہ کھئے ملائیا۔ بے خُوف ہونے ندھڑک، خطرہ بیٹھے گوائیا۔ تیرے بہرم بھلیکھے وچ ہونے غرق، غفلت پند نہ کھئے کھلایا۔ یاد رکھ لے پچھلی لائی شرط، شمع شمع نال جگائیا۔ کیتا قؤل جس ویلے آواں پرت، پت پریشور ہو کے پھیرا پائیا۔ نو سو چُرانویں چوکرئی دا پچھلا کڈھ دیاں فرق، فیصلہ اکو وار سُنایا۔ چار جگ دی کرنی کر دیاں ترک، تُوں اپنا حُکم منایا۔ بن اکھراں کر کے لکھت پڑھت، سچ عدالت دیاں بھگتائیا۔ سُو رپر مردانہ بن کے مرد، مدد اپنی اک رکھایا۔ غریب نہانیاں ونڈاں درد، دُکھیاں

دُکھ اپنی جھولی پائیا۔ شرع چھری ویکھاں کرد، قتل گاہ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل کرے اسچرج، اچرج لیلآ آپ ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ ویکھ اپنی کِشتی، رام کرشن سارے رہے صلاحیا۔ تریلوک ویکھی تیری سرشٹی، نت نوت دھیان لگائیا۔ تُوں مالک دُھر دا اِشٹی، دیو سوامی بے پرواہیا۔ تیرا لیکھا چُکیا سورگ بہشتی، ساچا بشر دئے نہ کھئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیرا جگ انوکھا، واہوا رچن رچائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال کرن دھوکھا، بانی منتر وید کلمہ پڑھ کے سارے گئے بھلائیا۔ بے شک تیرا اُچا اکما سچکھنڈ دوار کوٹھا، لوکات تیری چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ تیرا دیوا باقی اکو یرگن جوتا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ تیرا آد انت جُگا جُگنت مارگ دُھر دا سوکھا، جنہاں پڑدا دئیں کھلائیا۔ اتم آ کے ویکھ موقع، کل کی کھیل ورتائیا۔ گوہند سٹا لا کے ڈھنیا ڈھونکا، انت لے انکڑائیا۔ سِری بھگوان جے اِس طرح رہوں ہو جاوے مات اوُنتا، پُت پوترا نظر کھئے نہ آئیا۔ جے سار نہ پائی پٹنا پوُنتا، گوکل متھرا ایدھیا نہ دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار کہن رگھوُنس، رگھپت تیری سرنائیا۔ ہوں بالک نڈھے تیری انس، سرینس بے پرواہیا۔ تُوں راون سینگھار مارے کنس، دربودھن مان مٹائیا۔ کلجُگ ویکھ دُکھی جیو جنت، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ تینوں کسے نہیں مننا پھر سِری بھگونت، جے بھگتاں نہ ہوویں سہائیا۔ جے تُوں مالک سب دا کنت، لکھ چوڑاسی سیج ہنڈھائیا۔ اُٹھ ویکھ اپنا انت، انتشکرن جیو سُدھ نہ کھئے رکھائیا۔ بھرے بھلا پاندھا پنڈت، مُلا شیخ دئے ڈبائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی ڈوری لے اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ پھڑ لے ڈوری، سرشٹی واگ تیرے ہتھ پھڑائیا۔ کلجُگ ویکھ رین اندھیر گھوری، پلُو سارے آئے چھڈائیا۔ تیرے پریم پیار دی چڑھ کے آئے گھوڑی، دُور دُراڈا پندھ مٹائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دین مذہب دی شرع چھڈ کے بنا اکو جوڑی، جوڑا تیرے نال رلائیا۔ تیرے در بہہ کے کریئے بہڑی بہڑی، اُچی کوک کوک مارن دھائینا۔ جس نے سیج بنائی روڑی، تن ماٹی خاک ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کِریا ندھان پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اُٹھ ویکھ لوک، لُکیاں کم راس نہ آئیا۔ سچا گائے نہ کوئی سلوک، سُرَت شبد نہ کھئے ملائیا۔ تیری منزل سکے کوئی نہ پہنچ، مندر در نہ کھئے کھلائیا۔ سارے نکارے ہو کے کرن

کھوج، ونج ونجارا بن کے در منگن کھئے نہ آئیا۔ پاربرہم پرہہ اسان لیکھا لیکھا پورب سوچ، تیرے اشارے نال سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پڑدا اوہلا دے مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری خلق رُسی، رُٹھیاں سکے نہ کھئے منائیا۔ پھری دروہی چارے گٹھیں، دہ دشا کیسے نہ ڈھوئیا۔ جو دؤلت نام بھنڈارا جُگ جُگ ونڈدا رہوں مٹھی، کلجُگ خالی سارے بیٹھے کرائیا۔ سو بہاوت سہائے نہ کھئے رُتی، چھ رُتاں نین شرمائیا۔ سوانی پھرے نہ کوئی ادی اُچی، جس کنت کنتوہل گھر ملیا بے پرواہیا۔ بن گوہند بھاگ نہ لایا کیسے پتیں، پریم پریم نہ کیسے جنائیا۔ تیری پریتی اکو سُچی، جو سوکھم استھول کارن تے دئے وڈیائیا۔ سو بھگت بھگوان سہنجنی گھڑی ویلے نال آ کے ڈھکی، نیڑے ہو کے رہی سنائیا۔ گر اوتاراں دی لڑی مکی، مکمل مالک ہر اکھوائیا۔ جس دا شبد اگئی دوتی، دو جہان سندیش سنائیا۔ من واسنا رہن نہ دیوے لُچی، ٹھگوری ٹھگ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا لیکھا دئے چُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کیوں رکھیا اوہلا، عالم علم سمجھ نہ آئیا۔ پرہو تیرا سب توں وکھرا چولا، چولی اپنا رنگ چڑھائیا۔ تیرا نام انوکھا ڈھولا، راگ ناد رہے جس گائیا۔ دھن بھاگ سچ دوار دھر دا کھولا، اپنا حُکم ورتائیا۔ نام درڑا کے اک انمولا، گرمکھ ائمٹڑے لال دتے بنائیا۔ بے پرواہ بن کے آئیوں تولا، کنڈا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ اس وچ پاوے کیا کوئی رولا، جھگڑے سارے رہیا مٹائیا۔ نام شبد دا مار پولا، پاچی غازی سارے دئیں مٹائیا۔ جن بھگتاں کر کے بہار ہوؤلا، ہر جو اپنے کندھ اٹھائیا۔ دے وڈیائی اُپر دھولا، دھرنی خوشی وکھائیا۔ جو پورب کیتا کولا، سو کول وانگ عجیب دتا جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھ سرشٹی سڑدی، اگنی تت تپائیا۔ تیرے کولوں مول نہ ڈردی، بھے بھو نہ کھئے وکھائیا۔ میں میں ہوں ہوں چار کنت کردی، توں ہی توں راگ نہ کھئے الاٹیا۔ گرہ ہنکاری کلمہ پڑھدی، ممتا موہ وچ وڈیائیا۔ تیرے پریمیاں نال پریم اگوں لڑدی، کوک کوک کرے سنائیا۔ منزل پوڑی سچ نہ چڑھدی، گرہ بہ مندر نہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سری بھگوان کہے سنو گر اوتار، پیر پیغمبر دھیر دھرائیندا۔ کل کلکی آیا اوتار، جھلک زالی اک وکھائیندا۔ دو جہاناں بن کے سانجھا یار، عرش فرش ویکھ وکھائیندا۔ فُدرت قادر کرے پیار، کرتا اپنا رنگ رنگائیندا۔ مُرید مُرشد لئے اٹھال، دید عید چند چمکائیندا۔ لیکھ چُکا کے شاہ کنگال، اوج

نیچ اِکو گھر بہائیندا۔ ذات پات دین مذہب توڑ کے ڈال، بوٹا اپنا پھیر لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں آپ جناؤندا اے۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی، شبدا انادی ناد وجاؤندا اے۔ آد جُگادی برہم برہمادی، بیو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ کھلاؤندا اے۔ نرگن نرویر نرکار اچھل اچھیدا، پڑدا اوہلا آپ اُٹھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا راہ آپ جناؤندا اے۔ دُھر دا مارگ اک جناوانگا۔ ساجن ہو کے ویکھ وکھاوانگا۔ راجن ہو کے حُکم مناوانگا۔ تاجر ہو کے دُھر دا ونج کراوانگا۔ بہادر ہو کے سُر پیر اکھواوانگا۔ اُجاگر ہو کے نرمل جوت جگاوانگا۔ قادر ہو کے قُدرت ویکھ وکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے میل ملاوانگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں آپ درڑاؤندا اے۔ پاربرہم پت پرمیشور سرب سوامی اکھ سناؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی اپنے ہتھ وکھاؤندا اے۔ ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھاوانگا۔ سمرتھ ہو کے کھیل کراوانگا۔ مہا اکتھ اک درڑھاوانگا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبر آئے دس، سب دے دستاویز کھول کھلاوانگا۔ پنڈھ مُکاواں نٹھ نٹھ، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دباوانگا۔ سچ دھرم دا کھول کے اِکو ہٹ، لکھ چوراسی ونج وپار درڑاوانگا۔ پریم پیار دی رنگن چاڑھ کے رنگاں رتی رت، رتن امولک ہیرے گرمکھ آپ پرگٹاوانگا۔ انتر آتم دے کے دھیرج جت، ست سنتوکھ جھولی پاوانگا۔ اتم ککھوں کر کے لکھ، لکھاں وچوں باہر کڈھاوانگا۔ جنہاں توں کوئی نہ سکے پرکھ، سو پرکھ ہوئے اپنے بھگت بناوانگا۔ لیکھا چُکا کے سوگ ہرکھ، چنتا غم سرب مٹاوانگا۔ ساہمنے ہو کے دے کے درس، دردی ہو کے درد اپنی جھولی پاوانگا۔ جنہاں دی پُٹھی ہو گئی نرد، تنہاں دا سار پاشا آپ اُٹاوانگا۔ جنہاں دا گوبند دینا قرض، اوہناں دی جھولی سچ بھراوانگا۔ جو جنم کرم دے رہے بھٹک، تنہاں دی بھٹکنا میٹ مٹاوانگا۔ جو آدھوچکارے رہے اٹک، تنہاں دی منزل پنڈھ چُکاوانگا۔ گرمکھاں مارگ اُتے چلاواں سیدھا ندھڑک، چار ورنان اِکو راہ وکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماوانگا۔ ساچی کرنی کار کماویگا۔ ہر سوامی ویکھ وکھاویگا۔ انتریامی دیا کماویگا۔ شبدا گئی بانی آپ پڑھاویگا۔ سچکھنڈ دی دس کے سچ نشانی، مارگ اک جناویگا۔ امرت آتم پیا کے ٹھنڈا پانی، نجھر جھرنا اک جھراویگا۔ لیکھا مکا کے چارے کھانی، چارے بانی پنڈھ مٹاویگا۔ مہربان ہو سورا سربنگ، اپنے اپنی گود

اٹھاویگا۔ اوڈھن دے کے ڈھکے ننگ، بھکھیاں ننگیاں رنگ رنگاویگا۔ جویں مان دتا شبیدی ساچے چند، گرمکھ ستار فلک اُتے آپ
 چمکاوےگا۔ ہوئی ہوئی اندر ویکھے لنگھ، پلنگ بیٹھ ساچی سیج سہاویگا۔ شبد اناد و جا مردنگ، سُرَت سوانی آپ اٹھاویگا۔ گرمکھ
 گلوکڑی پا کے پائے اپنی ٹھنڈ، اگنی تت بجاویگا۔ پُری اند نالوں بہتا دے کے اپنا اند، اند اند وچوں درساویگا۔ رام رحیم سدا بخشنند،
 کاہنا کرشنا دھر دی بنسری نام سناویگا۔ جن بھگتاں پچھلا مُکا کے پندھ، آگے پینڈا نہ ہور رکھاویگا۔ جنہاں نوں اپنے نال لیا گنڈھ، تنہاں
 دی گنڈھ نہ کھئے تڑاویگا۔ گرمکھاں پوری کر کے پچھلی منگ، آگے منگلا چار سناویگا۔ جس صاحب دا آد جگادی آکو چھند، سو سنسیاں
 وچوں باہر کڈھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہار مات و رہنڈ، برہمنڈ کھوج کھجاویگا۔ برہمنڈ کھوج کھجائےگا۔
 دُئی دویتی روگ چکائےگا۔ چنتا سوگ سرب مٹائےگا۔ جنم کرم دا پچھلا وجوگ، آگے رہن نہ پائےگا۔ جنہاں نال کیتا دھر سنجوگ، اتم
 اپنی سیج بیٹھائےگا۔ دے کے درس اک اموگھ، پورب حرص مٹائےگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دا مالک ویکھ
 وکھائےگا۔ دھر دا مالک ویکھن آیا اے۔ جس بالک نوں جننی نہ ککھ ٹکایا اے۔ جس دی ماتا پتا دئے کھئے نہ سکھ، سیوادار ونڈ نہ کھئے
 ونڈایا اے۔ نہ مائس نہ منکھ، دیوتیاں وچوں باہر بے پروا ہیا اے۔ کلجگ اتم بدل کے اپنا رُخ، رُخصت گر اوتاراں پیر پیغمبران رہیا دوا یا
 اے۔ جو جگ چوکرئی سچکھنڈ دوارے بیٹھا رہیا چپ، سو چپ چپیتا صاحب انڈیٹھا انڈیٹھڑی کار کھایا اے۔ گرمکھ ویکھ اپنے سُرَت،
 سُنیاں لئے اٹھایا اے۔ در در گھر گھر آ کے رہیا پُچھ، منزل اپنی پندھ مُکایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار
 وڈیایا اے۔ گر اوتار کہن پرہ تیری وڈیائی وڈی، وڈیاں وچوں نظری آئیا۔ تُوں بھاگ لگایا بیسویں صدی، واری گھولی گھول گھائیا۔
 نرگن نیرویر نرنکار نراکار اپنی لنگھ کے حدی، پچھلے لیکھے دئے چکائیا۔ پُشت در پُشت گر اوتاراں پیر پیغمبران جو چلاونہارا جدی، یکے بعد
 دیگرے اک دوجے دے پچھلوکھات گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی رچنا رہیا رچائیا۔ گر اوتار کہن پرہ تیری
 رچنا سچ، سچ سچ وچوں پرگٹائییا۔ جنہاں اندر رہوں وس، واسطہ اپنے نال جڑائییا۔ تینوں مل کے دلدار جاون ہس، دل دی کہانی دین
 سمجھائییا۔ تُوں اوہناں ول لئیں تگ، جو بیٹھے دھیان لگائییا۔ تیرے ہتھ وچ حقیقت حق، حقوق رہیا ورتائییا۔ جن بھگتاں دے کے برہم

مت، ودیا برہم دئیں سمجھائیا۔ سچ دوارے ہر نرنکارے تیرا سارے گائے جس، صفتان نال صلاحیا۔ تُوں پُرکھ الکھ اگوچر سوامی سمرتھ، ست سچ تیری سرنائیا۔ انت چرن گول جائے ڈھٹھ، ڈھیہ ڈھیہ شکر منائیا۔ ویکھیں آگے نہ ہوویں ساتھوں اڈ، اڈرا راہ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب دِیال دئے درڑائیا۔ گر اوتار اِکو درڑھ وشواش، وشو دھار جنائیندا۔ جس دے نال کوئی نہ ہوئے اُداس، حیرانی وچ کھئے نہ آئیندا۔ سب دا سانجھا دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبر گئے اکھ، تِنہاں اکھراں ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان دیونہارا سچ سوغات، سگندھی اپنا نام وچ بھرائیندا۔

☆ ۳ آسو ۲۰۲۱ پکرمی دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ☆

ست دھرم کہے سُنو گر پیر، در ساچے سچ جنائیا۔ چار کُنٹ مینوں کوئی نہ دیوے دھیر، سانک ست نہ کھئے ورتائیا۔ میں ویکھی حد اخیر، آخر پندھ مکائیا۔ تہاڈی چلی نہ کھئے تدبیر، لیکھا مکیا تهاؤں تھائیا۔ امرت بخشے نہ کھئے ٹھنڈا سیر، رس سچ نہ کھئے چوائیا۔ میرا ناتا تٹا نالوں شاہ حقیر، حقیقت دیاں جنائیا۔ میری قیمت نہ کوئی ہویا ناچیز، چیک چیک سنائیا۔ تن بستر بھوشن لٹھے دسے نہ کھئے قمیض، پگڑی سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ میں لنگھ کے اگلی دہلیز، دل دی کہانی رہیا سنائیا۔ مینوں سچ پُچھو آوندی اِکو ریحھ، سدا سچ وچ سہائیا۔ پریم پریتی اندر جاواں بھیج، بھنڑا رنگ رنگائیا۔ کلمیاں نال سنان سچ حدیث، نام نال شبد شنوائیا۔ اتم میری لگی پیٹھ، بلہین رہیا گر لائیا۔ ساچا دسے نہ کوئی گیت، سوہلا سو نہ کھئے سنائیا۔ سنگی چھڈ گئے بن کے میت، سجن بیٹھے مکھ بھوائیا۔ جھگڑا ویکھیا مندر مسیت، مٹھ والے دین دُہائیا۔ نیتر روون اوچ نیچ، ہست کیت ہوئی جدائیا۔ جنتا کباب چڑھدا ویکھیا سیخ، دیگاں وچ اُبلایا۔ ست ست دی گئی ریت، ریتوان بیٹھے مکھ چھپائیا۔ میں کس در توں منگاں بھیکھ، کون ہوئے انت سہائیا۔ تسیں گر اوتار پیر پیغمبر سدا

سرچیت، جمن مرن وچ نہ آئیا۔ میں تھائے اُتے جاواں پتیج، مینوں سچ دیو سمجھائیا۔ کس در ملے آگئی پریت، پریتم اپنی گود اُٹھائیا۔
 میں سدا سدا سد کردا رہیا اڈیک، لوچن اکھ اُٹھائیا۔ مینوں یاد پچھلا نگارا وجیا رنجیت، سوہنی آواز الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، کی اپنی کھیل کھلاٹیا۔ گر اوتار کہن سن دھرم ست، ست سچ درڑائیا۔ دھر دی ویکھ اکو مت، برہم مت وڈیائیا۔ چار
 گنت نہ اُٹھ اُٹھ نس، دہ دشا نہ دوڑ واہو داہیا۔ مٹر سکھائی ویکھ سکھ، سجن بے پرواہیا۔ جس دی نرالی انوکھی اکھ، جگت نیناں باہر
 ٹکائیا۔ سو صاحب ہویا پرتکھ، پت پریشور بے پرواہیا۔ سب دے پڑدے رہیا ڈھک، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوس دے چرناں جا کے
 ڈھتھ، دھوڑی خاک رمائیا۔ اپنی حالت اندروں دس، جگت جہالت دے جنائیا۔ اوہ ہووے تیرے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ صاحب
 سلطان سر رکھے دے کر ہتھ، مہر نظر ٹکائیا۔ تون اکو گاؤنا جس، دھر دا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرا
 لیکھا دئے مکائیا۔ ست دھرم کہے میں جاندا ہاں۔ واہو داہی اپنا پندھ مکاندا ہاں۔ درشن کر کے بے پرواہی، اندر اپنا دکھ سناندا ہاں۔ چار
 گنت جو لگی کالی شاہی، سو ڈرمت میل دھواندا ہاں۔ پڑدا لاہ کے تھاؤں تھائیں، نو نو چار سرب سمجھاندا ہاں۔ نیوں نیوں لاگان پائیں،
 چرن گول سپس ٹکاندا ہاں۔ جے پرہہ سچا پکڑے بانہیں، بل اپنا پھیر پرگنندا ہاں۔ جا کے کراں حال ڈہائی، دوہرا راگ الاندا ہاں۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سیوا اک جناندا ہاں۔ گر اوتار کہن اُٹھ اُٹھ جا بھج، اپنا پندھ مکائیا۔
 درش کر پُکھ سمرتھ، شہنشاہ بے پرواہیا۔ ست سنگھاسن رہیا سچ، تخت نواسی ڈیرہ لائیا۔ اسیں اوسے دا کردے حج، حُجرے بیٹھے سرب
 تجائیا۔ اوسے دا چیدے جپ، نام ندھان اک سُنائیا۔ اوسے دے مندر رہے وس، چرن گول ملی سُنائیا۔ اوسے دی جھولی پا کے دھر دا
 حق، اوسے در تون منگ منگائیا۔ اوہ دیونہار سب ول رہیا تگ، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جوں بھاوے توں لے رکھ، رکھیا کرے تھاؤں
 تھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ جاوے آگ، ہمت بار نہ حوصلہ ڈھاہیا۔ جو سرنائی آ کے جاوے ڈھتھ، تنہاں پھڑ پھڑ گلے لگائیا۔
 ساچا دے کے آگئی رس، رس امرت جام پیائیا۔ دُور ڈراڈا نیرن نیرا ہو جاوے وس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ وسے کتھ، کھیرا گون سہائیا۔ اوہ بیٹھا کیہڑی کوٹے پا کے حصے، ہستی اپنی آپ چھپائیا۔ جگت نیتر کیسے نہ

دسے، روندی ویکھی لوکائیا۔ قیمت نال کتے نہ وکے، ہٹاں وچ نظر کسے نہ پائیا۔ اوہ کپھڑی بھومکا ٹکے، سچ سینگھاسن اک سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سنت سہیلے وسدے جتھے، جگہ اگتی رہے جنائیا۔ جنہاں توں چار جگہ اسیں مستک ٹکا لا کے آئے ٹکے، اتم اپنے گھر دے ٹکے لئے بنائیا۔ نہ جانے چھوٹے وڈے نکے، بردھ بالان ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ ست دھرم کہے اوہ کپھڑی کوٹ، موہے سچ دیو سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن جتھے نہ ہوئے جوٹھ نہ جھوٹھ، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھائیا۔ اوتھے اوس دے وسن سچ سپوت، گرمکھ بیٹھن سوبھا پائیا۔ باہروں دسن پنج تت بھوت، اندر نرمل جوت جوت جگائیا۔ جنہاں دے مندر وچوں کوڑی کرپا کر گئی کوچ، اکو ایشٹ دیو نظری آئیا۔ اوہدا شبد اگتی دوت، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ دئے جنائیا۔ گر اوتار کہن اوہ دھام چنگا، چنگی طرح جنائیا۔ جتھے دسے اک اندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جتھے پار اترے بنا بندگیوں بندہ، بندھن سارے رہیا تڑائیا۔ لیکھے لاوے ککرمی گندہ، مہر نظر نال ترائیا۔ پریم پیار دا پھیر کے رندا، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ انتر آتم کر کے ٹھنڈا، اگنی تت بھجائیا۔ اوتھے منگنی پئے کھئے نہ منگا، امنگی دولت جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک جنائے اپنا چھندا، دُھر دا ڈھولا راگ الاٹیا۔ ست دھرم کہے مینوں ہوئی خوشی، خوشیاں نال جنائیا۔ اوہ سیج سہنجی سچی، جس اُپر ڈیرہ لائیا۔ جتھے بھگتاں آون جاون کھیل مکی، مُکمل اپنا رنگ رنگائیا۔ کوڑی کرپا جائے کٹھی، ممتا موہ دئے مٹائیا۔ سہنجی سہائے اپنی رُتی، رُت نال مہکائیا۔ بھاگ لگائے جن بھگتاں پُتیں، پت پریشور ہو کے ہوئے سہائیا۔ غریب زانیاں گودی رہیا چُکی، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جگت واسنا کوڑ نہ دسے کتی، سوانی رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اُٹھ ویکھ اپنا پندھ، پاندھی رہے جنائیا۔ پچھلا لیکھا مکے تند، دھندل دئے گوائیا۔ جا کے ویکھ اگتی چند، گرمکھ بیٹھے سوبھا پائیا۔ اندر ڈھولا گاؤندے سوہنگ چھند، تُوں میرا مالک بے پرواہیا۔ اوہناں ملدا اک اند، رس ساچا دئے سمجھائیا۔ ذات پات دی ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ پہلوں اوہناں نال مل کے بناؤنا سچا سنگ، سنگی ساتھی اکو نظری آئیا۔ اندر رکھنا نہ کھئے گھمنڈ، ہنگتا وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ ست دھرم کہے میں

جاوانگا۔ ساچی کرنی کار کھاوانگا۔ گرمکھاں دی سرنی جا کے سیس نواوانگا۔ جس ترنی اوہ سوہنے ترے، اوہو پُچھ پُچھاوانگا۔ جس دی کیریا نال نہ جنے نہ کدے مرے، بندھن سرب مٹاوانگا۔ سچ دوارے جس دے کھڑے، دھوڑی بگا اوتھے خاک رماوانگا۔ جو بھگتاں ڈھولے پڑھے، اوہناں نال مل کے گاوانگا۔ سچ دہلیز لنگھ درے، دروازہ اکو ویکھ وکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے ویکھ وکھاوانگا۔ گر اوتار کہن اٹھ چھیتی دوڑ، ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ جس نوں کہہ کے آئے براہمن گوڑ، سو پاربرہم بے پرواہیا۔ جس نوں نیتراں نال تگدے رہے کر کے غور، گہر گمبھیر نور خدائیا۔ جس دی بدھ اور تے اور، اوستھا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سو سوامی رہیا بہڑ، ٹھاکر ہو کے ٹھوکر اک لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ست دھرم کہے میں چلیا ہاں، اپنا پنڈھ مکاوانگا۔ جنہاں سچ دوارا ملیا ہے، تنہاں دا درشن جا کے پاوانگا۔ جنہاں دے اترا آتم رلیا ہے، اوہناں وچ مل کے خوشی رکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا سچ ور، در اوس دے منگ منگاوانگا۔ ست دھرم آیا ڈراڈا، دورن دورن پنڈھ مکائیا۔ جن بھگتاں کہے میں ویر تہاڈا، چھوٹا وڈا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر دوارے اکٹھا مل کے سب نے کھادھا، امرت مکھ چوائیا۔ سچ پُچھو پتا گوبند پُرکھ اکال دادا، دہ دشا اکو نظری آئیا۔ تہاڈا میرا جھگڑا کابدا، کل کلکی ہویا سہائیا۔ تسیں اوس دا گاؤ راگا، میں اوسے نوں رہیا دھیائیا۔ تسیں رو رو کوک مارو واجاں، میں ہوکیاں نال سنائیا۔ تسیں ہنس بنے کاگا، میں مانک موتی چوگ تہاڈی جھولی پائیا۔ دوہاں دا پریم ماہی اکو کنت سہاگا، شہنشاہ شہنشاہیا۔ جس دے دوارے آیا بھاگا، بھج بھج پنڈھ مکائیا۔ ایتھے کھیل انوکھا ویکھیا ڈاڈا، اولڑی چال نظری آئیا۔ کوئی پڑھے نہ کا کھا گا گھا، گھر گھر وچ خوشی وکھائیا۔ ناتا توڑ جکت کے سادھاں، گرمکھ سدے دے دے رہیا بلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ ست دھرم کہے میں آیا ویہڑے، گرمکھاں گھر ڈیرہ لائیا۔ مینوں لے چلو اوس ڈیرے، جس دا مالک اک اکھوائیا۔ گرمکھ کہن ایتھے بیڑے چڑھدے جیہڑے، اوہناں اپنا آپ دتا تجائیا۔ جگ چوکرئی رکھ کے بیٹھے رہے وڈے جیرے، اتم ملیا آئے آئیا۔ ایتھے چڑھن والے ہور آؤن بتھیرے، بھیکھی پکھنڈی پھیریاں پائیا۔ پُرکھ اباشی مالک دھر دے اشاریاں نال رہڑے، ٹھیدیاں نال پرے ہٹائیا۔ جے سوامی آپ کرے مہرے، تیری محبت ساڈے نال جڑائیا۔ پھر لے کے

تینوں اپنے وچ گھیرے، پھڑ باہوں نال رلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ ست دھرم کہے میں گرمکھو پریم کماوانگا۔ میرا دُھر دا سچا نیم، نمک حرام ہو نہ مکھ بھواوانگا۔ میرا وعدہ اوس نال جیہڑا بیٹھا کُنٹ ہم، ہم اوس دی بھیٹ کراوانگا۔ اوہ دیونہارا دین، داتا اکو اک جناوانگا۔ میں تہاڈے نال مل کے آیا لین، لہنا اپنی جھولی پاوانگا۔ تہاڈے نالوں سجن چنگا نہیں کوئی سین، ناتا تہاڈے نال جڑاوانگا۔ جنہاں نوں لاڑی مؤت نہ کھائے ڈین، اوہناں نال مل کے خوشی مناوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہارا دُھر دا ور، ور لے کے اپنا آپ پرچاوانگا۔ جن بھگت کہن سُن دھرم ست، ست دیئے جنائیآ۔ اسیں کدی نہیں کہا ساڈی وڈی مت، سب کچھ پرہ دی جھولی پائیآ۔ اکو وار اُس دے چرنیں سدھ ہو کے گئے ڈھٹھ، ول ونگ ربیا نہ رائیآ۔ ایسے کر کے کر اکھ، ہر اپنا جوڑ جڑائیآ۔ کایا مندر اندر وکھایا اوہ مٹھ، جس گھر بیٹھا بے پرواہیآ۔ نام چین دا رٹا مکیا رٹ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھو دتا کھلائیآ۔ ست دھرم کہے میں سیوادار، سچ دیاں جنائیآ۔ مینوں گر اتاراں پیر پیغمبران کر کے خبردار، در تہاڈے دتا گھلائیآ۔ ویکھو چھڈ کے سرب سنسار، بھجیا آیا واہو داہیآ۔ ایہو جیہا کھیل کدی نہیں کھیلیا میں جگ چار، چوکری بیٹھی نین اٹھائیآ۔ واہو کر کے سارے رے پکار، خوشیاں تال وجائیآ۔ ویکھ سچ سچا دربار، دو جہان دھیان لگائیآ۔ جس گرہ بیٹھا آپ زرنکار، زرگن داتا بے پرواہیآ۔ سنت سہیلے ویکھے آن، اپنی کل دھرائیآ۔ بن کلمیوں کر کلیان، کائنات لیکھا ربیا چکائیآ۔ اوس دا سوہنا اکھا ویکھ مکان، بے پہچان دتا سمجھائیآ۔ سچ پریتی بخش دان، دولت اکو جھولی پائیآ۔ گرمکھ گرمکھ سارے خوشی منان، دُھر دا راگ الائیآ۔ میں بالا نڈھا اک نادان، وچ رلیا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا دئے جنائیآ۔ میں چل کے آیا سچ دوارے، پرہ دروازہ دئے کھلائیآ۔ میری سیوا لائے پر اپارے، اپرمپر آپ درڑائیآ۔ اباشی کھیل نیارے، ہر کرتا آپ جنائیآ۔ نال سمجھائے شبد اشارے، بن سینت اکھ لگائیآ۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر بن پنہارے، دُھر دا حکم منائیآ۔ کایا مندر چڑھ چارے، محل اٹل اک سہائیآ۔ کوڑی کِریا نکلے باہرے، جوٹھ جھوٹھ کر گڑمائیآ۔ ست دھرم دا بول جیکارے، جے جیکار اک سنائیآ۔ پرتپالک پرتپال کرے جگ سارے، سرشٹی ویکھے تھاؤں تھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سیوا اک سمجھائیآ۔ ست دھرم کہے میری سیوا اچھی، پرہ ساچے

سچ لگائیا۔ گرمکھاں دی کایا اِکو وسی، مُمکھاں ناتا دتا تڑائیا۔ میری پرین پریم پریتی وچوں اُٹھ کے ہسی، ہس ہس خوشی منائیا۔ صاحب ساچے گاواں جسی، جس اِکو گائیا۔ میرا ناتا جڑیا نال اُہناں جنہاں کوئی نہ کھادھی ڈڈ مچھی، مجلس کرن بے پرواہیا۔ اُہناں دی چنتا غمی لتھی، ہرکھ سوگ نیڑ نہ آئیا۔ ہنگتا والی کیریا کوڑی ڈھٹھی، اُچ منارا رہن کھئے نہ پائیا۔ اوہ پڑھ کے اِکو پٹی، پٹنے والا رہے منائیا۔ جس نوں مل کے کوئی نہ دیوے چٹی، چیٹک اور نہ کھئے لگائیا۔ نام پیار پریم نال تن ماٹی خاک جائے رتی، رتن امولک گرمکھ لئے بنائیا۔ میں ٹھاکر ویکھیا تکیا اوہ صاحب کلاپتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دی گرمکھ نرالی انوکھی سخی، مل سجن خوشی منائیا۔ اوہلا پڑدا نہیں ایہہ ویکھاں اکھی، تکیا حال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی سیوا ست دوارے ست سمجھائیا۔ ست دھرم کہے میں ساچی سیو کھاوانگا۔ پرہہ داتے دتی سب نوں سرن، سر مستک چرن گول ٹکاوانگا۔ جن بھگتاں اندر ملے چڑھن، گھر بہہ کے خوشی مناوانگا۔ میرے نال مل کے ڈھولا ڈھر دا پڑھن، میں اُہناں نال مل کے گاوانگا۔ دوہاں دا اِکو بن جائے برن، ورن گوت نہ کھئے سمجھاوانگا۔ توں مالک کرنی کرن، ڈبڈے پاہن پار کراوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا لیکھا ڈھر دوارے منگ منگاوانگا۔

☆ ۳ آسو ۲۰۲۱ بکرمی تیجا سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ☆

ست دھرم کہے میری پئی گنڈھ، پرہہ جوڑی سچ بنائیا۔ جن بھگتاں مل کے ہوئی ٹھنڈ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ میں اُہناں دا اندروں کوڑا کرکٹ ہونجھان گند، سوہنی طرح کران صفائیا۔ اُہناں دا مالک اِک بخشند، بخشش رہیا کھائیا۔ سچ ست دا چڑھ جائے اولڑا چند، جگت چن مکھ شرمائیا۔ اِک دوجے دے مل کے لگے انگ، انگیکار دیا کھائیا۔ پریم پیار دا ویکھیئے اند، مجیٹھی اپنا ویس وٹائیا۔ ساچے اسو چڑھ تڑنگ، تڑت بھجے واہو داہیا۔ جگت جہان وچے مردنگ، تال اِکو اِک شنوائیا۔ ویکھو پُرکھ اکال توڑنہارا بندی بند، بندنا سچ رہیا سمجھائیا۔ جس دا نت نوٹ کوڑی کیریا نال جنگ، یدھ کر کر خوشی منائیا۔ جس دا مالک اِک بھینگ، بھینگ سمجھ کھئے نہ پائیا۔

اوہ تج پُری اند، شبدی اپنا بھیس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کھیل کھلائیا۔ ست دھرم کہے میرا جُڑیا
 جوڑا، جوڑی جگدیش بنائیا۔ آگے ہووے نہ کھئے اجوڑا، نانا سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ ابناشی کرتا دیوے دُھر دا گھوڑا، شاہ سوارا ہوئے سہائیا۔
 چار کُنٹ دہ دِشا وچ اٹکائے نہ کوئی روڑا، رُڑدے جاندے ویکھ وکھائیا۔ پرہہ ملن دا وقت سب توں تھوڑا، لکھ چوڑاسی وچوں مانس جنم
 نظری آئیآ۔ گُرمکھو تہاڈی ریس کی کرے چند چکورا، مسل دے مثال نہ کھئے سمجھائیا۔ لیکھا چُکیا اندھ گھورا، من گھڑکی لے نہ کھئے ڈرائیا۔
 نانا تٹیئا کھوٹے چوراں، ٹھگان کولوں لئے پچائیا۔ اپنے پریم دی بنھ اگتی ڈورا، ڈوری اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، گُرمکھ بنا کے بانکا چھوہرا، شہرت نال دئے وڈیائیا۔ ست دھرم کہے میرا ویلا بدن، ہر بندگی اک جنائیا۔ پریتی وچوں پریم دی
 تندن، اکو اک سمجھائیا۔ نرگن سرگن بن کے سنگن، سکلا سنگ وکھائیا۔ جنم کرم دی تٹی آیا گنڈھن، وچھڑے رہیا ملائیآ۔ دین دیال
 درد دکھ بھہ بھنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ نام خُماری چاڑھ کے رنگن، مگن اپنے نال کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 مہربان دیا کھائیا۔ ست دھرم کہے مینوں ملیا وسیلہ، بھگتان نال کُرمائیا۔ ہر سنگت ویکھی دُھر دا قبیلہ، کامل پُرش رہیا بنائیآ۔ جنہاں
 نوں پار لنگھن واسطے کرنا پئے نہ کھئے وکیلا، ملاح گیر نہ کھئے وکھائیا۔ جنہاں دی بدلے نہ کھئے دلایلا، دلیل دا مالک اک اکھوائیا۔ اوہ شہنشاہ
 چھیل چھبیل، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، منزل اپنی رہیا سمجھائیا۔ ست دھرم کہے جُڑیا نانا،
 ناتواں نظر کھئے نہ آئیآ۔ دوہاں دا پتا پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنی دئے سمجھائیا۔ پچھ دسدے آئے جوت میں جاتا، جات میں جوت کرے رُشنائیا۔
 آن کے تکیا نظر آیا پُرکھ سمراٹھا، پرتھی آکاش اپنا کھیل کھلائیآ۔ نرگن سرگن سرگن نرگن ویکھے کھیل تماشا، خالق خلق وچوں پڑدا لاپیا۔
 دھن وڈیائی ساڈی پوری کیتی آسا، ترسنا میٹ مٹائیآ۔ اپنے نام دا کھول خلاصہ، خصوصیت سچ دتی سمجھائیا۔ سچ دوارے دئے دِلاسا،
 دلبراں حوصلہ دتا ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس امرت جام پیایا باٹا، سو اپنا گھر وکھائیا۔ ست دھرم کہے موہے
 چاؤ گھنیرا، گھڑی گھڑی وچے ودھائیا۔ پرہہ ٹھاکر ملیا میرا، مہر محبت کرے سچ گسائینا۔ میں ویکھیا اُس دا چہرا، گُرمکھ سوہنا نظری
 آئیآ۔ جسدا بن ونجھ مہانے تردا بیڑا، کِشتی نئیآ نظر کھئے نہ آئیآ۔ اویدا سوہنا وسدا دُھر دا کھیڑا، دیوا باقی کھلا پاتی اٹھے پھر کرے رُشنائیا۔

اوتھ کدے نہ ہونے اندھیرا، زین روپ نہ کھنے وٹائیا۔ کوڑی کریا پوے نہ گھیرا، ہنگنا گڑھ نہ کھنے وسائیا۔ اوتھ ساچے سنتاں لگا ڈیرہ، جو ستگر پُرکھ اکال منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان کھیل وکھائیا۔ ست دھرم کہے میتھوں آ کے کوئی پُچھے، میں سچ دیاں سمجھائیا۔ ویکھو جیہڑے گر اوتاراں پیر پیغمبراں نالوں رُسے، اوہ پرہ نے لئے ملائیا۔ ایہ سوہنے پیرے سچے، لوکات قیمت سکے نہ کھنے چُکائیا۔ ایہ اہناں نالوں اُچے، جو اٹھ پھر سادھیاں وچ دھائیا۔ ایہناں دے منزل پینڈے مکے، مُفت ملی وڈیائیا۔ ایہ پرہ گودی پیند گوڑھی سٹے، جنہاں پھیر نہ کھنے جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سوہنی بنت رہیا بنائیا۔ ست دھرم کہے میں اندر وڑیا، گرمکھاں وچ دھیان لگائیا۔ اوتھ پت پرمیشور کھڑیا، ساکھیات بے پرواہیا۔ میں اُس کولوں ڈریا، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ اُس ہوئی جہی مینوں باہوں پھڑیا، پکڑ لیا اٹھائیا۔ آ ویکھ میرے گرمکھ دا اوہ گھریا، جس گھر وچ گھر رہیا سہائیا۔ جس سوہنگ ڈھولا پڑھیا، تِس دا ڈھول مردنگ آپ وجائیا۔ اوہ پیرا مانک موتی جڑیا، جڑت منڈل نالوں سوہا پائیا۔ زو سس اہناں دی چرنی دڑیا سر سکے نہ مول اٹھائیا۔ جنہاں پُرکھ اکال سوامی اکو وریا، کنت کنتوہل رہے منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ست دھرم کہے میں ہویا حیران، حیرانی میرے اُتے آئیا۔ ویکھو کپڑا کھیل کرے بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے جہے انسان، اپنی انس سمجھائیا۔ جنہاں واسطے کر تیار اگتی بان، دُھر دی گھاڑت لئے گھڑائیا۔ بے شک اوہ بڈھی نال انجان، سوجھی اپنی دئے وڈیائیا۔ پرہو ستگر مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ جو پچھہو کے گئے قُربان، تنہاں دی قُربانی لیکھے لائیا۔ اوہ سب توں وڈے بنا مہان، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ ہتھ پھڑا دھرم نشان، دو جہاناں دئے جھلائییا۔ صدق صبوری بخشی ایمان، دُھر دا عمل دئے جنائیا۔ گرمکھ ہونے نہ کوئی بے ایمان، بیوہ روپ نہ کھنے وٹائیا۔ گھر وسیرا کرے نہ کوڑ شیطان، شرع نہ کھنے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دھرم ست کہے میں ویکھیا نظارہ، بے نظیر آپ جنائیا۔ جتھے گر اوتار پیر پیغمبر کرن مُظاہرا، اکو راگ سنائیا۔ اوتھ نہ کوئی چند نہ ستارا، سورج کرے نہ کھنے رُشنائیا۔ اک اکلا بیٹھا ایکنکارا، مجلس لا کے بے پرواہیا۔ جن بھگتاں دیوے سچ پیارا، پریم پرتی اک بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھے گرمکھ ملدے، مل مل خوشی منائیا۔

اپنی درستی وچ کدے نہ بلدے، سرستی لاج نہ کھئے جنائیا۔ اوہناں دے لیکھے مکے تیجے تل دے، جگت جہان تلک کھئے نہ جائیا۔ ایہہ کھیل اگمی دلبر دلدار دل دے، جو دل وچ اپنی دلیل دئے پرگنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ ست دھرم کہے میں سنیا بول، انبولت آپ جنائیا۔ جن بھگتاں اندر گنڈا کھول، بند کھڑکی پڑدا لاپیا۔ ست سرؤپی آ کے کول، ہوئی جہی سمجھائیا۔ دیواں وڈیائی اُپر دھول، دھرنی سوہیا پائیا۔ پڑدا چکاواں تیرا اوبل، دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے پاندھا رول، پنڈت ملے نہ کھئے وڈیائی۔ جو نہکرمی کیتا قول، اقرار پورا دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا بے پرواپیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھیا محل، دیوا باقی اکو نظری آئیا۔ جو آد جگاد سدا اٹل، ساچا دھام اک سہائیا۔ جتھے اگمی دیپک رہیا بل، تیل باقی نہ کھئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا لہنا لیکھے لائیا۔ ست دھرم کہے میرا گرمکھاں نال ملاپ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ دوہاں دا سانجھا ہو جائے جاپ، اکو راگ لائیا۔ پُرکھ اکال ملیا باپ، وڈ پتا وڈی وڈیائی۔ جس دا کدی نہ تھے ساک، ناتا اور نہ کھئے وکھائیا۔ سو سوامی نظری آوے ساکھیاں، حاضر حضور ہو کے رہیا سمجھائیا۔ جن بھگتو منو سچی بات، پت پرمیشور مناؤنا دھیاؤنا چائیں چائیا۔ اتم تہاڈے وچ ملاوے اپنی ذات، جوتی جوت جوت سمائیا۔ نو سو چرانوے چوکری جگ دا کوئن کوٹ منس جنم دا پوجا پاٹھ، پرہ دے درشن تُل رہے نہ رائیا۔ اکو وار مہر نظر کر کے پچھلے لیکھے سارے کرے بے باق، باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ ہر سوامی بڑا چلاک، مالک چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی ایس دی صفت دی کردی بات، کتھا نال درڑائیا۔ جنہاں نوں درس دیوے پرہ آپ، گھر اپنا میل ملائیا۔ اوہناں کس دا کرنا جاپ، کس نوں گا گا دین سنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایہو کھیل رکھیا اپنے ہاتھ، جو کدے کدے جگو جگ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دئے سمجھائیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھیا تردا، گرمکھ ورا نظری آئیا۔ جس دا پلو پرہ آپ آ کے پھڑدا، اپنی گنڈھ پوائیا۔ اوہ منزل اوس چڑھدا، جسدا مالک ہر شہنشاہیا۔ اوہ لوکھت کسے کولوں نہ ڈردا، بھہ بھو نہ سپس ٹکائیا۔ جل دھارا وچ کدے نہ ٹھردا، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ اکھراں والے گیت کدے نہ پڑھدا، جس نوں نراکھر دتا سمجھائیا۔ اوہ کھیل ویکھے اُس گھر دا، جس وچ دیوا باقی کرے رُشنائیا۔ اوبدا لیکھ چکے دین مذہب شرع دا، شریعت

وچ نہ کرے کھٹے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لئے ملائیا۔ ست دھرم کہے میں سنی کہانی، کہاوت وچ کدے نہ آئیا۔ پہلے گر اوتار پیر پیغمبر سناندے گئے دھر دی بانی، بان نرالا آپ چلائیا۔ جس دی سمجھ نہ کرے کھٹے پہچانی، بے پہچان کرے لوکائیا۔ گرمکھاں اُتے کرے مہربانی، اپنا بھیو دتا کھلائیا۔ چرن گول بخش دھیانی، انتر آتم جوڑ جڑائیا۔ اکو پد دے نربانی، گھر ساچے لیا بہائیا۔ پرہہ گرمکھاں شان و شوکت بنائی اپنی نشانی، نشانے اپنے نال اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم کہے واقعی اوہ گھر سُچا، سُچیاں وچوں نظری آئیا۔ جتھے گرمکھ وِ رلا سٹا، دوجا نظر کھٹے نہ آئیا۔ اوتھے پُرکھ اکال گوبند نوں کہے آمیریا پُتا، پت پریشور سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوتھے کدے نہ بدلے رُتا، سورج چند اپنا پکھ نہ کھٹے وکھائیا۔ اوتھے کدے نہ آوے کیسے غصہ، رُسیاں رہیا منائیا۔ پنج تت دا نہیں جُسا، نرگن نؤر جوت کرے رُشنائیا۔ اوتھے نہیں داڑھی مُچھا، سپس جگدیس نہ کھٹے رکھائیا۔ مات گرہ نہ کوئی اُلٹا رُکھا، دس دس ماس اگن نہ کھٹے تپائیا۔ اوتھے گرمکھاں دا پینڈا مُکا، موقع ملیا بے پرواہیا۔ آون جاون دا نہیں بھلیکھا، بھرے بھلی جگت لوکائیا۔ پاربرہم پت پریشور اُجل کرے مکھا، مہربان دیا کھائیا۔ جن بھکتو پرہہ سرنائی سب توں اُتم سریشٹ سُکھا، جگت سُکھ کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھاروں آپے اُٹھا، جس دا نہ کوئی پتا نہ کوئی مائیا۔

☆ ۳ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی سنتوکھ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ☆

ست دھرم کہے ویکھی سوہنی بھومکا، بھوپت بھوپ دتا سمجھائیا۔ جتھے لیکھا مکیا تُوں میں کا، میرا تیرا اکو نظری آئیا۔ اوتھے ساگر وگے پریم پیار دی نیں کا، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ نعرہ اکو بولن جے کا، پُرکھ اکال منائیا۔ کہاتہ پرہہ نے اوہناں نوں دتا بیع دا، وارث نظر کھٹے نہ آئیا۔ جھگڑا چُکیا لکھ چوراسی کھے دا، خالص اپنے نال ملائیا۔ رونا دھونا مکیا آگے پائے پائے دا، ہوئے وچ نہ کھٹے سُنائیا۔ ناتا چُکیا چاچے تائے دا، پتا پُرکھ اکال گود اُٹھائیا۔ مارگ مکیا جگت راہے دا، رہبر ملیا بے پرواہیا۔ الفیے نہ کھٹے پڑھائیکا، بن پڑھیاں پار لنگھائیا۔ ساچی

منزل آپ چڑھائیگا سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گھر ساچے انت بہائیگا۔ جس گرہ دیوا باقی اک رُشنائیا۔ سنت سہیلے میل ملائیگا، جوتی جوتی جوت
 سمائیا۔ ایہو جہا ٹھا کر پھیر ملن کدے نہ آئیگا، نو سو چرانوے چوکڑی جگ اپنا روپ نہ کھئے پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، مہربان ہویا سہائیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھیا گہر گمبھیر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس دا تہ نہ کھئے سریر، اگنی تہ نہ کھئے تپائیا۔
 اوہ خالص بے نظیر، خالق مالک بے پرواہیا۔ میں اُس دی جن بھگتاں اندر تکی تصویر، جس دا خاکہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ پیراں دا
 پیر، گرواں دا ستگر ناؤں دھرائیا۔ اوہ شہنشاہ پاتشاہ اک اخیر، آخر سب نوں حکم منائیا۔ اوتھے کوئی لگی نہ دے بھڑ، گرمکھ ورلے
 تھوڑے تھوڑے نظری آئیا۔ جنہاں دی بنھی اُس نے آپ پیر، بیڑا کندھ اٹھائیا۔ پار کرائے جگت لکیر، لعنت ٹکا سب دے مگروں لاہیا۔
 آگے مار کے اپنا زنجیر، زنجیر شرع دتا تڑائیا۔ ساچی بخش اک توفیق، طبیعت سب دی خوش رکھائیا۔ مُرشد ہو کے بنیا مُرید، مُرید ہو کے
 مُرشد میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں گھر ساچے کرے دید، داعوے نال اپنے نال ملائیا۔ ست دھرم
 کہے میں پچھے جاندا رہیا پرہہ گونگا، بولن وچ کدے نہ آئیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنے نام دا دے کے تھوڑا جھونگا، لوکات ہتّ دتا
 کھلائیا۔ اوہ ماردے رہے اُس دے نام دا آ کے ہونگا، منتران نال سمجھائیا۔ پھر کہہ کے گئے اوہ بے انت بے پرواہ وڈا ڈونگھا، سمنڈ ساگر ہاتھ
 کیسے نہ آئیا۔ اوہ پیر پیغمبراں اندر وڑ کے کوندا، شبد نال شنوائیا۔ اوہ لگھ چوراسی بندا سونگھا، ویکھے تھاوں تھائیا۔ کلجگ اتم سب دا
 کر کے کوندا، کندی کھڑکی اندر بند دتا کرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا لہے کیسے نہ ڈھونڈا، ڈھونڈیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ہتھ
 بھڑے کوئی نہ کھونڈا، کھڈیاں وچوں سارے باہر کڈھائیا۔ جس دا حکم دو جہاناں کرے مودھا، لوک پرلوک دئے اُٹائیا۔ اُس دا بھيو کپڑا
 دسے گوجھا، گجھی رمز نہ کیسے لگائیا۔ پپلان تھلے بہ کے لہدا رہیا بڈھا، بڈھ اتم نال ملائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پرہو نکیاں نکیاں
 کھیلاں وچ رہیا رُجھا، اپنی رُچی نہ کیسے سمجھائیا۔ کلجگ اتم نرگن ہو کے ہویا اگھا، اگن آتھن نہ ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے دو
 جہاناں اک وکھا اپنا مُکا، پنجے اُنگلا اکو وار بند کرائیا۔ پیر پیغمبر پینتا بھل گیا حقہ، اُمت ساری دئے ڈہائیا۔ گر اوتار کہن کیتھوں پرہو اٹھیا
 سٹا، سٹی کلا ہور جگائیا۔ جو ساڈے کولوں پُچھدا پچھلیاں پُچھاں، لیکھا منگے تھاوں تھائیا۔ سارے مل کے کہن ابھدے نال کی کریئے

غصہ، اہدے غضب دی دو جہان دُہائیا۔ جے لیکھا ویکھیئے ساڈا پینڈا مُکا، مکاونہارا اِکو اِک اکھوائیا۔ ہُن ایس دا وقت سُہیلا دُہکا، جس
 نوں آئے دھیائیا۔ جیہڑا ساٹوں بناندا رہیا پُتا، پتا بن دیا کھائیا۔ ہُن اوس دی ویکھیئے رُتا، رُتڑی کوں مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کھیل دُھر دا رہیا کرائیا۔ ست دھرم کہے اسیں سُنیا پرہہ بولا، کتیں سُنن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے ویکھیا اوہ
 آد جُگاد بنیا رہیا وچولا، وچلا بھیو دئے کھلایا۔ نام جیکارا ہر نرنکارا سُنائے دُھر دا ڈھولا، اڈول اڈل دئے جنایا۔ چاکر سیوک دردی بنے
 گولا، درویش ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوس مالک کولوں کاہدا اوہلا، جو گھٹ گھٹ رویا نظری آئیا۔ جس نے سب توں وکھرا کلجگ انت
 سُنایا بولا، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جے جیکار کرائیا۔ ایہو جہا کیسے آگے نہ ملیا تولا، اتول اٹل بن کے پھیرا پائیا۔ جس
 دے تکرڑی وٹے اندر کوئی نہ رولا، مہر اپنا نام لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ہر ہر رہیا ترائیا۔ ست دھرم کہے
 اسیں لگدی ویکھی کُنجی، کایا اندرے اندر لگائیا۔ جن بھگتاں دے کے اپنی پونجی، دُھر دی دُولت جھولی پائیا۔ ہتھ وچ باہروں پھڑ کے
 کھونڈی، کایا کھڈے کھوج کھجائیا۔ بے شک پوجا پاٹھ نالوں گرمکھاں نوں کھانی چنگی بوندی، اِک اِک بوند نال بوند بوند ٹپکائیا۔ کھیل
 مکے ہاں ہوں دی، ہوئے ممتا دئے گواہیا۔ آواز آوے تُوں ہی تُوں دی، تُوں مالک بے پرواہیا۔ جو کایا ستگر چرن چھوہندی، سو
 چھوہرے بالے نڈھے بردھ بال پار کرائیا۔ پرہہ ویکھن آیا کھیل بُت رُوح دی، بُتخانے پوج نہ کھئے پُجائیا۔ ایہہ کہانی نہیں جگت رسنا منہ
 دی، دُھر دی گاتھ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا مالک اِک ہو آئیا۔ ست دھرم کہے اساں جگدی ویکھی
 جوتی، گرمکھاں اندر ڈگمگائیا۔ منزل ویکھی چوٹی، پچھلا پندھ چُکائیا۔ واسنا رہے کوئی نہ کھوٹی، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ سرتی پکڑ
 اُٹھائے سوتی، سُنیاں لیا جگائیا۔ گل لائے کلی کوچھی، دیوے مان وڈیائیا۔ اپنے ملن دی بخش کے سوجھی، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ کھیل
 نرالا کرے پریم چوجی، کایا چولے رہیا بدلائیا۔ آتم رسیا بن کے بھوگی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن میلے چائیں
 چائیا۔ ست دھرم کہے ہر ٹھاکر پایا، گرمکھاں مل مل خوشی منائیا۔ جس نوں کپندے دائی دایا، گھر اپنی سیو کھائیا۔ سچ سوامی بن کے
 آیا، اپنا پھیرا آپے پائیا۔ سوہنا ڈھولا اِکو گایا، شبد انادی راگ سُنائیا۔ ترے گُن مایا دئے ہٹایا، تتوت نہ کھئے لڑائیا۔ ساچا مندر اِک سُہایا،

گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں آ کے درس دکھایا، دیدِ عید چند چڑھائیا۔ جنم کرم دا روگ مٹایا، بھانڈا بھرم بھوؤ بھنائیا۔ سچ سرنائی شرنگت اک سمجھایا، برہم مت دتی وڈیائیا۔ سمرتھ سوامی پھیرا پایا، کل کلکی ناؤں جنائیا۔ سنت سہیلے لئے ترایا، تارنہار ہویا سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بیڑا پار کرایا، منجھدھار نہ کھئے رُڑھائیا۔

☆ ۳ آسُو ۲۰۲۱ پکرمی سورن سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو☆

ست دھرم کہے جگدی ویکھی جوتی، گرمکھ کایا مندر سوبھا پائیا۔ ساڈھے تین ہتھ دی اکھی نیکی کوٹھی، پُرکھ ابناشی لئی بنائیا۔ اونھے پڑھنی پئے نہ پوتھی، اکھراں نال نہ کھئے سمجھائیا۔ مت نہ ہووے ہوچھی، من نہ کھئے چڑائیا۔ صاحب ستگر سوئی سرت اٹھائی سوتی، ہرجن ستے آپ جگائیا۔ دُرمت میل اندروں دھوتی، نرمل روپ وٹائیا۔ آتم پرما تم دتی سوچھی، شبدي رمز لگائیا۔ لیکھ چکا کے جنجو ٹکا دھوتی بودی، بندگی اپنی اک درڑائیا۔ بھيو کھلے لوک پرلوی، برہمنڈ کھنڈ اکو گھر وکھائیا۔ نام سندیسہ سچ سلوکی، سوہلا راگ الاٹیا۔ ٹھا کر ملے اکٹا موجی، مجلس اپنی وچ بہائیا۔ کوئی گرمکھ ہووے دا رہے نہ روگی، ممتا نیڑ کھئے نہ آٹیا۔ بن ستگر کیریا سچا بنے نہ دھر دا جوگی، کوٹن کوٹ جگیشہر بیٹھے دھیان لگائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا دھر سنجوگی، جگ جگ بھگتاں میل ملائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ ست دھرم کہے ویکھیا کایا گرہ، ماٹی کاچی نظری آٹیا۔ جس گھر سوامی ٹھا کر ہے، نرگن اپنا آسن لائیا۔ اُس دی صفت شاستر سمرت وید پُران کی کہے، کتاب مکتب خانے وچ سکے نہ کھئے چھپوائیا۔ دین دیال پُرکھ اکال جو کرنی سو کر کر رہے، کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ وست امولک نام بھنڈارا گرمکھاں کایا اندر دئے، اٹلڑی دات ورتائیا۔ سو گرسکھ سجن سہیلا ستگر سرنائی ڈھے، مستک دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا اکو ڈھولا کہے، سوہنگ سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جگ جگ لیکھا ربیا مکائیا۔ ست دھرم کہے اندر وڑ کے تکیا، نظری آیا بے پرواہ۔ جس مکہ مدینہ چھڈیا، حُجریوں بیٹھا مکھ

بُہا۔ مندران مسجداں وچوں تھیا، اپنا پنڈھ مکا۔ جن بھگتاں اندر وسیا، سچ سوامی ڈیرہ لا۔ رین اندھیری میٹے مسیا، مصلہ اک سُنا۔
 آتم مل کے پرماتم ہسّیا، پاربرہم برہم ساچا جوڑ جڑا۔ پریم پریتی نال اپنی دسے کتھیا، دئی دوتی ڈیرہ ڈھاہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، گھر سجن میل ملا۔ ست دھرم کہے اندر ویکھی سچی صلاح، ٹوں ستگر آپ جنائیا۔ سنت سہیلے نال رلا، گر چیلے جوڑ
 جڑائیا۔ گر اوتار بننا گواہ، پیر پیغمبر شہادت دئے بھگتائیا۔ جنہاں متیا اک خدا، واپگرؤ پُرکھ اکال رہے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہربان دئے سمجھائیا۔ ست دھرم کہے اندر کھیل اولی، گھر گرمکھاں نظری آئیا۔ نرگن جوت اکو بلی، دوس رین کرے
 رُسنائیا۔ اوتھے مندران وانگ وجانی پئے نہ ٹلی، انحد دھن اپنا راگ سنائیا۔ وانگ قلندر پاؤنی پئے نہ جلی، نام خُماری سچ چڑھائیا۔ جس
 رہبر نوں راہ وچ لبھدا تھگ گیا محمد علی، سو عالیشان گرمکھاں ویکھ مکان خوشی منائیا۔ دو جہاناں بن کے بیلی، بیلے جنگل جوہ اجاڑ
 پہاڑ پار لنگھائیا۔ جس دی وست انوکھی سدا نوبلی، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ اوس دی آتم اک سہیلی، لکھ چوراسی دئے جنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا دیونہار وڈیائیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھیا کھیل گرمکھ گھر دا، گھر گھر وچ خوشی منائیا۔ اوتھے
 امرت جھرنا جھردا، نابھ گول اٹائیا۔ میل ہونے وچھوڑے چر دا، پچھڑیاں نال ملائیا۔ کیتے قول اقراروں کدے نہ پھردا، پورے ستگر ہتھ
 وڈیائیا۔ اوہ بھيو چُکائے گھر تھر دا، سچکھنڈ پڑدا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک ٹکائیا۔ ست دھرم
 کہے میں تکی تاکی، پرہ ستگر آپ کھلائی۔ جتھے نظری آیا دھر دا ساتھی، ساکھیاں بے پرواہیا۔ اُس نوں متدے سارے کملاپاتی، پت
 پرمیشور سو اکھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اوسے دی گاؤندے ساکھی، سُکھناں نال سنائیا۔ اُس دے آگے رہیا کوئی نہ عاقی، عقل بدھی چلے
 نہ کھئے چترائیا۔ اوہ منزل چڑھ کے بیٹھا اگمی گھاٹی، سچ دوارے سوہا پائیا۔ جن بھگتاں کلجگ انت میٹن آیا اندھیری راتی، اماوس رہن کھئے
 نہ پائیا۔ سچ پترکا دیوے سچی پاتی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا خلق خُدائیا۔ ست دھرم کہے اندر ڈونگھا راز،
 رسنا کہن کھئے نہ پائیا۔ جس اُتے کرپا کرے پرہ آپ، مہر نظر اٹھائیا۔ اوتھے لوڑ رہے نہ کوئی جاپ، رسنا جہوا بتی دند چلے نہ کھئے وڈیائیا۔
 لیکھا چُکے جگت نیاز، روزہ رکھ فاقہ مات نہ کھئے کٹائیا۔ جو ساجن دتا ساج، سو سازش کوڑی پرے ہٹائیا۔ کایا مندر کر آباد، عبادت اکو

دے ڊرڙائيا۔ ٿوڻ ميرا ميڻ تينون رڪهاڻ ياد، دوجي لوڙ ربه نه رائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ليڪها جانے تهاون تهاڻيا۔
 ست دهرم ڪهے ويڪھيا پيار، پريتي گرمڪھ اندر نظري آيا۔ جتھ دوجا نه ڪھڻے وچار، من اُٺھ نه ده دش دهاڻيا۔ ھوے ھنگتا نه ڪھڻے خمار،
 ڪوڙي ڪرپا نه سنگ رلاڻيا۔ جگت وديا نه ڪھڻے بلڪار، اڪو نام اوٺ تڪاڻيا۔ سوھنا بستر نه ڪھڻے سنگار، نام رنگت اڪ چڙھائيا۔ جوتي جوت
 سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، جن بهگتاڻ دے وڏياڻيا۔ ست دهرم ڪهے جن بهگتاڻ اندر ويڪھيا اڪ پلنگ، جس دا پاوا چول نظر ڪھڻے نه آيا۔
 اُس دا انوڪھا اولڙا وچون رنگ، جگت للاري نه ڪھڻے رنگاڻيا۔ اُس دے تھلے وڃے مردنگ، ھولي ھولي آواز سناڻيا۔ اُس دے اُتے به سورا
 سرنگ، شاه پاتشاھ آسن لائيا۔ اُس دوارے اوھ اند، جس اند نون اند پوري والا ويڪھ وڪھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا
 ڪر، وڪھاونھارا سچ گھر، گرھ مندر پڙدا لاهيا۔ ست دهرم ڪهے ويڪھيا پڙدا لهندا، هر سترگر پرے ھٿاڻيا۔ گرمڪھ سچ دوارے ھندا، به به
 خوشي منائيا۔ ديو سوامي اگون ڪھندا، شبدی شبد راگ الاڻيا۔ سنت سھيلا چرني ڏھندا، ڏھيھ ڏھيھ خوشي منائيا۔ ديونھارا وست
 اگني دان ديندا، سچ ھنڌارا جھولي پائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، گھر گھر وچ ھيو ڪھلاڻيا۔ ست دهرم ڪهے ميڻ ڪھلدا
 ويڪھيا دروازھ، جن بهگتاڻ پرھ جي ديا ڪھائيا۔ اوتھ وڃدا ويڪھيا واجا، ناد انادي راگ الاڻيا۔ اوتھ پریم پيار دا سندا رھيا ساجا، سارنگ
 سرنگي ڪم ڪيسے نه آيا۔ ھيو ڪھوليا پُرڪھ سمراتھا، مھا اڪتھ ڪتھ ڊرڙائيا۔ جئاوندا رھيا اگني گاتھا، ڏھر دي ڪرے پڙھائيا۔ آتم پرماٽم ديندا
 ويڪھيا ساتھا، نرگن نرگن ميل ملاڻيا۔ بن گوپي ڪاھن پيندي ويڪھي راسا، منڌل منڌپ ناچ نچائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا
 ڪر، ھرجن ساچے ويڪھ وڪھائيا۔ ست دهرم ڪهے گرمڪھ اندرون سوھنا، پرھ سوھني بنت بناڻيا۔ نه ھسنا نه رونا، خوشي غم نه ڪھڻے رڪھائيا۔
 نه جاگنا نه سونا، اڪس نندرا نيڙ ڪھڻے نه آيا۔ راگي نادي راگ نه گاونا، ڏھولڪ چھينا نه ڪھڻے ڪھڙڪاڻيا۔ من خيال نه بناونا نه ڏھاڻيا، ڏھيھ ڏھيھ
 ڏھيري خاڪ نه ڪھڻے ملاڻيا۔ اڪو پریم پُرڪھ پرماٽم درشن پاونا، درشتي ايشي اڪو ويڪھ وڪھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، در
 گھر ساچے سوھيا پائيا۔ ست دهرم ڪهے ميڻ گرمڪھاڻ اندر ڪھلدي ويڪھي ڪھڙڪي، سترگر پورا آپ ڪھلاڻيا۔ ميڻ لگدي ويڪھي برتي، برتھا
 سواس نه ڪھڻے جاڻيا۔ ميڻ پڙدا چڪيا ويڪھيا سرتي برتي، نچ نيتر ھوے رشناڻيا۔ ايھ ڪھيل اگني پر دي، پيا پریم ھوے سھائيا۔ ايھ دھار انوڪھي

نرویرِ نر دی، نرنکار آپ جنائیا۔ کوٹ جنم دی وچھڑی لکھ چوراسی وچ پھردی، صاحب سلطان اپنے لیکھے لائیا۔ مانس دیہہ نہ جائے
 برتھی، برتھا جنم نہ کھئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل جانے دھڑ سر دی، پنج تت ویکھنہارا چائیں چائیا۔ ست
 دھرم کہے میں ویکھی کایا ماٹی، اندر وڑ کے پھول پھلائییا۔ جس وچ منزل ڈونگھی گھاٹی، رہبر بیٹھا مکھ چھپائییا۔ اندر رکھ بوند سواتی،
 کلجگ جیو رہیا ترسائییا۔ چاروں گنٹ کر اندھیری راتی، اپنا نور بیٹھا چھپائییا۔ جام دیوے نہ بن کے ساقی، پیالہ حق نہ ہتھ پھڑائییا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رہیا ورتائییا۔ ست دھرم کہے میں ویکھیا چالاک، جس دی سمجھ کھئے نہ آئییا۔ اوہ لیکھا
 جانے رُوح بُت خاکی خاک، خالق مالک خلق خُدائییا۔ اوہ لہنا دینا جانے حساب، کتاب اپنی بغل اُٹھائییا۔ اوہ وسے دُور نیڑے سچ محراب،
 محبوب اپنا آسن لائیا۔ مُرید ہو کے مُرشد دیوے سچ خطاب، خطا سب دی مُعاف کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی سیکھیا دئے اک آداب، ادب نال دئے جنائیا۔ ست دھرم کہے ویکھے پیغمبر پیر، مسلیاں نال کرن پڑھائییا۔ چٹے اُتے کالی کھچ لکیر،
 الفیے دئے سمجھائییا۔ ہرُوفان نال کر تحریر، تقریر نال جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اتم بدل نہ سکیا کھئے تقدیر، تدبیر اپنی نہ کھئے
 درڑائییا۔ سارے من کے گئے سچ خُدا اک اخیر، آخر منزل بیٹھا بے پرواہییا۔ جس دا لہنا لیکھا شاہ حقیر، حقیقت وچ شنوائیا۔ اوہدا نور
 ظہور بے نظیر، موسیٰ منہ دے بہار سُٹائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے دئے سمجھائییا۔ ست دھرم کہے جن
 بھگت چنگا، پرہ سوبنا ہٹ کھلایا۔ جس دے چرن چُٹے گنگا، گوداوری جمن سُرستی دھیان لگایا۔ جنہاں دے نام دا وجے جگت
 مردنگا، شاستر سمرت رہے صلاحیا۔ اوہ پنجان تتان والا نظری آوے بندہ، پُرکھ ابناشی بندھنا وچوں پار کرایا۔ گھاٹ لگائے اپنے کندھا،
 ساچا لیکھا دئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے میلے سہج سُبھائییا۔ ست دھرم کہے میں مِت بھگت، دُوجا
 سنگ نہ کھئے رکھائییا۔ میرا پریم پیار ناتا جگت، جیون جگت دیاں درڑائییا۔ انتر آتم دیواں ساچی شکت، شخصیت دیاں سمجھائییا۔ ہر
 ملاواں ہر دے وقت، ہر دے ہر سہائییا۔ پڑدا لاہ کے عرش فرش، دُور دُراڈا فیصلہ دیاں مُکائییا۔ جنم کرم دی میٹ کے حرص، ہوس دیاں
 بُجھائییا۔ جو ستگر وچھڑے تڑپن وچ تپش، تنہاں امرت میگھ نام برسائییا۔ اُبنان پھڑ کے اُس گھر لے جاواں پرت، جس گھر وچوں چل کے

آئیا۔ جھگڑا چُھٹ جائے، اوہناں نرک سورگ، دوزخ بہشت رہن کھئے نہ پائیا۔ بھگت بھگوان وچ رہے کوئی نہ فرق، جوتی جوت جوت سمائیا۔ سچ در سچ وچوں کی کوئی کڈھے ارتھ، ارتھان وچ کی کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھیا اپنی نال رکھائیا۔

☆ ۳ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سِنگھ دے گرہ جنڈیالا گُرُو ☆

سِت دھرم کہے میں ویکھیا کھیل لُک دا، جن بھگتاں دیا کمائیا۔ ناتا جوڑ پيو پُت دا، پتا پُرکھ اکال گود سُبھائیا۔ اہناں پڑھنا پئے نہ کوئی گٹکا، جنہاں گٹوں پھڑ کے لیا اُٹھائیا۔ لیکھا چُکاوے اُلٹے رُکھ دا، مات گربھ نہ پھیر پھرائیا۔ ایہہ لاہا مانس دیہہ منکھ دا، ہر سَتگر ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے رہیا ملائیا۔ سِت دھرم کہے میں ویکھیا چُھپدا، اندرے اندر ڈیرہ لائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ مندر اندر لُکدا، لُک لُک کھیل کھلائیا۔ بھيو دسے نہ اپنی گٹھ دا، پڑدا سکے نہ کھئے چُکائیا۔ کر کرپا جنہاں دَبال ہو کے تٹھدا، پچھلا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ اہناں وقت سہاوے اپنی رُت دا، رُتری نال مہکائیا۔ جن بھگتاں سیس پرہو نوں جھکدا، دُوچی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ دویاں دا منزل پندھ اکو وار مُکدا، قدم قدم نہ کھئے ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ سِت دھرم کہے میں ویکھیا نین، نیترا اکھ کھلائیا۔ جن بھگتاں ڈھر دا سجن سین، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ نِت نوت جگ چوگری آوے لین، نرگن سرگن رُوپ وٹائیا۔ ساچی سکھیا آوے دین، کرے سچ پڑھائیا۔ ناتا توڑ کے بھائی بھین، آتم پرما تم جوڑ جُڑائیا۔ وہن نہ دیوے ڈُونگھے وہن، پار کنارہ اک سمجھائیا۔ نُقطہ مکائے عین عین، اکھ اکو اک کھلائیا۔ نام کسوٹی دے رسین، رستے ساچے لئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ سِت دھرم کہے میں ویکھی کلا چڑھدی، آون جاون سمجھ کھئے نہ آئیا۔ اوتھ ایکنکار اکو دردی، دکھیاں درد رہیا مٹائیا۔ اکھ رسنا زبان کھئے نہ پڑھدی، کلمہ سکے نہ کھئے جنائیا۔ ایہو کھیل پرہو اسچرج دی، اچرج لپلا آپ ورتائیا۔ رچنا رچ کے نار مرد دی، لگھ چوراسی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھے کھیل اکھ اتھاپیا۔ سِت

دھرم کہے پرہہ کھیل اکم، اکھ الکھنا آپ کرائیندا۔ جگ جگ بھگتاں بیڑا بنھ، مارگ ڈھر دے آپ وکھائیندا۔ سچا راگ سُنائے کن، بن اکھراں آپ پڑھائیندا۔ نام بھنڈارا دے کے دھن، دؤلت اک ورتائیندا۔ بن چندوں چاڑھ کے چن، جوت نور رُشنائیندا۔ بن مندروں وسیرا کرے اکھی چھن، چہپر اکو اک وکھائیندا۔ کر پرکاش اندھیرے انھ، لوچن انتر اک کھلائیندا۔ پنج پنچائن دے کے ڈن، ڈنکا اکو نام وکھائیندا۔ جو گھڑیا سو دیوے بہن، گھڑن بھنہار آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ ست دھرم کہے پرہہ بھگتاں میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ گھر سوہے گرو گرو چیلا، چیلا گرو روپ وٹائیا۔ دوہاں اکو سجن سہیلا، پُرکھ اکال سرب سکھدائیا۔ وسنہارا دھام نويلا، نج گھر بیٹھا تازی لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ ست دھرم کہے میں ہندی ویکھی مہر، مریداں اُتے مُرشد دیا کھائیندا۔ تارن لگا نہ لاوے دیر، پلک اکھ نہ کھئے جھپکائیندا۔ سچ دھرم دے چاڑھ کے بیڑ، نئی نؤکا اک ترائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں نکھیڑ، آپ اپنا جوڑ جڑائیندا۔ پورب لیکھا دئے نیڑ، آگے منگن کھئے نہ آئیندا۔ ناتا توڑ کے اندج جیر، اُتبھج سیتج ڈیرہ ڈھابندا۔ نام رکھا کے شبدي سنگھ شیر، بھبک اکو اک سُنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت وکھائے ڈھر دا گھر، جس گرہ اپنا آسن لائیندا۔

☆ ۳ آسو ۲۰۲۱ یکرمی بیبی بنتی دے گرہ پنڈ دھارڑ ☆

ست دھرم کہے میں ویکھیا جگدیش، جن بھگتاں اندر نظری آئیا۔ جس دے چہتر جھلے سیس، دو جہاناں حکم ورتائیا۔ جس دی صفت کردے راگ چھتیس، کہانی بانی دئے وڈیائیا۔ جس نوں گاؤندے تیس بتیس، رسنا نال ملاییا۔ جس دا کلمہ سچ حدیث، نام ست پڑھائیا۔ جس دا واسا ہست کپٹ، گھٹ گھٹ ربیا سمایا۔ اوہ وسیا دھام اولڑے انڈیٹھ، نرمل جوت کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں دس کے اپنا گیت، سوہنگ ڈھولا دتا سمجھائیا۔ ناتا توڑ کے مندر مسیت، کایا کعبہ دتا جنائیا۔ اندرے اندر بدل کے نیت، ساچی ریتی دتی وکھائیا۔ بخشش کر کے چرن پریت، رحمت سچ کھائیا۔ نام پدارتھ پائے بھیکھ، بھچھیا اک ورتائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر ستجگ تریتا

دواپر رکھدے گئے اڈیک، دُھر دا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر کرنی کار کھائیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھیا
 سچ دوار، گرمکھ انتر نظری آئیا۔ جتھے دیا باقی جگے آگم اپار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ شبد انحد ناد وجے سچّی دُھنکار، آتمک راگ
 الائیا۔ پن سخیان منگلاچار، سوہنا گیت الائیا۔ امرت برکھے میگھلا دھار، امیوں رس اک چوائیا۔ ساچے گرہ کرے پیار، پریتم ہو کے گود
 اٹھائیا۔ کاگد قلم نہ لکھنہار، صفتی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ سب توں نرالا وکھرا وسے باہر، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، اچرج کھیل آپ ورتائیا۔ ست دھرم کہے میں گرمکھ ویکھے لال، لکھ چوراسی وچوں نظری آئیا۔ جنہاں اُپر صاحب
 دیال، سری بھگوان ہویا سہائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، پنچ وکار پرے ہٹائیا۔ امرت آتم اک اچھال، جھرنا دُھر دا دتا جھرائیا۔ وست
 ٹیکا کے دیپک تھال، نور ظہور کری رُشنائیا۔ لہنا چُکا کے کال مہاکال، چرن سرن دتی سرنائیا۔ لیکھے لا کے کایا ماٹی کھال، تن من اپنی
 جھولی پائیا۔ مات گرہ توں کر بحال، اگنی تت دتا بُجھائیا۔ سچ دوار وکھا سچّی دھرمسال، مندر اکو اک رُشنائیا۔ جتھے نہ کوئی شاہ نہ
 دسے کنگال، راؤ رنگ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ ست دھرم کہے میں انتر پیکھیا،
 اپنا دھیان لگائیا۔ جتھے پُج نہ سکے کوئی مُلا شیخیا، پنڈت پاندھا لنگھ کھئے نہ پائیا۔ سو دھام اگمڑا سچّا سوہے دیسیا، گھر ٹھانڈا نظری
 آئیا۔ جتھے نہ کوئی رُپ رنگ نہ ریکھیا، نراکار سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن میلا رہیا ملائیا۔ ست دھرم
 کہے میں ویکھے گرمکھ چُگدے چوگ، ہر جو ہر ہر نام چُگائیا۔ پورب جنم دے مٹدے ویکھے روگ، رنگن اک رنگائیا۔ دوہاں میلے ہندے
 ویکھے دُھر سنجوگ، وجوگی رہن کھئے نہ پائیا۔ دیپک جگدے تکے کایا کوٹ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ شبد نگارے لگدی ویکھی
 چوٹ، دُھر دا نادى ناد سُنائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار پاربرہم دی کردے ویکھے کھوج، ستجگ تریتا دواپر کلجگ نت نوت اپنا پھیرا پائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھیا کرنی کرتا، پُرکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ نہ
 جیوندا نہ کدے مردا، سدا ست سرُوپ سہائیا۔ محل اٹل آگم اتھاہ سچکھنڈ دوارے کھڑدا، اچے ٹلے پربت ویکھنہارا تھائیا۔ لکھ
 چوراسی جیو جنت سادھ سنت جس دا بردا، بدلی نت نوت رہیا کرائیا۔ دو جہان وشن برہما شو کروڑ تیتیسا سیس چرناں دھردا، سر

سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ ایتھے اوتھے زرگن سرگن کرنی اپنی کردا، دوجا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ ست ستوادى برہم برہمادی شبد انادی ڈھولا پڑھدا،
 پائھشالا جگت دئے وکھائیا۔ لیکھا جانے لکھ چوراسی گھر گھر دا، گرہ گرہ پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل بے پرواہیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھی پرہ دی مایا، بن اکھاں نظری آئیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت جس بھلایا، کلجگ اگنی
 تت تپائیا۔ سادھ سنت کیتا ہلکایا، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ چاروں کٹ اندھیرا چھایا، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ مات پت بھائی بھین ناتا
 دتا پت تڑایا، ساک سجن سین سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ گھر گھر در در جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ لایا، آسا ترسنا باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلکاتی ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھے اندر پنج چور، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ سدا وسن اندھیرے
 گھور، دیا باقی نہ کھئے رُشنائیا۔ اٹھے پھر پاون شور، گھڑی پل دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ من واسنا کر کے زور، مت متوالی دین گوائیا۔ جو حکم
 دے کے گر اوتار پیر پیغمبر کرنی گئے ہوڑ، سو کرت سرب کھائیا۔ سرت شبد دا کر اجوڑ، پرکرتی دتا مکھ بھوائیا۔ منتر کیسے نہ پھرے فرنا
 پھور، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت مایا دتی ورتائیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھیا اندر
 ٹھگ، چور گھر گھر ٹھگوری رہیا پائیا۔ نو دوارے رہیا بھج، جگت واسنا نال ملائیا۔ آسا ترسنا لاؤندا پھرے آگ، جگت جیو نہ کھئے
 بھجائیا۔ ست دوارا گیا تچ، کوڑ کڑیارے بہ بہ سوہا پائیا۔ جھگڑا پا کے گردوارے مندر مسجد شودوالے مٹھ، مکے کعبے کلمہ حق نہ کھئے
 پڑھائیا۔ جگت وکارے سرشٹی لئی دب، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے پلو گئے چھڈ، سکھا سکھائی رہن نہ کھئے پائیا۔
 صدی ویہویں ہوئے اڈ، سنگی ساتھی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، شاہ پانشاہ تیری سرنائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ گرمکھ کر
 پرگٹ، گھٹ گھٹ اپنی جوت جگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وکھا اک گھر، گھر سجن میل ملائیا۔ ست دھرم کہے
 میں ویکھیا ٹھیک، ٹھاکر سوامی نظری آئیا۔ جس دا مارگ سدا باریک، جگ چوکڑی جگت چلائیا۔ جس دا لیکھا سمجھائے نہ کوئی
 توارخ، مسل وچ مسائل نہ کھئے بنائیا۔ جس دا دارو روگ سمجھے نہ کوئی طیب، طبیعت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سو وسنہارا سدا قریب، دور
 دُراڈا پندھ مکائیا۔ کلجگ اتم اُس دا کھیل عجب عجیب، عاجز ہو کے سیو کھائیا۔ جن بھگتاں دس اک تارخ، پت پریشور رہیا ملائیا۔

مہربان ہو کے لا شریک، شرکت دئی رہیا گوائیا۔ پروردگار سانجھا یار گھر سجن ملے ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بہن وکھائیا۔ اوس دے ملن دی جن بھگتاں ملی تاریخ، طریقے نال رہیا جنائیا۔ من واسنا انتر لئی جیت، بسنتر باہر بھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لہنا دینا جھولی پائیا۔ ست دھرم کہے میں گرمکھ ویکھاں، گر گر دئے وڈیائیا۔ جنہاں دی بڈھ ہوئی بیکا، وویکی روپ وٹائیا۔ تنہاں دا مالک اکو نیتا، نج نیتر نظری آئیا۔ کوئن کوٹ جنم دے وچھڑیاں رکھے چیتا، لکھ چوراسی وچوں لئی اٹھائیا۔ کرے پیار جوں پُتاں پیو بیٹا، گود سہنجی آپ سہائیا۔ گھر آ کے دیوے لیکھا، لیکھنی بنے قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رحمت ساچی رہیا کرائیا۔ ست دھرم کہے میں پھڑیا پلا، پلو گندھ بندھائیا۔ پرہ تینوں کھندے میاں اللہ، عالم علم وچ سمجھائیا۔ جان تکیا توں اک اکلا، جان ویکھیا گھٹ گھٹ نظری آئیا۔ تیرا نام انوکھا تکھا بھلا، دو جہاناں آر پار دئے کرائیا۔ مہر محبت پریم پریتی نال گرمکھ آتم سلا، نشانہ دھر دا اک لگائیا۔ اوہ برہوں ویراگی وچھوڑے وچ ہويا جھلا، جھلک تیری ویکھے چائیں چائیا۔ مہربان سری بھگوان شبد سروپ تیرا دیپک اکو بلا، جگت اندھیرا دتا مٹائیا۔ بھگت دوارے آ کے کھلا، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت آپے رلا، نور نور وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت شبد جگتی لئی پھڑ، جگت ڈوری ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔

☆ ۳ اسو ۲۰۲۱ بکرمی بوٹا سنگھ دے گرہ پنڈ ایکل گڈا ☆

ست دھرم کہے پرہ ویکھی کل اداسی، نو نو چار حیرانی چھائیا۔ آتم پرما تم بنے کوئی نہ ساتھی، دھر دا سنگ نہ کھئے نہیائیا۔ رسنا جہوا دے پوجا پاٹھی، دھر دا میل نہ کھئے ملایا۔ امرت سروور گھر نہاون کھئے نہ نہاتی، اٹھسٹھ بھجن واہو داہیا۔ تیری صورت سچ نہ کیسے پچھاتی، شاستر سمرت وید پُران پڑھ پڑھ رہے سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبران دی متی کیسے نہ آکھی، من مت اپنا رنگ وکھائیا۔ تیرا روپ انوپ ست سروپ کیسے نظر نہ آیا اک اکاتی، جگت تکن نیتر کوڑ لوکائیا۔ گھر پرکاش نہ ہويا دیوا باقی، جگت دیوالی سارے رہے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹ سبائی دے جنائیا۔ ست دھرم کہے پرہ ویکھی تیری سرشٹ، کلجگ انت دھیان

لگائیا۔ بُدھی جگت ہوئی بھرِشٹ، ست سرُوپ نہ کھئے سہائیا۔ تیرا نظر نہ آئے اشٹ، کوٹن کوٹ گرو رہے منائیا۔ آسا رکھ کے سورگ بہشت، تیرا مندر گئے بھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ دئے سمجھائیا۔ ست دھرم کہے ساچی چُکی چوک، گھر گھر ویرانی نظری آئیا۔ کلجگ اگنی رہی پھوک، پنج تت مٹھ تپائیا۔ جلا ویکھیا پنج بھوت، امرت میگہ نہ کھئے برسائیا۔ نو دوارے جوٹھ جھوٹھ، رسنا لوبھ موہ ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سکھیا دئے پڑھائیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھیا کوڑ، کلجگ گھر گھر نظری آئیا۔ چتر سُگھڑ بنے مورکھ موڑھ، اپنی سُرْت شبد نہ کیسے ملائیا۔ ستگر مستک چرن نہ لاوے کوئی دھوڑ، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا بھنڈارا ہویا بھرپور، بن تیری کِریا خالی نہ کھئے کرائیا۔ رسنا جہوا ڈھولا گاؤندے مُلا شیخ مسائک سولی چڑھیا منصور، منصور سکھیا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا مارگ دئے وکھائیا۔ ست دھرم کہے میں ربیا اڈیک، صدی ویہویں دھیان لگائیا۔ پرہ لہنا دینا چکا اُچ نیچ، ذات پات دے مٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن شتری براہمن شودر ویش پا بھیکھ، بھچھیا اپنا نام ورتائیا۔ انتر آتم پرما تم کائنات کلمہ دس حدیث، حضرت دُھر دی کر پڑھائیا۔ نام انمولا جگت وچولا دس ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھن بھنائیا۔ تیرا مارگ نت نوت سدا باریک، منزل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سرشٹی درشٹی دے کھلائیا۔ ست دھرم کہے میں رکھی تانگھ، پرہ تیرا دھیان لگائیا۔ سوانگی ہو کے ورت سوانگ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ انت جیو جنت ہنس بُدھی ہوئی کاگ، کاگ وانگ گُرائیا۔ سچ سچ گئے تیاگ، جوٹھ جھوٹھ لئی پرنائیا۔ انتر آتم تینوں مارے نہ کوئی آواز، رسنا کوک کوک دین دُہائیا۔ ٹوں صاحب سوامی غریب نواج، گنوتنا وڈ اکھوائیا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل تماش، ستجگ تربتا دواپر کلجگ تیرا راہ تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے داس، سیوک چاکر نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلائیا۔ ست دھرم کہے پرہ ویکھ اپنا جگ، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ گھر گھر لگی دسے اگ، تتو تت تپائیا۔ بن ہرنامے خالی ہوئے ہڈ، گرہ مندر خوشی نہ کھئے منائیا۔ سچ دھرم دی کِریا گئے چھڈ، جگت وہارنے کیرنے رہے پائیا۔ تیری منزل چڑھ کے ویکھے کوئی نہ حد، پاندھی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دیوے دُھر دا ور، دردی ہو کے درد وندائیا۔ ست دھرم

کہے تیرا کھیڑا ربیا اُجڑ، ساچی بستی نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ جیو ہونے پُجڑ، چھری ذبح ہتھ اٹھائیا۔ تیرے کلمیوں ہونے نکر، نام ست نہ کھئے دھیائیا۔ کٹھا کھا کے کرن شکر، شکرے وچ لوکائیا۔ تیرا اکو سوہنا سچا سچا پتر، گوبند گہر گمبھیر اکھوائیا۔ جس نوں چُکیا گودی کچھڑ، انگن اپنے لیا بہائیا۔ سو تیری دھاروں آیا اتر، اتر پورب پچھم دکھن دشا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان تیری آس رکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہ پورب ٹوں سوامی مہربان، پروردگار اک اکھوائیندا۔ حق مقامے تیرا نشان، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیندا۔ تہر گہر تیرا اک دھیان، بن اکھاں ویکھ وکھائیندا۔ شبد اگتی سچ گیان، نراکھر آپ پڑھائیندا۔ وشن برہما شو سیس جھکان، گر اوتار پیر پیغمبر جھولی ڈائیندا۔ بھگت سہیلا ہو کے دیوے دان، نام بھنڈارا اک ورتائیندا۔ سنت سہیلے لئے پہچان، جگ چوکری ویکھ وکھائیندا۔ گرمکھاں دے کے چرن پریتی مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ گرسکھ تیری اوٹ اک تکان، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیندا۔ صدی چوڈھویں نبی رسول عیسیٰ موسیٰ محمد سرب گرلان، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ ثابت ربیا نہ کیسے ایمان، مصلہ حل نہ کھئے وکھائیندا۔ چاروں گنٹ پھرے شیطان، شرع شرع نال لڑائیندا۔ پھری دروبی بیابان، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تُلے پریت سوہیا کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا دے اک دان، داتا ٹوں ہی نظری آئیندا۔ ست دھرم کہے میں روندے ویکھے پیغمبر پیر، اچی کوک کوک سنائیا۔ تُدھ بن دیوے نہ کھئے دھیر، سیس ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں سب دا ہویا اخیر، اکھراں والی مکی پڑھائیا۔ اگلی جنائے نہ کوئی تدبیر، تقدیر سکے نہ کھئے بدلائیا۔ شرع تئن لگا زنجیر، ذرا ذرا دئے کرائیا۔ کرے کھیل گہر گمبھیر، غربت سب دی میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ ست دھرم کہے جگت نیا ڈولے، چاروں گنٹ جھکولا نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ساچا ڈھولا اکو بولے، دُھر دا راگ سنائیا۔ پُرکھ ابناشی کیتا اقرار قولے، سو ویلا وقت سہائیا۔ نرگن ہو کے پرگٹ ہویا اُپر دھولے، دھرنی دھول دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں بھاگ لگاوے کایا چولے، پنج ت میلہ سہج سہائیا۔ شبد جنائے انتر اولے، انتر آتم دئے سمجھائیا۔ ست سرُپی تت ورو لے، نام مدھانا اکو پائیا۔ گرمکھاں نیترا اکو کھولے، دئے لوچن بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہونے سہائیا۔ ست دھرم کہے پرہ ویکھ اپنا جگ، چار گنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ نو ست لگی آگ،

اگنی اگ نہ کھئے بُجھائیا۔ نو دوارے سارے رہے بھج، بھجن واہو داہیا۔ کوئی چڑھے نہ اُپر شاہ رگ، منزل پندھ مُکائیا۔ بن مکے کعبیوں
 پورا نہ ہووے کیسے جج، حُجرہ حق نہ کھئے وکھائیا۔ گھر سُنے نہ کوئی انحد، نادى ناد نہ کھئے وجائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پڑھ
 پڑھ گئے تھک، تھکاوٹ وچ جگت لوکائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر پروردگار ملیا نہ پُرکھ سمرتھ، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، گرہ مندر ہو سہائیا۔ ست دھرم کہے پرہ آ جا مندر، ساڈھے تِن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ بجر کپائی توڑ
 جندر، زندگی بھگتاں دے سمجھائیا۔ کر پرکاش اندھیرے کندر، نرگن نور کر رُشنائیا۔ جس دے وچوں نظری آئے برہمنڈ کھنڈ تیرا منڈل،
 منڈپ بے پرواہیا۔ لیکھا چُکا جیرج اندج، اُتبھج سینج ڈیرہ ڈھائیا۔ نام انوکھی چاڑھ رنگت، رنگ رنگیلا اک رنگائیا۔ دو جے در گُرمکھ
 کدے نہ جائے منگت، آسا منسا پور کرائیا۔ تُوں بودھ آگادھ دُھر دا پنڈت، تیری سکھیا بے پرواہیا۔ تُوں آد جُگادی مالک سچے سنت،
 ستگر نظری آئیا۔ تیری مہا اگم اتہاہ سدا بے انت، لیکھا لکھ قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ اتم دے ور،
 ہرجن ساچے لے جگائیا۔ ہرجن ساچے جگا پرہ، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھ، چارے کہانی کھوج کھجائیا۔ اندر وڑ
 کے سنا دے چھند، باہروں شبد پڑھائیا۔ آتم نالوں پر ماتم جو ہوئی اڈ، پریم پریتی نال دے ملائیا۔ کوڑی کِرپا کایا اندر مندر وچوں دے
 کڈھ، نام کھنڈا اک چمکائیا۔ تیرا پریم نج تیرے نال جائے ہنڈھ، دو جانا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، خوشی
 دے اند، نمرتا وچ تیرے آگے سیس نوائیا۔ ست دھرم کہے پرہ جگت ہویا کوڑیار، کوڑی کِرپا گھر گھر نظری آئیا۔ ٹھانڈا دے نہ کھئے
 دربار، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ مایا ممتا سرشٹ سبائی ودھیا ہنکار، ہوئے گڑھ نہ کھئے ٹڑائیا۔ ایسے کر کے گر اوتار پیر پیغمبر تیرے آگے کر
 کے گئے پُکار، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ کل کلکی لے اوتار، جودھا سور پیر بلی بلکار، نرگن زرویر اک اکھوائیا۔ جس دا حُکم چلے جگ چار،
 دو جہاناں پاوے سار، سمرتھ پُرکھ کھوج کھجائیا۔ جس دے در تے وشن برہم شو کھڑے بھکھار، کروڑ تیتیسا دھوڑ منگے چہار، سیس
 سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ اوہ خالق مالک میرا یار، بے پرواہ بے نظیر لاشریک نور خُدائیا۔ کلمیاں وچوں وسے باہر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، در گھر وچ میل ملائیا۔ ست دھرم کہے پرہ تیری لوڑ، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ آتم پر ماتم پرہ پُرکھ اپنی اپنے نال

جوڑ، وچھوڑا جگت دئے کٹائیا۔ تیرے ہتھ اگمی ڈور، شبدی تند نظر کیسے نہ آئیا۔ ٹوں شاہ سلطان سیری بھگوان دو جہاناں رہیا دوڑ، آون جاون اپنا کھیل کھلائیا۔ نت نوت جگا جگنت لگھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت رس ویکھیا مٹھا کوڑ، گھٹ گھٹ اندر پھول پھلائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ پیا شور، شوہر سکے نہ کھئے ملائیا۔ کیرپا ندھان ٹھاگر سوامی سچکھنڈ نواسی تگ نال غور، گہر گمبھیر لئے انگڑائیا۔ تڈھ بن دسے نہ مالک کوئی ہور، ہوکا دیکے رہے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہر جن ساچے آکے بھڑ، بھڑی تیرے نام دُہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا جانے نہ کوئی ہور، اورا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔

☆ ۳ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں ☆

ست دھرم کہے پرہہ کر رچھا، رچھک تیرے ہتھ وڈیائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے گئے پچھا، صدی چودھویں سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھوکھتاں وچ دسدے گئے پُرکھ اکال پتا، پت پریشور بے پرواہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکرئی ہر گھٹ کرے پتا، ہنکارا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوچو اوچ وڈ نیکن نیکا، روپ انوپ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دروہی خدائے دو جہان سیری بھگوان دتی سب نے پٹھا، کروٹ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جگت وکار کوڑ گریار کلجگ انت کیسے نہ جتا، ہار گئی سرب لوکائیا۔ تیرے نام دا رس ہویا پھکا، امرت جام نہ کھئے پیائیا۔ جیو جنت سادھ سنت متھے ٹیکن پتھر اٹاں، سل پوجس دھیان لگائیا۔ تیرا روپ ست سروپ شبد سوامی کیسے نہ ڈٹھا، نیج نیتر درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پرہہ دے مان وڈیائیا۔ ست دھرم کہے میں کی کی دساں، تڈھ نوں حال سنائیا۔ کوڑ گریار جگت ہنکارا و بھچارا ویکھیا اکھاں، بن نینان نین کھلائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ نو ست پیا رٹا، جھگڑا سکے نہ کھئے چکائیا۔ تیرے پریم پت پریشور انتر آتم کوئی نہ رٹا، رتی رت نہ کھئے سکائیا۔ بہین بھائی ساک سجن بنیا کوئی نہ سکا، سارے ناتا گئے ٹڑائیا۔ کھیل ویکھیا تے اٹھاں نو دوارے من واسنا نچن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان سچ گسائینا۔ ست دھرم کہے میں ویکھیا کوڑ نظارہ، کلجگ انت دھیان لگائیا۔ تیرا دسے نہ کوئی پیارا، نیتر نین نہ کھئے تکائیا۔ کاغذ قلم شاہی

کرنِ نمسکارا، سیسِ جگدیش نہ کھئے جھکائیا۔ دیا باقی گرہ مندر نہ کھئے اُجیارا، کھلاپاتی میل نہ کھئے ملائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیرتھ تٹ لبھن وارو وارا، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت کھوجن چائیں چائیا۔ پت پریشور ست سوامی تیرا نظر نہ آئے کیسے کنارہ، حد حدود ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تیرا بھیو ابھیدا دس کے گئے گر اوتارا، پیر پیغمبر جگت پڑھائیا۔ کل کلکی نر نرائن لے اوتارا، امام اکو بے پرواہیا۔ جس دا مقامے حق سچ گھر بارا، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ جس دا اکو ست دُلارا، شبدی ناؤں رکھائیا۔ تھر گھر وسے وسنہارا، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ وشن برہما شو کرے پنہارا، سیوک سیوا اک جنائیا۔ ترے گن مایا دیونہار بھنڈارا، پنج تت کرے گڑمائیا۔ کھانی بانی کھیل کرے نیارا، جیرج اندج اُتبھج سینج سوبھا پائیا۔ نام اکئی بول جیکارا، تُوں ہی تُوں ہی راگ لائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈے ونڈ اگم اپارا، الکھ اگوچر بے پرواہ ہر کرتا اپنی کار کھائیا۔ پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ کر پسارا، آکھ پاتال زمیں اسمان گگن گگنتر سوبھا پائیا۔ دے پرکاش رو سس سورج چن ستارہ، ست سرور ساگر ست نو دوارا ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہ میں ہویا مُردا، کلجگ ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا لیکھا چُکیا دُھر دا، دھرنی دھرت دھول سوبھا کھئے نہ پائیا۔ سرشٹ سبائی شبد بھلیا گر دا، گرو گُردیو سوامی ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ تیرے نال پُرکھ اکال کوئی نہ جڑدا، جوڑی سچ نہ کھئے بنائیا۔ میں نیتر تگان کلجگ بیڑا رڑھدا، نئیا نوکا ڈولے ربی کھائیا۔ لیکھا چُکے اوتار گر دا، پیغمبر بیٹھے مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ ست دھرم کہے میں ہویا بے حال، بہل ہو کے دیاں دُہائیا۔ کوئی نہ نبھیا میرے نال، ستجگ تریتا دواپر کلجگ گیا مکھ چھپائیا۔ جوہ جنگل تیئی اوتار کر کر تھکے بھال، عیسیٰ موسیٰ محمد کھوج کھجائیا۔ نانک گوبند دسیا اک دلال، دہ دشا سچ سمجھائیا۔ سب دا خالق مالک پُرکھ اکال، پروردگار سچا شہنشاہیا۔ جس دا جلوہ نور جلال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں آپے سُرَت سنہال، ست ستوادی برہم برہمادی اپنا پڑدا لاپیا۔ جس دے حکمے اندر کھیلن کھیل شاہ کنگال، اوچان نیچان اپنا حکم ورتائیا۔ سو صاحب دُھر دا سلطان، سچکھنڈ نواسی پُرکھ اباشی اک اکھوائیا۔ سو جیواں جنتاں سادھاں سنتاں سب دا مالک وڈا کابن، لکھ چوڑاسی گوپی رسیا ہنڈھائیا۔ پرہ در تیرے تے ایسے کارن منگاں دان، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ تُوں مالک رامان دا رام، امامان دا امام، آد جُگاد بھیو کھئے نہ آئیا۔ پیر پیغمبر تیرا کلمیاں وچ

دیندے گئے پیغام، سُنہڑیاں نال کرن شنوائیا۔ کوٹن کوٹ تیرے صفتی رکھ کے نام، شاستر سمرت وید پُران دتا لکھائیا۔ در سجدے تیرے کردے ویکھے پرنام، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تُوں بردے بنا کے رکھے غلام، چاکر روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ست دھرم کہے موہے ہویا سوگ، چنتا چکھا رہی جلائیآ۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کھئے نہ جانے تیرا جوگ، گیرو کپڑے سارے رہے رنگائیا۔ لکھ چوراسی کرے بھوگ، تیرے وصل دی اصل سمجھ کسے نہ آئیآ۔ جیواں جنتاں ہویا وجوگ، وچھڑے سکے نہ کھئے ملائیآ۔ ہوئے لگا روگ، مایا ممتا رہی ستائیا۔ دُرمت میل کوئی نہ سکے دھوگ، پڑدا پرے نہ کھئے سٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ ست دھرم کہے پرہ میں پڑھدے ویکھے نماز، مُرید مُرشد دوویں دھیان لگائیا۔ رسنا جہوا بئی دند مسلیاں نال مارن آواز، ہو ہو نعرہ نال ملائیآ۔ ناداں وچ گاؤندے راگ، ترانیاں وچ تان سٹائیا۔ پروردگار سانجھے یار تیرا کوئی نہ کھولے راز، رحمت سچ نہ کھئے کھائیا۔ صدی چوڈھویں سارے ہوئے برباد، چوڈاں طبق رہے گر لائیآ۔ کھیڑا دسے نہ کوئی آباد، عبادت سچ نہ کھئے کھائیا۔ شرع شریعت ویکھی جماعت، جملہ اکھر حق نہ کھئے پڑھائیا۔ در تیرے دسے نہ کوئی مُمتاج، سیس جگدیس نہ کھئے جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچے ہو سہائیا۔ ست دھرم کہے ویکھے اگلے پچھلے، چار جگ دھیان لگائیا۔ بن تیری کِرپا ساچی ڈور کوئی نہ کھچ لئے، تندى تند نہ کھئے بلائیآ۔ تُوں سچ سوامی تیرے بھیو ابھید دل دے، نیرویر سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دے ساچا ور، سرجنہار پھیرا پائیا۔ سرجنہار آ کے تگ، ست سچ دتا جنائیا۔ نو نو چار ابلے رت، ناڑی ناڑی رہی گر لائیآ۔ کسے دی جھولی پئے نہ دُھر دا حق، حقیقت بیٹھی مکھ چھپائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان سارے پڑھ پڑھ گئے آگ، عقل بُدھ چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ اٹھسٹھ سرور ت تیرتھ جیو جنت آئے نٹھ، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ ست دھرم دا نظر نہ آیا کسے ہٹ، ونجارا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سری بھگوان نوجوان مرد مردان مارگ سچا اک دس، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ دُور دُرائے نیرن نیرے اپنے ملن دی کھول اکھ، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ گر اوتار کہہ کے گئے کلجگ انت ہووے پرگٹ، پُرکھ اکال دین دیال بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر تیرے اُتے اوٹ رہے رکھ، آسا آسا نال ملائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ ست دھرم کہے پرہ کلجگ گئی

عقل، عاقل رہن کھئے نہ پائیا۔ بہرم بھلیکھا کوڑی شکل، شکوہ سکے نہ کھئے چکائیا۔ دھام دسے نہ کیسے بیٹل، مقدس روپ نہ کھئے وٹائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن زرویر نرکار نرکار سچ سوامی پھیرا پائیا۔ پھیرا پا پرہہ آ کے ٹھاکر، ٹھگی چوری دے مکائیا۔
 پار کرا ڈونگھے ساگر، ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ نرمل کرم کر اجاگر، کلجگ جیواں ڈرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، لوکات بن چرناں چرن ٹکائیا۔ ست دھرم دا سن کے نعرہ، صاحب سلطان لے انگرائیا۔ شبدی شب
 کرے اشارہ، اکو حکم جنائیا۔ خبردار ہو گرو اوتارا، پیر پیغمبر لو انگرائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھو جگت سنسارا، دو جہاناں کھوج کھجائیا۔
 چار جگ دا پچھلا یاد کرو وبارا، ووباری ربیا درڑائیا۔ کاغذ قلم اُتے جو لیکھ لیکھیا بن لیکھارا، شاہی دتی جگت وڈیائیا۔ اُس دا آیا انت
 کنارہ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر سندیسہ اک سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اُٹھو جھٹ، سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ لوکات
 کھول کے ویکھو اکھ، آخر اکو وار جنائیا۔ جو دین مذہب ذات پات ورن گوت مارگ آئے دس، شہادت عبادت گرتھان نال جنائیا۔ خالی
 ویکھو مندر مسجد شودوالے مٹھ، گرو دوارے دین ڈہائیا۔ سادھ سنت کوئی نہ رکھے کیسے پت، دھیاں بھیناں بن اکھاں نیناں نال تکائیا۔
 دھیرج رہیا نہ کیسے جت، ست سنتوکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ سب دی پٹھی ہوئی مت، منوا اُٹھ اُٹھ دہ دہ دھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ڈھر فرمانا اک درڑائیا۔ گر اوتار اکھ کھولن، لوکات دھیان لگائیا۔ اچی کوک کوک بولن، واہوا تیری بے پرواہیا۔ تُوں
 کلجگ اتم ساچے کنڈے آیا تولن، لکھ چوراسی کھوج کھجائیا۔ سنت سہیلے آیا ورون، نام مدھانا ہتھ اُٹھائیا۔ ڈھر دا بن آئیوں وچولن،
 سُرتی شبدی میل ملائیا۔ وجاون آئیوں سچا ڈھولن، انحد ناد سنائیا۔ سچ پریتی آئیوں گھولی گھولن، گرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھا لیکھے لینا لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ جگت جہان، پرہہ ساچے سپس نوایا۔ تیرا
 کھیل سری بھگوان، سو پُرکھ نرنجن تیری وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن تیرا نشان، آد نرنجن سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ابناشی کرتے تیرا دان، سری
 بھگوان جھولی آپ بھرائیا۔ پاربرہم تُوں ویکھنہارا مار دھیان، برہم کھوجیں تھاوں تھائیا۔ سچکھنڈ تیرا استھان، بھومکا اکو اک سہائیا۔ تہر
 گھر ست دلارا نوجوان، شبدی ساچا ڈیرہ لائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نرگن سرگن ہندا رہوں پردھان، پنج تت کایا چولا جگت

ہنڈھائیا۔ صدق صبوری دھرم پر ماتم آتم دسدا رہوں گیان، اکھراں نال کر پڑھائیا۔ لیکھا لیکھا رہوں شاستر سمرت وید پُراں، کاتب ہو کے قلم چلائیا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے مندر چڑھ کے دیندا رہوں پیغام، دُھر دا راگ الاٹیا۔ کلجگ انت تیرا کوئی نہ بیلی وچ جہان، سگلا سنگی نظر کھئے نہ آٹیا۔ چاروں گنٹ دسے حرام، شیطان کرے لڑائیا۔ منتر کوئی نہ گائے ستنام، نام ست نہ کھئے سہائیا۔ نانک گوہند کہن سری بھگوان، تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا لیکھے لینا لائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ست، ست ستوادی تیری اک شرنائیا۔ جو اسیں مارگ آئے دس، سریشٹی دریشٹی ایشٹی جگت جنائیا۔ سو کھیڑا سب دا ہویا بھتھ، کلجگ اگنی تت تپائیا۔ تیرے چرن گول اُپر دھول پچھے گئے ہٹ، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ امرت آتم نجھر ملے نہ کیسے رس، سچ میگھ نہ کھئے برسائیا۔ ہویا وچھوڑا پُرکھ سمرتھ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر سب دا رہیا ڈھٹھ، اتھ مڑھی گور ڈیرا رہے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا بیڑا دے ترائیا۔ ست دھرم کہے پرہ تیرا سہارا، صاحب تیری سرنائیا۔ تُوں ستگر سچا میت مُرارا، متراک اکھوائیا۔ تیرا گوہند ست ڈلارا، شبدی ناؤں وڈیائیا۔ جو لیکھا لیکھے اگم اپارا، درشت اگوچر دئے کھلایا۔ جس دا ونج انوکھا وپارا، دُھر دا ہٹ چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ست دھرم کہے میں اتھ مویا، مر جیوت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جگت دوارے ملے نہ کھئے ڈھویا، ڈھیری خاک نظری آٹیا۔ ہنجھواں نیر ویا کے رویا، کوک کوک سنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کیہڑی غفلت نیند سویا، سٹالے نہ کھئے انگرائیا۔ جس نوں آد جگاد کہندے نوں نروٹیا، نہ مرے نہ جائیا۔ جس دا پرکاش اگنی لویا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ جس نے لگھ چوڑاسی گھر گھر اندر اپنا بیج بویا، پت ڈالی پھل پھل سرب مہکائیا۔ جس نے جگت جہان جگ چوکرئی آپ بلویا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، تُدھ بن نظر کھئے نہ آٹیا۔ ست دھرم کہے مینوں ہوئی چند، کلجگ چکھا رہی جلائیا۔ ساچی دسے نہ کوئی بند، بندنا سکے نہ کھئے کرائیا۔ روندے ویکھے سُریت راجا اند، کروڑ تیتسہا رہیا گر لائیا۔ وشن برہما شو کہن تُوں مرگند، بے انت تیری شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ گہر گمبھیر ساگر سیندھ، ہوں مچھلی انت کہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، زرگن بھو دئے کھلایا۔ ست دھرم کہے تُوں میرا، میں تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں

صاحب سلطان شبدي شيرا، بھک اكو دے سُنائيا۔ کوڑی کريا چُکے جھيڑا، ليکھا مکے جگت لوکائيا۔ کھُلا دھرت مات دا بھئے ويہڑا، چاروں کُنٹ خوشي منائيا۔ گر اوتار پير پيغمبر ايتھے پا کے گئے پھيرا، تيرے حُکے اندر سيو کھائيا۔ تُوں بيٹھا ربهوں کر کے وڈا جيرا، جيرج انڈج اُتَبھج سبتج اپنا مکھ جُھپائيا۔ ين تيري کريا تينوں جانے کيہڑا، سوچ سمجھ چلے نہ کھئے چُترائيا۔ پرہہ ہُن ترسايَا سب نُون بتيھرا، اپنا آپ پڑا پائيا۔ صدی ويہويں کر مہرا، مہر نظر اُٹھائيا۔ درشن کر کے گرمکھ تيرا، تيرا رنگ رنگائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني کريا کر، جن بھگتاں دے وڈيائيا۔ ست دھرم کہے ميں بھگتاں ميں، پرہہ نانا ليا جُترائيا۔ چھڈ کے مندر مسيت، ہرجن ويکھاں چائیں چائيا۔ جنہاں دے اندر تيرا گيت، دوس زين رہے گائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني کريا کر، ميں ليکھا ليکھے لائيا۔ سري بھگوان کہے ست دھرم تيري پئي آس، پُرکھ ابناشي پور کرائيا۔ ميں بھگتاں سدا داس، سيوک چاکر روپ وٹائيا۔ اوہناں اندر کر کے واس، گھر گھر بيٹھا سوہيا پائيا۔ نرمل جوت کر پرکاش، نورو نور کران رُشنائيا۔ شبدا اگي مار آواز، انحد نادی ناد سُنائيا۔ آتم سيجا کھيل تماش، نرگن سرگن ويکھ وکھائيا۔ باطن کران اپني بات، ظاہر نور ظہور کران رُشنائيا۔ ين مکے کعبیوں وکھاواں اوہ محراب، جس دا مالک محبوب گُسائينا۔ اوتھے جگے نہ کوئی آفتاب، جوتي جوت کرے رُشنائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني کريا کر، سد ديونہار وڈيائيا۔ ست دھرم تيري پوري منسا، مانساں وچوں گرمکھاں نال ملائيا۔ جنہاں دا روپ اگي ہنسا، سوہنگ ڈھولا رہے گائيا۔ اوہ ستگر دا ساچا ہنسا، وشو جد سمجھائيا۔ اوتھے کوئی نہ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم اک دررُنائيا۔ ليکھا چُکيا پاندھے پنڈتا، مُلا شيخ گرتھی پنتھی لوڑ ربي نہ رائيا۔ اوتھے وجے اوہ سنکھا، جس دی دُھن سمجھ کيسے نہ پائيا۔ ليکھا چُکيا واسنا من کا، من کا منکا دتا بھوائيا۔ ستگر مالک ہويا تن کا، تتو تن اپنے ليکھے لائيا۔ دے بھنڈارا ساچے دھن کا، سچ خزانہ دے ورتائيا۔ ست دھرم تيرا ميلا دُھر کے جن کا، گرمکھ ساچے جوڑ جُترائيا۔ ليکھا چُکے چہر چہن کا، شہنشاہ اپني گود بٹھائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني کريا کر، سچ ديونہار صلاحيا۔ ست دھرم کہے ميں سُن کے ہسٹاں، ہستی تيري نظري آيا۔ ميريان بدل گئياں اکھاں، اکھراں چُھٹی پڑھائيا۔ ميں چرني پرہہ دی ڈھٹھاں، جس نُون گر اوتار پير پيغمبر رہے منائيا۔ ميں در دوارے ہو کے وساں، جس دا واسطہ اكو نظري آيا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني کريا کر، ميں نانا ليا جُترائيا۔

پُرکھ اکال کہے تیرا ناتا جڑیا، جن بھگت کراں کُرمائیا۔ میرے در توں خالی کوئی نہ جائے مُڑیا، سب دی جھولی دیاں بھرائیا۔ میرا منتر انتر آتم
 جس نوں پُھریا، فُرنے سب دے بند کرائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر سِر اپنا ہتھ ٹِکائیا۔
 ست دھرم کہے پرہہ دسّیا راہ، رہبر اک اکھوائیا۔ میں بھگتاں دیواں صلاح، گُرمکھاں سچ درڑائیا۔ ساچے سنتو متو اک ملاح، جو بیڑا
 جگ جگ رہیا چلائیآ۔ جس نوں گوہند پتا لیا بنا، پُرکھ اکال صفت صلاحیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد منے خُدا، مقارے حق سوہیا
 پائیا۔ تِس دے اتوں ہووو فدا، فیصلہ دُھر دا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے اُٹھائیا۔ ست دھرم
 کہے میں کراں سلام، سجدہ سیس نوائیا۔ صوفی مُریدو سُنو میرا پیغام، جو امام دتا سُنائیا۔ کوڑی کِریا چھڈو حرام، شیطان گھروں کڈھائیا۔
 ثابت کرو سچ ایمان، صدق صبوری سمجھائیا۔ میں بیوی گاؤ اکو گان، سرتی شبدی ڈھولا گائیا۔ حُکمی کھیل سِری بھگوان، نُخم لوکائی دئے
 جنائیا۔ جودھا سُو رہیر نوجوان، نوبت اپنا نام وجائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجائیا۔ گوہند سٹ کے چلہ تیر کمان،
 ترکش پرے ہٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ سِری بھگوان کہے میں سچ بھاکھاں، بھاکھیا بھاشا وچ
 بدلائیا۔ جگ چوکرزی دُھر سندیسہ جو اکھراں وچ اکھاں، نراکھر دی دھار پرگٹائیا۔ گر اوتاراں دیواں داتاں، پیر پیغمبراں جھولی پائیا۔
 دُھر دا مالک بن کے آقا، عاقبت ویکھاں چائیں چائیا۔ مُحبت وچ رہاں مُشتاقا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل اک
 رچائیا۔ ہر ساچا کھیل رچاؤندا اے۔ ست دھرم سچ سمجھاؤدا اے۔ لکھ چوراسی کایا ماٹی ویکھ کچ، کنچن رُوپ آپ وٹاؤندا اے۔
 پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، جوتی جاتا جوت جگاؤندا اے۔ جو گر اوتار گئے دس، پیر پیغمبراں نرگن ویکھ وکھاؤندا اے۔ نرگن نور کر پرگٹ،
 شبدی ڈنک اک وجاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کماؤندا اے۔ ساچی کرنی کار کماوانگا۔ کلجگ
 کوڑی کِریا میٹ مٹاوانگا۔ من واسنا کوئی نہ رہے چندال چوہڑی، چنتا چکھا وچ جلاوانگا۔ جن بھگتاں دے کے چرناں دھوڑی، مستک
 ٹِکا نام لگاوانگا۔ سب دی آسا منسا کر کے پوری، مانس اپنی گود بہاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کر
 وکھاوانگا۔ ساچی کرنی کر وکھاویگا۔ پُرکھ ابناشی دیا کماویگا۔ گھٹ گھٹ واسی پھول پھلاویگا۔ منڈل راسی راس رچاویگا۔ چار جگ دا

لہنا دینا، سب دی جھولی پائیگا۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبران مٹیا کہنا، تنہا نیناں سرب وکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اچر کھیل آپ جناویگا۔ اچر کھیل آپ جناؤندا اے۔ جگ جگ ویس وٹاؤندا اے۔ نرگن سرگن دھار چلاؤندا اے۔ شبد جیکار
 اک بلاؤندا اے۔ سرشٹ سنسار سرب اٹھاؤندا اے۔ وبچار میٹ مٹاؤندا اے۔ پریم پیار اک وکھاؤندا اے۔ چار جگ پنڈھ مکاؤندا اے۔
 نرگن نور چند چمکاؤندا اے۔ سوہنگ ڈھولا چھند سناؤندا اے۔ جو دھر دی منگی منگ، پیر پیغمبران پور کراؤندا اے۔ جس نے چھڈیا
 پری اند، تیس توں اپنے اند وچ سماؤندا اے۔ اندر باہر دے کے گنڈھ، پلو اکو جوڑ جڑاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھاؤندا اے۔ ساچی کرنی کار کماوانگا۔ نہکرمی ہو کے ویکھ وکھاوانگا۔ ورنی برنی ڈیرہ ڈھاہوانگا۔ ساچی ترنی
 اک تراوانگا۔ اکھ کھول ہرنی پھرنی، لوچن اکو اک چمکوانگا۔ جنہاں پوڑھی دساں چڑھنی، منزل اگلا پنڈھ مکاوانگا۔ اکو پٹی دساں
 پڑھنی، جس دے وچوں اپنا آپ پرگٹاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے گھر ویکھ وکھاوانگا۔ گھر
 ساچا ویکھ وکھائیگا۔ ساڈھے تے ہتھ بنک سہائیگا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیگا۔ ایڑا پنگل پنڈھ چکائیگا۔ سچ سروور اک نہائیگا۔
 دُرمت میل آپ دھوائیگا۔ کاگوں ہنس روپ وٹائیگا۔ دیا دیپک جوت جگائیگا۔ کایا کوٹ اک سہائیگا۔ شبد اناد چوٹ لگائے گا۔ دے
 کے درس آپ اموگھ، سنمکھ صاحب نظری آئیگا۔ جنم کرم دا کٹ کے روگ، پورب لیکھا جھولی پائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دھر سنجوگی میل ملائیگا۔ دھر سنجوگی میل ملاوانگا۔ جگت وچوگی روگ مٹاوانگا۔ جن بھکتاں دے کے اندر سوجھی،
 سوئی سرت آپ اٹھاوانگا۔ لیکھ مکا کے جنجو بودی، تلک للائی نام لگاوانگا۔ دھر دا بن کے آگادھ بودھی، منتر اکو اک درڑاوانگا۔ کھیل
 کراں بن کے چوچی، چوچ نرالے آپ دساوانگا۔ جو جنم کرم دا ہویا روگی، تیس دا دکھڑا دور کراوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبران کلجگ ویلا انت انت وکھاوانگا۔ کلجگ اتم کھیل کھلاوانگا۔ گر اوتاراں نال ملاوانگا۔
 پیر پیغمبران پھڑ اٹھاوانگا۔ وشن برہما شو بلاوانگا۔ کروڑ تینتیس اکھ کھلاوانگا۔ بیس اکیس سوہا پوانگا۔ سچ حدیث اک سناوانگا۔
 راگ چھتیس ویکھ وکھاوانگا۔ تیس بتیس پھول پھلاوانگا۔ ہو کے آپ صاحب جگدیس، جاگرت جوت اک جگاوانگا۔ راج راجاناں شاہ

سلطاناں خالی کر کے کھیس، بھچھیا گھر گھر در در منگ منگوانگا۔ لیکھا جاناں ہست کیٹ، اُوچ نیچ پڑدا لاہوانگا۔ ست دھرم دی دس
 کے ریت، ستجگ ساچا مارگ لاوانگا۔ کایا کعبہ مندر مسیت، شودوالا مٹھ اک دکھاوانگا۔ جس گھر وسے صاحب انڈیٹھ، سو بھگت
 دوار سوہیا پاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن اپنا جوڑ جڑاوانگا۔ ہرجن ساچے جوڑ
 جڑاویگا۔ آتم پر ماتم کر کے پوری لوڑ، پچھلا لہنا جھولی پاوِیگا۔ کر کے کھیل اور کا اور، اگمی کار کماویگا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، کیشنا
 سُکلا پگھ دوویں سوہیا پاوِیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں اکو حکم ورتاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 نیتر کھول آؤ آگے، اگلا حال جناٹیا۔ تیئی دس ترے پچھے آگے، اٹھاراں سوہنی ونڈ ونڈاٹیا۔ حُکمے اندر پھرن بھجے، ٹھن واہو داہیا۔ کون ویلا
 صاحب سوامی دتے سدے، صدقے واری گھول گھٹاٹیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جس دے حُکمے اندر بھجے، بندنا کر سیس نواٹیا۔ پنج
 تت خاکی بنائے بندے، اتم بدلی دتی کرائیا۔ نام ڈھولے گاؤندے آئے چھندے، منتران نال پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 اتم لیکھا رہیا دکھائیا۔ سری بھگوان کہے پرہ آپ، اتم اک درڑاٹیا۔ گر اوتارو چلو ساتھ، لوکات ویکھ دکھائیا۔ پیر پیغمبرو کھولو آنکھ،
 لوچن اک رُشناٹیا۔ کلجگ ہوئی اندھیری رات، بھنڑی زین نہ کھئے سُہائیا۔ جگت واسنا نار ہوئی کم ذات، گلکھنی رُوپ وٹاٹیا۔ پریم پیار
 دی کرے نہ کوئی بات، جوٹھ جھوٹھ لڑاٹیا۔ ستگر نظر نہ آئے کیسے ساکھیات، سیکھیا سارے گئے بھلاٹیا۔ امرت دیوے نہ کھئے آب حیات،
 حیاتی سکے نہ کھئے بدلاٹیا۔ حُجرہ سوہے نہ کھئے محراب، محبوب نظر کیسے نہ آٹیا۔ ستگر مارے نہ کھئے آواز، سٹی سریشٹ نہ کھئے اٹھائیا۔
 نانک گر سب دا بن کے آیا داس، نیچو نیچ اکھوائیا۔ بودھ اگادھا کھول کے آیا راز، پرا پسنتی مدھم بیکھری چارے بانی الاٹیا۔ کوڑی کِریا
 کھول کے آیا پاچ، پڑدا دئی چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نام پیالہ مد دس کے آیا شراب، شرع نہ کھئے لڑاٹیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر ہویا حیران، کلجگ اتم ویکھ دکھائیا۔ پنڈت پاندھ دسے بے ایمان، بیوہ رُوپ وٹاٹیا۔ مُلا شیخ بغلیں رکھ قرآن، کلمے رہے
 سُناٹیا۔ سادھ سنت رسنا منتر پڑھن سننام، نیتر دھیاں بھیناں رہے تکاٹیا۔ گُردر مندر مسجد مٹھ شودوالے وڑیا شیطان، دوس زین کرے
 لڑاٹیا۔ گر کا شبد نہ کھئے گیان، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ انتر آتم ویکھے مار نہ کھئے دھیان، باہروں لبھن ہر جو نظر کیسے نہ آٹیا۔ سچ بھومکا

سوہے نہ کھئے استھان، دھرنی دھرت دھول نہ کھئے وڈیائیا۔ عالم فاضل گیانی دھیانی ہوئے نادان، ہنکار وکار نال رلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی دشا رہیا وکھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھو ہویا اسچرج، بھلی سریشٹ لوکائیآ۔ کوڑی کیریا وشیا کولوں آئے ورج، اندریاں وس کرائیا۔ جن بھگتاں دی لکھ کے دے کے آئے فرد، صفتاں نال صلاحیا۔ غریب نایاں کوجھیاں کملیاں سب نے ونڈنا درد، دکھیاں ہونا سہائیآ۔ اکو پُرکھ اکال آگے کرنی عرض، گوبند گر کری پڑھائیآ۔ اوہ سورپیر داتا جودھا مرد، مردانگی اک کھائیآ۔ کیسے دا ہون نہ دیوے حرج، جو چرن گول سیس جھکائیآ۔ جنم جنم دا پچھلا لاسوے قرض، مقروض لیکھا دئے مکائیآ۔ صاحب ستگر دا آد جگاد جگ چوکرئی ایہو فرض، گرمکھ گرمکھ ہرجن ہر بھگت دُبدے لئے ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ویکھنہارا تھائوں تھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈی طوبی، پرہ ساچے دتا سُنائیآ۔ اسپں ویکھ کے آئے چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبق پھیرا پائیآ۔ ساچا گائے نہ کوئی سلوکا کلمہ حق نظر کھئے نہ آئیآ۔ دین مذہب پیا روسا، ذات پات کرے لڑائیآ۔ کلجگ سنت اندروں تھوتھا، باہروں بھتی کرے پڑھائیآ۔ صاف دسیا نہ کوئی ساڈھے تِن ہتھ مندر کوٹھا، کٹیا سچ نہ کھئے سہائیآ۔ گھر پرکاش نہ دپیک جوتا، نور ظہور نہ کھئے رُسنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال آگوں ہسیا، خوشیاں نال جنائیآ۔ کلجگ ویکھو رین اندھیری مسیا، چاروں کُنٹ نہ کھئے رُسنائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو مارگ بھگتاں دسیا، دہ دشا بھلی سرب لوکائیآ۔ کلجگ کولوں کوئی نہ دسے بچیا، بچے بڈھے سارے نال رلائیآ۔ کایا بھانڈے ماٹی ہوئے کچیا، کنچن رنگ نہ کھئے چڑھائیآ۔ جگت واسنا جگت نچیا، گدے ٹپے واہو داہیا۔ سچ سوامی سب بھلائی سکھیا، چوٹی سخر نہ کھئے چڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار آپ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ تیرا چھڈیا جگت، چھٹی مات لوکائیآ۔ ہُن تیرا سُنجننا آیا وقت، رُتری رُت لے مہکائیآ۔ سارے دوئے جوڑ کرن عرض، آرزو اک عرضوئیآ۔ اپنا کھیل کر اسچرج، اچرج روپ وٹائیآ۔ چھری ذبح ویکھ کے کرد، چاروں کُنٹ حیرانی چھائیآ۔ آگوں پُرکھ اکال بولیا گرج، حُکم اک درڑائیآ۔ جے تسیں نہیں سکدے ورج، سارے خالی ہتھ دیو وکھائیآ۔ پھیر میں اپنا پورا کراں فرض، فرض ظلم سب دے اُتے لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن، پرہ دسیئے سچ، ست

ست درڑائیا۔ آگے لیکھا تیرے ہتھ، ہوں لیکھ کے آئے سمجھائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے پُرکھ سمرتھ، داتا بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے لئے رکھ، بھگت بھگونت میل ملائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنان شتری براہمن شوڈر ویش اکو مارگ دیوے دس، ہسیاں وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دین مذہب کر اکتھ، جھگڑا دئی دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ مارگ دئے لگائیا۔ سچ مارگ اک لگاوانگا۔ ستجگ ساچی دھار پرگٹاوانگا۔ کلجگ اکتی آگ بُجھاوانگا۔ جن بھگتاں درشن دے اُپر شاہرگ، گھر ساچے ویکھ وکھاوانگا۔ جو سرن سرنائی گئے لگ، سو کاگ ہنس بناوانگا۔ مندر اندر ویکھاں لنگھ، پوڑے چڑھ کے کھوج کھوجاوانگا۔ گھر جوت جگا کے چند، اندھ اگیان مٹاوانگا۔ گرمکھ لگا کے انگ، اپنی گود بہاوانگا۔ لہنا چکا کے گوداوری گنگ، امرت سروور اک نھاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا پرمانند، نجا نند سمجھاوانگا۔ گر اوتار کہن پرہے توہے توفیق، واحد تیری وڈیائیا۔ تُوں مالک وسین قریب، نیرن نیرا نظری آئیا۔ تیرا کھیل نیرا عجیب، عجب تیری سکھلائیا۔ پیر پیغمبر تیرے آگے رکھدے قرآن مجید، موجودہ ہو کے آپ سُنائیا۔ سانوں کردے اک تاکید، طرح طرح نال سمجھائیا۔ اسین بالک تیرے عزیز، بالک ننھے نظری آئیا۔ سانوں دسنی اک تہذیب، دُھر دی کر اک پڑھائیا۔ تُوں مُرشد مالک ہوں مُرید، مُردے گور سہائیا۔ تیرا کھیل بے نظیر، نظر نہ کھئے ٹکائیا۔ صاحب دس سچ تصویر، طالب ہو کے منگ منگائیا۔ شرع توڑ کوڑا زنجیر، کڑی کڑی دے اکھڑائیا۔ تُوں داتا گہر گمبہر، گور تیری شرنائیا۔ کلجگ اتم آیا اخیر، عقل بُدھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ایہ مالک کوئی نہ دے دھن دؤلت جاگیر، جگہ خالی چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ پرہے پڑدا اپنا آپ اٹھاؤندا اے۔ ہرجن سھئے جگت جگاؤندا اے۔ دُرمت میل دھوئی، پتت پُنیت کراؤندا اے۔ سچ محبت دس موہے، پریمی پریمکا رُوپ وکھاؤندا اے۔ ہر کا بھیو نہ جانے کھئے، کوچھے کلمے گلے لگاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرمکھ سجن آپ پرگٹاؤندا اے۔ گرمکھ سجن پرگٹے اک، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ جس دے نال اکما پت، دُھر دا میل ملائیا۔ کرے ٹھگوری کوئی نہ چت، چیتن سُرتی دئے وکھائیا۔ درشن دیوے نت، نج نیترا اکھ کھلائیا۔ پت پریشور بن کے پت، پتا پوت گود سہائیا۔ ستجگ ساچا لیکھ دیوے لیکھ، جس نون سکے نہ کھئے مٹائیا۔ دو جہاناں لہنے دینے دیوے نجٹھ،

دُھر دا حُکم آپ ورتائیا۔ دو جہان اپنی دے سیکھ، سیکھیا اک درڑائیا۔ سب دی پوری کرے اچھ، منسا نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا دے جنائیا۔ لیکھا دُھر دا دے آپ، اپنی دیا کھائیندا۔ بھگت جنان دا اکو جاپ، سنتان راگ سنائیندا۔ گرمکھاں مائی باپ، گرسکھاں گود اٹھائیندا۔ چرن پریتی اکو نات، سکلا سنگ آپ بنائیندا۔ آتم پرما تم سچّی ذات، پڑدا او بلا نہ کھئے رکھائیندا۔ چار ورن جنان کے اک جماعت، سوہنگ ڈھولا راگ سنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دُھر دا ساتھ، بن سنگی سنگ نبھائیندا۔

☆ ۴ آسو ۲۰۲۱ بکرمی گیانی گرمکھ سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں ☆

ست دھرم کہے پرہہ میرا ساتھی دے جُگ، میلا جگت ملائیا۔ تیرے پریم دا بوٹا رہیا سُک، ہرا سینچ نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ کریا جائے مُک، کوڑ کڑیا را رہن نہ پائیا۔ میں گرمکھ ویکھاں تیرے سْت، سرتی شبد نال ملائیا۔ اُجل ہوئے اوہناں مکھ، جو پردے ہر وسائیا۔ ٹھاکر ہو کے سوامی تھے، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ وست امولک دے سچ سچ، سمگری اکو اک ورتائیا۔ غریب نایان وچوں نکلے بھکھ، دکھیاں دکھ مٹائیا۔ تیری ذات سرب منکھ، مانس نظری آئیا۔ آلیوں ڈگے بوٹ چُک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سنگ دے جنائیا۔ دھرم کہے پرہہ جُگ دے سچا، سچ سچ درڑائیا۔ ستجگ اٹھے تیرا بچّہ، بچن دے جنائیا۔ میں اوہدے نال ناتا کران پگا، دُھر دا میل ملائیا۔ گرمکھاں درشن کران اکھاں، نیر اکھ کھلائیا۔ خوشیاں وچ آنگن بہہ کے ہسٹاں، گھر گھر سوہیا پائیا۔ پاندھی ہو کے چاروں کُنٹ نساں، بھجان تھاوں تھائیا۔ پردے تیرا رُپ ہو کے وساں، وصل سچ دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ ست کہے پرہہ جُگ دے اک، جس وچ اک تیری وڈیائیا۔ دُھر دا لیکھا دے لکھ، قلم شاہی بیٹھے مکھ بھوئیا۔ سرب سوامی بن پت، پریشور بے پرواہیا۔ چاروں کُنٹ آئیں دس، دہ دشا تیری رُشنائیا۔ کروٹ لے بدل پٹھ، سنمکھ رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہتھ ٹکایا سمرتھ سوامی، ست دھرم منگ منگائیا۔

لکھ چوڑاسی انتزیامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران جو دُھر دی لکھی بانی، کلجگ جیو گئے بھلائیا۔ پردے سچ نہ کیسے وکھانی، ویاکھیا کر کر جگت رہے سُنائیا۔ جو سندیسہ دتا سَت بھانی، راگان ناداں وچ جنائیا۔ جو امرت نام گوہند بخشیا ٹھنڈا پانی، سچ پیالہ جام پیائیا۔ چار ورنان دتی اک نشانی، اٹھاراں برنان سچ سمجھائیا۔ پُرکھ اکال شہنشاہ سُلطانی، مالک دو جہان اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا دے درڑائیا۔ سَت دھرم کہے جگ اپنا بخش، مہر نظر اُٹھائیا۔ جس دے اندر تیرا عکس، اکثر تیرا اوہو اکھوائیا۔ مہربان ہو کے بخش، بخشش رحمت جھولی پائیا۔ مات گریہ اُلٹا ہوئے نہ پھیر درخت، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ تیرے پریم پیار چوٹ لگے سخت، کوڑی کِرپا پرے ہٹائیا۔ ملے وڈیائی وچ جگت، جیون جگت دے سمجھائیا۔ تُوں مالک خالق آد جگادی فقط، فقیریاں نال کریں پڑھائیا۔ تیرے حُکمے اندر آد شکت، چتربُج بیٹھی سیس نوائیا۔ وشن برہما شو سیوا وچ کرن نہ فرق، گر اوتار بھجن واہو داہیا۔ تیرا نُور نُورانہ عرش، فرش تیری شنوائیا۔ تُوں سُورپیر مردانہ مرد، مدد تیری سب تُوں نظری آئیا۔ تیرا شمار کدے نہ ہووے وچ عدد، اک اکلے تیری مہا آد جگاد رہی جس گائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا میٹ تشدد، سَت سچ سرب سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ ساچا جگ دیہ نرنکار، زرویر تیری شرنائیا۔ ٹھانڈے در کری پُکار، پُنہ پُنہ سیس جھکائیا۔ تُوں مالک پُرکھ اکال، خالق دین دِیال نظری آئیا۔ ثالث بن دو جہان، خالص خالص لے پرگٹائیا۔ سچا کھنڈا بخش میان، جس نُوں لہارتکھان نہ کھئے گھڑائیا۔ امرت آتم پیا جام، رس اکو اک جنائیا۔ سَت دُلارا سُورپیر اک وکھا جوان، گوہند تیرا پُوت نظری آئیا۔ جس دے ہتھ سچ نشان، ایتھے اوتھے رہیا وکھائیا۔ اوہ کاہنن وچوں کاہن، رامان وچوں رام، پیراں وچوں پیر، پیغمبران وچوں نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آسا اتم پور کرائیا۔ جگ دے پرہ اپنا سَت، سَت ملے وڈیائیا۔ ہر گھٹ اُچے برہم مت، وڈیا برہم جنائیا۔ نج نیتر کھلے اکھ، مندر اک سہائیا۔ شبد اگتی وچے ند، انحد راگ الاٹیا۔ سیج سہنجنی ملے پُرکھ سمرتھ، سوہاونت سوہا پائیا۔ پریم پریتی اندر پئے ہس، ہنسمکھ اپنا راگ سُنائیا۔ بھگت شہیلے کرے وس، سنت سجن جوڑ جڑائیا۔ گرمکھاں رکھے دے کر ہتھ، گرسکھ چرن کول سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سَت دھرم سُن شبد اگم، سچ دیاں درڑائیا۔

سو گرمکھ جو ستگر گھر پئے جم، شبدي رُوپ وٹائيا۔ اُس دا ليکھا جانے نہ کوئی گندھرب گن، کروڑ تیتيسا سمجھ کھئے نہ پائيا۔ وشن برہما شو اوسے نوں لین من، جس اُپر پرہہ اپنی ديا کمائيا۔ دو جہان کہن دھن دھن، دھن تیری وڈيائيا۔ لوکيات چڑھ عرشي چن، فرش ہونے رُشناييا۔ پُرکھ ابناشی من واسنا بنھ من، مت متوالی ويکھ وکھائيا۔ پنج وکارا دے کے ڈن، کایا مندر باہر کڈھائيا۔ سچ دوارے کر پروان، پروانہ نام ہتھ پھڑائيا۔ اوہ گرمکھ گرسکھ انساناں ورگا انسان، باہروں سب نوں نظری آيا۔ اوہدے اندر سِری بھگوان، سچ سوامی سوہیا پائيا۔ جس دی کیسے نہ آئی پہچان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈيائيا۔ ست کہے پرہہ دس گرمکھ کھپڑا، چوراسی وچوں دے جنائيا۔ میں جا کے ويکھاں اوس دا ڈیرہ، جس گرہ بیٹھا سوہیا پائيا۔ سِری بھگوان کہے اوہ ست سرُوپ میرا، پنج تت کایا چولا جگت ہنداييا۔ اُس دا ساڈھ تِن ہتھ وسے کھپڑا، بنک دوارا سوہیا پائيا۔ مایا ممتا کوئی نہ جھپڑا، کام کرودھ نہ کھئے لڑائيا۔ میں اوس دوارے وسان نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکائيا۔ پریم پِرتی اندر کر کے مہرا، مُحبت نال ملایيا۔ کھُلا اوس دا ديسے ويہڑا، پُرکھ ابناشی چھپر چھن چھپائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا ليکھا دیاں سمجھائيا۔ ست کہے پرہہ کی گرمکھ رنگ، گون رُوپ نظری آيا۔ سِری بھگوان کہے اوہ لگا میرے انگ، انگیکار رہیا کروائيا۔ اوہدے اندر اگمی چند، جوتی جوت کرے رُشناييا۔ اُس دی رسنا جہوا ہوئی بند، بتی دند نہ کھئے صلاحيا۔ اوہدے انتر پرمانند، نجانند درشن پائيا۔ میں اوہدا گاواں چھند، اوہ میرا راگ الاييا۔ دوہاں دا آتم پرما تم بنیا سنبندھ، ناتا اکو جوڑ جڑائيا۔ سُرُتی شبدي پئی گنڈھ، لوکيات نہ کھئے کھلاييا۔ امرت برکھ پائی ٹھنڈ، اگنی تت بُجھائيا۔ اوہ سوانی کدی نہ ہووے رنڈ، جس دا مالک اک اکھوائيا۔ اوہ گرمکھ مانے سچ اند، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی اک درڑائيا۔ دھرم کہے پرہہ گرمکھ گون دھام وسیرا، جو وسر کدے نہ جائيا۔ جس گرہ وسے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکائيا۔ سِری بھگوان کہے میں جگ جگ بنہاں بیڑا، نت نت سیو کمائيا۔ لکھ چوراسی میرا نِکا جہا ويہڑا، کوٹن کوٹ کال رہیا بھوائيا۔ ليکھا جانے گرو گُر چیرا، چیرا گُر حکم منائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ہونے سہائيا۔ اُٹھ ست ويکھ میرا گرمکھ، جس دی آپ بنت بنائيا۔ اوس دے اندر اکو سکھ، سانتک ست نظری آيا۔ جگت کُٹب مٹیا دُکھ، دردی درد میرے نال رکھائيا۔ درس پا سورا سربنگ، صورت

بردے سچ وسائیا۔ کوڑی کریا ڈھاکے کندھ، مندر سوہنا دتا سُہائیا۔ سوہنگ ڈھولا گا کے چھند، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ ساڈھے تین ہتھ اندر ہو کے بند، بندگی اکو رہیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پڑدا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ آویکھ گرمکھ میت، ہر متر سچ درڑائیندا۔ جس دی جگت نرالی ریت، جوت اکالی میل ملائیندا۔ ناتا چھڈ کے مندر مسیت، کایا بنک سوہیا پائیندا۔ ست سچ کرے پریت، پریم اپنا اک ملائیندا۔ مٹھا ہونے کوڑا ریٹھ، رس رس وچوں وکھائیندا۔ جگت نانا ہو کے نیچو نیچ، بالمیک چمریٹے جوڑ جڑائیندا۔ جس دی دھار سدا باریک، باہرو باہر اپنی کھیل کھلائیندا۔ جس دی سارے کردے گئے اڈیک، گر اوتار پیر پیغمبر راہ تکائیندا۔ سو سوامی صاحب ستگر گرمکھاں اُتے کر بخشیش، بخشش اپنی جھولی پائیندا۔ ترے بھون دھنی ترے گن اتینا بیٹھا رہے اتیت، محل اٹل ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سنت سُپیلے ویکھ وکھائیندا۔ آویکھ گرمکھ چندا، روی ملی وڈیائیا۔ جس دے چرن چمے گنگا، گوداوری سُستی جمنا نیوں نیوں لاگے پائیا۔ اُس دا لیکھا چُکیا بتی دنداں، رسنا جہوا بیٹھی پندھ مُکائیا۔ پرہہ دتا پرمانندا، پارہم پرہہ اپنی بوجھ بُجھائیا۔ تن من سینل کیتا ٹھنڈا، اگنی اگ نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارے بہہ وکھائیا۔ آویکھ دوارا بہلا، سوہنا سچ درڑائیا۔ جتھے گرمکھ وسے سچ محلا، محفل نام لگائیا۔ سِری بھگوان پھڑایا پلا، ڈھر دا جوڑ جڑائیا۔ پندھ مکا کے جلاں تھلاں، سمند ساگر چرناں ہیٹھ دبائیا۔ سچ سنگھاسن آ کے ملا، پرتھی آکاش ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میل ملاواں سہج سُبھائیا۔ دھرم کہے میں جاواں بلہار، گرمکھ دھن تیری وڈیائیا۔ جس دا پریم اک نرنکار، کرتا پُرکھ گھر گھر کار کھائیا۔ میں اوس دا سیوادار، چاکر روپ وٹائیا۔ نو نو کران نمسکار، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس دتی مان وڈیائیا۔ دھرم کہے گرمکھ دھوڑی، میں ٹکا خاک رمائیا۔ اوبدی رنگن ویکھ گوڑھی، گوڑھا رنگ مینوں گیا بھائیا۔ میں درشن کران ضروری، ضرورت اپنے نال رلائیا۔ اوس دے در کران مزدوری، دوس زین پیسن پیس سیو کھائیا۔ اباشی کرتا کہے میں اُس دا مالک حاضر حضوری، ہر دم اپنے نال ملائیا۔ منسا وچوں آسا پوری، آسا وچوں منسا روگ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ سوہنا گھر وکھائیا۔ ست دھرم کہے میں گرمکھ چرن، ویکھ ویکھ بگسائیا۔ دُور دُراڈا اٹھ کے

آیا پھڑن، بن کے پاندھی پندھ مُکائیا۔ تریاں نال رلکے آیا ترن، انتارو پتن گھاٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ساچی ودیا آیا پڑھن، جو ابناشی کرتے دتی سیکھائیا۔ منزل پوڑے آیا چڑھن، جو گرمکھاں اندر دتا لگائیا۔ انہاں نال مل کے ابناشی کرتے درس آیا کرن، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ میرا جیون بدلے وچ مرن، مُردیاں وچوں مرد لئے اُچھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنی رنگن دئے چڑھائیا۔ آہ ویکھ گرمکھ رنگ، رنگ رتھا آپ جنائیندا۔ آتم سیجا سچ پلنگ، پُرکھ ابناشی ڈیرہ لائیندا۔ بودھ آگادھ اناد شبد وچے مردنگ، سُر تال نظر کسے نہ آئیندا۔ سُر تی شبدی ڈھولا آتم پرماتم چھند، پاربرہم پرہہ اپنا راگ لائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرمکھ گھر اک سہائیندا۔ گرمکھ گھر ساڈھے تِن ہتھ، ہر ستگر بنت بنائیا۔ جس دے اندر وست دتی رکھ، سمگری سچ بنائیا۔ زرگن سرگن ویکھے ہو پرگٹ، پرگٹ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہربان مہر نین نکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، گرمکھاں وچوں گرمکھ نشان، جس دا نشانہ نشانیاں وچوں لائیا۔ گرمکھ سنستھا ہوئے ستھاپت، سکلا سنگ نبھائیا۔ جس سنستھا دا مالک سرب ویاپک، ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ نت نوت دین دیاں یاچک، جکتی جکت سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ گرمکھ سنستھا چار ورن، برن اٹھاراں میل ملائیا۔ سب نوں بخشے اکو شرن سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مالک ہو کے آیا پھڑن، ضامن ہو کے کھوج کھجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کھائیا۔ گرمکھ سنستھا گرمکھ پر بندھک، گرمکھ گرمکھ دھیان لگائیا۔ گرمکھ بودھ آگادھا پنڈت، گرمکھ گرمکھ کرے پڑھائیا۔ گرمکھ حُکم گرمکھ سنگت، گرمکھ گرمکھ رہیا بنائیا۔ جس دا نام پُرکھ اکال کیتا انکت، انک اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ لکھائیا۔

☆ ۴ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں ☆

ست دھرم دوارا وکھرا، جن بھگتاں دتا پرگٹائیا۔ جتھے گوہند وچھا کے اپنا ستھرا، گرسکھ سارے اتوں دتے لنگھائیا۔ مان وڈیائی
 رسیا نہ کوئی نخرہ، ہنگتا گرہ نہ کھتے بنائیا۔ مارگ دس دے سب نوں پدھرا، اوچھڑ راہ نہ کھتے وکھائیا۔ کلجگ اتم کوڑی کیریا چکاوے بدلہ،
 بدل دیوے سرب لوکائیا۔ سچ سنگھاسن بہہ کے کرے عدلا، عدالت اکو اک لگائیا۔ پچھلی پچھرہ گئی منزلا، آگے ربر اک خدائیا۔ جس
 دا ڈھولا نام غزلا، نغمے اپنے رسیا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ گھر رسیا سمجھائیا۔ ست دھرم سچ دوارا، سو
 پُرکھ زرنجن آپ جنائیندا۔ جس گرہ وسے ایکنکارا، ہر پُرکھ زرنجن سوہبا پائیندا۔ جس مندر دیپک اک اُجیارا، آد زرنجن ڈگمگائیندا۔ جس
 دوارے اک ورتارا، ابناشی کرتا نظری آئیندا۔ جس گرہ اک جیکارا، سری بھگوان راگ سُنائیندا۔ جس گھر اکو ویکھنہارا، پاربرہم پرہ
 نظری آئیندا۔ سو محل اٹل اُچ منارا، لوک پرلوک سوہبا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ست دوار اک وڈیائیندا۔ ست
 دوارا بھگت محل، ہر کرتا آپ بنائیا۔ جگت جہان رہے اٹل، سچکھنڈ ساچے سوہبا پائیا۔ جگت ہلارے نہ جائے ہل، دھکا سکے نہ کھتے
 لگائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے پرہ اچھل اچھل، ول چھل دھاری حُکم ورتائیا۔ گرمکھاں دا نگر بنایا اچھل، جس دا لیکھا گر اوتار گئے
 جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچا گرہ اک سہائیا۔ جن بھگتاں دوارا اوچو اوچ، آگم اتھاہ رسیا بنائیا۔ کلجگ اتم کرنا
 کوچ، کوچا گلی دئے دُبائیا۔ کیسے نہ آئے ساچی سوجھ، سمجھ وچ نہ کھتے ٹکائیا۔ سارے ستے نین موند، اکھیں اکھ نہ کھتے پلٹائیا۔ جن بھگتاں
 پرہ آپے لئے ڈھونڈ، گرہ کھوجت کھوج کھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ ست دھرم کہے میں
 تکیا اکھیں، بھگت دوار نظری آئیا۔ جس دی دھار دسی چھتی، چھتی چھتی وند وندائیا۔ اوتھے کھلی اکو ہٹی، ونجارا ہر جو ڈیرہ لائیا۔
 پڑھاوے دھر دی پٹی، ڈھولا نام سُنائیا۔ کایا مٹی رنگ رنگے رتی، رت اپنے نال ملائیا۔ اندر ہو کے ملے کلاپتی، پت پریشور بے پرواہیا۔
 گرمکھ بنائے سچی سخی، سُخن اپنے نال پرنائیا۔ دیپک جوت زرنجن جگائے بتی، گھر مندر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، سچ دوارا اک بُجھائیا۔ گرمکھ دوارا سوہنا اُچا، اوچو اوچ دئے وڈیائیا۔ تیرتھ تٹاں نالوں سچا، مندران مٹھاں نالوں سوہبا پائیا۔

اوتھے ہنکاری پُجاری کوئی نہ رہے واسنا کُٹا، سوان رُوپ ہو کے بھجے نہ واہو داہیا۔ اُس دا مالک پُرکھ اکال دا پُتا، پت سب دی رہیا سمجھائیا۔ جو مہربان ہو کے تُٹھا، دیاوان دیا کھائیا۔ جتھے بالمیک رس پیا لَو کُشا، دُھر دے رام دھیان لگائیا۔ اوتھے شیر آیا اک بگی مُچھا، چُونکڑ چھاڑ لگائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ دُور آ کے ڈھکا، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا درڑائیا۔ بھگت دوارا اک رمنیک، بھومکا سوہنی نظری آئیا۔ جس دا مذہب نہ کوئی شریک، شرع نہ کھئے لڑائیا۔ اوتھے اک ہتھ سرب توفیق، تحفے گھر گھر رہیا پُنجائیا۔ دھام سہایا پُورب بالمیک، انت آپے ویکھ وکھائیا۔ جتھے ساڈھے تِن ہتھ منارا بنیا ٹھیک، سو سوہنا رنگ وکھائیا۔ جتھے ست رنگ نشانہ جھلے، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سو بھومکا دئے وڈیائیا۔ ست دھرم ویکھ سنگھاسن، سنگھ سوریہر جنائیا۔ جس نوں جھکدے پرتھی آکشن، گگن منڈل سجدے کر کر خوشی منائیا۔ سو کھیلے کھیل خلق تماشن، چاروں کُنٹ خوشی منائیا۔ دیوے درس ظاہر باطن، بھيو ابھیدا رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مندر اک سہائیا۔ ست دھرم کہے پرہ بھگت دوارا اچھا، سوہنا نظری آئیا۔ جس دے راہ تکدے کچھ مچھا، دُور دُراڈے اکھ اُٹھائیا۔ پیر پیغمبر آوے تھھا، بن کے پاندھی راہیا۔ بھگت بھگوان چرنی ڈھٹھا، مان ابھان رہن کھئے نہ پائیا۔ جتھے وڈے چھوٹے کوئی نہ رٹا، سب نوں اکو نظر ویکھ وکھائیا۔ سرب سوامی بن کے سانجھا پتا، پت پریشور اپنی دیا کھائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر کہانی کھول نہ سمجھایا قصہ، قسم وچ نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سو گرمکھ دوارا ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھاں دوارے اوس، جس گھر مالک اک اکھوائیا۔ جیہڑا جگ چوکرئی بیٹھا رہیا خاموش، شبد اشارے نال سرب سمجھائیا۔ سو کلجگ اتم کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ بھاگ لگائے ساچے کوٹ، گرھ بنک رہیا سہائیا۔ بھيو چکاوے لوک پرلوک، سچ سلوک اک سمجھائیا۔ اپنی کر کے اگلی سوچ، پچھلی سمجھ رہیا مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے شہنشاہیا۔ بھگت دوار کہے آگے آ دھرم، تینوں دیاں وڈیائیا۔ کلجگ بے حیائی دی جائے شرم، شرع میرے نیڑ کھئے نہ آئیا۔ نہ کھئے برن نہ کوئی ورن، دین مذہب نہ کھئے سمجھائیا۔ نہ کھئے بھ بھو ڈرن، لگھ چوراسی نہ کھئے سمجھائیا۔ اگنی ت مۇل نہ سڑن، جو چل آئن سرنائیا۔ سچا ڈھولا اکو پڑھن، ست

ست ست راگ الاٹیا۔ سچ دوارے سوئی ورن، جنہاں میلا میلے آپ مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیلے سچا شہنشاہیا۔ ست دھرم کہے میں آ کے ویکھیا اند، ہر کرتا رہیا جنائیا۔ درشن پا کے گجری چند، چندن ٹگا دھوڑی مستک لائیا۔ خوشی ہویا بند بند، بندی خانہ دتا ٹڑائیا۔ میں اکو منگ لواں منگ، خالی جھولی گھر بھرائیا۔ میری پریتی میری ریتی، میری نیتی جن بھگتاں نال جائے ہندھ، منگھہ نیڑ کھئے نہ آئیا۔ میں پہلی وار وچ سنسار ہر نرنکار سچ دوارے کھاواں سوگند، قسم تیری وچ رکھائیا۔ جن بھگتاں کولوں کدی نہ موڑاں کنڈ، پچھا دے نہ مکھ بھوائیا۔ انہاں نال مل کے گاواں تیرا چھند، ساچا ڈھولا اک الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ست دھرم کہے میں ہویا پردیسی، کلجگ دیس نظر کھئے نہ آئیا۔ جس ویلے نانک اپنی جھاڑی کھپسی، موڈھے بھوری گیا رکھائیا۔ جس ویلے لالو ہتھ وچ پھڑ کے تپسی، کوڑی کرپا دتی جھڑائیا۔ میں اوس ویلے تکیا کوئی آوے مالک جیٹھی، جیٹھا پت لے پچائیا۔ میری کوئی نہ چلے شیخی، شیخاں دتی مت بھوائیا۔ واہ میرے بھگوان ہن تیرے آگے بھگت دیوے پیشی، پیر پیغمبر سپس نوائیا۔ اجیہی کھیل اگئی آگے کیسے نہ کھیدتی، لوکات نہ وجی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دھرم کہے مینوں پچھلا یاد، ویلا دیاں جنائیا۔ جس ویلے بجوارے کینا آباد، کلی ککھ سہائیا۔ آئیو وچوں رہ کے نو رات، نو دن اک دھیان لگائیا۔ نو دوارے واسنا کر برباد، دسم سواس چڑھائیا۔ اوس ویلے آئی اگئی آواز، پُرکھ ابناشی شبد کرے شنوائیا۔ کلجگ اتم کھیلے کھیلے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا ہونے سہائیا۔ سچ دوارے پاوے راس، ڈھر دا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتر نین اکھ کھلاٹیا۔ بالمیک انترگت، آتم ویکھ وکھائیا۔ واہ صاحب پُرکھ سمرتھ، تیرا حکم بے پرواہیا۔ بن کتاں سن کے گیا ہس، اپنی خوشی منائیا۔ ٹھا کر آگلا لیکھا دس، کی تیری وڈیائیا۔ کلجگ ہوویں کیوں پرگٹ، زرگن نور دھرائیا۔ میں ویکھاں کیہڑی اکھ، نیناں نال تکائیا۔ سری بھگوان شبد سروپی پھڑ کے ہتھ، اشارے نال جنائیا۔ میں لیکھا یاد رکھاں سچ، بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ بالمیک کہے مینوں دے سچ سندیش، تیرا چرن دھیان لگائیا۔ توں مالک اک نریش، نرائن تیری وڈیائیا۔ اگئی کھول اپنا بھیت، بھاونا نال سمجھائیا۔ ایہ سوہنا چنگا دیس، جتھے بیٹھیاں تیرا روپ نظری آئیا۔ لو کُش کگھاں

وچ لپیٹ، سوہنے آسن دتے ٹکائیا۔ تیری محبت نال رہے کھیڈ، خوشیاں وچ سہائیا۔ سری بھگون کہا میں تاراں اینہاں نال سمیت، ہوواں
 آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ بالمیک کہے مینوں آئی نہیں کچھ سوچ، سچ دے سمجھائیا۔
 جگ جگ دی بخش ہوش، حوصلہ دے ودھائیا۔ تیرے ہتھ اگئی پہنچ، پچھان تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دُھر فرمانا حکم سنائیا۔ دُھر فرمان سنائے دردی، دُھر دا درد وندائیندا۔ تیری منظور ساچی عرضی، آرزو اپنے لیکھے لائیندا۔ پُرکھ
 ابناشی بن کے فرضی، فرض اپنا توڑ نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیندا۔ ساچا حکم دیوے
 نرنکار، انتر انتر آپ سنائیا۔ تیرتا دواپریتے وچ سنسار، کلجگ لہنا جھولی پائیا۔ لوکُش دا کر ادھار، گوہند گود سہائیا۔ نینہاں ہیٹھ اینہاں
 سوال، کوڑی جڑ اکھڑائیا۔ اتم دیا دیپک اکو بال، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ شبد سرُپی شاہ سلطان، وڈ بھوئی پھیرا پائیا۔ ایہہ ویکھ
 کے تیرا میدان، بھجا آوے واہو داہیا۔ جس دے اُتے لایا نشان، اکھراں نال پڑھائیا۔ پُرکھ اکال ہووے مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ نکیاں
 پچیاں دے کے دان، تیری بھومکالے پرگٹائیا۔ اوسے دن اوسے رات دیوے آپ فرمان، فرنا اک پُھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ بالمیک کہے موہے تیری اوٹ، آسرا نظر کھئے نہ آئیا۔ ٹوں میرا میں تیری جوت، مالک بے پرواہیا۔ لیکھا
 چُکائے ہرکھ سوگ، چنتا غم مٹائیا۔ میں ویکھاں تیری اوہ موج، جس دا لیکھ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 سچ دے درڑائیا۔ بالمیک بالی بڈھ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ جگ چوکرئی دیونہارا سُدھ، سُدھاسر اکو اک پرگٹائیندا۔ شاہ سوارا اسو
 بے گد، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ڈونگھی کندر پنڈھ مکائیندا۔ بھيو ابھیدا کھولے گجھ، پڑدا اوہلا آپ چُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے بھگونت، بھگون وڈ وڈیائیا۔ کھیلے کھیل جگا جگنت، نرگن سرگن نرگن
 دھار چلائی۔ لکھ چوراسی بنائے بنت، سادھ سنت لے اُپجائیا۔ جس ویلے کلجگ آوے انت، صدی پيسویں اپنا رنگ رنگائیا۔ کرے کھیل
 آپ انت، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ تیرے ملن دی سچ بنا کے بنت، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ جس ٹوں سمجھے کوئی نہ پاندھا پنڈت،
 شاستر وید پُران نہ دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا دئے چُکائیا۔ تیرا لہنا رکھے چیتے، چیتن سرتی نال

ملائیندا۔ تیرے نیتر نین آپے ویکھے، لوچن اپنی اکھ کھلائیندا۔ سمنگھ ہو کے صاحب سوامی ویکھے، دُور دُراڈا ڈیرہ ڈھائیندا۔ تیری سیجا آتم اُتے لیٹے، سچ سینگھاسن سوہیا پائیندا۔ ایہ نکے دوویں بیٹے، گوبند رنگ رنگائیندا۔ پہلوں کر کے ساچی بھیٹے، زرگن سرگن زیرو وہہ انک بنائیندا۔ اک دس دا کھیل ویکھے، ایکنکارا اپنی کل دھرائیندا۔ وہہ سو دس کھیڈ کھیلے، بھانڈا بھرم بھنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اک گھلائیندا۔ بالمیک اندر تکیا، باہروں نظر کچھ نہ آئیا۔ گون سندیسہ دیوے ہویا ہکیا بکیا، نیتر نین چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ ابناشی زرگن دھار آتم پرماٹم وچوں رُٹیا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ شبد کھنڈے دھار نال کتیا، سُرُتی سُرُت دتی بدلائیا۔ اُٹھ ویکھ میرے بچیا، اگلا لیکھا دیاں جنائیا۔ کایا ماٹی بھانڈے کچیا، تیری کایا گگری لیکھے پائیا۔ پہلوں نو دوارے واٹے مانس مارن ٹھیا، بھجے واہو داہیا۔ پریم پریتی نال تیر نرالا مار تینوں پھٹیا، پٹی اپنا نام رکھائیا۔ کدی تُوں نہ تولیا تگڑی وٹیا، نام گنڈا اکو اک درسائیا۔ اوہ ویکھ تربتا دواپرکلجگ دُور دُراڈا بہ کے ہستیا، اُچی کوک کوک سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ او بالمیک بجوارے بچڑ، تینوں سچ دیاں سمجھائیا۔ تینوں چک کے اپنے کچھڑ، آپ اپنا میل ملائیا۔ کلجگ انت کدے نہ جاواں مُکر، مُجرم ہو کے کدے نہ مکھ بھوائیا۔ تُوں میرا کیتا شکر، میں تیرے شکرانے وچ خوشی منائیا۔ میرے سوال جواب دا کھنڈے نہ دیوے اُتر، گر اوتار پیر پیغمبر سارے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ بالمیک کہے میں کی جانان، کی تیری وڈیائیا۔ تُوں پُرکھ بن روپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آنا، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ میں پھراں وچ مسانان، دھواں دھار ویکھی لوکائیا۔ میں سمجھیا پرہ اک اکھوں کانا، کسے تُوں ڈوے کسے تُوں تارے کسے تُوں شوہ دریا رُڑھائیا۔ سری بھگوان کہے واہ بال انجانے، تیری وارتا موہے چنگی بھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی میرے بھگت میرے نالوں سیانے، جنہاں میری سوہیا گائیا۔ میں اوہناں نال جھگڑا کابنوں کران دھنگانے، جو میرا میرے اندر دھیان لگائیا۔ ستجگ ورتا اپنے بھانے، بھانا سب تُوں دیاں سمجھائیا۔ تختوں لاه کے راجے رانے، شاہ سلطانان خاک رلائییا۔ گرمکھ پرگٹا کے سگھڑ سیانے، سُچجے سوہنے دیاں بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صحیح سلامت رہیا سمجھائیا۔ بالمیک کہے پرہ میں تیری خاطر، خطرہ دیاں گوائیا۔ ایہ

تیرا سندیسہ میرا پاتر، سد اپنی جھولی پائیا۔ جس ویلے کلجگ آوے آخر، صدی سدییوی رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اپنا ور، دُو جے در منگن کدے نہ جائیا۔ بالمیک جگت جوان، بھگونت بھگتی وچ بدلائیا۔ ہو کے دَیال آپ مہربان، گھر مہمان لئے بٹھائیا۔ ست ستوادی دے کے دان، برہم برہمادی بیو کھلائیآ۔ آد جگادی دے نشان، انادی ہتھ پھڑائیآ۔ کلجگ انت کھیل کرے مہان، مہا اکتھ کتھ درڑائیآ۔ نھے بچے کر پروان، بالے ساچی سیو لگائیآ۔ ساڈھ تین ہتھ مکان، چھٹی فٹ جگت نشان، جگ چھٹی لہنا دئے چکائیآ۔ تیرا لیکھا ویکھے آن، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ انتر بخش دھرم گیان، برہم دئے سمجھائیآ۔ ناتا جوڑ سری بھگوان، وشو اپنا رنگ چڑھائیآ۔ جن بھگتاں بنا کے سچ استھان، استھل مندر دئے وڈیائیآ۔ مان دوا کے گوپی کاہن، سینتا رام جگت بن کٹائیآ۔ بنواسی پھرے نہ کھئے جہان، اداسی نظر کھئے نہ آئیآ۔ سچ دوارا کھولیا آن، اپنی کل دھرائیا۔ جنہاں گرمکھاں جن بھگتاں ڈھولا گایا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تینہاں دا بھاگ حصہ سکے نہ کھئے وندائیآ۔

☆ ۴ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا ☆

بھگت دوار کہے کوئی رہے نہ بھرم، بھلیاں دیاں جنائیآ۔ بھگت بھگوان اکٹھے ہوئے دھرم، دھرم گنڈھ پوائیا۔ سب توں میل کے اک دی نظر آئے سرن، سرنگت سمجھائیآ۔ ابناشی کرتے لگنا چرن، چرنودک مکھ چوائیا۔ لہنا چکے مانس جنم، جنم جنم نہ کھئے بھوائیا۔ جھگڑا مکھ ورن برن، ذات پات وند نہ کھئے وندائیآ۔ جو میرے اندر آ کے ورن، پچھلا پنڈھ گوائیا۔ سو ساچا ڈھولا پڑھن، سوہنگ راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سوہنی بنت بنائیآ۔ بھگت دوار کہے میں لیکھا دساں آگلا، ہر دا بیو جنائیآ۔ کوئی لبھن نہ جائیو وچوں جنگلاں، ییلے ڈھونڈ نہ کھئے ڈھنڈائیآ۔ تیرتھاں اُتے نہ ماریو مزلاں، اٹھسٹھ بھجناں نہ واہو داہیا۔ راگاں ناداں نال لوڑ رہے نہ گاؤں دی غزلاں، غرض سب دی پور کرائیا۔ در دوارے آوندیاں پرہ پچھلا چکاوے بدلہ، انتر آتم دئے بدلائیا۔ نام ندھان پا کے کجلا، نیتر نین اکھ کھلائیآ۔ مکھ شبد لگا کے سگنا، ڈھر دا جوڑ جڑائیآ۔ نام خُماری رکھ مگنا، منگلاچار جنائیآ۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگنا، جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا جانے سچ گوسائینا۔ بھگت دوار کہے جو اندر وڑے، نیتز نین شرمائیا۔ پُرکھ ابناشی ڈھولا پڑھے، ہر ہر نام دھیائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آیا گھرے، گھر دے مالک لینا ملائیا۔ جنم کرم دا مکے ڈرے، بھے بھو نہ کھئے ستائیا۔ اتم ادھوچکار کوئی نہ اڑے، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اِکو آ کے کھڑے، پھڑ بابوں گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ بھگت دوار کہے جو میرا مِتر، سنگی ساچا سنگ نبھائیا۔ اوہ جنم کرم دا لاه کے آوے فکر، جگت فکران نالوں پلُو تڑائیا۔ پریم دی دھاروں آئے نتر، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مالک اپنی گود اُٹھائیا۔ دھرم دوار کہے جس بننا میرا سجن، سانجھا یار ملائیا۔ جس دا اِکو نام بھجن، بندگی ست درڑائیا۔ جس دا اِکو دھوڑی مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ اِکو نیتز انجن، نیج نیتز اکھ کھلائیا۔ جس دے دو جہان نگارے وجن، پیر پیغمبر رہے جس گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے ملائیا۔ بھگت دوار کہے میری دھار اولی، دھرنی دھرت ملی وڈیائیا۔ میریاں نینہاں ہیٹھ اوہ انوکھی کلی، جس دا گوہند بوٹا نظری آئیا۔ اوہ آد جگادی وڈا ولی، ول چہل کر کے کھیل کھلائیا۔ سُرپیراں وچوں بلی، بلدھاری سوہبا پائیا۔ جس میرے پریم دی آؤنا گلی، گلوکڑی شرع نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دوارا لینا ملی، مالک اپنے نال رکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ پدارتھ نام دتی انوکھی پھلی، پھل گرمکھاں ربی لگائیا

☆ ۴ آسُو ۲۰۲۱ پکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگران ☆

سچ دوارے پوری آسا، آسا پور دیا کھائیندا۔ بھگت بھگوان دے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھنائیندا۔ نام پدارتھ دے کے داتا، وست امولک جھولی پائیندا۔ چرن پریتی جوڑ کے ناتا، نادان اپنے نال ملائیندا۔ ست سچ دی دس کے گاتھا، سوہنگ نام چپائیندا۔ جنہاں گرمکھاں منیا آکھا، آخر منزل پھڑ بھائیندا۔ ایتھے اوتھے ہو کے راکھا، ٹھگّاں چوراں پرے ہٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

سیوک ہو کے سیو کھائیندا۔ منسا پور صاحب گنوت، گمبیر گہر اکھوائیا۔ لیکھے لا کے ڈھر دے سنت، سجن ہوئے سہائیا۔ میل ملا کے
 عرشی کنت، فرش سوہا پائیا۔ مان دوا کے کاگ ہنس، ہستی اک سمجھائیا۔ جن بنا کے ساچا ہنس، سنگت روپ وٹائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیناں ہوئے سہائیا۔ آسا منسا ہرجن پئی، ترسنا جگت مٹائیا۔ نام سنا کے اپنا ڈھنی، ڈھر دی دھار بندھائیا۔
 گرمکھ بنا کے ساچا گئی، گیان گرو درڑائیا۔ اوڈھن دے کے سیس جٹی سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 لیکھا اپنا دئے سمجھائیا۔ منسا کہے میرا میلا مائس، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ دوار کہے میرا مالک ثالث، صاحب بے پرواہیا۔ جس نوں نندرا
 نہ کوئی آلس، خوشی غمی نہ ونڈ ونڈائیا۔ سدا کرے سچ عدالت، ڈھر فرمان سنائیا۔ منسا من میٹنہار بغاوت، عداوت نظر کئے نہ آئیا۔ پریم
 پریتی کرے سخاوت، سچ وست آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا دئے سمجھائیا۔ آسا کہے میں نکمی اچھیا،
 ایشٹ سکی نہ کوئی منائیا۔ ستگر ست نہ کوئی دسیا، درشٹی دید نہ کوئی کھلائییا۔ سچ دوار نہ ملیا ہسیا، خالی جھولی نہ کئے بھرائیا۔
 جگت جہان نہ جاتا مٹھیا، تھر رہن کئے نہ پائیا۔ گر اوتاراں دی بھلی سکھیا، پیغمبران چھٹی پڑھائیا۔ جیو جہان جگت جتیا، جتی مات
 لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گہر دینی مان وڈیائیا۔ ترشنا کہے میں کملی کوچھی کچھی، کوچھل روپ وٹائیا۔ اکھ
 کھلی نہ ویہویں صدی، صدقے واری نہ گھول گھمائیا۔ پرہ چرن نہ لگی ہتھ بدھی، بندنا سیس نہ کئے کرائیا۔ جگت وکارے وچ ہوئی گندی،
 ڈرمت میل نہ کئے دھوائیا۔ پن ہر کنت سہاگن ہوئی رنڈی، رنڈیا سکے نہ کئے کٹائیا۔ پون ملی نہ کئے سگندھی، ٹھنڈی دھار نہ کئے وٹائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا لیکھے لائیا۔ ترشنا کہے میں پھری چاروں کوٹ، کٹمب ویکھیا جگت لوکائیا۔ گہر گہر
 جوٹھ جھوٹھ، دوس زین ڈہائیا۔ جھگڑا پیا پنج بھوت، بیہو ابھیدا نہ کئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، میری چوک دئے چکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست سروپ ست ست دئے سمجھائیا۔

☆ ۴ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی اودھم سینگھ دے گرہ جلالاباد ☆

دوار کہے میرا لیکھا دُھر دا، جن بھگت دیاں درڑائیاں۔ میں میل ملاواں ساچے گر دا، نرگن سرگن جوڑ جڑائیاں۔ پار کراواں شوہ دریاے
رُڑھدا، نیا نوکا نام چڑھائیاں۔ راگ سناواں اگئی سُر دا، سُر ترقی شبد ملائیاں۔ گرمکھ ہون نہ دیواں مُردا، مڑھی گور سکے نہ کھئے دبائیاں۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری سیوا سچ لگائیاں۔ دوار کہے میں دُھر دا دردی، دردیاں درد وندائیندا۔ جنہاں گوبند پاس
پائی عرضی، تنہاں آرزو کھوج کھجائیندا۔ گرمکھ تیری آسا منسا جس ویلے میرے اندر وڑدی، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ تُوں سچ
دوارے پرہہ ساچے دی ہو جا بردی، بندنا بندگی اک درڑائیندا۔ کھیل وکھاواں گھر وچ گھر دی، گرہ مندر کُنڈا لاپندا۔ صورت جناواں
نرائن نہ دی، اکال مورت میل ملائیندا۔ پون سُگندھی ٹھنڈی جتھے وگدی، سینتل دھارا اک بھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک سمجھائیندا۔ دوار کہے میں بھگت سواالی، بھگون دیا کمائیاں۔ سچ دواویوں جاواں نہ خالی،
جھولی انت بھرائیاں۔ چار کُنٹ دہ دشا کلجگ دے ویرانی، ویری گھر گھر نظری آئیاں۔ ساری وست دسی بیگانی، مالک انت نہ کھئے
اکھوائیاں۔ جس دے نام دی صفت کرے چارے بانی، چارے کھانی ڈھولا گائیاں۔ سو مالک ہر سلطانی، ستیاں رہیا اٹھائیاں۔ محبت وچ
کرے مہربانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچا اک کھلائیاں۔ بھگت دوار کہے میں دُھر دا ساتھی، مندران وچوں مندر
نظری آئیاں۔ جس دے اندر کوئی نہ بنے پاٹھی، ورقہ ورقہ نہ کھئے اٹھائیاں۔ جس گرہ اکو دیوا باقی، ظاہر باطن کرے رُشنائیاں۔ جس دا مالک
کھلاپاتی، ہر پُرکھ نرنجن اک اکھوائیاں۔ سو ویکھے کھیل تماشی، نرگن زرویر پھیرا پائیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ست
بندھن اک سمجھائیاں۔ دوار کہے میں ویکھاں دُکھیاں، دو جہان دھیان لگائیاں۔ جنہاں دیاں رُوحان اندروں ستیاں، سُر ترقی شبد نہ کھئے اٹھائیاں۔
جگت واسنا تنہاں ہوئیاں پُٹھیاں، بڈھ بیک نہ کھئے کرائیاں۔ جگت اگنی وچ بھجیاں، ترے گن مایا رہی تپائیاں۔ جگت وکارے اندر کُڈیاں،
ہوئے ہنگتا ناچ نچائیاں۔ ونڈاں پاؤندیاں رہیاں وڈیاں سُڈیاں، سُکلا کیشنا سمجھ کسے نہ آئیاں۔ سچ دواویوں رہیاں لُکیاں، شودوالے مٹھ
مندر بھجن وابو داہیاں۔ اوہناں دیاں سچ دوارے مؤل نہ لگیاں رُچیاں، من منسا ہوئی ہلکائیاں۔ اُجل کرے نہ کوئی مکھیاں، مکھوں مکھ نہ

کھئے صلاحیا۔ جو صاحب سلطان سِری بھگوان چرن گول دوارے جھکیاں، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ اوہناں دیاں منزلاں اگوں مکیاں، بیٹھے
 پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لہنا رہیا مُکائیا۔ دھرم دوار کہے میں ویکھی دروبی، دو جہان رہے
 کُرائیا۔ چوڈاں طبق چوڈاں لوک چوڈاں وِدیا روئی، نیتر نیناں نیر وِہائیا۔ جگت اُداسی ملے کوئی نہ ڈھوئی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کوڑی
 کِریا اندر سرِشٹ سبائی موہی، ممتا نال ہوئی کُرمائیا۔ امرت بوند سواتی نِجھر جھرنے کیسے نہ چوئی، رس املٹڑا دھار نہ کھئے وِہائیا۔ دُھر دی
 وست کوڑی کِریا اندر کھوئی، جھولی حق نہ کھئے بھرائیا۔ ایتھ اوتھ ملے نہ ڈھوئی، ساچے در نہ کھئے بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کل اپنی کھیل ورتائیا۔ دوار کہے میں ویکھے دُرجن، دُرمت میل رنگائیا۔ جینودے جگ ہوئے مُردن، رُوح بُت خالی نظری آئیا۔
 کوڑ کُریارا جھولی پایا دِنو دِن، سچ سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ ہوئے ہنگنا چھن چھن، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کل کِریا کی ورتائیا۔ دوار کہے میں ویکھیا ایکا دُوجا، دُوا ایکا نظر کیسے نہ آئیا۔ نیتر کھلایا نہ کیسے تیجا، ترے گن ڈیرہ کھئے نہ ڈھاہیا۔
 سچ سوامی نال نہ کھئے پتیجا، پتن بہ نہ خوشی منائیا۔ چوتھے پد نہ لائی نیجھا، دُھر دا دھیان اک وکھائیا۔ پنچم ساچا نظر نہ آیا شیشہ، پڑدا
 پرے نہ کھئے سُٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگمی کھیل رہیا ورتائیا۔ دوار کہے میں ویکھیا دھرم، چار ورتاں وچوں نظر
 کھئے نہ آئیا۔ ساچی ملے نہ کیسے سرن، سرِشٹی اُٹھ اُٹھ بھجے واہو داہیا۔ جگت جہان کوڑی موئے سارے مرن، ستگر گھر مرنا سمجھ کیسے
 نہ آئیا۔ منزل پوڑھے مُول نہ چڑھن، درشن پاؤن نہ صاحب گوسائینا۔ مانس جنم مۇرکھ ہرن، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ پُرکھ اکال توں
 سارے ڈرن، نیتر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے ترن، جنہاں ملی مان وڈیائیا۔ سچ دوارے آ کے ورن، پاندھی اپنا پندھ چُکائیا۔
 تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا پڑھن، سچا راگ الائییا۔ جوت سرُپ شاہو بھوپ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان درشن کرن، دید دید
 نال ملائییا۔

☆ ۴ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی ٹھاکر سنگھ دے نوتِ جلالاباد ☆

ٹھاکر سنگھ دیوے ٹھاکر سندیسہ، دُھر فرمان جنائیا۔ ست دوارا اِکو ویکھا، جس گرہ بیٹھا بے پرواہیا۔ مانس جنم جس چُکایا لیکھا، پنج تت اپنی جھولی پائیا۔ پچھلے گھر دا کرایا چیتا، جس وچوں نُوں نُوں پرگٹائیا۔ کرم کرم دا مکیا لیکھا، ملی سچ سرنائیا۔ نظری آیا اِکو نیتا، نر نرنکار نُوں خُدائیا۔ بھگت اُدھارن جس دا پیشہ، جُگ چوکڑی ہوئے سہائیا۔ سچ سنگھاسن اگمی لیئا، تخت نواسی ڈیرہ لائیا۔ جس دا گویند اِکو بیئا، شبدي دھار سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ ٹھاکر کہے سُن ٹھاکر بانی، ٹھوکر گھر گھر رہی لگائیا۔ کھیلے کھیل شاہ سُلطانی، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس دا حُکم ورتے دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء پاتال آکاش رہیا جنائیا۔ جس نُوں وشن برہما شو سیس جھکاون گر اوتار پیر پیغمبر گاون بانی، راگاں ناداں نال برہم پاربرہم سُنائیا۔ سو پت پرمیشور سچ سوامی صاحب لاثانی، ٹھانڈے گھر دتا پد نربانی، نربان پد اِکو وار وکھائیا۔ لوکيات مار جہات دساں اِک نشانی، ست سرُوپ سمجھ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اتم میلا لینا ملائیا۔ ٹھاکر کہے میں پایا ٹھاکر، ٹٹیا نانا جگت لوکائیا۔ تر کے گیا ڈونگھا ساگر، بھوری بھور نہ کھئے رُڑھائیا۔ درگاہ ساچی ملیا آدر، سری بھگوان گود اُٹھائیا۔ راہ وچ سدیا گر تیغ بہادر، اشارے نال سمجھائیا۔ تیرا کرم ہویا اُجاگر، نرمل جوت ہوئی رُشنائیا۔ جن بھگتاں گویند سورا سدا سوڈاگر، ونج کرئے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا لیکھے لیا لگائیا۔ ٹھاکر کہے سُنو ٹھاکر بات، باطن ظاہر دیاں جنائیا۔ میں درشن آکیتا آخیری رات، پریم کٹیا وچ دِسائیا۔ آتم پرما تم جُڑیا نات، سُرَت شبد نال ملائیا۔ شبد اگمی سنی گاتھ، انحد نادی ناد جنائیا۔ مینوں نظر آیا اِکو باپ، پتا پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ جس دا انتر آتم ہردے اندر کردا رہیا جاپ، رسنا جہوا بتی دند سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اُس نے رُوچ بُت تن ماٹی خاک میرا کیتا پاک، پنت اُدھارن دیا کمائیا۔ اتم میل کے اپنی ذات، اجاتی رُوپ دتا گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا گھر دتا وکھائیا۔ ٹھاکر کہے میں وڑیا گھر، جس دا مالک بے پرواہیا۔ نرہوؤ چُکایا بھے ڈر، بھیانک نظر کھئے نہ آئیا۔ رائے دھرم نہ سکيا پھڑ، چتر گپت لیکھ نہ کھئے جنائیا۔ لاڑی موٹ دُور دُراڈے ڈگی دڑ، ہو کے لے لے دئے دُبائیا۔ اِناشی کرتا سری بھگوان نوجوان ساچی ڈولی آیا

چڑھ، شبد بانا نال لیائیا۔ اندر وڑ کے مینوں لیا پھڑ، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ کِرپا کر کے اپنی گودی لیا دھر، دھرنی دھول ہوئی جدائیا۔
 وشن برہما شو آگے راہ وچ ویکھن کھڑ، نیتر لوچن نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، موہے دینی مان وڈیائیا۔ ٹھا کر کہے
 سُنو سب سجن ساک، ساکہ اگلا دیاں سُنائیا۔ پرہہ کھول کے دُھر دا تاک، پڑدا اوہلا دتا چُکائیا۔ میرا لیکھا کر کے حساب بے باق، وہی
 کھاتہ ڈُونگھی دھار وہائیا۔ اتم لے کے گیا ساتھ، ساتھی بن کے بنیا پاندھی راہیا۔ کِرپا کر پُرکھ سمراتھ، نرگن نُر نُر نورا نہ اپنے نال ملائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا دتا مُکائیا۔ میرا لیکھا مکیا جگ، اتم سرب جنائیا۔ سچ دوارے منظور ہویا جج، مگہ
 کعبہ کم کسے نہ آئیا۔ گُردر مندر مسجد شُودوالا مٹھ پار کر کے حد، پتن میلا ملیا شہنشاہیا۔ جس نے گھلیا او سے لیا سد، سدا دے کے نام
 بُلایا۔ پنج تت کایا ٹھیکر گیا بھج، اتم پر ماتم ملی چائیں چائیا۔ میں نرگن نر ویر نراکار نرکار درشن کیتا رَج، سچ دوارے جا جا خوشی
 منائیا۔ کوڑی کِرپا جگت وبار جھوٹھ پیار گیا چھڈ، پریمی پریم اکو گیا لگائیا۔ تہاڈے حوالے کر کے ماس ناڑی ہڈ، جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، سر میرے ہتھ کُکائیا۔ ٹھا کر کہے میں منزل چڑھیا، پایا محبوب بے پرواہیا۔ جس دا نراکھر اکو پڑھیا، صفت صفت نہ کھئے
 صلاحیا۔ جیوندا نہ کدے مریا، جیون مرن وچ نہ آئیا۔ اُس دی جا کے چرنی پڑیا، سرن ملی سرنائیا۔ تھر کوئی نہ رہے کایا ماٹی گھڑیا،
 گھڑ گھڑ گھڑیاں رہی وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لہنا میری جھولی پائیا۔ ٹھا کر کہے سُن پریم کٹی، کٹلتا وچوں
 دینی گوائیا۔ میں تیرے کولوں لے کے آیا چھٹی، ناتا جگت جہان ٹزائیا۔ ویکھیں میرے وچھوڑے وچ نہ جاویں لٹی، اپنا آپ گوائیا۔ میرا
 چراغ تیرے گھر جگدا پُتیں، پوترے بہ بہ تیری خوشی منائیا۔ کھلیئے بے سرتی وچ رہیں نہ سٹی، اپنی لئیں انگڑائیا۔ میری دھار وچوں
 اُٹھیں، اُٹھ کے ساریاں دئیں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا میلا لیا ملائیا۔ پریم کُٹیا کہے میں ہوئی بیراگن، بن
 اکھاں رو رو دیاں دُبائیا۔ میرے اندر وچے کوئی نہ نادن، پریم ستار نہ کھئے پلائیا۔ ست دھرم دی آوے نہ کوئی آوازن، ساچا رنگ نہ کھئے
 وکھائیا۔ میں کوچھی کھلی ہوئی ابھاگن، بھاگاں بھریا وچھڑیا میرا ماہیا۔ جس دے نال بنی رہی شہاگن، جگت رنڈیا گیا کٹائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کھیل رہیا کھلائیا۔ پریم کُٹیا میں کی دساں، تیر انیالا گیا لگائیا۔ نالے روواں نالے ہساں،

بہڑی بہڑی کر گر لائیا۔ میں کس دا درشن کراں نال اکھاں، نیناں چار جنائیا۔ کس دے چرناں ہیٹھاں ڈھٹھاں، دھوڑی ٹگا مستک لائیا۔
 اوہ ناتا توڑ کے تتاں اٹھاں، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ ڈیرہ گیا ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا
 لیکھے لئے لگائیا۔ پریم گُٹیا جو وسنیک، وصیت سب نوں گیا سنائیا۔ تہاڈا اتتر دے نہ کوئی شریک، شریعت دُھر دی اک سمجھائیا۔ آتم
 پرما تم ملن دی سدا رکھنی اڈیک، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ جس تھاکر دی تھاکر نال پریت، سو پت پریشور ہو کے ہویا سہائیا۔
 اوس سجن دے گاؤ گیت، جس گویند ملیا چائیں چائیا۔ جن بھگتاں جان دی اولڑی ریت، سہج سُبھاؤ اپنا قدم اٹھائیا۔ ساچا لیکھا اوس
 کولوں لؤ سیکھ، جو ساکھیاں ہو کے گیا سمجھائیا۔ رشتیداریاں وچوں رشتیداراں نالوں نزدیک، پریمیاں وچوں پریمکا آتم پرما تم نظری آئیا۔
 دُھن ناد انت نشانہ مل گیا ٹھیک، تھاکر تھاکر ہویا سہائیا۔ خوشیاں نال گاؤندا گیت، چڑھ بیا نے پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، گھر سجن لیا بہائیا۔ گھر سجن میلا نرمل جوت، پنج تت نظر کھئے نہ آئیا۔ بھاگ لگائے سچکھنڈ سچ دوارے پوپ، چھپر
 چھن نہ کھئے سہائیا۔ پریم پیار دی اک لگاوے مؤج، مجلس اپنے نال لگائیا۔ اوس گرمکھ دی جس نے کرنی کھوج، سو پردا آتم پرما تم نال
 ملائیا۔ سارے بنس سربنس نال کر کے جگت وبار چوج، اتم چولا گیا بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنے مندر لیا
 وسائیا۔ تھاکر کہے میں ویکھیا مندر چنگا، چاروں کُنٹ اکو نور نظری آئیا۔ اوتھ کول نہ کوئی جندا، بند تاکی نہ کھئے کرائیا۔ نہ کوئی شبدا
 گاوے چھندا، کہانی بانی نہ کھئے صلاحیا۔ پنج تت خاکی نظر نہ آئے گندہ، جگت ہٹ ونجارا دہ دشا وست نہ کھئے ورتائیا۔ اوتھ دین دیال
 سوامی اک بخشندا، بخشش رحمت رہیا کھائیا۔ میں اُس دے لگا انگا، انگیکار کر کے اپنی گود بہائیا۔ جوتی جوت مل کے آیا اوہ اندا، جو
 پرماندا وچوں باہر رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، گھر ساچا اک سہائیا۔

☆ ۴ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی دھرم ویر دے گرہ جلالاباد ☆

گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگے، پرہ چرن دوارے سیس نوائیا۔ کریا کر سورے سربنگے، شاہ پاتشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ پھری دروہی وچ برہمنڈے، پُری لوء رہے کُرائیا۔ جھگڑا پیا جیرج انڈے، اُتہج سینج نہ کھئے سہائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اتم لنگھے، پاندھی اپنا پندھ مُکائیا۔ جگت جیو جہان ہونے اندھے، نج نیتز اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ ڈنڈے، محل اٹل سوہبا کھئے نہ پائیا۔ بن بندگیوں خالی ہونے بندے، بندی خانہ نہ کھئے ٹرائیا۔ کایا ماٹی ساچے نام کوئی نہ رنگے، رتی رت رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ کیسے ہتھ نہ آوے پرماندے، نجاند نہ کھئے رکھائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ بھیکھ پکھنڈے، کوڑی کریا گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جوتی نور چڑھے نہ کوئی نوچندے، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ نام بھنڈار سادھ سنت لوکات کوئی نہ ونڈے، خالی جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ جیو جنت حال ہونے مندے، بحال سکے نہ کھئے کرائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن رسنا جہوا گاؤندے بتی دندے، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ پت پریشور بنا ہونے رنڈے، سیج سہنجنی سوہبا کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہو سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن ارداسا، سچکھنڈ نواسی تیری اوٹ تکائیا۔ ٹوں سلطان شہنشاہ شاہو شاہاسا، بے انت تیری شہنشاہیا۔ سو پُرکھ نرنجن تیرا کھیل تماشا، جگ چوکڑی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ہر پُرکھ نرنجن تیری کوئی نہ جانے راسا، گوپی کابن کوٹن کوٹ گئے پھیریاں پائیا۔ آد نرنجن تیرا نور اکم پرکاشا، الکھ اگوچر تیری وڈ وڈیائیا۔ سری بھگوان تیرا رکھے نہ کھئے بھرواسا، اوٹ اکال نہ کھئے جنائیا۔ ابناشی کرتے تیری سمجھے کوئی نہ ذاتا، پڑدا سکے نہ کھئے چکائیا۔ پارہم پت پریشور تیری گاوے کوئی نہ گاتھا، ناؤں نرنکار نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کل اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ تیری لوڑ، صدی وہویں دئے ڈبائیا۔ لکھ چوراسی وچھڑی آتم جوڑ، گھر گھر میلا سہج ملائیا۔ دو جہان سری بھگوان، اسو اگتے چڑھے کے ویکھ دوڑ، پاندھی ہو کے پندھ مُکائیا۔ چوڈاں طبقات اندھ گھور، ساچا سبق نہ کھئے سنائیا۔ چوڈاں لوک پیا شور، ڈور ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کل اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پروردگار، خالق تیری اوٹ تکائیا۔ مقامے حق ہو اجیار، لاشریک ویس وٹائیا۔ جگ چوکڑی تیرا نغمہ نام سناؤندے رہے وچ

سنسار، اکھراں نال کر پڑھائیا۔ کاغذ قلم شاہی بن لکھار، کاتب ہو کے حُکم ورتائیا۔ آد جُگادی شبد انادی برہم برہمادی تیرا انت نہ پاراوار، بے انت تیری وڈیائیا۔ نرگن دیا باقی کر اُجیار، جوتی جوت تیری رُشنائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے آ کے ویکھ برخوردار، دُور دُراڈا نیرن نیرا پندھ مَکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ ویس وٹائیا۔ بے پرواہ ہر ہر مالک، در تیرے سیس نوائیا۔ دو جہاناں بن ثالث، ایتھے اوتھے ہو سہائیا۔ کلجگ کوڑی نندرا لاه آس، عرش فرش کھوج کھُجائیا۔ سچ دوارے کر عدالت، عدل بیٹھا مکھ چھپائیا۔ کلجگ جیو تیری کرن مخالفت، نو دوار ہوئے ہلکائیا۔ من واسنا ہوئی بغاوت، عداوت گھر گھر نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنا ویس وٹائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کرن سجدہ، نو مو سیس نوائیا۔ ہوں سیوک تیرا بردا، چاکر روپ دھرائیا۔ صدی چوڈھویں جگت جہان ویکھ سڑدا، دوزخ بہشت دوویں رہے کُرائیا۔ تیرا بھانا کوئی نہ جردہ، ظاہر ظہور تیرا نور نظر کیسے نہ آئیا۔ کائنات مار جہات کلمہ حق کوئی نہ پڑھدا، محبوب ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، کلکاتی پھیرا پائیا۔ گُر اوتار کہن پیغمبر، تیری سچ شرنائیا۔ لکھ چوراسی رچیا ویکھ اڈمب، چارے کھانی پڑدا لاپیا۔ چارے بانی جگ جگ تیرا رچدی گئی سوّمبر، نرگن سرگن میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھ جگت نشانہ، نو نو چار رہی کُرائیا۔ انتر آتم کیسے نہ ملے برہم گیانا، رسنا جہوا ہوئی سرب ہلکائیا۔ بھرے بھلے وڈ وڈوانا، چوڈاں وڈیا رہی کُرائیا۔ نظر نہ آوے گوپی کاپنا، بنسری نام نہ کھئے سُنائیا۔ سرتی سیتا ملے نہ راما، جگت بن پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ منتر درڑائے نہ کوئی ستناما، نانک نرگن جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ گوبند چلہ تیر نظر نہ آئے کیسے کھانا، چار کُنٹ اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ دہ دشا ہوئی ویرانہ، ویری گھر گھر ڈیرہ لائییا۔ شاستر سمرت وید پُران تیرے نام دا اک بیانا، تھوڑا حصہ جگت لوکائیا۔ پر م پُرکھ تیرے ناپن والا کیسے کول نہ کھئے پیمانہ، پیمائش سکے نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ اتم کوڑا ویکھ زمانہ، زبان ذب سب نوں رہی کرائیا۔ سادھ سنت ہویا نادانا، نیتر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ پریم پریتی بنھے کوئی نہ گانا، سچا سگن نہ کھئے منائیا۔ اکو وسریا سری بھگوانا، کوئن کوٹ ایشٹ رہے منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ ویکھ جگت، جگ جیون داتے تیری آس رکھائیا۔

گرمکھ وِ رلا لبھے کوئی بھکت، بھکتی بیٹھی مکھ چھپائیا۔ ناڑ بہتر گھر گھر اُبلے رکت، ساتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ جگت کریا رکھدے نیم برت، انتر آتم پوت نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن نرگن نرگن روپ، پرہ تیرا اک جنائیا۔ سدا وسیرا چارے کوٹ، دہ دشا رُشنائیا۔ کلجگ کریا ویکھ جھوٹھ، ہوئے ہنگتا گرھ بنائیا۔ ساچا دسے نہ کوئی پوت، پتا گود نہ کھئے سہائیا۔ ست دھرم کر گیا کوچ، گلی کوچے خالی گیا کرائیا۔ دین مذہب پئی دویتی دوج، شرع دھرم کرے لڑائیا۔ مانس سمجھ نہ سکے پنج تت بھوپ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ پڑدا چُک، اتم تیری واری آئیا۔ سچکھنڈ دوارے کیوں بیٹھا لک، نرگن اپنا آپ چھپائیا۔ سچ سنیہڑا دے کے آیا تیرا گوبند پُت، دُھر دی بانی راگ الاٹیا۔ ابناشی کرتا نر نرائن صدی ویہویں اپنی دھاروں پرے اٹھ، نہ کوئی جنے پتا مائیا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، دو جہانان کھوج کھجائیا۔ سچ سہنجنی ویکھے رُت، رُتری اپنی نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے جھک، چرن گول دھیان لگائیا۔ پرہ ٹھاکر ساڈا پینڈا گیا مُک، لوکات انت اخیر گئے جنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت نالوں ناتا گیا ٹٹ، اکو ملی تیری سرن سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا دے اک ور، صاحب سلطان در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار سیس نواؤندے نے۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندے نے۔ دھوڑی ٹگا خاک رماؤندے نے۔ پُرکھ اکال پتا اک مناؤندے نے۔ تیئی اوتار مان گواؤندے نے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیتر نین شرماؤندے نے۔ نانک گوبند اکو رنگ رنگاؤندے نے۔ ٹوں مالک خالق سرب بخشنند، سب تیرا راہ تکاؤندے نے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان مہربان تیری آس اک رکھاؤندے نے۔ تیری آس اک رکھاؤندے نے۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندے نے۔ سیس قداما اُتے ٹکاؤندے نے۔ جگدیش تینوں اک مناؤندے نے۔ چھتر سیس نہ کھئے جھلاؤندے نے۔ پیس اکیس راہ تکاؤندے نے۔ راگ چھتیس پنڈھ مکاؤندے نے۔ دند بتیس نہ ڈھولے گاؤندے نے۔ تیری دُھر دی سُن حدیث، کلمے اپنے وچوں باہر کڈھاؤندے نے۔ ٹوں صاحب اک جگدیش، جگدیش تیرا راہ تکاؤندے نے۔ تیرا لیکھا ہست کیٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در ٹھانڈے منگ منگاؤندے نے۔ در ٹھانڈے منگ منگاؤندے نے۔ تیرا سچ سنگھاسن

ویکھ پلنگ، شاہو بھوپ تیرا درشن پاؤندے نے۔ تیرے نام دا وجا کے آئے مردنگ، سو مردنگا تیرے آگے سٹاؤندے نے۔ جو پریم پیار دا دے کے آئے رنگ، لوکات ونج کراؤندے نے۔ کلجگ انت لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت بھوئے ننگ، سر اوڈھن تیرا نام نہ کھئے ٹکاؤندے نے۔ نو نو چار ودھیا بھیکھ پکھنڈ، بھیکھی گرو وپس وٹاؤندے نے۔ تیرے پریم پیار دا گائے کوئی نہ چھند، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑاؤندے نے۔ سرشٹ سبائی ہوئی رنڈ، شبدی کنت نہ میل ملاؤندے نے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، در تیرے الکھ جگاؤندے نے۔ تیرے در الکھ زرنجن، آگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تون داتا دانی دکھ درد بھے بھنجن، بھے بھو تیری اوٹ تکائیا۔ تون آد جگادی ڈھر دا سجن، سکلا سنگ نیہائیا۔ جوت سروپی جوت مگن، روپ رنگ ریکھ تیرا نظر کیسے نہ آئیا۔ جیو جنت تیرے دیپک جگن، گھر گھر جوت زرنجن کرے رُشنائیا۔ در درویش ہو کے منگن، بردے ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تون مہربان سورا سرینگن، دیونہار اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ سوامی تیری آس تکائیا۔ سچ سوامی تیری آسا، گر اوتار دھیان لگائیا۔ پیر پیغمبر کر بھرواسا، بھاونی اک ودھائیا۔ تون آد جگادی پُرکھ ابناشا، نہ مرے نہ جائیا۔ سچکھنڈ دوارے جوت پرکاشا، تہر گھر شبدی کھیل کھلایا۔ بھگت بھگونت جگا جگنت زرنجن سرگن کھیلے کھیل تماشا، وڈ کھلاری تیری وڈ وڈیائیا۔ گوپی کاپن مل کے پاون راسا، اچرج اپنی ریت چلائی۔ بھگتاں سنتاں دیوے چرن نواسا، دھام بھومکا استھان اک سمجھائیا۔ گرمکھان لہنا دینا چکائے پرتھمی آکاشا، گگن منڈل ڈیرہ ڈھاپیا۔ گرسکھ تیرے در تون کدی نہ جائے نراسا، آسا سب دی پور کرائیا۔ صدی چوڈھویں الٹ دے پاسا، پُشت اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ چھیتی من، من کا منکا سرب بھوائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی تن، تتوت دے سمجھائیا۔ کر پرکاش اندھیرے انھ، زرنجن نور کر رُشنائیا۔ گرمکھ پرگٹا ساچے چن، گرسکھ گر گر گود اٹھائیا۔ ساچے سنتاں دے نام دھن، وست امولک جھولی پائیا۔ بھگتاں اپنے نال گنڈھ، بھگون ڈھر دا جوڑ جڑائیا۔ زرنجن زرویر دس چھند، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ چار ورنان بن بخشند، شتری براہمن شودر ویش اکو رنگ رنگائیا۔ آتم پرما تم دے اند، اند اکو گھر وکھائیا۔ آتم سیجا چڑھ پلنگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ انحد وجا آگمی ند، انادی اپنا راگ سنائیا۔ نو

نو چار پار کر حد، گھر ساچے میل ملائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں واک بھوکھتاں وچ آئے دس، ناداں شبدان وچ گائیا۔ کلجگ انت
 سری بھگونت دھر دا کنت ہووے پرگٹ، دو جہاناں ویکھے چائیں چائیا۔ سمبل نگر سچ مکان وچ بھومکا جائے وس، جس دی حد نظر
 کیسے نہ آئیا۔ ساچا مارگ ست ستوادی دئے دس، دہ دشا دئے سمجھائیا۔ ساچے بھگتاں اپنے ملن دی کھول کے اکھ، گھر گھر وچ جوڑ
 جڑائیا۔ جگت سرشٹی نالوں کر کے وکھ، وکھری دھار چلائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے آتم پرما تم نال پئے ہس، ہستی اپنی لئے سمجھائیا۔
 نرگن نرویر ہو کے گاوے جس، وید پُران صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر کہن تیرا بھو کوئی نہ جانے اگلا، پچھلی کہانی سارے پڑھ پڑھ رہے سنائیا۔ تیرا مِت پیرا دسے کوئی نہ سجننا، سنگی سنگ نہ کھئے
 رکھائیا۔ جو اُچیا سو تیرے در تون منگنا، مانگت دو جہان نظری آئیا۔ بن تیری کرپا تیرا درس دیدار کیسے نہ لبھنا، کھوجت کھوجت
 کھوجے نہ کھئے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی درشٹی دئے کھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ نریش، بھوپت
 بھوپ تیری سرنائیا۔ تیرا رُپ اگما مچھ داہڑی نہ کیس، سیس جگدیس نہ کھئے مندائیا۔ سچ دوارے ہر نرنکارے آد جگاد رہے ہمیش،
 جگ چوکرئی اپنا کھیل کرائیا۔ وشن برہما شو در بیٹھے درویش، کوئن کوٹ سیس نوایا۔ کروڑ تیتیسا کرے آدیس، سُرپت نیوں نیوں لاگے
 پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا نور اُجالا رہے ویکھ، صاحب گوپال اکو نظری آئیا۔ جس دا نت نوت اولٹا ویس، سرگن ہو کے لوکات آوے
 چائیں چائیا۔ شاستر سمرت دے کے گئے سندیش، اٹھ دس گیتا گیان کرے پڑھائیا۔ شبد سنائے مُلا شیخ، الفیے اپنا حکم ورتائیا۔ کھانی
 بانی دیوے بھیج، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران کولوں لکھا کے لیکھ، لکھت اکھراں نال کرائیا۔ جس نوں جیو جہان جگت
 پچھوں لین ویکھ، رسنا جہوا بئی دند ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 کہن تیرا کھیل اگم، اگمڑی کار نظری آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بیڑا دیویں بنھ، جگت جہان پار کرائیا۔ لکھ چوراسی کوڑی کرپا
 دیویں سدا ڈن، کھنڈا شبد ہتھ اٹھائیا۔ جو گھڑیا سو دیویں بہن، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ بھگت سہیلے پرگٹاویں چن، نورو نور کر رُشنائیا۔
 ساچے سنتاں کولوں جاویں من، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن کھول اپنا در، در دروازہ دے جنائیا۔ گر اوتار کہن کیوں

ہویا اولے، بے پرواہ پڑا پائیا۔ ساڈے نال کیتے اقرار قوٰلے، لیکھے لیکھ لیکھ لکھت نال کڑمائیا۔ پرگٹ ہو اُپر دھوٰلے، دھرنی دھرت سوہیا پائیا۔ تیرا نُور خُدائی اولے، یامبین عالمین تیری سرنائیا۔ محبان بیدو بی خیر یا اللہ تُوں ہر گھٹ ہو کے مؤلین، مؤلا رُوپ نُور الایہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھ اپنی بغلے، بغلگیر دستگیر بے نظیر اپنا پھیرا پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اُمتی ہوئی پگلے، ست سچ نہ کھتے پڑھائیا۔ باہروں دسن چٹے بگ پڑے بگلے، انتر کاگ نظری آئیا۔ شرع شریعت اندر آئے جنگلے، مذہب جھگڑا نہ کھتے مکائیا۔ صدی چوڈھویں تڈھ بن مالک کوئی نہ بدلے، بدلہ مکے نہ جگت لوکائیا۔ دو جہان تیرے در تے ادنے، تُوں اعلیٰ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہو سہائیا۔ اُچی کوکن گر اوتار، پُنہ پُنہ سیس نوئیا۔ کِریا کر ہر زینکار، نردھن دین دُبائیا۔ نانا تٹیا جگت سنسار، سگلا سنگ نہ کھتے نبھائیا۔ آتم کرے نہ کوئی پیار، پر ماتم میل نہ کھتے ملائیا۔ گھر وچ گھر کھولے نہ کھتے کوار، پڑا سکے نہ کھتے اٹھائیا۔ دیپک جوتی سکے نہ کوئی بال، نُورو نُور نہ کھتے رُشنائیا۔ انحد سُنے نہ کوئی ناد، دُھن آتمک راگ نہ کھتے الائیا۔ کلجُگ جیو ہنس ہوئے کاگ، کوڑی کِریا کاگ وانگ کُرائیا۔ ستگر بیڑے چڑھے نہ کھتے جہاز، نئیا نوکا ہتھ کسے نہ آئیا۔ پتن بیٹھے پچھے سب نوں مارن آواز، آگا سمجھ کھتے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مارگ دُھر دا دئے درڑائیا۔ دُھر دا مارگ دس ایک، ایکنکار تیری شرنائیا۔ سریشٹ سبائی اِکو ٹیک، اِکو گھر وڈیائیا۔ اِکو اپنا دس بھیکھ، بھتے گرو کَم کسے نہ آئیا۔ تیرا رُوپ انو پ سدا وشیش، وشیشناں نال نانک نرگن گیا جنائیا۔ گرو گوبند کہے پُرکھ اکال سب نال کرے بیت، لکھ چوڑاسی پتا مائیا۔ جس بالک کیتے بھیت، سیوا سچ کھائیا۔ سو آیا کھیوٹ کھیٹ، رہبر نُور خُدائیا۔ جس نوں کوئی نہ سکے ویکھ، جگ دوئے لوچن درش کھتے نہ پائیا۔ جس نے بہرم بھلائے مُلا شیخ، پنڈت پاندھے سمجھ کھتے نہ آئیا۔ انتر وڑ کے کرے نہ سچا بیت، بسنتر باہروں نہ کھتے بُجھائیا۔ واہ واہ کھیلی اگم کھیڈ، پرہیو ایہو تیری وڈیائیا۔ جس کارن گر اوتار پیغمبر دتے بھیج، سو سیوک سیوا گئے کھائیا۔ اتم دے کے تیرا سندیش، کھانی بانی کری پڑھائیا۔ ہر مالک دُھر نریش، نرائن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک وکھاؤنا اگمڑا دیس، جس گرہ بہہ کے حُکم ورتائیا۔ جس گرہ دیوے حُکم انوکھا، دُھر دی دھار جنائیا۔ سو مارگ منزل پندھ دس سوکھا، رہبر ہو کے میل ملائیا۔ تیرا سچکھنڈ دوارا ویکھیئے کوٹھا، چھپر چھن نظر کھتے نہ آئیا۔

جتھے پرکاش اِکو نرمل جوتا، سُوْرَج چند نہ کھئے چمکائیا۔ لکھ چوْرَاسی وِچوں مائس جنم ملے مَوْقع، مُفت اپنی دیا دئے کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا لیکھے وِچوں باہر کڈھائیا۔ لیکھا لیکھے وِچوں ویکھ لکھت، جو بن اکھراں دتی لیکھائیا۔ جس دا بھيو تیرا اک اِشٹ، دُوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ لہنا چُکرام وِششٹ، واسطہ اپنے نال جُڑائیا۔ بھرے بھلی تیری سرِشٹ، نو ست مکھ بھوئیا۔ تیرے ملن دا حقیقی رہیا کوئی نہ عشق، عاشق نظر کھئے نہ آئیا۔ کوئن کوٹ پنڈت مستک لاؤندے تلک، ساچے تل نہ کھئے رُشنائیا۔ مُلا شیخ مسائک تینوں تگدے وِچ بہشت، حوْران نین اُٹھائیا۔ گرتھی پنٹھی تیرے پریم توں گئے کھسک، خالص خالصہ نظر کھئے نہ آئیا۔ چار جگ دی دیوے دربار وِچ سچي لسٹ، جس دے حرف نہ کھئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حُکم دئے ورتائیا۔ گر اوتار کہن سِری بھگونت، واہ واہ تیری وڈیائیا۔ تُوں آد جُگادی جُگا جُگت، کرتا مالک اک اکھوئیا۔ بودھ اکادھا ساچا پنڈت، سچ کریں پڑھائیا۔ تیرے در درویش بیٹھے منگت، بھکھک اپنی جھولی ڈاھیا۔ پھری دروہی کلجگ انت، انتشکرن شدہ نہ کھئے کرائیا۔ گر اوتاراں جو دتا تیرا منت، سو منتر گئے بھلائیا۔ گھر ملے نہ کیسے کنت، نار دُباگن رہی کُرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ ویکھ چائیں چائیا۔ کلجگ ویکھ کوڑی زین، بھنڑی نظر کیسے نہ آئیا۔ مایا ممتا کھائے ڈین سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ ساچا دیوے نہ کوئی دین، لہنا حق نہ کھئے چُکائیا۔ صدی چوڈھویں سارے آئے کہن، اکٹھے ہو کے رہے سنائیا۔ منکھتا وہہ گئی ڈُونگھے وہن، مُرید مُرشد پلُو گئے چُھڈائیا۔ الفیے مل کے پائے وین، عین غین نُقطہ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ ساچا ملے نہ سجن سین، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ کلجگ اتم آ کے تگ، طاقتور اپنی طاقت لے ازمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے تھک، سرِشٹی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سرِشٹی چولا آئے چھڈ، نرگن تیرے وِچ سمائیا۔ اتم دس کے اگلی حد، صدی ویہویں کھڑا لیا چُھڈائیا۔ پرہہ آگے سنبھال اپنا جگ، سرِشٹی تیری جھولی پائیا۔ کلجگ گھر گھر لائی آگ، سادھ سنت سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں پڑھ پڑھ سارے رہے ہس، ہستی تیری سمجھ کیسے نہ پائیا۔ تیرتھ تٹاں اٹھسٹھاں رہے ٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی پھیرا پائیا۔ تیرے ملن دا کیسے نہ ملیا جس، بن بھگتاں تیری صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کل کلکی ویس وٹائیا۔ کل کلکی

تیرا اک اوتار، ہر کرتا تُوں ہی نظری آئی۔ جس دا روپ آگم اپار، ریکھ بھیکھ سمجھ کھئے نہ پائی۔ جس دا مندر اٹل اُچ منار، دیا باقی اک
 رُشنائی۔ جس دا تہر گھر چرن دوار، شبدي سْت سوہا پائی۔ سو حُکم کرے کرتار، فُدرت قادر ویکھ وکھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو
 جاؤ سارے خردار، دُھر سندیشہ اک سُنائی۔ وشن برہما شو سارے لئے اُٹھال، کروڑ تیتیس نال ملائی۔ کلجگ کیریا نیر سب نوں دے
 وکھال، لوچن اکھ اک جنائی۔ شبد اشارے نال کہے اپنے اپنے گرمکھ لؤ پچھان، مُرید مُرشد کھوج کھجائی۔ گر اوتار ہوئے حیران، پیر پیغمبر
 سارے نین شرمائی۔ جو کلمیاں وچ دے کے آئے بیان، حرفاں وچ پڑھائی۔ جو منتر دس کے آئے ستنام، فتح واپگرو اک گجائی۔ اُس دا ملے
 نہ سچ نشان، دھرم نشانہ ہتھ نہ کھئے اُٹھائی۔ سُرتی وچھڑ کے ساچے رام، سچا رنگ نہ کھئے رنگائی۔ ساچا سُنے نہ کوئی پیغام، پاگل ہوئی
 سرشٹ سبائی۔ جھکڑا پیا شرع ایمان، مذہب کرے لڑائی۔ سادھا سنتاں کھول مایا دکان، گر کی بانی ہتھو ہٹ وکائی۔ مۇرکھ مُکدھ ہوئے
 انجان، سُرتی سرت نہ کھئے ہلائی۔ گر کا شبد نہ کرن پچھان، ستگر سیو نہ کھئے کھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نرگن اپنا
 کھیل وکھائی۔ نرگن کھیل کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، مالک اک اکھوائی۔ کاگد قلماں وسے باہر، شرع وچ
 بند نہ کھئے کرائی۔ اکھراں وچ نہ کھئے وچار، سطران وچ نہ کھئے جنائی۔ نرگن زرویر نرکار، نرکار اک اکھوائی۔ جس دا محل اٹل اپار، سچکھنڈ
 بیٹھا ڈیرہ لائی۔ جوت اُجالا نور پروردگار، بے پرواہ اک اکھوائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیتوں من مددگار، مُدعا تُوں ہی نظری آئی۔ تیرا
 عددان وچ نہ کھئے شمار، ہندسیاں انکڑیاں وچ نہ کھئے جنائی۔ جس جن اپر کیریا کرے آپ کرتار، کرنی اپنی دئے سمجھائی۔ کل کلکی لئے
 اوتار، اک اکلا پھیرا پائی۔ سرشٹ سبائی پیج سوار، مانس مانکھ مانو دئے جنائی۔ بھگت سہیلے کر تابعدار، سنت ساجن رنگ رنگائی۔
 گرمکھ گر گر گود اُٹھال، گرسکھ امرت جام پیائی۔ مُرشد ہو کے مُریداں وس نال، وعدہ کیتا توڑ نیہائی۔ تیرا لیکھا شاہ کنگال، اُچ نیچ دے
 سرنائی۔ دھرم دوارا تیرا سچی دھرمسال، جس گھر براہمن شتری شوڈر ویش سوہا پائی۔ آتم پرما تم ترے گن مایا پرکرتیاں کولوں کر بحال،
 اندریاں کولوں دئے چھڈائی۔ پھل لگا ساچے ڈال، پت ٹہنی آپ مہکائی۔ کوڑی کیریا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائی۔ آ کے ویکھ
 غریباں حال، ناناے دین دُہائی۔ سب دے سر تے کو کے کال، کلجگ نگارا رہیا وجائی۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی تیتوں سارے رہے

بھال، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی بھجن واپو داہیا۔ تیری سمجھ کسے نہ آئے چال، دلال ہو کے میل نہ کھئے ملائیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں
 دے دے احوال، جگت سنت رہے سمجھائیا۔ اندروں آپ ہوئے کنگال، بھنڈارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 کل اپنی آپ دھرائیا۔ سری بھگوان سچ درڑاؤندا اے۔ سو پُرکھ نرنجن سچ سمجھاؤندا اے۔ ہر پُرکھ نرنجن بھو کھلاؤندا اے۔ آد نرنجن
 ڈگمگاؤندا اے۔ اباشی کرتا ویکھ وکھاؤندا اے۔ سری بھگوان لیکھ لکھاؤندا اے۔ پاربرہم برہم اپنا پڑدا لاہندا اے۔ نرگن دھاروں پئے جم،
 مات پت نہ کھئے بناؤندا اے۔ نہکرمی ہو کے کرے کم، کرتا اپنی کار کھاؤندا اے۔ کلجگ اتم دیوے ڈن، لکھ چوراسی ویکھ وکھاؤندا اے۔
 ست دھرم دا بیڑا دیوے بنہ، سچا مارگ اک لگاؤندا اے۔ بھگت سہیلے چاڑھ کے چن، رین اندھیری دُور کراؤندا اے۔ من کا منکا پھیر کے
 من، من منسا موہ چکاؤندا اے۔ بھاگ لگا کے کایا تن، تتوت اک بجاؤندا اے۔ نام پدارتھ دے کے دھن، شاہ کنگال ونڈ پواؤندا اے۔ کر
 پرکاش نیترا نہ، اندھ اندھیرا پرے بٹاؤندا اے۔ بھگت سہیلے بنا کے جن، جن جننی گود اٹھاؤندا اے۔ کوڑا بھانڈا دیوے بہن، ٹھیکر کلجگ
 پرے سٹاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکرمی کرم کھاؤندا اے۔ نہکرمی کرم کھاوانگا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاوانگا۔
 لوک پرلوک آپ سمجھاوانگا۔ سچ سلوک اک پرگٹاوانگا۔ گرمکھاں میل سنجوگ، میل ملنی اپنے نال رکھاوانگا۔ ہوئے ہنگتا کٹ کے
 روگ، ہنگ گڑھ ٹراوانگا۔ سوہنگ ہنسا دے کے چوگ، چغلی نندیا دُور کراوانگا۔ گھر درشن دے کے اموگھ، بجر کپاٹی پڑدا لاہوانگا۔
 لیکھا چکا کے سمجھ سوچ، سرتی شبد نال جڑاوانگا۔ جس دی کلمیاں وچ کردے کھوج، سنمکھ ہو کے نظری آوانگا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑاوانگا۔ ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ویدا ڈھر دی اک پڑھائیا۔ نکیاں
 وڈیاں راہے پائیا۔ پچیا کھئے نظر نہ آئیا۔ ہندو مُسلم سیکھ عیسائی، اکو گھر وسائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ جو مذہباں وچ ہوئی
 جدائی، شرع شریعت میٹ مٹائیا۔ سب نوں پتہ سچ دس کے اکائی، اگلا صرفا انت مٹائیا۔ آتم پرماتم دئے سمجھائی، برہم روپ نظری
 آئیا۔ پورب دھو کے پچھلی شاہی، ڈرمت میل کٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جنہاں دی دین گواہی، تنہاں اپنے نال ملائیا۔ کرے کھیل
 سچا شہنشاہی، کلجگ شام اندھیری دُور کرائیا۔ بن کے آیا پاندھی راہی، منزل چڑھ کے خوشی منائیا۔ گوہند لیکھا چکے اکو ڈھٹیا ڈھائی،

ڈھونکے وچوں اکھ کھلائیگا۔ لکھیا لیکھ میٹھے کھئے نہ رائی، راؤ رنکاں آپ سمجھائے گا۔ جس دے نام دی پئی ڈہائی، سو نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کھلائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کرنی کار کھائیگا۔ ڈھر دی کرنی کار کھائیگا۔ ساچی شرن سریشٹ لکھائیگا۔ ودیا اکو پڑھن، پارہرہم پڑھائیگا۔ پوڑی اچی چڑھن، نام ڈنڈا ہتھ وکھائیگا۔ ساچی ترنی ترن، تڑت اپنا رنگ رنگائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیگا۔ رہبر ہو کے ویکھ وکھائیگا۔ دیس سہنجے ڈیرہ لائیگا۔ گرمکھ ویکھ ساچے سوہنے، سجنان میل ملائیگا۔ جنہاں چرن گول پرہہ کیتے بندنے، بندیخانے تنہاں تڑائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انت اپنی کل دھرائیگا۔ کلجگ اتم کل دھرائیگا۔ ول چھل کھیل کھلائیگا۔ اچل نگر اک وساویگا۔ سمبل ساچا ڈیرہ لائیگا۔ کوئی نہ جانے زمیں اسمان اُپر امبر، برہمنڈ کھنڈ بھیو کوئی نہ پائیگا۔ ساڈھے تن ہتھ سوہنا مندر، ہر جو ساچی بنت بناویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر بہہ کے خوشی وکھائیگا۔ گھر بہہ کے خوشی وکھائیگا۔ جن بھکتاں رُچی اک لگائے گا۔ من مت بڈھ سُججی آپ کرائیگا۔ گوبند پٹیں بھاگ لگائے گا۔ ستجگ سہائے ساچی رُتی، رُت رُتری آپ مہکائیگا۔ جو آتم پر ماتم پریم دی بھکھی، تس امرت جام پیائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ جیوان کر کے مت پٹھی، صدی چوڈھویں اُلٹا گیڑ گڑائیگا۔ پرہہ اُلٹا گیڑ گڑائیگا۔ واسی ندیڑ اک اٹھائیگا۔ لکھ چوڑاسی بھیڑ، بھانڈا بہرم بھنویگا۔ شاہ سلطاناں لہنا دینا دئے نیڑ، در در لیکھا انت مکھائیگا۔ بھگت بھگونت لیائے گھیر، گھر ساچے میل ملائیگا۔ سنت سجن ویکھ سہیل، گر چیلے جوڑ جڑائیگا۔ گرمکھاں چاڑھ کے تیل، انتر آتم سگن مناویگا۔ دھرم رائے دی کٹ کے جیل، لکھ چوڑاسی پھند کٹائیگا۔ سچ دروازے کر کے اپنا میل، جگت وچھوڑا پرے ہٹائیگا۔ اچرج کر اگمی کھیل، خالص گرمکھ اپنے گھر وساویگا۔ دھام اولٹا رکھ نویل، نہچل ڈیرہ لائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اتاراں پیر پیغمبران پیس اکیسا ہر جگدیسا، لہنا دینا دینا لہنا سب دا ویکھ وکھائیگا۔

☆ ۵ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ رام پُرا ☆

گر اوتار کہن پرہ کلجگ کوڑا کوڑ، سرِشٹ سبائی ڈیرہ لائیا۔ چتر سگھڑ بنے مورکھ موڑھ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ مستک بگا نام نہ لائے کوئی دھوڑ، دُرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ ساچا ملے نہ کیسے نور، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ ہوئے ہنگتا من ممتا ہویا غرور، نون سو اکھر نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کل اتم ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار کہن پرہ ودھیا لوہہ، مایا ممتا ہوئی ہلکائیا۔ اتر آتم سکے نہ کوئی سودھ، منسا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جگت واسنا کرے جودھ، اٹھ پھر لڑائیا۔ کوڑی ترسنا لگا روگ، ہوئے ربی ستائیا۔ آتم پرما تم وچھڑ ہویا وجوگ، دُھر سنجوگ میل نہ کھئے ملائیا۔ شاستراں سمرتاں اندر کردے تیری کھوج، کایا مندر اندر ویکھن کھئے نہ آئیا۔ تیرے گیت گاؤندے چوڈاں لوک، سچ سلوک سوہلا ڈھولا کھئے نہ گائیا۔ صدی چوڈھویں مٹدی جائے اوڈھ، بیس بیسا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن نو نو چار ودھیا کام، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ پردے کیسے نہ وسیا رام، رمٹیا نظر کیسے نہ آئیا۔ جگت واسنا ہوئے غلام، شرع زنجیر سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ دُھر دا سُنے نہ کھئے پیغام، انحد ناد نہ کھئے جنائیا۔ پنج تت کایا اندر وگر گیا نظام، سچا حُکم نہ کھئے ورتائیا۔ مُشکل حل نہ ہووے آسان، سیس جگدیس نہ کھئے نوایا۔ ساچا ناد نہ سُنے کوئی کان، امرت رس مکھ نہ کھئے چوائیا۔ ہوئے ہنگتا اندر پھرن بردھ بال جوان، ممتا موہ نہ کھئے مُکائیا۔ ست دھرم دا جھلدا دِیسے نہ کھئے نشان، ست ستوادی سچ نہ کھئے جنائیا۔ ساچی سخی ملے نہ کوئی کابن، بنسری نام نہ کھئے سُنائیا۔ دُھر درباری دیوے نہ کوئی پیغام، کلمہ کائنات نہ کھئے پڑھائیا۔ جیو جنت ہوئے نادان، ناپینے اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ تتاں اندر تت شیطان، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کل کوڑا موہ، مُحبت سچ نہ کھئے کھائیا۔ آتم پرما تم کیسے نہ جائے چھوہ، دُئی دویتی کندھ نہ کھئے ڈھابیا۔ گھر پرکاش بن دیوے باقی کرے کوئی نہ لو، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ نام سُنے نہ تیرا سو، ہنگ برہم نہ کھئے پڑھائیا۔ نو نو چار ربی رو، سانتک ست نہ کھئے دسائیا۔ اپنا آپ سارے بیٹھے کھوہ، خالی ہتھ دین ڈھائیا۔ نجھر جھرنے امرت دیوے نہ کوئی چو، کول ناہ نہ کھئے اُلٹائیا۔ چیلے گرواں نال کرن دھرو، پتا پوت سوہیا کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان

ہو سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن، پرہہ ویکھ کلجگ ہنکار، ہنکاری گھر گھر نظری آئیا۔ گردیو سوامی کرے نہ کوئی نمسکار، سجدہ
 سیس نہ کھئے جھکائیا۔ چار کنت دہ دشا بھجن وارو وار، من واسنا نال ملائیا۔ مِتران نالوں سجن وچھڑے یار، بہین بھائی نانا توڑ نہ کھئے
 نبھائیا۔ کاگتاں توں لبھن تیرا سچ دربار، محل اٹل چڑھ درس کھئے نہ پائیا۔ تیرتھ تٹاں ہندے پھرن خوار، انتر آتم سچ سروور نہاون کھئے نہ
 جائیا۔ مکتب پاٹھشالا وچ پڑھدے رہن اکھراں نال کر وچار، نراکھ تیری سمجھ کسے نہ آئیا۔ چاروں کنت دسے وبھچار، دہ دشا سچ دھرم
 رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن جگ اتم مایا، ترے گن آگنی
 ت تپائیا۔ نو نو چار اندھیرا چھایا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جو حکم سنایا، سو سارے گئے بھلائیا۔ ساچا ایشٹ
 نہ کیسے منایا، درشٹی دیہ نہ کھئے نہ کھلائیا۔ پریم پریتی اندر تیرا عشق نہ کھئے کھایا، سچ دھیان نہ کھئے لگائیا۔ دوزخ بہشت دوویں رہے
 گر لایا، لیکھا سکے نہ کھئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر کہن پرہہ ویکھ جھوٹھ، جو جگت لے انگڑائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ رہی نہ سچ، ست دھرم نظر کھئے نہ آئیا۔ ملا شیخ
 مسائک پنڈت پاندھ ہتھ رہیا نہ کچھ، جنجو ٹکا دھوتی بودی پنت پنت نہ کھئے کرائیا۔ تیرے نالوں سری بھگوان تیرے گئے رٹھ، ساچا
 میل نہ کھئے ملائیا۔ انتریامی گھٹ گھٹ واسی آ کے پچھ، نیرویر اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان دیا
 کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ ویکھ کڑیار، لکھ چوراسی اندر رہیا سمائیا۔ جس بھلایا سانجھا یار، سوچ سمجھ رہی نہ رائیا۔ اندر
 وڑ کے سب توں کیتا خوار، پڑدا اوہلا وچ ٹکائیا۔ غفلت وچ سٹا سنسار، نیتراکھ نہ کھئے کھلائیا۔ کہانی بانی پڑھ پڑھ گئے ہار، ہر ہر نظر
 کیسے نہ آئیا۔ اچی کوکن کرن پکار، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، زرگن نیرویر ہو سہائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر کہن ویکھ اپنا لوک، کل اتم پھیرا پائیا۔ کیسے گرہ جگدی دسے نہ جوت، گھر دیپک نہ کھئے رُشنائیا۔ کلجگ آلیوں ڈگے بوٹ، پھیر
 سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ مایا ممتا سارے کرن کھوج، دوس رین بھجن واہو داہیا۔ تیرے ملن دی کیسے نہ آوے سوچ، سمجھ بیٹھی مکھ بھوئیا۔
 گرمکھ ورا راہ تکے وچوں کوٹاں کوٹ، انتر انتر نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر ٹھا کر تیری وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار

پیر پیغمبر کہن بھلیا جگ، بہرماں وچ رکھائیا۔ کسے نہ پورا ہووے مکے کعبے جج، حُجرہ حق نہ کھئے سہائیا۔ کسے نہ ملے مندر مسجد
شودوالے مٹھ، ہتھان نال ٹل رہے کھڑکائیا۔ گردواریاں اندر نرگن تیرا روپ سکے نہ کوئی لبھ، سنمکھ درس کھئے نہ پائیا۔ مہربان ٹھاگر سوامی
گھر گھر وچ آکے سنا اپنا چہند، ڈھر دا ڈھولا راگ الائیا۔ سچ دوارے ایہو منگ، کایا مندر اندر بھیو کھلائییا۔ پوڑھے پوڑھے اپنے لنگھ،
نو دوارے ڈیرہ ڈھائیا۔ کوڑی کریا پائے نہ ڈنڈ، من کا منکا دئے بھوائیا۔ کر پرکاش اندھیرے انھ، جوت نرنجن جوت رُشنائییا۔ نام مجیٹھی چولا
رنگ، رنگ اپنا دے چڑھائیا۔ امرت دھار ویا گنگ، سروور اکو اک وکھائیا۔ سُرَت سوانی نہ ہووے رنڈ، شبدي کنت لینا پرنائیا۔ بھاگ
لگاؤنا جیو پنڈ، پنڈی اور نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن سرگن لے جگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیرا
ناتا چھٹیا، چھٹی سرب لوکائیا۔ پریم پیار دا پینڈا مکیا، پاندھی رہن کھئے نہ پائیا۔ کوئی نہ چڑھے محل اُچیا، ساچے دھام بہہ کے خوشی نہ کھئے
منائیا۔ جگت واسنا جیو رُجھیا، وشیاں وچ لوکائیا۔ ستگر سنت کسے نہ بُجھیا، دیوا بیٹھے گل کرائیا۔ نام نِشانویں کوڑا آکيا، انیالا تیر نہ کھئے
لگائیا۔ سچ بھنڈارا نو کھنڈ پرتھی مکیا، در در گھر گھر خالی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارا کھول در،
دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن لیکھا ویکھ چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبھج سینج پھول پھلائییا۔ ساچا مان تان رہیا نہ
چارے بانی، بان انیالا نہ کھئے چلائییا۔ اٹھسٹھ دھار دسے نہ کھئے پانی، سروور ست نہ کھئے نہائیا۔ صدی ویہویں سب نوں آئی ہانی، ہانی ملیا نہ
بے پرواہیا۔ ٹوں شاہ پاتشاہ سچا سُلطانی، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ بہرے بھلے جیو ودوانی، وِدیا مات ہوئی ہلکائیا۔ تیری دسے نہ کوئی
سچ نشانی، ساکھیات نہ کھئے سمجھائیا۔ کسے نہ ملے پد نربانی، گھر بہہ نہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ
انت انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھ پرکرتی کل، بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ سجن سجنان نال کرن چھل، اچھل چھل تیرا بھہ نہ
کھئے رکھائیا۔ کوئن کوٹ سادھ سنت جگت سنگھاسن بیٹھے مل، تیرا آسن سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا نام سندیسہ
سرِشٹ سبائی دتا گھل، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کر لکھائیا۔ دھام نیارا وسیا اٹل، پروردگار سانجھے یار درگاہ ساچی سچکھنڈ
دوارے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے ساچا ور، تڈھ بن آسا پور نہ کھئے کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن،

پرہہ کلجگ واسنا ہوئی کھوٹی، دُھر دا کرم نہ کھئے کرائیا۔ نرمل جگے کوئی نہ جوتی، شبیدی دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ سُرَت سوانی نہ اُٹھے سوتی،
 ہلارا نام نہ کھئے دوائیا۔ وچے ناد نہ چوڈاں لوکی، چوڈس چند نہ کھئے زُشنائیا۔ جھگڑا چُکے نہ ورن برن جننجو بودی، اکو رنگ نہ کھئے سمائیا۔
 لیکھا مکے نہ گیانی بودھی، بُدھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ پردا سکے نہ کھئے سودھی، سُوڈھا سُدھاسر نہاون کھئے نہ جائیا۔ جگت واسنا ہوئے روگی،
 سچ طیب سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ کامی کرودھی دسن دھوبی، سیجا سچ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اتم
 ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ ویکھ قرآنا، لوکھات دھیان لگائیا۔ تیرے نالوں ساریاں تٹا یارانہ، یاری غَیراں نال لگائیا۔ تیرے
 پریم دا گئے نہ کوئی ترانہ، تریا راگ نہ کھئے الاّیا۔ ساچا وسے نہ ساڈھے تین ہتھ مندر مکانا، مندر مسجد شُودوالے مٹھ بھجن تھائوں تھائیا۔
 پرما تم آتم پرما تم میل نہ کھئے ملانا، ملنی جگدیس نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ اتم نیتر ویکھ بدل گیا زمانہ، گر پیر ضمانت دے نہ کھئے چُھڈائیا۔
 صدی ویہویں گر اوتار ہوئے حیرانا، حیرانی سب دے اُتے آئیا۔ ساڈا نام دا بھل گیا سرب پیمانہ، کوڑی پیمائش وچ سرب لوکائیا۔ کرپا کر
 سری بھگوانا، تُدھ بن کارج راس کھئے نہ آئیا۔ پڑھ پڑھ تھکی رسنا جہوا زبانا، ظلم ظالم سکے نہ کھئے ہٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ہر جو اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھ پرہو جگ ریت، نیرویر دھیان لگائیا۔ جھگڑا پیا اوچ نیچ، ذات پات
 کرے لڑائیا۔ تیرے پریم اندر کوئی نہ جائے بھیج، تن من سیجھ ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ تیرے در دی لنگھے نہ کوئی دبلیز، جنگل جوہ
 اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی کندر ویکھن تھائوں تھائیا۔ پت پریشور تیری دھار انوکھی باریک، جگت جھروکھے نظر کیسے نہ آئیا۔ تیرا کھیل دسے نہ
 کھئے تواریح، طریقہ دے نہ کھئے جنائیا۔ تیرے در تون درویش ہو کے منگدے بھیکھ، یاچک ہو کے جھولی ڈاھیا۔ اتم تیری رکھ اڈیک، آسا
 آسا نال ودھائیا۔ تُدھ بن سچا دسے نہ کوئی میت، مِت پیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں مالک ہست کیٹ، لکھ چوڑاسی رہیا سمائیا۔ ساچا
 ڈھولا تیرا گیت، گوہند نام پڑھائیا۔ تینوں ملیاں لیکھا چُک جائے مندر مسیت، مسلیاں وچوں کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیری سچ
 سوامی اک پریت، جُگ جُگ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑا لیکھا دے مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھ
 جگت نظارہ، نیرویر ویس وٹائیا۔ اتم انت جگت کنارہ، نئیا نوکا ڈولے تھائوں تھائیا۔ ساچا دسے نہ کھئے سہارا، چپو ہتھ نہ کھئے لگائیا۔ راہ

تکن گرو اوتارا، نیترا اکھ کھلائی۔ پیر پیغمبر کہن پروردگارا، مدد تیری نظری آئی۔ جگ چوکڑی جو دیندا رہیا لارا، شبدی کر شنوائیا۔ انوکھا کھیل کر کے لیکھ لکھاؤندا رہیا بن لکھارا، کاتب ہو کے قلم چلائی۔ سو ویلا وقت سرب وچارا، وار تہت دئے گواہیا۔ کر کریا ہر کرتارا، تیری کرنی توہے بھائی۔ سرشٹ سبائی ویکھ جگت سنسارا، سنساری ہو کے خوشی منائی۔ چاروں کُنٹ ست دھرم دا لگے نہ کوئی نعرہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، دُھر مالک تیرے ہتھ وڈیائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن بھلی تیری لوکائی، لایق نظر کھئے نہ آئیندا۔ مایا ممتا کیتے شدائی، بڈھ بیک نہ کھئے رکھائیندا۔ جنہاں کھادھی سُر گائی، تنہاں تیرا نور نظر نہ آئیندا۔ اندروں باہروں ہونے جدائی، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیندا۔ کایا مندر نہ وجے ودھائی، مل مل سخیاں گیت نہ کھئے سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن دے دُھر دا ور، در ٹھاندا تیرا نظری آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ ویکھ ساڈھے تین ہتھ مٹکا، کایا ماٹی اندروں ویکھ وکھائی۔ جس دے اندر کوڑ گریارا کھٹکا، سچ سچ نہ کھئے سمجھائی۔ جنہاں نے کھادھا حلال جھٹکا، سو سارے بیٹھے مکھ بھوائیا۔ کیسے دے سپس نہ دے بدھا پٹکا، پٹو اوڈن نظر کھئے نہ آئی۔ لیکھا ویکھ بہتر نارٹی رت کا، رتی رت رہی گرائیا۔ لہنا چُکیا دھیرج جت کا، ست سنتوکھ سارے بیٹھے گوائیا۔ بھاندا پھٹیا گر کی مت کا، من منسا بیٹھی ڈیرہ لائی۔ منوا ہو کے قلندر نچدا، نو دوارے ویس وٹائی۔ لیکھا چُکیا مکے کعبے حج کا، حضرت سچ نہ کھئے ملائی۔ رہبر محبوب کھئے نہ دسدا، میخانے جام نہ کھئے پیائی۔ تیرا ملنا مکیا تیجی اکھ دا، نج نیترا نہ کھئے رُسنائی۔ جھگڑا چُکیا نہ دئی دویتی وٹ کا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی سکیا نہ کھئے سمجھائی۔ ایسے کارن گر اوتار پیر پیغمبر تیرا راہ نکدا، تقویٰ اوٹ تیرے اُتے نکائی۔ تُوں مالک آد جگادی سب دا، نت نوت ہونے سہائی۔ جن بھگتاں پیج رکھدا، سنتاں لے ترائیا۔ گرمکھاں ہردے وسدا، گھر گھر وچ ڈیرہ لائی۔ گرسکھاں اپنی گودی چکدا، بال انجانے نال ملائی۔ لہنا دینا دیوے حقوق دا، حقیقت کھوجے تھاون تھائی۔ مارگ دسے اکو سچ دا، کوڑی کرے نہ کھئے پڑھائی۔ لوں لوں اندر آپے رچدا، ساڈھے تین کروڑ دئے سمجھائی۔ ساڈا ویلا مکیا جس دا، سرشٹ سبائی ہونی ہلکائی۔ ہن ویلا نہیں سہاؤندا وکھ دا، وچھڑے اپنے نال ملائی۔ پریم جو تیرا نام چدا، ہردے اندر دھیائی۔ اوہ اتم تیرے پگھ دا، تیرا روپ وٹائی۔ بن تیرے خوشی نال کیسے نال نہیں بسدا،

تیری ہستی ویکھ مستی لئے چڑھائیا۔ تیرے وچھوڑے ویراگ اندر بؤرا ہو کے نچدا، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ تڈھ پن کوئی نہ میلی ساچے اکٹھ دا، دین مذہب پئی جدائیا۔ ذات پات پت کوئی نہ رکھدا، گر اوتار پیر پیغمبر گھر ساچے دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دے ساچا ور، صاحب سجن تڈھ پن سنگی نظر کوئی نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ ویکھ اپنا پیار، پیاریاں وچوں نظری آئیا۔ جنہاں نوں دھکے دیوے سنسار، جگت کرے خوار، سجن بیٹھے مکھ بھوئیا۔ اوہ اندرے اندر کرن پکار، کایا مندر سچ وچار، باہروں کھوجن کھئے نہ جائیا۔ نوں مالک سرجنہار، نرگن سرگن اکئی گفتر، گفٹ شنید تیرا کھیل نظری آئیا۔ نوں یاراں دا یار، ایتھ اوتھ بنیں سہار، دو جہان تیری وڈیائیا۔ سنت سہیلے پھڑ باہوں لئیں اٹھال، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، سنت سجن رنگ رنگائیا۔ گرمکھ ویکھ اکٹھے لال، لالن اپنی دیا کھائیا۔ گرسکھ جگت مایا وچوں کر بحال، بندی خانہ دے کھلائیا۔ تیرا چرن کول سچ دوار سچی دھرمسال، دوجا مندر نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے نو نو کرن شاہ کنگال، اوچ نیچ سارے سیس جھکائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی سرب سوامی آ کے اپنی سرشٹ سنبھال، ڈوری تیرے ہتھ نظری آئیا۔ کوڑی کیرپا توڑ جنجال، جاگرت جوت جلوہ دے جمال، نورو نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دے ڈھر دا ور، مالک خالق پرتپالک تیری اک سرنائیا۔ گر اوتار کہن پرہ وشو ویکھ اپنی گل، گلوتتا ہو کے پھیری پائیا۔ تیری سکھیا سارے گئے بھل، جو گر اوتاراں کری پڑھائیا۔ مایا اندر گئے زل، مانک موتی قیمت سچ نہ کھئے جنائیا۔ غنچیاں والے کھل کے بھل، پاتی پاتی رہی گر لائیا۔ سہل وانگ گئے بُل، پھل بھل سوہا کھئے نہ آئیا۔ بے شک انہاں دے باہروں بلدے بُل، اندروں تیرا دھیان نہ کھئے لگائیا۔ امرت آم سب دا گیا ڈلھ، رس جام نہ کھئے پلائیا۔ تیرے کنڈے ترازو نام کوئی نہ گیا بُل، جگ تکڑ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کل کلکی ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کل کلکی، کل کاتی ویکھ وکھائیا۔ تیری کھیل اچل کی، نگری اکو سوہا پائیا۔ تیری جوت اکئی بلدی، بلدھاری تیری وڈیائیا۔ تیری کھیل اچھل دی، جگ چوڑی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ مایا کوڑی کیرپا جیو جہاناں دلدی، دلدر دتا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب سلطان سری بھگوان مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار کہن پرہ ویکھ وچوں جھروکھ،

سچکھنڈ کُنڈا اک کھلایا۔ کلجگ اتم گرو ہو گئے بھتے، بن تیرے کاج راس کیسے نہ آئیا۔ سارے پڑھ پڑھ تھکے پوتھے، پُستکار کرن پڑھائیا۔ اندروں باہروں آپ تھوتھے، ہوچھی مت رکھائیا۔ جگت چڑھاؤندے نئیئا نوکے، آپ انتارو ڈب ڈب غوطے کھائیا۔ تیرا گیت جگت سناؤندے، آپ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ مُلا شیخ مسائک پنڈت پاندھ گرنٹھی پنٹھی وکار کرن من بھاؤندے، وشیا وچ بہرم بھلایا۔ تیری سیجا چڑھ کے مۇل نہ سؤندے، ہر ہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ ہنس روپ وٹائے کاؤں کے، کاگ وانگ رہے کُرائیا۔ دُرمت میل مۇل نہ دھوندے، ستگر چرن دھوڑی خاک نہ رمائیا۔ گھر وچ گھر تیرا درس نہ پاؤندے، باہر کھوجن وانگ شوڈائیا۔ سُنجی منزل پندھ نہ کھئے مکاؤندے، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دیوے ساچا ور، سچ سوامی انتریامی تڈھ بن مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ اٹھ اٹھ جاگ، تیرا جاگن ویلا آیا۔ جن بھگتاں بن کنت سہاگ، ساچے سنتاں سیج سہایا۔ گرمکھاں دے اک ویراگ، گرسکھاں اپنا رنگ رنگایا۔ کوڑی کِرپا کر تیاگ، وڈبھاگی اپنا درس وکھایا۔ گھر دیپک جوت جگا چراغ، تیل باقی لوڑ رہے نہ رایا۔ شبداگمی مار آواز، سُرقتی سُرت لئے اٹھایا۔ اندر وڑ کے کھول راز، پڑدا دئی دے چکایا۔ لیکھا چکے جگت نیاز، حُجرے سیس نہ کھئے نواپا۔ کِرپا کر وڈ نواب، محبوب تیرا راہ تکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا اتم ور، انتر اتم کھوج کھجایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ ویکھ اپنی اتم، انتر انتر دھیان لگائیا۔ تُوں مالک پرماتم، پرما پُرکھ تیری وڈیائیا۔ تیرا کھیل اگمی باطن، بے نظیر تیری سرنائیا۔ شاستر سمرت تیری صفت صلاحی اکھن، اکھراں نال سمجھائیا۔ تُوں مالک خالق ساتھن، گہر گمبھیر سدا سد اکھوائیا۔ لیکھا چکا ذات پاتن، برہم پاربرہم سمجھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتن، ستجگ سچا چند چمکائیا۔ لہنا چکے پرتھمی آکاسن، گگن منڈل پُری لوء آکاشن، پرکاش تیرا نظری آئیا۔ جن بھگتاں بن ساتھن، شبدا دے اگمی راتھن، بن رتھوایی سیو کمائیا۔ کوئی لوڑ نہ رہے رسنا دین دی بھاشن، اندر وڑ کے اندروں لئے اٹھایا۔ تیری سرشٹی تیری درشٹی تُوں سب دا ایشٹی پرما پُرکھ پرماتم، اتم پرماتم بے پرواہیا۔ پریم پیار دا جوڑ ناتن، رشتہ اکو اک بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دے دُھر دا ور، ور داتے پُرکھ بدھاتے، تیری وست تیرے دوارے منگ منگائیا۔

☆ ۵ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

دو جہان کرن پُکار، کوک کوک رہے سُنائیا۔ سَتگر شبد لئے اوتار، نرگن نرویر پھیرا پائیا۔ تیری صفت سُندے رہے جُگ چار، سَتجگ تریتا دواپرکلجگ شاستر سمرت وید پُران دین گواپیا۔ رسنا جہوا بئی دند ڈھولیاں نال لاؤندے رہے جیکار، جے جے کار اک سُنائیا۔ تینوں لبھدے رہے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ٹلے پربت سُمند ساگر کھوج کھجائیا۔ تیرا اکھراں نال کردے رہے وچار، انجیل قرآن کھانی بانی پھول پھلایا۔ تینوں لبھدے رہے تیرتھ تٹاں دھار، اٹھسٹھ بیٹھے پنڈھ مکائیا۔ تیری کھوج دین مذہب ذات پات کردا رہیا سنسار، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ تیرا کھیل الکھ اگوچر اکم اپار، بے پرواہ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ بھگت سنت تینوں کردے گئے نمسکار، نو نمو سیس جھکائیا۔ گرمکھ منگدے گئے دیدار، آد جگاد جھولی ڈھاپیا۔ گرمکھ منگدے گئے چرن دھوڑی چھار، خاکی خاک رمائیا۔ تیری مسلیاں وچ کردے رہے گفتار، چھنداں بنداں راگان ناداں وچ سُنائیا۔ تیرا مندر مسجد شودوالیاں مٹھاں وچوں لبھدے رہے دیدار، سچ پریتی نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا لکھ چوراسی جیو جنت گلشن ویکھ مہکی ہوئی بہار، سچ سگندھی انتر ست نہ کھئے وسائیا۔ صدی چوڈھویں چار جُگ دے پاندھی ہوئے خوار، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پاربرہم پت پریشور اوہ ویکھ اپنے تیئی اوتار، در تیرے بیٹھے سیس نوایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نین شرمسار، نیتر اکھ نہ کھئے کھلایا۔ نانک گوہند جوتی جوت کر اُجیار، دیوا باقی تیرے گھر جگائیا۔ بھگت سہیلے واجاں رہے مار، تیرا نام دھیائیا۔ تُوں سٹا پیر پَسار، بے انت لے انگرایا۔ نو نو چار تیری انوکھی دھار، دھرت دھول دتا تڑپھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا شبد گرو ویکھ وکھائیا۔ سَتگر شبد سرب دے مالک، واہ واہ تیری وڈ وڈیائیا۔ آد جگاد خلق دے خالق، مخلوق تیری سرنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں ثالث، چوڈاں طبقاں پار کرائیا۔ تیرے نام دی کردے رہے عبادت، کلمیاں وچ پڑھایا۔ تیرے پریم دی جھولی پاؤندے رہے سخاوت، وست امولک گر اوتار گئے ورتائیا۔ تڈھ بن ٹھاکر سوامی صاحب سلطان کرے نہ کوئی سچ عدالت، عدلی نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کرے بغاوت، بغلگیر پلُو گئے جھڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، صاحب تیری اوٹ تکائیا۔ سَتگر شبد پرگٹ ہو، نرویر دھار چلائییا۔ کرپا کر نرائن سو، صاحب تیری وڈیائیا۔ آتم پرما تم دے موہ،

مُجَبَّت اپنے نال جنائیا۔ ساچے نین دے لو، گھر گھر وچ کر رُشنائیا۔ دُرمت میل اندروں دھو، باہروں بگ پڑا کم کیسے نہ آئیا۔ امرت اگما
 نِجھر چو، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ شبد گرو سدا سوامی، صاحب تیری وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی
 انتریامی، گھٹ گھٹ کھوج کھجائیا۔ جگت جیواں بھلی دھر دی بانی، بان نرالا تیر نہ کھئے لگائیا۔ امرت آتم ملے نہ ٹھنڈا پانی، اگنی تت نہ
 کھئے بھجھائیا۔ روندی ویکھی تیری چارے کھانی، نیتر نیناں نیر وائیا۔ ملیا میل نہ شاہ سلطانی سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ پیر فقیراں منکیاں والی
 گل وچ پائی گانی، ساچی تسبیح طبع سکے نہ کھئے بدلائیا۔ سچ پریم دی دیوے نہ کوئی نشانی، کلمیاں نال کلمے رہے پڑھائیا۔ پاربرہم پت
 پریشور اپنی کر مہربانی، محبوب تیری آس تکائیا۔ پن ستگر شبد ساچا ملے کوئی نہ بانی، بانا چولا نہ کھئے بدلائیا۔ چار جگ دی پچھلی
 چکے کھانی، اگلا لیکھا دئے درڑائیا۔ اوہ ویکھ نیتر روندی اللہ رانی، کھلڑے کیس دئے دہائیا۔ سچ دوار نہ کوئی پچھانی، جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، گھر گھر وچ کھوج کھجائیا۔ شبد گرو گر تیری ٹیک، جگ چوگری آس رکھائیا۔ کلجگ اتم آ
 کے ویکھ، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے ہو سہائیا۔ نو کھنڈ پرتمھی دے بیکھ، بیکھادھاری دھیان لگائیا۔ سب نوں بھلیا پچھلا اپنا دیس،
 تیرے ملن دی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جھگڑا رسیا مچھ داہڑی کیس، مؤنڈ مُنڈائے رہے کُرائیا۔ مالک خالق پرتپالک کیسے نظر نہ آیا اگھی
 نریش، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ہر گھٹ اندر جوتی جوت جوت پریش، پروردگار
 بے پرواہیا۔ نرگن سرگن کھیڈے کھیڈ، کھیلنہارا اک اکھوائیا۔ سٹ دلارا شبد سوامی گہر گمبھیر اکو بھیج، بھجن بندگی پچھلی سارے گئے
 بھلائییا۔ گھر گھر سٹی دے سیج، نر ہر کنت بیٹھا مکھ چھپائیا۔ سانوں تیرے اُتے پرہ امید، آمد تیری سب لوکائیا۔ تیرا درس کر کے
 دید، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دھر دا ور، کل کلکی پھیرا پائیا۔ شبد گرو اُٹھ کے مارگ تک، اپنی لے انگڑائیا۔
 وینہدیاں وینہدیاں سارے گئے تھک، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائیا۔ سب دی جھولی پا حق، حاکم ہو کے دھر دے ماہیا۔ سنت
 سہیلے سجن رکھ، گرمکھ اپنی گود اُٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی نالوں کر وگھ، وکھرا مارگ اک لگائیا۔ اتنر آتم ہو کے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔
 شبد اگھی چڑھا راتھ، رتھ رتھوہی اکو نظری آئیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، نوری چند کر رُشنائیا۔ چار ورن بنے اک جماعت، اکو تیرا

نام دھیائیا۔ اکو ڈھولا اکو گاتھ، اکو منتر دیوے سُنائیا۔ اکو صاحب اکو ناتھ، انا تھاں دیا کھائیا۔ اکو پوجا اکو پاٹھ، اکو منتر دے پڑھائیا۔ اکو
 صاحب ستگر سدا سمراتھ، بن شبد دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دے ڈھر دا ور، ڈھر مستک
 لیکھ لکھائیا۔ شبد گر ڈھر دے پیر، پیغمبر تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا لیکھا بے نظیر، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ تیری کیرپا اندر شاہ حقیر،
 حقیقت تینوں رہے سُنائیا۔ صوفی سنت راہ تکن فقیر، فقرے تیرے ڈھولے گائیا۔ آکے کٹ شرع زنجیر، دین مذہب جھگڑا دے مکائیا۔
 صدی چودھویں بدل تقدیر، طوبی طوبی کرے خدائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ننگ نال کڈھن لکیر، دھئے جوڑ واسطہ پائیا۔ منزل چڑھ ویکھ
 اخیر، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ کیرپا کر ہر زینکار،
 تیری اوٹ تکائیا۔ شبد دلارا اک اٹھال، گوبند دئے وڈیائیا۔ لوکھات بنے دلال، لکھ چوراسی ونج کرائیا۔ جا کے ویکھے مُریدان حال، مُرشد
 بے پرواہیا۔ ساچے بھگتان لئے اٹھال، سوئی سرت جگائیا۔ ساچے سنتان نام پیالہ دئے پیال، امرت جام مکھ لوائیا۔ گرمکھ سجن رکھے نال،
 اگلا پچھلا وچھوڑا دئے کٹائیا۔ گرسکھاں لیکھے لائے گھال، کیتی گھال پائے تھائیا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، اوچاں نیچاں میل ملائیا۔ دھرم
 دوارا وکھائے سچی دھرمسال، ہر چرن تیری سرنائیا۔ گھر گھر دیا باقی کھلا پاتی دیوے بال، جوت زرنجی اک رُشنائیا۔ امرت آتم سہائے تال،
 گھر گمبھیر ہونے سہائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سکے کاشٹ پھل لگے ڈال، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ کلجگ
 کوڑ نگارا جو سب دے سرتے وچے کال، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ رہیا ڈرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا
 ور، ہر شبد تیری شرنائیا۔ ستگر شبد سچ محبوب، محبت تیری نظری آئیا۔ عرش قرص توں اچا تیرا عروج، آرجو تینوں اک سُنائیا۔
 تیرا آر پار کنارہ جانے نہ کھئے حدود، بے انت تیری خدائیا۔ توں ہر گھٹ اندر زرے زرے موجود، بیٹھا تھاؤں تھائیا۔ تیری اکو منزل اکو
 مقصود، مقام حق تیرا نور الہیا۔ پیر پیغمبر تیرے چرن سدا موجود، سجدہ سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 اکو دیوے ڈھر دا ور، ڈھر مستک لیکھ لکھائیا۔ شبد گرو سرب نواسی، تیری آسا اک تکائیا۔ تیرا پتا پُرکھ ابناشی، جس ڈھر دی بنت
 بنائیا۔ جگ جگ لوکھات جن بھگتان کرے راکھی، رکھک ہو کے سیو کھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن تیری صفت

دی نیکی ساکھی، کوئن کوٹ گرتھ تیری صفت دی مہا رہے صلاحیا۔ جگ چوکرئی نت نوت تڈھ بن میٹے کوئی نہ باقی، حساب کتاب نہ کھئے چکائیا۔ تیرا کھیل پنج نت کا یا ماٹی خاکی، بُتخانہ تیرا نور رُشنائیا۔ تیرا نام جگت صفاتی، بھگت بھگونت رہے جس گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دئے وڈیائیا۔ اوہ شبد گرو پرہ دیو، دیوت سُر تیرا دھیان لگائیا۔ پیر پیغبران کیتی تیری سیو، چاکر روپ وٹائیا۔ ٹوں وسیں نہچل دھام نہکیو، نرگن روپ سمائیا۔ تیرا کوئی نہ پاوے بھیو، الکھ اگوچر تیری سچی شہنشاہیا۔ تیری صفت کی کرے رسنا جہو، بتی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ کلجگ انت آ کے پچھلا دینا دین، لہنا موں چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اک سُنائیا۔ سنیہڑا دیوے سری بھگونت، صاحب سہیلا اک جنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن آد انت، ہر پُرکھ نرنجن کھیل کھلایا۔ ایکنکار برہم کہے بے انت، آد نرنجن تیری رُشنائیا۔ ابناشی کرتا کھیلے کھیل سری بھگونت، بھگون اپنی کار کھائیا۔ پاربرہم برہم دسنہارا منت، منتر اک درڑائیا۔ کھیلے کھیل جگا جگنت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہندھائیا۔ اکھراں نال گاوے چھند، ناداں نال شنوائیا۔ بھیو کھلا کے جیو جنت، سادھ سنت سمجھائیا۔ کلجگ اتم مایا پا بے انت، بہرم بھلائئی سرب لوکائیا۔ سب نالوں وچھڑیا دھر دا کنت، سُر ت شبد نہ کھئے گڑمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وکھاواں اک گھر، جس گھر تیرا نور ظہور نظری آئیا۔ شبد گرو سب دے میت، سد سد تیرا راہ نظری آئیا۔ جس گر اتاراں پیر پیغبران دسی ریت، دھر دا مالک دتا سمجھائیا۔ بھیو چکا کے ہست کیٹ، اکو گرہ دتا سمجھائیا۔ آد جگادی بن کے ٹھانڈا سیت، امرت میگھ دتا برسائیا۔ کلجگ اتم سارے رہے اڈیک، چارے کنت اکھ کھلایا۔ پُرکھ اکال دین دیال کرپا کرے جگدیش، جگدیشر ہوئے سہائیا۔ ساچے سنتاں دے اسپس، اصل اپنا روپ پرگٹائیا۔ تیرے ہتھ اگمی بخشیش، رحمت دھر دی دئے ورتائیا۔ کوڑی کرپا کلجگ ہوئی نیچ، نیچوں اوچ نہ کھئے بنائیا۔ اپنے ملن دی سب نوں دے پریت، پریت وچھوڑا جگت چکائیا۔ دھام وکھا اولڑا انڈیٹھ، جس گرہ بیٹھا سوبھا پائیا۔ اوتھے نہ کوئی مندر نہ مسیت، شودوالا مٹھ گرو دوار چھپر چھن نہ کھئے چھہائیا۔ جس گھر سوامی وسے اک اتیت، ترے گن نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی کلمہ نہ حدیث، نہ کوئی شرع کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لینا ملایا۔ شبد گرو گھر اپنا دس، کیوں بیٹھا پڑدا پائیا۔ جس مندر اندر رہوں وس، بہ

بہ خوشی منائیا۔ لہیاں کیسے نہ آوے ہتھ، کھوجیاں کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ بھڑی سارے گئے تھک، دروبی نام خدائیا۔ پڑھ پڑھ گئے آگ، عقل دتی گوائیا۔ جگت ودیا تیرے اُتے پیا شک، شک سکے نہ کھئے مٹائیا۔ زویداس چمارے لیکھا اوہ دیسے ساڈھے تِن ہتھ، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ کَریا کر کے جن بھگتاں دے اپنی اکھ، جس نال تیرا درشن پائیا۔ اپنی سرشٹی نالوں کر لے وکھ، درشٹی دے جنائیا۔ تُوں مالک کھلاپت، سہاگی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شبد گرو کیوں بیٹھا لک، اپنا آپ چھپائیا۔ سنت سہیلے رہے پُچھ، اک دوجے نال کرن صلاحیا۔ بودھ آگادھ کیوں ہویا چپ، ست ناد نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، اپنا پردہ دئے اٹھائیا۔ شبد سٹ تیرا راہ تگن، بیٹھے نین اٹھائیا۔ گون ویلا پت آوے رکھن، بن کے سچا ماہیا۔ سیس چرن گولان اُتے رکھن، دھوڑی مستک ٹکا لائیا۔ سکھے سہیلے اک دوجے نوں دسن، گاون چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، جس گھر وچ ساچی وست ٹکائیا۔ ستگر شبد آ کے کھول پڑا، کلجگ جیو بہرم چکائیا۔ کوڑی آگن وچ سڑدا، ترے گن تے نہ کھئے بھجائیا۔ بابروں رسنا ڈھولے پڑھدا، انتر ملے نہ سچا ماہیا۔ بن تیری کَریا پوڑے کھئے نہ چڑھدا، منزل پندھ نہ کھئے مٹائیا۔ آ کے بھيو دس اپنے گھر دا، گھر گھر وچ ہو سہائیا۔ جن بھگت ایسے کارن تیرے نال لڑدا، کیوں دتی مات جدائیا۔ میں تیرا تُوں میرا دوہاں دا پریم اکو در دا، در دروازہ دئے کھلایا۔ میرا میلا بن چیلہ بیوئے نرائن نر دا، نر ہر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، شبدی شبد بوجھ بھجائیا۔ شبد گرو آنتر وڑ، بابروں لوڑ رہے نہ رائیا۔ سوئی سرت سوانی پھڑ، آتم لئے اٹھائیا۔ لے کے جاہ اپنے گھر، جس گھر وچوں ہوئی جدائیا۔ میل ملا اُس اگھی ہر، جس دا پردا نظر کیسے نہ آئیا۔ لیکھا چکا سیس دھڑ، پنج تے کھپڑا دئے چھڈائیا۔ جنم مرن دا چکے ڈر، لگھ چوراسی نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دھر دا میلا لینا ملائیا۔ شبد گرو وڈ سورپیر، بلدھاری اکو نظری آئیا۔ داتے دانی گنی گہیر، گور تیری وڈیائیا۔ کلجگ اتم ویکھ آخیر، آخر تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا نام کر تحریر، تقریر وچ گئے جنائیا۔ صدی ویہویں ہر کرتا آوے پیراں دا پیر، پُرکھ اکال سچا ماہیا۔ جس دی بے نظیر تصویر، تسلیم سکے نہ کھئے کرائیا۔ اوہ جن بھگتاں دیوے دھیر، دھیرج اک رکھائیا۔ لیکھا جان ہست کیٹ، کیٹاں وچوں کیٹ لئے رکھائیا۔

دُئی دویتی کڈھ کے بھیڑ، بھیڑی گلی پار لنگھائیا۔ جس نوں سجدے کردے پیر، پیغمبر جھولی رہے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دے اپنا ور، واہ واہ تیری اک سرنائیا۔ شبد گرو کہے میں آؤندا ہاں۔ نرگن نیرویر دھار چلاؤندا ہاں۔ کلجگ کوڑا ویکھ کے قہر، قحط اتم میٹ مٹاؤندا ہاں۔ سچ دھرم دی لے کے لہر، دو جہانا ورتاؤندا ہاں۔ پرم پُرکھ دا اکو وساواں شہر، سمبل نگری ناؤں دھراؤندا ہاں۔ جتھے وڑے کوئی نہ آیر غیر، براہمن گوڑا اکو نظری آؤندا ہاں۔ جس دے آگے دو جہاناں دا مُقدمہ ہووے دائر، گر اوتار پیر پیغمبر گواہ سرب بھگتاؤندا ہاں۔ جس دی صفت کرے نہ کوئی شاعر، اکھراں وچ نہ ونڈ ونداؤندا ہاں۔ مہربان ہو کے کران اپنی مہر، مہر نظر اک اٹھاؤندا ہاں۔ جس نوں کہندے گئے بلکاری کیہر، سو شبدی بھیک سناؤندا ہاں۔ اتم لیکھا دیاں نیڑ، لہنا سب دا مول چکاؤندا ہاں۔ کوڑی کیریا رہے نہ جھگڑا جھیڑ، جھنجھٹ سارے دُور کراؤندا ہاں۔ دو جہاناں اُلٹی لٹھ گیڑ، لکھ چوڑاسی لٹو وانگ بھواؤندا ہاں۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اچھل چھلداہاری جو کردا ہیر پھیر، اٹھل کھیل کھلاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، آسا سب دی پور وکھاؤندا ہاں۔ آسا سب دی پور کراوانگا۔ شبدی ناد تور وجاوانگا۔ حاضر حضور ہو کے ویکھ وکھاوانگا۔ دُور نیڑے پندھ چکاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ جو بنے رہے مزدور، تنہاں دی مزدوری جھولی پاوانگا۔ اہناں دی عرض کر منظور، منزل ساچا پندھ چکاوانگا۔ جنہاں نے نام صفت کیتا مشہور، اہناں دا مشورہ اتم اک سناوانگا۔ سب نوں مننا پئے اک دستور، دوجا راہ نہ کئے پرگٹاوانگا۔ کلجگ نانا توڑ کے کوڑ، سچ سچ دھرم اُپجاوانگا۔ جو مانس مورکھ ہو گئے موڑھ، تنہاں گرمت جھولی پاوانگا۔ جو پرہ دے نام تون ہئے مفرور، تنہاں پھڑ پھڑ آپ سمجھاوانگا۔ جن بھگتاں کر کے اپنے نام نال بھرپور، خالی بھانڈے سرب بھراوانگا۔ سچ دھرم دا بنھ دستور سر اپنا ہتھ ٹکاوانگا۔ دھرنی دھرت دھول اُتے رہے نہ کوئی مفرور، عُربت سب دی میٹ مٹاوانگا۔ غریباں سر قرضہ نہ کوئی رہے مقروض، مُکمل اکو رنگ رنگاوانگا۔ چار ورن برن اٹھاراں میٹ حدود، حُجرہ اکو اک سہاوانگا۔ ست سرُپی ہو موجود، مُفلس سارے پار کراوانگا۔ ایشٹ دیو سوامی بن محبوب، واہوا اپنا گھر وساوانگا۔ جس دا کوئی نہ لائے نجوم، سو واک بھوکھت کہہ قلم شاہی جوڑ جڑاوانگا۔ جس دا کھیل نہ کیسے معلوم، سو مُشکل حل کراوانگا۔ جس دے گر اوتار بالے معصوم، تنہاں پچیاں لیکھا لیکھے وچ

جناوانگا۔ کلجگ اتم لوکھات وچوں کر محروم، خالی ہتھ موڑ مڑاوانگا۔ ستجگ سچ بنا قانون، مضمون اپنا اک سناوانگا۔ جس دا بدل سکے نہ کئے اصول، اصلیت دھر دی اک پرگٹاوانگا۔ سب نوں مننا پئے معقول، مجرم سارے پھڑ وکھاوانگا۔ جن بھگتاں دے کے چرن دی دھول، دھوڑی ٹکا مستک لاوانگا۔ نام خُماری چاڑھ کے گوڑھ، سوئی سرتی آپ اٹھاوانگا۔ جوتی اتر دے کے نور، اندھ اندھیر گواوانگا۔ مہر نظر نال کوٹ جنم دے بخشاں قصور، قسمت سب دی پھیر بدلاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکاوانگا۔ سر اپنا ہتھ ٹکاویگا۔ پرہہ ٹھا کر دیا کماویگا۔ کل ساگر ویکھ وکھاویگا۔ کایا ڈونگی گاگر پھول پھلاویگا۔ سورپیر بہادر شبدی آویگا۔ بن کے دھر دا عادل، عدلی روپ وٹاویگا۔ کوئی رہے نہ جگت قاتل، مقتول لیکھیاں وچ گناویگا۔ سب نوں درس دے کے باطن، بدلہ پچھلا مٹاویگا۔ سارے واہ پرم پُرکھ اک آکھن، دو جا ایشٹ نہ کئے دھراویگا۔ سب دا بن کے مائی باپن، پُرکھ اکال چار ورنان گود اٹھاویگا۔ اکو دھر دا جاپن، جیون جگت سرب درڑاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا مارگ اک لگاویگا۔ دھر دا مارگ اکو لگیگا۔ دپیک دیوا اکو جگیگا۔ شبد نگارا دھر دا وجیگا۔ کوڑ کڑیارا کلجگ بھجیگا۔ ستجگ ساچا دھرت مات دی گودی بہ کے سچیگا۔ گرمکھ سنت سہیلے جگ جنم دے وچھڑے، حکمے اندر سدیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تال نگارے وانگ وجیگا۔ تال نگارا اک وجاویگا۔ شبد گرو ناد سناویگا۔ لکھ چوراسی آپ اٹھاویگا۔ جم کی پھاسی انت کٹاویگا۔ منڈل راسی راس رچاویگا۔ پنڈت کاشی اکھ کھلاویگا۔ سادھان سنتاں لاه اداسی، آلس نندرا دور کراویگا۔ کوئی نہ دے مدرا ماسی، امرت جام اک پیاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اٹھے پھر رکھے پرہاتی، بہانڈا بہرم بھو بہناویگا۔ شبد گرو کہے ستجگ پرہاتی، بہاونا سب دی پور کرائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری راتی، اتر رہن کئے نہ پائیا۔ چار جگ دی گر اتاراں لکھی ساکھی، ساکھیات دئے سمجھائیا۔ لہنا دینا دے کے باقی، لیکھا پورا دئے وکھائیا۔ اتم پر ماتم بن کے ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ میل ملا پُرکھ سمراتھی، گھر ساچے دئے بٹھائیا۔ ست دھرم دی کھول کے ہاٹی، ونجارا اکو دئے جنائیا۔ جس دی وست کیسے نہ ناپی، جگت تول نہ کئے ٹلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ شبد گرو کہے میں بھگتاں جوگا، جگ جگیشر میرا دھیان لکائیا۔ نت نوت کارن بدلاں چوغا، چولی دواں بدلائیا۔

ساچے نام دا دے کے ہوکا، حُکم دیاں سُنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس جنم دا اِکو مَوّقع، ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ پرہہ ملن دا مارگ سوکھا،
 سَتگر ساچے لاگو سرنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان دیوے نہ دھوکھا، ڈُبدے پاہن پار کرائیا۔ اتم ملائے جوت نال جوتا، جوتی جوت سہائیا۔
 بن سَتگر لکھ چوڑاسی جیو جنت کھوٹا، اگے قیمت کھئے نہ پائیا۔ کیسے کم نہیں آؤنا رکھیا نماز روزہ، پُستکان نال پڑھائیا۔ جینودیاں کوٹن کر کے
 سوچاں، مویاں پار نہ کھئے لنگھائیا۔ کوٹن کوٹ بنھ تیڑ لنگوٹا، دھوڑی خاک رہے رمائیا۔ پرہہ دا مارگ سب توں نکا چھوٹا، بن کِریا پار نہ
 کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیا کھائیا۔ شبد گرو کہے میں بھگتاں میت، متا سچ سچ پکائیا۔ نرگن ہو
 سرگن اُدھارنا میری ریت، بن سرگن میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جگت نیرالا کھیل اندیٹھ، دھئے لوچن ویکھن کھئے نہ
 پائیا۔ وکھری انوکھی گھر باہر توں میری پریت، اکھراں وچوں پتھراں وچوں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ میں تاراں نیچوں نیچ، ویکھاں کیٹوں کیٹ،
 شاہ سلطاناں راج راجاناں خاکی خاک ملائیا۔ سب دا مالک اک جگدیش، جس دا لکھ چوڑاسی پیسن رہی پیس، چارے جگ چکی آپ
 چلائیا۔ سو کھیل کرے ہر ٹھیک، دُور دُراڈا آ نزدیک، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد گرو اک
 بُجھائیا۔ شبد گرو سدا سمرتھ، ہر مالک اک اکھوائیندا۔ جسدی مہا سدا اکتھ، گر اوتار ڈھولا گائیندا۔ جگ چوکرئی چلائے رتھ، بن
 رتھواہی سیو کھائیندا۔ نت نوٹ مارگ دس، رہبر اپنا حُکم ورتائیندا۔ جن بھگتاں اندر وس، وصل اِکو اک سمجھائیندا۔ امرت آتم دے کے
 رس، بوند سوانتی مکھ چوائیندا۔ دھیرج سنتوکھ دے کے ہتھ، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ مان دے کے ت ت اٹھ، نو دوارے پنڈھ چُکائیندا۔
 دسویں گھر کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ سَتگر ہو کے وسے پاس، گر گر وچھڑ کدے نہ مکھ چُھپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، بھاگ لگا کایا پرہاس، گرمکھاں آسا منسا پور کرائیندا۔ گرمکھ کہے ساچی منسا، مانس وچ وڈیائیا۔ کوٹن کوٹ جنم بھئے
 سنسا، سنسار ساگر پھیرا پائیا۔ بن سوہنگ جاپ کوئی نہ بنیا ہنسا، ہستی ہر وچ نہ کھئے ملائیا۔ ایہو پرہہ دا سچا ہنسا، پرما تم آتم کھیل
 کھلائییا۔ کیسے نے کہا ناری کنتا، کیسے نے کہا مالک سنتاں، کیسے نے کہا وسے جیو جنتاں، کیسے نے کہا جوت نیرالا نور الاہیا۔ جن
 بھگتاں کہا اسان ویکھیا اکھاں، جس دا ناؤں پُرکھ سمرتھا، اوہ وست دیوے اپنے ہتھان، آتم پرما تم میل ملائیا۔ گرمکھ کہے میں کیوں نہ اوس

دی چرنی ڈھٹھاں، جس نے ہرجن وچھڑیا میلیا کیتا اکٹھا، ایکا گھر ایکا در ایکا نر ویکھیا چائیں چائیا۔ جن بھکتو ہر کے نام ورگا ہور کوئی نہیں سکے، جگت ونجارے سارے گئے مکھ بھوئیا۔ کیسے ہتھ نہ آیا پتھراں اٹاں، دھنے ہردے وچوں ہر ہر لیا پرگٹائیا۔ نامے دا بھوگ لگایا ددھ چٹا، چٹی دھاروں چل کے آئیا۔ بے شک پر ماتما ویکھن وچ سب توں نیکا، مہر وچ سب توں ودّا نظری آئیا۔ جس نوں آد جگاد کیسے نہ چٹا، فتح ڈنکا دو جہان وچ آئیا۔ آگے اوس دے نام دا چلنا سکے، سیک سب دی پور دئے کرائیا۔ جن بھگتاں لا کے دھر دا ٹکا، ٹکٹکی اپنی نال وکھائیا۔ جگت وکار رس سمجھا کے پھکا، کوڑی کریا دئے تجائیا۔ پرہہ پریم دا سب توں اتم وشا، جو وشو شانتی دئے کرائیا۔ گرسکھ تہاڈی کر کے پوری اچھا، گھر وچ پریشور میل ملائیا۔ تہانوں نظری آوے دہ دشا، چارے کنت نور خدائیا۔ ایہہ کہانی نہیں نہ ایہہ قصہ، دھر دا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے میل ملائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت دوارے وکا، اپنی قیمت نہ کھئے رکھائیا۔

☆ ۶ آسو ۲۰۲۱ بکرمی سکھدیو راج دے گرہ پنڈ کلا ☆

ہر شبد کہے میرا ہر گھٹ و سیرا، بن بھگتاں نظر کیسے نہ آئیندا۔ ہڈ ماس ناڑی چم باہر گھیرا، انتر محل اٹل سہائیندا۔ چھوٹا نیکا وسا کے کھیڑا، بن کھیڑکی باری ڈیرہ لائیندا۔ میرا سمجھ نہ سکیا کوئی ویہڑا، آنگن بہ خوشی نہ کھئے منائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران لکھتاں وچ دسیا بتھیرا، اکھڑ اکھڑ جوڑ جوڑ سمجھائیندا۔ بن ہر کریا سب دے اندر اندھیرا، چند نور نہ کھئے چمکائیندا۔ نو سو چرانوے چوکری جگ پچھوں زرگن دھار ہو کے ماریا پھیرا، سرگن روپ نہ کھئے دھرائیندا۔ کوڑی کریا دور کرا ڈیرہ، بھانڈا بھرم بھنائیندا۔ جو اتم پر ماتم نال مل کے روپ ہو گیا میرا، میں اوسے در تے سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میری اچرچ کھیل وکھائیندا۔ ستنگر شبد کہے میں ہر گھٹ واسی، وصل اصل سچ کرائیا۔ ست دھرم دا بن کے ساتھی، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ اندر انتر جوڑ کے ناتی، رشتا نواں

بنائیا۔ ہوئی ہوئی مار آوازی، سوئی سرت اٹھائیا۔ سچ دوار دا بن کے حاجی، حُجرہ اک سہائیا۔ اگئی گھوڑا دُھر دا تاجی، اسو دیاں
 وکھائیا۔ من منوا ماراں غازی سر نہ کھئے اٹھائیا۔ بن بھگتاں کیسے نال میں ہویا کدے نہ راضی، خوشیاں گیت نہ کھئے سُنائیا۔ سب دی باردی
 دے بازی، واجا ناد دُھن نہ کھئے سُنائیا۔ منزل چڑھ نہ تھکے بازی، بازی گر رہن کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کریا جھکھڑ آندھی، جھکولیاں نال
 رہی ڈلائیآ۔ جگ چوکڑی رہی گاندی، رسنا جہوا بتی دند صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دیوے سرنائیا۔ شبد گر کہے میں بڑا انوکھا، اولڑی چال چلائیندا۔ میری صفت دا کوئن کوٹ لکھیا گیا پوتھا، پُستکاں اکھراں نال بھرائیندا۔
 بن ہر سب کچھ دے تھوتھا، دُھر بھنڈارا نظر کھئے نہ آئیندا۔ گر اوتاراں میرے نام دا دتا ہوکا، حاکم ہو کے حُکم سُنائیندا۔ کلجگ اتم
 مارگ دس کے سوکھا، دُھر دا راہ درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور سر صاحب ہتھ ٹکائیندا۔ ستگر
 شبد کہے میں میٹاں اندھیری رات، رُتری اک سہائیا۔ جنہاں نوں میری مل گئی دات، جھولی سچ بھرائیا۔ اوہناں لوڑ رہی نہ پوجا پاٹھ،
 یوگ ابھاس نہ کھئے کرائیا۔ اوہ اٹھ پھر کرن گل بات، سچ کہانی ست سُنائیا۔ میں وساں اوہناں پاس، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ اوہناں نال
 ملا کے اپنی ذات، بھرم بھلیکھا دیاں کڈھائیا۔ ایسے کر کے سب توں وڈا ہو کے نیکی دسی گاتھ، سوہنگ سچ پڑھائیا۔ اس توں آگے ہور
 نہیں کوئی جماعت، مہاراج شیر سنگھ رہیا سمجھائیا۔ لیکھا رہیا نہ قلم دوات، وشنو وشنو رہیا سہائیا۔ بھگون جوڑ کے اپنا نات، ناتے
 سارے دتے تڑائیا۔ جے جے کار کرے پرتھی آکاش، گرمکھ تیرا درس پائیا۔ لوڑ رہی نہ اٹھن دی پرہات، سندھیا سیج نہ کھئے وچھائیا۔
 گرمکھو اندروں اکو وار جانا جاگ، مڑ مڑ آس نندرا نیڑ نہ آئیا۔ جنہاں دی جھولی حصہ پایا بھاگ، سو بھاگاں بھرے خوشی منائیا۔ میری
 کھیل سدا آد، جگ چوکڑی رچن رچائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتاراں دسدا رہیا اپنی یاد، اتم آپے پھیرا پائیا۔ جو آیا سو ہویا
 برباد، تھر نظر کھئے نہ آئیا۔ ایسے کارن ستگر شبد گر کریا دیوے پرساد، لوہا کنچن پارس لے بنائیا۔ جس دا کھیرا آپ کیتا آباد، اپنی ہتھیں
 بوٹا لائیا۔ اوہنو ملے وڈیائی وچ برہماد، برہمنڈ خوشی جنائیا۔ چار جگ وچ ایہو جہا کیسے نہ آیا سواد، جو گھر گھر بیٹھیاں ہر ہر
 درس پائیا۔ پچھلا سارا بدل دتا سماج، اکو ریتا پُرکھ اکال درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ ستگر

شبد کہے میں وڈا وڈ، وڈیائی بھگتاں جھولی پائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ہڈ، ناڑی ناڑی کھوج کھجائیا۔ پورب وچھڑے آپے سد، سدھنے نالوں
 وڈے پاپی پار کرائیا۔ اپنا حصہ دے کے ادھ، سانجھیوال ساچا سنگ نبھائیا۔ پرگٹ ہو کے وچ جگ، جگتی اپنی دتی جنائیا۔ سوہنگ
 ڈھولا گا کے چھند، کھڑا چھڈیا جگت لوکائیا۔ لکھ چوراسی توڑ کے پھند، شرع زنجیری دتی کٹائیا۔ انتر آتم لے کے اند، منگل اکو اک
 سنائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میں سب دا یاچک، جن بھگتاں سیو کھائیا۔
 عاشقان وچوں اولڑا عاشق، جس دا ماٹی تن نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ جگ ساچے سنتاں کراں سفارش، صفتاں نال صلاحیا۔ امرت پریم دی
 کر کے بارش، اگنی تت بھجائیا۔ چرن گول دے کے دھر دی ڈھارس، حوصلہ دیاں ودھائیا۔ سب توں آتم سب توں سریشٹ کلجگ ہر
 سنت سہیلے کیتے خالص، خالص اپنے نال ملائیا۔ جگت گڑاوی چھڈ کے لالس، لال لال رنگ لیا رنگائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ شبد گرو ویکھ میرا لیکھا جگنتر جگ، جوگیشہر دھیان لگائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن لکھ چوراسی وچوں
 لواں جگ، گھٹ گھٹ ویکھاں تھاون تھائیا۔ مینوں پُرکھ اکال بنایا اپنا پُت، میں ہرجن پُت اپنی گود اٹھائیا۔ پریم پیار اندر جُم کے مکھ،
 مُفت اپنی دات جھولی پائیا۔ لوکات وچوں چُک، چوکٹا ہو کے سیو کھائیا۔ سچ دوار دا کر کے رخصت، چھٹی جگت جہانوں دیاں
 چھڈائیا۔ اُجل کر کے مکھ، دُرمت میل دھوائیا۔ جتھے پُرکھ ابناشی ہر گھٹ واسی سرب سوامی بیٹھا چُپ، چُپ چُپیتا اوہدے چرناں دیاں
 ٹکائیا۔ اوہ ویکھ کے جن بھگتاں ہووے خوش، خوشیاں راگ الائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا سگلا سنگ
 نبھائیا۔ شبد گرو کہے میرا واسا اندر، کایا بنک سوہیا پائیا۔ کیسے ہتھ نہ آواں جگت دوارے مندر، چار دیواراں بند نہ کھئے کرائیا۔ جس دا
 کرپا کر کے کھولاں جندر، اپنی کُنجی اکو لائیا۔ اوہ گرمکھ میرے دوارے لنگھن، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ سچ پریتی اکو منگن، پریم پیار ہووے
 گُرمائیا۔ میں سناواں اوہناں مردنگن، دھر دا ناد وجائیا۔ اوہ خوشیاں وچ نچن، دھر دا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستگر شبد کہے میں دھر دا گرو، آد جگادی اک اکھوائیندا۔ گرمکھاں دا مارگ اتھوں ہندا شروع، جتھے
 جوگ ابھياس کم کھئے نہ آئیندا۔ ستگر دوارے وڑ کے پھیر کھڑا پچھ مڑو، اگلا راہ اک سمجھائیندا۔ کی وڈیائی دتی اک دھرو، دھرو نالوں آگے

سنت سہیلے ہن بہائیندا۔ اوتھے منتر کھئے نہ بھرو، فرنا اپنے وچ سمائیندا۔ جنہاں نوں چرن لگایا آدھو چکار کھئے نہ بھرو، لگی اپنی توڑ نہائیندا۔ شوہ دریا نہ کھئے رڑھو، نئی نوکا اپنا نام چڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مالک بن کے ویکھ وکھائیندا۔ شبد گرو کہے میرا انوکھا رستہ، پڑھیاں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جتھے ودیا دا بند ہو جائے بستہ، اوتھوں آگے اپنی پٹی دیاں سمجھائیا۔ جس دا سمجھیا نہ کیسے ایشٹا، سو روپ دیاں درڑائیا۔ اپنے اُتے بنھا کے پورا نسچا، نچنتا ہو کے آگے لوں لائیا۔ ٹھاڈا لہنا دینا نہیں مول وچ کشتاں، اکو وار جھولی دیاں بھرائیا۔ میرے پاس چار جگ دیاں اوہ لِسٹاں، جنہاں دا اکھڑ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ شبد گرو کہے میں دھر دا بیل، پردھ بال جوان ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں بن کے سچ سہیلی، دو جہاناں خوشی منائیا۔ کایا مندر اندر کھلی ویکھ حویلی، گھر برہم براہمن پنڈت خوشی منائیا۔ ایہو جیہی کھیل تت گرو کدے نہ کھیلی، شبدی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اوہ گرسکھ سوانی سب نالوں ہو کے وپہلی، ہر ہر کنت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ شبد گرو کہے میں سدا گمناک، نظر کیسے نہ آئیندا۔ دھن بھاگ صدی ویہویں جن بھگتاں ملن دا ہویا اتفاق، عبادت اپنی اک درڑائیندا۔ آتم پرما تم کرنا یاد، جدسب دی اک سمجھائیندا۔ جس کھیڑا کیتا آباد، سو ویکھن اتم آئیندا۔ اُس دے کولوں کھیڑا چھپیا راز، جو اندر وڑ لگھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ سار جانے سنت سادھ، بدمعاش اکھاں وچ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے دے کے دات، دولت دھن جھولی پائیندا۔ شبد گرو کہے میری انتر مرضی، مجلس بے پرواہیا۔ جن بھگتاں ملن دا سدا غرضی، غرض اکو اک ودھائیا۔ لبھیاں ہتھ نہ آواں عرشی، فرش فیصلہ سکے نہ کھئے چکائیا۔ مہربان ہو بنان دردی، دکھیاں درد وندائیا۔ کھیل جاناں گھر گھر دی، گھر گھر وچ ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے گرمکھ آتم ہووے سڑدی، امرت میگھ دیاں برسائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر ہوئے مردی، مردیاں گود اٹھائیا۔ کھیل اگئی دھر دے ہر دی، ہر ہریاول اک جنائیا۔ جو سوانی پچھوں چنگے گھر دی، آگے کنت دئے وڈیائیا۔ سچ سوامی چرنی پڑدی، دئے جوڑ بھل بخشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا بے پرواہیا۔ شبد گرو کہے میرا کھیل اپارا، اپرپہر آپ جنائیندا۔ پہلوں بنا سیوادارا، سیوک روپ وٹائیندا۔ دوجا انتر دے پیارا، اپرپہر پریتی اک سمجھائیندا۔ تیجا نیتر کھول کواڑا، لوچن اک

وڈیائیندا۔ ساچے سنتاں دے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ پھیر بول دُھر جیکارا، سوہنگ نام سُنائیندا۔ گُرمکھ بنا اپنا ونجارا، ساچا ہتھ چلائیندا۔ وست امولک دے کے تھارا، دُھر دی دھار پرگٹائیندا۔ اوہ گُرمکھ ستگرُو کرے نمسکارا، جس دے اندر وڑ کے اپنا پریم ودھائیندا۔ اوہ ویلا کیسے ہتھ نہ آئے جگ چارا، چار جگ رسنا چہوا نال جگت گُرو سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، انتر آتم میل ملائیندا۔ ستگرُ شبد کہے میں اندر کھوجی، باہر لبھن کدے نہ جائیا۔ میں سرب ویاپی وڈا بودھی، بودھ گیان درڑائیا۔ ہر گھٹ ویکھاں ہو کے گھوکھی، ناڑی ناڑی پھول پھلائییا۔ جو سنت سہیلا پرہہ ملن دا روگی، تِس دا لیکھا دیاں چُکائیا۔ گھر وچ گھر کر کے دُھر سنجوگی، جُگتی اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد سرُوپی نوجوان، نوبت اپنا نام وجائیا۔

☆ ۶ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

ستگرُ شبد کہے میں مالک لکھ چوراسی جسم، خالی نظر کھئے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی میرا اکو سچا اسم، اعظم عالیشان دیاں جنائیا۔ جگت نمونیاں وچ میری نظر نہ آئے کیسے قسم، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بن بھگتاں مینوں کیسے نہ ویکھیا چشم، دید درس کھئے نہ پائیا۔ کوٹن کوٹ ہو کے گئے بھسم، تن ماٹی خاک سمائیا۔ سنت سہیلے اندر مل کے میرے نال وسن، گھر گھر وچ خوشی منائیا۔ اوہ سجن گُرمکھ پھیر جیو جہان دسن، ڈھولا سوہلا راگ سُنائیا۔ اوہنوں بھگت بانی گربانی سارے اکھن، جو اکھراں نال بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ ستگرُ شبد کہے میرا کھیل وچ تت جسمانی، جذبہ اپنے وچ رکھائیا۔ میرا نور زمیں اسمانی، آسمان دھیان لگائیا۔ میرا حکم دو جہانی، چار جگ وڈیائیا۔ میرا ناؤں صفت کہانی، راگان ناداں گائیا۔ میرا نیتر کدے نہ ہوئے ناپینا بینانی، نورو نور نور رُسنائیا۔ میرا ملنا مُشکلاں وچوں مُشکل آساناں وچوں آسانی، جو آس میری سچ رکھائیا۔ میرا لیکھا سمجھ نہ سکے کھئے ودوانی، ودیا رمز

بے سمجھ رہی لگائیا۔ میرا حُکم سُنہیڑا لکھے قلم کانی، شاہی شہادت نال وکھائیا۔ میرا مندر محل سچ مکانی، حُجریاں وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ میرا دوارا سوہنا میدانی، ٹلا پرت کندر جوہ راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ میرا پیار مُحبت نالوں مہانی، مہر وچ وڈیائیا۔ میرا لیکھا وچ پیشانی، پُستک ہتھ اُٹھائیا۔ میرا مالک اک بھگوانی، بھاگاں والا سچا ماہیا۔ میں اوسے دی دساں سچ نشانی، جو نشانہ رہیا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اُٹھائیا۔ شبد گرو کہے میں تتو باہر، بیرونی اندرونی کھیل معمولی سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں گفت شنید اندر باہر، میں جودھا بیر قاہر، قبل از قبل بھيو کھئے نہ پائیا۔ میں جُگ چوکرئی بھگت اُدھارن پیچ سوارن وڈا ماہر، مشورہ کسے کولوں لین نہ جائیا۔ میں سرب ویاپی بن راگاں ناداں بودھ آگادھا شاعر، میری شاعری شرع وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ میں دُور دُراڈا مُنمکھاں دساں غیر، غیرت والا اپنا مکھ چھپائیا۔ میں بھگت پیارا گرمکھاں اندر کران سیر، سیرگاہ اکو اک سہائیا۔ گرسکھاں دے کے اگئی لہر، لہنا دینا جھولی پائیا۔ جس ویلے جُگ جُگ لوکات ہووے قہر، گہر گمبھیر ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔ شبد گرو کہے میں مُورکھاں واسطے نکما، نہکرمنان ہتھ کدے نہ آئیا۔ جن بھگتاں واسطے سدا جمّا، مرن جنم نہ کھئے جنائیا۔ ایتھے اوتھے سہائی بناں، سگلا سنگ نبھائیا۔ کوڑ کڑیاں واسطے میں اندھا، بندیاں ورگا بندہ نظری آئیا۔ جن بھگتاں واسطے اوہ اگئی چندا، جس دی سَورج چند تاب جھلے نہ رائیا۔ کوڑ کڑیاں واسطے میں بھکھا ننگا، گرمکھاں واسطے شاہ پاتشاہ نظری آئیا۔ ایہو کھیل جُگ جُگ مینوں لگے چنگا، منکھ گرمکھ دوویں دھار چلائییا۔ کیوں گنگا دا نیر کیتا چنگا، ستلج بیاس اوہو پانی رہیا بہائیا۔ ایہو میرا انوکھا ڈھنگا، کوٹاں وچوں گرمکھ پار کرائیا۔ جنہاں توں اپنے نال گنڈھاں، ڈوری تند بندھائیا۔ میں انت آد جُگاد اہناں نال ہنڈھا، نہ مریا نہ مرن دیواں، اپنے وچ سہائیا۔ نت نوت سدا بخشناں، بخشش سب دی جھولی پائیا۔ جو چرن دوارے پاپی دُرجن آوے گندہ، گرسکھاں نال ملا کے گرمکھ دیاں بنائیا۔ پریتم پریتم لا کے انگا، انگیکار اک اکھوائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن انتر آتم پاوے ٹھنڈا، گہر ٹھانڈے دئے بہائیا۔

☆ ۶ آسؤ ۲۰۲۱ بکرمی گرنخش سِنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

ستگر شبد کہے میں گھڑدا بھنڈا، لکھ چوراسی کھیل رچائیا۔ لیکھا جانا چھپر چھن دا، برہمنڈ کھنڈ سوہا پائیا۔ حصہ جانا تن من دا، تتو اپنا رنگ رنگائیا۔ لہنا دینا اگئی دھن دا، وست امولک اک ورتائیا۔ لیکھا چکاواں سجن ساچے جن دا، جن بھگت دیاں وڈیائیا۔ کوڑ کڑیاریے سارے ڈنڈا، رائے دھرم ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میں گھڑن بھنہار، ہار جت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگ چوکڑی کھیل وچ سنسار، لوکات ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانا شاہ سلطان راج راجان، غریب نمانے بھو چکائیا۔ گرمکھ ورلے کراں پروان، پروانہ اپنا آپ پھڑائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پورا کیسے نہ دسیا نام، حصیاں وچ سمجھائیا۔ کلجگ اتھ ہو مہربان، اپنی دیا کھائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، اپنا آپ نام دے کے دان، داتے دھنی دتے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گرمکھ گر گر رنگ رنگائیا۔

۷۱۲

☆ ۶ آسؤ ۲۰۲۱ بکرمی روڑ سِنگھ دے گرہ کلا ☆

ستگر شبد کہے میں بڑا زبر، زبردستی وچ کدے نہ آئیندا۔ جگ چوکڑی کر کے صبر، ست ست وچ سمائیندا۔ کایا وڑ کے اندھیری قبر، مقبرے مکھ چھپائیندا۔ بلدھاری ہو کے شیر بر، بھیک نہ کھئے وکھائیندا۔ پن ہر بھگتاں کیسے دی کدے نہ کراں مدد، سنگی ہو نہ سنگ رکھائیندا۔ اوہناں دے اندروں میٹ تشدد، تصویر اک پرگٹائیندا۔ جس دا سارے کرن قدر، قدرت قادر اک ہو آئیندا۔ جس دا راگ دھن مدھر، انوکھی آواز لگائیندا۔ سنتاں کر پوری سدھر، چوٹی سخر چڑھائیندا۔ گرمکھاں کما کے دھر دا عدل، اعلیٰ ادنے لیکھے لائیندا۔ گرسکھاں مریداں مُرشد سنا کے غزل، نغمہ نام لائیندا۔ اپنا پنڈھ مکا کے مزل، منزل اک وڈیائیندا۔ سدا سدا جگ چوکڑی دیواں بدل، بدلہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ میرے سچے نام دی شاستر سمرت وید پُراں نقل، جس دا حلیہ مات نظری آئیندا۔ میں سدا سدا بے شکل، کوجھا کلا ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ کیرپا کر کے جن بھگتاں دے اک تحمّل، صدق بھروسہ اک وکھائیندا۔ جنہاں میرے حکم تے کیتا عمل، تنہاں

۷۱۲

نوں عالماں وچوں باہر کڈھائیندا۔ مائس جنم وچ جو میری کِریا پیر گیا سمبھل، دو جہان نہ کھئے گرائیندا۔ گرمکھ خالی کدی نہ جاوے وانگ سِمل، پتّ ڈالی پھل پُھل آپ مہکائیندا۔ میرا سنت سُہیلا سدا نرمل، ہرجن سوہنیک نظری آئیندا۔ اوہدا نُوں کرے جھلِمل، جوتی جوت رُشنائیندا۔ اوہ وانگ گول بمل، اڈول اڈل سوہبا پائیندا۔ اوبدی قیمت بائے نہ کوئی نیلم، دُھر دے ہیرے اپنے پاس رکھائیندا۔ اوہنوں سمجھ نہ سکے کوئی تعلیم، طرف یکطرف سمجھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ میرے حساب کِتاب دا اچ تک بنیا نہ کھئے مُنیم، وہی کھاتہ اڈ نہ کھئے بنائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران مینوں کیتا تسلیم، تسبیح مالا گل وچ اکو نام وکھائیندا۔ جو آیا سو بنیا مسکین، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ میں سب نُوں کراں تلقین، طاقت نال حُکم منائیندا۔ جِنا چر میں بخشاں نہ آپ یقین، میرا میل نہ کھئے ملائیندا۔ میرا مارگ اِک مہین، جگ نیتر نظر نہ آئیندا۔ میں گر اوتاراں پیر پیغمبران کر کے تقسیم، حصیاں وچ راہے پائیندا۔ اوہناں منیاں گہر گمبھیر غنیم، غرض سب دی پور وکھائیندا۔ جاں تگیا نہ نر نہ مدین، نرگن نرنکار نرویر ست سرُپ سوہبا پائیندا۔ شاہ سُلطان آگے کدے نہ ہووے ادھین، جن بھگتاں سیس جھکائیندا۔ گرمکھو تھادی مثال کوئی نہ دیوے جل مین، جل مین توں باہر کنارہ باہر نظاہرہ باہر مُظارا اپنا گہر وکھائیندا۔ ستگر پورا ہوچھا کلا کدے نہ ہووے کمین، غریب نائیاں گود اُٹھائیندا۔ اوہ مالک نہیں لوک تین، بے انت لوک پرلوک اپنے وچ چھپائیندا۔ جس دا نہ کوئی مذہب نہ کوئی دین، دین دیاں آپ اکھوائیندا۔ بن کے رازق سرب رحیم، گرہ گرہ مندر ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ہر اپنے جن اُچھائیندا۔۔

☆ ۶ آسُو ۲۰۲۱ پکرمی دارا سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

ستگر شبد کہے میں دُھر دا ڈھاڈی، ست ستوادی ڈھولے گائیندا۔ جُگ جُگ راہ چلاواں گاڈی، رہبر ہو کے حُکم ورتائیندا۔ بودھ آگادھا بناں نادی، راگان صفت صلاحندا۔ جن بھگت ملن دی مینوں وادی، ودیا وچوں باہر کڈھائیندا۔ بھاگ لگا کے پنج تت کایا

ہاڈی، ناڑی ناڑی کھیل وکھائیندا۔ بن میرے سرت کیسے نہ جاگی، سوئی سوانی آپ اٹھائیندا۔ جن بھگتاں بن کے دھر دا واگی، چاروں گنٹ
 سیو کھائیندا۔ نام پدارتھ دے کے بھاگی، مکھ ساچا سگن لگائیندا۔ مینوں سمجھ نہ سکے کوئی مُلا قاضی، پنڈت پاندھیاں ہتھ کیسے نہ
 آئیندا۔ میرا اسو دھر دا تاجی، دو جہاناں پنڈھ مکھائیندا۔ میرا میلا موہن مادھو مادھی، دو جا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ میں سنتاں سچا
 حاجی، کایا کعبہ ویکھ وکھائیندا۔ میں گرمکھاں بن کے لاگی، سدے گھر گھر آپ سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھیل
 وکھائے ساچے گھر، آد جگادی حکم ورتائیندا۔ ستگر شبد کہے میں شاہاں دا شاہ، شہنشاہ نظری آئی۔ میرا مالک بے پرواہ، نر نرنکار اک
 اکھوائیا۔ گر پیر میرے گواہ، کھانی بانی شہادت رہی بھگتائیا۔ ستجگ تریتا دواپر مارگ دساں راہ، رہبر اک اکھوائیا۔ دھر سندیسہ دیاں
 سنا، نر نریشا حکم منائیا۔ جن بھگتاں لوں جگا، سنتاں اکھ کھلائی۔ گرمکھاں رنگ رنگا، گرسکھاں بوجھ بوجھائیا۔ مایا ممتا موہ مٹا، ہوئے
 ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ ساچی سنگتا دیواں ملا، گرمکھ گرمکھ جوڑ جڑائیا۔ بن کے پنڈت دیواں پڑھا، سچ نام دی سکھیا اک سنائیا۔ جگ
 جنم دے وچھڑے لوں ملا، دئی دویتی ڈیرہ ڈھائیا۔ سنگل شرع زنجیر دیاں ٹڑا، لکھ چوراسی پینڈا دیاں مکھائیا۔ اندھ اندھیرے جوتی دیپ
 دیاں جگا، گھر گھر وچ کران رُسنائیا۔ امرت آتم جام دیاں پیا، سر سروور اک وکھائیا۔ میرے اکھ اکھروں باہر دیواں پڑھا، جس دی الف
 یے سمجھ کھئے نہ پائیا۔ وکھڑے گھر دیواں بہا، جس دی چھپر چھن نہ کھئے چھہائیا۔ ست پُرکھ زرنجن نال دیواں ملا، ملنی جگدیش کرائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میں دساں خوشنودی، خوشیاں حال جنائیا۔ میرا کھیل
 سدا بہبودی، مہبان دیوے وڈیائیا۔ میں وساں عرش عروُجی، محل اٹل سوہا پائیا۔ میرا کھیل مشرق جنوبی، مغرب شمالی ڈیرہ لائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مالک دسیا اک مہبُوبی، جو محبت وچ سائیا۔ ستگر شبد کہے میں دھر دا بردا، برخوردار ہو
 کے سیو کھائیا۔ آد جگاد کدے نہ ڈردا، نرویر نرادھار نظری آئی۔ ہر گھٹ لکھ چوراسی اندر وڑدا، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ توں میرا میں تیرا
 ڈھولا پڑھدا، سانجھا راگ لائیا۔ جگ چوکڑی ویس دھردا، نرگن سرگن کھیل کھلائی۔ بھيو کھلاواں اگلے گھر دا، پچھلا مول چکھائیا۔ میل
 ملاواں نرائن نر دا، نر نر دی سار جنائیا۔ ساچے مارگ آپے کھڑدا، راہ اکو اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر

دی سیوا سچ سمجھائیا۔ ستگر شبد کہے میں سب دا رکھا، رکھیا کرنی موہے بھائی۔ میں پر پُرکھ دا منا آکھا، لکھ چوراسی اپنا حُکم
 سُنائی۔ میں سِری بھگوان کولوں منگ کے داتاں، جگت جہان جھولی پائی۔ میں نرگن سرگن پتن ویکھاں گھاٹاں، کایا تیرتھ تٹاں کھوج
 کھجائی۔ میں کھیلاں کھیل چوڈاں ہاٹاں، چوڈاں طبقات رچنا ویکھ وکھائی۔ میرا سب توں وکھرا اکھراں بنا کھاتہ، سطران وچ نہ کھئے لکھائی۔
 جگ چوکرئی ویکھاں کھیل تماش، بن نٹوآ سانگ ورتائی۔ جنہاں دے اندر کراں واسا، واسطہ اپنے نال رکھائی۔ تنہاں نوں پورن دے
 بھرواسا، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ میل ملا کے شاہو شہاسا، جوتی جوت وچ سائی۔ آتم پرما تم جوڑاں ناتا، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائی۔
 جنہاں متیا میرا آکھا، سو سچکھنڈ دوارے بیٹھن چائیں چائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگاد پن اکھاں توں سدا سُبھاکھا، لکھ چوراسی
 ویکھاں تھاوں تھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری ڈھر دی سیوا لائی۔ ستگر شبد کہے میں نوں نکور، داغ نظر کھئے
 نہ آئی۔ میرا کھیل ستجگ ہور تربتا ہور دوپرہور، کلجگ اور اور وڈیائی۔ میرا نام صلاحی صفتی گر اوتار پیر پیغمبرگئے بول، انبولت
 بولت روپ وٹائی۔ چھنداں بنداں کلمیاں وچ وجا کے ڈھول، کلاماں نال صلاحیا۔ شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی ہٹ کھول، انجیل
 قرآناں گئے ٹکائی۔ میں سب توں وکھرا سدا اڈول، اکھراں وچ پابند ہو کے بندھن نہ کھئے رکھائی۔ میں ہر گھٹ اندر رہیا مؤل، گھر گھر ڈیرہ
 لائی۔ میرا کیسے نہ تولیا تول، بن پُرکھ اکال پچن سکے نہ کھئے سمجھائی۔ آد جگاد جگ چوکرئی شبدی وجدا رہیا ڈھول، ڈھول مردنگ
 سارے راگ سُنائی۔ جنہاں گرمکھاں دا پڑدا دتا کھول، اوہ گرمکھ سجن ویکھ ویکھ مینوں بگسائی۔ میرے انتر آتم کرنا چوبل، پریم پریتی اکو
 بھائی۔ میں بھگتاں نال کدے نہ ماراں رول، روئے وچ رکھاں سرب لوکائی۔ آد جگاد رہواں اڈول، سچ گھر بیٹھا سوہا پائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دتا ساچا ور، اپنا سنگی ساتھی لیا ترائیا۔

☆ ۶ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی لال سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

ستگر شبد کہے میرا لیکھا آرب کھرب، گنتیاں وچ نہ کھئے گنئیا۔ ہندسیاں وچ نہ دیوے کوئی ضرب، تقسیم وچ ونڈ نہ کھئے دکھائیا۔ کوئن کوٹ جگ میں اپنے اندر کیتے غرق، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ کوئن کوٹ گر پیر اوتار پرگٹا دھرت، انت نشانے دتے گوائیا۔ کوئن کوٹ پارکھو گئے پرکھ، انت سمجھ کسے نہ آئیا۔ جنہاں اُپر کراں اپنا ترس، مہر نظر اُٹھائیا۔ اوہناں میٹ کے پچھلی حرص، ہوس دیاں گوائیا۔ مان دوا کے اُتے فرش، اُتے عرش دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ شبد گرو کہے میرا نظر نہ آیا کسے جسا، رنگ سکیا نہ کھئے سمجھائیا۔ میرا سمجھ نہ سکیا کوئی غصہ، جگ کال بیتے گئے پھیریاں پائیا۔ میرے ساہمنے بلکاری ہو کے کوئی نہ اُٹھا، زور زبر نہ کھئے جنائیا۔ جس دے اُتے دیال ہو کے ٹٹھا، مہر نظر اُٹھائیا۔ سو چرناں اُتے ڈھٹھا، ملی مان وڈیائیا۔ سچ دوارے اوہنوں رکھاں، محل اٹل دیاں بہائیا۔ اوہدے نال مل کے ہسساں، دُھر دی خوشی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں نال ملا کے اپنیاں اکھاں، آخر آخیری اپنے وچ سمائیا۔

☆ ۶ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

ستگر شبد کہے میرا شبد انمولا، امول امل کھیل کرائیا۔ دُھر درگاہوں بن وچولا، لوکات پھیرا پائیا۔ بھاگ لگا کے کایا چولا، تتو تت دیاں وڈیائیا۔ دُھر سندیش سنا کے سوہلا، سچا راگ سمجھائیا۔ بھیو کھلا کے پڑدا اوہلا، مندر اک شہائیا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا نظری آواں کولا، گرہ مندر سوہلا پائیا۔ کوڑی کیریا میٹ کے روہلا، سچ سچ دیاں سمجھائیا۔ جگت پاپاں بہار کر کے ہوہلا، گرمکھ گرسکھ لوان اُٹھائیا۔ دے وڈیائی اُپر دھوہلا، دھرنی دھرت خوشی دکھائیا۔ نور خدائی دس کے اگلا، جوتی جوت کراں رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنی کھیل اک سمجھائیا۔ شبد گرو کہے میرا کھیل بے سمجھ، بن کیریا سمجھ کسے نہ آئیا۔ جنہاں لائی اپنی رمز، اشارے نال اُٹھائیا۔ اوہ کھل لہاوی وانگ شمس، سولی منصور وانگ خوشی منائیا۔ پر م پُرکھ دا بن کے بنس، گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں بن

کوئی نہ سوہے ساچی انس، آسا پور نہ کھئے وکھائیا۔ کلجگ انت سنت بنے پھردے سہنس، بن پُرکھ اکال ساچی مہر نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایتھے اوتھے دیونہار وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میں آتم گردیو، پر ماتم دتی وڈیائیا۔ بھگت ادھارن میری سیو، جگ چوکرئی اک سمجھائیا۔ میں وسان دھام نہکیو، نہچل ڈیرہ لائیا۔ میرا حکم سنائے رسنا جہو، بتی دند صلاحیا۔ میرا وکھرا انوکھا میل، رسنا وچوں رس اپنا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگون لیکھا دئے چکائیا۔ شبد گرو کہے میرا بھيو گجھا، انبھو کار کھائیدا۔ مس شاہی کاغذ بن لکھ نہ سکی بسدھا، بناسپت چلی نہ کھئے چترائیا۔ برہمنڈ کھنڈ میرا نکا جہا گجھا، جس وچ لکھ چوراسی دتی ٹکائیا۔ جیو آتما میرا عرشی فرشی گڈا، جوں بھاوے توں ربیا چڑھائیا۔ میرے حکمے اندر بالک جوان بڈھا، آيو جگت وچ ہنڈھائیا۔ جگت رُجھویں وچ رُجھا، رُچی مایا نال بھرمائیا۔ بن گرمکھ انتر ہونے کسے نہ سچا، سوجھی سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ کلجگ انت اہنن پینڈا مُکا، اگلا پندھ دتا مٹائیا۔ آون جان کھڑا چھٹا، چھٹی جگت لوکائیا۔ جنہاں امرت جام پیتا گھٹا، رسنا رس چکھائیا۔ اہنن آپے انت آکے کہے اٹھ میریا پتا، پتا پوت اپنی گود سہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، غصے وچ کدے نہ رُسا، رُسیاں لئے ملائیا۔

☆ ۶ آسو ۲۰۲۱ پکرمی گندن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

ستگر شبد کہے میرا میل سری بھگوانا، بھاوئی اکو نظری آئیا۔ بھانے اندر کھیل دو جہاناں، جگ جگ حکم ورتائیا۔ پریم پیار اندر ترانہ، راگان ناداں وچ سنائیا۔ جن بھگتاں نال میرا یارانہ، غیراں نالوں کراں جڈائیا۔ کھیل ویکھ زمیں اسمانا، عاشق ہو کے پھیرا پائیا۔ سنت سہیلا کر پروانہ، اپنے انگ لگائیا۔ گرمکھاں وکھا سچ نشانہ، تیر انیالا اک چلائیا۔ گرسکھاں بخش چرن دھیانا، انتر آتم بوجھ بوجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا حکم دتا ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میں دھر دا بھوگی، بھگون کھیل کھلائیا۔ ست سرُپ سدا سنجوگی، وچھڑے ربیا ملائیا۔ جپی تپی ہٹھی ستی جوگی، جگت دیاں جنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں موجی، مجلس پریم پیار

وکھائیا۔ منزل پوڑی دساں سوکھی، رہبر ہو کے پڑدا لاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دتی مان وڈیائیا۔ شبد گرو
 کہے میں سچ گھر نواسی، گرہ گرہ سوہیا پائییا۔ گرمکھاں بن کے انتر ساتھی، ساچا سنگ نبھائییا۔ دوس رین جاگت سفن کر کے باقی، گواں
 گیت چائیں چائیا۔ ناتا توڑ عشق مجازی، حقیقی حق وچوں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں نت نوت ملے
 شتابی، دُور دُراڈا پندھ مکائییا۔ ستگر شبد کہے میرا مست پیالہ، صراحی ہتھ کسے نہ آئییا۔ سوہنا مندر اک شوالا، ودیالے وچوں آگے
 پڑھائییا۔ سوہنا مٹھ وکھرا نرالا، نرگن جوت جوت رُشنائییا۔ جتھے دھواں دھار کرے کوئی نہ کالا، داغ نظر کھئے نہ آئییا۔ میں بیٹھ اوس
 دھرمسالا، دھرم دی کار دیاں سمجھائییا۔ سو کلجگ اتم پرہہ کیتا کھیل نرالا، میری نرالی دھار چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ساچی کھیل رہیا کھلائییا۔ شبد گرو کہے میں دھر دا رفیق، فریق اندر رہن کھئے نہ پائییا۔ مُریدان دے توفیق، مُرشد دیاں ملائییا۔
 نظر آواں قریب، نزدیک ہو کے خوشی وکھائییا۔ میرا کھیل سدا عجیب، عجب وڈی وڈیائییا۔ میں تاراں سدا غریب، ادنیاں گلے لگائییا۔ میں
 بدل دیواں نصیب، قسمت دیاں اُٹائییا۔ جس نے پریم پیار کر کے مینوں لیا خرید، اوس دا ہو کے سیو کھائییا۔ روداس چارا ویکھو ہتھیں
 دیندا رسید، سوڈا نقد اُدھار نہ کھئے کرائیا۔ جن بھگتاں دی ستگر پورا وڈی جاگیر، جس وچوں کھان خرچن توٹ رہے نہ رائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سدا دیونہار وڈیائییا۔ ستگر شبد جن بھگتاں لکھ لکھت، لیکھ اک جنائیندا۔ جس دی دھر توں
 ہوئی لکھت، لکھیا حق نہ کوئی مٹائیندا۔ صدق بھروسہ دے کے اپنے ایشٹ، ایشٹام پٹا اپنا نام ورتائیندا۔ سچکھنڈ دوار دی پہلوں کر
 وصیت، مریاں بعد حق حقیقت جھولی پائیندا۔ پُرکھ اکال ملن دی کر نصیحت، نسر نغمیاں وچ جنائیندا۔ ستگر دوارا اسلاں وچوں
 اصلیت، اصولاں وچوں سچا آپ بنائیندا۔ گرمکھ گرو دوارے من منسا کرے نہ کوئی قبولیت، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیندا۔ تھادی ساریاں دی
 اکو ولدیت، پتا پُرکھ اکال اکھوائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وشو اپنا روپ سمجھائیندا۔

☆ ۶ آسُو ۲۰۲۱ بِکرمی گرمکھ سِنکھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

ستگر شبد سچا آد، آدی انادی اک اکھوائیندا۔ جس تہر گھر رکھی بُنیاد، در گھر ساچے سوہا پائیندا۔ جس وشن برہما شو لے
 ساج، ساجن ہو کے کھیل کھلائیندا۔ ترے گن مایا دتی دات، دوت اکو جھولی پائیندا۔ پنج تت کر آباد، ساچا میلا میل ملائیندا۔ چارے
 کھانی دے کے راس، مہربان مہر نظر اٹھائیندا۔ لکھ چوراسی گھاڑت گھڑ ابناش، اپنی کل دھرائیندا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، جگ جگ ویس
 وٹائیندا۔ زرگن سرگن ہو پرکاش، گر گر اپنی کار کھائیندا۔ پیر پیغمبر بنہ نات، نانا اپنے نال رکھائیندا۔ پریم پیار دی بخش سوغات، دھر
 دی جھولی آپ بھرائیندا۔ اشاریاں نال لکھا کتاب، قلم شاہی رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی اک
 درسائیندا۔ شبد گر آدی انادی، اکو اک اکھوائیا۔ کھیلے کھیل برہم برہمادی، برہمانڈ ویکھ وکھائیا۔ سرشٹ سبائی جس نے ساجی، گھڑ
 بھانڈے سوہا پائیا۔ اندر وڑ کے ویکھے بازی، بازی گر نٹوآ اپنا سانگ ورتائیا۔ بن تند ستاراں بنے راگی، دھر دا راگ الاٹیا۔ مستی اندر
 ہو وسادی، بسمل روپ سائیا۔ آتم پرما تم نت کرئے شادی، بن وچولا کھیل کھلائیا۔ جس ویلے لوکات من ہووے سب توں باغی، اپنا
 کھنڈا پھیر اٹھائیا۔ جن بھگت دواویوں دیوے کاڈھی، بھے بھو اک جنائیا۔ ست دھرم دا ہو کے ڈھاڈی، سوہنی وار سُنائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سنتاں بنے سچ ساجی، سمگری اکو اک ورتائیا۔ شبد گرو آد اتنا، اکل کل دھاری کھیل کھلائیندا۔ پرگٹ
 ہووے جگا جگنتا، جگ چوکرئی ویکھ وکھائیندا۔ آپ جنائے اپنا منتا، منتر فرنا آپ سمجھائیندا۔ آپ جگائے ساچے سنتا، ست ستوادی دیا
 کھائیندا۔ آپ مٹائے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم پڑدا لائیندا۔ آپے ویکھے لکھ چوراسی جیو جنتا، گھٹ گھٹ پھول پھلائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ ستگر شبد بودھ آگادھا، الکھ کرے پڑھائیا۔ ویس وٹا کے آد جگادا، جگ
 جگ ریت چلائیا۔ آتمک دھن دیوے انادا، انڈھڑی کار کھائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناوے کاگا، کاگوں ہنس اڈائیا۔ دُرمت میل دھو کے داغا،
 دُئی دویتی پرے سٹائیا۔ گھر دیپک جوت جگا چراغا، جگمگ نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا ہو کے
 نظری آٹیا۔ ستگر شبد سدا سمنکھ، مکھ اُجل جگت کرائیندا۔ جن بھگتاں میٹے کرم کرم دا دکھ، دکھیاں درد وندائیندا۔ پریم پیار دا دے

کے سُکھ، سانتک ست کرائیندا۔ کوڑی کریا میٹ کے بھکھ، نام پدارتھ اک ورتائیندا۔ ساڈھ تین ہتھ مندر لک، پڑدا کایا ماٹی ہاڈی اُتے پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ جگ اپنا کھیل کھلائیندا۔ ستگر شبد ایکو ایک، ایک ایک اکھوائیا۔ جس دی رکھن سارے ٹیکا، بیٹھے اکھ کھلائیا۔ نت نوت سد آوے جاوے بُدھ کرے بیکا، گرمکھاں لے سمجھائیا۔ ایتھے اوتھے مکاونہارا لیکھا، لہنا سب دی جھولی پائیا۔ بن بھگت کسے نہ دیکھا، سمنکھ نظر کسے نہ آئیا۔ بھگت ادھارن جگت اُلٹاون پیج سوارن جس دا ٹھیکا، ٹھیکیداری اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا سو انیکا، صحیح سلامت بے پرواہیا۔ شبد گرو سوہرے پیئے رہیا تک، دو جہان دھیان لگائیا۔ تھاوں تھائیں سب دا دیوے حق، حاکم ہو کے حکم ورتائیا۔ منزل چڑھا کدی نہ جاوے تھگ، ادھوچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ویکھے اپنی اکھ، گرہ گرہ مندر پھول پھلائیا۔ گرمکھ سجن کرے وکھ، وکھری دھار بندھائیا۔ منکھ جیو جاوے چھڈ، پلو لے چھڈائیا۔ وکھرا نرالا گویالا ہو کے اڈ، انوکھی اپنی کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ شبد گرو کہے میں اند بنودی، ان کلا اکھوائیندا۔ گر اوتار کھیددے میری گودی، پیر پیغمبران ہلارے وچ رکھائیندا۔ میرے فرمان دی شاستر سمرت وید پُران بنے پوتھی، انجیل قرآن حکمے اندر ڈھولا گائیندا۔ پڑھ پڑھ میرے ملن دی گھاٹی اوکھی، پڑھیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ میں ٹھا کر میلا کراں بن کے موچی، مُفت اپنی دیا کھائیندا۔ جس ویلے جن بھگتاں لواں کھوجی، ستیاں جاگدیاں پھڑ پھڑ آپ اٹھائیندا۔ کدی نہ ویکھاں جنججو بودی، مچھ داہڑی کیس ونڈ نہ کھئے وکھائیندا۔ جنہاں لیکھا دھر سنجوگی، پھڑ پھڑ گلے لگائیندا۔ اہناں طعنے دیون لوکی، لوک پرلوک اہناں ویکھ خوشی منائیندا۔ جنہاں ستگر صاحب دا گایا اک سلوکی، سوہنگ ڈھولا راگ سنائیندا۔ اُس دا بھيو کیا کوئی جانے جوشی، جوتشی سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ اوتھے ودیا ساری ہوئے خاموشی، مصلہ حل نہ کھئے کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں انتر رہیا سوہی، سدھا اپنا میل ملائیندا۔

☆ ۶ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی سرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

ستگر شبد کہے میرا گھر انڈٹھا، سورج چند نہ کھئے زُشنائیا۔ جتھوں گر اوتاراں پیر پیغمبران ملے چٹھا، دُھر دی دھار نام جنائیا۔ اکھراں وچ جنہاں لیکھ لکھا، شاستر سمرت وید پُران دتے بنائیا۔ آد جُگاد پاونہارا بھچھ، بھکھیا اک ورتائیا۔ سب توں وکھرا بھگتاں جوگا حصہ، اپنے کول رکھائیا۔ جُگ جُگ تاراں وڈا نکا، نکيون وڈے دیاں بنائیا۔ جنہاں لاواں نام دا ٹگا، مستک خوشی وکھائیا۔ اوہ کہن پُرکھ اکال ساڈا پتا، جس دی حیثیت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اُس دا رس کدے نہ پھٹا، انوٹھا رس مکھ چوائیا۔ دو جہان دتے نہ پٹھا، کروٹ اپنی لے بدلایا۔ انتر آتم کرے حتا، پر ماتم ساچا سنگ رکھائیا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، کھوجنہارا ہر گھٹ تھائیا۔ لہنا مکاوے ساڈھے تین ہتھ سیں کا، جیون جُگت جنائیا۔ محل ویکھے ڈوگھی نیہ دا، گرمکھ ورا لا نظری آئیا۔ میگھ برسے امبر اپنے مینہ کا، بوند سواتی اک ٹپکائیا۔ لیکھا جانے گھر وسیع کا، وڈ وڈا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در گھر ساچا اک سمجھائیا۔ شبد گرو کہے میں دُھر دا سنگی، سکلا سنگ رکھائیا۔ جُگ جُگ دیواں وست گرمکھاں منگی، امولک اک ورتائیا۔ جن بھگتاں پٹھ ہون نہ دیواں ننگی، پُشت پناہ اک سمجھائیا۔ خانہ توڑ کے بندی، بندگی اپنی وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شبد گرو کہے میں راجا پرچا، دویاں روپ جنائیندا۔ آد جُگاد گرتھان وچ میرا چرچا، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران آگے میرا پرچہ، نام عبارت اک لکھائیندا۔ بھگتاں سنتا اندر پریم پیار دا ورثہ، وست امولک اک ٹپکائیندا۔ گرمکھاں گرسکھاں کھولنہارا درشتا، پڑدا پرے ہٹائیندا۔ سرب جیاں دا سانجھا بن کے ایشٹا، ایشور اکو گھر ملائیندا۔ سچ دوارے بنھا کے نسچا، نہچل دھام وکھائیندا۔ کوڑی کریا میٹ کے چنتا، سکھ ساگر وچ سائیندا۔ در دُرکا کے کوڑیاں ننداں، گرمکھ اپنی گود اٹھائیندا۔ جام پیا کے ساگر سندھ کا، سدھا راہ اک وکھائیندا۔ کھیل وکھا کے گنی گہند کا، گہر گمبھیر جوڑ جڑائیندا۔ لہنا چُکا کے انادی بند کا، بندہ بندھن وچوں پار کرائیندا۔ کیسے نہیں وساہ اپنی چند کا، سب دی زندگی ستگر اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لیکھا چُکے وشن برہما شو اند کا، سنگھاسن آسن اکو سوہا پائیندا۔ ایہہ کھیل جیو پنڈ کا، انڈ برہمنڈ کھوج کھجائیندا۔ ایتھ ویلا نہیں سُننا راگ کنگ دا، دُھر دا ڈھولا اک جنائیندا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ شبد گرو کہے میں دُھر دا منتر، منتو سارے حل کرائیا۔ میرا کھیل گگن گگنتر، برہمنڈ کھنڈ سوہا پائیا۔ لکھ چوراسی سرب جیاں بدھ جاناں انتر، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دتا بنائیا۔ شبد گرو کہے میں سدا ان پڑھ، جگت و دیا وچ کدے نہ آئیا۔ میرا لیکھا باہر سپس دھڑ، تنو تن نہ کھئے وڈیائیا۔ جو کرنی سو رہیا کر، حُکمے اندر خلق خُدائیا۔ مینوں دُھر دا ملیا ور، مہربان سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جگ چوکرئی کھیل رہیا کر، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ کلجگ اتم دھرنی اُپر اپنا آپ دھر، دھول دتا سیکھائیا۔ سنت سُہیلے لے پھڑ، بھگتاں جوڑ جڑائیا۔ گرمکھ اگے کھئے نہ سکیا اڑ، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ گرسکھاں سچ دوارے لائی جڑ، جتھوں سکے نہ کھئے اگھڑائیا۔ لکھ چوراسی پتر دھیاں اتم سب دے جاون مر، گرمکھ پچہ جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ ایہو جہا سنمکھ ہو کے کوئی نہ دیوے ور، وارث ہو کے اپنا حق جھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاوے کھیڑا سچا گھر، گھر وچ گھر دیپ دیپ رُشنائیا۔

☆ ۶ آسو ۲۰۲۱ بکرمی گرمکھ سنکھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

ستگر شبد رہے سدا جگ چارے، چوکرئی اپنا حُکم ورتائیا۔ نت نوٹ جن بھگتاں آپ اُہارے، سدا سدا سہائیا۔ ڈبڈی نئی لائے کنارے، پتن بہ کے ویکھ وکھائیا۔ سچ کنارے آپ اُتارے، اگے ہو کے گلے لگائیا۔ مل کے بولے آپ جیکارے، دُھر دا ڈھولا گائیا۔ گرمکھ گر گر سدا کرے نمسکارے، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ ہوں بالک سدا اُتارے، اُتاری اوٹ رکھائیا۔ گر منتر سچ کرے پیارے، پریم پریتی اپنے نال رکھائیا۔ جن بھگتو جنہاں گائے سوہنگ مہاراج شیر سنکھ وشنوں بھگوان جیکارے، تنہاں دی جگ نالوں جگ دئے بدلائیا۔ جگ نالوں کیہڑی جگ، جگت داتے دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جس نال ودھے میرا اگا، پیہڑی جگت ودھائیا۔ جس اُپر اگئی چھتا، ساڈھے تن ہتھ اُس دی ونڈ ونڈائیا۔ اوہ مندر سوہنا لگا، گھر گھر وچ سوہا پائیا۔ سنت سُہیلے دے کے سدا، اگھے لے کرائیا۔ جگت

واسنا وچ بدھا، کر کړپا لیا چُھڈائیا۔ ساکھیات ہو کے درس دتا سؤرا سربنگا، مہر نظر اُٹھائیا۔ گھر وچوں گھر بدلا کے اپنی دتی اوہ جگ، جس گھر توں پھیر سکے نہ کھئے بدلائیا۔

☆ ۶ آسؤ ۲۰۲۱ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

ستگر شبد کھیل سچ رچایا، رچنا رچ رچ ویکھ وکھائیندا۔ وشن برہما شو سیوا لایا، دھر فرمانا حکم منائیندا۔ لکھ چوراسی گیڑ چلایا، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ نرگن سرگن سوبھا پایا، گھر گھر میل ملائیندا۔ کلجگ اتم ویکھن آیا، نیرویر ہو کے پنڈھ چُکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، سچ کرنی آپ کھائیندا۔ شبد گرو ستگر سرب ویاپی، ویاپک ہر گھٹ نظری آئیا۔ آد جگاد وڈ پرتاپی، بھگون بے پرواہیا۔ اُدھارنہارا پنت پاپی، پُنت دئے بنائیا۔ منزل چڑھا کے اوکھی گھاٹی، گھر ساچے دئے بہائیا۔ جنہاں دا لوکات بن گیا ساتھی، تنہاں دا ستھر وچھا کے سیج خوشی منائیا۔ اتم انت کرے راکھی، رکھک ہو کے ہوئے سہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگون، شبد سروپی لہنا دینا دیوے باقی، بقایا نظر کھئے نہ آئیا۔۔

☆ ۶ آسؤ ۲۰۲۱ بکرمی نرین سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ☆

شبد ست کہے سری بھگون، سچکھنڈ نواسی سچ دیاں درڑائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھیا مار دھیان، پُری لوء پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی ویکھیا جیو جہان، انڈج جیرج اُتہج سینج کھوج کھجائیا۔ خالی دے مندر مکان، ست سچ نیڑ کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کیوں دے کے گئے بیان، دھر دا ڈھولا راگ سنائیا۔ کلجگ جیو بھلے انجان، انتر اتم سمجھ کیسے نہ آئیا۔ رسنا جہوا کرن سرب وکھیان، مندر چڑھ کے درس کھئے نہ پائیا۔ نو نو چار ویکھ ہویا حیران، حیرانی سب دے اُتے نظری آئیا۔ نو دوارے نچدا ویکھیا شیطان، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ آسا ترشنا مایا ممتا نار زکان، مورکھ مُگدھاں ربی پرنائیا۔ ساچا نظر نہ آئے کیسے نشان، نشانہ حق نہ کھئے اُٹھائیا۔ کلجگ سنت مایا

بے انت پئی مہان، پڑدا سکے نہ کھئے کھلائیآ۔ انحد شبد ساچی دُهن سُنے نہ کوئی کان، انراگی راگ نہ کھئے جنائیآ۔ امرت رس ملے نہ پین کھان،
 نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیآ۔ آتم جوتی جوت نہ جگے مہان، گھر وچ گھر نہ کھئے رُشنائیآ۔ مُشکل کیسے نہ دیسی ہوئی آسان، اصل وصل کردا
 نظر کھئے نہ آئیآ۔ صدی چوڈھویں وگڑیا تیرا نظام، نویت نام نہ کھئے سُنائیآ۔ کلمہ سمجھ نہ کھئے کلام، کائنات نہ کھئے وڈیائیآ۔ میں سچ دسّان
 پیغام، اکھیں ویکھیا حال سُنائیآ۔ مُلا شیخ مسائک کرن حرام، پنڈت پاندھے دھیاں بھیناں رہے تکائیآ۔ ساچا دسے نہ کوئی باغبان، مالی
 رہن کھئے نہ پائیآ۔ نہ کوئی جنائے تیرا دُهر فرمان، شبد اگئی راگ نہ کھئے لائیآ۔ من ممتا سارے بیٹھ کرلان، ہنگتا گڑھ نہ کھئے ترائیآ۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کل اتم ویکھ وکھائیآ۔ شبد گرو کہے پرہ میرے سمرتھا، پُرکھ اکال تیری سرنائیآ۔ سچ سُنیہڑا تینوں
 دسّان، بھیو ابھید کھلائیآ۔ تیرے حکمے اندر پھر کے آیا نسا، دو جہاناں پندھ مُکائیآ۔ کلجگ جیو نادانا پچھ، بچپن اپنا بیٹھا گوائیآ۔ ہردیوں
 کوئی نہ رہیا پکا، دُهر دا سنگی سنگ نہ کھئے رکھائیآ۔ سچ دوارے نظر نہ آیا کوئی کھلیا ہٹا، نام بھنڈارا گھر نہ کھئے ورتائیآ۔ ست دھرم دا
 بُرج ڈھٹھا، کوڑ گڑیارا رہیا لہرائیآ۔ دین مذہب دا پیا رٹا، جھگڑا کرے لوکائیآ۔ تیرے پریم دا چڑھیا کیسے نہ نشہ، نام خُاری نظر کیسے نہ آئیآ۔
 کوئی کھاوے ڈھگی وچھا، کوئی سُوراں مکھ پوائیآ۔ تیرے ملن دا کیسے نہ لگا پتہ، پت پریشور گھر وچ بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، سری بھگوان ہو سہائیآ۔ ستگر شبد کہے میں دیواں سنديش، سچ سچ درڑائیآ۔ تُوں آد جگادی شاہ نریش،
 شہنشاہ تیری وڈیائیآ۔ تیرے در تے کوٹن کوٹ جھکدے برہما وشن مہیش سر سکے نہ کوئی اٹھائیآ۔ گر اوتار کرن آدیس، نیوں نیوں سیس
 جھکائیآ۔ پیر پیغمبر تیرے در توں بھکھیا منگدے تیرا ویکھ اولٹا بھیکھ، بے پرواہ تیری وڈیائیآ۔ تیرا سمجھ نہ آیا کیسے لیکھ، نراکھر دھار
 چلائیآ۔ تیرا سوہنا اگمڑا ویس، سچکھنڈ و سے سچا ماہیآ۔ تیرے دوارے آ کے ہویا پیش، پیشینگوئی دیاں جنائیآ۔ جو قول اقرار کر کے آیا
 دس دسمیش، دہ دشا وچے ودھائیآ۔ نیت لوجن نین تُوں ٹھاکر ہو کے ویکھ، غفلت وچوں اپنی اکھ کھلائیآ۔ تیرا سوہنا سہنجنا بھیس، جوتی
 جاتے پُرکھ بدھاتے نورو نور تیری رُشنائیآ۔ تُوں پنج تت کایا چولا جگا جگنت رہوں کھید، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اپنی
 دھار چلائیآ۔ تیرا بن ستگر نانک کیسے نہ پایا بہیت، بھیو سکیا نہ کھئے کھلائیآ۔ اٹھ صاحب سوامی ویکھ، ست ستوادی پھیرا پائیآ۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا سچّا ور، سْت دُلا را جھولی ڈاہیا۔ سْت دُلا را کہے شبد سُن میری بات، باطن دیاں جنائیا۔
تُوں صاحب سُلطان پُرکھ ابناش، ابناشی کھیل کھلائیا۔ میں سیوک دوس رات، جُگ چوکری بھجّاں واہو داہیا۔ میں تیرے نام دی گواں
گاتھ، دو جہاناں کراں پڑھائیا۔ میری پٹی پڑھ کے گُر اوتار پیر پیغمبر مل گئے تیری جماعت، الفیے کم کیسے نہ آئی۔ تُوں سرب سوامی کھول
اپنا تاک، پڑدا اوہلا دے اُٹھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جو لکھ کے آئے بھوکھت واک، واقع ویکھ چائیں چائیا۔ غریب نایاں کوجھیاں کھلیاں کوئی
نہ پُچھے وات، ہست کیٹ جھگڑا نہ کئے مٹائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے کوئی نہ خواہش، خالص خالصہ نظر کئے نہ آئی۔ صدی چوڈھویں
سارے بیٹھے اُداس، حیرانی گھر گھر ڈیرہ لائی۔ پھری دروہی پرتھمی آکاش، گگن منڈل رہے کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کِرپا کر، مہربان ہو سہائی۔ سَتگر شبد کہے میرے سمرتھ سوامی، سو پُرکھ نرنجن تیری اوٹ تکائی۔ تُوں آد جُگادی انتریا، گھٹ گھٹ
رہیا سہائی۔ راگاں ناداں باہر تیری بانی، بے انت تیری وڈیائی۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سُلطانی، تخت نواسی اِکو نظری آئی۔ تیرا اگم اتہا
پد نربانی، الکھ اگوچر سوہبا پائی۔ تیرا چرن سروور سب توں اتم سریشٹ پانی، امرت میگھ اک برسائی۔ شاستر سمرت وید پُران تیرے
نام دی گاون کہانی، کہہ کہہ جگت سنائی۔ تیرا کھیل سدا لاٹانی، لاشریک تیری بے پرواہیا۔ تُوں مالک خالق سرب انسانی، حیوانی
وسنہارا نظری آئی۔ کلجگ اتم ویکھ جگت ویرانی، گھر گھر بیٹھی ڈیرہ لائی۔ کِرپا کر اپنی مہربانی، مہر نظر اک اُٹھائی۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائی۔ شبد گُرو کہے اُٹھ کھول تاکی، پڑدا دے اُٹھائی۔ گُر اوتار پیر پیغمبر منگدے باقی،
پچھلا لیکھا پور کرائیا۔ نرگن سرگن بن ساتھی، سگلا سنگ نبھائی۔ تیرے اُپر پریتم سب نے رکھی آسی، آشا نراشا وچ نہ کئے بدلائی۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دے دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوئی۔ شبد گُرو کہے میں دساں بول، انبولت دیاں جنائیا۔
چار جُگ تیرے نام دا وچدا گیا ڈھول، سُر تال کوٹن نال ملائی۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کایا مندر اندر کُنڈا گئے کھول، بجر کپائی پرے ہٹائی۔
آتم پرما تم مل کے گئے مؤل، مؤلا اپنا روپ جنائی۔ شبدان وچ کر کے کئے قول، اقراران وچ سوگند رکھائی۔ آد انت سیری بھگونت پرگٹ
ہووے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول ویکھ چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، سچ تیری

شرنائیا۔ شبد گرو کہے میں ویکھیا جگ، نو نو چار پھیرا پائیا۔ سرشٹ سبائی لگی آگ، ترے گن آگنی رہی جلائیآ۔ کسے نہ پورا ہویا مکے
 کعبے ج، حُجرہ حق نہ کھئے وکھائیآ۔ پھری دروہی مندر مٹھ، شودوالے رہے گر لائیآ۔ نیتروون تیرتھ اٹھسٹھ، تٹ کنارے نینان نیر وپائیآ۔
 گنگا گوداوری جمنا سُرسی چُک نہ سکے اکھ، نینان نینان نال شرمائیآ۔ سادھان سنتاں رہیا نہ دھیرج جت، ست سنتوکھ بیٹھا پت گوائیا۔
 تیرا پریم پریم کوئی نہ سکے دس، سخا سجن بیٹھا مکھ بھوائیا۔ کلجگ نکیل پائی نگ، چاروں کُنٹ رہیا بھوائیا۔ گرمکھ وِرا کوٹاں وچوں اوہ
 جائے پچ، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ کسے نہ لیکھا چُکیا سیاں ساڈھے تن ہتھ، زوداس چہارا دئے گواہیا۔ مندر چڑھ کے سچ دوارے کھڑ کے
 کوئی نہ بولے الکھ، کبیر جُلابا سچ گیا سمجھائیآ۔ ست دھرم دا کوئی نہ کھولے ہٹ، کوٹن کوٹ گرو گھر گھر بیٹھے ڈیرہ لائیآ۔ تیرے نالوں
 تیری سرشٹی ہو گئی اد، درشٹی سچ نہ کھئے کھلائیآ۔ گر کا مارگ سارے گئے چھڈ، ہندو مُسلم سکھ عیسائی ساچا عمل نہ کھئے کھائیآ۔
 کلجگ ڈکے ڈونگھی اندھیری کھڈ، پھڑ باہوں باہر نہ کھئے کڈھائیآ۔ تیرا درس نہ ملیا کسے اُپر شاہ رگ، گھر وچ گھر میل نہ کھئے ملائیآ۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا لیکھا دئے وکھائیآ۔ ستگر شبد کہے میں ویکھیا جگت، چاروں کُنٹ دھیان لگائیآ۔ کتے نظر
 نہ آئی آد شکت، چتر بھج سوہیا کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈھولا گا کے اپنے وقت، لکھ چوراسی گئے سمجھائیآ۔ مڑ کے پھیر کوئی نہ آیا
 پرت، پرتیندھ ہو کے سیو کھائیآ۔ سارے تیرے نام دی لا کے شرط، جگت جہان گئے جنائیآ۔ کلجگ انت سری بھگوان ہووے پرگٹ،
 پت پریشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دے دھر دا ور، ہر گھٹ مستک کھوج کھجائیآ۔ شبد گرو کہے
 میں کی کہنا، کہن وچ کچھ نہ آئیآ۔ پرہ ویکھ اپنیاں نینان، کلجگ کی کی کِریا رہیا کھائیآ۔ ناتا تٹا بھائی بھینان، پتا پوت سنگ نہ کھئے
 وکھائیآ۔ ساچے مندر کسے نہ ملے بہنا، جھگڑا پیا لوکائیآ۔ تڈھ بن دینا کسے نہ دینا، خالی جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ لاڑی موٹ سب نوں کھائے
 ڈینا، رائے دھرم دئے سزائیآ۔ کوڑی کِریا جگت جہان وینا، سچ کنارہ نیا نوکا نام نہ کھئے چڑھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 مہربان اپنی دیا کھائیآ۔ شبد گرو کہے میرے بھگونت، در ٹھانڈے سچ درڑائیآ۔ اٹھ کے ویکھ اپنا جیو جنت، جاگرت جوت کرے نہ کھئے
 رُشنائیآ۔ ہویا وچھوڑا نار کنت، سیج سہنجی سوہیا کھئے نہ پائیا۔ ہردے وسیا نہ ستگر منت، منتو حل نہ کھئے کرائیا۔ گرھ بنیا ہووے

ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ بودھ آگادھ بن دے پنڈت، تیری ودیا ودیالے وچوں نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ دوارے میری ممت، خوشامد نال جنائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ علت، ایہی نور پروردگار سانجھے یار پھیرا پائیا۔ مایا ممتا رہے نہ ذلت، جگت خواری دے گوائیا۔ تیرے وچ انوکھی بمت، حوصلہ سب دا دے ودھائیا۔ آگے صدی چوڈھویں توں کوئی نہ کرے سمت، سمت سمتی لیکھا پورا دے کرائیا۔ نہ کوئی مؤنڈ مؤنڈائے مُنڈت، سپس جگدیس اک پرگنائیا۔ تیرے بنا کوئی نہ کرے اُنت، ایکا نایا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سُرتی پھڑ کے شبدی دس دے جگت، جگیشر تیری بے پرواہیا۔ اپنا نام ونڈ دے لوکات آ کے مُفت، کرتے تیری قیمت کھئے نہ پائیا۔ پچھلی کرنی سارے رہے بھگت، کام کرودھ گھر گھر ہویا ہلکائیا۔ ایہو کلجگ جیواں وچ نفس، جو تینوں بیٹھے بھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اتم ویکھ اپنا گھر، گرہ مندر پھیرا پائیا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھیا سوچ، سمجھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ گر اوتاراں تیری رکھی اوٹ، پیر پیغمبر توہے سپس نوائیا۔ تیرا پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ تیرا وسیرا چوڈاں لوک، چوڈاں طبق تیرا دھیان لائیا۔ تیرا اگم اتھاہ انوکھا کوٹ، چھپر چھن نہ کھئے جھپائیا۔ تیری مؤج اندر میری مؤج، مؤجودہ ہو کے دیا دے کھائیا۔ ایہ سب نے اکھیا شبدی ہووے کھوج، دوجا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، بے انت تیری وڈیائیا۔ شبد گرو کہے سُن میرے مالک، مطلب اپنا دیاں جنائیا۔ سرب جیاں بن پرتپالک، جگت وچھڑے لئیں ملائیا۔ کوڑی نندرا لاه آس، اندروں دلدر دے گوائیا۔ اپنا روپ دس کے خالص، خالص لئیں بنائیا۔ تیرے ملن دی سب نوں لالس، لالن اپنا رنگ دے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے میرے محبوب، محو خانہ اک کھلائیا۔ ساچا دس اُچ عروج، عرش فُرس دوویں پندھ مکائیا۔ تیری منزل ویکھ مقصود، بے عیب خوشی جنائیا۔ سچ دوارے آ کے ہو مؤجود، وڈ پیغمبر پھیرا پائیا۔ تیرا سب نوں بھلیا ہزارا درود، اسم اعظم نظر کیسے نہ آئیا۔ تیرا سمجھ نہ سکیا کوئی وجود، وصل حق نہ کھئے کھائیا۔ تیری لوکائی تیرے بنا کرے نہ کوئی محفوظ، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ستگر شبد کہے تیرا بھلیا کلمہ کلام، کائنات بیٹھی مکھ بھوائیا۔ اُٹھ سوامی وڈ امام، آمد

تیری سب نوں بھائیآ۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے کے گئے پیغام، اکھراں نال لکھائیآ۔ اتم آوے شاہ سلطان، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس دے
 بردے سرب غلام، چاکر روپ وٹائیآ۔ جس نوں جھک جھک کردے سرب سلام، سجدیاں وچ وڈیائیآ۔ سو کھیل ویکھے خالق آن، مخلوق
 دے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نرگن اپنا پھیرا پائیآ۔ شبد کہے میں دساں کہانی، کہاوت وچ کدے نہ آئیآ۔ میں
 روندی ویکھی اللہ رانی، کھلی مینڈی سیس پئی نہ کھئے بندھائیآ۔ آب حیات منگدی پھرے پانی، چاروں کنت بھجے واہو داہیا۔ ساچا
 میاں خاوند ملے کوئی نہ ساچا ہانی، دھر دا نکاح چک نقاب مکھ درس نہ کھئے کرائیآ۔ تون ٹھاکر سوامی سب دا جان جانی، ویکھنہارا اک ہو
 جائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیآ۔ ستگر شبد کہے اوہ دھر دے رام، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیآ۔
 سریشٹ سبائی ویکھ مار دھیان، نیتر اکھ اک کھلائیآ۔ تیری کوئی نہ کرے پہچان، انتر آتم میل نہ کھئے ملائیآ۔ شبد آگما مار بان، انیالا تیر
 چلائیآ۔ مورکھ موڑھ بنا چتر سگھڑ سجان، ساچی سکھیا اک سمجھائیآ۔ اندر وڑ کے دے گیان، جگت وڈیا بیٹھی مکھ چھپائیآ۔ تون ہر
 گھٹ وسنہارا رام، رمیا اپنی کھیل وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہربان دیا کھائیآ۔ ستگر شبد کہے میرے آد نرنجن،
 آد جگاد تیرا راہ تکائیآ۔ تون داتا درد دکھ بھہ بہنجن، بھو ساگر پار کرائیآ۔ نت نوت جگ چوگری اپنے نام دا دیویں انجن، اگیان اندھیر
 چکائیآ۔ چرن دھوڑ کرائیں ساچا مجن، ڈرمت میل دھوائیآ۔ نرگن ہو کے سرگن بنیں سجن، ساکھیاں پھیرا پائیآ۔ ترے گن بھجائیں لگی اگن،
 امرت میگھ اک برسائیآ۔ بن تیری کیریا تیرا کوئی نہ کرے بھجن، بندگی بندیاں اپنے وچوں دتی باہر کڈھائیآ۔ بن ہر نامے سارے دسدے
 نگن، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیآ۔ پرہہ جو تیرا درشن کوئی نہ پائے چڑھ کے گگن، مگن جوت نہ کھئے رُشنائیآ۔ کایا ماٹی جوٹھے جھوٹھے بھانڈے
 اک دو جے نال وچن، کوڑی کیریا تال سنائیآ۔ مایا ممتا بھوے ہنگتا وچ بھوے دجھن، ڈرجن اپنا ناؤں دھرائیآ۔ ایسے کارن ست سوامی تینوں
 آیا سدن، چرن گول بہہ بہہ سیس نوائیآ۔ کلجگ اتم کر عدل، عدالت اکو گھر جنائیآ۔ معصوماں ویکھ ہندا قتل، تیری اکھ نہ کیسے کھلائیآ۔
 بن تیری کیریا تیرے ملن دا کوئی چلے نہ یتن، جگت جگتی بیٹھی مکھ بھوائیآ۔ ستگر ٹھاکر جنہاں بھلیا تیرا پچھلا وطن، اوہ جلاوطن لوکات
 نظری آئیآ۔ گرمکھ ورلے سنت سہیلے مڑ کے واپس پرتن، جنہاں اپنا راہ وکھائیآ۔ تیرا انتر آتم کر کے درشن، خوشیاں راگ الائیآ۔ جنہاں

وچھڑیا اہناں دی کوئی نہ میٹے تڑپن، دھیج سکے نہ کھئے دھرائیا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ کڈھے اٹکن، پھڑ باہوں پار لنگھائیا۔ پرہہ ملن
 نوں سارے بھٹکن، لکھ چوراسی پھرے تسائیا۔ تیرا کھیل جگا جگنتر وقتن گوقتن، مہربان تیری شرنائیا۔ جنہاں دا آپے صاف کریں کایا
 برتن، کوڑا کرکٹ باہر کڈھائیا۔ اوہ پھیر کابنوں تیرے درس نوں ترسن، گھر گھر آویں جاویں چائیں چائیا۔ اوہ گرمکھ نام ہیرے اموک
 رتن، رتی رت نال رنگائیا۔ سچ دوارے ہر نرنکارے تیرے ڈھٹھن، نیوں نیوں دھوڑی خاک رمائیا۔ تیرے پریم دے ڈھولے گاؤندے
 یچن، اکو تیرا نام دھیائیا۔ سچ محلے چڑھ کے وسن، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ ویکھ اپنا
 در، دروازہ اک کھلائییا۔ ستگر شبد کہے سری بھگوان، بھگون تیرے ہتھ وڈیائیا۔ آد جگاد جھلدا تیرا نشان، سچ دوارے سوہیا پائیا۔
 دو جہان تیرا فرمان، سچ سندیسہ اک الایا۔ جیو جنت کرن پروان، سادھ سنت پردے لین وسائیا۔ کلجگ اتم ویکھیا کھیل مہان، چار
 کٹ دہ دشا پھول پھلائییا۔ رسنا جہوا بتی دند سارے گاؤندے رام، پردے اندر ست نہ کھئے وسائیا۔ کلمیاں وچوں پڑھ پڑھ تیری کلام،
 عالم بن کے علم رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہربان ہو سہائیا۔ شبد گرو کہے پُرکھ اکم، اکمڑے کی کی کار
 کھائیا۔ ٹوں ٹھاکر نہ مرین نہ پئیں جم، اجونی رہت تیری شرنائیا۔ سچ دس کلجگ اتم کپہڑا کرنا کم، کرنی گون کھائیا۔ تیرا جگت ہویا انھ،
 نیج نیتر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ فریاد میری اک من، دھئے جوڑ عرضوئیا۔ کوڑ گریارا بھانڈا بھن، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹرائیا۔ گرمکھ اُچا ساچے
 چن، بن چندرما ہوئے رُشنائیا۔ کر پرکاش اندھیرے تن، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ نام پدارتھ جھولی پا دھن، اٹلڑا آپ ورتائیا۔ اکو راگ
 سُنائے کن، شتری براہمن شوڈر ویش گا گا خوشی منائیا۔ ستگر شبد سب دا مالک جائے بن، دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، پُرکھ اکال دین دیال، گھر ساچے دے وڈیائیا۔ ست شبد کہے میرے صاحب اُجالے، نورو نور تیری رُشنائیا۔ کوٹن
 کوٹ تیرے در تے کھیلے گوالے، گوکل بندرابن راساں گئے پائیا۔ کوٹن کوٹ رام دسرتھ بیٹھے ویکھے بیٹھے دآلے، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ کوٹن
 کوٹ عیسیٰ موسیٰ محمد گاون گانے، گا گا شکر منائیا۔ نانک نرگن کہیا سری بھگوانے، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو نظری آئییا۔ گوہند کہیا
 میرا پُرکھ اکالے، ایتھ اوتھ سدا کرے پرتپالے، آد جگادی ساچی سیو کھائیا۔ جس دے حکمے اندر نیہاں بیٹھے دپائے بالے، بالک ہو کے سیو

کھائیا۔ سو کلجگ اتم سب دی سرت سمبھالے، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جس دا جلوہ نؤر جھالے، امام عمامہ اک اکھوائیا۔ جو وسے زمیں
 اسمانے، اسمان اُپر قیام اپنا دئے جنائیا۔ اوہ کیسے دے چلن نہ دیوے کوئی بہانے، کوڑی کریا اتم دئے گوائیا۔ اپنا نام ندھان گھر گھر بکا دئے
 اُس خزانے، جس خانے وچوں جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ سرشٹ سبائی درشٹی اندر آپے جانے، وشیش وششٹ روپ وکھائیا۔ لیکھا
 جان دو جہانے، ڈنک وجائے مرد مردانے، راگ سُنائے اگئی ترانے، تریا بیٹھے مکھ شرمائیا۔ اُس پرہو دے جھلنے اک نشانے، تختوں لہنے
 راجے رانے، غریب نہانے گلے لگانے، راؤ رنگ دئے وڈیائیا۔ گر کا شبد گرمکھ ورا مات پچھانے، جس جن پڑدا دتا اُٹھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہو سہائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ مردانے مرد، تیری مدد اک جنائیا۔ کلجگ اتم ونڈ درد، دردی ہو
 کے بن سہائیا۔ کوڑی کریا چلدی ویکھ کرد، چھری حلال رہی کرائیا۔ گر اوتار ایسے کارن کرن عرض، آرزو اک جنائیا۔ صدی چوڈھویں
 کرنا پورا فرض، فیصلہ حق سُنائیا۔ تیرا کھیل سدا اسچرج، اچرج بھیو کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اُٹی کر دے نرد، سار پاشا پرے سُنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ورن برناں میل ملائیا۔ شبد گر کہے پرہ تیرے چرن، بینتی اک سُنائیا۔ سب دا نیتر کھول ہرن
 پھرن، نج نیتر کر رُسنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت اکو نام تیرا پڑھن، اشٹ دیو اک منائیا۔ اکو مندر ساچے وڑن، ساڈھے تین ہتھ خوشی
 منائیا۔ جھگڑا چکے ورن برن، ذات پات رہن نہ پائیا۔ گھر وچ گھر وکھا دے برہم، پاربرہم پڑدا دے اُٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اکو
 نظری آئے دھرم، دھرم آتما سب دی ملے وڈیائیا۔ کوڑی کریا میٹ دے کرم، نہکرمی ہوئے سہائیا۔ ستجگ ساچے دے دے جنم، دھرت مات
 دی گود بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اگلا لیکھا دے سمجھائیا۔ اگلا لیکھا دسدے ایک، ایکنکار تیری شرنائیا۔
 سرب ویاپی سب نوں دے ٹیک، بکا مستک نام لگائیا۔ اندر وڑ کے بڈھی کر بییک، دُرمت میل دھوائیا۔ ترے گن مایا نہ آئے سیک، اگئی
 تت نہ کھئے تپائیا۔ نظری آ نیتن نیت، دُور دُراڈا پنڈھ چکائیا۔ پرما تم آتم کر ہیت، پریم پیتی دے سمجھائیا۔ سب دی مؤلے سُنجنی رُت
 چیت، پھل پھلواری دے مہکائیا۔ نج نیتر تینوں سارے لین ویکھ، جھگڑا چکے سرب لوکائیا۔ ٹوں بن کے کھیوٹ کھیٹ، ڈبڈے بیڑے لے
 ترائیا۔ سچ دوشالے لے لپیٹ، شبدی بستر اک اُٹھائیا۔ تیرے گھر دی ویکھیئے کھیڈ، گھر گھر وچ سوہا پائیا۔ ساچی سیجا جائے لیٹ،

انتر آتم آسن لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹ سبائی دے جنائیا۔ شبد گرو کہے پرہ دے دے سکھیا، ساکھی اپنی دے سمجھائیا۔ سرشٹ سبائی دے سے متھیا، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ نام ندھانا جھولی پا دے بھچھیا، خالی بھانڈے پور کرائیا۔ اپنے ملن دی بخش دے اچھیا، آسا ہور ودھائیا۔ مان دے دے ودیاں نکیاں، تیرا گھٹ کچھ نہ جائیا۔ جو تیرے ہٹ دوارے وکیا، تس نوں گودی لے اٹھائیا۔ تون سب دا مالک اکو پتیا، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ ستجگ رہن نہ دینا کوئی مسیا، خالص خالص لے پرگنائیا۔ تیرا برہم کدے نہ جاوے بھٹیا، ماٹی چمڑی کم کیسے نہ آئیا۔ تیرا لیکھا جگا جگنتر چٹیا، کالی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر سب دے ہتھ رکھائیا۔ شبد گرو کہے سب دے ستگر، سٹی سرتی دے جکائیا۔ میل ملا لے اپنا دھر، وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ تیرا ناد تیرا سر، تیرا تال وجائیا۔ تیرا جھرنا رہیا جھر، رسک رسک بوند ٹپکائیا۔ تیرا گیڑا رہیا پھر، جگ جگ ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا ناتا اک بندھائیا۔ ستگر شبد کہے پرہ ٹھاکر، ٹھوکر اک لگائیا۔ کلجگ ویکھ ڈونگھا ساگر، بھوری پار نہ کھئے کرائیا۔ تیریاں بھگتاں سنتاں ملے نہ کوئی آدر، سکلا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ نرمل کرم کر اجاگر، اجالا ہو کے روپ پرگنائیا۔ بھاگ لگا دے کایا گاگر، ساڈھے تین ہتھ وچے ودھائیا۔ میل ملا دے نال اوس بہادر، جس دا چن گوہند نظری آئیا۔ تون کریم دھر دا کرتا قادر، قدرت تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا کوڑا کرکٹ پرے دے ہٹائیا۔ ستگر شبد کہے کلجگ ہووے دور، اپنا وقت چکائیا۔ کرپا کرے حاضر حضور، حضرت بے پرواہیا۔ درس دکھائے نیرن دور، دور ڈراڈا پندھ چکائیا۔ سنت سہیلے میلے ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیا۔ ہوئے گڑھ توڑ غرور، نمرتا اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک لگائیا۔ سچا مارگ ستگر پیارا، ہر ہر نامے آپ لگائیندا۔ جس دا کدے نہ بنے کھئے حصیدارا، ادھا سارا ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ دو جہاناں ویکھنہارا، گھر گھر اندر سوہیا پائیندا۔ گرمکھاں دیوے اندرون اک اشارہ، سینت نال سمجھائیندا۔ شبدي ناد دئے دھنکارا، اگنی راگ سنائیندا۔ امرت بخش کے ٹھنڈا ٹھارا، جھرنا اک جھرائیندا۔ دیا باقی کر اجیارا، جوت زرنجن گھر رشنائیندا۔ سیج سہنجنی بیٹھ ہر کنت بہتارا، گھر گھر وچ خوشی منائیندا۔ شتری براہمن شودر ویش دے اک دربارا، دوجا ہٹ نہ کھئے کھلائییندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی اک

اوتارا، پُرکھ اکال اکھوائیندا۔ گر اوتار جس دا منگدے رہے سہارا، پیر پیغمبران سر ہتھ ٹکائیندا۔ سو نرگن نرویر نرنکارا، کل کلکی اک اکھوائیندا۔ جس دا سمبل دھام اپارا، بادھی بنت نہ کھئے بنائیندا۔ نہ کھئے لائے اٹان گارا، چھپر چھن نہ کھئے چھہائیندا۔ اوتھے وجے نام نگارا، نوبت اکو اک سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچا راہ اک سمجھائیندا۔ ساچا راہ دسے ایک، اکو گھر وڈیائیا۔ اکو ستگر اکو ٹیک، اکو بدھ بیک کرائیا۔ اکو نرگن سرگن دھرے بھیکھ، اکو جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ اکو ہر گھٹ رہیا ویکھ، اکو ترے گن اتینا ناؤں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچا نام اک درڑائیا۔ سچا نام نام ست، ست ست سمجھائیندا۔ سب نوں اچے برہم مت، برہم ودیا اک پڑھائیندا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، اگنی تت نہ کھئے تپائیندا۔ گھر سوامی ملے سمرتھ، گھٹ گھٹ واسی نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ست ستوادی ساچا وکھائے اک ہٹ، جس ہٹ دا مالک پُرکھ اکال اکو نظری آئیندا۔

☆ ۷ آسؤ ۲۰۲۱ بکرمی مان سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ☆

ستگر پورا سدا مہا دانی، دولت مند اکھوائیندا۔ جگ جگ بھگتاں دے نشانی، نشانہ اکو گھر وکھائیندا۔ مالک بن کے شاہ سلطانی، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ایتھے اوتھے اوہ وچھڑے نہ کدے پرانی، جس پر پُرکھ پرہ اپنا ناتا جوڑ جڑائیندا۔ جھگڑا چکائے چارے کھانی، خانے اپنے وچ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں دیا کھائیندا۔ جن بھگتاں دیا کیتی ایک، ایکنکار جنائیا۔ نرگن ہو کے بخشی ٹیک، سرگن دتا سمجھائیا۔ جس اتتر آتم لیا چیت، تیس چنتا سرب گوائیا۔ اتم لے کے جائے اپنے دیس، گھر ساچے لے بہائیا۔ کوڑی کریا نہیں کوئی بھیکھ، جوٹھ جھوٹھ نہ کھئے وڈیائیا۔ کرنیہارا نر نریش، نرائن دیا کھائیا۔ گرمکھاں پچھلے بدل کے لیکھ، لیکھا اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہارا وڈیائیا۔ ستگر پورا سدا سدا سد مت، متراں وچوں متر نظری آئیا۔ بہرم بھلیکھا پاوے نہ کداچت، سچ ست دے درڑائیا۔ جو گرمکھ بن گیا ستگر سکھ، سکھیا اندر وسائیا۔ اُسدا کارج آپے لے نچٹھ، ایتھے اوتھے

ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، فیصلہ اکو وار سُنائیا۔ فیصلہ رکھیا سچ عدالت، ایکنکار اکو وار جنائیا۔ ست دوارے شبد سرُپی دے ضمانت، اندر اندر سنگ رکھائیا۔ بریخانہ کھول لے کے جائے صحیح سلامت، صاحب اپنی اُنگلی لائیا۔ جگت زندگانی چار دہارے امانت، اتم اپنی وست اپنے در ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ جن بھگتاں کر کے سچ پیار، مہر نظر اکو وار اُٹھائیا۔ جنہاں بخشیا چرن پیار، پریتی اک لگائیا۔ جنہاں دتا اک آدھار، سانتک ست ورتائیا۔ جنہاں جنایا سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان بولنا جیکار، تنہاں جم کنکر نیڑ کھئے نہ آئیا۔ اتم لے کے جائے سچ دربار، جس دربار دا مالک آپ اکھوائیا۔ سب توں وکھرا نرالا کر کے وبار، وعدے نال پھڑ پھڑ پار لنگھائیا۔ بے قائدگی وچ نہ آئے کدے کرتار، قاعدہ طریقہ اپنا دئے سمجھائیا۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ پچھوں لوکات کیتا ایہ وبار، غریب ناناں کو جھے کھلے پن بھگتی شکتی بستی اپنی وچ وسائیا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان سچی سرکار، سرکاری حکم نال لیکھا دئے مُکائیا۔

☆ ۷ آسو ۲۰۲۱ بکرمی گرنام سینگھ دے گرہ پنڈ کنگ ☆

ستگر پورا سدا دیالا، دیاوان اکھوائیندا۔ جگ چوڑی کھیلے کھیل نرالا، نرگن سرگن کار کھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ اپنے ویکھے لالان، سنت سہیلے پکڑ اُٹھائیندا۔ ترے گن مایا توڑنہار جنجالا، جاگرت جوت اک رُشنائیندا۔ لیکھے لاوے شاہ کنگالا، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ کایا مندر اندر سچی دھرمسالا، دھرم دوارا اکو اک جنائیندا۔ اٹھے پھر رہے رکھوالا، دوس زین سیو کھائیندا۔ ساچا مارگ دس سُکھالا، سنسار ساگر پار کھائیندا۔ نام اگمی انتر آتم پائے مالا، من کا منکا پھیر بھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ستگر پورا گہر گمبھیر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے پنج تت سریر، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش کھوج کھجائیا۔ جن بھگتاں دیوے پرہ ملن دی ساچی دھیر، دھیرج اکو اک سمجھائیا۔ جنم جنم دی کٹ کے بھیر، کرم کرم دا روگ چکائیا۔ امرت آتم بخشے سیر، سچا جام ہتھ پھڑائیا۔ تدبیر نال بدل دیوے تقدیر، تقریر تحریر وچ لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن

میلے سرچ سُبھائیا۔ سَتگر سچا آد جُگادی ٹھانڈا، اگنی تت نہ کھئے تپائیندا۔ ہرجن ویکھے انتر آتم ڈھولا گاندا، پریم پریتی اک نبھائیندا۔ دین
 دیاں بھوئے سد بخشندا، بخشش رحمت اپنی آپے آپ ورتائیندا۔ سچ دوارے جوڑ کے ناتا، پُرکھ بدھاتا ویکھ وکھائیندا۔ جیون جُگتی دے کے
 داتا، مکتی چرناں ہیٹھ دباؤیندا۔ انتر آتم بھوئے ساتھ، سگلا سنگ بناؤیندا۔ تُوں میرا میں تیری گاتھا، منتر اک پڑھائیندا۔ جنم کرم دا دھو
 کے پاپا، ڈرمت میل پرے ہٹائیندا۔ بھوئے سہائی ناتھ اناتھاں، دینن اپنے گلے لگائیندا۔ جُگ چوکرئی ویکھنہار تماشاء، نت نوت اپنا ویس
 وٹائیندا۔ گوپی کاہن مل مل پاونہارا راسا، منڈل منڈپ نرگن سرگن سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں
 پوری کرے آسا، آسا ترشنا میٹ مٹائیندا۔ سَتگر پورا شبد انادی، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ لیکھا جانے برہم برہمادی، برہمانڈ کھوجے تھاون
 تھائیا۔ آتم پرما تم ہو وسادی، بسمل اپنی کار کھائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے، سیس جگدیس دیونہارا تھاپی، پُشت پناہ اپنا ہتھ رکھائیا۔
 رُوچ بُت تن ماٹی خاکی کرے پاکی، پت پُنت پار کرائیا۔ نام ندھان سُنائے اگنی ساکھی، ساکھیات اپنا درس دئے وکھائیا۔ جنم کرم دا پورب
 لیکھا دیوے باقی، دُھر دا لیکھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہارا سچ حیاتی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سَتگر
 پورا نیکن نیکا، وڈا وڈی وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا مٹاونہارا ساڈھے تن ہتھ سین کا، سگلا
 سنگی اک اکھوائیا۔ اپنے ملن دا آد جُگاد سچ دوارے جانے سچ طریقہ، طرح طرح دئے سمجھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بن کے میتا، مِتر
 پیارا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سجن صاحب اک گوسائیندا۔ سَتگر پورا وڈ وڈیرا،
 اوچو اوچ اکھوائیندا۔ دُور ڈراڈا نیرن نیرا، گھٹ گھٹ سوہا پائیندا۔ جھکڑا چُکائے تیرا میرا، تُوںہی تُوںہی راگ سُنائیندا۔ جوت جگائے کایا
 کھیڑا، دیا باقی اکو ڈگمگائیندا۔ گرمکھ اندر چُکے اندھیرا، مایا ممتا موہ گوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد سوامی کر
 کے مہرا، مہر محبت اک درڑائیندا۔ سَتگر پورا پُرکھ سمرتھ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نت نوت چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ شبد مہا
 دسے اکتھ، کتھنی کوئی نہ سکے کتھ، رسنا ڈھولا نہ کھئے گائیا۔ ساچے سنناں سیس رکھے ہتھ، اوڈھن اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنے ملن دی کھول کے اکھ، بن اکھراں دئے سمجھائیا۔ سَتگر پورا کھولے اکھ، نج نیتر دھیان لگائیا۔ ساکھیات ہو

پرتکھ، پت پرمیشور سوچھ سرؤپی درس دئے وکھائیا۔ پریم پیار دا گیت سہنجنا سُنائے جس، ڈھولا اکو راگ سُنائیا۔ سنت سہیلا ہووے وس، ڈوری تند پریم بنائیا۔ جنم کرم دا لہنا دینا جھولی دیوے گھت، کوڑی کیریا کرم کانڈ کھپائیا۔ لیکھا جانے پنج تت، ترے گن پڑدا دئے اُٹھائیا۔ حقیقت وچوں دے کے حق، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا مارگ اگئی دس، نکھی سرتی شبد ملایا۔

☆ ۷ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی کندن سنگھ گرہ مال چک ☆

گر شبد کہے پرہہ ویکھ اپنی دُنی، کلجگ اتم دھیان لگائیا۔ ساچا دسے نہ کھئے رشی مئی، مئی مُنیشِر نظر کھئے نہ آئیا۔ مایا بھلے وڈے گئی، من واسنا ہوئی ہلکائیا۔ تیری سیکھیا سب نوں بھلی، سادھاں سنتاں ہوئی جُدائیا۔ تیرا نام گاؤندے رسنا جہوا بلیں، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کایا دسے خالی کُلی، دیا باقی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ امرت پیالی سب دی ڈلھی، نچہر جہرنا نہ کھئے جھرائیا۔ جھگڑا پیا ہندو مُسلم سٹی، عیسائی دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ کلجگ پھلوڑی چاروں گنٹ پھلی، سمل روپ نظری آئیا۔ تیرے ترازو سیری بھگوان کوئی نہ تلی، اتم قیمت کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نرگن زرویر ہو سہائیا۔ گر شبد کہے پرہہ ویکھ کائنات، کلمہ بھلی سرب لوکائیا۔ لکھ چوڑاسی کھول تاک، پڑدا اک اُٹھائیا۔ گھر گھر اندر ہوئی اندھیری رات، تیرا شمع چراغ نہ کھئے جلائییا۔ آتم پر ماتم دیوے نہ کھئے ساتھ، برہم پاربرہم نہ کھئے ملایا۔ پنج وکارا جھگڑا پیا ذات پات، مذہب دین کرے لڑائیا۔ ساچا حُجرہ گھر سوہے نہ کھئے محراب، محبوب نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ سوامی کرے نہ کھئے سلام، سجدہ سیس نہ کھئے جھکائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ تینوں لہدے پھرن بھگوان، گھر وچ گھر کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ تیری سرشٹی بن درشٹی تکی ہوئی انجان، سگھڑ سُبجان سمجھ کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ستجگ تریتا دوپر کلجگ جو دے کے گئے بیان، راگان نادان شبدان وچ سُنائیا۔ تنہاں دا دھرے نہ کھئے دھیان، رسنا جہوا سرب ہلکائیا۔ کایا خالی کپڑ دسے مکان، آتم سیجا سوہا کھئے نہ پائیا۔ شبیدی دھن سُنے نہ کھئے دھنکان، انحد راگ نہ کھئے الائیا۔ تیرا نور ظہور سکے نہ کھئے پہچان،

بے پہچان جگت لوکائیا۔ کِرپا ندھ ٹھاکر سوامی ٹوں آپ مہربان، مہر نظر اک ٹکائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا میٹ شیطان، شرع شریعت وچوں
 باہر کڈھائیا۔ صدق صبوری دے اک ایمان، دھیچ دھیچ دے دھرائیا۔ تیرا ناؤں نرنکار دو جہان، برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ اُتہج سیج تیرا
 دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان مہربان مہر محبت دے درڑائیا۔ ستگر شبد کہے ویکھ اپنی مایا، لکھ
 چوراسی رہی کھائیا۔ جیواں جنتاں بھرم بھلایا، بھانڈا بھرم نہ کھئے ٹڑائیا۔ من واسنا پھرے ہلکایا، کوڑی مت چلائی۔ ہوئے ہنگتا گرھ بنایا،
 ہنکار وکار ستائیا۔ ساچا در کیسے نظر نہ آیا، نیج نیتر تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ منزل چڑھ نہ خوشی منایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، اکو دے ساچا ور، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ گر شبد کہے کی دساں حال، حالت سارے کئے بدلایا۔ تیرے ملن دی گھالے کوئی نہ
 گھال، کوڑا لالچ جگت ودھائیا۔ تیرا مندر کیسے ہتھ نہ آیا سچی دھرمسال، ستگر سچا میل نہ کھئے ملائی۔ ترے گن مایا پایا جنجال، جاگرت
 جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ پرہ سوامی جا کے ویکھ مریداں حال، مُرشد ہو کے پھیرا پائیا۔ سب دے سر تے کوکے کال، کلجگ نگارا رہیا
 وجائیا۔ تیری سمجھ نہ سکیا کوئی چال، نرالی چال سمجھ کیسے نہ پائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی کھال، ساڈھے تین ہتھ دے سمجھائیا۔ تیرے
 وچھوڑے اندر تیرے گرمکھ روندے بال، گرسکھ بیٹھے نین اُٹھائیا۔ سنت سہیلے کردے بھال، اندرے اندر راہ تکائیا۔ بھگتاں جا کے مل سری
 بھگوان، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ نام آگتا دے دان، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ سخی سوانی مل سُرتی کابن، بنسری نام وجائیا۔ بن ویراگن ویکھ
 رام، سیتا سُرت سُرت پرنائیا۔ جا کے دس اپنا ستنام، جو ست ست ست وچ سمائیا۔ امرت دے انوکھا جام، نام خُماری، اک چڑھائیا۔
 بند خلاصی کر جا کے جو بردے ہوئے غلام، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار بندھن پائیا۔ کِرپا کر وڈ امام، عیسیٰ موسیٰ محمد تیری اوٹ تکائیا۔
 سچ سندیسہ دے کے کئے پیغام، کلمیاں وچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، وارتا اپنی لئے جنائیا۔
 گر شبد کہے میرے ٹھانڈے میت، مہربان تیری سرنائیا۔ کلجگ اتم بدل دے ریت، ستجگ ساچی دھار چلائی۔ جھگڑا مُک جائے مندر
 مسیت، شودوالا مٹھ کایا کعبہ نظری آئی۔ لیکھا رہے نہ اوچ نیچ، راؤ رنگ اکو رنگ رنگائیا۔ ساچی سکھیا سچ دوارے سارے لین
 سیکھ، اتم پر ماتم کر پڑھائیا۔ پرہ ملن دی سچ پریت، دوجی یاری کم کیسے نہ آئی۔ تیرا وسیرا اندر ہست کیٹ، کپٹان اندر کیٹ نظری آئی۔

سب دی کایا چولی چاڑھ رنگ مچھٹھ، ایتھے اوتھے اُتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ گر
 شبد کہے پرہہ ویکھ کلجگ بھور، ڈونگھے ساگر رہی وکھائیا۔ تڈھ بن مارگ دسے نہ کوئی اور، بے نظیر نظر کھئے نہ آئیا۔ تینوں گر اوتار
 پیغمبران کیتا تصوّر، در تیرے سپس نوائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا کردے گئے تصوّر، شکرانے وچ وقت لنگھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا پڑدا لاپیا۔ گر شبد کہے پرہہ لاه پڑدا، مکھ نقاب لہائیا۔ کلجگ اتم ویکھ سڑدا، جیو جنت رہیا
 گر لائیا۔ کوئی نہ سوالی دسے تیرے در دا، خالی گھر گھر نظری آئیا۔ بے شک باہروں تینوں ہر کوئی پڑھدا، اندر وڑ کے تیرا درس کھئے نہ
 پائیا۔ کوئن کوٹ تیرے پچھ پانی اندر ٹھردا، کوئن کوٹ اگنی تت تپائیا۔ کوئن کوٹ شودوالے مندر مسیتاں اندر وڑدا، گرو دوارے بہ بہ
 ویکھ وکھائیا۔ بن تیری کرپا ٹھاکر سوامی ساچی منزل کھئے نہ چڑھدا، اگلا پچھلا پندھ مکھائیا۔ ٹوں مالک ہر گھٹ گھر دا، گھر گھر ویکھیں
 تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر شبد کہے کیوں بیٹھاں خاموش، سچکھنڈ دوارے
 ڈیرہ لائیا۔ جن بھگت تیرا درشن رہے لوچ، نج نیترا اکھ کھلائییا۔ سچ سوامی آ کے پہنچ، صدی ویہویں دئے ڈبائیا۔ پُرکھ اکال تیرے سنت
 جن ویکھن اگنی چوج، چوجی پریم دیا کھائیا۔ ٹوں سوچیاں کسے نہ آویں وچ سوچ، سمجھ وچ نہ چلے کھئے چترائیا۔ تیری کیا کوئی کھوج
 کھوج، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت سمنڈ ساگر ڈونگھی کھائی ہتھ کسے نہ آئیا۔ جُگا جُگنت بھگت ادھارن تیری مَوج، مَوجودہ ہو
 کے ہو سہائیا۔ گرمکھاں جھلیا نہ جاوے وچوگ، وچھوڑے اندر رہے گر لائیا۔ اپنی سرشٹی پرم پُرکھ پرہہ آپے آ کے سودھ، سُدھا سر
 وچوں ٹھائیا۔ کوڑی کرپا کٹ کے روگ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ اپنے ملن دا ساچا دس دے جوگ، جُگتی اکو وار سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا لئے ملائییا۔ گر شبد کہے پرہہ کرپا کر آپ، مہر نظر اٹھائیا۔ لکھ چوراسی دے دے اکو جاپ،
 پچھلی ونڈ رہن کھئے نہ پائیا۔ تینوں گر اوتاراں پیغمبران مٹیا دھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال اک جنائیا۔ ٹوں لکھ چوراسی انتریامی سجن ساک،
 بندھپ اک اکھوائیا۔ ٹوں نت نوت دو جہاناں پاکی پاک، رسول تیرا کلمہ کر قبول سپس نوائیا۔ اندر وڑ کے کھول دے تاک، تیرا اُچے انتر اکو
 پاٹھ، بن رسنا جہوا دے سمجھائیا۔ کوڑی مٹے اندھیری رات، نرمل جوت ہووے پرکاش، انحد شبد ہووے شنوائیا۔ سد وسیئے تیرے پاس،

منڈل منڈپ پیندی ویکھئے ساچی راس، گوپی کاہن کوئن کوٹ ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، نرگن نرگن پھیرا پائیا۔ گر شبد کہے پرہ سچ خُدا، پروردگار تیری سرنائیا۔ تیرے نالوں جو ہوئے جُدا، جُز اپنا بیٹھے بنائیا۔ اکو مارگ دس سدا، کلمہ سچ پڑھائیا۔ کوئی نہ جانے تُوں وڈا کڈا، نیکن نیکا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ دین مذہب وچ پئی ضدا، ہوئے کرے لڑائیا۔ جس نوں موسیٰ عیسیٰ محمد منیا پتا، اوسے نوں گوبند پُرکھ اکال گیا جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ کوڑی کریا دے مٹائیا۔ گر شبد کہے پرہ کلجگ میٹ کوڑ، کُریارا رہن کھئے نہ پائیا۔ چتر سگھڑ بنا مورکھ موڑھ، جو تینوں گئے بھلائییا۔ چارے ورنان بخش ساچی دھوڑ، شتری براہمن شوڈر ویش اکو ٹکا لائیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ گوڑھ، دُرمت میل دھوائیا۔ درس وکھا ہو کے حاضر حضور، حضرت اپنی پھیری پائیا۔ تیرا آؤنا جانا کھیل جگت ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیا۔ کیوں ہوئیوں مفرور، درگاہ ساچی مکھ چھپائیا۔ آ کے جلوہ دے اگئی تور، تورو تور تور کر رُشنائیا۔ شبد انادی وچا تور، ترت اپنا حکم منائیا۔ سرب خالی بھنڈارے کر بھرپور، نام پدارتھ جھولی پائیا۔ تیرے در دے بردے سرب مزدور، مزدوری سب دی دے چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان اپنا پھیرا پائیا۔ گر شبد کہے ویکھ اندھیرا، اندھ وشواس مٹائیا۔ چار گنٹ دہ دشا پیا جھیرا، جھگڑے وچ لوکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی تیرا سوہے نہ سچا کھیرا، ست دیپ نہ کھئے وڈیائیا۔ مایا ممتا پایا گھیرا، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ دھرت مات دا صاف نہ دے ویہڑا، ست سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ تُوہ پن کرے نہ کھئے حق نیہڑا، عدل عدالت نہ کھئے لگائیا۔ سری بھگوان ابناشی کرتے کر مہرا، پروردگار سانجھے یار ہو سہائیا۔ تیرے ملن دا بھگتاں چاؤ گھنیرا، گھر گھر خوشی بنائیا۔ اوہ وقت آوے کھیرا، جس وقت ملے بے پرواہیا۔ کوڑی کریا جگت ملیچھا چکیا جائے ڈیرہ، جگت وبار رہن نہ پائیا۔ سب نوں نظری آئے اکو روپ میرا، پھیر میرا تیرا تیرے وچ سہائیا۔ جگ جگ تُوں دیونہارا گیڑا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ اٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچے ہو سہائیا۔ گر شبد کہے سچکھنڈ نواسی، تیری وڈ وڈیائیا۔ کلجگ اتم ہوئی اداسی، لکھ چوراسی رہی گھبرائیا۔ نیترونندے پنڈت کاشی، ملا شیخ اچی کوکن مارن دھائیا۔ گھر بیٹھیاں ملے نہ کھئے ساتھی، اتم پر ماتم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ساچی منزل چڑھ کوئی نہ گھاٹی، اٹھسٹھ تیرتھ دین دُہائیا۔ ٹھگ چور یار پھرن

راتیں، تیرا نام جین دا دھیان نہ کھئے رکھائیا۔ جگت وکاراں وِشیاں وچ سرِشٹی رُجھی امرت ویلے پرِبھاتی، بھاونہ تیری نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر پردے دینی دیا کھائیا۔ گرُ شبد کہے پرِہ ویکھ کلجگ کِریا، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ سادھ سنت سچ اصولوں کِریا، کرم دھرم رہن کھئے نہ پائیا۔ راجا رانا اپنیاں بچناں تون کِریا، غریب نمانے گلے نہ کھئے لگائیا۔ ست دھرم دا بھانڈا رڑھیا، کوڑ کُریارا سارے بیٹھے سیس اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کل اپنا پھیرا پائیا۔ گرُ شبد کہے میں ویکھیا اندھیر، اندھ آتم دین دُہائیا۔ سجنّ نال سجنّ مِتراں نال مِتر کرن جھپڑ، ہیر پھیر وچ لوکائیا۔ کیوں سوامی صاحب سلطان پُرکھ اکم لگائی دیر، محبان محبوب اپنا مکھ چُھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی سرِشٹی ویکھ جگت لوکائیا۔ ہر شبد کہے اُٹھ ویکھ حالت، ہلت پلت تیری سرنائیا۔ چار ورن وڑی جہالت، سچ نہ کھئے وکھائیا۔ کام کرودھ دی لگی علامت، عالم سکے نہ کھئے پرے ہٹائیا۔ ساچی دیوے نہ کوئی ضمانت، بریخانہ نہ کھئے وکھائیا۔ من منوا گھر گھر کرے بغاوت، اپنا بل پرگٹائیا۔ پتا پت دی پئی عداوت، گرُ چیلے کرن لڑائیا۔ ساچا نام نہ کھئے سخاوت، وست امولک جھولی کھئے نہ پائیا۔ تیری پچھلی لکھی بھلی سرب عبارت، عمل وچ نہ کھئے لوکائیا۔ گرُ اوتار پیر پیغمبر صدی وپہویں کسے دی کرے نہ کوئی سفارش، سارے پلو گئے چُھڈائیا۔ مُلا شیخ پنڈت پاندھ مندر مسیتاں کرن آرہت، جگت دکان گئے بنائیا۔ تیری کرے نہ کوئی سچی عبادت، بن کعبیوں تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ ٹوں مالک صحیح سلامت، آد جگاد اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سری بھگوان ہو سہائیا۔ شبد گرُ کہے اوہ ویکھ گرُ اوتار، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ پیغمبر پیر کرن پُکار، کوک کوک سنائیا۔ بھگت سُہیلے واجاں رے مار، پرہوں راگ الاٹیا۔ سنت سُہیلے دھوڑی منگن چہار، ٹکا اک رمائیا۔ گرمکھ کہن درس دکھال، نرگن نور کر رُشنائیا۔ گرُ سیکھ تیری کرن بھال، کھوجن چائیں چائیا۔ مُرید کہن مُرشد دے جمال، جلوہ نور کر رُشنائیا۔ صوفی کہن آ کے سرت سنبھال، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا چاروں کُنٹ پئے دھمال، نو نو چار نیچے واہو داہیا۔ بن تیری کِریا کوئی نہ اترے پار، نئی نؤکا نام نہ کھئے چڑھائیا۔ نؤ کھنڈ پرتھی روندے ویکھے شاہ کنگال، دھیرج دھیر نظر کسے نہ آتیا۔ کر کِریا آپ مہاراج، محبوب نور خُدائیا۔ تیرے در دے سرب مُحتاج، مُجبت وچ اوٹ رکھائیا۔ نرگن سرگن کر کاج، نیرویر اپنا پھیرا پائیا۔ سچ پدارتھ دے کے دات، جیو

جنت دے سمجھائیا۔ کلجگ کھیڑا اُجڑیا پھیر کر آباد، سَتجگ سوہنی نگری اک بنائیا۔ جو ہنس بُدھی ہوئی کاگ، کاگوں ہنس دے بنائیا۔ بھگت اُدھارنا تیرا رواج، جُگ جُگ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سرِشٹ سبائی بُدھ بیک دے کرائیا۔ گر شبد کہے پرہہ کر کِریا، یردھن سردھن تیرا دھیان لگائیا۔ کلجگ اتم میٹ پیتا، مہر نظر اُٹھائیا۔ سوامی مہربان ہو کے آ جا جوں نانک گھر ماتا ترپتا، جوں گجری گوبند چند کرے رُشنائیا۔ سرِشٹ سبائی دس دے پرم پُرکھ دا اِکو اِشٹا، اِشٹام اپنا نام دے لکھائیا۔ چار ورنان آ جائے نِسچا، شتری براہمن شوڈر ویش جھگڑا رہے نہ رائیا۔ تیرا حُکم سدا بے پرواہ سدا پُختہ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوہ فرق کڈھ دے جو گرو گرتھ وچ پایا کٹا مکٹا، کتی سب دی دے چُھڈائیا۔ تیرے ہتھ انوکھی جُکتا، جُکتی جیون دے سمجھائیا۔ تیرا بھانا کدے نہ رُکدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ وشن برہما شو تیرے دوارے جھکدا، کروڑ تینتیس سب نوئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیتھوں پُچھدا، حُکے وچوں حُکم ورتائیا۔ کلجگ اتم ویلا نہیں لک دا، کیوں بیٹھا پڑا پائیا۔ کوڑی کِریا بوٹا کیوں نہیں پُندا، ست دھرم جڑ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا مارگ دے وکھائیا۔ گر شبد کہے پرہہ ڈونگھے سمندر، ساگر بے پرواہیا۔ اپنا روپ انوپ وکھا اگما سندر، جس دی مورت صورت نہ کیسے گھڑائیا۔ اندر وڑ کے کھول دے اپنی گنجھل، کڑی نالوں کڑی دے چُھڈائیا۔ پتا پُرکھ اکال اپنے پچیاں لے اُنکل، کیوں بیٹھا مات بھلائی۔ کلجگ اتم کوئی ربن نہ دینا چُغل، نندیا بخیلی دے کھپائیا۔ جو تیرے نام توں ہو گئے نمکر، تنہا دی مُکمل کر صفائیا۔ جو تیرے چرن دوارے ڈھیہہ کے کرن شکر، تنہا دے سنسے دے کٹائیا۔ تُوں اہنا دا پتا اوہ تیرے پتر، گرو گوبند گیا سمجھائیا۔ تیرا لیکھا پچھم پورب دکھن اتر، دہ دشا تیری وڈیائیا۔ تُوں ویکھیں کونا نُکر، زمیں اسماناں کھوج کھجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صاحب سَتگر گھر اپنے دے وڈیائیا۔ گر شبد کہے وڈ مالک دھرت، دھرنی دھیان لگائیا۔ ٹھاگر ہو کے سوامی پرت، پت پریشور روپ وٹائیا۔ چار جگ جو لاؤندا آئیوں شرط، حُکمی حُکم سنائیا۔ نرگن زرویر نراکار ہو کے دے درس، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جن بھگت وڈیائی ملے فرش، عرش سوہیا پائیا۔ جنم جنم دی میٹ حرص، ہوس دے گوائیا۔ تیرے جن تیرے ملن نوں رہے ترس، دوس زین گھڑی پل راہ رہے تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میل ملاؤنا چائیں چائیا۔ چائیں چائیں

میل ملاؤنا، پرہو تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سجن گھر درس دکھاؤنا، مل سنتاں سوہیا پائیا۔ نام ندھانا منگل گاؤنا، گیت گوبند الاٹیا۔ وچھڑیاں پرہ گلے لگاؤنا، ڈگدیاں باہوں پھڑ اٹھائیا۔ جگت جہانوں پار کراؤنا، دو جہاناں لیکھا دینا مکائیا۔ لکھ چوراسی پھند کٹاؤنا، مات گرہ دس دس ماس نہ کھئے تپائیا۔ رائے دھرم پرے ہٹاؤنا، چترگیت نہ لیکھ جڑائیا۔ جن بھگت سہیلیاں اپنی گود بیٹھاؤنا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اتم جوتی جوت ملاؤنا، جس وچوں اُچے اوسے وچ سہائیا۔ گرمکھ کندن کنچن سونا کسے صراف نہ ہتھ پھڑاؤنا، اپنی پرکھ کر کے ترس آپے لینا کرائیا۔ ٹھاکر سوامی دین دیاں ہر کرپال ترس کماؤنا، تیری رحمت بے پرواہیا۔ ستیاں جاگدیاں، چلدیاں پھردیاں، اٹھدیاں بہندیاں اپنا درس کراؤنا، ساکھیات سوچھ سروپی نظری آئیا۔ بھلیاں بھٹکیاں مارگ لاؤنا، زلیاں نال رلاٹیا۔ تھہ پن سوامی دوجا نظر کھئے نہ آؤنا، پت پرمیشور پُرکھ اکال دین دیاں تیری سرنائیا۔ سچکھنڈ دوارے انت بہاؤنا، کبیر جلاہے نال میل ملاؤنا، مل میل سجن خوشی منائیا۔ مانس جنم پھیر ہتھ نہ آؤنا، لکھ چوراسی وچوں ایہ وقت سہاؤنا، گھڑی پل تیری یاد وچ رکھائیا۔ پن تیری کرپا گرمکھاں کسے نہ پار لنگھاؤنا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی شہادت دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن وکھال اپنا گھر، جس گرہ بہہ کے نرم نور جوت کرے رُشنائیا۔

☆ ۷ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ مال چک ☆

گر شبد کہے پرہ چھیل چھبلا ملوک، سوہنا سوہنی لے انکڑائیا۔ تیری دروبی سُن لے کوک، بے پرواہ اکھ کھلاٹیا۔ سچ دوارے ستوں گھوک، غفلت وچ بھری لوکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا سدا دے کے کر گئے کوچ، گلی کوچا حکم جگت سُنائیا۔ شاستر ویداں نال دے گئے سوجھ، اکھراں نال پڑھائیا۔ پریم پیار اندر گئے جھوج، تن سپس بھیٹ چڑھائیا۔ صاحب ستگر ساچا پُرکھ اکال بخش سلوک، صلح گل ویکھ وکھائیا۔ بھرے بھلی سرب مخلوق، خالق خلق دے وڈیائیا۔ جگت شیطان پھرے نمرود، محبوب دتا بھلاٹیا۔ اصل لبھے نہ کسے وجود، وصل سچ نہ کھئے کرائیا۔ جگت علما ہویئے بیوقوف، بیوہ روپ نظری آئیا۔ اتم ایہناں آ کے کر موقوف، برخاست ساچے گھروں

کرائیا۔ جن بھگتاں جھولی پا حقوق، حُکم اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، ساچا دھرم دھرمیاں
وچوں پرگٹائیا۔

☆ ۷ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ باٹھ ☆

گرُ شبد کہے پرہہ چھیل چھیلے، شاہ سلطان تیری وڈیائیا۔ کلجگ اتم چُکے سرب وسیلے، وصل یار نہ کھئے کرائیا۔ بھرے بھل گئے
گرُواں اوتاراں پیغمبراں والے گھرانے قبیلے، قابل رہن کھئے نہ پائیا۔ پھر گئی دروبی مکے مدینے، مقبرے دین دُہائیا۔ تُوں ٹھنڈ نہ پاویں سینے،
سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ بستر پہن کے سوہے کالے پیلے نیلے، چٹے لال کنچن تیرا ساچا رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ تیرے پریم رس کوئی نہ دسن
بھینے، بھنڑی زین نہ کھئے وڈیائیا۔ سادھ سنت کلجگ اتم لیکھے وچ نہ جان گئے، لکھ کروڑی بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ سب تُوں جھنجھٹ پئے گھنے،
گھنٹیا میل نہ کھئے ملائیا۔ بن نیتراں توں انتر ہوئے انھ، جگت نشانے رہے دکھائیا۔ تیری رضا کوئی نہ منے، قضا سب دے سرتے چھائیا۔
تُوں کیوں بیٹھا سب توں ہو کے بئے، اڈرا دکھرا ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں سنیہڑا دے اگئی کتے، کانی تیر نشانہ اک چلائیا۔ بھاگ لگا ساڈھے
تِن ہتھ چھپر چھنے، محل اٹل سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گرُ شبد کہے پرہہ جو بنوتے،
تیری جوانی بے پرواہیا۔ کِریا کر سری بھگوتے، بھگوت اپنی لے انکڑائیا۔ تُوں لکھ چوراسی کنتے، گھر گھر سیج سہائیا۔ بھگت سہیلے
تیرے منگتے، در منگن جھولی ڈاہیا۔ اوڈھن دے بھکھے ننگتے، غریب نہانیاں ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا
گھر اک وسائیا۔ گرُ شبد کہے پرہہ ست ستوادی، ست ست تیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ اتم ویکھ ہوئی بربادی، محل اٹل کھنڈر رُوپ
وٹائیا۔ ساچے مندر تویں کر آبادی، عبادت اپنی اک سکھائیا۔ جھگڑا چھٹ جائے مُلا قاضی، قضیہ کھئے رہن نہ پائیا۔ تیرے نام دے بن
سرب نازی، چرن گول ملے سرنائیا۔ نام پدارتھ دے کے بھاجی، سانجھی سب دی گل بنائیا۔ جو دے سو تیرا حاجی، حضرت تُوں ہی
نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ بھاونہ پور کرائیا۔ گرُ شبد کہے پرہہ اپر اپارے، اپر پیر تیری وڈیائیا۔ تُوں نرگن

رُوپ سدا زرنکارے، نرویر اک اکھوائیا۔ گر اوتار تیرے سہارے، پیر پیغمبراوٹ تکائیا۔ ستجگ تربتا دواپردتے لارے، کلجگ اتم پرے دے کرائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو اُجیارے، اُجرت سب دی جھولی پائیا۔ تیرے وجن نام نگارے، شبدي دُهن شنوائیا۔ پچھلے جھگڑے مُک جان سرب پوارے، آگے اِکو راہ سمجھائیا۔ سنت سُہیلے کڈھن ہارے، ہوکا لے کے رہے جنائیا۔ کِرپا کر سچّی سرکارے، سرکار وچوں سرکار دے بدلایا۔ جس دا حُکم چلے جُگ چارے، سو فرمان دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوون بھگوان، بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔

☆ ۷ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی مَسّا سِنگھ دے گرہ نۆرنگاباد ☆

اوتار پیغمبر گر اکھے کیتے بھگت، سچکھنڈ نواسی سچ دوارے دُھر دا حُکم اک سنائیا۔ نیتز ویکھو لوکيات جگت، چار کُنٹ دہ دِشا دھیان لگائیا۔ سچ وست نظر نہ آئے کوئی شکت، شخصیت بیٹھی مکھ بھوائیا۔ لکھ چوراسی گھر گھر اندر پرہہ ملن دا پیا فرق، فیصلہ سکے نہ کھئے کرائیا۔ انتر آتم کسے نہ ہووے درد، دکھیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ صدی ویہویں کھیل ہویا اسچرج، اچرج لیلّا سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ جگت رسنا جہوا بتی دند کردے پڑھت، پردے بھیو نہ کھئے کھلایا۔ جوٹھ جھوٹھ سوہبا پائے دھرت اُتے فرش، عرش سُنے نہ کھئے ودھائیا۔ مایا ممتا ہر گھٹ ودھی درد، غزل نام نغمہ نہ کھئے شنوائیا۔ جودھا سوُرپیر دے نہ کوئی مرد، مرد مردانہ رُوپ نہ کھئے دھرائیا۔ کلجگ قصائی ہتھ وچ پھڑکے کرد، چاروں کُنٹ بھجے واپو داہیا۔ کوڑی کِرپا دہ دِشا اُٹے گرد، ستگر دھوڑی ٹکا مستک خاک نہ کھئے رمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارے اپنا حُکم جنائیا۔ سچ دوارے کر اکھے سری بھگونت، دُھر دا حُکم جنائیا۔ لکھ چوراسی ویکھو جیو جنت، سچّا سادھ سنت نظر کھئے نہ آیا۔ بودھ آگادھا دے کوئی نہ پنڈت، کلمہ حق نہ کھئے سمجھائیا۔ پڑدا چُکے نہ جیرج انڈج، اُتبھج سینج پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ ست دھرم کوئی نظر نہ آوے بنت، پریم پیار نہ کھئے وکھائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا کلجگ انت، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھید ابھیدا رہیا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکھے کر، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ لوکيات

ویکھو اپنا پچھلا گھر، ستجگ تریتا دواپر کلجگ سب نوں یاد کرائیندا۔ جو شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن لکھ کے آئے دھر، کھانی بانی راگ ناد سُنائیندا۔ تِس دا بھو رہیا کوئی نہ ڈر، بھیانک روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ رسنا جہوا بئی دند جیو جنت سادھ سنت رہے پڑھ، اندر وڑ تیرا درس کھئے نہ پائیندا۔ خالی دسے بُتخانے کایا دھڑ، دیوا باقی کھلا پاتی جوت نہ کھئے جگائیندا۔ ترے گُن مایا اگنی پنج تت پُتلے رہے سڑ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیندا۔ کوڑی کریا وِسندا ویکھو ہڑ، آگے ہو نہ کھئے پچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبران نیتر نیناں آپ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو مات، شہنشاہ شاہ پاتشاہ آپ جنائیا۔ وست امولک جو دے کے آئے دات، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ کیسے کول نہ رہی سچ سوغات، خالی بھانڈے نظری آئیا۔ اندر وڑ کے کوئی نہ مارے جہات، باہروں لبھن بے پرواہیا۔ باطن کوئی نہ کرے بات، ظاہر کوکے سرب لوکائیا۔ تہاڈے نال ملن دا کیسے نہ ہویا اتفاق، صدی چوڈھویں رہی سُنائیا۔ واک بھوکھتاں کرو یاد، جو عیسیٰ موسیٰ محمد آئے لکھائیا۔ نانک نرگن گوبند کھولو تاک، پڑدا اک چکائیا۔ پُرکھ اکال جو بنیا باپ، پتا بے پرواہیا۔ جس دا انوکھا وکھرا سب توں جاپ، نراکھر کرے پڑھائیا۔ آد جگادی پاکی پاک، پنت پُنت بنائیا۔ اوہ دسنہارا ساچ، سچ سچ سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا رہی ناچ، نو دوارے گھنگٹ مکھ توں لاہیا۔ پرم پُرکھ دی سارے بھل گئے گاتھ، گھر گمبھیر نہ کھئے منائیا۔ اٹھ کے ویکھو تریلوکی ناتھ، اناٹھ دین دُہائیا۔ پیر پیغمبران سارے کرن یاد، طوبیٰ طوبیٰ رہے سُنائیا۔ پورب لے لے خواب، نیتر نین اکھ اٹھائیا۔ کلجگ اتم ویکھو سب دا دُبا جائے جہاز، بن ملاح بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اگلا لیکھا رہیا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تگواندھیری رات، سرشٹ سبائی نظری آئیا۔ تہاڈی سمجھے کھئے نہ بات، بھیو سکے نہ کھئے کھلائییا۔ دین مذہب جھگڑا پائے ذات پات، شتری براہمن شوڈر ویش کرن لڑائیا۔ ساچی پئی پڑھے نہ کھئے جماعت، ڈگری حق حاصل نہ کھئے کرائیا۔ الف یے پرہ دا کھیل کی جانے وچ لُغات، پڑدا اوہلا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ نیتر ویکھو مُرید مُرشد دیوے نہ کھئے نجات، رہبر نظر کھئے نہ آئیا۔ وست امولک نام پدارتھ کلمہ نبی رسؤل نہ دیوے کوئی دات، دُھر دی دھار جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نیتر نیناں رہیا درسائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ آگے، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کلجگ اتم لوکات ویکھو کلجگ جیو بھجے، رات دوس ٹنھن واہو داہیا۔ کیسے نہ

پرم پر ماتم ملدا دسے آگے، پچھلا لہنا گئے بھلائیآ۔ دیپک جوت کھئے نہ جگے، گھر مندر نہ کھئے رُشنائیآ۔ نو دوارے مول نہ کھئے لنکھے، دسویں بہ نہ خوشی منائیآ۔ ٹٹے گڑھ نہ ہوئے ہنگے، ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیآ۔ بن بندگیوں خالی دسدے بندے، بندھن سکے نہ کھئے ٹرائیآ۔ کلجگ اتم ٹٹی کھئے نہ گنڈھے، گنڈھنہار گوپال سوامی رہیا سمجھائیآ۔ نیتربین چاروں کُنڈ اندھے، نور ظہور نہ کھئے رُشنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، پیر پیغمبراں رہیا درسائیآ۔ پیر پیغمبر گر اوتار اُٹھ اُٹھ رہے تگ، لوکات دھیان لگائیآ۔ جو کہا پُرکھ سمرتھ، سو ویکھن چائیں چائیا۔ چار کُنڈ دہ دشا دیپک کوئی نہ رہیا جگ، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیآ۔ ترے گن مایا لگی آگ، نو کھنڈ پرتھی رہی جلائیآ۔ مکے کعبے پورا ہوئے نہ کیسے ج، کایا حُجرہ سچ نہ کھئے سہائیآ۔ روندے ویکھے شودوالے مندر مٹھ، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیآ۔ ملے وڈیائی نہ کوئی اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی کھلی مینڈھی نیتر نیناں نیر رہی وہائیآ۔ ست دھرم دا نظر نہ آئے کوئی ہٹ، چوڈاں لوک چوڈا طبق، اپنا آپ بیٹھے سرب بھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دھر ویکھ وکھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کی ہویا جگ، جگ جیون داتے کی کی کھیل ورتائیآ۔ جو مارگ نرگن سرگن ہو کے آئے دس، دہ دشا کر پڑھائیآ۔ سو رستہ کلجگ جیو گئے چھڈ، جگت اندھیری زین بھجن واہو داہیا۔ اتم پر ماتم نالوں کر کے اڈ، مایا پر کرتی وچ پھسائیآ۔ وشو دسے نہ کھئے جد، بنس سر بنس نہ کھئے سہائیآ۔ انحد وجے نہ کھئے ند، دھن اتمک راگ نہ کھئے سُنائیآ۔ ست دھرم دی چھڈ کے حد، کوڑی کریا اندر بیٹھے ڈیرے لائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر ڈھیہ پئے سرنائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہو پرہ تیری مایا، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اچرج کھیل رچایا، تیری رچنا سار کھئے نہ پائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکرئی جو سیوا لایا، لوکات دتی وڈیائیآ۔ نراکھر وچوں اکھر دھار شبد سروپی بول جیکار، راگاں وچ گایا، ناداں دتی وڈیائیآ۔ کاغذ قلم شاہی میل ملایا، ترے پنج جوڑا سہج سُبھائیآ۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں کلجگ اتم بھید نہ آیا، پڑدا سکیا نہ کھئے کھلائیآ۔ کایا مندر اندر وڑکے پُرکھ ابناشی تینوں کیسے نہ گایا، باہروں لہدے واہو داہیا۔ بے انت سوامی سمرتھ پُرکھ داتے تیرا رنگ نہ کیسے چڑھایا، گیرو کپڑے سرب رنگائیآ۔ دروہی خُدائے پیر پیغمبر رہے جنایا، طوبی

طوبی رہے سُنائیا۔ مالک خالق پرتپالک مخلوق تیری سلوک گھر گھر نظر نہ آیا، پریم پریتی سچ نہ کھئے نبھائیا۔ اُچ عروج وڈ محبوب تیری
 محبت وچ ڈیرہ نہ کیسے لایا، سچ سنگھاسن سوہیا کھئے نہ پائیا۔ پرتھمی آکاش لوک پرلوک ویکھ وکھایا، سچ سلوک ڈھولا سوہلا سارے گئے
 بھلائیا۔ ستگرُو وچولا نہ کیسے بنایا، جیواں جنتاں گھر گھر بُندی ویکھی کُرمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دے دھر
 دا ور، گھر ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار کہن پیغمبر ست، پرہو سچ تیری وڈیائیا۔ کلجگ اتم ہر گھٹ ہوئی من مت، گرمت بیٹھی
 مکھ چھپائیا۔ ناڑ بہتر ایلے رت، کام کرودھ لوبھ موہ بنکار نال رلائییا۔ ساچے مندر چڑھ کھئے نہ بھج، پوڑی دُنڈا ہتھ کیسے نہ آئییا۔ چار
 کُنٹ دہ دشا نرگن تینوں رہے لبھ، اُچے ٹلے پرت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی کندر ویکھن تھاون تھائیا۔ تیرا در دوار ہر نرکار کیسے نظر
 نہ آئے پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ نہ کھئے جنائیا۔ جو مارگ آئے دس، سو سجن بیٹھے بھلائیا۔ سب کچھ اتم تیرے وس، تیری سرشٹی تیری
 درشٹی تیرے ہتھ پھرائیا۔ ساڈے نین شرمائون کھلے نہ اکھ، نیتر دین نہ کھئے گواہیا۔ صدی چوڈھویں ساڈی ہوئی بس، بستہ بنھ کے تیرے
 آگے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ سری بھگوان کہے سُنو اک بات، اتم انتر دیاں جنائیا۔
 نو نمسکار کرو جوڑ کے ہاتھ، بندنا اک سمجھائیا۔ سارے مل کے اک جماعت، ڈھولا گاؤ بے پرواہیا۔ پچھلا لیکھا مکیا آگے دیوے ساتھ،
 سد منیئے سچ رضائیا۔ لیکھا لیکھو بن قلم دوات، نراکھ نال درڑائیا۔ چار جگ دا پچھلا کھات، پرہو تیری جھولی پائیا۔ جو واک بھوکھت
 آئے آکھ، سو پورا دے کرائیا۔ تُوں صاحب پُرکھ سمراتھ، والی دو جہان اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر دی دھار
 رہیا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیو لکھت، ہر کرتا آپ جنائیا۔ تہاڈا پورا کرے بھوکھت، بھاکھیا نرگن دئے جنائیا۔ سارے مٹو اکو اشٹ،
 مالک نور خدائیا۔ میرے کول دو جہانان لگھ چوراسی جیواں جنتاں فہرست، پچیا نظر کھئے نہ آئییا۔ ویراگی تیاگی سنیاسی بیراگی ویکھاں وچ
 گرہست، نر مادا سارے کھوج کھجائیا۔ جنہاں نوں پرہ ملن دا انتر آتم لگا عشق، تنہاں دا لیکھا لیکھے لوں لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیشہ اک الائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن آؤ کریئے صلاح، مشورہ اک پکائیا۔ ویلا اتم گیا
 آ، جس دا جگ جگ دھیان لگائیا۔ ویکھو کی کھیل کرے خُدا، خودغرضی سب دی دئے مٹائیا۔ جو مذہباں وچ ہوئے جُدا، تنہاں دا میلا

لئے ملائیا۔ مارگ دسنہارا سیدھا، ساجن داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رہبر بن کے رہیا سمجھائیا۔ پیر پیغمبر کہن کرو ایکا، ایکنکار دیوے وڈیائیا۔ رلکے منگو اکو ٹیکا، سیس جگدیش جھکائیا۔ صدی ویہویں پورا کردے لیکھا، لکھت بھوکھت دیو جنائیا۔ ذات پات دین مذہب دا چھڈو ٹھیکا، جگت ٹھیکیداری کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم دئے ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن چلو جوڑیئے ہتھ، پرہہ آگے سیس جھکائیا۔ جو کچھ تیرا سو تیری جھولی دتا گھت، ساڈی وست نظر کوئی نہ آئیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، تیری بے پرواہیا۔ توں کرنہار کرتا پُرکھ سمرتھ، دو جہاناں والی اک اکھوائیا۔ کلجگ انت ہو پرتکھ، پرگٹ اپنی دھار چلائییا۔ کوڑی کرپا میٹ اندھیری رات، نرگن نور چند کر رُشنائیا۔ چار ورن بنا دے اک جماعت، برن اٹھاراں ڈیرہ ڈھائیا۔ سب دی پوری کر آس، آسا ترسنا دے مٹائیا۔ جیواں جنتا دس اپنا جاپ، جیون جگت دے سمجھائیا۔ سچ دوارے سچ سوامی تینوں رہے آکھ، آخر بینتی اک جنائیا۔ منزل چڑھکے ویکھ اپنے گھاٹ، پتن بہہ کے خوشی منائیا۔ توں آد جگادی نرگن نیرویر نراکار سب دا باپ، سانجھا یار سرب اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دے دھر دا ور، سچ سچ تیری سرنائیا۔ سری بھگوان دیا کھاؤندا اے۔ مہربان مہر نظر اٹھاؤندا اے۔ سچکھنڈ نواسی دھر دا حکم جئاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبران اکو راہ وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بھرواسا اک رکھاؤندا اے۔ سچ بھرواسا سرب رکھاوانگا۔ کلجگ اتم ویکھ تماشا، لکھ چوراسی کھوج کھجاوانگا۔ نرگن ہو کے سرگن دیواں ساتھا، سگلا سنگ نیہاوانگا۔ کوڑی کرپا پار کرا کے گھاٹا، شوہ دریائے زڑھاوانگا۔ ستجگ نیڑے لیا کے واٹا، اگلا پندھ مکاوانگا۔ چار ورنان دے کے ساچی گاتھا، سبق علم اکو اک پڑھاوانگا۔ انتر آتم بجر کپائی کھول کے تاکا، جوت نرنجن ڈگمگاوانگا۔ مُصوّر ہو کے دو جہان کھچاں خاکہ، برہمنڈ کھنڈ روپ انوپ درساوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر وکھاوانگا۔ ساچی کرنی کار کماویگا۔ پت پریشور ویکھ وکھاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبرو لہنا دینا سب دی جھولی پاوےگا۔ جن بھگتاں ساچے سنتان آپ اٹھاویگا۔ ستجگ بناوے اگلی بنتا، کوڑی کرپا میٹ مٹاویگا۔ کھیلے کھیل ناری کنتا، لکھ چوراسی آپ پرناویگا۔ گرھ توڑے ہوئے بنگتا، بنگ برہم اک سمجھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا

ویکھ وکھاویگا۔ دُھر دا لیکھا ویکھ وکھاوانگا۔ نرویر ہو کے آوانگا۔ جوتی جوت رُشناوانگا۔ شبدی ڈنک وجاوانگا۔ وشن برہما شو
 پلاوانگا۔ کروڑ تینتیس اٹھاوانگا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاوانگا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پھول پھلاوانگا۔ آواں پُریاں ڈھولا گوانگا۔ زمیں اسماناں راہ
 وکھاوانگا۔ بے ایماناں انت کھپاوانگا۔ دھرم نشانہ اک جھلاوانگا۔ چار ورنان رنگ چڑھاوانگا۔ اوچاں نیچاں میل ملاوانگا۔ راج راجاناں
 تختوں لاہوانگا۔ سچ مندر اک مکان، ساڈھے تین ہتھ سوہیا پاوانگا۔ لیکھا جان جیو جہان، جاگرت جوت اک جگاوانگا۔ نام پدارتھ دے
 کے دان، خالی بھانڈے پھیر بھراوانگا۔ چرن دھوڑی اک ایشنن، دُرمت میل دھواوانگا۔ میل ملا کے دُھر دے کاہن، گوپی سچ پرناوانگا۔
 سیتا سرتی مل جائے رام، جگت وچھوڑا دُور کراوانگا۔ گھر وچوں پرگٹا کے ستنام، فتح ڈنکا اک سُناوانگا۔ ساری مُشکل کر آسان، رحمت
 اپنی اک کھاوانگا۔ جو بردے ہوئے غلام، بندی خانہ سرب تڑاوانگا۔ دُھر سندیشہ دے پیغام، پرا پسنٹی مدھم بیکھری اپنے نال جڑاوانگا۔
 کران کھیل جگت مہان، مہا اکتھ کتھ جناوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سُنہیڑا سریشٹ سبائی
 اک جناوانگا۔ سچ سُنہیڑا اک سُناویگا۔ جوتی شبدی جوڑا جوڑا جڑاویگا۔ دین مذہبی جھگڑا جھپڑا کوئی رہن نہ پویگا۔ کلجگ کر کے
 اتم بدلی، بدلہ سب دا آپ مُکاوےگا۔ پُرکھ اکال بن کے عدلی، عدالت اکو اک لکاوےگا۔ پندھ مُکا کے مزلو مزلی، منزل اگتی اک جناویگا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے اعلیٰ ادنی، راؤ رنکاں کھوج کھجاویگا۔ راؤ رنکاں ویکھ وکھاویگا۔ دوار بنکا اک
 سہاویگا۔ نام ڈنکا شبدا وجاویگا۔ جیو جنتاں آپ اٹھاویگا۔ سادھاں سنتاں حُکم مناویگا۔ ناری کنتا میل ملاویگا۔ رنگ بسنت اک
 چڑھاویگا۔ بودھ اکادھا پنڈت اکو نظری آویگا۔ چار ورن دی بنا کے ساچی سنگت، سکلا سنگ رکھاویگا۔ نام رنگیلا چاڑھکے رنگت،
 لال گلال دا لیکھ مکاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی کھیل کھلاویگا۔ ست ستوادی
 کھیل کھلاویگا۔ شبدا نادا وجاویگا۔ آد جگادی ویس وٹاویگا۔ ہاڈی ہاڈی پھول پھلاویگا۔ کلجگ کر انت بربادی، ستجگ بوٹا پھر
 لکاوےگا۔ جن بھگتاں اتم پرما تم نال کر کے شادی، گھر گھر وچ سوہنا سگن مناویگا۔ پنج شبدا بنائے لاگی، سوہنا کھیل رچاویگا۔ انحد ناد
 سُنا نادا، دُھن اتمک راگ سُناویگا۔ نرگن جوت کرے پرکاشی، نور اکو اک چمکاوےگا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناشی، گھر گمبھیر ویس وٹاویگا۔

گر اوتار پیر پیغمبران پچھلی یاد کرائے ساکھی، اگلا حکم ہور سناویگا۔ لہنا دینا چُکائے باقی، پچھلا حساب مکاویگا۔ آگے دھرم ست دی
 کھول کے تاکی، طاقت اپنی اک درڑاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی ہاٹی اک کھلاویگا۔ پرہ
 ساچا ہٹ کھلاویگا۔ سمرتہ پُرکھ دیا کماویگا۔ تیرتہ تٹ نہاون کھئے نہ جاویگا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی، جن بھگتاں چرناں بیٹھ
 وگاویگا۔ نام خُماری چاڑھ کے مستی، اٹھ پھر اکو گھر بہاویگا۔ اپنے نال ملا کے ہستی، ہست کیٹ اکو در وساویگا۔ پریم پِرتی کر کے
 سستی، بن پیسیوں دھیلیوں گرمکھاں جھولی پاویگا۔ کلجگ اتم کر دُرستی، ستجگ سوہنی ونڈ ونڈاویگا۔ کیسے شاہ پاتشاہ کول ربن نہ
 دیوے کُرسی، بھکھیا گھر گھر آپ منگاویگا۔ ایہ کھیل اگئی دھر دی، نہ کھئے میٹے میٹ مٹاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ساچی کرنی کار کماویگا۔ پرہ کرنی سچ کماویگا۔ جن بھگتاں ہرنی پھرنی نیتراکھ کھلاویگا۔ سچ دوارا دس کے دھر دی چرنی،
 چرنودک مکھ جام پیاویگا۔ اکو سکھیا دسے پڑھنی، آتم پرماٹم ڈھولا راگ الاویگا۔ اکو پوڑی دسے چڑھنی، سکھمن ٹیڈھی بنک ایڑا پنگل
 راہ وچ نہ کھئے اٹکاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھاویگا۔ مہر نظر پرہو اٹھاویگا۔ دین دیاں دیا کماویگا۔
 کال مہاکال لیکھ مکاویگا۔ سنت شہیلے ساچے لال، شبدی سٹ ملاویگا۔ پورب جنم دی ویکھ کے گھال، مانس جنم جھولی پاویگا۔ پھل
 لگا کے ساڈھے تِن ہتھ ڈال، پت ڈالی آپ مہکاویگا۔ جو پیسیاں ولوں کنگال، تنہاں دی جھولی نام بہراویگا۔ ایتھے اونھے سُرْت لے سنبھال،
 رائے دھرم نیڑ نہ آویگا۔ چترگپت لیکھا نہ سکے وکھال، لاڑی موٹ نہ کھئے پرناویگا۔ لے کے جائے سچ سچ دھرمسال، سچکھنڈ دوارے آپ
 بہاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ کھلاویگا۔ ساچی کھیل پرہو کھلاویگا۔ جگ
 وچھڑے میل ملاویگا۔ وڈے نکڑے جوڑ جڑاویگا۔ وگرے تگرے ویکھ وکھاویگا۔ بے فکرے گرمکھ گھر بہاویگا۔ لکھ چوراسی وچوں
 تھوڑے نکلے، جنہاں اپنی بوجھ بوجھاویگا۔ تنہاں دا بن کے دھر دا پترے، پتا پُرکھ اکال اکھاویگا۔ چوٹی چاڑھے اُپر سخرے، سچ دوارا اک
 درساویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھاویگا۔ ہرجن ساچے ویکھ وکھائیگا۔ پرہ اپنی دیا کھائیگا۔
 گرمکھ اپنا رنگ رنگائیگا۔ نام مردنگ شبد سنائیگا۔ ننگی ہون نہ دیوے کنڈ، پُشت پناہ اپنا ہتھ رکھائیگا۔ لیکھا کر کے پار برہمنڈ، منڈل

منڈپ اکو اک وڈیائیکا۔ سچ پریم دا دے کے اند، اند اپنا اک درسائیکا۔ کر پرکاش بن سورج چند، جوتی جوت جوت رُشنائیکا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند سُنائے چھند، تُوں میرا مین تیرا اکو راگ درڑائیکا۔ سنت سہیلا سجن پرہہ درشن پائے آتم سیج پلنگ، گھر مندر اک سہائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مالک ویکھ وکھائیکا۔ دُھر مالک ویکھ وکھائیکا۔ نرگن سرگن لیکھے لاییکا۔ بہرم بھلیکھا دُور کراویکا۔ جنم جنم دے وچھڑے، لکھ چوراسی وچوں آپ اٹھاییکا۔ دو جہاناں آپے ویکھے، برہمنڈاں کھنڈاں پھول پھلاویکا۔ نرگن زوریر دھر کے بھیکھے، جوتی جاتا ڈگمگاییکا۔ سمبل وڑ کے دیسے، سچ سنگھاسن سوہیا پویکا۔ نہ کوئی رُپ رنگ نہ ریکھے، چنہ چگر نظر کیسے نہ آویکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ بے انت سوامی انتریامی اپنی کار کماویکا۔ پرہہ اپنی کار کماویکا۔ دُھر دی دھار بناویکا۔ وچ سنسار ویکھ وکھاییکا۔ شبد جیکار اک کراویکا۔ سرشٹ سبائی کر پیار، مُحبت نانا اک جڑاویکا۔ لیکھا جانے دو چار، چھٹی جگ کھوج کھجاییکا۔ نو سو چرانوے چوکری جگ پاوے سار، پڑدا اوہلا آپ اٹھاییکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جان گرو اوتار، پیر پیغمبر بھو مٹاویکا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن واہ واہ، پُرکھ اکال تیری وڈیائیکا۔ تیری ہاں وچ کردے سارے ہاں ہاں، ہر جو تیری اوٹ تکائیکا۔ تیرے حکم اندر کیہڑا کرے نانہ، نالائق پُت نظر کھئے نہ آئیکا۔ پُرکھ اکال کہے سارے بھل لو بخشا، میں سچ دیاں سُنائیکا۔ تھادے پچھوں کیسے کھادھا سور کیسے کھادھی گان، غریباں اُتے ظلم مظلوم کار کمائیکا۔ اتم کوئی نہ پکڑے بانہ، آگے ہو نہ ہوئے سہائیکا۔ ہووے وچھوڑا پتراں ماں، بہین بھائی نہ کوئی بچائیکا۔ نار کنت نہ دسے کوئی سہا، پتا گود نہ کوئی اٹھائیکا۔ جنہاں بھلیا بے پرواہ، پت پریشور سچا شہنشاہیا۔ اوہناں دے بخشے کون گناہ، لئے انت بچائیکا۔ گر اوتار پیر پیغمبرو تسیں دھرو دھیان، کلجگ اتم لکھ چوراسی کھوج کھجائیکا۔ اپنے اپنے گرمکھ لو پہچان، جو حکم اندر رہ کے بیٹھے راہ تکائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا حکم ورتائیکا۔ حکم ورتے ست ستوادی، ست پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ کھوج کھجائیکا۔ برہمنڈ برہمد، برہمانڈ سرب پھرائیندا۔ جس گھر جدا ہووے ناد، سو گرمکھ نظری آئیندا۔ جس گرہ پرہہ دی ہووے یاد، سو سنت سہیلا سوہیا پائیندا۔ جو پریم پیار اندر ہویا برباد، سو بھگت بھگونت رُپ وٹائیندا۔ چار جگ دا لہنا ہر پرہہ سدا سدا سد رکھے یاد، اٹھل بھل

کدے نہ جائیندا۔ تیئی اوتار اٹھکے دیو اک آواز، صاحب سلطان آپ سُنائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ساچے گھر پڑھو اک نماز، کلمہ دُھر دا
 اک جنائیندا۔ دس گر کہو واہ واہ زرنکار، نرگن تیرا انت کھئے نہ پائیندا۔ بھگت اٹھاراں کرو نمسکار، بے پرواہ بے انت تیرا کھیل نہ کھئے
 سمجھائیندا۔ وشن برہما شو دھوڑی ٹکا لاوو چہار، خاکی خاک رمائیندا۔ کروڑ تیتیس منگے ہار، بلہین سرب نظری آئیندا۔ چارے جگ
 روون زارو زار، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیندا۔ چارے وید کرو پکار، چارے کھانی تھادے نال ملائیندا۔ چارے بانی کرو اظہار، دُھر دی
 سیکھیا اک درڑائیندا۔ سورج چن نیتراکھ لُو آگھاڑ، منڈل منڈپ آپ سمجھائیندا۔ دھرنی دھرت دھول اچی کوک واجاں مار، دُھر دا حکم
 اک سُنائیندا۔ سارے رل کے کرو سچ دوارے اپنا اظہار، تَدھ پن عزت آبرو دو جہان نہ کھئے بچائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے
 یار لاشریک توہے توفیق، نرگن لئے اوتار، اوتری اپنا پھیرا پائیندا۔ کلجگ کوڑی کریا کام کرو دھ لوہ موہ ہنکار دے نوار، مایا ممتا ہوے
 ہنگتا گرہ ٹڑائیا۔ ساچی سنگتا چار ورن اٹھاراں برن شتری براہمن شوڈر ویش بخش اک پیار، پریم پریتی ساچی نیتی دُھر دی ریتی دے
 درڑائیا۔ ہوں بالک تُوں پرتپالک دُھر دا ثالث، گرمکھ کڈھ انوکھے خالص، خالص خالص دے بنائیا۔ در سیوک تیرے جاچک، برخوردار
 پیارے عاشق، آتش سب دی دے بچھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے اتم ور، واپوا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرے
 ہتھ وڈیائی سوامی، سرب گنوتتا اکو نظری آئیندا۔ آد جگادی انتریامی، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیندا۔ بودھ آگادھ آگتی تیری بانی، تَدھ
 پن بان نیرالا تیر نہ کھئے چلائیندا۔ لیکھے لا چارے کھانی، بھیو کھلا چارے بانی، پڑدا اوبلا دئی دویتی رہن کھئے نہ پائیندا۔ امرت آتم بخش
 ٹھنڈا پانی، سر سروور تیرا اکو نظری آئیندا۔ تُوں مالک دو جہانی، ساچے بھگت تیری نشانی، پن بھگتاں تیرا ناؤں نہ کھئے پرگٹائیندا۔ سنتاں
 اُتے کر مہربانی، گرمکھاں دے پد نربانی، گرسکھاں بخش گر چرن دھیانی، صوفیاں منزل دے چڑھائیا۔ تیرے ہتھ پرہیو لکھ چوراسی
 زندگانی، تیرے گھر زندگی چار دن مہانی، اتم سرشٹی ساری دے فانی، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ رین دے ثغیانی، ترنی نظر نہ آئے
 آسانی، مُشکل حل دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، نر ہر تیری اک سرنائیا۔ نر ہر نرائن تیری
 سرنا، سرنگت اکو نظری آئیا۔ بھہ بھو چکا کے ڈرنا، بھیانک لیکھا دے مکائیا۔ اپنے پریم پیار اندر دس دے مرنا، مر جیوت روپ وٹائیا۔

اپنے مندر اندر دس دے پڑھنا، مکتب پاٹھشالے باہروں کم کسے نہ آئیا۔ اپنے پوڑے دس دے چڑھنا، گھر گھر وچ پڑا دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سوامی دیا کھائیا۔ ہر سوامی دیا کما دے تون، تیری اوٹ تکائیا۔ نعرہ دس دے اکو ہو، ہوکا رہے نہ رائیا۔ رسنا جہوا بتی دند بولنا نہ پئے منہ، پن اکھراں اکھر دے پڑھائیا۔ جس نال پوتر ہو جائے بُت رُوح، دوواں دی میل رہے نہ رائیا۔ انتر آتم اپنا دس دے ڈونگھا کھوہ، جس نون سمجھ نہ سکے کھئے رائیا۔ رنگ رنگا دے ساڈھے تن کروڑ روم رو، ہوہوہو اپنی دیا کھائیا۔ گرمگھاں آتم پر ماتم تیرے نال جائے چھوہ، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ کی ہویا جے وڈیائی دتی دھرو، تیرے بھگت اُس تون آگے تیرا درشن پاؤن چائیں چائیا۔ اوہ تیری سچکھنڈ ویکھن والے جوہ، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا لے ملائیا۔ گھر میلا کر ملاپ، پرہو تیری وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں کولوں جوگ ابھاس وچ جیبا نہیں جاندا جاپ، اکو تیری اوٹ تکائیا۔ تینوں تصور کیتا باپ، پر پُرکھ تیرے نال جوڑ کے نات، ناتے چھڈے سرب لوکائیا۔ تون دھر دا بنیا ساتھ، ساتھی اک اکھوائیا۔ اُس آگے چڑھا راتھ، جس دا مالک بے پرواہیا۔ کی ہویا جے کبیرے دسی جاچ، ہن اوسے دے ویرے بیٹھے راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اتم ملا اپنی ذات، جوتی جوت جوت سمائیا۔ جوتی جوت سما لے انت، انتشکرن رہن کھئے نہ پائیا۔ تون بھگتاں دا بھگت تیرے سنت، سنت ساجن اک اکھوائیا۔ لیکھا چُکا کے وچوں جیو جنت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں تیرے آگے نہیں کرنی منت، اپنا حق منگن تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منزل پینڈا دے مکائیا۔ منزل پینڈا مکے پندھ، گرمگھ پاندھی رہے جنائیا۔ تیرے دوارے چڑھیئے انوکھا چند، چند سورج دوویں شرمائیا۔ مل کے جوت مانئیے اند، اند وچ سمائیا۔ لکھ چوراسی تھے پھند، مات گرہ نہ پھیر تپائیا۔ تون صاحب سدا بخشنند، رحمت تیری بے پرواہیا۔ صدی ویہویں ویکھ رہی لنگھ، نٹھی جاندی واہو داہیا۔ سچے بھگتاں اپنے نال پا لے گنڈھ، بدھی گنڈھ نہ کھئے کھلائیا۔ کر وسیرا اوسے سچکھنڈ، جس گھر تیرا نور کرے رُشنائیا۔ ستگرُو سوامی پوری کر منگ، مانگت بیٹھے آس تکائیا۔ اگوں کہے سورا سربنگ، دین دیال دیا کھائیا۔ جن بھگتو اتم لے کے جاواں سنگ، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ پار کرا کے برہمنڈ کھنڈ، آکاشاں اُتے اپنا گھر وکھائیا۔ سُن آگمی جاواں لنگھ، تھر گھر پہلا چرن ٹکائیا۔ آگے کھول دروازہ بند، سچ دوارا

دیاں جنائیا۔ جتھے آد جگادی جگ چوڑی اکو جہا اند، بدلی سکے نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کل اتم ویکھ وکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا شبد اگئی دان، داتا دانی بے پرواہیا۔

☆ ۸ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی مکھن سنگھ دے گرہ نورنگاباد ☆

پُرکھ اکال دیونہارا اوٹی، اوٹ اکو اک جنائیا۔ ست پرکاش کران جوتی، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ بھگتاں سُرَت اُٹھاواں سوتی، آس نندرا دیاں گوائیا۔ بُدھی رہن نہ دیواں کھوٹی، دُرمت میل دھوائیا۔ اپنے ملن دی بخشاں ساچی سوجھی، نیج نیتر کر رُشنائیا۔ کوئی سوانی رہے نہ کلی کوجھی، جو ہر ستگر لاکے پائیا۔ لیکھ چکا کے جنجو بودی، بندنا اکو دیاں درڑائیا۔ ہوئے دا رہے کوئی نہ روگی، ہنگتا گرہ ٹرائیا۔ گرمکھ برہوں دا رہے نہ کھئے وجوگی، دُھر سنجوگی میل ملائیا۔ لیکھ چکا کے لوک پرلوکی، سچ دوارا اک سہائیا۔ جتھے سوچ کدے کیسے نہ سوچی، سو سمجھ دیاں درڑائیا۔ نام پڑھا کے اگئی پوتھی، پُستک اکو دیاں وکھائیا۔ مت رہے کھئے نہ تھوتھی، ہوچھاپن نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ اوڈھ بھوگ لئی چوکھی، اندر باہر اگئی تپائیا۔ گرمکھ گرسکھ مانک ورولاں سچے موتی، سُمند ساگر پھول پُھلائیا۔ غریب نائیاں گھر بخش کے پین کھان دی روٹی، رٹا بھکھ دا دیاں مٹائیا۔ چار ورن بنا کے اکو گوتی، گھر ساچے میل ملائیا۔ جھکڑا رہے نہ کیسے دھوتی، کچھپہرا کچھ نہ کھئے لڑائیا۔ لیکھا چکے چمیار موچی، براہمن شوڈر اکو گھر وکھائیا۔ سادھو بنھے نہ کوئی تیڑ لنگوٹی، سیس خاک نہ کوئی پوائیا۔ ناری کوئی داغ لگاوے نہ اُپر ٹھوڈی، مستک نور کران رُشنائیا۔ پر نار رہے کھئے نہ بھوگی، گوبند اکو حُکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سچّی کرنی کرے کرتار، قادر بے پرواہیا۔ جھوٹا رہے نہ کوئی یار، سبّج ٹھگ سنگ نہ کوئی نبھائیا۔ جیو ہوئے نہ کھئے وبھچار، کوڑی دھار دئے مٹائیا۔ دھوکھا کرے نہ کھئے وچ سنسار، سوکھا مارگ دئے سمجھائیا۔ ہندسیاں وچ نہ کھئے شمار، گنتیاں وچ نہ کھئے گنّائیا۔ اک اکلّا ایکنکار، کل اپنی دئے بدلّائیا۔ رہبر بن کے متر پیار، پریم پریتی اک

ودھائیا۔ گرمکھ رنڈی رہے نہ کھئے نار، ہر کنت گھر گھر نظری آئیا۔ سچ بسنت کھڑے گلزار، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ گرمکھاں پریم پیار
 دے پھولن بئے ہار، سگندھی دوس زین جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سری بھگوان دیوے پریم
 سگندھی، خوشبو اکو اک جنائیا۔ واسنا رہن نہ دیوے گندی، کوڑی کریا دئے کڈھائیا۔ دین مذہب دی توڑ کے سرب پابندی، مارگ دھر
 دا دئے وکھائیا۔ اندر باہر دھر دا سنگی، سگلا سنگ نبھائیا۔ دئی دویتی ڈھاہ کے کندھی، بھانڈا بہم بھو بھنائیا۔ دیوے مان سرب
 وربھنڈی، برہمنڈی ویکھ وکھائیا۔ شبد کٹار کر کے ننگی دو جہاناں رہیا ڈرائیا۔ گوہند اپنے میانو کھچے اوہ چنڈی، جیہڑی لہار ترکھان نہ
 کیسے گھڑائیا۔ اوہ اگتے رنگ رنگی، للاری سمجھ کھئے نہ آئیا۔ نہ چنگی نہ مندی، لکھ چوراسی اکو نین ویکھ وکھائیا۔ جو کوڑ کڑیاں ہویئے
 فرنگی، تنہاں فیصلہ دئے کرائیا۔ جو گرمکھ بنے بھینگی، تنہاں بھجن بندگی اک درڑائیا۔ کیسے دے کول کرے نہ کھئے مچھندی، مچھندگی رہن
 کھئے نہ پائیا۔ سند دے کے دھر دی سندھی، صدق اکو اک سمجھائیا۔ مارگ دے نرالی ڈنڈی، چارے ورنان دئے چلائییا۔ کوئی لبھن جائے نہ
 تیرتھ تٹاں کندھی، ہر جو گھر گھر نظری آئیا۔ رہن دیوے نہ کوئی پکھنڈی، بھیکھ سارے دئے مٹائیا۔ بندے کڈھکے وچوں خانے بندی،
 بندنا اکو اک سمجھائیا۔ نور نورانہ چاڑھ کے چند نوچندی، نورو نور کرے رُشنائیا۔ لیکھا چکا کے ہنگ برہمی، پاربرہم اک درسائیا۔
 کلجگ انت جو سرشٹی ہو گئی نکمی، نکرمں روپ وٹائیا۔ ستجگ ساچی دے کے دھرم تھمی، سہارا اکو اک وکھائیا۔ جوت اکالن بن کے
 سب دی می، پتا پُرکھ اکال سمجھائیا۔ نینہن درشٹی جو ہو گئی انھی، نیتراکھ دئے کھلائییا۔ دھر دا راگ سُنائے کتیں، دھن آتمک اک
 سُنائیا۔ چاروں گنت پھرے بھنی، جنگل جوہ ویکھ چائیں چائیا۔ سرت سوانی اٹھائے اندروں وئی، میل ملاوے ہر جو سہج سُبھائیا۔
 مالک دے اکو دھنی، وڈ دھناڈھ بے پرواہیا۔ جس دی کوٹن کوٹ گر اتار پیر پیغمبر برہمنڈ کھنڈ وشن برہما شو بدھے کئی، گٹھ اپنے
 نال دوائیا۔ اوہ مالک خالق پریم پیارا سب دا دھنی، پردا ہر ہر ویکھ وکھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان جن بھگتاں نال کدے نہ کرے بدظنی،
 کیتا قول اقرار توڑ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا
 وڈ دھناڈھ، دوٹمند اک اکھوائیندا۔ جس دے بھگت آندھ گوانڈھ، دوچا گھر نہ کھئے وسائیندا۔ سچ پریتی جوڑ کے نات، ناتا اپنے نال

رکھائیندا۔ وست اموک دے کے دات، نام پدارتھ جھولی پائیندا۔ شبد انوکھی ورتے دات، سوغات اکو اک وڈیائیندا۔ کلجگ میٹے
 اندھیری رات، ستجگ سچ نور اُچائیندا۔ گر اوتار جو گئے آکھ، آخر حکم تعمیل کرائیندا۔ پیر پیغمبر جو گئے بھاکھ، بھاشا سب دی انت
 بدلائیندا۔ جن بھگت جو رہے جھاک، پڑدا اولہا سرب اُٹھائیندا۔ پورے کر بھوکھت واک، وقت اپنا اک سہائیندا۔ ویکھنہارا لکھ چوراسی
 پاکی پاک خاکی خاک، خاکہ سب دا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لہنا دینا جگ چوکڑی کرنہار بے باق، حساب کتاب بنا نیاں آپ سمجھائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دی کرنی کار کھائیندا۔ دھر دی کرنی کار رہیا کر، کرتا وڈ وڈیائیا۔
 سچکھنڈ دواویوں آیا چل، نرگن نرویر لے انگرائیا۔ سچ سنگھاسن بیٹھا مل، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ جس دے اندر امرت سروور اکھا
 جل، باہروں کھوجن کھئے نہ جائیا۔ دیا جوتی دیپک رہیا بل، نورو نور کرے رُشنائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن تخت نواسی بیٹھا مل،
 دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ شبد سندیسہ رہیا گھل، چاروں کُنٹ کرے جنائیا۔ بھانا رانا کدے نہ جائے ٹل، کل کلکی رہیا درڑائیا۔ کر کے آیا ول
 چھل، اچھل چھلداہاری پھیرا پائیا۔ کیسے ہتھ نہ آوے جل تھل، سمنڈ ساگر سارے دین ڈھائیا۔ جوتی شبدی گیا رل، رُوپ رنگ ریکھ نہ
 کھئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں ہویا آپ ول، گلوکڑی اکو پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا دیوے تھائوں تھائیا۔ لیکھا
 دیون دا سدا چاؤ، نت نوت ویکھ وکھائیندا۔ بھگت سہیلے پکڑے باہوں، سنت سہیلے آپ جگائیندا۔ دو جہاناں بن کے پتا ماؤں، پوت
 سپوتے گود اُٹھائیندا۔ دئی دوتی میٹ کے گھاؤ، نام پئی اک بندھائیندا۔ پار کرائے شوہ دریاؤں، بیڑا منجھداہار نہ کھئے زڑھائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ویکھن آیا آگے، اگلا حال سُنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا چڑھکے اسو بگے،
 شبدی گھوڑا رہیا دوڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پھرن بھجے، نٹھن واہو داہیا۔ وشن برہما سچے کھجے، پندھ رہے مکائیا۔ سرب سوامی سب
 دے وچکار سچے، نور نورانہ نور الاہیا۔ کرے کھیل صاحب سمرتھ، مہا اکنھ رہیا درڑائیا۔ کلجگ ویکھو اندھیری مسے، چاروں کُنٹ
 اندھیرا چھائیا۔ مایا ممتا اندر کلجگ جیو پھسے، پھانسی سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے پچھے ہٹے، پلو اپنا گئے چھڈائیا۔ کیسے کم
 نہ آؤ نے کھادھ وچھے کئے، کھلاں بکریاں اتوں لہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دے سپس پاوے گھئے، جو ہر کا

مارگ کئے بھلائیآ۔ ہر کا مارگ بھلیا برہم مت، مت متوالی دئے ڈہائیآ۔ سب دے جاے لگی رت، داغ سکے نہ کھئے دھوائیآ۔ ویکھے کھیل
 پُرکھ سمرتھ، دُور ڈراڈا نین اُٹھائیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا کوئی نہ سکے پچ، پچین سارے بیٹھے گوائیآ۔ گرمکھ وِرا پِرم پِرتی اندر رہیا بس،
 خوشیاں راگ الائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا گاواں جس، تُدھ بن دُوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ سِری بھگوان ہو مہربان کل پت لئے رکھ، پت پرمیشور
 دیا کھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل پُرکھ سمرتھ، سرب سوامی دیا کھائیآ۔ سرب سوامی آد جُگاد چنگا،
 چنگیاں لئے ترائیآ۔ لیکھے لاوے ماڑا گندہ، جو چل آوے سرنائیآ۔ پار کرائے جگت کندھا، نئیآ نام چڑھائیآ۔ تن من سینہ کرے ٹھنڈا، اگنی
 تت بُجھائیآ۔ نام ندھان دے کے بناوے بندہ، بدلی اندروں دیوے کرائیآ۔ لوڑ رہے نہ نہاون گنگا، مٹھاں وچ نہ سپس نوئیآ۔ گھر وجائے اک
 مردنگا، دُھنی راگ الائیآ۔ ملے پدارتھ مَنہوں منگا، بھکھیاں بھکھ مٹائیآ۔ وجاوے اوہ سُرنگا، جو نانک نرگن رہیا اُچھائیآ۔ جس دی کوئی
 سمجھ نہ سکے تند ستار کِنگا، اشارہ گون کرائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ بے پرواہیآ۔
 شاہ پاتشاہ پھرے بھجّا، بھجن بندگی ویکھے تھاوں تھائیآ۔ شبد سرُوپے ہو کے گجّا، بھبک نام لگائیآ۔ دو جہاناں دے کے سدا، ساچے در
 منگائیآ۔ حُکمے اندر ہر اک بدھا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیآ۔ سارے چھڈ کے چکر گدا، سُدرشن چرناں وچ سٹائیآ۔ تُوں صاحب سُوِرا
 سرینگا، بے انت تیری وڈیائیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا کلجگ کوڑ کُریارا دسیا ننگا، گھر گھر نچے واہو داہیآ۔ مایا ممتا وچے مردنگا، کام کرودھ
 رہیا ڈرائیآ۔ جگت ترسنا پایا دنکا، اگلا پندھ نہ کھئے چُکائیآ۔ منزل چڑھے نہ کوئی ڈنڈا، پوڑی سچ نہ کھئے وکھائیآ۔ بن تیری کِریا جگت
 جہان ہویا رنڈا، سہاگی روپ نہ کھئے وکھائیآ۔ انتر آتم گیا اندا، پرمانند نہ کھئے سہائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ رہیا سمجھائیآ۔ سچ کہانی جنائے سچ، سچ سچ درڑائیآ۔ ستگر شبد اکو ست، ساتک ست وکھائیآ۔ گرمکھ پیار دُھر دی
 مت، گرمت وڈیائیآ۔ انتر دھار ملن دی اکھ، زنتر دئے بُجھائیآ۔ نرگن نرویر ہونے وس، سرگن میلا سہج سُبھائیآ۔ بھگوان ہو کے گائے جس،
 بھگتاں لئے جگائیآ۔ دُور ڈراڈا آوے نس، بن کے پاندھی راہیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا لیکھا اپنے لیکھے پائیآ۔ اگلا
 لیکھا لیکھے رکھ، رکھیا کرے ہر گھٹ تھائیآ۔ پِرم پِرتی دسے جگ، جاگرت جوت اک رُشنائیآ۔ ترے گن مایا میٹے آگ، اگنی تت بُجھائیآ۔

جن بھگتاں پار کرائے پچھلی حد، اگلا گھر دکھائیا۔ جتھے بہہ کے رہیا سچ، ہر سبج صاحب سُکھدائیا۔ اگئی نگارے رہے وچ، سُر تال نہ کھئے
 درڑائیا۔ دیپک نرالے رہے جگ، دوس رین ہوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیپک نرالے
 جگے جوت، گھر مندر آپ جگائیندا۔ گرمکھ تیری پچھلی چُکی سوچ، اگے اپنی سمجھ سمجھائیندا۔ رکھ پُرکھ اکال اوٹ، اوڑک تیرا لیکھا
 لیکھے پائیندا۔ انت ملا کے اپنی گوت، ذات اپنی وچ سمائیندا۔ پنج تت کایا ماٹی ہو جائے فوٹ، جوٹھا جھوٹھا موہ مٹائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن لیکھا لیکھے لائیندا۔ لیکھے لیکھا لاوے ایک، لکھ لکھ لیکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جن سوامی دے کے
 ٹیک، ٹکا اک دکھائیا۔ نظری آ کے نیتن نیت، نیرن نیر جنائیا۔ بھگت پِرتی کر کے ہیت، پِرمی پیار وچ سمائیا۔ جُگا جُگنتر کرنہارا کھیل،
 کھیڈ اپنے دئے درڑائیا۔ جو وچھڑیا سو لیا میل، مالک ہو کے دیا کھائیا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان بن سچا سبج سہیل، سچے سچ
 سچ وچوں لے پرگٹائیا۔

☆ ۸ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی دارا سینگھ دے گرہ پنڈ نورنگاباد ☆

چارے جُگ بیٹھے گرد، گردن سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ کہے میں ہویا پردھ، جوبن جوانی گئی وہائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھیا کھیل
 پھرت پھرت، بھج بھج پنڈھ مکائیا۔ کسے دی کھلی رہن نہیں دتی سرت نرت، اندر اکھ بند کرائیا۔ پرہ تیرے ملن دی اُچی نہ کسے حرص،
 کوڑی کیریا ہوس ودھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دی کر کے کرس، سب دی جھولی دتی بھرائیا۔ تیرا کرے نہ کوئی درس، سمنگھ ہو نہ سوہا پائیا۔
 دین مذہب دا پا کے فرق، ذاتاں وچ لڑائیا۔ مایا ممتا پرگٹ کر ندھڑک، لوکات دتی وڈیائیا۔ ہوئے نعرہ بولیا کڑک، اکو وار سُنائیا۔ صدی
 چوڈھویں رہے نہ کوئی اڑک، رڑک سٹی سرب لوکائیا۔ سادھ سنت اپنے پیتڑیوں گئے تھڑک، پیر سکے نہ کھئے جمائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کل اپنی کھیل کھلائییا۔ چارے جُگ پا کے گھیرا، در بیٹھے سپس نوائیا۔ کلجگ کہے میرا ویکھ اندھیرا، چاروں کُنٹ

چھائیا۔ جھگڑا چُکا کے تیرا میرا، میں ممتا وچ پھسائیا۔ اُلٹا دے کے اندر گیڑا، من کا منکا دتا اُلٹائیا۔ کوئی نہ وڑے تیرے ویہڑا، خالی مندر
 دین دُبائیا۔ ناتے ٹٹ گئے گرو چیرا، چیلار گرو سوہا کھئے نہ پائیا۔ اُجڑیا دسے نو ست کھیڑا، گلشن سچ نہ کھئے مہکائیا۔ سیوادار ہو کے کارج
 کیتا بتھیرا، تھوڑے سمیں اندر بھتے دتے بھلائییا۔ ایہو جہا پرہہ تینوں پتر لہے کیہڑا، جو گیانیاں دھیانیاں اُلٹی مت کرائیا۔ جوتی جوت سرور
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دھر دی دے وکھائیا۔ چارے جگ بٹھے اکھئے، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ چوتھا جگ حالت دسے، سہج
 سہج سمجھائیا۔ میرے پرہہ ویکھ کلجگ زین اندھیری مسے، ساچا چند مکھ چھپائیا۔ میں دین مذہب دے گل وچ پا کے پٹے، پٹیدار دتے
 روئیا۔ کوڑی کرپا پا کے رٹے، رونق ساری دتی گوائیا۔ لال اٹلے رلا کے وچ گھٹے، کوڈی کوڈی ہٹ وکائیا۔ جگ گڑباوے مارگ دسے،
 ہنگنا ممتا وچ سمجھائیا۔ ترشنا مایا وچ پھسے، پھند نہ کھئے کٹائیا۔ گرمکھ ورلے لک لک جوڑن دھئے ہتھے، سیس ہتھیلی اُتے رکھائیا۔ جنہاں
 مستک بھاگ دھر دا مٹھے، تنہاں لیکھا دے چُکائیا۔ ستجگ تریتا دواپرویکھ ویکھ ہسے، اپنی خوشی منائیا۔ ویکھو جس دے اندر نیہاں
 بیٹھاں آئے یچے، اوہ پچو سب نوں چنگا بن کے رہیا وکھائیا۔ جس دے آوے اندر کایا ماٹی بھانڈے کیچے، پختہ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی
 جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اگئی رہیا کھلائییا۔ چارے جگ ہونے اکھئے، اک دو جے رہے سنائیا۔ نو سو چرانوے چوڑی
 جگ رہ گئے پچھے، پچھلے لیکھے سرب مکائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران جو لکھ لکھ دتے حصے، حصیداری جگ بنائیا۔ اوہ کتھا کہانی بن
 گئے قصے، قسمت سکے نہ کھئے بدلائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کرے کھیل آپ اچھے، اچھی طرح جنائیا۔ ساچا مارگ دھر دا دسے، دردی درد
 وندائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھید اپنا دتے کھلائییا۔ چارے جگ رہے جھک، کلجگ نیواں ہو کے سیس نوائیا۔ پر
 پُرکھ میں تیرا پُت، پریمیاں وچوں پریمی بن کے سیو کمائیا۔ مینوں خوشیاں نال گودی چُک، تھاپی دے کے دے وڈیائیا۔ میں ست دھرم دا
 بوٹا دتا پُٹ، ایہو میری چٹرائیا۔ راؤ رنکاں گھر پائی لٹ، لٹی گئی سرب لوکائیا۔ سب دے بھاگ گئے نکھٹ، بھاگاں بھریا رہن کھئے نہ پائیا۔
 اُجل ہویا نہ کیسے مکھ، کوڑی کرپا کالکھ ٹکا مستک لائیا۔ ایہو جیہا سوہنا چنگا کیسے نہ ملیا سٹ، جو ست سنتوکھ ساریاں دتے گوائیا۔
 میں دھرنی دی کیتی سفل ککھ، جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ ساچا ویکھ وکھائیا۔ سُن کے بات کلجگ انوکھی، ستجگ

لئے انگڑائیاں۔ پرہیو ویکھیں اس دی کوئی وچار نہ سوچیں، سوچ سمجھ کسے رہی نہ رائیا۔ تیرا لیکھا جانے زویداس چار موچی، مؤجودہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیرا مندر ویکھ کے ساڈھے تن ہتھ لمی چوڑی اچی کوٹھی، ساچی گٹیا دئے وڈیائیا۔ جتھے پڑھنی پئے نہ کوئی پوتھی، پاندھا پنڈت نظر کھئے نہ آئیا۔ بھیو ابھیدا دسنا گوجھی، گہر گمبھیر دیا کھائیا۔ کلجگ نے سرشٹ سبائی کیتی روگی، ہوئے بیماری اک لگائیا۔ ساچا دسے نہ کوئی جوگی، جگت بھلی تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا پچھلا دے مکھائیا۔ ستجگ کہے پرہ سن لے بات، سچ دیاں درڑائیا۔ نو تو چار اندھیری رات، اندھلاپن نہ کوئی گوائیا۔ تیرے بھگت نیترو رو رو تینوں مارن آواز، اچی کوک کوک سنائیا۔ نانا توڑ کے سجن ساک، اوٹ تیری اک رکھائیا۔ تون نرگن ہو کے دے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ کلجگ انت پائے وفات، مڑھی گور دے دبائیا۔ ستجگ سچ سنا گاتھ، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیا۔ انتر آتم اچھے دھر دا اک پاٹھ، پاٹھشالا اک بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سکھیا سچ پرگٹائیا۔ ستجگ کہے سن پُرکھ اکال، اکل کلا تیری وڈیائیا۔ کلجگ کوڑ نگارا سر تے کوکے کال، چاروں کنت دئے دبائیا۔ صدی ویہویں سارے کر دے بحال، بندیخانے رہن کھئے نہ پائیا۔ بھگت سنت گرمکھ ویکھ اپنے لال، گرسکھ گودی گود اٹھائیا۔ کوڑی کریا بدل کے چال، سچ سچ دے پرگٹائیا۔ تیرے جن ہوئے بے حال، بہل ہو کے دین دبائیا۔ گوڑھی نیند دے سوال سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچ وکھا سچی دھرمسال، دھرم دوار اکو اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا آپ جنائیا۔ بھیو ابھیدا کھول مالک، ملکیت تیری نظری آئیا۔ سچ دوارے کر عدالت، عداوت دے مٹائیا۔ پریم پیار دی بخشش کر سخاوت، کوڑی کریا پرے ہٹائیا۔ تیرے ملن دی رہے کھئے نہ ممانت، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ مایا ممتا شوہ دریا زڑھا جہالت، ظاہر ظہور اپنا ترس کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان لیکھا دے چکائیا۔ ستجگ کہے میں منگان منگ، مانگت نظری آئیا۔ تون دیونہار سربنگ، سورپیر بے پرواہیا۔ تیرے دوارے سدا ٹھنڈ، در ٹھانڈا اکو اک وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا لوکھات وچوں کڈھ، دھرنی دھرت دھول رہن کھئے نہ پائیا۔ سنت شہیلے گرمکھ ساچے سد، سدا دیکے نام سنائیا۔ ظاہر ظہور پت پریشور نرگن جوت درس کرو رج، نیترو لوچن نین خوشی منائیا۔ صدی ویہویں لاویں کیوں اچ پیچ، پارہرم پرہ اپنا بھیو پردہ دے اٹھائیا۔ تیرے بنا دوچا کیسے نہ پینا لبھ،

کہو جیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نرگنِ نرورِ لئے انگڑائیا۔ انگڑائی لے کے آ جا آکے، شہنشاہ تیری
 وڈیائیا۔ تیرا دیپک اِکو جگے، دُوجی شمع رہن کوئی نہ پائیا۔ تیرے بھگت تیرے پتنگے، دوس زینِ راہ تکائیا۔ بھجے آون پیری ننگے، اوڈھن
 سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ اندرے اندر وجاون مردنگے، ڈھولے سوپلے راگ سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اُچی کوک کوک کہن ایہ سب دے نالوں
 چنگے، جنہاں ملیا بے پروا ہیا۔ پنج تت دے خاکی بندے، بندگی وچوں باہر کڈھائیا۔ مڑ کے مات گربھ کیڑے ہون کدے نہ گندے، جونی
 جُون نہ کھئے بھوائیا۔ پریم پیار اندر رنگے، رنگ مچھئی اِک چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، صاحب
 تیری سرنائیا۔ ستجگ کہے پرہ لاه دے اوہلا، پڑدا رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے پن دسے نہ کھئے وچولا، وچلا بہیت نہ کھئے کھلائییا۔ تُون میرا
 میں تیرا دوہاں دا سانجھا ڈھولا، سوہنگ اِکو راگ سُنائیا۔ لکھ چوڑاسی ہویا گولا، بیٹھا مکھ بھوائیا۔ نرورِ ہو کے بن تولا، نام گنڈا ہتھ
 اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ مہربان پرہ جی ٹھا کر، تیرے آکے منگ منگائیا۔ کلجگ اتم ویکھ بنیا
 قاتل، مقتول دسے لوکائیا۔ اکھوں ہینے بنے حافظ، نیتر لوچن درس کھئے نہ پائیا۔ ستجگ کہے کلجگ ویلا مینوں نہیں موافق، پچھلا جھگڑا
 دے چُکائیا۔ میں مارگ اِکو دسٹاں معرفت، محبوب دیاں ملائییا۔ سنمکھ ہو کے کراں تُعارف، تعریف نال وڈیائییا۔ مینوں سمجھ نہ سکے کوئی
 عارف، حرفاں وچ نام نہ کوئی صلاحیا۔ میں ویہویں صدی بھگتاں دی کرن آیا سفارش، دوویں جوڑ واسطہ پائیا۔ کوڑی کِرپا وچوں کڈھ
 گارت، غیرت اپنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے لئے پھڑ، پلُو اپنی گنڈھ بندھائیا۔ ستجگ کہے آد
 جگادی مفرور، پڑدا دے اُٹھائیا۔ آکے حاضر ہو حضور، حضرت پھیرا پائیا۔ سب دی عرض کر منظور، منظوری تیرے در تون سوہیا
 پائیا۔ ہنگتا مان توڑ غرور، عُربت دے چُکائیا۔ نام پیار دا دے سرور، سہمت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار تیرا مشکور، شکر یہ کہہ کے
 سیس نوائیا۔ تُون صاحبِ سوامی وڈ محبوب، مجلس بہ کے خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پچھلی پچھے کر
 حدود، اگلی حد دے جنائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، ہر گھٹ ہر تھان ہر گھڑی موجود، موجود ہو کے موج دے جنائیا۔

☆ ۸ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی ہرنام سینگھ دے گرہ پنڈ پندوری گولا ☆

کریا کر بے پرواہ، پت پریشور تیری اک سرنائیا۔ چارے کہانی تے راہ، نیتر نین نین اٹھائیا۔ ساچا دے نہ کھئے ملاح، بیڑا پار نہ کھئے
 لنگھائیا۔ کلجگ اندھیرا گیا چھا، رین اندھیری دئے ڈہائیا۔ ست دھرم سارے بیٹھے گوا، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ مات پت پتا پوت ناتا
 گئے تڑا، بھئیاں بھیناں پریم نہ کھئے وکھائیا۔ ہنس بڈھی کاگ وانگر رہی کُرا، مُکھتا بیٹھی مکھ چھپائیا۔ پریم پُکھ تیرا چپے کوئی نہ ناں،
 پردے ہر نہ کوئی وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن نرویر نراکار ہو سہائیا۔ چارے کہانی رہی تگ، چار کُنٹ
 دھیان لگائیا۔ چارے وید گئے تھگ، جگت سندیسہ مات سُنائیا۔ چارے بانی پڑھ پڑھ گئے آگ، حق حقیقت نہ کھئے سمجھائیا۔ چارے
 کُنٹ رہے ٹھ، کلجگ جیو واہو داہیا۔ ناڑ بہتر ایلے رت، رتی رت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ پھری دروہی من مت، گرمت سمجھ کیسے نہ آئیا۔
 نیتر روندے ویکھے شودوالے مٹھ، مسجد مندر رہے کُرائیا۔ پیر پیغمبر کُتب غوث اولیئے گئے ٹھ، پلّو اپنا گئے چھڈائیا۔ گر اوتار آوے نہ
 کیسے دے وس، ڈوری پریم نہ کھئے بندھائیا۔ کلجگ رین اندھیری مس، نوری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ سادھ سنت کیسے نہ کھلی اکھ، نج نیتر
 تیرا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا گئے پھس، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار پلّو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ جگت وکارا نو دوارے مان
 رس، امرت دھار نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ کریا کر پُکھ سمرتھ، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن
 نرویر ہو سہائیا۔ چارے کہانی رہی بھج، بھج بھج اپنا پنڈھ مکائیا۔ ست رہیا نہ تیرتھ تٹ، گنگا گوداوری جمناسُستی رہی کُرائیا۔ نو
 کھنڈ ست دیپ گھر گھر لگی آگ، گرہ گرہ تپ تپائیا۔ تیرا درس پائے نہ کوئی اُپر شاہ رگ، پڑدا دئی نہ کھئے اٹھائیا۔ تیری آتم پرما تم ہوئی اڈ،
 گھر وچ گھر بہ نہ خوشی منائیا۔ بن ہر نامے خالی دسن بڈ، سچ خُماری پریم نہ کھئے چڑھائیا۔ وشو نظر نہ آئے کھئے جد، شترتی براہمن شوڈر
 ویش کرن لڑائیا۔ انتر آتم کوئی نہ سنے راگ انحد، دھنی راگ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ اتم ویکھ در،
 دھردرگاہی پھیرا پائیا۔ چارے کہانی کہے ویکھ کائنات، کلمہ تیرا کھئے نہ گائیا۔ ساچی کرے نہ کوئی بات، شرع شریعت جھگڑا پیا لوکائیا۔
 تیرے ملن دا کھولے کوئی نہ راز، نیوں نیوں سجدے سارے سپس جھکائیا۔ ساچا حُجرہ سوہے نہ کھئے محراب، محبوب مل کے خوشی نہ کھئے

منائیا۔ مکے کعبے کوکاں مار مار تیرا لین سواد، رسنا جہوا بتی دند ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ چارے کہانی کہے سری بھگونت، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ نانا ٹٹیا نار کنت، دھر دا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ہردے ہر نہ منیا منت، منتر سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ بھرے بھلا جیو جنت، کوڑا گرھ نہ کھئے ٹرائیا۔ ساچی سمجھ نہ آئی کیسے پنڈت، ملا شیخ پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چارے کہانی کہے سن ٹھاکر سوامی، اندج جیرج اُتہج سینج تیرا دھیان لگائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو گر اوتار پیر پیغمبر دے کے گئے بیانی، شاستر سمرت وید قرآن لیکھا گئے لکھائیا۔ سو صدی ویہویں ہر نرنکار اک اونکار تیری نظری آئے سچ نشانی، نشانہ اکو دے جھلائییا۔ صدی چوڈھویں امت وچوں کڈھ دے بے ایمانی، بیوہ روپ رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچی منزل دس اک نورانی، نور ظہور کر رُشنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتے ویکھ وکھائیا۔ چارے کہانی کہے پُرکھ اکم، تیرے آگے اک عرضوئییا۔ سچ سندیسہ سن لے کن، نرگن زرویر اکھ کھلائییا۔ سرشٹ سبائی نیتر ہوئی انھ، انتر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ چاروں گنٹاں دہ دس دوڑے بھجے من، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ نام پدارتھ ملے نہ سچا دھن، کوڑی کرپا ہوئی ہلکائیا۔ تیرا نظر نہ آئے دھر دا کوئی جن، ملے وڈیائی نہ دھن جنیندی مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، جس گھر لکھ چوراسی دتی وسائیا۔ چارے کہانی کہے آ کے ویکھ، زرویر پھیرا پائیا۔ کلجگ اتم ودھیا بھیکھ، پکھنڈی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ تیرا کوئی نہ کرے ہیت، بتکاری روپ نہ کھئے وکھائیا۔ رُت بسنتی مؤلے نہ کھئے چیت، پھل پھلواری نہ کھئے مہکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو پچھ دتے بھج، اتم پلا گئے چھڑائیا۔ آتم سنجی دسے سیج، پر ماتم کنت بہ نہ خوشی منائیا۔ جوتی جلوہ نظر نہ آئے تیج، جوت نرنجن نہ کھئے رُشنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر وچ گھر دے وکھائیا۔ چارے کہانی کہے آ پرہ ٹھاکر، تیری جوت جوت رُشنائییا۔ کلجگ وبن ڈونگھا ساگر، گھر گمبھیر پار نہ کھئے کرائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیال دیوے کوئی نہ آدر، جگت گرو کم کیسے نہ آئیا۔ ٹوں سور پیر بہادر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شبدی شبد ہو آجاگر، جوتی جوت جوت کر رُشنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ چارے کہانی دیوے ہوکا، چاروں گنٹ جنائیا۔ پرم پُرکھ تیرے پرگٹ ہون دا اتم موقع، مکمل گرو اوتار

دین گواہیا۔ جن بھگتاں کدے نہ دیویں دھوکھا، ساچے سنتاں ہوویں سہائیا۔ بھاگ لگا دے ساڈھے تِن ہتھ کایا کوٹھا، باہر ڈھونڈن کھئے نہ جائیا۔ رکھنا پئے نماز نہ روزہ، رحمت اکو دے کھائیا۔ پروردگار سانجھے یار مقامے حق بیٹھا کیوں خاموشا، نعرہ دُھر دا دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، وڈ امام ہو سہائیا۔ چارے کھانی کہے پاربرہم، برہم تیری آس رکھائیا۔ نہکرمی کر اپنا کرم، کرم کانڈ دے گوائیا۔ شتری براہمن شوڈر ویش اک وکھا دھرم، ادھرمی رہن کھئے نہ پائیا۔ بھيو چُکا دے چارے ورن، ذات پات ڈیرہ ڈھائیا۔ نیتر کھول ہرن پھرن، نیج نیتر کر رُشنائیا۔ سریشٹ سبائی اکو پوجے تیرے چرن، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ لکھ چوراسی آتم پرما تم پاربرہم جنا برہم، برہم ودیا اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مارگ اکو دے وکھائیا۔ چارے کھانی کہے پرہہ آ جا نیڑے، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ دین مذہب جو پئے جھیڑے، جھگڑا دے چُکائیا۔ ساچے وس کایا کھیڑے، بند کواڑی بجر کپائی کھیڑکی دے کھلائی۔ ڈھولے گائیے تیرے میرے، سوہنگ راگ الاٹیا۔ اکو رنگ رنگا گرو چیلے، چیل گرو اکو رنگ سہائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا چاروں کُنٹ لگے ڈیرے، دہ دشا کر صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان پھیرا پائیا۔ چارے کھانی کہے آ کے بول، انبولت راگ الاٹیا۔ ستجگ دوارا ساچا کھول، خالق خلق دے سمجھائیا۔ نام کنڈے تول تول، ترازو اکو اک اٹھائیا۔ لکھ چوراسی مارے کوئی نہ رول، جھگڑا کوڑا دے مٹائیا۔ دے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت سوہا پائیا۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال کیتا قول، انت اقرار دا ویلا گیا آتیا۔ تُوں سمرتھ سوامی سدا اڈول، ڈبڈے پاتھر لئیں ترائیا۔ تیرے کول وست انمول، نام پدارتھ دے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ چارے کھانی کہے پرہہ چُک دے پردہ، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ جیو ویکھ سڑدا، ترے گن مایا تت تپائیا۔ چاروں کُنٹ جاندا رُڑھدا، ونجھ مہانا ہتھ کسے نہ آتیا۔ تیرا منتر کھئے نہ پھردا، فُرنَا بند نہ کھئے کرائیا۔ کوئی بھید نہ پائے شبدي سچے گر دا، انتر آتم کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ پنج تت پرانی ہویا مُردا، بنا مُرشد جیوت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جھگڑا پیا تال سُر دا، انحد راگ نہ کھئے سنائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے نرگن تینوں کھئے نہ جھکدا، سپس سچ نہ کھئے نوائیا۔ منزل پینڈا کسے نہ مُکدا، بھج بھج تھکے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن اپنی اکھ کھلائی۔ چارے کھانی کہے پرہہ بھو چُکا دے ایکا دوجا، دویتی رہن کھئے نہ پائیا۔ سب تُوں

دس دے اکو پوجا، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ نابھی گول کر دے مؤدھا، امرت جھرنا سچ جھرائیا۔ اپنے ملن دی دے دے سوجھا، جو بیٹھے تینوں بھلائیا۔ کایا مندر اندر بھیو کھلا دے گوجھا، سرتی شبدي جوڑ جڑائیا۔ من ہنکاری وکاری کر دے سچا، ڈرمت میل دھوائیا۔ محل اٹل وکھادے گھر وچ گھر اچا، جس گرہ دیوا باقی اک رُشنائیا۔ سچ سوامی جس سیج سٹا، سو مندر ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دی آسا پور کرائیا۔ چارے کھانی کہے پرہہ پوری کردے آسا، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ واہوا ویکھ لیا تماشا، صدی ویہویں اکھ کھلائیا۔ پریم پیار دا سب دا ٹٹا نانا، ساچا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ گھر گھر دے نار کڈاتا، کلکھنی بیٹھی روپ وٹائیا۔ کسے نہ ملیا پُرکھ سمراتھا، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ چار کُٹ دہ دشا رسنا کردے پوجا پاٹھا، پردے ہر بہ نہ ڈیرہ لائیا۔ صدی چوڈھویں پورا کر دے گھاٹا، امنگی دولت جھولی پائیا۔ لکھ چوراسی وچ جن بھگتاں بن راکھا سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان دیا کھائیا۔ چارے کھانی کہے پرہہ آ جا ترت، دور ڈراڈا پندھ مکھائیا۔ کریا کر اکال مورت، اجونی رست تیری سرنائیا۔ نام ندھان و جا تورت، تریا مکھ بھوائیا۔ سچ وکھا اگنی صورت، چھیل چھیلے بے پروا ہیا۔ نانا توڑ کوڑو کوڑت، سچ سچ دے وڈیائیا۔ چتر سگھڑ بنا مورکھ مؤڑت، من کا منکا دے بھوائیا۔ سچ سرنائی بخش چرن دھوڑت، نام ٹکا اک لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، رہبر ہوکے دے سمجھائیا۔ چارے کھانی رسی کوک، کوک کوک سنائیا۔ کلجگ مایا دتا پھوک، اگنی آگ تپائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کیہڑے دوارے سٹا گھوک، نیتر نین اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ ساچی چکے نہ کوئی چوک، چاروں کُٹ ویکھ نہ کھئے وکھائیا۔ جھگڑا پیا دکھ بھکھ، بھکھیاں بھکھ نہ کھئے مٹائیا۔ بن تیری کریا ملے کسے نہ سکھ، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ تون نرگن نرویر اپنی دھاروں اٹھ، تینوں جفے نہ کھئے پتا مائیا۔ بھگتاں سنتاں آ کے پچھ، گرمکھ گرسکھ نیتر روون مارن دھاپیا۔ کون ویلا پرہہ گودی لے چک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ چارے کھانی لیکھا جائے مک، چوراسی گیڑ نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ بخش اک سرنائیا۔ چارے کھانی کہے پرہہ ڈھر دے مالک، مددگار اکو نظری آئیا۔ تیری ایتھے اوتھے سچی سچ عدالت، عدل کر سچے شہنشاہیا۔ جھگڑا پیا تیرے نام عبادت، کلمیاں ہندسیاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ زباناں وچ لکھی عبارت، کلاماں وچ صفت صلاحیا۔ تیری کرے نہ کھئے سچ

شناخت، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ دین مذہب کر عداوت، جھگڑا رہے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دُھر دا ور، دھرنی دھرت دھول سوہیا پائیا۔ چارے کھانی کہے پروردگار، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ کائنات ویکھ وچار، مہبان بیدواپنا دھیان لگائیا۔ کلیمیاں وچوں کدے نہ ہوئیوں ظاہر، قدماں وچوں نُور کریں رُشنائیا۔ تیرا دکھرا دھام نیار، مقامے حق سوہیا پائیا۔ لاشریک پروردگار، بے پرواہ ویس وٹائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نین رہے اُٹھال، چوڈاں طبق ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، در دربارا اک سہائیا۔ چارے کھانی کہے میرے گئی گہیر، گہر گور تیرا راہ تکائیا۔ تیری نظر نہ آئے سچ تصویر، تصوّر سکے نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ اتم ویلا ویکھ اخیر، آخر اپنا ویس وٹائیا۔ تیرا واک بھوکھت دس کے کئے گرو اوتار پیر، پیغمبر دین گواہیا۔ شرع شریعت کٹ زنجیر، کوڑی کرپا دے مٹائیا۔ تیرے ہتھ اک توفیق، شریکت ساری دے مٹائیا۔ دُور دُراڈے آنزدیک، نیرن نیر روپ وٹائیا۔ گھر گھر تیری کرن اڈیک، کل کلکی بھیرا پائیا۔ لکھ چوڑاسی دے کے بھیکھ، بھچھیا اک ورتائیا۔ تُوں سوامی سجن میت، ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ تُوں مالک اوچ نیچ، ہست کپٹ تیری وڈیائیا۔ سارے گاون تیرا گیت، مندر مسیت اکو نام جنائیا۔ ورنان برنان دس پریت، پریت ہو کے نظری آئیا۔ تُوں بیٹھا سدا اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ چارے کھانی کرے پکار، نیوں نیوں سیس نوایا۔ جگ چوکرپی پیتے وچ سنسار، کلجگ اتم ویلا دئے ڈہائیا۔ جن بھگتاں پیچ سوار، ساچے سنتاں میل ملائیا۔ گرمکھاں کر ادھار، گرسکھاں دے وڈیائیا۔ صوفیاں دس گفتار، مُریداں کلمہ دے پڑھائیا۔ پیغمبر ہو کے کر پیار، ستگر ہو کے گود اُٹھائیا۔ پت پریشور ہو کے سب دی سرت سنبھال، شاہ کنگال اپنے لیکھے لائیا۔ ٹھانڈے در بن دلال، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ونج اک کرائیا۔ چارے کھانی کہے پرہ ویکھ اپنے لال، جو لالن تیرا راہ تکائیا۔ پورب جنم گھالن آئے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ انتر آتم میل نال، پرما تم سوہیا پائیا۔ آ کے ویکھ مُریداں حال، مُرشد اپنی دیا کھائیا۔ کلجگ کو کے سر تے کال، جھوٹھ نگارا رہیا وجائیا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پربت تینوں رہے بھال، گردر مندر شبودوالے مٹھ دھیان لگائیا۔ تُوں کیسے ہتھ نہ آئیو اٹاں والی دھرمسال، کایا مندر اندر بہ کے سوہیا پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران دے کے گئے احوال، کھانی بانی

بُوجھ بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، وست اگتی اک ورتائیا۔ چارے کھانی کہے پرہہ اگم، الکھ اگوچر تیری وڈیائیا۔ تُوں آپے گھڑیں آپے لئیں بہن، گھڑن بہنہار اپنی کھیل رچائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرے دیویں ڈن، سَتجگ تریتا دواپرکلجگ آپ ہنڈھائیا۔ جن بھگتاں کہنا لویں مں، بھگون ہوویں سدا سہائیا۔ بھاگ لگائیں ماٹی خاک تن، تتو تت دئیں بُجھائیا۔ کر پرکاش اندھیرے چن، نرگن جوت کریں رُشنائیا۔ کر وسیرا بن چہپر چہن، سوہنا مندر دینا وڈیائیا۔ سجن سہیلے تینوں کہن دهن دهن، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کلجگ اتم غریب نائیاں بیڑا بنہ، تُلہا اکو اک وکھائیا۔ لیکھ لا لے جننی جن، جیون جُگت سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انت اندھیرا دے گوائیا۔ چارے کھانی کہے مٹے اندھ، کلجگ اندھیرا رہن نہ پائیا۔ بھٹکدیاں بھرمدیاں مکے پندھ، پاندھی منزل دے پہنچائیا۔ سَتجگ ساچا چڑھیا چند، ست دھرم نُوں کرے رُشنائیا۔ ڈھولا اکو سنا اکو چھند، لکھ چوراسی دے پڑھائیا۔ امرت نُہا دُھر دی گنگ، سچ سروور اک پرگٹائیا۔ سنت سہیلے لگا اپنے انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ نام ندھان وجا مردنگ، ڈھولک چھینا لوڑ رہے نہ رائیا۔ کوڑی کرپا بھٹھ بھٹھ گند، سگندھ اکو اک بھرائیا۔ تُوں ٹھاکر سوامی صاحب سدا بخشند، بخشش رحمت تیرے کول نظری آئیا۔ چارے کھانی دے اک اند، اند آتم وچوں پرگٹائیا۔ سچ دوار ہر نرنکار اکو منگ لئی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں صاحب گہر گمبہر سورا سربنگ، دیونہار سچ سکھدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دینا اک ور، جسدا لیکھا پھر منگن کھن نہ آئیا۔

☆ ۸ آسو ۲۰۲۱ بکرمی دیدار سنگھ دے گرہ پنڈ شفیع پُر ☆

سو پُرکھ نرنجن صاحب سمرتھ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ سچکھنڈ دوارے مہا اکٹھ، کتھنی کتھ نہ سکے کوئی رائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کیتا اکٹھ، سچ دوارے خوشی منائیا۔ نرگن ہو کے نرگن آگے جوڑن ہتھ، بن ہتھان ہتھ ملایا۔ بن نیتراں نیر ویاون

اکھ، ہنجهواں دھار بندھائیا۔ وشن برہما شو رہے ڈھٹھ، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ کروڑ تینتیساکہ ساڈی ہوئی بس، سر سکے نہ کھئے
 اٹھائیا۔ ترے گن مایا پائی تھ، نیترووے مارے دھائینا۔ پنج تت کہے ایہ اپنا تپ، اگنی تت ربی جلائییا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ
 چارے لکیر کڈھن نال نگ، بہڑی بہڑی کر سُنائیا۔ چارے کھانی دُور دُراڈی ٹیک کے متھ، دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ چارے بانی بول
 جیکارا حق، حقیقت ساچی ربی سُنائیا۔ لکھ چوراسی نو کھنڈ ست دیپ کوڑی ہوئی مت، بھرمیں بھلی سرب لوکائیا۔ سری بھگوان
 کلجگ اتم ویکھ مت، نانا چھٹا دھیرج جت، ست سنتوکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا ستھر بیٹھی گھت، در در گھر گھر اپنی
 سیج ہنڈھائیا۔ مایا ممتا منوا نال مل کے رہی نچ، نو دوارے اپنا ناچ نچائیا۔ سادھ سنت صدی ویہویں کوئی نہ گیا بچ، پلو سکیا نہ کوئی
 چھڑائیا۔ ساچا دسیا نہ کوئی ہٹ، تیرا نام بھنڈارا جھولی کھئے نہ پائیا۔ پھری دروہی تیرتھ تٹ، گنگا گوداوری جمناسُستی امرت سیر مکھ
 نہ کھئے چوائیا۔ جھگڑا پیا مندر مسجد شودوالے مٹھ، گرو دوار گر کی دھار نہ کھئے سمجھائیا۔ ناڑ بہتر سب دی اُلی رت، برہم مت نہ کھئے
 جنائیا۔ تیرے ملن دی پُرکھ سوامی کھئے نہ کھولے اکھ، دئے لوچن جگت تکائیا۔ کوڑ گڑیار کلجگ صدی چودھویں نگ نکیل پاوے نتھ،
 دہ دشا رہیا نچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ سچکھنڈ نواسی پرہہ ابناشی،
 شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ منڈل منڈپ ویکھ اپنی راسی، گوپی کاپن نچ نچ تھکے تیرا انت کہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ستجگ تریتا
 دواپرکلجگ دس کے گئے گاتھی، گہر گمبھیر کر پڑھائیا۔ زرگن سرگن سرگن جوڑدا رہوں سچا ناتی، آتم پر ماتم میل ملائییا۔ کلجگ انت
 سری بھگونت پڑدا کھول مار جھاتی، جھاکی اپنی اک رکھائیا۔ چاروں گنٹ اندھری راتی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ گر اوتاران بھلی سرب
 ساکھی، ساکھیات ستگر نظر نہ کیسے آئییا۔ لیکھا لیکھیا قلم دواتی، کالی شاہی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان
 ہو سہائیا۔ سچکھنڈ دوارے بول جیکار، سارے رہے جنائیا۔ سو پُرکھ زرنجن ہو تیار، ہر پُرکھ زرنجن تیری اوٹ تکائیا۔ ایکنکار ویکھ اپنا
 گھر بار، آد زرنجن نور کر رُشنائیا۔ ابناشی کرتے ہو خبردار، سری بھگوان لے انگرٹائیا۔ پاربرہم برہم کر تیار، پریم پریتی اک سمجھائیا۔
 لاشریک پروردگار، واحد اپنا پھیرا پائیا۔ سچ توفیق سانجھے یار، مہبان بیدونورو نور کر رُشنائیا۔ پیر پیغمبرگئے ہار، کلمہ نبی رسول کائنات

پڑھائیا۔ الفیہ صدی چوڈھویں رووے زارو زار، مکتب وچ صفت نہ کھئے صلاحیا۔ تیری مہا صفت کرے نہ کھئے اظہار، دُھر دا بھید نہ کھئے جنائیا۔ مُلا شیخ مسائک اپنی کرنی گئے ہار، ہر مندر تیرا روپ نظر کیسے نہ آئیا۔ مکہ کعبہ ہویا خوار، حُجرہ حق نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کل اتم پھیرا پائیا۔ سچ دوارے کرن ارداس، در ٹھانڈے سیس نوئیا۔ کِریا کر پُرکھ ابناش، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ تُوں مالک خالق شاہو سباباش، شہنشاہ تیرا حُکم اکو نظری آئیا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیس چرن دھوڑ منگے خاک، نیوں نیوں لاکے پائیا۔ پیر پیغمبر کہن تُوں پاکی پاک، پت پت پندیت دے ترائیا۔ صدی چوڈھویں سب دا ٹٹا اتفاق، فاقے مردی ویکھ لوکائیا۔ اندر وڑکے کھول تاک، تسبیح مالا رہن کھئے نہ پائیا۔ اپنے ملن دی اپنے اندر دے جاچ، بابروں کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ بھاگ لگا دے ماٹی کاج، کنچن گڑھ اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارے گر اوتار کھندے، پورب لہنا رہے جنائیا۔ کلجگ ویکھ پرہو وہن وہندے، رڑھدی جاندی لوکائیا۔ پھری دروہی چڑھدے لہندے، دکھن پہاڑ رہیا کر لائیا۔ سچ شرنائی جیو جنت مَول نہ ڈھپندے، ہوئے ہنگتا گڑھ بنائیا۔ تیرا نام انتر آتم مَول نہ لیندے، رسنا جہوا سارے رہے سنائیا۔ کایا مندر اندر چڑھ ساچے گھر کھئے نہ بہندے، نیج نیتر تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کِریا اندر کھپندے، کھپہ کھپہ اگنی اگ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھیرج دھیر دے بندھائیا۔ سری بھگوان سچ سناؤندا اے۔ ابناشی کرتا دھیر دھراؤندا اے۔ گھٹ گھٹ واسی ویکھ وکھاؤندا اے۔ سچکھنڈ دواویوں اپنا پڑدا لاہندا اے۔ تھر گھر اپنا حُکم ورتاؤندا اے۔ سُن اگنی کھوج کھجاؤندا اے۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر نال رلاؤندا اے۔ نرگن نرویر دو جہاناں ویکھ وکھاؤندا اے۔ پُریاں لوں برہمنڈاں کھنڈاں آکاش پاتالاں پنڈھ مکاؤندا اے۔ وشن برہما شو اکھ کھلاؤندا اے۔ ترے گن مایا حُکم ورتاؤندا اے۔ پنج تت سویا رہن کھئے نہ پاؤندا اے۔ چارے کھانی ویکھ وکھاؤندا اے۔ انڈج جیرج اُتبھج سینج اشارے نال نچاؤندا اے۔ پرا پسنتی مدھم بیکھری چارے بانی بھو چکاؤندا اے۔ ورولن ہارا اٹھسٹھ تیرتھ پانی، سمنڈ ساگر کھوج کھجاؤندا اے۔ چارے جگ کرے دھیانی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہٹاؤندا اے۔ کلجگ اتم ویکھ کوڑی نشانی، چاروں کُنٹ اکھ کھلاؤندا اے۔ پیر پیغمبر دتے جو بیانی، بیان سب دے ویکھ وکھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی ہوئی حیرانی، گھٹ گھٹ اندر پڑدا

پاؤندا اے۔ سادھاں سنتاں جیواں جنتاں ویکھی بے ایمانی، بیوہ روپ پچیا کوئی رہن نہ پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں شبد سندیشے نال سمجھاؤندا اے۔ شبد سندیشہ اک سناؤندا اے۔ سری بھگوان دیا کھاؤندا اے۔ ابناشی کرتا ویکھ وکھاؤندا اے۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دھیرج دھیر آپ رکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھاؤندا اے۔ مہر نظر اک اٹھاویگا۔ پروردگار ویس وٹاویگا۔ سچ امام ہو کے آویگا۔ چوڈاں طبقاں کھوج کھجاویگا۔ کائنات پڑدا لاہویگا۔ اُمت نبی رسول بھيو چکاویگا۔ مُرید مُرشد کر قبول، کایا کعبہ اک وکھاویگا۔ پچھلا بدل سرب اصول، ساچی سیکھیا اک درڑاویگا۔ حُکم دے کے اک معقول، مہا اپنی اک جئاویگا۔ لیکھا جانے قاتل مقتول، مقرُوض گھر گھر کھوج کھجاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن اپنا ویس وٹاویگا۔ نرگن اپنا ویس وٹاویگا۔ گر اوتار ویکھ وکھاویگا۔ برہمنڈ کھنڈ بنھے دھار، پُریاں لوں ڈیرہ ڈھاہویگا۔ کلجگ کوڑا کر کے پار، سَتجگ ساچا اک پرگٹاویگا۔ لکھ چوڑاسی دے ادھار، سنت سہیلے میل ملاویگا۔ بھگتاں اندر بول جیکار، نعرہ اکو اک جئاویگا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں سری بھگوانا پاوے سار، دوجا سنگ نہ کھئے رلاویگا۔ لیکھا جانے زمیں آسمان، دھرنی دھرت دھول کھوج کھجاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، محبوب اپنا ویس وٹاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بولن سچ دوار، ست ست رہے جنائیا۔ کِریا کر سرجنہار، ست ستوادی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اسیں سیوا کر کے آئے جگ چار، چوکڑی تیرا حُکم من من سیس نوائیا۔ سریشٹ سبائی دس کے آئے وبار، شاستر سمرت کر پڑھائیا۔ نام ندھان دی جنا کے آئے دھار، آتم پرما تم پڑدا لاہیا۔ مندر محل اٹل دس کے آئے ساڈھے تن ہتھ اک مینار، کایا ماٹی وچے ودھائیا۔ جس دے اندر دیوا باقی جگے آگم اپار، دوس زین کرے رُشنائیا۔ انحد شبد وچے دھنکار، انراگی راگ سناٹیا۔ ساچی سخیاں منگلا چار، گیت گوہند الاٹیا۔ آتم سیجا کرے پیار، سچ سنگھاسن اک سہائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوباں دا اک سہار سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کھائیا۔ مہربان پرہ ویکھ درد، دین دکھی رہے گرلاٹیا۔ کلجگ پھڑی چھری کرد، حلالی جھٹکا رہیا وکھائیا۔ گر اوتار کرن عرضی عرض، نو نو سیس جھکائیا۔ ین تیرے کل کلکی کوئی نہ پورا کرے فرض، فیصلہ حق نہ کھئے سناٹیا۔ جگت جہان جیو رہیا تڑپ، بہل ہو کے دئے دُباٹیا۔ نو نو چار رہیا بھٹک، اکھ

پرتکھ نہ کھئے کھلائیآ۔ منزل چڑھن توں سارے گئے اٹک، دسم دواہری بہہ کے تیرا درس کھئے نہ پائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیاں لوکھات پرت، پرتیندھ ہو کے پھیرا پائیآ۔ ہوؤلا بہار کر دھرت، دھول دئے دُبائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کھائیآ۔ وشن برہما شو وہاون نیر، نین نین اُچھالیا۔ تیری سچ نہ دسے کوئی تصویر، نورو نور نہ کھئے اُجالیا۔ کلجگ شرع پیا زنجیر، دین مذہب بندھن نہ کیسے تڑالیا۔ ذات پات لگی پیڑ، ہوئے روگ نہ کیسے چکا لیا۔ چوٹی چڑھے نہ کھئے اخیر، سنگر درس کھئے نہ پالیا۔ بھرم بھلے پیر فقیر، فقرہ حق نہ کیسے سنا لیا۔ انتر دیوے نہ کھئے دھیر، بسنتر باہروں نہ کھئے بوجھا رہیا۔ جگ چوکڑی اپنا پینڈا گئے چیر، کلجگ ویلا انت چاروں گنٹ اندھیرا چھا رہیا۔ ساچا دسے نہ کوئی سنت، جو پُرکھ اکال میل ملا رہیا۔ مایا پئی بے انت، بھرمی بھرم بھلا رہیا۔ توں آد جگادی دُھر دا کنت، سچ سوامی اکو نظری آ رہیا۔ ہندو مسلم سیکھ عیسائی دس اپنا منت، دُھر دا ڈھولا اک جنا لیا۔ گڑھ تئے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک پرگٹا لیا۔ شتری براہمن شودر ویش بنے ساچی سنگت، اوج نیچ نہ کھئے رکھا لیا۔ بودھ آگادھا بن پنڈت، دُھر دی ودیا اک پڑھا لیا۔ سچ دوارے تیرے سارے کردے مت، وشن برہما شو سچ جھکا لیا۔ پُرکھ اکال تیرے ہتھ وڈیائی وڈی ہمت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکا لیا۔ سری بھگوان سچ درڑاؤندا اے۔ وشن برہمے شو دھیر رکھاؤندا اے۔ کلجگ ویلا انت اخیر، صدی ویہویں رنگ رنگاؤندا اے۔ زرگن سرگن کھیل کرے شاہ حقیر، شہنشاہ اپنی کل پرگٹاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ویس وٹاؤندا اے۔ ست ستوادی ویس وٹاوانگا۔ گر اتار پیر پیغمبر ویکھ وکھاوانگا۔ وشن برہما شو نین کھلاوانگا۔ در درویش ہو کے اکھ جگاوانگا۔ جگ چوکڑی دھارنہارا بھیکھ، بھیکھی ہو کے پھیرا پاوانگا۔ ڈیرہ لا کے سمبل دیس، سچ سندیسہ اک سناوانگا۔ دو جہاناں بن نریش، نر نرائن ناؤں پرگٹاوانگا۔ کلجگ اتم کھیل کے کھید، ستجگ ساچا راہ چلاوانگا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، شبد شبدی شبد سناوانگا۔ دُھر دا دوت اکو بھیج، نو نو چار انت اٹھاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مارگ اکو اک وکھاوانگا۔ مارگ اکو اک لگے گا۔ دپیک جوتی نور جگے گا۔ شبد انادی ناد وجے گا۔ کوڑی کرپا بھانڈا بھجیگا۔ ستجگ ساچا اٹھ کے گجیگا۔ بھگت بھگوان اک دوجے نوں ویکھ ویکھ بسیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رہبر آگے لگے گا۔ ساچا رہبر ہو کے آئیگا۔ پُرکھ اکال ویس وٹائیگا۔ دیس پردیس کھوج
 کھجائیگا۔ آد جگادی رہن والا ہمیش، اپنی کل دھرائیگا۔ کوڑی کرپا میٹ کے لوکھات سچ نریش، نعرہ آکو اک جنائیگا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیگا۔ بھیو ابھیدا آپ کھلاویگا۔ چارے ویداں ویکھ وکھاویگا۔ پُران اٹھاراں پڑدا لاہویگا۔
 چھ شاستر بھیو چکاوکیگا۔ سمرت مان نہ کھئے رکھاویگا۔ اٹھ دس کھوج کھجائیگا۔ انجیل قرآناں در بہاویگا۔ آکو حکم سناویگا۔ کھانی بانی
 رنگ رنگاویگا۔ شبد ہانی اک ملاویگا۔ جن بھکتاں دے کے نام نیشانی، نشانہ تیر اک چلاویگا۔ امرت دے کے ٹھنڈا پانی، نجھر جھرنا اک
 جھراویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچا مارگ لاویگا۔ ستجگ مارگ جائے لگ، ہر کرتا آپ لگائیگا۔ سچ
 دوارا جائے سچ، دھرنی دھرت خوشی منائیگا۔ سب نوں کرائے آکو حج، کایا کعبہ دئے وکھائیگا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر مسجد مٹھ، شودوالا دئے
 پرگٹائیگا۔ ہر مندر وکھائے پُرکھ سمرتھ، ہر گھٹ آکو نظری آئیگا۔ دیپک جوتی رہی جگ، نت نوت کرے رُشنائیگا۔ جگت دوارے پار کر کے
 حد، گھر اپنے لئے ملائیگا۔ کوڑی کرپا سارے جان چھڈ، مایا ممتا موہ چکائیگا۔ آکو نام ندھان شبد گر نرگن لین بھیج، بھیجن بندگی آکو اک
 وکھائیگا۔ آکو نہاون تیرتھ تٹ، سر سروور اک سمجھائیگا۔ آکو کھولے دُھر دا ہٹ، ونجارا آکو بے پرواہیگا۔ آکو وست امولک دیوے گھت، کایا
 جھولی آپ بھرائیگا۔ آکو دیوے ساچی مت، من مت دئے گوائیگا۔ آکو کھولے نج نیتر اپنی اکھ، دیوے لوچن بند کرائیگا۔ آکو تیرا میرا ڈھولا
 سوہنگ گائے جس، آتم پرما تم مل مل خوشی منائیگا۔ آکو محل اٹل اچ منارے جاوے وس، آکو چھپر چھن سہائیگا۔ آکو میل ملائے پُرکھ
 سمرتھ، ناتا کوڑا دئے ٹرائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اتاراں پیر پیغمبران دیونہارا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیگا۔
 ساچی سکھیا اک سمجھاوانگا۔ گر اتاراں سچ درڑاوانگا۔ دُھر دا حکم اک سناوانگا۔ کلجگ میٹ کے کوڑا ٹخم، ستجگ ساچا سچ
 پرگٹاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکاوانگا۔ سر اپنا رکھ ہتھ، پرہ کلجگ اتم دیا کھائیگا۔ کرے کھیل
 اکھی جھب، اکمڑی کار کھائیگا۔ صدی چوڈھویں پوری کر کے حد، حدود اپنی دئے سمجھائیگا۔ پیر پیغمبر در تے سد، کلمہ اک سمجھائیگا۔
 پچھلی ریتی سارے جاؤ چھڈ، چھری ذب نہ کھئے کرائیگا۔ ملے میل سورے سرگ، صاحب سلطان اک اکھوائیگا۔ گھر وچوں بیٹھا پئے لبھ،

محبوب نور خدائیا۔ اُسدا کرو سدا ادب، آداب اِکو اِک جنائیا۔ جس دا نہ کوئی دین نہ مذہب، پاربرہم برہم اپنا روپ جنائیا۔ کلجگ
 ویکھو صدی چوڈھویں اُمت اُمتی کی ہویا غضب، غرض بھری لوکائیا۔ چار کُنٹ ہوئی تعجب، طوبیٰ طوبیٰ رہی سُنائیا۔ پاربرہم پت
 پرمیشور نوری خُدا کرے عدل، عدالت اِکو گھر وکھائیا۔ پچھلی کرنی دیوے بدل، بدلہ سب دا رہیا چُکائیا۔ ساچے دیپک مُرید مُرشد
 دوویں جگن، جوتی باقی اِکو ڈگمگائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے اگن، امرت میگھ اِک برسائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں وکھاوے آخیری منزل،
 منزل چڑھ کے بھگت پندھ مُکائیا۔ سوہنگ ڈھولا سُنائے ساچی غزل، نغمہ نام اِک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دُھر دا لیکھا دے وکھائیا۔ دُھر دا لیکھا اِک وکھاؤندا اے۔ ساچا درش اِک جئاؤندا اے۔ دین مذہب دی میٹ کے حرص، ہوس اگلی بند
 کراؤندا اے۔ بھيو چُکاوے عرش فرش، کایا کعبہ اِک کھلاؤندا اے۔ جودھا سور بن کے مرد، مردانگی اپنے ہتھ رکھاؤندا اے۔ صدی
 چوڈھویں بولے گرج، دُھر دا نعرہ اِک لگاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سَتجگ ساچی دھار بندھاؤندا اے۔
 سَتجگ ساچی دھار بندھاوانگا۔ چار یاری پندھ مکاوانگا۔ اللہ رانی نین شرماوانگا۔ اِک اِکلا حُکم مناوانگا۔ نو کھنڈ ست دیپ، محلہ اِکو
 اِک بناوانگا۔ دُور ڈراڈا چل آواں نزدیک، نیرن نیرا ہو کے نظری آوانگا۔ کھیل کراں لاشریک، کلجگ شرکت پرے ہٹاوانگا۔ کلجگ
 اندھیرا میٹ تاریک، نوری چند اِک چمکواوانگا۔ پرہ ملن دی سچ پریت، ساچا مارگ اِک درساوانگا۔ پیر پیغمبر اولیئے کُتب گاؤں اِکو
 گیت، ڈھولا اِکو راگ الاوانگا۔ کھپڑا چھٹ جائے مندر مسیت، شودوالا مٹھ اِکو گھر جئاوانگا۔ مان دواکے ہست کیٹ، اُچ نیچ راؤ رنگ
 راج راجان اِکو رنگ رنگاوانگا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت پرکھ کے نیت، نیتیان ہو کے اپنا حُکم ورتاوانگا۔ صدی وہیویں رہی
 بیت، بیتی کہانی سب دی جھولی پواوانگا۔ اگے چلے ساچی ریت، ساچی دھار آپ رکھاوانگا۔ نرگن نروریر نرنکار نیکن نیک، نور نورانہ جوت
 جگاوانگا۔ شبد ترانہ گاواں ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھنّ وکھاوانگا۔ مایا ممتا کر کے خالی کھیس، شاہ سلطاناں در در بھیکھ منگاوانگا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ تیرا اتم لہنا تیری جھولی پواوانگا۔ کلجگ سُن کے ساری بات، اپنی لئے
 انگرائیا۔ دوئے جوڑ کے کہے پرہو میرے باپ، سچ خُدا تیری شرنائیا۔ تیرے وچوں اُچی میری ذات، وکھرا نور نظر نہ آئیا۔ وست امولک

اپنی دات، ٹوں مالک جھولی دتی پائیا۔ جوٹھ جھوٹھ مینوں دے سوغات، لوکھات سیو لگائیا۔ نال ملا کے اندھیری رات، اندھ اندھیرا دتا کرائیا۔ محمد مل کے نال خواہش، خلق تیری وچ سائیا۔ ساڈا دوہاں کر اتفاق، فقط اپنا حکم سُنائیا۔ چاروں کُنٹ بھجے اسیں دِن رات، نو ست پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ اپنا لیکھا ربیا جنائیا۔ کلجگ کہے پرہو مینوں دے شاباس، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں ست دھرم دا کیتا ناس، کوڑا بوٹا دتا لگائیا۔ من منوا کر بدمعاش، نو دوارے دتے پھرائیا۔ پتا دا پُت کولوں کرایا گھات، بھیناں بھائی رہے تکائیا۔ کلجگ نار ہوئی کم ذات، ہر جو کنت نہ کوئی بندھائیا۔ گھر گھر ونڈی جھوٹھ سوغات، سچ بولن وچ کیسے نہ آئیا۔ ہووے سہائی نہ کوئی اناتھاں ناتھ، غریب نائیاں سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جھگڑا پا کے ذات پات، گر اوتار پیر پیغمبر دتے لڑائیا۔ اپنا کر کے کم خاص، پرہو تیرے آگے سیس نوائیا۔ ایہو جہا پھیر کیسے نہیں کرنا راج، ستجگ تریتا دواپرتیرے ننھے پُت میرے آگے نہ اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرے سر ہتھ رکھائیا۔ کلجگ سُن کے بات ایک، ستجگ لے انگرائیا۔ پرہ میں نہیں ویکھنا جھوٹھ بھیکھ، پکھنڈی کی کی ربیا سُنائیا۔ اسنے گرواں دے سر وچ پوائی ریت، بچے نہیاں ہیٹھ دبائیا۔ بنس سر بنس کرا کے بھیٹ، اپنی خوشی ربیا دکھائیا۔ ایہو جیہا پُت کیسے دے گھر جھے کوئی نہ نیک، جو کل گھاتی نظری آئیا۔ ساڈے نالوں ایہدا ان پانی چھیک، بھائی چارا رہن کوئی نہ پائیا۔ اسنوں اوس تھان بھیج، جتھوں سر نہ سکے اٹھائیا۔ اسیں نیتر لئیے ویکھ، ایہنوں کویں ملے سزائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساڈی ساچی آس پُجائیا۔ ستجگ سُنکے گل تریتا اٹھے، اٹھ اٹھ لے انگرائیا۔ سری بھگوان کولوں آگے ہو کے پُچھے، دوئے جوڑ پیا سرنائیا۔ کائنوں ایس نوں بنایا پتے، جو پیو پُت ربیا لڑائیا۔ اس نے گھر گھر کلا جگائی سٹے، سٹیاں روندیاں ربیا جنائیا۔ جیو جنت سادھ سنت پھڑ پھڑ ایس نے کٹھے، کوڑا ڈنڈا ہتھ اٹھائیا۔ پرہ ویکھ تیرے ہندے تیرے نالوں رُٹھے، ایس کیتی آپ جدائیا۔ اتم اوہناں دھرم رائے ٹنگے پُٹھے، بھڑی دے سزائیا۔ کیسے دے کایا بھاندے ایس نے رہن نہیں دتے سچے، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار گھر گھر ربیا اُپجائیا۔ اسیں سارے ایس دے نال ہویے غصے، ایہو جہا بھائی کول بہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سُن کے بات تریتے دواپر جاکیا، اپنی لے انگرائیا۔ پرہ تیتھوں منگان اکو آگیا، آگیاکاری ہو کے سیس نوائیا۔ ایہ میرے نالوں چھوٹا

آگے آیا بھاگیا، لوکھات اپنا ڈیرہ لائیا۔ اس نے کوڑ کڑیاری ماری واجیا، جوٹھ جھوٹھ لیا اٹھائیا۔ لکھ چوراسی جھولی پائے منگتا داجیا،
 ہومے ہنگتا کوڑی کیریا کری کرمائیا۔ مستک لائے یگا داغیا، دُرمت میل سکیا نہ کوئی دھوائیا۔ سب نوں چاڑھ کے اپنے جہازیا، شوہ دریا
 ربیا ڈبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سب دا لہنا دئے مکائیا۔ کلجگ کہے کیوں بولو وڈے، تہانوں میری سمجھ کوئی نہ
 آئیا۔ تہاڈے کول سچ دھرم دے پئے، تھوڑا حُکم سنائیا۔ میرا ویکھو حُکم میں گھر گھر پائے رئے، پچیا کوئی نظر نہ آئیا۔ شاہ سلطان ملاواں
 وچ گھٹے، خاکی خاک نال رلائیا۔ کیسے دے منہ وچ دتے کئے وچھے، کیسے نوں سوراں نال رجائیا۔ ست دھرم وچ رہے کھئے نہ بچے، بچپن سب
 دے دتے رُلائیا۔ کایا بھانڈے ماٹی ویکھ کے کچے، ٹھوکر اُتے اک ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر دا دتا اک ور، میں
 سوہنی سیو کمائیا۔ سیو کرن نوں سب توں چنگا، کلجگ آپ جنائیندا۔ نیر روون جمنا سُرسی گوداوری گنگا، دھیرج دھیر نہ کھئے
 دھرائیندا۔ سادھ سنت وچ تہا پانگ، کلجگ کوڑ کڑیاری تاریاں لائیندا۔ بندگی وچوں بھلایا بندہ، بندھن انت نہ کھئے تڑائیندا۔ من حرامی
 کر کے گندہ، سچ سچ پرے ہٹائیندا۔ کیسے دے اندر جوتی چڑھن نہ دتا چندا، نورو نور نہ کھئے چمکائیندا۔ انحد شبد نہ وچے کوئی سارنگا،
 سُر تال نہ کھئے ملائیندا۔ سادھ سنت نیر ہین کیتا اندھا، تیجا لوچن نہ کھئے کھلائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ہُن کراؤنا دنگا، دو ٹانگا پچیا ربن کھئے
 نہ پائیندا۔ اکو کوڑ کڑیاری دا پھڑنا کھنڈا، کھڑگ اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا دتا موہے ور، جو
 میری کرنی ویکھ خوشی منائیندا۔ کلجگ کہے پرہہ ہووے خوش، کرنی میری ویکھ وکھائیا۔ میں اُس دا لاڈلا پُت، چوٹھا جگ ناؤں
 دھرائیا۔ میں سوہنی وٹائی رُت، بسنت وچوں خزاں خزاں دتی لیاٹیا۔ سارے اندرو اندر وچوں کرا کے چپ، رسنا جہوا باہر دی کراں
 پڑھائیا۔ اپنے پتا پُرکھ اکال کولوں پُچھ، ہوجھی مت سرب بنائیا۔ انت اخیر اوس نے مینوں گودی لینا چُک، ویلا وقت گیا آئیا۔ میرا پینڈا
 جانا مُک، لوکھات ناتا دیاں تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی دئے سمجھائیا۔ ساچی کرنی
 دس بھگوان، اتم انت منگ منگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیندے گئے بیان، اکھراں وچ لکھائیا۔ سو وقت پھنچیا آن، بیس اکیسا راہ تکائیا۔
 تُوں سورپیر مرد مردان، نوجوان بے انت بے پرواہیا۔ میں تیرا پچہ پرگٹ ہویا وچوں تیرے خاندان، خالص تیرا روپ نظری آئیا۔ تیرا

سَتَجُگ نَہا اِک نادان، جِس دی ہوئی ہوئی اکھّ اپنے نال ملائیا۔ تریتا دواپر میرے نالوں کوئی نہ ہویا بلوان، سارے بیٹھے مکھ بھوئیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا اگلا ور، پچھلا لیکھا لیکھے پائیا۔ سِری بھگوان سُن کے پیا ہسّ، سچکھنڈ نواسی خوشی
 منائیا۔ تہاڈے کیسے دے نہیں کچھ وس، جو کرنی سو کر وکھائیا۔ جُگ جُگ حُکمے اندر رکھ، حُکمے وچ پھرائیا۔ کیسے نوں دے کے دھیرج
 جت، کیسے نوں ست سنتوکھ ورتائیا۔ کیسے نوں دے کے برہم مت، وِدیا اِک پڑھائیا۔ کیسے دی جھولی جوٹھ جھوٹھ دتا گھت، جیواں جنتاں
 رہیا ورتائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، چار جُگ تہاڈی چلے نہ کوئی چڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جوڑن ہتھ، در تھانڈے سیس جھکائیا۔
 وشن برہم شو کھول کے اکھّ، ساچے نیر درشن پائیا۔ کروڑ تیتیسا منگے منگ، سُرپت اند جھولی ڈاہیا۔ تیرا کھیل سورے سرینگ، دو
 جہاناں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیرے صفت دے گاؤندے چھند، سوپلے ڈھولے راگ نادان نال
 سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، بھيو ابھیدا دے کھلائیا۔ بھيو ابھیدا کھول مالک، بے پرواہ تیری اوٹ
 تکائیا۔ ہوں بالے نڈھے تیرے بالک، بالی بُدھ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ٹوں زمل نور جوت بن ثالث، سچ ثالثی اِک کھائیا۔ سب دی نندرا لاه
 آس، نیر لوچن اکھّ کھلائیا۔ جن بھگتاں دے دُھر دی ڈھارس، ڈھٹھیاں لے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا
 دُھر دا ور، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرے ہتھ وڈیائی وڈ، وڈا اِکو نظری آئیندا۔ کلجُگ کوڑا مات وچوں کڈھ، لوک پرلوک تیرا جس گائیندا۔
 سَتَجُگ ساچا دھرنی سدّ، سُلکھنی گود بہہ کے خوشی منائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت دے مت، من مت سب تیری
 جھولی پائیندا۔ نِج نیر انتر کھول اکھّ، پرتکھ تُو ہی نظری آئیندا۔ امرت آتم سروور ساچے جھٹ، تال سہاوا اِک تیرا سوبھا پائیندا۔ بھاگ
 لگا کایا مٹّ، شبَد لگا انحد سٹّ، سوئی سُرَت آپ اُٹھائیندا۔ جوتی جوت کر پرکاش، گھر آ کے مل پُرکھ ابناش، آتم سیجا بہہ بہہ خوشی
 منائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر باطن اپنا دے ساتھ، ظاہر ظہور تیرا نور نظری آئیا۔ سرب سوامی انتر جامی گھٹ نواسی پوری کر آس،
 ترسنا ترکھا دے بُجھائیا۔ کلجُگ مٹے اندھیری رات، سَتَجُگ ملے سچ سوغات، جن بھگتاں بنے ساچا ساتھ، سگلا سنگ اِک وکھائیا۔
 دوس زین اٹھ پھر رہے پرہات، شبَد اگتی دیویں دات، دیاوان جھولی پائیا۔ ٹوں پُرکھ اکال دین دیاں مالک سب دا باپ، پوت سپوتے تیرا

دھیان لگائیا۔ کلجگ انت ساچے سنت سِری بھگونت آپ لنگھاؤنے اپنے گھاٹ، پتن اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ست دھرم دی بخش سوغات، چار ورن اٹھاراں برن نظری آئے اکو ذات، دئی دوتی دوج پرہہ ایکم وچ سہائیا۔

☆ ۹ آسو ۲۰۲۱ بکرمی اندر سنگھ دے گرہ پنڈ بندالا ☆

نہکرمی کرے اپنا کرم، پُرکھ اکال دیا کمائیا۔ ستجگ ساچا ایکو دھرم، دھرم آتما دئے درڑائیا۔ دئی دوتی میٹ کے بہرم، بھانڈا بہرم دئے بھنائیا۔ کایا ماٹی جھگڑا چکا کے چرم، چم درشٹی دئے گوائیا۔ لہنا مکا کے ورن برن، سرن اکو اک وکھائیا۔ مارگ دسے ترنی ترن، ہر چرن ملے وڈیائیا۔ سنت سہیلے آوے پھرن، نرگن اپنا وپس وٹائیا۔ ساچا ڈھولا دسے پڑھن، سرشٹ سبائی اکو گیان درڑائیا۔ سچے پوڑے دسے چڑھن، منزل اکو نظری آئیا۔ سچ دوارے دسے ورن، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ لیکھ چکاوے مرن ڈرن، جنم کرم بھو رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نہکرمی کرے اپنا کم، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ مانس جنم ویکھے بھگت جن، سنت سہیلے کھوج کھجائیا۔ گرمکھاں کہے دھن دھن، جو ہر ہر نام دھیائیا۔ گرسکھاں بیڑا دیوے بنہ، کھیوٹ کھیٹا ہو کے ہوتے سہائیا۔ ایکا راگ سنائے کت، ساچی سیکھیا دئے سمجھائیا۔ نام پدارتھ دے کے دھن، دوت اکو جھولی پائیا۔ پنچ وکارا دیوے ڈن، ڈنکا شبد سنائیا۔ من کا منکا پھیر کے من، ممتا موہ مٹائیا۔ کر پرکاش کایا ماٹی تن، تتو ساچا دئے بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ نہکرمی کرے اپنا کھیل، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ سنت سہیلے لئے میل، گرمکھ رنگ رنگائیا۔ لیکھا جانے گرو گرجیل، چیللا گر سمجھائیا۔ دیناں دا سجن اک سہیل، پاربرہم سچا شہنشاہیا۔ سچ دوارے بیٹھا رہے نویل، الکھ اگوچر اپنا آسن لائیا۔ جگ چوکری نت نوت کرے کھیل، نرگن سرگن دھار چلائی۔ کٹنہارا رائے دھرم دی جیل، جم کی پھانسی دئے تڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر سجن اک اکھوائیا۔ نہکرمی کرے اپنی کرنی، کرتا وڈ وڈیائیا۔ سچ درسائے اکو سرنی، پرم پُرکھ چرن دھیان جنائیا۔ جوتی جوت جگے گھر گھرنی، گرہ مندر کرے رُسنائیا۔ ساچی ودیا دسے پڑھنی، پنڈت پاندھے لوڑ رہے نہ رائیا۔ ساچی منزل دسے چڑھنی، اوکھی گھاٹی پار

کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک وکھائیا۔ نہکرمی کھیل کرے ہر سَت، سَت دئے سمجھائیا۔ انتر اُچٹئے برہم
 مت، برہم وِ دیا دئے پڑھائیا۔ جھولی پا کے دھرم حق، حقوق دیوے تھاون تھائیا۔ دُور دُراڈا آوے نٹھ، نیرن نیرا نظری آئیا۔ دُھر دا مارگ
 اکو دس، اکو وار سمجھائیا۔ گُرمکھ گُر گُر کر وس، گُرسکھ ویکھے چائیں چائیا۔ سرب جیاں آتم پر ماتم گاؤنا جس، سوہنگ ڈھولا راگ
 سُنائیا۔ جاگت سووت کھلے اکھ، اِشٹی درِشٹی بے پروا بیا۔ لیکھا جانے پُرکھ سمرتھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی
 کرنی کار کھائیا۔ نہکرمی جانے مت گت، گھر گھر کھوج کھجائیندا۔ دیونہارا دھیرج یت، سَت سنتوکھ آپ درڑائیندا۔ رکھن ہارا سر ہتھ، مہر
 نظر اُٹھائیندا۔ ویکھنہارا ت اتھ، نو دوارے کھوج کھجائیندا۔ وسنہارا بھگتاں ساتھ، سکلا سنگ نبھائیندا۔ پڑھاونہارا اکو گاتھ، آتم پر ماتم نام
 درڑھائیندا۔ چلاونہارا سچا راتھ، رتھواہی ہو کے سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُگ جُگ اپنا کھیل وکھائیندا۔
 نہکرمی میٹے کوٹن پاپ، پتت پُنت کرائیا۔ سرب جیاں دا مائی باپ، پتا پُرکھ اکھوائیا۔ نام پدارتھ دے کے دات، سرِشٹ دئے سمجھائیا۔
 کلجگ میٹ اندھیری رات، زین بھنڑی سوہیا پائیا۔ نرمل کر پرتھی آکاش، گگن گگنتر دھواں دھار رہن نہ پائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناش،
 ابناشی اپنا حُکم ورتائیا۔ سنت سُہیلے گھر گھر داس، گُرسکھ گُر گُر گود اُٹھائیا۔ انتر آتم پوری کر کے خواہش، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔
 لیکھے لاوے پون سواس، ساہ ساہ دیوے وڈیائیا۔ داتا وڈگنتاس، گھر گمبھیر ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا
 مارگ اک وکھائیا۔ نہکرمی سُناوے دُھر دا ڈھولا، سچا راگ الائیا۔ شبد سرُوی ہوئے وچولا، سوئی سرتی دئے اُٹھائیا۔ بھيو چُکائے پڑدا
 اوہلا، بجر کپائی کُنڈا لاہیا۔ لال گُلالا کھیلے ہولا، رنگن رنگ اک جنائیا۔ پنچ وکار نہ پائے رولا، کوڑی کرپا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ اکو اک جنائیا۔ نہکرمی کرم کانڈ دیوے تچ، کوڑی کرپا میٹ مٹائیا۔ جوٹھی جھوٹھی پار کر کے حد، گھر
 مندر سوہیا پائیا۔ آتم سیجا چڑھ بھج، گُرمکھ لئے جگائیا۔ شبد انادی وجائے ند، اگئی راگ سُنائیا۔ سچ سینگھاسن بے سچ، سوہنا آسن
 لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر خوشی وکھائیا۔ نہکرمی کرے سچ پریت، پریتیوان اک اکھوائیندا۔ سوہنگ
 ڈھولا سُناوے گیت، گائتری منتر لیکھے پائیندا۔ ترے بھون دھنی بیٹھ اتیت، ترے گن ڈیرہ آپے ڈھائیندا۔ لیکھا جان اوچ نیچ، ہست کیٹ

ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں اندر لنگھ دہلیز، ساچے مندر سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کھائیندا۔
 نہکرمی ساچے مندر وڑدا، نرگن اپنا قدم اٹھائیا۔ محل اٹل آگے چڑھدا، سچ دوارے سوبھا پائیا۔ سُرتی شبدی کھیل کردا، آتم پرما تم جوڑ
 جڑائیا۔ ساچا راگ اکو پڑھدا، تُوں ہی تُوں سُنائیا۔ گُرمکھ کر کے ساچا بردا، بندیخانے دئے تڑائیا۔ لیکھا جانے گھر گھر دا، کایا مندر ویکھے
 چائیں چائیا۔ رُوپ دھر نرائن نر دا، نہکرمی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نہکرمی کرے
 اپنا کاج، کجَل نین بھگتاں پائیا۔ دو جہاناں چرناں ہیٹھاں رکھے راج، لکھ چوڑاسی رعیت ویکھے وکھائیا۔ وست امولک دے کے دات، شب
 بھنڈارے دئے بھرائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ساچا نُور کرے رُشنائیا۔ چار ورن پڑھائے گاتھ، منتر اکو اک سمجھائیا۔ بن ونجارا کھولے
 ہاٹ، سوڈا ساچا ہٹ وکائیا۔ آتم پرما تم جوڑ کے نات، دُھنی راگ سُنائیا۔ بیٹھا رہے اک اکانت، گھر گھر سوبھا پائیا۔ کھیلے کھیل بُوہ بدھ
 بھانت، بھاوی بھاونا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں لئے جگائیا۔ نہکرمی جانے اپنا جوگ، جُگتی
 ساچے گھر وسائیندا۔ کلجگ کٹ ہوئے روگ، ہنگ برہم درڑائیندا۔ بھيو چُکاوے چوڈاں لوک، سچ سلوک اک سمجھائیندا۔ کوڑی کِریا
 کڈھ کے کھوٹ، کھوٹے کھرے آپ ملائیندا۔ انت ملائے اپنی جوت، ہرجن جوتی جوت سمائیندا۔ ست وکھائے قلعہ کوٹ، بھگت دوارا اکو
 سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نہکرمی کرے اپنا کارج، کرتا دئے وڈیائیا۔ پچھلا لیکھا
 کر کے سب دا خارج، اگلا خرچہ دئے بندھائیا۔ دو جہاناں لے کے چارج، گر اوتاراں پلُو دئے چُھڈائیا۔ سچ سچ دی لکھ عبارت، کوڑ کوڑ
 گوائیا۔ ہرجناں کرے آپ سفارش، آپے لئے چُھڈائیا۔ دو جہاناں سچّی عدالت، پُرکھ اکال دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ نہکرمی بھو چُکاوے دُوجا، ایکا ایکنکار نظری آئیا۔ ساچی دسے اگئی پُوجا، سِل پاپن سپس نہ کھئے نوائیا۔ بھيو
 کھلاوے گُوچھا، گُجھی رمز لگائیا۔ لیکھا جانے بُت رُوچ دا، سُرتی شبدی میل ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا
 جانے بے پرواہیا۔ نہکرمی پوری کرے خواہش، خواہش اپنے نال ملائییا۔ جنم جنم دیاں وچھڑیاں پوری کرے آس، ترسنا جگت بُجھائیا۔
 سوامی ہو کے وسے پاس، سدا سہیلا اکو ماہیا۔ لیکھا جان پرتمھی آکاش، دھرنی دھرت دیوے وڈیائیا۔ مل سخیاں پاوے راس، گوپی کاہن

رُپ دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، بھاگ حصہ حصیداراں
رہیا ورتائیا۔

☆ ۹ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی شو سینگھ دے گرہ پنڈ بندلا ☆

نہکرمی پرہ مارگ دیوے سچا، سچ سچ سرب جنائیا۔ بھانڈا رہے کوئی نہ کچا، جس جن جوتی آگنی دئے تپائیا۔ کنچن سونا بنے
چھوٹا بچہ، پارس اپنا نام چُھپائیا۔ پریم پریتی اندر پھرے نسا، بھجے واہو داہیا۔ پُرکھ اکال گاوے جسا، پردے ہر وسائیا۔ درشن پاوے
نیترا اکھاں، پڑدا گھر کھلائیا۔ نیوں نیوں ہر جگدیش ٹیکے مٹھا، ٹکا دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد
دیونہار وڈیائیا۔ نہکرمی کہے ست ستواد، وواد میٹ مٹائیا۔ کایا کھیڑا کر آباد، گھر بوٹا نام ست لگائیا۔ دیپک جوت جگا چراغ، سچ کرے
رُشنائیا۔ جھگڑا چُکائے پوجا پاٹھ نماز، نام اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اٹھائے اک آواز، آلس نندرا دئے
گوائیا۔ نہکرمی مارے اک کوک، گرمکھ گرسکھ آپ اٹھائیا۔ کوڑی کِریا دیوے پھوک، فقرہ سچ پڑھائیا۔ ترشنا میٹے بھوکھ، ہوئے روگ
چُکائیا۔ گھر آتم دے سکھ، دلدر دیوے گوائیا۔ اُجل کرے مکھ، صفتاں نال صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن
دیونہار وڈیائیا۔ نہکرمی دیوے جن وڈیائی، ہر کرتا کھیل کھلائیندا۔ گھر وچ وجے سد شہنائی، سوہنا راگ الایندا۔ انتر آتم کٹ جدائی،
دھر دا میل ملائیندا۔ جلوہ وکھا نور خدائی، نورو نور ڈگمگائیندا۔ ساڈھے تین ہتھ ہووے رُشنائی، دیوا بتی اکو نظری آئیندا۔ کِریا کرے
ہر گسائیں، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنے گھر بہائیندا۔ نہکرمی دسے گھر اولا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جتھے وسے
آپ اکللا، سوہنا آسن لائیا۔ دیوا بتی اکو بلا، جوت کرے رُشنائیا۔ زرگن سرگن پھڑائے اپنا پلا، سرتی ڈوری شبد بندھائیا۔ لکھ چوراسی
نال کرے ول چھلا، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، جنہاں اندر زرگن جوت ہو کے رلا، تنہاں جگت رلیاں
باہر کڈھائیا۔

☆ ۹ آسُو ۲۰۲۱ یِکرمی بُدھا سِنگھ دے گرہ پِنڈ بندالا ☆

نہکرمی بخشے ساچی ٹیک، ٹکا مستک نام لگائیندا۔ من بُدھ کرے بییک، بییکی روپ وکھائیندا۔ انتر آتم دسے بہیت، بھیو آپ کھلائیندا۔ نج نیتر لئے ویکھ، اکھ پرتکھ آپ پرگھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ بنا کے نیک، نکه وڈے جوڑ جڑائیندا۔ لبھدے پھردے کوئن کوٹ کیت، جنگل جوہ اُجاڑ ہتھ کسے نہ آئیندا۔ کوئن کوٹ رن بھومی سٹے کھیت، بند بند دھڑ سیس کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن اپنے گھر وسائیندا۔ نہکرمی دیوے دُھر دا رنگ، رنگیلا اک اکھوائیا۔ آتم سیج سہا پلنگ، سوہنی بنت بنائیا۔ شبد اناد و جا مردنگ، دُھر دا راگ سُنائیا۔ میگھ وسا پریم کنگ، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ سچ سوامی دے کے انند، انند انند وچوں جنائیا۔ بہرماں کوڑی ڈھاہ کے کندھ، جھگڑا دئے گوائیا۔ سدا سہیلا بن کے سنگ، دُھر دا سنگ رکھائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے منگ، گرمکھ مانگت نہ کھئے ترسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشے اک شرنائیا۔ نہکرمی دیوے دُھر دا نام، کرے سچ پڑھائیا۔ میل ملاوے وچھڑے رام، رُونق گھر وکھائیا۔ پریم پریتی پیائے جام، نام خُمار چڑھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا گرام، کھیڑا دئے وسائیا۔ آسن سِنگھاسن اُتے گرمکھ سوئے با-آرام، رحمت آپ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا مالک ویکھ وکھائیا۔ نہکرمی چُکائے آگلا پنڈھ، پچھا رہن کھئے نہ پائیا۔ دین دیاں ہو بخشند، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ست پریم دی دے سگندھ، گھر خوشیاں نال بیٹھائیا۔ کوڑی کریا باہر کڈھا کے گند، پت پت پت روپ وٹائیا۔ امرت دھار ویا کے ساگر سِندھ، شُدھ انتر دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن لہنا جھولی پائیا۔ نہکرمی دیوے اپنی وست، دُھر دی دات ورتائیا۔ نام خُمار چاڑھے مست، ہستی دئے بدلائیا۔ نج نیتر آتم پرما تم درس، دید عید چند رُسنائیا۔ کرم کرم دی میٹ کے حرص، بہر بہر دا روگ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ددی درد وندائیا۔ نہکرمی دسے اپنا بول، انبولت راگ الاٹیا۔ پریم پُرکھ دا وچے ڈھول، دو جہاناں رہیا سُنائیا۔ سچ دوارا اکو کھول، راؤ رنگاں اکو گھر بہائیا۔ امرت آتم دے کے پاہل، پچھلا لیکھا دئے چُکائیا۔ سانتک ست کرائے گرمکھ اڈول، کایا ڈولی وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ جگ لیکھا رہیا مُکائیا۔ نہکرمی ویکھے کایا ڈولی، پنج تت کھوج کھجائیندا۔ جنہاں

سُنائے اپنی بولی، سو گرمکھ ڈھولا گائیندا۔ میل ملاوے ہوئی ہوئی، ہلکا بہار سرب وکھائیندا۔ سچ پریتی جنہاں گھول گھولی، تنہاں لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ نہکرمی ہووے مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ گرمکھاں دیوے دھر دا دان، وست اپنی جھولی پائیا۔ نظری آوے بن کے کاہن، بنسری نام سُنائیا۔ ایتھے اوتھے کرے پہچان، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ راجیاں گھر کدے نہ بنیا مہمان، غریباں گھر جگ جگ پھیرا پائیا۔ ایہو پر پُرکھ دا سچ نشان، جو لوکھات رہیا جھلائییا۔ مہراج شیر سینگھ وشنو بھگوان، لیکھے لائے بال انجان، سگھڑ سیانے آپ بنائیا۔

☆ ۹ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سینگھ گرہ بندالا ☆

نہکرمی سورا سرینگ، سو پُرکھ نرنجن آپ اکھوائیندا۔ ویکھنہارا برہمنڈ کھنڈ، ہر پُرکھ نرنجن کھیل کھلائییندا۔ بھو چکاونہارا جیرج انڈ، ایکنکار پڑدا لائیندا۔ لکھ چوراسی چمکاونہارا نوری چند، آد نرنجن ڈگمگائیندا۔ دین دیال سرب بخشند، اناشی کرتا اک ہو جائیندا۔ انتر آتم دیونہارا اند، سری بھگوان وست امولک آپ ورتائیندا۔ جنم کرم دا میٹنہارا پنڈھ، پاربرہم سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ست ستوادی چاڑھنہارا رنگ، گر شبدی ویس وٹائیندا۔ آتم دیونہارا ساچا چھند، دھر دا ڈھولا راگ سُنائیندا۔ سیج سہنجنی بیٹھ پلنگ، گھر ٹھانڈے سوہا پائیندا۔ ناتا توڑ کے خانہ بند، بند خلاصی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی دھار اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نہکرمی سدا سوریر، سلطان اک اکھوائیا۔ دو جہاناں پینڈا چیر، لوکھات سوہا پائیا۔ شبد نرالا مار تیر، سٹے لے اٹھائیا۔ جگ چوکرئی پچھلی میٹنہارا لکیر، اپنا مارگ آگے دے سمجھائیا۔ سجدے کردے گئے پیر فقیر، پیغمبر منگن جھولی ڈاہیا۔ کرے کھیل سدا بے نظیر، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ سب دی اپنے ہتھ رکھ تقدیر، دوجا کوئی طاقت والا سکے نہ مات اٹھائیا۔ جن بھگتاں گلوں شرع شریعت لاہ کے زنجیر، کوڑا بندھن دے گوائیا۔ امرت بخش کے ٹھانڈا نیر، اگنی تت بھجھائیا۔ دے وڈیائی پنج تت سریر، شریر من دے سمجھائیا۔ منزل چوٹی

چاڑھ اخیر، آخر اپنا درس وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ نہکرمی اُچ اتھاہ، اگم اگوچر اک اکھوائیندا۔ آد جُگادی بنے ملاح، جُگ جُگ بیڑا کندھ اُٹھائیندا۔ گر اوتاراں دئے صلاح، پیر پیغمبراں آپ پڑھائیندا۔ نئیئا نوکا نام چلا، سنت سہیلے وچ بہائیندا۔ ستجگ تریتا دواپرویس وٹا، کلجگ اپنی کار کھائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن جوت کر رُشنا، دیوا باقی اکو ڈگمگائیندا۔ گھر وچ گھر مندر دئے سہا، سوبھاونت اپنا آسن لائیندا۔ پورب جنم دا پچھلا لہنا کرم دا روگ دئے مٹا، دُھر سنجوگی اگلا میل ملائیندا۔ امرت آتم رس اگمی چوگ دئے چگا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمرتھ سوامی دیا کھائیندا۔ نہکرمی بودھ آگادھ، اکل کلا وڈیائیا۔ جگ چوکرئی ساجن ساز، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ نو نو چار تھاپن تھاپ، بھیو ابھیدا دئے کھلائیئا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ دسنہارا جاپ، گر اوتاراں کرے پڑھائیا۔ ایتھے اوتھے سدا سدا سد اک اکیلا آپے پاک، دوجا پاکیزہ روپ نہ کھئے وکھائیا۔ دھرم دوارا کھول کے دُھر دا تاک، تختہ دُئی دئے اُٹھائیا۔ سب نوں اندروں کر کے چاک، چکر اپنا دئے بھوائیا۔ لیکھا جانے شاہ نواب، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ نہکرمی وڈ وڈا بلوان، بلدھاری اک اکھوائیندا۔ جس دا جھلدا سچکھنڈ نشان، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ سو صاحب کرپا کرے مہان، مہربان اپنا پھیرا پائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کر پہچان، گرمکھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ نام ندھانا دے کے دان، دانی دیا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سمگری اک ورتائیندا۔ نہکرمی دیوے دُھر دا ہوکا، حُکم اک سُنائیا۔ کلجگ اتم پرہ ملن دا ملیا موقع، پن دماں جوڑ جڑائیا۔ اس توں چنگا ہور نہیں کوئی مارگ سوکھا، جو گھر ٹھاکر دئے ملائیئا۔ انت ملا کے اپنی جوتا، جوتی جوت سہائیا۔ گرمکھ منگے تھوڑا، پرہ دیونہارا بہتا، وست اٹلڑی آپ ورتائیا۔ سُرین سینگھ آگے پکننا پیا پھیر نہ کھوتا، سچکھنڈ دوارے ملی مان وڈیائیا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، حاضر حضور سدا کھلوتا، آس نندرا غفلت وچ کدے نہ آئیئا۔

☆ ۹ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی ترلوک سنگھ دے گرہ پنڈ بندالا ☆

نہکرمی ہونے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری دیا کھائیندا۔ گرمکھ ویکھے اپنے لال، گر گر گود اٹھائیندا۔ نانا توڑ کال مہاکال، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ترے گن مایا میٹ جنجال، جیون جگت اک سمجھائیندا۔ سب توں سریشٹ کایا مندر سچی دھرمسال، جس گھر ہر سوامی ڈیرہ لائیندا۔ جس نوں کدے نہ کھائے کال، جنم مرن وچ نہ پھیرا پائیندا۔ تس سوامی کرو بہال، جو بھلیاں بھٹکیاں راہے لائیندا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، اوجاں نیچاں گود اٹھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کر بحال، چارے کھانی پنڈھ مکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھيو آپ کھلائییندا۔ نہکرمی نرگن نرور نرمل جوت، جوتی جاتا ہر اکھوائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ ساچے کوٹ، سچ سنگھاسن سوہیا پائیندا۔ جن بھگتاں نت نوت درس کرن نوں آپے رہیا لوچ، آسا گرمکھاں نال رلائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کر کے کھوج، اتم اپنا جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ نہکرمی ہر پُرکھ بدھاتا، بدلہ جگ جگ رہیا چکائیا۔ سرب جیاں بن پتا ماتا، گودی گود سہائیا۔ ایتھے اوتھے ہووے راکھا، رکھیا کرے تھاون تھائینا۔ جس دی کاغذاں اُتے لکھی گاتھا، نمازاں وچ سجدے رہے جھکائیا۔ سو کھیلے کھیل پُرکھ سمراتھا، سمرتھ اپنا پھیرا پائیا۔ گرمکھ ورلے لوکھات جاتا، جس اپنی بوجھ بھجائیا۔ سریشٹ وکھائے سریشٹ تماشا، سریشٹی سریشٹی وچ بھوائیا۔ جن بھگتاں وکھرا رکھیا سب توں نانا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، انتر میلا رہیا ملائیا۔ نہکرمی ہر وڈ گنوتا، گن بھرپور اکھوائیا۔ مان دوا کے ساچے سنتاں، ستگر لئے ترائیا۔ ست دھرم دی بنا کے بنتا، گھاڑت دھر دی لئے گھڑائیا۔ دے کے گیان شبدي پنڈتا، بودھ دئے جنائیا۔ میل ملانے ساچی سنگتا، گھر ساچے دئے بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے شہنشاہیا۔ نہکرمی ہر شاہ پاتشاہ، پروردگار اکھوائیندا۔ پھڑ پھڑ باہوں راہے رہیا پا، رہبر اک ہو آئیندا۔ خودی تکبر دئے گوا، خُدا خالص رُپ ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ نہکرمی رہیا ہس، ہستی اپنی مات پرگٹائیا۔ دو جہاناں دے کے وتھ، وسنٹو رہیا ورتائیا۔ نرگن سرگن میل کے جھٹ، جھکڑا رہیا چکائیا۔ سچ دوارا کھول کے ہٹ، گرمکھ ونجارے رہیا کرائیا۔ ست دھرم دی دے کے مت، برہم ودیا اک پڑھائیا۔ سری بھگوان دا گاؤنا سچا

جس، جس نون وید پُراں صلاحیا۔ اوہ سب دا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ جس دا سوہنگ اِکو چاپ، مہراج شیر سنگھ وِشنون بھگوان کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گُرسکھ گُرمکھ گُر سَتگر رنگ رنگائیا۔

☆ ۹ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی ودھاوا سنگھ دے گرہ پنڈ بندالا ☆

نہکرمی ہر سچا سچن، مالک دو جہان اکھوائیندا۔ چرن دھوڑ کرے مچن، انتر آتم میل دھوائیندا۔ لیکھ لا کے کایا مائی کنچن، کرتا قیمت آپ چکائیندا۔ من واسنا دیوے بدل، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ نہکرمی سَتگر دیوے منتر، شبد نام پڑھائیا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، گرہ گرہ کھوج کھجائیا۔ بھیو کھلاوے برہم نرنتر، مایا پردہ دے چکائیا۔ کر پرکاش گھر گگنتر، گگن منڈل کرے رُشنائیا۔ ترے گن مایا بوجھا بسنتر، امرت میگھ برسائیا۔ میل ملا کے ساچے سنتن، ساچی سرتی دے کھلائییا۔ جوڑ جڑا کے دھر دے کنتن، دُباگن لیکھا دے مکائیا۔ پار کرا کے جگت پتن، کندھا اِکو اِک سمجھائیا۔ جس دا مالک پُرکھ سمرتھن، شہنشاہ اِک اکھوائیا۔ جس دی مہا شاستر سمرت وید پُراں گُر اوتار پیغمبر کتن، کتنی نال سُنائیا۔ سو سدا سہانک دھر دا نائک ہر خالق مارگ آیا دسن، رہبر راہ جنائیا۔ کوڑی کریا جوٹھ جھوٹھ جڑ آیا پُتن، ست دھرم بوٹا دے لگائیا۔ جن بھگتاں سُنائے انوکھے بچن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نہکرمی ہر پرم پیارا، پرم پُرکھ اکھوائیندا۔ لیکھا جانے سدا جگ چارا، نرگن سرگن کھیل کھلائییندا۔ ورن برن توں وسے باہرا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ کاگت قلم نہ لکھنہارا، شاستر سمرت وید انت کیسے نہ آئیندا۔ کھیلے کھیل گپت ظاہرا، نت نوت اپنا پھیرا پائیندا۔ جن بھگتاں دیوے سچ سہارا سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ کایا مندر کھول کواڑا، بجر کپائی توڑ ٹرائیندا۔ دیا باقی کر اُجیارا، جوتی جوت جوت رُشنائیندا۔ امرت بوند سوانتی ٹھنڈا ٹھارا، گھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ ست ستوادی بول جیکارا، دُھن راگی راگ الائیندا۔ ویکھے وگسے ویکھنہارا، لوچن نین اکھ کھلائییندا۔ بھگت جنان جن پائے سارا، جگت جگیشر اپنی دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائییندا۔ نہکرمی ہر دھر دا مالک، بے پرواہ اکھوائیندا۔ لیکھا

جانے مخلوق خالق، لوک پرلوک پڑدا لائیندا۔ سچ سوامی ڈھر دا ثالث، ست دوارے بہ بہ خوشی منائیندا۔ لکھ چوراسی بن پرتپالک، پالنا سب دی آپ جنائیندا۔ گرمکھ ویکھے بالے بالک، بچپن اپنے وچوں پرگنائیندا۔ جنم کرم دا میٹ کے آس، نندرا کوڑ گوائیندا۔ سنت سہیلے ورو لے خالص، خاص اپنے نال ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہر سنتاں وچ سمائیندا۔ نہکرمی ہر سنت سمایا، وجے سچ ودھائیا۔ جگت نیتر نظر نہ آیا، نیج اکھ کرے رُشنائیا۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھایا، پنچم دیوے نام وڈیائیا۔ سچ سندیسہ اک سُنایا، ڈھر دا راگ الائیا۔ آتم پرما تم پاربرہم برہم جوڑ جڑایا، جگت وچھوڑا رہن نہ پائیا۔ سسے اُپر ہوڑا لایا، ہنگ برہم وجی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر گھر بنت رہیا بنائیا۔ نہکرمی بنت بنائے مات، ڈھر دا گھاڑن رہیا گھڑائیا۔ گرمکھ بنا کے سجن ساک، سکلا سنگ نبھائیا۔ اکو وار بینتی سُن ارداس، اندرے اندر ادلا بدلی دتی کرائیا۔ جگت ترشنا مٹائی خوائش، وشن برہما شیو سیدس نہ کھئے نوائیا۔ اٹھ پھر دوس رین ستگر پورا سدا وسے پاس، جگت وچھوڑا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، صد دیونہار وڈیائیا۔ نہکرمی کھیل اندٹھا، سو پُرکھ زرنجن آپ کرائیندا۔ جن بھگتاں امرت دے کے رس مٹھا، کوڑی کیرپا پرے ہٹائیندا۔ سچ دوارے سچ سوامی دسا، دہ دشا نہ ونڈ ونڈائیندا۔ وڈیاں نالوں وڈا نیکیاں نالوں نکا، مدھ اپنی دھار چلائیندا۔ آد جگادی بن کے ڈھر دا پتا، پت پریشور ویکھ وکھائیندا۔ جنہاں نوں بھل گیا پچھلا پچھا، تنہاں نوں سُرتی شبد جنائیندا۔ جس نے مات گریہ کیتی رچھا، سو مالک اتم لیکھے لائیندا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت اوسے دا سچا بچہ، جو آگے بچیاں وانگ گود اٹھائیندا۔ کیسے کم نہیں آؤنا کایا ماٹی بھانڈا کچھا، بن ستگر پورے آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن اپنے انگ لگائیندا۔ نہکرمی لائے اپنے انگ، انگیکار اکھوائیا۔ گرمکھاں نو دوارے ویکھے پار لنگھ، منزل پنڈھ چکائیا۔ دسم دواوری اکٹا انوکھا پلنگ، بن پاوے چول ٹکائیا۔ دوس رین وجے مردنگ، انراگی راگ الائیا۔ سُرتی شبدی مل کے گاوے چھند، سوہنگ ڈھولا اک سُنائیا۔ اوتھے ہوئے بینتی نہ بتی دند، رسنا جہوا نہ کوئی وڈیائیا۔ لوڑ رہے نہ سورج چند، زرنجن جوت کرے رُشنائیا۔ تیرتھ جانا پئے نہ گوداوری گنگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ گھر سوامی دیوے اند، پرمانند دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گرمکھاں دئے بھجھائیا۔ نہکرمی جن بھگت

کرے منظور، منزل سب دی ویکھ وکھائیا۔ اوہدا جلوہ اُتے کوہ طُور، مُوسیٰ نین شرمائیا۔ اوہ چڑھدے ویکھے سُولی منصور، شمس بیٹھا کھلّ لہائیا۔ اُسے گاؤندے ویکھے ضرور، کبیر جُلاہے جہے رہے کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ہوئے حاضر حضور، حاضری سب دی لیکھے پائیا۔ نہکرمی کہے میرا شبد تُرنگ، برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ وکھائیندا۔ دو جہاناں آپے جائے پار لنگھ، ادھوچکارنہ کھئے اٹکائیندا۔ نو کھنڈ پرتھمی سچکھنڈ جن بھگتاں پوری کراں منگ، منسا سب دی جھولی پائیندا۔ جنہاں کلجگ انت سیری بھگونت ڈھولا گایا سوہنگ چھند، سو پُرکھ نرنجن نچ نیتر نین اکھّ درس وکھائیندا۔ دین دِیال سرب سوامی ہو بخشنند، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم کرم دی تُٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنے نال ملائیندا۔

☆ ۹ اَسو ۲۰۲۱ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ پنڈ بندالا ☆

نہکرمی کہے سُنو جن بھگت، اتم بھاون پور کرائیا۔ نانا توڑ کے کوڑے جگت، جگمگ جوت کراں رُشنائیا۔ اپنے نام دا دسکے ارتھ، ارتھات سب توں دتا جنائیا۔ پچھلا کر کے پورا واک، وقت ویلا رسیا سہائیا۔ تہاڈے نال ملا کے اپنی ذات، ظاہر کراں رُشنائیا۔ کھیلاں کھیل بؤہ بدھ بھانت، نرگن سرگن سرگن دھار چلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ہویا سہائیا۔ جن بھگتو سُنو اک سندیس، صدا ہر جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو کے پیش، پیشینگوئی رہے جنائیا۔ سب توں آگلا آخیری ساڈا پورا ہویا لیکھ، لکھت دتی چُکائیا۔ توں صاحب کر کے جوتی بھیس، بھیکھ پاکھنڈ دے گوائیا۔ جن بھگتاں لئیں پیکھ، اپنے نین ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھ لے لگائیا۔ نہکرمی کہے جن بھگت پیارے، بھگتی اک کمائیآ۔ سوہنگ شبد سچ جیکارے، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جے جیکار سُنائیا۔ اس توں کچھ نہیں ہور باہرے، برہمنڈ کھنڈ اسے وچ بند کرائیا۔ کھانی بانی ایسے دے پنہارے، جگ جگ سیو کمائیآ۔ گر اوتار ایسے دے ونجارے، لوکات ہٹ چلائیآ۔ جنہاں اُپر آپ کِریا دھارے، دھرنی دھول اُتے ویکھ وکھائیا۔

تنہاں دے مائس جنم گئے سوارے، بگ پیڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ سو گرمکھ ملے ہنساں ڈارے، کاگی کاگ نہ کھئے کرائیا۔ سب دی منظور کرے نمسکارے، بندنا اپنی جھولی پائیا۔ اتم بہاوے اوس منارے، جس دی منزل بے پرواہیا۔ آگے ہو ملے نرنکارے، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ لے کے جائے سچ دربارے، درگاہ ساچی دھام سُہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ہتیاں وچوں تھوڑے کیتے پیارے، تھوڑیاں وچوں تھڑے جوڑ جڑائیا۔

☆ ۱۲ آسؤ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

نؤ سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں چریں کویا، ستجگ تریتا دواپرکجگ بولن وچ کدے نہ آئیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پرتھی آکاش گگن گگنتر چرناں ہیٹھ وکھاوے اپنا کھوہا، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پار نہ کھئے کرائیا۔ جل دھار اندر منش مانو منکھ پانی بھجا چوہا، بھج سکے نہ واہو داہیا۔ تت بت ماٹی خاکی میل نرگن رُوہا، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ کوئن کوٹ کوٹ جگاں پچھوں نکا جہا کھولیا بوہا، جس وچوں گرمکھ باہر کڈھائیا۔ کلجگ اتم ویکھ کے دھار دھوہا، نرگن نرویر نراکار جوتی جوت کری رُشنائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم لیکھا جانے آتم دکھ سکھ روگ بھکھ وچ کدے نہ موآ، جنم مرن نہ کھئے جنائیا۔ نت نوت جگا جگنت اوہناں دا ہوا، جو ہوئے سسکیاں وچ دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چران پچھوں کویا کرتا، قدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ جو درویش بنے بردا، بھکھ بھچھیا جھولی دیوے پائیا۔ اچے سکھاں دا من پورا نہیں ڈردا، بھے تھوڑا تھوڑا رکھائیا۔ ایسے کر کے ستگر پورا اندر نہیں وڑدا، باہروں باہروں میل ملائیا۔ جو بھانا پورا مندا، بہاوی کھڑا دئے جھڈائیا۔ تھوڑا لیکھا پچھلے دھن دا، ہوئی ہوئی ورتائیا۔ ایہہ لہنا گجری چن دا، جو چند دناں وچ دئے کھپائیا۔ آگے آگے حکم نال روگ سوگ چنتا دکھ سرب بنہدا، بندھن دیوے پائیا۔ سری بھگوان وڈ مہربان کچا نہیں کن دا، سُننہارا ویکھے تھاوں تھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت دندا، دُنکے ڈورُو نال سمجھائیا۔ جو گھڑیا سو بھندا، گھرن بھنہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور سر سچا ہتھ رکھائیا۔ چران پچھوں پیا بول، بولی اپنی نال لیائیا۔ جس دا کوئی نہ تولے تول، ترازو وزن نہ کوئی سمجھائیا۔ شبد نگارا وجا کے ڈھول، ڈھولے

سناوے بے پرواہیا۔ جنہاں دے اندر وسیا کول، تِس کُل ملے وڈیائیا۔ سَتگر شبد سدا انمول، ائمٹری قیمت سکے نہ کھئے چُکائیا۔ جن بھگتاں دیوے وڈیائی اُپر دھوئل، دھرنی دُکھ گوائیا۔ گوبند کر کے گیا قول، اقرار اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب بے پرواہیا۔ چران پچھوں آیا نٹھا، پچھلا پندھ مُکائیا۔ بھگت سنت کر اِکٹھا، اگلی کرے پڑھائیا۔ کیسے دا مخول کیسے دا ٹھٹھا، ٹھوکر نال اُٹھائیا۔ پنج تت کایا بدھا گٹھا، گٹھڑی سیس ٹکائیا۔ ناتا جُڑیا تتاں اٹھاں، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ دئے درڑائیا۔ سچ دوارے درڑھ وشواس، درڑتا اک وکھائیا۔ جس دے وچ نہ ہووے گھات، گھاؤ سکے نہ کھئے لگائیا۔ انتر آتم بجھے نات، ناتا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ حُکم منن دی دھر دی جاچ، جاچکاں دئے جنائیا۔ کایا ماٹی کاج، اتم قیمت رہے نہ رائیا۔ تن خاکی ہووے ناس، نیستو نابود دسے لوکائیا۔ جن بھگتاں مہر کرے پُرکھ ابناش، ابناشی ہوئے سہائیا۔ بیس اکیس توں بعد گرمکھاں دا دُکھڑا جائے ناس، اپنا مکھ چُھپائیا۔ تِس سے انتر شبد چلے سواس سواس، ساہ ساہ سدا سدا گن گائیا۔ بن منتران دس ابھياس، آبی ناہی محرابی محتابی نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی دے کے پونجی راس، رسد دست بدست جھولی پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دے سُکھالے کرے سواس، شبد سرت نال ملائیا۔ دُکھ کہن ساڈے گاؤ گیت، سبناں رہے جنائیا۔ کیسے نوں مندر کیسے نوں بھجایا مسیت، کیسے نوں مندران وچ بھوائیا۔ کیسے نوں پانیاں اندر نہاون دی دسی ریت، کیسے نوں مڑھی مٹھاں سیس جھکائیا۔ بن بھگتاں پرم پُرکھ نوں ملن دی کیسے نہ دسی ریت، ساچی سکھیا نہ کھئے درڑائیا۔ جیہڑے سمجھ نہیں سکے ٹھیک، اوہناں نوں دُکھ دلدر لے کے بھجن واہو داہیا۔ چلو چل کے ویکھئے لاشریک، جو دُکھڑے رہیا مٹائیا۔ انہاں دُکھاں دی دُکھاں وچوں نکلن واسطے پرہ دے نال پریت، ایہ وی جنم اجناں وچوں پرگٹائیا۔ اٹھاسی ہزار ریشیاں وچوں پرگٹ کیتا دُکھ اک اک نیچ، نیچ نیچاں وچوں جنائیا۔ جنان چر سَتگر دا دوارا نہ ویکھن دہلیز، پار نہ کھئے لنگھائیا۔ جو کِریا سو بھگون ٹھیک، ٹھاگر اپنی کھیل بنائیا۔ تتاں سریرک اندر رکھکے بہیت، بہیتر دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دے لیکھے رہیا لگائیا۔

☆ ۱۳ آسو ۲۰۲۱ بکرمی مان سنگھ دے گرہ امرتسر ☆

بنارس کھیٹا مارگ خاص، ادھواٹی نظری آئیا۔ جنھے بیٹھا چیمار زویداس، پانہا گنڈھ خوشی منائیا۔ اوتھے راہی پاندھی چلدا آیا اپنے گھاٹ، مان سنگھ پورب جنم ملوکا دتا سمجھائیا۔ کنڈا وجیا انگشت ساچ، سچا چرن ہویا دکھدائیا۔ نیرن نیر آ کے کیتی ارداس، پریم پیار نال بینتی دتی سنائیا۔ مینوں کنڈا گھاؤ لگا گھات، دکھ درد رہیا ستائیا۔ چمریٹے تینوں سوہنی جاچ، آر رمبی نال باہر کڈھائیا۔ زویداس خوشیاں نال پیا ہاس، ہست گولان سیو کھائیا۔ اوس ویلے آپ کپا شاباس، جس میری درد وندائیا۔ زویداس کپا میرے نالوں چنگا میرا باپ، پُرکھ اکال جو سب دا پتا مائیا۔ نت نوت سدا سہیلا رہوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ اوس کولوں منگ دات، جو دکھاں روگان رہیا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا لیکھے وچوں سمجھائیا۔ پورب جنم وچ کپا اوہ کون باپ، کون دھام ڈیرہ لائیا۔ زویداس کپا جن بھگتاں ساکھیات، زرگن سرگن کھیل کھلایا۔ جس دا جگ چوکرئی گر اوتار پیر پیغمبر سارے کردے جاپ، سادھ سنت نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گا گا وشن برہما شو گاتھ، رسنا جہوا بتی دند صفت صلاحیا۔ سو سوامی سچ حامی نہکرمی انتریامی سرب کلا سمراٹھ، مہا اکتھ کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ روگ سوگ چنتا دکھ کرہار وناش، ابناشی کرتا اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی سیس جگدیس رکھن ہارا ہاتھ، مہر نظر اک تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد دیونہارا سچا ور، صاحب سرب دا اک گسائینا۔ ملو کے کپا اوہ کپہڑا مُلک، مالک بیٹھا بے پرواہیا۔ سچ دس اوس زبان دُرست، جس وچ دُرستی پھیر کدے نہ آئیا۔ کون محلا عرش قُرس، کون سنگھاسن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ روی کپا منُشاں وچ منُشاں ورگا پُرش، پریم پُرکھ پریشور پرشوتم پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ اگم اتھاہ اوچ اوس دا اُرس، بے نظیر سچی شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو ابھید آپ کھلایا۔ زویداس کپا میرا صاحب سلطان، پروردگار اک اکھوائیا۔ جو جگ چوکرئی نت نوت دیونہارا دُھر دا دان، وست امولک جھولی پائیا۔ تیرا لیکھا چُکائے وچ جہان، جاگرت جوت اک رُشنائیا۔ کایا ماٹی ساڈھے تین ہتھ مکان، محراب حُجرہ اکو اک سہائیا۔ مہر نظر کر ہووے آپ مہربان، محبوب مُحبت وچ جنائیا۔ جس دا واس اُپر زمیں آسمان، آد انت اک

اکھوائیا۔ اوسدی داستان کی کرے بیان، نظم نغمہ تحریر تقریر صفت نہ کھئے صلاحیا۔ اوہ بے پرواہ کھیلے کھیل دو جہان، مالک خالق پرتپالک
 اک اکھوائیا۔ اک ایک رکھو چرن دھیان، آتم دیوے برہم گیان، ودیا ست ست سمجھائیا۔ دکھ درد روگ سوگ چنتا سب مٹ جان،
 ہوئے حرص رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اک گھلائیا۔ ملوک کہا مینوں میل
 ملوک، مالک بے پرواہیا۔ میرا زویداس دے نال ہووے سلوک، صلح کل اکو نظری آئی۔ لیکھا چکے دُور نزدیک، نیرن نیرا گھر گھر بیٹھا
 سوہیا پائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی شریک، شرکت دئے مٹائیا۔ پریم پریتی بخش سچ پریت، پریم اپنی گود بہائیا۔ زویداس کہا صدی ویہویں
 رکھ اڈیک، اک اکیسا ہوئے سہائیا۔ جس دا نام کلمہ اک حدیث، حضرت ہو کے کرے پڑھائیا۔ نانک نرگن کہے اوسدی سچ توفیق،
 امرداس نیوں نیوں لاگے پائیا۔ ستگر ساون کرے تصدیق، شہادت اکو وار بھگتائیا۔ بن پُرکھ اکال سچ دوارا نہ کوئی ٹھیک، کایا ٹھیکر سب
 دے بہن وکھائیا۔ سوچدیاں سوچدیاں وقت آیا اوس تاریخ، جس دا طریقہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اندر وڑکے ویکھے دھار باریک، ڈونگی بھوری
 گوری کھوج کھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پُورب لیکھا دیونہار زویداس چارے اپنا سنگ بنائیا۔ مان سنگھ من
 جائے من، منسا کھئے رہن نہ پائیا۔ ستگر پورا لیکھا جانے پنج تت تن، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ ویکھنہار چائیں چائیا۔ جگت
 وکار من ہنکار دیوے ڈن، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیا۔ شبد امولک وست گھر وچ گھر ٹکائے دھن، دولت اکو وار ورتائیا۔ ساچا راگ سنائے بن
 کن، اگئی ناد وجائیا۔ کرے پرکاش بن سورج چن، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان بیڑا دیوے بنھ، بہار اپنے کندھ اٹھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ صاحب ستگر کرے مہر، مہر نظر اٹھائیندا۔ من کا منکا دیوے پھیر،
 سرت نرت کھوج کھجائیندا۔ لیکھا جانے گرو گُر چیل، چیل گُر اکو رنگ وکھائیندا۔ ایتھے اوتھے سجن سہیل، دھر دا سنگ نبھائیندا۔ جنم
 کرم دیاں وچھڑیاں لئے میل، دھر سنجوگی اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سر ہتھ نہیں
 ایہہ سروپا، وست اپنی جھولی پائیا۔ آگے ملن دا سچا راہ، مرن توں پہلوں دئے وکھائیا۔ رائے دھرم آدھ وچکارنہ سکے کھئے اٹکا، چترگیت نہ
 لیکھ وکھائیا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیس بیٹھن سپس جھکا، نیوں نیوں لاگن پائینا۔ سرتی شبدی میلا سہج سبھا، جوڑی اکو گھر وکھائیا۔

بھجے جان واہو داہ، مارگ اپنا آپے نظری آئیا۔ سُن اگئی پار کرا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی
 اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتاراں دتی شہادت، شہنشاہ ویکھ وکھائیا۔ ہُن لوڑ نہ رہے کرن دی بندگی عبادت، عبارت پڑھنی پچھلے خانے وچ
 رکھائیا۔ اِکو وار پریم پیار اندر کر کے سفارش، ثابت صورت نال دئے ملائیا۔ اندر باہر دے کے ڈھارس، دھیرج دھیر اِک وکھائیا۔ اوہ ستگر
 نہیں جو نام بھجن بندگی دی لئے آڑت، ستگر سو جو مہر نظر نال پار کرائیا۔ گرمکھ نال کیا کوئی وکار کرے شرارت، شرع مذہب دین
 بندھن کوئی نہ پائیا۔ سچ دوارے سچکھنڈ پریم پُرکھ دی اِک وزارت، جس توں نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ساچی آسا آشا وچ بدلائیا۔ ستگر پورا شبد سمرتھ، آد جگاد اکھوائیندا۔ جن بھگتاں کھول کے اندروں اکھ، نج نیتر نور چمکائیندا۔
 پریم پیار دی مار کے سٹ، سوئی سرتی آپ اُٹھائیندا۔ گھر وچ گھر کھول کے ہٹ، وست امولک جھولی پائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ چوڈاں لوک
 چوڈاں طبق گرمکھ دیاں چرناں بیٹھ جان ڈھٹھ، جنہاں دا میل پریم پُرکھ آپ کرائیندا۔ اوتھ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن سارے اپنا
 مَن لِن ڈھک، نیتر نینان نظر کھئے نہ آئیندا۔ اِکو ایک بھگت بھگوان اِک دوجے دا کرن جس، وید پُران صفت نہ کھئے صلائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس سر رکھے اپنا ہتھ، تِس ہتھو ہٹ نہ کھئے وکائیندا۔ مان سینگھ تن ماٹی خاکی، پنج تت ملی وڈیائیا۔ اِس
 دے اندر وست اوہ خالص، جس دی خصوصیت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ایسے کر کے گر اوتار پیر پیغمبر بن کے گئے ثالث، جگت سمسیا سچ
 سمجھائیا۔ کلجگ اتم لکھ چوراسی گوڑھی نیند پایا آس، انتر اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ پتا پُرکھ اکال گھر جے نہ کھئے بالک، گرمکھ روپ نہ کھئے
 وٹائیا۔ اوہ ویکھنہارا لکھ چوراسی سادھ سنت جیو جنت خلق خالق، مخلوق کھوجے تھاوں تھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن در در گھر گھر
 دِسے جہالت، من جابر زبردستی اپنا حُکم منائیا۔ جنہاں توں پریم پُرکھ پرما تم ملن دی پئی عادت، سو ادنے اعلیٰ روپ وٹائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا لیکھے وچ لگائیا۔ سواس کہن سُن سوامی سواسا، ساہ ساہ تیرا دھیان لگائیا۔ جگت
 جہان دِسیا کوڑا کاسہ، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ بال جوانی پردھ ویکھیا تماشا، اوستھا جگت وستو وچ لنگھائیا۔ اتم چرن کمل پرہو

بھروسا، دُھر دی اوٹ رکھائیا۔ جنم کرم دُکھ ہیوئے وناسا، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اتم انت سیری بھگونت لے کے جائے ساٹھا، دُھر دا سنگ بنائیا۔

☆ ۳۰ آسو ۲۰۲۱ بکرمی راج نراین دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

کرپا کرے نر ہرا، ہر نرائن وڈی وڈیائیا۔ لیکھا جانے دو جہاں، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جگ چوگرئی ویکھے تھاوں تھان، تھنتر انتر کھوج کھجائیا۔ سنت سہیلے پکرے بانہ، بھگت بھگونت ویکھ وکھائیا۔ ستجگ ست ستوادی لیا ہندا، نرگن اپنا بھو چکائیا۔ تریتے رام رام روپ وٹا، رہبر بے پرواہیا۔ راون دُشت در ہرا، وجی سچ ودھائیا۔ کاہنا کرشنا سچ گھرا، بنسری نام سُنائیا۔ گوبند در اک ملا، ملنی جگدیس جنائیا۔ پٹنہ شہر چند چڑھا، جوت نور رُشنائیا۔ بالی بالا کھیل کرا، بالک نور الاہیا۔ سچ دوارے جا وڑا، چرن گول اک ٹکائیا۔ راج راجان مان بڑا، شاہ سلطان سوہیا پائیا۔ مات پت بیت کرا، پتا پوت سکھدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی ست ستواد، ساچی دیا کھائیندا۔ جگ چوگرئی کھیل تماش، نت نوت ویکھ وکھائیندا۔ سچ ست کر پوری آس، ترسنا موہ مٹائیندا۔ پورب لیکھا رکھے یاد، اہل بھل وچ نہ آئیندا۔ دیونہارا ساچی داد، وست امولک اک ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی کرنیہار، کرتا وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے جگ چوگرئی چار، کوٹن کوٹ کال چرناں ہیٹھ دباہیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ ویکھیا وچ سنسار، صدی سدیوی کھوج کھجائیا۔ ۲۰۱۷ بکرمی کر پیار، بیس اٹھ جوڑ جڑائیا۔ انتر انتر کر پیار، پریم اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دیوے ایک، صاحب ستگر دیا کھائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر لئے ویکھ، پڑدا اوبلا نہ کھئے جنائیندا۔ سچ سوامی کھولے بہیت، بھو آپ درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، کرتے ہتھ وڈیائیا۔ راج راجاناں دئے ادھار، مہر نظر ٹکائیا۔ راجا مہینی موہ پیار، محبت اک سمجھائیا۔ ۱۷۱۸ بکرمی دُشٹہار، دُسہرا خوشی وکھائیا۔ مالن آئی اک دوار، پھولن بار اک

گندائیا۔ کلی کلی کرے پکار، پنکھڑیاں نیناں نیر وائیا۔ دوئے جوڑ جوڑ نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ ساچے بستر تن سنگار، شہنشاہ سوہیا پائیا۔ تیڑ دھوتی نہ سلوار، ساچا بھوشن اکو اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہی کھیل کھلایا، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ راجا رانا رنگ رنگایا، رنکاں سوہیا پائیا۔ سچ توہار دیا کمایا، ووبار اک سمجھائیا۔ مالن بن کے مالک آیا، کلی پھول مہکائیا۔ سچ سندیشہ گیا جنایا، بھو اہیو کھلایا۔ ساڈھے تین وقت سہایا، ساڈھے تین ہتھ رنگ رنگائیا۔ محل اٹل ہئے رُشنایا، اُجل نور جوت رُشنایا۔ گوبند چھوہرا بانکا کھیل رچایا، رچنا پچھلی ویکھ وکھائیا۔ کنچن گڑھ اک سہایا، بنک وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ رانی سنی بات اکم، اکمڑا دھیان لگائیا۔ جگت سوانی مالن دس کم، بھو اہید کھلایا۔ کون نور ظہور چڑھے چن، گرہ مندر کرے رُشنایا۔ جس نون ویکھ کھینے دھن دھن، رسنا ڈھولا گائیا۔ من آتما جائے من، منسا موہ مٹائیا۔ ہولی جیہی اکھ سنایا بن کن، گوبند رنگ رنگائیا۔ جس دا پتا پُرکھ اکال سیری بھگون، بھاگان بھریا اک اکھوائیا۔ سو کھیل کرے کایا پنج ت ماٹی تن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ رانی کہے کی وقت ساڈھے تین، سمجھ کھئے نہ آئیا۔ مالن کہے جسدا کھیل بھن بھن، بھڑی زین خوشی منائیا۔ جس نون جگ چوکڑی لنگھائے گن گن، اگت وڈی وڈیائیا۔ جس دا کھیل چھن چھن، کوٹن کوٹ روپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہربان ہئے سہائیا۔ دس مالن کون مہربان، محبوب کون اکھوائیندا۔ کس دوارے کراں پہچان، کون نیتر نظری آئیندا۔ کون زبان گواں گان، صفتی کون صلاحیندا۔ کون وست دیوے دان، امولک جھولی پائیندا۔ میں ویکھاں اوہ کاہن، جو گھر گھر بنسری آپ وجائیندا۔ جس دا محل اٹل مکان، بے مقام سوہیا پائیندا۔ جلوہ نور دو جہان، جہالت سب دی ویکھ وکھائیندا۔ سچ سندیشہ دئے پیغام، دھر دا راگی راگ الاٹیندا۔ شانان اتوں وکھری اُسدی شان، شاہان نالوں شہنشاہ نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کماٹیندا۔ مالن کہے میں کوچھی کملی، سمجھ کھئے نہ آئیا۔ در در پھراں ہو کے یلی، ظاہر کراں نہ کھئے رُشنایا۔ پلے پیسا نہ کھئے دمڑی، زیور زر نہ کھئے رکھائیا۔ مات پت نہ امڑی، پتا پوت نہ گود سہائیا۔ بن سُدھ بُدھ ہوئی کملی، گول نین ویکھاں چائیں چائینا۔ جگت جہان دساں پگلی، جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ رانی کہے سُن مالن اک، اک دیاں درڑائیا۔ کسے کولوں تُوں
 آئی سکھ، پٹی کس پڑھائیا۔ مینوں لیکھا دے لیکھ، لیکھنی نال رلائیا۔ کس بدھ گوبند کرے ہت، پریم گود سہائیا۔ میں ویکھاں سدا نت،
 نج نیتر دھیان لگائیا۔ میرے اندر اوبو سک، سخر چوٹی دے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ساچی کرنی کار کھائیا۔ مالن کہے سُن رانی بھولی، بھولے بھاؤ دیاں درڑائیا۔ تھر رہے نہ کسے کایا پنج تت چولی، شاہ سلطان کوٹن گئے
 ہنڈھائیا۔ میری سمجھ لئی جس دھر دی بولی، انبولت راگ وچ سہائیا۔ میں تیرے کول اگلی گھنڈی کھولی، جس دا بھيو کھئے نہ پائیا۔
 تیرے گرہ مندر گوبند آؤنا ہولی ہولی، حوصلہ تیرا دیاں ودھائیا۔ تیرے نال جائے کر کے اقرار قوی، قول اکو اک سمجھائیا۔ کلجگ انت پر
 پُرکھ کھیل کرے اُپر دھولی، دھرنی دھرت سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سچ دے
 وڈیائیا۔ ست سچ دے وڈیائی ایک، ایکنکار دیا کھائیندا۔ نرگن ہو کے دھارے بھیکھ، پورب لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ بیس اکیسا کھیلے کھید،
 کھڑکی کُنڈا آپ کھلائیندا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، نورو نور نور رُشنائیندا۔ شبد اگتی سندیشہ بھیج، چتربھج رنگ رنگائیندا۔ پریم پیار
 دا پہلا ہیت، بتکاری آپ کرائیندا۔ درشن دے کے نیتن نیت، نج آتم میل ملائیندا۔ دُور دُراڈا شبد لے ویکھ، باہروں اپنا پنڈھ مکھائیندا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ سچ کرنی کار کھائیندا۔ تیرا لہنا لیکھ پاوینگا۔ ساچے دیس نر نریش، آپ
 وساویگا۔ کر اولٹا بھیس، بھیکھا دھاری پھیرا پاوینگا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں والی ساچی کھید، ہر کرتا آپ درڑاویگا۔ دھر سندیسہ اکو
 بھیج، سرشٹی سوادھان کراویگا۔ پورب لہنا چکائے لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار
 کھائیندا۔ ساچی کرنی کار کھائیندا۔ اپناشی کرتا کھیل کھلاویگا۔ راج راجاناں بنا کے اپنا بردا، بندگی اکو اک درڑاویگا۔ لیکھا جانے ساچے
 گھر دا، گرہ مندر پھول پھلاویگا۔ لہنا دینا دُور نیڑ دا، نیرن نیر ہو چکاویگا۔ سچ دوارے حق نیڑدا، حقیقت اکو اک سمجھاویگا۔ ساڈھ
 تین ہتھ وقت سہنجنی سیج دا، آتم پرماتم میل ملاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا ماٹی رنگ رنگاویگا۔ رانی کہے دس
 اوہ مالن، مالک بے پرواہیا۔ اوہ لیکھا جانے جگ جگ جوں دواپرکیشن گوانن، گوپی راس رچائیا۔ میں در تیرے سوالن، بینتی اک

درڑائیا۔ میں کتھوں جاواں بہالن، گنٹی گنٹ ویکھاں تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گون دیونہار وڈیائیا۔ مالن کہے پرہ چھیل چھیل، شہنشاہ اکو اک اکھوائیندا۔ جگا جگنتر نت نوت اپنے ملن دا آپے بنے وسیلہ، وصل اپنا سچ کرائیندا۔ اُس دا روپ انوپ کوئی نہ جانے سندر ساول کالا پیلا، موہنی روپ آپ وکھائیندا۔ ہتھ نہ آئے کدے نال دلیلاں، سوچاں وچ نہ کھئے سمجھائیندا۔ مہربان ہو کے وسدا رہے اندر دہلیزاں، دہ دشا پندھ مکھائیندا۔ جن بھگتاں جگ جگ پوریاں کرے ریجھاں، سر اپنا ہتھ ٹکھائیندا۔ کلجگ انت راجا رانی دوہاں دھوتی انگی بدل لینیاں قیضاں، تن کایا چولا آپ بدلائیندا۔ ایتھے اوتھے جس دیاں اڈیکان، سو آر پار پندھ مکھائیندا۔ پرہو ملن دیاں دساں سچ تاریخاں، بھو ابھو وچ نہ کھئے دسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچوں جنائیندا۔ رانی کہے اوہ کیہڑی تاریخ، سچ دے درڑائیا۔ مالن کہا ویہ سو اگی بکرمی ٹھیک، دسرتھ بیٹا دہسر دیوے گھائیا۔ ساڈھے تن وقت انتر آتم ملے پریت، پریم پریم جنائیا۔ دُور دُراڈا ویکھے آزدیک، اپنا پندھ چکھائیا۔ نوب بستر نواں جنم نوب کرم دی آگے اڈیک، آگے نالوں آگا آپ ہور دوائیا۔ جیہڑا تھوڑا اندھیرا وچ رہیا تاریک، دھندلاپن گوائیا۔ سچ دوار دی بخشش کر بخشیش، بخشند خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہربان مہربان نظر اٹھائیا۔

☆ پہلی کتک ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ میرا ایشٹ، ایشٹ اپنا گئے بھلائیآ۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ کے اپنی فہرشت، فیصلہ تیرے ہتھ رکھائیا۔ ناتا چھوڑ کے دوزخ بہشت، سورگ جت پندھ مکھائیا۔ لکھ چوراسی ویکھ کے جیو جنت سریشٹ، صاحب سچ سچ درڑائیا۔ کھلی کیسے نہ ویکھی دریشٹ، پردہ سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ من واسنا مت متوالی بھو کے گرہست، کنت سہاگی نار نہ کھئے ہنڈھائیا۔ نت نوت جو تیرے حکمے اندر کر کے آئے بخش، بخشش رحمت تیری نظری آئیآ۔ صدی بیسویں سب دا چکھیا وقت، ویلا دئے گواہیا۔ دھر دا لیکھا کدے نہ ہووے وچ فرق، فیصلہ سب دا دے جنائیا۔ سری بھگوان تیرے اُپر کیسے نہ کوئی ہرکھ، چنتا سوگ نہ کھئے جنائیا۔ جگ جگ تیرا

سندیسہ دے کے آئے ندھڑک، شاستر سمرت وید پُراں دین گواہیا۔ سرگن سرگن نال لا کے آئے شرط، سوہنا رنگ وکھائیا۔ نرگن نرویر
نراکار نرنکار آوے پرت، پت پرمیشور پھیرا پائیا۔ جس دی چال نرالی انوکھی وکھری مٹک، چھیل چھیللا نور خُدائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری
لوء دو جہان نہ جائے اٹک، زمیں اسمان چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ دُھر فرمان نوجوان راج راجان جنائے سخت، سختی بے زبان آپ الاٹیا۔ بھگتاں
میٹے جنم دی حرص، ہوس دئے گوائیا۔ غریب نہانیاں اُتے کرے ترس، مہر نظر اُٹھائیا۔ کوڑی کریا بند کرے دھڑت، ہر کا نام ہٹ نہ کھئے
وکائیا۔ شبد کھنڈا اُٹھائے اکو کھڑگ، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھا چُکاوے رام بھرت، بھرم بھو آپ چُکائیا۔ ادھوچکار جو مائس منکھ رہے
لٹک، جیو جنت کھوج کھجائیا۔ ویکھ وکھائے دھرنی دھول دھرت، دھرم دھار بے پرواہیا۔ پڑدا لاه کے عرش فرش، دو جہاناں ہیٹھے سہائیا۔
جودھا سُو رپر بن کے مرد، مردانہ اک اکھوائیا۔ شترتی براہمن شوڈر ویش ونڈے درد، دُکھیاں دُکھ اپنی جھولی پائیا۔ شرع قصائی چلائے نہ
کوئی کرد، قتل گاہ نہ کھئے وکھائیا۔ راگ ناد ڈھولا سُنائے اگتی طرز، چھٹی راگ سمجھ نہ پائیا۔ سچکھنڈ نواسی کڈھ اپنی اوہ فرد، جس دا
لیکھا نراکھر وچ لکھائیا۔ تیرے در تے سارے دین آئے تیرا قرض، حساب تیرے ہتھ پھڑائیا۔ صدی ویہویں ویکھ کھیل اسچرح، اچرح تیری
بنت نظری آٹیا۔ کوڑی کریا چار کُنٹ غبار گرد، گردش وچ سرب لوکائیا۔ ساچے مندر ساڈھے تِن ہتھ چڑھے کوئی نہ چڑھت، پاندھی
پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہو سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ پھول پوتھی، پُستک تیرے
اگے رکھائیا۔ سریشٹ سبائی تیری کھوٹی، کلجگ کوڑ وڈیائیا۔ مندر چڑھیا سادھ کوئی نہ چوٹی، نیتراکھ نہ کھئے کھلاٹیا۔ بھجے پھردے خاطر
روٹی، امرت جام رس نہ کھئے چکھائیا۔ سُرَت سوانی سب دی ہو گئی کملی کوچھی، ملے میل نہ بے پرواہیا۔ کسے کم نہیں آؤنا جنجُو بودی،
کیس سیس جگدیس نہ کھئے وڈیائیا۔ بن تیرے بھگتاں بنیا کوئی نہ سچا کھوجی، کھوج کھوج تھگی سرب لوکائیا۔ تُوں پرم پُرکھ اکال دُھر دا
چوجی، چولا اپنا لیا بدلائیا۔ گر مگھاں دا بن کے آئیوں دھوبی، دُرمت میل دھوائیا۔ اندر وڑکے دتی اپنی سوجھی، سوئی سُرَت اُٹھائیا۔
بے شک طعنے دیون لوکی، چوڈاں لوک پندھ دتا مُکائیا۔ اگے گھاٹی رہن نہ دتی اوکھی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ تیری ویکھ کے جگدی
جوتی، گر اوتار پیر پیغمبر سرب بگسائیا۔ تیری خُماری سدا مدہوشی، مسل جگت نہ کھئے جنائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جُگ تُوں

رکھی آپ خاموشی، سُخن ست نہ کھئے درڑائیا۔ دھن وڈیائی اوس رَوَداس چارے موچی، جس نے سب دے مچلکے دتے لکھائیا۔ تُوں
 ویکھنہارا دوشی نردوشی، نرگن سرگن پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 کہن پرہ آہ لے اپنے گرتھ، حرف حرُوف تیری جھولی پائیا۔ چکر گدا لے دُھر دا سنکھ، سُدرشن تیری سرنائیا۔ تیرے رُوپ ویکھ انت،
 بے انت تیرا جس گائیا۔ تُوں بودھ آگادھا دُھر دا پنڈت، آد جُگاد کریں پڑھائیا۔ در سوالی تیرے منگت، درویش سپس جھکائیا۔ صدی
 چوڈھویں سارے ہوتے ننگت، عیسیٰ موسیٰ محمد رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا دے سمجھائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر کہن تیرا ایمان، عملن وچ نہ کھئے جنائیا۔ آہ لے اکھراں والی لیکھی قرآن، الفیے تیری جھولی پائیا۔ اسپس تکیے تیرا اوہ
 نشان، بے نشان دینا سمجھائیا۔ جتھے نہ کوئی شرع نہ ایمان، نہ کوئی سجدہ سپس جھکائیا۔ نہ سندیسہ نہ پیغام، نہ پیغمبر کرے پڑھائیا۔ نہ نانا
 نہ مہمان، مہربان اکو نظری آئیا۔ جتھے وسے نہ کدے شیطان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دے ساچا ور، در تیرے الکھ
 جگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیرا پڑھیے سبق، سنتھا اکو سچی بھائیا۔ تُوں نگاہ بان ہو کے محبان بیدوآیا پرت، سری بھگوان سچا
 شہنشاہیا۔ نبج نیتر لوچن کر کے تیرا درس، بن داسی داس سپس جھکائیا۔ تیرا جلوہ تگ کے اُتے عرش، آرزو اک جنائیا۔ تیری رحمت وچ
 نہ آوے فرق، فیصلہ دے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور سر اپنا ہتھ ٹیکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 کھولو بستے، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کلجگ جیو جنت ویکھو مستے، کوڑی کِرپا نال رلائیا۔ ہر کے نام سب نے کیتے سستے، گر گر شبد
 کوڈی ہٹ وکائیا۔ سادھ سنت دُھر دا مارگ موں نہ دسدے، اپنا آپ رہے وڈیائیا۔ نو دوارے سارے وسدے، ساچے گھر بہ خوشی نہ
 کھئے منائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نال ہسدے، ستگر شبد نہ کھئے شنوائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم کولوں دُور دُور نسدے، نیڑے ہو نہ درس
 پائیا۔ مالک بن کے تہ اٹھ دے، نو دوارے بیٹھے کھلائیا۔ کوئی بھیو نہ جانے اپنے گھٹ دے، گھٹیا ہو کے اپنا آپ رہے گوائیا۔ منکیاں نال
 مالا جھوٹھی رتدے، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ بن تیریاں بھگتاں سچا لاہا کوئی نہ کھندے، کھٹکے وچ سرب لوکائیا۔ رسنا جہوا جگت حلالی
 کھاندے جھٹکے، جھٹکا من نہ کھئے کرائیا۔ کوئی رنگ نہ جانے ساچے پت دے، پت پرمیشور تیری سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جگت ناتے کوڑی

اکھ دے، گرمکھ انتر اکھ اکو نظری آئیا۔ سو سجن سہیلے جو تیرے اندر وسدے، واسطہ تیرے نال جڑائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار اوہناں
 دے لیکھے دسدے، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ اوہ چیلے گرؤ مالک اوس سمرتھ دے، جس دی سمسیا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سچ دوارے اوتھ
 وسدے، جتھے وصل بے پرواہیا۔ اوہ مالک حقیقت حق دے، جنہاں حاکم ملیا نور خدائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہو تیرے در تے
 لیکھے نہیں شک دے، شکوے سارے دتے گوائیا۔ دھن وڈیائی جو تیرے تینوں ویکھ کدے نہ تھکدے، نت نوت تیری اوٹ رکھائیا۔ اوہ
 بھکھے تیرے جس دے، وید پُراناں گئے بھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنی
 دسن صلاح، صاحب سچ جنائیا۔ جگ چوکڑی پھیرا آئے پا، ہوکا دے کے جگ لوکائیا۔ تیرا پرہو درڑا کے آئے ناں، ناؤں نزنکارا اک
 سمجھائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا مندر پڑدا آئے کھلا، خالص تیرا بھيو جنائیا۔ ربی نور رہبر اک خدا، خد مالک ہر گھٹ تھائیا۔ جس نالوں
 ہوئے جدا، سو اتم اپنے وچ ملائیا۔ جگ چوکڑی شاستر سمرت وید پُراناں انجیل قرآن کہانی بانی دسدی بدھا، بندنا سارے رہے کرائیا۔ بن
 تیری کرپا سری بھگوان تینوں کوئی نہ ملے سدھا، اگلا پچھلا پنڈھ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن آ ویکھ پرہو اوہ لکھت، جسدا اکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ گوبند ارباں کھرباں وچوں تھوڑا دسیا
 بھوکھت، ضرباں نال نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرا حکم ویکھ اسیں سارے اپنیاں گدیاں توں آئے خسک، صدیاں بیٹھے تیرا راہ تکائیا۔ در آیاں مول نہ
 دیویں جھڑک، جھکڑا ہور رکھائیا۔ اسان وروں ویکھیا سمند ساگر رڑک، مندراسیو کھائیا۔ بن تیری کرپا کھئے نہ کرے ترس، رحم نہ کھئے
 کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا دے اک ور، در بیٹھے سیس نوئیا۔ سری بھگوان کہے سُنو پیغمبر پیر گرؤ اوتار،
 گہر گمبھیر جنائیا۔ چار جگ دا جو پچھے دتا اختیار، اشتہاراں وچ سمجھائیا۔ صدی ویہویں سب دا چکھیا گیا اعتبار، آنت شرائط نہ کھئے
 رکھائیا۔ دو جہاناں مدد نہ کوئی مددگار، مدت سب دی گئی واپائیا۔ اپنا اپنا لیکھا سارے لوو نکال، نکیاں وڈیاں نال رلائیا۔ پچیا رہے نہ
 کوئی دسترہ بیٹا رام، کاہن کرشن نہ بھيو چھپائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دینا نہ کوئی الزام، اعظم اپنا حکم منائیا۔ نانک گوبند ویکھے کھیل مہان،
 مہربان ویس وٹائیا۔ بھيو چکا کے شاستر سمرت وید پُراناں، انجیل قرآناں پڑدا لاپسیا۔ لکھ چوراسی اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ویکھے سچ

امام، کامل عامل عملوں وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی کلمہ پڑھے نہ کھئے کلام، کتبخانے دین گواہیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق صدی چوڈھویں چوڈاں وڈیا سنہال نہ سکے کوئی نظام، نوبت سچ نہ کھئے وجائیا۔ کلجگ سادھ سنت ہونے بدنام، بدی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ ساچا نظر نہ آئے کیسے نام، سندیشہ حق نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پھولن ورقے، پترا پترا رہے اٹھائیا۔ سری بھگوان آئے تیرے در تے، درد دکھ بھجن ہو سہائیا۔ اسپں لیکھے دسیئے گھر گھر دے، لکھ چوراسی کھوج کھجائیا۔ کوئن کوٹ جیو نت نت مردے، مر مر جمن چائیں چائیا۔ کوئن کوٹ تیرا اکھراں والا نام پڑھدے، رسنا جہوا بتی دند صلاحیا۔ کوئن کوٹ پریت چوٹی چڑھدے، سمنڈ ساگر ڈونگھی کھائی آسن لائیا۔ کوئن کوٹ پانی ٹھردے، کوئن کوٹ اگنی تن جلائییا۔ کوئن کوٹ مندر مسجد شودوالے وڑدے، گرودوار بھجن واہو داہیا۔ کوئن کوٹ سجدے نیوں نیوں کردے، دھوڑی خاک رمائیا۔ کوئن کوٹ گرو چیلے بندے، سادھ سنت بھیکھ وٹائیا۔ کوئن کوٹ دین مذہب وچ بیٹھے لڑدے، شتری براہمن شوڈر ویش ونڈ وندائیا۔ کوئن کوٹ تینوں پھرن لبھدے، تھل ساگر ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن بنا بھگتاں پرہو تیرے در کوئی نہ پھدے، سمنکھ ہو نہ درشن پائیا۔ نو سو چرانویں چوڈکری جگ پچھوں پت پریشور تیرے میلے لبھدے، لوکات وچے ودھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوئن کوٹ تیرے در تے کردے سجدے، ساہ ساہ دھیائیا۔ تیرے بھگت تیرا نام لے کے گجڈے، غزل ڈھولا نغمہ نام اک سنائیا۔ بن ڈنڈے پوڑھیوں منزل اوس چڑھدے، جیہڑی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جے نہ منیں اوہ تیرے نال لڑدے، داعوے بچیاں وانگ رکھائیا۔ جنان چر بھیو نہ دسیں اپنے گھر دے، پڑدا سچ اٹھائیا۔ تیرا وچھوڑا مول نہ جردے، جھلی نہ جائے جدائیا۔ تیرے در دے ہو کے بردے، بندیکھانے گئے ٹرائیا۔ اوہ نہ جیندے نہ کدے مردے، مریاں تیری گودی بہکے خوشی منائیا۔ اسپں ویکھے کھیل اگنی ہر دے، ہرجو اپنی کھیل رچائیا۔ امرت میگھ پھارے ویکھے ورھدے، کروڑ چھیانویں میگھلا نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں وکھا اک گھر، جس گھر بہ بہ خوشی منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن آ پڑھے لے اپنا اکھراں، آخر دتا جنائیا۔ کلجگ اتم کیسے نوں سٹیا روڑی سکھڑ، سخیاں والا کاہن اپنی انگلیاں نال رکھائیا۔ کیسے نوں کر کے اپنے نالوں وکھڑ، وکھڑا ساڈھے تن ہتھ مکان دتا بنائیا۔ کیسے نوں فوج دے کے

لشکر، لہندی دشا خوشی جنائیا۔ کیسے دا لہنا جانے تشکر، طالب بے پرواہیا۔ کیسے نوں پڑھن گھلایا مکتب، اکھراں نال سمجھائیا۔ کیسے نوں کھڑگ کھنڈا سمجھا کے کرتب، قتل گاہ وڈیائیا۔ کیسے دے ہتھ پھڑا کے دھنش، چلہ کمان چڑھائیا۔ کیسے دے کولوں کھا کے اپنا بنس، بنسری نام سنائیا۔ کیسے نوں مکھ لگا کے سہنس، سہنسر جہوا راگ الاٹیا۔ کیسے نوں بنا کے اپنی انس، گوہند ناؤں پرگٹائیا۔ کیسے نوں واڑ کے وچ جت، بہشتاں وچ بھوٹیا۔ کیسے نوں سمجھا کے دھر دا کنت، نار اک وکھائیا۔ کیسے نوں لا کے اپنے انگت، گودی لیا ٹکائیا۔ کیسے نوں وڈیائی دے وچ جیو جنت، جنک روپ سہائیا۔ کیسے نوں سمجھایا واسی پُری گھنک، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سب دے کولوں رکھ کے اپنا انت، اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ کیسے نوں دسیا گھنک پُر واسی، صاحب اک جنائیا۔ کیسے نوں دسیا جوت پرکاسی، نورو نور خدائیا۔ کیسے نوں دسیا ہر گھٹ واسی، لکھ چوراسی رہیا سہائیا۔ سب توں وکھرا اپنی کرے اگتی بدمعاشی، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جگ چوکڑی کھیل کیا بوہ بھاتی، بھانے وچ لوکائیا۔ کیسے نوں مات پتا کیسے نوں بہین بھیا کیسے نوں ساک سجن بناوندا رہیا چاچی، چہچہا کر کے اپنی کھیل کھلایا۔ کیسے نوں پھپھی کیسے نوں ماسی، کیسے نوں منزل کیسے نوں واٹی، کیسے نوں دوس کیسے نوں راتی، کیسے نوں گلے کیسے نوں باقی، سب نوں بہرماں وچ بھوٹیا۔ کیسے نوں سیجا کیسے نوں کھاٹی، کیسے نوں مندر کیسے نوں باٹی، کیسے نوں تیرتھ کیسے نوں تاٹی، کیسے نوں منزل کیسے نوں واٹی، کیسے نوں پوجا کیسے نوں گاتھی، کیسے نوں کھلاپاتی کر کے گیا سمجھائیا۔ کیسے نوں گرتھ کیسے نوں ساکھی، کیسے نوں کتھا کیسے نوں بھاکھی، کیسے دی سوپنا کیسے دی راکھی، کیسے دا پڑدا کیسے دی تاکی، طاقتور ہو کے رہیا کھلایا۔ کیسے نوں بندہ کیسے نوں خاکی، کیسے نوں گندہ کیسے نوں آبی، کیسے نوں چندا کیسے محتابی، کیسے نوں مستی کیسے نوں شرابی، کیسے نوں ہستی کیسے نوں آدابی، سجدہ سرب کرائیا۔ کیسے نوں سپس کیسے جگدیس، کیسے نوں کلمہ کیسے حدیث، کیسے نوں راگ کیسے نوں گیت، کیسے نوں ہار کیسے نوں جیت، کیسے نوں مندر کیسے مسیت، آپ سب توں وکھرا بہکے کھیل وکھائیا۔ کیسے نوں جوڑا کیسے نوں گھوڑا، کیسے نوں کلگی کیسے نوں توڑا، کیسے نوں جوہن کیسے نوں بانکا چھوہرا، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ کیسے نوں نام کیسے نوں جام، کیسے نوں رام کیسے پیغام، کیسے نوں سجدہ کیسے سلام، کیسے نوں مندر کیسے مقام، کیسے نوں اندر کیسے نشان، نشانہ

جو ڈھائیاں وچوں آدھی نظری آئیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی بُدھیوان چتر، عقل اصل نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دی کھوج کیسے نہ آئی
 فکر، فقرے صفی گئے سنائیا۔ جس نے گر اوتاراں پیر پیغمبران لوائی ٹکر، شرع مذہب بندھن پائیا۔ جس نے لکھ چوراسی کیتی پھڑ،
 پئی نام نہ کھئے بندھائیا۔ جس نے دو جہان تولیا تکر، کنڈا اک وکھائیا۔ جس نے ت ورولیا بجر کپائی وچوں پتھر، پڑا اک چکائیا۔ اوس
 دا وکھرا نرالا اکھر، شکل وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ اوس دا سوال حل نہ ہووے وچ کسر، اعشاریہ نال نہ کھئے جنائیا۔ جس دی سایہ ہیٹھ
 کردے رہے اپنا آپ بسر، جو وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ اوس دے نام دا سب دے اندر ہووے اثر، اصلیت دئے جنائیا۔ جس دا پسارا رہیا
 پسر، سو پاسا دئے اٹائیا۔ مارگ وکھرا دس انوکھا چوٹی چڑھ کے ویکھے سخر، ساکھیاں بے پرواہیا۔ دھر سندیسہ نر نریشا دیونہارا اگئی
 پتر، پاتی کملاپاتی اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں رہیا جنائیا۔ سطران وچوں سطر لہی آدھی،
 ادھیپک سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دے نال گر اوتاراں پیر پیغمبران دی چلدی رہی گدی، گداگر ہو کے لوکات الکھ جگائیا۔ تانا پیٹا کبیر
 جلاہے چلدی رہی کھڈی، کھٹکا سرب مکائیا۔ روداس چارا پانہا گنڈھن لگا زمین تے رگڑا رہیا اڈی، تند انگوٹھے وچ جھپائیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر کھیل کے گئے جگت کبڈی، حد اپنی ہتھ لگائیا۔ پار کنارہ ہر نرنکارا دسدے رہے ویہویں صدی، سدے نال جنائیا۔ کرے کھیل
 سمرتھ پُرکھ سورا سربگی، سرب کلا وڈیائیا۔ کلجگ ویکھے اتم اگ لگی، ترے پنج تت جلائی۔ سرگن چولا لاه کے اپنی جھگی، نرگن نور
 کرے رُسنائیا۔ پار کنار پورب حدی، پچھم پنڈھ مکائیا۔ سچ پریتی جنہاں لگی، پن لگان ماتراں دئے سمجھائیا۔ تنہاں گرہ جوت اگئی
 جگی، جاگرت دئے جنائیا۔ جنہاں دی سرت اٹھائی دئی، پڑا پراں ہٹائیا۔ امرت دھار وہا کے ندی، نوکا نام دتی چلائی۔ اوہناں دی پُشت
 سہنجنی جدی، یاد پچھلی اپنے نال ملائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران فہرست اوہناں دی کڈھی، جو جگ جگ پرہہ دا راہ تکائیا۔ کلجگ
 اتم رنگن جنہاں رنگی، رنگ رنگیلا پایا بے پرواہیا۔ بندگی والی کٹکے اوہناں بندی، بندے اپنے لئے بنائیا۔ اوہ بھگت سہیلی سب توں
 چنگی، جس دیاں چنگیائیاں پرہہ اپنے نال رلائی۔ اوسدا بھوشن بستر سہنجنی ہوئے انگی، انگیکار اک اکھوائیا۔ پنت ادھارن پیچ سوارن
 لیکھے لائے وڈے چھوٹے بال بنان دندی، دہ دشا ہوئے سہائیا۔ تن گاترے ٹکائے اپنے نام دی چنڈی، چندال کورٹا دئے کڈھائیا۔ سرشٹ سبائی

کر کے اندھی، اندھیرا چاروں گنٹ وکھائیا۔ کیسے نوں مان دوا کے اُپر منجی، کیسے نوں ٹلیاں وچ بندھائیا۔ کیسے نوں نال لٹکا کے کندھی، تصویر
 تصور جگت دتی کرائیا۔ کیسے نوں تن بنا کے سنگی، پنج تت کھیل وکھائیا۔ کیسے نوں جل دھارا دس کے ماتا گنگی، گوداوری جمنا سُرستی
 نال رلائیآ۔ کیسے نوں پا کے سُکھمن والی ڈنڈی، بھڑی گلی پھرائیا۔ کیسے نوں تت وکارے واڑ کے جھنگی، ہوئے پیلے وچ پھسائیا۔ کیسے نوں
 ستار و جا کے تند تندی، رباب دتی سُنائیا۔ کیسے نوں پنج شبد سُنا کے انہدی، حد وچ دتا پھسائیا۔ کیسے نوں صورت دے کے چنگی،
 سُرتال نال ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بن بہہ ڈھنگی، ڈھنگے سب نوں دتے پائیا۔ کیسے نوں پایا نام
 ڈھنگا، ڈوری تند بندھائیا۔ کیسے نوں ناد سُنا یا سُرنگا، کیسے نوں بنسری نال پرچائیا۔ کیسے نوں وچ نہایا گنگا، کیسے توں چمڑے دتے
 گنڈھائیا۔ کیسے دے ہتھ پھڑا کے کھنڈا، کیسے دے سیلی ٹوپی سیس ٹکائیا۔ کیسے نوں دے کے اتتر اندا، اند منگل دتا جنائیا۔ کیسے نوں
 دسم دواوری دسیا چنگا، کیسے نوں امرت رس پیائیا۔ کیسے نوں سُرتی شبدی پا کے پھندا، پھاندکی کھیل رکھائیا۔ کیسے نوں چاڑھکے نکا ڈنڈا،
 ڈنڈوت اِکو دتی جنائیا۔ کیسے نوں سورج چند نالوں پرکاش دے کے چنگا، باراں باراں دتے جنائیا۔ کیسے نوں ہنگ برہم دسیا دھندا،
 دھندے دتا لگائیا۔ جو ساڈھے تِن ہتھ بن کے آیا بندہ، تِس نوں بندگی وچ لگائیا۔ آپ بن کے سُورا سرہنگا، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔
 جُگ چوکڑی نت نوت پُرکھ اکال سب دے نال ہنڈھا، کوئن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر ناری روپ وٹائیا۔ کلجگ اتم جن بھگتاں وقت
 سہنجنا چنگا، چاندنی چوک نالوں سوہیا پائیا۔ جنہاں دے اندر گوہند رکھیا کھنڈا، دوویں دھار اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوہناں دا آون جاون
 پنڈھ مکیا گنگا، گلی گلی ہوکا دے نہ کھئے سُنائیا۔ پوجا پاٹھ دا چُکیا دھندا، دھول مار کے دھول اُتوں پار لنگھائیا۔ ایس کھیل نوں سمجھ
 کی سکے بندہ، جو بندیاں وچوں بندہ ہو کے مان پیو دا پوت اکھوائیا۔ اوہ کی جانے اوس اندا، جس اند وچوں اند پُری والا پھیرا پائیا۔
 اوسدا اگئی اِکو کھنڈھا، کھنڈھی کوئن کوٹ بیٹھے نین اُٹھائیا۔ دھن وڈیائی جنہاں بھگتاں سُنا اوس دا چھندا، مُچھندگی اگے رہی نہ رائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت رہیا ترائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ نظری آئی لکیر، نمھی نمھی کرے رُشنائیآ۔
 جس دے وچ تیری تصویر، مُصوّر تصوّر کر نہ کھئے سمجھائیا۔ جاں غور نال تکیا توں بھگتاں بغلگیر، دامن اپنے وچ رکھائیا۔ تیرا شبد سچّی

شمشیر، شہنشاہ نظری آئی۔ جس دے تھلے کوٹن کوٹ سر سجدے کر کر پڑھن تکبیر، تدبیر رہے سمجھائی۔ تیرا کھیل بے نظیر، نظراں وچوں نظر دئے بدلائیا۔ تُوں داتا گہر گمبھیر، گور تیری شرنائیا۔ تیرے دوارے بن بھگتاں کھئے نہ آئے گھت وپیر، دُور دُراڈا پندھ مُکائی۔ کلجگ سادھ سنت ویکھے جنہاں دین مذہب شرع دا بجھیا زنجیر، اکھراں نال پریت لگائی۔ نہ اوہ مُرشد نہ اوہ پیر، مُریداں وچوں مُرید نہ کھئے بنائی۔ کوٹن کوٹ جنم آگے پھرن دلگیر، دردی نظر کھئے نہ آئی۔ اُف پائے طوبی بدلے نہ کھئے تقدیر، دروہی سکے نہ کھئے بچائی۔ جس دھن دولت نوں سمجھدے رہے جاگیر، سو جاندی واری کم کیسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے ویکھے وکھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ لہے تھوڑے، چارے جگ دھیان لگائی۔ کر کِریا جنہاں اپنے نال جوڑے، آتم پرما تم میل ملائی۔ شبدا گئی چاڑھے گھوڑے، نو نو چار پار کرائیا۔ جو ڈھولے گاؤں تیرے دوہرے، دُھر دا راگ سُنائیا۔ سو بالے بانکے بنے چھوہرے، جو بن اکو رنگ وکھائی۔ ایتھے اوتھے دو جہان نوں نکورے، پاٹا چیتھڑ نظر کھئے نہ آئی۔ سدا سدا سدا سدا تیری رکھن لوڑے، ناتا جگت کوڑ ٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلا لینا ملائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ملیا اک حرف، حلفیہ بیان دے کے سارے رہے جنائی۔ جس دا فیصلہ یکطرف، یکے بعد دیگرے پھیر کھئے نہ آئی۔ مارگ دُھر دا تیری سدھی سڑک، سوادھان کر کے دے جنائی۔ تیرے بھگت منگن تیرا درس، نیچ نیتر نین اٹھائی۔ کل کلکی کر ترس، مہربان ہو سہائی۔ دُکھ درد دلیر دے ورج، وجہ اپنی نال بدلائیا۔ تیرا کوئی نہ ہووے حرج، تُوں داتا بے پرواہیا۔ کوڑی کِریا پھیر کے کرد، سوہنا مندر دے سہائی۔ تیرے نام دی لہر اٹھے طرز، تال اکو دے سُنائیا۔ تیرے بھگتاں نوں تیرے ملن دی غرض، غضب کیوں بیٹھا مکھ چھپائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے تیرے مگر، پچھے بھجن واپو داہیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی گاگر، ساڈھے تِن ہتھ سوہیا پائی۔ تیری قدم بوسی کریئے اُتے قدم قدم، عدم ادل بدل اپنا دے سمجھائی۔ اوہ پرہو تیرے پیر وچ نشانی نہیں ہن پدم، پتے اپنے دے درڑائی۔ تیرا ت نہ کوئی بدن، پنچم رنگ نہ کھئے رنگائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں سارے کر کے یتن، تیرا یتھارتھ سکے نہ کوئی سمجھائی۔ پتہ نہیں تُوں کیہڑے چلکے آیا وطن، مقام اپنا دے درڑائی۔ تیرا ویکھیا انوکھا اکو پتن، کھیوٹ کھیٹے بے پرواہیا۔ فرید روندا ویکھیا پاک پتن، پٹنے والا دیندا گیا دُبائی۔ پرم پُرکھ پرما تم کلجگ اتم آوے پت رکھن،

راکھا ہو کے ہوئے سہائیا۔ گرمکھ آئے گودی چکن، چکنا چور کرے لوکائیا۔ جیہڑی گر اوتار پیر پیغمبراں دے اندر ہانڈھی اُتے دتا ڈھکن، سو بھگتاں اُتوں دے اُٹھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں وروں کے مکھن، گرمکھ پیار پریم خوشیاں نال کھائیا۔ اوہ سنت سہیلا سوہنا بنے فقر، جس فیصلہ آپ جنائیا۔ ایتھے نہیں وڈیائی کوئی اشٹابکر، جنک بیٹھا سیس نوائیا۔ کون سری بھگوان نال لگائے ٹکر، جو ٹکیاں نالوں سب دی قیمت دئے گھٹائیا۔ کسے نوں اپنی بوند بنایا قطر، کسے نوں قطریاں وچوں قطرہ دتا جنائیا۔ ایسے کر کے سری بھگوان دا کردے گئے شکر، شہنشاہ کہ کے جگت سُنائیا۔ سچ دوارے آ کے گر اوتار پیر پیغمبر سکے کوئی نہ مکر، پردہ اُپر نہ کئے ٹکائیا۔ طوُل عرض نہ جانے کوئی قطر، نصف نصف ونڈ نہ کئے ونڈائیا۔ جو آیا سو بن کے پتر، پتا پُرکھ اکال منائیا۔ جو بنایا سو اپنی دھاروں آیا اُتر، اُتلا لیکھا نہ کسے سمجھائیا۔ او کی ہویا دھرو بنیا قطب، کاتب کر کے گئے لکھائیا۔ جن بھگتو تھانوں چک کے اپنے کچھڑ، بن کچھ کیتیاں پار لنگھائیا۔ تھائے پریم پیار دا کھا کے اوہ ٹکر، جو ٹکڑیاں وچوں ٹکڑا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا لیکھا ربیا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ایہہ اچھے، اچھی ملی وڈیائیا۔ جس نے بنائے کچھ مجھے، سمنڈ ساگراں وچ ترائیا۔ جس دے گر اوتار پیر پیغمبر بچے، پتران گود اُٹھائیا۔ جس دے لکھ چوراسی بھانڈے کچے، تن ماٹی ویکھ وکھائیا۔ جس دے نام رنگ گرمکھ ساچے رتے، رتی رت سکاٹیا۔ جس دے اندروں مل گئے پتے، باہروں سکے نہ کئے سمجھائیا۔ جس دے درشن نیچ نیتراکھے، دوئے لوچن نین شرمائیا۔ جس نوں جھلے پون کئے نہ پکھے، ٹھنڈی ٹھار نہ کئے رکھائیا۔ سو سمرتھ سوامی جن بھگتاں پت رکھے، رکھک بے پرواہیا۔ جنہاں دا لہنا اوہناں کرے اکھے، رتے اگلے دئے مکائیا۔ کوڑی کریا رُزن نہ دیوے وچ گھٹے، قیمت کرتا آپے پائیا۔ نام بیجے ساچے وٹے، کایا کرسانا ویکھ وکھائیا۔ بھاگ لگائے پت ڈالی پتے، پنکھڑیاں آپ مہکائیا۔ ہُن لوڑ رہی نہیں دھنے وانگر چارن دی وچھے، بھگت وچھل کریا نال ترائیا۔ کھوہا گیڑ ہلٹ نہ ہکے، من کا منکا دئے بھوائیا۔ کٹورے وچ کچھ نہ چھکے، انتر آتم ترسن بھجھائیا۔ سکے ٹکر ویکھ کے منڈے پکے، پکی اپنی گنڈھ پوائیا۔ جن بھگتاں آگے دیوے نہ کوئی دھکے، دھکے نال اپنے گھر بہائیا۔ لوڑ رہی نہ جان دی مدینے مکے، مقبریاں سیس نہ کئے نوائیا۔ کھڑا چھٹ جائے مندر مسیت مٹھے، گرو دوارا اکو اک جنائیا۔ جتھے شتری براہمن شوڈر ویش اوچ نیچ بہن اکھے، ذات پات نہ کئے رکھائیا۔ پریم پریتی ڈوری

بنھے اُکو رستے، رستہ سب نوں اک جنائیا۔ جنہاں دے اندر سوامی وسے، باہروں لبھن کھئے نہ جائیا۔ جن بھگتاں جنم کرم دے میٹ کے
 رتے، لاٹی کین دئے بنائیا۔ باہروں چیتھڑ دسن پھٹے، اندروں رنگ اک دکھائیا۔ پچھلے گلوں لاه کے جنم کرم دے پٹے، آگے کھلے دتے کرائیا۔
 پرہ سرنائی جاوو تھئے، آدھو چکارنہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سری بھگوان ہونے سہائیا۔ گر
 اوتار کہن نوں ہو سہائک، خصم سچا نظری آئیا۔ پیر پیغمبر کہن تیری اشاعت، شرع زنجیر تھائیا۔ گر اوتار کہن تیری ہدایت، حد کوڑی
 پار لنگھائیا۔ پیر پیغمبر کہن کر عنایت، بخشش نور خدائیا۔ گر اوتار کہن پرہو تیری حمایت، ہم سارے رہے سمجھائیا۔ پیر پیغمبر کہن
 تیری روایت، روادار نہ کھئے کرائیا۔ گر اوتار کہن ساڈی گئی آزمائش، سچ سچ سمجھائیا۔ پیر پیغمبر کہن ساڈی کعبیانوالی مکی پیائش، پیمانہ
 تیرے ہتھ پھڑائیا۔ سری بھگوان کہے گر اوتار پیر پیغمبرو لکھ چوراسی میری اک جماعت، دھر دا اکھر اک سمجھائیا۔ دھر سندیسہ سچ
 کائنات، کلمہ نام خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان اک اکھوائیا۔ صاحب سلطان سچ
 محبوب، پیغمبر رہے جنائیا۔ تیری منزل سچ مقصود، مقامے حق تیری سرنائیا۔ تیرا ویکھیا اُچ عروج، عرش قُرس بیٹھے سیس نوائیا۔ کوٹن
 کوٹ وار تیرے قدماں اُتے گئے جھو جھ، پدماں وچ گنت نہ کھئے گنائیا۔ دھن بھاگ صدی چودویں چوڈاں طبق ہویا موجود، مجلس مُرشد
 مُریداں وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا لہنا لہنے رہیا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن
 ادھی سطر نیکی، بستیاں وچوں نظری آئیا۔ جس دے وچوں لہی تیری دھر دی سکھی، سکھیا سچ درڑائیا۔ جس نوں گو بند کہا دھار
 تکھی، محمد صفت وڈیائیا۔ اوس دی نوک ویکھی چٹی، چار گنٹ کرے رُشنائیا۔ جگت نیتراں کھیل اندٹھی، اندٹھڑے دھام دکھائیا۔ تیری
 ساری سمجھ سکے کوئی نہ چٹھی، سطران وچ نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا دھر دا دے سمجھائیا۔ ادھی
 ستر دا اگلا حصہ، حصیدار بنائیا۔ پن تیری کیرپا کیسے نہ دسا، دہ دشا ہوئی ہلکائیا۔ چارے کھانی چارے بانی جس دا گاوے قصہ، راگان
 نادان وچ وڈیائیا۔ اُس دا کھیل پتہ نہیں آگے کڈا، کی کرے بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بالا نڈھا، نیکیاں نیکیاں گلان گئے جنائیا۔ اگلا
 لیکھا پرہ دے اُتے چھڈا، واک بھوکھت پڑھائیا۔ اپنا کھیل کرے پُرکھ سمرتھا، سمرتھ ہتھ وڈیائیا۔ جس دی کوئی گا نہ سکے کتھا، کتھنی راگ

نہ کھئے الاٹیا۔ اُس دا بھيو سمجھ نہ آوے رتا، رت سارے گئے سُکائیا۔ سب نے دتا دُھر سندیسہ پتہ، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ کلجگ اتم
 آوے نٹھا، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جگ جنم دا وچھڑیا بھگت سنت کرے اکٹھا، گرمکھ گرسکھ میل ملائیا۔ ترے گن اگن تپائے سرشٹ سبائی
 بھٹھا، پنج تت لمبُو لائیا۔ گرمکھاں درس کرائے اپنی اکٹھا، آخر اپنا رنگ چڑھائیا۔ دو جہاناں بن کے سجن سخا، ساکھیات لئے ترائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان ہونے سہائیا۔ نکئی سطر دا نکا روپ، نکئیوں نکا نظری آئیا۔ ٹوں ٹھاکر سوامی دُھر دا بھوپ،
 بھوپت تیری وڈیائیا۔ بن تیرے چکے نہ کوئی چوک، چاکر گئے پھیریاں پائیا۔ کیوں سٹا صاحب گھوک، نرگن اپنی لے انگرٹایا۔ تیرے بھگت
 ترسدے پوت، پت پرمیشور گود اٹھائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن تیری کوٹ، کوٹاں وچوں کٹیا ساڈھے تن ہتھ سوہا پائیا۔ جتھے ہر رہے
 سدا موجود، مفلس ہو کے جھٹ لنگھائیا۔ اپنی کرنی اندر مصروف، مسلے دُھر دے رہیا جنائیا۔ اسپں گر اوتار پیر پیغمبر تیرا دیون والے
 پروف، پرا پسنتی مدھم بیکھری گا گا جگت سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر مندر دے سہائیا۔ نکئی سطر کہے
 میں دساں سطح، ست ست سمجھ کئے نہ پائیا۔ گر اوتاراں جنہاں پتہ، پتیریاں اُتے گئے لکھائیا۔ آگے کہہ کے بے انت بے اتنا، پلُو سرب
 چھڈائیا۔ جس بنا کے پہلوں اپنی بنتا، پھر شبدی ست اٹھائیا۔ جس وشن برہما شو کھیل کھیلیا اگمتا، دتی مان وڈیائیا۔ جس نے پرکاش
 کرایا سورج چن کا، زمیں اسمان ونڈ ونڈائیا۔ جو کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ بیڑا بنھدا، پُریاں لوں سوہا پائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکری لکھ
 چوراسی گھڑا بنھدا، جوں اجونی کھیل کھلائییا۔ جس نے رچن رچایا مت بُدھ من دا، آسا ترسنا مایا ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ سہائیا۔ جس
 نے کھیل رچایا نگ منہ کن دا، نیتراں نور جوت رُشنائیا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبر جنی ہو کے جندا، دُھر دی گودی گود سہائیا۔ جو آد
 جگاد جگ چوکری جن بھگتاں سدا مندا، منسا پور اکھوائیا۔ کی ہویا جے اوہ ناتا چھڈ کے آیا تن دا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ کھپڑا
 چھٹیا ماٹی کھل دا، خالق خلق بے پرواہیا۔ ایہ سوال نہیں کیسے دے حل دا، حالت اپنی لئی بدلائیا۔ لیکھا چُکیا انّ جل دا، بستر اوڈھن
 تن نہ کئے جنائیا۔ جس ویلے چاہے جوت سروپی تتاں وچ رلدا، تتاں وچوں باہر ہو جائیا۔ گوہند سنگھاسن اکو ملدا، جس دا مالک
 بے پرواہیا۔ ایہ وڈا کھیل اچھل اچھل دا، کی ہویا جے راون چھلیا رام چھل کے رام آپ اکھوائیا۔ کیسے نوں پتہ نہیں اگلے پل دا، گر اوتار

پیر پیغمبر سارے سپس نوائیا۔ جس نوں مالک مٹیا جل تھل دا، مہیٹل کہہ کے گئے گائیا۔ اوہ پرہہ اپنی کرنی کرنوں کدے نہ ٹلدا، ٹلیاں نال نہ کھئے منائیا۔ دیویاں وچ کدے نہ بلدا، ہون گھرت وچ سگندھ نہ کھئے سہائیا۔ جے کیرپا کرے تے بھگتاں اندر اپنا آسن رکھدا، وکھرا ہو نہ جھٹ لنگھائیا۔ اوہ مالک ککھ تے لکھ دا، لکھوں ککھ بنائیا۔ جس نوں درس کرایا اپنی اکھ دا، وانگ کپیرے دئے دُہائیا۔ جو آ کے اس دی پھاپی وچ پھسدا، سو پھانسی گلوں گیا لُہائیا۔ سچ دوارے خوشیاں نال ہسدا، ہستی وچ ملیا بے پرواہیا۔ ایہو زور اوس اگئی جٹ دا، جس نوں جٹا جوٹ دھار سمجھ سکے نہ رائیا۔ ویکھو گر اوتار پیر پیغمبر دئے جوڑ نام رہے رٹدا، سپس جگدیس نوائیا۔ اپنی ہنتھیں پرمٹ سب دے کٹدا، دُھر دا نام اُپر مہر لگائیا۔ پھیر بنے اوہ گر اوتار پیر پیغمبر مالک اوس ہٹ دا، سوڈا اپنے ہٹ وکائیا۔ جس ویلے چاہوے اوسے ویلے پھیر سد دا، لوکھات رہن کھئے نہ پائیا۔ اکو اک پُرکھ اکال سچ مقام بہہ کے وسدا، بیکنٹھ نواسی ہر ابناشی ڈیرہ لائیا۔ جن بھگنو ایہ بُرج کوٹن وار بندا کوٹن وار ڈھٹھدا، بن ستگر پورے سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ہُن تہاڈا نہیں ویلا پرہو دے جس دا، گھر بیٹھیاں رہیا گائیا۔ جو پچھے سب توں وکھرا وسدا، سو وقت ویلا رہیا سہائیا۔ کر کھیل بازی گر نٹ دا، سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ جن بھگتاں پت رکھدا، پت پرمیشور ہوئے سہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان لیکھا جانے حقیقت حق دا، حاکم اکو اک اکھوائیا۔

اکو حاکم اکو حاکم، حُکمی اک بھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا نُخم، تاثیر دتی بدلائیا۔ کی لبھن کارن سوکھم، استھول دتے بھلائیا۔ پھری دروہی چارے کوٹن، کھڑکی کُنڈی نہ کھئے کھلائیا۔ کلجگ سادھ ایویں بھوٹن، جگت بھوٹنے روپ وٹائیا۔ اُچی کوک کوک کوک، کوک کوک سُنائیا۔ تن کایا ماٹی پھوکن، پھلکیاں نال پیٹ ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، شبد ڈنڈے نال سب دے بھتے بوٹھن، مکھ دئے بھوائیا۔

☆ ۲ کتک ۲۰۲۱ بکرمی لچھمن سنگھ دے گرہ نانک پُرا امرتسر ☆

گر اوتار پیر پیغمبر نام رتدا، ہر چرن کول دھیان لگائیا۔ آد جگاد نت نوت جس گاون پُرکھ سمرتھ دا، انتر آتم پرما تم راگ الاٹیا۔ ساچا مارگ دُھر درگاہ اگم اگمرا اکو دسدا، سچ ست ست وڈیائیا۔ بھيو کھول کے اپنی اکھ دا، نج نیتر دئے سمجھائیا۔ نام اگمڑے رنگ رنگدا، ہر رنگیلا شہنشاہیا۔ بھيو کھول کایا ماٹی پنج تت تن دا، تتو تت دئے سمجھائیا۔ بیڑا بنھ واسنا من کا، من کا منکا دئے بھوٹیا۔ اکو راگ سُنائے دھن دھن کا، بے انت بے انت کہہ کہہ سارے خوشی منائیا۔ جگ چوکڑی کھیل سری بھگون کا، بھگتن میلا سہج سُبھائیا۔ کرے پرکاش انوکھے چن دا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ لکھ چوراسی کوڑی کِریا آپ ڈن دا، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ ساچے سنتاں بیڑا بنھدا، پتن بہہ کے ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر صاحب ستگر اکو من دا، پُرکھ اکال پروردگار مقامے حق نظری آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وسا ونہارا سچ در، سچکھنڈ ساچا اک سُبھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے دسن، بن رسنا جہوا بٹی دند رہے سُنائیا۔ تیرے دوارے پرم پُرکھ پرما تم آئے وسن، منزل منزل پنڈھ مکائیا۔ دھام اولڑا حقیقت دے حقن، حقوق سب دی جھولی پائیا۔ تیرے نیتر تینوں تنگن، دھئے لوچن مان مٹائیا۔ تُوں صاحب سوامی سدا پت رکھن، پت پریشور اک اکھوائیا۔ تیرا روپ انوپ موہن مدن، مہابلی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا نور آد نرنجن، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ تیرا نراکھر سچا بھجن، راگ اکو اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، سچ دوارے خوشی وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری ٹیکا، ٹیکا مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ تیرے حکمے اندر جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھریا بھیکھا، کایا ماٹی تتو تن ہنڈھائیا۔ نرگن نرویر نرنکار تیرے ہتھ سرگن لیکھا، آتم پرما تم کھوج کھجائیا۔ کایا مندر اندر وڑ کے کھولیں بھیتا، پڑدا آپ چکائیا۔ پورب جنم رکھیں چیتا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ لوکات دین مذہب دا ساڈا چکيا ٹھیکا، شرع شریعت نظر کھئے نہ آٹیا۔ سچ دوارے اک آدیسا، نمو نمو نمسکار بندنا ڈنڈاوت اک جنائیا۔ تُوں ہر گھٹ رمیا مؤنڈ مؤنڈائے دھاری کیسا، رام کرشن تیرا روپ اکھوائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھیلے کھیدھا، خالق خلق تیری سرنائیا۔ نانک گوبند نرگن بھیجا، سرگن ونڈ ونڈائیا۔ سچ پرکاش تیرا نور اگمی تیجا، جلوہ گر تیری رُشنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء رہیں

ہمیشہ، زمیں اسمان ہو مہربان رو سس دئیں رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر جھولی ڈاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن آداب، سجدہ سیس جھکائیا۔ تیرا محل اٹل اُچ محراب، تُوں مالک محبوب بے پرواہیا۔ تیرا لیکھا لکھ نہ سکے الفیے سین شین سواد، این عین کم کیسے نہ آئیا۔ تیرا بھیو نہ جانے کوئی کتاب، گنبنخانے رہے گر لائیا۔ تیرا نام ندھانا بودھ آگادھ، جگ چوکرئی کریں پڑھائیا۔ سچکھنڈ دوارے تیرا راج، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ تیئی اوتار تیتھوں لے کے گئے دات، خالی جھولی انت بھرائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد مستک لا کے خاک، جلوہ نور کیتا رُشنائیا۔ نانک گوہند کھول کے تاک، پڑدا اوہلا دتا مٹائیا۔ جن بھگتاں جگ جگ بنا کے سجن ساک، زرگن سرگن سنگ رکھائیا۔ نو سو چرانویں چوکرئی جگ سب دا لیکھا کریں بے باق، باقی رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت چاروں کنت ویکھ اندھیری رات، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ سچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ شتری براہمن شوڈر ویش بنی نہ اک جماعت، ساچا ایشٹ دیو دیو آتما نظر کیسے نہ آئیا۔ ظاہر باطن تیرے ملن دی کرے کھئے نہ بات، سچ سندیسہ نام نہ کھئے جنائیا۔ کیسے ہتھ نہ آیا پیالہ آب حیات، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ صدی چوڈھویں کلجگ کھیڑے ہندے دے برباد، بسنت رت نہ کھئے مہکائیا۔ شاہ سلطان زلدے ویکھے خاک، سیس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ تیرے نام دی جو دے کے آئے آواز، دھر سندیسہ نام جنائیا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن خالی حجرے دسن محراب، مگ کعبہ رہیا گر لائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ وچے کوئی نہ ناد، دھن آگئی راگ نہ کھئے شنوائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا سارے ہوئے غلام، بندی خانہ نہ کھئے ٹڑائیا۔ نظر آئے نہ حق امام، عمل کرے نہ کھئے لوکائیا۔ تیرا سندیسہ آگئی پیغام، کائنات آئے جنائیا۔ صدی چوڈھویں کھیل کرے مہان، محبان بیدو بی خیر یا نور الایہیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، وشن برہما شو بیٹھے سیس نوئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اوسے دی منن آن، حُکمے اندر پھیرا پائیا۔ تُوں مالک خالق وڈا باغبان، لکھ چوڑاسی مالک مالی نظری آئیا۔ تیرا نور ظہور ظاہر سکے نہ کھئے پہچان، کلجگ غفلت وچ سٹی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وسا سچا گھر، جس گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ ویکھ اپنا نراکھر، آخر ویلا گیا آئیا۔ چوٹی چڑھ کے منزل سخر، ساکھیات درشن پائیا۔ تُوں زرگن نیرویر سب دا متر، میت پیارا بے پرواہیا۔ ساچی دھاروں آئے نکل، مات پت نہ کھئے جائیا۔ تیرا روپ رنگ

نہ دسے کوئی شکل، عقل وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ کھوجت کھوجت دو جہان ہونے پاگل، بھیو ابھید ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سادھ سنت ڈھونڈدے پتھر
 پابن وچ جنگل، ٹلے پربت سمند ساگر ڈونگی کھائی ویکھ وکھائیا۔ بن تیرے بھگتاں تیرا کایا مندر اندر سنے کھئے نہ منگل، رنگ راگ نہ کھئے
 جنائیا۔ کلجگ اتم شرع شریعت دین مذہب وچا سنگل، بن پُرکھ اکال نہ کھئے ٹرائیا۔ اتم پرما تم ملے نہ کیسے اندن، نچھر رس امرت جھرنا نہ
 کھئے جھرائیا۔ بھانڈا بھرم بھو کلجگ جیو مول نہ بھن، کوڑی کریا باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے
 دھر دا ور، وارتا تیرے آگے الایا۔ سری بھگوان کہے سُنو گر اوتار، پیغمبران نال ملایا۔ تہاڈا کھیل ویکھیا جگ چار، ستجگ تریتا
 دوپر کلجگ سیوا سچ جنائیا۔ نت نوت آوندے رہے وچ سنسار، کایا پنج تت چولا بندھائیا۔ اچی کوک کوک کر کے گئے پکار، رسنا جہوا
 بتی دند صفت صلاحیا۔ سب دا سانجھا مٹر پیار، پروردگار اک اکھوائیا۔ دین مذہب توں وسیا باہر، ذات پات نہ کھئے جنائیا۔ اتم پرما تم
 سب توں دئے ادھار، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی چلے نال، انڈج جیرج اُتہج سینج رہیا سمائیا۔
 لہیاں کوئی نہ سکے بھال، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔
 سچ سندیسہ دیوے سری بھگوت، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن دھر دا کنت، نر نرائن ویس وٹائیندا۔ ایکنکارا کرے کھیل
 انت، مہا اگت آپ سمجھائیندا۔ آد نرنجن نور نورت، نرنتر اپنی کار کھائیندا۔ اباشی کرتا دسنہارا ساچا منت، منتر اپنا اک درڑائیندا۔
 سری بھگوان بودھ آگادھا بن کے پنڈت، وشن برہما شو آپ سمجھائیندا۔ پاربرہم پت پریشور لیکھا جانے آد انت، جگ چوکری پھیرا
 پائیندا۔ بھیو کھلا کے سادھ سنت، بھگت بھگوان جوڑ جڑائیندا۔ کیسے در نہ جائے منگت، لکھ چوراسی بھچھیا آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سندیسہ اک جنائیندا۔ سچ سندیشہ دیوے پیغمبر پیر، پاربرہم پرہ دیا کھائیندا۔ صدی چوڈھویں ویکھ
 اخیر، آخر اپنا حکم ورتائیندا۔ پرگٹ ہو بے نظیر، نرگن نور چند چمکائیندا۔ کلجگ اتم بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنے وچ چھپائیندا۔ کوڑی
 کریا میٹے جگت اخیر، نام شمشیر ہتھ چمکائیندا۔ مُرید مُرشد رہے نہ کھئے دلگیر، بھگت بھگوان جوڑ جڑائیندا۔ سب توں وکھری نرالی نیگی
 اوہ لکیر، جس دا لیکھا سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران

پرہ دیونہارا بہرواسا، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ جگ چوکرئی وینہدا رہیا تہاڈا تاشا، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ کسے نون بھج وچ بناسا، جنگلاں وچ پھرائیا۔ کسے نون کاہن بنا کے پوائی راسا، گوپیاں ناچ نچائیا۔ کسے نون درس دے کے ساکھیاتا، سمجھ وچوں سمجھ دتی بدلائیا۔ کسے دا پورا کر کے گھاٹا، نام بھنڈارا دتا ورتائیا۔ کسے نون روپ وکھا کے پُرکھ ابناشا، ابناشی دتا جنائیا۔ کسے دا اکھراں نال لکھایا ساک، کاغذ قلم شاہی دتی وڈیائیا۔ کسے دا کھول بند تاکا، پڑدا اوہلا دتا چُکائیا۔ کسے نون دس بھوکھت واکا، کلجگ انت دتا سمجھائیا۔ پرم پُرکھ دا کھیل پرتھمی آکاشا، گگن گگنتر ویکھے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پُرکھ اکال اک اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جھکاون سیس، صدی ویہویں دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال صاحب جگدیس، جگدیش تیری اک سرنائیا۔ تیرے وچ اوہ توفیق، تحفے گھر گھر رہیا پُچائیا۔ نون وڈا وڈ نیچوں نیچ، نیکن نیکا روپ دھرائیا۔ تیرا وسیرا ہست کیٹ، لکھ چوراسی سوہا پائیا۔ نون بھگت سہیلا سچا میت، مہر پیارا اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا گا کے آئے گیت، اکھراں منتران وچ پڑھائیا۔ نون سچکھنڈ دا سدا وسنیک، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ تیری نرالی سب تون پریت، پریم بھوکھنے نہ پائیا۔ نون کسے ہتھ نہ آئیوں مندر مسیت، شودوالے مٹھ نہ نظری آئیا۔ تیرا دھام اک انڈیٹھ، ساڈھے تن ہتھ وچے ودھائیا۔ نون دور ڈراڈا نیرن نیرا نزدیک، گھر گھر بیٹھا سوہا پائیا۔ صدی چودھویں تیرے در تے درویش منگدے بھیکھ، بھیکھ بھچھیا دے ورتائیا۔ تیری اگلی سارے جائیے اکو ریت، رہبر اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ دوارے گا کے گیت، تیرا نام صلاحیا۔ نون آد جگاد رہیں اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ تیرا کلمہ سچ حدیث، پڑھیئے بے پرواہیا۔ پچھلی چار جگ دی چوکرئی پچھ گئی بیت، آگے اکو مارگ دے جنائیا۔ شتری براہمن شودر ویش کایا کر ٹھنڈی سیت، اگنی تت بھجھائیا۔ ہر گھٹ اندر وس چیت، چیتن سرتی دے کرائیا۔ تیرے ہتھ وڈی بخشیش، رحمت کر سچے شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری نت نت رکھدے گئے اڈیک، شاستر سمرت دین گواہیا۔ سو ویلا وقت سہنجانا آئی اوہ تاریخ، طبع سب دی دے بدلائیا۔ لکھ چوراسی سرشٹی لے جیت، درشٹی اکو وار کھلائییا۔ تیرے نام دا سچکھنڈ نواسی گائیے سچا گیت، راگ اک الائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا دھر دا ور، گر اوتار پیر پیغمبر جھولی ڈاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈاہ کے جھولی، صدی

ویہویں دھیان لگائیا۔ ہوں بردے درویش تیرے در دی گولی، چاکر چاک نظری آئیآ۔ پرم پُرکھ پرماتم ستجگ ساچی دس دے بولی،
 انڈٹھڑا راگ جنائیا۔ سب دی آشا تیرے چرناں اُتوں گھولی، گھولی گھول گھائیا۔ تیری وست اگم اتہا بے پرواہ جگت ترازو کیسے نہ تولی،
 بے انت تیری وڈیائیا۔ تیری نرگن جوت بن ورن گوت لکھ چوراسی گھٹ گھٹ موئی، چارے کہانی ربیا سہائیا۔ لیکھ چکا دھرنی دھرت
 دھولی، دھولا بہار مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے اک ور، ور داتا آپ اکھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو
 سندیش، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جگ چوکرئی جس دا کھیل ہمیش، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ سو وسنہارا ساچے دیس، سچکھنڈ سوبھا
 پائیا۔ لیکھا جانے وشن برہم مہیش، شنکر بھو چکائیا۔ لکھ چوراسی بدلنہارا ریکھ، ریکھا سب دی دے مٹائیا۔ سچ سندیسہ دیوے
 ایک، ایکنکار کرے پڑھائیا۔ کلجگ اتم کھول اگمی بہیت، پڑدا دے اٹھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم سب نے رکھنی ٹیک، دو جا ایشٹ نہ کھئے
 جنائیا۔ جس دا لکھ نہ کوئی لیکھ، من مت بڈھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے مُلا شیخ، مسائک پیر رہے گر لائیا۔ سادھ
 سنت کلجگ انت سمجھ نہ سکے کھیوٹ کھیٹ، کنڈھی بیٹھا نظر کیسے نہ آئیآ۔ نانا جڑیا نہ کیسے مات پت بیٹ، پتا پوت نہ گود سہائیا۔
 کوڑی راس سارے رہے کھیڈ، مایا ممتا موہ ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبران گر اوتاراں آپ سمجھائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر سُنو اگمی بات، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، ستجگ سچا چند چمکائیندا۔ اکو منتر دیوے
 پوجا پاٹھ، سمرن جوگ ابھاس اک جنائیندا۔ اک سروور تیرتھ تاٹ، امرت رس اک چکھائیندا۔ اکو مندر شودوالا مٹھ، گرودوارا اک
 وکھائیندا۔ اکو کھول کے ساچا ہٹ، چوڈاں لوک چوڈاں طبق پنڈھ مکھائیندا۔ اکو وسنہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوراسی اندر سوبھا پائیندا۔ اکو
 نام جیکارا بول لکھ، لکھ نرنجن آپ سمجھائیندا۔ اکو سب توں نیارا ہو کے وکھ، وکھری کھیل کھلائییندا۔ اکو ستجگ تریتا دوپر کلجگ
 چلا کے رتھ، بن رتھوابی پھیرا پائیندا۔ اکو سرشٹ سبائی دیوے متھ، نام کھنڈا ہتھ چمکائیندا۔ اکو کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ سوامی دیا
 کھائیندا۔ اکو کلجگ کوڑا کھیڑا کرے بھٹھ، اگنی بہاہ جلائییندا۔ اکو ستجگ ساچا دھرنی گود دیوے رکھ، دھول آپ سہائیندا۔ اکو دیونہارا
 برہم مت، برہم ودیا اک درڑائیندا۔ اکو ویکھ وکھائے حقیقت حق، لاشریک اک ہو آئیندا۔ اکو کوڑی کرپا مایا ممتا موہ ہنکار دیوے تچ، آسا

ترشنا ڈیرہ ڈھابندا۔ اکو آتم سیجا چڑھے بھج، پاندھی اپنا پندھ مکائیندا۔ اکو شبد وجائے ناد انحد، دُهن آتمک راگ لائیندا۔ اکو نام ندھان
 پیائے مد، مدرا رس کم کیسے نہ آئیندا۔ اکو بن مکے کعبیوں کرائے حج، حُجرہ حق اک وکھائیندا۔ اکو جگت دوارے پار کرے حد، منزل اپنی آپ
 چڑھائیندا۔ اکو وشو بنائے جد، واسطہ اپنے نال رکھائیندا۔ اکو کھیل کرے سورا سرگ، شہنشاہ پرپہ حکم ورتائیندا۔ اکو درش دیوے اُپر
 شاہ رگ، بن بھگتاں نظر کیسے نہ آئیندا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو کلجگ اتم تہاڈی ریتی سارے گئے چھڈ، ثابت نظر کھئے نہ آئیندا۔ بن ہر نام
 کایا ماٹی خالی دے ہڈ، کلجگ سنت ہر کنت نہ کھئے بندھائیندا۔ سچ نشانہ دو جہاناں دھرم دیوے کوئی نہ گڈ، حکم حق نہ کھئے درڑائیندا۔
 سب دی آتما پر ماتما نالوں ہوئی اڈ، وچھڑی میل نہ کھئے ملائیندا۔ کایا اندھیری ہوئی ڈونگھی کھڈ، بجر کپاٹی کھڑکی کُنڈی نہ کھئے کھلائیندا۔
 جگت ممتا وچ رہے دگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیندا۔ جگت واسنا نو دوارے رہی نچ، سچ دوارے گھنگٹ نہ کھئے اٹھائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبران کلجگ اتم دشا وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکات مارو جھاک، سو پُرکھ نرنجن آپ
 درڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھدیاں کیسے نہ کھلی تاکی، بجر کپاٹی پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ انجیل قرآن سُنڈیاں لہنا چُکیا کیسے نہ باقی، لزارائیل
 جبرائیل میکائیل اسرافیل پندھ نہ کھئے مکائیا۔ حُجریاں وچ نہ ملیا صافی، آب حیات رس نہ کھئے چکھائیا۔ بندہ سُدھریا کھئے نہ خاکی، خالص
 رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو تہاڈی مئی کیسے نہ آکھی، آخر ویلا گیا آئیا۔ پروردگار لہنا دینا منگے باقی، لیکھا آبو اپنا دیو جنائیا۔
 آکے چلنی کوئی نہ کیسے دی ہاٹی، ہٹوانا اکو بے پرواہیا۔ چولی سب دی دے پاٹی، پیت پیتمبر سیس نہ کھئے سہائیا۔ صدی ویہویں سب دی
 مکئی واٹی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران صدی چوڈھویں ویکھیا جگ، چار
 کُنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ سرشٹ سبائی گھر گھر لگی آگ، ترے گن مایا رہی جلائییا۔ سچ دوارا کیسے نہ ملیا پار کر کے حد،
 آدھوچکار سارے بیٹھے رہے کر لائیا۔ پرپھو تیرا درشن کیسے نہ پایا چڑھ کے اُپر شاہ رگ، اندھیری شام نہ کھئے مٹائیا۔ کوڑی کیرپا پی کے مد،
 نام حُماری نہ کھئے چڑھائیا۔ وکاراں وچ گئے بجھ، سنگاراں وچ لُہائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کوئی نہ تینوں اپنے مندر لئے سد، کایا کھڑکی کُنڈا
 لابییا۔ دروہی ساڈی ہوئی بس، الفیے بستے دے بندھائیا۔ کلجگ اتم دھیرج سب دا گیا جت، ست دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے ملن

دی کھلی کسے نہ اکھ، جگت اکھاں کوڑ نال مٹکائیا۔ ایسے کارن سب نوں آئے چھڈ، پچھا دے مکھ بھوائیا۔ سب کچھ تیرے آگے دتا رکھ،
 توں مالک خالق پرتپالک نور خدائیا۔ کسے مان نہ رہیا تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ گنگا گوداوری جمناسُستی رہی گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دے ڈھر دا ور، اگلا پڑدا دے چکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ تہاڈے سُن کے سچ
 بیان، ساچا بھيو دیاں کھلائییا۔ سرب جیاں میرا اک گیان، دو جی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ سرب جیاں میرا اک مکان، مقامے حق سرنائیا۔
 سرب جیاں میرا اک پیغام، پیغمبران رہیا سنائیا۔ سرب جیاں میرا اک نام، نام ست وکھائیا۔ سرب جیاں میرا اک دھیان، اکو اکھ
 کھلائییا۔ سرب جیاں میرا اک پہچان، بے پہچان نظر کھئے نہ آئییا۔ سرب جیاں میرا سچ انتظام، نو بت نام سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو اگلا بھید، بھيو ابھیدا آپ جنائیا۔ جس نے لیکھ لیکھایا چارے وید،
 چارے مکھ برہما کری پڑھائیا۔ سو نرگن سوامی انتریامی کھیل رہیا کھید، بھگون اپنی کار کھائیا۔ جس نے لوکات تہانوں دتا بھیج، بھجن
 بندگی اک سمجھائیا۔ جس دی گو بند مانی سیج، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جس دا اکھراں والا لیکھ، پتھراں دئے وڈیائیا۔ جس دا بن
 چھپر چھن سورج چند سوہنا دیس، چار دیوار نہ کھئے بنائیا۔ جس دا مندر آد جگاد رہے ہمیش، دوس رین جوت رُشنائیا۔ جس دا مچھ
 داہڑی نہ کوئی کیس، مؤنڈ مُنڈایا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سو سچ سوامی اپنا دئے بہیت، بھيو آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سُنہیڑا اک گھلائییا۔ سچ سُنہیڑا اک گھلاؤندا ہاں۔ ڈھر دا شبد راگ الاؤندا ہاں۔ نام ندھان آواز سُناؤندا
 ہاں۔ بن کتاں راگ الاؤندا ہاں۔ گر اوتار پیغمبران اکو راہ وکھاؤندا ہاں۔ کلجگ میٹ کوڑ اڈمبراں، اڈری دھار درڑاؤندا ہاں۔ سب دا
 مارگ کر کے پدھرا، پاندھی آپ بناؤندا ہاں۔ چار ورنان دیاں پوریاں کر کے سدھراں، سدھا اپنے گھر وساؤندا ہاں۔ جن بھگتاں ورن نہ
 دیواں وچ گندراں، کت پاڑ مُندراں نہ کوئی پواؤندا ہاں۔ مندر اندر کھول کے گنجھلاں، کنجی نام لگاؤندا ہاں۔ کوئی لیکھا دساں نہ اُتے
 اُنگلاں، حساب کیتاب نہ نال رلاؤندا ہاں۔ پریم پیار کر کے وانگ پتران، گرمکھ گرسکھ اپنی گود سہاؤندا ہاں۔ پچیا رہن نہ دیواں چارے
 کُنٹ نکراں، نکے وڈے آپ اٹھاؤندا ہاں۔ ایتھے اوتھے دو جہان ہووواں نہ کدے ناشکرا، شکرئے وچ سدا ساؤندا ہاں۔ کیتا قول کدے نہ

مُکراں، مُکمل اپنا حُکم ورتاؤندا ہاں۔ بال انجانے چُک کچھڑا، آلیوں ڈگے بوٹ گلے لگاؤندا ہاں۔ کایا مندر اندر وکھا کے حُجرہ، حاجت سب دی پُور کراؤندا ہاں۔ سچ پریم جنا کے مُجرا، مُجرے مائس جنم رکھاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی کار کماؤندا ہاں۔ ساچی کرنی کار کماوانگا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو اکو راہ وکھاوانگا۔ وشن برہما شو کروڑ تینتیسا سُرپت اند نال مِلاوانگا۔ لکھ چوڑاسی بنا کے اپنی بند، بندگی اکو اک سمجھاوانگا۔ امرت دھار ویا کے سِنده، قطرہ ساگر وچ مِلاوانگا۔ داتا بن کے گئی گہند، گہر گمبھیر کھیل کھلاوانگا۔ گہر گہر وچے نام کینگ، مردنگ اکو اک اُٹھاوانگا۔ بھاگ لگا کے جیو پند، اند برہمنڈ کھوج کھجاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجگ ساچا راہ چلاوانگا۔ سَتجگ ساچا راہ چلائے گا۔ سو پُرکھ نرنجن دیا کمائیگا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویکھ وکھائیگا۔ آد نرنجن نور رُشنائیگا۔ ابناشی کرتا بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیگا۔ سِری بھگوان ڈھولا گائے چہند، تُوں میرا میں تیرا راگ الائیکا۔ پاربرہم برہم مُکا کے پندھ، فیصلہ اکو حق سُنائیگا۔ سَتجگ ساچے ڈھولا چہند، سوہنگ اکو راگ الائیکا۔ شتری براہمن شوڈر ویش پاوے گنڈھ، اوچاں نیچاں جوڑ جڑائیگا۔ من ہنکاری پائے ٹھنڈ، دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیگا۔ سُرٹ سوانی ہون نہ دیوے رنڈ، ہر سہاگی کنت مِلائیگا۔ مدرا پان نہ کرے کوئی گند، امرت جام پیائیگا۔ ساڈھے تِن ہتھ چولی دیوے رنگ، نام مجیٹھی رنگ چڑھائیگا۔ بھیو کھلا کے برہم ہنگ، ہنگ برہم آپ سہائیگا۔ نہکرمی کرے اپنے کم، کرنی کار اک سمجھائے گا۔ لیکھا جان پون سواس دم، دم دماں وچ سہائیگا۔ ہرکھ سوگ نہ کھئے غم، چنتا روگ مٹائیگا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی چم، چیتھڑ پُرانے آپ بدلائیگا۔ کلجگ اتم دے کے ڈن، ڈورُو ڈنکا اک وجائیگا۔ جن بھگتاں رہن نہ دیوے نیتراٹھ، نیج اکھ اک کھلائیگا۔ کر پرکاش سورج چن، بن سورج چن جوت جگائیگا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو اکلا حُکم لینا من، منسا سب دی پور ویکھ وکھائیگا۔ اکو ایشٹ سِری بھگون، بھگوان آپ سمجھائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتجگ ساچا دھار پرگٹائیگا۔ سَتجگ ساچا ہر پرگٹاویگا۔ اتم پرما تم شبدا انادا، انادی راگ سُناویگا۔ کھیل کھلاوے برہم برہمادا، برہمانڈ راگ الاویگا۔ بھیو کھلا کے بودھ اکادھا، اکم اکمڑی کار کراویگا۔ شاہو بھوپ بن نوابا، نویت اپنا نام وجاویگا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت ویکھ حسابا، پردہ سبدا پھول پھلاویگا۔ لیکھا چُک جائے مگ

کعبہ، کایا حُجرہ اک وڈیاویگا۔ کسے نوں دینا پوے نہ ڈرگا جاگا، جاگرت جوت اک رُشناویگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سب دیاں سُنے آوازاں، اول اپنی کار کماویگا۔ کسے نوں پڑھن پین نہ پنج وقت نمازاں، کعبیاں ول مکھ نہ کھئے رکھاویگا۔ پنڈتاں کولوں سُننیاں پین کوئی نہ گاتھاں، اُپنشدان راگ نہ کوئی جناویگا۔ ساچا کھیل کرے پُرکھ سمراتھا، سمرتھ اپنی دھار جناویگا۔ سَتجُگ مارگ دسکے ناتھ آنا تھا، غریب نائیاں گلے لگاویگا۔ آتم پر ماتم بھیو کھول کے ساچا، سچ ساچی کھیل رچاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھاویگا۔ مہر نظر پر بھیو اُٹھائیگا۔ دین دیاں دیا کمائیگا۔ سَتجُگ ساچی دھرمسال، دھرم دوارا اک بنائے گا۔ جن بھگتاں ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جُگت اک سمجھائے گا۔ لیکھا رہے نہ کال مہاکال، رائے دھرم مکھ چُھپائیگا۔ چترگیت لیکھ نہ سکے وکھال، لاڑی موٹ نہ پرنائیگا۔ دُھر دا منتر اک سکھال، سُکھ آتمک اک اُچائیگا۔ اکو رنگ رنگ کے شاہ کنگال، اوچاں نیچاں جوڑ جُڑائیگا۔ سرب سوامی بن دلال، جگت وچولا ویکھ وکھائیگا۔ چُھری بھڑکے ہتھ کرے نہ کوئی حلال، گردن سیس نہ کھئے کٹائیگا۔ سب نوں بھ دیوے پُرکھ اکال، گر اوتار پندھ چُکائیگا۔ اگلی کھیل کرے بے مثال، مسل وچ نہ کھئے لکھائیگا۔ چار جُگ جس دا دے سکے نہ کھئے احوال، سو حالت سب دی آپ بدلائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجُگ اتم ویکھ وکھائیگا۔ کلجُگ اتم ویکھنہارا، ہر وکھری دھار چلائیگا۔ آد جُگادی اک اوتارا، اپنا روپ وٹائیگا۔ کل کلکی کھیل نیارا، اکل کل اکھوائیگا۔ سمبل و سیا دھام نیارا، بنک انڈیٹھرا آپ سہائیگا۔ جوتی جوت دیا باقی کر اُجیارا، دوس زین ڈگمگائیگا۔ شبد اگتی بول جیکارا، جے جیکار آپ سُنائیگا۔ کلجُگ اتم کرے پار کنارہ، نیا نوکا کوڑ آپ ڈبائیگا۔ سَتجُگ ساچا کر پسارا، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیگا۔ دُھردرگاہی پروردگارا، پردہ نشیں پردہ مکھ نقاب آپ چُکائیگا۔ کاغذ قلم نہ لیکھنہارا، کاتب بھیو نہ کھئے کھلائیگا۔ کرے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر دھار جنائیگا۔ نرگن زرویر زرنکار لے اوتارا، نور الابی ویس وٹائیگا۔ ست ستوادی کھول دوارا، در دروازہ اکو اک جنائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک لگائیگا۔ ساچا مارگ اک لگاویگا۔ ابناشی کرتا کھیل کھلاویگا۔ لکھ چوڑاسی جس دا بردا، بندیخانے وچوں چُھداویگا۔ بھیو کھلا کے اپنے گھر دا، گھر گھر وچ میل ملاویگا۔ روپ دھار نارائن نر دا، نر ہر اپنا رنگ رنگاویگا۔ پندھ مُکا کے جل تھل دا، دو جہاناں کھوج

کھجواویگا۔ لہنا دیوے گجری چن دا، گوبند جھولی آپ بھراویگا۔ کلجگ جیو اچے نہیں مندا، بھانڈا بھرم سب دا آپ تڑاویگا۔ ایہہ لیکھا
 نہیں راگ کت دا، بن کتاں راگ سناویگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، رہبر اکو اک اکھواویگا۔ رہبر اکو
 اک اکھواؤندا اے۔ پروردگار دیا کھاؤندا اے۔ نبی رسؤل آپ پڑھاؤندا اے۔ معقول حکم اک جناؤندا اے۔ کوئی نہ لیکھا جانے عرض طول،
 کسراں وچ نہ کھئے سمجھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی گئی بھول، ہر جو بھلیاں مارگ اک وکھاؤندا اے۔ کلجگ کوڑی کریا کوئی نہ رہے محصول،
 مصلہ سب دا حل کراؤندا اے۔ صدی چودھویں آپ آیا ہو مجبور، مجبوری سب دی انت کٹاؤندا اے۔ اکو نام کرے مشہور، مشورہ اپنے
 نال پکاؤندا اے۔ چاکر دھر دا بن مزدور، ہر ساچی سیو کھاؤندا اے۔ جن بھگتاں حاضر ہو حضور، حضرت اپنا جوڑ جڑاؤندا اے۔ کوٹ
 جنم دے میٹ قصور، کامل پُرکھ وڈیاؤندا اے۔ ہنگتا گڑھ توڑ غرور، غربت سرب چکاؤندا اے۔ جوتی جاتا دے کے نور، نور نور
 رشناؤندا اے۔ اتم لیکھا مٹے کوڑ، سچ سچ ورتاؤندا اے۔ گرمکھاں بخش چرن دھوڑ، دُرمت میل دھواؤندا اے۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ
 موڑھ، نام دھندے اک لگاؤندا اے۔ پار اتارے اپنے پور، منجھدھار نہ کھئے ڈباؤندا اے۔ کلجگ اتم لیکھا دئے ضرور، ظاہرا پیر بن کے آؤندا
 اے۔ جس دا محمد اُچیا نور، عیسیٰ موسیٰ جوت رشناؤندا اے۔ جس دا جلوہ اُتے کوہ طور، سو قاتل مقتول ویکھ وکھاؤندا اے۔ گر
 اوتاراں پیر پیغمبران وکھائے اک حدود، عرباں حد نہ کھئے بناؤندا اے۔ درگاہ ساچی ہو موجود، مجلس اپنے نال رکھاؤندا اے۔ چرناں ہیٹھاں
 رہنا محفوظ، چھپر چھن سہاؤندا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ
 ملی سرنا، سرنگت وڈیاؤندا اے۔ تیرا بھانا سب نے جرننا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ اسان رل کے تیرا ڈھولا پڑھنا، دھر دا راگ الاٹیا۔ تیری سیج
 سہنجی چڑھنا، بن پاوا چول جو لئی بنائیا۔ تیری مہر کریا نال لیکھا چکنا دین مذہب ورنان برنان، شتری براہمن شودر ویش نہ کھئے لڑائیا۔
 ملی سرنائی ساچے چرناں، چرنودک مکھ چوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ہر اکو
 حکم سنائیا۔ اکو حکم سنائے ایک، ایکنکار وڈیاؤندا اے۔ کلجگ اتم ہر کا بھیکھ، جوتی جامہ نظری آٹیا۔ جس دا بھوکھتاں وچ لیکھ، بھاکھیا
 وچ سمجھائیا۔ سو آیا اپنے دیس، سمبل ڈیرہ لائیا۔ وشنوں کرے آدیس، سانگو پانگ ڈیرہ سچ سنگھاسن اک سہائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کرنی کار کھائی۔ کل کلکی کار کھاؤندا اے۔ دین دیاں ویکھ وکھاؤندا اے۔ کلجگ اتم ویس وٹاؤندا اے۔ سادھ سنت بھیو نہ آؤندا اے۔ جیو جنت سرب گراؤندا اے۔ پرہہ بخشند نہ کھئے مناؤندا اے۔ سرتی شبد نہ کھئے ملاؤندا اے۔ رت بسنت نہ کھئے سہاؤندا اے۔ پاندھا پنڈت ساچا تلک للاٹ نہ کھئے لگاؤندا اے۔ جھگڑا پیا دوزخ بہشت جنت، ساچے گھر نہ کھئے پہنچاؤندا اے۔ جن بھگتاں میلا کرپا آپ انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھاؤندا اے۔ سوہنگ ڈھولا دس کے منت، اتم پرماٹم جوڑ جڑاؤندا اے۔ چار ورن دی ساچی سنگت، سکلا سنگ نبھاؤندا اے۔ گرمکھ دو جے در نہ جائے منگت، اندٹھڑی وست ورتاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، سنت سہیلے اکھ کھلاؤندا اے۔ سنت سہیلے کھول کے اکھ، آخر دئے وڈیائیا۔ ساکھیات ہو پرتکھ، پرپکھیا وچوں باہر کڈھائی۔ جنم کرم دا پورب جھولی پا کے حق، حقیقت دئے سمجھائی۔ اٹھ بھگت تون میرا میں تیرا گواں جس، دوواں دا گھر اکو نظری آئی۔ میں تیرے اندر جاواں وس، تون میرا مٹر سکھائی۔ میں تیری سیج ماناں اک پلنگ، تون سون سون خوشی اک وکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت کہے سن میرے بھگون، میرا بھاگ جھولی پائی۔ لیکھا مکے اون گون، لکھ چوراسی نہ کوئی بھوئی۔ ساچی سیجا ملے سون، سٹیاں اکھ نہ کھئے کھلائی۔ نیڑ نہ آوے کامنی کامن، ترسنا جگت نہ کھئے ستائی۔ اندر وڑ کے پھڑنا دامن، دامنگیر ہونا سہائی۔ سچ دوارے بننا ضامن، بندی خانہ انت ترائیا۔ تیرا لیکھا بنا شتری براہمن، شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ تیرا درش آہمنو سامن، سنمکھ بہ بہ خوشی منائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا دینا اک ور، در ٹھانڈے ٹھنڈک اک ورتائی۔

☆ ۳ کتک ۲۰۲۱ بکرمی ہرچند سنگھ دے گرہ نانک پرا امرتسر ☆

ستگر پورا ہر ملاح، کھیوٹ کھیٹا اک اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی ویس وٹا، زرگن سرگن دھار بندھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ لیا ہنڈھا، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سیوا لا، ڈھر فرمانا حکم سنائیندا۔ شبد انادی ناد وجا، برہم برہمادی راگ

الائندا۔ نو ست ویکھے تهاؤں تهاں، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائندا۔ کھیلے کھیل اگم اتهاہ، بے پرواہ بھیو ابھید نہ کھئے سمجھائندا۔ کھانی بانی
 ونڈ ونڈا، لوکھات رنگ رنگائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نر ہر اپنی کار کھائندا۔ نر ہر کار کھاوے ایک، ایکنکار
 وڈی وڈیائیا۔ نت نوت اولڑا بھیکھ، بھیکھا دھاری سمجھ نہ آئیا۔ وسنہارا اگمڑے دیس، سچکھنڈ بیٹھا سوہیا پائیا۔ تخت نواسی اک نریش،
 شاہ پاتشاہ حکم سنائیا۔ کلجگ اتم کوڑی کریا میٹے بھیکھ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ ستجگ ساچا لکھ لیکھ، لکھت بھوکھت دئے صلاحیا۔
 نگاہ بان ویکھنہارا نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ کرے کھیل ہر
 نرنکار، وڈا وڈ وڈیائیا۔ نرگن نُر کر اُجیار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ شبدي ڈنکا اگم اپار، دو جہان سِری بھگوان برہمنڈ کھنڈ آپ
 سنائیا۔ پُری لوء کرے خبردار، وشن برہما شو آس نندرا دئے مٹائیا۔ شاستر سمرت وید پُران ویکھنہار، کھانی بانی پڑدا دئے چُکائیا۔ لکھ
 چوراسی جیو جنت سادھ سنت پاوے سار، سِری بھگونت وڈی وڈیائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ سرشٹ سبائی ہوئی وِہچار، کوڑی
 کریا دئے دُبائیا۔ گھر سجن ہر ملے نہ میت مُرار، بن کھوجن تھائیں تھائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیر غبار، گردش وچ رکھائیا۔ نوری چند نہ کھئے
 اُجیار، نغمہ نام نہ کھئے سنائیا۔ آتم پرما تم ملے میل نہ کنت بہتار، سیج شہنجنی سوہیا کھئے نہ پائیا۔ کاگد قلم شاہی لکھ لکھ گئی ہار، کاتب
 بیٹھے مکھ بھوائیا۔ بن ستگر پورے کھئے نہ اترے پار، ہر ستگر پورا شبد اکو نظری آئیا۔ پنج تت جس پَسار، من مت بُدھ گھاڑت لے
 گھڑائیا۔ سو صاحب سوامی دُھر دا ٹھٹھیار، ٹھاکر اکو نظری آئیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، جگ چوکری وِس انیک دھرائیا۔
 کلجگ اتم لے اوتار، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔
 کل کلکی ہر نرنکارا، پنج تت نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت جوت اُجیارا، نرگن نُر نُر رُشنائیا۔ شبدي شبد شبد جیکارا، رسنا جہوا ڈھولا
 راگ نہ کھئے سنائیا۔ جن بھگتاں کرے پیارا، پرم پُرکھ پت پرمیشور اپنی دھار جنائیا۔ کایا مندر اندر کھول کواڑا، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ امرت
 دیوے ٹھنڈا ٹھارا، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ شبد اگمی انحد ناد انادی وچے بن تند ستارا، دُھن اکو اک اُچجائیا۔ دیا باقی کھلا پاتی کر اُجیارا،
 گھر گھر جوت کرے رُشنائیا۔ ساچی سخیاں مل مل منگلا چارا، گیت گوہند الائیا۔ کلجگ سادھ سنت جیو جنت بھلیا چار کُنٹ اندھیارا،

نج نیتر نین اکھ نہ کھئے کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اتریامی گھٹ گھٹ اپنا کھیل
 وکھائیآ۔ گھٹ گھٹ کھیل ویکھے گوبند، گہر گمبھیر دیا کمائیندا۔ گرمکھاں میٹ کے چند، چنتا چکھا جلائییندا۔ کرے کھیل آپ بخشند،
 بخشش رحمت نام جھولی پائییندا۔ بھاگ لگا کے جیو پند، تتو تت آپ وڈیائییندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال
 ترائیندا۔ مہر نظر کرے پرہ آپ، اپنی دیا کمائیآ۔ اتتر آتم دتے جاپ، اجپا جاپ کرے پڑھائیآ۔ کوٹ جنم اتارے پاپ، پتت پتت دئے
 جنائیآ۔ آتم پرما تم بنائے دھر دا ساک، سجن اکو اک اکھوائیآ۔ گرمکھاں دے کے اپنا ساتھ، سکلا سنگ ہو جائیآ۔ لہنا چکائے پوجا پاٹھ، گہر
 گہر میل لائے ملائیآ۔ ایتھے اوتھے دو جہان نرگن سرگن پچھے وات سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے
 کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا آپ ہو آئیآ۔ کرنی کرتا ہر ہر مالک، بے پرواہ اکھوائیندا۔ آگم اتہاہ اوچو اوچ خلق خالق، مخلوق اپنے نین
 تکائییندا۔ نت نوت دو جہان لکھ چوراسی بے ثالث، کھانی بانی پھول پھلائییندا۔ بھگت سہیلے گرو گرو چیلے کڈھے وچوں خالص، خواہش
 اپنے نال ملائییندا۔ کوڑی کرپا میٹ کے یندرا آس، جاگرت جوت اک جگائییندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، ہرجن ساچے رنگ رنگائییندا۔ ہرجن رنگ رنگائے ماٹی تن، کپڑ نام سہائیآ۔ اندروں بنھے واشنا من، چاروں کنت نہ اٹھ اٹھ دھائیآ۔ نام
 پدارتھ دے کے دھن، کنگال شاہ دئے وڈیائیآ۔ جوتی نور چاڑھ کے چن، کایا کوری کرے رُشنائیآ۔ ایتھے اوتھے بیڑا بنھ، بہار اپنے کندھ اٹھائیآ۔
 سنت سہیلے بنا کے جن، جن جننی لیکھا دئے چکائیآ۔ کوڑی کرپا بھانڈا بھن، بہرم بھو چکائیآ۔ کر پرکاش نیتر انھ، نج نیتر کرے رُشنائیآ۔
 سچ وسیرا بن چھیری چھن، مندل مندپ نہ کھئے وڈیائیآ۔ مہربان ہو سری بھگون، ہرجن ساچے گود اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، لیکھا لیکھے وچوں بدلائیآ۔ لیکھے وچوں لیکھا دیوے بدل، ستگر پورا دیا کمائییندا۔ کوڑی کرپا کر کے قتل،
 سچ ست روپ پرگٹائییندا۔ نام بیچ کے اپنے وت، پھل پھلواڑی آپ مہکائییندا۔ پریم پریتی دس کے جگت، پتت پتت آپ بنائییندا۔ لیکھا
 جان اوچ نیچ، چارے ورنان رنگ رنگائییندا۔ ساچا کلمہ نام حدیث، نراکھڑ آپ پڑھائییندا۔ سنت سہیلے بخش سچ پریت، پریم اپنا جوڑ
 جڑائییندا۔ صدی ویہویں ربی بیت، اگلا لیکھا سمجھ کھئے نہ آئییندا۔ راج راجاناں شاہ سلطانان خالی ہوئے کھیس، چاروں کنت جیو جنت

گر لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی دسے اکو ریت، مندر مسیت کایا کعبہ اک سمجھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں سُنائے اپنا گیت، سوہنگ برہم سوہنگ روپ سائیندا۔

☆ ۳ کتک ۲۰۲۱ بکرمی سننا سنگھ دے گرہ نانک پُرا ☆

ستگر پُورا سچ پریت، ہر چرن گول اک درڑائیندا۔ ستگر پُورا ساچا گیت، ہر منتر نام سُنائیندا۔ ستگر پُورا ساچی ریت، آتم پرما تم آپ وکھائیندا۔ ستگر پُورا دھام جنائے اک انڈیٹھ، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیندا۔ ستگر پُورا سد وسنہارا نیچوں نیچ، نیکن نیکا نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرنی کار کھائیندا۔ ستگر پُورا سرب سوامی، مالک اک اکھوائیا۔ ستگر پُورا انتریامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ ستگر پُورا شبد انادی بولے بانی، بان نرالا تیر چلائییا۔ ستگر پُورا سرت ملاوے ساچا ہانی، شبدی جوڑ جڑائییا۔ ستگر پُورا امرت بخشے ٹھنڈا پانی، جگت سروور پنڈھ چکائییا۔ ستگر پُورا محل اٹل دیوے اک نشانی، سچ دوارے دئے وکھائییا۔ ستگر پُورا لیکھ چکائے چارے کھانی، خاکی خاک نہ کھئے ملائییا۔ ستگر پُورا بخشنہارا پد نر بانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ ساچے ویکھ وکھائییا۔ ستگر پُورا گہر گمبہر، گور اک اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی کٹنہارا بھیڑ، اوچھڑ راہ پنڈھ مکھائیندا۔ ساچی دس اپنی تصویر، تسبی مالا گلوں سٹائیندا۔ درس دیکھائے بے نظیر، نظر اپنے نال ملائیندا۔ چوٹی چاڑھ اک اخیر، آخر اپنے گھر وسائیندا۔ جس نوں سجدہ کردے پیر فقیر، سو فکرہ آپ پڑھائیندا۔ مُرید مُرشد دووین بغلگیر، دست بدست آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ ستگر پُورا بھولا بھالا، جگ نیتر ویکھیاں نظر کیسے نہ آئییا۔ شاہاں وچوں شاہ، کنگالاں وچوں کنگالا، غریباں وچوں غریب آپ اکھوائیا۔ مہربان ہو کے دسے مارگ سچ سُکھالا، رہبر ہو کے راہے پائییا۔ متر ہو کے توڑے جگت جنجالا، شترُو ہو کے پنجاں دیوے گھائییا۔ پریم پیار دی پا کے وکھری مالا، مالک اپنا جوڑ جڑائییا۔ آگے کیسے دا دیوے نہ کوئی بور حوالہ، حال اپنا دئے سمجھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ داتا بے پروا ہییا۔ ستگر پُورا نرمل جوت، جوتی

جوت اکھوائیندا۔ شبد اگتی لائے چوٹ، نگارا نام وجائیندا۔ تن ماٹی کڈھ کے کوڑا کھوٹ، ہاٹی سچ سمجھائیندا۔ من مت بُدھ بخش کے اپنی سوچ، سچ سچ سنجم اک درڑائیندا۔ لہنا مُکا کے لوک پرلوک، نام سلوک اک لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہرجن کہے پرہ رنگ کپہڑا، جو پریم پریتی اندر رنگائیا۔ جس نال چھٹے جھوٹھا کپہڑا، کوڑی کِرپا رہن نہ پائیا۔ پار کرائے ڈبدا بیڑا، منجھدھار نہ کھئے رڑھائیا۔ لہنا دینا چکے تیرا میرا، میرا تیرا اکو روپ سہائیا۔ گھر سوامی ہونے چاؤ گھنیرا، وجے ست ودھائیا۔ نظری آوے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پنڈھ چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھا بھگونت، گرمکھ آس رکھائیا۔ تُوں سہاگی دُھر دا کنت، ہوں نار دُہاگن رہی کُرائیا۔ بن تیرے بنائے نہ کوئی سچی بنت، گھڑن بھنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ راہ تگدے تیرے ساچے سنت، سجن نین اٹھائیا۔ آ کے چاڑھ رنگ بسنت، چولی تن رنگائیا۔ در بھکھاری بنے منگت، دوئے جوڑ سس نوٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سر ہتھ رکھ سمرتھ، مہا اکتھ تیری وڈیائیا۔ مارگ دس، پردے وس، گاواں جس، رسنا جہوا ڈھولا لائیا۔ چلا رتھ کایا مٹھ، گھٹ اپنا نور دھرائیا۔ منتر اکو دس سچ، جگ کوڑی مایا کولوں جائے بچ، بچن تیری جھولی پائیا۔ تیرے ملن دی میری کھلے اکھ، نظری آئے صاحب پرتکھ، لوچن نین ویکھ ویکھ بگسائیا۔ تیری سرنائی بے پرواہی بے پرانے ہو کے گئے ڈھٹھ، ڈھٹھیاں لے اٹھائیا۔ ساڈا لیکھا چُکا دے پوجا پاٹھ، پُج کے گھر اپنا درس دکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ نال ملیا تیرا ساتھ، وڈبھاگی ملی سرنائیا۔

☆ ۳ کتک ۲۰۲۱ بکرمی ہریجن سنگھ دے گرہ نانک پُرا ☆

ستگر جگ سدا ست، ست ست سمجھائیندا۔ ست ستوادی برہم مت، وڈیا برہم پڑھائیندا۔ آتم پرما تم جوڑ نت، ناتا بدھاتا پُرکھ اکال اک اکھوائیندا۔ رنگ رنگیلے رنگے رت، رنگ اکو اک وکھائیندا۔ ست ست کھول اکھ، نج نیت نین پڑدا لائیندا۔ پنچ وکارا کر کے بھٹھ، کایا کپہڑا اک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ اک وکھائیندا۔ ستجگ ستگر میت، سدا سدا اکھوائیا۔

جن بھگتاں دس کے وکھری ریت، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ ساچا ڈھولا دس کے گیت، ہنگ برہم کرے پڑھائیا۔ ناتا توڑ کے مندر مسیت، کایا کعبہ اک وکھائیا۔ من واسنا ساری جیت، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دھام وکھا اک اتیت، ترے گن لیکھا دئے چکائیا۔ سچ ستار سُنائے سنگیت، انراگی راگ الاٹیا۔ سچ دربارے اک پریت، پریم دئے سمجھائیا۔ ستگر پورا کر بخشیش، وست امولک نام جھولی پائیا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سمنگھ ہو کے نظری آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سچ دئے جنائیا۔ ستگر جگ سوہنا چنگا، آد جگاد وچے ودھائیا۔ جس دے اندر نام مردنگا، ڈھولک چھینا نہ کئے کھڑکائیا۔ جس دے گرہ سچ سروور اکئی گنگا، جل دھار سمجھ کئے نہ پائیا۔ جس دے مندر جوتی نور انوکھا وکھرا چندا، کوٹن کوٹ رو سس نین شرمائیا۔ جس دے ہتھ دوہری دھار تکھا کھنڈا، برہمنڈاں کھنڈاں رہیا ڈرائیا۔ جس دا گر اوتاراں پیر پیغمبراں مانیا اک اندا، اندا کو اک سمجھائیا۔ جو بن بندگیوں پار کرائے بندہ، بندی خانہ دئے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر گر ساچا جگ اک سمجھائیا۔ ستگر جگ سچ دھرم، ادھرم نظر کئے نہ آٹیا۔ ست ستوادی ساچا دئے کرم، نہکرمی کرم کانڈ چکائیا۔ اشٹ دیو سوامی جنائے اکو سرن، سرن پُرکھ اکال دئے جنائیا۔ ناتا توڑ کے ورن برن، چار اٹھاراں اکو گنڈھ پوائیا۔ نیتر کھول کے ہرن پھرن، نج نین کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر جگ اک وڈیائیا۔ ستگر جگ سدا سچا، کوڑ کڑیارا نظر کئے نہ آٹیا۔ سیٹل دھار کدے نہ ہووے تتا، اکئی آگ نہ کئے جلاٹیا۔ کوڑی کریا ہوئے نہ کچا، سد کنچن روپ وٹائیا۔ جن بھگت بنائے دھر دا بچہ، بچن اپنے لیکھے لائیا۔ ساچے نین کھول کے اکھاں، گھر آخر دئے وکھائیا۔ بھاگ لگا کے کئی ککھاں، دو جہاناں لئے اٹھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت مایا ممتا پا کے اکھاں گھٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا جگ اک وڈیائیا۔ ستگر جگ کہے میرا کھیل اولا، سمجھ کیسے نہ آٹیا۔ جگ چوکڑی پھراں اکلا، دو جہاناں کھیل کھلاٹیا۔ جن بھگت پھڑا کے اپنا پلا، پلو گنڈھ وکھائیا۔ دھام وکھا کے نہچل اک اٹلا، اچ محل دیاں بہائیا۔ جتھے دیپک اکو بلا، بن تیل باقی ہوئے رُشنائیا۔ سوامی بیٹھا اچھل اچھلا، ول چھل دھاری کھیل کھلاٹیا۔ جس دا سندیس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سجن بے پرواہیا۔ ستگر جگ کہے میرا مارگ ایک، ایکنکار آپ لگائیندا۔ سرشٹ سبائی دھر دی ٹیک، ٹگا مستک نام لگائیندا۔

کوڑی کریا میٹ کے بھیکھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ اندر وڑ کے دساں بھیت، کایا مندر سو بھیا پائیندا۔ لیکھے وچوں بدل کے ڈھر دا لیکھ،
 مستک اپنا نام وڈیائیندا۔ اگنی بھجا کے تئی جیٹھ، سانتک ست ست کرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا مارگ اک
 پرگٹائیندا۔ ستگر جگ سدا سہیلا، سہنجنا نظری آئی۔ سنت ستگر کر کر میلا، گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ رنگ رنگا کے گرو گرو چیلا،
 چیلا گرو خوشی وکھائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا جگ اک سمجھائی۔ ستگر جگ کہے میرا اک سوامی، مالک
 سب دا نظری آئی۔ آد جگاد جگ چوکری انتریامی، انتر آتم کھوج کھجائی۔ جس دا شبد ناد دھن اگنی بانی، راگاں ناداں سمجھ کھئے نہ
 آئی۔ جس دا کھیل سدا چار کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج ربیا سائی۔ سو صاحب ستگر پُرکھ اکال دین دیال کلجگ انت ستجگ
 دیوے اک نشانی، نشانہ اپنا نام پرگٹائی۔ چار جگ دی پچھلی بیٹی چکے کھانی، وید اتھرن پندھ مکائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، لیکھا جانے تھاو تھائی۔ جگ کہے میں ستگر ویکھیا گھر گمبھیر، بن تتاں سو بھیا پائی۔ پنج تت نہ کھئے سریر، من مت بدھ نہ کھئے
 وڈیائیا۔ اوہدا نور ظہور بے نظیر، جگ نیر نین تگ نہ سکے رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا مارگ اک پرگٹائی۔
 ستگر جگ کہے میرا مارگ انوکھا، وکھری دھار چلائی۔ جن بھکتاں نال کدے نہ کراں دھوکھا، دھوئیں دھار وچ لوکائی۔ بھاگ لگا کے کایا
 کوٹھا، ساڈھے تین ہتھ مندر دیاں وڈیائیا۔ کیسے رکھنا پئے نہ آگے روزہ، وضو کر نیاز نہ کھئے پڑھائی۔ پڑھنا پئے کھئے نہ پوتھا، اکو منتر آتم انتر دیاں
 جنائی۔ دسم دواہری چڑھنا ہووے سوکھا، نو دواہری کوڑ گریارا ڈیرہ ڈھائی۔ دھن اناد گھر سنن دا ملے موقع، گرو دواہرا اکو اک جنائی۔ آتم
 پرما تم مل کے گائے سلوکا، سوہنگ ڈھولا راگ الائی۔ نو سو چرانوے چوکری جگ پچھوں پرہ دسے مارگ سوکھا، مہربان مہر نظر
 اُٹھائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا دینا چکا کے چوڈاں لوکا، چوڈاں وڈیا ڈیرہ ڈھائی۔ ستگر جگ کہے میری ساچی
 اچھیا، عاشق معشوق دوویں ویکھ وکھائی۔ نام پدارتھ پا کے بھچھیا، بھکھک جھولی سرب بھرائیندا۔ ستگر ہٹ اکو وکیا، دو جا قیمت نہ
 کھئے جنائیندا۔ میں مان دواواں وڈیاں نکیاں، پردھ بال نوجوان اکو رنگ رنگائیندا۔ دین مذہب شرع ونڈائے کھئے نہ بسیا، ذات پات نہ کھئے
 رکھائی۔ سچ ستگر ہو کے چاروں کٹ دسیا، دہ دشا اکو نظری آئیندا۔ نیچاں نال مل کے کدے نہ جاوے بھٹیا، اوچاں وچ بہ کے مات

نہ کھئے وڈیائیندا۔ جس دا نقشہ مُصوّر تصوّر کر کسے نہ کھچیا، اشاریاں نال نہ کھئے درڑائیندا۔ سو سرب سوامی انتریامی سب دا لیکھا ویکھے
 لیکھیا، پورب لہنا کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا ویس وٹائیندا۔ ستگر جگ
 کہے میں سب دا میت، سجنان وچوں سجن نظری آئیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران میرے اندر گاؤنا اوسدا کیت، جو گیتا گیان گیا درڑائیا۔
 جس دے برہوں وچھوڑے اندر پیر پیغمبر مارن چیک، جھلی نہ جائے جدائیا۔ جس نون واحد کھندے لاشریک، شرکت سب دی رہیا
 مٹائیا۔ انت اوسے اک وچ توفیق، تحفہ گھر گھر دئے پہنچائیا۔ ساچا مارگ دسے ٹھیک، ستجگ ساچا راہ وکھائیا۔ منزل دھار اک باریک،
 پن ستگر چرن نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھائیا۔ ستگر جگ کہے میری آئی واری،
 وارتا اگلی دیاں سُنائیا۔ نرمل جوت جگے نرنکاری، نرگن نور نور رُشنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران سد کے سچ دواری، دوارا اکو اک
 وکھائیا۔ ساچا ڈھولا بولو جیکاری، جے جیکار سُنائیا۔ لکھ چوراسی کلجگ انت چار کُنٹ ویکھو خواری، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ نیر
 روندے ٹلے پریت اچ پہاڑی، سمند ساگر رہے کُرائیا۔ نو نو چار کوئی نہ اترے پار کیناری، نئیا نوکا نام نہ کھئے چڑھائیا۔ کلجگ انت ساچا
 ملے نہ میت مُراری، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب ستگر اک اکھوائیا۔ ستگر جگ کہے میں
 بھکتاں جوگا، جوگ جگت درڑائیندا۔ کایا کلی بدل کے چوغا، چوگ اکو نام مکھ پوائیندا۔ ست دھرم دا دے کے ہوکا، حکم اک سُنائیندا۔
 پرہ ملن دا ساچا موقع، صدی ویہویں ونڈ ونڈائیندا۔ پھرے دروہی چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبق نہ کھئے وڈیائیندا۔ کلجگ کرم ہویا تھوتھا،
 ہوجھی مت وکھائیندا۔ رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھکے سارے پوتھا، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیندا۔ پرم پُرکھ پرما تم نال سب دا ہویا روسا،
 رُسیاں انت نہ کھئے ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا ویکھ وکھائیندا۔ ستگر جگ کہے میں جگت آیا، وجے
 ست ودھائیا۔ ترے گن بھجے واہو دایا، نیر نین شرمائیا۔ پنج وکارا دئے ڈھایا، کوک کوک الاٹیا۔ من ہنکاری ڈیرہ ڈھایا، مت متوالی سیس
 جھکائیا۔ گرسکھ گرمکھ سرت کھلایا، شبدی ناد وجائیا۔ پُرکھ اکالا نظری آیا، دین دیا لے پرواہیا۔ ساچی مالا گل وچ پایا، تسبیح اکو
 اک وکھائیا۔ شاہ کنگالا جوڑ جڑایا، دئی دویتی ڈیرہ ڈھائیا۔ مندر مسیت شودوالا مٹھ اک وکھایا، کایا بنک کُنڈا لاپیا۔ نام پدارتھ جھولی

پایا، وست اموک آپ ورتائیا۔ جنم کرم دا وچھڑیا میل ملایا، دُھر سنجوگی ہویا سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ ساچا دتا جنائیا۔ سَتگر جُگ کہے میں بھگتاں سنگ، دُھر دا سنگ نیہائیا۔ اندر باہر وجاواں مردنگ، گپت ظاہر سُنائیا۔ پرم پُرکھ دا دے اند، آتم رس چکھائیا۔ جوت پرکاش چاڑھ کے چند، اندھ اندھیر مٹائیا۔ امرت سروور نُہا کے گنگ، دُرمت میل دھوائیا۔ بیہو کھلا کے آتم ہنگ، برہم دیاں سمجھائیا۔ پڑدا لاه کے کایا ماٹی چم، چم درشٹی دیاں کھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جُگ جُگ میری سیوا لائیا۔ سَتگر جُگ کہے میں بھگت سہاگی، ہر کنت دیاں ملائیا۔ کوڑی کِریا بناں تیاگی، تیر اچھیا اک پرگٹائیا۔ پرہ ملن دا جن ویراگی، ویراگ سچ اُچھائیا۔ دُرمت میل دھوواں داغی، نرمل دیاں وکھائیا۔ ہنس بناواں پھڑکے کاگی، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُکائیا۔ جن بھگت ملن دی مینوں وادی، وادھا آگے نالوں ہور ودھائیا۔ جو پرہ نالوں وچھڑ ہو گئے باغی، اپنا آپ بھلائییا۔ من واسنا وچ پھرن آزادی، اگلا ڈر نہ کھئے وکھائیا۔ اوہناں کھیل اگئی دساں ڈاڈھی، جس دی اکھراں وچ نہ کھئے پڑھائیا۔ پرہ مالک خالق دُھر دا باڈھی، جس لکھ چوراسی گھاڑت لیا گھڑائیا۔ اوہ نرگن سرگن ورتے سوانگی، سوانگ اپنا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتجگ اک پرگٹائیا۔ سَتگر جُگ کہے میں کی کران تعریف، تُعارف بھگتاں نال کرائیا۔ کلجگ بڈھا ویکھ ضعیف، میرا نین شرمائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی شریک، لاشریک بیٹھے بھلائییا۔ کوڑی کِریا کر پریت، پریم نالوں ہوئی جدائیا۔ جھگڑا پا کے اوچ نیچ، دین مذہب کرن لڑائیا۔ ساچا دھرم کیسے نہ لبھیا ٹھیک، ٹھاکر گھر نہ کھئے منائیا۔ پرہ لبھدے مندر مسیت، شودوالے مٹھ گروڈوار بھجن واپو داہیا۔ کایا کیسے نہ ہوئی ٹھنڈی سیت، کلجگ اگئی ت تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا دھرم اک سمجھائیا۔ سَتگر جُگ کہے میرا دھرم وکھرا، ذاتاں پاتاں وچ نہ آئیا۔ دین مذہب دا چلے کھئے نہ نخرہ، نقلی روپ نہ کھئے دھرائیا۔ میری وڈیائی کرے نہ کوئی وچ اکھراں، الفیے نہ صفت صلاحیا۔ میں کدے نہ وڑیا وچ پتھرا، سلاں وچ سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ میرے پریم پیار دا سب توں وکھرا پتّرا، جس دا لیکھ لیکھ نہ قلم شاہیا۔ کوٹن کوٹ ملن دا کردے رہے یتنا، یتنا یوگ اپنا زور لگائیا۔ میں وساں اوس وطن، جس دا مندر جگت نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا جُگ اک

سمجھائیا۔ سَتگر جُگ کہے میں آواں جگ، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ دھرنی دھرت دھول ویکھ لگی آگ، رُوپ انُوپ لَواں پرکٹائیا۔ سنت سہیلے ساچے سد، دُھر دا نام سمجھائیا۔ دے کے درس اُپر شاہ رگ، گھر شہنشاہ دیاں ملائیا۔ نام پیالہ پیا کے مد، مدھر دُھن سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صد دیاں مان وڈیائیا۔ سَتگر جُگ کہے میں درس کراواں نیناں، گول نین دیاں ملائیا۔ جس دے دوارے وجاؤنا پئے نہ کھئے ڈھولک چھینا، چھپر اکو نام لگائیا۔ سچ مقام جس نے بہنا، پھڑ باہوں گود اُٹھائیا۔ سوہنگ ڈھولا اکو کہنا، کہہ کہہ خوشیاں راگ الاٹیا۔ کوڑے وین انت نہ وینا، ویندی دھاروں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وڈ داتا اک اکھوائیا۔ جُگ کہے موہے سَتگر اوٹ، اوڑک آس رکھائیا۔ جس دے نگارے وجے چوٹ، چوڑی چوڑی رہیا اُٹھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پا کے سوچ، سمجھ دتی سمجھائیا۔ نیتز ویکھو لوک پرلوک، دو جہان رہیا وکھائیا۔ کلجگ جھگڑا ورن گوت، دین مذہب لڑائیا۔ آتم پرما تم مل کے مانے نہ کھئے مَوج، جھوٹھی مجلس رہے لگائیا۔ ست دھرم دی کرے کھئے نہ کھوج، کاغذاں اُتے کر کر تھکے لکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سرُوپ سدا سائیا۔ جُگ کہے میرے سَتگر سچے، سچ دیاں درڑائیا۔ میں کایا ماٹی بھانڈے ویکھے کچے، کاجی گگریا بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ نو دوارے منوا نچے، بھجے واہو داہیا۔ رسنا جہوا کوڑ کڑیاں بکے، بکتا سچ نظر کھئے نہ آٹیا۔ مایا ممتا موہ اندر سادھ سنت بھسے، پھاسی جم نہ کھئے کٹائیا۔ پُرکھ اکال سرنائی کھئے نہ دسے، اکھراں اُتے ٹیک ٹکائیا۔ لکھ چوراسی ورلے جو آسا اکو تگے، ناتا جگت تڑائیا۔ باہروں چیتھڑ ہوون پھٹے، اندروں لال امولک ہیرا نظری آٹیا۔ سَتجگ کلجگ ویکھ ویکھ ہسے، ہستی سب دی دتی مٹائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار اندر سارے مدھے، مدرا پان کرے لوکائیا۔ بن ساچے اوڈھن سارے ننکے، پڑدا سچ نہ کھئے پائیا۔ تن ماٹی کیسے نہ ہوئے ٹھنڈے، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ بن بندگیوں خالی دسن بندے، بندھن سکے نہ کھئے تڑائیا۔ بن ہر کنت سوامی ہوئے رنڈے، شوہر سچ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ منزل چڑھیا کھئے نہ ڈنڈے، ڈنڈاوت کر کر بیٹھے ڈھیریاں ڈھائیا۔ ہر کا نام کوئی نہ ونڈے، پڑھ پڑھ پُستک رہے سُنائیا۔ جگت واسنا لگے دھندے، دھندوکار نہ کھئے چُکائیا۔ کیسے سمجھ نہ آئی جیرج انڈے، اُنہج سیتج بھول نہ کھئے پھلاٹیا۔ سچ دوار کوئی نہ لنگھے، پاندھی پنڈھ نہ کھئے مُکائیا۔ کوئی پوجا کرے وشن برہمے، کوئی شنکر سیس نوائیا۔ کوئی کہے

تئی اوتار چنگے، رام کرشن ملے وڈیائیا۔ کوئی کہے عیسیٰ موسیٰ محمد سدا سنگے، چار یاری گنڈھ پوائیا۔ کوئی کہے نانک گوبند چکے اپنے کندھے، ہونے انت سہائیا۔ ستگر سوامی شبد کہے پُرکھ اکال نے لوکات جگ جگ پائی ونڈے، تھوڑا تھوڑا بھیو کھلایا۔ جنہاں اُپر صاحب سوامی آپ ہونے بخشندے، بخشش اک ورتایا۔ اوہ کوچھ کھلے سب توں چنگے، چنگیاں وچوں چنگے نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اوہناں نال پریم ہنڈے، پریتی جنہاں سچ لگایا۔ جگ کہے میرے ستگر سمرتھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں تیرا گاواں جس، وید پُران نہ صفت صلاحیا۔ کلجگ اتم سارے ہو گئے بس، بستے سب دے بنھ وکھایا۔ قیمت کوئی رہی نہ ککھ، ہتھو ہٹ رہے وکایا۔ مان چُکیا تیرتھ اٹھسٹھ، جل دھارا نہ کوئی سمایا۔ ساچی دے اکو مت، من مت پنڈھ مکایا۔ رل مل سارے تیرا گاواں جس، پُرکھ اکال اک شرنائیا۔ کھپڑا چھٹ جائے مندر مسیتان گروڈوارے مٹھ، کایا مندر اندر اکو نظری آئی۔ گھر پرکاش جوت جگے لٹ لٹ، لاٹاں والی بیٹھی سیس نوائیا۔ چتربج سیس چرناں اُتے سٹ، وست امولک منگ منگایا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن بھیو کھول سمرتھ، مہا اکتھ اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دے اک ور، جگ ست منگ منگایا۔ ستجگ کہے میں ستگر تیرا ہویا، ہوکا دے کے رہیا جنایا۔ جن بھگت اٹھایا سویا، سُرتی تیرے نال ملایا۔ اوہ گرمکھ کدے نہ مویا، مُردا جیوت روپ وٹایا۔ لیکھا چُکیا ترے ترے لویا، لوک پرلوک خوشی وکھایا۔ ایتھے اوتھے سدا نواں نروٹیا، دُکھ روگ سنتاپ نہ لاگے رائیا۔ تیرے نام دا دیواں گھر گھر ڈھوآ، در در تیری الکھ جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے ساچا ور، سچ تُوں ہی نظری آئی۔ جگ کہے ستگر سچے، سچ تیری وڈیائیا۔ سنت سہیلے تیرے بچے، بچیاں وانگ گود اٹھایا۔ لُوں لُوں اندر انہاں رچے، ساڈھے تِن کروڑ وچے ودھایا۔ ایہہ غریب نمانے اوہناں نالوں کوٹن درجے اچھے، جو جوٹھے جھوٹھے کلجگ مایا ممتا وچ بھسے، اٹھے پھر بھجن واہو داہیا۔ اینہاں بنھ سچ ڈوری پریم اپنے رسے، رستہ اکو دے سمجھایا۔ تینوں مل کے جن تیرے نال ہسے، ہستی ہستی وچ سمایا۔ مانس جنم انت نہ رلے گھٹے، کوڈی کوڈی قیمت دے چُکایا۔ کی ہویا جے دھنے ملیا وچوں وٹے، جن بھگتاں کایا مندر اندر درس کرائیا۔ سچ نشانہ دس دے اپنے پتے، پت پریشور پھیرا پائیا۔ اسیں سرشٹ سبائی نالوں ناتا توڑ کے تیرے نال ہونے پکے، کچی گنڈھ نہ کوئی رکھایا۔ لیکھا چُکیا جم کی پھانسی پھٹے،

پھاٹک دُھر دا دِتا کھلایا۔ تیرا بھگت تیرے کولوں کدے نہ پچھے ہٹے، مکھ سکے نہ کوئی بھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اتم ور، انتر تیرا رنگ رنگائیا۔ جُگ کہے سَتگر تیرا اگھی رستہ، براستاگر سَتگر نظری آئیا۔ پڑھن لکھن دا بنھ دیئے پچھلا بستہ، آگے اکو نام صلاحیا۔ جس دوارے گرو اوتار پیر پیغمبر وسدا، اُس مندر بہہ کے خوشی منائیا۔ جس در تے وشن برہما شو سیوا کردا نسدا، آد جگاد حُکمے اندر بھوئیا۔ اوس مندر دیپک ویکھیئے بلدا، جسدی سدا سدا رُشنائیا۔ جو سینگھاسن صاحب سلطان ملدا، تخت نواسی ڈیرہ لائیا۔ جو شبد سندیشے گھلدا، جُگ جُگ کرے پڑھائیا۔ اوسدا وچھوڑا جھلیا جائے نہ گھڑی پل دا، پلک اکھ نہ کھئے بدلائیا۔ کھپڑا چھٹ جائے کلجگ کل دا، کالکھ ٹکا دے مٹائیا۔ تیری جوت جو تیرا ہو کے رلدا، اتم تیرے وچ سمائیا۔ سو چرن دوارا ساچا ملدا، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ایہو پھل پرہو نوں ملن دا، ملیا میل نہ کھئے ٹڑائیا۔ لہنا چُکے جل تھل دا، ٹلے پرت نہ کھئے بھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، سَتجگ ساچی منگ منگائیا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ایہہ سوال تیرے حل دا، احوالے سارے دے دے گئے سمجھائیا۔

☆ ۱۰ کتک ۲۰۲۱ یکرمی بلونت سینگھ نال پنڈ ترسکا ☆

ستگر پریتی سچ ابھاس، انتر اتم بھو چکائیا۔ نرگن زرویر نراکار سد سے پاس، نرنکار سچا شہنشاہیا۔ لیکھا جانے پون سواس، ساہ ساہ سمائیا۔ مانس جنم کرے راس، پنج تت دئے وڈیائیا۔ کوڑی کرپا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کرے ناس، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نیڑ نہ آئیا۔ گھر منڈل وکھاوے راس، سرتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ دیوے درس بوہ بدھ بہانت، انک کل ویس وٹائیا۔ جگت اندھیری مٹے رات، سورج ست ست رُشنائیا۔ لہنا چُکے پرتھی آکاش، گگن منڈل پنڈھ مکائیا۔ اپنا بھید چُکائے آپے آپ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سَتگر سرنائی ساچا جاپ، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے بلائیا۔ سَتگر پورا کرے پُنت پوت پاک، نیتر نین نین ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ابھاس اک درڑائیا۔ سچ ابھاس سَتگر سرن، دیوے مان وڈیائیا۔ نیتر کھولے ہرن پھرن، نج نین کرے رُشنائیا۔

جگت دوار جگت رس در پانی بہرن، بیٹھن سیس جھکائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نیڑ نہ وژن، منہ دے بہار سُٹائیا۔ سرب سوامی ہرِ
کرتا کرنی کرن، ہرِ کرتا اک اکھوائیا۔ انتر آتم آئے پھرن، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، سچ ابھیاس اک
سمجھائیا۔ سچ ابھیاس کایا جوگ، پنج تت آپ کرائیندا۔ کوڑی کِریا کٹ کے روگ، اپنی گنڈھ پوائیندا۔ انتر اندر سُنا سلوک، اگئی راگ
الائیندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ آلیوں ڈکے اُٹھائے بوٹ، اپنی گود بہائیندا۔ لہنا دینا چُکا کے ہرکھ سوگ، چنتا غم
مٹائیندا۔ بن ستگر کِریا ساچے مندر کھئے نہ سکے پھنچ، کوٹن کوٹ جوگی جتی ستی جوگیشر دھیان لگائیندا۔ سچ ابھیاس دی جس ماتنی
مُوج، سو مجلس اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ سچ ابھیاس کایا تن، تتوت دئے درڑائیا۔
ستگر پُورا بیڑا بنھ، اپنے کندھ اُٹھائیا۔ شبدی ڈوری بائے منوا من، دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ اگئی راگ سُنائے کن، ڈھولک چھینا نہ کھئے
وجائیا۔ ہرجن لیکھے لائے سری بھگون، بھاگ دُھر دا جھولی پائیا۔ کر پرکاش نیتز انھ، نچ نین کرے رُشنائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی
شبد انادی بودھ اکادھی چڑھائے اپنا چن، سورج چن مکھ شرمائیا۔ بھانڈا بہم بھو کوڑی کِریا دیوے بھن، جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ
اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک پرگٹائیا۔ سچ ابھیاس سدا گر منتر، شبدی شبد وڈیائیا۔ جو سرب جیاں بدھ جانے
انتر، بسنتر دئے بُجھائیا۔ بھيو کھلائے گکن گگنتر، گرہ مندر کرے رُشنائیا۔ پھڑ چڑھاوے اوس مندر، جس منزل کپرا چڑھ کے دئے دُہائیا۔
گرسکھ گر کا ہونے ہرِدل، عزیز رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، سچا ابھیاس اکو گھر سمجھائیا۔ سچ ابھیاس دی
ستگر جگتی، بن اکھراں دئے درڑائیا۔ آگے بھجی جائے آپے سرتی، سکھ من ٹیڈی بنک ایڑا پنکل نہ کھئے اٹکائیا۔ شبد گرو ہتھ بڑی پھرتی،
فُرنے سب دے بند کرائیا۔ ناد سُنائے اپنا تورتی، تریا نین نہ سکے اُٹھائیا۔ درس دکھائے اکال مورتی، انہو پرکاش دئے جنائیا۔ آسا منسا گرمکھ
پورتی، پورن پورن وچ ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ ستگر ملن دا جنہاں چاؤ گھنیرا، انتر آتم
دھیان لگائیا۔ سو کایا مندر اندر ویکھن کھلا ویہڑا، برہمنڈ کھنڈ گھر گھر نظری آئیا۔ ترے گن مایا پنج تت چکے جھیرا، کوڑی کِریا نہ کرے
لڑائیا۔ اوتھ نظری آئے اکو تیرا میرا، تون میرا میں تیرا دوجا رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ لکھ چوراسی وچوں جنہاں مانس جنم وچ ماریا پھیرا، پنج

تت کایا چولا رہے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر مندر دئے وکھائیا۔ جوگ ابھياس دا ستگر
 طریقہ، اکو اک جنائیا۔ مارگ دسے نیکن نیکا، نیڑے نیڑے ہو کے گلے لگائیا۔ سچ نشانہ دسے ٹھیکا، ٹھیکر کوڑا بہن ڈھیری دئے وکھائیا۔
 جو لیکھا جانے جیو جی کا، لکھ چوراسی رہیا سائیا۔ حکم دیوے بھیو کھلاوے ساڈھے تین ہتھ سیں کا، روداس چارا دئے گواہیا۔ پچھ
 ویلا جو جنہاں پچھے پیتا، پیتی کہانی سمجھ کسے نہ آئیا۔ ساچے مندر چڑھن دی ستگر آد جگاد چلائی ریتا، جگ چوڑی کھیل وکھائیا۔
 کسے ہتھ نہ آیا مندر مسیتا، شودوالے مٹھ دین دہائیا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی کردی گئی اڈیکا، برہم پاربرہم
 ڈھولے راگ سنائیا۔ پن ستگر کرپا تن من کایا ٹھنڈا کسے نہ کیتا، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت
 نوٹ اپنی کار کھائیا۔ جوگ ابھياس ساڈھے تین ہتھ مندر، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ ستگر پورا وڑ کے اندر، پڑدا اوہلا پرے ہٹائیندا۔ بجر
 کپائی توڑ کے جندر، گنڈی کھڑکی آپ کھلائیندا۔ بھیو چکا کے گگن گگنتر، برہمنڈ کھنڈ چرناں بیٹھ وکھائیندا۔ بناں اکھراں پن رسنا جہوا
 جنائے اپنا منتر، منتو گرمکھ حل کرائیندا۔ آتم پرما تم بنائے بنتر، گھر ساچے جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر
 نظر اک اٹھائیندا۔ جوگ ابھياس دا ساچا بھاؤ، بھگتی ملے وڈیائیا۔ صاحب سلطان سچ سوامی دسے راہو، رہبر اکو نور خدائیا۔ جس
 نوں گر اوتار پیر پیغمبر سارے مندے بے پرواہو، بے انت وڈ وڈیائیا۔ جس دی منزل اگم اتھابو، دُور دراڈا تخت نواسی گھر ساچے بیٹھا
 سوہا پائیا۔ کر کرپا جس جگ چوڑی پکڑے باہوں، زرویر اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دئے
 سمجھائیا۔ ساچا مارگ ہر کا سدا، سداہاں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جنہاں پرہو اپنے ملن دی دسے اندر بدھا، بدھنا لیکھا دئے مکائیا۔ سو آتم
 پرما تم مل کے پاون گدھا، برہم پاربرہم وچ سائیا۔ ساچا مندر اچ محل اٹل اٹار کوئی نہ جانے وڈا کڈا، چھپر چھن چار دیوار سمجھ کسے نہ
 آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے درڑائیا۔ جوگ ابھياس دی ساچی سکھیا، جگ جگ گرا اوتار گئے درڑائیا۔
 پن سری بھگوان سنمکھ ہو پاوے کوئی نہ بھچھیا، بھگتن پن نیتر تین درس کھئے نہ پائیا۔ ساچے مندر اندر اچ منار سری بھگوان نوجوان جنہاں
 دسیا، تنہاں درشٹی آپ کھلائیا۔ سو سرشٹ سبائی جانن مٹھیا، ناتا سگل جہاں تڑائیا۔ اکھراں کاغذاں قلم شاہی جو لیکھا لکھیا، اس توں

پرے بے پرواہیا۔ جنہاں اپنے پریم دا دیوے انوکھا وکھڑا بھیا، حصیدار لئے بنائیا۔ تنہاں دھام وکھائے اوہ انڈٹھیا، جس دا رنگ روپ نظر کیسے نہ آئیا۔ کروٹ لے بدلاوے پٹھیا، ستمکھ بہ خوشی وکھائیا۔ ساچی منزل سو گرمکھ چڑھ کے کہے میں اپنا آپ جتیا، من جیت جتی لوکائیا۔ رس نوویں دسے پھکیا، نو دوار ناتا دتا تجائیا۔ ستگر پورا مہربان محبوب محبت وچ رس وکھاوے مٹھیا، مہبان پیدوبی خیر یا اللہ الہی نور خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ابھاس گھر گھر وچوں پرکھائیا۔ سچ ابھاس کرے پرگٹ، جگ نیتر نظر نہ آئیا۔ ابناشی کرتے کھولیا ہٹ، ساڈھ تے ہتھ دے وڈیائیا۔ بے شک باہروں رسنا جہوا بٹی دند منکیا والی مالا رہے رٹ، اکھراں والا نام دوس رین ڈھولے گائیا۔ جنان چر ستگر پورا تیر نرالا انیالا نہ مارے پھٹ، دئی دویتی پڑدا دے کھائیا۔ اوناں چر ملے نہ کیسے پرکھ سمرتھ، گھر گھر وچ پھیرا پائیا۔ ستگر پورا مہربان ہو کے جس دی کھول دیوے اترا اکھ، نج نیتر کرے رُشنائیا۔ اوہ مئے مینوں پرہو ملیا سچ، سچ روپ دے سمجھائیا۔ منزل مکے کایا ماٹی ساڈھ تے ہتھ کچ، محل اٹل چڑھ چڑھ خوشی منائیا۔ وانگ ملنگاں پئے نیچ، ڈور وڈنکا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ مُرشد مل کے مُرید کہے میری مکی حد، گھر پایا بے پرواہیا۔ جگت کوزاوا ناتا دیوے چھڈ، چھٹے سرب لوکائیا۔ ساچی ملے اوس جد، جس جددا مالک اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ سرتی کہے میں سدا انجانی، جگ جگ دھیان لگائیا۔ میں سن سن تھکی چارے بانی، چاروں کُنٹ اکھ کھلایا۔ میں پھر پھر تھکی تیرتھ پانی، گنگا گوداوری جمن سُرستی چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ بن ستگر کرپا ملیا شبد نہ سچا ہانی، دھر دا جوڑ نہ کھئے جڑایا۔ لیکھ چُکیا نہ چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج پندھ نہ کھئے مکائیا۔ ساچے گھر دی بنی ست نہ رانی، مینڈھی سپس نہ کھئے گندایا۔ کبیر جلا بے دسیا مینوں مل گیا تندیاں تانی، ایہہ اوسے دی بے پرواہیا۔ روداس چمارے کول جتیاں گندھن دی اک نشانی، کچی ڈوری تند وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوگ ابھاس اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوگ ابھاس دسن جوگی، جگتی نال درڑایا۔ ہر ستگر جوڑا دھر سنجوگی، جگ جگ وچھڑے دے ملاٹیا۔ جس نوں لبھدے پھردے کوئن کوئی، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ تے پربت سمند ساگر کھوج کھجائیا۔ سو گھر گھر بیٹھا اُپر چڑھ کے چوٹی، بن نج نیتر اکھ کرے رُشنائیا۔ جے ستگر پورا کرپا کرے سر رکھ دے ایہو جیہی سوٹی، راتیں سُنیاں دے جاگدیاں اپنا

درس کرائیا۔ اوہ گرمکھ مانک دُھر دا موتی، ہیرا جواہر کم کیسے نہ آئیا۔ جس نوں سجدے کردے لوک پرلوی، وشن برہما شیو نیوں نیوں
 لاگن پائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر لکھدے پوتھی، پُستکان نال سمجھائیا۔ اُس دی سوچ کیسے نہ سوچی، سمجھ سمجھ نہ کھئے درڑائیا۔
 جنہاں اُپر مہربان ہوئے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سوٹی کہے میں لکڑی ڈنڈا،
 ابھاسیاں ہتھ آئیا۔ سچ منزل جے دسو کندھا، پڑدا اک اٹھائیا۔ جتھے گرمکھ کوئی کدے نہ رنڈا، کنت سہاگی اک ہنڈھائیا۔ سچ سمجھو نہ
 مانس منکھ نہ پرہو اوہ بندہ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جو اندر وڑ کے دیوے اک اندا، اند اند وچوں درسائیا۔ کِرپا کر کے کھول دئے
 جندا، کُنجی اپنی گنڈھوں کھلائی۔ اوتھے سُنے اِکو چھندا، دُوچی مکے سرب پڑھائیا۔ مندر ملے سہاونا نہ تتا نہ ٹھنڈا، اگنی تت نہ کھئے جلائی۔
 سچ سنگھاسن ملے چنگا، پاوا چوَل بنت نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ ابھاس اک وکھائیا۔ سوٹی کہے میں
 لبھ لبھ تھکی، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ میں شاستر سمرت وید پُراناں نال رل گئی پتی، حصیدار سرب اکھوائیا۔ میں کاہناں دی بن بن
 سخی، منڈلاں وچ راس رچائیا۔ میرا پریم مینوں کیسے نہ وکھایا اکھیں، اکھیاں والے اکھیاں گئے بدلایا۔ مینوں سو سب نے دسی، سُنہ پڑے
 رہے جنائیا۔ مینوں لکھی ہوئی پڑھائی سب نے پئی، جو اکھراں نال جنائیا۔ مینوں ملی اوہ وست سچی، جس وچوں سچا بیٹھا مکھ
 لُکائیا۔ میرا ناتا جُڑیا کایا گاگر کچی، تت ماٹی خاکی ہڈ بے پروا پیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا راہ دئے سمجھائیا۔
 سوٹی کہے دس اوہ رستہ، سب سنگت دھیان لگائیا۔ سب نوں مارگ لبھ سستا، کوڈی قیمت کھئے نہ پائیا۔ بنھنا پئے کوئی نہ بستہ، مکتب
 پاٹھشالا نہ کھئے پڑھائیا۔ لبھنا پئے کوئی نہ بکتا، جو رسنا نال سُنائیا۔ چاروں گنٹ راہ دِسے خستہ، کوڑی کِرپا نظری آئیا۔ کلجگ سادھ
 دِسے مستہ، من مت رہیا گر لائیا۔ پرہو نال جوڑے نہ کوئی واسطہ، وصل سچ نہ کھئے کرائیا۔ اسپں لبھدے رہے آہستہ آہستہ، بن بن
 پاندھی پنڈھ مکائیا۔ پریم پُرکھ دا سب توں وڈا براستہ، مہر جس ویلے اپنی دئے لگائیا۔ اوسے ویلے گھر وچ ہوئے شناختا، پڑدا اوبلا دئے
 مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جوگ ابھاس اِکو در درسائیا۔ سوٹی کہے دس اوہ راہ، جو رہبر نظری آئیا۔ میں ملنا
 ربی نوری خُدا، جلوے نور وچ سمائیا۔ جس دے نالوں ہوئی جُدا، اتم اوبو گھر خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا

کر، سچ گھر دئے سہائیا۔ جوگ ابھياس دا راہ پُچھنا چنگا، انتر انتر آواز سُنائیا۔ نہاؤنا پئے کيسے نہ گنگا، اٹھسٹھ نہ پھیریاں پائیا۔ تیرتھ تٹ
 جائے نہ کنڈھا، اگئی ہون نہ کھئے تپائیا۔ ہتھ وچ بھڑنا پئے نہ کوئی کھنڈا، کھڑگ اکو اک درسائیا۔ بنا بندگیوں جس نال پار ہووے بندہ،
 بندنا اکو نظری آئیا۔ مورکھ مگدھ چتر سگھڑ بنے گندہ، کچ کنچن روپ وٹائیا۔ گھر ساچے منزل چڑھ ڈنڈا، ادھوچکارنہ کھئے اٹکائیا۔
 جنہاں نوں پریم پیار کر کے پریم پُرکھ اندر وڑ کے سُنا جائے اپنا چھندا، دُھر دا ڈھولا اک الائیا۔ اوہ چکھے اوس پرمانندا، جو اند اند وچوں
 اند نظری آئیا۔ سو گھر ساچے دا چمکے اگئی چندا، جس دی چند سورج کرن رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ستگر شبد اک ابھياس درڑائیا۔ ستگر ابھياس اوہ سچ کپڑا، جس دی قسم سکے نہ کھئے وکھائیا۔ کوئی کہے اللہ رام بنھ
 بیڑا، کوئی کہے کرشن پار لنگھائیا۔ کوئی کہے عیسیٰ موسیٰ محمد وسائے کھیرا، چوڈاں طبق ڈیرہ ڈھاپیا۔ کوئی کہے نانک گوبند اکو گھر وکھائے
 سنجھ سویرا، دُئی دویتی پندھ مکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کہے میں جگ جگ کران حق نیڑا، گھٹ گھٹ ویکھاں تهاؤں تھائیا۔ جن بھگتاں
 نظری آواں نیرن نیرا، مٹمکھاں دُور ڈراڈا وساں اکھاں تگ کھئے نہ پائیا۔ پرہہ کا رستہ ملے چڑھ نہ اُتے بساں، ٹریناں وچ نہ پندھ مکائیا۔
 باہروں تگ کے لبھ نہ سکن اٹاں، ہتھاں نال کنڈے نہ پرے ہٹائیا۔ سمجھ نہ پاوے تتاں اٹھاں، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بُدھ نہ کھئے
 چترائیا۔ جس دے اُپر کِریال ٹھا کر سوامی نرگن اپنا رکھے ہتھا، سمرتھ دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، درساونہارا اک
 در، گرہ مندر بھيو چکائیا۔ سوٹی کہے مینوں دسدے مُول، مُول منتر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سچ سنگھاسن جس دا نہ پاوا نہ چول، آسن بیٹھا
 بے پرواہیا۔ جو سب دا مالک خالق پرتپالک کنت کنتوبل، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکرئی اکم اکمڑے برسں پھول،
 بناسپت چلے نہ کھئے چترائیا۔ جس دا مارگ اندروں باہروں کلجگ اتم سارے گئے بھول، اہل نہ کھئے سمجھائیا۔ اُسدا حق کيسے دروں نہ
 ہووے وصول، وصیت گیا نہ کھئے کرائیا۔ تہاڈے بچن دا جواب معقول، مُکمل دتا درڑائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی ستگر پورے بنا آگے ملن
 دا نہیں کوئی اصول، اصلیت سب دے وچ ٹکائیا۔ سرت سانی لگے نہ کھئے محسول، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جیہڑا وچھڑیاں لئے ملائیا۔ سوٹی کہے میں ویکھنا اوہ نورانی، جس دا جلوہ بے پرواہیا۔ جس توں وچھڑ کے

ہوئی پریشانی، پرمانند نہ کھئے وکھائیا۔ میں کوچھی کملی جگت نادانی، جگت و دیا پڑھکے بھجی واہو داہیا۔ ٹھر ٹھر ویکھیا ٹھنڈے پانی، امرت
 جام رس نہ کھئے چکھائیا۔ میں پھر پھر ویکھی چارے کھانی، لکھ چوڑاسی ڈیرہ لائیا۔ بن ستگر پورے ملیا کھئے نہ سچا ہانی، جو ساچی
 سیجالے ٹکائیا۔ گھر اندر مندر بناوے ڈھر دی رانی، روئق اپنے نال رکھائیا۔ سرت کہے میں کس ویلے بناں سگھڑ سچجی سیانی، ساول
 سندر گھر ملے بے پرواہیا۔ جس دی بن اکھراں توں سناں بانی، بن پتیاں توں ہووے کھانی، بن قلم شاہی صفت صلاحیا۔ جو مالک پد
 نربانی، نربھے اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، وکھاوہارا سچ در، در دروازہ اک کھلائییا۔ سوئی کہے میں چڑھ
 چڑھ تگاں، جلوہ نور اہییا۔ حق حقیقت اپنی دساں، پڑدا آپ اٹھائیا۔ چرن گولان اُپر سیس سٹاں، سٹے بازی اک لگائیا۔ میں پوج پوج
 تھکی مندر اٹاں، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ دروہی خدائے یا مبین محبوب محبت وچ تیرے آگے پٹاں، سری بھگوان دیاں دہائیا۔ مینوں
 سارے تیرے نام دیاں شاستر سمرت وید پُراناں وچوں کڈھ وکھاؤندے چٹاں، چٹی دھار نہ کھئے ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سری بھگوان سمرتھ سوامی، صاحب ستگر آپ درڑائیا۔ آد جگادی انتریامی، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔
 جس نے رچن رچائی چارے کھانی، وجی سچ ودھائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر مات نشانی، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ جسدی شاستر
 سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گرو گرتھ اکتھ کھانی، چھٹی راگاں مل مل گائیا۔ جسدا مندر اُچ اکم اتھاہ بے پرواہ سو مالک پد
 نربانی، نرویر نرنکار نراکار اک اکھوائیا۔ ٹوں سرتی اوس دی سچ سوانی، جو اکال مورتی نور رُشنائیا۔ اوس دی پڑھ اکو اگئی بانی، جس
 دی نراکھ دئے گواہیا۔ جوگ ابھاس سب دی چکے کانی، اکاون باون اکو گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جگ
 جگ اپنے ملن دا دیوے ور، در بھگتاں سنتاں اندر وڑکے آپ کھلائییا۔ سوئی کہے میں سب کچھ سُنیا، سجنان دئے جنائیا۔ لکھ چوڑاسی
 جس نے پُنیا، چھان ویکھیا لوک پرلوک آپ خدائیا۔ اُسدے ہتھ سب گنیا، گنوتتا بے پرواہیا۔ جگ جگ جنہاں نوں اپنی کیریا کرکے
 لوکات وچوں چُنیا، بھگون بھگتن روپ بنائیا۔ اہناں نوں ملے اوسے ویلے ہُنیا، گھڑی پل دیر نہ کھئے جنائیا۔ سرتی چڑھے اوس پوڑیا،
 جیہڑی پوڑی جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا نرگن سرگن

آتم پر ماتم پاربرہم برہم ودیا اک جنائیا۔ جگ جگ کھیل پُرکھ سمرتھ، آد جگاد وڈیائیا۔ نرگن سرگن چلائے رتھ، ستجگ تریتا دواپرکلجگ
 آپ ہندھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں مارگ دس، دھر دی کرے سچ پڑھائیا۔ نت نوت ہو پرتکھ، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر کر کے
 وس، کلمہ کائنات جنائیا۔ کہانی بانی جنا کے جس، شاستر سمرت صفت صلاحیا۔ بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھ، پڑدا اوہلا اک وکھائیا۔ جس
 نوں سارے رہے لبھ، بن کھوجن تھاوں تھائیا۔ جگت واسنا رہے ٹھ، چاروں کٹ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل مہانا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن نوجوانا، مرد مردانہ روپ وٹائیندا۔
 ایکنکارا وسے سچ استھانا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیندا۔ آد نرنجن نور مہانا، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ ابناشی کرتا دیوے دانا، وست
 امولک اک ورتائیندا۔ سری بھگوان سچ فرمانا، دھر سندیسہ اک الائیندا۔ پاربرہم پرہ ہو پردھانا، ساچا حکم اک سمجھائیندا۔ جگ
 چوکرئی مات نشانہ، نرگن سرگن کار کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر خالق خلق وکھائے اک مہانا، مہابلی آپ درڑائیندا۔ جگاں وچوں جگ
 ویکھیا نوجوانا، کلجگ اکو نظری آئیندا۔ جس دا نانک گوبند دے کے گیا بیانا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھیو ابھیدا آپ
 درڑائیندا۔ گوبند کہے میں دساں ساچ، سچ سچ درڑائیا۔ کلجگ ہووے اندھیری رات، دھر دا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ مانس منکھ بن نار کم
 ذات، کلگھنی روپ وٹائیا۔ کیسے نہ ملے کملاپات، جگت دُباگن دئے دُہائیا۔ سچ وست رہے کیسے نہ پاس، کوڑی کیریا مات گُرمائیا۔ ہر منتر
 بھل کے پوجا پاٹھ، جگت ودیا کرن پڑھائیا۔ صدی ویہویں ہر ویکھے کھیل تماش، قُدرت قادر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، کھیلے کھیل اگم اتھابیا۔ صدی ویہویں چوڈاں طبق ہوکا، چوڈاں لوک رہے کُراٹیا۔ محمد آیا اوہ یاد سلوکا، جو سچ خُداے دتا
 سُنائیا۔ اُمت اُمتی دینا اک موقع، مُکمل حکم جنائیا۔ ست سچ نالوں ہووے سب دا روسا، جوٹھ جھوٹھ وچے ودھائیا۔ لیکھا چُکاوے پر
 پُرکھ دا پوتا، گوبند سٹ ملے وڈیائیا۔ کیسے رکھنا پئے سچا نہ روزہ، سیس سچ حدیث نہ کھئے جھکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، ویلا انت رہیا سمجھائیا۔ کلجگ کہے میرا ویلا آیا، صدی ویہویں نال ملائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھ لکھایا، نہ کھئے میٹے میٹ
 مٹائیا۔ ترے گن مایا ڈنک لگایا، پنج ت کرے لڑائیا۔ کام کرودھ لوہ موہ ہنکار ڈنڈا ہتھ اٹھایا، چاروں کُٹ پھری دُہائیا۔ گُرو چیلہ اشٹ

دیو نہ کھئے منایا، گرو دوار مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے رہے مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا اک درسائیا۔

☆ ۱۵ کتک ۲۰۲۱ بکرمی پنڈ الڑپنڈی باہر رستے وچ ☆

جنم کرم دا تنکا کاہی، کلمہ نبی رسول پڑھائیندا۔ بن رسنا چہوا دئے دُہائی، پیر پیغمبران اکھ سنائیندا۔ ویکھو چلدا پھردا ماہی، محبوب جس نال رنگ رنگائیندا۔ جس دے حکمے اندر خدائی، خد اپنا ویس دھرائیندا۔ جس دی جھلے نہ کھئے جدائی، گویند ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جس دا میلا سہج سُبھائی، بھیو بھاؤ نہ کھئے سمجھائیندا۔ جگ چوکڑی گئے وہائی، کوٹن کال نین اٹھائیندا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیسا نیتر نیناں نیر رہے وہائی، چھہر میگھلا دھار برسائیندا۔ وار تہت دوس رین گھڑی پل رہے دھیان لگائی، دھرت دھول زمیں اسمان گگن منڈل رو سس سورج چن کھوج کھجائیندا۔ بھنڑی رت سہنجی رین آئی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ کاہی دہہ کہے میں تنکا تنکا، ماہی سیج ہنڈھائیا۔ کوئی بھیو جیو نہ جانے جنکا، سو سجن سین آیا بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا ت برہم مت مت من کا، بدھی پرے چھپائیا۔ سو کھیل کرے اگم کا، چوڈاں ودیا سمجھ سکے نہ رائیا۔ وسیرا چھڈ کے محل اٹل اُچ منار لیکھا توڑ کے چھپر چھن دا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ دو جہان کہن ایہہ ویلا دھن دھن دا، دوجا ڈھولا راگ نہ کھئے سنائیا۔ دھن وڈیائی صاحب سلطان، آد جگاد جگ چوکڑی جو بھگتاں ساچی مندا، منسا پور اکھوائیا۔ ویکھو لہنا گجری چن دا، چنتا سب دی رہیا مٹائیا۔ جس دا مالک خالق پرتپالک لکھ چوراسی گھڑدا بھندا، لوک پرلوک ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ دیہہ کاہی کہے مینوں یاد اگی وساکھ، ویکھدیاں ویکھدیاں وقت گیا وہائیا۔ رمز اشارے شبدی دھار نال گیا اکھ، بھیو ابھیدا آپ سمجھائیا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں ملن دی دس کے آپ جاچ، یاچک ہو کے سیو کھائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر سمجھ نہ سکے بات، سو باطن ظاہر اپنا کھیل وکھائیا۔ ویس انیکا جگ جگ کرے بوہ بھانت، بھگون اپنی دھار چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار

وڈیائیا۔ دہہ کاہی کہے سانوں ویکھو دتا کٹ، تنکا تنکا توڑ ٹڑائیا۔ پھیر سب دا کر کے اکٹھ، وٹ اکو وار چڑھائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ
 ابناشن سچکھنڈ نواسی چھڈ، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ دو جہاناں پار کر کے حد، حدوڈ ویکھے چائیں چائیا۔ جیہڑا شاستر سمرت وید پُراناں
 وچوں پیا نہ لبھ، چار کُنٹ نظر کیسے نہ آئیا۔ سو صاحب سلطان نوبت سنائے سجن سد، صدقے واری گھولی گھول گھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دہہ کاہی کہے مینوں چڑھیا وٹ، وٹنا ماہی دتا لگائیا۔ میرا ناتا جوڑ کے چار پاویاں والی
 کھٹ، باہی سیرو آپ سہائیا۔ اک دوجے دے اندر باہر دتا گھت، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ بے شک ساڈے وچ نہیں کوئی رت، ہڈ ماس ناڑی
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساڈے پریم پیار نہیں کیسے پٹولے پٹ، پٹو اوڈھن ساڈا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جیہڑا یارڑے دا ستھر بیٹھا گھت، سوئی
 ماہی بہ کے خوشی منائیا۔ جس نوں جھکدے ڈالی پت، پنکھڑیاں گلشن وچ اپنی خوشی منائیا۔ جس دی تکن والی سب تون وکھری
 اکھ، آخر اپنے گھر جنائیا۔ جس دے کول غریب نہانیاں دا دھر دا حق، حقیقت دئے سمجھائیا۔ کلجگ اتم ساریاں کر اکٹھ، رنگ اپنا نام
 چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دہہ کاہی کہے میرے نالوں چنگی چکاٹھ، جو چوکرئی سیو
 کھائیا۔ چاروں کُنٹ اپنی بن کے آپ جماعت، بیٹھی آسن لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اس دے اُتے رین وسیرا کٹ کے گئے رات، پنج تت کایا
 تن ہنڈھائیا۔ ایہہ ویکھدی ربی کھیل تماش، راتیں سٹیاں دے جاگدیاں کی کی کھیل کھلائییا۔ بنان گوہند ماچھوواڑے پُرکھ اکال دی سنی
 کیسے نہ بات، سجن سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جو پُرکھ اکال دین دیال زرگن ہوئی ہوئی گیا اکھ، اکھراں وچ نہ کھئے پڑھائیا۔ جس دا لیکھا لبھ نہ
 وچ قلم دوات، کاغذ قلم شاہی دئے نہ کھئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ منجی کہے میں کی
 دساں، دسن جوگ نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو اُس دے چرناں بیٹھاں ڈھٹھاں، جس دے آگے مان نہ کھئے وڈیائیا۔ میریاں روندیاں اوہ اکھاں،
 جنہاں وچوں نیر سک کدے نہ جائیا۔ جس ویلے ماچھوواڑے گوہند صاحب نرالا ست، پُرکھ اکالا پتا کر بُلایا۔ اوس ویلے گوہند تنکا چک
 کے اپنے سر نالوں اُچا، ابناشی کرتے دتا وکھائیا۔ میرے نالوں گرمکھ سچا، جس دی سوچی میرے اندر آئیا۔ میں اوہناں دے پریم دا
 بھکھا، جو بھکھے تہائے رہ کے تیرا دھیان لگائیا۔ میں برہوں ویراگ اوہناں دا کٹھا، پلے کچھ نہ گنڈھ بندھائیا۔ ایتھے اوتھے میرا لیکھا مُکا،

سوہنی طرح سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سُن سنَدیشہ گوبند ہر، ہر جُو آپ جنائیندا۔ تیری ستھر سیج ویکھ کے آوے مینوں ڈر، بھو میرے گرد پھیرا پائیندا۔ گوبند کہے میرے پرہہ ایسا درد ویکھیا ایس تے چڑھ، تیرے سینگھاسن نالوں رس اچھا نظری آئیندا۔ سِری بھگوان ہولی جیہی اندر وڑ، شبد اشارے نال سمجھائیندا۔ تُوں پچیا لا کے جائیں جڑ، مین بُوٹا ویکھن آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیندا۔ گوبند کہے سُو لال ستھر، سوہنی سیج سہائیا۔ پرہو تیرے کول کوئی لکھن والا نہیں اکھ، جو اس دی کرے وڈیائیا۔ ابناشی کرتے کہا مین ویہ سُو آگی بکرمی پہلوں دس کے لیکھا ڈھائی ستر، ستران وچوں اگلی نوک دھار سمجھائیا۔ دُھر دا سنَدیشہ دے کے پتر، پت پریشور ہو کے آپ سمجھائیا۔ زرگن نیرویر کر کے اپنا یتن، یتنہا یوگ سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا کایا ویکھ کے وطن، وٹ اپنا پھیرا پائیا۔ سوہنا ویکھ کنارہ پتن، گھاٹ کندھی بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ اوہناں دی پت آئے رکھن، جنہاں پچھے بھیت چڑھائیا۔ چار ورن دا وِرو ل کے مکھن، بھگت بھگوان لے پرگٹائیا۔ تیری سیج دا تیل تینکا اوہ سانہ کے رکھن، دُھر دے ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال درڑائیا۔ گوبند اندروں کھول کے اکھ، اُپر دھیان لگائیا۔ سمرتھ ویکھ پرتکھ، نُوں نُوںانہ جوت رُشنائیا۔ سٹ دُلا رے کہا جھٹ، سہج نال سمجھائیا۔ ابناشی کرتے سچ سینگھاسن اپنا دس، جس اُپر ڈیرہ لائیا۔ سِری بھگوان کہا بس، خوشیاں نال سمجھائیا۔ جتھے میرا گوبند رہیا وس، اوہ سینگھاسن سب توں اچھا دو جہاناں نظری آئیا۔ گوبند کہا مین نہ مٹاں سچ، دُوے جوڑ سپس جھکائیا۔ ابناشی کرتا دُوروں آیا نٹھ، نیڑے آ کے رہیا پلائییا۔ گوبند اوس ویلے کہا اپنے نال ہتھ، گرمکھان ول اشارہ دتا کرائیا۔ جِناں چر اینہاں دی پت لئیں نہ رکھ، پریشور تیری نہ کھئے وڈیائیا۔ سِری بھگوان اوس ویلے کہا جھٹ، حُکمی دُھر فرمان سُنائیا۔ کلجگ اتم تیرا دوارا کھول کے ہٹ، بن ونجارا ویکھ وکھائیا۔ تِنکے تِنکے دے کے وٹ، سوہنا وان دیاں گنڈھائیا۔ چار جگ دا کہاتہ اپنی جھولی گھت، اگلا لیکھا دیاں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اشارے نال رہیا سمجھائیا۔ گوبند کہے پرہہ پریم وچھوٹا، گرمکھ ناڑی انتڑیاں نظری آئیا۔ اُس دے اُتے جے بھاوے سُوٹا، سوہنی سیج ہنڈھائیا۔ ایہو جہاں پر میرے گرمکھ راؤٹا، جو نہ ہر کنت ہو کے سیجے آئیا۔ دوسر سنگ نہ انگ لگاؤٹا، انگیکار نہ کھئے

وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن گوہند پُتر، بن پتریاں تیرا حساب لکھائیا۔ جس ویلے نرگن دھاروں آواں اُتر، اُتر پُورب پچھم دکھن ویکھن سمجھ کیسے نہ آئیا۔ تیرے گرمکھاں جن بھگتاں پت آواں رکھن، راکھا ہو کے سیو کھائیا۔ کوڑی کرپا جڑ آواں پُٹن، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا مارگ آواں دسَن، چار جُگ چار ورنان کران پڑھائیا۔ تیرے سنگ مل کے آواں ہسَن، ہستی تیرے وچ لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا لیکھے لئے لکھائیا۔ گوہند کہے میرا قول اقرار، بن اکھراں سطران لیکھ لکھائیا۔ سچ ویلے دا سچ وبار، بوہاری دئے سمجھائیا۔ گرمکھاں سیج کریں پیار، سوہنا ویس وٹائیا۔ تیرا لیکھا موہے پروان، پروانگی تیرے ہتھ پھڑائیا۔ اوس ویلے تیغ بہادر دا سیوادار ہووے میرے نال، جس دا نام تیرے نال پرنائیا۔ کیوں بٹنے کیتی میری اوس سنبھال، گجری نال مل کے سیو کھائیا۔ دوس زین راکھا بن کے پھرے نال نال، اٹھے پھر مستک ویکھ ویکھ خوشی منائیا۔ لوکی سارے کہن اونٹوں کلا کنگال، کتھوں تیغا اپنے نال گیا رلائیا۔ اک ویراں میں مئی وچ ڈگا میرا اُس نے مکھ پونجھیا نال زمال، پریم نال اپنی گود اٹھائیا۔ میں ہوئی جیہی کیتا اک سوال، ڈھائی سال دی اُمر وچ سمجھائیا۔ جے کوئی تیتھوں کھوہ کے مینوں لے جائے شیطان، گنگا وچ سُٹائیا۔ اوس ویلے ایس کھلے کہا میں بڑا بلوان، میرے ورگا سورما نظر کھئے نہ آئیا۔ میں بچے ہُنڈیاں کیتی زبان، ہوئی جیہی سُنائیا۔ جس ویلے میں نال آواں اپنے بھگوان، بھاگ تیرا ونڈ ونڈائیا۔ جے تُوں سورما شستراں والا جوان، شستر میرا تیرا اکو نظری آئیا۔ جے پچھہ نہیں آئی پہچان، ہُن آکے دتا سمجھائیا۔ ہُن گوہند نہیں بال انجان، بال انجانے گودیاں وچ ٹکائیا۔ ایہہ منجی نہیں ٹٹیا وان، گرمکھاں سیج سُہائیا۔ ایہہ دوشالہ ٹھاڈے لئی ہويا پروان، جس دا پروانہ آسام والے راہے دتا لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، غریب نمانے گود اٹھائیا۔ ٹٹے وان دی بولے منجی، مجلس وچ سُنائیا۔ جن بھگتو میں سب توں چنگی، چنگیاں خاک ملائیا۔ ٹھاڈی جنم مرن دی کئی کئی تنگی، بھیڑی گلی نہ کھئے پھرائیا۔ ککھ پھیر نہیں ویکھنی کوئی گندی، دھنّ جنیندی ہووے مائیا۔ سُرتی پھیر نہ ہووے رنڈی، ہر کنت لئے پرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منجی ٹٹی دئے سمجھائیا۔ منجی ٹٹے تیرا سوہنا آسن، اصلاں وچ اصلی نظری آئیا۔ جس اُتے بیٹھ پُرکھ ابناشن، اپنی شرع رہیا سمجھائیا۔ لیکھے میٹ کے ذات پاتن، اوچاں نیچاں جوڑ جُڑائیا۔ پتن

چاڑھ کے اپنے گھاٹن، نئی نؤکا نام بٹھائیا۔ دُھر دا بن کے سنگی ساتھن، سکلا سنگ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ منجی کہے میرے دھن بھاگ، بھاگاں بھری نظری آئیا۔ میرا لہنا مکیا آج، عاجز ہو کے سیس نوئیا۔ جس دے سیس سوہونا تاج، سو تخت نواسی میرے اُپر چرن ٹکائیا۔ دھن وڈیائی اوہناں سکھاں شاباس، جنہاں شبدی سیج سہائیا۔ جس اُتے دوویں مل کے کرن نواس، استھان بھومکا سوہا پائیا۔ ایہہ ٹٹیاں نوں گنڈھن والی منجی خاص، خالص اپنے نال رلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ منجی کہے میں ہو مجازی، موجدہ دیاں سُنائیا۔ جس ویلے میری نکئی جیہی اُتے نگا جیہا گوبند رکھیا گجری دادی، داء اپنا اوس ویلے لیا لگائیا۔ میں چھاتی چُک کے ہوئی جیہی آواز اک آکھی، ہوا وچ سُنائیا۔ گوبند کہا پھیر چڑھاں تیرے اُتے نال لے کے اپنے ساتھی، ستھر والا لیکھا دیاں چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جُگ چوڑی ویکھ وکھائیا۔ منجی کہے سُنو سب سجن، سجرہاں حال سُنائیا۔ میں گھر گھر گئی سدن، سدے دے کے آئی جنائیا۔ جنہاں دا وچھوڑا ہویا سر سے پتن، وپندی دھار وہائیا۔ تنہاں دی پت آیا رکھن، پت پاپی پار کرائیا۔ دُھر دی گودی آیا چُکن، چکنا چور کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا دینا جھولی پائیا۔ منجی کہے سارے وڈے چھوٹے، غریب زانیاں رنگ رنگائیا۔ پار اُتارے ماپیاں نال پُت پوتے، پُتلے کایا تے تے ترائیا۔ شوہ دریاے کوئی نہ کھاوے غوطے، غمی خوشی وچ بدلایا۔ اگلا فکر کوئی نہ سوچے، سارے اتم اپنے وچ رلائییا۔ باہر کڈھ کڑاوے کھوٹے، گرمکھ اپنے انگ لگائیا۔ وچھڑن جنم دے مٹ گئے روسے، رستے آپے لائیا۔ پرہ ملن دے جنہاں نوں مل گئے مؤقے، مُکمل اپنا آپ گئے ترائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنی منجی منزلاں اُتے چڑھائیا۔ ٹٹی منجی کہے میری منزل مکئی، دو جہان پندھ مکائیا۔ میں آگے ویکھاں ہر سنگت سکھی، سکھ ساگر رُوپ وٹائیا۔ اُجل مات ہووے مکھی، مکھ صفتاں نال صلاحیا۔ پندراں کتک چرن گول دی سب نوں دے کے رُچی، رُچی آتم پر ماتم نال جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، پورب لہنے دی پُچھن پُچھی، جس دی سمجھ سمجھاؤن کھئے نہ آئیا۔ گرمکھ منجی تیری سچ نشانی، نشے دُھر دے رہی چڑھائیا۔ ایہو جیہی اچے تک لہی کدے نہ گانی، منکیاں والی کم کسے نہ آئیا۔ اس دے تیلیاں تینکیاں وچ اوہ بانی، جو بان

نرالے رہی چلائیآ۔ ایہہ گوہند دی پچھلی کہانی، کہات اگلی رہی سمجھائیآ۔ سچکھنڈ نواسی لے کے جاوے اوس مکانی، مقامے حق جس دی سیج سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہربان دیوے وڈیائیآ۔ گانی کہے میں پئی گل، گلوکڑی اپنی پائیآ۔ بھگنو تہاڈے نال نہ کرے چھل، میں وٹ دتا چڑھائیآ۔ جو وچھوڑا دیوے پل، ہلوانے نال دیاں اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر سر میرے ہتھ رکھائیآ۔ سری بھگوان کہے ایہہ گانی اچھی، اچھی طرح سمجھائیآ۔ ویلا متس یاد جس ویلے روپ دھاریا مچھی، سمنڈ ساگر ڈیرہ لائیآ۔ اوس ویلے پریم پیار دی پا کے رسی، تند اپنے نال کھچائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکلا پچھلا لیکھا رہیا سمجھائیآ۔ رسی کہے میں دساں رستہ، مارگ اک جنائیآ۔ جن بھگنو پرہ نون ملن واسطے بنھنا پئے کوئی نہ بستہ، پوتھی کم کیسے نہ آئیآ۔ اکو مارگ سب توں سستا، نیوں نیوں لاگو پائیآ۔ تہاڈے نال گنڈھ پا جائے پختہ، جس نال یسو پھانسی دتا لٹکائیآ۔ وچ رہن نہ دیوے کوئی نقتہ، مکتے سارے دئے وڈیائیآ۔ ایہہ ویلا نہیں کوئی پچھ دا، پچھن دی سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ جو پریم کر کے اک وار جھکدا، تیس نون کوئن کوئن وار اپنی گود بہائیآ۔ ایس منجی پچھے سب دا لیکھا مکدا، جس دی ڈوری گل وچ سوہیا پائیآ۔ نانا جڑ گیا پیو پت دا، آگے ہوتے نہ کھئے جدائیآ۔ جے کوئی جگت وبار کر کے رُسا، اتم اوہنوں پار لنگھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر دے لہنے رہیا چکائیآ۔ رسی کہے میں دساں رسم، ہر سنگت سچ سمجھائیآ۔ تہاڈے نال پے گئی ایس دی قسم، جس دی قسمت سمجھ کیسے نہ آئیآ۔ سچ پچھو تہاڈے پچھ پچیاں دی لیا کے بہسم، بہاؤ قیمت اپنی آپے پائیآ۔ جس گھر گر اوتار پیر پیغمبر کیر جلاہے جہے وسن، اوہناں توں آگے تہانوں لئے بہائیآ۔ تہاڈے کولوں جدا ہو کے آیا نہیں پرہو نٹھن، بھجے جانڈیاں اپنے نال ملائیآ۔ ایہہ راوی نہیں رہبر دا پتن، پت پریشور دئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سوہنی گانی گل لٹکائیآ۔ گانی کہے مینوں آیا چیتا، پچھلی کہانی دیاں جنائیآ۔ جس ویلے براہمن کھان آیا نیندا، اپنا پھیرا پائیآ۔ اوہ چاروں طرف وینہدا، گوہند اکھ اٹھائیآ۔ مؤلی تند کر کے بھیٹا، گل گانی اک لٹکائیآ۔ گوہند توڑ کے کہا میری اوڑی کھیڈا، اگلی سمجھ دیاں سمجھائیآ۔ مینوں سب توں چنگی لگنی سؤلاں کاہی والی سیجا، سجن تینوں دیاں جنائیآ۔ جس نے مینوں پچھوں بھیجا، اُس دی بہاجی دیاں ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھا لیکھے وچ رکھائیآ۔ مؤلی تند جس ویلے

توڑی، تُئی دئے دُہائیا۔ گوہند میری بھڑی بھڑی، ہو کے دے رہی سُنائیا۔ میں چڑھکے تیری پوڑی، پھر خاکی خاک وچ ملائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنے دینے سب دے ویکھ وکھائیا۔ گوہند کہہ سُن ری مؤلی، سخیئے تینوں دیاں جنائیا۔
 میرے صاحب دا کھیل ہوئی ہوئی، جو ہر ہر اپنا نام پرگنائیا۔ میں پھیر آواں اُپر دھوئی، دھرنی دھرت ویکھ وکھائیا۔ مینوں وست اِکو
 بھاؤنی، جو سب توں چنگی چنگی طرح سمجھائیا۔ میری سیج گرمکھاں کانے کابی بناؤنی، اپنی ونڈ ونڈائیا۔ پھیر میرے پیار اندر سوہنی
 منجی اِک ڈاہنی، چار پاوے نال جڑائیا۔ اُس دے وچوں میں پریم پیار دی رسی اِک کھسکاؤنی، جس نوں اپنے گل لٹکائیا۔ اوس ویلے
 تیری پوری کراں بھاؤنی، بھانا اپنے ہتھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ مؤلی کہے میں رسی بن
 کے، راہ تگاں تیرا ماہیا۔ کِس مارگ آویں چل کے، اپنا پندھ مکائیا۔ میں رستہ بہواں ملّ کے، نیتز اکھ کھلائیا۔ گوہند کہہ ہسّ کے،
 خوشیاں نال جنائیا۔ میں نرگن نال آواں نسّ کے، شبدي روپ وٹائیا۔ تینوں سچ جاواں دسّ کے، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا مالک اِکو بے پرواہیا۔ مؤلی کہے دسّ ثبوت، سچ دے جنائیا۔ کی پنج تت مان دیویں کلبوت، کایا گرھ
 سُہائیا۔ گون دوارے ہوئیں موجود، حاضر ہو کے حاضری لئیں لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور،
 دُھر دے لیکھے رہیا جنائیا۔ گوہند کہہ آ جا نیڑے، سچ دیاں سمجھائیا۔ اتم آواں گرمکھاں دے کھیڑے، کھپڑا سب توں لَواں چھڈائیا۔ پنج
 تت دے چھڈ کے جھیڑے، شبدي اپنا ناؤں رکھائیا۔ بھگتاں اُتے کر کے مہرے، محبت اپنے نال پائیا۔ اوہ دُور ڈراڈے اِکھے ہون نیڑے، گھر
 اِکو اِک سُہائیا۔ کر کے وڈے جیرے، تُئی منجی دین وچھائیا۔ سب دے انتر ہوون چاؤ گھنیرے، خوشی غمی نال ملائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا اِک ہو آئیا۔ مؤلی کہے دسّ ملاپ، ویلا وقت سُہائیا۔ گوہند کہہ میرا بھگتاں نال ساک، گرمکھاں
 جوڑ جڑائیا۔ پس اِکیسا ہو کے ساکھیاں، پُرکھ اکال نور کرے رُشنائیا۔ گرمکھاں دی بیٹھ کے اُتے کھاٹ، کھٹکے سارے دیاں گوائیا۔ تانے
 پیٹے وچوں مار کے جھراٹ، ڈوری تند اِک کھچائیا۔ ویہ سو اِکی پندراں کتک دی سُہنجی کر کے رات، رتہ تیرا دیاں ودھائیا۔ اپنے گل وچ
 پا کے ساکھیاں، گرسکھاں دیاں وکھائیا۔ پورب لہنا دین دی ایس نوں جاچ، اُبھل بھل وچ نہ آئیا۔ سب دی سُن آپ فریاد، فرد پچھلی

پھول پھلایا۔ چرن پریتی جوڑ کے آج، عاجز لئے ترائیا۔ بھگت بھگوان دا اک سماج، سبناں دتا سمجھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں منکے مالا سارے دتے تیاگ، ویراگ اپنا اک اُچھایا۔ مالا کہے پرہ کی ویراگ، کس بدھ دئیں پرگٹایا۔ اناشی کرتا کہے اندر وڑ کے مار آواز، سرتی سوئی لوان جگایا۔ اپنے سیس توں لاه کے تاج، غریب نائیاں وچ بہہ کے خوشی منایا۔ وست امولک نام بھنڈارا دے کے دات، دانی ہو کے ہوواں سہایا۔ جنم کرم دی پورب پوری کر کے خواہش، خالص اپنے نال ملایا۔ رسی پچھے تھادی کٹ کے جم کی پھاس، فیصلے دھر کے دئے مکایا۔ اوتھے لے کے جائے جتھے وسے پاس، وچھوڑا وچھڑیاں کولوں اپنی جھولی پائی۔ مہربان ہو کے داسی داس، دست بدست سیو کھایا۔ چرن گولان رکھے ساتھ، کرم کانڈ لیکھا دئے مکایا۔ منجی دا مالک سدا وسے ساتھ، سوہنا سنگ جنایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تھادی رکھی یاد، یاد پچھے پھرے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو کے آیا مات، مٹالیہ سب دا کرے تھاون تھانیا۔

☆ ۱۵ کتک ۲۰۲۱ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ پنڈ الرپنڈی ☆

ویہ سو اگی پندراں کتک، قطرہ قطرہ خوشی منائیندا۔ جگ چوکڑی پچھوں آیا اوہ وقت، جس دا ویلا وقت سرب سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جنا کے اپنی شکت، تھوڑی تھوڑی شناخت سرب جنائیندا۔ کل اتم لیکھا ساچے بھگت، ہر بھگون ویکھ وکھائیندا۔ نرگن نرویر نراکار چڑھ کے اگمی ہست، ہستی ربیا بدلائی۔ جوتی سروپ ہو کے مست، نام خاری اک پرگٹایا۔ دو جہاناں کھول کر کے ارتھ، اتھوا اپنا کھیل کرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ہوئے اسچرج، اچرج لپلا آپ ورتایا۔ سوربیر مردانہ بن کے مرد، مدعا سب دا ویکھ وکھایا۔ نو نو چار دی سن کے عرض، اصل اپنا روپ دھرائیا۔ کوڑی کریا ویکھے گرد، گردش ویکھے جگت لوکایا۔ گرمکھاں وندنہارا درد، دردی اپنی دیا کھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل اگم اتھایا۔ پندراں کتک پچھلی یاد، سرب ربیا جنایا۔ گر اوتار سن آواز، پیر پیغمبر ڈیرہ لائیا۔ شاہ سلطان چھٹ کے راج، تخت نواسی سیس جھکایا۔ وشن برہما شو رہے بہاج، بن بن پاندھی راہیا۔ شبد اگمی

وَجَّ نَاد، دو جہان کرے شنوائیا۔ حُکْم سنديسہ بودھ آگادھ، اگم اتہاہ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے دُھردرگاہیا۔ پندراں کتک ویکھ کے سوہنا، سوہنی خوشی منائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ آیا رونا، رو رو دین ڈہائیا۔ ساڈا ویلا وقت جس سہاؤنا، سو صاحب بے پرواہیا۔ سچ مدھانے جس نے دوہنا، دو دھارا کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کرن پکار، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ واہوا تیری کھیل سچی سرکار، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ گر اوتار سدّ اپنے دربار، پیر پیغمبر نال ملائیا۔ وشن برہما شو کر پیار سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کروڑ تینتیس دے ادھار، سُرپت مان وڈیائیا۔ بوہڑی کیوں سائوں دتا وسار، ویہ سو پندراں تیرے چرن دھیان لگائیا۔ تیرا لیکھا لیکھ کوئی پڑھ نہ سکے وچ سنسار، سنساری سمجھ نہ کوئی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ مہربان سرب دے داتے، در تیرے سیس جھکائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں توڑ کے جگت ناتے، ناتا اپنے نال بندھائیا۔ چار جگ دے بھلا کے پچھلے ساکے، ساکھیات اپنا دتا جنائیا۔ آپے ویکھ کھیل تماشے، منڈل منڈپ راس رچائیا۔ ساڈا تیرے اُتے بھرواسے، بھرم بھوؤ چُکائیا۔ تیرے درس سرب پیاسے، نیتز نین رہے اٹھائیا۔ ساڈا دسے نہ کوئی ساتھ، سنگی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ دروہی پھری تیرتھ تائے، تٹ کنارے رہے کُرائیا۔ منزل سب دی رہی ادھوائے، اتم پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساڈا لیکھا دے سمجھائیا۔ اٹھسٹھ کہن پرہوؤ لاشریک، شرکت نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے وچ اک توفیق، طوبی طوبی کرے لوکائیا۔ تون دُور دُراڈا وسیوں آ نزدیک، نیرن نیرا ڈیرہ لائیا۔ تیرا راہ تکیئے ٹھیک، ٹھاکر اکو اکھ اٹھائیا۔ کیوں ساڈے نالوں توڑ پریت، پریم اپنا مکھ بھوائیا۔ اسیں سردیاں وچ ٹھنڈے سیت، گرمیاں وچ اگنی تت بُجھائیا۔ ساڈی ویکھ پچھلی ریت، ریتیان دھیان لگائیا۔ کی ہویا جے کلجگ جیو ہوئے پلپت، پت ساڈی رہے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ راہ دے سمجھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کہن بائے بائے، ہوکے نال سُنائیا۔ پندراں کتک یاد آئے، جس ویلے ساڈی بنت بنائیا۔ اپنے چرن گول اُپر اپنی دھار ٹپکائے، امرت امر رس وکھائیا۔ جس دی بوند سواتی مات رکھائے، اکتی اپنا حُکم جنائیا۔ بوہ بھاتی ہر کھیل کھلائے، اگم اتہاہ وڈی وڈیائیا۔ سچ سوغاتی جس راتی داتی جھولی بائے، ماتی رنگ چڑھائیا۔ جوڑ ناتی چھاتی نال لگائے، ساچی باقی کتھنی کر سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ اٹھسٹھ کہن اسیں دسیئے اصل، اصلیت اک سمجھائیا۔ جس ویلے پرہو پریم پیار اپنے نال کیتا وصل، واسطہ اکو اک جڑائیا۔ اوتھوں پرگئی ساڈی نسل، جنی جن اک ہو جائیا۔ دو جہاناں کر نہ سکے کوئی قتل، کھنڈا دھار نہ کھئے ڈرائیا۔ بن پُرکھ ابناشی راہ سکے کوئی نہ بدل، بدلہ سکے نہ کھئے چکائیا۔ تیرے در تے بھگون اکو عدل، عدالت اک وکھائیا۔ ساڈی پوری کر دے سدھر، صدقے واری گھولی گھول گھمائیا۔ تڈھ بن کوئی نہ جانے ساڈا قدر، قدرت تیرا روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی پائیا۔ اٹھسٹھ کہن سُن لے بات، ظاہر باطن جنائیا۔ ایہہ بخشن والی بخشش اوہ دات، جس وچوں بخشیش لئی پرگٹائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پہلوں اک قطرہ تیرا بوند سوانت، چرن چھوہ ملی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ امرت بوند دُھر دا ٹبکا، طبقات سمجھ کھئے نہ آئیا۔ آد جگاد کدے نہ مُکدا، مُفتو مُفت رہیا ورتائیا۔ تیرا پریم پیار نیر کدے نہ سُکدا، چہرہر اکو رنگ رنگائیا۔ سدا سدا سد تیرے چرناں جھکدا، اٹھسٹھ بیٹھا سیس نوائیا۔ تڈھ بن مات کوئی نہ پُچھدا، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ تڈھ بن پینڈا نہ کیسے دا مُکدا، گر اوتار گئے جنائیا۔ کلجگ اتم تیرا کھیل اکو پیو پُت دا، پتا ہو کے گود اٹھائیا۔ کیوں ساڈے کولوں لُکدا، سنمکھ ہو نہ درس کرائیا۔ ساڈا لیکھا چکا چپ دا، انبولت ساچا بول دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ مہربان کہے سُن اٹھسٹھ، ست دیاں جنائیا۔ تہاڈی کھول کے پچھلی گٹھ، گٹھڑی خالی دیاں وکھائیا۔ چار جگ جو دتا دھیرج جت، ست سنتوکھ نال رلائییا۔ پریم پیار دی وست رکھ، چرنودک مکھ چوائیا۔ لوکھات دے کے حق، حُکم دتا سمجھائیا۔ کھیل ویکھیا تھ تھ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سری بھگون رہیا سمجھائیا۔ اٹھسٹھ سُن لے بات، پاتشاہ سمجھائیندا۔ اتم سب دا ہویا گھات، پچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ جس نے دتی سچ سوغات، سو صاحب ویکھن آئیندا۔ جس نے چرن پریتی جوڑیا نات، سو ناتا بدھاتا کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل اک وکھائیندا۔ اٹھسٹھ کہے میں ویکھے پیر گر، پیغمبر در تے نظری آئیا۔ جنہاں دا اکو راگ اکو سر، اکو تال رہے وجائیا۔ جنہاں نوں اکو منتر رہیا بھر، فُرنا تیرا نام شنوائیا۔ سارے لوکھات آ کے پچھے گئے مُڑ، در تیرے سیس نوائیا۔ اتم سانوں پئی تیری

لوڑ، ہوکا دے کے رہے جنائیا۔ سچ سوامی آ کے ویکھ اپنے گھوڑ، دو جہاناں پندھ چُکائیا۔ کلجُگ اندھیرا گھور، سچ چند نہ کھئے چمکائیا۔ کوڑی کیریا پایا شور، شورش وچ لوکائیا۔ ساڈے ولّ تگ کر کے غور، گہر گمبھیر اکھ کھلایا۔ ساڈے اندر مائس مائکھ مائس بن گئے پشؤ ڈھور، روداس چمارا دئے گواپیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہربان لے بلایا۔ اٹھسٹھ کہے کی دسیئے حال، حالت دسن یوگ رہی نہ رائیا۔ ساڈا لٹیا دھن مال، دولت خزانہ سارے بیٹھے گوائیا۔ سچ امرت مارے نہ کھئے اُچھال، سیر رس نہ کھئے وکھائیا۔ اندرے اندر ساڈی بدل گئی چال، چال نرالی اکو نظری آئیا۔ کلجُگ کوڑی کیریا بن گئی وچ دلال، مایا ممتا موہ ونج کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اتم لیکھا دے مکائیا۔ اٹھسٹھ کہن پرہہ ویکھ ساڈی سرت، تیرے چرن دھیان لگائیا۔ حُکم دے اکئی ترت، دھر سندیس سُنائیا۔ کلجُگ اتم سچا رہیا کوئی نہ پُرش، نر ناری سارے بیٹھے اپنا آپ گوائیا۔ مائس جنم ہویا بُرد کھُرد، حُدی وچ جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہربان ویکھ وکھائیا۔ مہربان آ کے تگ، تقویٰ تیرا اک رکھائیا۔ کوڑی کیریا ساڈے اندر وڑ گئی نٹھ، باہر کڈھن کھئے نہ پائیا۔ سادھ سنت چھڈ کے ہٹھ، دھیچ جت گئے گوائیا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی کہے پرہو ساڈی شرم نال شرماوے اکھ، نین سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کوڑی کیریا ویکھ کے گئی تھگ، منزل اپنا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیاوان دیا کمائیا۔ اٹھسٹھ وچوں کہے گنگا، مکھ گھنگٹ نین اُٹھائیا۔ ویہ سو پندراں مینوں لگا چنگا، چنگیاں وچوں سوہا پائیا۔ جس ویلے میں درشن پا کے ہوئی اندا، اند کارج نال کرائیا۔ نظری آیا گوہند چندا، جس دی چاندنی دو جہان رُشنائیا۔ جے کوئی ایس نوں سمجھے بندہ، سو بندیخانے وچ اپنا آپ پھسائیا۔ ایہدا ویکھ اکئی دھندا، دھرنی دھول سیس جھکائیا۔ اس دے ہتھ اوہ کھنڈا، جس نوں بھگوتی سیس نوائیا۔ اس دے کول اوہ اندا، جس دا اند اند پُری والا سمجھائیا۔ اس دے کول اوہ رندا، جو بن ترکھان کرے صفائیا۔ اس دے کول اوہ ڈنڈا، جو بن کے جٹ سرب ڈرائیا۔ اس دے کول اوہ کنڈھا، جس کنڈھے اُتے گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے دھیان لگائیا۔ اس دے کول اوہ چھندا، جو آد جگاد بھگتاں رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساڈا پڑدا دے کھلایا۔ اٹھسٹھ کہن پرہہ ویکھ تیرا دروازہ، ساڈی پئی ڈہائیا۔ تُوں مالک غریب نواجہ، سد غریب نائیاں ہوئیں سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھیا داسی داسا، در

ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ سائوں اُچی اکو آسا، آسا منسا پور وکھائیا۔ تیرے چرناں اک بھرواسا، چرنودک اپنے وچ رلائیآ۔ پرہو بدل دے ساڈا پاسہ، پاشا جگت دے اٹائیا۔ کلجگ جیو کرن سائوں ہاسا، ہنسی رہے اڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، در ساچے لے بلائیآ۔ اٹھسٹھ کہے پرہ دے بلاوا، بلدھاری تیری اوٹ تکائیا۔ تیرے وچھوڑے دا اکو ہوا، یائے یائے رہے سنائیا۔ جے کوئی گر اوتار پیر پیغمبر صدی چوڈھویں اپنا چھڈ گئے دعوہ، مسل تیرے ہتھ پھڑائیا۔ ساڈا لوکھات وچوں کٹ دے ناواں، نتھاویاں اپنے چرن بہائیا۔ تیری دھوڑی بہکے ساچا نہاون نہاواں، میرے وچ نہاون والا نظر کئے نہ آئیآ۔ اسیں نیترونندے تڈھ بن پکڑے کوئی نہ بابواں، پھڑ گلے نہ کئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر ساچے لے بلائیآ۔ اٹھسٹھ کہن ساچے رب، رمز نال جنائیا۔ صدی ویہویں لے سد، سدا اک جنائیا۔ اسیں دور ڈراڈے آئے بھج، اگلا پندھ مکائیا۔ سب کچھ مات لوک چھڈ، پلو خالی انت کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنے چرن دے وڈیائیآ۔ گنگا گوداوری کہے جمنا سُرستی، سُرتی تیرے ول لگائیا۔ کلجگ کوڑی سرشٹی ویکھ مستی، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار ہویا ہلکائیا۔ میرے اندر نہا کے کیسے نوں سمجھ نہ آوے تیری ہستی، ہتھ پیراں والے سارے گئے بھلائیآ۔ ایسے کر کے ساڈی حالت ہوئی خستی، خصلت سب دی اندر وڑ کے رہی شرمائیا۔ پرہو ساڈی کڈھ دے اکو وار ارتھی، لیکھا لوکھات مکائیا۔ تون مالک عرشی فرشی، فضل رحمت دے کھائیآ۔ تون مالک دھر دا دردی، دکھیاں دکھ وندائیآ۔ سچ پچھیں گوداوری کندھے ندیڑ گوبند کول دتی عرضی، اُس عرضی دی قیمت ہیرا وچ سٹائیآ۔ تیرا لیکھا آد جگاد نقدو نقدی، ادھار رہن کئے نہ پائیآ۔ صدی ویہویں جاندی لنگھدی، ملاح پتن اُتے بیٹھے سنے بیڑی رہے گر لائیآ۔ کلجگ دھار ڈونگھے ساگر منجھ دی، منزل سکے نہ کئے چکائیآ۔ تیرے در تے اکو وست منگدی، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ سائوں کوئی جیا نہیں بھکھ ننگ دی، نت تیرا درشن پا کے خوشی منائیآ۔ اُس مک جائے مہانے ونجھ دی، تیرا تٹ کنارہ سوہیا پائیآ۔ سُن فریاد بھاگاں مند دی، ابھاگن رہی گر لائیآ۔ کتھا کہانی نہیں بتی دند دی، بن دندان رہی سنائیآ۔ دھر دے لاڑے یاد رکھ اوہ کہانی اکیاں دی جنج دی، جس دی سوہنی بنت بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساڈا لیکھا دے چکائیآ۔ اٹھسٹھ کہے میں بے شک پانی، تیرا نیر نظری آئیآ۔ جگ چوکڑی میں سادھاں سنتاں گر اوتاراں پیر پیغمبران کولوں

سُندا ربیا تیری کہانی، جو کنڈھے بہہ کے تیرا نام دھیائیا۔ سو ویلا وقت آیا جگت جہانی، تہت وار ربی سمجھائیا۔ مینوں یاد آگئی اوہ
 نشانی، جیہڑی سر سے کنڈھے گوبند گیا سمجھائیا۔ جس ویلے میرا مالک دل دا آوے جانی، بے پہچان پھیرا پائیا۔ اُس دا کھئے نہ دے ثانی،
 احسان سر نہ کھئے رکھائیا۔ اُس دی کھیل ہووے مہانی، مہا بودھ آگادھ کرے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساڈا لہنا
 دے مُکائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کہے مینوں آیا چیتا، چت اپنے نال صلاح پکائیا۔ جس ویلے گوبند اپنی کھیڈ کھیڈا، چلہ تیر کمان چڑھائیا۔
 گوداوری کنڈھے مار کے نیزہ، نج دھار لئی پرگٹائیا۔ اوتھے ساڈھے تِن ہتھ بنا کے سیجا، اکلّا اپنا ڈیرہ لائیا۔ دُھر سندیش اکو بھیجا، سری
 بھگوان کول پُنچائیا۔ اٹھسٹھ لیکھا کلجگ بھیٹا، بھیکھی پھر پھر بہم رہے بہمائیا۔ سری بھگوان کہا چھیتی انہاں دا میٹاں لیکھا، لیکھا اپنے
 ہتھ وکھائیا۔ گوبند تیرے کول دے کے سب دا ٹھیکا، پچھلی ٹھیکیداری دیاں گوائیا۔ آگے کسے دی رہن نہ دیواں بھیٹا، کسیرا کوڈی قیمت
 رویداس چمارے نال رلائییا۔ آپ بن کے کھیوٹ کھیٹا، جن بھگتاں پتن پار لنگھائیا۔ میں پتا تُوں میرا بیٹا، پتا پوت روپ وکھائیا۔ اکو وس
 کے سمبل دیسا، دیس دستر کھوج کھجائیا۔ مالک دُھر دا بن ہمیشہ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا لہنا دینا جنائیا۔
 گوبند کہے پرہہ ویکھ اپنے اٹھسٹھ، اٹھاں تتاں مُول چُکائیا۔ چھیکے نالوں صِفران ہو کے اڈ، وکھرا گھر سُہائیا۔ چھ گھر ہو گئے رَد، نرگن
 تیری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس ویلے آویں آپ وچ جگ، جُگت اپنے نال رلائییا۔ موہے پریم پیار اندر لینا سد، دُھر سندیس سُنائیا۔
 اٹھسٹھ تیرتھ پھیر ویکھاں ٹھہ نٹھ، چاروں گنٹ کھوج کھجائیا۔ سب دا پچھلا کھچ کے ست، پچھلی بخشش اپنی جھولی پائیا۔ جل دھارا
 کر کے خالی ہتھ، خالی کھاری سر ٹکائیا۔ جن بھگتاں بھیو دسکے سچ، سچ دیاں سمجھائیا۔ ویہ سو اگی تگ کوئی نہ سکے بچ، گر اوتار پیر
 پیغمبر پہلوں اپنے در بہائیا۔ انت آخیری انہاں دا کھوہ کے حق، حاکم ہو کے حُکم سُنائیا۔ آگے جن بھگتاں نال کر کے رہن فق، حساب دُھر
 دا جھولی پائیا۔ پندراں کتک پچھوں تیرتھ تئاں اُتے کوئی نہ رہ جائے ست، ستیا سب دی دتی مٹائیا۔ کر کے کھیل پُرکھ سمرتھ، پردہ اک
 اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ دُھر دا حُکم دیوے بھگوان، اپنی دیا کھائیا۔ اٹھسٹھ چھڈ کے
 آپے جان، پچھلا پندھ مُکائیا۔ کوئی سٹا رہے نہ وچ میدان، جنگل جوہ غفلت نہ کھئے رکھائیا۔ سب تُوں اکو پا کے آن، بھہ بھو ربیا درڑائیا۔

سچ دوارے آ کے دیو بیان، اپنا اپنا لیکھا دیو جنائیا۔ لہنا چھٹیا جگت جہان، پرہ چرن ملے سرنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں ملو آن، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ اک دوجے نوں مارن آوازاں، پندراں کتک رہے سنائیا۔ اٹھو ویکھو دوڑو حکم دیوے پرہ راجن راجا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سارے کہن کیتھے تکیئے حکم آوے دیس ماجھا، جو سب دے ٹخم ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت دا بن کے دادا، گوبند پتا رہیا سمجھائیا۔ اپنی ہتھیں اٹا کے سب دا پاشا، پیشینگوئی پچھلی پور کرائیا۔ آگے و جاوے اپنا و اجا، دوجا راگ نہ کھئے سنائیا۔ در سہائے اکو ٹھانڈا، گہر گمبھیر دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر دا حکم اک منائیا۔ اٹھسٹھ کہن کیتھے چلیئے، رستہ نظر کھئے نہ آئیا۔ گون دوارا جا کے ملیئے، مالک ملے بے پرواہیا پچھلی کہانی جا اٹھلیئے، اپنا حال سنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گنگا سُرسی جمن پئی بول، ہوئی ہوئی سرب جنائیا۔ سارے اٹھو آپ اڈول، پلؤ دوجے نال نہ کوئی چھہائیا۔ اوہ مالک خالق دھر دا آیا اُپر دھول، دھرنی سوہیا پائیا۔ جس دا روداس چارے نال قول، اقرار اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کھیلے کھیل ہر گھٹ تھائیا۔ گنگا گوداوری کہے میں وسار کیتھے، گلی کوچا دیاں سمجھائیا۔ سرب سوامی وسدا جتھے، جیہڑا مندر رہیا وڈیائیا۔ اسیں ویہ سو ویہ بکرمی وچ اوہ تھان جا کے ڈٹھے، چھبی ماگھ رہے سمجھائیا۔ جس ویلے براہمن نے دھوتے اپنے گئے، ہتھ مکھ نال رلائی۔ نو جنم دے کاغذ ہوئے چٹے، دُرم تلتھی چھاپیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گنگا گوداوری کہے اوہ وسے کوٹ لہندا، لہنیدار اکھوائیا۔ جس دے چرن دھون نوں ٹھی میرا پاٹ گیا سی لہنگا، انگی لیر وکھائیا۔ اوہ مالک سچ سنگھاسن بہندا، گرمکھاں دئے وڈیائیا۔ اوس دا اوس دی کیریا بنا نہ مکے پینڈا، منزل سکے نہ کھئے چکائیا۔ اوہ دھر فرمان اکو کہندا، کہہ کہہ رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اٹھسٹھ کہن اڑیئے دس چھیتی، اگلا دھیان لگائیا۔ جے توں اوس در دی بہیتی، بھيو سچا دے سمجھائیا۔ ساڈے نال کر نیکی، نکے وڈے گھر بہائیا۔ اسیں بن کے چلے پردیسی، دیس لوکات تجائیا۔ سانوں یاد آیا نانک موڈھے توں لاہ کے اپنی کھیس، بیئیں وچ بیٹھا مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہربان دیا کھائیا۔ بیئیں کہے مینوں دسو گل، کیوں نہ

نانک نال رلائیا۔ سارے کہن اوہ ساڈے نال کر کے ول چھل، پرہہ نوں ملن گیا چائیں چائیا۔ اوس ویلے ساڈے وچوں کھچّ کے بوند امرت
جل، پرہہ دے چرناں جا کے بھیٹ چڑھائیا۔ اودوں دا ساڈا وجود رہ گیا کھلّ، اندر وست رہی نہ رائیا۔ ہوئی جیہی پرہہ دے ہو کے ولّ،
دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تهاؤں تھائیا۔ بیئیں کہے نانک نہیں میں ویکھیا رام، دسرته
بیٹا روپ وٹائیا۔ جس دن پندراں کتک وچ ایدھیا کیتا اشنان، سرجو سوبھا پائیا۔ اوس ویلے اندرے اندر اپنا دے کے دھر بیان، فرمان اپنا
آپ سنائیا۔ پہلوں گوبند آوے نوجوان، کندھے گھاٹ ڈیرہ لائیا۔ پھر وہہ سو پندراں بکرمی کھیل کرے بھگوان، ہر بھگتاں جوڑ جڑائیا۔
وہہ سو اگی آخری مار کے اک دھیان، دھندے سارے دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔
بیئیں کہے نانک نہیں میں ویکھیا گھنٹیا کرشن، بنسری والا راس رچائیا۔ جس نوں گوبند کہا دھیواؤں نہ کوئی بشن، کیشن رکھے نہ کھے وڈیائیا۔
اوس کندھے دے اُتے بھگت سہیلے سارے دسن، دہ دشا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب لیکھے رہیا چکائیا۔
اٹھسٹھ تیرتھ کہن کئے مکدا لیکھا، بن لیکھتوں دئے چکائیا۔ گنگا کہے مینوں آیا چیتا، چیتن ہو کے رہی جنائیا۔ جس دے کول آد جگاد دو
جہاناں ٹھیکا، گر اتار پیر پیغمبر حکمے اندر بھوائیا۔ اوہ کلجگ اتم نرگن سرگن پھرے وچ کھیتاں، کھیتی لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ اپنے
گھر رہے ہمیشہ، گرمکھاں دئے وڈیائیا۔ بھگت ادھارن اوسدا پیشہ، پشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ اوہدے در تے منگدے برہما وشن مہیشا، کوٹن
کوٹ جھولیاں ڈاہیا۔ اوس نے ساڈی اتم میٹنی ریکھا، رکھیاں منیاں دی بنی دیوے سب ڈھابیا۔ اُس دا پرگٹ ہویا شبدي پُت اکو جیٹھا،
جس دی تاب جھل سکے کوئی نہ رائیا۔ اوہ سب دا ویکھے سوہرے پیئے پیکا، نانک دادک کھوج کھوجائیا۔ کر کے نرگن نرویر اولٹا ویسا،
بھیکھادھاری گیا آئیا۔ سب دا مالک ہو کے نیتا، نت نوت حکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے بیٹھا خوشی
منائیا۔ اٹھسٹھ کہن چلو دوارے ست، ست ست درشن پائیا۔ خوشیاں وچ سارے پئے ہس، ہنس مکھ وڈیائیا۔ واہو داہی اٹھے نس، بن
کے پاندھی راہیا۔ پندراں کتک جا کے سنیئے جس، جو بھگتاں رہیا سمجھائیا۔ گر اتار پیغمبر جس نے کیتے وس، ڈوری تند بندھائیا۔
اُس دی چرنی جائے ڈھٹھ، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ مڑ کے لوکات پھیر نہ آئے وت، وطن ملیئے بے پرواہیا۔ ساڈے اندر وڑ کے دھوتی ٹکا

بودی والا پانی سورج کوئی نہ لوے جھٹ، چلیاں نال نہ بھیٹ کرائیا۔ جنجو نوں دیوے پھڑ کے کوئی نہ وٹ، ہتھاں وچ نہ کھئے کھسکائیا۔
 بودی نوں دے کے اُتے گٹھ، اکھاں میٹ نہ سرتی لائیا۔ سب نوں پچھے جائیے چھڈ، ماٹی کھپہ سر پوائیا۔ پندراں کتک ہو کے اڈ، پرہہ جا
 پئیے سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں مل کے دسیئے سچ سچ، پتی کہانی اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکمے اندر
 رہیا منگائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ اُٹھ اُٹھ بھجے، آون واہو داہیا۔ چلو ویکھیئے جس نے بھاگ لگایا تُوئے منجے، مَجھیاں چارن والا نانک نال رلائی۔
 جو گوبند ہو کے کلغی والا سچے، جگت گھوڑے رہے شرمائیا۔ جس دے گر اوتار پیر پیغمبر بدھے، در بیٹھے سپس نوئیا۔ جس دے
 بھگت سجن آئے سدے، سگناں نال خوشی دکھائیا۔ جس نے مان دوا یا گھمیاں والے گدھے، گدی داراں رہیا پلائی۔ جس نے بھو چُکایا
 پانڈے پنڈے، پنڈت دتی وڈیائیا۔ جیہڑا تھی منجی سچ تھیاں سب دیاں گنڈھے، گنڈھنہار گوپال سوامی گوسائینا۔ جس دی دھار تیکھی
 کھنڈے، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ چل کے بیہئے اُس دے کنڈھے، اپنے تٹ کنارے پنڈھ مُکائیا۔ جس نے بنا بندگیوں اپنے بنائے بندے،
 بندھن سارے دتے تڑائیا۔ جس نے گر اوتاراں سُنائے اپنے چھندے، ڈھولا اک خدائیا۔ جو وست امولک پیار پریتی ونڈے، مُحبت پریم
 وچوں پرگنائیا۔ جو بنا پوڑی ڈنڈیوں اندر سب دے لنگھے، راتیں سُنٹیاں رہیا اُٹھائیا۔ جو چنگے بنائے بھانڈے مندے، مہر نظر نال ترائیا۔
 جو ایتھے اوتھے دو جہاناں نال ہنڈھے، جنم مرن نہ کھئے رکھائیا۔ جو بھگتاں چُک کے اپنے کندھے، سچکھنڈ بھجّا جاوے واہو داہیا۔ چلو
 اوس دے پھسیئے چل کے پھندے، جو پھاندی ہو کے رہیا پھسائیا۔ گنگا نوں یاد آگئی پچھلی ونگے، جو براہمن ہتھ پھڑائیا۔ رَوَداس نوں
 چیتا آیا جو کلیرے کلی نال ٹنگے، بھاگاں بھری دتے جنائیا۔ سری بھگوان نوں خیال آیا جو رَوَداس دے گھر بہہ کے ونڈ ونڈے، پنجاں پنجاں
 دتی ورتائیا۔ اُس دے پچھے اٹھسٹھ تیرتھ آون پیریں ننگے، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پار کرائیا۔ بن حُکموں اندر لنگھ نہ سکن اوہ کندھے، جس
 کندھ دا مالک گرمکھ نظری آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ آ کے اوپلے، بیٹھے دھیان
 لگائیا۔ گنگا وچوں اکو بولے، ہوئی جیہی سُنائیا۔ کون کیشن سنگھ دا کُنڈا کھولے، دروازہ بند دئے تڑائیا۔ رَوَداس کہے میں گنڈھنہارا
 پوئے، تھیاں جوڑ جڑائیا۔ اُچی کوک پاؤ نہ روئے، اندرے اندر لو منائیا۔ میرا تھاکر سوامی ہر گھٹ اندر موئے، گرہ گرہ سوہا پائیا۔ آد

جُگاد ساچا تول تولے، کنڈا نام ترازو ہتھ اٹھائیا۔ گرمکھ سنگھ کہے اٹھسٹھ تیرتھ ایہہ گرسکھ بناؤ وچولے، جو وچھڑیاں رہے ملائیا۔ ایہہ نہ جانو بھولے بھالے، بھلیاں دی انس آپ پرگٹائیا۔ اک پچن نانک کہا بالے، پچیاں وانگ سمجھائیا۔ پرہ دے وکھڑے نخرے سب توں چالے، چالاکئی وچ چلان سب دے رہیا کرائیا۔ مراسی کہا ڈوم ایہہ تیرے اینوے خیالے، جو مکھ آوے رہیا سنائیا۔ نانک کہا میرا دوجا حکم جس ویلے جاواں گھر لالے، لالو ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھ رہیا مکھائیا۔ بالے کہا میری نانک ویکھ رباب، ربی رب رہی جنائیا۔ جس دا کوئی نہ لاوے حساب، سر تال نہ کھئے بھجھائیا۔ جے میں نہ ہوواں تیری لکھی نہ جائے کتاب، کلمہ دھر نہ کھئے پڑھائیا۔ نانک کہا ڈوما ویکھ اک محراب، محبوب دیاں سمجھائیا۔ جس دا جلوہ نور محتاب، آفتاب شرمائیا۔ بالے کہا نہیں ایہہ کوئی پھل گلاب، سورج نال رُشنائیا۔ ایویں کی ایس نوں کران آداب، بندہ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ نانک کہا ایہہ خُدا پاک، جس میری ذات پرگٹائیا۔ بالے کہا میں بھیر ویکھوں ساکھیات، جس ویلے چل کے آوے میرا ماہیا۔ اوہناں وچوں دیوے اپنا آپ جواب، جنہاں توں گر اوتار پیر پیغمبر لیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا آپ ہو جائیا۔ نانک کہا بالے تگ، اوہ ویکھ تقدیر تیری بدلائیندا۔ بالا کہے ایہہ گلان چھڈ، کھڑا تیرے کولوں چھڈائیندا۔ میں مالک ویکھنا جس دے دوویں ہوون ہتھ، اکھاں نال اکھ ملائیندا۔ جس دے اُتے رہے کوئی نہ شک، شکوے سرب گوائیندا۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبران اپنے نام دے لیکھدا رہندا خط، خطوکتابت وچ پرچائیندا۔ نانک کہا اوہ مالک حق، حاکم اک اکھوائیندا۔ کلجگ انت ہووے پرگٹ، تیری ساکھی سکھیا وچ سمجھائیندا۔ جس نے لیکھ مُکاؤ نے تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا رس نہ کھئے رکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در تے سد، سدھراں سب دیاں ویکھ وکھائیندا۔ جنہاں نوں اپنے نالوں کیتا اڈ، ہڈ ماس ناڑی تن تن جگت وکھائیندا۔ انت بنائے اپنی جد، وشو اپنی دھار سمجھائیندا۔ لیکھا مکا کے اٹھسٹھ، امرت امر میگھ اک برسائیندا۔ جن بھگتاں مارگ دس، دہ دشا کھوج کھجائیندا۔ ویہہ سو اگی پکرمی پندراں کتک سب دا لیکھا کر کے بس، بستے پچھلے بند کرائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان پُرکھ سمرتھ، سمرتھیا اپنی آگے آپ پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دوارے سب دا پورا کر کے حق، نراسا آسا وچ بدلائیندا۔ پندراں کتک نر نریشا، ہر نرنکار حکم سنائیندا۔ شبد اگمی

دئے سندیشہ، اکھراں والا لیکھ مٹائیندا۔ سادھاں سنتاں صوفیاں بھگتاں دتے اپنا بھیتا، بھیو ابھید سمجھائیندا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں دتے اپنیاں کھیڈاں، حُکے اندر کھنڈا کھڑگ اک چمکائیندا۔ نام ندھان اٹھا کے نیزہ، نو کھنڈ پرتھی ویکھ وکھائیندا۔ اند اندراسن پھولنہارا سیجا، اپچھراں ویکھ وکھائیندا۔ وشن برہما شو جنئے لیکھا، لیکھا لیکھے وچوں کڈھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران کرائے چیتا، چیتاونی سب دی پھول پھلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی حُکم اک درڑائیندا۔ شبدی حُکم جائے راتو رات، دیس پردیس جنائیا۔ مالک خالق خالص پرگٹ ہویا ساکھیات، شناخت اپنی دئے جنائیا۔ نرگن ہو کے ویکھن آیا حالات، ہلت پلت کھوج کھجائیا۔ کعبے وچوں پھولے محراب، مکے وچوں مقبریاں رہیا پلائییا۔ مندران وچ سنائے آواز، دھر دا راگ الائییا۔ دو جہاناں ویکھ کھیل تماش، خالق خلق رہیا اٹھائییا۔ شاہ سلطاناں نظری آئے سرشٹی ہندی خاک، اتفاق سکے نہ کھئے کرائیا۔ پچھلا لہنا سب دا ہویا بے باق، آگے ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ اکو حُکم دھر جناب، جنّت بہشت دوزخ سورگ نرک رہیا سنائییا۔ جس نوں سجدہ کرنا پئے آداب، عدالت مالک پھیرا پائییا۔ مخاطب ہو کے دیوے خطاب، خطرے اگلے دئے سمجھائییا۔ پچھلے چھوٹے چھوٹے بھوکھت واک، بھاکھیا وچ پڑھائییا۔ آگے پرہہ دا اکو باب، جس دا حصہ نہ کھئے سمجھائییا۔ بن اکھراں والی کڈھ کتاب، بن کنب خانیوں دتی چھپوائیا۔ ایہہ پندراں کتک دی نو سو چرانویں چوکرئی جگ پچھوں آئی رات، جس رات دی واٹ گر اوتاراں پیر پیغمبران صفتاں نال صلاحیا۔ جتھے بیٹھی اک جماعت، چار ورن خوشی منائییا۔ صاحب ستگر کرے عنایت، انعام وچ اپنا پریم جھولی پائییا۔ ایہہ سب توں وڈی جن بھگتاں نال کیتی حمایت، ہماں تہاں نیڑ کھئے نہ آئییا۔ لکھ چوراسی وچوں کر کفایت، تھوڑے لئے پچائییا۔ تہاڈے نال کر کے پکی شرع شرائط، شریعت وچ لیا بندھائییا۔ بے شک پت ہوون نا لایق، پتا کوجھے کلیاں لئے ترائییا۔ سچ دوارے تہاڈی ویکھی رعائش، آرام گاہ اکو نظری آئییا۔ دوہاں جہاناں کر پیمائش، گرمکھاں وچ سوہیا پائییا۔ جن بھگتو میری کدے نہ کیتی کیسے آزمائش، ازماون والا نظر کھئے نہ آئییا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں ایہہ کرے رعائت، بن کلمیوں بن نبیوں بن نام رسولوں پار لنکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لئے بہائییا۔ پندراں کتک دھر دی دھار، ترت آپ جنائییا۔ راتیں سٹیاں سارے کر کے خبردار، بے خبراں خبر پہنچائییا۔ صوفیاں سجنان بن کے یار، بھگتاں متراں وانگ اٹھائییا۔ شترواں پھڑکے

ڈھال تلوار، نام کھنڈے نال گھائیا۔ جن بھگتاں گل پائے اپنے پریم دا ہار، ہار دے جتّ وچ وٹائیا۔ ایہو سب توں وڈا سنگار، شہنشاہ رہیا
 وکھائیا۔ آپ ویکھ انجانے بال، بالے نڈھے بچے گود بہائیا۔ ستّ سچ وکھا دھرمسال، دھرم دوارے گنڈا لاپیا۔ شبد سروپی شاہو بھوپی
 سب نوں اپنا شبدی دتے احوال، حال اپنا حکم منائیا۔ کلجگ کوکے سر تے کال، نگارے گھر گھر رہیا سُنائیا۔ پرہ دی کرنی پوے نہ
 کسے نوں بہال، اپنا تھان ٹکانا دتے جنائیا۔ بھگت دوارا اوہناں دتے وکھال، جنہاں دا پچھلا لہنا نال ملائیا۔ ایہہ بہاگاں بھری رات وچ جہان،
 ودوان دتے بھلائیا۔ مورت کھاں مُگدھاں دے کے گیان، گوبند وچھڑیاں لے ملائیا۔ رام کرشن دوویں ویکھن آن، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ واہوا تیری
 کھیل سری بھگوان، بھگوت کتھا کہہ نہ انت جنائیا۔ تُوں آئیوں آپ وچ میدان، مدن موہن اکال مورت پھیرا پائیا۔ تیرا جھلدا رہے نشان،
 نشانے سارے دتے مٹائیا۔ تُوں اماماں دا امام، مونسے دا مصلہ حل کرائیا۔ عیسیٰ نوں اصل دے گیان، اسم اپنا دتا سمجھائیا۔ محمد دس روپ
 مہربان، محبوب میل ملائیا۔ اپنی کرنی وچ ہو بلوان، کرتا ہو کے کار کھائیا۔ شبدی تیر نشانہ چلے چڑھایا نوجوان، کمان کمند رہیا کھچائیا۔
 مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سچ سندیشہ دھر دا دھر مالک آپ پہنچائیا۔

☆ ۱۶ کتک ۲۰۲۱ بکرمی ہر سنگت نوٹ پنڈ الزپنڈی ☆

اٹھسٹھ کہن سُن بھولے ناتھ، سچ سچ سُنائیا۔ جٹا جوٹ تیرا پچھلا ساتھ، پورب رہیا وکھائیا۔ رکھیاں مُنیاں کنارہ گھاٹ، تٹ دتے
 دُہائیا۔ اٹھسٹھ دا کھیل تماش، جگت جگتی وچ بنائیا۔ جل دھارا وچ دس سماج، سمگری دتی وکھائیا۔ باہروں نہاون دا دے کے رواج،
 کایا ماٹی چم کری صفائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھدے رہے راس، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ سچی سمجھ نہ آئی بات، باطن بھیو نہ کھئے
 کھلائیا۔ جپی تپی رکھی مُنی آوندے رہے کھنڈھے گھاٹ، گھاٹا اپنا پور کرائیا۔ رسنا جہوا بتی دند گاؤندے رہے جاپ، دوس زین دھیان
 لگائیا۔ بن کبیرے کوئی نہ گیا اکھ، گنگا گنگوتری نہ کھئے جنائیا۔ بن ہر سوامی سچا دسے کوئی نہ نات، ناتواں ضعیف سارے نظری آئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان دتا سمجھائیا۔ بھولے ناتھ ویکھ اٹھ، اپنی لے انگرائیا۔ جٹا جوٹ کھول جٹ، جو جُنڈلی

گنڈل والاں وچ بھوائیا۔ نیتڑ کھولکے ویکھ مکھ، مُختیار آیا دُھر دا ماہیا۔ جس سب دے کولوں لیکھا لیا پُچھ، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر سارے رہے جھک، نیتڑ اکھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ اتم ساڈے ول کر کے رُخ، حُکم دُھر دا آپ جنائیا۔ اگلا پینڈا گیا مُک، پچھلا
 صفر چُکائیا۔ ساڈھے کول رہیا نہ کُچھ، خالی ہتھیں رہے گر لائیا۔ حُکمے اندر لیا لُٹ، شبد نال ڈرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، کرنی دُھردی رہیا جنائیا۔ جٹا جوٹ کھول کے کیس، جوڑی اپنی ویکھ وکھائیا۔ میرا سوامی بدل کے آیا بھیس، جس آد انادی
 بنت بنائیا۔ شاہ پاتشاہ بن درویش، در در الکھ جگائیا۔ نال رلا کے سُت دُلارا دسمیش، دہ دشا کھوج کھجائیا۔ جس دے آگے چلے کوئی نہ
 پیش، پیشینگوئی سب دی پور کرائیا۔ جس نوں جھکدے وشن برہم مہیش، شنکر تیری کی وڈیائیا۔ اپنی کرنی کرتا کرے کھید، پُرکھ
 پُرکھوتم ویکھ وکھائیا۔ جس نے تیری دھار وچوں دتا سانوں بھیج، بھاؤ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کھیلے
 کھیل ہر رگھرائیا۔ شنکر کہے ایہہ کی ہویا، انہونی دتی سنائیا۔ پُرکھ ابناشی کیتھوں اُٹھیا سویا، جنہ سٹی کلا جگائیا۔ جس مان تان سب
 دا کھویا، خالی بھاندے دتے بنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس در تے بہہ کے رویا، نیتڑ نیناں چہہر لائیا۔ سو پُرکھ سوامی آد جُگادی نوں
 نرویاں، نرگن نرویر نراکار اکھوائیا۔ کلجگ اتم اپنے جہا آپے ہویا، دوجا سنگ نہ کھئے رلائیا۔ سب دے نال حُکمی کر کے دھروہیا، دروہی
 دتی پھرائیا۔ کر پرکاش اگتی لویا، لوک پرلوک رہیا جنائیا۔ اٹھسٹھ جو کرنہار جل وچھویا، وصل اصل اپنی کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اچرج اپنا رنگ رنگائیا۔ بھولا ناتھ کہے میں کی کی تگاں، طاقت نظر کھئے نہ آئیا۔ پہلاں ہتھ سیس اپنے رکھاں،
 جگدیش دھیان آئیا۔ جے اوہ کھول دین میریاں اکھاں، آخر ویکھاں بے پرواہیا۔ جس نے لیکھ مُکایا تیرتھ تٹاں، تٹ کنارے رہیا چُکائیا۔
 جس گر اوتار کیتے خالی ہتھان، پیر پیغمبر پٹری رہیا چُکائیا۔ اوسدا کھیل ویکھاں مستانہ ہو کے مسان، مستی وچ خوشی جنائیا۔ میں
 بھولا ناتھ پرگٹ ہویا کوٹن وار لگھاں، لگھ لکھینے دتی وڈیائیا۔ میریاں کھلیاں اچے نہ جٹاں، جٹا جوٹ رہیا گر لائیا۔ میں اندر اندر اوسے دا
 نام رٹاں، جو رٹا رہیا وکھائیا۔ دوویں ہتھ مار کے دوہتھڑ اپنے پٹاں، پٹی پچھلی یاد آئیا۔ ہر کا کھیل بازی گر نٹا، نٹوآ اپنا سوانگ وکھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بھولا کہے ویکھو بھاؤ گوبند، گہر گور دیاں سمجھائیا۔ جس دی دھار

اگئی سِندھ، ساگر رہیا سہائیا۔ میں اوسے دی نیگی جیہی بند، بندنا ڈنڈوت کر کے سیس جھکائیا۔ جس دا برہمنڈ کھنڈ چھوٹا پنڈ، بناونہار وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ڈھردا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھولا ناتھ کہے سُنو اٹھسٹھ، ساکھی سچ سُنائیا۔ سب توں پہلوں تہاڈا بہیت مینوں دتا سچ، جس ویلے آد بنت بنائیا۔ میری اوبدی کریا نال کھلی اکھ، پرتکھ روپ گسائینا۔ امرت جگدیش دتا جھٹ، بوند مہر اک ٹپکائیا۔ حد حدود آئی ٹپ، پینڈا پنڈھ چُکائیا۔ اوہ ساگر گاگر اندر دتی رکھ، رتناگر خوشی منائیا۔ کر کھیل سورا سربنگ، سرشٹی جگ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنیدار اک ہو جائیا۔ بھولا ناتھ کہے دساں سچ بات، باطن حال جنائیا۔ جس ویلے ملی ایہہ سوغات، سوگندھ کھوا کے مینوں دتا سمجھائیا۔ اٹھسٹھ دی اک جماعت، اکو اکھڑ سمجھائیا۔ اصل نہ دسی کوئی بات، وصل کرے لوکائیا۔ جگ چوکڑی کھیل تماش، اکھراں نال درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ڈھر دا لیکھا لیکھ رہیا ورتائیا۔ بھولا ناتھ کہے میں دساں کھیل، جو خالق دتا جنائیا۔ جو سب توں وکھرا نویل، البیلا بے پرواہیا۔ سوامی بن کے سجن سہیل، ساچا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل اک وکھائیا۔ بھولا ناتھ کہے ایہہ کھیل اپارا، سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جل جل دے کے مان سنسارا، دھارا ڈھر دی وچ چھپائیا۔ اٹاں پتھراں بنا کے کنارہ، تٹاں خوشی وکھائیا۔ سرشٹ سبائی دے کے لارا، اندروں باہروں حکم ورتائیا۔ رکھیاں مَنیاں بخش سہارا، جوگیاں جتیاں آپ درڑائیا۔ اپنا بھيو رکھ نیارا، نرگن اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر کرنی کار کھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ جگت ناتا، جگت نال جڑائیا۔ اکھراں نال لکھکے گاتھا، صفتاں وچ صلاحیا۔ آسا وچ بدل کے آسا، آشا نال ملائیا۔ سب توں وکھرا اپنا پاسا، جگ چوکڑی سکے نہ کوئی پلٹائیا۔ تٹ کنارے دے دلاسا، دیگر گیا سمجھائیا۔ رسنا جہوا جیو پیاسا، ترسنا امرت اک وکھائیا۔ جگت کٹورا بھر کے کاسہ، گگریا رہیا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ جگت کہانی، جگتی بنت بنائیا۔ مان دے کے جیو پانی، پرانی دتے وڈیائیا۔ لیکھ لکھا کے وید پُران شاستر سمرت وید پُرانی، بانی بانا رہیا بدلایا۔ بودھ آگادھی اکتھ کہانی، آد جگاد نہ کیسے جنائیا۔ کبیر جُلاہا تندتا گیا تانی، چمارا پانہا گنڈھ وکھائیا۔ بن بھگتاں ملی کیسے نہ سچ نشانی، سچ وست نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، بھِیو ابھیدا آپ کھلایا۔ بھولا ناتھ کہے میں دسساں کھوج، جو پرہہ دتی جنایا۔ اوتھے چلے میری کوئی نہ سوچ، سمجھ وچوں اپنی
 سمجھ ملائی۔ چرن گول دھیان دھر کے نیتر لوچن لوچ، لوچا اک رکھائی۔ پُرکھ ابناشی تیری اگئی موچ، مجلس تیری بے پرواہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا لیکھا دئے درڑایا۔ بھولا ناتھ کہے اٹھسٹھ تیرتھ، جگت روپ وٹایا۔ اک گلّ سمجھی جگت
 بھگیرتھ، بھرگو دھیان لگایا۔ گوبند سورپیر جس وچ اگئی پیرت، وارتا اک درڑایا۔ پُرکھ ابناشی لیکھا جانے پیر پیرت، پیغمبر نور خدایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائی۔ بھولا ناتھ کہے اٹھسٹھ سمجھیا نہ کھئے سبب، سب نوں دتا بھلایا۔ وِسندی
 دھار نوں کہن رب، ربی رب نہ کھئے سمجھایا۔ جو پانی اٹاں پتھر گارا لا کے بند، بندیخانے وچ بند کرائیا۔ اُسنوں کھندے سارے بخشنند،
 بخشنہارا یاد کیسے نہ آئی۔ جھوٹھی کِریا وچ پھسا کے لایا پھند، پھاندکی ہر رگھڑایا۔ جگت ودیا پوا کے ڈنڈ، ڈورُو ڈنکا دتا وجایا۔ کر کے
 کھیل سورا سرینگ، اپنا بیٹھا مکھ چھپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیایا۔ بھولا ناتھ کہے اٹھسٹھ سمجھیا
 نہ کھئے سُبجان، سوجھی ہر نہ کیسے دوائیا۔ سارے دے کے گئے بیان، پتیاں اُتے لکھائی۔ انہاں اندر چنگا کرنا اِشنان، باہروں کرن صفایا۔
 ۸۶۱
 بن بھگتاں کیسے نہ آیا گیان، لکھ چوراسی دتی دھائی۔ کبیر جلاہے کر پروان، پرم پُرکھ لیا ملائی۔ جو ساچی دھارا ملیا آن، بے پہچان پھیرا
 پائی۔ بن زویداس کسیرے پچھے کیسے نہ ملیا دان، کنگن ہتھ نہ کھئے پھڑایا۔ کوٹن کوٹ کوڑے کردے گئے اِشنان، آشا پور نہ کھئے وکھائی۔ بھولا
 ناتھ کہے میرا ولیا چھلیا بھگوان، بھرماں وچ بھلایا۔ مینوں اُس حکم دتا نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں دیویں اپنا اک بیان، بھِیو ابھیدا
 دھر کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر دھر دا ہتھ ٹکائی۔ بھولا ناتھ کہے میں بھیت کھولاں، ساچا اٹھسٹھ دیاں
 بتلایا۔ اٹھاں تتاں اندر رل کے بولاں، انبولت راگ الائی۔ چھیاں گھراں دا کُنڈا کھولاں، جس دی سمجھ پرہو سمجھائی۔ زیرو وئے نال
 تولاں، دھڑی پسیری کم کیسے نہ آئی۔ جنہاں دے اندر وڑ گیا موّلا، موّل منتر دئے سمجھائی۔ اہناں ملی وڈیائی اُپر دھوّلا، دھرنی دھرت
 خوشی منائی۔ اٹھسٹھ تیرتھ اُس بھگت دا چرنی پیا چُن پوّلا، پانہی سیس نوئی۔ چار جگ جگت وبارے پیا رہیا روّلا، روّنق گھر نہ کھئے
 وکھائی۔ اٹھاں سٹھاں دا سارے گاؤندے ڈھولا، سٹھ اٹھ پڑدا نہ کھئے اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار

وڈیائیا۔ بھولا ناتھ کہے مینوں دسیا سچ، پرہو اٹھسٹھ سمجھائیا۔ جو میری چرنی گیا ڈھٹھ، اس توں پرے نہ کھئے پڑھائیا۔ بن میری کرپا کیسے دی ڈرمت میل گئی نہ لٹھ، کوٹن کوٹ مینڈک مین جل تاریاں رہے لائیا۔ جنہاں میرا پریم اندر پیار لیا رٹ، اوہو نام سچا اکھوائیا۔ مین اندر وڑکے جھٹ، اٹھاں تتاں ویکھ وکھائیا۔ چھویں گھر دا بوبا کھول کے پھٹ، پھاٹک اگلا دیاں وکھائیا۔ جتھے ست ستوادى نٹوانٹ، سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ جان زیرو یا پُرکھ سمرتھ، مہا اکٹھ نہ کھئے کتھائیا۔ بھولا ناتھ سر چرناں اُتے رکھ، دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ جگت ناتا تٹیا اٹھسٹھ، جن بھگتاں اندر مت اک رکھائیا۔ گرمکھو باہروں کیسے پیا نہ لبھ، کھوجت کھوج تھکی لکائیا۔ ہر جو پرگٹ ہویا کدی کیسے نہ بھگ، تن ماٹی خاک نہ کھئے ہنڈھائیا۔ اوہ سورا صاحب سرگ، مالک اک اکھوائیا۔ جسدا گر اوتار پیر پیغمبر وسایا جگ، جاگرت جوت رُشنائیا۔ جس دے حُکمے اندر جگت وڈیائی اٹھسٹھ، سٹھ اٹھ اپنے وچ چھپائیا۔ سب دا حُکمے اندر کر اکٹھ، دُور ڈراٹے میل ملائیا۔ وہہ سو اگی پندراں کتک بند کر کے سب دے ہٹ، ہٹیاں وچوں دتے اٹھائیا۔ اپنے چُک کے پھٹے پھٹ، بھوڑھی سارے گئے پلائیا۔ اشاریاں نال گئے دس، جُگ جُگ اکھراں وچ لکھائیا۔ جس ویلے آوے پُرکھ سمرتھ، ساڈی چلے نہ کھئے چترائیا۔ صدی ویہویں لیکھا ہو جائے بس، بستے بنھ کے سپس اٹھائیا۔ جدھروں آئے اودھر جائے نٹھ، پچھے پرت کھئے نہ آئیا۔ سری بھگوان جن بھگتاں اندر جائے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ باقی کھیڑے کر کے بھٹھ، اگنی نت جلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ تیرتھ گئے جنائیا۔ سچ تیرتھ دسے وچ شریر، اٹھسٹھ جگت جنائیا۔ جس وچ نہا گئے بھگت کبیر، کایا کور گیا تجائیا۔ پڑھی کوئی نہیں قرآن مجید، حرفاں نال نہ کھئے لکھائیا۔ رویداس چمارا کر کے گیا تصدیق، تصوّر کر کے نور خُدائیا۔ نانک دس کے گیا ٹھیک، کوڑا ٹھیکر سرب بھنائیا۔ گوبند دسکے گیا سچی پریت، پُرکھ اکال میرا ماہیا۔ جس توں منگدے سارے بھیکھ، در بیٹھے جھولی ڈاپیا۔ اوہ آوے سدا انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کھائیا۔ کلجگ اتم بدلے ریت، مندر مسیت دئے گوائیا۔ جن بھگتاں کر کے ٹھانڈے سیت، سیتل دھارا امرت مکھ چوائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دُھر دا دس کے وکھرا گیت، گوبند لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے خوشی وکھائیا۔ اٹھسٹھ کہن اسیں باہر دے ڈھولے، ڈھوراں پشوواں رہے نہائیا۔ جنہاں دے اندر ہر جی موئے، تنہاں دے چرن دھو دھو خوشی وکھائیا۔ جہڑے جُگ چوکرئی رہ

گئے اوہلے، سو پرہو پڑدے رہیا اٹھائیا۔ کوئی وست نہیں ساڈے کولے، خالی ہتھ رو رو رہے کُرائیا۔ اسیں پھوکٹ ہویا بہوہ چھولے، کرتا قیمت کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اڈدے وچ کوڑ وروولے، تتی پون رہی ہلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا ویکھنہارا اکو آئییا۔ اٹھسٹھ کہن ساڈی مکھی پوجا، پُج کے نہاون کھئے نہ آئییا۔ جس نوں دسدا رہے دوجا، سو دئی دا مالک اک اکھوائیا۔ بہو اکم کھلا کے گوجھا، گجھی رمز لگائییا۔ جس دا لیکھ لیکھ نہ سکے بسدھا، بناسپت دئے دُہائییا۔ جس نے گر اوتار پیر پیغمبر اُچایا بڈھا، بڈھ مت من مان دتی وڈیائییا۔ جس دا شبد انادی سستا، سست دُلارا ویکھ وکھائییا۔ جس دا کھیل سدا انرتا، رُتری رُت نہ کھئے سمجھائییا۔ جس دا پندھ کدے نہ مکا، سب دے پینڈے رہیا چُکائییا۔ جس دا سمجھ کوئی نہ نقطہ، نراکھڑ اکھڑاں نال وکھائییا۔ اوس دا حکم اگئی پُختہ، دُھر دا ناد وجائییا۔ اوہ مالک کلجگ انت کدے نہ لکدا، جس دے ڈھولے سارے گئے سنائییا۔ ایسے کارن سب نوں پُچھدا، پچھلی کہانی پھول پُھلائییا۔ اوہ آدھاری نہیں کیسے پنج تت بُت دا، پُتلیاں آس نہ کھئے رکھائییا۔ اپنی دھاروں آپے اٹھدا، جس نوں نانک مہابلی گیا گائییا۔ اپنے نشانویں کدے نہ اُکدا، جو گوہند چلہ تیر کمان ہتھ اٹھائییا۔ اوہ بھگتان نال کدے نہ رُسدا، سدا رُٹھیاں رہیا منائییا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کہے ایتھے ویلا اکو چُپ دا، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ایہہ شیر اوہو چٹی مُچھ دا، جس دی مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ جس دے اندر کھیل پیو پُت دا، گوہند نال ہوئی کُرمائییا۔ کوئی حساب لا نہ سکیا ایس دے رُخ دا، رُخصت لے کے سارے بھجے واہو داہیا۔ ایہہ مالک دو جہاناں دُدھ پُت دا، دیونہار اک اکھوائیا۔ غریب زانیاں گودی چُکدا، شاہ سلطاناں خاک رلائییا۔ اس دا پریم پیار انوکھی وکھری حُک دا، جس نوں لہارت رکھان نہ کھئے گھڑائییا۔ ایہہ سب دیاں جڑاں آپے پُندا، اٹھسٹھ رہن کھئے نہ پائیا۔ ایسے دا کھیل اندھیرے گھپ دا، گھمن گھیری وچ خوشی جنائییا۔ ایہہ مالک سچ سچ دا، جوٹھ جھوٹھ دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حکم رہیا ورتائییا۔ اٹھسٹھ کہے کریئے کی، قیمت نظر کھئے نہ آئییا۔ کس نوں کہیئے آگے جی، جیو جنت سکے نہ کھئے سمجھائییا۔ سارے کہن ویکھی پرہ دی اگئی لیہ، لکیر پچھلی دتی مٹائییا۔ ہرجن ساچے سدھے بنا کے اپنے پُتر دھی، دھیان اپنے نال لگائییا۔ جگت وکھرا بیج کے بی، بوٹا مات دتا لگائییا۔ روداس چمارے کولوں لکھا کے نانا توڑیا ساڈھے تن ہتھ سیں، سینے اپنے نال لگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچی وڈیائییا۔

اٹھسٹھ کہن آؤ ویکھیئے وکھّر، نیتر اکھّ کھلائیآ۔ جس نے پاہن تارے پتھر، ستھراں سیج ہنڈھائیآ۔ جس نوں لبھدے پھردے گئے صوفی
 فقر، فقیریاں وچ گائیآ۔ جو چڑھ کے چوٹی سِخر، سِک اپنی آپ سمجھائیآ۔ جس نے لیکھے لایا گوہند بازاں تتر، مِتر اک ہو جائیآ۔ سو
 سُنیا اپنی دھاروں آیا نِکل، مات پت نہ کھئے بنائیآ۔ جس چار جُگ دے لیکھ پچھانے پچھل، کنچن کھوج کھجائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیآ۔ اٹھسٹھ کہن ویکھ عجب نظارہ، عجیب دتی وڈیائیآ۔ سانوں بھلیا پچھلا کنارہ، آگے تٹ اک
 درسائیآ۔ جتھے وچّے سچ نگارا، نوّت نام سُنائیآ۔ نہ مٹی نہ کوئی گارا، اٹاں پتھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ مچھ کچھ نہ کوئی سنسارا، لگھ بتالی
 نہ کھئے چترائیآ۔ سردی جگت نہ ٹھنڈی ٹھارا، اگنی ت نہ کھئے تپائیآ۔ نہ کوئی سُرُج چند مارے لِشکارا، دوس رین نہ کھئے وکھائیآ۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنی اپنی بنت بنائیآ۔ اٹھسٹھ کہن اوہ ویکھیئے گرمکھ نہاؤندے، جیہڑے ساڈا مان گئے تجائیآ۔ جو
 اکو ڈھولا اندروں باہروں گاؤندے، گا گا خوشی منائیآ۔ لوچن نیتر ہر ہر درشن پاؤندے، بچ نیتر اکھّ کھلائیآ۔ دُرمت مِیل دُور کراؤندے،
 کایا کپڑ صاف وکھائیآ۔ اگلا پچھلا لیکھ چُکاؤندے، دوجی ویر نہ ہوئے جدائیآ۔ آسا اکو اک تکاؤندے، منسا منسا وچ سمائیآ۔ نہاون ستگر
 چرن نہاؤندے، جتھے پہنچ سکے کوئی نہ رائیآ۔ اتم اپنا آپ وچ ملاؤندے، ملاوٹ کوڑی گئے تجائیآ۔ ساڈے وچ نہ چرن ٹکاؤندے، اتم کئی
 رہے کترائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا لیکھ لائیآ۔ اٹھسٹھ کہن اوہ تیرتھ چنگا، جس گرہ ہر ہر چرن
 ٹکائیآ۔ اوتھے کرے کی وچاری جمنا سُرستی گنگا، گوداوری نہ کھئے وڈیائیآ۔ سب نوں بھل جائے اپنا دھندا، ہوچھی مت وکھائیآ۔ جن بھگتاں
 ویکھ ہوئے اندا، خوشی خوشی نال ملائیآ۔ تیرتھ تٹاں وچ باہروں پنج تہ خاکی نہاؤندا رہیا بندہ، اندروں پنت پُنیت پوت نہ کھئے کرائیآ۔
 جگت تیرتھ سُرُج تپش کر کے ٹھنڈا، آتم شانت نہ کھئے رکھائیآ۔ ایسے کر کے کلجگ اتم اینہاں دا کیتا کنڈھا، کنڈھی بہ کے لیکھ مُکائیآ۔
 شبدي دُھر دا پچھلا کے ڈنڈا، سارے دھرنی اُتوں باہر کڈھائیآ۔ کوئی نہ پاوے اپنیاں ونڈاں، حَصیدار نہ کھئے اکھوائیآ۔ سب دا مالک اک
 بخشندا، سِری بھگوان نظری آئیآ۔ دوجا شبدي سُت چندا، دو جہان کرے رُشنائیآ۔ جن بھگتاں لاوے انگا، انگیکار اکھوائیآ۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جُگاد اپنا بھيو ویکھ وکھائیآ۔ شنکر کہے مینوں ہوئی خوشی، خوشخبری سرب

سُنائیآ۔ پرہو دی بھگتاں نال لگی رُچی، روشن منارے رہیا بنائیآ۔ سوئی سُرَت اُٹھا کے سٹی، سُنئیاں رہیا جگائیآ۔ آ کے اوہناں دی حالت پُجھی، جنہاں پُجھ ہوئی جُدائیآ۔ اوہناں دی باہوں پھڑ کے وینی گئیں، گٹوں لیا اُٹھائیآ۔ آگے توں لکھ چوڑاسی وچوں دے کے جُھٹی، جُھٹکارا سدا لیا کرائیآ۔ ایہ کوئی کھیل نہیں لکی، سمنکھ ہو کے رہیا سمجھائیآ۔ اٹھسٹھ تیرتھ جڑ گئی پٹی، گوبند گُرمکھ بوٹا دتا لائیآ۔ اوہ ویلا یاد جس ویلے ہتھ رکھیا بُدھو شاہ دی اُتے کُجی، کُجھ اپنا بھيو سمجھائیآ۔ جس ویلے میرا مالک آوے دُھر دا مکھی، مُختیار مینوں دئے بنائیآ۔ آگے چارے ورن وساوے سُکھی، ہندو مُسلم ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ بھگتاں بھاگ لگاوے ماواں ککھیں، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ گوبند کہا اکلے توں پنڈ جاوے نہ چُکی، چُکاونہارا میرا اکو سائینا۔ جس دے پُجھننگی پیریں پیروں لاہ کے جُتی، سولان ستھر سیج ہنڈائیآ۔ اوس دی رضا وچ رہنا سدا خوشی، خوشامد جگت نہ کھئے جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اچرج کھیل وکھائیآ۔ اٹھسٹھ کہن گوبند تکیا، سو طاقت والا نظری آئیآ۔ جس دا مالک ویکھے مدینہ مکیا، مقبرے سارے کھوج کھوجائیآ۔ چلدا پھردا کدے نہ تھکیا، سُنئیاں رین نہ کھئے لنگھائیآ۔ جُگ چوڑکی بدلایاں کدے نہ اکھیاں، کوٹن کوٹ کال گئے وہائیآ۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اندر جگا کے نیکیاں نیکیاں بتیاں، البتہ اپنی رمز لگائیآ۔ کیسے نوں مان دوا کے راگاں چھتیاں، چھٹی جُگاں وچ بھوائیآ۔ کیسے نوں وڈیائی دے کے تولے ماشہ رتیاں، رتی رنگ دتا چڑھائیآ۔ کیسے دے کئی پا کے نتیاں، مُندراں والے دتا وڈیائیآ۔ کیسے نوں اکھڑ لکھا کے اُپر پھتیاں، الفیے دتی سمجھائیآ۔ کیسے توں چلا کے جگ ہتیاں، تیراں تیراں دھار سُنائیآ۔ کیسے نوں بندھن پا کے رسیاں، پھانسی دتا لٹکائیآ۔ کیسے نوں مُنہ دے بہار سُٹیا، نُوری جھلک نُور رُسنائیآ۔ کیسے نوں درس دکھایا وچوں وٹیاں، کیسے نوں گنگا وچوں گہر گمبھیر نظری آئیآ۔ کیسے نوں مان دوا یا اتوں پتیاں، سوہنگ کر پڑھائیآ۔ کیسے نوں بھولے بھاؤ دسیا، اکھیاں نال دتا جنائیآ۔ کیسے نوں ناچ نچایا وچ سخیان، کاہنا روپ وٹائیآ۔ کیسے دے ہتھ پھڑا کے پکھیاں، پوناں کرے جھلائیآ۔ کیسے دا واس کرا کے کُلی ککھیاں، ککھاں اتوں لکھ بنائیآ۔ کیسے نوں اینیاں ڈونگھیاں رمزیاں دسیاں، اشاریاں نال کری پڑھائیآ۔ کیسے نوں بنا کے جل وچ مچھیاں، کیسے نوں کچھو روپ وکھائیآ۔ کیسے دے نال گلاں کیتیاں اچھیاں، سوہنی سمجھ سمجھائیآ۔ کیسے دے نگ نکیل پا کے رسیاں، چاروں کُنٹ دتا بھوائیآ۔ کیسے دے جوت جگا کے لٹ لٹیاں، نُورو نُور کری

رُشنائیا۔ کسے نُوں کر کے لکھ لکھیاں، لکھینے دتی آپ وڈیائیا۔ کسے نُوں ہٹ وکا کے ہٹیاں، قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ کسے نُوں دیگ اُبال کے مٹیاں، اگنی دتا جلائییا۔ کسے دیاں باہروں بدل کے اکھیاں، اندروں لیا ملائییا۔ ایہہ سخیان سب نالوں اچھیاں، جنہاں دی گر اوتار پیر پیغمبر دین گواہیا۔ جنہاں دے چرن دوارے گنگا گوداوری جمن سُرستی آئیاں نٹھیاں، لہنگے موڈھیاں اُتے رکھائیا۔ دُوں دُرادیاں نیڑے ہو کے ڈھٹھیاں، دھوڑی خاک رمائیا۔ سانوں مان رہیا نہ اٹھسٹھیاں، اٹھاں دا مالک چھیاں دا یاچک صفرے وچوں صفتاں وچ صلاحیا۔ جس دیاں بھگتاں نال رل گئیاں پٹیاں، حصیدار رہیا اکھوئییا۔ پندراں کتک نُوں وینھدیاں وینھدیاں لنگھ گئیاں صدیاں، سدا دیون والا نظر کسے نہ آئییا۔ پُریاں لوں جس دے حُکمے اندر بدھیاں، بندنا کرے لوکائییا۔ جس نے دو جہاناں خالی کر کے گدیاں، گداگر دتے بنائییا۔ اوس دے چرن ساریاں ڈھٹھیاں، چھڈ کے مان وڈیائیا۔ دھن بھاگ جے ہو گئیاں کٹھیاں، جُگ جنم دے وچھڑے رہیا ملائییا۔ ایہہ کہانیاں گوہند دیاں ہوئیاں سچیاں، جو بھوکھتاں وچ لکھائییا۔ اوہ کوچھیاں کللیاں کچیاں، جو پلو گئیاں چھڑائییا۔ اوہ جگت دوارے نچیاں، ملیا میل نہ دُھر دے ماہیا۔ پریم نال نہ مل کے ہسٹیاں، آتم سیج نہ کھئے سہائییا۔ خصم نال نہ مل کے وسیاں، واسطہ جگت نالوں تڑائییا۔ اوہ مایا ممتا ڈسیاں، ڈین روپ وٹائییا۔ کوئن کوٹ تھلاں وچ مر گئیاں پُوں نُوں لہدیاں سسیاں، پورا سَنگر ہتھ کسے نہ آئییا۔ ایہہ اوس ویلے لیکھ لکھیا، جس ویلے چھوٹے بچیاں نیہاں وچ دتا سرہند بسیاں، سینے سارے ہتھ ٹکائییا۔ گرمکھو تہاڈیاں اوہدیاں گندھاں کسیاں، اپنی ہتھیں کھچ لگائییا۔ ایہہ تڑیہدیاں وچھوڑے اندر مچھیاں، سَنگر امرت نیر اپنا آپ رہیا برسائییا۔ جس پریم نُوں لبھ نہ سکن اکھیاں، سو اکھاں ساہمنے ہو کے دیا کھائییا۔ کوئن کوٹ رانجن پچھڑلکے مر گئیاں ہیر سیالاں جٹیاں، جنگل ییلے کھوج کھجائییا۔ ایہو جیہی مَوج کسے کدی نہ آئی اُتے منجیاں، جیہڑی ٹٹی منجی دتی وکھائییا۔ اوہ سخیان ست پریم نال رنگیاں، رنگراتا اکو رنگ چڑھائییا۔ دروپتی وانگ ہوون کدے نہ نکیاں، اوڈھن پڑدا سپس ٹکائییا۔ ایتھے اوتھے آد جُگاد جُگ چوکرئی کدی نہ ہوون رنڈیاں، ہر کنت لین ہنڈھائییا۔ تیرتھ تٹاں اُتے کورے سادھاں دیاں کوئی نہ ویکھن جاوے منڈیاں، سرب منڈلاں دا مالک اکو نظری آئییا۔ اوہ دُباگاناں وِہچارناں ہو گئیاں گندیان، جنہاں بھلیا بے پرواہیا۔ اوہناں دے کنیں سوہندیاں کدے نہ ڈنڈیاں، متھے ٹکا جوہن رنگ نہ کوئی چڑھائییا۔ تن شنکار نہ کھئے انگیاں، ساڑھی سُبھر

سالو ڪم ڪيس نه آيا۔ ڪيس ڪم نهين آوڻا جل جل بندياں، ماسي پُهي پُهي پُهل سيس گندا مهندي رنگ نه ڪوڙي چڙهائيا۔ جنهاں دياں آسا منسا پورياں هوياں تنگياں، ترسنا دتي بجهائيا۔ تنهاں دے پنجياں پيراں سوہنياں ہندياں، ہتھ سکنگن گلے ہار ملي وڌيائيا۔ نانا ٿٿيا براہمن پکھنڊياں، پکھنڊاں ڏنڏا دتا لگائيا۔ ديوي دان نه کوئي گھسائي دندياں، بيٺا پوجا نه ڪوڙي چڙهائيا۔ جن بهگتاں وکھا کے ريتاں چنگياں، چنگي طرح دتا سمجھائيا۔ سري بهگوان بن کے دھر دا سنگيا، سگلا سنگ وکھائيا۔ مہراج شير سنگھ وشنو بہگوان، کرے پرکاش نيتر اندھياں، اندھ اگيان دتا مٿائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريا کر، ليکھا چڪائے تمبور راگ سرنگياں، دھر دي سر دتي سمجھائيا۔ جس نوں سن کے تپدياں رُوڄاں هوون ٿندياں، اگني تت گوائيا۔ لبھن جان نه يله جھنگياں، دٻھ کاہي نه پھول پھلايا۔ انتر مار دھيان کہن پريہ سورے سرنگيا، تيري بے پرواھيا۔ تيرا گا کے اک چھنديا، سوہنگ ڏھولا دتا سٺائيا۔ مہراج شير سنگھ وشنو بہگوان، درس ڏکھاوے مڪاوے پھر پھنديا، سنمگھ هو کے ہوئے سہائيا۔

☆ ۱۶ کٽک ۲۰۲۱ بکرمي ميلا سنگھ دے گرہ پنڌ بابو پُرا ☆

پا کے درس اگني گر دے، اٿسٿھ اپنا حال سٺائيا۔ جگ چوڪري رے ٿر دے، بن بن پاندھي راہي پچھا سمجھ ڪوڙي نه آيا۔ ستجگ تريتو دواپر کجگ ٻڌياں سٿدے رے ساڌے اندر مُردے، مُدعا سکيا نه ڪوڙي سمجھائيا۔ ايہ کھيل پُرکھ اکال انوکھے ہور دے، ہر جي رچن رچائيا۔ ويس کر کے ٿھگ چور دے، جگت بھليکھا بہرم بھلايا۔ جگت جيو مڙل نه سوچدے، سمجھ اپني گئے گوائيا۔ جگت کريا مڙل نه روکدے، رُفہ سچ نه ڪوڙي پڙھائيا۔ ايويں پٽن بنا کے موکھ دے، مُفت اپنا آپ لٿائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريا کر، ہر اپني کار کھائيا۔ جگ چوڪري رے چلدے، ويناں دھار وٺائيا۔ جگت کريا رے مندے، منسا نال لوکائيا۔ بھيو لکا کے دھر دے چن دے، جگت چاندني نال رُشنايا۔ سچ سنيہڙا اتم دسدے، دھ دشا رے سٺائيا۔ اسپن سب توں اوپلے وسدے، نظر ڪوڙي نه پائيا۔ بن بهگتاں بھيو لبھ نه

اٹھسٹھ دے، جگت کنارے تیرتھ تٹ کم نہ آئیا۔ کلجگ اتم سارے اگدے، تھک تھک بیٹھے ڈھیریاں ڈھائیا۔ چار کُنٹاں دہ دشا وچ
 نسدے، بندر قلندر دوویں روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ڈھر دے لیکھے ویکھے وکھائیا۔ اٹھسٹھ کہن بھجے
 پھردے، جگ جگ کھیل وکھائیا۔ حکم من کے ساچے پر دے، ویکھی کھیل لوکائیا۔ ساتھوں صاف نہ ہونے کیسے دے پردے، ہر ہر روپ نہ
 کھئے وکھائیا۔ پینڈے مکے نہ دور نیڑ دے، منزل سکے نہ کھئے چکائیا۔ شتری براہمن دسن انہاں نال رہے کھیڈ دے، جگت کھیل رچائیا۔
 گریارے ہٹاں وچ پانی رہے وچدے، امرت ناؤں صلاحیا۔ کیسے نوں بھیت نہ لہے اوس دیس دے، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ اٹھسٹھ کہن بھج بھج تھکے، چوکڑی جگت وپائیا۔ پاندھی بن بن مات آکے،
 عقل رہی نہ کوئی چٹرائیا۔ سوبھا پا پا تیرتھ تے، کنارے دتے سہائیا۔ کندھیاں اُتے ٹکا کے متھے، مستک دتے رگڑائیا۔ جیو جنت کر کے
 ہکے بکے، حیرانی وچ سمائیا۔ مورکھاں مُگداں ساڈے پیالے بھر بھر چھکے، مکتی جگت سمجھائیا۔ بھگت جن ویکھے ویکھے ہسے، بھرے بھلی
 لوکائیا۔ جگت ووباری جگت رٹے، گھر گھر حصے دتے ونڈائیا۔ ساچے لاہ کیسے نہ کھئے، کھٹکے وچ لوکائیا۔ چار جگ دے داری پٹے،
 وصیت وچ سمجھائیا۔ اصلیت وچ ہو کے پکے، خصوصیت لئی چھپائیا۔ براہمن کولوں دھوا کے وٹے، پتھراں پوج کرائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساڈا لیکھا دے مکائیا۔ اٹھسٹھ کہن بندے رہے ملاح، ماہی نظر کیسے نہ آئیا۔ دسدے رہے صلاح، سمجھ
 کیسے نہ پائیا۔ پھڑدے رہے بانہ، گود نہ کھئے ٹکائیا۔ جل دھار رہے نہا، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ امرت رس رہے پیا، انتر آتم بھیو نہ کھئے
 کھلائییا۔ گنگا ساگر وچ ڈیرہ لا، سرشٹ سبائی خاک ملائییا۔ براہمنان ہتھ ملی وڈیا، پوت چوٹکے رہے کرائیا۔ بال جتے جو جگت ماں،
 مکھ لا کے سگن منائیا۔ سچ سچ دینا سمجھا، نیم اک درسائیا۔ بندھناں وچ سرب دینا پھسا، پھانسی سکیا نہ کھئے کٹائیا۔ گر اوتار گئے
 سمجھا، پیر پیغمبر کر پڑھائیا۔ ساچا تیرتھ انتر آتم اک لیا بنا، جسدا کندھا نظر کھئے نہ آئیا۔ بن ستگر پورے کھئے نہ سکے نہا، مہر نظر اٹھائیا۔

☆ ۱۷ کتک ۲۰۲۱ بکرمی دلیپ سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُرا ☆

پُورب تٹا پچھلا مان، اٹھسٹھ سیس نوآئیا۔ تٹ کنارہ نہ ایہان، ٹٹھ ٹٹھ بیٹھے مکھ چھپائیا۔ پنڈتاں والا نہ کھئے گیان، ودیا جگت نہ کھئے پڑھائیا۔ مینڈک والا نہ کھئے اشنان، مین جل نہ تاریاں لائیا۔ تیرا کھیل ویکھ بھگوان، سری سری سارے رہے سُنائیا۔ صاحب وڈے بلوان، بلدھاری تیری چڑائیا۔ سارے بنے رہے نادان، بالی بڈھ رکھائیا۔ تیرا بھیو نہ آیا وچ جہان، ظاہرا کل نہ کھئے پرگٹائیا۔ لیکھا لیکھ لیکھ دیندے گئے بیان، راگان نادان صفت صلاحیا۔ اشاریاں نال دسدے گئے نشان، نشانہ سچ نہ کھئے چلائییا۔ امرت بوند سواتی کراؤندے گئے پان، دُھر دی دھار نہ کھئے وپائیا۔ تٹاں اُتے راس پاؤندے گئے کابن، جمن وچ سیس لکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سارے کہن رہے بھلے، اُپھل تیری سرنائیا۔ اتم تول کیسے نہ ٹلے، اٹل تیری وڈیائیا۔ بن تیری کِرپا رہے نہ کیسے مل دے، قیمت سکے نہ کھئے چُکائیا۔ رس گڑاوے ہوئے مٹھے بل دے، رسنا سپر نہ کھئے چکھائیا۔ جُگ چوکرئی بوئے ویکھے ہلے، سمل رُکھ مات لہرائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ تیری چرن پریتی ویکھے گھلے، بہتیاں وچوں تھوڑے نظری آئییا۔ ایتھے اوتھے دو جہان گلشن تیرے وچوں پھلے، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ جس ویلے سچ دوارے ویکھے کھلے، شاہ پاتشاہ دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ اٹھسٹھ کہن پئے وچ بھور، گھمن گھیر نظر کھئے نہ آئییا۔ لوکات ویکھیا قبر، مقبرہ دتا سمجھائیا۔ بن تیری کِرپا کتے نہ آیا صبر، صاحب ملیا نہ بے پرواہیا۔ کوٹن کوٹ شاہ سلطان ساڈے وچ سٹاکے ٹبر، ہڈیاں استیاں روپ وٹائیا۔ اسیں ویکھیا کیسے دی ریکھ سکے نہ کوئی بدل، بدلہ آگے نہ کوئی چُکائیا۔ بن تیرے کرے کھئے نہ عدل، انصاف ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ جان چڑھ کے ویکھیا گگن، گہر گمبھیر نظری آئییا۔ جس دا تن وجود نہ بدن، بدلی سب دی رہیا کرائیا۔ دیپک اگتی اوتھے جگن، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سنت سہیلے بیٹھے مگن، مَورکھ مُگدھ نظر کھئے نہ آئییا۔ لوڑ رہی نشانی کوئی نہ پدم، پرما تم تیری بے پرواہیا۔ جُگ چوکرئی کھیل کیتا مدھم، آہستہ آہستہ دتا سمجھائیا۔ کلجگ اتم چرن گول اٹھا کے قدم، قدیم دا لیکھا دتا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی رہیا کھائیا۔ نت نوت رہے بھؤندے، وہناں دھار وپائیا۔ دھرتی اُپر رہے سوئندے، اپنا آسن لائیا۔ جگت تائیں رہے بھلاؤندے، اشاریاں نال وڈیائیا۔

کَلر کندهاں رہے ڈھاہُنْدے، اپنی ڈھاہ وکھائیا۔ ایکا تیرا نام رہے دھیاؤندے، چرن کول سرنائیا۔ جُگ چوکرئی نین اٹھاؤندے، نیتز تگن
 دُھر دا ماہیا۔ گُر اوتار ویکھ وکھاؤندے، نانا توڑ قلم شاہیا۔ پنڈت پاندھ گائتری منتر آپ سُناؤندے، اکشر باراں نال رلائیا۔ ہری اوم
 ت ست درڑاؤندے، اوم اونکار تیری سرنائیا۔ بودی جنجو خوب ہلاؤندے، مستک ٹکیاں نال چمکائیا۔ دھوتی پلّو اُتے سٹاؤندے،
 دوہری گنڈھ بندھائیا۔ سورج دیوتا پانی چڑھاؤندے، چولیاں نال بھرائیا۔ باہروں مل مل پنڈا نہاؤدے، انتر صاف نہ کھئے وکھائیا۔ کلجگ
 اتم تیری کریا ویکھ پرہو شرمائندے، شرمسار سیس نہ کھئے اٹھاؤندے، جسدے پچھ لوکات وڈیائی پاؤندے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، سچ دوارے تیری آس رکھائیا۔ اٹھسٹھ کہن چار جگ پھرے بھجے، تھے واہو داہیا۔ تٹ
 کنارے ویکھے سجے کھبے، اگا پچھا یاد کھئے نہ آئیا۔ جل دی دھار وہن وگے، پھر مڑ کھئے نہ آئیا۔ ناری پُرکھ ہُنْدے ننگے، پت پڑدا گئے مُکائیا۔
 بگ پڑے دسدے یگے، ہنس کاگ روپ وٹائیا۔ سرشٹی مایا اندر دگے، اگنی تت تپائیا۔ کام خُماری اندر مدھ، نام رس نہ کھئے چکھائیا۔
 ساچے پڑے کھئے نہ کجے، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ شاستر سمتر وید قرآن بوجھ لڈے، ہولا بہار نہ کھئے وکھائیا۔ اتم سارے پئے ڈوگھی
 کھڈے، باہر سکے نہ کوئی کڈھائیا۔ بلوان رہے نہ وڈے وڈے، جودھ زور گئے تجائیا۔ مانس جوئی ویکھے گدھ، کوکر سوکر روپ وٹائیا۔
 اٹھسٹھ تیرتھ جنہاں پانی لبھ، پریشور کہہ کے شکر منائیا۔ اوہناں دے پلے کچھ نہیں پھکے، پھانسی جم دی گل لٹکائیا۔ اسیں دھوون والے
 وڈے، پتھراں صاف کرائیا۔ اسیں وہن وپاون والے گھٹے، مٹی خاک رُلائیا۔ سانوں نہیں کوئی اوس دے پتے، پتن بہ نہ کوئی سمجھائیا۔ ساڈی
 پوجا ہوئی وچ شکے، شہنشاہ اپنا پڑدا پائیا۔ کلجگ اتم کھیل انوکھے تگے، نیتز اکھ کھلائییا۔ جس نوں پیر پیغمبر لبھدے مدینے مکے، مکتباں
 وچ مُطالہ رہے کرائیا۔ جس نوں گرو اوتار کہندے سدا سمترتھ، سوامی اکتھ وڈی وڈیائییا۔ تیس دا کھیل ویکھ کے اکھ، نیتز نین رہے
 شرمائیا۔ سانوں بھل گئے کنارے تے، تیرتھ روپ نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈے چیتھڑ پُرانے پھٹے، رویداس چمارا دئے گواہیا۔ اک چوئی پچھ چارے
 جگ رکھ، چار گنٹ وچے ودھائیا۔ پورب جنم دے انوکھے لیکھ لکھے، نانا جوڑ قلم شاہیا۔ سچ پریتم مارگ دسے، بھگون دئے سمجھائیا۔
 اوہ تے کر اکھ، گردھارا پال دیدار رنگ چڑھائیا۔ پہلی مکھر بستر پآ کے چٹے، چٹی چادر اُتے دئے بہائیا۔ تتاں دا پرشاد رکھ کے آگے، اگلا

لیکھا دئے سمجھائیا۔ سیس بنھ کے دُھر دی پگے، پگڑی پچھلی دئے چُکائیا۔ سَتجُگ دی دھار وچوں سَت ستوادى کڈھے، جنہاں گوتم
 نالوں ہوئی جُدائیا۔ گوداوری کنڈھا ویکھ ہسے، چھوٹی گُفا رہی سمجھائیا۔ جہنوں اگی ویکھ کے آئے اکھ، نیتز اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ اٹھسٹھ کہے سانوں یاد آئی گود، وری وریام دئے وڈیائیا۔ جس دا بھيو اگمڑا گوجھ،
 گجری چند انگ لگائیا۔ اُس دا لیکھا اگادھ بودھ، بُدھ مت من نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا لیکھا لوک پرلوک، دو جہان دئے وڈیائیا۔ جس
 دا وکھرا نرالا سب توں سلوک، اکھراں وچوں وکھری کرے پڑھائیا۔ اُس دے گھر دی ویکھنی مؤج، مجلس لا کے خوشی منائیا۔ سچ پریم
 اندُٹھڑے کرے چوج، چولی سب دی رہیا بدلایا۔ پورب جہان دی کر کے کھوج، خوشیاں نال جوڑ جُڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ تیرتھ تھ کہن ساڈا ہووے پرساد، پرسادی دیا کھائیا۔ جس دے ہتھ سب دی لاج، لاجونت وڈی
 وڈیائیا۔ سو بھگتاں نال کر کے کاج، اپنا نانا لئے جُڑایا۔ سَت دھرم دا چلا کے اک رواج، رواداری دئے مٹایا۔ لیکھے لا کے لنگرے لولھ
 اپاہج، نیتربین دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلائییا۔ بھيو ابھیدا کھولے سَت، سَت ستوادى دیا
 کھائندا۔ لیکھا جانے برہم مت، وديا برہم آپ پڑھائندا۔ حقیقت وچوں دے کے حق، جھولی خالی آپ بھرائندا۔ لیکھا جانے پُرکھ سمرتھ،
 دوجا سنگ نہ کھئے رکھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائندا۔ سر ہتھ رکھے سوامی،
 صاحب وڈی وڈیائیا۔ آد جُگادی انتريامی، انتر آتم کھوج کھجائیا۔ اٹھسٹھ وروں کے ٹھنڈا پانی، تیرتھ تھ ویکھ وکھائیا۔ پہلی مکھڑت
 سہانی، اگی مالک بے پرواہیا۔ گھر گھر دیوے دات دانی، رارا رام رُپ وٹایا۔ ایہہ مسل چار جُگ دی پُرانی، سچ عدالت لئے کڈھائیا۔
 گوتم دس اوہ نشانی، اہلیا سلا ویکھ وکھائیا۔ رام چند چڑھائی بانی، چرن گول وڈیائیا۔ پال دیدار اُس ویلے ویکھن ایہہ کہانی، نیتز نین نین
 اٹھائیا۔ دُھر دے رام سنا کے بانی، انتر اندروں دتا جنایا۔ سچ پریم دی سچ نشانی، نشانیاں وچوں وکھائیا۔ کلجُگ اتم میلا پھیر وچ
 جہانی، جہاں تہاں لئے ملائییا۔ سولان کتک پچھلی رُت وکھانی، پچھا یاد کرائیا۔ ایہہ پرہ دی وڈی مہربانی، جو سٹیاں رہیا اٹھائیا۔ پہلی
 مکھڑ جگت لیکھت بھوکھت توں وکھری لیکھتے بانی، وکھرا حال سُنائیا۔ گرمکھاں دے چرناں اُتے اٹھسٹھ دا پا کے ٹھنڈا پانی، کوڑی کِریا

صاف کرائیا۔ راج نرین غصہ نہیں ایہہ اوہ حیرانی، جیہڑی داعوے دیوانی وچ جُگ جُگ چلی آئی۔ گوہند جِلہ چاڑھ کے تیر کانی، گوداوری کندھے کمان کھچائی۔ اوس ویلے آئی شبد آگمی بانی، پُرکھ اکال دتی سمجھائی۔ جس ویلے میرا چند چمکے نثر نثرانی، دو جہان بھوئے رُشنائی۔ جُگ جنم دیاں وچھڑیاں اکٹھا کر کے امرت پیواں دُھر دا پانی، پان اپنا نام چڑھائی۔ دیوت سُر رکھ مَن گر اوتار پیغمبر پیر وشن برہما شو کرن دھیانی، دھیان وچوں دھیان اپنا اک لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائی۔ سولان کتک دی رات کہے کیوں کڈھ تَن، کی تیری چٹرائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے وکھڑے سب توں چنھ، چنتا وچوں پرگٹائی۔ میرا لیکھا کوئی نہ سکے مَن، گنتیاں وچ نہ کھئے سمجھائی۔ کراں کھیل چن چن، اچھل چھل دھاری ویس دھرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اک لیکھا رکھے آگی دِن، دو اک اک نال وڈیائی۔ ہر سنگت سدا رہنا خوشحال، خوشیاں وچ وڈیائی۔ تسیں جگ جیو نہیں ایہہ گوہند لال، لالندر لال رنگ رنگائی۔ پچھلے وچھوڑے دا حل ہویا سوال، وچھوڑا آگے نہ کھئے وکھائی۔ راتیں سٹیاں دِنے جاگدیاں رہے نال، سنگھ ہو کے درس دکھائی۔ جتھے وسو اوتھے کرے پرتپال، دُور نیڑا پنڈھ چُکائی۔ دو جہاناں دا بخش پیار، نانا پریم لئے جُرائیا۔ تھادے کایا مندر اندر بنا کے سچی دھرمسال، دھرم دوارا دئے وکھائی۔ تھادے نالوں بھتا تھادا پرہو نوں خیال، جو اندر وڑ وڑ رہیا بلائی۔ دوس رین کرے پرتپال، اٹھے پھر ہووے سہائی۔ تھادی کر کے آپ بھال، لبھ لبھ اپنی گود بٹھائی۔ سد ویکھنہارا مُریداں حال، مُرشد شہنشاہیا۔ ساچی سکھیا دئے سکھال، دھیرج جت جنائی۔ سدا سُکھی وسیونکے بال، وڈیاں رنگ رنگائی۔ تھانوں پوہ نہ سکے کال جم جندار، نہ کھئے ستائی۔ جدھر ویکھو وساں نال، آگے پچھے ہو ہو سیو کھائی۔ ماتا پتا نالوں بھتا بخش پیار، پُتر وچوں گرسکھ پُتر لئے پرگٹائی۔ چرن پریتی دے کے دان، داتے دُھر دے دتا بنائی۔ تھانوں میری سوگند، تھادی مینوں آن، قسم کھا کے رہیا جنائی۔ جس بھلیاں بھٹکیاں دی کیتی آن پہچان، بے پہچان دیا کھائی۔ مار وکھرا نرالا بان، سوئی سرتی تَنب اٹھائی۔ شبد بٹھا کے سچ بیان، دوس رین رہیا اڈائی۔ اپنا بخش کے سچا مان، نائیاں گلے لگائی۔ ایہو آد جگادی سری بھگوان، جس نوں بھگون کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ سو مہربان ہو کے تھادے اندر وڑیا آن، ساڈھے تَن ہتھ مندر دتا سہائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دیونہارا سچا مان، نائیاں اپنے گھر وسائی۔ ہر سنگت تیری پریم

چہرہ، دو جہانان شمع گل کرائیا۔ ویکھنہارا دُھر دا رہبر، رحمت وچ خُدائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دوجے نال بجن، مشورے کر کر رہے
 سُنائیا۔ چار جگ دے ویکھن لیکھن، پُستک پھول پُھلائیآ۔ بن بھگتاں کیسے ہتھ نہ آیا دُھر دا ہیٹن، بتکاری روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سارے
 کہن ابناشی کرتے گرمکھاں دی سرتی کیتی چیتن، چاترک وانگ رہے بللائیآ۔ تن من اپنا کر کے ہیٹن، دھن چرناں ہیٹھ دبائیآ۔ سچ نظارہ
 دُھر دا ویکھن، نگارا نام وجے سچ شنوائیا۔ جو مالک چھڈ کے آیا دیس پردیسن، دو جہان تجائیآ۔ سو در در گھر گھر غریب زانیاں بدل
 کے ریکھن، رکھیاں مُنیاں نالوں وڈے رہیا بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ ہر سنگت ایہ کھیل
 عجیب، عجب نرالا رہیا کرائیا۔ دُور دُراڈا آ قریب، قُدرت رہیا اٹھائیآ۔ نو سو چرانوے چوکری جگ پچھوں تھادے جا کے نصیب، نسبت
 وچ حساب نہ کھئے لگائیآ۔ کیسے نے پتھراں نال لگائی پرت، کوئی جنگلاں وچ دھیان لگائیآ۔ کیسے دی گائے جوائی موئی ٹھیک، کیسے دا
 چھنیاں دُدھ بھرائیا۔ تھادے سنمکھ ہو کے تھادے برہوں دی نکلدی ویکھے چیک، چاروں کُنٹ کھوج کھجائیآ۔ تھادے کلمیاں نالوں چنگی
 حدیث، حضرتان نالوں پڑھائیآ۔ ایہ دھار اوہ باریک، جس نوں گوہند گیا لکھائیآ۔ تھانوں ملن وچھڑن دی آگے کوئی رہے نہ تکلیف، طاقت
 اپنی نال گوائیا۔ تسیں بچے بالے نڈھے اوہ شریف، جنہاں دا شرفا عرفا گئے جس گائیآ۔ سب توں وڈی کر کے جاواں بخشیش، رحمت تھادے
 جھولی پائیآ۔ تسیں پریم کر کے کرنی پرت، میں پُتران وانگ گود اٹھائیآ۔ جنم کرم دی ویکھ کے نیت، نیتیان ہویا سہائیآ۔ تسان گھر بیٹھنا
 سدا اتیت، میں راتیں ستیاں پھڑ پھڑ لوں اٹھائیآ۔ نام سنا کے اپنا گیت، تُوں میرا میں تیرا کراں جنائیآ۔ سدا ملن دی دے نصیحت، وصیت
 ساچی دیاں کرائیا۔ سچ پریم دی ایہ اصلیت، اصل وچوں پرگٹائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تھادے ولدیت، والد واحد اکو اک
 اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔

☆ ۱۷ کتک ۲۰۲۱ یکرمی کرم سنگھ دے گرہ پنڈ نیاشالا ☆

تیرتھ تٹ کنار بھرن ہاوا، ہوکیاں نال رہے گر لائیا۔ صدی ویہویں چُکیا سب دا دعوہ، مالک رہن کھئے نہ پائیا۔ لوکات وچوں اُٹھیا ناواں، نو کھنڈ نہ کھئے وڈیائیا۔ ملے مان نہ گنگا گوداوری جمن سُرستی ماواں، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھے سب دے دتے چُکائیا۔ تٹ کنارے و ہاون نیر، اپنی چہہر لائیا۔ ساڈی منزل ہوئی آخیر، ویلا وقت دئے گواہیا۔ ساڈی بدل دتی تقدیر، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ آگے کئے نہ کھئے زنجیر، کبیر جُلابا رہیا سمجھائیا۔ ساچی دیوے نہ کھئے دھیر، دھیرج ست نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لہنے اتم ویکھ وکھائیا۔ لہنا اتم ویکھے ہر، ہر کرتا کھیل کھلائیئندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس لئے پھڑ، دو جہاناں حُکم ورتائیندا۔ سچکھنڈ نواسی سچ دوارے سدے گھر، حُکمی حُکم منائیندا۔ نرگن سرگن کھیل رہیا کر، کرنی کرتا کار کھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیونہارا ور، لیکھا سب دا پھول پھلائیئندا۔ تٹ کنارے اٹھسٹھ بن تتان لئے پھڑ، ڈوری شبدی تند بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ڈھر دی کرنی کار کھائیندا۔ تٹ کنارے روون بدھے، بندنا سیس جھکائیا۔ ڈھر دربارے آئے سدے، حُکم بے پرواہیا۔ دھرنی اتوں مان چھڈے، دھول لیکھ چُکائیا۔ ڈرمت میل دھو نہ سکے دھبے، کوڑی کِرپا نہ صاف کرائیا۔ کلجگ سادھ ساڈے اندر ڈبے، ویندی دھار وہائیا۔ ساچے در کیسے نہ سچھے، مندر چڑھ نہ خوشی منائیا۔ جُگ چوکڑی رہے لکے، بن ہر پریشور پڑا نہ کھئے اُٹھائیا۔ سانوں انت کوئی نہ پُچھے، پچھلا ویلا گیا آئیا۔ سرب سوامی اکو اُٹھے، نرگن زرویر زرنکار لئے انگرائیا۔ امرت جام جن بھگتاں پیا کے گھٹے، گھر گھر وچ بوجھ بوجھائیا۔ ست سہاونی سہائے رتے، رت رتڑی نال مہکائیا۔ صدی ویہویں ساڈے پینڈے مکے، آگے پنڈھ نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ جیواں بہار نہ جائے چُکے، گھٹڑی سیس نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا دینا رہیا مُکائیا۔ لہنا دینا رہیا مُکا، مُکمل حُکم سُنائیا۔ جلوہ گر نوری خودا، خُد اپنی کھیل رچائیا۔ جس نوں پیر پیغمبر گئے گا، عیسیٰ موسیٰ محمد صفت صلاحیا۔ سو مالک خالق بے پرواہ، پردہ اپنا رہیا اُٹھائیا۔ ساچا کلمہ دئے سُننا، ڈھر فرمانا اک الاٹیا۔ امام امامان ویس وٹا، دمامہ سچا دئے وجائیا۔ جگت نظامان دئے بدلا، نظم نغمہ اپنا نام سُنائیا۔ وطنان توں بے وطن دئے بنا، وت پھیر کھئے نہ آئیا۔ مینڈی

تینڈی لیکھا دئے چُکا، دشا لہندی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ تٹ کنارے مارن نعرہ، اتم دین دُبائی۔ لیکھا چُکیا وچ سنسارا، ملے نہ مان وڈیائی۔ سر سرور چُکیا ٹھنڈا ٹھارا، رس امرت نہ کھئے بھرائیا۔ حُکمے اندر کر کھیل اپارا، ہر کرتا رہیا سمجھائی۔ در درویش بنا گرو اوتارا، پیر پیغمبر رہیا سمجھائی۔ کرے کھیل آپ زینکارا، یرگن یرویر نور خُدائی۔ جس نوں شاستر سمرت وید پُران گر اوتار کہن چوہیاں اوتارا، چار جگ دا مالک اک اکھوائیا۔ کاگد قلم شاہی لیکھ لکھت توں باہرا، گرتھان پنہاں وچ نہ بند کرائیا۔ دو جہان جگ چوگری سُنائے اپنا نام جیکارا، نعرہ حق خُدائی۔ کاتب بن کے اک لیکھارا، لیکھ لیکھنی دئے وڈیائی۔ ساچا کھول بھگت دوارا، دروازہ اکو دئے جنائی۔ جس دے اندر دُھر نظارہ، پن نظراں دئے وکھائی۔ جوتی دیپ ہوئے اُجیارا، پن باقی تیل دُگمگائی۔ ویکھے وگسے ویکھنہارا، ہر کرتا شہنشاہیا۔ جس دے پریم دا اک پُہارا، امرت روپ وٹائی۔ جس دا گر اوتاراں ملیا سہارا، پیر پیغمبر اوٹ رکھائی۔ جس دا بھگتاں تکیا نظارہ، بے نظیر دتا سمجھائی۔ اوس دا تٹ نہ کھئے کنارہ، کندھی واٹ نہ کھئے بنائی۔ بالو ریت نہ کوئی گارا، کانا کاہی نہ سنگ وکھائی۔ اوتھے اکو سمرتھ پُرکھ دا چلے سچ پُہارا، امرت امیوں آپ برسائی۔ اٹھان سٹھان تیرتھان پائی کوئی نہ سارا، شاستر سمرت وید پُران بے انت بے انت رہے جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ اٹھسٹھ کہن ساڈی سمجھے نہ کھئے بناوٹ، گھاڑت نظر کیسے نہ آئی۔ کِس دواویوں ہوئی سخاوت، پرہو وست دتی ورتائی۔ گرتھان اُتے لیکھی عبارت، اکھراں نال پڑھائی۔ صفتاں نال سفارش، رسنا نال جنائی۔ پن ہر زینکار کرے نہ کوئی وضاحت، وجہ سچ نہ کھئے سمجھائی۔ آد پُرکھ اِبناشی کرتے شنکر دے کے اک ہدایت، حاصل ضرب دتا سمجھائی۔ جگت سرشٹی ویکھنی عادت، عدل بدل لوکائی۔ جس ویلے پرم پُرکھ پرماتم اپنی سچ لگائے عدالت، عدلی ہو کے ویس وٹائی۔ چار کُنٹ کرن بغاوت، دہ دشا شور مچائی۔ کوڑی کِریا گھر گھر نظری آئے بناوٹ، سچا رنگ نہ کھئے رنگائی۔ پن منزلوں سادھاں ہوئے تھکاوٹ، پینڈا سکے نہ کھئے چُکائی۔ صحی دیوے نہ کوئی شہادت، سچ سکے نہ کھئے سُنائی۔ بانی کھانی دی ہوئے ملاوٹ، ثابت روپ نہ کھئے بنائی۔ ہر کی کرے نہ کوئی شناخت، شخصیت بیٹھے مکھ چُھپائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا ویکھے تھاوں تھانیا۔ اٹھسٹھ تٹ تیرتھ رہے رو، نیر وچوں نیر وائی۔ بھڑی ساڈا ٹٹا موہ، مَحبت چُکی لوکائی۔ سب

کچھ ہر جی لیا کھوہ، خالی بھانڈے دتے کرائیا۔ صدی ویہویں ہویا دھروہ، دروہی نام خُدائیا۔ اندر وڑ دروازہ لیا ڈھو، پڑا سکے نہ کھئے
 چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ تیرتھ تٹ کڈھن ترلا، اپنا سیس نوائیا۔ لوکيات دا بھوؤں مرلہ،
 پیس اِکیسا ویکھ وکھائیا۔ ساچا اکھَر جس کلمیوں باہر پڑھنا، صفتی ناماں وچوں وڈیائیا۔ ساچے تخت جس چڑھنا، تخت نِواسی سچا
 شہنشاہیا۔ دُھر دا کھیل جس کرنا، کرنی کرتا کار کھائیا۔ جس دے ہتھ لکھ چوڑاسی جینا مرنا، مر جیوت رُپ وٹائیا۔ جس نے کھپڑا
 چُھڈانا ورنان برناں، شتّری براہمن شوڈر ویش اِکو رنگ رنگائیا۔ جس نے کایا مندر اندر وڑنا، ساڈھے تِن ہتھ کرے رُشنائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ اٹھسٹھ کہے میرا چُکیا پڑدا، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ اگنی ویکھ سڑدا،
 سانتک ست نہ کھئے بنائیا۔ ویندی دھار ویکھو ہڑ دا، چپو لا نہ کھئے اٹکائیا۔ چاروں کُٹ ترلے کردا، طرح طرح سمجھائیا۔ ویکھو اتم کویں
 مردا، مُردے تارنہارا اپنا مُردا رُپ وٹائیا۔ لیکھا چُکاوے لوکيات گھر دا، کھڑکی گنڈا بند وکھائیا۔ انوکھا کھیل نرائن نر دا، ناری نر سمجھ
 سکے نہ رائیا۔ آد جُگاد جُگ چوڈکری جو چاہے سو کردا، کرنہار وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا لیکھے
 وچوں سمجھائیا۔ اٹھسٹھ کہن کاہدا جھگڑا، سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت جیو جہان ہویا پگلا، من مت بُدھ ہوئی ہلکائیا۔ سادھ سنت
 بھیو نہ جانے آگلا، گرنتھ پڑھ پڑھ رہے سُنائیا۔ رکھی مئی نیتر اندھلا، لوچن اکھ نہ کھئے کھلایا۔ جگت جوگیشر ڈنڈوت کرے کوئی نہ
 بندنا، بندی خانہ نہ کھئے ٹڑایا۔ کھولے بھیو نہ کوئی برہمنڈنا، جیرج انڈ نہ ڈیرہ ڈھاپیا۔ محل وکھاوے نہ کوئی رنگلا، کایا بنک جوت رُشنائیا۔
 شرع توڑے کوئی نہ سنگلا، پریم ڈور نہ تند بندھائیا۔ کلجگ اتم سب دا نیر پانی گندھلا، سوچھ سرُپ نہ کھئے بنائیا۔ صدی چوڈھویں
 چلدا پھردا ہویا بنگلا، پوڑی ڈنڈا نہ کھئے اُٹھائیا۔ گھنٹیا ملیا نہ راساں پاونہارا بندرا، گوپیاں والا گوپ نظر نہ آئیا۔ راجا ملیا نہ راجن اندرا،
 گوتم دئے گواہیا۔ سب دا خالی ہویا کایا پنجر، طوطا گنکا کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ سرشٹ سبائی غفلت وچ آئی گوڑھی بندرا، نیتر اکھ نہ کھئے
 کھلایا۔ بھیو جانے نہ کوئی جیو پنڈ دا، برہمنڈ نہ کھئے کھوجائیا۔ ستگر رُپ امرت ساگر سِندھ دا، ساکھیات سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اٹھسٹھ لیکھا لوکيات مُکائیا۔

☆ ۱۷ کتک ۲۰۲۱ پکرمی مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ بٹر کلاں ☆

سچکھنڈ نواسی سچ دربار، درگاہ ساچی سوہا پائیندا۔ چار جگ دے اکھ دے کر گرو اوتار، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ پیغمبر پیر کر خبردار، آس نندرا اکھ کھلائیندا۔ لیکھا جان تیرتھ تٹ کنار، اٹھسٹھ حکم اک منائیندا۔ وشن برہما شو رلائے نال، دھر دا سنگ اک جنائیندا۔ رو سس در بھکار، منڈل منڈپ میل ملائیندا۔ زمیں آسمان دے آدھار، گگن گگنتر ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جان دو جہان، لوک پرلوک حکم ورتائیندا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق دے فرمان، دھر سندیسہ اک سنائیندا۔ صدی ویہویں سارے کرو دھیان، نیتر لوچن اکھ اک کھلائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران اکھ کیتے آن، گیتا گیان بھید چکائیندا۔ مصلہ ویکھ انجیل قرآن، الفیے ونڈ ونڈائیندا۔ جودھا سورپیر بلی بلوان، ہر کرتا کرنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، زرویر زرنکار نرگن اپنا حکم ورتائیندا۔ نرگن حکم سدا ورتنت، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیندا۔ آد جگادی ہر بھگونت، پت پریشور بے پرواہیا۔ جسدی مہا سدا اگت، لیکھا گنت نہ کھئے گنایا۔ جس دا کھیل لکھ چوڑاسی جیو جنت، اندج جیرج اُتہج سیتج ونڈ ونڈایا۔ جس دا لیکھا چارے بانی پرا پسنتی مدھم بیکھری بنائے بنت، راگان ناداں شبدان کرے شنوایا۔ جس دا اکم اتھاہ لکھ اگوچر منت، منتو دھر دا حل کرایا۔ جس دے حکمے اندر نرک سورگ دوزخ جنت، بہشت برہمنڈ کھنڈ سائیا۔ جس دا نام ندھانا بودھ آگادھا دھر دا پنڈت، ساچی ودیا کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچکھنڈ نواسی کھیل کھلائی۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ نت نوت چلاونہارا رتھ، ستجگ تربیتا دواپرکجگ حکم ورتایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران مارگ دس، تیئی اوتاراں حکم منایا۔ بھگت اٹھاراں دے کے رس، وست امولک جھولی پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نعرہ دس، لکھ پرتکھ دتا درڑایا۔ نانک گوہند نرگن جوت کر پرکاش، شبد انادی ناد جنایا۔ تیرتھ تٹاں دے دھرواس، اٹھاں سٹھاں ویکھ وکھایا۔ جل دھارا پرتھمی آکاش، چوٹی ٹلے پربت کھوج کھجایا۔ آد جگاد جگ چوکرئی ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن داتا اک اکھوایا۔ نرگن داتا ہر زرنکار، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ آد جگادی جس دی دھار، دو جہاناں کھیل کھلائیندا۔ تھر گھر ساچے کر پیار، شبد

دُلا رَا سْت اُٹھائیندا۔ سُن اگْموں کر کے پار، دُھر دا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ وِشن برہما شو کر کر خبردار، بے خبر خبر سُنائیندا۔ ترے گن مایا
 بھر بھنڈار، پنچم نانا جوڑ جڑائیندا۔ شبد سندیسہ ایکا وار، ایکنکارا آپ سُنائیندا۔ لگھ چوراسی کر خبردار، نو نو چار کھوج کھجائیندا۔
 کھیل کر اگم اپار، یرگن سرگن روپ وٹائیندا۔ ناؤں دھر گرو اوتار، پیغمبر اپنی کار کھائیندا۔ دُھر سندیسہ وچ سنسار، شاستر وید سمرت
 نال ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بے پرواہ اپنی کل وکھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ہر کرتار، کرتا بے پرواہیا۔ نو سو
 چرانوے جگ چوکڑی کھیل اپار، اپرمپر سوامی دتا کرائیا۔ کلجگ اتم ہو خبردار، دو جہاناں رہیا اٹھائیا۔ نیتر کھول ویکھو کواڑ، لوچن بند
 نہ کھئے جنائیا۔ چاروں گنٹ اندھ اندھیار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی وبھچار، ناری کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر لوکات گئے ہار، ہوکا دے دے جگت سُنائیا۔ اکھراں وکھراں دے آدھار، کاغذ قلم شاہی گنڈھ پوائیا۔ شبد اگمی کر سچا ونج وپار،
 ونجارے ہو کے گئے جنائیا۔ بن آتم پر ماتم ساچا میت سجن نہ کھئے دُھر دا یار، سنگی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دربار ہر نرنکار دُھر دا حکم اک جنائیا۔ دُھر دا حکم سچ سندیسہ، بن اکھراں آپ جنائیندا۔ شاہو
 بھوپ ہر وڈ نریشا، نر نرائن اک اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی بھگت ادھارن جس دا پیشہ، پشت پناہ ہتھ ٹکائیندا۔ جس نوں جگ چوکڑی
 جھکدے وِشن برہما مہیشا، شنکر نیوں نیوں دھوڑی خاک رمائیندا۔ سچکھنڈ جس دا اولڑا دیسا، دو جہاناں والی سوہیا پائیندا۔ پیر
 پیغمبر چاکر خاک کر کے جس نے بھیجا، گر اوتار بندگی نام اک درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پاربرہم، سو پُرکھ نرنجن کھیل رچائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن جانے اپنا کم، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ آد
 نرنجن چاڑھکے دُھر دا چن، ابناشی کرتا کرے رُسنائیا۔ سری بھگوان بیڑا سب دا بنھ، دو جہاناں رہیا چلائییا۔ پاربرہم پت پریشور کہے
 دھن دھن، واہوا وڈے وڈی تیری وڈیائیا۔ لگھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آپے گھڑے آپے لئے بھن، جگ چوکڑی اپنی کھیل رچائیا۔
 گر اوتاراں پیر پیغمبران دے کے دان، نام ندھان جھولی پائیا۔ بنسریاں والے بنا کے کاہن، گوپیاں ناچ نچائیا۔ بنباساں وچ بھآ کے رام، سینتا دئے
 دُہائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے پیغام، پیغمبران رسولاں کرے پڑھائیا۔ دُھر دا کلمہ اک کلام، کائنات کرے جنائیا۔ اپنا منتر ستنام، ست

ستوادی دتا سمجھائیا۔ دُھر سندیشہ دیویں آن، دُنکا فتح نال وجائیا۔ تیرا ویکھ کھیل سارے ہون حیران، ہر جو انت کھئے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید کہن پُران، جیو پرانی رہے جس گائیا۔ تیرا وکھرا انوکھا اکھا شبد بیان، لوں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پار کرائیا۔ جس اُپر کِریا کرے سری بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ تِس ستجگ تریتا دواپر کلجگ ملیا مان، ابھان دتا مٹائیا۔ سچکھنڈ نواسی نوجوان، تخت تاج تیری سرنائیا۔ شاہو بھوپ راج راجان، رعیت دو جہان تیری لوکائیا۔ نانک گوہند عیسیٰ موسیٰ محمد دے کے گئے بیان، شہادت کھانی بانی نال رلائییا۔ کلجگ انت سری بھگونت نہکلنک پرگٹ ہووے وچ جہان، جس دا پتا نہ کوئی مائیا۔ کوئی نہ جانے بڈھا بال انجان جوان، جون رتا نظر کیسے نہ آئیا۔ ساچے مندر وسے اک مکان، سمبل نگری ڈیرہ اگم لگائیا۔ دُھر دا حکم دیوے فرمان، سچ سندیشہ اک سنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چار کُٹ دہ دشا ویکھے آن، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے ٹلے پرت سمنڈ ساگر ڈونگھی کھائی پھول پھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر پُرکھ اگم، اکو اک اکھوائیندا۔ جگ چوکرئی جانے اپنا کم، نہکرمی کرم کھائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں بیڑا بنھ، نرگن سرگن سرگن نرگن کار کھائیندا۔ نام پدارتھ شبد امولک جوت پرکاش دیونہارا دھن، اباشی اپنی کھیل وکھائیندا۔ بن کناں راگ سنائے ہوئے مارے من، ممتا موہ مٹائیندا۔ پنچ وکارا توڑ ہنکارا دیوے ڈن، ڈوری شبدی تن بندھائیندا۔ چکنہارا لکھ چوراسی وچوں جن، جن جن کی پیچ آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ کرنی اپنی آپ جنائیندا۔ کرنی اپنی دتے آپ، پت پرمیشور وڈی وڈیائییا۔ سریشٹ سبائی جس تھاپن لیا تھاپ، لکھ چوراسی گود اٹھائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا رسنا جہوا بئی دند دس کے گئے جاپ، کوٹن کوٹ صفتی نام صلاحیا۔ جس دی سب توں اتم نرالی انوکھی وکھری ذات، ظاہر ظہور بے نظیر سچا شہنشاہیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی کدے نہ پائے وفات، مقبریاں وچ نہ کھئے دبائییا۔ جس دی صفتاں بھری لکھ سکے نہ کھئے کتاب، کاتب بیٹھے مکھ بھوئییا۔ الفیے لا نہ سکے حساب، انجیل قرآن نہ کھئے وڈیائییا۔ کھانی بانی بے انت دا نکا جہا باب، بابت گر اوتاراں دتا جنائییا۔ جس نوں سجدیاں وچ کرن آداب، نو نو سیس جھکائییا۔ حُجریاں وچ ویکھن محراب، محبوب بے پرواہیا۔ سو سچ سوامی سدا نہکامی انتریامی کلجگ انت اکو رہیا جاگ،

جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جس دی بھوکھت واکاں اندر سارے دے کے گئے آواز، ہوئی ہوئی حال جنائیا۔ جس نوں صاحب سلطان سِری بھگوان کہندے شاہ پاتشاہ گرو مہاراج، مہابلی وڈی وڈیائیا۔ تخت نواسی پُرکھ ابناشی سچ جگدیش جس دے سِیس سوہوے تاج، تاج تخت رہن کھئے نہ پائیا۔ بھوپت بھوپ وڈ نواب، نوبت اپنا نام سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر صدی چوڈھویں اکھئے کیتے آپ، پتا پُرکھ اکال باپ ربیا سمجھائیا۔ نیتر تگّو لوکھات، دھرنی دھرت دھول رہیا وکھائیا۔ کلجگ جیواں ساچا بھلیاں جاپ، انتر آتم پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ پنج تت کایا ماٹی ہوئی خاک، رُوح بُت پاک نہ کھئے کرائیا۔ پیالہ ملے نہ آب حیات، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ گُردر مندر مسجد شودوالے مٹھ دوس رین ہندا پاپ، سادھ سنت جیو جنت دھیاں بھیناں رہے تکائیا۔ آتم پرما تم سب دا تٹا نات، من واسنا کوڑی کریا کری گُرمائیا۔ پیو پُت دا کرے گھات، بھین بھینا رہیا تکائیا۔ کوڑ گُریاری کلکھنی ہوئی نار کم ذات، نر ہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو نام دی دے کے گئے دات، سارے خالی جھولیاں بیٹھے کرائیا۔ گوبند تیرا جانے نہ کوئی بھوکھت واک، نانک تیرا نام نہ کھئے منائیا۔ محمد تیرا کھولے کوئی نہ تاک، عیسیٰ بھوئے نہ کھئے رُشنائیا۔ موسیٰ تیرا ہویا نہ حساب بے باق، عاقی دے خُدائیا۔ کرشن تیری پئی نہ سچّی راس، سُرّتی شبدی گوپی کاہن نہ رُپ وٹائیا۔ رام تیرا جانے نہ کھئے بنواس، سینتا سوانی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں صدی وپہویں سارے بھوئے اداس، کلجگ اتم دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ مایا کارن سادھ سنت ساڈا کردے پوجا پاٹھ، پیٹ کارنے کرن پڑھائیا۔ قیمت نال ہٹاں وچ وکدے وانگ کیتاب، گُرو گرتھ گردیو رہیا سُنائیا۔ ابناشی کرتے سِری بھگوان ساچی سکھیا کیسے رہی نہ یاد، یادداشت سارے بیٹھے گوائیا۔ کلجگ وسدا کھیڑا نظر نہ آئے آباد، گلشن سچ نہ کھئے مہکائیا۔ آتم دُھن سُنے کوئی نہ ناد، ڈھولک چھینے سارے رہے کھڑکائیا۔ تیرے پریم دی اندروں مارے نہ کوئی آواز، سچ سنَدیش نہ کھئے سُنائیا۔ بن ستگر پورے کھولے کوئی نہ راز، رحمت رام نہ کھئے جنائیا۔ سچکھنڈ نواسی تیری نظر نہ آئی کیسے دات، داتے دانی جو مات ورتائیا۔ صدی چوڈھویں پیر پیغمبر کہن آئی اندھیری رات، چوڈاں طبق رہے گُرائیا۔ اللہ رانی پوری ہوئی نہ خواہش، خواستگار دے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا رہیا دِرڑائیا۔ دُھر دا لیکھا دے سے ایک، ایکو ایک جنائیا۔ کلجگ اتم کیسے نہ رہی کوئی ٹیک، مستک ٹکے براہمن رہے

وکھائیا۔ اندر وڑکے دسے کوئی نہ بھیت، کوئن کوٹ سادھ سنت نام ونڈن تهاؤں تھائیا۔ مایا ممتا کوڑی کریا رہے کھیڈ، کام کرودھ لوبھ موہ
 ہنکار ہویا ہلکائیا۔ آتم پر ماتم ساچی سخی بن کے مانے کوئی نہ سیج، سہنجی رت نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جلوہ تگے کوئی نہ تیج، تعجب ہوئی
 بیٹھی لوکائیا۔ امرت بر سے کوئی نہ میگھ، میگھلا دھار نہ کھئے برسائیا۔ نام کھنڈا چکے کوئی نہ تیغ، ساچی کھڑگ نہ کھئے چمکائیا۔ دھر دا دسے
 نہ کوئی کھیل، شاستر سمرت پڑھ پڑھ سارے رہے سنائیا۔ نج نیتر سکے کوئی نہ پیکھ، دوئے لوچن اکھ اٹھائیا۔ سرشٹی جھگڑا مچھ داہڑی
 کیس، مؤنڈ مُنڈائے دین دہائیا۔ شتری براہمن شوڈر ویش کوئی نہ رہیا ہمیش، تھر نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، کلجگ اتم انتر دشا رہیا وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرتھ تٹ کنارے، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں نیتر کھول چاروں گنٹ
 ویکھو وچ سنسارے، دہ دشا دھیان لگائیا۔ ساچی نیا نوکا لگے نہ کوئی کنارے، منجھدھار رہی ڈبائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جو دیندے
 رہے لارے، اشاریاں نال سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دیاں صفتاں وچ پُکارے، کوک کوک سنائیا۔ جس دے آد جگاد جگ
 چوکرئی استھل سوہن چُبارے، زرگن جوت کرے رُسنائیا۔ جس دی مہا کاگد قلم شاہی لکھ لکھ ہارے، اتم بیٹھے سیس نوائیا۔ جس نوں
 برہما وشن شو کرن نمسکارے، کروڑ تیتیس دھیان لگائیا۔ جو صفت صلابی وسے باہرے، محبوب نور خدائیا۔ جس خالق خلق مخلوق
 ساڈھے تین ہتھ بنائے تن منارے، مئی مُنیش ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جس دا آد انت نہ پاراوارے، بے انت روپ گوسائینا۔ سو گر اوتاراں
 پیر پیغمبراں دسے نال اشارے، لوکات راہ وکھائیا۔ اوہ ویکھو تگو نیتر نین خالی دسن مندر مسجد مٹھ شوڈوالے گرودوارے، گر کا روپ
 نظر کیسے نہ آئیا۔ تیرتھ تٹ اٹھسٹھ خالی ہوئے دوارے، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ کلجگ سنت ساچے چڑھیا نہ کھئے کھارے، وٹنا نام نہ کھئے
 لگائیا۔ کوڑی کریا در در گھر گھر نیتر نین رہی شنگارے، مایا ممتا کجل پائیا۔ سیس مینڈھی گندے اتم وارے، صدی چوڈھویں دئے دہائیا۔
 عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھ ہوئے شرمسارے، چار یار اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ انجیل قرآن کڈھ ہارے، ہوکے لے لے رہی سنائیا۔ اُمت اُمتی دن
 آئے ماڑے، مڑھی گور وڈیائیا۔ سچ خدائے تیرے کھیل نیارے، مہان بیدوتیرا بھيو کوئی نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا آپ جنائیا۔ بھيو ابھیدا دسنہارا، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ زرگن روپ اکم اپارا، الکھ اگوچر ویس وٹائیندا۔

جوتی جاتا ہو اُجیارا، نرگن نورو نور ڈگمگائیندا۔ شبدا اگئی بول جیکارا، دو جہان سُنائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء کر خبردارا، آلس نندرا میٹ مٹائیندا۔ صدی ویہویں کل کلکی لے اوتارا، کل کلیش ویکھ وکھائیندا۔ لبھیاں ہتھ نہ آئے وچ سنسارا، کھوجیاں کھوج نہ کھئے جنائیندا۔ جس دا صفتاں بھریا بھنڈارا، وست اتہاہ ورتائیندا۔ تیرتھ تٹاں کر کے پار کنارہ، سہارا اکو نام درڑائیندا۔ لیکھا چکا کے تیئی اوتارا، بھگت اٹھاراں پنڈھ مٹائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر نمسکارا، نانک گوبند سیس جھکائیندا۔ شاستر سمرت وید پُراں اتم ہارا، اپنا بل نہ کھئے رکھائیندا۔ تیری کرنی تیرے ہتھ صاحب سچے نرنکارا، دوجا ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ پسارا، پاسا تیرا اکو نظری آئیندا۔ چار ورنان اٹھاراں برنان دے سہارا، شتری براہمن شوڈر ویش تیرا روپ سوبھا پائیندا۔ بند کواڑی کھول تالا، مارگ دس اک سُکھالا، بھو چکا شاہ کنگالا، اوچ نیچ راؤ رنگ تیرا دھیان لگائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالا، دھر دا منتر دس سُکھالا، آتم پرماٹم تیرا روپ نظری آئیندا۔ بن منکیاں والی پا مالا، لیکھا چکے کال مہاکالا، ساچی دھرمسالا ساڈھے تن ہتھ تیرا مندر سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گہر گمبھیر آپ سُنائیندا۔ گہر گمبھیر سُنائے بن فارسی عربی، اکو نام درڑائیا۔ کیسے کم نہ آوے مالا تسبیح، متصّب دیو گوائیا۔ پریم پریتی اندر بنو دردی، دکھیاں دکھ ونڈائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکڑی ایسے نام دی پا کے گئے عرضی، آرزو پرہو آگے سُنائیا۔ پت پریشور بے پرواہ تیری ساچی مرضی، مرض ہوئے دے گوائیا۔ تیری کھیل اک اسچرج دی، اسچرج لیلہ رسیا ورتائیا۔ تیری دھار مردانے مرد دی، مدد اکو اک وکھائیا۔ تیری کھیل تکھی چھری کرد دی، قاتل مقتول دوویں رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ مارگ دے وکھائیا۔ ساچا مارگ دس بھگوان، چار جگ دے گر اوتار سیس نوائیا۔ دین مذہب دا جھگڑا مکے جہان، شرع شریعت کرے نہ کھئے لڑائیا۔ سب دا نظری آئے اک ایمان، عملان وچ رہے لوکائیا۔ آتم پرماٹم دے گیان، چوڈاں ودیا کم کیسے نہ آئیا۔ گہر گہر پھردا دے شیطان، آسا ترسنا ممتا موہ نال ملائیا۔ تیر نرالا مار بان، شبدا اگئی اک چلائیا۔ جو تیتھوں وچھڑے تینوں لین پچھان، بے پہچان پڑدا دینا اٹھائیا۔ تُوں لکھ چوراسی دا سچا کابن، بنسری نام دے سُنائیا۔ تیرے ناد دھن دا وکھرا اک دیوان، جو دیوانے دئے بنائیا۔ صدی ویہویں سارے ہو گئے حیران، مہربان نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ اتم بدل دے ودھان، ولدیت پچھلی

دے مٹائیا۔ اگلا دس دھر فرمان، ستجگ ساچا حکم منائیا۔ تختوں لاه دے راج راجان، سپس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ کر پروان غریب نازے بال
انجان، بالک انجانے گود اٹھائیا۔ تیرے اُتے سرب سوامی سب دا مان، اکو اوٹ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مل کے کرن سلام، سجدیاں
وچ وڈیائیا۔ تُوں صاحب سچکھنڈ نواسی سری بھگوان، مہابلی تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا دینا اکو ور،
کلجگ اتم سارے دھیان لگائیا۔ کلجگ انت دھیان لگاؤندے نے۔ گر اوتار منگ منگاؤندے نے۔ پیر پیغمبر جھولی ڈاہنڈے نے۔ وشن
برہما شو سپس جھکاؤندے نے۔ کروڑ تینتیسائیں شرمائندے نے۔ گن گندھرب راگ الاؤندے نے۔ برہمنڈ کھنڈ چرن دھوڑی خاک
رماؤندے نے۔ تُوں دین دیال سدا بخشنڈ، بخشش تیری اپنی جھولی پاؤندے نے۔ ست دھرم دا دے اند، اند چند تیرا راہ تکاؤندے نے۔
جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تیرا ناتا تیرے نال رکھاؤندے نے۔ سچ سنندیشہ ڈھولا سنا چھنڈ، نغمہ نام تیرا انت
سناؤندے نے۔ آون جاون پنت پاون اگلا پچھلا چکا پنڈھ، در ساچا اکو ویکھ وکھاؤندے نے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
دھر دا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگاؤندے نے۔ سو پُرکھ نرنجن سچ درڑاؤندا اے۔ ہر پُرکھ نرنجن آکھ سناؤندا اے۔ ایکنکارا بھيو
کھلاؤندا اے۔ آد نرنجن پڑدا لاہندا اے۔ اباشی کرتا حکم سناؤندا اے۔ سری بھگوان آپ سمجھاؤندا اے۔ پاربرہم ویکھ وکھاؤندا اے۔
شبدی ست نال رلاؤندا اے۔ بن وچولا پھیرا پاؤندا اے۔ لگھ چوراسی کھوج کھجاؤندا اے۔ ساڈھے تِن ہتھ بنک وڈیاؤندا اے۔ سوئی
سُرتی آپ اٹھاؤندا اے۔ اکال مورتی بھيو چکاؤندا اے۔ ناد تورتی اک وجاؤندا اے۔ امرت سوانتی بوند دھر دی آپ برساؤندا اے۔ جوتی
جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ درڑاؤندا اے۔ ساچی کرنی کار کماوانگا۔ کوڑی کرپا میٹ مٹاوانگا۔
کھیوٹ کھیٹا اک اکھواوانگا۔ شبد سنندیسہ دھر دا بھیج، دو جہان اٹھاوانگا۔ کلجگ بدل کے کوڑی ریکھ، ستجگ سچا مارگ لاوانگا۔
دو جہان لیکھا چکا کے دیس پردیس، پردیسی ہو کے پھیرا پاوانگا۔ اگلا دس کے اپنا لیکھ، اگم اتہاہ راہ جاناوانگا۔ کوڑی کرپا اگنی میٹ
کے جیٹھ، ٹھنڈی پون اک چلاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور سر اپنا ہتھ رکھاوانگا۔ گر اوتار پیر
پیغمبر کہن نمستے، نمو نمو سپس جھکائیا۔ صدی ویہویں ساڈے بنھ دے بستے، بغلاں وچ قرآن ٹکائیا۔ نہ سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ

کھئے جنائیا۔ تیرے نام کسوٹی اُتے گئے سارے پرکھے، پارکھو دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پھری دروبی عرشے فرشے، فاضل فضل فیصلہ سچ نہ کھئے
 کرائیا۔ بن تیری رحمت رحمان کرے کوئی نہ ترسے، مہر نظر نہ کھئے اُٹھائیا۔ تیرے وچھوڑے اندر جن بھگت ساچے تڑپھے، جل مین نہ دئے
 گواہیا۔ کون ویلا پرہہ ساچا پرتے، پت پریشور پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرے اکھے، اکو در بہائیا۔ کھچ لیاوے تیرتھ تئے،
 اٹھسٹھ نہ کھئے وڈیائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُستی پت کوئی نہ رکھے، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھے، شاہ پاتشاہ سچا
 شہشاہیا۔ گرمکھاں حقیقت جھولی پاوے حقے، مُرید مُرشد لئے ترائیا۔ دین مذہب دے گلوں لاه کے پٹے، شرع زنجیر دئے کٹائیا۔ نام رنگیلے
 اپنے رتے، رتی رنگ دئے چڑھائیا۔ چار ورن اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان بہین بھائی بنے سکے، سکلا سنگ رکھائیا۔ پریم ڈوری اندر سب
 نوں تھے، نگ نکیل اک وکھائیا۔ مان گوا کے بُوڑے ککے، کوچھے کملیاں گل لگائیا۔ لیکھا چُکا کے مدینے مکے، رسولاں دئے سمجھائیا۔ بھیو
 کھُلا کے مندر مٹھے، شودوالے دئے درڑائیا۔ گرودوار جو پھردے تھے، بھجن واہو داہیا۔ تنہاں نوں سچ سُنیہڑا اکو دسے، دہ دشا دئے
 سمجھائیا۔ ہر گھٹ اندر اکو سوامی وسے، جس دی ذات پات نظر کیسے نہ آئیا۔ ستجگ ساچا مارگ ست ستوادی لگے، لاگت قیمت کرتا
 نہ کھئے جنائیا۔ کِریا کرے سُورا سریکے، سُورپیر ہوئے سہائیا۔ دُھر دا تال اکو وچے، واحد نعرہ دئے سُنائیا۔ پنڈت پاندھا مُلا شیخ گرتھی دئے
 کوئی نہ دنڈے، حصیاں وچ نہ کھئے لوکائیا۔ سب نوں مارگ پوڑی اک چڑھا کے دنڈے، ڈنڈاوت بندنا سب نوں دئے سمجھائیا۔ آتم پرما تم دے
 کے پرمانندے، نجانند رس چکھائیا۔ بھیو چُکا کے ہنگ برہمے، سو پُرکھ نرنجن ویکھ وکھائیا۔ جو شنکے سنسے رہندے من میں، من کا منکا
 دئے بھوائیا۔ بھیو کھُلا کے کایا تن میں، تتو تت دئے درڑائیا۔ نیتر کھول اگیان اندھیر انھ دے، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جھپڑے چُکا کے
 چھپڑ چھن دے، ساچے مندر دئے وسائیا۔ جتھے راگ اکو دھن دھن دے، سارے رہے پرہو جس گائیا۔ کھیل وکھائے اگلے رنگ دے، پچھلی
 میل دھوائیا۔ میل ملا کے گجری چند دے، چندن ٹکا مستک لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در درویش ایہو منگ منگدے، مانگت ہو کے
 جھولی ڈاہیا۔ کوئی کوٹ جگ ویکھے لنگھدے، کلجگ اتم گیا آئیا۔ تیرے آسن سوئے پرہو اگمی پلنگ دے، جس دی پاوا چول نہ کیسے
 بنائیا۔ کلجگ اتم لیکھے ویکھ کایا پنج تت تن دے، اپ تیج وئے پرتھی آکاش کھوج کھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

سچ منتر اک سمجھائیا۔ سچ سوامی دس دے منتر، مطلب سب دا حل کرائیا۔ کھلے بھيو جيو جگ انتر، انتشکرن دے بُجھائیا۔ ترے گن
 مایا لگی بُجھے بسنتر، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ پڑدا لاه کے گگن گگننتر، برہمنڈ کھنڈ دے وکھائیا۔ تیرے ہتھ سب دی بنتر، گھڑن بھنہار
 تیری سرنائیا۔ تیرا روپ برہم زرنتر، مایا برہم نہ کھئے درسائیا۔ تیرا کھیل جُگا جُگنتر، جُگ چوکڑی وپس وٹائیا۔ تیرا نام نرالا انوکھا شستر،
 شترؤ دیوے کھپائیا۔ تیرا سب توں وکھرا بستر، اوڈھن بے پرواہیا۔ تیرا سب توں تکھا استر، اُگن آتھن ویکھ وکھائیا۔ تیرا کسے نہ سمجھیا آد
 جُگاد نچھتر، حساب سکيا نہ کھئے لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہو تُوں سب دا ساچا مِتر، مِتران وچوں اکو نظری آئیا۔ اپنی دھاروں
 آویں نکل، جس نوں جنے کوئی نہ مائیا۔ چوٹی چڑھ کے بیٹھوں سِخر، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ چار جُگ تیرا صفتاں وچ کردے گئے ذکر،
 اکھراں لفظاں جوڑ جُڑائیا۔ تیرا نقشہ کھئے نہ سکيا چتر، گھاڑت دسے نہ کھئے سمجھائیا۔ کلجُگ اتم سچ سوامی تینوں تگدے بٹر بٹر، نیتر
 لوچن نین اکھ کھلایا۔ دروہی خدائے نبی رسؤل پیغمبر کہن کیوں کیوں وسر، پچھرت لے ملائیا۔ تُوں پدر مادر سب دا پسر، مہربان
 اکھوائیا۔ ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ بیٹھے رہے کر کے صدق، صبوری نال رلائیا۔ تینوں لہدے پہاڑاں والے وچ تبت، تیر دھیان لگائیا۔ آ
 کے ویکھ جاگیر اپنی ملکہ، مالک جگت خدائیا۔ تیرے بھگت ساچے سنت گرمکھ گرسکھ پرہوں وچ رہے ولک، ورلاپ وچ وقت
 لنگھائیا۔ کیہڑی کوٹے کیہڑی دھار کیہڑے مندر کس گھرانے وچ بیٹھوں کھسک، اپنا مکھ چھپائیا۔ خالی دسن سورگ بہشت، بہشت
 سورگ کم کسے نہ آئیا۔ تیرے ہتھ گر اوتار پیر پیغمبران دی ساچی فہرست، فیصلہ دھر دا دے سنائیا۔ تینوں کھوجدے گئے گر چیل راما
 وششٹ، بھج بھج واپو داہیا۔ اتم جانیا تُوں سب دا اکو اشٹ، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ سچ دوارے کھول دے درشٹ، درشٹی اپنی اُتے
 پائیا۔ کلجُگ کوڑی کیریا میٹ دے علت، عالماں اپنا علم دے سمجھائیا۔ جھوٹھی کرے کوئی نہ ذلت، خواری دے مٹائیا۔ اپنے ملن دی
 ساچی دس ملت، ملنی جگدیس کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا دھر دا ور، سچ مارگ مات لگائیا۔ سچکھنڈ
 نواسی تیرا مارگ چنگا، دو جہاناں نظری آئیا۔ نرگن زرویر تیرا مردنگا، شبد اناد کرے شنوائیا۔ امرت رس تیرا سچ سروور گنگا، گنگا
 گوداوری رہی شرمائیا۔ نام ندھان تیرا چھندا، سوہنگ ڈھولا بے پرواہیا۔ مورکھ مُگدھ چتر سگھڑ بنائے گندہ، دُرمت میل دھوائیا۔ انتر

آتم دے کے پرماندا، نجانند کرے رسائیا۔ تیرا دوارا سدا ٹھنڈا، امرت میگھ برسائیا۔ اپنی بندگی وچ لگا دے بھلیا بندہ، بندنا دے سمجھائیا۔
 ٹوں سرب سوامی سدا بخشندا، بخشش تیری نظری آئیا۔ ٹوں مالک جیرج انڈا، اُتہج سینج تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، نر ہر تیری اوٹ تکائیا۔

☆ ۱۸ کتک ۲۰۲۱ پکرمی پریم کور دے گرہ پنڈ ٹھیکری ☆

گر اوتار کرن نِمسکار، ہر جگدیش سیس جھکائیا۔ اوچ اکم اتہاہ تیرا دربار، دو جہاناں سوہیا پائیا۔ پیر پیغمبر سجدے کردے وارو
 وار، دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ جگ چوڑی در درویش بنے رہے بھکار، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ ٹوں داتا دیونہار داتار، دیاوان تیری
 سرنائیا۔ کاگت قلم لکھ لکھ گئے ہار، آد انت کہن کھئے نہ پائیا۔ سچ سوامی تیرا پریم پریتی اندر اک پیار، نیتیان تیری وڈ چٹرائیا۔ کلجگ
 اتم ویکھ ہوئے حیران، چار جگ دی پچھلی کہانی یاد آئیا۔ جس دی صفت دی کردے گئے پکار، شبدان راگاں ناداں وچ سنائیا۔ سو کرتا
 پُرکھ کھیل کرے کرتار، کرنی اپنی رہیا جنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے اُٹھال، چارے کہانی پھول پھلائییا۔ گرمکھ گرسکھ ہر بھگت جگ جنم
 دے وچھڑے میلے لال، لالن اپنے گھر وسائیا۔ دھرم دوارا دس سچّی دھرمسال، گرو دوارا اکو اک وکھائیا۔ جس گرہ دیک جوتی جگے
 بے مثال، آد انت ہوئے رُشنائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، جنم مرن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شاہ پاتشاہ ہر نرنکار، نرگن تیری وڈ وڈیائیا۔ کلجگ انت لئے اوتار، سری بھگونت کھیل رچائیا۔ سنت
 سہیلے لئے اُبھار، گر چیلے میل ملائییا۔ ساچا مارگ ست ستوادی دئے وکھال، وکھرا رنگ رنگائیا۔ لہنا دینا دسکے شاہ کنگال، کنگالوں شاہ
 بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نر ہر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ نر ہر وڈا بے پرواہ، بے انت ہر
 اکھوائیندا۔ بھگت بھگوان لئے جنا، بھے ہوئے آپ سمجھائیندا۔ انتر آتم میل ملا، پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ جلوہ نوری کر رُشنا، اندھ اندھیر
 چُکائیندا۔ شبد انادی راگ سنا، دھر دا ناد وجائیندا۔ امیوں رس امرت جام پلا، ترسنا بھکھ بھجائیندا۔ چرن گول بخش سرنا، سرنگت

اكو اک اڪھوائيندا۔ جوتى جوت سرُپ ھِر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، وڪھاونھارا ساچا گھر، ڪايا اندر بھيو چُڪائيندا۔ ڪايا مندر اُچ منار، جن بھگت ملے وڌيائيا۔ ست سھاونار رُپ انوڀ گُرودوار، گھٹ گھٹ آپ بنائيا۔ جس دى سمجھ نہ سکے کوئى چار ديوار، چھپر چھن نہ ڪھڙے چھائيا۔ سورج چند نہ ڪھڙے اُجيار، ديا باقى نہ ڪھڙے رُشنائيا۔ اكو جوت جگے زرنڪار، زرگن نور ڪرے رُشنائيا۔ جوتى جوت سرُپ ھِر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، گرھ مندر اڪ سھائيا۔ گرھ مندر گُرمڪھ انڌڻھا، مُلا شيخ پنڌت پاندها نظر ڪھڙے نہ آيا۔ سچ سوامى پُركھ اڪل بيٺھا دُھر دا پتا، پت پرميشور سوڀا پائيا۔ سو سچ دوارے ونڌا ڪے دُھر دا حصّہ، نانا ھِر ھِر نال جُڙايا۔ لھنا دينا مڪے وڌا نڪا، پردھ بال جوان اكو رنگ وڪھائيا۔ جن بھگتاں ڪر ڪے دُھر دا حتا، نت نوتا ميل ملائيا۔ جوتى جوت سرُپ ھِر، آپ اپنى جوت دھر، ٺھڪنڪ نرائن نر، مھاراج شير سنگھ وشنو بھگوان، بھگ سب دا جھولى پائيا۔

☆ ۱۹ ڪٽڪ ۲۰۲۱ بڪرمى ديوالى دوس پنڌ جيٺھووال ھِر بھگت دوار ☆

گُرمڪھ ديپڪ سدا جگدا، جُگ چوڪرى رھے رُشنائيا۔ گُر ستگر پورے سوڀنا لگدا، دو جھاناں ويڪھ ويڪھ خوشى منائيا۔ ساڌھ تِن ھتھ مندر اندر رڪھدا، گھر وچ گھر لئے ٽڪائيا۔ ليڪھ چُڪا ڪے ماچس اگ دا، جوتى جوت ڪرے رُشنائيا۔ نت نوت پيڪھ پيڪھ ڪدے نہ رڃدا، آسا ترسنا ھور ودھائيا۔ دے ڪے لھنا حقيقت حق دا، وست امولڪ جھولى پائيا۔ جوتى جوت سرُپ ھِر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، ڪرن نور ڪرے رُشنائيا۔ گُرمڪھ ديپڪ سدا اُجالا، اُجل نظري آيا۔ دو جھان ھووے نہ ڪالا، ڪوڙا رنگ نہ ڪھڙے وڪھائيا۔ ڪايا مندر سچى دھرمسالا، سچ دوارے سوڀا پائيا۔ ويڪھنھارا ھِر گوڀالا، سري بھگوان خوشى منائيا۔ جوتى جوت سرُپ ھِر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، مھر نظر اُٺھائيا۔ گُرمڪھ ديپڪ دُھر دا چانن، سورج چند ڪرن شرمائيا۔ سچ دوارے ستگر آوے بالن، مھر نظر اڪ اُٺھائيا۔ چمڪے دامنى نالون تيج دامن، دمڪ وڪھري اڪ پرگٺائيا۔ جس نوں لھدے شوڌر ويش شتري براھمن، پار ڪنارے دھيان لگائيا۔ سو ديونھارا سچ نشانن، نشانہ اكو

اک وکھائیا۔ سنت سُہیلے ورلے جانن، جنہاں دیوے مات وڈیائیا۔ گرمکھ سچّے لوکھات مانن، منسا مان مٹائیا۔ ساچا دیپک ساچے گرہ پہچانن، ساچے گھر ویکھ وکھائیا۔ بنونت کہے میرا نور سچّا رامن، جوتی دھار درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھید کھلایا۔ گرمکھ دیا جگے پن باقی، سد ستگر آپ جگائیا۔ کرے پرکاش اندھیری راتی، جگ چوکڑی سچ رُشنائیا۔ اوچو اوچ نکلے اگئی لاٹی، جوالا اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ ویکھنہارا کھلاپاتی، پت پرمیشور ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گرمکھ دیپک سچ نرالا، نرگن آپ پرگٹائیا۔ جس دی وکھری اگئی مالا، در گھر کرے رُشنائیا۔ جتھے ویکھنہارا دین دایالا، دوچا نظر کھئے نہ پائیا۔ اوہ مندر سوہنا سچ دھرمسالا، دوارا اکو اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیپک دئے وڈیائیا۔ گرمکھ دیپک سدا جگدا، جگ جگ پرگٹائیندا۔ پن اکھان سوہنا لگدا، پن نیتر رنگ چڑھائیندا۔ پن پھٹی سہارے سجدا، آسرا اور نہ کھئے تکائیندا۔ مستی خُماری اندر دگدا، رُپ انوپ رنگ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا دیپک اک رُشنائیندا۔ گرمکھ دیپک سب توں سوہنا، گر اوتار گئے جس گائیا۔ جس نوں تگے اکو تیجا نیتر لوٹنا، لوچن دئے نظر نہ آئیا۔ سچ دوارے آپ ٹکاؤنا، ہر جو دھر دی ونڈ ونڈائیا۔ پن تیل باقی ڈگمگاؤنا، دوس رین کرے رُشنائیا۔ ہوا جھکولے جھکھڑ نہ کیسے بجاؤنا، سوانی پھوک نہ کھئے لگائیا۔ پن ستگر اپنی جوت نہ کیسے ملاؤنا، نور نور وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان دیا کھائیا۔ گرمکھ دیپک سب توں پیارا، متراں وچوں متر نظری آئیا۔ جس دا وکھرا عجیب نظارہ، بنا بھگتاں سمجھ کیسے نہ پائیا۔ نظری آئے محل اٹل اچ منارا، ہر مندر دئے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی دسدے گئے گرُو اوتارا، پیغمبر مات جنائیا۔ پن ستگر کریا دیپک ہونے نہ کھئے اُجیارا، لکھ چوراسی اندھ اندھیر وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سدا سد ویکھنہار وڈیائیا۔ گرمکھ دیپک گہر گمبھیر، گر کرتا آپ جنائیا۔ گہر ٹکایا تے سریر، ساڈھے تے ہتھ سوہنا پائیا۔ جس دیپک نوں تگ گئے بھگت کبیر، نیتر نیر وہائیا۔ ایہ مندر رکھیا اُس اخیر، دھر دی چوٹی دتا ٹکائیا۔ جتھے شرع دے تے زنجیر، مذہب دین نہ کھئے وکھائیا۔ اکھراں والی نہ کھئے لکیر، حرفاں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ نقشیاں والی نہ کھئے تصویر، تسبیح ہتھ نہ کھئے لٹکائیا۔ اوتھ اکو اک جوت سرُوپ دھر دا پیر، پت پرمیشور ڈیرہ لائیا۔ جس دا کھیل بے نظیر،

جگت نظر نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نُوں کرے رُشنائیا۔ گُرمکھ دیپک نُوں نُوں، نورانا اک اکھوائیندا۔ جو جلوہ تکیا مۇسے اُتے کوہ طُور، سو گُرمکھ اندر ہر پرگٹائیندا۔ ہرجن ایسے کارن مشہور، بھگت بھگوان گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔ پندھ مکا کے نیڑا دُور، دُور دُراڈا گھر ساچے چل کے آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ گُرمکھ دیپک گھر مندر ٹکیا، ٹکٹکی اک لگائیا۔ جس منزل تے ملدی ساچی سکھیا، آتم برہم ہووے پڑھائیا۔ جس دوارے اکو دسیا، دہ دشا دا مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر نُوں کرے رُشنائیا۔ گُرمکھ دیپک نُوں نُوں، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ ساچا مندر سوہے مکانا، بنک دوار ملے وڈیائیا۔ کرے پرکاش کوٹن بھانا، سُوچ چند نین شرمائیا۔ مہربان ہو سیری بھگوانا، ویکھے چائیں چائیا۔ کلجگ اتم جن بھگتاں دے کے دانا، داتے اپنی دیا کھائیا۔ اتر آتم دوس رین اٹھے پھر نرگن نُوں دیپک جوت جگے مہانا، مہابلی دتا ٹکائیا۔ ویکھنہار سیری بھگوانا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ مہاراج شیر سینگھ نُوں جوانا، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہر بھگت ساچے گھر کر پروانہ، دیپک دیا گھر گھر دتا ٹکائیا۔ اٹھے پھر ویکھے مار دھیانا، دوس رین گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرمکھ دیوالی دیپک کر پردھانا، سچ مندر دتا ٹکائیا۔

☆ پہلی مگھ ۲۰۲۱ بکرمی لال سینگھ ہیراں والے دے نوت پنڈ جیٹھووال ہر بھگت دوار ☆

بلہاری میرے گُرمکھ لال، ہر سنگر گھول گھٹائیا۔ تیرے کایا مندر اندر میری دھرمسال، سچ سینگھاسن سوہیا پائیا۔ دوس رین اٹھے پھر وجے اگمی تال، شبد انادی ناد جنائیا۔ امرت سروور سہائے سچا تال، رس اکو اک وکھائیا۔ دیوا باقی کھلا پاتی گھر ساچا بال، نرگن نُوں جوت کرے رُشنائیا۔ جگت نرالی وکھری چال، اولڑی آپ سمجھائیا۔ صاحب پریتی نبھ نال، ست ستوادی ہوئے سہائیا۔ پانا گرھ نہیں، تیرا کایا مکان، جس گھر بیٹھا بن جگت اکھاں نظری آئیا۔ جس نُوں آد جگاد جگ چوڑی ملنا کیسے نہ ہو یا آسان، مُشکل سب نُوں رہیا سمجھائیا۔ جس دے اُتے گر اوتار پیر پیغمبر لیاؤندے رہے ایمان، سرگن نرگن سپس جھکائیا۔ جس دی صفت کرے شاستر سمرت وید

پُران انجیل قرآن، کہانی بانی ڈھولا صفتی راگ الائیا۔ جس نُون سَتَجُک تریتا دواپر کلجُک بھگتاں مَٹیا نِرگن رُوپ بھگوان، سچکھنڈ نِواسی
 سچّا شہنشاہیا۔ سو صاحب سوامی انتریامی نِت نوت گھر گھر وچ ملے آن، دُور دُرادا نیرن نیرا اپنا پندھ مُکائیا۔ جس دوارے جس گرہ
 گرْمکھ گرْمکھ ہوئے مقام، مالک حق مقارے تے دے وڈیائیا۔ گرْمکھ صفت گا کے جہوا زبان، رسنا راگ الائیا۔ جگ نالوں بے شک وچھڑیا
 رہے بھگوان، بھگتاں کولوں وکھ نہ ڈیرہ لائیا۔ کر کرپا بنا پڑھیاں دتا گیان، اگیان اندھیر چُکائیا۔ نیڑ نہ آئے کوڑا شیطان، من شرع دتی گوائیا۔
 سُرْت مِلاوا شبدی نُو جوان، گوبند اپنا رنگ رنگائیا۔ جنہاں کرے آپ پروان، دُھر سندیسہ نام سُنائیا۔ تنہاں آون جاون روون دھوون چُکا
 وچ جہان، جہاں تہاں ہوئے آپ سہائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ نہ ویکھے کوئی میدان، سُمند ساگر ڈُونگھی کھائی لوک پرلوک دو جہان دے
 وڈیائیا۔ کلجُک انت سِری بھگونت نِرگن رُوپ پھرے بے پہچان، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا سچّا ور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گرْمکھ لال لال رنگیلا، ہر سَتگر رنگ رنگایا۔ شبد اگمی اک وسیلہ، وصل حق دا دے کرایا۔ لکھ
 چوڑاسی وچوں تھوڑا قبیلہ، بھگت بھگوان آپ بنایا۔ کھتے سمجھ نہ سکے نال دلایا، رمز اشارہ نہ کھتے جنایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کول
 جنہاں سَتجُک تریتا دواپر کلجُک کیتیاں اپیلان، لیکھا اوہناں رہیا مُکایا۔ رُت نال رُتری رُتری نال مہینہ، ماس برخ دوس زین گھڑی پل
 سوہا پایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرْمکھ بلہاری جس اپنا بل دھرایا۔ گرْمکھ بلہاری پریمی سچے، سچ تیری وڈیائیا۔
 لکھ چوڑاسی بھانڈے کچے، کچی گگریا کم کیسے نہ آئیا۔ من واسنا سرِشٹ سبائی نچے، نو نو پھرے ہلکائیا۔ جنہاں دے اندر ہر جو وسے،
 واسطہ اپنے نال جُڑائیا۔ اوہ درس کرن نُون آون ٹھے، جگت کوڑا پندھ مُکائیا۔ جس ویلے ہوڑا لگا اُپر سسے، نِرگن سرگن اکو رُوپ درسائیا۔
 ہاہا کہے ہنگ برہم ٹپی ہندی پاربرہم مل ہوئی اکھے، دُو جا نظر کھتے نہ آئیا۔ ایسے کارن سنت سجن سَتگر سرنائی ڈھٹھے، ڈھیہ ڈھیہ اپنی
 خوشی منائیا۔ جنہاں دے اندر وڑکے سچ سوامی ہو کے وسے، اوہ نار سہاگن گرْمکھ ناری اپنی خوشی منائیا۔ لکھتی پڑھن دے قلم شاہی
 دے رہ جان پٹے، پت پریشور راتیں سُتیاں لے جگائیا۔ جس کایا اندر وڈے وڈے مدینے مکے، حُجریاں والا حاضر پیر حضرت بیٹھا آسن
 لائیا۔ اوہ کیسے کولوں کی سدے پُچھے، شبد اگمی اپنی تار ہلائییا۔ ایہو اشارے پر م پُرکھ دے گجھے، جسدا گر اوتار ڈھولا گئے گائیا۔ دُور

دُرڈیاں سب دے پینڈے مکے، جنہاں مُکمل اپنی دیا کھائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی گیڑے چُکے، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ بلہاری گرمکھ
 نگ نگینے سُچے، لالاں وچوں لال انٹڑے گرمکھ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دواویوں آپے اُٹھے، جس گھر
 بیٹھا سوہیا پائیا۔ گرمکھ لال آیا بھج، اپنا پنہہ مُکائیا۔ ستگر پورا اندر وڑکے درشن کرے حج، نیتر نیتر کرے رُشنائیا۔ تیر انیالا اوہ جائے
 وچ، جیہڑا پُرکھ اکال گوبند اندر دتا لگائیا۔ جس نے آر پار کرکے حد، دو جہان چرناں ہیٹھ دبائیا۔ پریم پیار دی پی کے مد، امرت جام
 دتا ورتائیا۔ سو صاحب گرمکھاں سدا رکھے حج، ایتھے اوتھے ہوئے سہائیا۔ جے کوئی ویکھے اوہدا وڈا اچا لما قد، ویکھیاں نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ
 پُچھو گرمکھاں اندر رہیا وس، وسیلہ اپنا دئے سمجھائیا۔ پاناگرھ نہیں، اوہ لال گرمکھ تیری اکھ، جس وچوں پرتکھ نظری آئیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وسنہارا ساچے گھر، گرہ مندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ گرمکھ میرے سچے لال، لال لال تیری وڈیائیا۔ سیوا
 کرے جوت اکال، نرگن زرویر پھیرا پائیا۔ پریم پیار دے گند کے بار مالن، گرمکھاں گل پہنائیا۔ اندر وڑکے دیپ جگائے جلوہ نور جلالن،
 ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ سوئی سرتی آئے اُٹھالن، شبدی آواز لگائیا۔ لیکھ چُکا شاہ کنگالن، غریب زانیاں گود بہائیا۔ کریا کر سری
 بھگوان، بھگوتی بھگوتی بھاؤنی سب دی سیوا لگائیا۔ جنہاں انتر کریا ہوئی مہان، مہا اکتھ کتھ سُنائیا۔ تنہاں ملیا اوہ گیانن، جس وچوں
 اکھراں والی گاتھا گئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ گرمکھ وڈیائی تیری
 چنگی، وشن برہما شو رہے جس گائیا۔ شبد اگئی وچے سرنگی، سرنکا تال تلواڑا بیٹھے مکھ چُھپائیا۔ نیتر کھول ویکھن نو چندی، رام
 کرشن ترلوکی ناتھ اکھ اُٹھائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی تیرا سنگی، ست سوامی انتریامی سوہنا سنگ نہائیا۔ تیرے انتر امرت دھار
 ویاکے اوہ کنگی، گنگا جمنا سُرستی گوداوری جس دا راہ تگن اپنا گھنگٹ مکھ اُٹھائیا۔ دین دیال صاحب بخشندی، بخشش رحمت تیری
 جھولی پائیا۔ پورب جنم دی آس پوری ہوئے منگی، منسا من من ہی وچ سہائیا۔ ایہو کھیل سدا بہرنگی، جس دا بھيو کھئے نہ پائیا۔ شبد
 ڈوری تند پتنگی، آکاش پاتال اکو وار اڈائیا۔ بلہاری جس گرمکھ ستگر پریم پیار دی وست ونڈی، حصہ حصیاں وچوں رکھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جنانہارا اکو چھندی، سنسا روگ رہیا چُکائیا۔

سفری پچھرہ گیا پچھلا سفر، آگے ملے وڈیائیا۔ جس دے وچھوڑے اندر کیتا صبر، سو ثابت نظری آئیا۔ کوڑ کُٹب کھپاونہارا ٹبر،
 ویکھے تهاؤں تھائیا۔ سب دی اکٹھی پُٹے قبر، مُرید مُرشد دووین گئے دبائیا۔ نرگن ہو کے لگا مگر، اگل وانڈی ویکھ وکھائیا۔ تہاڈی پوری
 کرے سدھر، سدا دے دے نام جنائیا۔ تخت نواسی کرن آیا عدل، عدالت اپنا نام وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دیوے بدل، بدلہ چُکے سرب
 لوکائیا۔ پندھ مُک گیا نیڑے آگئی مزل، مقصود اپنی جھولی پائیا۔ تیری لیکھے لگی گائی اوہ غزل، جو سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں
 نعرہ دتا لائیا۔ پہلی وار دا پہلا سکن، ہر سنگت نال جُڑائیا۔ راتیں سٹیاں دے جگدیاں رکھے مگن، اترا تم کر رُشنائیا۔ اندرے اندر کھیل
 کرا کے وچ چُھپائے بدن، پنج تت ویکھ وکھائیا۔ جیہڑا ہتھ نہ آیا کردیاں یتن، بیتھارتھ ملیا شہنشاہیا۔ پھیر وکھاوے پچھلا اوہ وطن، جتھوں
 پاندھی بن کے آیا راہیا۔ جس گھر وسے موہن مدن، مورت اکال ڈیرہ لائیا۔ اوتھے ترے گن مایا پوہ نہ سکے اگن، تتو تت نہ کھئے جلائییا۔ گھر
 وچ دیپک ساچے جگن، ہر کرے سچ رُشنائیا۔ سچ پریتی رکھے مگن، مطلب پورا حل کرائیا۔ اترا دیوے اک اندن، اند اند وچوں
 پرگٹائیا۔ سوامی ہو کے آیا گنڈھن، ٹٹی جوڑ جُڑائیا۔ دُھر دی پریتی آیا ونڈن، پریمی بن کے ہر گسائینا۔ گرمکھاں اندر آیا لنگھن، ادھوچکارنہ
 کوئی اٹکائیا۔ ڈھولا سناون آیا اپنا چھندن، انحد راگ لائیا۔ مستک ٹکا لگاون آیا چندن، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سفر ویکھے تهاؤں تھائیا۔ سفری سفر سفر وچ مکیا پندھ، ہر جو دیا کھائیا۔ لہنا چُکیا اکو گا کے چھند، شنکے سارے
 گئے گوائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کر کے بند، شوہ دریائے دئے سٹائیا۔ شاہ سلطان کر کے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکائیا۔ مایا ممتا ہوئے
 ہنگتا دے کے ڈنڈ، ڈنڈاوت ساچی دئے سکھائیا۔ دُئی دویتی ڈھاہ کے اندروں کندھ، ساچا چند کرے رُشنائیا۔ سچ وست امولک لئی
 منگ، سوہنی آس رکھائیا۔ میل ملاواں گجری چند، چن چاننا کرے رُشنائیا۔ سُرتی ہون نہ دیوے رنڈ، ہر کنتی شبد ہنڈھائیا۔ انگیکار
 ہو کے لاوے انگ، ساچی گود لوے بہائیا۔ کیسے نے پاناگرھ توں کیتا پندھ، دوجا بیکانیروں اٹھ دھائیا۔ دوواں وچولا اک بخشنند، جس دا
 نہ کوئی بہین پتا مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ سفری ویکھ چُکدا پینڈا، منزل دئے دبائیا۔ ملے مقام
 جتھے سری بھگوان رہندا، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ سچ سندیشہ اکو کہندا، نر نریشا آپ جنائیا۔ جس دا انت نہ آوے لہندا، چڑھدا

دکھن پہاڑ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سفری پندھ ہویا دُور، دُور دُراڈا آپ چُکائیا۔ اندروں عرض ہوئی منظور، باہروں بینتی ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے سُولی چڑھیا منصور، اوس ویلے تیرا سنگی اوہ اکھوائیا۔ تیرے ہتھ وچ اک تنبور، جو اشارے نال دتا و جائیا۔ اوس ویلے محبوب حاضر حضور، حضرت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تهاؤں تھائیا۔ منصور دا سجن اک رفیق، رفتہ رفتہ آپ جنائیا۔ جس دی بابویر وچ اڈیک، تاریخ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جس ویلے سماں آوے نزدیک، ہوئی ہوئی سرب لئے اُٹھائیا۔ مالک ہتھ وڈ توفیق، تحفہ دیوے چائیں چائیا۔ رحمت کرن والا بالا اک عزیز، ہر عاجز ویکھ وکھائیا۔ منصور نے گلوں لاہ کے اپنا انت قمیض، تیرے تن وچ دتا پہنایا۔ تیرا راکھا ہووے لاشریک، واحد نور خُدائیا۔ جیہڑا ایتھے اوتھے دو جہاناں نہ ہووے پلیت، پلپتاں پاک رہیا بنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ منصور کہے سُن یار میت، مترا حال سُنائیا۔ جیہڑا وسیا نیچاں نیچ، نیچوں اُچ دئے بنایا۔ میری اوس دے نال پریت، جس سُولی دتا چڑھائیا۔ میرے اندر ویکھ نکئی جہی جھیت، باری نظر کھئے نہ پائیا۔ سجن کہا مینوں دس میں کس دی رکھاں اڈیک، نیترا اکھ کھلائییا۔ منصور کہا سولاں جام بدلنے پین ٹھیک، ہر جامہ سولاں کتک تیرا جنم دایا۔ ست وچوں آون کیٹ، پنج چار پائے وڈیائیا۔ دو پنکھیرو اندھیرے وچ تاریک، اڈاریاں جگت لگائیا۔ اک بناسپت تیری سچ پریت، لالو ویکھ وکھائیا۔ سولہویں جامے صاحب ملے جو بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ مانس منکھ پنج تت وچوں آپے لئے گھسیٹ، دُور دُراڈا ویکھ وکھائیا۔ سفری سفر وچوں جے اوہ مل جائے آ نزدیک، آگے پینڈا دئے مکائیا۔ جو پچھے گیا بیت، اُس دا چیتا دیو بھلائییا۔ آگے کایا کر کے ٹھنڈی سیت، امرت میگھ دئے برسائیا۔ جس دے چہتر جھلدا سیس، ایہہ گوبند مالک خالق خیر خُدائیا۔ ایہہ سب نوں دیونہارا سیس، بخشش رحمت جھولی پائیا۔ شاہ سلطاناں کر کے خالی کھیس، اتم خاکی خاک ملائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ہر رگھڑایا۔ سفر کہے میں آیا قدم قدم، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ میں ویکھیا نظارہ عدالت عدم، عادل اک اکھوائیا۔ جس دی چار جگ کردے گئے نقل، بن نقلیئے سانگ ورتائیا۔ منمکھ کسے نہ ویکھی شکل، شہنشاہ میل نہ کھئے ملائییا۔ کلجگ اتم پچھلے سارے کر دینے مُعطل، حاکم نظر کھئے نہ آئیا۔ بن کھنڈے دھاروں کر کے قتل، مقتول

وکھائے سرِشٹ سبائیا۔ جیہڑا آگیا چل کے ساچے پتے، دُھر دے بیڑے دئے چڑھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں وروں مکھن، گرمکھ تھوڑے باہر
 کڈھائیا۔ کوڑی کیریا اپنا بھانا آپے آیا دُکن، چار جُگ دے گر اوتار بیٹھے سیس نوائیا۔ سچ سُنیہڑا آیا دسن، ست ستوادی کرے پڑھائیا۔
 جن بھگتاں پردے آیا وسن، نج آتم ڈیرہ لائیا۔ کوڑ کُریارا آیا کڈھن، حُکمی حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے
 کھیل بے پرواہیا۔ سفر کہے میتوں ہوئی خوشی، سفری سیو کھائیا۔ میں ویکھی سنگت اوہ سُچی، مانک موتیاں نالوں اُچی پرہو بنائیا۔
 جنہاں دی اکو نال رُچی، جو گوہند گیا سمجھائیا۔ انہاں دی سُرَت سوانی سَتی اُٹھی، نج نیتز اکھ کھلائییا۔ کوئی پوجا پاٹھ نہ کدا بہہ کے
 گنہیں، اُچے ڈھولے رہے گائیا۔ پرہہ دا درشن پاون سدا سنمکھی، نیتز نین نہ کھئے شرمائیا۔ سفل کرا کے ماں دی ککھی، گھر ملی وڈیائیا۔
 چاروں طرف پھردے اڈی اُچی، نکے وڈے دتے بنائیا۔ کوڑی کیریا اوڈھ ویکھو مکھی، مکیاں نال ڈرائیا۔ سب دی کھل لاہوے پُٹھی،
 چرکھڑیاں اُتے دئے چڑھائیا۔ ٹھگن چوراں پنج تت کایا جائے کُٹھی، ہڈی ہڈی توڑ تڑائیا۔ جیہڑی آتما پرما تم نالوں رُسی، لکھ چوڑاسی وچ
 پھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل آپ شہنشاہیا۔ سفری کوٹن کوٹ گئے پھردے، پھیریاں جگت پائیا۔ اوہناں
 وڈیائی جنہاں وسیا پردے، سنت دا پردا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جنہاں درشن کیتے سچے پر دے، پیا پریتم اک ہندھائیا۔ جو وچھڑے پُرانے
 چر دے، پرہہ چھیتی رہیا ملاییا۔ ویکھو کایا مندر اندر گیڑ کیویں گِردے، اُلٹی لٹھ بھوائیا۔ امرت جہرنے ویکھو جہردے، بوند سوانتی اک
 ٹپکائیا۔ کھیل انوکھے وکھڑے نرائن نر دے، نرنکار سچے سرنائیا۔ ایہہ میلے گر چیلے سچے دل دے، ویہلے کم کیسے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑ کُریار
 ویکھو رڑھدے، کوڑے ٹھیکر دئے بھنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ سفر کہے میں سب دا پیارا،
 جو گرمکھ ہر جو ملن آئیا۔ آد جُگادی بن ونجارا، جُگ جُگ ہٹ چلائییا۔ کاگد قلم نہ لکھنہارا، مس مساونی نہ کھئے چترائیا۔ رسنا جہوا نہ
 بولنہارا، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ جنہاں ملیا ہر جو ہر سجن میت مُرارا، سو گھر بیٹھے خوشی منائیا۔ دوس زین اٹھ پھر گھڑی
 پل کرن دیدارا، دیدار سنگھ اپنی کہانی پہلوں دتی سُنائیا۔ لالو ویلے دا ایہہ ونجارا، جو نانک گکڑاں سوڈے رہیا کرائیا۔ ایہہ گوتم لکن والا
 وچ گارا، سیوا سنگت رہیا کھائیا۔ ایہہ پال ترنتے جُگ دا اک اشارہ، جنہاں پچھے شرع رہیا بدلائیا۔ پاناگرھ توں چل کے آیا اوہ جس دا

پریم اک مُرارا، مُرلی ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جس نوں منصور دتا سہارا، سو سوہیا سُن کے پھیرا پائیا۔ آگے حُکم دیوے زرنکارا، سچ سنڈیشہ اک درڑائیا۔ سادھ سنت دا سچ وِہارا، سچکھنڈ نواسی ویکھن آئیا۔ وِشنو اُٹھ لے ہلارا، حُلیہ تیرا دئے سمجھائیا۔ برہمے ویکھ برہم پَسارا، چاروں کُنٹ اکھ کھلایا۔ شنکر ویکھ دھواں دھارا، ہتھ ترسول ٹکایا۔ ترے گُن مایا چاروں کُنٹ لگا اکھارا، کوڑی کِریا ناچ نچایا۔ ٹھگ چور یار مارن دھاڑا، دوس رین لئی جائے لوکایا۔ پیر فقیر پیغمبر کوئی نہ مددگارا، نعرہ حق نہ کھئے سُنایا۔ ناتا توڑ گئے گرو اوتارا، سگلا سنگ نہ کھئے نبھایا۔ شاستر سمرت وید پُران کرے پکارا، اُچی کوک کوک سُنایا۔ انجیل قرآن لاوے نعرہ، طوبی طوبی دئے دُبایا۔ ساچا دسے نہ کھئے ونجارا، ہٹ ست نہ کھئے کھلایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ دھواں دھارا، دیوا باقی اگنی ہون پون سگندھ نہ کھئے سہایا۔ ملائے میل نہ کوئی کرتارا، قُدرت قادر سمجھ کسے نہ رائیا۔ سنمکھ ہویے نہ کھئے دیدارا، دید عید نہ کھئے رُشنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکم دُھر دا اک سُنایا۔ دُھر دا حُکم دیوے حُکران، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ سو پُرکھ زرنجن ہو پردھان، ست ستوادى خوشی منایا۔ ہر پُرکھ زرنجن نوجوان، بلدھاری لے انگرٹایا۔ ایکنکار ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کھایا۔ آد زرنجن نور مہان، جوتی جوت کرے رُشنایا۔ اباشی کرتا وڈ بلوان، بلدھاری بل پرگٹایا۔ سری بھگوان سچ نشان، ست ستوادى اک جھلایا۔ پاربرہم پرہ ویکھے مار دھیان، آپ اپنی اکھ کھلایا۔ سچکھنڈ دوارا کر پروان، سینگھاسن آسن دئے وڈیایا۔ چرن گول کھیل مہان، تھر گھر سوہاوت رہیا سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ سچکھنڈ نواسی ویکھے تھر گھر، درگاہ ساچی پھول پھلایا۔ جس دوارے اکو سٹ دُلارا رہیا وڑ، شبدي ناؤں جنائیندا۔ نہ کوئی سپس نہ کوئی دھڑ، تتو تت نہ ونڈ ونڈائیندا۔ نہکرمی ہو کے اپنی کرنی رہیا کر، دوجا سنگ نہ کھئے ملاتیندا۔ حُکم سنڈیسہ سُن نرائن نر، سپس جگدیش جھکائیندا۔ تُوں مالک بے پرواہ کِریا کر، سچ تیری اوٹ رکھائیندا۔ مقامے حق لاشریک تیرا ڈر، بے پہچان تیری آس تکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم اک سُنائیندا۔ ساچا حُکم آد پُرکھ، آدن آد جنایا۔ دئے سنڈیشہ اپنا تُرت، تریا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ نظری آئے اکال مورت، مورتی اپنی نہ کسے سمجھایا۔ سب تون وکھری زالی صُورت، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھایا۔ آد جگاد سدا حاضر حضورت، ساچے مندر سوہیا پائیا۔ آسا

منسا اپنی پُورت، پُور رہیا سب ٹھائینا۔ جس ویلے آد پُرکھ ابناشی کرتے اپنی کیتی مہورت، اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ سچ سندیشہ ایک، ایکنکار جنایا۔ سچ سچ ساچا بھیکھ، سری بھگوان آپ وٹایا۔ سچ سچ ساچا دیس، سچکھنڈ دوارا اک سہایا۔ سچ سچ ست سندیش، ہر دُھر دا راگ الایا۔ سچ سچ سچ نریش، پاربرہم پت پرمیشور اک اکھوایا۔ سچ سچ سچ کھیل سدا ہمیش، ہر کرتا آپ کھایا۔ سچ سچ سدا درویش، گھر اپنے الکھ جگایا۔ سچ سچ لکھنہارا لیکھ، لیکھ اپنی دھار بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھایا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، آد آد وڈیائیا۔ سٹ دُلارا اک اُٹھال، تھر گھر خوشی منائیا۔ اُٹھ لاڈلے میرے لال، پُرکھ اکال سمجھائیا۔ ست دوار تیری دھرمسال، اکو وار بنائیا۔ تینوں گھالی پئے کوئی نہ گھال، مُشقت ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ سدا کران پرتپال سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ تیرا کھیل مہان، مہا آپ جنائیا۔ تیرے گھر اُچاواں بال، وشن برہما شو ناؤں دھرائیا۔ اوہناں نوں اکو سیکھیا دینی سیکھال، ساچی کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبدي سٹ دتا جنائیا۔ شبدي سٹ کر نمسکار، نمو نمو سیس نوایا۔ ہر ٹھاکر ملے داتار، وڈ داتا بے پرواہیا۔ تیرا لیکھا اگم آپار، اگوچر بھيو کھئے نہ رایا۔ ٹوں کِریا کیتی آپار، اپرمپر ہو سہایا۔ میں سیوا کران بن کے برخوردار، بردا ناؤں وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اُٹھایا۔ سُن سٹ شبد میرے بچے، آد پُرکھ سمجھائیا۔ میرے حُکم نہ ہوون کچے، اکو واری گنڈھ پوائیا۔ میرے دُھر سندیشے پتے، پاتی لکھن والی نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے انتر آپے رکھے، گھر ٹھانڈے دئے ٹکائیا۔ تیری جھولی پا کے اپنا حقے، حاکم اگلا دئے بنائیا۔ جس نوں سمجھ کوئی نہ سکے، بن پرہو نہ کوئی جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم دتا جنائیا۔ سٹ دُلارا شبد سُنکے بولی، چرن دھیان لگائیا۔ میرے صاحب واری گھولی، سدقڑے اک اکھوایا۔ تیرے پریم دی ویکھ اگمی ہولی، اپنی خوشی بنائیا۔ ٹوں ٹھاکر صاحب تول پورا تولیں، اٹل تیری سرنائیا۔ سچ اقرار کریں قوٰلی، قوٰل اپنا توڑ نہیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ سٹ شبد سُن میرے عاجز، پُرکھ اکال جنایا۔ تھر گھر تیرا رہے ثابت، سفری تیرا پنڈھ جنایا۔ ایتھ کوئی نہ آوے آفت، صد اُفت بے پرواہیا۔ تیرا میرا ہووے تُعارف، دوجا رُپ نہ کھئے دھرایا۔ بن میرے تیری کرے نہ کھئے سفارش،

صاحبِ سچ نہ کھئے اکھویا۔ شبد سُت تیری وڈیائی جگت وچ عبارت، لیکھا اکھراں نال وڈیایا۔ وڈیاوان بنا کے عارف، الفی چولی تن رنگیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو اگتا رہیا کھلایا۔ شبد سُت کہے پرہہ کی دسی عبارت، موہے سمجھ ذرا نہ آئیا۔ میں اکو جانان تُوں میرا میں تیری کراں عبادت، دُوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے ہتھ سرب سخاوت، وست امولک رہیا ورتائیا۔ میں تیرے پیار پریم وچ چرناں گول امانت، عملان نال سمجھائیا۔ تیرے در دی تگ کے اک ضہانت، ضامنی اپنی لئی بنائیا۔ تیرے ملن دی ہونے نہ کھئے ممانت، ادھوچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی دے جنائیا۔ شبد سُت ویکھ میری دھار آہ نراکھہر، جو تیرے وچ سائیا۔ جس ویلے تیرے وچوں کراں وکھہر، وکھہرا راہ بنائیا۔ پہلوں پتھراں اُتے گھسا کے پتھر، ہندسیاں اکھراں جوڑ جڑائیا۔ زرگن سرگن میل ملا کے تتان نال لگاواں ٹکر، ٹھوکر اک جنائیا۔ حرف حرُوف بنا چلاواں سطر، تھوڑی تھوڑی سطح دیاں سمجھائیا۔ بناسپتی وچوں اُچا کے پتر، پاتن رُپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا لیکھا رہیا جنائیا۔ شبد سُت کہے کی درڑاوینگا۔ اگلا بھيو کی کھلاوینگا۔ ساچی سیو کی لگاوینگا۔ تُوں وڈ دیوی دیو، دُوچا راہ کی چلاوینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، کی اپنا کھیل کھلاوینگا۔ سری بھگوان دیا کہاؤندا اے۔ آد گر سمجھاؤندا اے۔ شبد سُت اُٹھاؤندا اے۔ بن اکھاں اکھ کھلاؤندا اے۔ اگلا راہ جناؤندا اے۔ وشنوں وشنو پرگٹاؤندا اے۔ برہما برہم اُٹھاؤندا اے۔ شنکر دھواں دھار ساؤندا اے۔ ترے گن واہوا ونڈ ونڈاؤندا اے۔ پنچم جوڑ جڑاؤندا اے۔ چارے کھانی چارے بانی چارے جگ رنگ رنگاؤندا اے۔ اکھراں والی اکتھ کھانی، ڈھولے ڈھر دے آپ سُناؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی دس اک نشانی، نشانہ اولڑا تیر چلاؤندا اے۔ نشانہ اولڑا تیر چلاوانگا۔ گنی گہیر ہو کے کھیل کھلاوانگا۔ لا تصویر تصویر اک پرگٹاوانگا۔ بے نظیر نظر اپنی آپ چھپاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر وکھاوانگا۔ ساچی کرنی کر وکھاوانگا۔ شبد سُت تیرا حکم ورتاوانگا۔ وشن برہما شو ساچا نُخم، تاثیر تیرے نال ملاوانگا۔ ڈھر دی دھاروں آپے اتر، تیرے پتر مان دواوانگا۔ تُوں میرا کرنا شکر، سر تیرے ہتھ ٹکاوانگا۔ ساچی گودی چُک کے کچھڑ، لوریاں دیکے آپ اُٹھاوانگا۔ ویکھیں آد انت نہ جاویں مُکر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا

ساچا ور، ساچی کرنی کار کھاوانگا۔ سُت شبد کہے میں مندا ہاں۔ تیرے حُکم اندر بن جننی جن جندا ہاں۔ ساچا بیڑا اکو بنھدا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، لیکھا پُچھاں اکو گلّ دا ہاں۔ اکو گلّ پُچھ پُچھاؤندا ہاں۔ تیرے آگے سیس نواؤندا ہاں۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندا ہاں۔ اپنا بہرم دُور کراؤندا ہاں۔ تیرا کرم سچ کھاؤندا ہاں۔ وشن برہما شو جنم دواؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگاؤندا ہاں۔ در تیرے منگ منگاوانگا۔ آد پُرکھ آد اکو عرض سناوانگا۔ جس ویلے تیرا برہمنڈ کھنڈ ہووے آباد، پُری لوء آکاش پاتال سوہا پاوانگا۔ زرگن سرگن ہو کے کران کھیل تماش، چارے کھانی ونڈ ونڈاوانگا۔ ست سرُپی ہو کے ماریں آواز، ڈھولا تیرا ناد سناوانگا۔ جس ویلے کھولیں اپنا راز، پڑدا اوہلا سرب چکاوانگا۔ جُگ چوکڑی تیرا لا کے جگت رواج، سماج تیرا اک سمجھاوانگا۔ شہنشاہ تیرے سر تے تگ کے تاج، تخت نواسی تینوں سیس نواوانگا۔ مائس مائکھ کوئن کوٹ بے شک کر کے جان راج، رعیت سرشٹی تیری میں پرگٹاوانگا۔ انت بھگونت جُگ چوکڑی ویکھ کے کھیل تماش، خالق خلق تیری ویکھ ویکھ خوشی مناوانگا۔ سچ دس میری کس ویلے پوری کریں آس، آسا نال بھرواسا اک رکھاوانگا۔ تون داتا صاحب سرب گنتاس، دو جے در نہ منگن جاوانگا۔ سری بھگون کہا شاباس، پچیا سر تیرے ہتھ ٹکاوانگا۔ جس ویلے کوئن کوٹ گوپی کھن پا کے جان راس، سینتا رام بنباس وچ پھراوانگا۔ پیر پیغمبر ہو کے جان اداس، اداسی بیراگی سنیاسی سرب درساوانگا۔ گرو گر مار کے جان آواز، اچی اچی راگ الاوانگا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جُگ پچھوں تیرا بدل کے انت رواج، روایت اپنی اک سمجھاوانگا۔ جن بھگتاں رچکے سوہنا کاج، دھرم سماج اک بناوانگا۔ گوہند مالی بنا کے بوٹے باغ، باغیچہ سوہنا ویکھ وکھاوانگا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، چتر سگھڑ روپ پرگٹاوانگا۔ ہنس بنا کے کاک، ہنسا ڈار ملاوانگا۔ جس ویلے بیڑا ڈبدا دسے جہاز، گرمکھ ساچے باہر کڈھاوانگا۔ شبد سُت میری نشانی پنج مکھ دا سیس تے تاج، سوہنگ روپ رکھاوانگا۔ پچھلی پھیر کرا کے یاد، یاد اپنی آپ اٹھاوانگا۔ دُھر دا مالک خالق بن کے گاڈ، لاشریک نور چمکاوانگا۔ واپگرؤ اللہ بن کے پاک، رام رحیم آپ اکھاوانگا۔ درگاہ ساچی کھول کے تاک، تھر گھر گنڈا آپ کھلاوانگا۔ لہنا دینا سب دا کر بے باق، حصہ تیری جھولی پاوانگا۔ میرے ملن دا ہوئے جگت اتفاق، اتفاقہ پھیرا پاوانگا۔ میں اکھراں دا ہوواں نہ کدے محتاج، سطران وچ نہ ونڈ

ونڈاوانگا۔ الکھ اگم اتہاہ میرا کھیل تماش، کوئن نٹوے ناچ نچاوانگا۔ سب دی پوری کرنہارا آس، اصل اپنا روپ درساوانگا۔ جس نوں سُنیا
 سچکھنڈ کدا واس، سو واسطہ بھگتاں نال جڑاوانگا۔ دُوروں چل کے نیڑے آواں پاس، سفری ہو کے پندھ مکاوانگا۔ جو جیو جگت ہون
 بدمعاش، بُدھی سب دی انت کھپاوانگا۔ ڈوری دُھر دی پا کے نکیل ناک، چوڈاں طبق چوڈاں لوک نچاوانگا۔ سب توں وکھری انوکھی
 مینوں جاچ، اپنی سکھیا نہ کھئے سمجھاوانگا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبر جاون بھاگھ، بھاشا سب دی انت اُٹاوانگا۔ مینوں سارے کھندے
 جودھا سُر پیر راٹھ، رٹے گھر گھر ویکھ وکھاوانگا۔ کی ہویا جے بیکانیر توں چل کے آگیا گھاٹ، چار جگ دے وچھڑے دو جہان دے میلی
 پار کراوانگا۔ سولاں کتک دی اوہ یاد آئی رات، جس رات وچ راتیں رت سہاوانگا۔ سنگت وچوں لال ورگی وچھڑن والی سی ذات، ذات
 اپنی اوہنوں سمجھاوانگا۔ اوہ کیہڑی جگت وفات، فاتحہ کس دا انت پڑھاوانگا۔ اے ملن والی سی پچھلی جماعت، جنہاں دا اکھر اک
 سمجھاوانگا۔ روداس چارے پچھلی چوئی آگے رکھی یاد، دُھر دا بھيو کھلاوانگا۔ براہمن پھیر آن پئی آفات، نو جنم دا وچھڑیا جوڑ
 جڑاوانگا۔ چار کھاراں ڈولی والا لیکھا کرنا بے باق، تیلی لہنا جھولی پاوانگا۔ شبد ست نے ماری اک آواز، پرہو تیرے آگے سیس نواوانگا۔
 جس ویلے میری رچنا رچی آد، ویلا چیتا اوہ کراوانگا۔ اناشی کرتے کہا میں لیکھا لوں کاڈھ، اپنا حساب وکھاوانگا۔ میں دُھر دا شاہ
 نواب، کیتی کرنی بھل نہ جاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے عرض سناوانگا۔ سری بھگوان
 لیکھا آپ کڈھاؤندا اے۔ ست ڈلارے سچ سمجھاؤندا اے۔ پچھلی یاد کرائی اپنی مت، مطالعہ پھیر اوہ وکھاؤندا اے۔ اوہ ویکھ اوہ سروپ
 ست، ست جس وچوں دھار چلاؤندا اے۔ تیرا انہاں اُتے حق، حقیقت تیرے ہتھ پھڑاؤندا اے۔ جس ویلے شاستر سمرت وید پُران انجیل
 قرآن گیتا گیان کھانی بانی جاوے تھک، تھکاوٹ وچ سرب وکھاؤندا اے۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت پرہ لبھن نوں پین نٹھ، چاروں
 کنت آپ بھواؤندا اے۔ پھرے دروہی تیرتھ اٹھسٹھ، مکہ کعبہ مات کُراؤندا اے۔ جھگڑا ہووے شودوالے مندر مسجد مٹھ، گرو دوار گرو
 مکھ نہ کھئے وکھاؤندا اے۔ تیری کرنی سارے جان چھڈ، پردے ہر نہ کھئے وساؤندا اے۔ دُھر مالک نالوں ہوون اڈ، ساچا جوڑ نہ کھئے
 جڑاؤندا اے۔ کوڑی کریا کرن لاڈ، آتم پر ماتم پریم نہ کھئے ودھاؤندا اے۔ دھی پتر بنا کے سجن ساک، نار کنت جگت بندھاؤندا اے۔ مایا ممتا

منگن دات، ترسنا لوبھ موہ ہنکار ورتاؤندا اے۔ لیکھا کھئے نہ ہوئے بے باق، باقی سب دی ویکھ وکھاؤندا اے۔ تھوڑیاں بھگتاں دے کے اپنی یاد، یدی اپنا نام سمجھاؤندا اے۔ اوس ویلے تینوں سناوے آگئی بات، کہانی اک وکھاؤندا اے۔ سفر کردیاں کردیاں جمدیاں مردیاں جیندیاں جاگدیاں بھاگاں بھری آوے اوہ رات، جس دا راہ پندراں کتک تکاؤندا اے۔ سولان کتک دی دساں گاتھ، اکتھ کہانی آپ درڑاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا آپ سمجھاؤندا اے۔ دُھر دا لیکھا دسے اکال، اکل کلا وڈیائیا۔ جس ویلے حکم دتا دُھر دے لال، شبد کری جنائیا۔ وشنوں آگے رکھیا اک سوال، ست پترے دتے پھڑائیا۔ برہمے تون وی پت رکھ سنہال، سری بھگوان آپ سمجھائیا۔ شنکر تیرے نبھن نال، دیونہار وڈیائیا۔ تنے لیکھو ستاں ستاں ستاں اتے احوال، کس بدھ تہاڈی بنت بنائیا۔ سارے ہو گئے حیران، نظری آئے نہ پتا مائیا۔ آگئی حکم کہہا سری بھگوان، سچ دیاں سنائیا۔ شبد ست رکھنا دھیان، دھیانی دھیان درڑائیا۔ جس ویلے آپ ہوواں پردھان، لوکات ویس وٹائیا۔ ساچی کھیل کران مہان، مہا اکتھ سنائیا۔ ناتا توڑ شاستر سمرت وید پُران، آکو ڈھولا راگ سمجھائیا۔ ساچا مارگ دس وچ جہان، جہالت کوڑی دیاں گوائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلیجگ وکھرا وکھرا ملدا رہیا بھگتاں آن، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ نو نو چار پچھوں ہوواں پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیا۔ جن بھگتاں دیواں دُھر دا دان، داتا ہو کے جھولی نام بھرائیا۔ گھر سرتی سوامی مل جائے کابن، باہروں ڈھونڈن کھئے نہ جائیا۔ جیہڑا رام دسرتھ بیٹا وچ جہان، تیس دا رام رحمت آپ کھائیا۔ پیر پیغمبر محمد عیسیٰ موسیٰ جسدا کلمہ گان، کائنات خوشی وکھائیا۔ نانک گوہند جس دا سُنن فرمان، سو دُھر سندیشہ رہیا جنائیا۔ شبد ست تیرا رکھاں مان، مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتاں سیدھا ملاں آن، سادھک سیدھ سمجھ نہ رائیا۔ سماج سمجھ نہ کھئے گیان، بے پہچان ویکھ وکھائیا۔ وشن برہما شو رکھنا دھیان، دہ دشا اکھ کھلائیا۔ جس ویلے آپ پرہیو ہووے مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ آگی پترے تہاڈے چھڈے اوس ویلے کرے پروان، پر پُرکھ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آگے چلدا پچھو اوسے گھر پہنچائیا۔ اوسے گھر جاؤ آ، جو سولان کتک دئے وڈیائیا۔ جس دا کھیل بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جو ٹھاکر سرب ملاح، بیڑا کندھ اٹھائیا۔ جو گرو اوتار پیر پیغمبر بنائے گواہ، کہانی بانی شہادت نال رلائیا۔ جو بھگت بھگوان دئے صلاح، دُھر دی سیکھیا اک پڑھائیا۔ جو لیکھ لیکھائے قلم

شاہ، کاغذ دئے وڈیائیا۔ جو ویکھے تھل اسگاہ، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ جو رہبر نؤر خُدا، جلوہ گر سچّا شہنشاہیا۔ جو مقامے حق بیٹھا
 ڈیرہ لا، سچکھنڈ دوارے سچ سینگھاسن اک بنائیا۔ جس دا لہنا دو جہاں، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجائیا۔ جس نؤں برہما شو وشن رہے
 دھیا، کروڑ تیتیس لاگن پائیا۔ جس نؤں گن گندھرب رہے گا، کینر جچھپ ناچ نچائیا۔ جس دیاں مدھر دُھناں رہے گا، سُنّ سادھ سہائیا۔
 جس نؤں آد پُرکھ رہے منا، پت پرمیشور وڈ وڈیائیا۔ جس نؤں لال سُرخ رنگ رہے چڑھا، سو سب دیاں سُرخیاں پھول پھلایا۔ جنہ
 چھوٹے چھوٹے ٹُخم اپنے وچوں لئے پرگٹا، حُکم اکو اک جنائیا۔ سو مؤقے اُتے مالک ہو کے جاوے آ، ویکھے خالق خلق خُدائیا۔ سفری جے
 پنڈھ مکیا شکر کرو اوس خُدا، جو خُدا گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اوس دے چرناں ہووو فدا، جیہڑی سب دی فطرت ویکھ وکھائیا۔
 سولہاں جنم بیٹھا رہوں جُدا، جُگتی ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ تنہاں دی بھلنا پچھے ملیوں آ، گر پرشاد دئے گواہیا۔ رویداس چہارا لیکھا لیکھے نال
 چاء، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ دوآب دوبرا تال دتا وجا، دُتیا بھاؤ چُکائیا۔ ہر سنگت میل ملا، ملنی جگدیش کرائیا۔ جس دا سمجھ نہ آوے
 کیسے راہ، سو رہبر بن کے خوشی وکھائیا۔ کوئی بھيو نہ جانے کیوں زُاوے کیوں لوے ہسا، ہستی وچ مستی کوں چڑھائیا۔ رُت بسنتی
 دیوے جنا، نار کنتی میل ملائیا۔ اکیاں ورقیاں دی اکو پنکٹی دتی چھڑا، پنڈتی دھار نہ کھئے بندھائیا۔ ساچی بندگی دئے سمجھا، بندنا اک
 سرنائیا۔ مُچھندگی دوجیاں دی چھڈ کے پرہہ دا ویکھو اکو سیدھا راہ، گوبند اشاریاں نال جنائیا۔ نرگن ہو کے بن کے آیا ملاح، کھیوٹ کھیٹا
 بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جس نؤں پھیر جے نہ گجری ماں، اوہ گوبند نؤر خُدائیا۔ بسمل روپ ہو کے رہیا سما، اسم اعظم اک درڑائیا۔ اوس
 دی قسم جانے خُدا، جس دی قسم اوس نے کھائیا۔ جس نے اپنی بھسم دید چشم جسم سمیت دتی جلا، خاکی خاک وچ اڈائیا۔ کوئی نہ
 جانے کیوں اڈ گئی وچ ہوا، پاتال آکاش پھرائیا۔ گوبند کہا میں زمیں توں اُتے اسماناں توں پرے گرمکھ جانڈیاں دیاں سمجھا، سب دا مالک
 اک اکھوائیا۔ ایسے کر کے انگیٹھا نہیں دتا پھلا، ہڈیاں گوداوری نہ کھئے رڑھائیا۔ میرے انگیٹھے اندر کوٹن کوٹ گرمکھ جان سما، جنہاں دی
 سماپتی میرے وچ نظری آئیا۔ گرمکھ کھئے نہ چڑھے پوڑی پاپ دی، جنہاں نؤں دُنڈا اکو نام چڑھائیا۔ گوبند راکھ سب نؤں اکھ دی، کوک
 کوک سُنائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناش دی، جو وچھڑے رہیا ملائیا۔ ایہہ کہانی نہیں گلّ بات دی، پورب لہنے جھولی پائیا۔ سفران تھگی

رات کی ایہ اکھدی، بھڑی رہی جنائیا۔ میری خوشیاں نال چولی پاڈی، انگن تیاں رہی تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، مہر نظر اٹھائیا۔ بھڑی رہی کہے میں تگاں اکھاں، نیت رہی اٹھایا۔ چاروں کٹ اٹھ اٹھ تھان، بھجان واہو داہیا۔ کلجگ رہی اندھیری
 ڈھٹھاں، پھڑ باہوں نہ کھئے اٹھایا۔ کتوں نظر نہ آئے ماہی سچا، بچہ بچہ دئے دُبايا۔ ساڈھ تے ہتھ ماٹی بھانڈا کچا، کلجگ گرو رہے اکھوایا۔
 من واسنا جگت نچا، نو دوار ہویا ہلکایا۔ سچ پرمیشور ملے نہ پتہ، پت ڈالی بھیکھئے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ سنیہڑا اکو دساں، دھر دا حکم سنايا۔ بھڑی رہی کہے میں سُنیا ڈھولا، بھگت سہیلے رہے گائیا۔ سوہنگ سوہنا لگا بولا، انبولت راگ
 جنائیا۔ پرم پُرکھ پرہ اک وچولا، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ جس نے گوہند نال کیتا قولا، اقرار اپنا توڑ نہائیا۔ جس دے کارن جھوٹھے
 تال وچا کے پاؤندے رولا، پنڈت پاندھے اپنا راگ الاٹیا۔ اوہناں دے سر وچ کور کُریارا وچن والا پولا، پانہی اٹھ اٹھ لئے انگڑائیا۔ ہولا
 ہووے بہار دھولا، دھول ملے وڈیائیا۔ جس نوں کہندے اہی نور اولا، عالمین سمائیا۔ سو صاحب سوامی بھگت وچھل جن بھگتاں
 پچھ ہویا بولا، چاروں کٹ کھوج کھجائیا۔ کیسے ہتھ نہ آوے گھرت دیپ سگندھی ہونا، پونی پون نہ ویکھ وکھائیا۔ اوہ گلشن ویکھے چمنا،
 گوہند مالی بے پرواہیا۔ جہنوں پہلوں کہندے دُشٹ دمننا، انت شبدي روپ وٹائیا۔ جس دے ہتھ دو جہاناں امنا، غمی خوشی وچ
 بدلائیا۔ اوہنوں کوئی نہیں اپنی تمنا، بچے نہیاں ہیٹھ دبائیا۔ بُرج توں سٹ کے اپنی اماں، ہڈی ہڈی دتی تڑائیا۔ پیو دا لا کے لیکھے چما،
 سیس دھڑاڈ وکھائیا۔ نہ ہرکھ نہ کوئی غما، گہر گمبھیر سہج سکھدائیا۔ اُس نے گرمکھاں بنھ کے بتا، بندن اکو دتی جنائیا۔ بن پُرکھ اکال
 سرشٹ سبائی جیو جگت جہان ہووے نکما، انت لیکھا لگے نہ رائیا۔ اہنشی کرتا سری بھگوان کلجگ انت میرے دوارے آوے بہنا، دُور
 دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ ویکھ وکھائے ساچی چھپر چھنا، محل اٹل نہ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔
 بھڑی رہی کہے میں تگاں تے، ترلوکی نال ملائیا۔ مینوں یاد آیا سولان کتک دین، دیدہ دانستہ دیاں سمجھائیا۔ کرپا کھیل اگئی بہن، بھڑی
 رہی ملے وڈیائیا۔ جنہاں دا منکھاں ورگا چنھ، اندر جوت نور بے پرواہیا۔ جنہاں دا تتان بنیا پنڈ، برہمنڈ انتر کھیل وکھائیا۔ کرپا کر گئی
 گہند، بھيو ابھید جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ تتان لیکھا اگم اپارا، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔

ست ست دا ست ورتارا، ست ستوادی دئے سمجھائیا۔ پرم پُرکھ پت پرمیشور سرب سوامی ہو اُجیارا، نرگن نُر کرے رُشنائیا۔ لیکھا
 جانے آپ کرتارا، فُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ رسنا جہوا بئی دند من واسنا نہیں اشارہ، دُھر دی کھیل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر آپ
 اپنی کِریا کر، بنت اپنے ہتھ رکھائیا۔ اپنے ہتھ بنت رکھے بنواری، کھیل اگم کرائیندا۔ جگت جگت جوگ بھیو نرنکاری، نرویر حُکم
 ورتائیندا۔ جنہاں لگی پچھلی یاری، دُھر دا میلا میل ملائیندا۔ گرمکھ سُرَت نہ رہے کواری، ہر کنت ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیندا۔ تتان پچھ سفر کیتا، سفری سفر جنائیا۔ پرہہ کھیل اگتی کرے انڈیٹھا، جگ نیتر
 نظر نہ آئیا۔ یاد رکھ منصور دا کُرتا پا کے ڈھائی منٹاں پچھوں پھرن گیوں چیتا، لہندی دشا مکھ رکھائیا۔ اوتھوں ملی اک رسیدہ، جس
 دے اُتے اکھڑ الف اکو نظری آئیا۔ نال سوئی کڈھن والی قصیدہ، نکے وچ دھاگا لال رنگ ٹکائیا۔ جس دا پچھلا سرا پیڈھا، گھٹ گھٹ کے
 گنڈھ پوائیا۔ پرت کے ویکھیا منصور سوئی چڑھ کے وچھڑ گیا نالوں حمیدا، ہم دوست نظر کھئے نہ آئیا۔ اگے نیڑے آئی بقرعیدا، بکرے
 پھڑے قصائیا۔ یاد آئی پھر تینوں اوہ اڈیکا، جو سجن گیا سمجھائیا۔ سجدے وچ جھک کے آجز بن کے نیکن نیکا، نیکی عرض اک سُنائیا۔
 میں بندہ خاکی ناچیزا، بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ اودھروں گمس آیا جس دا تُوں بھتیجا، پھوئی بیٹی جس پرنائیا۔ اندر لنگھ کے ویکھیا دہلیزا،
 ساڈھے تِن ہتھ بُرقہ سوبھا پائیا۔ تتان تکیا لا کے نیجھا، اکھاں اکھ کھلائییا۔ گلوں لاه کے منصور والی قمیزا، کلی اُتے ٹکائیا۔ آواز اگتی آئی
 تیریاں انت اُس نال لگن پریتاں، جس نالوں نہ ہووے جُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُور ڈراڈے کر اِکھھے، لالن رہیا
 ملائیا۔ کی ہویا جے سفر کیتا، بن بن پاندھی راہیا۔ کی ہویا جے سُندا رہوں اٹھاراں دھیائے گیتا، مندر مٹھ شودوالے بہ بہ خوشی منائیا۔
 کی ہویا اٹھسٹھ اشنان لیتا، گنگا جل سورج دیوتا چڑھائیا۔ کی ہویا دیندا رہوں سب دے اگنی کول انگیٹھا، دھونیاں تن تپائیا۔ کی ہویا
 جے رامائن سُندا رہوں رام سیتا، سیتا رام چتربُج درشن پایا تھاؤں تھائیا۔ کی ہویا اشٹبُج دیاں وینہدا رہوں ریجھاں، سینگھ سوار بیٹھی
 آسن لائیا۔ کی ہویا مسلیاں وچ سُندا رہوں تمیزا، طبع طبیعت سکھیا نہ کھئے بدلائیا۔ کی ہویا پگا کھاندا رہوں سیدھا، گھر گھر خوشی
 منائیا۔ کی ہویا چل کے آئیوں نیر بیکا، بکری ویکھی سہج سُبھائیا۔ جنہاں تُوں دُھر دے نام دا ہو گیا ٹیکا، ٹکٹکی اکو نال لگائیا۔ ہرہوں

وچھوڑے اندر مارن چیکاں، نیتروون دین دُہائیا۔ جس دیاں ستجگ تریتا دواپرکلجگ کردے گئے اڈیکاں، سو آیا بے پرواہیا۔ جس دی
 کایا چولی چاڑھیا رنگ مجیٹھا، اتر کدے نہ جائیا۔ گوہند پھل کھوا دے میٹھا، مالک ہو کے سیو کھائیا۔ اوہ گرمگھ سدا جیتا، جو جیون
 ستگر جھولی پائیا۔ اوہ سب کچھ دیوے اپنا کیتا، مہر نظر اٹھائیا۔ ناتا تٹ جائے مندر مسیتا، گھر گھر وچ لے ملائیا۔ تن من انتر کر کے
 ٹھنڈا سیتا، اگنی تت بُجھائیا۔ لہنا دینا چکا کے اوچاں نیچاں، شتری براہمن شوڈر ویش لے ملائیا۔ سچ پھلواری مؤلے سوہنا باغیچہ،
 باغبان پھیرا پائیا۔ سچ سنگھاسن بہ اتیتا، ترے بھون دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سفر سب دے ویکھ
 وکھائیا۔ کی ہویا جے سفر کریا، سورج چند چند بھجن واپو داہیا۔ کی ہویا جم جم مریا، مر جیوت روپ وٹائیا۔ کی ہویا انیکاں سنتاں
 گروآں لڑ پھڑیا، بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ کی ہویا گرتھا پڑھیا، جگت ویدا نال رکھائیا۔ کی ہویا جگت سروور ترنی تریا، جل جل نہاون جائیا۔
 کی ہویا سنگت پریتی وچ گیا جڑیا، ہر دھر دی جڑت جڑائیا۔ ایتھے سجن ملے اکو اک اڑیا، دوچا رہن کھئے نہ پائیا۔ لیکھا چکے گور مڑھیا،
 لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ دو جہاناں وچوں کر کے بریا، اپنے چرن دیوے سرنائیا۔ گوہند بوٹا کر کے ہریا، ہری دوارے لے لگائیا۔ جتھے
 بھو رہے نہ ڈریا، زبھو ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ لال کہے میں بہنا آیا، راتیں راتیں
 پنڈھ مکائیا۔ پُرکھ اباشی کہے تینوں سدا گھلایا، سوئی سرت اٹھائیا۔ راج نرین کہے میں تیرا بھیو نہ پایا، ڈھولا آپے ویکھ وکھائیا۔ پریم
 سنگھ کہا میں دوہاں دا حصہ ونڈایا، سانجھی دھار چلائی۔ لال سنگھ میرے تیرے رُبیے ترے گن تیری بھیٹا لایا، بھانڈا بھرم بھو بہنائیا۔
 نہیوں بیٹا ماں پیو جایا، ہن ستگر گھر ملی وڈیائیا۔ اہو جہا لیکھا آگے نہ کیسے چکایا، لکھ لکھ تھکی قلم شاہیا۔ پُرکھ اباشی ویس وٹایا،
 آپ اپنا پھیرا پائیا۔ دس دسمیش نال ملایا، شبیدی روپ وکھائیا۔ دھر دا پتا کرن آیا، پتا بن کے بے پرواہیا۔ جنم جنم دا پورب لیکھا پورا
 دئے کرایا، بھرم بھلیکھا باہر کڈھائیا۔ سب دا ٹھیکا دئے چکایا، ٹھیکیداری نظر کھئے نہ آئی۔ پُرکھ اکال دی بھیٹا اک وکھایا، تنے پرشاد دین
 گواہیا۔ کلجگ کہے میں پنڈت پاندھیان گرتھیان پنٹھیان ملان شیخان ڈیرہ ڈھایا، مسائک رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، سدا دیونہار وڈیائیا۔ سد وڈیائی دیون جوگ، جگتی اک جنائیندا۔ آتم پرما تم سچ سلوک، سوہنگ ڈھولا راگ سنائیندا۔

کی ہویا جے طعنے مارن لوک، یرانے اپنے نال لگائیندا۔ تہاڈے پیراں ہیٹھ دبا کے مکتی موکھ، انتر جوتی جوت ملائیندا۔ جس دی کوئی سوچ نہ سکیا سوچ، سمجھ سمجھ نال آپ ملائیندا۔ ایتھے اوتھے دے کے اوٹ، اوڑک اپنے رنگ رنگائیندا۔ سچکھنڈ دوارے لے کے جاوے اپنے کوٹ، قلعہ کوٹ اک وڈیائیندا۔ لیکھا چکا کے ہرکھ سوگ، چنتا غم سرب مٹائیندا۔ سچ دوارے دی دسے اگتی کھوج، مجلس اپنے نال رکھائیندا۔ جے کوئی پُچھے ناتا تھوڑا جہا فوج، آگے فیصلہ حق کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ مہر نظر تک کے اکھن پرشاد، تے رہے جنائیا۔ پرہو ساڈی وی پُچھ وات، سولہاں کتک یاد راتری جتھے آئیا۔ جیہڑے وچھڑے اوہ میلے آج، عجب تیری وڈیائیا۔ پہلی مگھر رچ کے کاج، گرمکھ لے بہائیا۔ اگلا کھول دے راز، مکھ نقاب اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ پرشاد کہے میرا روداس ناتا چوٹی، چوڈاں جوڑ جڑائیا۔ میں گھٹ کے رکھی کئی، کنیں واج سُنن کیسے نہ آئیا۔ میرے پیار دی گنڈھ سُکھی باوی جیتو چئی، سورج چند دین گواہیا۔ پریم ویراگن آئی بہنی، پیاری پیار وچ ملائیا۔ رویداس بن کے دھر دا دھنی، دؤلت رہیا ورتائیا۔ بہڑی زین کہے میں سُن کے آئی کنیں، جو پرہو گل سمجھائیا۔ میں بہاگ لگا ویکھیا چھپر چھنی، چھپر نام وکھائیا۔ پُرکھ اکال پتا سب دا دھنی، تن ناتا جوڑ جڑائیا۔ اوہ سب توں وکھرا نرالا ڈھنگی، اچھل چھل بے پرواہیا۔ جس نے جن بھگتاں ول بھیج کے گنڈھی، لال ورگے دُوروں لے منگائیا۔ جس دی کایا ہو جانی سی ٹھنڈی، ماں پت بھائی کم کیسے نہ آئیا۔ جس دی نار جو بن رتی ہو جانی سی رنڈی، جو ہر سنگت خوشیاں سیو کھائیا۔ تہانوں نہیں جیتا چار کتک ویہ سو ویہ بکرمی رات لکھایا چھندا بندی، وچ ڈھائی سطران دتا سمجھائیا۔ پرہو تھاکر بڑا پکھنڈی، الکھ اگوچر وڈی وڈیائیا۔ جس دی سب توں نرالی ڈنڈی، وکھرا راہ وکھائیا۔ کٹنہارا خانہ بندی، بندہ بندگی وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ پرشاد کہے میں کرم کرمیٹا، ماجھا مالوا دتا ملائیا۔ دوآب وچوں کڈھیا اکو بیٹا، جس دی پچھلی گنڈھ رکھائیا۔ جس دا تن ہونا سی کھیتا، ناتا تئنا جگت لوکائیا۔ وسنا جا پرہو سچ دیسا، سانجھ اکو گھر بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ تیجا پرشاد کہے میں بنایا سنگت، سنگی ساتھی نظری آئیا۔ در دوارے بنیا منگت، جھولی اک وکھائیا۔ نام خُھاری چاڑھ دے رنگت، کوڑا رنگ چکائیا۔ کوئی لوڑ رہے نہ کیسے

پنڈت، دُھر دی کر پڑھائیا۔ پرہو تیرے آگے ساچی مِت، سیس جگدیس نوائیا۔ ساڈے کول نہیں کوئی مِت، کلجگ بیٹھا بل ودھائیا۔
 سادھ سنت کردے عِلت، گُردر مندر دھیاں بھیناں رہے تکائیا۔ شاہ سُلطاناں کوڑا خِلعت، سچ پوشاک نہ کھئے پہنائیا۔ تیرے آگے اکو مِت،
 نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچے دے ودھائیا۔ پرساد کہے سفر کیتا جگ چار، ستجگ تریتا
 دواپر کلجگ ہندھائیا۔ بھیٹا چڑھدے رہے مندر مسجد شِودوالے مٹھ گُردوار، اپنا آپ تیرے گھر ٹکائیا۔ سانوں کھاندے رہے ٹھگ چور
 یار بے شُمار، گپھے مات لگائیا۔ سچ پُچھیں پرہو سانوں تیرے اُتے رہیا نہیں کوئی اعتبار، داعوے کوڑے نظری آئیا۔ جیہڑے میرے وچ تیرا
 نام لے پھیرن کٹار، اوہو مینوں کھا کھا کام کرودھ رہے ودھائیا۔ نار وبھچار کرن سنگار، کوڑ کُڑیاں چٹرائیا۔ تیرا دسے نہ کھئے پیار، سچ
 پریت نہ کھئے لگائیا۔ اسیں دُکھی رہے جگ چار، بن گوبند ساڈا رس نہ کھئے بھرائیا۔ صدی ویہویں بھئے لاچار، لاچاری تینوں دتی سُنائیا۔
 دھن بھاگ تُوں آئیوں ہر نرنکار، نرگن نرویر پھیرا پائیا۔ ویہ سو آگی بکرمی سولان کتک دوس وچار، سُنجنی زین نال ملائیا۔ اوتھے تھوڑا
 کلجگ لہنا دتا جھولی ڈار، پچھلا مول چُکائیا۔ گرمکھاں کولوں جگت کرا وہار، رسنا جہوا بول بُلاییا۔ حُکمے اندر کڈھ کے باہر، کلجگ
 آگے دتا لائیا۔ تن جگ پھیر نہ وڑے ایس دربار، جتھے گرمکھ سوہا پائیا۔ آگے جگ دا اک بھگت ہووے دیدار، دُو جے گِردھار ملے
 ودھائیا۔ تیجے پال ہووے سکدار، پت پرمیشور سیس ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ روند گیا زارو زار، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ پُرکھ ابناشی جے بولے
 اپنا شبدا پار، میں سنان چائیں چائیا۔ پارہس پرہ ہر گھٹ جانہار، اپنی کل ورتائیا۔ گرمکھاں والا چھڈ کے اوتھے وبار، پہلی مگھر لیکھا
 دتا سمجھائیا۔ جتھے ہووے بھگت دوار، بھگون پھیرا پائیا۔ اوتھے وچھڑے ملن یار، یاری توڑ نہائیا۔ ہنس ملن کاگان ڈار، کاگ ہنس روپ
 وٹائیا۔ ستگر دا شبدا سنگار، مالا تن پہنائیا۔ من کا منکا کرے اظہار، اکو راگ سُنائیا۔ تُوں ہی تُوں میرا نرنکار، تیری بے پرواہیا۔ تنے
 اُٹھو اکو وار، گر پرشاد رہیا بُلاییا۔ سیوا کرو ہو کے خبردار، پرہو خبر آپ جنائیا۔ بابو پُر نہیں ایہہ بابل دا وہار، جس کوارے سارے لئے
 پرنائیا۔ سب دا مالک کنت بہتار، پُرکھ اکال اکھوائیا۔ اوتھے نار کنت دا نہیں سوال، ناری پُرش اکو رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ دی سچھی
 دھرمسال، دھرم دوارا دئے وکھائیا۔ جتھے بیٹھن شاہ کنگال، گرمکھ ساچے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، راج نرین وچ رکھائیا۔ راج نرین دی ایہہ چلاکی، ہر ساچی سچ جنائیا۔ لال سنگھ دا بن کے ساتھی، اکانویں جنم دا لیکھا
 دتا مکائیا۔ سندیشیاں والی گھل کے پاتی، پتن دتا ملائیا۔ کر کے عرض اوس سی راتیں، رڑی رت سہائیا۔ جو پچھرہ گیا باقی، باقی نوپس
 کولوں لیا کڈھائیا۔ جے توں بخش نہیں سکدا تن خاکی، کی رُو حار پار کرائیا۔ جے توں جگا نہیں سکدا گھر گھر دیوا باقی، تیری جوت کم کیسے
 نہ آئیا۔ جے توں بھگتاں اندر وڑ کے بن نہیں سکدا پاٹھی، تیری چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ گرمکھ کہن اسپیں تیرے نال مل کے بن گئے کین راٹی،
 رتے پچھلے دتے چکائیا۔ سفر کردیاں سفری انت مُکدی واٹی، وٹا آگے نہ کھئے لگائیا۔ جس دا رُوپ رنگ ریکھ نہ دسدے ذاتی، سو ذات
 صفاقی اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ویکھنہار سدا اکھوائیا۔ پرشاد کہن پرہو جگت کھاندا ویکھیا پرشادے،
 ٹکڑیاں ڈھڈ بھرائیا۔ بھل گئے یچن جو پتا گوبند سُنائے پُرکھ اکال دادے، دہ دشا جنائیا۔ کوئی نہ وڑے گھر ٹھانڈے، اگنی آگ رہے تپائیا۔
 سفر کردیاں کیتی تھے جانڈے وانڈھے، جوئی جوئی وچ پھیرا پائیا۔ سفران وچ کوئن کوٹ پھردے گاندے، ڈھولے راگ سُنائیا۔ سفران وچ
 کوئن کوٹ تھکے ماندے، بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔ کوئن کوٹ چاردے ڈھانڈے، بنا دھنے پرہو ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کوئن کوٹ پیندے کھاندے،
 رسنا جہوا رس لگائیا۔ کوئن کوٹ پاٹھشالا جان پاندھے، پُستک بغل اٹھائیا۔ کوئن کوٹ پھردے نہاندے، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ کوئن
 کوٹ لبھن آندھ گوانڈھے، چاروں کُنٹ اکھ اٹھائیا۔ سفر کردیاں جے رشتے ہو جان سانجھے، آتم پرما تم میل ملائیا۔ پھیر لوڑ رہے نہ پھرن دی
 نانگے، بھوئی تن نہ کھئے رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پرشاد کہے پرہ کر ترس، دیاوان دیا
 کھائیا۔ عرشوں آ جا اُتے فرش، فاصلہ پندھ مکائیا۔ تیرا ہونا کی حرج، حضرت بے پرواہیا۔ گوسائیں سوامی سُن عرض، آرزوآں نال جنائیا۔
 کلجگ کوڑی کیرپا لگا درد، دکھی دین دُبائیا۔ کیسے نہ سروں لٹھے قرض، مقرُوض ہوئی لوکائیا۔ شاہ سُلطان پورا کرے کوئی نہ فرض سر
 ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ اسپیں ویکھ ہوئے اسچرج، اچرج لپلا کی ورتائیا۔ نو نو چار اندھیرا گرد، اڈے خاک سبائیا۔ بھلیا راگ تیرا وکھری
 گاؤندے طرز، پچھے طمع رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساڈا لیکھا دے چکائیا۔ پرشاد کہے اسپیں آئے تے، تین تین
 سُنائیا۔ ساڈا لیکھا کوئی نہ گئے، گنتی سرب بھلائیا۔ ساڈا پیمانہ کوئی نہ منے، ناپ ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ ساڈا پیار نہ جانے کوئی دے، رات

سُتیاں سرب لنگھائیا۔ گٹیاں والے تارے گئے، تیرا نام نہ کھئے دھیائیا۔ کوڑ کڑاویں سادھ ویکھے جنے، جن بھوت خبیث روپ وٹائیا۔ سچ
 ٹکانیوں سارے یلے، ست سنتوکھ نہ کھئے رکھائیا۔ کاچے گھڑے وانگ پلے، بن ٹھوکر بھیج جائیا۔ ٹھگی کارن کڈھدے چلے، چالیسا ناؤں دھرائیا۔
 دُھ کٹورے پیوں بن کے یلے، اپنی جونی بدلایا۔ پاہن پتھر پوجن سِلے، اُپر شخاں سوٹ پوائیا۔ مستک تلک لاون چٹے، تلک للاٹ نہ
 کھئے رُشنائیا۔ ہنکار وکار دے گھڑ کے قلعے، کلمہ کام رہے پڑھائیا۔ غریب نہانے جیو نہھے، بھکھیاں رہے ترسائیا۔ سری بھگوان اینہاں نوں اکو
 وار کر دے بنیں، بنہن دُھر دا پائیا۔ ستجگ جننی جن ایہو جیہا مول کوئی نہ جنے، جو تینوں بیٹھے بھلائییا۔ کلجگ مایا کیتے انھے، نیترا اکھ
 نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پرشاد کہن سانوں اڈیکے ترلوکی، تریلوکی ناتھ دھیان لگائیا۔
 ایہو جیہا ٹھا کر ملنا نہیں مؤجی، جو مجلس رہیا وکھائیا۔ گوبند ورگا ملنا نہیں چوجی، جو چوج نرالے دئے جنائیا۔ شبد ورگا ملنا نہیں
 کھوجی، جو اندروں کھرا کڈھائیا۔ ستگر ورگا ملنا نہیں بودھی، جو آگادھ بودھ سمجھائیا۔ وچھوڑے ورگا ملنا نہیں روگی، جو دوس رین
 گرلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا دے مکائیا۔ پرشاد کہن سانوں دو جہان تکن، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔
 دھن گرمکھ جو ہر بھگت دوارے چھکن، سنسا روگ مٹائیا۔ دوس رین کدے نہ اکن، اکھ نہ کھئے بدلایا۔ حج چھڈ کے مدینہ مکن،
 کعبیاقبراں گئے بھلائییا۔ اک دوجے نوں ہولی ہولی دسن، بنا پُرکھ اکال نہ کھئے سرنائیا۔ جس نے لے جانا پھیر اپنے وطن، وت پھیر کھئے نہ
 آئییا۔ جو ساہمنے بہکے کرے بچن، بچیاں وانگ گود اٹھائیا۔ کوڑی کریا جڑ آیا پٹن، بوٹا گرمکھ دیوے لائییا۔ جو ہر دا نام رٹن، اکو دھیان
 رکھائیا۔ سوریہر جودھے کمرکسے اوہ کسن، سوہنا بل پرگٹائییا۔ جنہاں دے اندر پرہو آیا وسن، پت پریشور دیا کھائییا۔ اوہ خوشیاں نال
 ہسن، روندیاں لین ہسائییا۔ پریم پیار نال ساچا رس چکھن، امرت مکھ بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔
 پرشاد کہن اسیں سفر کریا، ستجگ تریتا دواپریندھ مکائیا۔ سفری تون کیوں ڈریں اڑیا، ایتھے کوٹن کوٹ گئے پھیریاں پائییا۔ ہر سنگت
 سنگ ناتا جڑیا، جڑت آپ جڑائییا۔ ویکھیو نظارہ جس ویلے اندر وڑیا، کھڑکی دتی کھلائییا۔ لیکھا چُک جائے سیس دھڑیا، دھرنی وجے
 ودھائییا۔ گرمکھ کہے میں جیوت مریا، مر کے جیون پائییا۔ اوہناں دا کارج سریا، جو چل آئے سرنائیا۔ مائس جنم کیسے نہ ہریا، ہر جو ہر

کی پوڑی دئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ پرشاد کہن پرہہ کرپا یدھان، تیری اک سرنائیا۔ تیرے در تے اسیں مہان، بیٹھے آسن لائیا۔ سُن کے تیرا اکم گیان، وجی سچ ودھائیا۔ تیرے بھگت سوہن نشان، دو جہان جھلائییا۔ تیرے مندر سوہن مکان، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ تیرے گرمکھ چتر سُبجان، جو تیرا نام دھیائیا۔ دھنّ ودیائی جو سانوں کھان، کھا کھا شکر منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پرشاد کہے میں پہلا اک، ایکنکار دتی ودیائیا۔ سرشٹ سبائی آپے جتّ، مہر نظر اٹھائیا۔ کروٹ لے بدلی پٹھ، سمنکھ روپ دھرائیا۔ اپنے ملن دی پوری کر کے سیک، چوٹی سِخر دتا چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تهاؤں تھائیا۔ پرشاد کہے میں آیا دوجا، دو دھاری کھیل کھلائییا۔ بیہو کھلاواں اپنا گوجھا، گجھی رمز لگائیا۔ بیک کران اتم بُدھا، بُدھ بیک وکھائیا۔ نظری آئے جو بیٹھا لکا، پڑدا اک اٹھائیا۔ پریم پیار دا جو گرمکھ بھکھا، سو خوشیاں نال کھائیا۔ جنم کرم دا میٹان دکھا، دکھیاں درد ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیجا پرشاد کہے میں نیتر کھولان تیجا، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھابیا۔ سفر کردیاں ویکھو اتم نکلے کی نتیجہ، قدم قدم ویکھنہارا بے پرواہیا۔ ہر سنگت وچ اکٹھا ہویا پچھلا چاچا بھتیجا، دُھر دا میلا میل ملائییا۔ سب توں اتم گوبند دا ایہہ باغیچہ، جو جگ جگ دے بوٹے رہیا پرگٹائیا۔ اپنی ہتھیں تن من ساچا سیجا، ہری سینچ کیاری آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پرشاد کہن اسیں آئے در تے، اکو آس رکھائیا۔ درشن کریئے اگتی ہر دے، جو ہر گھٹ ہردے ڈیرہ لائیا۔ جس دے کلمے سارے پڑھدے، چرناں سیس جھکائیا۔ جس دے سارے ہردے، غلام نظری آئییا۔ سارے آئیے اُس در تے، جتھے دردیاں درد ونڈائیا۔ گرمکھ منزل ویکھیئے چڑھدے، ہر کرپا نال چڑھائیا۔ ساچا راگ ویکھیئے پڑھدے، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ اتم پر ماتم ویکھیئے وردے، نار کنت میل ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پرشاد کہن ساڈا سفر مکا، صِفر دتا بنائیا۔ گرمکھ گود اٹھا کے اپنا پُنا، پت پریشور دئے ودیائیا۔ لہنا چُکاوے اباشی اچتا، چیتن آپ کرائیا۔ جنم کرم دا پچھلا رُٹھا، اتم لیا منائیا۔ اتم سریشٹ زرمَل کر کے سُچا، سُچ سنجم وچ سہائیا۔ دُرمت میل دھو کے مکھا، سوہنا چند چمکائیا۔ جن بھگتاں ویلا ڈھکا، بھنڑی زین سہائیا۔ ہر سوامی اٹھیا سٹا، سٹیاں رہیا جگائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا سب دا جُسا، گھٹ گھٹ پھول پھلایا۔ پرساد کہے مینوں لا لا بھوگ، اپنی دیا کھایا۔ میرا پورا ہو جائے جوگ، جگت ملے وڈیایا۔ تیریاں بھگتاں نال میرا سنجوگ، دُھر دا جوڑ جڑایا۔ سدا وسیرا کایا کوٹ، بنک دوار خوشی وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا جھولی پائی۔ پرشاد کہن اسیں آئے آگے، اپنا حال سنایا۔ جیہڑے پہلوں بگ پڑے بگے، آگے ہنس روپ وٹایا۔ دیپک ہو کے گرمکھ جگے، جگت کرن رُشنایا۔ کوڑی کرپا لنگھ کے حدے، حد اپنی اک بنایا۔ سفر کردیاں کردیاں سب نالوں آگے ودھ، وادھا ستگر گھر رکھایا۔ بن ستگر کرپا کوئی پار نہ لنگھ، کوئن کوٹ بیٹھے ڈیرے لایا۔ ایہ نہ جانو کس بدھ بیٹھا اُپر پلنگ منجے، منزلاں ساریاں ربیا چکایا۔ اس نوں سارے اکو جیہے کیساں والے سروں گنجے، آتم ناتا سہج سُبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ سفر کہے میں ہویا خوشحال، میرا گرمکھ پندھ مکھایا۔ گرمکھ گر دا سچا لال، لالن دئے وڈیایا۔ ایتھے اوتھے رکھے سنبھال، دوسر ہتھ نہ کیسے پھڑایا۔ جس ویلے چاہے لگھ چوراسی وچوں لئے بھال، اپنی دیا کھایا۔ اتم پورا حل کرے سوال، جو سوالی در تے آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ پرشاد کہے اسیں بستر ویکھے چٹے، چند چاندنی نین شرمایا۔ جنہاں مانس جنم جتے، سو میری سیو کھایا۔ جنہاں ملیا پُرکھ ابناشی اچتے، چتر سگھڑ سیانے نظری آیا۔ اوہناں واس نہ ہووے مات گریہ اُٹے رُکھے، دس دس ماس نہ کھئے تپایا۔ جے کوئی سچ سانوں پُچھے، پرشاد کہن اسیں سچ دیئے سمجھایا۔ جنہاں دے اندر وڑ گئے اسیں جُسے، جسم دی قسم دیئے بدلائی۔ اوہناں نوں آگے کوئی نہ پُچھے، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ سفران وچ اوہناں دے پینڈے مکے، مُفت بیٹھے پندھ چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے ربیا لگایا۔ پہلا پرشاد کہے میری آئی واری، وارتا سچ سنایا۔ رویداس نال جنہاں دی یاری، سوہنی بنت بنایا۔ پرم پُرکھ کر کے کھیل نیاری، نرگن لہنا دینا جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پرساد اپنے لیکھے لایا۔ پرساد کہے میں مانیا رس، ہر رسیا رس وکھائیندا۔ میں کس بدھ گاواں جس، میرا مکھ نہ کھئے وڈیائیندا۔ میں اکو پواں ہس، رویاں جگت ہسائیندا۔ جنہاں اندر گیا وس، واسطہ اپنے نال کرائیندا۔ سارے کھول کے ویکھو اکھ، آخر اکو نظری آئیندا۔ جوت سرُپ ہر، پرتکھ پارتکھ پارکھو اپنا ڈیرہ لائیندا۔ ویندیاں ویندیاں تہاتھوں ہو جائے

وکھ، وکھرا گھر بسائیندا۔ ایہو کھیل پُرکھ سمرتھ، جیہڑا سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دی جھولی
 بائے حق، خالی کھئے نظر نہ آئیندا۔ پرساد کہے دُوجا میں میٹا دوت، دئی دیاں گوائیا۔ لیکھا چُکا کے شرع شرائط، شخصیت دیاں سمجھائیا۔
 کر کے اک عنایت، وست امولک اک وکھائیا۔ میں بھگتاں کراں حمایت، ہم گھر ساجن دیاں ملائیا۔ بے شک مینوں تھوڑا کھائیو کر کے
 کفایت، قفل اندروں دیاں کھلائیا۔ گرمکھو ٹھاڈی اک جماعت، دُوجی ہور نہ کھئے پڑھائیا۔ بخشش وچوں بخشس کیتی عنایت، جیہڑی
 عنایت بلھے منگ منگائیا۔ ست پُرش دی سچ ہدایت، حضرت اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا دینا رہیا
 وکھائیا۔ پرشاد کہے میں ویکھیا پرس، نیتز نین اٹھائیا۔ میری پچھلی مٹ گئی حرص، ہوس رہی نہ رائیا۔ میں تگیا عرش فرش، مالک
 بے پرواہیا۔ جیہڑا اپنا پُورا کرن آیا فرض، فیصلے حق کرائیا۔ سفر کردیاں ویکھیا کھیل اسچرج، اچرج لایا ہر وکھائیا۔ باہروں بیٹھیاں نظری
 آوے مرد، اندر مرد مردانہ تُوڑ خُدائیا۔ جس دے کول لکھ چوڑاسی دا درد، دُکھیاں اپنی گود اٹھائیا۔ اُس دا بھانا کپڑا سکے ورج، آگے
 پچھنہ کھئے کرائیا۔ جس ویلے چاہے سب دی پُٹھی کر دیوے نرد، پاشا خالی دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب
 دے بند کر کے دھڑت، پُوجا پاٹھ سب دی لئے گوائیا۔ تیجا پرشاد کہے میں بڑا شوَقین، شکوے سرب مٹائیا۔ جس ویلے میری مندران
 مسجداں گُرو دواریاں وچ ہوئی توہین، میں دُھر دی آواز دتی سُنائیا۔ میرے اُتے کر کے یقین، میرا محبوب پھیرا پائیا۔ جس دی دھار بڑی
 مہین، باریک توں باریک نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دا نہ کوئی مذہب نہ کوئی دین، شرع وچ نہ شرع لڑائیا۔ اوہدا لیکھا اُپر اسمان زمین، ضامنی
 سب دی اپنے اُتے رکھائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے تلقین، طاقت نال سمجھائیا۔ اُس دے دو جہان ادھین، اعلیٰ ادنیٰ سیس
 جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔ پرساد کہے مینوں کھاؤ پیو رجو، رجو طمعو ستو سیس
 جھکائیا۔ سفر کردے پرہ سرنائی بھجو، بھجن بندگی لیکھے پائیا۔ کوڑی کِریا جگت تجو، چھٹے سرب لوکائیا۔ پریم پریتی اندر لگو، مُفت
 رہیا لٹائیا۔ سچ پیار اندر بھجو، بندھن اک وکھائیا۔ ہوئی جہی جے اک واری سدو، راتیں سُنیاں گھر گھر درس وکھائیا۔ بے شک تھانوں
 نظری آوے وڈا قَدو، نکیاں نالوں نگا ڈیرہ لائیا۔ تسیں ایسدی پچھلی پُرانی اوہ جدو، جس جدوچ یادداشت اپنی آپ بنائیا۔ کِس کارن

بھکتو بھگوان چھڈو، اپنا مکھ بھوائیا۔ جس دے اندر رچیا اُس دے کدی باہر نہ ہویا ہڈوں، نرگن نرویر اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنے دینے ہر سنگت رہیا چُکائیا۔ ہر سنگت سفر دا کرنا نہ کدے وچار، سفر وچوں صفحہ دتا اُٹائیا۔ جس صفحہ دے اُتے بنا اکھراں والا ایکنکار، اوم جس نے شاخ چلائی۔ وشن برہما شو پرشاد چھکن نوں سارے تیار، بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ جے کریا کرے آپ کرتار، مہر نظر اُٹھائیا۔ بھجے آون گر اوتار، ٹنھن واپو داہیا۔ چل کے ویکھیے اوہ دوار، جس گھر بیٹھا سچا ماہیا۔ جس نوں لہدے رہے جگ چار، چوکڑی دھیان لگائیا۔ اوہ غریب نہانیاں بنیا یار، ناتا سچا جوڑ جڑائیا۔ اُس دے دو جہان اختیار، آخر اپنا حکم منائیا۔ جس نوں کپندے ٹھٹھیار، لکھ چوراسی بھانڈے رہیا گھڑائیا۔ سو ویکھن آیا نرگن دھار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سچ پرساد کرا تیار، ترے گن ڈیرہ ڈھائیا۔ تتاں دا تتاں جگاں دا اک وبار، تناڑا تتاں نال جڑائیا۔ ہر سنگت تیرا سچ پیار، پریمی پریم رُپ وکھائیا۔ سب دی سُن کے سچ پُکار، پکا پکایا سب دی جھولی پائیا۔ ساچی بھچھیا نال بھرے بھنڈار، خالی دوار نہ کھئے رکھائیا۔ دیونہارا اک نرنکار، جگ جگ رہیا ورتائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کوئی نہ کرے اعتبار، بے اعتباری ہوئی لوکائیا۔ جن بھگتاں لئے اُٹھال، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ راہ تکے گوپیاں والا گوپال، گوالا اپنی اکھ کھلائی۔ گرمکھاں حل ہویا سوال، احوال پچھلا نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھے لا کے شاہ کنگال، کنگالوں شاہ بنائیا۔

☆ ۲ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی جیٹھووال ☆

ستگر پرساد جنہاں ملیا کایا چولی، جھلک جھلیاں دئے وکھائیا۔ اندرے اندر بدل دیوے اپنی بولی، انبولت راگ سُنائیا۔ سچ دوارا دیوے کھولی، پڑدا ست اُٹھائیا۔ بدل دیوے کایا چولی، چولا ساچا تن پہنائیا۔ ویکھ وکھانے ساڈھے تن ہتھ ڈولی، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دتی وڈیائیا۔ پرساد کہے میرا لیکھا لگا، ملی مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں ودھے آگا،

پچھلی ریت چُکائیا۔ پُرکھ اکال سَجَن سکا، اِکو گھر وکھائیا۔ بھجنا پئے نہ مدینہ مگ، کعبہ گھر گھر دئے درسائیا۔ لیکھ چُکا کے اٹھاں سٹھاں، تیرتھ تٹاں پندھ مُکائیا۔ پندھ مکا کے چوڈاں ہٹاں، وِدیا چوڈاں ڈیرہ ڈھائیا۔ ہرِ ملن دیاں کھول کے اکھاں، آخر بھیو مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، سچ دتی وڈیائیا۔ ملی وڈیائی چاؤ گھنیرا، پرہہ مہر نظر اُٹھائیا۔ جن بھگتاں اندر میرا ڈیرہ، گھر ساچے دتا بہائیا۔ جتھے ڈھولا اِکو تیرا، ٹونہی ٹونہی راگ الاٹیا۔ نہ کوئی سنجھ نہ سویرا، سندھیا رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ نظری آیا نیرن نیرا، نج گھر بیٹھا سوہیا پائیا۔ وسدا ویکھیا ساچا کھیڑا، کھڑکی آپ کھلایا۔ چُکدا ویکھیا جھوٹھا جھیڑا، جھگڑا دئے مٹائیا۔ گواؤندا ویکھیا جگت اندھیرا، سچ پرکاش کرائیا۔ ست دھرم دا آیا ویلا، گر چِلا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کھائیا۔ پرساد کہے میرا اندر کھات، کھاتہ نظر کسے نہ آٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر خوشیاں گاندے گاتھ، ڈھولیاں راگ الاٹیا۔ ستگر کِریا ست آوے سواد، رسنا جہوا سمجھ سکے نہ رائیا۔ جس نے رچنا رچی آد، مدھ انت ویکھے تھاوں تھائیا۔ شبدا اگئی وجے ناد، وجے اپنی لئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ پرساد کہے موہے ملیا استھان، بھومکا اک وڈیائیا۔ جس گھر وسے سری بھگوان، نرگن ڈیرہ لائیا۔ سو مندر سچ مکان، گرودوار اک سمجھائیا۔ جتھے جھلدا دھرم نشان، کوڑ کڑیاں اک مٹائیا۔ اوتھے ملدا اک گیان، ورنان چار پڑھائیا۔ چڑھاؤندا سچ بیان، شبدا راہ وکھائیا۔ بھگتاں دیندا دان، سنتاں گلے لگائیا۔ گرمکھاں کر پروان، گرسکھاں ویکھ وکھائیا۔ سخیاں ملے سچا کابن، بنسری نام سُنائیا۔ سٹیاں سُہیلا اِکو رام، رمتا ہو کے آیا دُھر دا ماہیا۔ گرمکھ ویکھے بال انجان، بالی بُدھ دئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل رہیا کرائیا۔ پرساد کہے میں وڑ کے اندر، گھر گھر خوشی منائیا۔ سجدے کردے ویکھے سوُریا چندر، رُو سس سیس نوائیا۔ بھے وچ ویکھیا ہُندا منوا بندر، دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ دیوا جگدا ویکھیا اندھیری کندر، گرہ مندر ہوئے رُشنائیا۔ شرع دا تندا ویکھیا سنگل، دین مذہب نہ کھئے چٹرائیا۔ جھکدا ویکھیا منڈل، اکھ نین شرمائیا۔ بھگتاں سُنیا اِکو منگل، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ اگے لوڑ رہی نہ جان دی جنگل، اُجاڑ پربت نہ کھئے بھوائیا۔ ستگر پرتی ساچا بندھن، بندگی والا بندیاں وچ پائیا۔ نام بھوتی لا کے چندن، نُور چند کرے رُشنائیا۔ جُگ جنم دی ٹٹی آیا گنڈھن، ڈوری اپنا تند بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا

کر، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ پرشاد کہے میں پایا پر، پریم دتی وڈیائیا۔ جس دی اڈیک رکھی چر، چرتراں وچ وقت لنگھائیا۔ دہ دشا ویکھیا
 پھر، بھج بھج واپو داہیا۔ روپ نظر نہ آیا زرویر نر، نرنکار نہ کھئے ملاییا۔ گھر نہ دسیا کیسے تھر، سچ دوار نہ کھئے بہاییا۔ کسمبھڑے پھل
 رہے کھڑ، پنکھڑیاں جوڑ جڑاییا۔ بن ستگر پورے دو جہاناں کوئی نہ آوے دھر دے پڑ، پنڈا خالی دین دہاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ پرساد کہے میرا انوکھا لطف، لطیفیاں وچ نہ کھئے گناییا۔ پُرکھ ابناشی ونڈیا مُفت، مردیاں رہیا جوائیا۔
 گرمکھ سب توں اتم سریشٹ چُست، جو بنیا پاندھی راہیا۔ جس دی مہا اتھوا اُست، اُستت کرے لوکاییا۔ اُس دے ہتھ رکھیا پُشت، پناہ
 دتی سرناییا۔ اندروں ہنکاری میٹ کے دُشت، درِشت دئے کھلاییا۔ لہنا چُکے بالِشت انگشت، نرگن نور کرے رُشناییا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر دتی آپ وڈیائیا۔ پرشاد کہے میرا چُکیا لیکھا، الکھ دتی سرناییا۔ تِتاں مل کے کیتا ایکا، اُس ایکنکار وچ سماییا۔
 سب دا اگوں مکے ٹھیکا، بولی مات نہ کھئے چڑھاییا۔ نظری آئے سوہرا پیکا، پیٹیا سوہرا ونڈ نہ کھئے ونڈاییا۔ حُکران دھر دا نیتا، نر نرنکار
 سچا شہنشاہیا۔ جس دا بھلیا سرِشٹی چیتا، درِشت نہ کھئے کھلاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اُٹھاییا۔ پرشاد کہے
 میری آسا پئی، پورن ستگر پایا۔ گرمکھ ملیا دھر دا گئی، گہر گمبھیر جوڑ جڑایا۔ جس دی کہانی جُگ جُگ سنی، سو صاحب ہویئے
 سہایا۔ جس نوں گاؤندے رکھی مئی، گر اوتار دھیان لگایا۔ جس دی راگاں ناداں اندر دھنی، شبدي تال وجایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، سو صاحب ہویا سہایا۔ پرشاد کہے میرا گیا ہوکا، ہوں بھاؤ اک جنایا۔ سہارا ملیا ساچے ناؤں کا، نئی نام درِشٹایا۔
 بھلیکھا چُکیا دو جے بھاؤ کا، بہرم گڑھ ٹڑایا۔ درشن کیتا پورے شاہو کا، شہنشاہ نظری آئی۔ آگے لیکھا رہے نہ کیسے کے داؤ کا، کوڑی کریا
 دئے کہپاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا لیکھا آپ سمجھاییا۔ پرساد کہے میں ہویا پرسن، پرسنتا نظری آئی۔ اکھین
 ویکھ کے بھگتاں چنہ، میری چنتا مکھ چُھپایا۔ وکھرا وبار کیتا تِن، تریلوک رہے جس گایا۔ لیکھا کوئی نہ جانے بہن بہن، بہڑی زین وجے
 ودھایا۔ کر کے کھیل اگئی چنہ، شہنشاہ حُکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ پرشاد کہے اوہ آیا اخیر،

آخر ملی وڈیائیا۔ ہر جو بدل دتی تقدیر، مہر نظر اٹھائیا۔ ہرہوں وچھوڑا کٹ کے پیڑ، ڈھر دا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے ہتھ رکھ تدبیر۔

☆ ۲ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی اندرپرست مارگ امرتسر ☆

سُنو ساچا سچ ابھياس، انتر آتم دھيان لگائیا۔ سیوا لا کے پون سواس، ساہ ساہ سمجھائیا۔ پرم پُرکھ دی رکھ کے آس، ترسنا جگت مٹائیا۔ نرگن سمجھیا سرگن ساہ، نرویر ویکھ وکھائیا۔ نانا توڑ کے پرتھی آکاش، گگن منڈل پندھ چُکائیا۔ سدا سہیلا وس کے ساہ، سنگی اک جنائیا۔ بن مالا منکے کیتا جاپ، من کا منکا دتا بھوئیا۔ نانا توڑ کے تینوں تاپ، ترے گن لیکھ مُکائیا۔ سچ دواہیوں سیکھی اک جاچ، جس دی جاچک سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جوگ ابھياس اکو اک رکھائیا۔ ابھياس کیتا کایا انتر، آتم رنگ رنگائیا۔ پاربرہم دا گاون منتر، سوہلا سچا گائیا۔ لیکھ چُکا کے گگن گگنتر، کوڑا پندھ مُکائیا۔ گھر سچ بنا کے ساچی بنتر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ ابھياس اکو اک کرائیا۔ سچ ابھياس رنگ نويلا، گھر وکھڑے آپ کرائیا۔ لیکھ چُکا کے گرو چيلا، بھیکھ نہ کھئے بدلائیا۔ جس ابھياس وچوں ملیا سجن سہیلا، سہج سبھاؤ نظری آئیا۔ کلجگ سنتان نالوں ہو کے وپہلا، پریمیاں نال پریم ودھائیا۔ دوس زین اٹھے پہر گھڑی پل سچ ابھياس دا سچا ویلا، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک ابھياس دتا سمجھائیا۔ اک ابھياس ڈھر درگاہوں سیکھیا، شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن دئے گواہیا۔ جس دا لیکھ صفتان وچ کسے نہ لکھیا، نراکھ دئے وڈیائیا۔ اگتی آگم پائی بھچھیا، مارگ سچ دتا سمجھائیا۔ میرا مارگ کسے نہ دسیا، جگ نیتر روون دین دُہائیا۔ بھگتان مارگ سدا انڈٹھیا، رہبر نور خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ ابھياس اکو اک کرائیا۔ سچ ابھياس اندر کِریا، باہروں کِری نہ کھئے پڑھائیا۔ پنچ وکارا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ڈریا، آسا ترسنا مایا ممتا ہوئے ہنگتا مکھ چھپائیا۔ ایڑا پنگل سکھمن ٹیڈھی بنک ویکھی کِریا، سر سروور خوشیاں تال سہائیا۔ کول گولا پھل کھڑیا، محرابی محتابی جوت رُشنائیا۔ ناد انادی اگتی سُنیا، تال تلواڑا اک

وکھائیا۔ جس ابھياس نوں کر کے پچھ کھئے نہ مُڑیا، سچ دوارے جاوَن چائیں چائیا۔ جس ابھياس وچ رہے نہ کھئے نگریا، پُرکھ اکال سَتگر
 بے پرواہیا۔ جس دا من اِکو فُرنا پھُریا، فُر نے وچ ویکھے سرب لوکائیا۔ جس ابھياس دا مارگ سب توں نیرالا تُریا، تُریا تُرت دئے سُنائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ ابھياس اِک وکھائیا۔ سچ ابھياس جگت کیتا، کرمان کرنی نال ملائیا۔ بِن اکھراں والی پڑھی
 گیتا، اٹھ دس وجی ودھائیا۔ بِن گنڈلاں والی ویکھی سیتا، بِن مُندراں رام نظری آئیا۔ سچ ابھياس اِکو ڈیٹھا، جس دی مُرلی دُھناں راگان
 باہر رہی گائیا۔ اوس وچوں ملیا اِک اتیتا، ترے گُن ترے بھوَن دھنی سوہا پائیا۔ چار وید جس جس نے کیتا، چھ شاستر کر پڑھائیا۔
 اوس دا ابھياس اِک انڈیٹھا، مارگ نِکا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ ابھياس گھر سکھن کیسے نہ جائیا۔ سچ
 ابھياس ملیا کایا تن، تتو تت بوجھ بُجھائیا۔ جگت واسنا میٹ کے من، منوا منکا دتا اُلٹائیا۔ پنج وکارے دے کے دُن، شبد اگمی دتا
 سُنائیا۔ آتم پر ماتم میل ملا کے کہا دھن دھن، وجی سچ ودھائیا۔ جس ابھياس اُتے گر اوتار پیر پیغمبر دتے بنھ، پنڈت پاندھ مُلا شیخ
 مسائک جوگی ابھياسی جپی تپی ہٹھی ستی بیٹھے دھیان لگائیا۔ اوس ابھياس دی کرے نہ کھئے ازمائش، پیمائش وچ کدے نہ آئیا۔ جس گھر
 پر پُرکھ دی رعیائش، نرگن نرویر نراکار نرنکار بیٹھا آسن لائیا۔ اوس مارگ دی اوسے توں سکھی ہدایت، جس دی حد حدود سکے نہ کھئے
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سکھیا دتی جنائیا۔ سچ ابھياس پایا تن کایا، چولی پنج تت رنگائیا۔ کوڑی
 کِریا چُھٹی مایا، ممتا موہ مٹائیا۔ ابناشی کرتا نظری آیا، نر نرائن نیترا کھ کھلائییا۔ اِکو ابھياس گھر ساچے پایا، جس دا لیکھا وید وپاس بنا ودیا
 گیا درڑائیا۔ جو بِن پاوا چول کھاٹ اُتے ڈیرہ لایا، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا ابھياس اِک
 وکھائیا۔ بہتا کہنا بہتا چنگا، چنگیاں کول چنگی ملی وڈیائیا۔ جوں رودا سے کسیرا ملیا گنگا، کبیرا سوہا پائیا۔ سنت ساجن دُھر دے چندا،
 جوت نور رُشنائیا۔ بے شک باہروں پنج تت دا بندہ، اندر بے پرواہیا۔ جے کر کھول کے ویکھے اپنا چندا، کُنجی ساچا نام لگائیا۔ اوتھ اِکو
 ڈھولا اِکو چھندا، اِکو گیت اِکو ڈھولا رام سُنائیا۔ وچ سماوے پرمانندا، نجانند اند وچ رکھائیا۔ سادھاں نوں ملنا سدا چنگا، مٹمکھاں کولوں
 پلُو لینا چُھڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ جُگ اپنی کھیل کھلائییا۔ بہتا بولیا لکھ چار وید، بہتی ودیا جگت ٹکائیا۔

جنہاں دے اندر لکھ چوڑاسی دا بہیت، شتری براہمن شوڈر ویش چار ورن اٹھاراں برن چارے کھانی چارے بانی بیٹھی مکھ چھپائیا۔ اہناں اندر آتم پرما تم دا جلوہ نوری تیج، پاربرہم برہم ویکھے چائیں چائیا۔ بولن کارن سادھ سنت لوکيات دیوے بھیج، بھیجن بندگی دین سُنائیا۔ اوہ سون نہیں اوندے بستریاں والی سیج، تکیہ نال آسن لائیا۔ اوہ دسن نیتن نیت، دُور دُراڈا گھر گھر وسے ماہیا۔ ایہو سنت جی انوکھا وکھرا بہیت، جو کایا بھانڈے اندر دتا چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بہتا بولنا بول سچ، سچیاں دتی وڈیائیا۔ بہتا بولو جے جگ سچ، کوڑی ریتی رہن نہ پائیا۔ کلجگ سرشٹ جو رہی مچ، اگنی تت جلائییا۔ سچ بولیاں ملے امرت رس، امرت بانی نجھر دھار وپائیا۔ سچ بولیاں ملے سمرتھ، جسدی مہا اکتھ، شاستر سمرت وید رہے جس گائیا۔ اوتھ نہیں بولنا جتھ بندہ نہیں جسدا نگ منہ نہیں ہتھ، بن تتاں جوتی جوت رُشنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُچھنہارا سچ در، گھر ساچا دیو جنائیا۔ سب گچھ اس وچ جو گیا آ، اگے ہور وی نظری آئییا۔ جگ چوکرئی سنت ستگر بنے ملاح، بیڑا لوکيات ترائیا۔ چپو نام سہارا دیوے لا، ونجھ مہانا اک وکھائییا۔ ساچے پوڑے دیوے چڑھا، منزل پچھلی پنڈھ چکائییا۔ جس دے وید شاستر بن گواہ، شہادت اپنی رہے بھگتائییا۔ اُس نال چلو ملیئے جا، جس وچوں لکھ چوڑاسی وشن برہما شو رہیا پرگتائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا اگلے گھر وکھائییا۔ معرفت وچ ملے محبوب، محبت اک جنائیا۔ جس دا عرش فُرس توں اچا عروج، آشرم اک سہائییا۔ جس دا لیکھا اپنی منزل مقصود، سچ دوارے دئے وڈیائیا۔ سو صاحب سوامی سدا سدا موجود، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ او رل مل کے دوویں لئیے ڈھونڈ، کتھ بیٹھا مکھ چھپائییا۔ کی اوہ لڑن والا بھرنڈ ہے کے بھونڈ، ڈنگ کتھوں دیوے چھپائییا۔ کتھوں اپنا بدل دیوے خون، قتل گاہ پرگتائییا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُراں گاؤندے مضمون، مُجسمہ چشم قسم کھا کے دیو وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا در، کایا مندر کھوج کھجائییا۔ سنساری نام جگت پورن، سنگھ ملی وڈیائیا۔ دو جا نام دُور دُورن، زمیں آسماناں پرے ڈیرہ لائیا۔ سچا نام حاضر حضورن، سنمکھ ہو کے اپنا حال سُنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام نال نام دئے وڈیائیا۔

☆ ۲ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

وِشنوُن اُٹھ شبدی مُنڈے، اپنی اکھ کھلایا۔ سچ بہنڈار دے کھول کُنڈے، بہگتاں دے ورتایا۔ پہلے بہگت بنے رہے گنگے، بُن کوک کوک سُنایا۔ ساتھوں دتے نہیں جانے تیرے بُہگے، حصّے وند نہ کھئے وندایا۔ جگت ترشنا ننگے بُہگھے، دُکھی رہے گرلایا۔ جے تیرے گھر نہ ملے سُکھے، سانک ست نہ کھئے ورتایا۔ کاسنوں پایا جنی گکھے، مائس دتی وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر سندیسہ رہیا سُنایا۔ وِشنوُن ویکھ بہگت کی کہن، تیری کرنی رہے جنایا۔ جگت دُکھ دا بہانا سہن، سُکھ ست بیٹھے وچ چھپایا۔ میں وی ویکھ کے اپنے نین، کتی رہیا کترایا۔ اوہ منگن اپنا لہن، لہنیدار جھولی ڈاپیا۔ بُن دینا پینا دین، دیونہار رہیا سمجھایا۔ سُن کے سُنہیا چوڈاں رتناں وچوں رو پئی کامدھین، نیتر نیناں نیر وہایا۔ دُبائی پاؤندا آگیا سین، کبیرا نال گرلایا۔ بینی نیتر نیر وپاوے نین، چھہر اکو لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم رہیا سُنایا۔ سِری بہگوان مارے دابا، وِشنوُن اکھ کھلایا۔ اُٹھ ویکھ اپنا اگلا چہابا، پچھلا پچھدے ہٹایا۔ سوُماں وچوں سوُم دوآبہ، آگے شاہ دے دکھایا۔ شاہاں وچوں شاہ ماجھا، مجلس اک لگایا۔ مجلس وچوں آئی آوازا، گوبند راگ لایا۔ گوبند دا اوہ سچا ساکا، سچن اک اکھوایا۔ جس نوں لوکیں کہندے آقا، راج راجان وڈیایا۔ جس دے گھر گیا بن کے نکا کاکا، گیند اک سٹایا۔ پیار نال ملی رانی بن کے ماتا، متا اپنے نال پکایا۔ ایہو جیہی مل جائے داتا، وست امولک ہتھ پھڑایا۔ انتر آتم اوس پچھاتا، انتریامی ویکھ دکھایا۔ ساچا حُکم سُنائے گاتھا، اگم اتھاہ درڑایا۔ سچ پکوان جو تُساں کھادھا، خالص دیو دکھایا۔ چنیاں بھریا اکو باٹا، راجیاں گھروں وست اکو نظری آیا۔ گوبند کہا نال ہاسا، ہوئی جہی سمجھایا۔ میں وچوں کھانا اکو ماشہ، تولا چھٹانک ہتھ نہ کوئی اٹھایا۔ اسدے وچ کھیل تماشہ، عجب گیا سمجھایا۔ رانی کہے مٹھیاں باتاں، پریم پیار وڈیایا۔ گوبند کہا سُن ماتا، سچ دیاں سمجھایا۔ شبدی ہو کے جڑاواں ناتا، ماتا ککھ گجری اکو وار اک سہایا۔ کلجگ اتم بدلاں ساکے، ساکھی اپنی نال ملایا۔ پنج تت کھیل کایا ماٹی خاکا، خالص اپنا رنگ دکھایا۔ تیرے چنیاں پچھ آگے بہگتاں دا کٹ دئے فاقہ، پھکے مارن والے سارے دئے بنایا۔ کِریا کرے بوہ بدھ بہانتا، بہاگ سُبھاگ سبدی جھولی پائی۔ اندر باہر گپت ظاہر دُور نیڑے سُننہارا آوازا، آد جگاد جگ چوکری دھیان لگایا۔ آگے

پین نہ دیوے ناغہ، وست امولک گھر گھر گولک وچ ٹکائیا۔ شبد ڈور دا سچا تاگا، ساچی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، بخشش اپنی دئے کرائیا۔ بخشش وچ راجن راج، راج نرائن دیا کھائیندا۔ جس نے شتری براہمن شوڈر ویش بدل دینا سماج، ساجن
 اپنا پھیرا پائیندا۔ جس بھکھے ننگے کوچھے کملے کرنے آپ آباد، ساچے مندر تیرے حجرے دئے سہائیا۔ جس نے رسنا جہوا بتی دند دینے
 سواد، بھوجن یوجن وچ نظری آئیا۔ وشنوں کولوں بھنڈارے لیوے کاڈھ، حکمی حکم سنائیا۔ غریب نہانیاں دے کے دات، جھولی لوکھات
 بھرائیا۔ پرلوک وکھری اک سوغات، جو مہربان مہر نظر اک ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا اکھوائیا۔
 بھکھے ننگ اٹھ اٹھ نٹھے، سچ دوارے رہن نہ پائیا۔ واہو داہی جاندی ڈکے ڈھٹھے، نیتر نینان نیر وپائیا۔ کدھروں جگ جنم دے وچھڑے
 ہونے اکٹھے، پٹنے والے پٹے رہے لکھائیا۔ پچھلے لیکھے سب دے ڈونگھے کھاتے سٹے، آگے ڈھر دا ہٹ کھلائییا۔ ستگر دا تول کوئی نہ تولے
 وٹے، دھڑی سیر پسیری پاسا نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہونے سہائیا۔ مہربان کہے ویکھ وشن
 بھنڈاری، وشن ہر جنائیندا۔ چاروں گنٹ دے خواری، ہاہاکار سرب سنائیندا۔ نیتر رووے نر ناری، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیندا۔ بھکھیاں
 بھکھ نہ جائے سہاری، دکھیاں دکھ نہ کھئے مٹائیندا۔ ساچا ملے نہ کوئی ونجارا ہٹ پساری، اتوٹ اٹوٹ وست جھولی کھئے نہ پائیندا۔ جن بھگت
 سہیلے رہے پکاری، کوکاں نال سرب سنائیندا۔ پرہو جنہاں دی لگی تیرے نال یاری، یارانہ اکو گھر وکھائیندا۔ اوہناں دے اندروں کٹ اوہ
 بیماری، جس دا بیمہ سمجھ کھئے نہ آئیندا۔ جے بخشے تے پریم خُماری، پریم اپنا رنگ وکھائیندا۔ تُوں داتا وڈ درباری، نر نرنکاری سوہیا
 پائیندا۔ تیرا کھنڈا شبد تیز کٹاری، ساچا گھاؤ گھائلاں تکھا اک لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے اک ور،
 ڈھر دا لیکھا آپ جنائیندا۔ وشنوں کہے پرہ دے اوہ گنجی، جیہڑی کنجوس بن کے اپنے ہتھ چھپائیا۔ میں دیواں اوہ پونجی، جس دی
 پُجارن جگت لوکائیا۔ کھیل چکے توں میں دی، میں تُوں اکو گھر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔
 وشنوں سن ایہہ گنجی رکھی، چار جگ ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ کاہن راساں پا کے گیا نال سخی، سخیاں منگلاچار سنائیا۔ رام سیتا دا بن کے
 پتی، جنگلاں وچ بھوائیا۔ موسیٰ منہ دے بہار سٹی، مدہوش دتا کرائیا۔ یوصف وکا کے اتوں اٹی، قیمت نہ کھئے پائیا۔ عیسیٰ منگ منگے

درس دینا اکھیں، پھٹا پھانسی گل لٹکائیا۔ محمد کہا میری نرد نہ پوے تئی، سار پاشا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ نانک گوہند کہا اسان ویکھنا اکھیں،
 اکھ پرتکھ روپ وٹائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہریہگت کہن ساتھوں بھری نہیں جاندی چٹی، ڈن سہن کھئے نہ پائیا۔ تیری پڑھنی اکو پٹی،
 پئیداری دوجی دینی گوائیا۔ پت پرمیشور تیری کمائی دی کہانی اسان کھٹی، سانوں کھٹی کماؤن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جے تیتھوں چلنی نہیں
 ایہہ ہٹی، کیوں لکھ چوراسی دتی بنائیا۔ کی لوڑ سی ایہہ گھر گھر جگاؤن دی دیوا بٹی، تیرا نور اکو تیرے گھر کرے رُشنائیا۔ ہن ویکھ لے
 اپنی اکھیں، پلکان اپنیاں اُپر رکھائیا۔ تیرے بھگتاں دا واس گلی ککھیں، گلی ککھ رہے کُرائیا۔ سانوں نہیں پتہ آگے کہو جہی دیوے گتی،
 ایتھے بھگتاں نیند نہ آئیا۔ کیسے گھر روٹی پکی کیسے گھر نہیں پکی، پکوان پچھے تیرا نام بیٹھے بھلائییا۔ تیرے پچھ لوئی چکی پیہ کے آئی، رسوئی
 تیری بے پرواہیا۔ ہن تیری جوت اکالن ہونی جٹی، جٹاں دے وس پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ اوہ
 وشنوں ویکھ جٹ کِرساں، تینوں دیاں سمجھائیا۔ جودھے سورپیر بلوان، بل اپنا رہے پرگٹائیا۔ نال رلایا اوہ ترکھان، جس دا روپ رنگ
 نہ کھئے وکھائیا۔ وشنوں تیرا ناں لے کے پھیر کہن بھگوان، بھاگاں والیا اپنی گنڈھ دے کھلائییا۔ بھگتاں ورگے لبھنے پھیر نہیں مہان، جو آون
 چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ وشنوں کہے مینوں آئی یاد، پرہہ سچ دیاں سُنائیا۔ نو سؤ
 چرانویں چوکڑی پہلوں مار کے اک آواز، سہج نال سمجھائیا۔ بیس اکیسا ہر جگدیسا ہو کے دیواں داج، دولت اک ورتائیا۔ جگت سہارا
 بخش کے کھاج، بھکھ ننگ مٹائیا۔ بھویت بھوپ بن کے شاہ نواب، نوبت اک وجائیا۔ جس وست دا گرمکھ لین خواب، سو خواہ مخواہ
 سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان ہو کے بخشے دات، پرہات پہلی چیت نال رلائییا۔

☆ ۳ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال ☆

وڈیائی نالوں درشن چنگا، سمنگھ ہو کے نظری آتیا۔ بنا بندگیوں تیرا بندہ، بندنا وچ سیس نوائیا۔ بخشش کر اوہ اندا، سچ اند سہج سُبھائیا۔ تیرا لال کیوں پھرے اندھا، جگت اندھیر جنائیا۔ گھر چاڑھ دے اپنا چندا، جوت نور رُشنائیا۔ نت نہیں ہندا ساتھوں پیندا، منزل اکو وار دے مکائیا۔ جے تون ہر گھٹ اندر رہندا، سمنگھ ہو کے کٹ جدائیا۔ چرن گول سرنائی ڈھپندا، دھوڑی خاک رمائیا۔ جس پُلی دے اُتے بہندا، اوہ سطران نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دے مان وڈیائیا۔ اوہ پُلی نہیں دو جہاناں پُل، پتن بے پرواہیا۔ جس دے اُتے بہ کے تیرے بلدے بُل، رسنا ڈھولا گائیا۔ اُس ویلے ہندا تیرے کول، ساڈھے تِن ہتھ چاروں کُنٹ اپنا پنڈھ رکھائیا۔ سد ویکھدا رباں اڈول، گرمگھ ڈُل کدے نہ جائیا۔ نرگن ہو کے اندر جاواں مؤل، سرگن مکھ چُھپائیا۔ آگے تیرے نال کول، اقرارنامہ دیاں لکھائیا۔ جس دی سمجھ نہ پائے پنڈت پاندھا روُل، کہانی بانی سمجھ نہ سکی رائیا۔ تیری جندری جو چرناں اُتوں دتی گھول، ہوں واری گھول گھائیا۔ بوٹا پھلواری گلشن جائے مؤل، رُت بسنت سہائیا۔ گلان باتاں والا جگت سجنان نال مخول، مکھ واک مُخارپند لیکھا مکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ پُلی کہے میری اٹ اٹ، خوشیاں رنگ وکھائیا۔ رویداس ویلے دی اوہ چٹ، تیرا لہنا رہی مکائیا۔ جس ویلے نو قدم تے بیٹھا وینہدا رہیوں بٹ بٹ، متھ اُتے ہتھ ٹکائیا۔ اوس ویلے رویداس نے دُوروں پانہی تیرے اُتے دتی سٹ، ٹکا اکو منگ منگائیا۔ نالے ہوئی جہی پھوڑھی دے تھلے لیکھ دتا لیکھ، اکھر اکو نال رلائیا۔ میرے بنا تینوں آگے اگلی ملے نہ بدھ، بدھنا لیکھ نہ کھنے چُکائیا۔ ایسے کر کے لالن تیری ضد، ہر کرتا دئے سمجھائیا۔ ویکھ بہانے نال بنائی بدھ، چوانی اکو نال رلائیا۔ گھر وسیرا کر کے تیرے نیج، نیج آتم کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر رہیا ٹکائیا۔ اٹ کہے اٹے تون کیوں رویا، میں اپنی کہانی دیاں سُنائیا۔ پورب جنم دا بیج بویا، پتھراں وچوں رہیا اُگائیا۔ لال سنگھ نہیں لال سویا، لالن سٹا آپ اُٹھائیا۔ جگ جنمیا نہیں جگ مویا، مویاں جنم رہیا بدلایا۔ آگے بوٹا عرشی بویا، فرشی ویکھ وکھائیا۔ سمنگھ صاحب تیرے ہویا، ہوکا دے جنائیا۔ مُحبت وچ پیار موہیا، محبوب کری گُرمائیا۔ کرے پرکاش ساچی لویا، ساڈھے تِن کروڑ دئے گواہیا۔ دُور نیڑے آپے ہویا، کٹے

جگت جڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لکھن پڑھن دا جھگڑا دئے مُکائیا۔ لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ چٹھی، چٹھی رسین اکو دئے وڈیائیا۔ کھیل وکھائے اوہ اندٹھی، گھر بیٹھیاں دُور دُراڈا نظری آئیا۔ تُوں نہ جانیا کی ناتا سُرستی بیبی، بیبیاں وانگ دیاں سمجھائیا۔ کسے ویلے اوہ میری ہیتیجی، بھئی بیٹی سوہیا پائیا۔ جس ویلے گوہند دی کیتی ریجھی، گودی لیا ٹکائیا۔ میں اوہدا سدا قریبی، جو قبلیاں کعبیانوچوں باہر ڈیرہ لائیا۔ میرا نام شبد اوہ قرآن مجیدی، جس دی الف حرف سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا رہیا وکھائیا۔ بیبی نہیں اوہ میرا بابل، باوا نو جنم دا نظری آئیندا۔ جس ویلے رُوپ سی سندر ساول، کاہن بنسری اک وجائیندا۔ جس ویلے رام نے درشن پایا راون، راون درس رام اپنے نین تکائیندا۔ اُس ویلے ایس نے پکڑیا دامن، جو راون دا نفر اکھوائیندا۔ ملیا میل پت پاون، مہر نظر اک ٹکائیندا۔ سرگن بنیا دُھر دا ضامن، نرگن جوڑ جڑائیندا۔ ایسے کر کے درشن آہمنو ساہمن، وچھوڑا کھئے رہن نہ پائیندا۔ وچھوڑے اندر تیرا تُرنگ، پیا بھجے واہو داہیا۔ بیبی نال مل کے تینوں ملے اوہ اند، جو اند پٹنے والیاں دتا وکھائیا۔ کیوں ایہہ مالک خالق گجری چند، چنداں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ دین دیال ہو بخشند، بخشش اپنی رہیا ورتائیا۔ میرے پچھے نہیں اپنے کارن ماریا پندھ، تیرا لہنا تینوں کھچ لیاٹیا۔ ہُن تُوں کیوں نہ پاویں ڈنڈ، تیرے اندر وڑیا بے پرواہیا۔ جنان چر نہ آوندی، سُرستی دے کتھوں لکھے جاندے چھند، جنم جنم دا بھيو کون چُکائیا۔ ایہو ستگر دا وڈا پھند، بن کے پھاندکی سارے رہیا پھسائیا۔ بھل کے نہ کہنا جیٹھووال وچ بند، بندیاں سب دیاں رہیا تُرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پوری لوء آکاش پاتال سارے جاوے لنگھ، دو جہاناں چرناں بیٹھ دباٹیا۔ جس ویلے درشن منگو نشنگ، سمنگھ ہو کے درس دکھائیا۔ ایہہ نکئی گھنڈی پہلوں تئیاں لئے گنڈھ، اپنا جوڑ جڑائیا۔ پھیر وسے سدا سنگ، دُھر مالک خیر خُدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیری پُلی ولے پلسدار، بن کے دھیان لگائیا۔ پُلی کہے میں دساں گل، پچھلی کہانی دیاں جنائیا۔ اک وار ایتھے رام آیا سی چل، نیتز نیناں نیر وپائیا۔ اوس ویلے ایہدے کول سی وڈی ڈل، جس وچ بسیئر ڈیرہ لائیا۔ اک پاسے بھریا سی جل، جس وچ بھیلنی رُوپ سمائیا۔ اوتھے نگاہ مار کے ویکھیا تھوڑا پل، رام اکھ اٹھائیا۔ اوتھے نظری آیا کلجگ کل، چوٹھا جگ اپنا رُوپ وٹائیا۔ اندھیرے کہا تیرے ملن دا کی پھل، سچ دے سمجھائیا۔ رام کہا جس ویلے میرے رام دا لال

آوے چل، ٹھاڈے دکھڑے دئے گوائیا۔ میں اوس دے پچھے پچھے اوبدے ول، چاروں گنٹ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، لہنے دینے سب دے رہیا چکائیا۔ پُلی نہیں اوہ رام دی چرن دھوڑی، گدیاں نالوں چنگی نظری آئیا۔ ایسے کر کے تیرے لئی
 ضروری، جس اُتے بہہ کے نام دھیائیا۔ ایہدی پن قیمتوں پوری کرا مزدوری، وست اموک جھولی پائیا۔ کوئی نہ سمجھیو لال سنگھ دی
 مغروری، پچھلا لہنا رہیا مکائیا۔ ایہہ داتن اوہ ضروری، جیہڑی رام نشانی گیا ٹکائیا۔ ایس دی ویکھو صبر صبوری، جو بناسپت وچ ہو
 کے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی آسا کرے پوری، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ پُلی کہے میرے تھلے ویکھیں
 اوہ جھاڑی، لال ویکھی دھیان لگائیا۔ جس دے وچ اک اوہ اگتی دھاری، لال پیلے دوویں رنگ وٹائیا۔ اک ویابی اک کواری، سُرتی
 شبدوں باہر ٹکائیا۔ شبد نال پھیر شبدي یاری، سُرتی آپے اندر بہہ بہہ خوشی منائیا۔ ٹھاڈے نالوں کیہڑی چنگی یاری، یرانے سب دے
 دتے تجائیا۔ لیکھا مُکا کے گر اوتاری، پیر پیغمبران صفحہ دتی اٹھائیا۔ بھجّا پھردا وشنوں بھنداری، کُیر بیٹھا دھیان لگائیا۔ برہما کرے دئے
 جوڑ نمسکاری، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ شنکر کہے تیری خاک ساری، انگ بھوٹ رمائیا۔ ترے گن مایا کہے میں پنہاری، جُگ جُگ سیو
 کھائیا۔ جن بھگت کہن تیرے نام دی چڑھے خُماری، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ وچھوڑا کٹیا نہ جاوے بن کے وچ سنساری، سنسار دے
 مالک تینوں لجا ذرا نہ آئیا۔ برہوں ویراگن پھردی جنگل جوہ پہاڑی، ٹلے پریت ویکھے تھاوں تھائیا۔ سُن پُکار ہر میت مُراری، سجن
 بے پرواہیا۔ تیرے نال جے لگ گئی یاری، کیوں خواری رہیا جنائیا۔ تُوں دُھردرگاہی سچا درباری، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جُگ
 چوگڑی بنیا رہوں بے اعتباری، تیرا اعتبار نہ کھئے رکھائیا۔ اچھل چھل تیری کھیل نیاری، ول چھل آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، نت نوت تیرا درشن پائیا۔ پُلی کہے ویکھ روندے کھٹ درشن، اٹھ دس دھیان لگائیا۔ لال تیرے انتر وی
 اوہ تڑپن، دردیاں درد رہی اٹھائیا۔ پُورب جنم دی ساچی بھٹکن، بھٹکیاں رہی جلائییا۔ اگے رہے کھئے نہ اٹکن، اٹک والا بندھ دئے تڑائیا۔
 آپ آیا کھوٹے کھرے پرکھن، پرکھیا اپنے ہتھ جنائیا۔ ست ستوادی دے کے درشن، دید عید چند رُشنائییا۔ وچھوڑے والی کٹ کے
 مرضن، مریض طیب اپنے لئے اٹھائیا۔ لیکھا جانے سردھن زردھن، زرویر سدا سہائیا۔ ناتا جوڑیا پر دھن، سیج سہنجنی دوہاں اکو رنگ

رنگائیا۔ جنار چر نہ لئے من، منسا من ہی وچ کھپائیا۔ ایسے کارن بخشیا تن، تارنہار دیا کھائیا۔ کوٹ جنم دا پچھلا دھن، دولت ساری
 ویکھ وکھائیا۔ بھکھیاں نال سی پہلوں کم، دکھیاں نانا جوڑ جڑائیا۔ اکو وار چاڑھ دئے سچا چن، دو جہان کرے رُشنائیا۔ سب دا بیڑا آپے
 بنہ، اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ درشن کہے پرہ بن وچولا، وچلی گھنڈی دے
 کھلائییا۔ سارے تینوں کہندے گولا، گجھی رمز نہ کیسے سمجھائیا۔ جے کیسے نوں سنایا اکھراں والا ڈھولا، کوئی اوم کوئی رام کوئی کرشن
 کوئی اللہ کوئی ستنام کوئی وابگرور رہے جنائیا۔ سب توں رکھ کے اپنا اوہلا، پڑدا لیا چھپائیا۔ پوچ پاچ کے سوہنا بھڑولا، کنجی ہتھ نہ کیسے
 پھڑائیا۔ وشنوں کہے میں باہروں بنیا رہیا تیرا تولا، بن سیوک سیو کھائیا۔ اباشی کرتے ہوئی جہی سنایا بولا، انبولت راگ جنائیا۔
 وشنوں سن تیرا میرا اج نگ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کیسے نہ گایا ڈھولا، شاستر سمرت وید پُراں سارے دین دُہائیا۔ ہُن
 بھگتاں کولوں پواؤنان رولا، ہوئی ہوئی رہیا اٹھائیا۔ اوہ زویداس دے گھر دا اک چولا، جگت بھنڈارا ورتائیا۔ آگے کھیل کرے پرہ مولا،
 مہربان ہونے سہائیا۔ سنکٹ کٹ کے دھرنی دھولا، دھول دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گھر ساچا میل ملائییا۔
 پٹنا نہیں پرہو سُرستی، سُرتی شبد ملائییا۔ اک وار رام نے چُکی سی اوس دی استھی، ارتھی اپنے کندھ اٹھائیا۔ ایسے کارن بخشیا ڈھر
 دی مستی، خُماری نام چڑھائیا۔ پرہ دی دات سب توں سستی، جو بن پیسیوں دھیلیوں جھولی پائیا۔ تیری اوسے طرح بنا کے بستی،
 نگر کھیڑا سوہا پائیا۔ ایہہ وبار جُگاں جُگاں دا جُگتی، جُگت نال وکھائیا۔ اس توں وکھری پرہو دی بھگتی، جو بھگتاں دتی سمجھائیا۔
 پرہو وی بن کے انساناں ورگا ویکتی، وقت اپنے ہتھ رکھائیا۔ اپنی دات ہوئی ہوئی سب نوں رہیا ورتی، بے وطن ہو کے وطن والی سب
 نوں رہیا بنائیا۔ ایہہ کھیل اوسے گھر دی، جس دا مالک اک اکھوائیا۔ جس دے کولوں دو جہان سریشٹی دریشٹی ڈردی، بھہ بھو سرب
 رکھائیا۔ صرف گرمکھاں آتم سوہنگ ڈھولا پڑھدی، توں ہی توں راگ الائییا۔ ایسے کارن تہاڈا دِردی، دادو دِبرے والا دکھیاں دکھ مٹائیا۔
 چار جگ جے پچھلے گواہی دین پرہو دی نامردی، آگے مرد بن کے دئے وکھائیا۔ اوہ پُلی پُلیاں نہیں ورگی، ولکن پچھلا رہی پائیا۔ ایہہ کھیل
 نرائن نر دی، سمجھ کیسے نہ آئییا۔ گلاں باتاں نال بھکھ مٹے نہ سردی، گرمکھ سچ رہے سنائیا۔ پوجا ہووے نہ سندھیا سرگھی، ڈھولک

چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ پرہو جے تیرے گھر وچ اندھیر گردی، دکھیاں دکھ نہ کھئے ونڈائیا۔ سانوں لوڑ نہیں ایہو جیہے پر دی، جو سیج
 سہنجی نہ دئے سہائیا۔ ایہ منگ پُرانی چردی، آج دی گھڑی دئے گواہیا۔ ایہو سیج سچے گھر تہر دی، جتھے پُرکھ اکال چرن ٹکائیا۔
 اندرے اندر لٹھ ویکھو گِردی، گِڑے اپنے نال بھوائیا۔ لال سنگھ دی بڈھی نہیں سی بھڑدی، بڈھی دا مالک اپنا حکم منائیا۔ اندروں اکو
 دھار کِردی، جو ہوئی ہوئی رہی اٹھائیا۔ اوہ بجر کپاٹی والی گیٹی آگے کویں رڑھدی، ساچے پڑدے دئے اٹھائیا۔ جنم کرم دی وچھڑی آگئی
 پھردی پھردی، پھیریاں وچوں اپنی پھیری پائیا۔ ایہ کوئی مسل مثال نہیں رانجھے ہیر دی، جو جگت یرانے یار ہنڈھائیا۔ ایہ منگ اُس
 درشن تصویر دی، لاشریک اکو نظری آئیا۔ ایہ آس لال غریب دی، غریباں دے اٹھائیا۔ جے تیرے کول لیکھنی نہیں نصیب دی، پھر تیری
 کی وڈیائیا۔ ایہو کھیل پرہو عجیب دی، اندر وڑکے آجے تگ نہ دتی سمجھائیا۔ ساڈے وینہدیاں وینہدیاں ایہ وپہویں اکیویں صدی جائے
 بئندی، پچھلے اگلے چیتے رہی کرائیا۔ ہُن لوڑ نہیں گاؤن گیت دی، ڈھولیاں راگ الاٹیا۔ چنتا چُک گئی مندر مسیت دی، شودوالے مٹھ
 گرودوار نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو منگی منگ پریت دی، پریم اپنے نال جڑائیا۔ مینوں لوڑ نہیں اپنے سیس دی، ستگر تیرا سیس تیری جھولی
 پائیا۔ جے تیرے کول رحمت نہیں بخشیش دی، کیوں سانوں لیا ملائیا۔ سانوں لوڑ نہیں کلمے حدیث دی، حضرت مل آکے چائیں چائیا۔
 ایہ منگ اکو وار پوری کر دے منگی جُجھار اجیت دی، اجت تیری وڈیائیا۔ جھولی بھر دے بھچھیا بھیکھ دی، بھکھ رہے سُنائیا۔ ہُن
 لوڑ نہیں تیری کوئی وصیت دی، مسل ساچی دے دکھائیا۔ ایہ منگ اصلیت نیچ دی، نیچوں اوچ دے بنائیا۔ تیرے ہُنڈیاں لوڑ رہے
 کیوں کسے طیب دی، نال راج نرائن رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سدا سدا سد درشن دین دا چاؤ رکھائیا۔ بنا
 درشن دے دس کپڑا کم، کی ہر جو کھیل کرائیندا۔ کی اوہ ہڈ ناڑ ماس وچ بند، تتاں وچ ڈیرہ لائیندا۔ جو ویکھ نہیں سکدا اپنے چند، پُرکھ
 اکال کیوں اکھوائیندا۔ کیوں اوہ اٹاں وچ ہووے بند، جو مالک گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیندا۔ منسا وچوں آسا منگ، منسا وچوں بھرواسا
 آپ دوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آگے نچے وانگ ملنگ، مکھ
 گھنگٹ نہ کھئے رکھائیندا۔

☆ ۳ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

ہر بھگت دے آدی مٹر، پرہ اپنی لے انگڑائیا۔ ساچی دھاروں آپے نکل، تڈھ جنے کھئے نہ پتا مائیا۔ راہ تگدے تیرا اتل بتل ستل، چاروں کنت دھیان لگائیا۔ چوڈاں چوڈاں کر کے ذکر، ظاہر کرن وڈیائیا۔ جگت اندھیرے سب نوں پیا فکر، فکران وچ دھیان لگائیا۔ بھگت کہن کیوں گیا وچھڑ، صد وچھڑیاں میل ملائیا۔ تیرا پریم سدا نراچھک، اچھیا جگت نہ کھئے وکھائیا۔ کھڑے سوالی در تے بھکھک، بھچھیا دے ورتائیا۔ تتان والا چھڈ کے ایشٹ، تیرا نام صلاحیا۔ کیرپا یدھان کھول دے دریشٹ، دردی درد وندائیا۔ تیرے پریم پیار دا ساچا گرہست، آتم سیجا مل کے لئیے ہندھائیا۔ چرناں ہیٹھاں دب کے سورگ بہشت، اُپر تیرا راہ تکائیا۔ کی تینوں عادت سدا کراؤن دی منت، خوشامداں وچ خوشی منائیا۔ تیرے وچ اگمی ہمت، ہم ساجن ہو کے گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پڑدا دے اٹھائیا۔ پڑدا کھول ٹھا کر سوامی، جن بھگت رہے جنائیا۔ ہر گھٹ بیٹھا انتریامی، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکرے صفتاں والی دسدا رہوں بانی، اکھراں نام وڈیائیا۔ سرتی کایا مندر وچ بنا کے رانی، کدا رہوں سدا گرمائیا۔ امرت بخشدا رہوں ٹھنڈا پانی، نچھر دھار وپائیا۔ شبد ملاؤندا رہوں ہانی، سوہنی سیج سہائیا۔ ہن بھگت سہیلا سخی رہیا نہیں بال انجانی، بالی بڈھ نہ کھئے وکھائیا۔ ساڈے تے آئی ترل جوانی، طرح طرح رہے سمجھائیا۔ تیری رسنا والی چھڈنی کہانی، بٹی دند نہ کھئے پڑھائیا۔ توں مالک دھر دا ساچا دلجانی، رہبر اک اکھوائیا۔ تیرا میلا وچ پیشانی، چشم تیری رُشنائیا۔ تیرا گھر اک نورانی، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ تیرا ناؤں شہنشاہ سلطانی، بھوپت بھوپ بھوپ اکھوائیا۔ تیرا کھیل سدا کرنی مہربانی، کیوں بیٹھا دیر لگائیا۔ نیتر تگے ایشٹبھج آد بھوانی، اکھ اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا میلا لئیے ملائیا۔ جن بھگت کہے کیوں بیٹھا لک، اپنا آپ چھپائیا۔ جے تیرا ناتا پیو پت، پتا پوت لے بنائیا۔ اپنے انگن اوس گودی چُک، جتھے بہار لگے نہ رائیا۔ جھڑک جھمب کے پرے دیویں نہ سٹ، غصے نال نہ کدے ڈرائیا۔ ساڈے نال کدی نہ بہیں چُپ، بھو کھلاؤنا چائیں چائیا۔ تیرے ملن دی لگی بھکھ، امرت جام دینا پئیایا۔ جے پرہو تیرے کول نہیں ہے کچھ، کیوں سری بھگوان نام دھرائیا۔ سچکھنڈ دواریوں جاہ اٹھ، تیری لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دوارے دے وڈیائیا۔ جن بھگت کہے

جے تُوں بھکھا ننگا، کیوں اپنی ریت چلائیا۔ جے تُوں مندیوں بنا نہیں سکدا چنگا، چنگی کی تیری وڈیائیا۔ جے تُوں بنا بندگیوں تار نہیں سکدا اپنا بندہ، بندھن نہ سکیں تڑائیا۔ پھیر تُوں آد جگاد رہوں رنڈا، تیرا سہاگ سوہیا کھئے نہ پائیا۔ جے تُوں دے نہیں سکدا انتر آتم اندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا دے جنائیا۔ جن بھگت کہے ویکھ سچکھنڈ نواسی، چار گنٹ دھیان لگائیا۔ ساڈے اُتے آئی اداسی، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ملیا کوئی نہ پنڈت کاشی، کچھریاں والا پندھ پار نہ کھئے کرائیا۔ منزل چڑھ کھئے نہ گھاٹی، واٹی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھ پڑھ تھکے گاتھی، گائتری منتر نال ملائیا۔ باون اکھشر بناندے رہے سوارتھی، سوادھان نہ کھئے کرائیا۔ دھوپ دیپ گھرت والی کردے رہے آرتی، یوناں ہون جنائیا۔ تیری صفت سُنندے رہے ہندی اُردو انگریزی فارسی، گرمکھی جوڑ جڑائیا۔ مُلا شیخ مسائک تیرے بنے ویکھے آڑھتی، دھڑت وٹیاں رہے لگائیا۔ تیری صفت سنی لکھی عبارت، اکھراں نال رلائیا۔ گر چیلے تردے ویکھے سفارشی، جگ جگ کار کھائیا۔ ایہ کھیل اگتی دھار دی، جو بھگتاں منگ منگائیا۔ اک سیک تیرے دیدار دی، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سانوں پریت چاہیئے اوس یار دی، یارانہ لا نہ مکھ بھوئیا۔ مُحبت مل جائے اوس غمخوار دی، جو غمی خوشی وچ بدلایا۔ وست مل جائے اوس پیار دی، جس پیار وچوں مُحبت لئی پرگٹائیا۔ تیری گرمکھ سوانی اپنا آپ سواردی، سوہنا رُوپ دھرائیا۔ میں سیج سہاؤنی اُس کنت بھتار دی، جس دا جھولا نظر کیسے نہ آئیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند تینوں واجاں ماردی، طرح طرح جنائیا۔ ایہ گل نہیں وچار دی، بڈھی سمجھ نہ سکے رائیا۔ جے ملنی ہووے زینکار دی، ناتے سارے دیئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت کہے میں تیرا پچھ، پچن تیری جھولی پائیا۔ جے تُوں پتا پُرکھ اکال میرا سچا، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ آ کے چک اپنے ہتھان، سوہنا پریم ودھائیا۔ پھیر تینوں اپنا دکھڑا حال دساں، دردیا درد دیاں جنائیا۔ میں روواں بن اکھاں، بن مکھوں ہس وکھائیا۔ تیرے بھگت سدا رُلے وچ ککھاں، گودڑیاں ڈیرہ لائیا۔ پھر وی تیرا گاؤندے رہے جسا، صفتی صفت تیری وڈیائیا۔ تُوں ہو کے لاپتہ، پت پریشور اپنا مکھ چھپائیا۔ جگت خواری دیندا رہوں دھکا، دھکے نال اپنی کار کھائیا۔ اگلا پچن سُنائیے سچا، سچ دیئے درڑائیا۔ جے تُوں ہیں پُرکھ سمرتھا، کیوں کچیاں نال رلائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ چھڈ

کے تینوں اکو ٹیکیا متھا، مستک بھاگ دے بدلائیا۔ جیہڑا خزانہ چار جُگ دا ڈھکا، کُنجی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سانوں سدا پیا وشنوں اُتے شکا، سچ دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پرہ دے دے کُنجی، فُفل اپنا دے کھلایا۔ ست سچ دی بخش پونجی، کیوں بیٹھا آپ دبائیا۔ تینوں ترس نہیں آؤندا اسیں تھک گئے کھا کھا دال مُونگی، جگت جُگ تیرا دھیان لگائیا۔ ہُن رسنا ساڈی رہنی نہیں گُونگی، گہر گور دئے جنائیا۔ ساتھوں سانہی نہیں جاندی مرچاں والی کونڈی، تیرے آگے دئے ٹکائیا۔ سانوں نہیں کوئی لوڑ سواد لین دی بونڈی، مٹھے رس نہ کھئے لُبھائیا۔ اسان وست لینی اوہ جیہڑی ہتھ کیسے نہ آئے ڈھونڈی، چار کُنٹ دہ دشا لکھ چوراسی دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا جھولی پائیا۔ جن بھگت کہن پرہ کھول خزانہ، خوشیاں نال ورتائیا۔ نہیں تے تینوں کیسے نہیں کہنا دانا پینا، ڈھولا صفت نہ کھئے سُنائیا۔ ہوں بالک خالق تیرے مسکینا، مُشکل حل دے کرائیا۔ چھڈ کے مکہ مدینہ، کعبہ تیرا ویکھ وکھائیا۔ رحمت کر کے ٹھانڈا کردے سینہ، سپتل دھار وپائیا۔ ساتھوں کھادھا نہ جائے چینا، چنہ تیرا اکو نظری آئیا۔ نام خُماری رنگ چاڑھ دے بھینا، بھنڑی زین ملے وڈیائیا۔ نانا تٹ جائے لوک تیناں، ترے گن لیکھا دے مُکائیا۔ سب توں وڈا جان کے تیرا وسیلہ، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ تیرے دوارے ہو ادھینا، ادے ہو کے رہے جنائیا۔ لبھدیاں لبھدیاں ساڈا اچے نہ سُکیا پسینہ، ٹھنڈا سیت نہ کھئے رکھائیا۔ سانوں دے دے آگئی اوہ نگینہ، جس دی جوہری قیمت کھئے نہ پائیا۔ تُوں صاحب سوامی نہ نر نہ مدینہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھگت کہن اسیں ہو گئے وڈے، ریتی نکیاں والی بھلایا۔ پریم پیار نشانے گڈے، تیرے دوار جھلایا۔ پرہو کیوں پیار اسادے چھڈے، پریتی پرت نہ کیوں لگائیا۔ اسیں تیرے حُکمے اندر بدھے، بندنا کر کے سیس جھکائیا۔ جے نہیں اپنے بھنڈار دے کھولنے جندے، پھر کی جم جندار توں لئیں پچائیا۔ تیرے نالوں وکھرے چنگے، جے آسا نہ پور کرائیا۔ جے تیرے نال مل کے رہنا بھکھے ننگے، پھر کی تیری کُرمائیا۔ اسیں بندیاں ورگے بندے، بندھن سارے جائے ٹرائیا۔ جے کِریا کر کے ٹٹی گنڈھیں، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ پھر شوہ بن کے نال ہنڈھیں، شوہر اکو اک اکھوائیا۔ گھر دے کے پرمانندے، پرمارتھ اپنا دئیں سمجھائیا۔ پاٹے چیتھڑ جاون رنگے، رنگ مجیٹھی اک چڑھائیا۔ ساچے پوڑے چاڑھ کے ڈنڈے، دند ڈوتاں دئیں تجائیا۔ گودی چُک کے اپنے کندھے،

منزل اگلی پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساڈا لہنا جھولی پائیا۔ لہنا دے دے دُھر دے ٹھاکر، کیوں ٹھوکارا نال
 ٹھکرائیندا۔ بے شک تُوں گہر گمبہر وڈا گُن ساگر، بن بھگتاں کَم کیسے نہ آئیندا۔ بے شک تُوں جودھا سورِپیر بہادر، بن بھگتاں تیرا نشانہ
 سینے وچ نہ کھئے لگائیندا۔ بے شک تُوں ونج وپاری بڑا سوڈاگر، بن بھگتاں تیرا ہٹ نہ کھئے چلائیندا۔ بے شک تُوں کرتا کریم قادر، بن بھگتاں
 تیری قُدرت بھیو نہ کھئے کھلائیندا۔ بے شک تُوں آد جُگادی دُھر دا عادل، بن بھگتاں تیری کچھری بھگتاں کھئے نہ آئیندا۔ بے شک تیرا کھیل
 اندر باہر گُپت ظاہر باطن، بن بھگتاں تیرے نال ناتا نہ کھئے جُڑائیندا۔ اسیں سارے رلکے تینوں آئے اکھن، اکھ تین نہ کھئے شرمائیندا۔ جے
 وڈیائی دیویں کر کر بھاشن، صفتاں نال صلاحندا۔ جنان چر اپنا دیویں نہ ساچا راشن، رچھیا سچ نہ مات کرائیندا۔ اسیں نہیں کہنا تینوں
 پُرکھ ابناشن، ابناشی تیرا سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در تیرا سچا نظری آئیندا۔
 جن بھگت کہن پرہہ اکھ آگھاڑ، بن نیناں تین کھلائیا۔ اسیں منگیئے دن دہاڑ، رین اندھیری نہ کھئے رلائیا۔ ساڈا تیرے آگے ہاڑ، ہاڑا کڈھکے
 رہے سُنائیا۔ جے جگ نالوں وکھڑے کرکے سانوں دتا اُجاڑ، جگ اُجڑیاں گھر اپنے لئیں وسائیا۔ بن بھگتاں تینوں کدی کوئی نہ کرے
 ظاہر، تیرا نام نہ کھئے دھیائیا۔ کیوں بیٹھا بن کے کائر، سورِپیر نہ اکھ کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا سنگ لئے
 نبھائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ عادت چھڈ دے پُٹھی، نرہہ ہو رہیا جنائیا۔ ہُن کیوں لُک کے بیٹھا گُٹھی، یاری بھگتاں نال لگائیا۔ جنہاں
 دی تیرے وچ رُچی، اوہ رو رو دین دہائیا۔ اہناں دی آتم تیرے پیار دی بھکھی، پر ماتم ہو سہائیا۔ وچھوڑے اندر ہو کے دُکھی، بہل ہوئے
 نیناں نیر وہائیا۔ برہوں وچھوڑے پرہن سُرُتی گُٹھی، اگمی سٹ لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر سجن ویکھ وکھائیا۔
 جن بھگت کہن آ کے تگ، طاقتور پھیرا پائیا۔ جھولی پا غریباں حق، حقیقت ویکھ وکھائیا۔ پچھلا لہنا پچھ چھڈ، آگے دے وڈیائیا۔ تینوں
 رہن نہیں دینا اڈ، وکھرا گھر نہ کھئے بنائیا۔ تینوں اپنے دوارے رہے سد، سدا پریم جنائیا۔ جے لا کے یاری جائیں بہج، بھگون اپنا مکھ
 بھوائیا۔ پھر تیری آگے ودھے نہ کوئی جد، بنس سرہنس نہ کوئی بنائیا۔ تیری سرشٹی دی اوتھے ہو جائے حد، برہمنڈ نہ کھئے شنوائیا۔ جے
 بھگتاں جاویں چھڈ، پلو گندھ کھلائیا۔ پھر تیری کرنی ساری ہو جائے رد، قیمت کھئے نظر نہ آئیا۔ تینوں اسیں کہیئے گج، جن بھگت رہے

جنائیا۔ جے نہ رکھیں ساڈی لُج، مہر نظر اُٹھائیا۔ تینوں چھجیئے پا کے وچ چھج، ہتھان نال پھٹکارا دئیے لگائیا۔ پھر کتھے جاویں بھج، پرہہ اپنا آپ چھپائیا۔ سچ سچ دئیے دس، بن دسیاں رہن نہ پائیا۔ ساڈے برہوں دی ہو گئی بس، بستے سارے دتے بندھائیا۔ جوتی جوتی سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گھر ملنا چائیں چائیا۔ جن بھگت کہے تُوں دیندا رہوں دھوکھے، جگ جگ ویس وٹائیا۔ اسیں سارے تینھوں اوکھے، بولن وچ کھئے نہ آئیا۔ دھن بھاگ جے دتے مؤقے، دھر دا حکم سُنائیا۔ بھگت سہیلے ویکھ کے روندے، دکھیاں درد وندائیا۔ تُوں آیا مڑ کے اُہناں پیریں بھوندے، بھوجل وچوں لئے ترائیا۔ جو اپنی نیندے سوندے، اُہناں غفلت وچوں اُٹھائیا۔ جوتی جوتی سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت کہن تینوں دئیے آلاما، سدھے سادے رہے جنائیا۔ اسیں کی جائیئے تُوں دھر دا راما، راما جگت سینتا لئے پرنائیا۔ اسیں کی جائیئے تُوں کرشنا کاہنا، گوپیاں راس رچائیا۔ اسیں کی جائیئے تُوں وڈ بلوانا، چلیاں تیر چلائییا۔ اسیں کی جائیئے تُوں وڈ ودوانا، شاستر سمرت وید پُران کریں لکھائیا۔ اسیں کی جائیئے تُوں وڈ عاماما، عیسیٰ موسیٰ محمد بنت بنائیا۔ اسیں کی جائیئے تُوں سری بھگوانا، نانک گوہند دھار چلائییا۔ اسیں کی جائیئے تیرا جھلدا سدا نشانہ، دو جہاناں وچے ودھائیا۔ اسیں کی جائیئے تُوں مردانہ، بے پرواہ اکھوائیا۔ اسیں کی جائیئے تُوں آد جگادی مہربانا، مہر نظر اُٹھائیا۔ جن چر بھگت گودی نہ چُکیں بال نادانا، انجانا اپنی اُنکلی لائییا۔ مۆرکھ مگدھ بنا دے سگھڑ سیانا، اِکو پٹی نام پڑھائیا۔ پھر تینوں کہیئے مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوانا، جس سرت دتی بدلائیا۔ سنمگھ نظری آئیں تاں جاناں، سوچھ سروپی روپ وٹائیا۔ جوتی جوتی سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اِکو دینا ساچا ور، تُوں کرنہار سرب کلیانا، کلا تیری کلجگ وچ بن کلمیوں پار کرائیا۔ جن بھگت کہن کی کریئے تیرا کلمہ، پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائیا۔ جن بھگت کہن کی کریئے تیرا کرما، کرم کانڈ دی سار کیسے نہ پائیا۔ جن بھگت کہن کی کریئے تیرے دھرما، جگت دھرماں کری لڑائیا۔ جن بھگت کہن کی کریئے تیرے ورنہ، ورنہ وچوں تیری پریت نہ نظری آئیا۔ جن بھگت کہن کی کریئے گرواں چرناں، جیہڑے گرو تیرے چرناں دھیان لگائیا۔ جن بھگت کہن کی کریئے اُہناں نیتراں ہرنا پھرنا، جنہاں نیتراں وچوں تیری نیکی دھار اک چمکائیا۔ سیج سہنجنی تے سدھے تینوں ملنا، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرے دوارے توں خالی کدی نہ مڑنا، خواہ مخواہ کریئے لڑائیا۔ جے تُوں مالک تے تیرے نال جڑنا، کیوں کئیئے

مات جُدا ئیا۔ ساڈے نہیں ایہہ وس ایہہ تیرا فُرنا، جیہڑا فُرناں وچ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا میلا لئے ملائیا۔
 جن بھگت کہے سٹا اُٹھ، ویلا گیا آئیا۔ سانوں نَویاں نوں آ کے پُچھ، جو رو رو دین دُبائیا۔ خالی ہتھ کول نہیں کُچھ، کچھرا لنگوٹی تیر نہ
 کھئے بندھائیا۔ جگت نالوں اسیں گئے رُس، جے توں رُسیا سانوں تھان لہے نہ رائیا۔ جاں کہہ دے نہیں تُسیں میرے پُت، پتا پُرکھ اکال نہ میں
 اکھوائیا۔ پھر کاہنوں تیرے آگے جائیے جھک، اپنا سپس تیری بھیٹ چڑھائیا۔ اسیں بہوا کے اپنا مکھ، تینوں اپنی پٹھ دیئے دکھائیا۔ تینوں
 کتوں نہیں ملنا ساڈے والا سُکھ، سِری بھگوان تیرا گیان سُنن کھئے نہ آئیا۔ پہلوں جم کے ماں دی ککھ، ہُن تیری گودی بیٹھے سُکھ منائیا۔
 اپنا تیری جھولی پا کے دُکھ، بہار تیرے اُتے چُکائیا۔ ویکھانگے کس طرح سانوں جاویں چُھٹ، اپنا پلّو چُھڑائیا۔ اسان دامن پھڑیا اوہ گھٹ،
 جیہڑا مکرکے ویلے گوبند اپنے نال جُڑائیا۔ جس دے اگلے حصّے دوویں ڈھائی ڈھائی فُٹ، گوبند گوڈیاں ہیٹھاں تائیں رکھائیا۔ اوس ویلے اک
 دِن اجیت وڈے پُت لیا پُچھ، صاحب کی ایہدی وڈیائیا۔ گوبند کہا آلاڈلے سٹ، تینوں ہوئی ہوئی دیاں سمجھائیا۔ جیہڑا گرسکھ میرے
 مکرکے توں نیچے جاوے جھک، مکھ ویکھن توں پہلوں چرناں سپس نوائیا۔ چرن دُگدے نوں پُرکھ اکال لئے چُک، اپنی گود لئے بٹھائیا۔ میں
 ویکھاں گرمکھاں دا ساچا سُکھ، جس سُکھ نال تیری بھیٹا رسیا چڑھائیا۔ اجیت کہا میں ویکھاں اوہ ابناشی اچت، جو اچن اجیت اپنی
 کھیل کھلائییا۔ گوبند کہا اوہ شبدی مؤلے رُت، تتاں والی چھڈے لڑائیا۔ کھنڈا کھڑگ چلّے تیر کمان سارے دیوے سٹ، سوٹا ڈانگ ہتھ نہ
 کھئے اُٹھائیا۔ ہوئی جہی گرمکھاں دے اندر وڑ جائے چُپ، پڑدا آپے لاییا۔ پریم پیار نال کہے تُسیں گوبند دے سچے پُت، پوترے میرے دو
 جہان اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میٹنہارا سدا دُکھ، دردیاں درد وندائیا۔ اجیت کہا صاحب اوہ ہیں کون، جنہاں
 دی کریں وڈیائیا۔ گوبند کہا اوہ میرے پُرکھ اکال نال آؤن، آ کے لوکھات خوشی منائیا۔ اکو دھر دا ڈھولا گاؤن، دوجی کرن نہ کھئے پڑھائیا۔
 اوہ آتم سیجا سؤن، جگت لیف تلائی کم کیسے نہ آئیا۔ ویراگاں اندر گاؤن، خوشیاں اندر بھوئن، پکوان دی پکا کے توئن، اکٹھے لین کھائیا۔
 اوہناں دا مُک جائے آون گون، من ہنکاری کول نہ رہے روئن، سیوا کرے اُنجا پوئن، دو جہان نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ اوہناں دے
 دُکھڑے آپ آئے میٹاؤن، درگاہ ساچی سچ بہاؤن، سچکھنڈ دوار دکھاؤن، دکھرا راہ چلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا

وادھا آئے ودهاؤن، ودهیا اپنا کھیل کرائیا۔ کھیل کرائے اپنا ودهیا، واپو وڈی وڈیائیا۔ جس دا راہ تکدیاں بیتیاں پچھلیاں صدیاں، سدے،
 دے دے دو جہان سدائیا۔ ہوکے دیندیاں رہیاں ودیاں سُدیاں، سُکھلا کیشنا پگھ گائیا۔ جس دے وینہدیاں کوئن کوٹ ریناں راتاں
 لنگھیاں، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جس دے پچھے کوئن کوٹ سوانیاں پٹیاں واپیاں کنگھیاں، نیتز نینا کجَل دھار بنائیا۔ جس دے پچھے ساڑھیاں پہن
 کے لائیاں انگیاں، تنی نال تنی دتی گنڈھائیا۔ جس دے ویکھن نؤں پیار اندر سُہاگناں ہوئیاں رنڈیاں، جگت کنت ہنڈھائیا۔ ایہو جہیاں
 منگان گُرمکھاں منگیاں، کبیر جُلاہا دئے گوہیا۔ اوہ سُہاگن جہاں دے کتیاں پٹیاں دُھر دیاں ڈنڈیاں، مانک موتی نال ملائیا۔ اوہ مندیاں
 ہوئیاں چنگیاں، جہاں نؤں اپنے نال ملائیا۔ اوہ سچ سیج سُہندیاں، سوبھاوت کری گُرمائیا۔ اوہ پریتم دے رنگ رنگیاں، جس دا رنگ
 اُتر کدے نہ جائیا۔ اوہ آد جُگاد کدے نہ ہوون ننگیاں، اوڈھن اکو دتا پائیا۔ اوہ چھڈ جان سُنا راگ سُرنگیاں، تلبیاں وچ نہ من لگائیا۔ اوہ
 کر کے پار حدان لنگھیاں، آر پار اپنا ڈیرہ لائیا۔ ساچے مندر بہکے گاؤندیاں چھندیاں، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں بے دُھر دا سنگی آ۔ جے سنگی بے نہ سگلا، بھگت بھگوان تینوں کوئی نہ گائیا۔ جے لیکھا نہ
 چُکاوین اگلا، خبر اگم سُنائیا۔ پھر تینوں سارے کہیئے پگلا، ساہمنے ہو کے دئیے جنائیا۔ جے نؤں لیکھا رکھیں گندھلا، گنجھلاں وچ
 پھرائیا۔ کی تیرا گاؤنا چار منگلا، دُھنیاں وچ شنوائیا۔ تیرے کیسے کم نہیں آؤنا پرہو بنگلا، جنان چر بھگت ملن نہ آئیا۔ کیوں لبھیں وچوں
 جا کے جنگلاں، جنگلی پھردے چوہائے پنکھیرو بھجن واپو داہیا۔ بنا بھگتاں تینوں کیسے نہیں کرنی بندنا، کہدے کولوں اپنی کرائیاں وڈیائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت رہے سُنائیا۔

☆ ۳ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی امر سنگھ دے گھر پنڈ جیٹھووال ☆

جن بھگت کہے چنگا استھان، ہر چرن ملے وڈیائیا۔ جن بھگت کہے چنگا مکان، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ جن بھگت کہے چنگا نشان، نرگن نرویر اک جھلائییا۔ جن بھگت کہے چنگا حکمران، نر ہر بیٹھا سوہیا پائیا۔ جن بھگت کہے چنگا دیپ مہان، بن تیل باقی کرے رُشنائییا۔ جن بھگت کہے چنگا اک میدان، جن بھگت بھجن واہو داہیا۔ جن بھگت کہے چنگا سری بھگوان، بن بھاگاں بھاگ رکھائییا۔ جن بھگت کہے چنگا رام، سچ سنگھاسن دئے سہائییا۔ جن بھگت کہے چنگا نظام، سر سکے نہ کھئے اٹھائییا۔ جن بھگت کہے چنگا جوان، سورپیر آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ دوارے دئے وڈیائیا۔ جن بھگت کہے چنگا دوارا، اکو نظری آئییا۔ جن بھگت کہے چنگا گھربارا، پُرکھ ابناشی بنت بنائییا۔ جن بھگت کہے اچا منارا، محل اٹل ویکھ وکھائییا۔ جن بھگت کہے جلوہ نور پروردگارا، مُرشد بیٹھا بے پرواہیا۔ جن بھگت کہے ہووے اُجالا، نور ظہور کرے رُشنائییا۔ جن بھگت کہے چنگا دھرمسالا، سوہنی بنت بنائییا۔ جن بھگت کہے چنگا حوالہ، بیانان نال نہ کھئے سمجھائییا۔ جن بھگت کہے چنگا پرتپالا، پرتپالک ہو کے سیو کھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر دا کھیل آپ کھلائییا۔ جن بھگت کہے چنگا راج، راجن اک اکھوائیا۔ جن بھگت کہے چنگا تاج، پنچم مکھ سہائییا۔ جن بھگت کہے چنگا نواب، نوبت اک وجائییا۔ جن بھگت کہے چنگا رواج، بھگتاں میل ملائییا۔ جن بھگت کہے چنگا احباب، محبت وچ سہائییا۔ جن بھگت کہے چنگا آداب، پریتی اندر سیس جھکائییا۔ جن بھگت کہے چنگا مہاراج، مہا اکتھ کتھائییا۔ جن بھگت کہے چنگا محتاب، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گھر ساچے سوہیا پائیا۔ جن بھگت کہے چنگا محلا، محفل اک لگائیندا۔ جن بھگت کہے چنگا ایہہ کلا، اکل کل دھاری سوہیا پائیندا۔ جن بھگت کہے چنگا سچ سنگھاسن ملا، ست دوارے ڈیرہ لائیندا۔ جن بھگت کہے اچھل اچھلا، ول چھل دھاری کھیل کھلائییندا۔ جن بھگت کہے جوتی دپیک بلا، نور اکو ڈگمگائییندا۔ جن بھگت کہے پھڑاوے پلا، پلو اپنے نال بندھائییندا۔ جن بھگت کہے بلا بلا، واہوا صفت صلاحیندا۔ جن بھگت کہے میاں اوہ اللہ، جو علیحدگی وچ ڈیرہ لائیندا۔ جن بھگت کہے اوہ دُھر دا دھنا، دھناڈھ اکو اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گھر ساچے سوہیا پائیندا۔ جن بھگت کہے چنگا محبوب، محبت وچ سہائییا۔ جن

بھگت کہے چنگا عروُج، سوہنی بنت بنائیا۔ جن بھگت کہے چنگا محفوظ، ڈھاہ سکے کوئی نہ رائیا۔ جن بھگت کہے چنگا مقصود، منزل اک
 درسائیا۔ جن بھگت کہے چنگا حدود، حداں وچ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگت کہے چنگا موجود، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ جن بھگت کہے چنگا گہر گمبہر، گور نظری آئیندا۔ جن بھگت کہے چنگا پن سریر، ست
 سروپی ہر اکھوائیندا۔ جن بھگت کہے چنگا چوٹی چڑھ بیٹھا اخیر، آخر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جن بھگت کہے چنگا بے نظیر، جگ نیتر نظر کھئے
 نہ پائیندا۔ جن بھگت کہے چنگا لاتصویر، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے بنائیندا۔ جن بھگت کہے چنگا مشیر، مشورہ اپنے نال جڑائیندا۔ جن
 بھگت کہے چنگا منیر، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ جن بھگت کہے چنگا مددگیر، مدعا سب دا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، سچ دوارے سوہیا پائیندا۔ جن بھگت کہے چنگا شہنشاہ، شاہاں سر اکھوائیا۔ جن بھگت کہے چنگا پاوے راہ، رہبر اک
 سمجھائیا۔ جن بھگت کہے چنگا اک ملاح، بیڑا کندھ اُٹھائیا۔ جن بھگت کہے چنگا دیوے اک صلاح، ساچی سیکھیا سچ سمجھائیا۔ جن
 بھگت کہے چنگا اکو ناں، ناؤں نرنکارا دئے درڑائیا۔ جن بھگت کہے چنگا اکو پیو ماں، آد جگاد نہ مرے نہ جائیا۔ جن بھگت کہے چنگا
 پکڑے بانہ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جن بھگت کہے چنگا تنہاویاں دیوے تھان، سچ دوارا آپ شہائیا۔ جن بھگت کہے ہنس بنائے کان، کاگوں
 ہنس بنائیا۔ جن بھگت کہے چنگا سر دیوے ٹھنڈی چھاں، چہہر نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کل اپنی آپ
 پرگٹائیا۔ جن بھگت کہے چنگا چنگیرا، چنگی طرح جنائیا۔ جن بھگت کہے چنگا نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ جن بھگت کہے چنگا
 کھیڑا، سوہنا گھر وکھائیا۔ جن بھگت کہے چنگا کرے نیڑا، فیصلہ حقوق سنائیا۔ جن بھگت کہے چنگا بنھے بیڑا، ڈبڈے پار لنگھائیا۔ جن
 بھگت کہے ناتا جوڑے تیرا میرا، اکو گھر وسائیا۔ جن بھگت کہے چنگا سب توں وڈا رکھے جیرا، گمبہر گہر گور اکھوائیا۔ جن بھگت کہے
 چنگا میٹے اندھیرا، اندھ کوپ دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت کہے چنگا ابناشی، جو
 اپنیاں لئے ملائیا۔ جس دی جوت اک پرکاشی، پرکاشوان اکھوائیا۔ جو میٹنہارا انتر اداسی، دھیرج دھیر بندھائیا۔ آد جگاد کرے راکھی،
 رکھک ہو کے سیو کھائیا۔ جن بھگت چکا کے لہنا باقی، دینا جھولی پائیا۔ گھر مندر کھول کے تاکی، تقویٰ اپنا دئے جنائیا۔ صاحب سنگی

ساتھی دیوے داتی، داتا ہو کے دئے ورتائیا۔ دھرم دوار دی کھول کے ہاٹی، بن ونجارا دئے لٹائیا۔ پندھ مکا کے پچھلی واٹی، اگلے مارگ لائیا۔ میل ملا کے کھلا پاتی، کول نین رنگ رنگائیا۔ دھر دا سجن بن کے ساتھی، سگلا سنگ رکھائیا۔ بن سہارا ناتھ اناتھی، اناتھاں دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں سدا پُچھے واتی، وطنان والے ویکھ وکھائیا۔ سچ سنیہڑا دے کے پاتی، پترکا اپنی دئے لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے خوشی منائیا۔ جن بھگت کہے چنگا اوہ گرہ، جس گھر ڈیرہ لائیندا۔ سدا سوامی اکو رہے، رہبر اک اکھوائیندا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سرشٹی کردا لے، اُتیت آپ اُپائیندا۔ سو سچ سندیشہ دھر دا کہے، ہرجن آپ جنائیندا۔ سچ دوارے جانا بہ، سورگ بہشت ناتا دوہاں ٹڑائیندا۔ جتھے پرلو کدے کرے نہ لے، مہاپرلو دھار نہ کھئے زڑھائیندا۔ اوہ دوارا جن بھگتاں دئے، دوسر ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔ جن بھگت کیوں کرے پائے پائے، جسدا حاصل ضرباں نال ودھائیندا۔ صاحب سوامی بے پرواہے، بے پرواہی وچ رکھائیندا۔ دھر دا ناتا توڑ نہیائے، آدھو چکار نہ کھئے ٹڑائیندا۔ ساچے مندر لے کے جائے، منزل پندھ چکائیندا۔ دھرم دوارے لے ٹکائے، ٹکا مستک نام لگائیندا۔ ست پدارتھ گرمکھ کھائے، چار پدارتھ پندھ مکائیندا۔ پرمارتھ پچھے سوارتھ رکھائے، سوارتھ وچ سفارش آگے نہ کھئے کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ ہر بھگت کہے چنگا بھگونت، بھوای میٹ مٹائیا۔ میل ملائے بن کے کنت، کنتوبل خوشی وکھائیا۔ سو گرمکھ کہیئے سچا سنت، جس ست ملی وڈیائیا۔ ستگر گھر بنائی بنت، گھڑن بھنہار ویکھ وکھائیا۔ نام دس کے اپنا منت، مطلب سب دے ویکھ وکھائیا۔ دے وڈیائی وچوں جیو جنت، جنتا وچوں باہر کڈھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنکت، ہنک برہم سمجھائیا۔ جے کوئی پرہ دا پاؤنا چاہے انت، انت وچ کیسے نہ آئیا۔ سو تریا جو کرے منت، منت وچ سرنائیا۔ بن بھگتاں پرہ ملن دی کیسے کول نہیں کوئی ہمت، حوصلہ سکے نہ کھئے ودھائیا۔ چارے گنٹاں ویکھ لو سمٹ، سمیرو ورگے روندے مارن دھائیندا۔ کوٹن کوٹ لہدے انکت، گنتیاں وچ نہ کھئے گنایا۔ پرہ سب نال کر کے تھوڑی تھوڑی علت، آلیوں بوٹ بھنچے دیوے سٹائیا۔ جے کیسے نوں دھار بخش دیوے کینک، کینکا وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کھائیا۔ جن بھگت کہے چنگا جگ موہن، موہنی نظری آئیندا۔ جس نوں ویکھ کے آوے رون، روندیاں گلے لگائیندا۔ جیہڑا ڈرمت میل آیا دھون، دھوبی بن کے سیو

کھائیندا۔ جیہڑا تُٹیاں منجیاں اُتے آیا سؤن، پلنگ رنگیلے پراں ہٹائیندا۔ جیہڑا بھگتاں ڈھولا آیا گاؤن، اپنا راگ نہ کھئے الاٹیندا۔ جیہڑا اپنا وادھا آیا ودھاؤن، ویل بھگتاں جھولی پائیندا۔ جیہڑا گرمکھ ناری آیا پرناؤن، پرابنا دو جہاناں اکو نظری آئیندا۔ جیہڑا کوچھی کملی گھر آیا وساؤن، واسطہ اپنے نال رکھائیندا۔ جیہڑا اپنے بھگتاں دی بھیٹے چڑھاؤن آیا دھوؤن، تت نہ کھئے رکھائیا۔ جیہڑا اُجڑے آیا وساؤن، ساچے مندر دئے بہائیا۔ اوس دا کھیل جانے کون، کون سکے سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی نال دغا آیا کھاؤن، داغی کرے تھاوں تھائیا۔ جن بھگتاں مزہ آیا چکھاؤن، مذہباں وچوں باہر کڈھائیا۔ کوڑی کیریا آیا ڈرکاؤن، نام کھنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ وچھڑیاں آیا ملاؤن، مل مل خوشی منائیا۔ ناد اگئی آیا وجاؤن، دُھر دا تال سُنائیا۔ جگت غریبی آیا گواؤن، گواہ شہادت گر اوتار پیغمبر دئے بھگتائیا۔ اپنا درس آیا دکھاؤن، پڑدا آپ اُٹھائیا۔ زلدے بالے لالے آیا پرچوؤن، لالچ اپنا نام جھولی پائیا۔ بھگتاں دے اندروں کوڑی کیریا آیا ڈراؤن، بھیڑی نکمی باہر کڈھائیا۔ ساچی ترنی آیا تراؤن، چیو اپنا نام اک لگائیا۔ اپنا نام پورا پورن ہو کے آیا اکھاؤن، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں سچکھنڈ دوارے آیا بہاؤن، بیٹھا سوہن سنگھ خوشی منائیا۔ پچھلا اُلاما آیا لاہن، رام رمیا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں سُتیاں آیا جگاؤن، جگ وچھڑیاں رسیا اُٹھائیا۔ پچھلے لیکھے آیا کڈھاؤن، بہی کھاتہ نال بندھائیا۔ رسیاں آیا مناؤن، رستے رسیا پائیا۔ گسیاں آیا گواؤن، گلے رسیا چُکائیا۔ ڈگیاں آیا اُٹھاؤن، ڈھٹھیاں دئے تکرائیا۔ اپنی گود وچ جگت ٹھریاں نگھے آیا کراؤن، کوڑی وا نہ لاکے رائیا۔ پریم پریتی اندر آیا ہساؤن، ہستی وچ سہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان اپنا درس آیا درسائوں، درس نال حرص دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، پچیاں بالیاں ننھیاں آیا پرچاؤن سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

☆ ۴ مگھر ۲۰۲۱ یکرمی ٹھاکر سنگھ دے گھر جیٹھووال ☆

جن بھگت کہن پرہ تیری اوٹ، آد انت تکائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، گھر گھر وچ ہووے رُشنائیا۔ شبد اگئی لا چوٹ، دُھن ناد شنوائیا۔ کوڑی کیریا کڈھدے کھوٹ، سچ سچ سمجھائیا۔ بھیو چُکا دے لوک پرلوک، دو جہاناں اکھ کھلائییا۔ نام سُنا دے سچ سلوک،

ڈھولا بے پروا ہیا۔ چرن گول دی دے دے مؤج، مجلس سچ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ وچھڑے لئے ملائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ کرپا کر، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ نرہو چکا بھہ ڈر، نورو نور کر رُشنائیا۔ گھر وچ کھول کے اپنا گھر، گرہ مندر دے سہائیا۔ نظری آنرائن نر، دوجا اشٹ نہ کوئی وکھائیا۔ آتم پر ماتم لئے پھڑ، سرتی شبد جڑائیا۔ ساچے مندر آ کے وڑ، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ تیرا کھیل نرائن نر، نرگن آد جگاد نظری آئیا۔ سچ دوارے دے ور، وست امولک جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ چک دے اوہلا، پڑدا رہن کھئے نہ پائیا۔ شبد اگئی بن وچولا، اپنا میل ملائیا۔ بودھ آگادھ سنا ڈھولا، اکھری شبد نہ کوئی جنائیا۔ لیکھ چکا دے دھرنی دھرت دھولا، اپنا گھر وکھائیا۔ تیرے پرہوں وچھوڑے اندر ہویا کملا، بدھی رہی نہ رائیا۔ ہتھ نال وجایا نہ جائے طبلہ، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت کہن پرہہ آ آگے، نرگن اپنا درس دکھائیا۔ تیرا دیپک جوتی آکو جگے، دو جہان کرے رُشنائیا۔ تیرے پچھے سجن ساک سین چھڈے، نانا توڑیا بہین بھائیا۔ امرت رس دے دے مزے، منزل اپنی دے وکھائیا۔ پریم پریتی اندر بدھے، انتر آتم دھیان لگائیا۔ سچ سنگھاسن بہہ بہہ سچے، آتم سیجا اک وچھائیا۔ کاگ روپ بگ پڑے بگے، ہنس دے بنائیا۔ دُھن آتمک وجندے، انحد راگ دے سُنائیا۔ پنچ وکار جان بھجے، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار رہن نہ پائیا۔ یون اگئی ٹھنڈی وگے، تتی وا نہ لاگے رائیا۔ دوس زین رہنا سچے کھبے، چاروں کُنٹ سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ اپنا میل ملائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ کھول اکھ، اپنا نین اٹھائیا۔ سرب سوامی ہو پرتکھ، شہنشاہ بے پروا ہیا۔ جگ چوکرئی ستنجگ تربتا دواپر کلجگ تیرا گاگا تھکے جس، وید پُران شاستر سمرت گئے صلاحیا۔ سچ دوار ہو پرگٹ، پرگٹ اپنی دھار چلائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ویکھ اندھیری رات، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ دین مذہب جھگڑا پیا ذات پات، سچ جماعت نظر کوئی نہ آئیا۔ الفیے والی پڑھکے تھکے لغات، تیرا نر اکھڑ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ لیکھا لیکھدے رہے نال قلم دوات، شاہی جوڑ جڑائیا۔ سارے منگدے گئے آب حیات، پیر پیغمبر تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ بھگت دی سب دی وکھری بات، باطن منگ منگائیا۔ پورا کر بھوکھت واک، جو واکیا گیا لکھائیا۔ سچ محلا ویکھ محراب، محبوب اپنا پھیرا

پائیا۔ تیرے قدموں اک آداب، چشم دید نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مُرید مُرشد لئے ملائیا۔ جن بھگت کہے اُٹھ پرہہ ٹھاکر، ٹھوکر اپنا نام لگائیا۔ کلجگ وہن ڈُونگھا ساگر، بن تیرے ترن کوئی نہ پائیا۔ بیڑی نئیا پار نہ کرے کاغذ، چپو نام نہ کوئی لگائیا۔ پنڈت پاندھہ مُلا شیخ بھلے تیری عبادت، کلمہ حق نہ کوئی پڑھائیا۔ سچ وست دی کرے نہ کوئی سخاوت، نام نرنکارا جھولی کوئی نہ پائیا۔ من منوا گھر گھر دوس رین کرے بغاوت، بھے بھو نہ کھئے رکھائیا۔ ٹوں مالک خالق آد جگادی صحیح سلامت، شہنشاہ اکھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جنہاں دی دے کے گئے ضمانت، اتم بری دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ چُک دے پڑدا، مکھ نقاب اُٹھائیا۔ سنت سہیلا ویکھ سڑدا، ترے گن اگنی رہی تپائیا۔ گرمکھ تیرا سرشٹی کولوں ڈردا، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ گرمکھ گھر اپنے مول نہ وڑدا، بے وطن ہویاں ہوئی جدائیا۔ مُرید مُرشد کیسے نہ ملدا، چوڈاں طبق رہے کُرائیا۔ ٹوں مالک ہر گھٹ دل دا، دلبر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ تیری اڈیک، جُگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دسیا ٹھیک، شبد نشانہ تیر چلائییا۔ کلجگ اتم ہوئے اندھیرا تاریک، ساچا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ ستگر نال کرے نہ کوئی پریت، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جھگڑا پے جائے اوج نیچ، آتم پریم نہ کھئے درڑائیا۔ تینوں گھر وچ ویکھے نہ کھئے نزدیک، دُور ڈراڈے سارے رہے سُنائیا۔ پاربرہم تیرے بن جان سارے شریک، لاشریک تیری سمجھ کیسے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، جن بھگت منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ ہو مہربان، مہر نظر اُٹھائیا۔ سچکھنڈ نواسی بخش دان، نام ندھانا جھولی پائیا۔ نظری آکو کاہن، اوم رحیم بے پرواہییا۔ ساچا منتر دس گان، گہر گمبہر سمجھائیا۔ تیرا جھلے اک نشان، دو جہان سیس نوائیا۔ شاستر سمرت وید پُران، پڑھ پڑھ رہے گائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے کے گئے بیان، لیکھا لکھ کے قلم شاہییا۔ جودھا سور پیر اک بلوان، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ جو سدھا جن بھگتاں ملے آن، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ نرگن سرگن کھیل کرے مہان، نرویر وڈی وڈیائیا۔ ہرجن ویکھے بال انجان، گرمکھ گود اُٹھائیا۔ گرمکھاں دے فرمان، فُرنے کوڑے بند کرائیا۔ سچا مندر دس اک مکان، محبوب دئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ دس دے جوگ،

جُگت اک جنائیا۔ جنم جنم دا کتیا جائے وجوگ، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے نال ہووے سنجوگ، سُرتی شبد گُرمائیا۔ ساڈیاں چرناں ہیٹھ دبا دے مکتی موکھ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ آون جاون لگھ چوڑاسی دی مٹ جائے سوچ، آون گون نہ کھئے بھوائیا۔ نام خُماری دے مدبوش، مدھر دُهن نہ راگ سُنائیا۔ کھہڑا چُھٹ جائے لوک پرلوک، جھہڑا چُکے جگت لوکائیا۔ وسیرا ملے دُهر دے کوٹ، سچکھنڈ ساچا دے وکھائیا۔ جتھے بن تیری کِریا کوئی نہ سکے پُہنچ، شاہ سُلطاناں ہتھ کسے نہ آئیا۔ پرہو تیرے چرن دوارے مانئے سچّی مّوج، غمی خوشی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں تیری آس رکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ پوری کردے آسا، اک تیرا دھیان لگائیا۔ چرن گول دا دے بھرواسا، بھاونی پور وکھائیا۔ انتر آتم دے دے ساتھا، سکلا سنگ نبھائیا۔ بن اکھراں والا دس دے پاٹھا، پوجا اک جنائیا۔ پریم پیار دا جوڑ دے ناتا، ہووے نہ کدے جدائیا۔ دُهر دا مالک بن جا سجن ساکا، سکلا سنگ وکھائیا۔ تینوں پیغمبران مّیا اپنا آقا، گر گر پُرکھ اکال جنائیا۔ تُوں سدا سہائی ناتھ اناٹھا، غریب نائیاں گود اٹھائیا۔ کبیر جُلاہا مار کے گیا آوازا، ستیاں جگت بلائیا۔ جنہاں ملیا پُرکھ سمراتھا، اُہناں حرص رہی نہ رائیا۔ کلجگ اتم ویکھ کھیل تماشا، چاروں کُنٹ اکھ کھلائییا۔ کوڑی کِریا بھوگ بلاسا، سرشٹی درشٹی رہی وکھائیا۔ لیکھا چُکیا پتا ماتا، پتا پوت نہ کھئے وڈیائیا۔ بھئییا بھین نہ کھئے ساکا، نار کنت دوہاگن روپ وٹائیا۔ جھگڑا پیا وچ سماجاں، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ کِریا کر غریب نوازا، غریب نہانے رہے کُرائیا۔ گوہند دسیا سمبل نگر تیرا واسا، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں تیرے اُتے بھرواسا، بھٹکنا سب دی دے بُجھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیرے گھر کی گھاٹا، دیندیاں توٹ کھئے نہ آئیا۔ تُوں شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ سنت سہیلا رکھیں لاجا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُهر دا میلا لے ملائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ کر ملاپ، ملنی جگدیش کرائیا۔ اپنا دس اگمی جاپ، جس دا چھتی راگ بھیو نہ پائیا۔ دُهر درباروں مار آوازا، بن کتاں دے سُنائیا۔ وست امولک بخش دات، ست خزانہ دے بھرائیا۔ اٹھ کے ویکھ اپنی ذات، آتم پرما تم تیرا روپ نظری آئیا۔ سجن سہیلے جوڑ نات، اپنا بندھن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ جن بھگت کہے اٹھ نرنکار، نرگن اپنی لے انگرائیا۔ سنت سہیلے کر خبردار،

بے خبراں خبر سُنائیا۔ تینوں مٹیا سب دا سانجھا یار، جگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ کلجگ دواپرتیتا ستجگ وچ سنسار، ویکھیں چائیں
 چائیا۔ صدی ویہویں ہاہاکار، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ کوڑی کریا وجے نگار، ڈنکا نام نہ کھئے سُنائیا۔ غفلت وچ سٹے پیر پَسار، نیترا اکھ نہ
 کھئے کھلائیا۔ کوڑیاں سخیاں منگلاچار، سُرتی شبدی گوپی کاہن روپ نہ کھئے وٹائیا۔ رسنا جہوا بتی دند رام نال پیار، آتم رام ملن کھئے نہ
 پائیا۔ اکھراں والا پڑھن ستنام، ست سروپ نہ کھئے سمائیا۔ واپگرُو کہہ کے سارے گان، گر گر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے وید
 پُران، شاستر سمرت گیتا گیان رہے جنائیا۔ کلَمیاں نال کر کلیان، تیس بتیسا راگ الاٹیا۔ مسلے کر کے انجیل قرآن، کعبے سبیس جھکائیا۔ تینوں
 ملے نہ کوئی سِری بھگوان، پاربرہم تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ مندر مسجد گردوارے مٹھ تیرا کرن دھیان، اندروں اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ جنگل جوہ
 اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت پھرن سوان، بحر کپاٹی کُنڈا کھئے نہ لاپیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جھنا سُرستی کرن اشنان، آتم سروور نہاون
 کھئے نہ جائیا۔ پوجا پاٹھ کر کے ونڈدے دان، داتے دانی تیرے چرناں سبیس نہ کھئے نوائیا۔ گر اوتار کہن اسیں ہیوئے حیران، پیر پیغمبر کہن
 ساڈی اکھ شرمائیا۔ تیرا ساچا سُنے نہ کوئی فرمان، جو دوس زین اٹھے پھر کایا مندر رہے جنائیا۔ کوڑی کریا جگت ہویا ابھان، مایا ممتا
 کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ دُھر مستک لیکھا ویکھ آپ، اپنی
 دیا کمائیا۔ رُوچ بُت دے نہ کوئی پاک، خاکی خاک نہ کھئے چٹرائیا۔ بند کیوڑی کھلایا نہ کیسے تاک، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جگت نیناں نال
 سارے رہے جھاک، نج نیترا اکھ نہ کھئے پرگٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس کے گئے بھوکھت واک، راگاں ناداں وچ سُنائیا۔ جن بھگتاں آپے
 دیوے ساتھ، سکلا دُھر دا سنگ نبھائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا پھیرا پائیا۔ کایا منڈل پا کے راس، اچرج لیلادئے وکھائیا۔ جن
 بھگتاں رکھے پاس، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ بھیو چُکا کے پرتھی آکاش، برہمنڈ کھنڈ لیکھا دئے مکائیا۔ انت ملا کے اپنی ذات، جوتی جوت
 جوت وچ سمائیا۔ کریا کرے کملاپات، پت پریشور وڈ وڈیائیا۔ سچ محلّ وکھا محراب، عرش قُرص دوویں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پرہ تیرا سہارا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن روپ تیرا نرنکارا، جوتی جوت
 ڈگمگائیا۔ شبداگم تیرا جیکارا، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ محل اٹل تیرا منارا، سچکھنڈ ساچا سوہا پائیا۔ دیا باقی تیرا اُجیارا، نرگن جوت

اک اکھوائیا۔ اکم اتھاء تیرا نگارا، نوبت نام سُنائیا۔ تیرا امرت ٹھنڈا ٹھارا، جل دھارا اک وپائیا۔ ترے گن مایا تیرا انگیارا، پنج تت تیری
 وڈپائیا۔ جگ چوکری کھیل نیارا، ستجگ تیرتا دواپرکجگ آپ وکھائیا۔ نرگن سرگن تیرا اوتارا، گر اوتار تیرا روپ نظری آئیا۔ پیر پیغمبر
 تیرا اکھاڑا، لوکات رہے وکھائیا۔ جن بھگت تیرا نظارہ، بے نظیر نظری آئیا۔ کر کرپا دے اوہ اشارہ، جس وچ عاشق معشوق رہن کھئے نہ
 پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت کہن تیری مہا اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جگ
 چوکری چلاونہارا رتھ، بن رتھوایی سیو کمائیا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، لگھ چوراسی رہیا سمائیا۔ سچ دوارا کھولن والا ہٹ، بن ونجارا پھیری
 پائیا۔ لگھ چوراسی ویکھے اپنی اکھ، چارے کہانی پھول پھلائی۔ بھگت سپیلے وچوں کڈھ، گر چیلے میل ملائی۔ جگت ریتی وچوں کر کے
 اد، مندر مسیتی کھڑا دئے چھڈائیا۔ جگت دوارا کر کے پار حد، نو نو چار لیکھ مکائیا۔ ڈھر درگاہی سنا کے چھند، سنسا سارا دئے مٹائیا۔
 آتم پرما تم چاڑھ کے رنگ، کسنبھڑا روپ دئے گوائیا۔ نیج گھر دے کے سچ اند، پرمانند وچ سمائیا۔ بھيو کھلا کے ہنگ برہم، سو پُرکھ کرے
 پڑھائیا۔ لیکھا جانے اپنا م، مہربان وڈ گسائینا۔ بھگت ادھارن جس دا کم، نہکرمی اک اکھوائیا۔ نت نوت بیڑا بنھ، نیا نوکا نام ٹکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اک اکھوائیا۔ جن بھگت پرہ مارن طعنہ، اکو وار جنائیا۔ کلجگ ویکھ جگت جہانا،
 اپنی اکھ کھلائی۔ ست دھرم نہ ديسے کوئی نشانہ، کوڑی کیریا وچي ودھائیا۔ چاروں گنٹ مان ابھانا، ہنکار وکار کرے لڑائیا۔ مٹس ديسے نہ
 کوئی دانا، مورکھ مگدھ نظری آئیا۔ بھرے بھلے راج راجانا، شاہ سلطانا سار نہ پائیا۔ کرپا کر سري بھگوانا، ہر بھگت رہے جنائیا۔ ساڈا
 تیرے اُتے مانا، صدق تیرے نال رکھائیا۔ تون ہر گھٹ جانی جانا، گرہ گرہ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل
 اپنا پھیرا پائیا۔ سري بھگوان سچ درڑاؤندا اے۔ ابناشی کرتا اکھ سناؤندا اے۔ سو پُرکھ نرنجن ساچی کار کماؤندا اے۔ ہر پُرکھ نرجن نر
 نرنکار ویس وٹاؤندا اے۔ سہاون ہارا ساچا سچکھنڈ ديس، دسنتر اپنا پھیرا پاؤندا اے۔ مالک دو جہاناں نریش، نرگن اپنی کھیل وکھائیا
 اے۔ نہ مچھ داڑھی نہ کوئی کیس، مؤنڈ مُنڈایا نظر کھئے نہ آؤندا اے۔ جس نون پُرکھ اکال مٹیا دس دسمیس، دہ دشا کھوج کھجاؤندا اے۔
 جو آد جگاد رہے ہمیش، جیون مرن نہ روپ وٹاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھیجے دے سندیش، سنیہڑا اک سناؤندا اے۔ لگھ

چوڑاسی رچکے کھیڈ، انڈج جیرج اُتہج سینج، کھانی بانی اپنا راہ وکھاؤندا اے۔ نظری آکے نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مکاؤندا اے۔ رُت
 سہا کے بستتی چیت، گلشن آپ مہکاؤندا اے۔ جن بھگتاں اندر وڑکے دسے بھیت، بابروں ودیا نہ کھئے پڑھاؤندا اے۔ سچ سوامی بن کے
 کھیوٹ کھیٹ، بیڑا اپنے کندھ اُٹھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں آپ جناؤندا اے۔ جن بھگتاں آپ
 جناؤندا اے۔ دین دِیال دِیا کماؤندا اے۔ سِری بھگوان ویکھ وکھاؤندا اے۔ نوجوان پھیرا پاؤندا اے۔ لوکات ڈیرہ لاؤندا اے۔ سمبل نگر
 اک سہاؤندا اے۔ سمبھل سمبھل چرن ٹیکاؤندا اے۔ جگ نیتر نظر کیسے نہ آؤندا اے۔ جن بھگتاں دِیا کماؤندا اے۔ اپنے ملن دا سوہنا
 سماں، سہنجنی رُت وکھاؤندا اے۔ نام دِرڑاوے دم دماں، دامن پلّو آپ پھڑاؤندا اے۔ راگ سُنّا کے دُھر دا کتاں، اترّاگی راگ الاؤندا اے۔
 پھڑ اُٹھاوے اُٹھ میریا چنّا، چند چاندنا نُور چمکاؤندا اے۔ نیتر ویکھ شرمائے دھنا، ناما نیوں نیوں سیس جھکاؤندا اے۔ دُھر دا ٹھاگر جنہاں
 نال منا، منسا آسا پور کراؤندا اے۔ کلجگ اتم جیو جہان انہاں، ہر کا درس کھئے نہ پاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 جن بھگتاں ویکھ وکھاؤندا اے۔ جن بھگت کہن پرہ تیرا نگارا، اکو اک وجائیا۔ جس دا انت نہ پاراوارا، بے پرواہ اکھوائیا۔ تند تار نہ کھئے
 ستارا، روپ رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ کاگد قلم نہ لکھنہارا، مان ملے نہ کیسے شاہیا۔ جس گھر بہہ کے بھگتاں کرے پیارا، مندر محل اٹل اک
 اکھوائیا۔ نہ کوئی دیسے چار دیوارا، مٹی گارا نہ کھئے لگائیا۔ نہ کوئی باڈھی بنائے ترکھانا، گھاڑت اپنے ہتھ رکھائیا۔ دیوا باقی کر کے اک اُجیارا،
 کملاپاتی سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کہن پرہ چاڑھ رنگ، رنگن اک
 رنگائیا۔ دھنّ بھاگ جے ملیا تیرا سنگ، سنجوگی بے پرواہیا۔ اتر آتم دے اند، اند اک وکھائیا۔ تیرے نال مل کے سانجھا ڈھولا گائیے
 چھند، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ دوار ہر کرتار لئیے منگ، بن کے مانگت بھکھک اپنی جھولی ڈاہیا۔ تُوں صاحب سورا
 سرنگ، داتا گھر گمبھیر اکھوائیا۔ نام وست اموک ونڈ، اپنی ہتھیں جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کل اتم ویکھ
 وکھائیا۔ جن بھگت کہن ویکھ کلجگ آیا، پرہ اپنی دھار چلائییا۔ چاروں گنٹ اندھیرا چھایا، چار ورن رسیا ڈرائیا۔ چارے کھانی ہوئے
 ہلکایا، چارے بانی مان مٹائیا۔ چار جگ دا لہنا دینا نظر نہ آیا، دہ دشا ویکھیا اکھ اُٹھائیا۔ وید پُران شاستر سمرت رہے کُرایا، اُچی کوک

کوک سُنائيا۔ مندر مسجد شِودوالے مٿھ دين ڏهايا، گروڏوار نه ڪٽي وڌيائيا۔ ساچا ميل نه ڪٽي ملايا، پُرڪھ ابناشي گھٽ گھٽ واسي تيرا رنگ
 نه ڪٽي وڪھائيا۔ کوئن کوٽ صفتي نام جيو جنت رهے گايا، سادھ سنت رسنا جهوا بٽي دند بلائيا۔ پر بهو سمنگھ هو ڪے تيرا درس ڪيس نه پايا،
 سوچھ سرُپي نظر ڪيس نه آيا۔ ڪيس نون جنگلاں وچ پهرايا، ڪيس نون دھوڙي خاک رمائيا۔ ڪيس نون پاني وچ ٿهرايا، ڪيس نون اگني نال
 جلائيا۔ ڪيس نون نيولي ڪرم وچ لايا، ڪيس نون ڪرم کانڌ ڊتا سمجھائيا۔ ڪيس نون مايا بهرم بهلايا، ڪيس نون چڪراں وچ چلائيا۔ ڪيس نون
 پٿهراں دي پوجا ڪرن ڏاهيا، ڪيس نون ستھراں سيچ سٽائيا۔ ڪيس نون اکھراں نال پڙھايا، ڪيس نون وڪھرا راه بتائيا۔ ڪيس نون سفران وچ پايا،
 سيلی ٿوپي سيس ٽڪائيا۔ ڪيس نون منتران وچ گايا، ڪيس نون نيتراں نال ڪري گڙمائيا۔ ڪيس نون مندران وچ بهايا، ڪيس نون جنگلاں وچ
 رُلايا۔ ڪيس نون ڪندراں وچ پهسايو، ڪيس نون چوٽي پرٽ ٿلے ڊتا چڙھائيا۔ ڪيس نون مندران نال بهرمايا، ڪيس دے مُرلي هٿھ پهڙائيا۔ ڪيس
 نون سينتا نال پرنايا، ڪيس نون جنگلاں وچ جُڏائيا۔ ڪيس نون گيتا نال سمجھايا، ڪيس نون پريتياں وچ ميل ملائيا۔ ڪيس نون انگيٿھ وچ تپايا،
 ڪيس نون تتي لوحان اُتے ٽڪائيا۔ ڪيس نون جيتے جي ڊتا بدلایا، ڪيس نون ريت اپني اک سمجھائيا۔ ڪيس نون نيچو نيچ ڊتا درسايو، ڪيس نون
 اوچو اوچ نظري آيا۔ ڪيس نون دهليزاں وچ بهايا، ڪيس نون گودي رهيا اُٿھائيا۔ ڪيس نون قميضان نال پرچايا، ڪيس نون ننگن ڪر ڪر اوڏھن
 سيس نه ڪٽي ٽڪائيا۔ ڪيس نون گھر گھر منگن ڏاهيا، ڪيس نون ديوے رزق سبائيا۔ ڪيس نون گر اوتار جنايا، ڪيس نون پير پيغمبر ڌني
 وڌيائيا۔ ڪيس نون بهگت بهگوان اکھوايا، ڪيس نون سنت سجن جنائيا۔ ڪيس نون گرمگھ ونڌ ونڌايا، ڪيس نون گرسڪھ راه وڪھائيا۔ ڪيس نون
 چارے باني نال پڙھايا، ڪيس نون بهنڌارا ورتاون سيوا لائيا۔ ڪيس نون مارن حق رکھايا، لئے دييان آپ جنائيا۔ پرتڪھ رُوپ ساڪھيات نه ڪيس
 وڪھايا، آخر سب نون اپنے وچ ملائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، دُھر دي وست دے ورتائيا۔ جن بهگت کهن تينون
 منگدے ويڪھ اسنڪھ، سنڪھيا گنت وچ نه آيا۔ تينون لهدے پرم هنس، چوٽياں سيس مُنائيا۔ تينون سنت بناؤندے کنت، نار سلڪھني
 رُوپ وٽائيا۔ تينون مالڪ کهنڊے جيو جنت، خالق خلق خُڏائيا۔ تيرے در تے بيٿھ کوٽ منگت، در درويش الڪھ جگائيا۔ تينون
 پڙھدے سارے پنڌت، وديا نال ڊرڙائيا۔ تينون سمجهن جيرج انڊج، اُتبهج سيٽج رهيا سائيا۔ تينون وشن برهما شو ڪردے بدن، ڪروڙ

تینسسا سیس نوائیا۔ تینوں آرتی کردے لگا کے متھے چندن، ترسولی رُوپ وٹائیا۔ تینوں لبھدے بن بن مات ملنگن، بھجن واہو داہیا۔ جن بھگت تینوں گھر اپنے سدن، پرہو باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ توں آ کے ویکھ بھگتاں دا گگن، جو کایا مندر اندر دتا ٹکائیا۔ جس بھومکا ربیں مگن، مگدھ دیس اوہ اکھوائیا۔ دیپک نرالے اگتی جگن، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ تیرا رُوپ سروپ انوپ مورت مدن، پنج تت بدن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ جن بھگت کہے تینوں گھر منگاؤنا، اکو اوٹ رکھائیا۔ پریم پیار دا واسطہ پاؤنا، برہوں تیر چلائیا۔ آہستہ آہستہ تیرا پندھ مگاؤنا، واسطہ تیرے نال جڑائیا۔ سمرت شاستراں پندھ مگاؤنا، گائتری منتر نہ کھئے وڈیائیا۔ نام گاترا اکو پاؤنا، جس نوں لہارت رکھان نہ کھئے گھڑائیا۔ پرتھی آکاش دا ڈیرہ ڈھاؤنا، گگن گگنتر ویکھ وکھائیا۔ سمرتھ سوامی تیرا درشن پاؤنا، دوجا اشٹ نہ کوئی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا پورب دے چکائیا۔ جن بھگت کہے توں میرا مقرؤض، قرضے دار اکھوائیا۔ ساڈا اصل نال دیدے ہن سوڈ، لیکھا سب دا جھولی پائیا۔ بھگت وی حاضر بھگوان وی موجد، دوہاں جڑیا جوڑا اکو تھائیا۔ دوہاں دی سانجھی بنی حدوڈ، ونڈن ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ میں نفر توں مالک میرا محبوب، منزل مقصود چڑھکے اپنا پندھ مکائیا۔ تیرے در تے دیواں سچ ثبوت، صبر نال سمجھائیا۔ ٹھاکر تیرے پریم پیار اندر بھگت گئے جھوج، جھک جھک اپنا سیس نوائیا۔ وچوں کڈھکے دویتی دوج، دوائے نال صبرا دتا ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی اک سمجھائیا۔ جن بھگت کہن کی تینوں خطرہ، پرہ سچ دے سمجھائیا۔ تیرے نور دا اکو قطرہ، قاتل مقتول پار کرائیا۔ تیرے نام دا اکو پترا، بن حرفاں نظری آئیا۔ تیرے نام دا اکو اکھرا، نراکھہر رہیا جنائیا۔ تیرے ہار دا انوکھا نخرہ، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تیرے پریم پیار دا سوہنا ستھرا، گوبند گیا ہنڈھائیا۔ تیرا دھام نرالا وکھرا، سچکھنڈ سوہیا پائیا۔ جتھے کوئی بھیٹا دینا پئے نہ بکرا چھترا، وڈھی خور نہ کھئے اکھوائیا۔ پنڈت پاندھا ملا شیخ مساک کوئی پڑھائی کرے نہ وچ سطران، قلم شاہی نہ کھئے لکھائیا۔ جن بھگت کہے پرہ لے جا اوس وٹنا، جس وطن دا مالک توں اکھوائیا۔ ساڈا چلے کوئی نہ یتنا، یاترو تیرے در تے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سد وڈیائی دیوے بھگونت، جن بھگتاں مان رکھائیندا۔ لیکھا جان جگا جگنت، جگ چوکری بھیو کھلائیندا۔ ست دھرم بنا کے

بنت، کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیندا۔ بودھ اکادھا بن کے پنڈت، نون س اکھڑ اک پڑھائیندا۔ نانا تڑا کے سورگ بہشت جنت، چرن گول اک سمجھائیندا۔ لیکھ مکا کے اتر پورب پچھم دکھن سمت، صرف اکو راہ جنائیندا۔ جن بھکتو تہاڈی اگتی صفت، ابناشی کرتا آپے گائیندا۔ جس دے پریم پیار اندر ہویا گرفت، پلو اور نہ کھئے چھڈائیندا۔ نانا توڑ کے ساری سرشٹ، جن بھگتاں میل ملائیندا۔ کایا مندر کھول کے درشٹ، درشٹی اپنی اکو پائیندا۔ آتم پرما تم مل کے مانو ساچا گریست، آشرم اکو اک جنائیندا۔ جن بھگت سدا ربو نسجنت، چنتا روگ سرب گوائیندا۔ پُرکھ اکال ساچا پت، پت پریشور گود اٹھائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان کرے پت، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ دھر دا لیکھا دیوے لیکھ، پچھلا اگلا لہنا جھولی پائیندا۔ پاربرہم برہم کرے پت، نہکرمی اپنا کرم کھائیندا۔ ابناشی کرتا وسے چت، چیتن سرتی آپ اٹھائیندا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سنمکھ اپنا روپ دھرائیندا۔ جنم کرم دا لہنا لئے نچھ، لیکھا دھر دا جھولی پائیندا۔ کر کے کھیل پرہو انڈھ، انڈھی کار وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں ویکھے چار کُنٹ، گنڈا کھڑکی آپ کھلائیا۔ مہربان ہو نواسی بیکنٹھ، دہ دشا پھول پھلائیا۔ لیکھا جانے جہاں کرائی سنٹ، مؤنڈ مُنڈائے کھوج کھجائیا۔ کیسا دھاری دسے مُلک، مالک بے پرواہیا۔ جو اپنی دھاروں پرت کے آیا اُلٹ، اُلٹی اپنی کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں ہتھ رکھائے پُشت، پناہ اکو گھر وکھائیا۔ ساچے گھر دیوے پناہ، مہربان نظر ٹکائیا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، دُرمت میل دھوائیا۔ ساچا منتر سنا کے ناں، ناؤں نرنکار دتا درڑائیا۔ ساچا کھیرا وسا کے گرام، ساڈھے تین ہتھ خوشی وکھائیا۔ نو دوارے کر انتظام، نو رس بیٹھے ڈیرہ ڈھاپیا۔ دھر دا دے کے اک پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں رہیا ترائیا۔ جن بھگت کہے پرہ تیری ترنی ترنا، ترل جوانی تیری جھولی پائیا۔ تیرے دوارے ہر جو مرنا، ہڑ مرن نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے دوارے انتر وڑنا، باہروں پنڈھ مکائیا۔ تیرے مندر ساچے چڑھنا، سوہنی سیج سہائیا۔ تیرا ڈھولا نام اکو پڑھنا، سوہنگ راگ الاٹیا۔ نانا توڑ کے ورنان برناں، ساچی سرن اک رکھائیا۔ نیتر کھول کے ہرنا پھرنا، نیج گھر تیرا درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ملیا میل نہ ہوئے جدائیا۔ جدائی جگت گواوانگا۔ جن بھگت وڈیائی اک رکھاوانگا۔

گھر ساچے کر کڑمائی، خوشی اک پرگٹاوانگا۔ گرہ مندر وجے ودھائی، اگتی راگ سناوانگا۔ لیکھا جان کے تھاؤں تھائیں، راتیں سُنّیاں آپ اُٹھاوانگا۔ کراں پیار جوں پُتران مائی، پُت سپوت گلے لگاوانگا۔ چار ورن دیاں وڈیائی، جھیور چھیبے نائی اپنے رنگ رنگاوانگا۔ کر کے کھیل بے پرواہی، بے پرواہی وچ سماوانگا۔ جن بھگتاں ساچے مندر دیاں بہائی، بہ کے اپنا درس دیکھاوانگا۔ جتھوں سکے نہ کھئے بلائی، حالت سب دی ویکھ وکھاوانگا۔ جن بھگتو تہاڈی جھلاں نہ جدائی، جدا روپ نہ کوئی وٹاوانگا۔ جینہ ویکھو تینہ ہوواں سہائی، اُگن آتھن کھیل کراوانگا۔ لیکھیا لیکھ کوئی نہ میٹے رائی، رعیت دو جہان بناوانگا۔ کوڑا رہے نہ کھئے قصائی، قصل اجل سب دے نال پرناوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماوانگا۔ بھگت کہن پرہ نہ دے لارا، اکو وار سُنّایا۔ تینوں لبھدے رہے جُگ چارا، چار کُنٹ دہ دشا ویکھ وکھائی۔ اٹھاراں ملیا تیرا سہارا، اٹھ دس کری کڑمائی۔ گرو دس کیتا پیارا، نس نس پندھ مکائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر اُجیارا، رمز اکو اک لگائی۔ ناتا جوڑ تیئی اوتارا، زرگن سرگن مان ودھائی۔ وشن برہما شو دے بھنڈارا، وست امولک جھولی پائی۔ شبدي سُنّ کر پیارا، تھر گھر ساچے دتا ٹکائی۔ سچکھنڈ سچ منارا، استھل دوارا لیا بنائی۔ دیوا جگا کے اگم اپارا، جوتی جوت کرے رُشنائی۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، شہنشاہ ہو جائیا۔ سپس جگدیس تاج اپارا، تخت نواسی سوہا پائی۔ حُکمے اندر کر ورتارا، حُکمی حُکم پھرائیا۔ کاگد قلم نہ لیکھنہارا، سارے بیٹھے مکھ بھوائیا۔ جن بھگت کہن پرہ تیرے ملن دا اوہ اشارہ، جس نون عس عس کر کے سارے رہے گائی۔ تینوں مل کے کبیر جلاہے تیرا شکر گزارا، رویداس چارا تیرا رنگ رنگائی۔ نون سدا سہیلا بھگتاں پیارا، گر چلا میل ملائی۔ کلجگ اتھ کھیل نیارا، زرگن نرویر دتا کرائیا۔ پریم ہو کے مل سچے دلدارا، دل دی آس پور کرائیا۔ واحد نور تیرا اُجیارا، اک اکلآ آد جگاد اکھوائیا۔ جن بھگت تیرے چرن کرے نمسکارا، دوسر سپس نہ کیسے نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جاگرت جوت کر رُشنائی۔ جاگرت جوت کر اُجالا، کل اندھیر مٹائی۔ کرپا کر ہر گویالا، گویاں والا کاہن دھیان لگائی۔ بھگت دوارا ویکھ سچّی دھرمسالا، محل اٹل وجے ودھائی۔ ترے گن مایا توڑ جنجالا، جیون جُگت دے بدلائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر سد وسے نالا، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ آ کے ویکھ مریداں بالا، مُرشد پھیرا پائی۔ جن بھگت تیرے انجانے بال، بُدھی چلے نہ کھئے چترائی۔ نون آ کے سُرْت سنبھال، سُرْتی

شبد ملائیا۔ تیرا لیکھا شاہ کنگال، کوچھے کھلے گلے لگائیا۔ تُوں دو جہاناں بن دلال، عدالت اکو اک لگائیا۔ تیرا ناؤں سِری بھگوان، بھگوان
 حصّہ سب دا جھولی پائیا۔ تُوں دیونہارا دان، داتا دانی اک اکھوائیا۔ تیرے بھگت تیرا منگن درس مہان، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، لیکھا اپنے وچ رکھائیا۔ سِری بھگوان آپ جناؤندا اے۔ جن بھگتاں اکھ سُناؤندا
 اے۔ ساچی رنگت نام چڑھاؤندا اے۔ پاندھیاں پنڈتاں کولوں پلُو چھڈاؤندا اے۔ ساچی سنگتاں وچ ملاؤندا اے۔ کیسے در ہون نہ دیوے
 منگتا، پریمی بُھکھیاں آپ رجاؤندا اے۔ گرہ توڑ کے ہوئے ہنگتا، پریم پریتی اک سکھاؤندا اے۔ درس دکھا کے بوہ بدھ انتتا، اکل کل
 دھاری اپنی کل ورتاؤندا اے۔ دین دیال ہو بخشندا، بخشش اپنی اک وکھاؤندا اے۔ مالک بن کے گجری چند دا، چند چاندنا آپ چمکاؤندا
 اے۔ لیکھا مُکا کے جیرج انڈ دا، اُتبھج سینج پار کراؤندا اے۔ بھیو کھلا کے اپنے چھند دا، شمع بُجھی پھیر جگاؤندا اے۔ جن بھگتاں ویلا
 سہائے آتم اند دا، پرما تم جوڑ جڑاؤندا اے۔ پڑدا لاه کے دویتی کندھ دا، اپنا مکھ وکھاؤندا اے۔ لیکھا چُکا کے کوڑی کِریا گند دا، اکھ نام
 پڑھاؤندا اے۔ مان گوا کے ڈھولک مردنگ دا، انحد راگ سُناؤندا اے۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرمکھ وِرا پار لنگھدا، جس سر اپنا ہتھ
 ٹکاؤندا اے۔ ایہہ آد جگادی کھیل سورے سرینگ دا، جن بھگتاں ویکھ وکھاؤندا اے۔ نانا جوڑ کے اپنے انگ دا، انگیکار کراؤندا اے۔
 اشنان بخش کے ساچی گنگ دا، چرن دھوڑ نہاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نیتر لوچن اکھ کھلاؤندا اے۔ نیتر
 لوچن اکھ کہے میں کھلی، بھگتاں اندر ڈیرہ لائیا۔ سوہنی لگے ساڈھے تِن ہتھ دی کُلی، جس وچ پرہ نے اپنی کل اُچائیا۔ بھگتاں نال مل
 کے ہوئی ہٹلی، میری قیمت نہ کھئے چکائیا۔ مینوں گاؤنا ہُن کیسے نہیں بلیں، رسنا نال صلاحیا۔ مینوں اوڈھن دینا نہیں کیسے کوئی جلی، تکیہ
 لیف نہالی نظر کھئے نہ آئیا۔ جس توں وچھڑ کے رہی بھلی، اتم او سے لیا ملائیا۔ میں خوشیاں اندر بھلی، دگنی چوگنی ہو کے نظری آئیا۔
 میرے نیتراں وچوں پریم دی دھار اکو ڈھلی، جیہڑی سُمند ساگراں وچوں ہتھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن
 بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ امرت دھار کہے میں بوند سوانتی، میری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جگ چوکرئی میں ویکھاں مار جھاتی، جھروکھا اپنا اک
 کھلاؤندا۔ میری سمجھ نہ آئی کیسے تُوں تاکی، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ میرے کول سب دا لہنا باقی، لکھ چوڑاسی دیاں جنائیا۔ میں ویکھاں

مائنس مٹکھ تن خاکی، پنجان تتان پھول پھلائیئا۔ میرے کول جوت نوری باقی، باطن ظاہر کراں رُشنائیئا۔ میرا سنگی کھلا پاتی، پت پریشور
 اک اکھوائیئا۔ میں اُس دی گاتھا گاواں باتیں، واتاورن دیاں جنائیئا۔ جس ویلے جن بھگتاں کول سُنئییاں جاوے راتیں، رنگ رتڑا سچّا ماہیئا۔
 ہوئی جیہی کھول کے اندروں تاکی، مندر اندر ڈیرہ لائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیونہار وڈیائیئا۔ تاکی کہے
 میرا کوئی نہ جانے کُنڈا، کُنڈلیاں سارے رہے پائیئا۔ پُرکھ ابناشی اکو مُنڈا، پردھ بال نہ روپ وٹائیئا۔ بن بھگتاں کسے نال کدے نہ کوندا،
 سنمکھ ہو نہ درس کرائیئا۔ لبھیاں ہتھ نہ آوے ڈھونڈا، ڈھونڈ ڈھونڈ تھکی جگت لوکائیئا۔ جگ چوکرئی پرہو رہیا گونگا، گر اوتاراں پیر
 پیغمبراں کولوں کیتی پڑھائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور سر مستک بھاگ لگائیئا۔ سر مستک لگا بھاگ،
 بھگت ملے وڈیائیئا۔ گھر دیپک جگے چراغ، چار کُنٹ رُشنائیئا۔ زرگن سرگن درشن دے کے آپ، اپنا میل ملائیئا۔ پتا پُرکھ اکال بن کے باپ،
 سنت سہیلے گود اٹھائیئا۔ جنہاں سوہنگ جییا جاپ، کوئن پاپ گئے گوائیئا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سدا ساتھ، سگلا سنگ
 نبھائیئا۔

☆ ۵ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی جریئل سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور ☆

ہر سجن سوامی ٹھاکر میرے، جن بھگت رہے جنائیئا۔ ابناشی کرتے آ وس نیڑے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اک سرنائیئا۔ سچ
 دوارے کایا مندر اندر لا کے ڈیرے، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیئا۔ جگ چوکرئی کوئن کال پیتے ہتھیرے، ستجگ تریتا دواپرکجگ اپنا پنڈھ
 مکائیئا۔ چار کُنٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ مار کے ویکھے گیڑے، پُری لوہ آکاش دھیان لگائیئا۔ آد جگاد تیرا کھیل کوئی نہ جانے، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب تیری سرنائیئا۔ جن بھگت کہے پرہ صاحب سچے، سچ تیری وڈیائیئا۔ لوکات
 جگت نیتر پنج تت کسے نہ لبھے، لکھ چوراسی سار کھئے نہ پائیئا۔ جگت ویراگی کھوجن شِودوالے مٹھے، مندر مسیت دھیان لگائیئا۔
 گرو دوارے پھرن نٹھے، تیرتھ اٹھسٹھے وابو داہیئا۔ شاستر سمرت وید پُراں پڑھ پڑھ تھکے، جگت وِدیا کر پڑھائیئا۔ نیتر کھول ویکھن مکے،

کعبیاں ولّ نین اُٹھائیا۔ جگت دوارے پار کرن حدے، پاندھی اپنا پندھ مُکائیا۔ ڈھول نگارے مردنگ جگت دوارے وجے، راگ راگنیاں نال
 ملائیا۔ سادھ سنت پھرن ننگے، تن دھوڑی خاک رمائیا۔ اگنیاں کول بہ بہ مگھے، تتو تت جلائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ اندھیری مسے، جن
 بھگت دین دُبائیا۔ ابناشی کرتے سری بھگوان تیرا مارگ کھئے نہ دسے، پڑدا سچ نہ کوئی کھلائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کوئی نہ ویکھے اکو اکھے،
 آخر میل نہ کھئے ملائیا۔ ناتا تئیا بھین بھائی سکے، پتا پوت نہ کھئے وڈیائیا۔ کوڑی کریا گھر گھر جوٹھ جوٹھ پائے رتے، رسنا نام نہ کوئی دھیائیا۔
 جگت مثال دھنے ملیا وچوں وٹے، بجر کپائی پھٹے پرے نہ کوئی ہٹائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ تَدھ بن پت کھئے نہ رکھے، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔
 چاروں کُنٹ ملن دھکے، گر اوتار پیر پیغمبر پلُو گئے چُھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سری بھگوان ہو سہائیا۔ جن
 بھگت کہے میرے بھگونت، کیوں بیٹھا مکھ چُھپائیا۔ تُوں مالک خالق دُھر دا کنت، کنتوہل تیری سرنائیا۔ تیری مہما سدا بے انت، کتھنی
 کتھ نہ کھئے جنائیا۔ تُوں آد جگادی پنڈت، وشن برہما شو کریں پڑھائیا۔ سچ دوارے تیرے گر اوتار سدا منگت، بھکھک جھولیاں رہے
 بھرائیا۔ تیرا لیکھا جیرج انڈج، اُتبھج سینج تیری دھار نظری آئیا۔ تیرے دوارے اکو ممت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جن بھگتاں انتر ویکھ
 اپنی سمت، صاحب ستگر پھیرا پائیا۔ جگت خواری میٹ ڈلت، بے نظیر ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر سر اپنا
 ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ تیری اوٹ، اوٹ اکال رکھائیا۔ شبد اگتی لا چوٹ، سوئی سرت اُٹھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ
 اندھیر گوائیا۔ اپنے ملن دی بخش سوچ، دوجی سمجھ رہے نہ رائیا۔ لہنا چکا دے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ سچ
 سنا دے اک سلوک، سوہنگ ڈھولا ڈھردرگاہیا۔ تیرا درشن کریئے روز، نج نیترا اکھ کھلائیا۔ رنگ چڑھادے کایا ماٹی پوش، تن خاکی
 سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، انتر آتم جوڑ جڑائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ انتر پیکھ، بابروں نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ
 محلا تیرا دیس، رویداس چمارا گیا سمجھائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ اندر اولڑا بھیس، بن رنگ روپی سوہیا پائیا۔ سیجا چھڈکے باشک سیج، لیکھ
 کریں بے پرواہیا۔ سچ سُنہپڑا دُھر دا بھیج، شبد اگتی راگ الاٹیا۔ جوتی جلوہ دے تیج، اندھ اندھیر مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکات
 چھڈ کے گئے دیس، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ کوئی مؤنڈ مُندا یا کیسے رکھائے کیس، کیشو تیرا بھید کھئے نہ آئیا۔ سچ سندیشہ نر نریشا دے کے گیا

گر دسمیش، ده دشا کر پڑھائیا۔ پت پرمیشور بدل کے اپنا بھیس، پُرکھ اکالا پھیرا پائیا۔ ویکھ وکھاوے مسائک مُلا شیخ، پنڈت پاندھ پڑدا لاپیا۔ جن بھگتاں کھولے اپنا بھیت، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا دے مُکائیا۔ جن بھگت کہن پرہ اُٹھ سٹے، اپنی لے انگرائیا۔ تیرا ویکھیئے کھیل ابناشی اچتے، پت پرمیشور تیری کی وڈیائیا۔ جُگ چوکرئی جن بھگتاں وات پُچھیں، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ کلجگ اتم کپھڑی گلوں رُسیں، نیتراکھ بدلائیا۔ کپھڑے مندر لُکین، سچکھنڈ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھيو دے کھلایا۔ جن بھگت کہن پرہ تینوں لہدے، دو جہان دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن سجدے، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جن بھگت کہن لیکھ مُکا دین مذہب دے، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ بھيو کھلا اپنے عدد دے، عدالت اکو اک لگائیا۔ حُکم دے اگمی مدد دے، مالک سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ویکھ کھیل مات لوک جگت دے، کلجگ جیو تینوں بیٹھے بھلایا۔ تیرے بھانڈے بوند رکت دے، پنج تت کایا چولے رہے ہنڈھائیا۔ ایہ بھرے کوڑ کُریاری شرکت دے، لاشریک تیری سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت تیرے درس نوں ترسدے، نج نیتراکھ اُٹھائیا۔ امرت میگھ انوکھا برس دے، جھرنا اک جھرائیا۔ اپنے ملن دا سوہنا سہنجنا وقت دے، گھڑی پل راہ تکائیا۔ پڑدے لاه کے عرش فرش دے، سنمکھ ہو کے سوہیا پائیا۔ ہرہوں وچھوڑے اندر بن ویراگی تڑپھدے، مین جل مثال نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ کر نیڑے حق دے، حقیقت ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو گئے دسدے، چارے جُگ فرمان سُنائیا۔ تیرے ملن دیاں آساں آئے رکھدے، بھرواسا دے دھرائیا۔ بن تیری کرپا ساڈے کایا کھیرے مُول نہ وسدے، گھر وچے نہ نام ودھائیا۔ پریم پریتی اندر چولی رنگدے، کایا چولا دے بدلائیا۔ وست امولک اکو منگدے، در ٹھانڈے جھولی ڈاپیا۔ نام پدارتھ دُھر دا ونڈ دے، اتوٹ توٹ رہے نہ رائیا۔ بھيو کھلا دے ہنگ برہم دے، سو پُرکھ زرنجن تیری سرنائیا۔ بے شک اسیں پُتلے ماٹی چم دے، ہڈ ناڑی جوڑ جڑائیا۔ اسیں سہارے پون دم دے، ساہ ساہ تیرا رُپ نظری آئیا۔ بھيو کھلا دے اپنے اگم دے، الکھ اگوچر تیری اوٹ رکھائیا۔ کوٹن کوٹ جیو جنت جننی ہو کے جن جندے، بچے گودیوں وچ ٹکائیا۔ بن تیری کرپا تینوں کھئے نہ مندے، منسا پور نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ کھیل اندھیرے اندھ دے، ساچا نور نہ کھئے رُسنائیا۔

گرمگھاں میلے ہون نہ گجری چند دے، چاروں کُنٹ جگت ہلکائیا۔ ناتے جڑے نار دُہاگن رنڈدے، نر ہر کنت نہ کھئے ملائیا۔ کرن اشنان اٹھسٹھ تیرتھ گنگ دے، دُرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ رس جانے نہ کوئی آتم اند دے، رسنا جہوا جگت ہلکائیا۔ ویکھ جھگڑے بھیکھ پکھنڈ دے، جن بھگت دین دُہائیا۔ تیرا نام کوٹن کوٹ پھرن ونڈدے، مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ہو سہائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ سچّی ارداس، عرضوئی اک سُنائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی وسنا پاس، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ دیوا باقی کمال پاتی سچ گھر کر پرکاش، جوتی نُور ظہور کر رُشنائیا۔ تُوں مالک خالق داتا ستگن طاس، گھر گمبھیر تیری وڈیائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی زرگن سرگن پاویں راس، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت کھیلین کھیل پرتھی آکاش، گگن منڈل اپنی دھار وکھائیا۔ بودھ اکادھ شبد ناد و جاویں آپ، جاپ دُھر دا دئیں سمجھائیا۔ پروردگار سانجھے یار بنا کے پاک، پنت پاپی دئیں ترائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر کے داسی داس، سیوا سچ سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ میرے گسائیں، ست سچ تیری اوٹ تکائیا۔ آ جا بن کے پاندھی راہی، رہبر نُور خُدائیا۔ کلجگ میٹ اندھیرا شاہی، چار کُنٹ ہووے رُشنائیا۔ غریب نہانیاں پکڑ بانہیں، کوچھے کھلیاں گلے لگائیا۔ مان دوا دے چھبے نائی، جھپور رنگ رنگائیا۔ درس دیکھا جا دُھر دے ماہی، شاہ سوارے پھیرا پائیا۔ تیرے پچھے گوبند بوٹا پٹیا اکو کاہی، کائر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نانک گایا دایا دائی، دو جہاناں اک اکھوائیا۔ پیر پیغمبراں کِہا تیری سرنائی، واحد اکو اوٹ تکائیا۔ دیوت سُر کِہا آد شکت مائی، شخصیت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پُرکھ اکال کہہ کے رہے سُنائی، ڈھولے سوہلے چھنداں بنداں وچ گائیا۔ وشن برہما شو رہے کُرائی، اچی کوک کوک جنائیا۔ چار وید دین دُہائی، اٹھ دس دھیان لگائیا۔ انجیل قرآن رہی سُنائی، تیس بتیس وچے ودھائیا۔ پاربرہم پت پریشور تیری سمجھ کیسے نہ آئی، من مت بُدھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کر کِریا جن بھگتاں رمز اک لگائی، جس دی لگ ماتر جگ نظر کھئے نہ آئیا۔ بن سہیلا دیویں ٹھنڈیاں چھائیں سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ کلجگ آیا، کالی زین اندھیری چھائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا، چھہر اپنی اک لگائیا۔ بندھن پایا ترے گن مایا، زنجیر سکے نہ کھئے ترائیا۔ پنچ وکارا دئے دُہایا، کام کرودھ لوہہ موہ ہلکائیا۔

من مت کرے لڑایا، بُدھی دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ہر کا ناؤں سرب بھلایا، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ مستک سپس نہ کھئے جھکایا، ناستک دسے لوکائیا۔ ساچا شستر نہ کیسے اٹھایا، شترؤ سکے کھئے نہ گھائیا۔ گر کا منتر نہ کیسے کمایا، کام کامنی وجی ودھائیا۔ گگن گگنتر چڑھ کے درس کیسے نہ پایا، نج نیترا اکھ کھلایا۔ جنم کرم دی حرص نہ کھئے مٹایا، ہوس سکے نہ کھئے بھجھایا۔ عرش فرش تیرا راہ تکایا، دہ دشا اکھ کھلایا۔ سیری بھگوان تُوں ہی ترس کمایا، جن بھگت رہے گرلایا۔ سمت سمتی بیت گئے سمت اکیسا آیا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت نال کہن عَصے، پرہوؤ اک جنائیا۔ ساڈے کولوں کاہنوں لکین، کریں آپ جدائیا۔ گرمکھان پینڈے پچھلے مکے، اگلا راہ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دیوے آپ پرہے، سو پُرکھ نرنجن دیا کمائیا۔ بھگت بھگوان ساچے لبھ، ہر پُرکھ نرنجن میل ملائیا۔ سنت سُہیلے بنا کے اپنی ید، ایکنکار کرے گرمائیا۔ گرمکھ لکھ چوراسی نالوں کر کے اڈ، آد نرنجن جوتی نور کرے رُشنائیا۔ گرمکھان پار کر کے کوڑی حد، ابناشی کرتا بھو چُکائیا۔ مُرید مُرشد لئے سد، سیری بھگوان صاحب گسائینا۔ پاربرہم برہم وجائے ند، دُھر دا راگ الایا۔ کوڑ گڑیارا جگت وہارا دیوے چھڈ، سچ دوارا اک درسائیا۔ کیرپا کر پُرکھ سمرتھ، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا مارگ اکو دس، آتم انتر کرے پڑھائیا۔ تُوں میرا میں تیرے وس، سوہنگ اکو رُپ سائیا۔ امرت جھرنا دے کے رس، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں رہیا جنائیا۔ جن بھگت سُنو سچ، ہر ساچا سچ جنائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے لبھ، جگ وچھڑے میل ملائیا۔ چرن دوارے لئے سد، سدا نام سُنائیا۔ کوڑ گڑاوی دیوے چھڈ، ہبھو ساک ونجائیا۔ سنت سُہیلے پریم پریتی لئے بندھ، بندھن نام رکھائیا۔ نج آتم دے کے پرمانند، سُکھ ساگر وچ سائیا۔ سیٹل دھار پائے ٹھنڈ، اگنی تت بھجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں رہیا جنائیا۔ جن بھگت کر دھیان، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن مہربان، محبوب اپنی اکھ کھلاییندا۔ ایکنکار دیوے دان، داتا دانی آپ ورتائیندا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناشی کرتا وڈ بلوان، جودھا سورپیر اکھوائیندا۔ سیری بھگوان سچ نشان، نرگن سرگن آپ

جھلائیئندا۔ پاربرہم پرہہ ویکھے مار دھیان، برہم پڑدا آپ اٹھائیئندا۔ شبد سندیشہ دُھر فرمان، ست ستوادی آپ سُنائیئندا۔ تخت نواسی
 مرد مردان، مددگیر اک ہو جائیئندا۔ وشن برہما شو سیس جھکان، کروڑ تینتیس اکھ نہ کھئی کھلائیئندا۔ ترے گن مایا پنج تت روون کُرن
 سر ہتھ نہ کھئی رکھائیئندا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ کرے نہ کھئی پہچان، بے پہچان اپنی کھیل کھلائیئندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہوئے حیران،
 سچکھنڈ دوارے ہر کا انت کھئی نہ آئیئندا۔ ابناشی کرتا آپے جانی جان، جاننہارا آپے دیا کھائیئندا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پیتے وچ
 جہان، پچھلی کہانی ویکھ وکھائیئندا۔ جو سنت سہیلے گر چیلے منگدے رہے دان، داتا دانی دُھر دی بھچھیا جھولی پائیئندا۔ جو سخیاں بن
 کے راہ تگدے رہے کاہن، تنہا بنسری نام سُنائیئندا۔ جو جنگلاں وچ وچھوڑا کڈدے رہے کھیل کیتا سیتا رام، سٹیا اکو ویس وٹائیئندا۔
 جو عیسیٰ موسیٰ محمد محبت وچ دیندا رہیا پیغام، دُھر سندیشہ راگ سُنائیئندا۔ جو نانک نرگن دسدا رہیا ستنام، منتر سچ سچ
 سمجھائیئندا۔ جو گوہند پیاؤندا رہیا امرت جام، رس رسک رسک ٹپکائیئندا۔ سو کھیل کرے سری بھگوان، جن بھگتاں آپ اٹھائیئندا۔ پندھ
 مکا زمیں اسمان، گرمکھاں مان رکھائیئندا۔ بال انجانے ویکھے آن، بالی بڈھ دیا کھائیئندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
 بھگتاں رنگ رنگائیئندا۔ جن بھگتاں رنگ رنگاؤندا اے۔ دین دیال دیا کھاؤندا اے۔ کلجگ اتم ویس وٹاؤندا اے۔ نہکلنکا ناؤں رکھاؤندا
 اے۔ شبدی ڈنکا اک وجاؤندا اے۔ دوار بنکا اک سہاؤندا اے۔ راؤ رنگاں آپ سمجھاؤندا اے۔ سوہنا کھیل کرے آدن اتنا، انتشکرن سب
 دا ویکھ وکھاؤندا اے۔ نام جناوے دُھر دا منتا، سوہنگ راگ اک الاؤندا اے۔ پکڑ اٹھائے ساچے سنتا، سرتی شبد نال ملاؤندا اے۔ بھيو
 کھلا کے پورن بھگتاں، بھاگ سب دی جھولی پاؤندا اے۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم سمجھاؤندا اے۔ کر پرکاش نوری چند دا،
 دیوا باقی اکو ڈگمگاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھاؤندا اے۔ جن بھگتاں ویکھ وکھاوانگا۔
 کلجگ سوئے آپ اٹھاوانگا۔ ڈرمت میل دھو کے، اجل آپ کراوانگا۔ پورب جنم دا دے کے ڈھوئے، وست امولک جھولی پاوانگا۔ لکھ
 چوراسی کوڑی روئے، نیتر نیناں نیر سرب ویاوانگا۔ پھرے دروہی تے لوتے، چوڈاں لوک چوڈاں طبق دُھر دا حکم سناوانگا۔ جن بھگت
 سہیلے جیندے ہوئے، جنہاں دا جیون اپنی جھولی پاوانگا۔ ہر کا بھيو سمجھ سکے نہ کھئی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا

ساچا ور، جن بھگتاں ویکھ وکھاوانگا۔ جن بھگت کہن پرہہ ویکھ جھٹ، کیوں اپنی دیری لائیا۔ راہ تگدے تگدے گئے تھک، صدی
 ویہویں دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں وکھرا نرالا کھول ہٹ، وست اکو اک ورتائیا۔ کوڑی کیریا کھیل چکے بازی گر نٹ، سوانگی سوانگ
 نہ کھئے وکھائیا۔ اکو تیرا نام لکھ چوراسی لئے جپ، تون میرا میں تیرا ناتا جڑیا ایکا تھائیا۔ لہنا مکا دے سیاں ساڈھے تین ہتھ، رویداس چمارا
 دئے گواہیا۔ اپنے ملن دی اکو دے دے اکھ، دوئے لوچن کم کیسے نہ آئیا۔ بردے اندر آ کے وس، وصل محبوب سچ کرائیا۔ پریم پیار دا دے
 رس، رستے کوڑے بند کرائیا۔ اسان سُنیاں تون وسیں گھٹ گھٹ، لکھ چوراسی ڈیرہ لائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن رہے دس،
 کہانی بانی نال رلائیا۔ اکھراں والا گاؤندے تیرا جس، الفیے صفت صلاحیا۔ صاحب سوامی ٹھاکر دھر دے تون کیسے نہ آئیوں ہتھ، بن
 بھگتاں تیرا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ اتم تیرا سہارا بیٹھے تگ، اوٹ تیرے اُتے تکائیا۔ آ کے لہنا دے حق، حاکم بن کے نور خدائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ سیری بھگوان کہے نال پیار، جن بھگتاں آپ جنائیا۔ جگ جنم دا
 پورب اُدھار، لہنا دیاں مکائیا۔ جنم جنم دے وچھڑے یار، گھر ساچے لوان ملائیا۔ بھگت اودھارن میرا اختیار، دوجا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔
 میری مہا بے انت بے شمار، شمع دیپ گرو اوتار جگ جگ دتے جگائیا۔ اُچ اگم اتھاہ اٹل میرا منار، سچکھنڈ ساچا سوہا پائیا۔ جتھے کوئی
 نہ پہنچنہار، گرو گر کرن نمسکار، چرن گول دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگت
 کہے پرہہ تیرا ویکھنا اوہ مقام، جس تون مقامے حق کہہ سُنائیا۔ سچکھنڈ تیرا کی نظام، شاہ پاتشاہ حکم کی جنائیا۔ شہنشاہ جھلے تیرا کی
 نشان، حکم کی سُنائیا۔ کون نور پرکاش ہووے بہان، کون سچ کرے رُشنائیا۔ کون منگے دان، دانی جھولی آگے ڈاہیا۔ کون تینوں کہے
 بھگوان، دھر دا راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا گھر دے وکھائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ تیرا گھر لئیے ویکھ، سچ
 دوارا نظری آئیا۔ جتھے نہ کوئی روپ رنگ ریکھ، چن سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ نہ کوئی کھٹیا نہالی لیف، تکیہ سنگ نہ کھئے نہیائیا۔ نہ کوئی بال
 پردھ جوان رہیا کھیڈ، گودی گود نہ کھئے سہائیا۔ نہ کوئی باشک مانے سیج، وشنوں سانگو پانگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ نہ کوئی گرو پروردگار
 کرے آدیس، سجدہ سیس نہ کھئے نوائیا۔ نہ کھئے برہما وشن مہیش، گنپت گنیش نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی پُری لوء آکار دے دیس، زمیں آسمان

نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی گرو چلا کرے بیت، مُرید مُرشد ویکھن کھئے نہ پائیا۔ نہ کوئی رُت مؤلے بسنتی چیت، پُهل پُهلواڑی نہ کھئے لگائیا۔ نہ کوئی جانے نیتن نیت، دُور دُراڈا نہ کھئے سمجھائیا۔ نہ کوئی موڈھے دھرے اپنا کھیس، کھونڈی ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ نہ کوئی تتاں والا پنج تت خاکی دسے دس دسمیش، دہ دشاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی شاستر سمرت وید پُراں گیتا گیان دیوے سندیس، انجیل قرآنا تیس بتیسا حدیث نہ کھئے پڑھائیا۔ نہ کوئی گرو گرتھ اُپدیش، چارے کھانی چارے بانی چار کُٹ چار جُگ چار ورن نہ کھئے سمجھائیا۔ جس گھر صاحب سوامی نُوں وسیں اکو ایک، ایکنکار ڈیرہ لائیا۔ تیرے بھگت کلجگ اتم تیری رکھ کے ٹیک، ٹکے پچھلے رہے دھوائیا۔ کر کرپا بُدھ کر بیبک، دُرمت میل رہن نہ پائیا۔ ترے گن مایا نہ لگے سیک، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ تیرا دوارا لئیے ویکھ، بن اکھاں درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا اپنا گھر، جس گھر بہہ کے سوہبا پائیا۔ جن بھگتاں ساچا گھر وکھاوانگا۔ در اکو اک کھلاوانگا۔ نر نرائن نظری آوانگا۔ نانا توڑ کے بھائی بہین، سجن اکو اک اکھواوانگا۔ جُگ جنم دا دے کے لہنا دین، وست امولک جھولی پاونگا۔ بھگت بھگوان اکو گھر اکھئے رہن، سچکھنڈ دوار سُہاوانگا۔ بھے چکا کے لاڑی مؤت ڈین، لکھ چوڑاسی وچوں پار کراوانگا۔ رائے دھرم اکھ نہ تگے نین، چترگپت پنڈھ مکاوانگا۔ دُھر دا بن کے سین، سگلی چنت گواوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں ویکھ وکھاوانگا۔ جن بھگت کہن کی کریں ترس، دردی درد ونڈائیا۔ جنم کرم دے رہے بھٹک، برسوں روگ ستائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا چڑھیا کٹک، چاروں کُٹ لڑائیا۔ مایا ممتا دیوے کوئی نہ جھٹک، کھنڈا نام نہ ہتھ اٹھائیا۔ پرہو تیرے ملن دا جیہڑا لبھدے رہے وقت، گھڑی پل کھوج کھجائیا۔ ہو سہائی وچ جگت، جُگ چوڑی دئے گواہیا۔ تینوں لبھدے تیرے بھگت، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ نیتر رووے دھرنی دھرت، دھول رہی گُرا لائیا۔ گوہند نال تیری شرط، کلجگ اتم شرع دینی بدلائیا۔ بن کے آواں جودھا سورپیر مرد، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں سُن کے عرض، آرزو اپنی جھولی پائیا۔ راگ سُنواں اگتی طرز، سوہنگ ڈھولا اک جنائیا۔ جنم جنم دی میٹ کے مرض، مرضی اپنے نال رلائییا۔ ایہو کھیل سدا اسچرج، جسدی سمجھ کیسے نہ آئییا۔ غریب نہانیاں ونڈیں درد، دکھیاں دکھ ونڈائیا۔ چھری قصائی پھڑے کوئی نہ کرد، قتل گاہ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں

ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت ویکھے دوس زین، گھڑی پل دھیان لگائیا۔ رسنا سکے کوئی نہ کہن، جہوا زبان نہ کھئے وڈیائیا۔ کس بدھ آوے دینا دین، داتا بے پرواہیا۔ گرمکھ ورلے حصہ لین، ہستی اپنی آپ مٹائیا۔ کوڑی کریا مؤل نہ وہن، وہم جھوٹھا دین گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، درس دکھائے ساچے نین، نین متوالے دئے بنائیا۔ جن بھگت کہن نہیں ہویا متوالا، مُتلاشی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس نوں کہندے ہر گوپالا، گوہند روپ سہائیا۔ جس دی سچکھنڈ سچی دھرمسالا، چہتر چہن نہ کھئے چھہائیا۔ جس دا آد جُگاد جُگا جُگنتر نور اُجالا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جس دا نت نوت کھیل نرالا، نرویر پُرکھ اکھوائیا۔ جس دا مارگ سدا سُکھالا، جن بھگت دئے سمجھائیا۔ جس دا پھل اگئی ڈالا، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ جس دا گرو اوتار دیندے کئے احوالا، پیر پیغمبر اشاریاں نال کئے جنائیا۔ جس دے ہتھ کال مہاکالا، مالک اک اکھوائیا۔ جس دا جلوہ نور جلالا، جوہن اک ہنڈھائیا۔ سو جن بھگت دیوے اپنے نام دی مالا، من کا منکا دئے بھوائیا۔ توں براہمن تیرا سب توں مارگ اک سُکھالا، ساچی دھر دی کریں پڑھائیا۔ ترے گن ناتا توڑ جنجالا، ہر داتا ہوئے سہائیا۔ جس دا گر اوتار دے کے کئے بیانا، اتم لیکھا دئے مکائیا۔ پرگٹ ہو کے نوجوانا، جوہن رتا بنان تتاں آوے سچا ماہیا۔ ست جھلائے اک نشانہ، ویکھ وکھائے دو جہاناں، برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ دہائیا۔ جو آد جُگادی برہم برہمادی شبد انادی وشنوں بھگوانا، بھگت بھگوت بھگوتی بھگوتی بھگوتی اک جنائیا۔ جودھا سورپیر وڈ مرد مردانہ، نین متوالہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت لئے جکائیا۔ جن بھگت جکائے اپنے ویلا، بھو جگدیش کھلائییا۔ بھو چکائے گرو گر چیلا، چیلا گرو دئے سمجھائیا۔ دھام وکھا کے اک نویلا، وچھڑے رام دئے ملائییا۔ کایا مندر جنگل جوہ اجاڑ بھیانک بیلا، ٹھگ چور یار اندر بیٹھے ڈیرہ لائییا۔ جنہاں ملیا پرہہ سجن سہیلا، صاحب ستگر سہج سُکھدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن میلے چائیں چائیا۔ ہرجن تیرا میل اپار، جگت نین ویکھن نہ پائییا۔ آتم انتر اک پیار، پریمی پریم دئے سمجھائیا۔ پن رسنا جہوا کر گفتار، گفت شنید ویکھ وکھائیا۔ ساچے مندر لئے اٹھال، اندرے اندر جوڑ جڑائییا۔ ساچی سرتی لئے سنبھال، مہر نظر اٹھائییا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، کنگالوں شاہ بنائییا۔ آپے ویکھے مُریداں حال، مُرشد پھیرا پائییا۔ بھگت بھگوت دیوے مان، ابھان دئے چکائییا۔ توں میرا میں تیری کراں پہچان، سچ سندیشہ دئے سنائییا۔ اکو اکھر دے

گیان، اگیان اندھیر مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر خوشی منان، تالیاں تال وجائیا۔ جن بھگتاں ہر جو ملیا آن، حالت سب دی ویکھ وکھائیا۔ لیکھے لا کے بردھ جوان، بُڈھے نڈھے دئے ترائیا۔ جنہاں گوبند سیوا کیتی مہان، اُچ دا پیر کندھے اُتے رکھائیا۔ تنہاں دا لیکھا وچ جہان، ظاہر ہو کے رہیا چُکائیا۔ آسا منسا پوری کرے آن، ترشنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگت تیری مٹے ترسنا ترکھا، سانتک ست دئے کرائیا۔ تُوں آتم پرما تم بنیا سیکھا، سیکھی سچ سچ درڑائیا۔ جس دا تیر نرالا تیکھا، انیالا آپ چلائییا۔ جس دا امرت سب توں مٹھا، انڈٹھا رس چکھائیا۔ سو صاحب کرے پنتا، پریم پریتی اک ودھائیا۔ رُوپ وکھا کے اپنا انڈٹھا، چیتن سُرتی رہیا کرائیا۔ جن بھگتاں دی سیجے سٹا، آتم انتر ڈیرہ لائیا۔ گرمکھ کوئی نہ رہے رُسا، رُسیاں رہیا منائیا۔ بھگت بھگون دا کاہدا غصہ، خوشیاں رنگ وکھائیا۔ پیار نال کہے پرہہ اٹھ میرے لاڈلے پُتا، پت پریشور دیا کھائیا۔ اوہناں دا آون جاون مُکا، جنہاں مُکمل ملی سرنائیا۔ جنم کرم دا مٹے دُکھا، دلدر روگ رہے نہ رائیا۔ جننی کرا کے سفل ککھا، دھن جنیندی مائیا۔ جن بھگت دوارے کھا کے ٹکر رُکھا، سری بھگون خوشی منائیا۔ شاہ پاتشاہ راج راجاناں کدے نہ پُچھا، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ سب توں اُتم سریشٹ ست سرُپ گرمکھا، جو مکھ وچوں سوہنگ نام دھیائیا۔ پرہہ دا کھیل نہیں کوئی لُکا، پڑدا اُتے نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سنت سُہیلے رہیا ترائیا۔ بھگت کہن پرہہ کل ڈونگھا ساگر، نئیا نظر کھئے نہ آئیا۔ بھور ہوئی کایا گاگر، پار نہ کھئے کرائیا۔ ساچا ونج نہ کرے کوئی سوڈاگر، ہٹ ست نہ کھئے کھلائییا۔ نرمل کرم نہ ہوئے اُجاگر، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ سچ دوارے دیوے کوئی نہ آدر، انتر درشٹ نہ کھئے کھلائییا۔ پیا وچھوڑا کرتے قادر، کریم رحیم نہ کھئے ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، درس دینا اپنا باطن، بیٹل دھام دینا وکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ کھول تاکی، ٹخم تاثیر دے جنائیا۔ تیری ویکھیئے چال بانکی، نرگن بے پرواہیا۔ تُوں آد جُگادی ساتھی، سگلا سنگ نہائیا۔ تُوں دُھر منتر دا پاٹھی، تیرے پاٹھ دا بھوگ کھئے نہ پائیا۔ تُوں سب دا کملا پاتی، لکھ چوڑاسی نار رہیا ہنڈھائیا۔ تُوں سدا سدا پُرکھ ابناشی، جیون مرن وچ نہ آئیا۔ تیرا نام سنندیشہ دُھر دی پاتی، جن بھگت سنیہڑا دے سمجھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتی، ستجگ سچا چند چمکائیا۔ لہنا دینا مکے ذات پاتی، شتری براہمن شوڈر ویش نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں بدل

دے حیاتی، حاضر ہو کے دیا کہائیا۔ تیرے نام دی وجے اک ربابی، ربی نر دے درسائیا۔ آن جاون دی ملے آزادی، آدھ وچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ تیرے دوارے ہوئے پاکی، بہاگ حصہ جھولی دینا پائیا۔ بہگت ادھارنا تیری دھر دی وادی، وادھا آگے دے کرائیا۔ تیرے سچکھنڈ دی سوہے سہنجنی آبادی، عبادت تیرا اکو نام دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بہگت ساچے سنت گرمکھ گرسکھ تیری منگن اک سرنائیا۔

☆ ۶ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی گرداس سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ☆

جن بہگت ہر دوارے گھمدا، گھمن گھیری جگت تجائیا۔ شبدا اگئی نام سندا، سرتی شبدا ملائیا۔ لیکھ مٹا کے پورب اوگن دا، گن ساچا جھولی پائیا۔ رس مانے اگئی دھن دا، انحد راگ جنائیا۔ پڑدا لاه کے ڈونگھی سن دا، نج نیترا اکھ کھلائیا۔ ساک چھٹ جائے رکھ من دا، پت پرمیشور ملے بے پرواہیا۔ چوٹی سیس کھئے نہ مندا، ثابت صورت اک وکھائیا۔ لیکھا مک جائے رسنا جہوا بل دا، انتر آتم جوڑ جڑائیا۔ نجھر رس کدے نہ ڈلھدا، سچ پیالہ جام پیائیا۔ ترے گن مایا وچ نہ زلدا، زلداں لے ترائیا۔ بوٹا بنا دے ساچی کل دا، کلونتا ہوئے سہائیا۔ آد جگاد پھلدا پھلدا، پت ڈالی نال مہکائیا۔ پریم ہلارے اندر جھلدا، سوہنی رت سہائیا۔ سچ پریتی اندر گھولی گھلدا، گھال اپنی لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے میل ملائیا۔ گرمکھ گھم گھم لائے چکر، چکرورتی ویکھ وکھائیا۔ جس دے سیس جھلدا چھتر، چھتردھاری اک اکھوائیا۔ جس دا لیکھا اگئی پتر، بڈھی سمجھ سکے نہ رائیا۔ جس دے گر اوتار پیغمبر پتر، بہگتاں دے وڈیائیا۔ جو نرگن دھاروں آوے اتر، نرویر پُرکھ اک اکھوائیا۔ اُسدا سدا کریئے شکر، شاکر اپنے اُتے کرائیا۔ کیتا قول جائے نہ مکر، گوبند گر سمجھائیا۔ سنت سہیلے چکے کچھڑ، گرمکھ گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ گرمکھ گھمن گھر چاؤ گھنیرا، وجے نام ودھائیا۔ پُرکھ ابناشی بنھے بیڑا، سمرتھ اپنے کندھ اٹھائیا۔ جنم جنم دا کٹ کے گیڑا، لکھ چوراسی دے

کٹائیا۔ آون جاون چُکے جھیڑا، جھکڑا رہے نہ کھئے لوکائیا۔ کایا مندر وسے کھیڑا، سوہنی بنت بنائیا۔ نظری آئے تون میرا میں تیرا، دوجا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ شبد انادی ستگر شیرا، شہنشاہ وڈیائیا۔ پریم پریتی پا کے گھیڑا، ڈوری تند بندھائیا۔ نظری آوے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گرمکھ گھمن چار کُنٹ، بھجن واہو داہیا۔ ٹھاگر ملیا واسی بیکنٹھ، نواسی اکو نظری آئیا۔ جس نون جگ چوکڑی لبھدے سنت، بھگت اکھ کھلایا۔ جو مالک دُھر دا کنت، وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، تن ماٹی خاک اپنے نام رنگائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، نون س اکھ کرے پڑھائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، ساچا نام دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جانہارا ہر گھٹ تھائیا۔ گرمکھ گھمن ارد گرد، آس پاس سوہیا پائیا۔ جس سوامی دُھر دی درد، دکھیاں ویکھ وکھائیا۔ اوس آگے اکو عرض، بینتی سچ جنائیا۔ جنم کرم دی میٹ دے مرض، آون جاون رہن نہ پائیا۔ تیرا پرہہ کی ہونا حرج، مہر نظر اٹھائیا۔ شرع قصائی نہ مارے کرد، چھری حلال نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے اٹھائیا۔ گھم گھم کے سارے تھکے، جگ چوکڑی پندھ مکائیا۔ پھر پھر آئے مدینے مکے، کعبہ قبران وچ دھیان لگائیا۔ لبھدے رہے تیرتھ تئے، اٹھسٹھ کھوج کھجائیا۔ گردر مندر مسجد پھردے بھجے، بن کے پاندھی راہیا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھ پڑھ اگے، عقل بُدھ نہ کھئے چٹرائیا۔ ساچا مارگ تیرا سوامی مؤل نہ لبھے، کھوجی سرشٹ سبائیا۔ چاروں کُنٹ تئی وا وگے، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ جیو بگڑے ہوئے پیے، ہنس روپ نہ کھئے وٹائیا۔ ہرہوں وچھوڑے اندر تپے، جن بھگت دین دُہائیا۔ گون ویلا پرہہ سر اپنا ہتھ رکھے، رکھیا کرے تھاوں تھائیا۔ ساڈے لیکھے لائے ٹیکے متھے، مستک جوتی نور کرے رُشنائیا۔ سگل وسورے جائن لتھے، دُکھ روگ رہن نہ پائیا۔ نام رنگن وچ اپنے رتے، رتی رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ جن بھگت کہن گھم گھم رہے پھردے، جگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ پرہو آ کے وس اپنے پردے، ہر انتر پڑدا لاہیا۔ بھیو کھلا انوکھے دل دے، دلبر اپنا جوڑ جُڑائیا۔ آتم پر ماتم ویکھئے ملدے، میل ملاوا دے سمجھائیا۔ بھیو کھلا دے اپنے دل دے، تلک للاٹی نور کر رُشنائیا۔ سُکھ دے ساچے وصل دے، اصل اپنا روپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پھردے پھردے آگئے گھر، گرہ

مندر دے وکھائیا۔ جتھے وسے نرائن نر، ہر جو ڈیرہ لائیا۔ اوس منزل جائے چڑھ، جس دا مارگ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تیری سرنی ڈگئیے
 ڈر، اپنا آپ مٹائیا۔ صاحب سوامی کریا کر، کرپن لے اٹھائیا۔ زربھو چکا بھے ڈر، بھیانک ہو سہائیا۔ سوچھ سروپی آگے کھڑ، سنمکھ درس
 دینا چائیں چائیا۔ تیرا ناؤں زرنکارا لئیے پڑھ، دو جی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بیو ابھیدا دے کھلائییا۔
 پھردے پھردے آئے آسن، اصلیت دے سمجھائیا۔ تیرا ناؤں پُرکھ ابناشن، ابناشی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بھگت سہیلے داسی داسن، گر چیلے
 سیس نوئیا۔ پندھ مکا دے پرتھمی آکاشن، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھائیا۔ تیرا منڈل ویکھن راسن، سوہنا ویس دھرائیا۔ کر بینتی سارے اکھن،
 نیتر نیناں نیر وپائیا۔ پرہو تیرے آئے پاتن، نیا نوکا نام چڑھائیا۔ دو جہاناں بن ساتھن، سگلا سنگ نیہائیا۔ کوٹ جنم اتار پاپن، پتت پُنت
 کرائیا۔ ٹوں دھر دا مائی باپن، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ اسان تیرا کرنا آکو جاپن، سو آکو سوہنگ راگ لائیا۔ گرو اتاراں پیر پیغمبران دسیا
 بھوکھت واکن، ویلا وقت گیا آئییا۔ تیرا بھگت نہ ہویے نراسن، نراسا آسا وچ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دے
 مان وڈیائیا۔ گھمدے گھمدے آگے آگے، اپنا پندھ مکائیا۔ کریا کر سورے سرگے، سچ تیری سرنائیا۔ دیپک دیا کملاپاتی آکو جگے،
 اندھیری راتی دئے مٹائیا۔ پون سکندھی اکھی ٹھنڈی وگے، تئی وا نہ لگے رائیا۔ ہنس بنا بگڑے پیے، ڈرمت میل دھوائیا۔ تیرا نام تیرا بھگت
 آکو چے، جیون جگت اک سمجھائیا۔ سچ پریتی سیس جگدیش تیرے آگے، دوسر اور نہ کھئے جھکائیا۔ دھر دربارا ہر زرنکارا بھگت بھگوان
 تیرا لنگھے، ساچے مندر چڑھ چڑھ خوشی منائیا۔ ٹوں صاحب سوامی انتریامی سچ سنگھاسن سوہیں پلنگے، چہتردھاری ڈیرہ لائیا۔ نام
 ندھان نوجوان سری بھگوان تیرا وجے مردنگے، اگم اگمٹا راگ سنائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر سرن سرنائی سارے ڈھٹھے، سر سکے نہ کھئے
 اٹھائیا۔ بھگت سہیلے پریمی پریم آپے سدے، سچ سنیہڑا نام جنائیا۔ در دوار تیرے آئیے بھجے، بھجن بندگی تیری جھولی پائیا۔ لکھ چوراسی
 وچوں پھڑ پھڑ کڈھے، ایہو تیری وڈیائیا۔ پار اتارے بڈھے نڈھے، نوجواناں ہویے سہائیا۔ جو سرنائی تیری لگے، اپنا آپ مٹائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تہاں لیکھا لیکھے لائیا۔ گھمدے گھمدیاں ملیا دروازہ، پڑدا دے اٹھائیا۔ ٹوں سرب سوامی غریب نوجا،
 کوچھے کملیاں گلے لگائیا۔ بھگت سہیلا مار آوازاں، سٹیاں لے اٹھائیا۔ اندر وڑ کے کھولے رازا، رحمت آپ کھائیا۔ ہویے سہائی ناتھ انا تھا،

نہانیاں دے وڈیائیاں۔ جُگ چوڑی تیرا ساتھ، سگلا سنگ اِکو نظری آئیا۔ تیرے بھگتاں تیرا گاؤنا پاٹھا، تیرا نام دِھیائیاں۔ تُوں مالک خالق
 پُرکھ سمراتھا، سچکھنڈ نواسی اِکو نظری آئیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت پوری کردے آسا، آسا ترسنا میٹ مٹائیاں۔ تیرے چرن سچ
 بھرواسا، بھانڈا بھرم دے بھنایاں۔ پچھلا کھول کے ویکھ کھاتہ، جنم کرم دا لیکھا تیری جھولی پائیاں۔ تُوں گہر گمبھیر وڈا داتا، بے نظیر نظری
 آئیا۔ تیرے نال جُڑیا بھگتاں ناتا، آتم پرما تم میل ملائیاں۔ دو جہاناں بن سجن ساکا، سگلا سنگ نبھائیاں۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، پورب لہنا دے چکائیاں۔ گھم گھم کے میٹیا پندھ، پاندھی رہے جنائیاں۔ تُوں سوامی ہر بخشند، بخشش جھولی پائیاں۔ اپنے پریم دا
 دے اِک اند، اند اند وچوں پرگٹائیاں۔ گھر ملاوا سوہنے چند، گر شبدی جوڑ جڑائیاں۔ سرت سوانی نہ ہویے رنڈ، سہاگی کنت ملائیاں۔
 ست سرُوپی اِکو چھند، تُوں میرا میں تیرا راگ الاٹیاں۔ بھرم بھلیکھا ڈھیہہ جائے کندھ، بھانڈا بھرم بھنایاں۔ کوڑی کرپا مٹے گند، مایا ممتا موہ
 چکائیاں۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لے ترائیاں۔ گھمڈے گھمڈے آگئے کول، جنم جنم دا پندھ مکائیاں۔ اپنے کندے
 ہر جو تول، ترازو اور نہ کھئے ٹکائیاں۔ اندر وڑ کے زرگن بول، سرگن دے سمجھائیاں۔ ایتھے اوتھے ربیے اڈول، ڈل سکے کھئے نہ رائیاں۔ سچ دوارا
 انتر کھول، پڑدا آپ اٹھائیاں۔ جوت سرُوپی ہو کے مؤل، مؤلا اِکو نظری آئیا۔ تیرے بھيو جانے نہ کوئی پنڈت پاندھا رؤل، ودیا نال نہ کھئے
 وڈیائیاں۔ جن بھگت سہیلے تیرا درشن منگن اُپر دھول، دھرنی دھول دھیان لگائیاں۔ پورا کردے اپنا قول، کیتا قول بھل نہ جائیاں۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملاؤنا سہج سُبھائیاں۔ گھمڈے گھمڈے وڑ گئے اندر، بنک دوارا ویکھ وکھائیاں۔ سوہنا لگا ستگر مندر،
 ہر جو دئے وڈیائیاں۔ بجر کپاٹی کھولدے جندر، قفل کوڑا دے تڑائیاں۔ بھاگ لگا دے کایا کھنڈر، جوتی جوت بھئے رُشنائیاں۔ من واسنا بنھ
 دے بندر، دہ دِشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیاں۔ دُئی دویتی ڈھاہ دے کندھن، پڑدا پرے ہٹائیاں۔ چرن دھوڑ دا لا دے چندن، مستک ٹکا خاک رمائیاں۔
 سچ پریم دا پا دے بندھن، ڈوری سکے نہ کھئے تڑائیاں۔ پُرکھ اکال ہو کے رکھ انگن، گودی اِک اٹھائیاں۔ دُھر دا در آئے منگن، اِکو منگ
 منگائیاں۔ کایا چولی چڑھ جائے رنگن، دُرمت میل دھوائیاں۔ آتم پرما تم ملے انندن، برہم پاربرہم اِک سمائیاں۔ تُوں بھگت سہیلا ٹٹی گنڈھن،
 جُگ وچھڑے میل ملائیاں۔ دین دِیال سدا بخشندن، جُگ جُگ رحمت آپ کھائیاں۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے

ویکھ وکھائیا۔ گھمدے گھمدے مندر لبھا، وجی سچ ودھائیا۔ ہوکا پھیر نہ نکلے پائے ربا، طوبی طوبی نہ کھئے سنائیا۔ تُوں سب دا پتا اکو ابا،
 امی می اکو تُوں اکھوائیا۔ تیرے پیار دا بھگت بدھا، بندھن سارے رہیا تڑائیا۔ تُوں پیار دے دے اپنے ہتھان، سر اپنا ہتھ کھائیا۔ میں تیرا
 گاواں جسا، جس وید پُراں نہ صفت صلاحیا۔ جگ چوکری پھراں نٹھا، ستجگ تریتا دواپرکجگ پندھ مکائیا۔ دھن بھاگ جے ملیوں پُرکھ
 سمرتھا، سچ سوامی دیا کمائیا۔ میں درشن کر کے اکھاں، نیتز نیناں ترکھا لئی بُجھائیا۔ ساچے سنتاں ہس ہس دساں، گرمکھاں دیاں جنائیا۔
 میں اوبدے چرناں وساں، جس دتی مان وڈیائیا۔ میں راگ گاواں وانگ بھٹاں، دُھر دی دھار جنائیا۔ تُوں تارنہارا جٹاں، شتری براہمن
 شوڈر ویکھ وکھائیا۔ تیرے کولوں پچھے کدے نہ ہٹاں، چرن گول ملی سرنائیا۔ اکو تیرا نام رٹاں، تُو ہی تُو ہی راگ الاٹیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں لئی ترائیا۔ جن بھگت کہے میں پھردا پھراندا، پھیری تیرے در تے پائیا۔ تیرا نام دھیاندا، دھرنی
 دھرت دھول بھجان واہو داہیا۔ تُوں ہی تُوں راگ الاندا، راگاں ناداں کھڑا لیا چھڈائیا۔ اکو تیرا درشن پاندا، پاندھی ہو کے اپنا پندھ
 چکائیا۔ تیری چرن دھوڑی نہاندا، دُرمت میل دھوائیا۔ تُوں سوامی ورتیا سوانگا، نہکرمی اپنا کرم کمائیا۔ تیرے ملن دیاں گر اوتار پیر
 پیغمبر رکھدے گئے تانگھاں، نت نوت دھیان لگائیا۔ تیرا مندر اندر ڈونگھا ٹھاندا، ست سروپی نظری آٹیا۔ جتھے بنا بھگتاں کوئی نہ جاندا،
 سچ دوارے درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا میلا لیا ملاٹیا۔ گھم گھما کے ہویا ملاپ، میلا ہر کرائیا۔ جنم
 کرم دے مٹ گئے پاپ، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھائیا۔ ست سچ دا دس کے جاپ، جیون مکٹ کرائیا۔ کوڑی کریا کٹکے پاپ، پنت پُنت لئی
 بنائیا۔ دُھر دا مالک بن کے باپ، بھگت سہیلے گود اٹھائیا۔ ایتھے اوتھے ہو کے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات،
 ساچا چند چمکائیا۔ بھگت بنا کے اپنی ذات، اتم اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر دیونہار وڈیائیا۔ وڈیائی
 دیوے آپ پرہ، دین دیال دیا کمائیندا۔ سنت سہیلے سجن لبھ، گرمکھ جوڑ جڑائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ، ناتا اکو اک وکھائیندا۔
 وشو روپ بنا کے وشو جد، وشا اکو اک درڑائیندا۔ سچ دوارے آپے سد، صدقے واری گھولی گھول گھائیندا۔ دُھر درگاہی سنا ند، انادی

راگ الائندا۔ دے وڈیائی وڈا جس، وڈ وڈا آپ بنائندا۔ ایہ کھیل پُرکھ سرتھ، مہا اکٹھ کتھ جنائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں جھولی پاوے حق، حقیقت دُھر دی ویکھ وکھائندا۔

☆ ۶ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی کرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ☆

جن بھگت بہنا ساچی گودی، سری بھگوان دئے وڈیائیا۔ جس وچ بہندے رہے بیدی سوڈی، اپنا آسن لائیا۔ توں وی اُس باغ دی ڈوڈی، گلشن وچوں غنچہ پُھل رُپ وٹائیا۔ میل ملایا بن کے دُھر سنجوگی، وچھوڑا پنڈھ چُکائیا۔ انتر آتم آپے سوڈھی، بُدھ بیک کرائیا۔ دین دیال بن کے چوجی، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ جنم جنم دے جانے روگی، دُکھڑا رہیا مٹائیا۔ لبھدے پھردے کوٹن کوٹی، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ تال و جاؤندے کارن روٹی، چاروں کُنٹ دُہائیا۔ بن بھگتاں منزل چڑھے کھئے نہ چوٹی، گھر سچ نہ کھئے سہائیا۔ ستگر پورا واسنا کڈھے کھوٹی، سچ سچ سمجھائیا۔ تیرا نور نرمل نرالا جوتی، جوتی جوت جوت سہائیا۔ ساچی منزل دسے سوکھی، پوڑی ڈنڈے آپ چڑھائیا۔ پڑھنی پئے نہ کھئے پوتھی، پُستک ہتھ نہ کھئے وکھائیا۔ بہاویں طعنے دیون لوکیں، پرلوک وچے ودھائیا۔ گرمکھ ہیرا مانک موتی، رتن جواہر اکو نظری آئیا۔ جس دی سُرٹ اٹھائی سوتی، سٹیاں لیا جگائیا۔ میل ملا کے نال زویداس چارے موچی، براہمن رنگ رنگائیا۔ کسیرے والا بن کے کھوجی، راجن اپنا پھیرا پائیا۔ بہائیاں نال میل ملا کے وکھری انوکھی کہانی سوچی، سچ سچ آپ جنائیا۔ جس دوارے تردے دوشی زردوشی، پاپیاں پُنت دئے بنائیا۔ سوہنی سہنجی اتم سریشٹ جس دی اکو گودی، گوداوری کنڈھے گوبند گیا سُنائیا۔ سچ دوار دا ٹھاکر موچی، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھگت سہیلے گودی بہنا، ہر کرتا آپ جنائندا۔ درشن کرنا سمنکھ نیناں، نیت نیناں اکھ کھلائیندا۔ پریم پیار دا بھوشن گہنا، تن چولا اک وکھائندا۔ ہر سرنائی ساچی رہنا، دوجا ایشٹ نہ کھئے وڈیائندا۔ چرن دوارے دُھر دے بہنا، استھان بھومکا اکو اک سہائندا۔ جگ جنم دا لہنا دینا، پُرکھ اکالا جھولی پائندا۔ کوڑی کیریا مات نہ وہنا، شوہ دریائے نہ کھئے رُڑھائندا۔ سرب سوامی ملے سجن سینا، ساک اکو اک اکھوائندا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچے رنگ رنگائیندا۔ پرہ دی گودی سب توں چنگی، گر اوتار دھیان لگائیا۔ دئے شہادت ماتا گنگی، جمنہ
 سُرسی نال رلائیآ۔ سرشٹ سبائی کلجگ اندھی، نیتراکھ نہ کھئے کھلائیآ۔ جگت واسنا ہوئی گندی، سگندھی نظر کھئے نہ پائیآ۔ پھری
 دروہی وچ وربھندی، برہمنڈ رہے گر لائیآ۔ جگت ڈباگن بن کے رندی، آسا ترشنا مارے دھابینا۔ چڑھیا چند نہ کھئے نوجندی، مسیا رین نہ
 کھئے مٹائیآ۔ تٹا خانہ مول نہ بندی، بندنا حق نہ کھئے درڑائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر لا کے گئے ڈنڈی، آپو اپنا راہ جنائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال
 سرب بخشندی، لگھ چوراسی ہوئے سہائیآ۔ جس دی گود سہنجی اک سہندی، جن بھگت بہ بہ خوشی منائیآ۔ وجے تن رباب اگمی
 تندی، راگ تال نہ کھئے سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ پرہ دی گود کہے میں کی کی دساں، دُھر دا
 حال سنائیآ۔ جن بھگت ویکھاں اپنی اکھاں، آخر پڑدا لہیا۔ سچ سرنائی اوہناں ڈھٹھا، جو ڈھیہہ ڈھیہہ رہے منائیآ۔ نانا توڑکے تتاں اٹھاں،
 نو در پندھ چکائیآ۔ خوشیاں نال بہ بہ ہساں، ہنس مکھ اپنا روپ وٹائیآ۔ سچ سنیہڑا اکو دساں، دُھر دا حال جنائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ جن بھگت کہے پرہ دی گودی اک، ایکنکار آپ جنائیآ۔ جتھے ٹھاگر سوامی آئے دس، دہ دشا
 ہوئے رُشنائیآ۔ آتم پرما تم کرے بت، نانا تتاں دئے ٹڑائیآ۔ نرگن ہو کے سرگن لئے کھچ، ادھ وچ میل ملائیآ۔ دُھر دا مالک بن کے پت، پوت
 سپوتے ہوئے سہائیآ۔ کرے کھیل آپ اندھ، جگ نیترا نظر کیسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں رہیا ترائیآ۔
 گود بہن دا جنہاں چاء، چاؤ گھنیرا دئے جنائیآ۔ پُرکھ ابا نشی بناؤ اک ملاح، بیڑا دو جہان ترائیآ۔ شبد اگمی دئے صلاح، کرے سچ پڑھائیآ۔
 گود اٹھائے جوئیتران مان، بالک انگ لگائیآ۔ خالق خلق روپ خُدا، خُدا ملے بے پرواہیا۔ پروردگار سچا شہنشاہ، جلوہ نور خُدائیآ۔
 مُریداں مُرشد ویکھے آ، بھگتاں بھگون جوڑ جڑائیآ۔ رہبر ہو کے دسے راہ، مارگ اکو اک سمجھائیآ۔ سر اپنا ہتھ ٹکا، جگت جگدیش ویکھ
 وکھائیآ۔ ہر کا لیکھا لکھے نہ کوئی قلم شاہ، کاغذ ملے نہ کھئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے لئے اٹھائیآ۔ جن
 بھگت کہے پرہ تیری گودی ویکھ، ویکھ ویکھ بگسائیآ۔ جس دا سمجھ نہ سکے کوئی بہیت، بھو سکے نہ کھئے کھلائیآ۔ جس دے اندر بھگت
 سہیلے رہے لیٹ، تیری خوشی منائیآ۔ ایہو جیہی وشنوں لبھی کوئی نہ سیج، سانگو پانگ دئے ڈبائیآ۔ تیرے گھر وچ جوتی جلوہ تیج، دیوا

بئی نہ کھئے جگائیا۔ نہ کوئی مُلا نہ کوئی شیخ، پنڈت پاندھا نظر کھئے نہ آئیا۔ وکھرا نرالا اکمڑا تیرا دیس، چھپر چہن نہ کھئے چھپائیا۔ سؤرج چند نہ کوئی تیج، جلوہ گر تیری رُشنائیا۔ بھگت سہیلے اوتھ بھج، جتھ بھجن بندگی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جدھر چاہیئے تینوں لئیے ویکھ، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ در سجدہ کریئے آدیس، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرہ مندر دینا سہائیا۔ جن بھگت کہن پرہ تیری گود وکھری، بن بھگتاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ کسے نوں ہتھ نہ آوے پڑھیاں اکھری، الفیے نہ کھئے سمجھائیا۔ کوئی پنڈت پاندھا لبہ نہ سکے وچوں پتری، حساب کِتاب نہ کھئے درڑائیا۔ کسے سمجھ نہ آوے براہمن شتری، شوڈر ویش نہ کھئے جنائیا۔ کوئی بھیو نہ پاوے گرہ نچھتری، گنڈلیاں وچ نہ بند کرائیا۔ ہتھ نال کسے نہ پکڑی، لیف نہالی نال نہ کسے سہائیا۔ گوہند دسیا اوہ سیج اکھی ستھری، جیہڑی سؤلاں نال وچھائیا۔ اوہ روڑیاں والی پتھری، پتھر پردے دئے ہلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیری اوٹ اک تکائیا۔ جن بھگت کہن گود پرہ دے اوہ، جس دا مالک تُوں اکھوائیا۔ جس اُتے سٹا چھپی پوہ، ست سرُوبی ڈیرہ لائیا۔ جگت جہانوں ہو نرموہ، ناتا بھگتاں نال جڑائیا۔ کر پرکاش ساچی لو، دیا باقی دتا جلائییا۔ اپنے جیہا آپے ہو، ہوکا دھر دا اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال دی سُنو سو، ہنگ برہم آپ سمجھائیا۔ جن بھگتاں امرت آتم دتا چو، نچھر جہرنا دھار وہائیا۔ دھر دا ڈھوآ دتا ڈھو، جگ وچھڑے میل ملائییا۔ گرمکھ وِرا جانے کو، لگھ چوراسی سمجھ نہ رائیا۔ جیہڑا تیرے نال جائے چھوہ، چھوہرا بانکا دو جہاناں سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی گودی اک ٹکائیا۔ ساچی گودی لئیے ٹکا، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ سنت سہیلے لئیے بہا، ہر پُرکھ نرنجن ویکھ وکھائیندا۔ ساچی سکھیا دئے درڑا، ایکنکار آپ پڑھائیندا۔ جوت نرنجن دئے جگا، آد نرنجن ویکھ وکھائیندا۔ دو جہاناں ہوئے سہا، سری بھگوان دیا کھائیندا۔ ساچا مارگ دئے جنا، ابناشی کرتا پڑدا لہندا۔ پاربرہم پرہ میل لئیے ملا، دُور وچھوڑا پنڈھ چُکھائیندا۔ سچ سنگھاسن دئے وکھا، سچکھنڈ نواسی اپنا بھیو کھلائییندا۔ سنت سہیلے بھگت بھگوان لئیے اٹھا، آلس نندرا جگت مٹائیندا۔ پھڑ باہوں گلے لگا، گلوکڑی اکو پائیندا۔ دردیاں درد وندا، روگیاں روگ چُکھائیندا۔ وچھڑیاں میل ملا، دھر سنجوگ کرائیندا۔ ساچی سیجا اک سہا، سوہنا رنگ رنگائیندا۔ دھر دی گودی دئے وکھا، وکھرا دھام وڈھائیندا۔ جتھ سے بے پرواہ، رام اپنا آسن لائیندا۔ کوٹ جنم دے بخش

گناہ، مہر نظر ٹکائیندا۔ کر پیار جو پتہ تراں ماں، بالک اپنے گھر وسائیندا۔ سدا سہیلا دیوے ٹھنڈی چھان، اوڈھن اکو اک ٹکائیندا۔ جنہاں چپایا اپنا ناں، نر زینکار ویکھ وکھائیندا۔ سو سنت سہیلے گودی بیٹھے آ، ڈھر دا مندر اک وکھائیندا۔ کرپا کرے سچا شہنشاہ، پُرکھ اکال سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جن بھگتاں پورا کر کے چا، جگ جگ اپنے گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس نے لیا دھیا، دھیرج سب دی آپ بندھائیندا۔ دھیرج اندر پتر دھیاں، بنس سر بنس دئے وڈیائیا۔ گوبند جنائے مالک پیا، پریم ہتھ وڈیائیا۔ جس نے بالک رکھ بیٹھاں نیہاں، گرمکھ گود اٹھائیا۔ لہنا دینا چکائے ساڈھے تن ہتھ سیاں، رودا سے نال ملائیا۔ نرمل کر کے آتم جیا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں ملدا آپے کر کے پیا، ہر جو اپنے نال ملائیا۔ کیا کوئی جانے پرہ کا کیا، کرنی سمجھ کسے نہ آئیا۔ پورب جنم کرم پھل جو بیا، سو سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بھکت بھگوان بھگوان ویکھ وکھائیا۔

☆ ۶ مگھ ۲۰۲۱ پکرمی نچھتر سنگھ دے گرہ شاہ والا ☆

سب توں اچھی گرمکھ اچھیا، نراچھک دئے جنائیا۔ جو آد جگاد نام دی منکے بھچھیا، دوجی وست نہ منگ منگائیا۔ سچ دوارے ساچی سکھے سکھیا، منتر گر پڑھائیا۔ پورب لہنا ویکھے لکھیا، نج نیتراکھ کھلائیا۔ دھام جانے اک انڈیٹھیا، منزل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی اچھیا اک سمجھائیا۔ ساچی اچھیا ہر بھگونت، جن بھکت دئے جنائیا۔ گھر وچھوڑا نار کنت، سرتی شبدی میل ملائیا۔ چولی رنگ چاڑھ بسنت، کوڑی کرپا ڈرمت میل دھوائیا۔ بودھ اکادھا بن کے پنڈت، زرگن نیرویر نراکار زینکار اکو کرے پڑھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں کرنی اچھی سنگت، سکلا سنگ نہائیا۔ لیکھا مکے جیرج انڈج، اُتہج سیبج پنڈھ مکائیا۔ مائس جنم بے بنت، لگھ چوراسی ڈیرہ ڈھاپیا۔ ہر ملاوا ہووے انت، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُگ جُگ دیونہار وڈیائیا۔ ساچی اچھیا ہر نرنکار، آد جُگاد رکھائیندا۔ کھیلے کھیل سدا جُگ چار، چوکرئی اپنا حُکم ورتائیندا۔ سچ دوارا کھول کواڑ، سچ سینگھاسن سوہبا پائیندا۔ بھوٹ بھوپ بن راج راجان، شہنشاہ اکھوائیندا۔ نام سندیسہ ڈھر فرمان، نرگن نرویر آپ جنائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھے مار دھیان، گھٹ گھٹ پڑدا لاپندا۔ شبد اگئی دیونہارا دان، داتا دانی دیا کمائیندا۔ آتم پرما تم بخش گیان، اندھ اندھیر چُکائیندا۔ ساچا مندر اک مکان، گھر گھر وچ آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی اچھیا اک سمجھائیندا۔ ساچی اچھیا سری بھگوان، بھگتاں آپ جنائیا۔ کایا مندر سچ بھومکا استھان، آتم سیجا دئے وکھائیا۔ دیا باقی کملاپاتی جگائے جوت مہان، نرگن نور ظہور کرے رُشناٹیا۔ امرت آتم رس دیوے پین کھان، ترسنا بھکھ گوائیا۔ شبد اگئی نام سُنائے سچّی ڈھنکان، انحد راگی راگ الاٹیا۔ کوڑی کرپا پنچ وکارا میٹے نشان، دھیرج ست اک دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بھچھیا اک ورتائیا۔ ساچی بھچھیا آتم رس، جن بھگتاں جھولی پائیندا۔ آتم پرما تم کر کے وس، وصل اکو آپ وکھائیندا۔ نرگن نور کر پرگٹ، اندھ اندھیرا میٹ مٹائیندا۔ ناد اگئی مار کے سٹ، سوئی سرتی آپ اٹھائیندا۔ لہنا چُکا کے چوڈاں لوک چوڈاں طبق ہٹ، گھر مندر اک وڈیائیندا۔ جس گھر بیٹھا پُرکھ سمرتھ، سچ سینگھاسن سوہبا پائیندا۔ شبد اگئی مہا اکتھ، چھٹی راگاں باہر سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی اچھیا اک درڑائیندا۔ گرمکھ اچھیا سدا اتیت، ترے بھون دھنی آپ جنائیا۔ ستگر اچھیا سدا بخشیش، رحمت جھولی پائیا۔ گرمکھ اچھیا پرہ ملن دی اڈیک، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ ستگر اچھیا جن بھگتاں دیوے سچ پریت، پرہی ہو کے میل ملاٹیا۔ گرمکھ اچھیا لیکھا چُکے اوچ نیچ، راؤ رنگ نہ کھئے سمجھائیا۔ ستگر اچھیا لہنا دینا چُکائے ہست کیت، ہستی اپنی اک سمجھائیا۔ گرمکھ اچھیا کایا چولی چڑھے رنگ مجیٹھ، دُرمت میل دھوائیا۔ ستگر اچھیا نام ندھانا دیوے گیت، گہر گمبھیر گن اک سمجھائیا۔ گرمکھ اچھیا کایا ہووے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ ستگر اچھیا لہنا دینا چُکائے مندر مسجد شودوالے مٹھ مندر مسیت، کایا کعبہ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی اچھیا اک وڈیائیا۔ ساچی اچھیا کہے سُن گرمکھ سچّے، سچ دیاں جنائیا۔ جُگ جُگ بھگتاں راہ دسے، مارگ اک وکھائیا۔ نت نت سری بھگوان ہردے وسے، ہر جو ڈیرہ لائیا۔ بن اچھیا سچ

پریتی کوئی نہ پھسے، بھگت بھگوان میل نہ کھئے ملائیا۔ بن اچھیا گر چیلا ہون نہ کدے اکھسے، دُھر دا جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ بن اچھیا ہر کا نام کوئی نہ رٹے، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ بن اچھیا نامے دے پریم اندر نہ پھسے، دھنے وچھ نہ کھئے چرائیا۔ بن اچھیا ہوڑا لاوے نہ اُپر سسے، ہنگ برہم نہ کھئے درڑائیا۔ بن اچھیا سچ سوامی نہ کیسے دسے، نج نیتز نہ کھئے رُشنائیا۔ بن اچھیا کدے نہ بنائے وڈیوں نکے، نکیوں وڈے رُپ وٹائیا۔ بن اچھیا بھگتاں لیکھ کوئی نہ لکھے، لیکھاری کاتب ناتا جوڑے نہ قلم شاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اچھیا اپنی اپنے وچ رکھائیا۔ گرمکھ اچھیا دُھر سنجوگ، ہر کرتا میل ملائیا۔ آتم رس دیوے ساچا بھوگ، سیج سُنہنجی سوہیا پائیا۔ اگم اتھاہ جنا سلوک، ڈھولا راگ الائیا۔ میل ملا کے نرمل جوت، جوت جوت رُشنائیا۔ بخشش کر کے اکو اوٹ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کوڑی کِریا کڈھ کے کھوٹ، ساچی بھچھیا جھولی پائیا۔ گر چیلا گھر ساچے مانے اکو مؤج، مجلس بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ اچھیا اندر سدیا لال، شبدی حکم جنائیا۔ کھیلے کھیل سِری بھگوان، بھگوان اپنی کار کھائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے جیو جہان، بُدھی کم کیسے نہ آئیا۔ کرنی کرتا نوجوان، نر نرنکار وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں اچھیا کرے پروان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ انڈھیان دے کے شب دیان، گرمنتر اک سمجھائیا۔ ہر چرن گول بخش دھیان، اول جنائے نور الاہیا۔ بھيو کھلا کے حق مقام، پروردگار ویکھ وکھائیا۔ اچھیا اتز کر پروان، دُھر پروانہ اک درڑائیا۔ شاہو بھوپ ہر وڈ امام، مہربان اکھوئیا۔ ساچا کلمہ دے کلام، نوبت نام وجائیا۔ ہر گھٹ سوامی جانی جان، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ اچھیا اندر بھگت وجوگا، جگت جوگیشر آپ جنائیندا۔ اچھیا اندر دے کے ہوکا، حکم دُھر دا آپ سنائیندا۔ اچھیا اندر دس کے مارگ سوکھا، بھگت بھگوان میل ملائیندا۔ اچھیا اندر دے کے موقع، جگ وچھڑے جوڑ جُڑائیندا۔ اچھیا اندر گوہند لا کے ڈھٹیا ڈھونکا، نیتز اکھ نہ کھئے کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر کرنی کار کھائیندا۔ اچھیا اندر کھیل نرنکار، نرگن سرگن دھار چلائیا۔ اچھیا اندر وشن برہما شو رہیا ادھار، مہر نظر اٹھائیا۔ اچھیا اندر ترے گن مایا بھر بھنڈار، پنج تت دتی وڈیائیا۔ اچھیا اندر چارے کھانی کر تیار، اُتبھج سیتج انڈج جیرج جوڑ جُڑائیا۔ اچھیا اندر چارے بانی بول جیکار، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ الائیا۔ اچھیا اندر چارے جگ کر پیار، ستجگ

تریتا دواپرکجگ ونڈ ونڈائیا۔ اچھیا اندر پنج تت کھیل کیتا آکار، ہڈ ماس ناڑی جوڑ جڑائیا۔ اچھیا اندر کھول نو دوار، نو رس میلا سہج
 سُبھائیا۔ اچھیا اندر آسا ترسنا بھر بھنڈار، مایا ممتا نال رلائیآ۔ اچھیا اندر کایا بنک کھول کواڑ، سُکھمن ٹیڈھی دھار سُبھائیا۔ اچھیا اندر ایڑا
 پنگل کر کے خبردار، دُھر دا حُکم رہیا ونڈائیا۔ اچھیا اندر انتر آتم بھر بھنڈار، رس ساچا دتا ٹکائیا۔ اچھیا اندر شبد ناد سچّی دُھنکار، گھر
 گھر راگ سُنائیا۔ اچھیا اندر جوت زرنجن کر اُجیار، دیوا باقی کھلاپاتی آپ ٹکائیا۔ اچھیا اندر آتم برہم کر پَسار، گھر گھر اندر دتا ٹکائیا۔
 اچھیا اندر ساچی سیجا کر تیار، سچ سینگھاسن ویکھ وکھائیا۔ اچھیا اندر بن کے سانجھا یار، سگلی چنت مٹائیا۔ اچھیا اندر دُور دُراڈا
 کر کے دھواں دھار، سُنّ اگم کھوج کُھجائیا۔ اچھیا اندر لیکھا جان سُوْرچ چند، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ اچھیا اندر بیڑا بنہ، دو جہاناں رہیا
 چلائیآ۔ اچھیا اندر نام دھن، سچ خزانہ آپ ورتائیا۔ اچھیا اندر بن کے جننی جن، بھگت سُبیلے لئے پرگنائیا۔ اچھیا اندر دیونہارا دُنّ، دُنکا
 دُور و ہتھ اُٹھائیا۔ اچھیا اندر کرے پرکاش، اچھیا اندر انھیرا انہ، اچھیا اندر جوت جوت رُشنائیا۔ اچھیا اندر منسا من، اچھیا اندر ترسنا دئے
 بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی اچھیا اک وکھائیا۔ اچھیا اندر جانا آؤنا، جُگ چوکڑی کھیل کھلائیندا۔ اچھیا
 اندر ہر جو گاؤنا، دُھر دا ڈھولا راگ سُنائیندا۔ اچھیا اندر ویس وٹاؤنا، گر اوتار رُپ وٹائیندا۔ اچھیا اندر سرشٹ سبائی مارگ لاؤنا،
 دُھر فرمانا آپ دِرڑائیندا۔ اچھیا اندر آتم پڑا بھيو کھلاؤنا، مکھ نقاب نہ کھئے جنائیندا۔ اچھیا اندر سچ سلوک اک سُناؤنا، لَواں پُریاں
 برہمنڈاں کھنڈاں آپ جگائیندا۔ اچھیا اندر جن بھگتاں نانا جوڑ جڑاؤنا، جُڑیا جوڑ نہ کھئے تڑائیندا۔ بن اچھیا کھیل نہ کھئے وکھائیا، ہر کرتا
 بھيو کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ اچھیا اندر ہویا جنم، پنج تت ملی وڈیائیا۔ اچھیا اندر
 بنیا کرم، نہکرمی دئے سمجھائیا۔ اچھیا اندر ملیا دھرم، ادھرمی پندھ چُکائیا۔ اچھیا اندر ملیا ورن، اورن ڈیرہ ڈھائیا۔ اچھیا اندر ملے ستگر
 چرن، ست ملے سرنائیا۔ اچھیا اندر ہووے مرن، بھے بھو اک وکھائیا۔ اچھیا اندر گرمکھ ساچے پوڑے چڑھن، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔
 اچھیا اندر ست ستوادی ڈھولا پڑھن، ہر کا نام دھیائیا۔ اچھیا اندر ہری دوارے کھڑن، منزل اپنی پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ اچھیا اندر بھوندا جگ، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ اچھیا اندر رہے مکھ، اگنی تت جلائیآ۔ اچھیا

اندر لبھدے شو دوالے مٹھ، مندر مسیتاں پھول پُھلائیآ۔ اچھیا اندر مکے کجے کردے جج، حُجریاں سیس نوئیآ۔ اچھیا اندر کھوج کے اٹھسٹھ،
 تیرتھ تٹ دین گواہیا۔ اچھیا اندر کھول دے ہٹ، بن ونجارے جگت ٹلائیآ۔ اچھیا اندر منکا منکا مالا رہے رٹ، اٹھوتری ہتھ اٹھائیآ۔
 اچھیا اندر شاستر سمرت وید پُراں رہے دس، انجیل قرآناں نال ملائیآ۔ اچھیا اندر بچن بلاس بُندے ہس ہس، رسنا جہوا بتی دند ملی
 وڈیائیآ۔ اچھیا اندر تپی کر کے ہتھ، بیٹھے دھیان لگائیآ۔ اچھیا اندر جوگیاں سُکائے ہڈ، اگنی بھیٹ چڑھائیآ۔ اچھیا اندر گھر بار جاون چھڈ،
 ناتا موہ ٹرائیآ۔ اچھیا اندر چاروں کُنٹ ویکھن لبھ، لوچن نین جگت اٹھائیآ۔ اچھیا اندر کام کرودھ لوہ موہ ہنکار ہو کے وس، کوڑی کریا
 نال پرنائیآ۔ اچھیا اندر رکھ کے دھیرج جت، ست سنتوکھ جھولی پائیآ۔ اچھیا اندر پھرے من مت، منسا مُول نہ کھئے مٹائیآ۔ اچھیا اندر ملے
 پُرکھ سمرتھ، سری بھگوان سچا شہنشاہیا۔ اچھیا اندر لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھ، جگت اُدھار نہ کھئے کرائیآ۔ اچھیا اندر اپنے ملن دی کھول
 کے اکھ، نچ نیتر کرے رُشنائیآ۔ بن اچھیا جگت جہان کھیڑا ہووے بھتھ، تھر رہن کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 بھگت اچھیا رہیا وڈیائیآ۔ بھگت اچھیا سب توں نیاری، نرگن راہ تکائیآ۔ ست پُرکھ نرنجن لائی یاری، یار ملے بے پرواہیا۔ جُگ جنم جو
 وچھڑ کے رہی کواری، انت لئے پرنائیآ۔ پریم پیار دی دے خُماری، خوشیاں راگ وکھائیآ۔ گھر وچ گھر کرے کاری، دلداری اپنی دئے جنائیآ۔
 لکھ چوڑاسی وچوں مانس جنم ملن دی واری، ویلا گیا ہتھ نہ آئیآ۔ آسا ترسنا کر کر سرشٹ سبائی ہاری، درشٹ سکے نہ کھئے کھلائیآ۔
 ہوئے پرکاش نہ بہتر ناڑی، دیوا باقی نہ ڈگمگائیآ۔ کلجگ اگنی رہی ساڑی، سینتل دھار نہ کھئے وہائیآ۔ لبھیاں ہتھ نہ آئے اُجاڑیں، جنگلاں
 وچوں ملے نہ سچا ماہیا۔ جنہاں دی اچھیا ملیئے میل جوت نرنکاری، نرگن اپنے وچ سمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سد دیونہار وڈیائیآ۔ اچھیا اندر بنائے بھگت، بھگون اپنی دیا کھائیآ۔ اچھیا اندر وڈیائے جگت، جُگت جیون اک درسائیآ۔ اچھیا اندر دیوے
 شکت، شو شکتی مات کھائیآ۔ اچھیا اندر ویکھے بوند رکت، ناتا دُھر دا آپ بندھائیآ۔ اچھیا اندر پندھ مکائے عرش فرش، سچ دوار اک
 سہائیآ۔ اچھیا اندر کر کے ترس، رحمت حق کھائیآ۔ اچھیا اندر جو رہے بھٹک، انتر آتم دھیان لگائیآ۔ اچھیا اندر اُہناں دا سہنجنا کرے
 وقت، ویلا گھڑی تھت نال ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچھیا پورن سد اکھوائیآ۔ اچھیا کہے میں بڑی بلوان، وڈی

سب توں نظری آئیا۔ بن میرے کیسے نہ ملیا بھگوان، ستگر جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ لوکھات نہ ہوئی کلیان، چوراسی پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ چرن
 گول نہ ملیا دھیان، سرتی شبد نہ کھئے جڑائیا۔ بھاگ لگا نہ کیسے مکان، دیوا بتی نہ کھئے رُشنائیا۔ موركھ ہویا نہ سگھڑ سیان، چتر نہ کھئے
 چترائیا۔ انتر آیا نہ کیسے گیان، اگیان نہ کھئے مٹائیا۔ درگاہ ملیا نہ کیسے مان، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ جگ چوکڑی میرا سہارا سرب تکان، آسرا
 اک وکھائیا۔ جن بھگتاں اچھیا کہے میں ہوئی پروان، پرہ ساچے لیا ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے رنگ
 رنگائیا۔ اچھیا کہے مینوں کہندے کوچھی کملی، نہکرمن سرب سمجھائیا۔ میں پرہ دی لگی سرنی، سرنگت اک رکھائیا۔ میری آشا آشا وچ
 مرنی، جیون وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ میں اکو پوڑی چڑھنی، جس دا ڈنڈا نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری
 بنت دتی بنائیا۔ آشا کہے میرا گھاڑن گھڑیا، پرہ دتی مان وڈیائیا۔ اُس دے کولوں نراکھڑ پڑھیا، جسدا بھيو کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں اندر
 وسیرا آد جگاد کریا، گھر وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ تیرا میرا چکا کے ڈریا، بھو اکو اک سمجھائیا۔ بھگتاں میل ملا کے نال اڑیا، عادت پچھلی دتی
 بدلائیا۔ میری اچھیا نال مل کے گرمکھ پوڑی چڑھیا، ساچے مندر سوہیا پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سچ سوامی اکو وریا، دوجا کنت نہ کھئے
 ہنڈھائیا۔ جو آد جگاد جگا جگنتر سنکھ سدا کھڑھیا، نیترا کہ نہ کھئے چھپائیا۔ بن اچھیا کھیل کھئے نہ کریا، بھگتاں پرہ رہیا درڑائیا۔ اچھیا
 انتر تہاڈا پلو پھڑیا، دھر دی ساچی گنڈھ بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اچھیا اکو اک سمجھائیا۔
 اچھیا کہے میں دھر دی رانی، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ پت پرمیشور میرا ہانی، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ جن بھگتاں دی میں سیو کہانی، چاکر
 خاک روپ وٹائیا۔ سگھڑ سچجی بن سوانی، گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ امرت لے کے ٹھنڈا پانی، گرمکھاں جام پیائیا۔ پریم پیار دی دے کے
 جاواں نشانی، تیر نشانہ اک چلائییا۔ جس دی سُنندے رہے کہانی، سو ملیا بے پرواہیا۔ جس دی صفت کرے چارے ہانی، راگاں ناداں
 وچ لائیا۔ جس دا کھیل خلق مہانی، خالق مالک اک اکھوائیا۔ جس دا پد اک نربانی، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ جو ہر گھٹ جان جانی،
 لکھ چوراسی رہیا سمجھائیا۔ جس دی مہا اکتھ کہانی، شاستر سمرت وید صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد
 دیونہار وڈیائیا۔ اچھیا کہے میں سب توں اچی اچیاں وچوں پرگٹ ہو کے آئیا۔ میں پرہ دوارے ہو کے سچی، نہاون اکو لیا نہائیا۔ میں

گرمکھاں دے پردیوں اُٹھی، مینوں جنے کوئی نہ پتا مائیا۔ میں لوکھتا لاگن بن کے جن بھگتاں دی کراں بُتی، نانی ہو کے گھر گھر پھیرا پائیا۔ جنہاں دی آتم سٹی، پھڑ ہلُونے دیاں اُٹھائیا۔ اُہناں دی پرماٹما نال لاواں رُچی، جو رُسیاں ربیا منائیا۔ من واسنا کڈھ کے وچوں کُتی، سوان کوکر سوکر ہنس روپ وٹائیا۔ میں اندر وڑ کے اُہناں دے سفل کراں مکھی، جنہاں دے پردیوں ہر کا نام پرگٹائیا۔ میرے نال مل کے کیہڑا رہ جائے دُکھی، دُکھ ساگر کایا گاگر وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ اچھیا کہے میں ڈمھی، میری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ بناں بھگتاں مینوں سارے کہن نکھی، بیٹھن مکھ بھوائیا۔ جن بھگت کہن ایہہ ساڈی امی، امڑی کہہ کے خوشی منائیا۔ میں اُہناں دے پچھے پھراں بھنی، بھج بھج اپنا پنڈھ مکائیا۔ جا کے حُکم سُنواں کتیں، ملو پُرکھ بے پرواہیا۔ جو مالک سب دا دھنی، دوُلت نام سدا ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ اچھیا کہے میں بھگتاں کراں تلاش، کایا تہ پھول پُھلایا۔ جنہاں پرہہ ملن دی آس، تنہاں میلے دیاں ملایا۔ میٹ اندھیری رات، ساچا چند کراں رُشنائیا۔ بہرم چُکا کے کوڑی ذات، درس دی دات دیاں وکھائیا۔ جس دے وچ انوکھی کرامات، کرماں ڈیرہ ڈھائیا۔ جس دا اکھڑ لہے نہ وچوں کیسے لُغات، الفیے نہ صِفت سُنایا۔ جس دی آد جُگاد اکو جہی پرہات، سندھیا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جو دے کائنات، کلمہ نبی رسُول پڑھائیا۔ جس دی کدے نہ ہووے وفات، فاتحہ انت نہ کھئے جنائیا۔ میں اُس دی داسی داس، جن بھگت دوارے سیو کھائیا۔ جن بھگتو پرہہ ملن دی رکھو خواہش، خالص ملے شہنشاہیا۔ باقی کوڑی سرب تلاش، طبع سکے نہ کھئے بدلائیا۔ میرا وسیرا اندر ہڈ ماس، کایا مندر ڈیرہ لائیا۔ پرہہ ملن دی سکھ لُو جاچ، نون س اُکھڑ دیاں سمجھائیا۔ چرن گول سچ سرن منگو ابناش، دھوڑی خاک رمائیا۔ سدا سوامی وسنہارا پاس، ہر گھٹ پرگٹ ہو کے درس دکھائیا۔ سیری بھگوان بھگتاں ملن دی رکھ سدا خواہش، بن بھگتاں سیری بھگوان کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ خواہش کہے میں ہڈھنگی، ٹھگان چوراں یاراں وچ اپنا راہ جنائیا۔ سر تون چوٹی کر کے ننگی، چاروں گنٹ بھوائیا۔ اودھر مۇرکھ پا کے ونڈی، بھلاواں نام گُسائینا۔ آتم کر کے رنڈی، گھر گھر دُباگن دیاں بنائیا۔ اوہ سوانی کیسے نہ لگے چنگی، جو دُھر دا حُکم گئی بھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرے وچ دتی سرب وڈیائیا۔ خواہش کہے میں ویکھ

جوگی، جگت دھیان لگائیا۔ خواہش کہے میں ویکھے بھوگی، کام کرودھ ہلکائیا۔ خواہش کہے میں ویکھے روگی، جنہاں پرہوں روگ ستائیا۔ خواہش کہے میں ویکھے سنجوگی، جنہاں پرہ اپنی سیج بہائیا۔ خواہش کہے میں ویکھے وجوگی، جنہاں دا میل انت نہ کھئے کرائیا۔ خواہش کہے میں ویکھی چوٹی، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ خواہش کہے میں ویکھیا واسنا کھوٹی، جو کوڑیاں نال کرے گڑمائیا۔ خواہش کہے میری خواہش بہتی، ترسنا پور نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، خواہش اپنے نال ملائیا۔ خواہش کہے میں پرہو دوارے، اپنا آپ مٹائیا۔ سنت سہیلے بنے سرب و نچارے، سوڈا اکو ہٹ وکائیا۔ جس گھر گرو اتار دسن بھکھارے، جھولی اپنی آگے ڈاہیا۔ اُس دا حکم سدا جگ چارے، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ پیر پیغمبر نچدے اوس اشارے، شرع سرب سمجھائیا۔ وشن برہما شو کوٹن کوٹ کرن نمسکارے سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ آد انت اتوٹ اٹت بھندارے، خواہشاں بھریا بے پرواہیا۔ جن بھکتو چڑھ کے ویکھو اوس دے منارے، جس دی چار دیوار نہ کھئے بنائیا۔ جتھے نہ کوئی سورج چند دسے ستارے، منڈل منڈپ نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی نوبت و جن نگارے، تال تلواڑا نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی دین مذہب پوارے، جھگڑا قوم نہ کھئے رکھائیا۔ اوتھے گرمکھ سوہنے بیٹھے لاڑے، جنہاں پُرکھ اکال سگن لیا منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی اچھیا دتا سمجھائیا۔ اچھیا کہے میں آئی دسن، دہ دشا جنائیا۔ بھگت سہیلے اٹھ اٹھ تھن، بن کے پاندھی راہیا۔ چرن گول سرنائی ہر کی لگن، ایشٹ دیو اک منائیا۔ پریم پریتی اکو رہن مگن، منگلا چار سنائیا۔ نو دوارے منزل پندھ لنگھن، ادھو چکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جوت للاٹ لگا کے چندن، مستک ٹکا اک وکھائیا۔ مل کے میل سیج مُکندن، اند اکو جھولی پائیا۔ ڈھولا گاون دھر دا چھندن، سوہنگ راگ الاٹیا۔ اچھیا وچ پرمانندن، آسا پور کرائیا۔ جن بھکتاں ملاواں دھر دا سجن، جو سجن وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے رہیا پائیا۔ اچھیا کہے سجن گھر گورا، اک اکل نظری آٹیا۔ دھن وڈیائی جنہاں دا جنم سورا، سوارتھ پمارتھ اکو رنگ رنگائیا۔ اوہ مورکھ مُگدھ جگت جہاں کہے بورا، بھولا بھاؤ سمجھ کیسے نہ آٹیا۔ اوہ گرمکھ پرہ ملن واسطے جتا، جگت کرم نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچھیا اندر میٹ کے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ اچھیا کہے میں سب دی سخی، وچھڑیا کاسن دیاں ملائیا۔ درس وکھاواں نیج اکھیں، نیتر اک کھلائییا۔ نام پڑھاواں دھر دی پٹی، سچ سندیش

سُنائیآ۔ پریم پیار اندر سُکاواں رتی، رتی رتِ نظر نہ آئیآ۔ جنہاں آس پرہ ملن دی رکھی، تنہاں میلان سہج سُبھائیآ۔ اچھیا کہے میں جوڑ
جڑاواں کلاپتی، پت پریشور نال ملائیآ۔ جن بھگنو گرمکھو گرسکھو ساچے سنتو مُریدو مُرشد نال مل کے کھٹو کھٹی، آگے کھٹکا کھٹے رسن
نہ پائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان اچھیا پت آپے رکھی، رکھیک رکھیا کرے تھاون تھائیآ۔

اچھیا اندر گرمکھ جھولا، اپنی آس تکائیآ۔ پُرکھ ابناشی تیرے کندھ اٹھانا ڈولا، جگت کہار روپ وٹائیآ۔ رسنا نال نہیں پاؤنا روؤلا،
اشاریاں نال سمجھائیآ۔ تُوں آد جگادی مؤلا، ہر گھٹ رویا بے پرواہیآ۔ میرا چُک کے پڑدا اوہلا، سوچھ سروپی درس دکھائیآ۔ پورا کر
اقرار قولا، کول نابھی اُلٹی مکھی امرت رس مکھ چوائیآ۔ تیرا کھیل ویکھاں اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول وڈیائیآ۔ تُوں نور خدائی آولا،
عالمین تیری سرنائیآ۔ تیرے پچھہو کے بولا، بھجان واہو داہیآ۔ تُوں روپ ساول سولا، مُکند منوہر لکھی نرائن اک اکھوائیآ۔ تُوں آد
جگادی گر اوتاراں پیر پیغمبران دیویں تغما، سمرتھ سر اپنا ہتھ بٹکائیآ۔ مینوں وی سنا دے اوہ نغمہ، جس دی شاعری شاعر کرن کھٹے نہ
پائیآ۔ میں درشن پاواں دید چشماں، عید چند رُشنائیآ۔ میں کھا کے آیا قسماں، مینتھوں جھلی نہ جائے جدائیآ۔ میں دھوڑی منگی بھسما، تن
ماٹی خاک رمائیآ۔ میں نہیں جاندا پچھلیاں رسماں، گرمکھ اپنی جھولی ڈاہیآ۔ پن تیرے مول نہیں بچنا، لوکات رہنا مول نہ بھائیآ۔ میں حال
تینوں دسنا، کھول کے دتا سُنائیآ۔ جے وسان تے تیرے چرن وسنا، کوٹھے منڈپ ماڑی کم کیسے نہ آئیآ۔ نالے روواں نالے ہسنا، خوشیاں
وچ نیتر نینان نیر وہائیآ۔ جے تُوں ساڈے پریم پیار وچ نہیں پھسنا، کیوں بھگتاں دا اکھواویں ماہیآ۔ جنان چر تُوں ساڈے پردے وچ نہ
وسنا، اوناں چر تیرے چرناں اُتے نہیں ڈھٹھنا مستک سیس نہ کیسے جھکائیآ۔ جنان چر پریم پیار دا چاڑھیں نہ وٹنا، سچ کھارے دئیں
بھائیآ۔ اوناں چر تیرا نام کدی نہیں رٹنا، تینتھوں بیٹھنا مکھ بھوائیآ۔ پن بھگتاں تیرا نام کیسے نہیں جینا، سری بھگوان تینوں کہہ نہ کھٹے سُنائیآ۔
جے تُوں ساتھوں وسیوں وکھرا، تیری چھپر چھن ملے نہ کھٹے وڈیائیآ۔ جے تُوں پرگٹ ہوئیوں وچوں پتھراں، پھر وی بھگتاں نظری آئیآ۔ جے

تُوں لیکھ لیکھیا نال اکھراں، اوہ وی تنہاں دی صفت صلاحیا۔ پرہو اپنا پرت کے ویکھ پتر، ورقہ اندروں لئے اُلٹائیا۔ تینوں بھگتاں بنا سدا
 خطرہ، سدا بھگت تیرا مان ودھائیا۔ اسیں چھڈ کے اپنا وطن، بے وطن ہو کے لوکات پھیرا پائیا۔ ہُن آ کے مل اپنے پتنا، يتھارتھ رہے
 سمجھائیا۔ اسان تیرے کولوں نہیں ٹھننا، بھجیاں پلُو نہ کھئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان اپنی دیا کمائیا۔
 جھولا کہے میں کایا کپڑ، کچے تند ڈور بندھائیا۔ تیرے در نہ سکاں اپڑ، منزل پنڈھ نہ کھئے چُکائیا۔ تیرا وسیرا اُپر چھپر، شہنشاہ اکھوائیا۔
 میں خاک دی سیجا سٹا ستھر، سولان سیج ہنڈھائیا۔ تُوں سیکھیا رہنا سدا وکھر، سچکھنڈ ڈیرہ لائیا۔ میں آ کے تیرے پتن، آسن لیا
 جمائیا۔ جنان چر نہ آویں انگن، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا میل لئے ملائیا۔ جھولا کہے میرے
 اندر وست، گرمکھ آپ ٹکائیا۔ جنہاں نوں لگ گئے کر ہست، ہتھان رنگ رنگائیا۔ نام خُماری دے دے مست، متوالے دے کرائیا۔ تیرا
 نظری آوے ایشٹ، دریشٹ دے وڈیائیا۔ ناتا چھڈ کے ساری سریشٹ، پرہ تیرا دھیان لگائیا۔ تیرے نال مل کے بھوگن گرہست، دوجی
 سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ چرناں بیٹھان دب کے سورگ ہشت، اُتے اڈی دینی لگائیا۔ تیرے اُتے کر کے اپنا نسچ، نسچا اپنا لیا جمائیا۔ ساڈی
 کدے نہ اُکے نشانے والی شست، جو گوبند چلے تیر دتا چڑھائیا۔ کی ہویا جے رام نے گرو بنایا وشیشٹ، وشیاں والے گرو دی سانوں لوڑ
 رہی نہ رائیا۔ تیرا درس ویکھنا سدا اندریشٹ، نیج نیتر کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر میلا لینا ملائیا۔ جھولا
 کہے میری ویکھ جھلک، پٹیاں رنگ رنگائیا۔ میں ناتا توڑ کے خلق، خالی تیرے در تے آئیا۔ میں ویکھ کے عرش فرش، تیرے چرناں دھوڑ
 رمائیا۔ میرے اُتے کر دے ترس، رحمت حق کمائیا۔ میں جنم جنم دا رہیا بھٹک، اگنی دے بھجائیا۔ برہوں وچھوڑے وچ رہیا ترس،
 امرت جام اک پیائیا۔ میرا میٹ دے سوگ برکھ، چنتا غم رہے نہ رائیا۔ اپنے در تے قیمت پا دے نرخ، دوجی بٹی نہ کھئے وکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کمائیا۔ جھولا کہے گرمکھ دے بستر، بستی اپنی وچ لوکائیا۔ اپنے آپ دا کر کے شستر،
 لیکھا کراں تھاون تھائیا۔ پچھلی راتی اُسنے ماری تینوں نشتر، ڈونگھا گھاؤ لگائیا۔ میرے اندر ہوئی دھڑکن، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ میں
 اُٹھکے لگا تڑپن، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ جس گھر بیٹھا ماہی مردن، مردان سوہیا پائیا۔ غریباں ونڈے دردن، دکھیاں دکھ گوائیا۔ چلکے

اوس کول کراں عرضن، آرزو اوس کول سُنائیا۔ اوہ پورا کرے فرضن، فیصلہ حق درڑائیا۔ جس دا کھیل سدا اسچرجن، اچرج لایلا رہیا
 ورتائیا۔ جگ جنم دا پچھلا لاپوے قرضن، مقروض حساب بےباق رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، میرا لیکھا
 دے چکائیا۔ جھولا کہے مینوں اتوں کردے بند، بہتیاں گنڈھاں پوائیا۔ میرے مکھ وچ نہیں بتی دند، رسنا جھوا پرہو نہ کھئے لگائیا۔ میں نہ
 جانا تُوں صاحب سدا بخشنند، رحمت سرب کھائیا۔ گرمکھ دے بستر چھوہ کے مینوں آیا اند، جس وچ پگری دتی ٹکائیا۔ مینوں نظری آیا
 تیرا چند، جو نور کرے رُشنائیا۔ میں نیتر پاواں ٹھنڈ، اکھیاں تپش بُجھائیا۔ میں اوس نال پاواں گنڈھ، جس نالوں نہ ہونے جدائیا۔ راتیں
 ستیاں ستیاں ایہو منگدا رہیا منگ، دوتے جوڑ اپنی جھولی ڈاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، میرا لیکھا دینا چکائیا۔ جھولا
 کہے میں چکنہارا بوجھا، بہار اپنے وچ رکھائیا۔ ویکھن وچ کھلا کوجھا، تند تند جڑائیا۔ بھگت ہتھ وچ آ کے مینوں مل گئی سوبھا، ملی مان
 وڈیائیا۔ آگے ہو گیا تیرے جوگا، جگت جگ دتا تجائیا۔ میں سناون آیا ہوکا، اچی دیا درڑائیا۔ پرہہ ملن دا اکو موقع، لکھ چوراسی وچوں
 مانس آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سوہنی میری بنت بنائیا۔ جھولا کہے جس ویلے پھڑیا لال، اپنیاں اُنکلاں نال ملائیا۔
 مینوں نظری آئی تیری سچی دھرمسال، دھرم دوارا بے پرواہیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ لاڑی مؤت نہ چلے نال،
 چترگپت نہ حساب وکھائیا۔ اکو تیرے نام دا وجے تال، دوسر کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ بھگت سہیلے مل مل تیرا ڈھولا گان، گاوت خوشیاں رین
 وپائیا۔ گرمکھاں مل کے مینوں آوے آرام، حرام دے جگت لوکائیا۔ میں سارا دن سندیشہ دیندا رہیا پیغام، بہڑی بہڑی کر دہائیا۔ کس
 ویلے ملاں صاحب سلطان، جو دکھڑے رہیا گوائیا۔ گرمکھ تینوں جھک جھک کراں سلام، سجدہ اک جھکائیا۔ جس سچ دوارے پہنچایا
 آن، اپنا پندھ مکائیا۔ تیری چھوہ نال مینوں ملیا گیان، گیان وچ مہربان دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد دیونہار
 وڈیائیا۔ جھولا کہے میری اتم تنی، تانا پیٹا رہی جنائیا۔ جسدی پہلوں گرمکھ نال بنی، پھر ستگر دئے وڈیائیا۔ میں بن گیا دھر دا دھنی،
 خزانہ ہر جی اندر پائیا۔ میری اکو عرض مئی، بہتیاں منتاں نہ کھئے کڈھائیا۔ جس ویلے ہتھ لگایا سی بیبی چئی، چرن دھیان رکھائیا۔ اوس
 ویلے میں اوہناں دے وچ آ گیا سنی، گبھ ہو کے ڈیرہ لائیا۔ وچالے بہ کے ویکھی چھپر چھنی، ادھ وچکار سوبنا رنگ وکھائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جھولا کہے مینوں اندروں پھول، خالی نظری آئیا۔ جس اُتے کیتا قوُل، اوہ کتاب دے وڈیائیا۔ تیرا پچن نام انمول، بھل کدے نہ جائیا۔ جس طرح میرا مکھ دتا کھول، ایسے طرح گرمکھاں دے اندروں پڑدے دے کھلایا۔ جے دُور دُراڈا آ کے وس کول، پرہو اپنا پندھ مکائیا۔ ساچی سیجا بہہ کے کر آگے چوبل، ساچی چولی دے بدلائیا۔ تیرے پریم پیار اندر گئے موُل، رُت بسنتی دے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کھایا۔ جھولا کہے پرہہ چُک دے پڑدا، ست تیری وڈیائیا۔ گرمکھ بنا لے اپنا بردا، بندی خانہ دے تڑایا۔ ایہ آتم پرما تم تیرے ورگا، جے تُوں اپنے نال ملایا۔ تیرا کچھ نہ ہووے حرجا، حاضر ہو کے درس دکھایا۔ گرمکھاں دا پچھلا دے دے قرضہ، اصل سوڈ نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جھولا کہے میرا ڈونگھا راز، کوئی سمجھ سکے نہ رایا۔ ویکھو میں پڑھی نہیں کوئی نماز، حُجریاں وچ نہ سیس جھکایا۔ ہتھ جوڑ نہ کری ارداس، بینتی کوک نہ کھئے جنایا۔ ہون کیتا کوئی نہ پاٹھ، دھوپ دیپ گہرت نہ کھئے جلائی۔ جس ویلے بھگت دا ملیا ساتھ، گرمکھ اُنکلی لایا۔ میرے اندروں اُٹھی اوہ خواہش، جس خواہش دے سارے رہے گن گایا۔ کس ویلے چلاں پرہہ دے پاس، اپنا پندھ مکائیا۔ بن کے داسی داس، سوہنی سیو کھایا۔ اک واری دیواں آکھ، بینتی سچ سنایا۔ پرہہ اپنیاں بھگتاں دی پت راکھ، رکھیا کر تھاوں تھانیا۔ گھر گھر درشن دے پرگٹ ہو کے ساکھیات، سمنکھ ہو کے نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا لیکھا لکھ کے گئے قلم دوات، کہانی بانی دیوے مات گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا جھولی پائی۔ جھولا کہے میں کرن نہیں آیا جھگڑا، بیتی کہانی رہیا سنایا۔ جے مارگ مل جائے آگلا، پچھلا دیاں تجایا۔ لوڑ پوے نہ جان دی جنگلاں، پربت بن نہ کھوج کھجایا۔ دوجا گھر پئے نہ منگنا، جھولی خالی نہ کتے ڈاہیا۔ جے ستگر لائے انگنا، اپنی گود اٹھایا۔ پریم پیار دی چاڑھ دئے رنگنا، اکو رنگ رنگایا۔ پھیر کلیاں نال مینوں کیسے نہیں ٹنگنا، گرمکھ دے ہتھ آیا میری کٹی جائے جدایا۔ میں اوس پار کنارے لنگھنا، جس دا ونجھ مہانا اکو نظری آئیا۔ سچ دواریوں منگ منگدیاں کدے نہ سنگنا، نیترو کے دیواں حال ڈہایا۔ پرہو جے تُوں بھگتاں دا بنیوں سبنا، کیوں نہ سائوں پار لنگھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سمرتھ وڈی وڈیائیا۔ سُن جھولے کر اپنی جھولی، دُھر دی جھلک دیاں دکھایا۔

تُوں سمجھی بھگتاں دی بولی، انبولت راگ الائیا۔ سارا دِن بستران والی چُکی رکھی ڈولی، سر اپنے بہار اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایسے کارن تیرا ہوئے سہائیا۔ جھولے رکھ یاد پچھلی گل، پچھا رہیا جنائیا۔ جس ویلے گوبند وڑیا سی جھل، ماچھیواڑے پھیرا پائیا۔ اُس ویلے تیرے وچ سی اک چھوٹا جیہا پھل، جیہڑا بستر وچ بند کرائیا۔ اُس دے اُتے لیکھ سی اچل، نہچل دھام دتا جنائیا۔ جس ویلے گوبند تکیا اوہدے ول، اوہدے ولولے دین دُہائیا۔ تُوں سُوَلاں سیج بیٹھوں مل، میری سار کسے نہ پائیا۔ جے سب تُوں چھڈ کے میرے کول آئیوں چل، کیوں چلتر رہیا دکھائیا۔ کیتھے تیرا گیا دل، سنگی ساتھی نظر کھئے نہ پائیا۔ اک ویری مہر نظر کر کے پلک وچوں بخش پل، اپنا دھیان لگائیا۔ کی ہویا جے بچیاں تُوں نہیں دتا جل، میں وی تیری اوٹ تکائیا۔ جنن چر میرا نہ مٹیا سل، دُکھڑا درد وندائیا۔ گوبند کہا جس ویلے آواں اتم کل، نرگن رُوپ جوت رُشنائیا۔ تیرا بھگتاں نال مل کے ودھاواں بل، بلدھاری دیاں بنائیا۔ تُوں پاندھی بن کے میرے درشن تُوں آویں چل، اپنی اچھیا نال ودھائیا۔ پھیر تیتوں ایسے پھل دا دیواں پھل، وادھا آگے ہور ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا دینا سب دا جھولی پائیا۔ لہنا دینا آیا مکاؤن، پچھلا پندھ مکائیا۔ اگلا گھر آیا دساؤن، پچھلا رہیا ڈھابیا۔ جتھے اکو ملے اگتی پوئن، ہوا وچوں ہوا باہر دکھائیا۔ اوتھے سیج سُوَلاں والی کہے میں آئی خوشی مناؤن، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ میں اوہ تگاں ویکھاں اکھاں کس ویلے گوبند میرے اُتے آئے سون، سوہنا رُوپ وٹائیا۔ میں لمی کیتی دھوئن، پریم وچھایا وچھاؤن، سوہنی ساچی سیو کائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ جھولا کہے میں تگ کے جھلک نورانی، نیرویر درشن پائیا۔ پروردگار ملیا جیہڑا وسے اُتے اسمانی، آسرا اکو رہیا رکھائیا۔ جس دی مہا اکتھ کہانی، آد جُگاد رہے جس گائیا۔ جن بھگتاں کولوں ملی اوہدی نشانی، جو نشانے تیر رہیا لگائیا۔ در گھر مل کے مُک گئی آون جانی، سوتر تاگا کپاس رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ اک لال سنگھ دی مہربانی، جس وچھڑیاں دتا ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا سب دا رہیا دکھائیا۔ جھولا کہے میں ماری جھاکی، اپنی اکھ کھلائیا۔ نظری آئی اکو تاکی، جس دا بھيو کھئے نہ پائیا۔ جس تُوں لہدے بندے خاکی، بھجن واہو داہیا۔ اوہ بھگون بنیا میرا ساتھی، بے جان دتی وڈیائیا۔ اچھیا اندر پوری آسی، ترسنا دتی بُجھائیا۔ سچ دوارے دا جاواں بن کے واسی، واسطہ اکو نال جُرائیا۔ منزل

چڑھ کے اوکھی گھاٹی، گھاٹا پچھلا پور کرائیا۔ مینوں یاد ماچھوواڑے دی اوہ راتی، جس راتیں پر بھاتی پر بہ ملیا بے پرواہیا۔ جس دا حکم ذات صفاتی، آفتابی محتابی نور رُشنائیا۔ جس دے آگے سارے لاجوابی، گر اوتار پیر پیغمبر سارے سیس نوائیا۔ اوہ بھگتاں نال پنجاں تتان والا بنیا پنجابی، پنج نال پنجاں رہیا بھجائیا۔ بھگت ادھارن دُھر دی وادی، اچھل چھل اپنی کھیل کھلائیا۔ پریم پیار دا بن کے ساقی، گرمکھاں جام پئیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، اچھیا سب دی ویکھ وکھائیا۔ جھولا کہے میں اچھیا کارن، جنم لیا وٹائیا۔ اپنا لیکھا آیا نورن، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ بیڑا پار آیا اتارن، بیڑے سچ چڑھائیا۔ گرمکھاں آیا ونگارن، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ ایہو جیہا پھیر نہیں لبھنا یارن، جیہڑا یارڑے والا ستھر چنگے پھیر رہیا کرائیا۔ کچے تند نوں آیا تارن، بندی بند بند ٹرائیا۔ لال نال کر کے لال پیارن، پیار پیار وچوں پرگنائیا۔ جن بھگتاں آیا پیچ سوارن، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دُشٹ ہنکاری آیا مارن، کھنڈا اکو نام چمکائیا۔ کام کرودھ لوہ موہ ہنکار دے کھیڑے وسدے آیا اجاڑن، سچ سچ ست دھرم دے اُجڑے کھیڑے پھیر وسائیا۔ کوچھ کلیاں غریب نائیاں آیا تارن، دُبدے پاتھر پاپن پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پچھلے پاٹے چیتھڑ آیا اتارن، اگلا جامہ راما اکو اک وکھائیا۔

پریم پیار دی اگتی چٹھی، اکھری دتی لکھائیا۔ اپنے ملن دی ساچی بدھی، بدھ آتم وچ ٹکائیا۔ سُرتی ہووے سہج سُبھاؤ سِدھی، سچا راہ تکائیا۔ اوکڑ اوچھڑ ہووے کڈی، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ بھگتن کرے ساچی ریجھی سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گرمکھ تیری لگی رہے پریتی، دو جہان نہ کھٹے ٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نانا بدھاتا آپ بندھائیا۔ پڑدا کہے اوڈھن کوپن، حصیاں وچوں حصہ نظری آئیا۔ ایہہ انچل اوہ دروپت، جو بستر تن پہنائیا۔ جس دا سہارا لوک پرلوکن، دو جہان اوٹ تکائیا۔ جس دوارے ساچی مؤجن، مؤجودہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہ بھگت سہیلے آیا کھوجن، کھوجی بن کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا

لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کپڑا کہے میرا تانا بیٹا، ڈوری تند تند جڑائیا۔ میں ہتھ آیا کھیوٹ کھیٹا، جو ملاح دُھر درگاہ اکھوائیا۔ جس نے
 بھگت بنایا بیٹا، گرمکھ گود اٹھائیا۔ نیتز درشن آ کے پیکھا، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ مینوں یاد آیا چیتا، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ جس ویلے
 نانک سٹا ون بیٹھاں، باشک تشکا سیو کھائیا۔ اوس ویلے پریم نال مینوں اُتے مکھ لپیٹا، بانہ سربانے بیٹھ دباٹیا۔ نانک دے نیتراں
 وچوں پُرکھ اکال پیکھا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ اوس ویلے میں منگیا اپنا لیکھا، جھولی آگے ڈاھیا۔ دُھر فرمان آیا میری آد جگادی
 کھیڈا، اگلا آگے ہور درسائیا۔ جس ویلے نرویر پُرکھ دھارے ویسا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جوت سروہی دھارے بھیسا، پنج تت نہ کھئے
 سمجھائیا۔ تیری یاد دا رکھے چیتا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ گرمکھاں دے کولوں لے کے نیندا، نیندر اکھ دئے کھلاٹیا۔ راتیں سٹیاں دے
 جاگدیاں سب نوں وینہدا، غفلت اپنے وچ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے پچھے بھگت کولوں مراوے پیندا، قدم قدم اپنے لیکھے لائیا۔ پچھلا لہنا ترینی
 نینی دا، رام سییا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروہ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا سرب چکائیا۔ اوڈھن کہے میں کچا تند سوٹ،
 سوٹر دھاری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میرا تن وجود ویکھو کلبوت، کالا کپڑ روپ وٹائیا۔ میں بھگت دیاں ہتھاں وچ محفوظ، جگت گڑیار ہتھ نہ
 کھئے لگائیا۔ کلجگ انت میرا اصل نال ملن لگا سوڈ، گل زر اپنا روپ وٹائیا۔ ہتھ لگا اُس محبوب، جو مُجبت دُھر دی رہیا کھائیا۔ میں
 چڑھ کے منزل مقصود، فیصلہ اپنا حل کرائیا۔ خوشی مناواں چارے کوٹ، دہ دشا دیاں سُنائیا۔ ہر کا نام دُھر کا شبد کدے نہ ہووے
 جھوٹھ، جھوٹھیاں کھرے دئے بنائیا۔ جس دے اُپر صاحب جائے تھ، کوچھے کلمے گلے لگائیا۔ میں پچھے وینہدا رہیا بہ کے چپ، کپڑا رو رو
 دئے دُباٹیا۔ جس ویلے پریم دی ملن والی لگی بھکھ، اٹھ کے بھجا واہو داہیا۔ آ کے چرناں گیا جھک، کر بندنا سیس نوٹیا۔ پُرکھ ابناشی ہر
 گھٹ واسی مینوں پُچھ، پسچاتاپ دے گوائیا۔ جوتی جوت سروہ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوگری ویکھ وکھائیا۔ کپڑا کہے میں کایا
 تت، تتو اک جنائیا۔ پن رسنا جہوا بولاں سچ، سچ دیاں سمجھائیا۔ میں کران سیوا پن اکھاں ہتھ، اپنی آس رکھائیا۔ چل کے آواں پن پیراں
 پگ، اپنا پندھ مُکائیا۔ جن بھگت دے نال مل کے کیتا سچا حج، حاجت اور رہی نہ رائیا۔ میں تیریاں بھگتاں دے پڑدے رہیا کج، ٹوں
 میری لاج رکھائیا۔ میں درشن کران رج، اپنی ترکھا بھجھائیا۔ دوہاں دا تال اکو جائے وچ، نگارا سنان چائیں چائیا۔ میں سُنیا ٹوں آئیوں بھگتاں

دے اندر حد، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ میرے پچھے گرمکھ لال لیا سدّ، سُتیاں لیا جگائیا۔ بہاوین ہسے سارا جگ، گرمکھ نیر خوشیاں نیر وپائیا۔ تیرے پریم پیار دی پی کے مد، خُماری اکو نام چڑھائیا۔ بے شک سنگی ساتھی سارے جاون چھڈ، تیرا وچھوڑا جھلّیا نہ جائیا۔ تیری آتم تیتھوں نہ ہووے اڈّ، پر ماتم تیرے وچ سمائیا۔ برہم پاربرہم تیری جدّ، وشو روپ دے وکھائیا۔ تیرے نیوں نیوں لاگے پگ، چرن گول سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سوتر تند کہے مینوں لوکی کہن پگڑی، جگت دستار کہہ سنائیا۔ میں پنجان نال جاواں جگڑی، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ میں مان دیواں سرِشٹ سگلی، شاہ سلطاناں دے سر تے آسن لائیا۔ پرہہ بن تیرے ہوواں پگلی، اپنا آپ مٹائیا۔ میرا لیکھا چُکا دے کایا بدنی، اگلا تے دے بدلائیا۔ میں اکو وست منگنی، جھولی تیرے اگے ڈاہیا۔ جے تُوں بھگتاں دی کایا رنگنی، کیوں نہ میرے اُتے رنگ چڑھائیا۔ میں در تے آئی بن کے منگتی، مکھ گھنگٹ دتا اٹھائیا۔ میری اکھ رہے نہ اندھلی، نیر نین کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا لیکھے وچ لگائیا۔ پگ کہندی مینوں کہندے تھگڑی، دُپٹیاں نال پرنائیا۔ جے تُوں بھگتاں دی جنم کرم دی پگڑی، اپنے لیکھے لائیا۔ میں ہو جاواں نفکری، در تیرے سپس جھکائیا۔ چوٹی چاڑھ دے اوس سغری، جس گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ میں کھوجاں وچ عشقی، معشوق روپ وٹائیا۔ جاں ویکھیا بھگت دی تیرے چرناں لگی برتی، سُرتی برتی دووین راہ تکائیا۔ دوارے آگئی پھردی پھردی، اپنا پندھ مُکائیا۔ ایہ آس چروکی چردی، چری وچھنے رہیا ملائیا۔ ملنی ہونی ساچے پر دی، پیا پریم دئے وڈیائیا۔ میں مالک بناں گھر تھر دی، جس گھروں پھیر نہ کھئے بلائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اکو لوڑ تیری مہر دی، مہربان مہبان بیدو بی خیر یا اللہ الاہی نور تیری رُشنائیا۔

☆ ۷ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ☆

جن بھگت کہے پرہہ دس گھرانہ، گرہ اپنا دے جنائیا۔ جس گھر نرگن جوت جگے مہانا، دیوا باقی نہ کھئے ٹکائیا۔ شبداگم وچے ترانہ، انراگی راگ سنائیا۔ امرت رس ملے پینا کھانا، ترشنا بھکھ نہ کھئے رکھائیا۔ چرن گول رہے دھیانا، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ ست دھرم

دسے نشانہ، شہنشاہ تیرا نظری آئیا۔ بھاگ لگا دے کایا ساڈھے تین ہتھ مکانا، پڑدا اوہلا آپ چُکائیا۔ ہر گھٹ سوامی جانی جانا، بے انت تیری سرنائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی تیرے اُتے مانا، ابھان سب دا دے گوائیا۔ ہوں بالی بُدھ گرمکھ بال انجانا، لوکات نہ کھئے وڈیائیا۔

توں شاہ پاتشاہ سچا سلطانا، شہنشاہ اکھوائیا۔ سچکھنڈ نواسی راج راجانا، بھوہت بھوپ بے پرواہیا۔ سورپیر مرد مردانہ، جودھا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنا دے بُجھائیا۔ جن بھگت کہے پرہ دس دے جھگی، جس اندر ڈیرہ لائیا۔

جس دی جوت کدے نہ بُجھی، اندھ اندھیر نہ کھئے وکھائیا۔ جس دی شان سب توں اچی، عالیشان نظری آئیا۔ جتھے بھگتاں لگدی رُچی، آتم ملے وڈیائیا۔ جتھے سرتی ہندی سچی، دُرمت میل دھوائیا۔ جتھے نظر ہندی اٹھی، اٹی لٹھ گڑائیا۔ مان دواوے اپنی ہتھیں، گرمکھ گود اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ تیرا گھر ویکھئے اکھیں، ستیاں شانت کھئے نہ آئیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جو کتھا دسی، لیکھا لیکھ کے قلم شاہیا۔ تیری ویکھئے اوہ زالی ہٹی، جس وچ وست آپ ٹکائیا۔ مائس جنم دی کھئیے کھئی، آگے کھٹکا رہے نہ رائیا۔ تیرے پریم دی پڑھیے پئی، شاستر سمرت وید پُران کم کیسے نہ آئیا۔ نام پدارتھ دے دے رتی، رتن امولک ہیرے لال جواہر لے بنائیا۔ لیکھا چُک جائے راگ چھٹی، بتی دند نہ صفت صلاحیا۔ جوت زرنجن تیری نکئی بتی، آد زرنجن اپنے وچ لے ملائیا۔ توں دھر دا کھلاپتی، پت پریشور تیری وڈ وڈیائیا۔ گرمکھ آتم پرما تم تیرے آگے ڈھٹھی، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ساڈی آسا ترسنا اچھیا پورب کر اکھئی، بندھن اکو دینا پائیا۔

ماتا ہومے ہنگتا پنچ وکار سٹاؤنا بھٹھی، ترے گن اگنی تت تپائیا۔ چرن پریتی ساچی ریتی ناتا جوڑنا پُرکھ سمرتھی، دوجا انکن انگ نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچ دینا وکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ تیرا گھر کیہڑا، زرنجن سچ دے سمجھائیا۔ جس دا برہمنڈاں کھنڈاں نالوں کھلا وپہڑا، پُری لوہ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جتھے آون جاون چُکے جھپڑا، لکھ چوراسی نہ کھئے بھوائیا۔ جتھے نگر گرام سوہنا وسے کھپڑا، محفل تیرا نام خدائیا۔ جتھے دُبدَا تردا بیڑا، شوہ دریا نہ کھئے رُڑھائیا۔ جتھے نظری آویں نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ جتھے گرمکھ سخیاں پایا گھیرا، سوہنا دُھر دا راگ الائیا۔ جتھے وسیں ہر جو سینگھ شیرا، شہنشاہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جتھے حقیقت ہوئے نیڑا، حقو حق دئے سمجھائیا۔ جتھے غریب نائیاں اُتے کریں مہراں، مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پا کے گئے پھیرا، ستجگ تریتا

دو اپر کلجگ پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا گھر دے وکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ گھر دس دے اوہ، جس وچ تیری وڈیائیا۔ تیرے نال جائے چھوہ، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ تیرے ورگے جائے ہو، دوجا ت نہ کھئے بندھائیا۔ جگت نالوں کر نرموہ، محبت اپنے نال رکھائیا۔ سچ پرکاش دے لوء، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ دُرمت میل دے دھو، پت پاپی پُنت آپ وکھائیا۔ اپنے نام دی سنا ساچی سو، سوہنگ ڈھولا اک درڑائیا۔ امرت رس نہجر چو، جھرنا اک جھرائیا۔ کوڑی کِریا لے کھوہ، تن مندر رہن نہ پائیا۔ دُھر دا ڈھوا دینا ڈھو، نام پدارتھ اک ورتائیا۔ ست دھرم دا بیج دینا بو، پت ڈالی پُهل آپ مہکائیا۔ تیرے چرن دوارے سدا سد جائے کھلو، سنمکھ ہو کے درشن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مارگ اکو دے سمجھائیا۔ جن بھگت کہن دس زرنکار، کی گھر تیرے وڈیائیا۔ جتھے دیوالے اکم اپار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ چھپر چھن دے نہ چار دیوار، منڈل منڈپ ماڑی نظر کھئے نہ آئیا۔ سورج چند نہ کھئے اُجیار، دوس رین نہ کھئے وکھائیا۔ گھڑی پل نہ کھئے وچار، ماس برکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ زمیں آسمان نہ کھئے پہاڑ، جنگل جوہ نہ کھئے وڈیائیا۔ کرے کھیل آپ کرتار، قُدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، تخت نواسی ساچے تخت ڈیرہ لائیا۔ دو جہاناں بن کے حُکمران، نام سندیسہ اک سُنائیا۔ جُگ چوکڑی کر فرمان، فُرنے سب دے آپ کھلایا۔ گر اوتار برخوردار، پیر پیغمبر بچے ننھے لئیں پرگٹایا۔ جن بھگتاں دئیں دیدار، زرگن نُور کر رُشنائیا۔ اسیں وینہدے رہے سدا جُگ چار، چوکڑی تیرا دھیان لگائیا۔ راہ تکدے تکدے گئے بار، تھک تھک تیری منزل پندھ مُکائیا۔ حق دے سچے سرکار، عادل عدل اک کھائیا۔ در ٹھانڈا ویکھ دربار، الکھ اگوچر اکو الکھ جگائیا۔ ساچا مندر دے وکھال، جس گھر بہہ کے خوشی منائیا۔ ایہہ گرمکھ تیرے لال، لالن تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں شہنشاہاں دا شاہ ہوں کنگالاں دے کنگال، کنگلے ہو کے تیرے آگے کری عرضوئیا۔ تُوں دُھر دا بن دلال، ضامنی اکو اک رکھائیا۔ سچکھنڈ دوارا ویکھیئے تیری دھرمسال، جس گھر بہہ بہہ ڈیرہ لائیا۔ جتھے وچے اگئی تال، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ ساڈا من لے اک سوال، سوالی ہو کے رہے جنائیا۔ تُوں آد جُگادی سری بھگوان، بھگون تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، گرہ مندر دینا سمجھائیا۔ جن بھگت کہن پرہو دس دے مندر، منزل اپنا پندھ مُکائیا۔ سارے وسیئے اوسے اندر، جتھے دُکھ نہ لا کے رائیا۔ اکو

نام جیئے تیرا منتر، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ لیکھا چُک جائے گگن گگنتر، زمیں اسماناں چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ تیرے نال مل کے تیری بن
 جائے بنتر، گھڑن بہنہار سمرتھ سوامی تیرا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دروازہ دینا کھلایا۔ بھگت کہن پرہ
 تیرا گھر اولّا، اولڑی دھار چلاٹیا۔ آد جگادی رہیں اکلّا، بیٹھا بے پرواہیا۔ تیرا وسدا رہے محلا، مُحبت وچ سہائیا۔ جگ چوکڑی تینوں
 رام رحیم وایگرو مندے رہے اللہ، عالمین اکھوائیا۔ تیرا نام ندھانا اگتی بھلا، دو جہاناں رہیا ڈرائیا۔ تُوں صاحب سوامی اچھل اچھلا، ول
 چھل دھاری کھیل کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر گھلا، بھگتاں حکم سنائیا۔ سنتاں اندر رلا، گرمکھاں دئیں وڈیائیا۔ گرسکھ پھڑا کے پلا، اپنی
 گنڈھ بندھائیا۔ دو جہان پھریں ہو کے جھلا، جھلک نورانی اک چمکائیا۔ سمجھ نہ آئی گوہند ڈلا، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ جن بھگت کہن
 تیرا چرن دوارا اکو ملا، گھر ساچے سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچے دے وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پرہ
 کھول دے کھڑکی، پڑدا آپ اٹھائیا۔ تیرے چرناں لگے ساچی برتی، برتھا جنم نہ کھئے گوائیا۔ نظری آویں سرتی نرتی، نرویر تیری وڈیائیا۔
 دوارے آئی پھردی پھردی، گرمکھ آسا رہی جنائیا۔ میں ڈھونڈھدی رہی پچھے چردی، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ کیسے سمجھ نہ دسی گھر
 تھردی، تھر گھر بھیو نہ کھئے کھلایا۔ کلجگ اتم ویکھاں لٹھ گِردی، اُلٹا گپڑا دینا دوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 مندر دینا وکھائیا۔ جن بھگت کہن تیرا گھر انوکھا، وکھری دھار جنائیا۔ جتھے ہووے کدے نہ دھوکھا، کوڑا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ ملنا ہووے
 سوکھا، آدھو چکار نہ کھئے اٹکائیا۔ ملے اگتی نیا نوکا، نیا نام لئے ترائیا۔ جس نے چھڈیا پٹنا پوٹھا، پاٹل ہوکے ویکھ وکھائیا۔ گرمکھ ملن دا رکھ
 کے شوفا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ سچ دوارے آپے پہنچا، منزل پنڈھ چکائیا۔ دے وڈیائی وچوں چوڈاں لوکاں، لوک پرلوک دئے سہائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دئے سمجھائیا۔ جن بھگت میرا گھر سوہنا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ نہ ہسنا نہ کھئے
 رونا، خوشی غم نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ اُجل نہ میلا دھونا، اکو رنگ چڑھائیا۔ نہ جاگن نہ کوئی سوٹا، آس نندرا نہ کھئے وکھائیا۔ نہ گھڑیا نہ کوئی
 ڈھاؤنا، اچرج لپلا اک رچائیا۔ نہ اُجڑیا نہ کھئے وساؤنا، سد خوشیاں ویکھ وکھائیا۔ نہ میل نہ تیرتھ نہاؤنا، جل دھار نہ کھئے وہائیا۔ نہ مندر نہ
 دیوا باقی جگاؤنا، اکو جوت جوت رُشنائیا۔ نہ گرو اوتار پیر پیغمبر مناؤنا، پُرکھ اکال اکو ایشٹ سمجھائیا۔ نہ کوئی خاکی تن ہنداؤنا، پنج تت

سوہا کھئے نہ پائیا۔ زرگن جوت زرگن وچ سماؤنا، دُھر دا میلا میل ملائیا۔ گرمکھ وِرا در تے آؤنا، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ اتم
 وقت سُہاؤنا، جن بھگتاں اکھ کھلائیا۔ ساچا مندر اک وکھاؤنا، اُتر پورب پچھم دکھن چارے کنٹاں نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیریا کر، جن بھگتاں بوجھ بھجھائیا۔ جن بھگتو ہر مندر اچھا، ہر کرتا آپ جنائیا۔ اوتھے دھنے والا بنھنا پئے کوئی نہ وچھا، نالے گو
 نہ کھئے چوائیا۔ تیڑ پاؤنا پئے نہ کچھا، بودی سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ بھائیاں نال کرنا پئے نہ متا، نار کنت نہ کھئے ہنڈائیا۔ درشن کرنا پئے نہ لوچن
 اکھاں، ہتھان نال نہ سیو کھائیا۔ رسنا نال گاؤنا پئے نہ جسا، بتی دند نہ صفت صلاحیا۔ اگنی والا تاؤنا پئے نہ بھٹھا، بھٹھیالا روپ نہ کھئے
 وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر دا گھر دئے وکھائیا۔ جن بھگتو گھر سوہنا چنگا، نہ ہر نرائن بنت بنائیا۔ جتھے نہ
 کوئی سوریہ نہ کوئی چندا، جوتی نور نور رُشنائیا۔ نہ کوئی تن خاکی دسے بندہ، بندگی وچ دھیان نہ کھئے لگائیا۔ نہ کوئی برہمنڈ کھنڈ دسے
 ورہنڈا، جیرج انڈ نہ ونج کرائیا۔ نہ کوئی سنت ساجن دسے سنگا، مجلس روپ نہ کھئے وٹائیا۔ نہ کوئی وپندی دسے دھار گنگا، جل تھل
 مہیئل نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی نگر کھیڑا گرام دسے پری اندا، مکہ کعبہ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ نہ کوئی ڈھولا نہ کوئی چھندا، نہ کوئی راگی راگ
 سُنائیا۔ نہ کوئی دین نہ بخشندا، نہ کوئی عاجز نظری آئیا۔ جس دوارے پرہ بھگتاں میل کردا، سو دوارا سوہا پائیا۔ اوتھے نہ کوئی ساز تال
 وجے سُرنگا، نہ کوئی سُرنگی کینگ پلائییا۔ نہ کوئی ہتھ دسے مردنگا، توبت نام نہ کھئے جنائیا۔ پرہ صاحب دا وکھرا انوکھا سب توں ڈھنگا،
 جس دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن بھگتاں رہیا درڑائیا۔ جن بھگتاں سچ درڑاوانگا۔ دُھر دا
 مندر اک وکھاوانگا۔ ڈونگھی کندر بھو چکاوانگا۔ گھر ساچے توڑ کے جندر، جینودیاں جگت وڈیاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں گھر وکھاوانگا۔ جن بھگتاں گھر وکھائیا۔ پرہو اپنی دیا کھائیا۔ زرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ لگی
 پریتی توڑ نہھائیا۔ میٹ اندھیرا گھور، چند چمکائیا۔ مار کے پنچے چور، ہور کا ہور رنگ وکھائیا۔ سرتی بنھ کے شبدی ڈور، تند اکو
 اک پرگٹائیا۔ جن بھگتاں پرہ دی سدا لوڑ، بن بھگتاں پرہو کم کیسے نہ آئیا۔ جگا جگنتر جائے بہڑ، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ اپنے آگے
 لئے تور، ترت اپنا حکم سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن بھگتاں دیا کھائیا۔ جن بھگتاں دیا کھائیا۔ پھڑ باہوں آپ

اُٹھایگا۔ ساچے راہے آپے پائیگا۔ تن مائی ساتھ چُھڈاویگا۔ ساچی ہائی تن وکویگا۔ منزل گھاٹی آپ چڑھایگا۔ دُور دُراڈا پندھ مکویگا۔
 گرمکھاں سنگ نیہاویگا۔ اگئی رنگ رنگاویگا۔ مارگ دُھر دے آپ لگاویگا۔ ادھ وچکارنہ کھئے اٹکویگا۔ وشن برہما شو سیس جھکویگا۔
 گر اوتار پیغمبر جس ڈھولا راگ الاویگا۔ بھگت بھگوان میلا کرے ہس ہس، سچکھنڈ ساچے سوہبا پائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، جن بھگتاں مان دواویگا۔ جن بھگت خوشی مناؤندے نے۔ اک دوجے نوں اکھ سناؤندے نے۔ کوٹ جنم دے لتھے پاپ، پرہ
 دی جھولی پاؤندے نے۔ رل مل گایا اکو جاپ، تون میرا میں تیرا راگ الاؤندے نے۔ رُوح بُت دوویں ہو گئے پاک، پنت پاپی بھو
 چکاؤندے نے۔ ہر چرن جڑیا نات، ناتا اکو نال رکھاؤندے نے۔ جس دے وچوں اُچی ساڈی ذات، اتم اوسے وچ ملاؤندے نے۔
 سچکھنڈ دوارے جا کے درشن پائیے اگئی باپ، پتا پُرکھ اکال سیس نوؤندے نے۔ ساڈا کھڑا چُھٹ جائے جاپ، تیرتھ تٹ نہاون نہ کھئے
 نہاؤندے نے۔ جے پرہ جو مل جائے آپ، دوسر راہ نہ کھئے تکاؤندے نے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر
 ساچا ویکھ وکھاؤندے نے۔ جن بھگتو ساچا گھر وکھاوانگا۔ منزل پوڑی آپ چڑھاونگا۔ راگ گوڑی نہ کھئے پڑھاونگا۔ اکے گلی جو دسے
 بھڑی، بھڑ باہوں پار کراوانگا۔ جوں نر سنگھ روپ دھار کے کپڑی، پرہلاد اپنی گود اُٹھاونگا۔ جس دے ہتھ وچ میری پیری، دو جہانان
 ویکھ وکھاوانگا۔ تہاڈے گلوں کٹ کے شرع زنجیری، اشاعت اکو اک سمجھاوانگا۔ چوٹی چاڑھ کے اوس آخری، آخر اپنا میل ملاوانگا۔
 لکھ چوڑاسی وچوں میل ہویا تقدیری، تدبیر اپنی آپ سمجھاوانگا۔ بن بھگت پرہ دی چلے کدے نہ پیڑھی، وادھا بھگتاں نال رکھاوانگا۔
 تہاڈی جنم جنم دی کٹ دلگیری، کوڑا دلیر پرے ہٹاوانگا۔ محل وکھا بے نظیری، نظر اپنے نال ملاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھاوانگا۔ جن بھگت دھیان لگاؤندے نے۔ نیترا اکھ اُٹھاؤندے نے۔ پرہ ساچے راہ تکاؤندے نے۔
 ویلا وقت سہاؤندے نے۔ انتر انتر کیٹیاں گن گن، اپنا حال سناؤندے نے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملاؤنا ساچے
 گھر، گھر اکو ویکھ وکھاؤندے نے۔ گھر ساچے میل ملاوانگا۔ جگت وچھڑے جوڑ جڑاوانگا۔ نرگن ہو کے جاواں بھڑ، سرگن پڑدا لہوانگا۔
 ست سرُپی چاڑھ کے گھوڑ، شبدی واگ پھڑاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ اپنے گھر

وساوانگا۔ گرمکھ کہن گھر ساچے وسانگے۔ خوشیاں نال بہہ بہہ ہسنانگے۔ پریتہم تائیں اپنا حال دسانگے۔ چرن سرنائی ساچی ڈھٹھانگے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پچھلی کرنی اوہدے آگے رکھانگے۔ پچھلی کرنی جب آگے میرے ٹکاؤگے۔ نیتہ ہرن پھرن آپ کھلاؤگے۔ جگ مرن مات چکاؤگے۔ ورن ہرن ڈیرہ ڈھاہوگے۔ پٹی اکو پڑھن، ڈھولا اکو راگ گاؤگے۔ ساچی پوڑی چڑھن، مڑکے پھیر مات نہ آؤگے۔ پرہہ درس دید دیدار نیتہ لوچن کرن، کرماں کانڈاں پندھ مکاؤگے۔ کیرپا ندھان ٹھاگر سوامی اپنی کیرپا کرن، محبت پیار وچ ملاؤگے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گھر اکو درشن پاؤگے۔ گرمکھ کہن گھر سچا تکیا، تقویٰ اک جنائیا۔ لیکھا مکا مدینے مکیا، مقبریاں سیس نہ کھئے جھکائیا۔ لہنا چکا تیرتھ تئیا، اٹھسٹھ نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ پت پریشور سوامی ملیا سچیا، سچ دتی وڈیائیا۔ لیکھے لا کے بھانڈا کچیا، کایا کنچن دتی بنائیا۔ منوا واسنا وچ نہ نچیا، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ سر ہتھ سوامی رکھیا، انتریا می دیا کھائیا۔ جن بھگت اٹھ میرے پچیا، سچکھنڈ تینوں دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگت کہے میں ویکھیا سچکھنڈ، پن اکھاں نظری آئیا۔ اوتھ سے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ دین دیاں ہو بخشنند، رحمت آپ کھائیا۔ بھگت سہیلے لا کے انگ، اپنی گود اٹھائیا۔ انتر پاوے اکو ٹھنڈ، اگنی تت نہ لا کے رائیا۔ بھگت بھگوان اکو پے جائے گنڈھ، بدھی گنڈھ نہ کھئے کھلائییا۔ آسا منسا پوری ہوئی منگ، منگتا اپنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا سچ اند، جس اند وچوں گر اوتار چند چمکائیا۔

☆ ۷ مگھ ۲۰۲۱ یکرمی مہندر کور دے گرہ شاہ والا ☆

جن بھگت کہن کی پڑھیئے پُستک پوتھی، پُشت در پُشت ملے وڈیائیا۔ ساڈی منزل ہو جائے سوکھی، بکھڑا پندھ چکائیا۔ جس نال چڑھیئے دھر دی چوٹی، سو سیکھیا دینی سمجھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن سائوں لی چوڑی دے سے بہتی، صفتاں والی

رانی نظری آئی۔ بن تیری کِریا پڑھن والیاں کسے نہ آئی سوجھی، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائی۔ ہتھ پھیردے رہے اُتے بودی، براہمن
 جنجواں ہار بنائی۔ چوَنکے رہے سودھی، گوبر نال پوچائی۔ جھکدے رہے اُتے گوڈیں، سینے ہتھ ٹکائی۔ اکھراں والے بندے رہے کھوجی،
 راگان تال الائیا۔ جان تکیا دسے سرب وجوگی، دھر سنجوگی نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے ساچا
 ور، پُستک دھر دی اک سمجھائی۔ جن بھگت کہن پرہ دس دے گرتھ، جس وچ تُوں ہی نظری آئی۔ نہ مذہب دین کوئی پنتھ، ذات
 پات نہ کھئے جنائی۔ راگ ناد نہ کوئی سنکھ، نہ کھئے سندھیا آرتی دئے جنائی۔ نہ کوئی تلک لگاوے پنڈت، للاٹ ترسول نہ کھئے وکھائی۔ نہ
 کوئی کعبہ ہووے مسجد، نیاز پنج نہ کھئے پڑھائی۔ نہ کوئی گیرو پاوے بستر، نہ کوئی مالا گل لٹکائی۔ نہ کوئی ہون پوجا ہووے جنتر، گھرت
 دیپ نہ کھئے جگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی پُستک دے پھڑائی۔ پُستک دے پرہ اوہ قرآن، جس دا گرہ نظر
 کھئے نہ آئی۔ جتھ وسے نہ کھئے شیطان، شرع نہ کھئے لڑائی۔ نہ ہندو نہ مُسلماں، بودی ٹکا ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ نہ کوئی دسے بے ایمان، بیوہ روپ
 نہ کھئے وکھائی۔ جوٹھ جھوٹھ نہ کھئے نظام، کورٹا راج نہ کھئے کمائی۔ نہ نفر نہ کھئے غلام، سفران وچ پندھ نہ کھئے مکائی۔ نہ سجدہ نہ سلام، طوبی
 طوبی نہ کھئے سنائی۔ نہ پیغمبر نہ امام، نہ مسلے کھئے پڑھائی۔ نہ حُجرہ نہ نشان، مُجرا ناچ نہ کھئے نچائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ساچی پُستک دے پڑھائی۔ ساچی پُستک دس اوہ انجیل، جس وچ اجل نیڑ نہ آئی۔ آتم نہ ہونے کچیل، جُدا روپ نہ کھئے وٹائی۔
 تیرے حُکم دی ہونے تعمیل سر سکے نہ کھئے اٹھائی۔ اوتھ دیوے نہ کوئی دلیل، وکیل نظر کھئے نہ آئی۔ چار کُنٹ دیواراں نہ دسے فصیل، فیصلہ
 حقوق سنائی۔ آگے ہور نہ کھئے اپیل، بریخانہ آور نہ کھئے رکھائی۔ اکو تیرے ربیئے مسکین، مُشکل دھر دی حل کرائی۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیکھیا دینی سمجھائی۔ سچی پوتھی دے بھگوان، اپنی دیا کمائی۔ ناتا چھٹ جائے اٹھاراں پُران، اٹھ دس نہ کھئے
 سنائی۔ بن پڑھیاں آوے گیان، پاٹھشالے دی لوڑ رہے نہ رائی۔ سل پاتھر پوجن کرائے نہ کھئے اشنان، سندھور تلک نہ کھئے لگائی۔ لبھنا پئے نہ
 بنسری والا کاہن، سینا والا رام جنگل ڈھونڈھن کھئے نہ جائی۔ مسلیاں والا پیغمبر کریئے نہ کسے سلام، سجدہ آور نہ کھئے جنائی۔ عیسیٰ
 موسیٰ محمد تکیئے نہ کھئے نشان، نشانہ اکو دینا سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دی پُستک اک درڑائی۔ ساچی

پُستک دے دے گیتا، گیاناں وچوں باہر کڈھائیا۔ اپنے ملن دی دس دے ریتا، ریتوان تیری سرنائیا۔ ترے گن تپے نہ تت انگیٹھا، پنج تت نہ کھئے لڑائیا۔ بھيو چکا دے اوچاں نیچاں، نیچوں اوچ دے بنائیا۔ تیرے پریم دا کھا لئیے سیدھا، امرت رس مکھ چکھائیا۔ مل سجن پائے گدھا، دو ہتھان تال وجائیا۔ تینوں مل کے دھر دے پتا، بوہ خوشی خوشی وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے سمجھائیا۔ ساچا لیکھا دس دے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ ٹوں وڈا کہ وڈا تیرا جاپ، کس دی سیو کھائیا۔ ٹوں پتا کہ ٹوں مائی باپ، دوویں انگ وکھائیا۔ ٹوں سجن ٹوں سکلا ساتھ، آد جگاد تیری اوٹ تکائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ جو اچیا سو گیا وناس، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ ایسے کر کے کوٹن کوٹ تیرے صفتی نام رسنا کردی پاٹھ، جہوا نال ملائیا۔ کوئی کہے رسول پاک، کوئی رام رام دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے اک ور، دھر دا لیکھا دے سمجھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ دس دے اکھر، اکھراں وچوں آپ پرگٹائیا۔ جس نال ہوئیے سب توں وکھر، تیرے وچ سمائیا۔ بجر کپاٹی پاڑ کے پتھر، پتن اپنا دے جنائیا۔ تیرا سدا وچھائیے ستھر، یارڑے تیرا راہ تکائیا۔ وچھوڑے اندر وہائیے اتھر، نیناں نیر اک وکھائیا۔ آگے رہن نہ دیویں کوئی کسر، قسم کھا کے کہیے کئی نہ جائے جدائیا۔ جے ٹوں آد جگاد بھگت وچھل، جن بھگتاں میل ملائیا۔ کیوں کیتا سانوں بے وطن، گھر اپنے لے بہائیا۔ پڑھیا سُنیا کیتے بہت یتن، یتھا یوگ اپنی طاقت دتی لائیا۔ تیرا مکھ نہ لگا سوہنا سگن، سگلی چنتا نہ کھئے مٹائیا۔ جدھر ویکھیے لگی آگن، پڑھن والیاں دی آگ نہ کھئے بھجھائیا۔ بن تیری کرپا دیپک سچ مول نہ جگن، گھر گھر وچ نہ کھئے رُشنائیا۔ اسیں آئے اکو دات منگن، در تیرے اکھ جگائیا۔ ساتھوں دروہی خُدا دی بندگی کل نہ ہندا بھجن، بندگی کہن کھئے نہ پائیا۔ بن ہر کرتار پھردے نگن، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ سچ سوامی کر دے اپنا عدل، عدالت اکو اک لگائیا۔ ساڈی کرپا دے بدل، بدلہ دے چکائیا۔ ساڈا تولیں مول نہ وزن، تولے ماشے ٹانک رتی نال نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی پوتھی دے سمجھائیا۔ ساچی پوتھی دس دے پُستک، پرہ تیرے آگے عرضوئیا۔ اکو تیری کریئے اُستت، اُستوا اکو اک منائیا۔ باقی سب توں لئیے رُخصت، چھٹی لئیے کرائیا۔ سانوں بنا تیرے ملن دی دوجی رہے کوئی نہ فُرصت، فُرنے سارے بند کرائیا۔ ٹوں ڈاڈھا پیر آگم مُرشد، مُریدان عیدان دیدان چند چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِرپا کر، ساچی سِکھیا دے وکھائیا۔ اوتھے پوتھی دس دے پرہو نرالی، جن بھگت منگ منگائیا۔ تیری ویکھئے جوت اکالی، اکل کل دھاری
 نظری آئیا۔ کِس بدھ سچکھنڈ دوارے بالی، اپنی آپ کری رُشنائیا۔ تُوں دُھر دا بن کے مالی، بیٹھا مکھ چھپائیا۔ ساڈے چہریاں توں اُٹھ
 گئی لالی، بن تیرے رو رو دئیے دُہائیا۔ کلجگ ویکھ زین اندھیری کالی، چاروں کُنٹ چند نہ کھئے چمکائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے تُوں ہتھ نہ آیا بہالی،
 چار کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ جاں تکیا گر اوتار پیغمبر تیرے در دے سوالی، بیٹھے سپس نوائیا۔ وشن برہما شو جھولی خالی، نیوں نیوں
 لاگن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا منتر دے جنائیا۔ پوتھی پُستک دے دے ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ جس
 وچ ملے ساچی ٹیک، ٹکا اکو نور خدائیا۔ بڈھی ہوئی بیک، من مت نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرے ملن دا لبھے بہیت، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔
 تُوں انتر کریں ہیت، پریم ہو کے پریم کھائیا۔ تیرا درشن کریئے نیتن نیت، نج نیتر اکھ کھلایا۔ تیری گودی لئیے کھید، بہ بہ خوشی منائیا۔
 تیرا جلوہ ویکھئے تیج، نوری جوت رُشنائیا۔ تیری مانیئے سوہنی سیج، سہنجنی رُت سوہیا پائیا۔ ساڈا جنم کرم دا بدل دے لیکھ، ریکھا اپنی
 دے جنائیا۔ ملیئے تیرے دیس، دیس دسنتر پنڈھ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا دے درڑائیا۔ سری
 بھگوان کہے جن بھگنو لو گٹکا، اکو اک جنائیا۔ جسدا میرے بنا سمجھے کوئی نہ نقطہ، مُفت مات نہ کھئے ورتائیا۔ اُس نوں پڑھیاں پینڈا مُکدا،
 ایتھے اوتھے نہ رہے جدائیا۔ اوہ آپے آ کے بھگتاں پُچھدا، سُنیاں لئیے اُٹھائیا۔ اوہ مالک لوک پرلوک دا، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ اوہ اپنی سوچ
 اگئی سوچدا، جس دی سمجھ اگئی کیسے نہ پائیا۔ اوہ مالک خالق مکتی موکھ دا، مکتی گرمکھاں چرناں بیٹھ دہائیا۔ اوہ لکھ چوڑاسی
 جیو جنت سادھ سنت کھوجدا، بھگتاں انتر پھول پھلایا۔ اوہ رسیا اپنے بھوگ دا، کُراوی سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ اوہ مالک اپنے چوچ دا،
 چوچی پریم اک اکھوائیا۔ اوہ طبیب دُکھڑے روگ دا، ہرہوں روگ رسیا گوائیا۔ اوہ کنت سہاگی سنجوگ دا، ہرجن میلے چائیں چائیا۔
 لیکھا جانے دوش زردوش دا، گرمکھ منکھ ویکھے تھاوں تھائیا۔ پڑھنا جانے رسنا جہوا ہوٹھ دا، بتی دند بھیو چکائیا۔ رستہ جانے اپنی
 جوت دا، جس گھر بہہ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے میرا گٹکا نگا،
 نکیوں وڈا دئے بنائیا۔ اوہ میل ملاوے اکو پتا، پت پریشور جوڑ جڑائیا۔ اوہ دیوے ساچی سیکھا، سیکھیا اک سمجھائیا۔ جس دا تیر نرالا

تکھا، انیالا دئے چلائی۔ جس دا لیکھ گوبند لکھا، اتم گیا سمجھائی۔ سو رُوپ اگم اندٹھا، ہنگ برہم کرے پڑھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ جن بھگت تیری پوتھی سوہنگ سو، سرتی شبد ملائی۔ دوْجا اور نہ جانے کو، کوٹی کوٹ بیٹھے دھیان لگائی۔ سدھا آتم پر ماتم نال ہووے موہ، مُحبت اک جنائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، منتر ست سچ سمجھائی۔ جن بھگت گاؤنا سوہنگ ڈھولا، تُوں میرا میں تیری کراں وڈیائی۔ صاحب سوامی بن وچولا، وچھڑے لئے ملائی۔ آد جگادی دُھر دا بولا، انبولت دئے سمجھائی۔ دین مذہب دا اس وچ رہے کوئی نہ رُولا، جھگڑا ذات نہ کھئے وکھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر ایسے دا اقرار کردے رہے قولا، اشتہار کھانی بانی مات چلائی۔ کلجگ انت سری بھگوت جن بھگتاں ملے پرہہ ساچا مولا، مولوی ملا شیخ مساک پنڈت کرے نہ کھئے پڑھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ گٹکا کہے میں پھڑاں گٹ، اپنا بل دھرائی۔ بھگت ناتا نہ جائے چھٹ، چھٹے سرب لوکائی۔ سنت سُہیلا نہ جائے رُٹھ، رُٹھیاں لوآن منائی۔ گرمکھاں اُپر آپے تٹھ، وست امولک جھولی پائی۔ گرسکھاں دے کے ساچا سُکھ، سُکھ آتم اک سمجھائی۔ پتا نالوں وچھڑیا پھیر ملے پُت، آتم پر ماتم وچ سہائی۔ سچ دوارے موئے اوہ رُت، جس رُت دی رُت بسنت بہار سمجھ سکی نہ رائی۔ کھیل کھلائے ابناشی اچت، چتر سُگھڑ سُجان دئے وڈیائی۔ بھگتن میتا ٹھانڈا سینتا نیکن نیکا، گھر آ سوامی لئے پُچھ، پُشت در پُشت کھوج کھجائی۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ سرُوپ پینڈا جائے مُک، پاندھی پندھ نہ کھئے کرائی۔ پر م پُرکھ جنی جن بھگت وچھل رکھے اپنی ککھ، ککھ سُہنجی اک سُہائی۔ جن بھگتاں آون جاون جنم کرم میٹ کے دُکھ، سُکھ ساگر ساگر سُکھ چرن ہر سرنائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پچھلا بدل کے سارا رُخ، آگے رُخصت چھٹی سب توں دتی دوائی۔

☆ ۷ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی بلونت سنگھ دے گرہ پنڈ چڑھدی تلونڈی ☆

جن بھگت کہے پرہ تیرا نام کپہڑا، نراکھڑ دے سمجھائیا۔ دین مذہب دا رہے نہ جھپڑا، جھگڑا ذات پات نہ کھئے وکھائیا۔ نظری آوے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ اکو رنگ وکھائے سنجھ سویرا، کالی رین رہن نہ پائیا۔ آتم پرما تم کہے تُوں میرا میں تیرا، دُھر دا ساچا میل ملائیا۔ جگت دھار ڈُے نہ بیڑا، شوہ دریا نہ کھئے رُڑھائیا۔ کایا مندر وسے کھپڑا، بند کھڑکی دے کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ نام دے سمجھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ نام دس، اپنا بھیو کھلائیا۔ کوڑی کریا ہووے بھس، اگنی تت بُجھائیا۔ نچھر ملے تیرا رس، امرت بے پروا ہیا۔ منوا منسا ہووے وس، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ نج لوچن درشن پائے اکھ، سوچھ سرُپی اکو نظری آئیا۔ اگلا پچھلا مکے پنڈھ، منزل رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ سنا دے ڈھولا چھند، اگنی بھیو کھلائیا۔ جگ چوڑی گئے لنگھ، ستجگ تریتا دوا پرکجگ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن تیرا نام کی، اکو اک جنائیا۔ نرمل ہووے آتم جی، پت پوت پُنت بنائیا۔ لیکھا چکے ساڈھے تے ہتھ سین، جنم مرن رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا بھیو دے کھلائیا۔ جن بھگت کہن کی تیرا نام ملاح، کھیوٹ کھیٹا نظری آئیا۔ ابناشی کرتے دے صلاح، سیکھیا سچ سمجھائیا۔ کوٹن کوٹ تیرے صفی ناں، شاستر سمرت وید پُران رہے گا، انجیل قرآن ہووے نعرہ لائیا۔ اکھراں نال رہے پڑھا، کھانی بانی ونڈ ونڈائیا۔ سطران نال رہے لکھا، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ تیرا بھیو نہکیو سکے کوئی نہ پا، اپنا پڑدا دئے اٹھائیا۔ جس نام وچوں گر اوتار پیر پیغمبر لئے پرگٹا، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ اُس دا مطلب دے سمجھا، اپنی مہر نظر اٹھائیا۔ جس دے وچ ظاہر کرے نُور خُدا، جلوہ گر تیری رُشنائیا۔ سچ دوارے مقام ِ حق ڈیرہ بیٹھا لا، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ رہبر اکو دے سمجھا، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ جو سدھا بھگتاں ملے آ، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا منتر دے جنائیا۔ جن بھگت کہن پرہ تیرا نام منتر، سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کھیلین کھیل جگا جگنتر، جگ چوڑی ویس وٹائیا۔ لکھ چوڑاسی بنائیں بنتر، انڈج جیرج اُنبھج سینج سوبھا پائیا۔ بودھ اکادھا بن کے پنڈت، نرگن سرگن کریں پڑھائیا۔ مان دوا کے جگت سنت، سنت سجن ہوئیں سہائیا۔ تیرا کیسے نہ

پایا انت، بے انت کہہ سُنائیآ۔ سانوں دس دے اوہ منت، جو تیرا تیرے وچوں نظری آئیآ۔ جس دی مہا سدا اگنت، کتھنی کتھ نہ سکے
 رائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیآ۔ ایکا نام دس دے منت، کی اُس دے وچ وڈیائیآ۔ جو میل ملاوا
 کرے نار کنت، سرتی شبدی جوڑ جڑائیآ۔ جو چولی چاڑھے رنگ بسنت، اتر کدے نہ جائیآ۔ جو گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم
 بوجھ بوجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا منتر دے درڑائیآ۔ جن بھگت کہن پرہہ تیرا نام ندھانا، تین نظر کیسے نہ آئیآ۔
 جو آد پُرکھ آد دتا فرمانا، سو حکم دے سُنائیآ۔ جس دا راگاں ناداں وچوں باہر ترانہ، تریا سمجھ سکی نہ رائیآ۔ جس دا گر اتاراں پیر
 پیغمبران کولوں باہر ٹکانا، دُور دُراڈا ڈیرہ لائیآ۔ جس دا تھر گھر ہٹے مکانا، سچکھنڈ نواسی دے سمجھائیآ۔ جس دا کوئی سمجھ نہ سکے
 ماپ پیمانہ، پیمانہش وچ کدے نہ آئیآ۔ جس نون وشن برہما شو گاون پن رسنا زبانا، اکو دھار چلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سچ منتر دے سمجھائیآ۔ جن بھگت کہن تیرے نام دی کی وڈیائی، ہر کرتے دے درڑائیآ۔ جگ چوکڑی جس نے دھار بندھائی،
 چار کُنٹ کرے رُسنائیآ۔ زرگن سرگن جس کھیل کھلائی، لکھ چوراسی رہیا سہائیآ۔ چھپر چھن جس نال جُھپائی، محل اٹل ڈیرہ لائیآ۔
 جس دی نظر نہ آئی کوئی مائی، پتا پوت نہ گود اٹھائیآ۔ جس دا سجن نہ کوئی بھائی، سگلا سنگ نہ کوئی بنائیآ۔ جس دا شاستر سمرت وید
 پُران نہ کھئے لکھائی، کاغذ قلم نہ دئے کھئے وڈیائیآ۔ جس دی گھاڑت بنت بن ٹھٹھیار نہ کیسے گھڑائی، روپ رنگ سمجھ کیسے نہ پائیآ۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا نام دے درسائیآ۔ جن بھگت کہن پرہہ اپنے نام دا دے درس، دوجا درس کھئے نہ پائیآ۔ پن رسنا جہوا
 بولیاں مٹ جائے حرص، ہستی دے بدلائیآ۔ رحمت کر کے کر ترس، مہر نظر اٹھائیآ۔ برہوں وچھوڑے رہے بھٹک، بھٹکنا دے بوجھائیآ۔
 تیرے ملن دا سہنجنا ہووے وقت، گھڑی پل پچھلا پنڈھ مکائیآ۔ لہنا جگت مُک جائے عرش فرش، زمیں اسمان چرناں بیٹھ دبائیآ۔ تیرے
 نام دی اگئی سنیئے طرز، ناداں وچوں باہر جنائیآ۔ تیرا کچھ نہیں ہونا حرج، شہنشاہ شاہ پاتشاہ تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ جن بھگت سہیلے کرن
 عرض، نیوں نیوں لاگن پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا نام دے سمجھائیآ۔ دُھر دا نام دس سری بھگوان، اپنی دیا
 کھائیآ۔ واپگرُو اللہ سارے کہندے رام، گاڈ خُدا کرشن کہہ کہہ رہے دھیائیآ۔ جس نال سب دا کریں انتظام، بندوبست اوسے دے ہتھ

پھڑائیا۔ جس دا بدل نہ جائے نظام، رعیت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جس دا آد جگاد اکو کلمہ اک کلام، اکو منتر دئے درڑائیا۔ جس نوں گر اوتار
 پیر پیغمبر کرن سلام، بن حُجریوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، دُھر دا منتر اک درڑائیا۔
 جن بھگت کہن تیرا منتر کوئی نہ سکے سمجھ، سمجھ وچ کیسے نہ آئیا۔ کر کِرپا مار اوہ رمز، اشارہ اکو اک وکھائیا۔ جس نال ملے میل
 سُو رپیر مردانے مرد، مددگار اکو نظری آئیا۔ جو دو جہانان ونڈے درد، دیناں ہوئے سہائیا۔ جس دے ہتھ کیسے نہ آئے چُھری قصائی کرد،
 کھنڈا کھڑگ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس دے حُکے اندر سَورگ نرک، دوزخ بہشت ونڈ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سو
 نام دینا سمجھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن دس اپنا نام، نر ہر نرائن اک جنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن دس اپنا نام، نرگن نرویر دے درڑائیا۔ ایکنکار دس
 اپنا نام، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ آد نرنجن دس اپنا نام، بے انت بے پرواہیا۔ ابناشی کرتے دس اپنا نام، ناؤں نرنکارا اک درسائیا۔ سِری
 بھگوان دس اپنا نام، بن اکھراں دے سمجھائیا۔ پاربرہم دس اپنا نام، بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ برہم آتم کرے سلام، بندنا سیس جھکائیا۔
 کلمیاں والی سائوں نہ چاہیئے کلام، الفیے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بن رسنا جہوا دے پیغام، پیغمبر اکو اک آواز سُنائیا۔ ہوں بالک بال
 نادان، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ کی ڈھولا گائیے گان، رسنا زبان نال بلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا نام ور، وردا تے
 تیری سرنائیا۔ ساچا نام دے اک، اک اکلا تُوں ہی نظری آئیا۔ ساچا نام دے اک، اک دوارے سیس جائے ٹیک، چرن گول اک وڈیائیا۔
 اک گھر بار ملے بھکھ، بھچھیا اک ورتائیا اک نرنکارا آوے دس، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ اک بیٹھا صاحب انڈٹھ، سچکھنڈ ساچے سوہیا
 پائیا۔ اک آد جگادی مات پت، پت پرمیشور ناؤں دھرائیا۔ اکو کرے سچا پت، پریتی اپنے نال رکھائیا۔ اکو چار گنٹ آئے دس، دوجا روپ
 نہ کھئے دھرائیا۔ اکو نام نرنکارا لئیے لکھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دینا اک ور، جن بھگت منگ منگائیا۔ سچ نام دا
 کھول پڑدا، اپنا بھیو چُکائیا۔ کوٹ نام کلجگ جیو پڑھدا، تیرا میل نہ کھئے ملائییا۔ ترے گن اگن وچ سڑدا، پنج تت کرے لڑائیا۔ بھے بھو وچ
 کھئے نہ ڈردا، نرہے تیرا مان نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا بھگت انتر آتم تیرا راہ تکدا، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ رسنا جہوا بول کچھ نہ دسدا، بتی دند نہ کھئے
 وڈیائیا۔ شبد اڈاری اگتی نَسدا، بھجے واہو داہیا۔ جس گھر سوامی پریتم وسدا، ویکھاں سہج سُبھائیا۔ ایہہ لیکھا اوس اکھ دا، جس دا

نیتر نہ کھئے سمجھائیا۔ تُوں مالک خالق گھٹ گھٹ دا، پرتپالک بے پرواہیا۔ تیرا بھگت پرہو کپڑا نام رٹدا، جس نال رٹے دئیں مکھائیا۔ مان
 رکھاوین دھنے جٹ دا، نامے گو جوائیا۔ کبیر جلاہا گھر سددا، رویداس چمارے وجے ودھائیا۔ ناتا جوڑ پیو پُت دا، گھر ساچے میل ملائیا۔
 ہووے ویلا سہنجی رُت دا، رُتری اک مہکائیا۔ تیرا بھگت تیرے کولوں پُچھدا، سچ سچ دے سمجھائیا۔ ناتا تئے اُلٹے رُکھ دا، مات گریہ نہ
 پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا نام دے درسائیا۔ اپنے نام دا چُکدے اوہلا، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ تیرا گائیے
 اِکو سوہلا، سو پُرکھ نرنجن صفت صلاحیا۔ اگم اتہاہ دس دے ڈھولا، ڈھر دا ڈھوا جھولی پائیا۔ نرگن سرگن بن وچولا، وچلا بھيو دے
 کھلائیا۔ ملنی جگدیس ملے مؤلا، محبت نور خُدائیا۔ لیکھا چُکے دھرنی دھرت دھولا، دھام اِکو دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، ساچی بھچھیا جھولی پائیا۔ جن بھگت کہے تیرے نام دا کی رنگ، رنگاں وچوں نظر کھئے نہ آئیا۔ ابناشی کرتے دے دے
 سنگ، سگلا سنگ تجائیا۔ انوکھا وکھرا بخش اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ نور تُوڑانی چاڑھ دے چند، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔
 پنڈھ مکا کے کھنڈ برہمنڈ، برہمانڈ ڈیرہ ڈھائیا۔ سچ دس دے اپنا چنھ، جس دا رُپ نہ کھئے سمجھائیا۔ نرگن کولوں منگدے نرگن منگ،
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ سِری بھگوان سُن کے بات، اپنی لئے انگڑائیا۔ جن بھگتو ویکھو کلجگ اندھیری
 رات، تُوڑی چند نہ کھئے چمکائیا۔ میرا ناؤں رسنا گاؤندے بُوہ بھانت، کوٹی کوٹ صفت صلاحیا۔ دین مذہب بن جماعت، شرع شریعت نال
 ملائیا۔ انجیل قرآناں والی آیت، تیس بتیسا رہے گائیا۔ وید پُراناں والی ہدایت، حدان وچ سمجھائیا۔ گیان دھیان والی رعائش، رہبر رہے
 درڑائیا۔ کھانی بانی کر آزمائش، اسم اعظم رہے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگتو سُنو
 ہر کا نام، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جس دا نظر نہ آئے نشان، نشانے تیر رہیا چلائیا۔ جس دا آد جُگاد پیغام، پیغمبران کرے پڑھائیا۔ جس دا
 نت نوت ڈھولا گان، صفتاں نال صلاحیا۔ جس دے اُتے سب دا مان، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سہیلا دئے وڈیائیا۔ جن بھگتو سُنو سوہلا سچ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی کچھ، کنچن گڑھ
 رُپ وٹائیا۔ سچ سندیشہ دیواں ہس ہس، ہستی اپنے نال ملائیا۔ جُگ چوکری پنڈھ مکیا نس نس، کلجگ ویلا اتم آئیا۔ گر اوتار پیر

پیغمبر کر اکتھ، سچکھنڈ دوارے پرہہ آگے سیس نوایا۔ نیترو پکارن تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ دین ڈہایا۔ پُرکھ ابناشی بدل اپنی کروٹ، سنمکھ
 اپنی دیا کمایا۔ سچ دوارا کھول کے ہٹ، بن بٹوانا دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نام رہیا درڑایا۔ سچ نام دا
 سچ ٹکانا، ہر کرتا آپ جنایا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو مہربانا، سچ پریم دئے درسایا۔ شاہو بھوپ بن راج راجانا، مہابلی اکھوایا۔ جودھا
 سورپیر بلوانا، بلدھاری اک ہو جائیا۔ پرتپالک بنے دو جہاناں، لکھ چوراسی سیو کمایا۔ جے جیکار گاوے اک ترانہ، ڈھر دا راگ الاٹیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ جن بھگت سُنو ہر نام اکم، اکمڑی دھار جنائیندا۔ جو آد جگاد نہ مرے
 نہ پئے جم، جنم مرن وچ نہ آئیندا۔ ہرکھ سوگ نہ کھئے غم، چنتا روگ نہ کھئے ستائیندا۔ پون سواس نہ کھئے دم، نیترو نیر نہ کھئے وہائیندا۔ مال
 خزانہ نہ دولت دھن، شاہ کنگال نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچا نام اک درڑائیندا۔
 ساچا نام سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان دی جے، آد انت سمجھ کیسے نہ آتیا۔ نو سو چرانوے جگ چوکڑی پچھوں پُرکھ اکال
 آپے لئے، اپنے ہتھ رکھ وڈیایا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے بہے، نرگن اپنا آسن لایا۔ گرہ ہنکاری توڑ کے میں، ممتا کوڑی دئے مٹایا۔ پریم
 پریتی اندر کر کے لے، لہنا دینا دئے چکایا۔ اکو نام آد جگادی رہے، جو ابناشی کرتا اپنا آپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، لیکھے سب دے دئے مکٹایا۔ اکو نام تیرا ہتھیرا، جن بھگت خوشی منایا۔ جس نال ڈبدا ترے بیڑا، ونجھ مہانا دئے لگٹایا۔ اُجڑیا وسے
 کھیڑا، گھر بہار لگٹایا۔ سوہنا لگے ڈیرہ، گھر دے بے پرواہیا۔ ناتا تھے تیرا میرا، رُوپ تُوں ہی نظری آتیا۔ جن بھگتاں من چاؤ گھنیرا،
 خوشیاں رنگ وکھٹایا۔ حقیقت وچوں حق نیڑا، سچ توفیق نور خدایا۔ محبوب محبت وچ کرے مہرا، مہر مجلس اک لگٹایا۔ پروردگار
 نورانی دس کے اپنا چہرا، چمک اک چمکٹایا۔ ابناشی کرتا ویکھنہارا نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچا منتر اک سمجھٹایا۔ ساچا منتر گاؤنا سچ جیہ، جہوا رسنا ملے وڈیایا۔ جگ چوکڑی پچھوں ملیا عجیب، عجب زالی دھار
 وکھٹایا۔ پُرکھ اکال اپنے نام دی دس کے آپ ترتیب، طرز راگ سمجھٹایا۔ جن بھگتاں جاگے اوہ نصیب، جس دی نسبت نہ کھئے کڈھٹایا۔
 جس دی صفت کرے قرآن مجید، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ سو دُور دُراڈا آیا قریب، کایا کعبہ ویکھ وکھٹایا۔ غفلت وچ کوئی نہ

سوئے نیند، سُنّیاں رہیا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا نام اک پڑھائیا۔ دُھر دا نام گرمکھ پڑھیا، بھگت ملی
 وڈیائیا۔ گھر مندر ساچے چڑھیا، نِج گھر اپنا پڑدا لاییا۔ سچ سرور اندر ہریا، اگنی تت بُجھائیا۔ راگ اگنی سُنیا، انحد تال وجائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سچ نام دی صفت صلاح، صاحب آپ جنائیا۔ اپنے نام پچھے سچکھنڈ نواسی
 لوکھت ملیا آ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ بھگت بھگوان لئے جگا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جوگ ابھاس نہ دتا کوئی کرا، سادھنا جگت نہ کھئے
 وڈیائیا۔ بودھ آگادھا اکو منتر دتا درڑا، من مت بُدھ نہ کھئے چُڑائیا۔ شاہرگ دے اُپر ڈیرہ لا، نو دوارے پندھ چُکائیا۔ راتیں سُنّیاں درس
 دیکھا، دید عید کری رُشنائیا۔ اس توں آگے نہیں خُدا، جو وکھرا ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں میلا سہج سُبھا، سُرُتی شبد نال جُڑائیا۔ نانک کیرا
 بن گواہ، شہادت اپنی رہے بھگتائیا۔ جس نوں لبھنا اُتے آسماں، سو لبان اُتے ویکھ وکھائیا۔ اپنی رسم رہیا بدلا، عدل اکو اک کھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ساچے نام دا ساچا جوش، جوگ جُگت آپ جنائیا۔ اندر ٹیکا کے ناڑی پوش،
 پُشت پناہ ہتھ رکھائیا۔ اکو نام خُماری دے مدبوش، مد اکو جام پیائیا۔ من بُدھ دی جائے سوچ، سمجھ اکو دئے سمجھائیا۔ نیترا اکھ کھول کے
 لوچ، لوچن لئے ملائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، ساڈھے تِن ہتھ دئے وڈیائیا۔ شبد اگنی لگاوے چوٹ، سوئی سُرُتی آپ اُٹھائیا۔ من واسنا
 کڈھے کھوٹ، ممتا موہ مٹائیا۔ جنم جنم دا کڈھے روگ، دُھر سنجوگ ملائیا۔ جنہاں سُنایا اپنا سلوک، سو سوپلے گاؤندے چائیں چائیا۔
 اوہناں نوں لوڑ رہی کوئی نہ موکھ، اتم جوتی جوت ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور سر بھگتاں ہتھ
 ٹیکائیا۔ جن بھگتو تہاڈا مندر اک، منزل اپنی دئے سمجھائیا۔ جتھے پینڈا جائے مُک، پاندھی نظر کھئے نہ آئیا۔ پرگٹ ہووے جو بیٹھا لک،
 سنمکھ ہو کے درس دیکھائیا۔ درس دین دی پرہ نوں بھکھ، جُگ چوگری اپنی دھار چلائییا۔ اس توں پرے نہیں ہور کچھ، دُھر دا لیکھا
 دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مانس مُنش اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کہن تیرا سچ جیکارا،
 جے جیکار جنائیا۔ تیرا انت نہ پاراوارا، حدوڈ بے انت تیری وڈیائیا۔ ٹوں وسین دھام نیارا، سچکھنڈ سوبھا پائیا۔ چرن گول گرو اوتارا، پیر
 پیغمبر سپس نوائیا۔ بھکھاری برہما وشن شو منگن وارو وارا، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ تیرا کھیل اگم اپارا، الکھ آگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔

سَتَجُگ تریتا دواپرکجُگ اُتِریا پار کنارہ، جُگ چوُکڑی ویس وٹائیا۔ نِرگن سرگن کھیل نیارا، پنج تت کرے کُڑمائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا،
 نیتر رووے مارے دھائینا۔ تیرا بھگت تیرا ونجارا، نِت نوت تیری آس تکائیا۔ کر کِریا ہر نرنکارا، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت منگن اک ور، وست امولک جھولی پائیا۔ وست امولک ملی دات، داتے دانی دیا کمائیا۔
 دُھردرگاہی سچ سوغات، سوگند کھا کے جھولی پائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، سِدھا اپنا میل ملائیا۔ کلجُگ میٹ اندھیری رات، ست
 ستوادی چند چمکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤنا سچّی گاتھ، سوہنگ اکھڑ اک پڑھائیا۔ سجدے کردے سیس جھکاندے تریلوکی ناتھ،
 گوہی کاہن نیوں لاگن پائیا۔ تُوں آپ سوامی ہر گھٹ وسیا پاس، لکھ چوڑاسی ڈیرہ لائیا۔ تیرے ملن دی اِکو خواہش، جن بھگت
 رہے جنائیا۔ جنگلاں وچ نہ ہووے تلاش، بن کھوجن کھئے نہ جائیا۔ کر کِریا آ جا پاس، وچھڑے جوڑ جُڑائیا۔ تُوں صاحب سوامی اناتھاں
 ناتھ، غریب نہانیاں گود اُٹھائیا۔ ساڈی نمھی نمھی سُن آواز، نِرگن نرویر لئے انگڑائیا۔ پندھ مکا پرتھی آکاش، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھائیا۔ گھر
 ساچے وسیں ساتھ، سنگی بن کے نظری آئیا۔ اپنے نام دا دس دے اِکو جاپ، کوٹ پاپ مٹائیا۔ سَتَجُگ ساچی تھاپنا دے تھاپ، کلجُگ
 کوڑا پرے ہٹائیا۔ تیرا ناؤں رسوُل پاک، پروردگار تیرا نُور رُشنائیا۔ جن بھگتاں تیری یاد، مُرید مُرشد ویکھ وکھائیا۔ اپنے بھيو دا کھول آغاز،
 غرض سب دی پُور کرائیا۔ ساٹوں پڑھنی نہ پئے ناز، وُضوآں وچ نہ وقت لنگھائیا۔ تیرا بھگتاں نال بنے سچّا سماج، چار ورن دے وڈیائیا۔
 تیرے سیس تے سوہے تاج، حُکمران تیری سرنائیا۔ جن بھگت تیرے مُحتاج، مُحبت وچ کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ کرا دے سومن، سوئے مات اُٹھائیا۔ ایکا رنگ رنگاں دے کافر مومن، مُرشد مُرید میل ملائیا۔
 تیرے وچھوڑے اندر سنت روون، نیتر نیر دین وبائیا۔ گرمکھ گوڑھی نیند کدے نہ سوون، راتی اُٹھ اُٹھ راہ تکائیا۔ گرسکھ ہنجھوآں ہار
 پروون، لڑی لڑی نال بندھائیا۔ تیرا مکھڑا ویکھن کومل، گول نین تیرا درشن پائیا۔ تُوں آویں دُرمت دھوون، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ امرت
 رس آویں چوون، نِجھر دھار وبائیا۔ ساچا بیج آویں بوون، پُہل پُہلواری اک مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن
 بھگتاں دے وڈیائیا۔ جن بھگت میرا نام الیکھ، لکھت نہ کھئے سمجھائیا۔ جن بھگت میرا نام ابھیکھ، اولٹرا بھیکھ وٹائیا۔ جن بھگت میرا نام

سندیش، دُھر دا راگ الاٹیا۔ جن بھگت میرا نام پرویش، انتر آتم جائے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت سہیلے لئے ویکھ، ویکھنہارا اک اکھوائیا۔ ویکھنہارا اک سوامی، ہر کرتا بے پرواہیا۔ آد جُگادی انتریامی، جلوہ نُور رُشنائیا۔ جس دے نام دی صفت کرے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنا ڈھولا گائیا۔ سو جن بھگتاں دیوے اک نشانی، آتم پرما تم جوڑ جُڑائیا۔ سچ دوارے دا پد نربانی، اکو وار سمجھائیا۔ پرہہ نوں مل کے بھگتو آگے مُک جائے کہانی، لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ دوارے دی بن کے ساچی رانی، رنگ رتا ویکھے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگتو نام تارا میت، مِتر ہر اکھوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گیت، واہوا راگ الاٹیا۔ ناتا چُھٹ جائے مندر مسیت، کایا کعبہ سوہبا پائیا۔ نظری آوے اک اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھائیا۔ لہنا چُک جائے اُچ نیچ، ذات پات نہ کھئے وکھائیا۔ ساچا کلمہ دے حدیث، ہر منتر نام درڑائیا۔ چرن گول اُپر دھول دے کے آپ پریت، پریم اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دوارے دا آپ وسنیک، ہرجن اوسے گھر بہائیا۔ لوکات نام شہادت پا کے اپنی کرن آیا تصدیق، دوجا سنگ نہ کھئے لیائیا۔ کورٹا ٹھیکر بہن کے ٹھیک، ٹھاکر اپنا میل ملائیا۔ جن بھگتاں کر کے دُھر دی ریجھ، راضی خوشی دئے پُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں ویکھے آمدید، آمد وچ سوہبا پائیا۔ جن بھگت تارا گرہ مندر، تُم ٹھاکر آپ بنایا۔ گھر سوامی کھول کے جندر، جگت تماشا اک درڑایا۔ بھاگ لگا کے ڈُونگھی کندر، دیپک دیا اک جگایا۔ پرہاس بھوا کے جنگل، مندر اکو گھر رُشنایا۔ شرع زنجیر توڑ کے سنگل، پریم ڈوری تند بندھایا۔ اپنے پیار دا سُنا کے منگل، منگلاچار اک جنایا۔ جنم کرم دا توڑ کے بندھن، بندگی ساچی بندہ آپ اپنے رنگ رنگایا۔ ڈھولا سُنا کے سوہنگ چھندن، سنسا روگ مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت سہیلے رکھ کے انگن، نرگن اپنی گود اُٹھایا۔ اپنی گود اُٹھا کے نرگن، نیرویر دیا کہائیا۔ نرادھار سُنا کے ساچی دُھن، دُھنی راگ بے پرواہیا۔ اپنے انتر جنا کے اپنے گن، گنوتے گرمکھ دتے بنائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں لیا سُن، سو سروتے سنمکھ بہہ بہہ درسن پائیا۔

☆ ۸ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی سردارا سنگھ دے گرہ مناواں ☆

جن بھگت کرن پکار، پرہ آگے سپس نوائیا۔ کریا کر سرجنہار، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ چاروں کُنٹ رین اندھیار، ساچا چند نظر نہ آئیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جگت سنسار، شاستر سمرت وید نال ملائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ویکھے کوار، در در الکھ جگائیا۔ تیرتھ تٹاں پنڈھ آئے مار، بھج بھج واہو داہیا۔ اُچے ٹلے پربت سرب ویکھے پہاڑ، جنگل جوہ کھوج کھجائیا۔ جل دھارا تن لیا ٹھار، اگنی تت تپائیا۔ تن ماٹی لا کے چھار، خاکی خاک رمائیا۔ گداگر ہو کے پھرے در در دوار، بھچھیا منگی واہو داہیا۔ گفا اندر بیٹھ کر دے رہے دھیان، نیتر اکھ بند کرائیا۔ پنڈتاں کولوں لیندے رہے گیان، اکھراں والی پڑھائیا۔ مُلا شیکھاں کولوں سکھدے رہے کلام، کلمہ نبی صلاحیا۔ نیتیاں کولوں جان دے رہے نام، ست ست درڑائیا۔ جل وچ کردے رہے اشنان، مینڈک روپ وٹائیا۔ ہے پرہو تیرا نور ظہور ملیا نہ کھئے سری بھگوان، ساکھیات نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت ہوئے حیران، حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ کلجگ کریا کوڑ بے ایمان، بیوہ روپ وٹائیا۔ کریا کر نوجوان، ہر نوبت نام سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر دینا درس دکھائیا۔ جن بھگت کہن اسیں پھر پھر تھکے، بن بن پاندھی راہیا۔ ویکھ کے آئے مدینے مکے، کعبہ قبران پھول پھلایا۔ لبھ لبھ تھکے مندر مٹھے، اٹھسٹھے کھوج کھجائیا۔ کوڑ کڑیا راکھ دھاگے گھتے، پنڈے پنڈ نہ کھئے سمجھائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند منکیاں والے نام رٹے، جہوا نال پڑھائیا۔ سچ نہ ملیا کیسے ہٹے، چوڈاں لوک رہے گرلائییا۔ چوڈاں طبق چیتھڑ پھٹے، الفی سچ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ دین مذہب دے جھگڑے ویکھے رٹے، ذات پات کرے لڑائیا۔ کیسے نے کھادھے سور کیسے نے وچھے کئے، کایا پلپت سب دی نظری آئیا۔ تیرے نام کھئے نہ دسے رنگے، دُھر دا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ بن ہر اوڈھن سارے پھردے ننگے، سپس ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کلجگ اتم آیا کندھے، وپندی دھار رہیا وبائیا۔ کوئی نہ چڑھیا اپنے ڈنڈے، سچ ڈنڈوت نہ کھئے جنائیا۔ امرت دھار نہ ملیا کھنڈے، رسیا رس نہ کھئے چکھائیا۔ من واسنا ہوئے گندے، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ بن ہر کنت سہاگی دسن رنڈے، سیج سہنجی سوہبا کھئے نہ پائیا۔ آتم ملیا نہ کیسے اندے، پرمانند نہ کھئے سہائیا۔ سری بھگوان ٹدھ بن ٹٹی کوئی نہ گنڈھے، ناتا دُھر دا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جن بھگت سہیلے در ٹھانڈے رہے منگے، مانگت ہو کے الکھ جگائیا۔ ہوں خاکی تیرے بندے، بندی خانہ دے

ٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کہن اسیں گئے تھگ، جگ چوکرئی سیو کھائیا۔ کرپا
 کر پُرکھ سمرتھ، تیری بے پرواہیا۔ ساتھوں ہندا نہیں کوئی تپ، بٹھ نظر کئے نہ آئیا۔ ساڈی جھولی پا دے حق، حقیقت تینوں دتی
 سمجھائیا۔ جے کوئی انتر ساڈے شک، شکوہ پچھلا دے گوائیا۔ پردے انتر آ کے وس، نرگن ڈیرہ لائیا۔ ساڈے جوڑے دوویں ہتھ، ڈھیہہ
 پئے سرنائیا۔ تیرے ملن دی کھلے اکھ، دوئے لوچن کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے میل ملائیا۔ جن
 بھگت کہن اسیں رہے رو، نیتر نیناں نیر وائیا۔ ساڈی فریاد سُنے نہ کو، گر اوتار پیغمبر بیٹھے مکھ چھپائیا۔ جگ چوکرئی تیری سُنندے
 رہے سو، سو پُرکھ نرنجن تیرا دھیان لگائیا۔ کلجگ انت سری بھگوت نرگن کر موہ، سرگن اکو اوٹ تکائیا۔ آتم پرما تم نال جاہ چھوہ، دُور
 دُراڈا پھیرا پائیا۔ ساچا امرت نہکرمی ہو کے چوہ، ورن برن ڈیرہ ڈھائیا۔ بن دیوا باقی کردے لو، کھلاپاتی تیری رُشنائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دے مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہن تیرا جگ جگ پوجا پائے، سمرن جوگ ابھياس آئے کھائیا۔ کلجگ اتم
 اکو منگدے دات، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ سانوں کھول دے اپنا راز، نقطہ اکو دے سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ہوواں داس، گھر ساچے
 وچے ودھائیا۔ سانوں لوڑ رہے نہ گوپیاں والی ویکھن دی راس، کھسنا نال نہ خوشی منائیا۔ سدھی تیرے نال کریئے بات، باطن ظاہر تیرا
 کھیل ویکھ وکھائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر سگلا سنگ بننا ساتھ، سمرتھ دیا کھائیا۔ تیرا پتن ویکھیئے گھاٹ، کنارہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لینا ملائیا۔ جن بھگت کہن ساتھوں ہوئے نہ پوجا، سل پتھر پوجن کئے نہ جائیا۔ تڈھ بن اور نہ
 دسے دوجا، اشٹ دیو نہ کئے منائیا۔ اپنا بھیو کھلا دے گوجھا، گہر گمبھیر پڑدا دے اٹھائیا۔ گول ناہ کر اوندھا، امرت جھرنا اک جھرائیا۔
 تُوں ہتھ نہ آئیوں کتے ڈھونڈا، ڈھونڈ ویکھی سرب لوکائیا۔ جگ چوکرئی بنیا رہوں گونگا، گر اوتاراں کولوں کرائیں پڑھائیا۔ تیرے نام دا دو
 جہان وجدا ربیا ہونگا، ہو ہو پیر پیغمبر رہے سُنائیا۔ تُوں نہ مریا نہ جیوندا، جنم مرن دوویں ویکھ وکھائیا۔ تیرا امرت رس برکھ بوند
 بوندا، اپنی دھار دے برسائیا۔ ہوئے پرکاش اندھیرا مکے ساڈھے تِن کرور لوں لوں دا، نور ظہور اک وکھائیا۔ نام چپا کے رسنا جہوا منہ دا،
 پردے اپنا ڈیرہ لائیا۔ جھگڑا چکے میں تُوں دا، تُوں ہی تُوں ہی نظری آئیا۔ لیکھا مکے بُت رُوح دا، آتم پرما تم میل ملائیا۔ وسیرا چکے کایا

بھوری ڈونگھے کھوہ دا، ڈل ڈیرہ دینا ڈھائیا۔ مان تھے پہلے دھرو دا، جن بھگتاں اپنی گود لے اٹھائیا۔ ہُن ویلا نہیں بہنا تیری بروں دا، تیرے تیرے وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت کہن ساتھوں ہوئے نہ تپ، کوئن کوٹ تپشر بیٹھے دھیان لگائیا۔ اکو اوٹ اکال تیری بیٹھے تگ، نیترا اکھ کھلایا۔ کرپا کر پُرکھ سمراتھ، مہا اکھ دے درڑائیا۔ ساچا نور کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹایا۔ نرگن ہو کے وس ساتھ، سکلا سنگ نبھایا۔ تیرے نراکھ دا کریئے اکو پاٹھ، باقی چھٹے سرب پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیکھیا دے سمجھایا۔ جن بھگت کہن نہ جائے پڑھیا، پڑھیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جن بھگت کہن نہ اگنی جائے سڑیا، دھوئی تاء نہ ڈیرہ لایا۔ جن بھگت کہن جل نہ جائے ٹھریا، گنگا دھار نہ تاریاں لایا۔ جن بھگت کہن ڈونگھی کندر نہ جائے وڑیا، نیترا میٹ نہ کھوج کھجایا۔ جن بھگت کہن ٹلے پربت جائے نہ چڑھیا، پرہاس ہتھ کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت کہن شاہ سوار بن کے جائے نہ پھڑیا، پاندھی تیرا پندھ نہ کھئے مکھایا۔ جن بھگت کہن کلجگ ترنی جائے نہ تریا، انتارو بیٹھے ڈیرہ لایا۔ جن بھگت کہن جگت ترشنا جائے نہ مرپا، مر جیوت روپ نہ کھئے وٹایا۔ جن بھگت کہن اکو تیرا لڑ پھڑیا، ناتا توڑ کے سرب لوکایا۔ کرپا کر نرائن ہریا، ہریاول اپنی دے وکھایا۔ سچ سرنائی تیری پریا، پرا پسنتی مدھم بیکھری لوڑ رہی نہ رایا۔ اپنا کھول وکھا دے دھر دا گھریا، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ گر اتار پیر پیغمبر جتھے سیس چرناں دھریا، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لے منایا۔ جن بھگت کہن اسیں رہے گاؤندے، رسنا جہوا کر ہلکایا۔ جگت نیترا رہے اٹھاؤندے، دوئے لوچن سیو لگایا۔ باہروں متھا رہے رگڑاؤندے، پتھراں نال گھسایا۔ سروں سُن سُن رہے خوشی مناؤندے، من ملی وڈیایا۔ اتم خالی ہتھ وکھاؤندے، جھولی سچ نہ کھئے بھرائیا۔ دوئے جوڑ کے واسطہ پاؤندے، نیترا نیناں نیر وہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیایا۔ جن بھگت کہن پرہ پڑھیاں سُنیاں مکیا نہ پندھ، بیٹھے ڈھیریاں ڈھابسیا۔ دئی دویتی نہ ڈھٹھی کندھ، بھانڈا بہرم نہ کھئے بہنایا۔ اندر باہر نہ چڑھیا رنگ، دُرمت میل نہ کھئے دھوایا۔ شبد اناد نہ وچا مردنگ، انحد راگ نہ کھئے سُنایا۔ دھر دا ڈھولا سُنیا کھئے نہ چھند، جو سنسا دئے چکایا۔ ساڈھے تِن ہتھ مندر دوار رہیا بند، کُنڈا کھڑکی نہ کھئے کھلایا۔ پریم پیار اندر لائے نہ کھئے انگ، انگیکار نہ کھئے اکھوایا۔ ایسے کارن اناشی

کرتے تیرے کولوں رہے منگ، دھئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کِریا کر سؤرے سربنگ، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو اند دے وکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ بخش اند، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ لیکھا چُکے بتی دند، انتر آتم کر پڑھائیا۔ سچ دوار دس سچا سنگ، سگلی چنت مٹائیا۔ پنچ وکار کرنا پئے نہ جنگ، کوڑی کِریا نہ کھئے لڑائیا۔ من واسنا میٹ دے مند، مندیوں چنگے دے کرائیا۔ نام ڈوری پاتند، شرع زنجیر دے کٹائیا۔ رُپ وکھا کے ہنگ برہم، سو صاحب ہو سہائیا۔ سوہنگ ڈھولا تیرا چھند، وچولا دو جہاں اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت ڈھولا گاؤنا اک، اک اونکار لئے ملائیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر کہندے کئے بھوکھ، بھوکھت دئے درڑائیا۔ جس دی دھار وچوں گرمکھ بندا سکھ، والوں نیکی کھنڈیوں تکھی دئے جنائیا۔ جگ نیتر آوے نہ دس، رسنا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اوتھے ہر جو کرے بت، پریم بے پرواہیا۔ اگلا پچھلا لیکھا لئے نچٹھ، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگت تیرا سمرن ایک، پوجا پاٹھ پرہو درڑائیا۔ ہر سرنائی ساچی ٹیک، ٹکا مستک نام لگائیا۔ اندر وڑکے کھولے بہت، بھو دئے جنائیا۔ ہور لبھدے کیتی کیت، کوٹن کوٹ نین اٹھائیا۔ بنا بھگت کسے نہ ملیا اپنے دیس، ساچا گھر نہ کھئے سمجھائیا۔ آد جگادی اولڑا ویس، نرگن سرگن کھیل کھلائییا۔ گرمکھاں مانے اپنی سیج، سہنجی دئے وڈیائیا۔ نہ کوئی لوڑ رہے نہالی لیف، تکیہ نال نہ کھئے ملائییا۔ نہ کوئی موڈھے دھرے کھیس، کھونڈی ہتھ نہ کھئے ٹکائییا۔ جس دوارے ملیا آ کے گر دسمیش، سو دشا دئے جنائیا۔ جتھے آد جگاد رہے ہمیش، سدا سوامی ڈیرہ لائیا۔ نیرویر پُرکھ بن نریش، نر نرنکارا حکم سنائیا۔ جن بھگتو تہاڈا اوتھے لکھیا لیکھ، جتھے لیکھا کھئے نہ قلم شاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگت پڑھن لکھن دی رہے نہ لوڑ، پوجا پاٹھ نہ کھئے کرائیا۔ جس نوں اپنے نال لئے جوڑ، جوڑی دھر دی لئے بنائیا۔ لگی پریت نہاوے توڑ، ادھوچکارنہ کھئے ٹڑائیا۔ اہناں دا کارج گیا سؤر، مانس جنم لیکھے پائیا۔ مڑکے پھیر نہ آوے ہر، لکھ چوڑاسی نہ کھئے بھوائیا۔ اہناں دے سرتے جھلدا چوڑ، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت لئے ترائیا۔ جن بھگت تیرا پاٹھ نہ کو، ہر کرتا آپ جنائیا۔ پرم پُرکھ نال سچا موہ، محبت اکو اک وکھائیا۔ اوہ تیرا تیرے جوگا جاوے ہو، ہوکا دے کے آپ سنائیا۔ بن

دیوا باقی کر کے لو، اگیان اندھیر مٹائیا۔ دُھر دا ڈھوآ دیوے ڈھو، وست امولک جھولی پائیا۔ آتم نال آپے جائے چھوہ، پر ماتم اپنا میل ملائیا۔
 نام درڑا کے اپنا سوہنگ سو، برہم لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ جن بھگت کی
 رسنا پڑھنا، پرہہ ملیا بے پرواہیا۔ ہر کِریا ساچی منزل چڑھنا، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ سچ دوارے درشن کرنا، خوشیاں رنگ دکھائیا۔
 سنمکھ ہو کے چرنی پڑنا، ملے سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں سدا ترائیا۔ جن بھگت تیرا مکے پندھ،
 پاندھی مات رہن نہ پائیا۔ دین دِیال ہر بخشند، بخشش اپنی رہیا کھائیا۔ جگ جنم دی وچھڑی گنڈھ، تُٹی توڑ نبھائیا۔ سچکھنڈ دوار
 چاڑھ کے تیرا چند، اپنے گھر کرے رُشنائیا۔ تیرا پریم دا پریمی اند، پریمکا رُپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن
 بھگتاں در بہائیا۔ بن پڑھیاں لکھیاں پوری آسا، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ جنہاں دتا سچ بھروسا، بھو ساگر پار کرائیندا۔ کوٹن کوٹ
 سادھ سنت سچ دوارے لکھکے دے رہے درخاساں، درخواست منظور نہ کیسے کرائیندا۔ بن بھگتاں کیسے نال نہیں میرا ساکا، سجن اور نہ کھئے
 بنائیندا۔ پہلوں اہناں دا پورا کرنا گھٹا، گھاٹی منزل آپ چڑھائیندا۔ جنہاں دے پچھ مارے واٹاں، نرگن ہو کے پھیرا پائیندا۔ پہلوں لکھکے
 اہناں ساکھ، ساتھی جگت جہان دکھائیندا۔ جنہاں دا مالک اکو آقا، بن عقلوں پار لنگھائیندا۔ جنہاں دا اوس دے اندر خاکہ، بن شکلوں
 گود بہائیندا۔ آد جگادی برہم برہمادی پورا کر بھوکھت واکا، بھاکھیا اپنی اک درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے
 کھیل پُرکھ سمراتھا، سمرتھ اپنی کار کھائیندا۔ جن بھگت تیرا سچ سوامی، سواگت اکو کرن آئیا۔ آد جگادی انتریامی، انتر آتما ویکھ دکھائیا۔
 جن بھگتاں پڑھن دی اکو بانی، سوہنگ سدا سمجھائیا۔ جسدا رُپ چارے کھانی، چار جگ وڈیائیا۔ جس دا حُکم چوج وڈانی، چاروں
 کُنٹ آپ ورتائیا۔ جس دا حُکم کھیل مہانی، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ جس دا پد اک نربانی، نیرویر پُرکھ اکھوائیا۔ جس دا گر اوتار پیر
 پیغمبر مات نشانی، بھگتاں دئے وڈیائیا۔ سو کھیل کھیلے شاہ سُلطانی، کلجگ اتم بے پرواہیا۔ جن بھگت دوارے کھا کے اک وار مہانی، آگے
 مہان سدا دے لئے بنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایہو کرن آیا وڈی مہربانی، مہر نظر نال اپنے رہیا ترائیا۔

☆ ۸ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی گردیال سنگھ تے چند کور دے گرہ پنڈ رامووالا نواں ☆

جن بھگت کہے پرہ کر رکھیا، رکھشک اکو نظری آئیا۔ جنم کرم دی پوری کر اچھیا، نام امولک وست جھولی پائیا۔ چرن پریتی دے دے بھچھیا، مہر نظر اٹھائیا۔ اپنے ملن دی دس دے سکھیا، ساچی کر پڑھائیا۔ سرشٹ سبائی دے متھیا، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ تون مان دواویں نکیاں وڈیاں، نیچوں اوچ بنائیا۔ تیری کرپا من جائے جتیا، دوجی واسنا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگت کہے پرہ ویکھ حال، حالت دیاں جنائیا۔ وست امولک دے مال، دولت نام جھولی پائیا۔ کوڑی کرپا ٹھے جنجال، ست سچ اک سمجھائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی کھال، تتو ت دے درڑائیا۔ ساچے ڈھانچے لینا ڈھال، سچ کٹھالی آپ اپائیا۔ ہوں نڈھے تیرے بال، بالی روپ سکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ سر دے تاج، تیری اک سرنائیا۔ جگ چوگری رکھیں لاج، سدا سدا سہائیا۔ دو جہاناں تیرا رواج، رسم جگت بنائیا۔ بھگتاں کریں آپ کاج، کرنی دئیں سمجھائیا۔ مستک ٹکا سیس گرو مہاراج، پاتشاہ نوائیا۔ دوسر کھیل سرشٹ تماش، ویکھے جگت لوکائیا۔ کوڑی کرپا کرے ناچ، گھر گھر ڈورؤ واہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پرہ کرپا کر، کرتے تیری اک سرنائیا۔ تیرے لیکھے لایا جرم، جنم تیری جھولی پائیا۔ برسوں وچھوڑے زخماں اُتے لا مریم، پٹی اپنا نام بندھائیا۔ لیکھے مکا دے پچھلے کرم، کانڈ نام دے سمجھائیا۔ سچ دوارے ملے سرن، سرنگت اک درڑائیا۔ تون صاحب سوامی تارن ترن، تاریں ہر گھٹ تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن ساچے ویکھے وکھائیا۔ جن بھگت کہے میرا ڈھر دا ترلا، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ بھیو کھلا دے اپنے گھر دا، پڑدا آپ چکائیا۔ وست انوکھی منگ منگدا، نام پدارتھ دے ورتائیا۔ سنان ناد اگئی مردنگ دا، دھن آتمک راگ سنائیا۔ رنگ چاڑھ دے اپنے رنگ دا، ڈرمت میل دھوائیا۔ لیکھا چکے دوتی کندھ دا، بھانڈا بہرم بھنائیا۔ ہیوئے پرکاش جوتی چند دا، سورج چند مکھ چھپائیا۔ ویکھاں کھیل سورے سرننگ دا، سچ دوارے دے بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لہنا دے چکائیا۔ جن بھگت کہے پرہ تیری آسا، ترسنا دے بھجھائیا۔ چرن گول سچ بھرواسا، بھو دے مٹائیا۔ اپنے ملن دا کھول کے دس خلاصا، خوشیاں نال سمجھائیا۔ رسنا

گائیے سواس سواسا، سمرن اک بنائیا۔ کروٹ لے بدل لے پاسا، اپنا مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے لے ملائیا۔ جن بھگت کہے میں نِکا پچھ، پچیاں وچوں نظری آئیا۔ کایا ماٹی بھانڈا کچّا، تتان بنت بنائیا۔ پردے اندر تُوں ہی وساء، نرگن ڈیرہ لائیا۔ اپنے ملن دی کھولدے اکھا، آخر پڑدا دے اٹھائیا۔ اپنا حال تینوں دساں، حقیقت دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہے میں تیرا بردا، بندی خانہ دے تڑائیا۔ تُوں مالک گھر گھر دا، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ وشن برہما شو تیتھوں ڈردا، گر اوتار سیس جھکائیا۔ پیر پیغمبر تیرا کلمہ پڑھدا، طوبی طوبی رہے سُنائیا۔ تیرا رُپ نرائن نر دا، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ تُوں مالک خالق حُکم اگتی کردا، دھر فرمانا اک سُنائیا۔ تیرے آگے کھئے نہ اڑدا، دو جہان بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی تیرا نام لکھ چوراسی جیو جنت پڑھدا، صفتاں نال صلاحیا۔ تُوں مالک اوس در دا، جس دا دروازہ نظر کیسے نہ آئیا۔ تیرا بھگت سُہیلا اکو منگ منگدا، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ بن تیری کرپا آگے کھئے نہ لنگھدا، پندھ سکے نہ کھئے مُکائیا۔ سُکھ مانے نہ تیری سیج پلنگ دا، سُکھ آسن بہ نہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں انگ لگائیا۔ جن بھگت کہن پرہ کر ملاپ، ملنی تیرے ہتھ رکھائیا۔ کوٹ جنم دے اُترن پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ تُوں دھر دا سجن ساک، صاحب اک اکھوائیا۔ کر کرپا کھول تاک، بجر کپاٹی پڑدا لاپیا۔ سچ پریتی جوڑ نات، آتم پرما تم رنگ رنگائیا۔ تیرا ڈھولا گائیے گاتھ، سوہنگ اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ جن بھگت کہن جگ جیون داتے، ست تیری سرنائیا۔ آد جگادی پُرکھ ابناشے، پت پریشور تیری وڈیائیا۔ جن بھگتاں جڑے تیرے سنگ ناتے، سکلا سنگ بنائیا۔ دوسر آگے کرنے ہور نہ کھئے ارداسے، بینتی تیرے آگے سُنائیا۔ ساڈی ہور عرض کوئی نہ واچے، فرض تیرا نظری آئیا۔ تُوں لبھیں مات گواچے، لکھ چوراسی وچوں پھول پھلایا۔ اتم ڈھال اپنے سانچے، سچا اکو دے سمجھائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی کاچے، کچ کچن رُپ وٹائیا۔ درس دکھا دے ظاہر باطن باتے، بیتل دھام دے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کہن پرہ رنگ رنگیلا، رنگ رتا اک اکھوائیا۔ جگ چوکرئی بنے وسیلہ، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ جس دا سنت سُہیلے سچ قبیلہ، قبلہ دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگتاں ہو

ادھینا، شاہ سلطانا سیو کھائیا۔ غریباں انتر ہو مسکینا، مُشکل حل کرائیا۔ لیکھ چُکائے لوک تینا، ترے بھون دھنی دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں سدا ترائیا۔ بھگت سُہیلا سدا سوامی، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ آد جُگاد سدا نہکامی، نہچل دھام ڈیرہ لائیندا۔ سنت سُہیلا بن کے بانی، رہبر اکو راہ سمجھائیندا۔ نام ندھانا دے نشانی، نراکھر آپ پڑھائیندا۔ تون میرا میں تیرا دوہاں دا پد اک نربانی، زرویر پُرکھ سمجھائیندا۔ بھگت بھگوان سدا سدا سد گائے اک کہانی، کہاوت جگت وچ چلائییندا۔ کوٹن کوٹ بھيو کھولدے جگت ودوانی، ودیا انتر بھيو کھئے نہ پائیندا۔ بن ہر بھگتاں سب دے بھوئے حیرانی، ہر کا منتر نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جنہاں اُپر کرے آپ مہربانی، مہربان اپنے گھر وسائیندا۔

☆ ۸ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی اُجاگر سنگھ دے گرہ پنڈ رامووالا ☆

جن بھگت کہے پرہہ کٹ دُکھ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ کٹ بھکھ، ترشنا ترکھا بُجھائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ اُجل کر مکھ، دُرمت میل دھوائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ آتم دے سُکھ، برہم نرنتر اک درڑائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ گودی چُک، دُھر دے کوچھے کلمے گلے لگائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ سہا اپنی رُت، پت ڈالی تن مہکائیا۔ جن بھگت کہے جُگ جنم دے وچھڑیاں آ کے پُچھ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگت کہے بخش ساچی سچ، کوڑی کریا پرے ہٹائیا۔ جن بھگت کہے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ بخش پریت، پپریت دے تجائیا۔ جن بھگت کہے تیری ویکھیئے ساچی ریت، منتر نام اکو دے درڑائیا۔ جن بھگت کہے نانا چھٹ جائے مندر مسیت، کایا کعبہ دے وکھائیا۔ جن بھگت کہے لہنا دینا چُکا اُچ نیچ، راؤ رنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت کہے رنگ وکھا ہست کیٹ، گھر گھر پڑدا لاپیا۔ جن بھگت کہے سچ کلمہ دس حدیث، حضرت کر پڑھائیا۔ جن بھگت کہے تیرے ہتھ پرہو بخشیش، رحمت جھولی اکو پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سپس نوئیا۔ جن بھگت کہے پرہہ آسا پورن، پوری اچھیا دے کرائیا۔ لوکات اتن سگل وسورن دُکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے بردے در مزدورن، سیوک چاکر پاخاک

نظری آئی۔ تُوں صاحبِ حاضرِ حضورن، نرگن نُوں کر رُشنائیا۔ ہُوں مُوں رکھ مُگدھ مُوڑھن، اگیان اندھیر دے مٹائیا۔ تیرے چرن منگیئے
 دھوڑن، مستک بٹکا دے لگائیا۔ نانا تُوں کُوڑو کُوڑن، کُوڑی کِریا دے کھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا مارگ دے
 سمجھائیا۔ جن بھگت کہن تیرا سہارا، سئیا اکو نظری آئی۔ کلجگ ویکھ جگت کنارہ، نئیا ڈولے تهاؤں تھائیا۔ ملے کوئی نہ وَنجھ مہانا، چپُو
 نام نہ کھئے لگائیا۔ نیتروندا راجا رانا، شاہ سلطان دئے دُہائیا۔ سادھاں ملے نہ کھئے ٹکانا، سنت بھجن واہو داہیا۔ کوئی نہ سمجھے تیرا بھانا،
 بھاوی سب دے سر تے چھائیا۔ تُوں شہنشاہ پاتشاہ سِری بھگوانا، پارہسہم پرہہ تیری آس رکھائیا۔ تُوں دیونہارا دانا، داتا اکو اک اک تیری
 وڈیائیا۔ تیرا جھلدا رہے نشانہ، دو جہان سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں بینتی کر پروانا، پرہ پُرکھ
 تیرے آگے اک سُنائیا۔ جن بھگت کہن توہے توفیق، تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں سجن سچا میت، مِتہ پيارا اک اکھوائیا۔ تیرے ناؤں دا گائے
 گیت، گوبند اک صلاحیا۔ ہر گھٹ وسنا سدا چیت، ٹھگوری من نہ کھئے رکھائیا۔ عرشی فرشی در ٹھانڈے پا بھیکھ، بھچھیا اک ورتائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ جن بھگت کہے میں مانگت در دا، درویش نظری آئی۔ تُوں مالک اگئی
 گھر دا، بھنڈارا اکو دے ورتائیا۔ تُوں رہبر سچکھنڈ دا، تھر گھر تیری سنی چترائیا۔ تُوں بھگتاں پیج رکھدا، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔
 سنتاں دے اندر وسدا، ہردے ہر ہر ڈیرہ لائیا۔ پيارا گرمکھاں دے رس دا، رس آتم دے چکھائیا۔ گرسکھاں نال بہہ بہہ بسدا، ہستی
 اپنی دے سمجھائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیرا زین گھٹ دا، چاروں گنٹ چند نہ کھئے چمکائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ دا، اکتھ تیری وڈیائیا۔ بھگت
 سہیلا در اکو وست منگدا، خالی جھولی دے بھرائیا۔ میں بھکھا پھراں اند دا، نجانند دے چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، جن بھگتاں ہو سہائیا۔ جن بھگتاں ہو سہا صاحب، گرمکھ رہے جنائیا۔ تیری آد جگاد سُنندے رہے ہدایت، حضرت کرن پڑھائیا۔
 کلمے وچوں کر عنایت، کعبہ دئے دُہائیا۔ اپنے نام دی دس شرائط، شرع دے بدلائیا۔ تیرے ہتھ سدا حمایت، ہم ساجن ہو کے گھر آئی۔
 تیرے مندر اندر کریئے رعائش، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ تیری کرے نہ کوئی آزمائش، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر
 دا ور، لیکھا اپنے وچ سہائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ سرت سنبھال، سوئی سوانی لئیں اٹھائیا۔ نانا توڑ جگت جنجال، جاگرت جوت کر

رُشنائیا۔ سنت سدا تیرے کنگال، بھکھیاں وچوں بھکھے نظری آئیا۔ دینا بندھپ دین دیال، دیا بندھ ٹھاکر ٹھوکر اپنی دے لگائیا۔ وصل اصل دے جمال، اصلیت وصیت دے کرائیا۔ غفلت وچ ہونے کنگال، اُلفت وچ وڈیائیا۔ محبت تیری بے مثال، مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ کریا کر مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ سب دا جھولی پائیا۔

☆ ۸ مگھ ۲۰۲۱ پکرمی مادھو سنگھ دے گرہ رامووالا ☆

جن بھگت کہے پرہہ کر کریا، کریا ندھان تیری اوٹ تکائیا۔ تڈھ بن اور نہ دو جا دسا، نیتر نین نہ درشن پائیا۔ تیجے اُتے کدے نہ وسدا، آسا اور نہ کھئے وکھائیا۔ مہربان ہو کے کٹ دے پینتا سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہو سہائیا۔ جن بھگت کہے میرا ونڈ درد، درد دکھ بھہ بہنجن نظری آئیندا۔ تیرے آگے عرضوئی عرض، نو کر کے سپس جھکائیندا۔ تیرا کجھ نہ ہووے حرج، جگ چوکرئی جن بھگتاں سدا ترائیندا۔ تُوں مرد مردانہ مرد، مدد تیری اک رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیندا۔ جن بھگت کہے کٹ دے بندھن، پھانسی رہن کھئے نہ پائیا۔ مستک ٹکا لا دے چندن، دھوڑی خاک رمائیا۔ دو جے در نہ جائے منگن، گھر اکو بے پرواہیا۔ تیرا صاحب ساچا سنگن، سکلا نانا دے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، چرن گول بخش سرنائیا۔ جن بھگت کہے میرا کٹ زنجیر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بن تیرے ونڈے کھئے نہ پیڑ، دردی نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے آگے بینتی اک اخیر، آخر رہیا سُنائیا۔ تُوں ظاہر ظہور سچا پیر، پیغمبر اک اکھوائیا۔ پرہہ بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی آپ سمجھائیا۔ کرماں اُتے مار لکیر، شاہ حقیر پار لنگھائیا۔ اکو تیری نظری آوے تصویر، طالب ہو کے منگ منگائیا۔ تُوں داتا گنی گہیر، گہر گور اکھوائیا۔ تیرے ہتھ نام شمشیر، کھنڈا اک چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارے بخش ساچی دھیر، دھیرج اپنے چرن بندھائیا۔

☆ ۸ مگھ ۲۰۲۱ بکمی کپور سنگھ دے گرہ موگا ☆

جن بھگت ناتا انتر آد، برہما د وچّ ودھائیا۔ جن سنت ناتا جُگا جُگاد، جُگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ گرمکھ ناتا سگلا ساتھ، ایتھ اوتھ سنگ نبھائیا۔ گرسکھ ناتا ساکھیات، سنمکھ دیا کھائیا۔ کیرپا کرے پُکھ سمراتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ لہنا دینا ہتھو ہاتھ، دیونہار سدا چُکھائیا۔ پُورب جہاں کرے آس، آسا پوری آپ کرائیا۔ سچ پرتی دے بھرواس، پرہات خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ جن بھگت ملاواں سہارا ایک، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ سنت ملاواں دُھر دی ٹیک، اوٹ اک رکھائیا۔ گرمکھ ملاواں پرہ دس انتر بہیت، پڑدا دے کھلایا۔ گرسکھ ملاواں سُرتی کر چیتن چیت، شبدي دھار وہایا۔ ابناشی کرتا ہر گھٹ رہیا ویکھ، لکھ چوراسی کھوج کھجائیا۔ منگنہارا ساچی بہیت، پریم پیار وست امولک اکو دے سمجھائیا۔ دو جہاناں بن کے کھیوٹ کھیٹ، نئیا نوکا جیون ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگت ناتا چرن دوار، سچ ملے سرنایا۔ سنت ناتا نیتر لوچن نین درس دیدار، دید خوشی منایا۔ گرمکھ ناتا چرن دھوڑی منگے چہار، دُرمت میل دھوائیا۔ گرسکھ ناتا دوئے جوڑ کرے نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ ابناشی کرتا سگلا ساتھ، سگلا سنگ رکھائیا۔ دیونہارا دُھر دی داتا، مہر نظر اٹھائیا۔ جگت نال جگت والا بندھاواں ناتا، بندھن نال رکھائیا۔ تیناں پچھیاں پچھوں آئے اوہ کاکا، جس دا کرم پرہ اپنے ہتھ رکھائیا۔

☆ ۸ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ ندھاں والا ☆

بھگت سُپیلے ویکھ کے سُکھی، دھرنی دھرت دھول لے انگرایا۔ آسن اٹھ مئی رکھی، مُنیشر اکھ کھلایا۔ کلجگ اتم ہوئے دُکھی، دردی درد نہ کھئے ونڈایا۔ تیرے نالوں پرتی ٹٹی، پرہو سکے نہ کھئے جڑایا۔ پریم پیار دی ڈوری مکی، آگے تند نہ کھئے بندھایا۔ ہویا اندھیرا چارے گتھیں، دہ دشا نہ کھئے رُشناایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر اکھ اک کھلایا۔ رکھی مئی مارن دھاہ، نیتر نیناں نیر وہایا۔ کیرپا کر بے پرواہ، بے پرواہ ویکھ وکھائیا۔ ساڈے انتر اندھیرا گیا چہا، ساچا چند نہ کھئے چمکایا۔ تیرا بھلیا نر ہر ناں، ناؤں نرنکارا نہ

کھئے دھیائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دھکے رہے کھا، باہوں پہڑ گلے نہ کھئے لگائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ پھیریاں رہے پا، بن بن پاندھی راہیا۔
 شودوالے مٹھاں راہ رہے تکا، نیتز اکھ کھلائیا۔ شاستر سمرت وید پُران سُن سُن ملیا نہ تیرا راہ، رہبر اکو نظری آئیآ۔ کلمیاں وچوں باہر
 دسیا خُدا، خالق خلق تیری وڈیائیآ۔ تیرے نالوں ہویے جُدا، دُھر دا میل نہ کھئے ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا
 لہنا ویکھ وکھائیآ۔ مئی منیشر نیتز روندے، نیناں نیر وہائیآ۔ غفلت وچ گوڑھی نیند سؤندے، انتر لئے نہ کھئے انگڑائیآ۔ من واسنا سارے
 بھؤندے، سُرتی شبہ نہ کھئے جُڑائیآ۔ ہردے ہر نہ گھر وساؤندے، وصل یار نہ کھئے وکھائیآ۔ چاروں گنٹ اُٹھ اُٹھ دھاؤندے، بھجن واہو داہیا۔
 اپنا بھيو مۇل نہ پاؤندے، پڑدا سکے نہ کھئے کھلائیآ۔ گھر ٹھاکر سوامی سیجا سچ نہ مۇل بہاؤندے، وشن برہما شو بیٹھے سیس نوائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان ہو سہائیآ۔ رکھی مئی کڈھن ترلا، طرح طرح جنائیآ۔ پُرکھ ابناشی ساچے ور لا، کنت سہاگی
 پھیرا پائیآ۔ اکو پلُو تیرا پھڑنا، چھڈی سرب لوکائیآ۔ گھر سوامی تیرے چڑھنا، جگ مندر دتے تجائیآ۔ اکو ڈھولا تیرا پڑھنا، شبدي راگ
 الائیآ۔ سچ سرنائی ساچی پڑنا، سمنکھ تیرے تیری اوٹ تکائیآ۔ ہرہوں وچھوڑے اندر مرنا، مر جیوت رُوپ وٹائیآ۔ تیری چرن دھوڑی
 کلجگ ساچی ترنا، بے ترنی پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر سچے دے وڈیائیآ۔ رکھی مئی کہن اسیں ویکھن آئے،
 پرہہ اپنا پندھ مُکائیآ۔ سچ دوارے ڈیرے لائے، الکھ نرنجن سیس نوائیا۔ دوئے جوڑ واسطے پائے، دھوڑی خاک رمائیآ۔ مان ابھان سرب مٹائے،
 ہنکار رہن کھئے نہ پائیآ۔ خادم ہو درویش پھیرا پائے، الفی تن نہ کھئے رنگائیآ۔ نر نریش پرہہ دیا کھائے، وشن برہما شو مہیش نہ کھئے چھڈائیآ۔
 سہنسر مکھ شیش راگ نہ گائے، تیاگ سب دے دئے کرائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی جو کھیل کرائے، پت پریشور بے پرواہیا۔ اوس صاحب
 دے لاگو پائیں، جو ڈبڈے رہیا ترائیا۔ کلجگ انت جس بھگت سہیلے آن ملائے، گرمکھ اپنے رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، مہر نظر اُٹھائیآ۔ رکھی مئی کہن پرہہ چھڈ دے تٹ، تٹ کنارہ تیرا نظری آئیآ۔ خالی ویکھے چوڈاں ہٹ، چوڈاں طبق دین
 دُہائیآ۔ رسنا جہوا بئی دند نام آئے جپ، باراں اکھشر گائتری نال پڑھائیآ۔ جاں ویکھیا تے خالی ہتھ، جھولی سکے نہ کھئے بھرائیا۔ بھے بہیت
 بھیانک اندر آئے تھ، نیناں نال جنائیآ۔ سرن سرنائی گئے ڈھٹھ، چرن گول سیس ٹکائیآ۔ ڈرمت میل در دواہیوں کٹ، امرت میگھ برسائیآ۔

سچا مارگ اِکو دس، جس بدھ بھگت رہیا ترائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد سنہڑا دیوے ہس، نر ہر ساچا آپ
 جنائیا۔ رکھی مُنی کرو سب دھیان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سب توں وکھرا میرا گیان، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ وشن برہما شو سرب شرمان، نیتر
 اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر منگن دان، در ٹھانڈے جھولی ڈاہیا۔ میرا وکھرا سب توں جہان، سچکھنڈ ساچا سوہیا پائیا۔ جتھے
 کھیل کران مہان، خالص اپنی دھار چلائیا۔ دوجا وچ نہ کھئے بلوان، چوڈاں ودیا رووے مارے دھائینا۔ شرع وچ نہ کھئے شیطان، شریعت وچ
 نہ کھئے لڑائیا۔ جس توں بخشے چرن دھیان، سو دھرناپت مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار
 وڈیائیا۔ رکھ مَن پُچھو کولوں جا کے برہما، برہما اک دے جنائیا۔ جس دا نہچل دھرما، کی نام رہیا پڑھائیا۔ جس دا آد جُگاد کرما، نہکرمی
 کھیل کھلائیا۔ جس دا لیکھا باہر ورنان برنان، شتری براہمن شوڈر ویش کرے پڑھائیا۔ جس دا سہارا گر اوتاراں چرناں، چرنودک اِکو
 جام پیائیا۔ جس دے کولوں دو جہان ڈرنا، برہمنڈ کھنڈ سیس نوائیا۔ جس دا کلمہ نبی رسولاں پڑھنا، کائنات دیاں جنائیا۔ جس توں مل
 کے بھگتاں ترنا، اتارو پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھيو دے کھلائیا۔ رکھی مُنی کہن دس برہمے، پرہ دی
 کی وڈیائیا۔ کلجگ اتم اسیں ہونے نکے، نکرمن رہے جنائیا۔ ماواں گھر اُویں جمیں، دس دس ماس اگن تپائیا۔ اسیں سپر چُنکھیا مے، ممتا
 موہ ودھائیا۔ بن ہر کِریا رہے اوگنے، گن سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ سچ دس لکھ چوراسی کون جانے چھانے پئے، جیو جنت کھوج کھجائیا۔
 کون لگاوے دھر دی دھنے، دھن آتمک راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دا لیکھا دے درڑائیا۔ رکھی مُنی
 کہن برہمے دس، کہانی دھر دی دے جنائیا۔ ہوں ہو کے تیرے وس، واسطہ اِکو وار پائیا۔ کلجگ کِریا کولوں آئے نس، دُور ڈراڈا پندھ
 مُکائیا۔ تیرتھ تٹ آئے چھڈ، گنگا گوداوری جمن سُرستی دتی تجائیا۔ سماجاں وچ ہو کے اڈ، اڈرا راہ تکائیا۔ سانوں دے اوہ مت، منتران
 وچوں پار کڈھائیا۔ اسیں مانئے اوبدا رس، جو رسیا بے پرواہیا۔ جو بھگتاں اندر رہیا وس، ساکھیاں اپنا ڈیرہ لائیا۔ اُس دے اگے جوڑیئے
 ہنٹھ، سچ سنگھاسن دے درڑائیا۔ اوہ مہا جنائے اکتھ، اپنا پڑدا دئے اٹھائیا۔ اوہدی چرنی جائیے ڈھٹھ، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ اوہ پُرکھ
 صاحب سمرتھ، سدا سدا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ برہما کہے سُنو مَن رکھ، رکھیشر دیاں

جنائیا۔ اُس دے ملن دی جے لگی ترکہ، ترکہا روگ گوائیا۔ جے جا کے ویکھیئے اوہدے گرسکھ، جنہاں سکھیا جھولی پائیا۔ جنہاں دی
 پُشت پناہ ہتھ رکھیا پٹھ، سیس جگدیش ہوئے سہائیا۔ سب توں وکھری اہناں دی ریت، مندر مسیت کھئے نہ جائیا۔ اکو سوامی وسے
 چیت، چت وت ٹھگوری نہ کھئے رکھائیا۔ اکو ڈھولا گاؤندے گیت، ٹوں میرا میں تیری اوٹ تکائیا۔ اکو رنگ وسن اوچ نیچ، ذات پات نہ
 کھئے سمجھائیا۔ اکو کلمہ پڑھن حدیث، اکو حضرت رہے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ برہما کہے
 رکھ مَن سنو لا کر کان، دُھر سندیش سُنائیا۔ جس نوں کہندے سری بھگوان، پارہم بے پرواہیا۔ سو نرگن روپ کھیل کرے مہان، مہا
 اکتھ کتھ سُنائیا۔ جن بھگتاں دیون آیا دان، لوکات ویس وٹائیا۔ جس نوں سیس جھکاندے گوپی کاہن، رام سینتا سیو کھائیا۔ جس نوں
 عیسیٰ موسیٰ محمد کرن سلام، سجدیاں نال ملائیا۔ جس نوں گر اوتار کرن پرنام، ٹکا مستک اکو اک چھپائیا۔ جس دا وکھرا اکھراں بنا
 کلام، فُدرت قادر رہیا سمجھائیا۔ سو صاحب بھگتاں ملیا آن، بھگوان اپنا پھیرا پائیا۔ بالی بڈھ ویکھ انجان، کوچھے کلمے لئے جگائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی رہیا کھائیا۔ برہما کہے رشی مَنی پچھلا بنھ لو بستہ، پُستک کم کھئے نہ آئیا۔ پرہہ ملن دا اکو
 رستہ، سچ سچ دیاں سمجھائیا۔ جو گرمکھ ہردے ہر ہر نام رندا، رتے سارے دئے چُکائیا۔ اوہ مالک اپنے حق دا، حقیقت ویکھ وکھائیا۔
 پت پرمیشور پرم پُرکھ اوہ سے دی پت رکھدا، جُگ جُگ اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ اتم ہردے اندر وسدا، وصل اکو سچ کرائیا۔ اندھیرا چُکا کے
 زین مس دا، نوری چند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنے سب دے جھولی پائیا۔ رکھی مَنی کہن برہم
 تینھوں بلہاری، بل بل سارے جائیا۔ اسیں ملیئے اُس زرنکاری، جو نرگن سرگن رہیا ترائیا۔ چرن گول کریئے نمسکاری، نیوں نیوں سیس
 جھکائیا۔ ویکھیئے درس سچا درباری، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ چار کُنٹ ہوئے اُجیاری، دیوا باقی اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، گھر ساچے میل ملائیا۔ جن بھگت کہے بن بھگتاں کیسے نہ ملدا، رشی مَنی نیڑ کھئے نہ آئیا۔ اوہ مالک آتم ساچے دل دا، دلبر
 داتا بے پرواہیا۔ اوہ پڑدا ہٹاوی بجر کپاٹی سیل دا، نیتز اکھ اک کھلائی۔ اوہ نور جناوے اگتی تل دا، تلک للاٹ لگائیا۔ اوہ آتم سیجا
 چڑھ کے ملدا، بابروں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ رکھی مَنی کہن اوہ کیہڑا آسن،

برہمے سچ دے جنائیا۔ جتھے ملے پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتا پھیرا پائیا۔ اسپس اُس دے ہوئے داس داسن، بن سیوک سیو کھائیا۔ اوہ مالک
 ناتھ اناٹھن، دینن گلے لگائیا۔ سچ ملن دی دس دے جاچن، جاچک واسطہ رہے پائیا۔ اوہدا جلوہ نور باطن، کہ ظاہر کرے رُشنائیا۔ کہ
 دسے پرتھمی اکاسن، منڈل منڈپ اُپر ڈیرہ لائیا۔ کس دواویوں جائے بہالن، اپنا پندھ مُکائیا۔ پرہہ ملے دُھر دا لالن، لال رنگ دے چڑھائیا۔
 کہ رُوپ وٹائے گوالن، گگریا سپس اُٹھائیا۔ کہ بن کے جائے مالن، پُھلاں ہار پوائیا۔ کہ بن کے جائے کوالن، بھگتاں راگ سُنائیا۔ کہ بن کے
 جائے سوالن، آگے اپنی جھولی ڈاپیا۔ برہما کہے جے جانا میں آواں جاچ سکھالن، ساچی سیکھیا دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ برہما کہے جے پرہہ ملن دا چاؤ، دُھر دی دھار دیاں سمجھائیا۔ پہلوں اوہدیاں بھگتاں پکڑو جا کے
 باہوں، اپنا آپ مٹائیا۔ پھر رو رو حال سُناؤ، نیتر نیناں چھہر لائیا۔ گلوکڑی اپنی پاؤ، پلُو گنڈھ بندھائیا۔ رُٹھیاں لُو مناؤ، اپنا آپ مٹائیا۔
 اُہناں نال مل کے دو اکھراں والا ڈھولا گاؤ، گیت گوبند گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ رکھی مُنی
 بھگتاں لہو، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ دہ دشا اُٹھ اُٹھ بھجُو، اپنا پندھ مُکائیا۔ جگت سنگھاسن کوڑے تجو، ابھان رہن نہ پائیا۔ جے کوئی
 گرمکھ ملے آگوں، سپس دینا جھکائیا۔ پھر آپے بن جاؤ ہنس کگوں، کاگوں ہنس وکھائیا۔ درشن کر کے گرمکھ رجُو، اپنی ترکھا بُجھائیا۔
 اُہناں نال آگے ودھو، وادھا دُھر دا دے سمجھائیا۔ پریم پریتی اندر مکھو، نوری چند چمکائیا۔ جنہاں توں ملیا اُپر شاہ رگوں، اوہ شہنشاہ
 تہانوں دین ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کل اپنی دین وکھائیا۔ رکھی مُنی کہن سانوں منظور، تیری وڈ وڈیائیا۔
 اسپس جا کے ویکھیئے حضور، اپنا پندھ مُکائیا۔ جن بھگتاں دا بن مزدور، دُھر دی سیو کھائیا۔ ناتا چھوڑ کے کوڑو کوڑ، گرمکھ سجن جوڑ
 لینا جڑائیا۔ اُہناں دی مستک لا کے دھوڑ، ٹکا اکو دینا رمائیا۔ اُہناں دا مان ابھان توڑ غرور، عُربت باہر دینی کڈھائیا۔ جنہاں بھگتاں
 دے درشن کرن آیا منصور، شمس تبریز دھیان لگائیا۔ اسپس وی اُہناں دے ہیئے مشکور، مُشکل حل دین کرائیا۔ اوہناں نال اُہناں دا
 محبوب، محبت سچ رہیا کھائیا۔ جس دی منزل چڑھ کے مکے آگے حدود، مقصود اکو نظری آئیا۔ جو ہر گھٹ تھان دسے سدا موجود،
 وچھڑ کدے نہ جائیا۔ اُس دے نال مل کے اپنا دئیے ثبوت، ثابت صورت اکو نظری آئیا۔ جس دا رُوچ نہ بُت کلبوت، پنج تت نہ کھئے

دکھائیا۔ محل اٹل وسے عرُوج، عرشاں اُپر ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں دیوے اپنی سُوچھ، بُدھ بیک کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سدا سُہیلا لئے ترائیا۔ جن بھگت کہن اوہ ویکھو آ کے مُنی رکھی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جنہاں دے کول گٹھڑی نکئی، بوجھیاں رہے
 اُٹھائیا۔ اُہناں دے بہار لگا پٹھی، روون دین دُہائیا۔ اُہناں دے کول کہو جہی چٹھی، کبیر جُلابا گیا پھڑائیا۔ جس دی دھار سب توں
 تکھی، نرالی سمجھ کھئے نہ آیا۔ اوہ رکھی پچھ گجھی، ہوجھی مت رکھائیا۔ اُس دی کسے نہ سمجھی بدھی، بھيو سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اُس
 دے اُتے ڈنڈی رکھی سدھی، سدھا راہ اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ رکھی مُنی چُک کے
 آئے بوجھ، بوجھل دین دُہائیا۔ در آ کے بہار ڈکے گوڈے، کہنیاں دھرت اُتے ٹکائیا۔ ساڈے پرہ جی تھگ گئے موڈھے، گٹھڑی سیس نہ کھئے
 اُٹھائیا۔ ساڈے چُونڈے ہو گئے روڈے، چوٹیاں لئیاں مُنائیا۔ سانوں ہتھ نہ آئیوں ڈھونڈے، ڈھونڈ ویکھی سرب لوکائیا۔ اتم ہار کے تیرے
 در تے ہونے مُوندھے، مکھ گھاس وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان بھيو کھلایا۔ مہربان پرہو ہویا دِیال،
 دِیاوان جنائیا۔ بھگت سُہیلا میرا لال، لالن رنگ چڑھائیا۔ اپنی چٹھی دیو وکھال، جو مُنی رکھی اکھڑ پڑھن کھئے نہ پائیا۔ جس دے اُتے اک
 سوال، سوا سوا انک رہیا دکھائیا۔ سوا رتی دا لال نشان، کيسر ٹکا لائیا۔ پچھلا دیوے آپ احوال، حالت سب دی رہیا دکھائیا۔ سب
 دے سر تے کوکے کال، کال نگارا رہیا وجائیا۔ درگاہ ساچی ملے نہ کھئے دلال، آگے ہو نہ کھئے چُھڈائیا۔ پھل دے نہ کيسے ڈال، سمل رُکھ رہے
 لہرائیا۔ رکھی مُنی ہونے بے حال، بہل ہو کے مارن دھائیا۔ پن تیری کرپا سری بھگوان سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، جُک جُک لہنا جھولی پائیا۔ رکھیاں مُنیاں سُنیا چٹھی کھول رکھی، ورقہ ہر جو لئے اُٹائیا۔ پُکھ ابناشی کہے میں پڑھدا
 اپنی اکھیں، کپڑے اکھراں نال بنائیا۔ جس دے اُتے لکھیا پرہ سب دا اکو کلاپتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ جنان چر اُسدی بنو نہ سچئی
 سخی، ساکھیاں نظر کيسے نہ آئیا۔ کبیر جُلاہے پڑھی اکو پٹی، جس دا لیکھا لکھیا پن قلم شاہیا۔ ایہ اُسدے نام دی رتی، جیہڑی اُسدے
 اُتے ٹکائیا۔ جس دے نال ترلوچن دی چلدی رہی ہٹی، بھنڈارا میرا دتا ورتائیا۔ اوہ اچے تک نہ مکئی، آگے نالوں وڈی نظری آئیا۔ اوہ
 بھگتاں پچھ پرہ نے چُک رکھی، تھادی گچی پچھ ٹکائیا۔ جے تُساں وسنا سکھی، سچ سندیسہ دیاں جنائیا۔ جے آتم تھادی بھکھی، پرہ

درشن پاؤنا چائیں چائیا۔ جس دی کھیل نہیں جگ لُکی، دو جہاناں دئے وڈیائیا۔ اوہدی بھگتاں نال میٹی پُگی، دوْجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔
 اوہ وڑیا بھگتاں دی جھگی، محل اٹل دتے تجائیا۔ اوتھے کھا کے مَسّی رُکھی، رُخ اپنا لیا بدلائیا۔ جاؤ سارے مُنی رکھی، در ٹھانڈے سیس
 نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ چٹھی کہے کوئی بنو چٹھی رسین، اپنا پندھ مُکائیا۔ میرا نُقطہ نظر
 نہ آیا عین، عین اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ حمزہ ہو بیٹھا طرفین، یے یکتی نہ کھئے سمجھائیا۔ الف اکو آئی کہن، دُھر سندیشہ رہی سُنائیا۔ جو سب
 دا مالک سَجَن سین، داتا بے پرواہیا۔ بھگت سُہیلے اُسدے در تے رہن، اپنا آسن لائیا۔ اکو ڈھولا کہن، سوہنگ کرن پڑھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ چٹھی کہے میرا دسو مضمون، اکھراں نال بنائیا۔ میرے وچ اوہ قانون، جو قاعدے اعظم
 سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جو میرا ہویا مَنُون، میں اُس نال دیاں ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چٹھی
 کہے میرا پھولو پڑدا، سچ دیاں سُنائیا۔ صاحب میرا کی کُچھ کردا، فُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ اُسنوں ویکھ کے گرمکھ تردا، بھگتاں ہویئے
 سہائیا۔ اوہ مالک گھر گھر دا، خالق اک اکھوائیا۔ نرہے کدے نہ ڈردا، بھے سب نوں آپ جنائیا۔ رکھی مُنی اوہدے چرناں جا کے تردا، جو
 ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ اوہ رُپ اگتی دھردا، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ چٹھی
 کہے کبیر وجایا ڈنک، نرگن دھار سرب سمجھائیا۔ جس دے نام دا اکو انک، انکڑے سرب مُکائیا۔ جس دا اشارہ دُھر دی تنک، تند ستار
 پلائیا۔ جس دا دوارا سچکھنڈ بنک، تھر گھر وچے ودھائیا۔ جس دا لہنا آد انت، جُگ چوکڑی کھیل کھلائیا۔ جس نوں کہندے سری
 بھگونت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جو لکھ چوڑاسی کنت، چارے کھانی رہیا ہندھائیا۔ سو اتم آوے ہو کے نہکلنک، بن اکھراں کبیر
 جُلابا گیا جنائیا۔ رکھیو مُنیو اوہدی کِریا بنا کوئی نہ بننا سنت، سطح سب دی دئے بدلائیا۔ اوہدا فُرنا اکو منت، منتو سب دے ویکھ
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر سندیشہ آپ سُنائیا۔ چٹھی کہے میری اگلی ویکھو سطر، ستاں ہندسیاں نال
 بنائیا۔ اوہ اپنے دواویوں آوے اتر، نہ کوئی جمے پتا مائیا۔ اکو شبد بنائے پتر، پوترے گرمکھ رُپ وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اوسے دا کرن
 شکر، شُکریہ کہہ کے سیس نوائیا۔ بھگت سُہیلے چُکے کُچھڑ، اپنی گود اٹھائیا۔ کیتا کول نہ جائے مُکر، لگی پریتی توڑ نہائیا۔ سنت سُہیلیاں

آئے پُچھن، دُکھیاں درد وندائیاں۔ گرمکھ کوئی نہ دیوے لکن، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیاں۔ گرسکھ کوئی نہ دیوے رُسن، رُسیاں لئے
 منائیاں۔ شیر بگھیلا ہو کے آئے بکن، اکو بھبک نام لگائیاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیاں۔ چٹھی کہے میرے
 آکے ویکھو ڈھائی اُنگلاں والی لکیر، جو اکو دتی لگائیاں۔ جس دے وچوں الف دی بنی تصویر، اصلیت رہے درڑائیاں۔ جس دی منزل
 بے نظیر، شاہ حقیر سمجھ نہ پائیا۔ جس دی چوٹی اک اخیر، آخر بہہ کے ڈیرہ لائیاں۔ جس دے ہتھ آد جُگادی تدبیر، تقدیر رہیا بنائیاں۔
 جس دا حُکم مندے پیر فقیر، کلمہ مسلیاں وچ گائیاں۔ جس دا تیکھا نیرالا کھنڈا شمشیر، شمع دیپ رہیا جگائیاں۔ اُسدے اُتے لیکھا لکھیا پرہ
 نہ شہنشاہ نہ غریب، امیر امراؤ وچ نہ قدم ٹکائیاں۔ نہ پاتشاہ نہ وزیر، شاہ سوار نہ کھئے چٹرائیاں۔ اوہ داتا گنی گہیر، گہر گور اکھوائیاں۔ جس
 ویلے گنگا وچوں کبیر دے کئے زنجیر، کھنڈا اپنا نام پھرائیاں۔ اُس ویلے کہا ایہہ پیراں دا پیر، پیغمبر نور خُدائیاں۔ چٹھی اُتے مار کے آپ لکیر،
 جگت نیشانہ گیا بنائیاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار آپ سرنائیاں۔ لکیر کہے میں چٹی نہ کالی، شاہی رنگ نہ کھئے
 رنگائیاں۔ میری کھیل سرب تون زالی، نراکار آپ جنائیاں۔ میرا لہنا نال جوت اکالی، دو جے سمجھ نہ سکن رائیاں۔ میں ہتھ نہ آواں بھالی، نو
 کھنڈ نیشان نہ کوئی وکھائیاں۔ کر کرپا پرہ جو آپے رکھی سمبھالی، رکھی مُنیاں دی چوٹی وچ ٹکائیاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، لیکھا جانے بے پرواہیاں۔ چٹھی کہے میں رہی پٹک، اپنا دھیان لگائیاں۔ تُسیں کھولو مینوں چھیتی چٹک، تیجا ورقہ دیو اُلٹائیاں۔ جس
 اُتے بھگوان نال کبیر نے لکھی شرط، شہادت اپنی دتی پائیاں۔ جس ویلے پرہو نرگن ہو کے آویں پرت، تیرے بھگتاں تون جھلی نہ جائے
 جُدائیاں۔ تیرا ویکھن کھیل اسچرج، گھر گھر بیٹھیاں خوشی منائیاں۔ جے تون جودھا سُرپیر مردانہ مرد، مددگار اک اکھوائیاں۔ تیرے ہُنڈیاں
 دو جا کیا کوئی کرے تشدد، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیاں۔ چٹھی کہے میرا چوٹھا
 ورقہ تگو، اک دھیان لگائیاں۔ جن بھگتو پرہ نوں ملدے کدے نہ تھکو، تھکاوٹ نظر کھئے نہ آئیاں۔ جے وسو تے اوہدی چرنیں وسو، باقی
 جیون دی لوڑ رہے نہ رائیاں۔ جے ہسٹو تے اوسے نال ہسٹو، باقی خوشی کم کسے نہ آئیاں۔ جے پچو تے اوسے دی گودی پچو، لکھ چوڑاسی
 جُگ جُگ کال رہیا کھائیاں۔ جے مگھو تے اوسے دے نور اندر مگھو، جوتی جوت ہووے رُسنائیاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چوٹھا انک کہے ویکھو کردے دسخط، خطرہ بھگتاں رہیا چُکائیا۔ جے پرہیو مُڑ کے آگیا وت، وطن تہاڈا ویکھ
 وکھائیا۔ بن کے کلاپت، پت پریشور ہویئے سہائیا۔ تہاڈے نال ملائے اکھ، اکھراں توں باہر کرے پڑھائیا۔ رکھ مَن جے پہلوں تہاڈی چرنی
 جان ڈھٹھ، پھیر اپنے نال ملایا۔ گرسکھ سروور اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمن سُرستی نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جنہاں ملیا ساچا صاحب پُرکھ
 سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ اہناں دا جگ چوکڑی شاستر سمرت وید پُران گاؤندے جس، انجیل قرآن ڈھولے رہے سُنائیا۔ صاحب
 سوامی انتریامی جن بھگتاں انتر رہیا وس، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ چٹھی انوکھی وکھری بن اکھریں رہی دس، دہ دشا حال سُنائیا۔
 بھرمی بھٹکدی اٹکدی مٹکدی کول آئی پُرکھ سمرتھ، جس لٹکدی اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جس دے اُتے لائن سدھی سڑک دی، پریمی تار
 کھڑکدی، مارگ اِکو رہی وکھائیا۔ ایہہ کھیل اوس مرد دی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سُنہیڑا سُن
 سُن خوشی منائیا۔ چٹھی کہے سُنہیڑا کبیر، قبران وچوں باہر سُنائیا۔ اوہ مالک آیا جس دا تن نہ کھئے سریر، تت نظر کھئے نہ آئیا۔ داتا ہو
 کے گنی گہیر، گہر گور کھیل کھلائیا۔ جہدا نور ظہور لاتصویر، تسیاں والا کوئی سمجھ نہ سکے رائیا۔ کرنیاں کر کے مشہور، کرتا وڈ
 وڈیائیا۔ جس نے میرا پندھ مکایا دُور، نیرن نیرا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سب توں آخیری لکھیا ابناشی کرتا جن بھگت دوارے بنے مزدور،
 مزدوری گرمکھاں آپ کھائیا۔ نہکلنک نرائن نر آوے ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ اوس ویلے بھگت ہویئے مشکور، جس ویلے
 مُصیبت وچوں باہر کڈھائیا۔ بے شک دُکھ دلدر درد پرہہ دے در تے سارے روون ضرور، دھائیں مارن واہو داہیا۔ پرہیو ساڈی کِریا نال
 ہنکاریاں تندا غرور، مان ابھان دین تجائیا۔ دُکھ کارن تیرا نام لین ضرور، سُکھ وچ سارے جان بھلائیا۔ اسیں تیرے بردے بن کے مزدور،
 تیریاں بھگتاں رہے اٹھائیا۔ بھوت پریت بے تالے بن کے رہے گھور، جن خبیث ہو کے بھجیئے واہو داہیا۔ اوہ وی ساڈے سُکریئے دا کرن
 مشکور، جنہاں دے وچولے ہو کے رہے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، آد جگادی تیرا دستور، ایتھے اوتھے دو جہان پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال، زمیں آسمان دین دیال کال مہاکال کھئے میٹ نہ سکے
 رائیا۔

☆ ۹ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی سینٹل سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرُو ☆

رکھ مَن کہن اسان بھگت تگے، نیتر نین اکھ کھلایا۔ اہنن انت ارادے پکے، دُھر دی آس رکھایا۔ ناتا توڑ کے بھائی بھین سکے، پُرکھ اکال اک منایا۔ دو جے در نہ ٹیکن متھے، مستک اکو سپس جھکایا۔ پریم پیار اندر پھسے، پریتی سچ لگایا۔ دُکھاں وچ سُکھیئے ہو کے ہسے، اپنی خوشی جنایا۔ سچ دوارے آون نسے، کوڑا پنڈھ چُکایا۔ صفت صلاح اہنن دی سِری بھگوان دسے، ابناشی کرتا کرے وڈیایا۔ پھڑ باہوں کرے لڈے، گودی سچ اٹھایا۔ اوہ سوہنے ڈھولا گاؤندے لگے چنگے، اکو نام دھیایا۔ تیرتھ تٹ نہ جاون گنگے، گوداوری آس نہ کھئے رکھایا۔ دُھر دوارا اکو رہے منگے، پرہہ اگے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر دتی آپ وڈیایا۔ رُکھ مَن کہن بھگتاں ویکھیا راہ، حیرانی ساڈے اُتے آیا۔ جو اکو اوٹ رہے تکا، دُو جی سرن نہ کھئے سرنایا۔ ناتا کوڑا جگت تڑا، ساچا بندھن نام رکھایا۔ پرہہ ملن دا سدا چا، چاؤ گھنیرا اک سمجھایا۔ کون س ویلا نہ ہر ملے آ، ہری ہر اپنی گود اٹھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سدا سد اپنا سنگ نبھایا۔ رُکھ مَن کہن سانوں آئی حیرانی، حیرت اندر چھایا۔ نیتر ویکھ ہوئی پریشانی، بڈھی دئے دُبایا۔ جن بھگتاں کھیل دسے مہانی، مہا اکٹھ وڈیایا۔ جنہاں اوٹ اک شاہ سُلطانی، شہنشاہ رہے دھیایا۔ سرشٹ سبائی سمجھ کے فانی، فیصلہ حق دا رہیا کرائیا۔ ملے اُس محبوب دلجانی، جو مُجبت سچ کھایا۔ جس دے کولوں ملی سوہنگ سچ نشانی، نشانہ تیر نام چلایا۔ جس دی تیکھی وڈی کانی، کائنات پار کرائیا۔ اوسدی ویکھ مہربانی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر دیونہار وڈیایا۔ رُکھ مَن کہن ویکھیئے پرہہ دے میت، مِتران نالوں مِتر نظری آیا۔ جس دا اکو سوہنا گیت، دُھر دی کرن پڑھایا۔ چرن پریتی منگ کے بھیکھ، بھچھیا جھولی پائیا۔ اندروں ہو گئے سیت، باہروں اگن نہ کھئے تپایا۔ مان ہنکار ولوں نیچ، نیچاں وچوں اوچ نظری آیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نال رہیا ترائیا۔ رُکھ مَن کہن ویکھ کے گرہ، اپنا آپ بیٹھے تجایا۔ جس گھر سوامی ستگر رہے، دوس زین ڈیرہ لایا۔ اوتھے اکو ڈھولا کہے، میرا تیرا راگ الایا۔ اہنن پرہہ کدے نہ کرے لے، مڑھی گور سکے نہ کھئے دُبایا۔ اہنن میلا شکتی شوئے، جوت نور رُشنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنے رنگ رنگایا۔ رُکھ مَن کہن بھگتاں دی ویکھی وکھری بستی، کایا

وچوں کایا نظری آئیا۔ جتھے پرم پُرکھ دی ہستی، ہست کِٹاں وچ سہائیا۔ اوتھے وست اگمی سستی، بن ٹکیاں رہیا وکائیا۔ نام خُماری
 دے کے مستی، المست دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے فرشی عرشی، عرشی پریم وڈ وڈیائیا۔ رکھ مَن
 کہن بھگتاں مکان وکھرا، وکھرا ڈیرہ لائیا۔ اوتھے وچھیا اکو ستھرا، جو گوہند سیج گیا ہنڈھائیا۔ اوتھے ناز انوکھا نخرہ، پرہہ ملن دا راہ تکائیا۔
 اہناں دا انتر آتم پڑھن والا پترا، ورقہ آور نہ کھئے اُٹائیا۔ جس دے پاٹن دا نہیں کوئی خطرہ، ٹھگ چور نہ کھئے چُرائیا۔ اوہ لیکھا اگمی
 اکھراں، قلم شاہی مکھ بھوائیا۔ اوس دے اندر ڈھائی سطران، جو ایکے ساتے نال دین سمجھائیا۔ جو کیسے ہتھ نہ آئے پیر پیغمبران، اڈمبران
 ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ رکھ مَن کہن اسپن ویکھی سطر، جو سطح اُتے نظری
 آئیا۔ جس دا انک زیرو نال مل کے ہٹئے ستر، ست دئے سمجھائیا۔ نرگن سرگن ہو کے آوے پرت، ساتا دوآ جوڑ جُڑائیا۔ ساتا دوآ بنے بہتر،
 ناڑی ناڑی کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دتی مان وڈیائیا۔ رکھ مَن کہن ست آگے ویکھیا چوکا، چارے کُنٹ
 دھیان لگائیا۔ جس بھگتاں دتی سچی نوکا، نئیا نام وکھائیا۔ اوہ صاحب سوامی انوکھا، نرگن اپنی کار کماٹیا۔ جس دے گھر نہیں کوئی
 دھوکھا، ڈھکھدیاں سانت کرائیا۔ سچ پریتی بخش کے اوٹا، اوڑک اپنے نال ملائیا۔ جس دا سچکھنڈ دوارا کوٹھا، چھپر چھن نہ کھئے سہائیا۔
 جس دے گرہ اکو جوتا، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ جس دا اکو سچ سلوکا، سوہنگ راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 جن بھگتاں دے کے موقع، مُفت اپنے گھر وسائیا۔ رکھ مَن کہن اسان ویکھیا نور ربی، رباب ڈھر دی رہیا وجائیا۔ جس دی تند ستار اپنے
 نال بدھی، بندنا ڈھر دی رہیا درڑائیا۔ جس دی آد جُگاد جُگ چوکڑی بدل نہ گئی گدی، شاہ پاتشاہ دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دے
 حُکے اندر کھیل چلدا سُدی ودی، سورج چند کرن رُشنائیا۔ جس دے حُکے اندر سچ پریتی لگی، بن لگ ماتر کرے پڑھائیا۔ جس دے
 پریم اندر بھگت سوانی پھرے بھجی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اوس دی محفل ویکھی لگی، سچ سنگھاسن سوہبا پائیا۔ جن بھگتاں دی پریم پیار
 دی ویکھ کے منجی، منزل اگلی رہیا مکائیا۔ جیہڑی سب تون ہوئی چنگی، چنگیائی پرہو نال ملی وڈیائیا۔ جن بھگتاں بن کے سنگی،

دُھر دا سنگ نبھائیا۔ جُگ جنم دی کٹّ کے تنگی، بھرنگی کھیل وکھائیا۔ اگے کیسے دی کٹنی نہ پئے مُچھندی، مُچھندگی اور نہ کھئے جنائیا۔
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد سروپی لکھ کے دتی سندی، سند دُھر دی ہتھ پھڑائیا۔

☆ ۹ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی میلا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرُو ☆

رکھ مَن کہن نام سوہنگ چنگا، سُن سُن خوشی منائیا۔ جس ویلے بھیلنی کولوں سروور کرایا چنگا، رام ایہو نام پڑھائیا۔ جس ویلے
 دروہیت پڑدا ہون لگا سی ننگا، اوس ویلے کرشن ایہو آواز سُنائیا۔ جس ویلے کبیر ڈبن لگا سی گنگا، اوس ویلے ایہو راگ الاٹیا۔ جس ویلے
 رَویداس تھے پانہا لاوے گنڈھاں، اوس ویلے ایہو نام دھیائیا۔ جس ویلے نانک نرگن سرگن بن کے آیا بندہ، بندگی ایہو نام دھیائیا۔ جس ویلے
 گوبند پُرکھ اکال لایا انگا، اوس ویلے گوبند ایہو نام دھیائیا۔ جس ویلے بھگت جہان ہون لگے رنڈا، اوس ویلے ایہو نام آس رکھائیا۔ ایسے کارن
 رکھی مَنی کہن سری بھگوان ہویا بخشندا، مہربان اپنی دیا کھائیا۔ سدھا اپنا چپا کے چھندا، مُچھندگی سب دی دتی مٹائیا۔ مہاراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھ چُکا کے جیرج انڈا، اُتہج سینج چارے کھانی پنڈھ دتا مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا آتم اندا، اند انتر آتم اپنا آپ جنائیا۔

☆ ۹ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی دھنا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرُو ☆

رکھ مَن کہن ایہہ دھار دُھر دی، دُھر درگابی آپ ورتائیا۔ ایہہ نشانی پُرکھ اکال ساچے ستگر دی، جو ست ست دئے درڑائیا۔
 جس دی کرنی آد جگاد کدے نہ مُردی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ایہہ وست نہیں مالک کیسے ہور دی، ٹھگ چور یار ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔
 جس ویلے پرہہ آشا کرے بھگت لوڑ دی، بن بھگتی بھاؤ اکو نام جھولی پائیا۔ اوتھے کہانی نہیں کوئی زور دی، جابر جبر نہ کھئے اکھوائیا۔ ایہہ
 وست پرہہ دے کول دی، بن پرماتم آتم آتم پرماتم ہر کا روپ نہ کھئے اکھوائیا۔ ایہہ ستار دُھر دے ڈھول دی، بن مردنگیاں رہیا وجائیا۔ ایہہ

وست نہیں کسے پنڈت پاندھے رؤل دی، ہرجن ساچے ہر کرتا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔
 رکھ مَن کہن شبدی کڑی، ہر کرتا آپ بندھائیا۔ سوہنگ دھار اکو بڑی، بہتی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس ویلے بھگتاں ملن دی سہنجنی آوے
 گھڑی، اوس ویلے کرے ایہہ پڑھائیا۔ جس دی آتم تتاں وچ کھری، خیریت نال اپنے نال ملائیا۔ کوڑ کڑیاں وچوں کر کے بری، باوری اپنے
 گھر بہائیا۔ مہربان جنہاں اُپر مہر کری، مُحبت نال لیا ملائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سدا سُہیلا اک
 اکھوائیا۔ رکھ مَن کہن اسیں ویکھے پڑھدے، پڑدے وچ نہ مکھ چھپائیا۔ ساچے مندر ویکھے چڑھدے، بھجن واہو داہیا۔ نرہے ہوئے مؤل نہ
 ڈردے، بھیانک نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت جہان نال لڑدے، لڑی پرہ دے نال بندھائیا۔ جن بھگت جیندے جگ وچ مردے، مر کے جیون
 لین بدلائیا۔ اوہ مالک اوس گھر دے، جس گھر بیٹھا شہنشاہیا۔ جس گرہ امرت بھہار ورھدے، امرت میگھ چھپر لائیا۔ درشن ہندے
 نرائن نر دے، نر ناری رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ جو گرمکھ ہر سنت سہیلے سوہنگ ڈھولا پڑھدے، اوہ پڑدیاں وچوں باہر ڈیرہ لائیا۔ سچ
 دوارے دے بن کے بردے، بندی خانہ گئے ٹڑائیا۔ نہ جمدے نہ مردے، جوتی جوت وچ سائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوت
 سرؤپ نت درشن کردے، بن اکھاں نیناں نیتراں نظری آئیا۔

☆ ۹ مگھ ۲۰۲۱ پکرمی گرچن سنگھ دے گرہ سدا سنگھ والا ☆

رکھ مَن کہن اساں سنی خبر، گر اوتار پیغمبر رہے جنائیا۔ سری بھگوان جن بھگتاں پوری کرے سدھر، ست ستوادی ویکھ
 وکھائیا۔ کوجھے کملیاں کر کے قدر، قادر اپنے رنگ رنگائیا۔ من منوا دیوے بدل، سُرتی اپنے شبد جڑائیا۔ جگت شریعت کر کے قتل،
 قُدرت اپنی دئے سمجھائیا۔ پنچ وکارا کر کے جلاوطن، گھر ٹھانڈے کرے صفائیا۔ گرمکھاں وکھائے اپنا وطن، جو بیٹھے مات بھلائیا۔ مانک
 موتی ہیرے بنا کے رتن، قیمت اپنی آپے پائیا۔ کلجگ اتم ابناشی کرتا آیا سدن، سدا اکو اک جنائیا۔ کوڑی کرپا وچوں آیا کڈھن، مایا ممتا
 موہ چُکائیا۔ تال نگارا ہو کے آیا وجن، گرہ شبدی راگ الاٹیا۔ کھیوٹ کھیٹا ہو کے بیٹھا پتن، پت پرمیشور اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا ترائیا۔ رِکھ مَن کہن اساں ویکھیا کل، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جس دا وسیرا جل تھل، مہیئل اپنا ڈیرہ لائیا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبر رہیا گھل، زرگن سرگن کھیل کرائیا۔ جس دا دھام اگمڑا اچل، تھر گھر واسی حکم ورتائیا۔ سو بھگتاں اندر گیا رل، رُوپ رنگ ریکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پورب جنم دا دیون آیا پھل، پھل امرت رُوپ وٹائیا۔ جنم کرم دا میٹن آیا سلّ، دئی دویٹی ڈیرہ ڈھابیا۔ بھاگ لگاؤن آیا کایا ماٹی کھلّ، ساڈھے تِن ہتھ وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے رہیا ترائیا۔ رِکھ مَن کہن اسیں ویکھ تر دے، اتارو پار لنگھائیا۔ ہر سنت سہیلے بنا کے بردے، تیرے بندیخانے وچوں باہر کڈھائیا۔ جو اکو ڈھولا پڑھدے، سوہنگ نام دھبائیا۔ ساچے مندر پوڑھی چڑھدے، ادھوچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ وشن برہما شو دھئے جوڑ بندنا کردے، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کروڑ تیتیس ہاڑے کڈھدے، بلہین دین دہائیا۔ گر اوتار خوشیاں نال ہسدے، اپنا رنگ وکھائیا۔ پیر پیغمبر کلمہ ساچا پڑھدے، نعرہ اک لگائیا۔ ویکھ کھیل اگتی ہر دے، ہردے سارے خوشی منائیا۔ بھگت سہیلے گر چیلے ویکھ بندے، زرگن سرگن میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دے میلے رہیا ملائیا۔ رِکھی مئی کہن اسیں سنی انوکھی دھن، دھنی ناد وجائیا۔ پہلوں کھول کے اگتی سُن، سُن سہادی دتی تڑائیا۔ پھیر جنا کے اپنا گن، اوگن دتے تجائیا۔ لکھ چوراسی وچوں چُن، چوئڈی سیس ویکھ وکھائیا۔ اباشی دس کے پھن، فُرنے سارے بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اک اکھوائیا۔ رِکھی مئی کہن اسیں آئے تگدے، نین اکھ اٹھائیا۔ اوتھ لہنے حقیقت حق دے، لاشریک جھولی پائیا۔ بھگت سہیلے چرن گول اوہدے وسدے، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ گیت گوبند گا گا ہسدے، اپنی ہستی لئی بدلائیا۔ پریم پیالے پیتے امرت رس دے، رسنا جہوا نہ کھئے ہلکائیا۔ چرن گول سرنائی اک ڈھٹھ دے، دوجا دیو نہ کھئے منائیا۔ جھگڑے مکن تہ اٹھ دے، نو دوارے پنڈھ چکائیا۔ دسم دوارے بہ کے وسدے، واسطہ اکو نال جڑائیا۔ ہوئے میل تیجی اکھ دے، نج نیتر ہوئے رُشنائیا۔ نام ندھان اکو رڈے، رٹے کوڑے جگت مکائیا۔ مالک بن کے ساچے ہٹ دے، خزانہ اپنی جھولی پائیا۔ مٹے روگ وچھوڑے پھٹ دے، کٹی گئی جدائیا۔ گھر ساچے بہ بہ نچدے، نارد مَن شرمائیا۔ وشن برہما شو چرناں ہیٹھاں ہتھ رکھدے، سمرتھ تیری وڈیائیا۔ جیکارے بول اک الکھ دے، الکھ اگوچر لیا منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ رِکھ مَن کہن اسیں سُنی بولی، انبولت آپ جنائیا۔ جوت اکالن بن وچولی، دُھر دی کرے پڑھائیا۔ پریم پیار دی
 کھیلکے ہولی، رنگن نام رنگائیا۔ ست دھرم دی گھڑی کھولی، وست اکو اک وکھائیا۔ سنت سہیلے بن کے ٹولی، پرہ ٹولن چائیں چائیا۔
 سچ پریتی گھول گھولی، گول چرن ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ رِکھی مَنی کہن اسیں سُنیا
 سنگیت، راگاں وچ نہ کھئے گائیا۔ نہ کھئے دیورا مندر مسیت، شودوالا مٹھ نہ کھئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں وکھری نرالی ویکھی ریت، رتی اپنا
 رنگ رنگائیا۔ در ٹھانڈے بیٹھے سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ پُرکھ ابناشی نال لا پریت، پریم اپنا رہے منائیا۔ جیہڑا دُھر دی کر کے دئے وصیت،
 اصلیت اگلی دئے سمجھائیا۔ جس دے کولوں گر اوتار پیر پیغمبر لیندے رہے نصیحت، دُھر دی کرے سچ پڑھائیا۔ جس دی دو جہاناں
 اک ولدیت، والد پتا پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے ہر گھٹ تھائیا۔ رِکھی مَنی کہن اسیں
 ویکھیا پڑھدے رُقع، جو رُکنی کرشن گئی پھڑائیا۔ جس دے اُتے اگنی لیکھ لیکھا، ڈھائی اکھراں نال رلائیا۔ کرے کھیل ابناشی اجتا، چتر بُج
 بے پرواہیا۔ جس دے سیس تاج پنج مکھا، مُفت اپنی دیا کھائیا۔ کلجگ ویلے انت ہوئے سنمکھا، ست سروپی ویکھ وکھائیا۔ جُگ جنم دا
 جو گرمکھ ہوئے بھکھا، تس آسا منسا تریت کرائیا۔ پریم پیار دا پیا کے امرت گھٹا، اگنی تت دئے بُجھائیا۔ جنم کرم دا ہووے رُٹھا، رُسیاں لئے
 منائیا۔ گوڑھی نیند وچ ہووے سٹا، سوئی سرتی لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ رِکھ مَن
 کہن رُقعے وچوں ویکھے اوہ حرف، جنہاں دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اوتھے فیصلہ یکطرف، دو طرفی دھار نہ کھئے بندھائیا۔ گوپی کاہن دی لگی
 شرط، جھگڑے نال جنائیا۔ جس ویلے پریم پُرکھ پر ماتم آوے پرت، پت پریشور پھیرا پائیا۔ سرگن نرگن ہو کے دیوے درس، نرویر اپنی کل
 چلائیا۔ ویکھ وکھائے دُھر دے بھگت، بھگون اپنا کھیل کھلائیا۔ سوہنا ہووے وقت، گھڑی سلگھنی سوہنا پائیا۔ گیت گاون عرش فرش،
 دو جہاناں ڈھولا راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اکھ کھلائیا۔ رُقعے اُتے لکھیا لیکھ سب نوں ہووے
 رُخصت، گر اوتار پیر پیغمبر پندھ مکائیا۔ لوکات وچوں ملے فرصت، فُرنا بند وکھائیا۔ ابناشی کرتا اکو آوے مُرشد، مُریداں ویکھ وکھائیا۔
 کوڑی کِریا میٹے عُربت، مایا ممتا موہ چُکائیا۔ لیکھ چُکا کے راجا سُرپت، اِند اِندراسن ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، دُھر دا حُکم اِک سُنائیا۔ رُقعے اُتے لکھیا اِکو لفظ، الف یے سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کلجُگ اتم قہر ہووے غضب، تعجُب ہوئے لوکائیا۔ جھکڑا
 ہووے دین مذہب، ذات پات لڑائیا۔ سِری بھگوان سب دی ویکھے پچھلی فرد، پُورب لہنا کھوج کھجائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ جنہاں
 بھگتاں کیتی عرض، آرزو سب دی ویکھ وکھائیا۔ اوہناں نال ونڈے درد، دردی ہو کے درد اپنی جھولی پائیا۔ سُو رپیر مردانہ مرد، جودھا
 اِکو اِک اکھوائیا۔ جسدا نام کھنڈا دُھر دی تیکھی ہووے کھڑگ، دھار دھاروں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا
 اپنے ہتھ رکھائیا۔ رُقع کہے میرا مضمون بے نظیر، نظر کیسے نہ آئیا۔ میں ویکھاں چوٹی چڑھ اخیر، منزل دُھر دی ڈیرہ لائیا۔ جس دے
 سجدے کردے پیر فقیر، پیغمبر دھوڑی خاک رمائیا۔ جتھے نرگن سرگن بناونہار تصویر، ست ستوادی دیا کھائیا۔ جتھے شرع دے پیندے
 زنجیر، شریعت نال رلائییا۔ جتھے سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ آوندے گھت وہیر، لوکھات ویس وٹائیا۔ جتھے نت نوت بدلدی رہے تقدیر، تدبیر
 اپنی دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ رُقع کہے میرا اکھڑا اوڑا، اونکار دتا بنائیا۔ جسدا
 رنگ اکھی گوڑھا، جگت للاری نہ کھئے بنائیا۔ چتر سگھڑ بنائے موڑھا، موڑکھ موڑھے اپنے گھر وسائیا۔ سِری بھگوان جنہاں دے اندر آپ
 وڑ کے وجائے تہورا، طبع کایا دئے بدلائیا۔ مایا ممتا جگت توڑے موہ غرورا، کوڑی کِریا پرے ہٹائیا۔ جوتی جلوہ بخشے نورا، ظاہر ظہور
 کرے رُشنائیا۔ گر اتاراں پیر پیغمبران چن ہووے پورا، جو بھوکھت واکاں وچ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر
 نظر اِک اٹھائیا۔ رُکنی کہے رُقع کرشن، کیشنا سُکلا دوویں پکھ گوائیا۔ جس ویلے بھگوان سیوا لائے وشن، وشنو حُکم ورتائیا۔ جس نوں
 بھگت سُپیلے دسن، ناتا جگت نالوں ٹڑائیا۔ اہناں دا لیکھ آپے آوے لکھن، دُھر دا مالک پھیرا پائیا۔ اودوں رام کرشن نوں ہونی اتم پنشن،
 گوپی منڈل راس نہ کھئے رچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے دُھردرگاہیا۔ رُکنی کہے سُن کرشن گھنٹیا، سچ دیاں
 درڑائیا۔ کلجُگ اتم ڈولے نیا، تٹ کنارہ نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناشی ساچا سٹیا، تیرا میرا مالک پھیرا پائیا۔ دُھر فرمان اِکو حُکم جنٹیا،
 جگ جیون داتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ اوہدا ناواں اِکو اکھراں والا ڈھٹیا، ڈھٹیا ڈھونکے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل دُھر دا سٹیا، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ رُقعے اُتے کھیل عجب، رحمت وچ وڈیائیا۔ ہوئے حیرانی سرب تعجب، طوبی کرے

خُدا ئیا۔ محمد نہ دے علی مدد، دستگیر نہ کھئے سہائیا۔ پیر پیغمبر کرن تشدد، ساتنک ست نہ کھئے ورتائیا۔ گر اوتار جھگڑا مذہب، مجلس
 اک لگائیا۔ پُرکھ ابناشی تولے سب دا آ کے وزن، نام کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اٹھ اٹھ بھجن، نو نو چار واہو داہیا۔ گرمکھ
 ورلے وچوں بچن، جنہاں دُھر دا بچن لیا کھائیا۔ کایا ماٹی کر کے کنچن، کنچن پارس نال چھپائیا۔ نیت نام دا پا کے انجن، انجن اکو روپ
 وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اکھ کھلائییا۔ رُکنی کہے کرشن کر تصدیق، تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جس دی سارے
 کرن اڈیک، آکاشاں اتے ڈیرہ لائیا۔ جس دے وچ سچ توفیق، کوٹن کرشن روپ پرگٹائیا۔ جو بھگتاں کرے پریت، پریم ہو کے ویکھ
 وکھائیا۔ جو بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ جس دا وسیرا اوچ نیچ، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ جس رام دا رام گاؤندا گیت،
 سینا سرتی دھیان لگائیا۔ اُس دا آؤنا جانا ٹھیک، نہ سکے کھئے بدلائیا۔ کلجگ انت لوکات دا بنے وسنیک، ساڈھے تن ہتھ سوہا پائیا۔
 کھیل کرے لاشریک، شرکت سب دی دئے گوائیا۔ جن بھگتاں سنا کے اپنا گیت، ڈھولا سوہلا دئے وڈیائیا۔ جس دے پچھے گوہند شہید
 کرائے جُجھار اجیت، چھوٹے نیہاں بیٹھ دبا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ کرشن کہے رُکنی ویکھ رُک،
 ایکا اکو نظری آئیا۔ جس دا پیار اکو شبدی پُتا، پت پریشور بے پرواہیا۔ جو سچکھنڈ دوار رہے سٹا، تھر گھر خوشی منائیا۔ جو جگ
 چوکرئی اٹھا، ستجگ تریتا دوا پر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ جو نت نوت پریم پیار دا بھکھا، جن بھگتاں میل ملائیا۔ جس دے کول دو جہاناں
 سُکھا، سُکھ ساگر روپ سہائیا۔ جو کرم جنم دا میٹے دُکھا، دُکھیاں درد وندائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم پینڈا مُکا، مُکمل اپنا پھیرا پائیا۔
 اوہدے ہتھ نہ دے حقہ، حقے گٹھ نہ کھئے کھلائییا۔ اوہدے مکھ نہ دسن مُچھاں، چوٹی سیس نہ کھئے مُنائیا۔ اوہدا تن وجود نہ کھئے جُسا، پنج
 تت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئی عَصہ، مایا متا نہ کھئے رکھائیا۔ جگت وبار کدے نہ رُٹھا، سد رُسیاں رہیا منائیا۔ اوہدا لیکھا نہ
 حلالی کُٹھا، قتل گاہ نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہ مہربان محبوب سب دا سانجھا پُتا، پت پریشور اک اکھوائیا۔ جو اُس دے سرن سرنائی جھکا، پھڑ
 باہوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل ویلا لئے سہائیا۔ رُکنی ویکھ رُقعے دا سرلیکھ، بنسری والا رہیا جنائیا۔
 جس نے مینوں دتا بھیج، حُکمی حُکم سنائیا۔ اُس دا اکٹرا ہووے بھیکھ، روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ وید ویاسا کہے اوہ سے سمبل

دیس، میں کہاں اوہ آپ اپنے وچ ڈیرہ لائیا۔ جس دا گھر وچ گھر ساچا ہیت، دو جے در نہ منگن جائیا۔ جس دے چرن چھ وشنوں
 سوہونہارا باشک سیج، برہما دھوڑی خاک رمائیا۔ جس نون شنکر کرے آدیس، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جس دا ہونے اولڑا ویس، جگ
 جگ ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں کھول کے اپنا ہیت، بہیتی اپنے لئے جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اچرج کھیل آپ
 وکھائیا۔ کرشن کہے رقعے دا مالک، رُکنی اکو نظری آئیا۔ جس دی سچ سچی عدالت، کوئن کوٹ کاہن کنس بیٹھے ڈیرے لائیا۔ جس دی
 آد جگاد کرے نہ کوئی وکالت، وکلا شبد اکو بے پروا ہیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کرن سفارش، صفتاں نال صلاحیا۔ ایس رقعے دے اُتے
 اوہ لکھی نہیں عبارت، جو کلمہ عملاں وچ سمجھائیا۔ ایہہ رُک زکُن زکُن نال کرے تُعارف، طرح طرح ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ رُکنی کہے میں رُکا رکھاں سانہ، اپنی جھولی پائیا۔ جس ویلے آئے پرہ دیس ماجھ، مجلس اپنی
 اک لگائیا۔ جن بھگتاں نال پائے سانجھ، شتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگائیا۔ میں وسان اہناں گوانڈھ، اپنا ڈیرہ لائیا۔ میرا لیکھا
 چکے کرم کانڈ، نہکرمی ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے چکائیا۔ رُقع رکھے کایا اوپلے، چولے وچ
 لکائیا۔ پُرکھ ابناشی پڑدا پھولے، ہولی دئے اٹھائیا۔ نرگن ہو کے تول تولے، نام کنڈا اک جنائیا۔ رکھ مَن سب ویکھن کولے، چار جگ دے
 نیتز اکھ اٹھائیا۔ کلجگ اتم بہالے بہولے، بھگت سہیلے لئے ملائیا۔ سچ دوار دے کر کے گولے، گلشن اپنا مات مہکائیا۔ لکھ چوراسی
 وچوں ورو لے، نام مدھانا اکو پائیا۔ اندر وڑ کے صاحب ستگر بولے، انبولت راگ سنائیا۔ تون میرا میں تیرا سوہنگ مل کے گاؤ ڈھولے،
 دو جہاناں وچے ودھائیا۔ پُرکھ سمرتھ سد وسے کولے، نیرن نیرا دُور دُراڈا وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سب دے بہار کرے ہولے، حالت اندروں
 باہروں دئے بدلائیا۔ سرتی اندر شبدی ہو کے مؤلے، مؤلا اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارا اکو کھولے، خالق خلق مخلوق دئے سمجھائیا۔

☆ ۱۰ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی پنجاب کور دے گرہ سدا سنگھ والا ☆

رکھ مَن کہن جن بھگت کون، جے جیکار کرے لوکائیا۔ چرن پریتی اک رکھاؤن، آوری اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ سیس قدماں اُتے جھکاؤن، پت پرمیشور دھیان لگائیا۔ در ٹھانڈے خوشی مناؤن، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ ابناشی کرتا کل اتم آئے اٹھاؤن، ستیاں اکھ کھلائییا۔ پریم پیار دی ٹھنڈی بخش کے پوَن، پون سواسی ویکھ وکھائیا۔ من ہنکاری مار کے روَن، سینتا سرتی لئے پچائیا۔ اُجڑے کھیڑے آیا وساؤن، ڈبڈے پاپن پار کرائیا۔ ساچے بیڑے آیا چڑھاؤن، نرگن نئیا نوکا نام چلائییا۔ سچ دوارا آیا وکھاؤن، بند تاکی کُنڈا لاپیا۔ سچکھنڈ دوارے آیا بہاؤن، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ جوتی جوت آیا سماؤن، ناتا تتار دئے ٹڑائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے آیا ملاؤن، مئی مُنیشر کھوج کھجائیا۔ وادھا آیا ودھاؤن، بدھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ ست ستوادی مارگ آیا لاؤن، ستجگ سچا راہ چلائییا۔ کلجگ کریا آیا مٹاؤن، کوڑ کڑیا ر دئے کھپائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کردا، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائییا۔ بھگت سہیلے میل ملندا، ملنی جگدیش اک کرائیا۔ دھام سہنجنا اک سہندا، سوہاونت سمجھائییا۔ نام ندھانا اک جگندا، جو گر اوتار پیغمبر گئے سمجھائییا۔ ساچی ودیا اک پڑھندا، جس نوَن وشن برہما شو پڑھ پڑھ سیس نوائیا۔ ساچا مارگ اک دسندا، دہ دشا کرے رُشنائیا۔ ساچا مندر اک سہندا، ساڈھے تِن ہتھ سوہیا پائییا۔ اگئی ناد آپ وجندا، وجاونہار بے پرواہیا۔ لیکھ چکا کے سارنگی سارنگا، تنبوری اکو اک جنائیا۔ جس دے اندر اوہ اندا، جو اندد دھرو کبیر پربلاد دتا چکھائییا۔ کریا کر سورا سرینگا، سرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ سوہنگ ڈھولا سناکے چھندا، مچھندگی ساری دتی گوائیا۔ بن بندگی بنا کے بندہ، بندھن اگلے دتے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مارگ اکو اک وکھائییا۔ مارگ دسے ایکنکار، اکل کلا اکھوائیندا۔ جس گھر وسے آپ نرنکار، نرگن آسن لائیندا۔ شاہو بھوپ بن سیکدار، شہنشاہ اپنا حُکم منائیندا۔ سیس نواون گر اوتار، پیغمبر سجدہ اک کرائیندا۔ دیونہار وست بہنڈار، امولک آپ ورتائیندا۔ سنت سہیلے ویکھے جگ چار، چوکڑی اپنا حُکم منائیندا۔ بھگت وچھل بن گردھار، گردھر اپنی کھوج کھجائیندا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ لئے اوتار، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ شاستر سمرت وید پُراناں پاونہارا سار، انجیل قرآنا پھول پھلائییندا۔ کہانی بانی ڈھول ڈھمکا جائے وچ سنسار، راگان

نادان صفت صالائیندا۔ پُری لوء ویکھ زمیں آسمان، برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ اُتہج سیتج پڑدا لائیندا۔ لکھ چوڑاسی جاننہارا جیو جہان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا گرہ بندھن پھول پھلائیئیندا۔ چاروں کُنٹ جگت اندھیرا کوڑی کِریا ویکھ آن، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ دہ دشا اپنا پھیرا پائیندا۔ ورن برن شرع شریعت من واسنا لڑے شیطان، دئی دویتی ہوئے ہنگتا ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیندا۔ دیوا باقی کملاپاتی جگائے نہ کھئے مکان، بنک دوارا ہر نرنکارا خالی سرب جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا ہر، دُھر دی کرنی کار کمائیندا۔ دُھر دی کرنی کرنے آیا، کرتا پُرکھ کرتار۔ پت پرمیشور ویس وٹایا، نرگن نور جوت اُجیار۔ شبد اگئی ڈنک وجایا، دو جہاناں کرے خبردار۔ سنت سہیلے لے اٹھایا، گر چیلے میلنہار۔ ساچا مارگ اک سمجھایا، بیہو ابھیدا کھول کواڑ۔ نام پدارتھ جھولی پایا، کِریا کر سچّی سرکار۔ جگت سوارتھ پیج رکھایا، پرمارتھ بخشے چرن پیار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا پروردگار۔ پروردگار مُریدان مُرشد، مُشکل حل کرائیا۔ لکھ چوڑاسی نالوں کر کے فرصت، خاکی پاکی لے اٹھائیا۔ کوڑی کِریا میٹ کے عُربت، گرمت اکو اک سمجھائیا۔ پاپاں بھری دھو کے دُرمت، سوچھ سروپی دے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ رِکھ من کہن ویکھ بھگت ہسندے، ہستی اپنی گئے بدلایا۔ اوہ مانس روپ باہروں دسدے بندے، انتر آتم پرماتم نال ملایا۔ گھر کواڑ دے کھول کے چندے، کُنجی دُھر دی نرگن لگائیا۔ مرن جنم دی چُکی چندے، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ پرم پُرکھ دی بن کے بندے، سٹ انادی روپ وٹایا۔ لیکھ چُکا کے جیو پنڈے، برہمنڈ کھنڈ کھوجے گھر ساچے خوشی منائیا۔ بھو چُکیا سُرپت راجے اندے، وشن برہما شو ڈر نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دوارے اکو تال وجندے، خوشیاں راگ الاٹیا۔ سری بھگوان ہو مہربان اپنے لائے انکے، انگیکار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا دُھر دا دے مٹایا۔ دُھر دا لیکھا ویکھیا مُکدا، جن بھگت ملے وڈیائیا۔ صاحب ستگر پُرکھ اناشی پُچھدا، گھر گھر پھیرا پائیا۔ جس دا بھانا کدے نہ رُکدا، گر اوتار میٹ نہ کھئے مٹایا۔ جو اپنی دھاروں اُٹھدا، جننے کوئی نہ مائیا۔ کِریالو ہو کے تھُدا، دیالو ہو کے گود اُٹھایا۔ اُسدا کھیل نہیں کوئی لُکدا، ظاہر ظہور کرے رُشناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سبّج ویکھ وکھائیا۔ رِکھ مَن کہن ہرجن ویکھ تردے، تارنہارا دیا کمائیا۔ سچ دوارے اکو وڑدے، منزل اپنا پنڈھ مُکائیا۔ محل اٹل اچے

چڑھدے، جس گھر بیٹھا بے پروا ہیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدے، ڈھولک چھینا نہ کھئے وجائیا۔ درشن کر نرائن نر دے، نرگن روپ سہائیا۔ اتم جوتی جوت ملدے، ملنی جگدیش جگدیش اپنے نال وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکنک نرائن نر، کرے کھیل اگتی پر دے، پیا پریم اپنے نال رکھائیا۔

☆ ۱۰ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی جورا سنگھ دے گرہ سدا سنگھ والا ☆

رکھ مَن کہن جن بھکتاں ویکھیا نیم نت، دوس زین دھیان لگائیا۔ سری بھگوان منن اکو پت، پت پرمیشور اوٹ تکائیا۔ انتر آتم کرن پت، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ جو ڈھر دا لیکھا رہیا لکھ، پورب ریکھا رہیا مٹائیا۔ درشن دیوے گھر نج، گرہ مندر پڑدا لاپیا۔ چاروں کُنٹ آئے دس، دہ دشا بھیو کھلائییا۔ جنم کرم دی پوری کرے اچھ، اچھیا پور وکھائیا۔ نام پدارتھ پا کے بھجھ، بھکھیاں دئے رجائیا۔ کریا کیتی اُپر جس، جسم ضمیر دوویں دتے بدلائیا۔ کروٹ لے بدل لئے پٹھ، سنمکھ ہو کے نظری آئیا۔ ابناشی ہو کے وسے چت، سرتی چیتن دئے کرائیا۔ وچھوڑا ہون نہ دیوے نمکھ، گھڑی پل نہ کھئے جدائیا۔ سو گرگمکھ کہیئے سکھ، جس ستنگر اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ رکھی کہن پرہ ویکھیا بھکتاں متر، مست المست کھوج کھجائیا۔ نام ندھانا دس کے اپنا اکھر، آخر لیکھا دئے مکائیا۔ ڈھر دی چوٹی چاڑھ کے سخر، سکھنے بھانڈے دئے بھرائیا۔ لکھ چوراسی میٹ کے فکر، فاقیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ لہنا چکا کے گرہ نچھتر، منتر اکو اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھکتاں دئے وڈیائیا۔ جن بھکت کہے میں ادنی نیچ، کیٹاں وچوں کیٹ نظری آئیا۔ سری بھگوان کہے تُوں میرا میت، متر پیارا سدا سکھائیا۔ جن بھکت کہے میں سمجھ نہ سکاں پریت، پریمی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سری بھگوان کہے تُوں میرا ڈھر دا گیت، تڈھ بن چلے نہ کھئے پڑھائیا۔ جن بھکت کہے میں سدا پلپت، پنت نظری آئیا۔ سری بھگوان کہے تُوں میری اصلیت، اصل وجود دئی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ڈھر دا سنگ آپ بنائیا۔ جن بھکت کہے میں سدا نکما، نکرم نظری آئیا۔ سری بھگوان کہے تُوں سچ دوارے جنا، جنم ستنگر گھر پائیا۔ جن بھکت کہے

میرا لیکھا ورنان برنن، ذاتاں پاتاں وچ سمائیا۔ سِری بھگوان کہے ٹوں اگئی نوری کرنا، آتم برہم روپ پرگنائیا۔ جن بھگت کہے میرا لکھ
 چوراسی آون جاون پھرنا، جوئی جون ڈیرہ لائیا۔ سِری بھگوان کہے تیرا پھیر نہ ہووے مرنا، پرہوؤ ملی سچی سرنائیا۔ جن بھگت کہے میں
 منزل کیہڑی چڑھنا، مارگ نظر کھئے نہ آئیا۔ ابناشی کرتا کہے ٹوں پلؤ میرا پھڑنا، دو جہاناں لیکھ چکائیا۔ جن بھگت کہے میں ڈھولا کیہڑا
 پڑھنا، چھتی راگاں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ ابناشی کرتا کہے ٹوں میرا میرا کرنا، میں ممتا دینی تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی منزل دئے بہائیا۔ جن بھگت کہے میں کوجھا کھلا، بدھی مت نہ کھئے چترائیا۔ سِری بھگوان کہے تیری ساچی سرنا، سرنگت ملے
 وڈیائیا۔ جن بھگت کہے پرہوؤ میں تیرے نال لڑنا، جھگڑا اک رکھائیا۔ ابناشی کرتا کہے میں تینوں اپنی گودی دھرنا، دھرنی دھرت دھول
 سوہا پائیا۔ جن بھگت کہے میں کلجگ اتم جگت سُہیلا چھڈنا، چھٹے سرب لوکائیا۔ سچ دوارا تیرا لبھنا، پڑدا اک اٹھائیا۔ ابناشی کرتا کہے
 میں شبداگئی دھار وچ سدنا، صدا اکو نام سنائیا۔ لیکھ مکا کے اعلیٰ ادنیٰ، غریب نائیاں ہوواں سہائیا۔ جن بھگت کہے میں دوارا اکو
 منگنا، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ آتم پرمامت لینا اندنا، شاستر سمرت وید پُراناں والی چھڈی پڑھائیا۔ ابناشی کرتا کہے میں نوری دیواں چندنا،
 جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سچ دوارے تیری منظور کر کے بندنا، بندی خانہ دیاں تڑائیا۔ مستک ٹگا نام دا لا کے چندنا، جوتی نور کران
 رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدا ناد و جاوے مردنگنا، انحد راگ سنائیا۔ جن بھگت کہے میں سنان انحد ڈھولا،
 انبولت دینا جنائیا۔ نرگن زرویر پُرکھ اکال بن وچولا، وچلا پڑدا دینا اٹھائیا۔ تیرا میرا رہے کوئی نہ رولا، دئی دویتی جھگڑا دینا مٹائیا۔ ساچے
 مندر سناؤنا دھر دا سوہلا، سو پُرکھ نرنجن اکو کر پڑھائیا۔ ہنگ برہم پرہ تیرے انتر مؤلا، پُھل پُھلواری تیری ویکھ خوشی منائیا۔ تیرا
 امرت رس جھرنا جھرے ناہ کولا، بوند بوند اک ٹپکائیا۔ تیرا نور خدائی نظری آوے اولا، علمین تیری سرنائیا۔ تیری دھار وچ ہووے
 بسملا، بسمل تیرا روپ ویکھ وچ سمائیا۔ تیرا نعرہ الللا، اللہ ہو تیری وڈیائیا۔ تیرا گوہند والا چلہ، شبدا کمان کھچائیا۔ بجر کپاٹی توڑ کے
 سیلا، سیل پاتھر باہر کڈھائیا۔ پڑدا لاه کے امبر نیلا، سچ وسیلہ اکو نظری آئیا۔ ٹوں مالک خالق شہنشاہ شاہ چھیل چھیلایا، جوہنوتا سورا
 سرینگا اک اکھوائیا۔ جن بھگت تیرا قبیلہ، ایتھے اوتھے دو جہان تیری سرنائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت تیرے ملن دا بن تیری کرپا کیسے

ہتھ نہ آوے حیلہ، جہالت وچ ویکھی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے لے ملائیا۔ جن بھگت کہن پرہو کر ملاپ، در تیرے اک عرضوئیا۔ تُوں دو جہاناں مائی باپ، پتا پریشور اکو آپ اکھوائیا۔ تیرا اکو نام جاپ، سوہنگ ڈھولا دے سمجھائیا۔ ترے گن مایا تھے تاپ، اگنی تے نہ کھئے جلائیا۔ جدھر ویکھیئے نظری آویں ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ سب کچھ پرہ جی تیرے ہاتھ، سمرتھ تیری سرنائیا۔ ہوں دین اناتھاں کے اناتھ، نتھاویں تیرے در تے سپس جھکائیا۔ تیرا کھیل باہر پرتمھی آکاش، گگن گگنتر سمجھ کھئے نہ آئیا۔ کر کِریا رکھ لے اپنے داس، داسن داسی ہو کے سیو کھائیا۔ بھگت وچھل تیرے آگے اک ارداس، بینتی سچ سنائیا۔ بھگت سہیلے گر چیلے رہے آکھ، دھر دے میلے لے ملائیا۔ تیرا ناؤں رسول پاک، پیغمبر تیری دین گواہیا۔ مُرید مُرشدان اُتے مُشتاق، مُشکل اگلی حل کرائیا۔ جے بچے ہوئے گستاخ، غصہ گلہ نہ کھئے جنائیا۔ جوں بھاوے توں لینا راکھ، رکھیا کرنی ہر گھٹ تھائیا۔ تیرے نام دی پڑھیئے ناز، حُجرہ اکو دینا سہائیا۔ تیرے نغے دی آواز، دُھن اکو راگ الائیا۔ تُوں صاحب سوامی پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اک اکھوائیا۔ جن بھگت سچ پریتی منگدے دات، چرن گول گول چرن ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، نو سو چرانوے چوگڑی جگ پچھوں پوری ہونی آس، آسا ترسنا ترسنا آسا اپنے وچ سہائیا۔

☆ ۱۰ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی گردیال سنگھ دے گرہ سدا سنگھ والا ☆

بھگت آسا کہے میں سب توں اچی، ملی سچ وڈیائیا۔ سوکھاں نالوں سوکھم سُچیاں نالوں سُچی، سوہنیاں نالوں سوہنی نظری آئیا۔ جس دی پرہم پُرکھ پریم نال رُچی، رُچ آتمک اپنا رنگ رنگائیا۔ پت پریشور نرگن سرگن ویکھ کے ساچا مکھی، مُشکل اپنی حل کرائیا۔ لوک پرلوک دو جہان جگ جگ ہوئی آگھی، اپنا مان ودھائیا۔ تیری کھیل کدے نہ رہی گجھی، ستجگ تریتا دواپرکالجگ سرب دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدا میرے سر تے ہتھ ٹکائیا۔ بھگت آسا کہے میری سچ مہورت، گھڑی سلگھنی دئے گواہیا۔ ہر پایا آسا پورت، ہوئے سدا سہائیا۔ میری ترسنا ہوئی دورت، دکھ درد نہ لاگے رائیا۔ میں چتر سوانی ہوئی مؤڑھت، مورکھ

دھندے لائیا۔ میں ویکھیا چمکیا نورت، نور نور رُشنائیا۔ مینوں اکو پرہ دی سچی ضرورت، جو ظاہر ظہور نور خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست میرا سنگ نہائیا۔ بھگت آشا کہے میرا ہویا وادھا، ودی سدی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس نے سُنیا دُھر دا راگا، ہر اگمی راگ سُنائیا۔ میرا سویا پردا جاگا، میری سرت لئے انگرائیا۔ میرا دُکھڑا دُور بھاجا، بھانڈا بہرم بھنائیا۔ ہر ملیا سجن ساکا، ناتے گڑاوے دتے تجائیا۔ کایا مندر اندر بدلکے اپنا آپ سماجا، سچ سمگری دے وکھائیا۔ جتھے وجے انحد واجا، وجنتیالا بیٹھی مکھ شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا کرم کرے سُبھاگا، سو بھاونت دئے سہائیا۔ بھگت اچھیا نچے کدے، خوشیاں راگ الائیا۔ فی سخیو کوئی اج مینوں پُچھے، اپنا بھیت دئے سمجھائیا۔ جیہڑا نیتر صاحب کسے نہ دسے، اوہ میرا بنیا ماہیا۔ سدا ہتھ رکھے پٹھے، ساچی اوٹ اک جنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان کرے رچھے، رچھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میری پورن ہوئی اچھے، آسا ترسنا دئے مٹائیا۔ اگلا لیکھا اپنے نال لکھے، لکھت بھوکھت دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ بھگت اچھیا کہے میں سخی سپیلی، سجن دیاں سمجھائیا۔ میں پھراں مات البیلی، جو بن وتی واہو داہیا۔ میں چیری اک اکیلی، جس دی سوہنی بنت بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنی دیا کھائیا۔ بھگت اچھیا کہے میں وڈبھاگن، بھاگاں بھری رہی جنائیا۔ گرمکھ ورلے کلجگ جاگن، سٹی مات لوکائیا۔ میں سچ سُنیہڑا آئی اکھن، دُھر دا راگ جنائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی ابناشی کرتا اکھن، پت پریشور کہے کے رہے گائیا۔ سو سرب سوامی میرا بنیا ساتھن، دُھر دا سنگ نہائیا۔ نج گھر آتم کر کے واسن، گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ میری سہنجی ہوئی پرہاتن، سندھیا بیٹھی مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دینا پورب کرم آیا واجن، واجک گیان نہ کھئے سُنائیا۔ بھگت اچھیا کہے میں پایا رس، ہر رسیا دیا کھائیا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، گھر ساچے جوڑ جڑائیندا۔ مارگ دُھر دا اکو دس، بھانڈا بہرم بھنائیندا۔ ہر سنگت سنگ کر اکٹھ سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو جن بھگتاں گاوے جس، اندر وڑ کے میرا راہ تکائیندا۔

☆ ۱۰ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی گہنا سنگھ دے گرہ پنڈ کلاش ☆

دینا ناتھ سہج سُکھدائک، سرب سوامی دیا کھائیا۔ نردھن سردھن بھوئے سہائک، مہر نظر اٹھائیا۔ جنم کرم دی کر عنایت، بخشش اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا سنگ نبھائیا۔ دینا ناتھ درد دُکھ بھہ بہنجن، بھہ بھیانک دیا کھائیا۔ جن بھگتاں بن کے سچا سچن، غریب نائیاں گلے لگائیا۔ دُکھ دلدر کرے دجن، مہر نظر اٹھائیا۔ سچ پریتی رکھے مگن، دیوے سرن سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھے وچوں لیکھا رہیا ورتائیا۔ لیکھے وچوں لیکھ اپارا، اپرمپر جھولی پائیندا۔ دُبدیاں لاوے پار کنارہ، نئیا اپنی آپ چڑھائیندا۔ ساجن بن کے میت مُرارا، سر ستگر ہتھ ٹکائیندا۔ جنم کرم دا روگ نوارا، چنتا سوگ گوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچ سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سچ سہارا صاحب سوامی، ہر کرتا اک جنائیا۔ سچ پریتی پرہ چرن دھیانی، گیانی اتم دئے وڈیائیا۔ دُھر دی دھول ست اشنانی، دُرمت میل دھوائیا۔ ویکھدیاں ویکھدیاں دُکھ درد دی بدل دیوے کہانی، مہربانی اپنی آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وشن فرمانی اک سنائیا۔

☆ ۱۰ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی سمپورن سنگھ دے گرہ پنڈ فروزشاہ ☆

سچکھنڈ دوار پُرکھ سمرتھے، ست ستوادی دیا کھائیا۔ دُھر فرمانے نال سدے، شبد سُنہیڑا اک گھلائییا۔ گر اوتار آؤ آگے، پیر پیغمبر اکھ کھلائییا۔ بھگت سہیلے آؤ بھجے، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ سیس نواؤ تیرتھ اٹھسٹھے، مان ابھان مٹائیا۔ وید پُران، ہو اکھے، وچھوڑا دُور کرائیا۔ شاستر سمرت حُکے اندر بدھے، اپنا پنڈھ لوو مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ دُھر فرمانا دیوے حُکران، ہر کرتا آپ جنائیا۔ اٹھ دس دا گیتا گیان، در ٹھانڈے لئے منگائیا۔ بھيو چُکا انجیل قرآن، گرہ اپنا دئے سمجھائیا۔ سجدہ سیس جھکا کرو سلام، آداب اک درڑائیا۔ کہانی بانی کرو پرنام، دُھر سندیشہ اک جنائیا۔ ستجگ اٹھ مار دھیان، تریتا اپنا تین کھلائییا۔ دواپرویکھ گوپیاں والا کاہن، چاروں کُنٹ راہ تکائیا۔ کلجگ دُھر دا ویکھ نشان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچکھنڈ نواسی ہر نرنکارا، اکو نام جنائیا۔ کرے کرائے خبردارا، آلس نندرا دئے مٹائیا۔ پنج تت دئے ہلارا،
 سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ لکھ چوراسی کھولے کواڑا، چارے کھانی ویکھ وکھائیا۔ چارے بانی بولو جیکارا، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنا راگ
 سنائیا۔ چارے کنت آوو وارو وارا، اتر پورب پچھم دکھن اپنا پنڈھ مکائیا۔ نو کھنڈ ویکھو سچ اکھاڑا، دیپ ست نال ملائیا۔ چھ رت کرو
 پیارا، دھر فرمانا اک سمجھائیا۔ ماس برکھ نہ کوئی رہے باہرا، دوس زین گھڑی پل نال جوڑ جڑائیا۔ کاغذ قلم شاہی دئے اشارہ، سینت نال
 سمجھائیا۔ کاتب اٹھ سرب لیکھارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ دھر فرمانا دیوے بھگوان، ہر کرتا
 آپ جنائیا۔ آپ بھیو کھلائے دین مذہب اسلام، دھر فرمانا اک سنائیا۔ کلمہ چھوبوے اپنا کلام، کائنات درڑائیا۔ جل تھل مہیئل ویکھ
 جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ بیابان، ڈونگی کندر پھول پھلائییا۔ حکمے اندر کھیل کھلائے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ اپنی دھار جنائیا۔ جگ چوڑی
 ویکھنہارا مرد مردانہ نوجوان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سارے رہیا ملائیا۔ سچ
 دوارے سد نرنکارا، اکو حکم سنائیا۔ نیتر کھولو گر اوتار، پیر پیغمبر نین اٹھائیا۔ لوکات کرو وچار، چار یاری بھیو کھلائییا۔ سرشٹ سبائی
 کوڑا وچے تال، تلواڑا سکے نہ کھئے جنائیا۔ جو سکھیا جگ جگ لوکات آئے سکھال، دھر منتر نام پڑھائیا۔ نرگن سرگن بن کے آئے دلال،
 جگت وچولے سیو کھائیا۔ سچ پریتی کیسے نہ بھے نال، ناتے سارے گئے ٹڑائیا۔ پھل نہ دے کیسے ڈال، لکھ چوراسی سمل زکھ لہرائیا۔
 سب دے سرتے کوکے کال، کلجگ نگارا رہیا وجائیا۔ چار کنت دہ دشا سرشٹی درشٹی اشٹی ہوئی بے حال، سچا گریہستی روپ نہ کھئے
 وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے نیتر رہیا کھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھولو اکھ، نیتر نین اٹھائیا۔
 سرشٹ سبائی رہی دگ، کلجگ اگنی رہیا لگائیا۔ ساچا ہویا کیسے نہ جج، حاجت پور نہ کھئے کرائیا۔ من واسنا سارے رہے بھج، دوس زین
 واہو داہیا۔ کیسے نہ ملیا میل پُرکھ سمرتھ، شودوالے مٹھ مسجد کوک کوک سنائیا۔ نیتر روون تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسرستی
 نیناں چھہر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ نیتر کھولو پیر پیغمبر، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ کلجگ
 کوڑا ویکھ اڈمب، چاروں کنت اندھیرا چھائیندا۔ سرتی شبیدی دے نہ کھئے سومب، دھر دا میل نہ کھئے ملائیندا۔ داتا ملے نہ کیسے پیا پیت

بیتبر، پُرکھ اکال سیس نہ کھئے جھکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتاراں آپ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اُٹھ اُٹھ کھندے، بن رسنا رہے جنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اسیں پھردے آئے چڑھدے لہندے، نٹھ نٹھ اپنا پھیرا پائیا۔ کوڑی کِریا اندر کلجگ وین ویکھے ویندے، ساچے نام تاری کھئے نہ لائیا۔ کوڑی کِریا ہنکاری بُرج بن تیری کِریا مائل نہ ڈھندے، ساڈا اکھڑ وکھڑ تیرا نام گئے بھلائییا۔ دین مذہب ویکھے کھندے، جھگڑا ذات پات نظری آئییا۔ تیرے مندر سچ سنمکھ ہو کھئے نہ بہندے، ست سرُپی تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بہن ہوکا، پرہہ آگے سیس نوائیا۔ کلجگ ویلا اتم ناتا تٹیا پتا پیو دا، پوت سپوتا رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ تیری سرن سرنائی کھئے نہ رکھے اوٹ، تن چوٹ نگارے نام نہ کھئے لگائیا۔ کوڑی کِریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کڈھے کوئی نہ کھوٹ، من واسنا سرب ہلکائیا۔ پھری دروہی چوڈاں لوک، چوڈاں طبق دین دُہائیا۔ تیرا گائے نہ کوئی سلوک، سو بلا سچ نہ کھئے سُنائیا۔ پرہہ ایہہ وی تیرے انوکھے چوج، جس دی سار کھئے نہ آئییا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری کردے آئے سارے کھوج، کھوجت کھوجت پھیریاں پائیا۔ تُوں سدا سہیلا اک آکیلا سد وسیں اپنی مؤج، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ اوتھ کسے دی کوئی نہ دسے پھنچ، دُور ڈراٹے سارے سیس نوائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ساڈی چلے نہ کوئی سوچ، سمجھ سکے نہ کجھ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ سری بھگوان کہے سُنو گرو اوتار، گر کرتا آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، کلجگ ویلا اتم آئییا۔ قول اقرار کیتے کدے نہ بھلے سرجنہار، واک بھوکھتاں کھوج کھجائیا۔ لیکھ لیکھت توں وسے باہر، کلمے وچ بند نہ کھئے کرائیا۔ اشٹاں وچوں اشٹ نرنکار، دو جا اشٹ نہ کھئے جنائیا۔ بہشتاں وچوں بہشت بخشے چرن دوار، سچا گھر بار اک درڑائیا۔ اُٹھو چاروں کُنٹ کرو دھیان، بے پہچان دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چلو سنگ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ ویکھو لنگھ، لوکات راہ جنائیندا۔ بھگت سہیلا اک آکیلا صاحب سوامی جن بھگتاں وسے سنگ، نرگن وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ جس نے گوبند پُری انند دتا انند، سو نند چند نورو نور رُشنائیندا۔ شبدي دھار اگم اپار آپے گنڈھ، دو جہاناں میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اک وکھائیندا۔

گر اوتار چلو دوارے، دوارکا کم کسے نہ آئیا۔ ویکھو کھیل سرجنہارے، ہر کرتا کھیل کرائیا۔ کاگت قلم نہ لکھنہارے، شاستر سمرت بیٹھے مکھ
 بھوائیا۔ پیر پیغمبر کر نمسکارے، سجدہ سیس جھکائیا۔ اٹھسٹھ روون زارو زارے، نیتر نینا نیر وپائیا۔ کلجگ کھیل کرے آپ کرتارے،
 قدرت قادر اپنا رنگ رنگائیا۔ بھگت سپیلے آپ اٹھالے، سوئی سرتی آپ جگائیا۔ لیکھ مکا کے شاہ کنگالے، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھائیا۔ کایا مندر
 بنا کے سچی دھرمسالے، دھرم دوارا اک بنائیا۔ دیا باقی کملاپاتی جوت اکو بالے، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو مندر، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جتھے شرع دے کوئی نہ سنگل، مذہب دین نہ کھئے
 لڑائیا۔ من واسنا بھوے کھئے نہ بندر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ کوڑی کرپا نہ دے جندر، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ بھگت سپیلے لا کے انگن، اکو
 گود سہائیا۔ جنہاں دے اندر باہر اکو رنگن، رنگ اکمڑا دتا رنگائیا۔ سدا وسن پرمانندن، نجاندن وچ سہائیا۔ متھے لاوے دھر دا ٹکا چندن،
 چند اپنے لئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار ویکھ جن بھگت، بھگون رہے جنائیا۔ پرہ
 تیرے ہتھ تیری شکت، شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ کلجگ تیرا سوہے وقت، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تیرا لیکھا سرشٹی جگت، دو
 جہاناں سوہا پائیا۔ ٹوں مالک عرش فرش، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ غریباں اُتے کر کے ترس، رحمت آپ کھائیا۔ امرت میگھ دتا برس،
 اگنی تت بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گر اوتار کہن پرہ تیرے بھگت چنگے، کلجگ اتم نظری
 آئیا۔ جنہاں دے چرن چھ گنگے، گوداوری بیٹھی سیس جھکائیا۔ جنہاں دے اندر وجدے نام مردنگے، دھر دے راگ سناٹیا۔ جنہاں دے
 اندر جوتی نور چمکدے چندے، اگیان اندھیر مٹائیا۔ اوہ باہروں بندیاں ورگے بندے، اندر وڑیا بے پرواہیا۔ نام اگنی رنگن رنگے، رنگ
 مجیٹھی نین شرمائیا۔ تیرے نال مل کے تیرے گاؤندے چھندے، سوہنگ اک پڑھائیا۔ تیرا درشن پا کے ٹھنڈے، تتی وا نہ لاگے رائیا۔ لکھ
 چوراسی جیو جنت صدی چوڈھوی ہوئے اندھے، نج نیتر اکھ نہ کھئے کھلاٹیا۔ کلجگ اتم آیا کنڈھے، ڈھاہ سارے ربیا لگائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا دینا ساچا ور، گر اوتار خوشی منائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے بھگت تکے، لکھ چوراسی کھوج
 کھجائیا۔ جنہاں دے اندر ٹھاکر ہو کے وسیں، ٹھوکر نام لگائیا۔ پریم ہو کے پریم دسیں، پریتی اکو نال لگائیا۔ سجن ہو کے کریں اکھئے،

وچھڑے لئیں ملائیا۔ جنم کرم دے میٹ کے رٹے، جھگڑا لکھ چوڑاسی دئیں چکائیا۔ کی ہویا جے دھنّے ملیا وٹے، کلجگ اتم جن بھگتاں
 سنمکھ ہو کے درس دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر سجن لئے ملائیا۔ گر اوتار کہن تیرے بھگت جوگی، جوگیشراں
 وچوں نظری آئیا۔ جنہاں ملیا دھر سنجوگی، جگتی اپنی دتی جنائیا۔ آتم سیجا بن کے بھوگی، دھر دا میلا اپنے گھر کرائیا۔ جنم جنم دے
 دکھیئے ویکھے روگی، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ کوئی نہ جانے ٹکا جنجو بودی، مچھ داہڑی کیس اکو رنگ وکھائیا۔ تیرا کھیل نیارا ویدی
 سوڈھی، شرع وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگت دینی سرنائیا۔ تیرے بھگت پرہو ویکھے تردے،
 کلجگ اتم خوشی منائیا۔ اکو ڈھولا تیرا پڑھدے، توں ہی توں راگ الائیا۔ دوجا در کوئی نہ منگدے، بھچھیا جھولی نہ کھئے رکھائیا۔ اکو مندر
 تیرا لنکھدے، اپنا پندھ مکائیا۔ رس مانن اُس انند دے، جس انند وچوں انند اپنا دئیں چکھائیا۔ تیری سچ پریتی نال ہنڈھدے، جنم مرن
 دوویں دتے تجائیا۔ سرتی شبدی ڈور گنڈھدے، ایتھے اوتھے سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ درشن کر کے گجری چن دے، چند تیرے وچ ڈیرہ لائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھیو کھلا دے ہنگ برہم دے، برہم تیری انس اکھوائیا۔ گر اوتار کہن تیرا ویکھیا برہم، پاربرہم
 تیری وڈیائیا۔ توں بھگتاں اکو دھرم، ادھرمی نظر کھئے نہ آئیا۔ جھولی پا کے تیری کرم، کرم کانڈ ڈیرہ بیٹھے ڈھائیا۔ نانا توڑ کے ورن برن، سرن
 تیری اک تکائیا۔ جدھر ویکھن ٹھا کر سوامی تیرے چرن، چرنودک امرت مکھ جام لائیا۔ نیتر کھلے ہرن پھرن، راتیں سٹیاں دے جاگدیاں
 نت نوت کر کر پست اباشی اچت تیرا درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں دئیں وڈیائیا۔ بھگت سہیلا بنیا
 سجن، ہر ستگر دیا کھائیا۔ چرن دھوڑی دے کے مجن، ڈرمت میل دھوائیا۔ جنم کرم دا توڑ کے بندھن، لکھ چوڑاسی پھانسی دتی ٹرائیا۔
 ست ست دا پا کے کنگن، ہتھو ہتھ ویکھ وکھائیا۔ زرگن زرویر زراکار لاوے اپنے انگن، انہو اپنی کھیل وکھائیا۔ نام ندھان و جا مردنگن،
 مرد مردانہ دئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں رہیا ترائیا۔ گر اوتار کہن بھگت سہیلے، سٹیا دھر دا ویکھ
 وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے آپے میلے، تھر گھر بہ بہ خوشی منائیا۔ آد زرنجن چاڑھ کے تیلے، جوت زرنجن سگن منائیا۔ اچرج کھیل پرہو
 رہیا کھیلے، سرگن سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں در ملائیا۔ جن بھگت کہے میں آیا در، پرہ

پچھلا پندھ مُکائیا۔ نرویر ہو کے پلُو پھڑ، اپنی گنڈھ پوائیا۔ سچ دوارے جاواں چڑھ، منزل پندھ مُکائیا۔ درشن تیرا کراں کھڑ، سنمکھ نظری آئیا۔ اکو ڈھولا لوآن پڑھ، تیری وجے نام ودھائیا۔ سچ سرنائی ڈگاں دڑ، اپنا آپ گوائیا۔ پُرکھ ابناشی لینا پھڑ، دُھر دی گود سہائیا۔ تیرا ناؤں نرائن نر، ٹوں آد جُگادی پتا مائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ جگ چوکرئی دیندا ربیا ور، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن ساچے لے ترائیا۔ جن بھگت کہے کھول دروازہ، در تیرے آس تکائیا۔ ٹوں صاحب غریب نواجہ، نانیاں گلے لگائیا۔ تیرے سیس سوہوے تاجا، سچکھنڈ وجے ودھائیا۔ ٹوں بھوپت راجن راجا، شہنشاہ اکھوائیا۔ ٹوں دو جہاناں کریں کاجا، نرگن سرگن کھیل وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا کردے گئے ارداسا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ حُجریاں اندر پڑھدے گئے نازاں، کعبیانوچ دھیان لگائیا۔ مندران وچ ماردے گئے آوازاں، کوک کوک سُنائیا۔ گرتھان وچ لکھ کے گئے تیری گاتھا، گہر گمبہر تیری وڈیائیا۔ ٹوں نت نوت جُگ چوکرئی جن بھگتاں دیویں ساتھا، سکلا سنگ نیہائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت تیریاں تیری رکھی آسا، دوجی ترسنا نہ کھئے ودھائیا۔ سچ پُچھیں پرہ تیرے اُتے سچ بھرواسا، کوڑے بہرم دتے مٹائیا۔ نج گھر آتم آکے کر واسا، وصل سچ دے کرائیا۔ تیرے نالوں تئے نہ نانا، نانا چھڈیا جگت لوکائیا۔ ٹوں دُھر دا پتا ماتا، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ تیرا صفتاں والا سُندے آئے ساک، چارے بانی دئے گواہیا۔ تیرا حرفاں والا ویکھدے آئے خاکہ، اکھراں والی پڑھائیا۔ تیرا رسنا والا پڑھدے آئے پاٹھا، بتی دنداں تال وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم اپنے وچ سمائیا۔ جن بھگت کہن پرہ انتر آتم بول، انبولت راگ سُنائیا۔ تیرے نام دا وجے ڈھول، انحد ناد بے پرواہیا۔ امرت آتم دے دے پاہل، رس اکو اک چکھائیا۔ ایتھے اوتھے رہیئے اڈول، ڈل سکے کھئے نہ رائیا۔ سدا سہیلے وس کول، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ کایا اندر آپے مؤل، مؤلا ہو کے نظری آئیا۔ پورا کر دے کیتا قول، اقرار اپنی جھولی پائیا۔ ہو سہائی اُپر دھول، دھرنی دھول خوشی منائیا۔ سدا پریتی چرن رہے گھول، گھول گھمائی ویکھ وکھائیا۔ تیرا لیکھا کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، مُلا شیخ مسائک سمجھ کسے نہ آئیا۔ تیرا مارگ آتم پرماٹم اک نرول، نرویر سکھیا دے سمجھائیا۔ جن بھگت کہے پرہ میری پاپاں بھری نہ گٹھڑی پھول، مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دے مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہے میں کلجگ روندنا، رو رو دیاں دُہائیا۔

برہوں وچھوڑے وچ نہ سؤندا، بہتری رین نہ کھئے وڈیائیا۔ نت نوت تیرا ڈھولا گاؤندا، سوہنگ راگ الایا۔ ہے پرہو تون کیوں مکھ
 چھپاندا، کروٹ لے نہ پٹھ بدلایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، جن بھگت منگ منگایا۔ سری بھگوان
 دیا کھاؤندا اے۔ شبد انادی راگ سناؤندا اے۔ برہم برہادی ویکھ وکھاؤندا اے۔ آد جگادی پھیرا پاؤندا اے۔ وڈ سوانگی سوانگ
 رچاؤندا اے۔ جن بھگتاں ویکھ کے سچی تانگھ، جوتی جامہ ویس وٹاؤندا اے۔ انتر آتم پوری کرے مانگ، مانگت بھچھیا جھولی آپے پاؤندا
 اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن بھگت آپ درڑاؤندا اے۔ جن بھگت دیا کھاوانگا۔ گھر ساچا ویکھ وکھاوانگا۔ در
 ٹھانڈے لکھ جگاوانگا۔ پرتکھ ہو کے درس کراوانگا۔ لکھ چوراسی وچوں رکھ، اپنی گود بہاوانگا۔ کوڑ کڑیاریے نالوں کر وکھ، وکھری
 دھار اک سمجھاوانگا۔ ست ستواد جھولی پا کے حق، حقیقت اکو اک درڑاوانگا۔ نام اکھی چاڑھ کے رتھ، لوان پُریاں پار کراوانگا۔ وشن
 برہما شو راہ جانڈیاں دوویں جوڑن ہتھ، نمو نمو سرب وکھاوانگا۔ سنن اکم سکے کھئے نہ ڈک، تہر گھر اپنا رنگ رنگاوانگا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا سچ اند، اند اکو اک وکھاوانگا۔ اند ساچا اک وکھاوانگا۔ لکھ چوراسی توڑ کے پھند، پھانسی جم
 دی انت مکاوانگا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال دین دیال اک اکھاوانگا۔ بھیو کھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم وچ سماوانگا۔
 لیکھ لا کے پون سواسی دم، انجا پون ڈیرہ ڈھاوانگا۔ نہکرمی ہو کے کراں اپنا کم، کیریا آگے نہ کھئے رکھاوانگا۔ جگت ترسنا میٹ کے تم، مایا
 متا موہ چکاوانگا۔ ہرکھ سوگ نہ کھئے غم، چنتا دکھ نہ کھئے وکھاوانگا۔ اک وار جنیندی جن بھگت پیا جم، دوجی وار گرہ نہ پھیر لیاوانگا۔
 مانس جنم بیڑا بنھ، اتم اپنے کندھ اٹھاوانگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے سچ وسواوانگا۔ جن
 بھگت خوشی مناؤندے نے۔ در اکو سیس نواؤندے نے۔ ور ڈھر دا ساچا پاؤندے نے۔ ڈر رائے دھرم گواؤندے نے۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے میل ملاؤندے نے۔ جن بھگت کہے گھر تیرا کیہڑا، سچ سچ دے سمجھایا۔ سری
 بھگوان کہے جتھے ہوئے نہ کوئی جھپڑا، جھگڑا نظر کھئے نہ آیا۔ جن بھگت کہے پرہہ تیرا کہو جہا کیہڑا، در ساچا دے جنایا۔ سری بھگوان کہے
 جتھے روپ اکو تیرا میرا، دوجا نظر کھئے نہ آیا۔ جن بھگت کہے تیرا کہو جہا ڈیرہ، ہر پڑدا دے کھلائیا۔ سری بھگوان کہے جتھے آد جگاد

جُگ چوُکڑی کدے نہ ہووے اندھیرا، نِرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ تیرا کہو جہا نبیڑا، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ سِری بھگوان کہے میرا حقیقت ولوں سب توں وڈا جیرا، شریکت ولوں لاشریک نظری آئیا۔ محل اٹل اُج اگم اتھاہ چنگیرا، سچکھنڈ دوارا مقامے حق سوہیا پائیا۔ جتھے گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ سمجھے سنجھ سویرا، دوس رین ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اک سمجھائیا۔ جن بھگتو مندر سوہنا محلا، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ جتھے وسے اک اکلّا، ایکنکار اپنا ڈیرہ لائیا۔ اپنے پرکاش آپے بلا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ سچ سینگھاسن شاہو بھوپ آپے ملا، شہنشاہ شاہ پاتشاہ اپنے ہتھے رکھے وڈیائیا۔ آد جگاد جُگ چوُکڑی جن بھگتاں شبدی پھڑائے پلا، ڈوری اپنے نال بندھائیا۔ جدھر ویکھو جلاں تھلاں، مہیئل رہیا سمائیا۔ اُچے تُلے پریت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ سچ دوار ملا، سمنڈ کھائی ڈونگھی کندر بہہ بہہ خوشی منائیا۔ بھگت پیار سدا جُگ چار وچ سنسار پریم پیار اندر ہووے جھلا، بن کھنڈ کھوجن آپے جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دئی دویتی میٹنہارا سلا، اصل وصل اپنا دئے سمجھائیا۔ جن بھگتو ہر مندر سچ مقام، قیام گاہ اک اکھوائیا۔ جتھے کدے نہ بدلے نظام، شاہ پاتشاہ اکو نظری آئیا۔ جتھے بردا اک غلام، ست دوارا بہہ بہہ خوشی منائیا۔ اوتھے نہ سجدہ نہ سلام، نو ست ست نہ کھئے سُنائیا۔ نہ سینتا نہ رام، رادھا کرشن نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ پیغمبر نہ کلمہ نہ کائنات نہ نغمہ نہ امام، رُوح بُت خاکی تتو تن نہ کھئے درسائیا۔ اک اکیلا سدا سہیلا نوجوان سِری بھگوان، بھگوان آپے سوہیا پائیا۔ جن بھگتاں اُتے ہو مہربان، محبان بیدومہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مُشکل کر کے آپ آسان، مُرید مُرشد مراسلے اکے دئے پہنچائیا۔ جن بھگتو ہر کا مندر سوہنا، سوہنیاں وچوں نظری آئیا۔ نہ ہسنا نہ رونا، خوشی غم نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ جاگنا نہ سوُنا، اُلس نندرا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جدھر ویکھو اُدھر جوت سروپ نظری آؤنا، بن رنگ روپ ریکھ بے پرواہیا۔ جس نے اپنی گود بہاؤنا، پھڑ باہوں لئے اٹھائیا۔ بردا سودھ جس درس دکھاؤنا، گھر گھر پھیرا پائیا۔ اپنی مؤج وچ مجلس لاؤنا، محبوب محبت اک رکھائیا۔ بن بھگتاں سِری بھگوان درس کیسے نہ پاؤنا، ترس وچ بیٹھی سرب لوکائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت جُگ وچھڑے جنم رُٹھڑے اپنے سنگ رکھاؤنا، سنگی ساتھی بن کے دُھر دا مالک ویکھ وکھائیا۔ ستجگ ساچا راہ چلاؤنا، چار ورن اٹھاراں برن اکو نام چپاؤنا، سوہنگ مہاراج

شیر سنگھ وشنوں بھگوان تیری اک سرنائیا۔ بھگت سُہیلا گرو گُر چِلا اپنے گھر بہاؤنا، پورن برہم پاربرہم نرنتر برہم مایا برہم وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکرمی کرے اپنا کرم، کلکاتی ڈیرہ ڈھائیا۔

☆ ۱۱ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی سُندر سنگھ دے گرہ فروزشاہ ☆

پُرکھ اکال ویکھی دُنی، نِگن اپنی اکھ کھلایا۔ جھگڑا پایا جگت رکھی مئی، چار کُنٹ ڈہائیا۔ بہرم بھلیکھے اندر ودوانی گئی، بہرم بھو نہ کھئے مٹایا۔ سچ پکار نہ کیسے سنی، جیو جنت رہے کُرایا۔ کایا ماٹی بھانڈا خالی کئی، وست حق نہ کھئے ٹکایا۔ سر اوڈھن سیس نہ دسے چٹی، مہر نظر نہ کھئے اٹھایا۔ نام ندھان سُنائے کھئے نہ دھنی، اُحد ناد نہ کھئے وجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھایا۔ پُرکھ اکال ویکھیا جگ، کلجگ اتم دھیان لگایا۔ نو نو چار لگی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسایا۔ نام پیالہ پیئے کوئی نہ مد، امرت رس نہ کھئے چکھایا۔ کوڑی واسنا سرشٹی رہی بھج، درشٹی اکھ نہ کھئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال ویکھیں دھرنی، دھرت دھول ویکھ وکھایا۔ جھگڑا پیا ورنی برنی، سانتک ست نہ کھئے ورتایا۔ نیتز کھلے نہ ہرنی پھرنی، دئے لوچن جگت تکایا۔ ساچی منزل ملے نہ چڑھنی، رہبر راہ نہ کھئے وکھایا۔ اگتی پوڑی ملے نہ پڑھنی، بن رسنا جہوا ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کل اپنا ویس وٹایا۔ پُرکھ اکال ویکھ جہان، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ جھلدا دسے نہ کھئے نشان، دھرم دوار نہ کھئے وڈیایا۔ پردے ہر نہ کھئے وسان، مندر در نہ کھئے سُہایا۔ کڑیاری گوپیاں راس مل کے گان، گھنٹیا نظر کیسے نہ آیا۔ بھتھیاں والا بناون رام، رمیا رنگ نہ کھئے رنگایا۔ ساچا دسے نہ کھئے امام، عمل ست نہ کھئے کھایا۔ کوڑی کِریا بردے بنے غلام، سیوا سچ نہ کھئے جنایا۔ مایا ممتا لوہہ ہنکاری بنی عوام، آمد پرہ نہ ویکھ وکھایا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہونے بدنام، بدی سکے نہ کھئے گوائیا۔ سچ دوارے ملے نہ کیسے مان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ پُرکھ اکال تکے چاروں کُنٹ ڈہائی، غریب نمانے رہے کُرایا۔ اندر باہر ہووے نہ کوئی سہائی سر ہتھ نہ کھئے ٹکایا۔ ساچے مندر نہ وجے ودھائی، خوشیاں راگ نہ کھئے الاپیا۔ نیتز

روندی ویکھی مائی، پُوت سپوتا گود نظر کھئے نہ آئیا۔ پیر فقیر ربی منائی، سل پوجس سیس جھکائی، مڑھی گور پھیرا پائیا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ ویکھیا بن پتراں روندی ماں، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ جگت دسے کوئی نہ ناں، پیرھی اور نہ کھئے ودھائیا۔ برابرمنان کول منس تھکے گاں، ان دان بھیٹ کرائیا۔ سر دیوے کوئی نہ ٹھنڈی چھاں، ترسنا آگ نہ کھئے بچھائیا۔ ساچا کرے نہ کھئے نیاں، عدالت حق نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سرشٹی ویکھی ماردی دھاہ، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ ساچا ملے نہ کھئے ملاح، بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ ڈبڈے پابن سکے نہ کھئے ترا، منجھدھار باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ ساچا رہبر ملے کھئے نہ آ، مارگ دسے نہ چائیں چائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نیتر اکھ رہے اٹھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ سری بھگوان تگ کے لوکھات، انتر انتر دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، کلجگ اپنا جوبن رہیا دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو دے کے گئے دات، زرگن سرگن ہو کے مات ورتائیا۔ سمیں سمیں لے کے گئے شاباس، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ اتم سب دی لیکھے لگی خواہش، شاہ پاتشاہ آسا منسا پور وکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں اندر کردے سرب تلاش، گرتھاں پنتھاں اندر کھوج کھجائیا۔ شاہ سلطانا سری بھگوانا کسے نہ آوے ہاتھ، تیرتھ تھ رہے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کل اپنا پھیرا پائیا۔ کل پا کے پھیرا ابناشی اچت، نو نو چار ویکھ وکھائیا۔ ساچی مؤلے کھئے نہ رت، بسنت خزاں روپ وٹائیا۔ بن ہر نامے خالی دسن بُت، پنج تت نہ کھئے سہائیا۔ نیتر رووے مات خالی گود دسے پُت، دھر دا ناتا نہ کھئے جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ خالی گود ویکھ کے مٹیا، ہر دھر دا حُکم سُنائیا۔ برہمے اٹھ ویکھ اپنی نٹیا، نوکا رہیا جنائیا۔ شاہ پاتشاہ ساجن سٹیا، صحیح سلامت رہیا اٹھائیا۔ اپنا لیکھا کڈھ اُپر وہٹیا، حساب کیتاب دے درڑائیا۔ لیکھا چُکیا کلجگ ڈھٹیا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ برہما کھول اپنا گٹکا، سری بھگوان آگے رہیا ٹکائیا۔ تیرا بھانا کدے نہ رُکدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کی پرہو میرے کولوں پُچھدا، میں سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ تیرا ناتا پیو پُت دا، پت پریشور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جو منس نو جنم تیرے پیار پریم توں رُسدا، تس گھر انس نظر نہ آئیا۔ ایہہ چن کسے مانس نہیں منکھ دا، برہم ویتا رہیا سُنائیا۔ بن تیری کیرپا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا

کر، ویکھنہارا ڈھر دا ور، دو جہاناں کھوج کھجائیا۔ سِری بھگوان پیا ہس، خوشیاں نال جنائیا۔ برہمے میں سب کچھ کیتا تیرے وس،
 اُتہج تیری دھار چلائیآ۔ اِکو جہا سب نوں دینا حق، خالی نظر کھئے نہ آئیآ۔ جے کیسے اُتے پوے شک، اُس دا لیکھا مینوں دینا سمجھائیآ۔
 میں صاحب پُرکھ سمرتھ، سد دیونہار وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیآ۔ برہما کہے پرہہ ویکھ میری
 کِتاب، کُتبخانے وچوں باہر کڈھائیآ۔ جس دے اندر لکھ چوڑاسی لکھیا حساب، نسبت سکے نہ کھئے سمجھائیآ۔ اُس دا پہلا ویکھ باب، اِکو
 حصّہ کھول وکھائیآ۔ جیہڑی گود خالی دے مات، بن پُتران نظری آئیآ۔ اوہ تیتھوں وچھڑی تیری ذات، تیرا رنگ نہ کھئے رنگائیآ۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہو سہائیآ۔ برہما کہے بے شک میرا برہم، گھر گھر نظری آئیآ۔ حُکمے اندر کراں کرم، بن سیوک
 سیو کھائیآ۔ حُکمے اندر ہووے جنم، مر جمن روپ وٹائیآ۔ سچ سہنجی تیری سرن، سرنگت وڈی وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر سر اپنا ہنٹھ ٹکائیآ۔ سِری بھگوان کہے ویکھ اپنا ورقہ، حصّہ دوْجا پھول پھلائیآ۔ جس دے اُتے نُقطے والا اِکو قطرہ، بوند اگمی
 دتا برسائیآ۔ جس دے وچ آد جگادی نکرنا والا شجرہ، نہکرمی آپ رکھائیآ۔ جس دا لیکھا بن ہر نرنکار کیسے نہ بدلا، بدلی سکے نہ کھئے
 کرائیا۔ اُس دا حساب کِتاب وکھرا، وکھری دھار چلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ برہما کہے میں
 ویکھیا دوْجا حصّہ، پترا لیا اُٹائیآ۔ اوتھے اِکو تیرا ناؤں دسا، اگے مہر کری پڑھائیآ۔ جس دا روپ انوپ سب توں نگا، وڈیاں وچوں وڈا سد
 اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر دا لیکھا دے سمجھائیآ۔ ورقے اُتے ویکھ لکیر، بن لگی قلم شاہیا۔ جس دے
 وچوں آوندے شاہ حقیر، پانشاہ ملے وڈیائیآ۔ جس دھاروں لکھ چوڑاسی گھتے وپیر، بھجے واپو داہیا۔ جس وچ میری تصویر، بن نیناں نور
 اُپجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر دا لیکھا ویکھ وکھائیآ۔ ڈھر دا لیکھا ویکھ آپ، ہر کرتا آپ جنائیآ۔ جنہاں دا پُرکھ
 اکال بنے باپ، پت پریشور اپنی گود اُٹھائیآ۔ اہناں دا جگت جوڑے نات، ناتا ڈھر دالے بنائیآ۔ گھر سہیلے بنا کے ساک، سجن دے وڈیائیآ۔
 برہمے حُکمے اندر اگے لیکھا لکھ دے قلم دوات، شاہی میرا نام ٹکائیآ۔ خالی گود دے نہ کوئی وچ مات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ برہما کہے پرہہ کیہڑی قلم، جو تیرا کلمہ دے لکھائیآ۔ مینوں سمجھ نہ آوے علم، حرفاں والی نہ کھئے پڑھائیآ۔ میں

تیری کِرپا نال لیا جنم، اپنا جنم سمجھ سکاں نہ رائیا۔ کیوں بہرم بھلیکھا پاویں بہرم، بہرمیاں گڑھ ٹڑائیا۔ جو آ جائے تیری سرن، سرنگت اک رکھائیا۔ تُوں مالک ترنی ترن، تارنہار تیری وڈیائیا۔ تُوں سب دا پلُو پھڑن، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ مہربان کہے بھگوان، اپنی دیا کھائیا۔ سچ تیرا فرمان، فُر نے بند وکھائیا۔ میں ویکھن والا تَردا پھردا انسان، انساناں وچوں چولا تت تت ہندھائیا۔ بھگتاں ولوں شاہ پاتشاہ سِری بھگوان، بھاگ حصہ سب دی جھولی پائیا۔ جنہاں بخشیاں صدق ایمان، صبر صبوری دتی سمجھائیا۔ وست امولک پا کے دان، سُکے کاشٹ ہرے کرائیا۔ جگت جہان رکھ کے نام، ناتا سرِشٹی نال بندھائیا۔ دے کے اکو دھر فرمان، دھر لیکھا دیاں ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ برہما کہے تیری مہربانی، شکر یہ کہہ کہہ سیس نوائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی تیری کھیل نُو رانی، نرور نرنکار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت سب نُوں ہوئے پریشانی، بن تیرے صدق بھروسہ سچ نہ کھئے رکھائیا۔ مُلا شیخ مسائک گل منکیاں والی پاؤندے گانی، گہر گمبھیر تیرا نام ندھانا سمجھ کھئے نہ آئیا۔ پنڈت پاندھہ جل دھارا نہاؤندے ٹھنڈے پانی، امرت ویلے اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ تیرے پریم پیار دی اکم اتھاہ پڑھ کھئے نہ بانی، بان نیرالا تیر نہ کھئے چلائیا۔ جگت اودھوت کھیڈن وچ مسانی، تن ماٹی خاکی بھسمی بھسم رمائیا۔ آتم پرماتم تیرا بنے نہ کھئے برہم گیانی، جگت ودیا چوڈاں ہٹ ونجارا بن کھڑی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، تیرے ہتھ پرہو وڈیائیا۔ پاربرہم پرہہ دسے اپنی ہستی، حاصل ضرب نہ کھئے وکھائیا۔ مالک عرشی فرشی، دو طرفی دھار چلائیا۔ جوں بھاوے توں کرے مرضی، مظلوم مُفلس ویکھ جگت لوکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو جُگ چوکرئی پاؤندے گئے عرضی، کاغذ قلم نال رلا کے شاہیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سِری پت ویکھنہارا دھام اکم دی، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ کھیل انوکھی وکھری سِری بھگون دی، رسنا جہوا بتی دند سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہر نظر اُٹھا کے پر، پُرکھ پرماتم ویکھ وکھائیا۔ آد جُگاد کڈھنہارا بہرم، بہرمیاں بہرم مٹائیا۔ کرتا پُرکھ کرنی کرن، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا دینا سب دا جھولی پائیا۔ برہما کہے تُوں دیونہارا، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ تیرا کھیل جگت نیارا، نرنکار تیری سرنائیا۔ بھگتاں دیوے سچ سہارا، مہر نظر اُٹھائیا۔ نئیا ڈولے انت

کنارہ، وَنَجھ مُہانا دے لگائیا۔ ساچی وست امولک دے کے تھارا، تہر اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، سیچ تیری سرنائیا۔ برہما کہے پرہہ کر کِریا، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ دُکھیاں دی دُکھ والی کٹ پیتا، روگیاں روگ چُکائیا۔ مائس جنم پیتے سُکھ دا، اِکو تیرا نام دھیائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بانا ملیا منکھ دا، مَنش ہو کے تیری سیو کھائیا۔ لیکھ مکا دے خالی گکھ دا، نانا پُتران نال جُڑائیا۔ تیرا بھنڈارا پرہو کدے نہ مُکدا، دیندیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ جُگ چوڑکری وشن برہما شو رل کے رہیا لُندا، اندر وڑ وڑ باہر کڈھائیا۔ نو سؤ چرانوے چوڑکری جُگ پچھوں تُوں صاحب اِکو وار پُچھدا، لیکھ سب دے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ رکھی آس در درویش، دھیانی دھیان لگائیا۔ تُوں آد جُگادی رہیں ہمیش، ہم ساچن بے پرواہیا۔ نمو نمو کریئے آدیس، سجدہ سیس جھکائیا۔ تیری کِریا سد وسیئے تیرے چرناں ہیٹھ، دیس سہنجے سوہیا پائیا۔ تیری مہر تیرا درشن لئیے پیکھ، نیتر نین نین رُشنائیا۔ تُوں سوامی کرنہارا ہیت، جن بھگتاں جوڑ جُڑائیا۔ لکھ چوڑاسی جُگ چوڑکری ہندی آئی کھیت، تہر نظر کھئے نہ آئیا۔ جنم مرن تیری کھید، گھڑن بھنہار تیرا انت کھئے نہ پائیا۔ اِک اپنی کِریا نال اِک دُلارا اپنا بھیج، ونجارا جگت لوکائیا۔ سہنجی ہووے سیج، سوہاونت ویکھ چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھا لیکھ وچوں لکھائیا۔

☆ ۱۱ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ بستی خلیل ☆

برہما کہے میں ورقہ دتا اُلٹ، پرہو تیرے حُکے کار کھائیا۔ وچوں ملیا امولک تیرا لکھیا ہویا دُرست، جس دا بھيو کھئے نہ پائیا۔ چار مکھ کر نہ سکن اُسنت، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ تُوں گہر گمبہر داتا دُھر دا مُرشد، میں مُرید تیرا گسائینا۔ نو سؤ چرانوے چوڑکری جُگ پچھوں ملی تینوں فُرست، لیکھا ویکھیا بے پرواہیا۔ گر اوتار تیری کردے گئے اُلٹ، پیر پیغمبر صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ورقہ اندر لکھیا وقت، ویلا رہیا درڑائیا۔ جس دا فِکرہ اِکو فقط، فیصلہ حق سُنائیا۔ جُگ

چوکرئی کلجگ آوے انت، ستجگ تریتا دواپرکلجگ پندھ مکائیا۔ کرپا کر سِری بھگونت، بھگون اپنی کھیل رچائیا۔ لہنا دینا ویکھ لکھ
 چوراسی جیو جنت، زمیں اسماناں کھوج کھجائیا۔ لیکھا جان برہمے پنڈت، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دُھر دا لیکھا اپنے وچ چُھپائیا۔ برہما کہے ورقہ لیکھا بن اکھر، تیری کرپا نال نظری آئیا۔ جس دی لکھتاں والی نہ کوئی سطر، چھند بند
 نہ کھئے وڈیائیا۔ سندیشیاں والا نہ کوئی پتر، سُنہپڑا راگ نہ کھئے سُنائیا۔ یاراں والا نہ کوئی ستھر، سیجاں والی سیج نہ کھئے سُہائیا۔ زیرو
 صفر نہ کوئی کسر، اعشاریا انک نہ کھئے بنائیا۔ وجودت نہ کھئے وصل، اصل بھيو اک درسائیا۔ لکھ چوراسی نہ کوئی نسل، ونڈن ونڈ نہ کھئے
 وکھائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور اکو تیرا لیکھا ہم وطن، دوجا حکم نہ کھئے سُنائیا۔ لیکھا کوئی لیکھ نہ سکے لیکھن، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میں
 آيا حساب دسن، در بردا سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے درڑائیا۔ برہما کہے پترے اتوں ملیا
 حساب، پُستک اکو دیاں جنائیا۔ نیوں کے سجدہ کران آداب، نمو نمو سیس نوائیا۔ صفت کر تیری مہاراج، مہا اکتھ اکتھ وڈیائیا۔ چرن
 گول ہو کے داسی داس، بردا در دا نظری آئیا۔ کھول کے دساں اپنی اوہ لغات، جس وچ الفیے نظر کھئے نہ آئیا۔ بن حرفاں والی کتاب، بن
 ناداں شبداں کلمیاں دتی لکھائیا۔ جس دے اندر اشارہ آد جگاد، رماں نال سمجھائیا۔ جس وچ جگ جگ لہنا دینا ہووے بےباق، لیکھا
 سب دا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر انتر دینا جنائیا۔ برہما کہے میں پڑھیا بن اکھر، تیری رمز نظری آئیا۔
 بن اکھان ویکھی سطر، جو ست ست سمجھائیا۔ پرم پُرکھ جس جنایا دُھر دا متر، میت اکو اک اکھوائیا۔ نرگن دھاروں آوے نکل، جگت
 جنئے کھئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سطر کہے ورقہ تیجا کھول، ہوئی جہی جنائیا۔ میں چُک
 کے ویکھیا اڈول، تیرا دھیان لگائیا۔ اگوں سُنیا اگتی بول، بن رسنا جہوا گائیا۔ پُرکھ ابناشی آد جگاد جگ چوکرئی پورا کرے قول، کیتا
 قول بھل کدے نہ جائیا۔ نرگن زرویر نراکار نرکار پرگٹ ہووے اُپر دھول، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ جوتی شبدي جائے مؤل، رُپ رنگ
 ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ ساچے کنڈے تولے تول، نام ترازو ہتھ اٹھائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے پنڈت پاندھا رؤل، من مت بُدھ نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ تیجا ورقہ کہے میری سطر تیجی، تِنان لوکان باہر نظری آئیا۔ جس دی سمجھ

کسے نہ کیتی، ودیا وچ نہ کھئے پڑھائیا۔ جس دے اندر پاربرہم دی اکو ریتی، گر گر دھار نہ کھئے دکھائیا۔ جس دی کھیل سدا انڈٹھی، جگ
 نیتز نظر نہ آئیا۔ جو کرے سچ حدیثی، دھر دا نام پڑھائیا۔ جو بخشے سچ پریتی، پیا پریم میل ملائیا۔ جو جنائے دھر دی نیتی، ریتی اک
 سمجھائیا۔ جس دے وچ مہر محبت سچ بخشیشی، بخشش اکو اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا اپنا رہیا
 دکھائیا۔ تیجی سطر کہے برہمے میرا ویکھ کنارہ، اپنی اکھ کھلائییا۔ جتھے لکھیا اکو ایکنکارا، اوم آکار وچ ویکھی سرب لوکائیا۔ جتھے بھریا
 اٹھ بھنڈارا، بے انت رہیا ورتائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ بن سچا سیکدارا، حکمی حکم اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 بھيو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ کنارے آگے ویکھ نقطہ، کونا کونا رہیا جنائیا۔ جس دا کھیل کدے نہ مکدا، اوہ کرتا ویس وٹائیا۔ جس دا بھگت
 جن بوٹا کدے نہ سکدا، دو جہاناں آد جگاد سدا لہرائیا۔ جو برہمے تیرے کولوں بیٹھا پُچھدا، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نقطے آگے ویکھ صفر، اکو رنگ دکھائیا۔ برہمے کرنا پوے فکر، فکر تینوں رہیا سمجھائیا۔
 سری بھگوان کسے نہ جاوے وسر، بھل وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دی دھار آپ جنائیا۔ تیجی
 سطر کہے ویکھ چوتھی، چوتھے جگ ملے وڈیائیا۔ جس دی منزل سب تون سوکھی، بن پوڑی ڈنڈے پار کرائیا۔ پڑھنی پئے کوئی نہ پوتھی،
 پُستک ہور نہ ہتھ پھڑائیا۔ بینڈا چکے لوک پرلوی، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ ساچا میل نرگن جوتی، جوتی جوت جوت سہائیا۔ منزل چڑھنی
 پئے اکو چوٹی، ادھوچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ سری بھگوان جن بھگتاں بنے گوتی، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ اوس کتاب دی گنڈھ پائی پُرکھ اکال آپ بن
 کے موچی، تاگا اپنا نام اندر باہر دتا لنگھائیا۔ برہمے مار کے اک سوٹی، شبد اشارے نال ہلائییا۔ برہمے اکو خواہش اندر سوچی، سچ کول
 چرن دھیان رکھائیا۔ میں ماریا گیا بے دوشی، دوش سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال پھڑ کے ہلایا اتوں ٹھوڈی، چارے مکھ دتے بھوائیا۔ تینوں
 دیواں اگلی پچھلی سوچی، دھر دا حکم اک سنائیا۔ میں ٹھاکر تیرا موچی، موجودہ ہو کے کران پڑھائیا۔ تون کدے نہ بننا لوہی، ممتا وچ نہ
 کدے للچائیا۔ برہمے کہا میں تیرے در سپس نوا کے سنان اک سلوکی، سوہلا اپنا دینا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 مہربان ہوئے سہائیا۔ چوتھی سطر کہے چوتھے اکھڑ اُتے لکھیا سچا یار، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل اکم اپار، اپرپر دھار دئے

چلائی۔ آد جُگادی ہو اُجیار، جُگ چوڑی کھیل وکھائی۔ لیکھا جان گرو اوتار، پیر پیغمبر حُکم منائی۔ سَتجُگ تریتا دواپر کجُگ لا اکھاڑ، گوپی کاہن ناچ نچائی۔ جودھا سُرورِ بن بلکار، کھنڈا کھڑگ نام چمکائی۔ دھنُس بان چلہ لے کمان، زمیں آسمان دئے پلائی۔ کلمیاں والی بول کلام، کائنات کرے پڑھائی۔ منتران والا سَتنام، سَت سَتوادی دئے سمجھائی۔ فتح والا ڈنکا دو جہان، زرگن سرگن دئے سُنائی۔ جوبنوتا نوجوان، چھیل چھیلا اک اکھوائی۔ شاہو بھوپ بن سلطان، راجن راج وڈی وڈیائی۔ چوڈاں لوک کھول دکان، چوڈاں طبق ویکھ وکھائی۔ چارے کھانی دیونہار گیان، چارے ویدان صفت صلاحیا۔ اٹھ دس کر پردھان، تتو تت رنگ رنگائی۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگون اپنی کار کھائی۔ برہمے نیتر کھول مار دھیان، چوٹھی سطر کی رہی سمجھائی۔ کلجُگ انت سری بھگوان، ہر گھٹ ہووے مہربان، مہر نظر اک اٹھائی۔ جوتی جوت کھیل کرے مہان، مہا اکتھ کتھ درڑائی۔ موجی والا روپ دھار کے بنے آپ چمیار، چمریٹا ہو کے گنڈھ پوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ چوٹھی سطر کہے میرا ویکھو آگا، اکو وار رہی جنائی۔ میرا مالک شاہ پاتشاہ سورا سربگا، جو لیکھا لکھے بن قلم شاہیا۔ جس دے حُکمے اندر آد جُگاد بدھا، دو جہان سپس نوائی۔ جس دا حساب کیسے نہ کڈھا، انکڑے سکے نہ کھئے سمجھائی۔ جس دا روپ بال جوان نہ کدے نڈھا، پردھ ویس نہ کھئے وٹائی۔ آد انت رہے سدا، صدقے واری گھولی گھول گھائی۔ سچ سینگھاسن پُرکھ ابناشن بہ کے سجا، سَت سَتوادی ڈیرہ لائی۔ برہم ویتا حُکمے اندر پھرے بھجا، بن کے پاندھی راہیا۔ چوٹھی سطر کہے میرے پریم اندر وجے مردنگا، مرد مردانے آپ وجائی۔ نو سو چرانوے چوڑی جُگ پچھوں ابناشی کرتا شبدی دھار ہونے ننگا، جوتی جوت ڈگمگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سُنائی۔ چوٹھی سطر کہے میں گئی مُک، اپنا پندھ مُکائی۔ پنجویں سطر کہے برہمے میرے ول کر مکھ، پہلا اکھڑ دیاں سمجھائی۔ جس دی جُگ چوڑی ٹک نہ جائے مُک، گاون ہارے گا گا اپنا شکر منائی۔ اوسدا لیکھ جن بھگتاں پرہ سدا منگے سکھ، سکھ ساگر روپ وکھائی۔ مہر نظر کر کے میٹے دُکھ، جنم مرن دا وڈا دُکھ رہن نہ پائی۔ سفل کرا کے جننی ککھ، کوکر سوکر پار کرائی۔ پنجویں سطر کہے جے کوئی مینوں لئے پُچھ، میں سچ سچ دیاں سمجھائی۔ لکھ چوراسی اوسے دی اکو اوٹ، جیہڑا اوڑک اکو نظری آئی۔ جس دی کوٹن کوٹ برہمے سوچ نہ

سکن سوچ، سمجھ نال نہ کھئے سمجھائیا۔ ایہہ اوسے دا اوت پوت، پتا پوت کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پنجویں سطر کہے مینوں ویکھو وچ آدھ، اپنا حصہ رہی وندائیا۔ اوتھے اک جیکارا بولاں گج، تُوں ہی تُوں راگ الاٹیا۔ ابناشی کرتا آوے بھج، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ آگے ہوئی جیہی دیوے دس، اشارے نال سمجھائیا۔ پنجویں سطر آدھ نالوں آگے ودھ، وادھا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جس ویلے میں آواں اوسے ویلے پرگٹ ہووے بھگتاں جد، پن بھگوان بھگت نہ کھئے بنائیا۔ اوتھے برہما جوڑ کے دوویں ہتھ، کر بندنا سیس نوائیا۔ جو کچھ پرہ تیرے وس، ہوں سیوک رُپ سکھائیا۔ تیرے چرن کول ٹیکاں متھ، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ ابناشی کرتا پیا ہس، اشاریاں نال رہیا درڑائیا۔ برہمے کھول کے ویکھ اپنی اگلی اکھ، اگلا اکھڑ کی سمجھائیا۔ برہمے بھگت بھگوان کدے نہ ہوئے وکھ، وکھری دھار نہ کھئے چلائیا۔ تیرے چارے وید ایہناں دا گاون جس، صفتاں نال کرن صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چھیویں سطر کہے میری نہ سہاری نہ بہاری، مکتا کتا نظر کھئے نہ آئیا۔ میری اکو سجن نال یاری، جو آد جگاد وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جس دا کھیل اگم اتھاہ بے انت نیاری، زرویر پُرکھ اکھوائیا۔ جس دی دو جہان سدا سیکداری، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ چھیویں سطر کہے ویکھ میرا گھر، تھر دیواں اک جنائیا۔ جتھے شبدی ست بیٹھا وڑ، اپنا آسن لائیا۔ نہ کوئی سیس نہ دھڑ، تتوت نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی چوٹی نہ کوئی جڑ، ڈالی پت نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی ویدا رہیا پڑھ، نہ کوئی ناداں رہیا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی بنت رہیا بنائیا۔ چھیویں سطر کہے میری ہوئی اخیر، اکھڑ اگلا دیاں سمجھائیا۔ ست ستوادی بے نظیر، ستویں دھار رہیا چلائیا۔ جس دے ہتھ سرب تدبیر، تقدیر سب دی رہیا بنائیا۔ جس دے اندرون نکلدے گر اوتار پیغمبر پیر، وشن برہما شو سدا پرگٹائیا۔ آگے مار کے اپنے حکم دی اک لکیر، کلمے قلموں والے بند وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ستویں سطر کہے میں دساں ست، دو اک جنائیا۔ برہمے جس تیرے نور کیتا اُتپت، پت پریشور اک اکھوائیا۔ جس نے اپنا لیکھ لیکھ کے تیرے پھڑایا ہتھ، بھیو اپنے وچ چھپائیا۔ تیری کھلا کے کھبی اکھ، سبھی پہلوں بند کرائیا۔ ہیٹھلی پتلی تھانی چارے وید دتے دس، اُتوں پلک نہ کھئے پلائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستّ سطران کہن ستّ پُرکھ نرنجن، اکو نظری آئیا۔ جو برہما تینوں پائے نیت
انجن، اکھ اک کھلائیا۔ اُسدی چرن دھوڑی کر مجن، اپنی خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔
ستّویں سطر کہے جس ویلے میں ہوواں بند، بندنا سب دی ویکھ وکھائیا۔ میرے نور دا چمکے اک چند، ایکا ایک کرے رُشنائیا۔ میرے نام
دا اکو چھند، میرے وچوں ڈھولا گائیا۔ میرے پریم دا اکو اند، اند وچوں لوں پرگنائیا۔ میں ہو کے بن قلم بند، بندگی اکو دیاں سمجھائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستّ دیونہار وڈیائیا۔ ستّ سطران کہن ساڈی اوہ قطار، جیہڑی ہر جو آپ بنائیا۔ جہنوں
ویکھے اک نرنکار، پڑھے بے پرواہیا۔ برہمے پھردے ویکھے بے شمار، در گھر ساچے سیس نوائیا۔ نت نوت دیندے رہے حساب، لہنا انت
چُکائیا۔ میرا بھیو وچ کسے نہ دتا کتاب، کتبخانے نہ کسے ٹکائیا۔ کیتی بند نہ کسے محراب، چھپر چھن نہ کوئی جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ
ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا درڑائیا۔ ستّ سطران کہن ساڈا اکو سٹیا، صاحب سلطان نظری آئیا۔ ساڈا لیکھا اکو وہٹیا،
پُستک پوتھی ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ ساڈا اکو مات پت بھائی بھین بھینا، سجن سین اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
دُھر دا لیکھا رہیا درڑائیا۔ ستّویں سطر کہے میں دیواں اشارہ، دُھر دی دھار جنائیا۔ کلجگ انت پرگٹ ہووے نہکلنک نرائن نر اوتارا،
پاربرہم بے پرواہیا۔ جس دا کھیل ہوئے جگ نیارا، جگت جگت نہ کھئے جنائیا۔ وشن برہما شو اکھے کرے اکو وارا، دُھر فرمانا آپ سُنائیا۔
لیکھا منگے گر اوتارا، پیر پیغمبر کول بھائیا۔ حکم دیوے شاہ سکدارا، دو جہاناں اکھ کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ ستّویں سطر کہے میں دساں شترُو متر، میتاں وچوں میت اک اکھوائیا۔ سب دا بنے پتر، پسر بے پرواہیا۔ چوٹی
چڑھکے بے سخر، ادھوچکارنہ کوئی اٹکائیا۔ جس نوں بھگتاں سدا فکر، جگ چوگری ویکھ وکھائیا۔ ساچی دھاروں آپے نکل، نقلیے سارے
دئے گوائیا۔ برہمے تیتھوں اک وار شبدی پُچھ ذکر، دوجی اور نہ کوئی پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک
اٹھائیا۔ برہما کہے میں مزدور، پرہہ سیوا سچ کھائیا۔ چرن کول سدا حضور، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ مان ابھان نہ کھئے غرور، نانا ہو کے
دیاں دُبائیا۔ تیری مہر دا سدا مشکور، شکرانہ گا گا خوشی وکھائیا۔ تیرے بھگتاں دی منگان دھوڑ، ٹکا اک رمائیا۔ جنہاں نوں ملے آپ

ضرور، ظاہر ہو کے درس دکھائیا۔ جوتی جلوہ دیوے نور، اندھ اندھیرا اک مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دینا مکائیا۔ سیری بھگوان کہے ستاں سطران والی لے کتاب، تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جس دے وچ حکم اک جناب، جناب عالی رہیا سمجھائیا۔ ایہنوں جگ جگ کدا رہیں آداب، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ جس ویلے میں یرگن ہو کے ماراں تینوں آواز، حاضر ہو کے آگے دیویں ٹکائیا۔ اس دے وچ اکو حکم لکھیا واحد، لاشریک رہیا سمجھائیا۔ جس دا قاعدہ سمجھ سکے نہ کوئی قانون قواعد، عادت سب دی دئے بدلائیا۔ جن بھگتاں کر اشاعت، اسم اپنا دئے سمجھائیا۔ اس وچ برہمے تینوں کرن نہ دیوے کوئی کفایت، کافر روپ نہ کوئی دکھائیا۔ ایہ کتاب پوتھی نہیں پُستک ایہ تیری کرے حمایت، ہم گھر ساجن لے ملائیا۔ برہما نیوں کے کہے پرہو تیرے ہتھ میری پیدائش، مینوں سمجھ نہ آیا کون پتا مائیا۔ سیری بھگوان کہیا تیری میرے چرناں ہیٹھ رعائش، لامقام بے مقام سچ مکان رہیا سمجھائیا۔ برہمے کہیا میری ٹھاکر کدے نہ کریں آزمائش، ازماون وچ کدے نہ آئیا۔ تیری کتاب میرے کولوں نہ ہووے غائب، آگے پچھے نہ کوئی چرائیا۔ سیری بھگوان کہیا ایہ کھیل میرا عجائب، عجب لیلایا رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ کتاب کہے میں پرہ دی امانت، برہمے تیرے ہتھ پھڑائیا۔ میں رہنا صحیح سلامت، جگ جگ ویکھ دکھائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی پچھوں دینی بھگتاں اک ضمانت، ضامن ہو کے لواں چھڈائیا۔ پرہو دوارے جان دی مینوں کوئی نہیں ممانت، مہان خانیاں وچ نہ کوئی اٹکائیا۔ میری اکھراں والی نہیں بناوٹ، پتھراں والی نہیں لکھائیا۔ میرے اندر پرہو دے پریم دی سخاوت، خالی جھولیاں دیاں بھرائیا۔ میں کیسے دواویوں نہ ہوواں برآمد، لہیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جگ چوکرئی گر اوتار پیر پیغمبر میری کردے جان خوشامند، ورقہ کھولن کوئی نہ پائیا۔ جس ویلے میرے پرہ دی ہووے آمد، یرگن اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ کتاب کہے میں دھر دی پونجی، برہمے ہتھ پھڑائیا۔ میں نہ بولدی نہ کوندی، راگاں وچ راگ نہ کھئے الائیا۔ میں کیسے ہتھ نہ آواں ڈھونڈی، دو جہاں پھر پھر تھکے پاندھی راہیا۔ میرے پرہ دے ہتھ میری گنجی، قفل سکے نہ کھئے کھلائییا۔ میں جگ چوکرئی رہواں گوگی، بن بھگتاں کیسے نال بول کے خوشی نہ کدے منائیا۔ میں جگ چوکرئی سب دی سو رہواں سندی، بن کناں کن ٹکائیا۔ کھیل ویکھاں گن اوگن دی، لکھ چوراسی پھول پھلائییا۔ سرتی

ویکھاں رکھ مُن دی، مُلا شیخ مسائک بچیا کوئی نظر نہ آئیا۔ جس ویلے گھڑی سہنجنی آوے میرے مالک پر دی، پیا پریم پھیرا پائیا۔
 میں وی آ جاواں اوتھے پھردی پھردی، جس دوارے بہہ کے اپنا رنگ رنگائیا۔ ایہہ میری آس چر دی، جُگ چوکڑی پچھوں پوری دئے کرائیا۔
 میں وسنہاری اوس گھر تھر دی، جس دا مالک اک اکھوائیا۔ غصے وچ آ کے کدے نہ چڑدی، ہوکیاں وچ ہا نہ کوئی لگائیا۔ بسنت بہار وچ
 آ کے گلشن وچ گل ہو کدے نہ کھڑدی، پنکھڑی پنکھڑی روپ نہ کدے وٹائیا۔ میں ویکھاں اکو دھار نرگن نر دی، جو نرویر نرکار نرکار
 پُرکھ اکال اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ کتاب کہے میں دُھر دی بردی، پرہہ ساچے دتی
 وڈیائیا۔ میں مالکن اوس گھر دی، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ میں آساں وچ راہ تکدی، جتھوں نراسا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں پرین اوس رس
 دی، جس دا رس رساں وچوں باہر سمجھائیا۔ میں اشارن اوس اکھ دی، جیہڑی پرتکھ ملے گوسائینا۔ میں اوس دے کول وسدی، جو
 میرے پرہہ نون رہے دھیائیا۔ میں برہمے کدے نہ سچ دسدی، اندر وڑ کے مکھ چھپائیا۔ کلجگ انت سری بھگوان پچھ بھگتاں دوارے
 ٹھہدی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ میں کہانی دساں سچ دی، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ میں سنت سہیلے ویکھ کے ہسدی، میری ہستی پچھلی
 پچھ ماہی دتی بدلائیا۔ میں برہمے ہن آگلا حال دسدی، احوال دیاں جنائیا۔ میری ویکھ آس جُگ چوکڑی ہبہ دی، کوئن کوٹ کال تیرے
 کول بیٹھی رہی دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آسا پور کرے سب دی، صاحب بے پرواہیا۔ کتاب کہے میریاں
 ستاں سطران وچ رمز اک، بن رمیا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس نے میرا لیکھ دتا لیکھ، اتم اوہو رہیا سمجھائیا۔ میں جُگ چوکڑی کیسے نہ آئی
 دس، اپنا گھنگٹ نہ سکی مکھ اٹھائیا۔ ساریاں ول کر کے پٹھ، اپنی کروٹ لئی بدلائیا۔ برہمے میں کدی نہ کیتی ضد، ہوچھی بن نہ گل
 سنائیا۔ بہاویں وسدی رہی تیرے کول تیرے پنڈ، تیرے کول تیرے در تے آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میری
 مہا اپنے ہتھ رکھائیا۔ برہما کہے میں نہیں ٹولیا بستہ، ورقہ تیرا نہ کوئی اٹھائیا۔ میںوں سمجھ نہ آیا رستہ، جو بھگون دتا لکھائیا۔ میں آگے کی
 کیسے نون دسدا، چارے مکھاں کر پڑھائیا۔ میں حرف ویکھیا کھیل اکو کھئی اکھ دا، جس دی خبر ہیٹھاں ہیٹھاں رہیا جنائیا۔ تیرے کولوں
 سبھی اکھ دبا، شرم نال شرمائیا۔ میں نہیں جاناں سری بھگوان تیرے وچ وسدا، میرے کول آ کے مکھ چھپائیا۔ وچوں نُقطہ بولیا ایہہ کھیل

پُرکھ سمرتھ دا، ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ جگ چوکڑی ویلا وقت ویکھیا لنگھدا، بن کے پاندھی پندھ مُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھیا منگدا، جھولیاں آگے ڈابیا۔ بھگوان بھگتاں سولی ویکھیا ٹنگدا، مُرشد ہو کے مُرداں کھلّ لہائیا۔ صوفیاں دھار تکھی نال رنگدا، پُٹھی کھلّ لہائیا۔ تتی لوح بہا کے رس وکھائے سیج پلنگ دا، بچے نیہاں ہیٹھ دباآیا۔ میرا بیڑا اچے نہ اُلٹ دا، گھٹ گھٹ ویکھنہار بے پرواہیا۔ برہمے بے شک تیرے کول رکھدا، انہول بنا کے دتا سوائیا۔ جس ویلے ہُن وقت آیا ہون پرگٹ دا، پرگٹ ہو کے رہیا جنائیا۔ میلا میل کے ساچے بھگت دا، بہاؤ دئے جنائیا۔ لہنا توڑ کے پچھلی حرص دا، آگے ہوس دئے بُجھائیا۔ مالک بن کے رحمت ترس دا، دردیاں درد دکھ وندائیا۔ ایہو کھیل اک اسچرج دا، جو سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویس وٹا کے مردانے مرد دا، مدد کرن آیا تھائیں تھائیا۔ کتاب کہے میں اندروں باہروں بند، پڑدا سکیا نہ کوئی کھلاآیا۔ اک واری میریاں تین سطران تکیاں گجری چند، جس ویلے سولاں سیج آسن لائیا۔ اوسے ویلے کہا تُوں ہی صاحب بخشند، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ایہو ڈھولا سوہلا تیرا تیرے پسند، سوہنگ راگ دتا سنائیا۔ بھتھے والے ہتھ نال مُٹھی ویکھی گنڈھ، کمان دھنُش کندھ نالوں بلاآیا۔ دوجی واری تیرے دوارے آواں ٹنگ، اس دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پرہوؤ میں کس دے نال کراں جنگ، جو تیرا سو میرا نظری آآیا۔ میرے کول نہیں کسے دی ونڈ، برہمنڈ کھنڈ تیرا روپ سائیا۔ تیرا پریم ویکھ کے پرمانند، پریم پُرکھ تیری وڈی وڈیائیا۔ آگوں ہس کے سری بھگوان کہا سورے سرہنگ، سہج نال صلاحیا۔ واہ میرے لاڈلے گجری دے چند، اتم گود اپنی لواں اٹھائیا۔ ست سطران والی کتاب جو رکھی بند، تیرے ہتھ دیواں پھڑائیا۔ گوبند کہا میں وسنا سدا گرمکھاں سنگ، میتھوں جھلی نہ جائے جدائیا۔ پُرکھ اکال کہا بھگتاں دا گھر تیرا پُری اند، دیوا باقی کھلاپتی اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ برہما رکھ کے ہتھ پیشانی، نیتراکھ کھلاآیا۔ اندرے اندر آئی حیرانی، باہروں سکے نہ کچھ سنائیا۔ سری بھگوان کرے کھیل اپنی مہانی، مہربانی وچ سائیا۔ میں سمجھیا اس کتاب وچ کوئی کہانی، جیہڑی کہاوت لئی بنائیا۔ جاں ویکھیا اس دا لیکھا باہر دو جہانی، دو جہاناں مالک اپنے ہتھ رکھائیا۔ اس دے وچوں لبھی اوہ نشانی، جس دا نشانہ گر اوتار پیر پیغمبر گئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ کھائیا۔ کتاب کہے میرے وچ اوہ عبارت، جو بن عملاں پار

کرائیا۔ پرہہ کرپا نال بھگتاں دی بدل دیوانِ عادت، ادنے اعلیٰ لوآن ترائیا۔ میرا لیکھا نہیں کیسے اُتے کاغذ، قلم شاہی نظر کھئے نہ آئیا۔ میں
 اوہناں دے در دی ہوئی عاجز، مسکین ہو کے پھیرا پائیا۔ جنہاں توں پرہہ نے اپنے ملن دی دتی اجازت، بندھن سارے دتے تڑائیا۔ سچ
 پُچھو میں سچ دوارے کھلو کے بھگتاں دی کراں سفارش، شہادت اپنی دیاں بھگتائیا۔ اوہ پرہو میری لیکھی نہیں عبارت، ایسے طرح انہاں دا
 لیکھا پار کرائیا۔ جے تیری ایڈی ہووے وڈی عدالت، واحد اپنا حُکم منائیا۔ وُکلا کیا کوئی کرے وکالت، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ تیرے
 بھگت تیری امانت، اتم تیرے ہتھ پھڑائیا۔ توں سدا رکھ صحیح سلامت، علامت کوئی نیڑ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، میرا لیکھا لیکھے پائیا۔ کتاب کہے میں بھگتو تھادی، جُگ جُگ آس رکھائیا۔ مینوں کوئی گا نہ سکیا ڈھاڈی، راگاں وچ الائیا۔ مینوں
 کوئی سمجھ نہ سکیا کایا وچ باڈھی، جسم ضمیر رمز نہ کھئے لگائیا۔ میرا بھیو نہ پایا کیسے راگی نادی، کلام کلمہ نہ کھئے سمجھائیا۔ میں سب توں
 رہی گواچی، پھڑ کے ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ اتم کل حُکمے اندر بن کے داسی، سیوکن ہو کے سیو کھائیا۔ جنہاں پارپرہم ملیا شاہو شباسی،
 شہنشاہ اپنا رنگ وکھائیا۔ اوہناں دساں کھیل ساچی، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ بنا سری بھگوان جن بھگتو کوئی نہ آگے ساتھی، سگلا
 سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ستاں سطران دا مؤل جس نوں سمجھ کے شنکر ہتھوں سٹ دئے ترسول، وشنوں باشک سیجاں جائے بھول، سانگوں
 پانگ نہ کھئے بندھائیا۔ جس دا اکو اک اصول، معقول، دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا وکھائیا۔
 برہمے ویکھ ستاں سطران دا اُپرلا کنارہ، اپرپر رہیا جنائیا۔ جس دے اُتے لیکھا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جیکارا،
 جس دے حُکمے اندر جے جیکار کرن تھاؤں تھائیا۔ تیریاں ویداں وچوں اکھڑ بنیا نہ کھئے لکھارا، لکھت بھوکھت نہ کھئے سمجھائیا۔ ستجگ
 تریتا دواپر کلجگ گرو اتاراں پیر پیغمبران نال کیتا ادھارا، نقدو نقدی سوڈا ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ رماں نال سمجھایا پرگٹ ہووے نہکلنک
 اتارا، نر نرائن پھیرا پائیا۔ اشاریاں نال دسیا امام اماما پروردگارا، سانجھا یارا وپس وٹائیا۔ اتم کھیل کرے نیارا، نرویر اپنا حُکم منائیا۔
 بھگتاں کرے پیارا، بھگون اپنی گود اٹھائیا۔ اکو چرن گول دے سہارا، مہاسارتھی جگت ساگر پار لنگھائیا۔ دُھر دھام بخش دوارا، رام ساچا

میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہے تیرے اکھراں دا اکلا نظارہ، اپنیاں اکھراں وچوں دئے سمجھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت سہیلا اک اکیلا وچ سنسارا، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔

☆ ۱۲ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ خلیل بستی ☆

ستویں سطر کہے مینوں پڑھو اٹی، بن اکھراں اکھڑ جڑائیا۔ میتھوں پرم پُرکھ دی پڑھی تُردی، لیکھا دیاں سمجھائیا۔ سمجھ جناواں شبدی گر دی، جو تہر گھر ڈیرہ لائیا۔ جتھوں حُکے اندر دھار تُردی، چلے واہو داہیا۔ جتھے وشن برہما شو اُپجاون دی ترسنا پُھردی، آسا اک وکھائیا۔ جتھے لوڑ نہیں کیسے ہور دی، آورا رُپ نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا اپنے وچ سائیا۔ ستویں سطر کہے مینوں پڑھو پچھوں آگے، اکلا لیکھا دیاں سمجھائیا۔ جس دا بیو نہ لگا اچ، اچ تک سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کوٹن کوٹ جُگ چوڑی کال لنگھ، وشن برہما شو کئے پھیریاں پائیا۔ کوٹن کوٹ گر اوتار پیغمبر بہہ کے گئے سنگھاسن اُتے منج، مجلس نرگن سرگن سچ لگائیا۔ کوٹن کوٹ بیڑے پار لنگھدے ویکھے کنڈھے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ میرا حصہ گھر ساچے کوئی نہ ونڈے، ونڈنہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال گوہند دھار دتی کھنڈے، میرا رس ادھوچکاروں دتا چوائیا۔ میں گا کے کہا اکو چھندے، تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا وسیرا اکو گھر نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا ناتا سدا جڑائیا۔ ستویں سطر کہے میرا ویکھو چُک کے پڑدا، نقاب نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتھے لیکھ اوس گھر دا، جس گھر دا مالک بے پرواہیا۔ بن پُرکھ اکال دوجا کدے نہ کوئی پڑھدا، سیکھیا وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ بھے اندر بھو وچ سرب ڈردا سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جس ویلے پرہہ اپنی کرپا کردا، مہربان دیا کھائیا۔ اُس ویلے میرے نال رلدا، اپنی خوشی میری خوشی وچ ملائیا۔ میں کران نہ وساہ گھڑی پل دا، وچھوڑا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوتھے جھگڑا اکو گل دا، میں آگے ہو کے دیاں سُنائیا۔ پاربرہم پت پریشور تیرا بھگت لوکات کیوں رلدا، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ ابناشی کرتے کہا اوہدا ہنجهو اُتھرو جو ڈلھدا، پریم

رس میرا نظری آئیا۔ میں مالک اوس گل دا، جس گل وچوں سَتجگ تریتا دواپرکلجگ مُڑ مُڑ پھیریاں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ستویں سطر کہے میری سب توں پچھ گھنڈی، گھنگٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ میری اوس دے ہتھ کنجی، جو کنجوساں وچوں کنجوس شہنشاہاں وچوں شہنشاہ اکھوائیا۔ میں پرم پُرکھ دی پونجی، وست امولک میرا نام دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ سطر کہے میرا اگا آیا پچھ، پچھلا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صاحب سلطان اکو دے، دوجا رُپ نہ کھئے جنائیا۔ جو میرا لیکھ لیکھ، لکھتی ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ دُھر درگاہی بن کے پتے، پت پریشور ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی دھار دئے سمجھائیا۔ پچھلا حصہ کہے میرا ناتا نال اوس شکت، جس دی شناخت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جے ملیا جگت سجن ساچے بھگت، بھگتاں اپنا گھر وکھائیا۔ توڑ نہاون دی لا کے شرط، شریعت اپنی دئے سمجھائیا۔ جگاں پچھوں ملن دا آوے وقت، چوکرئی بیٹھی راہ تکائیا۔ آگے جان والا دئے کوئی نہ خرچ، درج اپنے گھر کرائیا۔ کرے کھیل آپ اسچرچ، اچرچ لیل دئے ورتائیا۔ سچ دوارے کر کے میری لکھت پڑھت، پترا چوٹھا دئے صفائیا۔ ناتا توڑ کے عرش فرش، فاصلہ اگلا دئے وکھائیا۔ رحمت وچ نہ کیسے کرے ترس، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا دئے وکھائیا۔ میرا اگا پچھا اکو رنگ، سطر ستویں رہی جنائیا۔ ادھوچکارمیرا اکو مردنگ، انراگی راگ الاٹیا۔ وڈے چھوٹے حصیاں وچ میرا سنگ، ساچا سنگ نہائیا۔ میرے اندر جن بھگتاں خوابش اُننگ، آسا رُپ وٹائیا۔ اوسے آسا کارن ملے سورا سرنگ، بے پرواہ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا درڑائیا۔ سطر والے سارے اکھر بند سے، انگنت رہے جنائیا۔ اسیں اُچے پرہ دی بند سے، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اسیں لیکھ لیکھ وشن برہما شو اند دے، دُھر دی بنت بنائیا۔ اسیں مالک اوس پنڈ دے، جس گھر وسے ہر رگھرائیا۔ جگ چوکرئی کال منوتر رہیے گندے، حساب اپنے گھر لکھائیا۔ دو جہان رہیے مندے، تولے بن کے سیو کھائیا۔ ویکھیے کھیل بہن بہن دے، پُرکھ ابناشی کی کی رچن رچائیا۔ لہنے دینے جانئے زین دن دے، گھڑی پل دُھر دا حکم منائیا۔ نظارے ویکھیے بھنگر چھن دے، پلک سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا ساڈا رہیا جنائیا۔ اکھراں نال نظر آون والے ڈنڈے، وڈے چھوٹے سارے رہے جنائیا۔ اسیں بیٹھے

اوس کنڈھے، جس دا پتن اک اکھوائیا۔ اوتھے مُرشد مُرید کدے کوئی نہ لنگھے، دوارے آ کے نانک کبیرا سیس نوائیا۔ پھیر آگے جھولی ڈاہ کے وست منگے، واسطہ اپنا اکو پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا اپنے وچ ٹکائیا۔ ڈنڈے کہن آد جُگاد سانوں کردے رہے سرب ڈنڈوت، بندنا کر کر سیس نوائیا۔ ساڈے اندر کوئی نہ سکے پہنچ، جندر سکے نہ کھئے کھلائیا۔ کوئن کوٹ روندے ویکھے پیر پیغمبر کُتب غوث، نیتر نیناں نیر وئایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے خوشی منائیا۔ اکھراں والے ڈنڈے کہن ویکھو ساڈا موڑ، اپنا رنگ بیٹھے بدلایا۔ جس ویلے پرہہ ٹوں پئے اپنی لوڑ، اوس ویلے ساڈا پڑدا لاپیا۔ جس ویلے گر اوتار پیر پیغمبر لوکات دیوے تور، اوس وقت ساڈا ورقہ نہ کھئے اُٹایا۔ اوس دے آگے کسے دا نہیں کوئی زور، حُکے اندر سارے سیو کھایا۔ جس ویلے جن بھکت سدھ پرہہ ملن دا پاون شور، کوکن دین دُبایا۔ جکت ویکھ اندھیرا گھور، اندھ اندھیرا چھایا۔ اوس ویلے سہج نال ساڈا پڑدا کھول، اشارے نال سمجھایا۔ برہمے حُکم دیوے اڈول، میری کتاب لے اُٹھایا۔ برہما اُھے آپ انہول، سمجھ کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اناشی پہلا دوجا تیجا چوٹھا ورقہ لے وروں، ورقے وچوں سطران اکھراں والیاں دئے سمجھایا۔ جس دے اُتے لیکھا انمول، اٹلڑی وست وچ ٹکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سو اپنے رکھے کول، جس وچوں کل بھگتاں لے پرگٹایا۔

☆ ۱۲ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی گردیپ سنگھ دے گرہ توتان والی ☆

سچکھنڈ نواسی تیرا آگما دیس، برہم ویتا برہما رہیا جنائیا۔ میں نہ جاناں تیرا بن اکھراں والا لیکھ، نراکھر سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جس دی دھار وچوں آد جُگاد جُگ چوکرئی شاستر سمرت دئیں بھیج، دُھر سندیشہ اک سُنایا۔ لوک پرلوک دو جہان برہمنڈ کھنڈ دیویں سندیس، سوپلے راگ ناد سُنایا۔ نت نوت نرویر نراکار دھار اولڑا بھیس، بھیکھادھاری اپنی کھیل کھلائی۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی کھیلین کھیڈ، شاہ پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ نیوں نیوں چرن گولان اُتے کراں آدیس، نیتر نین اکھ نہ کھئے کھلائی۔ ٹوں آد جُگاد

رہیں ہمیش، کوٹن کوٹ برہمے گئے تیری سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، بھیو ابھیدا دے جنائیا۔
 برہمے میری کتاب وکھری، سو صاحب آپ جنائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کھئے باون اکھری، سرگن روپ نہ کھئے درڑائیا۔ جیہڑی لکھی نہ
 جائے اُتے کاغذ پتریں، قلم شاہی نہ کھئے جڑائیا۔ جس نوں سمجھ پائے نہ کھئے شودر ویش براہمن کھتری، چارے کھانی چارے بانی دھیان نہ کھئے
 لگائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی وشن برہما شو ٹہاتھوں تئاں توں رکھی وکھری، بھیو ابھید نہ کھئے سمجھائیا۔ تس دا لیکھا حرفاں وچ نہ
 سطرین، حرُوف سکے نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان اپنے وچ چھپائیا۔ برہما کہے میں نہ سکاں واچ،
 سمجھ رمز نہ کھئے لگائیا۔ ہوں بالک نڈھا تیرا داس، بے انت تیری سرنائیا۔ حُکمے اندر ویکھاں کھیل تماش، نت نت سیو کھائیا۔ دھئے جوڑ
 کران ارداس، بینتی اکو اک جنائیا۔ اپنا بھیو کھول کے راز، پڑدا دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔
 سری بھگوان کہے برہمے میرا اکھڑ نرالا، آد جگاد سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا مالک اکو پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری اپنی رچن رچائیا۔ جو
 وسنہارا سچکھنڈ سچّی دھرمسالا، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ جس دا مارگ گھر ساچے سچ سکھالا، اوچھڑ راہ نہ کھئے جنائیا۔ جس دا نرگن
 نور جوت اجالا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر سندیسہ اک سنائیا۔ برہما کہے میری منگ،
 در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ کِرپا کر سورے سرینگ، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ وچوں کھول کے دس اس دا انک، پہلا دوجا صفحہ دے
 اٹھائیا۔ تیجے دواویوں کھول کے بنک، چوتھا اکھڑ دے پڑھائیا۔ نو نمو تیرا کوئی نہ جاناں انت، انترا اپنا بھیو چُکائیا۔ در درویش بھکھاری کھڑا
 منگت، یاچک اپنی جھولی ڈاہیا۔ کِرپا کر سری بھگونت، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ در دوارے کران مئت، نیتر نین اکھ شرمائیا۔ تیرا حرف
 پڑھن دی نہیں کوئی بمت، حوصلہ نظر کھئے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی لیکھا ویکھاں جیو جنت، جو بھانڈے دتے بنائیا۔ چوڈاں ودیا بنا کے بنت،
 اکھراں نال دتا سمجھائیا۔ بودھ اکادھا بن کے پنڈت، کیتی مات پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا دے
 درڑائیا۔ سری بھگوان کہیا نال اشارے، سینت نال جنائیا۔ برہمے ایتھے کوٹن کوٹ بن کے گئے ونجارے، حُکمے اندر پھیریاں پائیا۔ ایس اکھڑ
 نوں لہدے گرو اوتارے، پیر پیغمبر بن بن پاندھی رابیا۔ کیسے ہتھ نہ آیا لیکھیا لیکھ لیکھت لیکھارے، جگدیش اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ اٹھ

ویکھ نیتر روندے جُگ چارے، سَتجُگ تریتا دواپرکجُگ دین دُبائیا۔ گل وچ پلُو پا کے کھڑے تیئی اوتارے، مستک ٹکا دھوڑی خاک
 رمائیا۔ پیر پیغمبر عیسیٰ موسیٰ محمد جھک جھک کرن نمسکارے، سجدہ سیس نوئیا۔ نانک گویند دہ دشا لگے ویکھ اکھارے، سوہلا
 ڈھولا اکو نام دھیائیا۔ بھگت سُہیلے بن ونجارے، ہٹو ہٹ ویکھ وکھائیا۔ کاگت قلم لکھ لکھ ہارے، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ راہ
 تگن زمیں اسمان سورج چن ستارے، منڈل منڈپ اپنی اکھ کھلائی۔ چار کُنٹ دہ دشا لکھ چوراسی جیو جنت ویکھ پنہارے، جُگ جُگ
 اپنی سیو کھائیا۔ وشن برہما شو بھجے پھرن در دوارے، آپ اپنا بل دھرائیا۔ میرا انت نہ پاراوارے، بے انت میری وڈیائیا۔ میرا نراکھ نہ کھئے
 وچارے، چوٹی سخر چڑھکے ساکھیات روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جو دیسے سو چرن دوارے، تھر گھر بہ کے سارے ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنندیسہ نر نریشا نر نرنکار پروردگار دُھردرگاہی آپ جنائیا۔ برہما کہے میں کھولدا
 بستہ، اودیا وِدیا دوویں نظری آئی۔ تیرا مارگ وکھرا رستہ، بے پرواہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دوارے نام خُماری چاڑھیں مستہ، اپنا رنگ
 رنگائیا۔ لیکھ چُکاوین کِٹاں ہستان، اوچاں نیچاں ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا صفت صلاحی نام دسدا، جُگ چوکڑی رسنا جہوا
 بتی دند ڈھولا گائیا۔ بھگت سُہیلا تیرا آس لوکات رکھدا، گون ویلا نرگن سرگن ہو کے میل ملائی۔ وید پُران شاستر سمرت تیرا ڈھولا
 گاوے جس دا، خوشیاں راگ الائی۔ تُوں سب توں وکھرا نرالا اگم اتہاہ اپنے گھر وسدا، سچ دوارے ڈیرہ لائی۔ تیرے حُکے اندر جُگ
 چوکڑی بُرج منارا ڈھٹھدا، لکھ چوراسی خاکی خاک ملائی۔ شبد سُہیلا گرو گُر چِلا تیرا نام چِدا، جپ جپ اپنی خوشی پرگٹائی۔ تیرا
 ویس انوکھا پُکھ سمرتہ دا، کوئی سمجھ سکے نہ رائیا۔ تیرا اشارہ اوس اکھ دا، جیہڑا نیتر نیتراں وچوں باہر دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو کھلا اپنے ہٹ دا، در دروازہ دے کھلائی۔ سری بھگوان کہے میرا ہٹ انوکھا، آپ اپنی بنت بنائی۔ جس دے
 اندر رکھیا اپنا پوتھا، پُستک پڑھن کھئے نہ آئی۔ جس دی گُر اوتار پیر پیغمبر سارے کردے لوچا، انتر رُچی آتمک دھیان لگائی۔ جتھے جوت
 پرکاش جگمگ جگے جوتا، نورو نورو نورو ڈگمگائیا۔ جتھے لہنا دینا چُکے لوک پرلوکا، جگت سلوکان راگ نہ کھئے سُنائیا۔ سچ پُچھیں میرا
 شبدي سْت اک وشن برہما شو آگے بنیا پوتا، پتا پوت اپنی کھیل سمجھائی۔ نو سو چُرانوے چوکڑی جُگ پچھوں اک وار دیواں سب تُوں

موقع، مُکمل اپنا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ برہما کہے میری
 عرض، آرزو تیرے آگے جنائیا۔ تیرا کھیل پرہو اسچرج، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تُوں سو رپیر مردانہ مرد، بلدھاری اک اکھوائیا۔ تُوں آد
 جُگاد جُگ چو کڑی کریں عدل، عدالت دُھر دی اک لگائیا۔ کوئن کوٹ برہمے دتے بدل، گر اوتار جُگ جُگ سیو کھائیا۔ تیری کھئے نہ
 جانے دُھر دی مزل، مقامِ حق تیرا کھیل بے پرواہیا۔ کوئن کوٹ شنکر لگھ چوراسی کر کر تھکے قتل، مقتول تیرے در تے بیٹھے ڈیرے
 لائیا۔ وشن بہنڈارا تیرا کر نہ سکے وزن، تول ترازو کنڈا تیرا ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، بہید
 ابھیدا اچھل اچھیدا دے جنائیا۔ سِری بھگوان کہے اکو ایک، ایکنکار ربیا جنائیا۔ سب توں وکھرا میرا بھیکھ، رُوپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ
 آئیا۔ میں وسان دُھر دے دیس، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ جُگ چو کڑی لوں پیکھ، نیترا اپنا اکھ کھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سدا سدا
 سد بھیج، دُھر دا حُکم منائیا۔ جُگ چو کڑی کھیل کے کھید، بن کھڈاری خوشی منائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، شبدي ناد کران سنوائیا۔
 شاستر سمرت وید پُراناں لکھ کے لیکھ، زرگن سرگن سیو کھائیا۔ تی جُگ دے دے جان سندیش، سوپلے ڈھولے جگت جنائیا۔ سب دا
 مالک خالق پرتپالک نر نریش، نروریر سچا شہنشاہیا۔ جس دا مچھ داہڑی نہ کھئے کیس، موند مُنڈایا رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ لگھ چوراسی
 اندر گھٹ گھٹ ہو پرویش، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اپنا رنگ رنگائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت اپنا دھار اولڑا بھیس، دُھر دی کار کھائیا۔
 بھاگ لگا کے سمبل دیس، سوہنا مندر اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، درساونہارا اک در، دُھر سندیشہ آپ
 جنائیا۔ برہما کہے پرہو سمبل کھیڑا نگر، چار جُگ رہے جس گائیا۔ جس دی تیرے دوارے ہووے قدر، قدرت وچوں باہر وکھائیا۔ جتھ
 گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی پوری ہووے سدھر، آسا منسا ویکھ وکھائیا۔ جس دوارے وشن برہما شو اُٹھ اُٹھ تھن، بھجن واہو داہیا۔
 جتھ بھگت بھگوان آگے دکھڑا دسن، نیترا نیناں رو رو نیر وائیا۔ جتھ آتم پر ماتم آئے ہسن، مل صاحب خوشی منائیا۔ جتھ شبد اگتی ست
 دلارا تیر انیالا آئے کسن، چلہ کمان نہ ہتھ اُٹھائیا۔ جتھ ابناشی کرتا بھگتاں پت آوے رکھن سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لگھ چوراسی وچوں باہر آئے
 کڈھن، جم کی پھاس ٹڑائیا۔ جتھ ست ستوادی اک کرائے عدل، کوڑی کیریا میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ

دینی مان وڈیائیا۔ برہمے میری ستاں قطاراں والی اک کیتاب، جس دے وچ لیکھا دتا لکھائیا۔ ست لوک دا مالک اک جناب، اعلیٰ ادنیٰ بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا کدے نہ ہویے بے باق، لہنا سکے نہ کھئے چکائیا۔ جس دا سب توں اچا محراب، محبوب ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جس دی سب توں وکھری آواز، شبدی ناد سنائیا۔ جس دے اندر ڈونگھا راز، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دا دو جہان کھیل تماش، لکھ چوراسی رہیا سمائیا۔ جس دی جگ چوکری سارے رکھدے گئے آس، ترشنا نال ملائیا۔ جس نوں کھندے پُرکھ ابناش، ابناشی ہو کے کھیل کھلایا۔ سو سچ دوارے کرے نواس، استھان بھومکا دئے وڈیائیا۔ اوہ سمبل نگر خاص، جس دی خصوصیت سمجھ سکے نہ رائیا۔ جتھے من منوا نہ کھئے بدمعاش، ناری نر روپ نہ کھئے وٹائیا۔ نہ پون نہ سواس، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے پلائییا۔ نہ پرتھی نہ آکاش، گگن منڈل سوہا پائیا۔ نہ گوپی نہ کاپن پائے راس، نہ سرتی رام ہویے جدائیا۔ نہ گرو اوتار پیر پیغمبر داسی داس، سیوک روپ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کھئے سمند ساگر ڈونگھا کھات، اچے ٹلے پربت جنگل جوہ پہاڑ نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو اک پرکھ پر ماتم وسے ساکھیات، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا لیکھا سدا سد بنان قلم دوات، مساونی سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اکو اک سمجھائیا۔ برہما کہے میری نمو نمو نمسکار، نمستے کہہ بلائییا۔ ٹوں داتا پروردگار، نر نرائن تیری وڈیائیا۔ ٹوں کاتب اکھڑا لکھار، کتب خانیاں تیری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جو آیا سو بے انت بے انت گیا اچار، انت وچ اندر انتشکرن گیا سمائیا۔ تیرے کوٹن کوٹ جگ بیت گئے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری بن کے سارے سیو کھائیا۔ جس نوں لائے دیبان دا دتا اختیار، اوہ وی در تے سیس نوائیا۔ سُن سُن تیرا فرمان، فُر نے سارے بیٹھے بند کرائیا۔ تیرا نراکھراں والا اوہ نشان، جو نشانے تیر نرالے رہیا چلائییا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ کیسے نہ پرچہ پیا وچ امتحان، سوال حل نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا لیکھا دے وکھائیا۔ برہمے لیکھا لکھن سُن توں باہر، پڑھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ میرا کھیل گپت ظاہر، ظاہر ظہور بے نظیر اپنی کل ورتائیا۔ جد کراں جن بھگتاں پیار، پریم پریتی اک سمجھائیا۔ ساچا مارگ دیاں وکھال، انتر آتم کر پڑھائیا۔ کایا مندر بنا کے سچی دھرمسال، شِودوالے مٹھ کھپڑا دیاں مکائیا۔ ناتا توڑ کے کال مہاکال، دین دیاں دیواں ملائییا۔ آپے ویکھ مریداں حال، مُرشد مل مل خوشی وکھائیا۔ گھر سہا کے امرت

تال، رس اِکو جام پیاٹیا۔ جوتی دِپیک دیا بال، اندھ اندھیر دیاں مٹاٹیا۔ سد لے کے جاواں نال، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے بھگتاں اپنا بھیو کھلاٹیا۔ جن بھگت میرا جانے منتر، منتو سب دا حل کرائیا۔ میرا میلا آتم انتر، باہروں نظر کیسے نہ آٹیا۔ ترے گن مایا پنج تت بُجھاواں بسنتر، امرت میگھ اک برسائیا۔ پنڈھ مکا کے گگن گگننتر، گرہ مندر دیاں سُہائیا۔ بھیو چُکا کے برہم نرنتر، نرویر دیاں ملاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں کھوج کھجائیا۔ برہما کہے واہ پرہو تیرے بھگت چنگے، میں سُن کے خوشی منائیا۔ جنہاں دے آتم اندر نرگن ہو کے لنگھیں، سچ سینگھاسن سوہا پائیا۔ نام ندھان وجائیں مردنگے، انحد راگی راگ الاٹیا۔ امرت دھار دیویں جل ٹھنڈے، نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ گیت سُہاگی سُنائیں اک چھندے، سوہنگ ڈھولا راگ الاٹیا۔ بندگی وچوں باہر کڈھ کے بندے، بندھن سارے دئیں ٹڑائیا۔ پریم پریتی نال ریندے رنگے، رنگ اِکو اک چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، تیرے ہتھ سچّی وڈیائیا۔ برہما کہے میں ویکھے بھگت سُہیلے، سئیاں وچوں سوہنے نظری آٹیا۔ جنہاں دے ہر جو تیرے نال میلے، ہر کا مندر ویکھ خوشی منائیا۔ اوہ وسن دھام نویلے، نچ گھر بیٹھن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سِری بھگوان کہے میں بھگتاں جوگا، جُگ جُگ اپنی سیو کمائیندا۔ بدل دیواں کایا چوغے، چولی اپنا رنگ رنگائیندا۔ اندر وڑ کے دیواں ہوکا، سوئی سرتی آپ اُٹھائیندا۔ نام سُنا کے سچ سلوکا، اِکو راگ درڑائیندا۔ میل ملا کے دُھر دی جوتا، جوتی جوت جوت ملائیندا۔ جنم مرن دی کٹ کے سوچا، آون جاون گیڑ ٹڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سُہیلے گود بہائیندا۔ برہما کہے میں ویکھے بھگت گودی چُکے، درگاہ بیٹھے خوشی منائیا۔ اوہناں دے پینڈے مکے، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ اوہ پار لنگھے سُکے، کوڑے وہن نہ کھئے وہائیا۔ اوہ گوڑھی نیند سُتے، سچ دواویوں سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ اُہناں دے لیکھے چُکے کایا ماٹی جسے، تتو تت پھیر نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سِری بھگوان کہے بھگت میرا میت، آد جُگاد دیاں جنائیا۔ جس نال چلے میری ریت، نرگن سرگن وجے ودھائیا۔ جس دا مارگ سدا باریک، تکھی دھار رکھائیا۔ جس دا روپ نیکن نیک، ہنکاری گڑھ نہ کھئے درڑائیا۔ جسدا نظر نہ آوے کوئی شریک،

لاشریک نور خُداِیا۔ ساچے بھگت وچ اک توفیق، تواریخِ صفتاں نال صلاحیا۔ اُس نوں اکو اک اڈیک، پاربرہم پت پریشور ملے چائیں چائیا۔ میرا اندر باہر کردے سیت، اگنی تت رہن نہ پائیا۔ جس نوں ملیاں لیکھا چُھٹ جائے مندر مسیت، کایا کعبہ دئے دُہائیا۔ جس نوں ملیاں تن من ہوئے نہ کدے پلیت، پاکی پاک دئے جنائیا۔ جس ملیاں لیکھا چُک جائے اوچ نیچ، ذات پات دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بخش کے سچ پریت، پریم اپنے نال ملائیا۔ برہما کہے ویکھے میں جن بھگت ملدے، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ کیتے قول کدے نہ پھردے، اقرار سکن نہ کدے بھلائیا۔ پڑدے چُک کے بجر کپاٹی سیل دے، سنمگھ ہو کے درشن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جن بھگت کہے میرا شکرانہ، پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ گھر ملیا سری بھگوانا، گرہ مندر وچوں اُٹھ کے درس دکھائیا۔ نام سُنایا اک ترانہ، تُریا مکھ شرمائیا۔ دیپک جگایا اک مہانا، اندھ اندھیر گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دتی آپ وڈیائیا۔ جن بھگت کہے گھر پایا ٹھاکر، ہر ملیا بے پرواہیا۔ جن بھاگ لگایا کایا گاگر، ساڈھے تین ہتھ وچی ودھائیا۔ سرت سوانی دتا آدر، شبدی مان ودھائیا۔ نرمل کرم کیتا اجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ بن کے سورپیر بہادر، کوڑی کرپا کولوں لیا پچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جن بھگت کہے میں پایا بھگونت، آسا پور کرائیا۔ گھر سوامی ملیا کنت، خوشیاں رنگ دکھائیا۔ نانا توڑ کے لگھ چوراسی جیو جنت، یاترو اپنا لیا بنائیا۔ گھر رہیا نہ گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم رہیا سمجھائیا۔ میل ملا کے دھر دی سنگت، سنگ اپنا دتا سمجھائیا۔ ہر کا بھگت دوچے در کدے نہ جاوے بن کے منگت، جھولی آگے نہ کیسے پھیلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس نوں نام خُماری چاڑھی رنگت، جگت للاری کم کیسے نہ آئیا۔ جن بھگت کہے موہے ملیا سوامی، سوما امرت دتا پرگٹائیا۔ اندر وڑ کے سُنائی اپنی بانی، بان نیرالا تیر چلائیا۔ میرا نانا تٹ گیا چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبھج سینج لیکھا دتا مکائیا۔ میری سرتی ہو کے سگھڑ سچجی رانی، نیتر نین رہی اُٹھائیا۔ شبد ملے دھر دا ہانی، گھر ساچے جوڑ جڑائیا۔ لیکھا چُکے آون جانی، پاندھی بن کے پھیرا پھیر کھئے نہ پائیا۔ درشن کران اوس شاہ سلطانی، جو شہنشاہ نور خُداِیا۔ ساچے مندر بہہ کے چرن گول کران دھیانی، دوسر اکھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس کرپا کر کے کیتی مہربانی، محبوب محبت وچ لیا ملائیا۔ جن بھگتاں

دتی اوہ نشانی، جس نشانی دا برہما بیٹھا راہ رہیا تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی حکمران، حکومت اکو گھر وکھائیا۔

☆ ۱۲ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی نہال کور دے گرہ گولیوالا ☆

برہما کہے میرا مٹیا مان، میری ودیا نہ کھئے چٹرائیا۔ بن اکھراں والا دے پرہہ گیان، دُھر دی دھار جنائیا۔ چارے وید ہونے حیران سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سمرت پُران سرب گرلان، کوک کوک سُنائیا۔ نیر رووے انجیل قرآن، اکھ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اٹھ دس ویکھ ہونے حیران، دُھر دا میل نہ کھئے ملائیا۔ کھانی بانی ہو غلام، اپنی سیو کھائیا۔ صفت صلاحی تیرا گاؤندے رہے نام، جگ چوگری دے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیندے گئے پیغام، زرگن سرگن روپ وٹائیا۔ قلم کاغذ شاہی اُتے لکھدے گئے بیان، حرف حرُوف جوڑ جُرائیا۔ سندیسے سُناندے گئے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ راگ الائیا۔ ست دھرم دے دسدے گئے نشان، دُھر دا حُکم جنائیا۔ چلے دھنُش چکدے گئے کمان، بھتھے سنگ رکھائیا۔ کھنڈا کھڑگ چمکاؤندے گئے کریان، تکھی دھار جنائیا۔ سجدیاں وچ کردے گئے سلام، نمستے کہہ کہہ سیس نوئیا۔ دُنڈوت بندنا کردے گئے پرنام، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جگ جگت جگ بناؤندے گئے نظام، نوبت تیرا نام وجائیا۔ راہ تگدے رہے صُبح شام، گھڑی پل دوس رین اپنی اکھ کھلائییا۔ تیرا بھو کیسے نہ پایا سری بھگوان، بے انت کہہ کہہ شکر منائیا۔ تیرا دُھر سندیشہ بن تیری کیرپا سُنے نہ کوئی انسان، من مت بُدھ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سچکھنڈ نواسی تیرا جانے نہ کھئے ودھان، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اوہ آد جگادی سب دا حُکمران، حاکم بے پرواہیا۔ سچ دوارا تیرا مکان، مقام حق سوبھا پائیا۔ سچکھنڈ تیرا نشان، ایکنکار اکو نظری آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیلیا کھیل مہان، مہا اکتھ کتھ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا لیکھا دئے جنائیا۔ برہما کہے میری ہوئی بس، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کلجگ اتم خالی ہتھ، سچ دوارے دیاں درسائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، میری سمجھ وچ نہ آئیا۔ میں ناتا جوڑدا رہیا ت اٹھ، نو در ناتا جگت بندھائیا۔ دسویں نور ظہور رکھ، آتم تیری ونڈ ونڈائیا۔ برہم ہو کے لیا حق، حقیقت وچ ٹکائیا۔

جگ چوڑی سیوا کر گیا تھک، منزل اپنی پندھ مُکائیا۔ اتم لہنا دینا تیرے ہتھ، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، در تیرے اوٹ تکائیا۔ کلجگ اتم کھیڑا بُندا دسے بہتھ، سگل سرشٹی رہی گرلائیا۔ ناڑ بہتر ابلے رت، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ دو جہاناں رکھے کوئی نہ پت، مہر نظر نہ کھئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے گئے نس، کلجگ انت پلّو لوکات چھڈائیا۔ شبد اشارے نال گئے دس، دہ دشا آپ جنائیا۔ صدی ویہویں شاہ سلطانا سری بھگوانا نرگن نرویر نرنکار آوے تھ، بن کے پاندھی پندھ مُکائیا۔ جوت سروپ شاہو بھوپ ست ستوادی ہونے پرگٹ، بودھ اکادھی دھار چلائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا دھر دا کھولے ہٹ، ابناشی کرتا بن ونجارا ویکھے چائیں چائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے سجن لے رکھ، رکھیا کرے ہر گھٹ تھائیا۔ شاستر سمتر وید پُران مکھ پڑدا لین ڈھک، چار کُنٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا کھیل اگئی گھٹ گھٹ، اوج نیچ نظری آئیا۔ تیرا سنگھاسن کھٹولا ویکھئے اگئی کھاٹ، کھٹیا اکو نظری آئیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، ابناشی کرتے پھیرا پائیا۔ کوڑی کریا مٹے اندھیری رات، نوری چند ہونے رُشنائیا۔ ست دھرم دی اُچے اک پرہات، سہنجی گھڑی نال ملائیا۔ واک بھوکھت جو گئے آکھ، آخر سندیشے دے جگت لوکائیا۔ صاحب سوامی پرگٹ ہووے ساکھیات، سکھا سہیلا اکو نظری آئیا۔ کلمہ پڑھائے کائنات، نبی رسولاں دے سمجھائیا۔ جام پیالہ پیائے آب حیات، امرت مکھ چوائیا۔ دو جہاناں ویکھے حالات، حالت سب دی کھوج کھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ برہما کہے میں ویکھیا جگ، چاروں کُنٹ اکھ کھلائیا۔ کعبے والیاں بھلا حج، مکہ رو رو رہیا سُنائیا۔ پھری دروبی مندر مسجد مٹھ، شودوالے مارن دھاپیا۔ نیتز نیر ورولن اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمن سُرستی دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ کھانی بانی جگت رسنا رہے رٹ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ ہومے ہنگتا مایا ممتا سب نوں لگا پھٹ، پٹی نام نہ کھئے بندھائیا۔ تیرے پریم دا رس کوئی نہ لوے چکھ، انتر رس نہ کھئے سمجھائیا۔ سب دے کایا چیتھڑ رہے پھٹ، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ کلجگ کھیل کرے بن نٹوآ نٹ، گھر گھر اپنا سوانگ ورتائیا۔ مُلا شیخ مسائک پاندھے بُدھ بیکی ہونے نہ کوئی مت، ست دوار نظر کھئے نہ آئیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار چاروں کُنٹ رہیا نچ، مکھ گھنگٹ دتا لابییا۔ کایا کھیڑا اندر دسے بہتھ، بھانڈا بہرم نہ کھئے بہنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ برہما کہے میں ویکھیا

چار کُنٹ جگت جہان روندا، نیتر نیناں چھپر لائیا۔ سُکھ آسن سیج کوئی نہ سؤندا، کوڑی سیجا سارے رے ہنڈھائیا۔ پت پرمیشور تیرا درشن کوئی نہ پاؤندا، نج نیتر نین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ ہر جگدیش تیرے چرن گول سیس نہ کھئے جھکاؤندا، پتھر پاپن سیل پوجس وقت لنگھائییا۔ تیرے نام دا اگتی ڈھولا کوئی نہ گاؤندا، لکھ چؤراسی جیو جنت سادھ سنت رسنا جہوا بتی دند کرن پڑھائییا۔ تیرا ایشٹ دیو سوامی درشن اندر نہ کھئے سماؤندا، گرہستی ویراگی سارے رے کُرائیا۔ چار کُنٹ جگت اندھیرا کوڑی کیریا نہ کھئے مٹاؤندا، نؤر اگتی جوتی چند نہ کوئی چمکائییا۔ آون جاون پتت پاون لکھ چؤراسی پھند نہ کھئے کٹاؤندا، ساچے در نہ کھئے بہائییا۔ جُگ چوکری وچھڑیا تیرے نال نہ کھئے ملاؤندا، آتم پرما تم گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ کوئن کوٹاں وچوں گرمکھ وِرا تیرا راہ تکاؤندا، نج نیتر دھیان لگائییا۔ کوڑی کیریا ناتا جگت تڑاؤندا، مایا ممتا موہ تجائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائییا۔ برہما کہے میں ہویا حیران، دہ دشا ویکھ وکھائییا۔ چار جُگ دا گر اتار جو دے کے گئے بیان، لیکھا قلم بند کرائیا۔ سندیشہ دے کے آئے دو جہان، بھیو ابھید آپ کھلائییا۔ سب دا مالک حکمران، پُرکھ اکال سچا شہنشاہییا۔ جُگ چوکری ہویے حیران، یزگن سرگن ویس وٹائییا۔ لیکھا جانے سینتا رام، گوپیاں والی راس کابنن کولوں پوائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے پیغام، کلمے حق جنائییا۔ جن بھگتاں جُگ جُگ سدھا ملے آن، ساکھیات نظری آئییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر آپ اٹھائییا۔ برہما کہے میں ویکھے کلجُگ رُلدے، گیان دھیان تیری سار کیسے نہ آئییا۔ پنڈت پاندھ ویکھے بھلدے، پُستک واچ نہ کھئے سمجھائییا۔ مُلا شیخ مسائک ویکھے ڈلدے، دھیچ دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ شاہ سلطان بوٹے ویکھے ہلدے، پت ڈالی نظر کھئے نہ آئییا۔ کوٹاں وچوں بھگت سُہیلے تیری پریتی جُڑدے، آپ اپنا گھول گھائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گھر ساچے دے وڈیائییا۔ برہما کہے میں ویکھے کے دُنیا، دُنیدار تینوں دیاں سمجھائییا۔ جگت پیار رکھیاں مُنیاں، منتر ست نہ کھئے سہائییا۔ سب دیاں چوٹیاں گئیاں مُنیاں، اوڈھن نظر کھئے نہ آئییا۔ بھرے بھلے وڈ وڈ گئیاں، گہر گمبھیر تیرا سنگ نہ کھئے نہائییا۔ تیرے سنت سُہیلے راہ تکن ساڈھے تِن ہتھ کایا کُلیاں، مندر محل اٹل گئے تجائییا۔ جنہاں دیاں اندروں سُرتیاں کھلیاں، سُرتی شبدی میل ملائییا۔ اوہناں دیاں باہروں ہلدیاں کدے نہ بُلیاں، ہوٹھاں والا راگ نہ کھئے الائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گھر ساچے لینا ملائییا۔ برہما کہے

میں ویکھ ہویا اسچرج، اچرج لایا ویکھ کے تیری بے پرواہیا۔ تُوں لکھ چوڑاسی جوڑ جڑایا نار مرد، استری پُرش دتی وڈیائیا۔ کلجگ اتم
 سب دے انتر ویکھی چھری نرالی کرد، مایا ممتا روپ وٹائیا۔ جس دے اندر نہیں کوئی درد، دُکھیاں رہے دُکھائیا۔ ایسے کارن پرہ تیرے آگے
 کران عرض، آرزو اک سُنائیا۔ جگ چوکڑی پچھلی چھڈ پڑھت، لکھت اپنی پھول پھلایا۔ جیو جنت سادھ سنت جو تیرے نام دا لیندے
 دھڑت، تیری قیمت رہے پائیا۔ اوہناں دی پھول پچھلی فرد، پڑدا اوہلا دے لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا دُھر دا
 ویکھ وکھائیا۔ برہما کہے میری شرمائے اکھ، نیتر نین نہ کھئے اٹھائیا۔ میں ویکھ آیا پرتکھ، کلجگ اتم سادھ سنت دھیاں بہیناں رہے تکائیا۔
 تُوں غفلت وچ پرہ کتھے رہیا وس، دُور دُراڈا ڈیرہ لائیا۔ پھری دروہی مندر مسجد شودوالے مٹھ، گردوارے رہے کُرائیا۔ گھر گھر ناڑ
 بہتر ایلے رت، رتی رت تیرا نام نظر کیسے نہ آئیا۔ ساچے بھگتاں رکھے کھئے نہ پت، پت پریشور جو تیرا نام دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا دے چُکائیا۔ برہما کہے کیوں ہویا بھولا، نرگن نرویر ویکھ وکھائیا۔ تیرا نام رسنا سُنیا نہ کھئے ڈھولا، ڈھولک
 چھینے سارے رہے کھڑکائیا۔ تیرا جیو ہویا گولا، کایا گولک سچ وست نہ کھئے ٹکائیا۔ من واسنا پیا روّلا، بُدھی کرے پڑھائیا۔ کایا بدلے
 کوئی نہ چولا، چولے رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ کیوں کر کے بیٹھا پڑدا اوہلا، پُرکھ ابناشی اپنا مکھ چھپائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا دسدے ویلا،
 صدی ویہویں اشاریاں نال سمجھائیا۔ تُوں سب دا مالک خالق بے پرواہ مولا، مہربان تیری وڈیائیا۔ دھرنی ویکھ اپنی دھولا، دھول ربی
 کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا دے ورتائیا۔ برہما کہے مینوں تیرے اُتے غصّہ، پرہو بینتی نال جنائیا۔
 جے تیرا غریباں ورگا ہووے جُسا، ننگا در در نظری آئیا۔ اہناں وچ رکھاں بھکھا، وشنوں دیاں سمجھائیا۔ تیرے ہتھ پھڑاواں ٹکر رُکھا، اپنا
 مکھ بھوائیا۔ مڑکے پھیر کدے نہ پُچھاں، سار لین کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلکاتی ویکھ وکھائیا۔ برہما کہے
 میں ویکھیا کلجگ ویلا، صدی چوڈھویں دئے دُبائیا۔ جھکڑا پیا گرو گُر چیلا، چیلا گُر نہ کھئے سمجھائیا۔ تُوں کتھے وسیا دھام نویلا، تُوں
 کتھے رہیاں سچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ نرگن کہے پُرکھ اکال، برہمے دیاں جنائیا۔ آد
 جُگاد جُگ چوکڑی ویکھنہارا احوال، حالت سب دی کھوج کھجائیا۔ غریب زانیاں نردھناں سرب سُنناں آواز، جو انتر آتم دین دُبائیا۔ جُگ

چوڑی میرا کھیل تماش، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ گر اوتاراں پوری کراں خواہش، پیر پیغمبران منسا دیاں مٹائیا۔ بھگت سہیلے کر تلاش، طالب اپنے دیاں بنائیا۔ لیکھا جان کے پون سواس، ساہ ساہ کھوج کھجائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، میری خوشی لئے انگرائیا۔ دھن بھاگ جے سارے مینوں کردے یاد، چار جگ دے مالک دھیان لگائیا۔ میں جا کے سنان فریاد، نرگن ویس وٹائیا۔ اندر وڑ کے کھولان راز، پڑا اک چکائیا۔ جن بھگتاں پوری کراں آس، ترسنا دیاں بھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، مہربان ہوئے سہائیا۔ مہربان دیا کھاؤندا اے۔ برہمے دھر دا سندیش اک سناؤندا اے۔ میں وسان سچکھنڈ ساچے دیس، دو جہاناں کھوج کھجائیا۔ اے۔ گر اوتار لکھ کے گئے لیکھ، پیر پیغمبر قلم چلاؤندا اے۔ کلجگ انت سری بھگوت اکو آوے سچ نریش، نر نرکارا ناؤں پرگٹاؤندا اے۔ ست ستوادی کھیڈے کھیڈ، خالق خلق بھو چکاؤندا اے۔ جوتی جلوہ کر کے تیج، نوری چند اک رشناؤندا اے۔ بھگت بھگوان لئے پیکھ، لکھ چوراسی وچوں آپ پرگٹاؤندا اے۔ شبد سنیہڑا اکو بھیج، سوئی سرتی آپ جگاؤندا اے۔ سچ سہنجی وکھا کے اپنی سیج، آتم پرماٹم پڑا لاہندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کھاؤندا اے۔ دھر دی کرنی کار کھاوانگا۔ لکھ چوراسی کار کھاوانگا۔ بھگت سہیلے میل ملاوانگا۔ گر چیلے جوڑ جڑاوانگا۔ سجن سہیلے نال رلاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ اتم رنگ رنگاوانگا۔ کلجگ اتم رنگ رنگاویگا۔ ابناشی کرتا ویکھ وکھاویگا۔ کلجگ کوڑی کرپا ریکھ مٹاویگا۔ ست سندیش اک جناویگا۔ وشن برہما شو گنپت گنیش سیس جھکاویگا۔ کروڑ تینتیس کرے آدیس، سُریت اند سر نہ کوئی اٹھاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن ہیت، ہنکاری اکو نظری آویگا۔ جن بھگتاں رت سہنجی مولے چیت، پھل پھلواڑی آپ مہکاویگا۔ سچ دوارا وکھا کے اپنا دیس، ناتا جگت نالوں ٹراویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کھاویگا۔ دھر دی کرنی کار کھاویگا۔ ورنی برنی ڈیرہ ڈھاویگا۔ ساچی ترنی اک سکھاویگا۔ نیر ہرنی پھرنی آپ کھلاویگا۔ بھگتاں مرنی ڈرنی بھو چکاویگا۔ ساچی سرنی اک رکھاویگا۔ برہمے اوہ پٹی دساں پڑھنی، جس وچ اپنا راگ جناوانگا۔ ساچی منزا دساں چڑھنی دو جہاناں پنڈھ مکاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کھیل کھلاوانگا۔ جن بھگت کھیلن آؤن گے۔ گھر ساچے درشن پاؤن گے۔ جنم جنم دی

حرص مٹاؤنگے۔ عرش فرش دوویں پندھ مُکاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا ڈھولا اِکو گاؤن گے۔ ساچا ڈھولا اِک پڑھاوانگا۔ شبد وچولا نال ملاوانگا۔ سوہلا ڈھر دا راگ سُناوانگا۔ پڑدا اوہلا آپ چُکاوانگا۔ بن کے مؤلا نظری آوانگا۔ جن بھگتاں اندر من منوا پائے کوئی نہ رؤلا، اِکو ڈھر دا حُکم سُناوانگا۔ سچ پِرتی پریم پیار دا کھیل کے ہولا، ہوئی ہوئی اپنا رنگ چڑھاوانگا۔ جو اکھراں والا سُن کے سوہلا، دوہری اپنی دھار پرگٹاوانگا۔ وچوں کڈھ کے پنجاں چوراں، پنچم پنجاں آپ پرگٹاوانگا۔ جن بھگت بنا کے بانکا چھوہرا، جو بن اِکو اِک وکھاوانگا۔ جن بھگت دی پرہ نؤں سدا لوڑا، لڑیندا ساجن گھر ملاوانگا۔ بھگت بھگوان دا آد جُگادی جوڑا، برہمے بن بھگتاں پرہ کم کیسے نہ آویگا۔ اِکو سسے اُپر لا کے ہوڑا، ہنگ برہم آپ جناوانگا۔ کر پرکاش کلجگ اندھ گھورا، نورو نورو نور نور چمکاوانگا۔ اگلا وقت کوئی نہ جانے رہ گیا تھوڑا، پاندھی ہو کے پندھ مکاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں ویکھ وکھاوانگا۔ جن بھگتاں ویکھن آویگا۔ دین دیاں دیا کہاویگا۔ آتم انتر راہ وکھاویگا۔ کلجگ لگی بسنتر آپ بُجھاویگا۔ تُوں میرا میں تیرا، سوہنگ منتر اِک سُناویگا۔ کوڑی کِریا چُک کے ڈیرہ، گھر اپنے انت لیاویگا۔ جتھے وسدا سدا کھیڑا، کھیڑا جگت کولوں چُھڈاویگا۔ حقیقت وچوں کرے حق نبیڑا، لاشریک ویکھ وکھاویگا۔ سد وسے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکاویگا۔ برہمے جن بھگتاں اِکو میرا اکھرتھیرا، بنا وِدیا پار لنگھاوانگا۔ جتھے آد جُگاد کدے نہ ہووے اندھیرا، بن سورج چند جوت جگاوانگا۔ کوڑی کِریا اتم ڈوب کے بیڑا، ست سچ اِک پرگٹاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر سندیشہ اِک سُناوانگا۔ برہماویتا سیس نواؤندا اے۔ بن رسنا جہوا بول سُناؤندا اے۔ جس ویلے پرہ آوے بھگتاں کول، اوہ ویلا وقت سُہاؤندا اے۔ میں ویکھاں اٹھ اڈول، سد تیرا راہ تکاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ڈھر دا ور، سچ تیری آس تکاؤندا اے۔ جن بھگتاں کول میں آوانگا۔ برہمے اِکو راگ سُناوانگا۔ تُوں میں جھگڑا میٹ مٹاوانگا۔ جس گھر سوامی اِکو رہے، دُوجا اِشٹ نہ کھئے درسوانگا۔ کوڑی کِریا کر کے کھے، خالص خالص آپ وکھاوانگا۔ جتھے جوت پرکاشے شکتی شوئے، شنکر برہما وشن تیرا بن اکھ کھلاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں آپ وڈیاوانگا۔ برہما کہے پرہو تیرے پُت وڈے ہون گے۔ نت تیرا نام گاؤن گے۔ دُوجا اِشٹ نہ کوئی

مناؤن گے۔ تیری آتم سیجا سؤن گے۔ پیا کنت بہتار اک ہنڈھاؤن گے۔ دو جا انگ نہ کوئی لگاؤن گے۔ کوڑی کریا کولوں نہیں سرماؤن گے۔ جن بھگتاں ویکھ ویکھ خوشی مناؤن گے۔ تیرے نال ملا کے اتم رُچی، رچنا تک رنگ رنگاؤن گے۔ اپنی سرتی کر کے سُچی، اکال مورتی تیرے گھر وساؤن گے۔ جنہاں دی منزل سب توں اُچی، اوہ اُچے ہو کے تیرا ناد و جاؤن گے۔ اہناں دی وکھری سب توں خوشی، خوشحالی وچ ڈیرہ لاؤن گے۔ تُوں اہناں وات پُچھیں، جیہڑے تیرے میخانے وچ جھٹ لنگھاؤن گے۔ اوہ بھگت لکھ چوڑاسی وچوں اکو مٹھی، کلجگ اتم نظری آؤن گے۔ جنہاں دی بھاگ لگا ساڈھے تین ہتھ کایا کئی، کٹیا اکو اک درساؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، جن بھگت سہیلے تیرا راہ تکاؤن گے۔ جن بھگتاں درس دکھاوانگا۔ جنم جنم دی حرص مٹاوانگا۔ عرش فرش دا پندھ مکاوانگا۔ ساکھیاں نظری آوانگا۔ جن بھگت بنا کے پارجات، اپنے گھر وساوانگا۔ جنہاں دی کتھا کہانی جگ چوڑی چلے گاتھ، شبدی راگاں ناداں وچ سُناوانگا۔ وست امولک دے کے دات، دُھر دے داتے آپ بناوانگا۔ نانا توڑ کے نار کم ذات، گر شبدی آپ پرناوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا منگل آپ سُناوانگا۔ دُھر دا منگل دُھر دی بانی، جن بھگتاں کرے پڑھائیا۔ دُھر دا رس امرت ٹھنڈا پانی، نچھر جام پیائیا۔ جن بھگتاں مالک شبد بانی، سچ سوانی لے گل لائیا۔ محل اٹل دسائے اک مکانی، سچ مقام دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں مُشکل کر آسانی، احسان سر نہ کھئے چڑھائیا۔ جن بھگتاں سر نہ کھئے احسان، ہر جو اپنی سیو کھائیا۔ سچ پدارتھ دیونہارا دان، داتا ہو ورتائیا۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تین ہتھ مکان، مُکمل اپنا راہ وکھائیا۔ بن پڑھیاں دے کے گیان، دُھر دے گیانی دے بنائیا۔ نانا توڑ کے جگت جہان، بدھاتا اپنے رنگ رنگائیا۔ پتا ماتا بن کے سری بھگوان، بھگت سہیلے اپنی گود اٹھائیا۔ لیکھے لا کے نوجوان، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر اپنے لے وسائیا۔ برہما اٹھ ہسدا ہسدا، ہر ہستی ویکھ خوشی منائیا۔ میں بھگت سہیلا ویکھاں تیرے گھر وسدا، گھر ساچے سوہیا پائیا۔ ابناشی کرتا شبد اشارے نال دسدا، دُھر دا حکم الائیا۔ میرا بھگت کدے وچھوڑا سہ نہ سکدا، جھلے لوکھات نہ کدے جدائیا۔ اوہدے اندر پریم پیار ہٹ ہٹھ دا، ہٹھی تپی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ لا کے پریت پچھ نہ ہٹدا، نانا چھڈ جگت لوکھائیا۔ اکو نام پُرکھ اکال رٹدا، رٹے کوڑے دے چکائیا۔ جنان چر

درشن کرے نہ پُرکھ سمرتھ دا، اپنی اکھ نہ لئے بدلائیا۔ برہمے ہر کا بھگت سدا میرے دوارے وسدا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ برہما کہے پرہو میں تیرے بھگت ویکھے بھولے، ودوان نظر کھئے نہ آئیا۔ ابناشی کرتا کہے برہمے میں وسان اہنان دے چولے، کایا انتر ڈیرہ لائیا۔ ہولی جہی پڑدا دیواں کھولے، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھائیا۔ اوہ خوشیاں اندر کایا مندر ڈونگھی کندر میرے گاؤندے ڈھولے، دھر دا راگ لائیا۔ اوہ کدے نہ اکدے کدے نہ تھکدے بھکھے کھا کے کچے چھولے، چھٹی پدارتھ رس نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ برہما کہے پرہو تیرا کھیل عجیب، میں جگ چوگری ویکھ وکھائیا۔ تُوں سدا وسیں گھر غریب، شاہ سلطاناں دئیں تجائیا۔ کوچھیاں کھلیاں بناویں نصیب، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھائیا۔ کایا ماٹی کاجی ہاٹی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ جس دے اندر وڑ کے اپنا دس دئیں گیت، اوہ گوبند ملے چائیں چائیا۔ اوہدے چھتر جھلدا سیس، جگدیس دئے وڈیائیا۔ لیکھا مُک جائے ہست کیت، اوچ نیچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں تیرا سہارا، ایکا اکو نظری آئیا۔ جگت جھڈ کے تٹ کنارہ، نیا نوکا تیرا نام چلائی۔ اکو بول حق جیکارا، ظاہرا پیر رہے منائیا۔ جس دا آد انت نہ پاراوارا، پروردگارا نور خدائیا۔ سو صاحب ملیا سانجھا یارا، لگی یاری توڑ نہائیا۔ جگت جنم جو کدا رہیا ادھارا، کلجگ اتم لیکھا رہیا جھولی پائیا۔ پت پرمیشور دین دیال ٹھاکر سوامی کل کلکی لے اوتارا، کالکھ ٹکے دُرمت میل دھوے شاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا درس دیدارا، دیداں وچوں دید عیداں وچوں عید، آتم پرماتم جوت کرے رُشنائیا۔

☆ ۱۳ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی کرپال سنگھ دے گھر پنڈ گولیوال ☆

برہما کہے پرہو تیرا سُنیا اُتر، میری سدھ رہی نہ رائیا۔ شکرینے شکرانے وچ کران شکر، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ جگ چوگری کدے نہ جاواں مُکر، اہل تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں بھگتاں چُکیں اپنے کچھڑ، دھر دی گود اٹھائیا۔ میں لکھ چوراسی ویکھاں جنہاں گھر نہیں

کوئی پُتر، خالی گود نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ برہما کہے میں سنی تیری سکھیا، جو صاحب دتی جنائیا۔ میں ویکھیا تیرا لیکھ لکھیا، پہلا انک دتا اُلٹائیا۔ کر کِریا جے پاویں آپ بھکھیا، وست اموک اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیویں مان وڈیائیا۔ برہما کہے میں سندیشہ سُنیا، انتر دھیان لگائیا۔ تیرا کھیل پرہو گُن اوگُنیا، گُنوت تیری وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت چھانیا پُتیا، ویکھی سرب لوکائیا۔ دہ دشا چار کُنٹ ویکھیا کونیاں، کایا کُریے کھوج کھجائیا۔ لہنا دینا ویکھیا کیسا دھاری مونیان، در در گھر گھر بھيو چُکائیا۔ دُکھ درد پرہوں اندر وِرا گُرمکھ بولیا، جو اپنی آواز سُنائیا۔ لوکات بنا پُتران پتا ڈولیا، مائی وجے نہ کھئے ودھائیا۔ میں اپنا کھاتہ سارا پھولیا، حساب سمجھ کھئے نہ آئیا۔ تیری چرن پریتی گھول گھولیا، سپس جگدیس تیرے بھیٹ چڑھائیا۔ جس آد جُگاد تت ورولیا، متھن کیتی سرب لوکائیا۔ سچ دوار اکو کھولیا، دو جہاناں رہیا جنائیا۔ ساچے کنڈے تول تولیا، دھرم دوار وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹُکائیا۔ برہما کہے مینوں سُن کے آئی حیرانی، ہر جو کی دیاں جنائیا۔ تیرا کھیل گھر گمبھیر وڈ مہانی، مہا اکتھ اکتھ وڈیائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں وچوں تیری ملی نہ ایہ کہانی، جیہڑی بن اکھراں مینوں دتی سُنائیا۔ ایہ نرالی بن رسنا جہوا بولن والی بانی، بان انیالا تیر چلائییا۔ میرا تٹا مان ابھانی، بلہین دیاں ڈبائیا۔ سری بھگوان تیری وڈبائی دھن جے اہنان دیویں مات نشانی، جو نشانہ تیرا گئے بھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیویں مان وڈیائیا۔ برہما کہے تیرا کھیل نیارا، تیری بے پرواہیا۔ تُوں وسنہارا ہر گھٹ تھارا، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ لکھ چوڑاسی تیرا پسارا، وشن برہما شو تیری سیو کھائیا۔ تیرا لیکھا سدا جُگ چارا، چوکڑی بہ بہ خاک رمائیا۔ ناتا جوڑ جگت سنسارا، ساچی رچنا دتی بنائیا۔ مات پت دا پُتران نال پیارا، بندھن اکو اک وکھائیا۔ جنم جنم دا جنہاں تیرا ناؤں وسارا، نو پنج چار ڈیرہ ڈھائیا۔ تیرے حُکے اندر آگے برہما بنے پھیر لکھارا، لیکھا لکھ دیوے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کھائیا۔ برہمے پھڑ کلمدانی، ہر کرتا آپ جنائیا۔ داد دیوے دان داتا دانی، دیاندھ ورتائیا۔ ستجگ دی سچ نشانی، ست ستوادی آپ پرگٹائیا۔ گھر گھر دیوے بال نشانی، پرتپالک ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ برہما کہے پرہ سچ تیری تعریف، تُعارف وچ سارے رہے گائیا۔ تُوں

اپنے حُکم دی کر تصدیق، اکھراں لیکھ لکھائیا۔ میں اوہ سطر ویکھاں ٹھیک، جیہڑی دوجے پترے اُتے دتی ٹکائیا۔ جتھے حُکم اک اتیت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دی دھار سدا باریک، جگت نظر نہ آئیا۔ جس دی کردے گئے اڈیک، سارے دھیان لگائیا۔ جو سچکھنڈ دا سچ وسنیک، دوارا اکو اک سہائیا۔ جو بخشنہارا سچ پریت، پریم بے پرواہیا۔ جو وست امولک جھولی پاونہارا چیز، دھر دی دات آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا لیکھا جھولی پائیا۔ برہما کہے پرہ کر دستخط، اُتے اپنی مہر لگائیا۔ ویکھیں بھل نہ جائیں وت، بے وطن کر کے دیویں انت جدائیا۔ تیرا روپ آد جگاد ست، ست تیری ودیائیا۔ برہما تیرا نور رت، اُتیت تیری سیو کھائیا۔ اہناں دی پت لوں رکھ، جنہاں گھر نشانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنے حُکم نال مینوں دے دے حق، حاکم ہو سمجھائیا۔ میں مکھ ویکھاں جھٹ، چارے کھانی پھول پھلائییا۔ واہو داہی جاواں ٹھہ، اپنا پندھ مکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ برہما کہے پرہو لا انگوٹھا، نشان اپنا دے جنائیا۔ میرا خالی بھردے ٹھوٹھا، بھنڈارا اک ورتائیا۔ رس اپنا دے انوٹھا، امرت اک پیائیا۔ میں ویکھاں چارے کوٹا، دہ دشا دھیان لگائیا۔ مانس سمنل وانگ خالی رہے کوئی نہ بوٹا، پھل گھر گھر نظری آئیا۔ اپنے حُکم دا دے ثبوتا، صاحب اپنا بھو چکائیا۔ میں لیکھا جاناں کایا ت کلبوتا، پنچم کھوج کھجائیا۔ آگے پھیر نہ ہوواں جھوٹھا، ستجگ مکھ بھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، حُکم اکو دے درڑائیا۔ برہما کہے پرہ انگوٹھا اتوں دب، بن شابی نشان نظری آئیا۔ جدھر ویکھاں پئیں لبھ، ہر گھٹ بے پرواہیا۔ پچھلی کیتی کر دے رد، اگلا حُکم ورتائیا۔ بن بچیاں خالی رہے کھئے نہ جد، پشت در پشت پیڑھی دینی چلائییا۔ جو جنم نو تینوں گئے چھڈ، ہڈ ماس ناڑی اہناں ویکھ وکھائیا۔ تیری کریا نال تیتھوں کوئی نہ ہووے اڈ، مہربان وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ میں کہاں دوویں جوڑ کے ہتھ، پلو گل وچ پائیا۔ توں صاحب پُرکھ اکال سمرتھ، سچ تیری سرنائیا۔ سب دا جھولی پا دے حق، وست اتوٹ اٹ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہو سہائیا۔ انگوٹھا دب تیری نظری آئے لکیر، چگردھاری چکر لگائیا۔ جس حُکم نو مندے پیر فقیر، پیغمبر دھیان لگائیا۔ جس دے نال دھر دا وجھے زنجیر، قفل سکے نہ کھئے کھلائییا۔ جس دا لیکھا بے نظیر، جگ نیتر نظر نہ آئیا۔ جس دی سمجھ نہ سکے کھئے تصویر، موصور نقش نہ کھئے جنائیا۔ جو آد جگادی ظاہرا پیر، پیر پیغمبراں کرے پڑھائیا۔ جو

دو جہاناں سدا مددگیر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جس دا لہنا دینا شاہ حقیر، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیا۔ تیرے ہتھ تیری تدبیر، دوسر چلے
 نہ کھئے چٹرائیا۔ میں سیوک در مسکین، عاجز ہو کے رہیا سُنائیا۔ روندے ویکھے لوک تین، چوڈاں طبق رہے کُرائیا۔ تڑپھدی ویکھی بنا
 جل میں، بل اپنا آپ گوائیا۔ میں ہو کے تیرے ادھین، نردھن اپنا روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھ دے
 سمجھائیا۔ برہما کہے میری فریاد، کلجگ انت دیاں سُنائیا۔ ابناشی کرتے دے دے داد، آسا پورن تیری اوٹ تکائیا۔ ناتا جوڑ دے لوکات،
 دُھر دی سانجھ بنائیا۔ درویش ہو کے رہیا آکھ، الکھ نرنجن تیری آس تکائیا۔ میں تیری نظری آواں اکو شاخ، جسدی لکھ چوڑاسی پت
 ڈالی رہی مہکائیا۔ تُوں سب دی پُچھنہارا وات، ویکھنہارا تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔
 برہما کہے کر منظور، بینتی تیرے آگے سُنائیا۔ ابناشی کرتا کہے میں جگ جگ بدلاں دستور، دست اپنے ہتھ رکھاں وڈیائیا۔ کلجگ ناتا تھے
 کوڑ، کوڑی کِریا دیاں کھپائیا۔ جن بھگتاں لا کے مستک دھوڑ، ٹِگا نام چمکائیا۔ منسا آسا کراں پور، ترشنا جگت بھجائیا۔ وست امولک
 دیاں ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ سچ بھنڈارے کر بھرپور، بھوری کوری کھوج کھجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سد رحمت وچ سہائیا۔ برہما کہے میری نمسکار، نمکھ نمکھ دھیائیا۔ تیرا کھیل سدا جگ چار، چوڈکری ویکھ وکھائیا۔ کلجگ آئی
 اتم وار، وارتا تیرے آگے سُنائیا۔ جیہڑے تیرے جن ہوئے لاچار، جنی بن کے دئے دُہائیا۔ ناتا دے نہ وچ سنسار، تھی گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔
 برہما کہے میں کراں آپ پکار، در تیرے منگ منگائیا۔ آگے لیکھا لیکھ دے سچی سرکار، نردوش مینوں دے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سب دا مالک اک اکھوائیا۔ برہمے تینوں کراں بری، مہر نظر اٹھائیا۔ سیوا لا کے ہر ہری، ہرجن دئے وڈیائیا۔ ستجگ
 سہنجنی آئے گھڑی، ویلا وقت وڈیائیا۔ دُولت دُھر دی ملے بڑی، بوہ بدھ جھولی پائیا۔ جنہاں پٹی اکو پڑھی، پتن بیٹھے آئیا۔ تنہاں دی جگ
 پیڑھی چلے لڑی، لڑی لڑی نال بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ برہما کہے کی ہویا نو جنم
 وچھڑے، کوٹن کوٹ جنم سمجھ کسے نہ آئیا۔ ایہ تیرے مانک موتی بکھرے، مانس جنم تیرے حکمے اندر پائیا۔ انہاں واسنا مُکا دے
 فکرے، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ چوٹی چاڑھ دے پھڑ کے سخرے، ادھ وچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ جس دھاروں پرہو آپ نکلے، نکل کے ساڈی

بنت بنائیا۔ کی ہویا جے تینوں تیرے وِسرے، تُوں اُبھل بھل کدے نہ جائیا۔ تُوں دُھر دا سِجَن مِترے، مالک اک اکھوئیا۔ بن تیری کِریا درشن کرے کوئی نہ نت دے، نوٹ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تُوں مالک سب دا اُہناں دے لیکھ لیکھ دے، جنہاں دے لیکھ وچ تیرا لیکھا نظری آئیا۔ بھنڈارے پا دے آسا بھکھ دے، بھچھیا اک ورتائیا۔ پریم ودھا دے گرمکھ سکھ دے، سکھیا اک درڑائیا۔ ناتے جوڑ دے آتم پت دے، پتکاری لئے ملائیا۔ جو تیرے چرن گولان اُنوں وکدے، اُہناں قیمت آپے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ برہما کہے کی تیرا گھٹدا، گھاٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس ویلے تُوں اپنا ورقہ اُلٹدا، اشارے نال جنائیا۔ اوتھوں کھیل نظری آوے اک سمرتھ دا، سمرتھ وچے ودھائیا۔ اوتھے حُکم اک اکتھ دا، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جو بھگتاں پیج رکھدا، جُگ جُگ ہونے سہائیا۔ جس پردے اندر وسدا، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جو لیکھا جانے دُھر دے نت دا، سِجَن ساک بندھن پائیا۔ حقیقت اوس دے کول دسدا، پڑدا وچ رہے نہ رائیا۔ بنا پُتران باپ دا کھیڑا کدے نہ وسدا، خوشی گھر نہ کھئے منائیا۔ تیرا کھیل اپنے پلک اکھ دا، مہربان ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ برہمے تیری ویکھی اُتپت، لکھ چوڑاسی کھوج کھجائیا۔ کلجگ اتم آئی رُت، رُتری نال مہکائیا۔ جنہاں دے گھر سنتان نہیں کوئی پُت، نیتروون مارن دھائینا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ پچھوں تُوں اُہناں دی پُچھی سُکھ، پہلوں اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ چالی لکھ سدا خالی رہندی رہی ککھ، جنہاں بھگون بھاگ نہ کھئے لگائیا۔ اگلی ریتی سارا میٹ کے دُکھ، دُکھڑے دئے گوائیا۔ جو چوڑاسی وچوں جنم دھار کے آئے مانس منکھ، بنا پُتر پُت رہن کھئے نہ پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگون، ایہ وست تیری جھولی جاوے سٹ، چھٹا دینا تھائوں تھائینا۔

☆ ۱۳ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی سلکھن سنگھ دے گرہ پنڈ مونگلا ☆

ابناشی کرتا جُگ جُگ کھیل کھلاؤندا ہے۔ آد جگادی نت نوٹ ویکھ وکھاؤندا ہے۔ برہم برہمادی برہمانڈ بھيو چکاؤندا ہے۔ نرگن سرگن بن کے ورتائے سوانگ، سوانگی اپنی اچرج لیلہ اپنے وچ چھپاؤندا ہے۔ پورب جنم دی تھانوں کرائے یاد، پچھلا لیکھا آپ لیاؤندا ہے۔

ایہ ہر بنس کور اوہ راج، جیہڑا گوبند پچیاں اٹاں ٹھوک ٹھوک لگاؤندا ہے۔ اوس ویلے ایہدی تیسی کانڈی وچ سواد، ہاڈی ماٹی تیرے سیس
 چکاؤندا ہے۔ زوراور سنگھ اک ویراں پچھیاں اک جواب، ہوئی جہی درڑاؤندا ہے۔ کی تینوں وی کوئی آؤندا سواد، جس ویلے میری
 چھاتی اُپر ٹھوکر لاؤندا ہے۔ اُسے کہا ہاں میرا خوش بُندا نواب، میں جس دی سیو کماؤندا ہاں۔ اُس نے کہا شاباس، میں خوشیاں وچ تیرا
 درشن پاؤندا ہاں۔ جے کتے میرا ساہمنے ہووے باپ، پھیر اوسنوں ایہہ حال وکھاؤندا ہاں۔ اسیں معسوم چپ چاپ، رسنا جہوا نہ کھئے الاؤندا
 ہاں۔ جدھر ویکھاں پرم پُرکھ دا کھلا تاک، بالی بُدھ وڈا خیال بناؤندا ہاں۔ میرے اندرون نکلے ایہو پاٹھ، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا
 گاؤندا ہاں۔ فتح سنگھ ہوئی جہی مکھ چوں کہا اک واک، واقع اگلا نال رلاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان
 مہربان مہربان مہراں نظراں وچ سماؤندا ہاں۔ چھوٹے کہا او راج جگت مزدور، تینوں دیاں سُنائیا۔ اوہ کپہڑا ساڈا قصور، نہیاں وچ دبائیا۔
 اسیں پرہہ دا حکم منیئے ضرور، پرہہ دا بھانا سیس ٹِکائیا۔ اوہ مالک نہیں دُور، ساڈے اندر بہہ بہہ خوشی منائیا۔ ایہہ سوہنے چند دا سوہنا
 نور، کیوں خاک وچ رہیا دبائیا۔ کوٹن کوٹ جگاں پروان بھر کے بیڑے ڈبڈے رہے پور، بن ستگر پار نہ کھئے لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لہنا جگ جگ رہیا چُکائیا۔ وڈے کہا سُن اک بات، تینوں دیاں جنائیا۔ اٹ لاون دی تینوں پوری نہیں
 جاچ، ساچی سیکھیا دیاں درڑائیا۔ سدھی میرے سینے رکھ اُتے پک، پچھوں زور نال دبائیا۔ میں اندرون ساہ لوان کھچ، تُوں ہی تُوں راگ
 الاٹیا۔ اوس ویلے میرا پرہہ اندر آئے میرے وچ، وچکار ڈیرہ لائیا۔ پھیر ویکھاں اپنا پت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دا کھئے سمجھ نہ سکے
 پت، جگت جیو بہیت کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نگا کہے راج نال پنج مزدور، بھجن
 واہو داہیا۔ حکمے اندر ہو مجبور، سیوک بن کے سیوا رہے کماٹیا۔ اس دے اندر اک غرور، عُربت رہیا ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ راج نوی دیندا آیا وار، اپنا زور لگائیا۔ جس ویلے کندھ آئی مکھ دے سار، ٹھوڈی چن نال چُھپائیا۔
 اوس ویلے چن نکلیا تُوں ہر ہر نرنکار، سب تیری بے پرواہیا۔ وڈے کہا سب گچھ اوسے دے اختیار، جو کرنی رہیا کماٹیا۔ جس ساڈا
 تتان دا محل دتا اُسار، اوہو کندھاں وچ ٹِکائیا۔ جس نے بندہ بنایا انسان، گندہ کر کے بُدھ بھوٹیا۔ نگا ویکھ ہويا حیران، اندرون اکھ

کھلائی۔ ایہہ شرع والے شیطان، شریعت کرے لڑائی۔ اندروں بے ایمان، باہروں دین صفائی۔ اسپں بچے بال نادان، گوہند ست اکھوائیا۔
 جنہاں دی بلی پرم پُرکھ کرے پروان، مہر نظر اک اُٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا لیکھا دئے درڑائی۔ مکھ تک
 آئی دیوار، منزل منزل اپنا پنہہ مُکائی۔ اگوں ہس کے راج کہا بند مُکھار، رسنا جہوا بتی دند سُنائیا۔ تہاڈا ناتا چھٹن لگا سنسار، ویکھو
 اکھ اُٹھائی۔ ناویں سال دا نواں اک پیار، چھوٹا رہیا جنائیا۔ لہنا دینا سرجنہار، جگ جگ اپنے ہتھ رکھائی۔ وڈے کہا مورکھا کیتے جگت
 محل دتے اُسار، ایہو جہی سیوا تینوں آگے کیسے نہ لائی۔ ایہہ دیوار نہیں تیرے لئی دُشوار، جو دُشمن بن کے دیدہ دانستہ نظری آئی۔
 چھوٹے کہا سہج نال اک وار، میرے اندروں میرا رہیا بلائی۔ کچھ بخش مینوں پیار، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ تُوں سدا بھگت ادھارن پاپیاں
 دیویں تار، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ وڈے کہا اگلے جنم دا ادھار، اگا دیاں جنائیا۔ میرے انتر آوے اچھال، بے پرواہ رہیا سمجھائی۔ کلجگ اتم
 جس ویلے آئے سری بھگوان، بھگوان اپنا پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائی۔ اگلے جنم دا دے
 احوال، اکو وار سمجھائی۔ جنم جنم کھائے کال، رائے دھرم دئے سزائی۔ جس ویلے آوے دین دیاں، دیاںدھ اپنا پھیرا پائی۔ اودھروں گجری دی
 آتما ماری آواز، بن عرش فرش رہی سُنائیا۔ مومنو تہاڈی کدھر گئی ناز، کافر بیٹھے روپ وٹائی۔ جے تُوں اٹاں لاون والا راج، میرے پُھل
 گلاب کیوں نیہاں ہیٹھ رکھائی۔ جے منش نہیں استری ہندی تیرے اندر پُتاں دا ہندا پیار، نیتر اکھاں نیر وٹائی۔ زوراور سُن اگتی دھار،
 اندرے اندر دتا سُنائیا۔ ایس جنم نہیں تے دوجی وار، ناری جامہ لئے بدلائی۔ پنج مزدور جو ایہدے نال، جنّ خبیث روپ وٹائی۔ میں
 چھوٹا بچہ نو سال، فتح سنگھ رہیا سمجھائی۔ اسے طرح ایہدا دُکھیاں والا حال، دھکے ٹھوک ٹھوک لگائی۔ ان اٹاں دی چنی دیوار، ایہدی
 کایا دیوار اندر اوہ سوکھم آتم سکھ کدے نہ پائی۔ ایہہ دُکھ دا نہیں پیار، ایہہ بھکھ دا نہیں ونجار، پُورب لہنا لیکھے وچوں جھولی رہیا بھرائیا۔
 اک سال اچے باقی اوناں چر کیسے نہیں لینی سار، کیناں چر رووو گرلاوو مارو دھابینا۔ لیکھیا بچن سُنیا واک جو ایک وار ایکنکار، کھئے نہ
 سکے بدلائی۔ ایہہ آد جگادی دُھر دی کار، دھرنی دھرت ویکھ وکھائی۔ اس تون وڈا اچے ہور وبار، جو اپنے شبداں وچ بند کرائیا۔

مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اگلا لیکھا دسن توں اچے انکار، انکوئری وچ خواری وچ بیماری وچ تیاری وچ ادھاری اپنا کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔

☆ ۱۳ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپور چھاؤنی ☆

سچکھنڈ نواسی صاحب سلطان، ہر کرتا کھیل کرائیا۔ شاہو بھوپ وڈ راج راجان، شہنشاہ دھر فرمانا اک سنائیا۔ مقام حق نوجوان، لاشریک بے پرواہیا۔ جوتی جاتا ہو پردھان، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ آد جگادی حکمران، دو جہاناں خالق پالک کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کپا کر، لیکھا جانے دھردرگاہیا۔ دھر درگاہی وڈ امام، ہر کرتا حکم ورتائیندا۔ پیر پیغمبر سُنو کلام، بن اکھراں آپ پڑھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرو سلام، سجدہ اکو گھر جنائیندا۔ جس دا مذہب نہ کھئے اسلام، شرع شریعت نہ ونڈ وندائیندا۔ ست سرپ نوجوان، مرد مردانہ اک اکھوائیندا۔ جس دا جلوہ نور مہان، آد نرنجن ڈگمگائیندا۔ ابناشی کرتا مہربان، محبوب اکو اک اکھوائیندا۔ پت پرمیشور ہو پردھان، پارہم پرہ اپنی کل دھرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کپا کر، دھر دی کرنی آپ درڑائیندا۔ دھر دی کرنی اگم اتھ، بے پرواہ آپ جنائیا۔ دھر سندیشہ اک سنا، شبدی آواز سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، بن اکھاں رہیا جنائیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند بولو زبان، بے خبراں خبر سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کپا کر، بھید ابھیدا آپ درڑائیا۔ بھید ابھیدا سری بھگوان، سو پُرکھ نرنجن آپ کھلائییا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو مہربان، محبوب اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ایکنکارا نوجوان، مرد مردانہ اپنی دھار چلائییا۔ آد نرنجن جوتی نور نور مہان، نرگن اپنی کار کھائییا۔ ابناشی کرتا جھلاونہارا سچ نشان، ست ستوادی خوشی منائیا۔ سری بھگوان ویکھنہارا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ اپنے وچوں پرگٹائییا۔ پارہم پرہ دیونہار فرمان، دھر سندیشہ اک الاٹیا۔ تخت نواسی راج راجان، سچ سنگھاسن بہ بہ اپنی سوہا پائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ اک اگلا، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ وسنہارا سچ محلا، سچ دوارے سوہا پائییا۔ جوتی شبدی دھار رلا، روپ رنگ ریکھ سمجھ کھئے نہ پائییا۔ اپنے

پرکاش آپے بلا، کھئے جنے نہ پتا مائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن سچ دوارے آپے ملا، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر نرگن اپنا پھڑکے آپے پلا، نراکار نرکار نروریر کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ دُھر دا کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ سچ دوارے رہیا وس، چہر چہن نہ کھئے سہائیندا۔ منڈل منڈپ نہ کھئے رو سس، زمیں آسمان نظر کھئے نہ آئیندا۔ روپ رنگ ریکھ نہ کھئے تت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش جوڑ نہ کھئے جڑائیندا۔ ترے گن مایا چلے کوئی نہ رتھ، پنج دس ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ پونجی کچھ نہ آوے ہتھ، خالی ہتھ سرب پھرائیندا۔ ست ستوادی آد جگادی اپنی کھیل کرے اکتھ، رسنا جہوا بتی دند صفتی دھولا کھئے نہ گائیندا۔ اُج اگم اتھاہ بے پرواہ نراکار آپے رہیا وس، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن سوبھاونت ڈیرہ لائیندا۔ دُھر دا پیر بے نظیر لاتصویر لاشریک حق توفیق، تُعارف اپنے نال کرائیندا۔ بیٹھا رہے سدا اتیت، نہ ٹھانڈا نہ سیت، اگنی اگ نہ کھئے تپائیندا۔ نہ دھولا گائے گیت، نہ مارگ کھئے ریت، ہست کیت روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ گھر سوامی گھر ٹھاگر گھر کرے پریت، گھر میلا سہج ملائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچے گھر، سچ دوارا اکو اک سہائیندا۔ سچ دوارا سوبھاونت، سو پُرکھ نرنجن دئے وڈیائیا۔ آپ بنائے اپنی بنت، باڈھی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کھیلے کھیل سِری بھگونت، بھگون اپنی کار کھائیا۔ ویس وٹائے نار کنت، نر نرائن سیج سہجنی آپے سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سنگھاسن سچ دوارے بہ بہ خوشی منائیا۔ سچ دوارا سوبھنیک، سچکھنڈ ملے وڈیائیا۔ جتھے اور نہ کھئے شریک، شرکت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ہر قادر کرتا اک توفیق، دو جے در نہ منگن جائیا۔ چہتر جھلے ہر ساچے سیس، سیس جگدیش سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نہ کلمہ نہ کھئے حدیث، نہ حضرت کرے پڑھائیا۔ مہربان اپنی کرے آپ بخشیش، بخشش اپنی آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، محل اٹل اکو نور کرے رُشنائیا۔ محل اٹل سچ پرکاش، پرکاشوان آپ کرائیندا۔ دیوا باقی کملاپاتی کوئی نہ رکھے ساتھ، دھوپ دیپ ہون ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ آد جگاد نت نوت اپنے منڈل اپنے گھر اپنے گرہ پاوے اپنی راس، ست سوامی انتریامی اپنی کھیل کھلائییندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا محل مُنارا اپنا آپ سہائیندا۔ محل مُنارا اوچو اوچ، ہر دیونہار وڈیائیا۔ دوسر سکے نہ کھئے بوجھ، بے انت کہہ کہہ

ڈھولا اک سُنائیا۔ اپنے اندر رکھے اپنی سُوچھ، سچ سوامی بے پرواہیا۔ جس دی دشا سمجھ نہ آئے کوٹ، اُتر پُورب پچھم دکھن دہ دشا ونڈ
 نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جس دا ت وجوڈ نہ کلبوت، منسا نظر کھئے نہ آئیا۔
 سچکھنڈ دوارے ہر کرتا پُرکھ، اپنی کرنی کار کھائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ اپنی آپے جانے پرکھ، پرکھیا وچ
 کھیل نہ کھئے کھلائییا۔ آپے ٹھاکر آپے سیوک آپے چاکر آپے دیونہارا درس، دیداری آپے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سچکھنڈ نواسی اپنا حُکم ورتائیا۔ اپنا حُکم کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ سُنٹ دُلارا شبد اُٹھال، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ اُٹھ لاڈلے
 میرے لال، لالن دیونہار وڈیائیا۔ تھر گھر ویکھ اپنی سچھی دھرمسال، دھرم دوارا اک جنائیا۔ وشن برہما شو کر خیال، بن نیترا اکھ کھلائییا۔
 ترے گن اُٹھ ہو پردھان، پنج تت اپنا پڑدا لہیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ جہان، ستنجگ تربتا دواپرکجگ اپنا پھیرا پائیا۔ نرگن سرگن کھیل
 کھیلدا رہیا ہو پردھان، پرما پرکھ پرما تم وند وندائیا۔ پاربرہم برہم دیندا رہیا نشان، برہم اپنا روپ درسائیا۔ حُکمے اندر حُکمران، دُھر
 سندیشہ اک سمجھائیا۔ تتان والی کھول دکان، وست دُھر دی وچ رکھائیا۔ جس نوں سکے نہ کھئے پہچان، جگت نیترا نظر نہ آئیا۔ جگ
 چوکڑی ہو پردھان، پُرکھ اباشی اپنی بُوچھ بُجھائیا۔ برہمے اک پھنکارا لایا کان، سُرقتی سُررت سُررت بھلائییا۔ چارے ویداں دے گیان، گیاتا
 اکو وار درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ دُھر دی کرنی ہر کرنے
 یوگ، دُوچا نظر کھئے نہ آئیندا۔ نرگن سرگن کر سنجوگ، پت پتنی ویس وٹائیندا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، بنک دوار ہر سہائیندا۔ آد نرنجن
 جوت نرنجن جگا کے جوت، دیوا باقی گھر گھر آپ رُشنائیندا۔ شبد اگمی لا کے چوٹ، گرہ مندر نگارا اک وجائیندا۔ آسا ترشنا مایا ممتا
 ہومے ہنگتا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار بھر کے پوٹ، تتوت وچ سہائیندا۔ ہڈ ماس ناڑی رکت بوند کر کے دُھر دی سوچ، سُوچھ سروپی
 اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کھیل آپ کھلائییندا۔ دُھر دی کھیل کرنیہارا، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔
 اکو شبدی سُنٹ بلکارا، بلی بلوان آپ اُٹھائیا۔ وشن برہما، شو جو دیونہار سہارا سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جگ چوکڑی بن کے سیوادارا، ساچی
 سیوا اک وکھائیا۔ کاگت قلم نہ لکھنہارا، مساونی رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ نیوں نیوں سجدہ سپس کر نِسکارا، نیترا اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ چارے

کہانی کر پنہارا، چارے بانی راگ الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار اپنے ہتھ رکھائیا۔ دُھر دی دھار اپنے ہتھ رکھ، رکھیا کرے ہر گھٹ تھائیا۔ ابناشی کرتا پُرکھ سمرتھ، داتا دانی بے پرواہیا۔ جُگ چوکرئی ہو پرگٹ، گر اوتار لے پرگٹائیا۔ نام ندھانا دے کے دات، وست امولک جھولی پائیا۔ انتر انتر جوڑ کے نات، دُھر دا میل لے ملائیا۔ بن اکھراں والی دسے گاتھ، نراکھ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نت نوت اپنا کھیل وکھائیا۔ نت نوت کھیل کردا، کرتا پُرکھ دیا کھائیا۔ جُگ چوکرئی ویس دھردا، رُپ انوٹ آپ وٹائیا۔ شبدی ڈھولا اکو پڑھدا، دوجا راگ نہ کھئے سُنائیا۔ سنت سہیلے ساچے وردا، جن بھگتاں میل ملائیا۔ گرمکھاں اندر آپے وڑدا، کایا مندر اندر محل اٹل سوہیا پائیا۔ گرسکھاں لیکھا آپے کردا، کرنی اپنی دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دئے وڈیائی آد جُگاد، جُگ چوکرئی ویکھ وکھائیندا۔ شبدا اگمی اکو ناد، برہم برہما آپ سُنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنا کے اپنی شاخ، شناخت وچوں باہر کڈھائیندا۔ میٹنہارا سدا اندھیری رات، سچ پرکاش جوتی جوت دُگمکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نت نوت اپنا حُکم ورتائیندا۔ نت نوت حُکمی کار، ہر کرتا آپ کھائیا۔ ویکھنہارا جُگ چوکرئی چار، کوٹن کوٹ کال حُکمے وچ پھرائیا۔ سیوا لا گرو اوتار، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ پیر پیغمبراں دے ادھار، دُھر دی سیکھیا کرے پڑھائیا۔ کایا کعبہ کر کے تیار، حُجرہ حق دئے وکھائیا۔ جلوہ نور کر اُجیار، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ اکو مار اگمی آواز، ہو ہو نعرہ دئے سُنائیا۔ ہو ہو نظری آئے آپ نرنکار، ایکا دوآ بھو مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی سچی اپیا، ابناشی کرتا مہر نظر اٹھائیندا۔ گیت نہ گاوے کوئی مکھنا، انحد نادی اگمی راگ سُنائیندا۔ گھر ساچا دیوے دُھر دا سُکھنا، سُکھ ساگر رُپ وٹائیندا۔ نرگن دھاروں آپے اٹھنا، آپ اپنا بل پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جُگ چوکرئی حُکمے اندر راہ چلائییندا۔ حُکمے اندر کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ حُکمے اندر سِت دُلاں، شبدی رُپ پرگٹائیا۔ حُکمے اندر اوم اُجیار، اپنی کل دھرائیا۔ حُکمے اندر نرگن بن کے سانجھا یار، سوہنگ رُپ سہائیا۔ حُکمے اندر وس کے باہر، سچ سنگھاسن رام بیٹھا آسن لائیا۔ حُکمے اندر بھر بھنڈار، وست امولک جھولی پائیا۔ حُکمے اندر لکھ چوراسی کر کے خبردار، گھڑ بھانڈے

ویکھ وکھائیا۔ حُکھے اندر گھر گھر دیا باقی کر اُجیار، حُکھے اندر شبیدی ناد سُنائیا۔ حُکھے اندر امرت دے کے دیوے ٹھار، حُکھے اندر جھرنا
 گول ناہہ جھرائیا۔ حُکھے اندر دھواں دھار، حُکھے اندر سُنّ سہادھ وکھائیا۔ حُکھے اندر بجر کپائی تالا مار، حُکھے اندر پڑدا دئے اُٹھائیا۔ حُکھے
 اندر چوڈاں لوک ہاٹی کر تیار، چوڈاں طبق ویکھے چائیں چائیا۔ حُکھے اندر چوڈاں ودیا کر تیار، حُکھے اندر اکھراں والی کرے پڑھائیا۔ حُکھے
 اندر قلم شاہی کاغذ کر ادھار، حُکھے اندر حرف حرُوف نانا دئے جُڑائیا۔ حُکھے اندر کھیل کھیل کے جُگ چوکڑی چار، سَتجگ تربتا
 دوپرکلجگ اپنا حُکم ورتائیا۔ حُکھے اندر بھیج تیئی اوتار، دُتر پار کرائیا۔ حُکھے اندر بھگت اٹھاراں بول جیکار، دُھر دا نعرہ گئے سُنائیا۔
 حُکھے اندر عیسیٰ مؤسیٰ محمد کر کے خبردار، بے خبر خبر سُنائیا۔ حُکھے اندر نانک گویند کر نِمسکار، گھر ٹھانڈے سیس نیوایا۔ حُکھے اندر
 چارے وید کر تیار، چارے کھانی چارے بانی دتی جنائیا۔ حُکھے اندر شاستر سِمرت پاون سار، حُکھے اندر گیتا گیان دتا دِرڑائیا۔ حُکھے اندر
 انجیل قرآن الفیے بنایا منار، مزار سب دا دتا وکھائیا۔ حُکھے اندر گر اوتار دے کے گئے بیان، گرنتھ پنٹھ مارگ راہ جگت وکھائیا۔ حُکھے
 اندر دِرشٹی اِشٹی سِرشٹی کریا کھیل اپار، گرہستی جوگی سنیاسی جنگم روپ وٹائیا۔ حُکھے اندر دوزخ بہشتی، نرک سَورگ رچن رچائیا۔
 سب توں اُتم ہر کا شبد، جو گر مورت نظری آئیا۔ جس دا آد جُگاد جُگ چوکڑی نہ کوئی دین نہ مذہب، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ جس
 نوں گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو کروڑ تینتیس سُرپت کردے ادب، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جس دے آگے پچھے جاون والا اکٹا آوے
 قدم، چار کُنٹ دہ دشا ہر گھٹ زمیں اسماناں دو جہاناں نظری اِکو وار آئیا۔ اُس دا لیکھا کوئی نہ سکے بدل، عدل اپنے ہتھ وکھائیا۔ ساچا
 گرو کوئی کر نہ سکے قتل، مقتول روپ نہ کھئے وٹائیا۔ پنج تت اُس دا تول نہ سکے وزن، ترازو مات نہ کھئے چڑھائیا۔ جگ نیتر کوئی ویکھ نہ
 سکے چرن، سرن نظر کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ حُکھے اندر ہر پرکرتی، تتاں وچ سمائیا۔
 حُکھے اندر سُرقتی نرتی، اگتی کھیل جنائیا۔ حُکم اندر بنھہ برتی، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ حُکھے اندر کھولے کھڑکی، بند کواڑی پڑدا لاپسیا۔ حُکھے
 اندر سیج وکھائے پر دی، پیا پریم میل ملائیا۔ حُکھے اندر میل ملائے وچھنی چر دی، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ حُکھے اندر گول پُھل غنچہ پُھل
 پُھلواڑی کھلدی، کلی کلی کلی مہکائیا۔ حُکھے اندر سخی سہیلی منزل چڑھدی، پنڈھ اپنا اک مُکائیا۔ حُکھے اندر آتم میل پر ماتم سوہنگ ڈھولا

پڑھدی، تُوں میرا میں تیرا دو جہاناں جھلی نہ جائے جدائیا۔ تیرے پریم پیار اندر پرم پُرکھ پرما تم میں گھیرے اندر گھردی، باہر نظر کھئے نہ
 آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی پاربرہم، پت پرمیشور دیا کھائیندا۔ آد جُگادی جس دا
 اک دھرم، دھرماتما دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت جس دی سرن، سرنگت سب نوں اک وکھائیندا۔
 وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر جسدا ڈھولا پڑھن، کوئن کوٹ صفتی نام صلاحندا۔ نت نوت سادھ سنت جس دی منزل چڑھن، پاندھی
 بن کے پندھ مکھائیندا۔ جس دی سیوا پنج تت ترے گن مایا چاکر ہو کے کرن، چاکری سب دی آپے ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جُگ چوکرئی کھیل کھلائیندا۔ جُگ چوکرئی دا اکو کرتا، پروردگار بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر گھلدا، دُھر سندیشہ اک سُنائیا۔ جوتی دھار ہو کے اندر رلدا، شبدی ناد و جائیا۔ بھيو چُکا کے کایا ڈُونگھی ڈل دا، محل اٹل کرے
 رُسنائیا۔ پڑدا لاه کے گھڑی پل دا، نمکھ نمکھ دا لیکھا دئے مکھائیا۔ آر پار کنارے آپے سل دا، آدھوچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ مالک بن کے جل
 تھل دا، مہیئل کھوج کھجائیا۔ لکھ چوڑاسی انتر آتم ڈیرہ ملدا، چاؤ گھنیرا جن بھگتاں دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادى اپنا حکم منائیا۔ ست ستوادى حکم نامہ، دُھر دربارى آپ گھلائیندا۔ گر اوتار کرو دھیانا، گھر گھر
 وچوں آپ اٹھائیندا۔ پیر پیغمبر دیو بیانا، سب دی اکھ کھلائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران اپنا دسو گیانا، ہر کرتا منگ منگائیندا۔
 ستجگ تریتا دواپرتے کرو پہچانا، نیتر اکھ کھلائیندا۔ کلجگ کوڑ کڑیارا ویکھو پردھانا، چاروں کُنٹ نظری آئیندا۔ انتر آتم ملے نہ کیسے سری
 بھگوانا، دُھر سنجوگی میل نہ کھئے کرائیندا۔ رسنا جہوا بئی دند ڈھولے گاؤن گانا، انحد نادى ناد دُھن آتمک نہ کھئے سُنائیندا۔ کوڑی کرپا لگا
 جگت جیو جہانا، شترى براہمن شودر ویش ساچا کرم نہ کھئے کھائیندا۔ پنڈتاں وديا ہویا ابھانا، من کا منکا نہ کھئے بھوائیندا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا سندیشہ اک سُنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اٹھ کے لو تگ، نرگن ہو کے لو انگرائیا۔ سب دا لیکھا
 مکیا حقیقت حق، نج نیتر اکھ مات نہ کھئے کھلائیا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں کرماں کانڈاں وچ گئے پھس، مایا ممتا موہ ودھائیا۔ جو آتم پرما تم
 ملن دا مارگ آئے دس، سرتی شبد نہ کھئے جڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں سارے کردے پاٹھ، ہون آہتی دے دے گہرت سوگندھی رہے

جنائیا۔ پھر پھر تھکے تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُستی اکھ نہ کھئے کھلائیآ۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گردواریاں اندر کرن اکٹھ، ستسنگ لا لا کرن پڑھائیآ۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے منوے اُتے لائے کوئی نہ سٹ، سوئی سُرت نہ کھئے اُٹھائیآ۔ چاروں کُنٹ سادھاں کھولے ہٹ، بن ونجارے نام ورتائیآ۔ سری بھگوان کیسے نہ آیا ہتھ، خالی ہتھ دین دُہائیآ۔ رسنا والا اکھراں نال گاؤندے جس، وٹنا پریم رنگ نہ کھئے رنگائیآ۔ سچ پریتی جُڑیا کیسے نہ نت، نو دوارے پار کر کے حد، اند پند برہمنڈ ڈیرہ پار نہ کھئے کرائیآ۔ چار یاری نال مل مل کرن سنگ، پنچم بہ بہ خوشی منائیآ۔ بہرماں والی ڈھاہ نہ سکے کندھ، دئی دویت نہ کھئے چُکائیآ۔ بن بھگتاں آتم پرماتم نال مل کے سوہنگ کھئے نہ گائے چھند، سنسا سکے نہ کھئے مٹائیآ۔ جگت وڈیائی دا سارے مان دے اند، نجانند نہ کھئے سہائیآ۔ شبدی ڈوری تٹا تند، سُرتی بندھن کھئے نہ پائیآ۔ گھر سوامی لائے کیسے نہ انگ، جگت دوہاگن دئے دُہائیآ۔ ماس کھلڑی لہو مجھ رت پا کے ونڈ، حصیاں ویکھ وکھائیآ۔ جو مالک خالق سب دا داتا گنی گہند، گھر گمبھیر بے پرواہیا۔ سدا آتم سیجا سُتا رہے پلنگ، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیآ۔ جس ویلے ستگر پورے دا ہووے سنگ، سکلا لیکھا دئے مکائیآ۔ اوتھے کرم کانڈ سارے کر کے کھنڈ، جگت کریا دئے مٹائیآ۔ گھر سہاگن نار کر دیوے آگے نہ ہووے رنڈ، آگے دا رنڈیا دئے مکائیآ۔ اکو گیت سُنا کے اپنا چھند، لیکھا مندر مسیت دئے مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ سری بھگوان کہے گر پیر اوتار ویکھو مُرشد، صدی چوڈھویں دھیان لگائیآ۔ پروردگار ملن دی کیسے نہ ملے فرصت، ویلا نظر کھئے نہ آئیآ۔ گھر گھر اندر میل ہوئی دُرمت، وُضوآن نال صاف نہ کھئے کرائیآ۔ کایا حُجرے دی کرے نہ کھئے مرمت، اندر وڑ کے ویکھن کھئے نہ آئیآ۔ نیتر روندی ساری اُمت، عمل وچ نہ کھئے جنائیآ۔ کیسے کم نہ آئی کیتی سُنت، پروردگار دئے بھلائیآ۔ لیکھا مکیا نہ مؤنڈ مُنت، لبان مُچھ کٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پیر پیغمبر ویکھو نال اشارے، ہر کرتا آپ جنائیآ۔ خالی دسدے مسجداں والے منارے، مُلا شیخ مسائک منزل چڑھن کھئے نہ پائیآ۔ اُچی کوک کوک جو بولدے رہے جیکارے، رسنا ڈھولے ڈھر دے گائیآ۔ اوہ خالی دسے ساڈھے تن ہتھ کایا جگت اکھاڑے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا لیکھا رہیا وکھائیآ۔ گر اوتار کہن پرہہ ہوئے حیران، حیرانی ساڈے اُتے چھائیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھیا مار دھیان، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اپنی اکھ کھلائیآ۔

ثابت رہیا نہ کیسے ایمان، شرع شریعت کیتا بے ایمان، سچ امام نہ کھئے منائیا۔ من واسنا ہونے غلام، بُدھی کرے نہ کوئی کام، ہنکاری وڑیا اندر شیطان، چاروں گنٹ رہیا بھوئیا۔ مصلہ حق نہ کھئے قرآن، اسم اعظم ملیا نہ کیسے آن، ٹخم تاثیر سکے نہ کھئے بدلائیا۔ اکھراں والا تیرا بیان، ستھراں والا تیرا نشان، صفتاں والا تیرا پیغام، بے مقام سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ساچا سجدہ کرے نہ کھئے سلام، بھرے بھلی سرب عوام تمام، تینوں سپس نہ کھئے جھکائیا۔ کوڑی کریا ہونے غلام، مشکل حل نہ کرے کوئی آسان، ساچا کلمہ علما پڑھن کھئے نہ آئیا۔ تیرا بدل گیا نظام، تیرے عدل دا دے نہ کیسے قیام، چاروں گنٹ اندھیری شام، چوڈس چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جو دے کے گئے پیغام، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، ہر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار اگوں کھندے، در ٹھانڈے سپس نوئیا۔ شہنشاہ اسپس ویکھ کے آئے چڑھدے لہندے، دکھن پہاڑ پھیرا پائیا۔ مانس مانساں نال ویکھے کھپندے، منس منکھ نال کرے لڑائیا۔ کایا مندر اندر وڑ مول نہ بھندے، چار گنٹ لہن واہو داہیا۔ انتر آتم تیرا نام مول نہ لیندے، رسنا جہوا بتی دند ڈھولے سارے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار کہن اسپس مار کے ویکھیا پھیرا، نو نو چار کھوج کھجائیا۔ چاروں گنٹ دے اندھیرا، ست نور نہ کھئے رُشنائیا۔ کلجگ اُلٹا کیڑ گیڑا، لٹھ اندروں دتی بھوئیا۔ بنا بھگتاں گھر گھر لگا جھپڑا، پنج سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ ساڈھے تن ہتھ اُجڑا ویکھیا کھپڑا، راکھا سکے نہ کھئے پچائیا۔ ست دھرم نوں لگا اکھپڑا، کلجگ اپنا بل وکھائیا۔ ہنکار کرے میرا میرا، وکار اپنا رنگ چڑھائیا۔ کوئن کوٹ کلجگ سنت لا کے بیٹھے ڈیرہ، تیرا گھر نہ کھئے وکھائیا۔ مایا کارن کردے جھپڑا، مندران مسجداں کارن ہونے لڑائیا۔ گرودوار نہ حق نیڑا، حقیقت سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ بن تیری کریا کیسے اُتے نہ ہونے مہرا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دی وست دئے ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکھے ہو کے پرہ آگے پئے رو، خالی ہتھ دین دُباہیا۔ پت پریشور صاحب سوامی صدی ویہویں ایہہ کی گیا ہو، ہوکا دے کے رہے جنائیا۔ گر کا شبد سب نالوں تٹا موہ، محبت سچ نہ کھئے کھائیا۔ ساڈی سکھیا شاستر سمرت وید پُراناں والی سارے بیٹھے کھوہ، خالی جھولی نظری آئیا۔ اپنی ڈرمت میل سکے نہ کوئی دھو، ٹونبڑی صاف نہ کھئے کرائیا۔ گیانیاں اندر تیرے نور دی ہوئی نہ لو، ودواناں اندر شبد ناد نہ کھئے سُنائیا۔ امرت رس نچھر جھرنا کوئی نہ سکے چو، گولی گول نہ کھئے اُلٹائیا۔ دروبی خُداے دی یا پیر دستگیر کلجگ انت سب نال کیتا

دھرو، دُھر دے میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بے پرواہ ہو سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسان ویکھیا لو
 سب دی چُھٹکی، دھیان نہ کھئے لگائیا۔ جگت دوہاگن پھرے سرتی، شبدی کنت نہ کھئے ملائیا۔ بن ہر سوامی ہوئی مُردی، منوا اپنا زور
 ودھائیا۔ اوہنوں سمجھ نہ آئی اپنے پر دی، پیا پریم ہوئی جُدائیا۔ تیری کھیل نرنکار نرویر نر دی، نراکار بھیو چُکائیا۔ اوہ واسن تھر گھر
 دی، سچ دوارے لئے بہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنا دین سندیسہ، صدی
 وپہویں حال سُنائیا۔ چوڈاں لوک ویکھیا بھیکھا، چوڈاں طبق رہے گر لائیا۔ کلجگ سادھاں تیرے نام دا لیا ٹھیکا، ٹھیکیداری رہے کھائیا۔
 اندر وڑ کے مندر چڑھ کے تیرا پرہو ساکھیات درس کسے نہ پیکھا، پچھلی رسنا کرن پڑھائیا۔ پاربرہم پت پریشور تیرا پایا کسے نہ بہیتا، بھیو
 سکے نہ کھئے جنائیا۔ سیس جگدیس کرے نہ کوئی بھیٹا، مان ابھان نہ کھئے تجائیا۔ نظر نہ آوے کوئی کھیوٹ کھیٹا، جو نئیا نوکا لئے چڑھائیا۔
 پاربرہم سب توں وڈا مُرشد تیرا شبدی سٹ بیٹا، نہ مرے نہ جائیا۔ جس دی دھار وچوں سانوں بھیجا، بھجن بندگی اک سُنائیا۔ اوہ
 وینہدا رہیا اپنا تیرے حُکم والا سندیشہ، دُھر دا راگ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دھیان لگائیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر رہے جھکدے، سیس جگدیس نوائیا۔ پرہہ ایہہ کھیل نہیں ہُن مُکدے، نرگن نور منّ عرضوئیا۔ اسیں سارے تیتھوں پُچھدے،
 خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ ساڈے ناتے تیرے نال پیو پُت دے، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ تیرے بھانے آد جُگاد کدے نہ رُکدے، دو جہاناں
 میٹ نہ کھئے مٹائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پینڈے ویکھے مُکدے، کلجگ اتم راہ تکائیا۔ کوٹن کوٹ بوٹے ویکھے سُکدے، امرت سِنچ ہرا
 نہ کھئے کرائیا۔ کوٹن کوٹ جیو جنت کرم کانڈا وچ ویکھے رُسدے، لوکات مکھ بھوائیا۔ کوٹن کوٹ جیو ویکھے خالی ککھ دے، خالی کککھیں
 بھاگ لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، کل تیری آس وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈی اسپس،
 ادے است تیری سرنائیا۔ تُوں سرب سوامی اک جگدیش، جگدیش تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا کلمہ سچ حدیث، حضرتاں کرے پڑھائیا۔ تیرا
 مارگ سدا باریک، بے نظیر نظر کسے نہ آئیا۔ تیرے وچ سچ توفیق، لاشریک نور خُدائیا۔ تیرا راہ تگدے رہے سارے کر اڈیک، کلجگ
 ویلا اتم آئیا۔ لگھ چوراسی ویکھے نیت، نیتوان ہوئے سہائیا۔ جھگڑا مُکا دے اوچ نیچ، ذات پات مٹائیا۔ شتری براہمن شوڈر ویش چار

ورن اٹھاراں برن کرے ٹھانڈے سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ سرِشٹ سبائی دس کے اکو ڈھولا گیت، سوہنگ کرے پڑھائیا۔ رام واپگرُ اللہ گاڈ خُدا کہے ٹھیک، تعریف وچ سمجھائیا۔ جس نوں کہندے دُور ڈراڈا سو ہر گھٹ و سے نزدیک، باہروں کھوجن کھئے نہ جائیا۔ سچ برہم دی دسے پریت، دُھر دی سکھیا اک سمجھائیا۔ الف وانگراں کھچنی نہ پئے لیک، نکتیاں والی نوں نہ کھئے سمجھائیا۔ حرفاں والا لیکھا چُکے قدیم، مُنیم سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اپنے حُکم وچ کر ترمیم، دُھر سندیسہ دئے جنائیا۔ کھیلے کھیل عالمین، عالم علما شُرفا سارے دئے سمجھائیا۔ پرہ دی کسے ہتھ نہ آئی تعلیم، طوبی طوبی کر کے پیر پیغمبر سیس نوئیا۔ جس دا گھر شان عظیم، اعظم اک اکھوائیا۔ اُس دے حُکمے اندر سارے ادھین، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جے اوہ مالک تکیئے نہ نہ مدین، استری پُرش رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ کر کِریا جس نوں اپنا دیوے آپ یقین، یک طرفہ اپنا حُکم سُنائیا۔ اوہ اوسے ویلے اُس دا سجدہ کرے تسلیم، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اوہنوں پڑھنا نہ پئے قرآن مجید، تیس بتیس نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دی پیر پیغمبر کر کے گئے تمہید، سو واحد اکو کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں ملے ٹھیک، ٹھیکر کورٹا بھن وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار کہن اے دُھر دے رام، رام دسترہ بیٹا رہیا جنائیا۔ تیرا ویکھ کے آئے نظام، گھٹ گھٹ واسی رام تیری بے پرواہیا۔ تیرا سمجھ نہ آئے کوئی کام، سب توں نیارے رام تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں صاحب اک سُلطان، شہنشاہ اکھوائیا۔ گر اوتار منگن دان، بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ کلجگ اتم سب نوں بھلیا گیان، اٹھ دس گیتا دئے گواہیا۔ نیتر روون اٹھاراں پُراں، چار لکھ ستاراں ہزار سلوک اپنی حالت رہے جنائیا۔ کوڑی کِریا ہوئی پردھان، گر اوتاراں پیراں تٹا مان، تیرتھ تٹاں نہ کھئے استھان، سچ سروور نہاون کھئے نہ آئیا۔ تیر نرالا مارے نہ کوئی بان، شبہ کھنڈا تن پہنائے نہ کوئی کِریاں، گاترے سارے گئے لٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، کل تیری آس رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری آس، نہ ہر نرائن تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا کھیل ویکھ پرتھمی آکاش، گگن گگنتر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ تیرا جوتی جلوہ تگ کے نوری پرکاش، رَو سس سورج چند نیتر نین شرمائیا۔ تیرا ویکھ کھیل پُرکھ ابناش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ جگا دے سرتی، سُنٹیاں شبہ اٹھائیا۔ رُپ وکھا دے اکال مورتی، جس نوں کال کدے نہ کھائیا۔ ناد و جا دے تورتی، تریا اکھ شرمائیا۔ کھیل

کرا دے اپنے حاضر حضور دی، حضرت ویکھ وکھائیا۔ ایہہ عرض غرض اک مزدور دی، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ تیری خُہاری اک سرور دی، بیماری ساری دئے گوائیا۔ تیری مہر آسا منسا سب دی پور دی، ترشنا بھکھ گوائیا۔ ایتھے عقل وڈیائی نہ کوئی شعور دی، شوہرت کم کیسے نہ آئیا۔ شکل وکھا دے اُس حضور دی، جو گھر گھر وچ رہ کے اپنا مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا دے ورتائیا۔ پُرکھ ابناشی کر دے نرنا، نرویر تیری سرنائیا۔ پرما تم آتم تیری نوری کرنا، کرن کرن وچوں پرگنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں مُک جائے ایہدا پھرنا، چارے کھانی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اُلٹا گِڑا ہٹ جائے گِرنا، اُلٹی لٹھ نہ کھئے بھوائیا۔ اکو سکھ لئے تینوں ملنا، مل مل خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ دِشا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ دِشا ویکھ اندھیری زین، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ مایا ممتا سب نون کھائے ڈین، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کِریا وِسندا وِسن، رُڑھدی جائے لوکائیا۔ سجن ملے نہ کوئی سین، دُھر دا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ لہنا دیوے نہ کوئی دین، جھولی سچ نہ کھئے بھرائیا۔ ناتا جُڑیا مات پت ساک سجن بھائی بہین، سچ سوامی تیرا میل نہ کوئی ملائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ملیا بہن، آتم سیجا بہ کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا اتم سریشٹ سب توں وڈی رسین، لوہا پارس کنچن روپ دئے وٹائیا۔ سدا سدا سد تیرا درشن پیکھے نین، نج نیترا اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ سری بھگوان دیا کھاؤندا اے۔ مہربان مہر نظر اٹھاؤندا اے۔ دُھر سندیشہ اک الاؤندا اے۔ پیر پیغمبران آپ سناؤندا اے۔ کوڑی کِریا ویکھ وکھاؤندا اے۔ نر نریش پھیرا پاؤندا اے۔ دیس دسنتر پڑدا لاہندا اے۔ کلجگ لگی بسنتر آپ بجاؤندا اے۔ سرب جیاں جانے انتر، لکھ چوراسی کھوج کھجاؤندا اے۔ بھيو چکائے برہم نرنتر، پڑدا اوہلا آپ اٹھاؤندا اے۔ ویکھ وکھائے کایا گگن گگنتر، گہر گمبھیر راہ تکاؤندا اے۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھاؤندا اے۔ مہر نظر آپ اٹھاوانگا۔ لکھ چوراسی ویکھ وکھاوانگا۔ جن بھگت داسی میل ملاوانگا۔ پون سواسی رنگ رنگاوانگا۔ منڈل راسی کھوج کھجاوانگا۔ کایا ہاٹی پڑدا لاہوانگا۔ نو دوارے واٹی پنڈھ مکاوانگا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک پار کراوانگا۔ ایڑا پنگل اپنے حکم وچ رکھاوانگا۔ امرت دھار بوند سوانت چواوانگا۔ بجر کپاٹی کھول وکھاوانگا۔ دیا باقی جوت اگتی اک جگاوانگا۔ بن کے ساقی جام پیواوانگا۔

مائس ویکھ بندہ خاکی، ابناشی اپنے رنگ رنگاوانگا۔ سُرتی شبد بنا کے ساتھی، دُھر دا راہ وکھاوانگا۔ آتم سیج سہا کے ساچی، ساچی کرنی
 کار کھاوانگا۔ آپے دس کے اپنی گاتھی، تُوں میرا میں تیرا نرگن ڈھولا نرگن ہو سناوانگا۔ کایا مندر پار کر کے گھاٹی، ساچے مندر اکو پاوانگا۔
 الکھ اگم آگادھ آگوچر درشت، ایشٹ اپنا اک وکھاوانگا۔ لہنا چُکا کے دوزخ بہشت، ڈیرہ سورگاں اُتے لاوانگا۔ اوم رُوپ سرب پرکاشی،
 وشن برہما شیو کھیل کھلاوانگا۔ جس دا نُور اکو ذاتی، اتم ذات وچ ملاوانگا۔ تھر گھر دے کے ساچی ذاتی، وست بھنڈارا آپ بھراوانگا۔
 سچکھنڈ دوارے چرن گول بنا کے داسی، سر اپنا ہتھ بٹکاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر دی کرنی کار کھاوانگا۔
 دُھر دی کرنی کار کراں گا۔ جن بھگت سہیل وراوانگا۔ سنتاں دی سیجے چڑھانگا۔ گرمکھ سہیلے پھڑانگا۔ لکھ چوراسی نال لڑانگا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپے کراں گا۔ ساچی کرنی کار کھاوانگا۔ نرگن سرگن میل ملاوانگا۔
 سجن سہیل اک اکھاوانگا۔ بن باقی تیل، دیپ آپ جگاوانگا۔ سد وساں دھام نویل، دھام وکھرا آپ بہاوانگا۔ لکھ چوراسی رائے دھرم دی
 کٹ کے جیل، بندی خانہ توڑ وکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیشہ اک سناوانگا۔ دُھر
 سندیشہ اک سناوانگا۔ رام رحیم آپ اکھاوانگا۔ آگے تقسیم نہ کھئے کراوانگا۔ دُھر دا نیم ہور نہ کوئی بناوانگا۔ جن بھگتاں دے کے اپنا
 یقین، یتھا یگت آپ اپنا درس دکھاوانگا۔ اہناں نوں پڑھنی نہ پئے اکھراں والی تعلیم، جنہاں نوں انتر آتم اپنا نام درڑاوانگا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھاوانگا۔ مہر نظر پرہو اٹھائیکا۔ رحمت فضل آپ کھائیکا۔ کلجگ کیریا دیوے بدل، بدلہ سب
 دی جھولی پائیکا۔ جن بھگتاں کر کے مدد، مدعا اپنا اک درسائیکا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑے عدد، شمار اپنے گھر رکھائیکا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیکا۔ مہر نظر کب اٹھاوانگا۔ بن مکے کیوں جڑاوانگا۔ بن مندر مسجد شودوالے مٹھ درس
 دکھاوانگا۔ بن تیرتھ تٹ اشنان کراوانگا۔ بن لوک پرلوک چوڈاں ہٹ، اپنا گھر وکھاوانگا۔ مہربان ہو کے لئے سد، سدا اکو اک سناوانگا۔
 تیرا پرہو مندر ویکھیئے ٹھ، پلنگ رنگیلا کی وچھاوانگا۔ جن بھگت کہن کس بدھ اندر وجائیں مردنگ، راگ کی الاوانگا۔ کیہڑی دھار
 وگائیں گنگ، امرت سپر پیاوانگا۔ کس بدھ اوڈھن دیویں ننگ، پڑدا اپنا پواوانگا۔ ساڈی آسا پوری ہووے منگ، منگن دی حرص

گواویگا۔ اکو ڈھولا سنا کے سوہنگ چھند، رام اپنے وچ سماوینگا۔ تیرے لگ کے ڈھر دے انگ، ناتا دوجا توڑ ٹراوینگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان اپنی مہر وچ رکھاوینگا۔ جن بھگت آکھ سناؤندے نے۔ ابناشی کرتے تیرا راہ تکاؤندے نے۔ نیتر نین آکھ دھیان لگاؤندے نے۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا اکو راگ الاؤندے نے۔ انتر رکھ جاؤ گھنیرا، من منسا میٹ مٹاؤندے نے۔ لکھ چوراسی گھر گھر در در جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ماردے پھیرا، تٹ کنارے نظر کیسے نہ آؤندا اے۔ سچ سوامی انتریامی تیرا دس کیہڑا ڈیرہ، جس گھر بہہ کے بھگت مناؤندا اے۔ اوتھے ہووے حق نیڑا، جھگڑا رہن کھئے نہ پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ڈھر دا کھیل آپ کراؤندا اے۔ گر اوتار کہن پرہہ ویکھی کلجگ چمڑی، کایا ماٹی نظری آئیا۔ جس دی قیمت انت پئے نہ دمڑی، ہٹو ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ ملے وڈیائی نہ جنم والی امڑی، پتا سوبھا کھئے نہ پائیا۔ بن ہر پیار ہوئی نکمڑی، نکرمن دئے دہائیا۔ تیری کھیل سدا اکمڑی، اگم پُرکھ بن تیرے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر ساچے منگ منگائیا۔ گھر مانگت آئے دات منگن، سچکھنڈ نواسی تیری اک سرنائیا۔ چولی چاڑھ دے اپنی رنگن، جگت للاری لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم پر ماتم دے دے اک اندن، دوجی کرنی نہ پئے پڑھائیا۔ دھوڑی ٹیکا مستک لا دے چندن، ڈرمت میل دھوئیا۔ بن تیرے چرناں دوسر ہور نہ کریئے بدن، بندگی ڈنڈوت سجدہ سپس نہ کیسے نوئیا۔ دوجے گھر نہ جائے منگن، اپنا بھنڈارا دے بھرائیا۔ بھيو کھلا دے اکو وار ہنگ برہمن، پارہم تیرا روپ نظری آئیا۔ ڈھولا گا کے ساچا چھندن، سنسے تیرے اندر ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب دیوے وڈیائیا۔ صاحب کہے میں سچ سناوانگا۔ ڈھر دا رام اک درڑاوانگا۔ شبدي سُت اک پرگٹاوانگا۔ جوت شبدي سوہنگ روپ اکھواوانگا۔ شبدي سُت حکم مناوانگا۔ وشن اپنی دھار چلاوانگا۔ سوہنگ روپ آپ اکھواوانگا۔ وشن امرت رس پیاوانگا۔ شبدي جوڑ جڑاوانگا۔ سوہنگ روپ پھیر وکھواوانگا۔ سوہنگ روپ اوم دا مول، منتر منتران وچوں درڑاوانگا۔ وشن بھنڈارا کر بھریور، برہمے برہم وديا دتی پڑھائیا۔ شنکر ہتھ پھڑا ترسول، تُوں میرا میں تیرا اکو ڈھولا دتا سناٹیا۔ داتا بن کے کنت کنتول، کیرپا کری بے پرواہیا۔ کر کے کھیل بن تت وجود، سچ ثبوت دتا سمجھائیا۔ اپنا بنھ کے آپ اصول، نرگن نرگن کری کڑمائیا۔ سوہنگ روپ کوئی نہ جاوے بھول، بن سوہنگ ہر کا کھیل نہ کھئے

ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کمائیا۔ سوہنگ رُپ ست ستواد، آد جُگاد اک اکھوائیندا۔ سوہنگ سرُپ وشن برہما شو ملی داد، جنہاں دا نانک دادک سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ سوہنگ سرُپ ترے گن مایا پنج تت تنو والی چلی شاخ، شناخت گھر نہ کھئے سمجھائیندا۔ سوہنگ سرُپ لکھ چوراسی آتم پرما تم بخش دات، نور نورانہ وچ ٹکائیندا۔ سوہنگ سرُپ پاربرہم برہم ویکھیا کھیل تماش، خالق خلق ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ہنگ کہے میں ہویا سو، صاحب دیوے وڈیائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کہے میں ہنگ وچ گیا سمو، بن ہنگ میرا نام نہ کھئے جنائیا۔ دوہاں دا رُپ اکو آد جُگاد سدا نرموہ، جگت مُجبت وچ کدے نہ آئیا۔ جس ویلے پرما تم آتم نال جائے چھوہ، جوتی جوت نال جوت کرے رُشنائیا۔ اگلا پچھلا لیکھا سب کچھ دیوے کھوہ، ناتا اور رہن کھئے نہ پائیا۔ اک دو جے دے دوویں جاون ہو، ہوکا دے کے دین سُنائیا۔ شبد گرو گرو شبد بن شبد گرو کوئی نہ جانے سو، سویا ہنگ نہ کھئے اٹھائیا۔ جس ہنگ دی لوکات وچ لو، برہم ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جُگاد مدھ اپنی کھیل رچائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس دا لیکھا مکیا نہ کدے حساب، کوٹن کوٹ گر اوتار پیغمبر پیر شبد راگ ناد اکھراں پتھراں اُتے گئے لکھائیا۔

گرمکھ سرت دا ستگر مالک، آد انت اک اکھوائیندا۔ سیوادار ہو کے سدا کرے پرتپالک، پت پریشور ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی اپنی لائے اگم عدالت، عدل انصاف اپنا آپ جنائیندا۔ اپنے نام دی دے کے ضمانت، بریخانہ آپ وکھائیندا۔ جن بھگت جگ جگ گھر ساچے دی سچ امانت، جگ وچھڑے میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کوڑی کِریا جگت علامت، دُرمت میل پُرکھ ابناشی آپ دھوائیندا۔ ستگر سوامی سدا سد راکھا، رکھک اکو نظری آئیندا۔ اندر باہر گیت ظاہر ہووے سکلا ساتھا، ایتھے اوتھے دو جہان سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ دُھر درگاہی بے پرواہ بن کے داتا، نام پدارتھ جھولی پائیندا۔ دِنے جاگدیاں راتیں سُنیاں من واسنا توں باہر بخشے داتاں، انتر آتم کھوج کھجائیندا۔ جس دے نال شبدي جڑے ناتا، دُھر دا سنگ وکھائیندا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں بن کے مائی باپا، پتا پُرکھ اکال اپنی گود اٹھائیندا۔ جن بھگت سہیلا گئی گہیر، گہر گور
 بے پرواہیا۔ سچکھنڈ نواسی گھت کے آئے وہیر، دو جہاناں پندھ چرناں ہیٹھ دبائیا۔ جنہاں دا انتر آتم پرہ ملن نوں ہویا دلگیر، ساکھیات
 سوچھ سرُویی تصویر دئے دکھائیا۔ اندر وڑ کے چوٹی چاڑھے اُس اخیر، جس نوں کبیر گا گا خوشی منائیا۔ شرع شریعت دین مذہب دے
 کٹ زنجیر، ڈوری اپنی تند بندھائیا۔ مُرشدان دا مُرشد پیراں دا پیر پیغمبران دا پیغمبر شاہ پاتشاہ شہنشاہ دستگیراں دا دستگیر، دردی
 دیناں اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ بھگت سہیلا آپ پرہ، نرگن
 سرگن کھوج کھجائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر دی چھڈ کے حد، لکھ چوڑاسی وچوں ہرجن اپنے لئے جگائیا۔ جنہاں
 دے اندر وڑ کے دپیک ہو کے جائے جگ، ناد ہو کے جائے وج، امرت ہو کے بھجئے آگ، ترسنا جگت مٹائیا۔ آتم سیجا بے سچ، درس کرائے
 رچ رچ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنے گھر وسائیا۔ جن بھگتاں دا سدا سنگی، دُھر دھامی اک اکھوائیا۔ سدا وست
 امولک دیوے منگی، کدے کدے بن منگیاں وی جھولی پائیا۔ جہنوں پرہ ملن دی جنائی ڈھنگی، تنگ راستے وچ اندر وڑ کے اپنا نور دئے
 چمکائیا۔ اوتھے نیتز رووے سُرستی جھنا گوداوری گنگی، جس ویلے امرت اپنا میگھ برسائیا۔ گرمکھ سُرتی کہے مینوں مل گئی اوہ ڈنڈی،
 جس دا مارگ باہروں نہ کھئے سمجھائیا۔ میں چھٹی وچوں بندی، بندنا اکو کران چائیں چائیا۔ میری چوٹی نہ ہووے ننگی، سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ چاہے چنگی چاہے مندی، انت اوسے دی اکھوائیا۔ کی ہویا جے گرمکھ پٹیاں وچ واہی نہ کنگھی، کلجگ نیتز کجل دھار نہ کھئے
 بنائیا۔ کی ہویا جے گل الفی نہیں کوئی انگی، تن لباس نہ کھئے رکھائیا۔ ست سچ تیرے پریم پیار دی وست سب توں چنگی، جیہڑی ہٹ
 بازاراں وچوں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت سہیلا اک اکیلا صاحب سدا بخشندی، بخشش رحمت
 اپنی جھولی پائیا۔ باپو تارنہارا کھئے پتا، ناتا کوڑ جگت ٹرائیا۔ جس نے بھاگ لگایا گود ترپتا، اوہ مالک ہوئے سہائیا۔ اندر وڑ کے اپنا آپ
 بندھا دئے نسچا، من مت بدھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سچ پریم دا لا کے عشقا، عاشق معشوق دوباں مان گوائیا۔ اشارے نال کھول کے درشتا،
 ایشٹ اکو دئے دکھائیا۔ گرمکھ آسا کدے نہ جائے پرتھا، ستگر پورا سدا سدا سد گر شبیدی پوری آس کرائیا۔ ایہو کھیل آگتی پر دا، پتا پُرکھ

اکال ہو کے بیٹے سہائیا۔ سُرَت کرن پرہہ ٹھاکر آیا، ٹھوکر نام لگائیا۔ کوڑی کِریا کٹ کے مایا، ممتا موہ چُکائیا۔ سِر سمرتھ رکھے اپنی چھایا،
 شہنشاہ دیا کمائیا۔ پورب جنم دا لہنا جھولی پایا، مقروض اپنا قرضہ رہیا چُکائیا۔ اگلا سوڈا اچے باقی رکھایا، ہوئی ہوئی منزل مقصود دئے
 چڑھائیا۔ سچ عروج دئے دکھایا، محبوب میل ملائیا۔ موجود ہو کے مُجرہ دئے لگایا، بن گوپی کاہن اپنی راس دئے دکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچ ور، گھر سچن لئے ملائیا۔ رنگاں وچ وڑیا راؤ، ہر کرتا بے پرواہیا۔ غریب زانیاں کوچھیاں کھلیاں
 پکڑے باہوں، جگ ڈبڈیاں پار لنگھائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا سِر دیوے ٹھنڈی چھاؤں، مہربان اپنا ہتھ ٹُکائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں،
 سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ ساچی گود بھائے جوں بالک ماؤں، پتا پوت سہج سُکھدائیا۔ کلجگ آیا کرن حق نیاؤں، حقیقت ویکھے
 تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا دینا جھولی سرب پائیا۔ رنگاں اندر راؤ وڑیا، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ بن
 پوڑی ڈنڈے اندر چڑھیا، ساڈھے تن ہتھ بنک دئے وڈیائیا۔ سچ دوارے جا کے کھڑیا، گھر گرمکھ الکھ جگائیا۔ اٹھ متر میرے یار اڑیا،
 دھر دا حُکم سنائیا۔ جس ویلے تُوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھیا، ناتا چھٹیا سرب لوکائیا۔ اندر آ کے تیرا آتم پر ماتم وریا، نار کنت سِری بھگونت
 ساچا روپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دا میلا رہیا ملائیا۔ رنگاں اندر راؤ آ کے، عاقی منوا دئے مٹائیا۔ پنج
 چور حُکم نال دھمکا کے، بھہ وچ ڈرائیا۔ دھر فرمان اک سنا کے، سُنّیاں لئے جگائیا۔ آؤ ملو گلوکڑی پا کے، ساچی تگڑی تول تُلّائیا۔
 نقلیاں کولوں پلا چھڈا کے، اصل دئے ملائیا۔ دھر دا منتر اک پڑھا کے، پئی اپنی دئے سمجھائیا۔ جس نالوں وچھڑی اوسے دی یاد کرا کے، اتم
 اوسے وچ ملائیا۔ سچن دے گھر سچن بہا کے، مچن اشنان دئے دکھائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی جن بھگتاں دا جُگ جُگ درشن پا
 کے، گھر اپنے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدا سدا سد رنگاں دئے وڈیائیا۔ رنگاں اندر وڑیا دین دیاں، دیاںدھ
 دیا کمائیا۔ سوہنی ویکھی دھرمسال، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ جتھے پریم پیار دا جھلدا اک نشان، مُحبت وچ لہرائیا۔ اوہ منگدا درس دا
 اکو دان، دوجی حرص نہ کھئے دکھائیا۔ جے ملے تے ملے سِری بھگوان، دوجے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اوسے دے بال
 انجان، ننگے نئے روپ نظری آئیا۔ اوہ شہنشاہاں دا شاہ دھر درگاہی سلطان، سُنّیاں لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ رنکاں اندر سوہنا سُکھ، ہر راؤ دئے جنائیا۔ بے شک ویکھن وچ سارے منکھ، ین غریباں میرے نال پریم نہ کھئے کرائیا۔ اوہ میرے لاڈلے اوہ پُت، جنہاں نٹوں پہلاں جمیاں ماں پھیر اپنی گود بٹھائیا۔ میں اوہناں اُتے خوش، جیہڑے میرا راہ تکائیا۔ میں اوہناں دے اندروں پَواں اُٹھ، گھر وچوں لوں آپ انگرٹایا۔ نج نیتر کھول کے نظری آواں سچ سچ، کوڑی کریا دیاں تجائیا۔ سچ پُچھو میری نہ داہڑی نہ مُچھ، چوٹی سپس نہ کدے مُنائیا۔ جن بھگتاں آگے گیا جھک، ماں ابھان دوویں دتے گوائیا۔ باقی لکھ چوڑاسی توں سدا رہیا لک، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ کوئی ڈھولا سوہلا گاؤندے بانی ٹک، راگاں ناداں ویداں وچ دھیان لگائیا۔ تیرتھ نہاؤندیاں مندیریں جانندیاں مسجداں سپس جھکاندیاں میرا پیئندا جائے نہ مُک، منزل چڑھ درس کھئے نہ پائیا۔ جس اُتے کریا کران اُس دے اندر وڑ جاواں چھپ، اوس نٹوں پڑھن لکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ رنک کہن اسیں پایا رانا، جو رعیت ویکھ وکھائیا۔ جس دا حُکم اک فرمانا، دو جہاناں رہیا سُنائیا۔ جس دا چھتیاں راگاں توں باہر گانا، علماں توں پرے پڑھائیا۔ الفیے توں باہر ٹکانا، سدیاں نال سد گھر نہ کھئے بہائیا۔ جے کدی ہویا تے بھگتاں دے گھر مہانا، جگ جگ نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ اپنے پریم دا دے کے جاوے نشانہ، نشانی اپنی دئے جنائیا۔ گیتاں وچوں گیت دس کے جائے ترانہ، جو طبیعت دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا داتا، داتا اکو اک اکھوائیا۔ راؤ کہن پرہ پایا داتا، دیاوان دیا کھائیا۔ رنک کہن نہیں سانوں اوس پچھاتا، جس پچھلی یاد کرائیا۔ اوہ مالک خالق دُھر دا آقا، عقل سمجھ سکے نہ رائیا۔ جس ویلے اندر وڑ کے کھولیا تاکا، میرا پڑدا دتا اٹھائیا۔ مینوں اوہ وی نظر آیا پتا ماتا، ناتا جگت دتا تڑائیا۔ میں چھڈ کے سرب ساکا، چنتا روگ سوگ دکھ بھکھ اوسے دی جھولی پائیا۔ اکو پریم اندر ملن دی رکھ کے آسا، جگ ترشنا دتی مٹائیا۔ جنہاں نٹوں ستگر پورا آپ دیوے بھرواسا، اوہناں نٹوں کوئی کرم کریا کرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

ہرسنگت تیرے درشن نون، گھر چل پرمیشور آیا۔
 ہرسنگت تیرا اوہ دوارا، جس گھر وسے سدا نرنکارا، نرگن اپنی دیا کہا یا ؛
 ہرسنگت تیرے درشن نون، گھر چل پرمیشور آیا۔
 ہرسنگت تیرا اچ منارا، اکو ویکھے ویکھنہارا، دو جے نظر کسے نہ آیا ؛
 ہرسنگت تیرے درشن نون، گھر چل پرمیشور آیا۔
 ہرسنگت تیرا اگم پیارا، اندر باہر گپت ظاہرا، ناتا ستگر چرن جڑایا ؛
 ہرسنگت تیرے درشن نون، گھر چل پرمیشور آیا۔
 ہرسنگت تیرا گھر بارا، پرہ نون ملیا دھام تھارا، سچکھنڈ نواسی اپنا پھیرا پایا؛
 ہرسنگت تیرے درشن نون، گھر چل پرمیشور آیا۔
 ہرسنگت تیرا سوہنا آسن، جتھے سوپے پُرکھ ابناشن، سنمگھ ہو کے درس وکھایا ؛
 ہرسنگت تیرے درشن نون، گھر چل پرمیشور آیا۔
 ہرسنگت تیری سوہنی سیجا، جوتی جلوہ نوری تیجا، شبدي راگ سُنایا ؛
 ہرسنگت تیرے درشن نون، گھر چل پرمیشور آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کَریا پاندھان اپنی کھیل رچایا ؛ ہرسنگت
 تیرے درشن نون، گھر چل پرمیشور آیا۔
 گرمگھو مینوں درس دکھاؤ، جگ جگ دی پیاس بجاؤ، پریم پرتی رنگ چڑھایا ؛
 ہرسنگت تیرے درشن نون، گھر چل پرمیشور آیا۔
 گرمگھو مینوں دیو دیدار، اپنے نال سانجھا کرو پیار، وکھرا رہنا مینوں کدے نہ بھایا ؛

ہرسنگت تیرے درشن نون، گھر چل پرمیشور آیا۔
 گرمگھو میرے نال ملاؤ نین، میں تہاڈے اندر آیا بہن، لگھ چوراسی جگت تجایا ؛ ہرسنگت تیرے درشن نون، گھر چل پرمیشور آیا۔
 میرے نال ملاؤ اکھ، میں اپنا بہیت دیواں دس، اندرون پڑدا دویت چکایا ؛
 ہرسنگت تیرے درشن نون، گھر چل پرمیشور آیا۔
 میرے نال ملاؤ نیتر، تہاڈا لہنا چکاواں چھیکڑ، آگے لیکھا منگن کھئے نہ آیا ؛
 ہرسنگت تیرے درشن نون، گھر چل پرمیشور آیا۔
 جن بھکتو میرے نال ملاؤ ہتھ، میں اوہی پُرکھ سمرتھ، جو جگ جگ ویس وٹایا ؛
 ہرسنگت تیرے درشن نون، گھر چل پرمیشور آیا۔
 سچکھنڈ دواویوں آیا نس، تہاڈے اندر جاواں وس، وصل اکو یار کرایا ؛
 ہرسنگت تیرے درشن نون، گھر چل پرمیشور آیا۔
 میرا ناتا ہووے پگ، ویکھیو پیار کردیاں نہ جانا تھک، تھکاوٹ پچھلی دیاں گویا ؛
 ہرسنگت تیرے درشن نون، گھر چل پرمیشور آیا۔
 جے پچھے گوبند گیا چھڈ، ہن کدے نہ ہوواں اڈ، وکھری دھار نہ کھئے رکھایا ؛
 ہرسنگت تیرے درشن نون، گھر چل پرمیشور آیا۔
 جے بدھگ لیا سد، میں پار کرکے آیا حد، محدود ہو کے تہاڈے اندر ڈیرہ لایا ؛
 ہرسنگت تیرے درشن نون، گھر چل پرمیشور آیا۔
 میں خوشیاں نال گاواں تہاڈا جس، ٹساں آگون ملنا ہس، میں اپنی ہستی تہاڈی مستی وچ رکھایا ؛

ہرسنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پرمیشور آیا۔
 مارگ اکو دیواں دس، چپ تپ کوئی کرنا پئے نہ ہتھ، بن پڑھیاں پار لنگھایا ؛
 ہرسنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پرمیشور آیا۔
 ایتھے اوتھے لوں رکھ، جھولی پا کے حقیقت حق، حاکم دھر دے دیواں بنایا ؛
 ہرسنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پرمیشور آیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پریتی اندر تہاڈے آگے جائے ڈھٹھ، اپنا بل نہ کھئے رکھایا ؛ ہرسنگت تیرے درشن نوں، گھر چل
 پرمیشور آیا۔

☆ ۱۴ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہرديو سينگھ دے گرہ فروزپُر چھاؤنی گوال ٹولی ☆

جن بھگتاں ورگ لائے ایک، اک اکلّا دیا کمائیا۔ سچ پریتی بخش کے ٹیک، چرن گول دئے سرنائیا۔ بُدھی کر کے آپ بیک، ست
 سروپ دئے بنائیا۔ اندر وڑ کے لئے پیکھ، گرہ مندر کھوج کھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا ورگ سرب
 سمجھائیا۔ ساچا ورگ جنہاں لگا، ویلا وقت گئے بھلائییا۔ پچھلا لیکھا چھڈ سواریاں آگا، اکم ملی وڈیائییا۔ جنم کرم دا ہین جو پھرے بھجّا،

تٹ کنارے پھیری پائیا۔ مانساں والے جو کھاندا رہیا ہڈا، ڈھوران کھلّ لہائیا۔ جوین ہنداؤندا رہیا ہڈھا نڈھا، مست جوانی وچ سہائیا۔ ہتھ پھڑاؤندا رہیا چکر گدا، دھنشدھاری روپ وٹائیا۔ ڈوم ہو کے گھر گھر دیندا رہیا سدا، سیوا سچ کھائیا۔ پرہ دی کریا ورگ اکو لگا، جس دا ورم اندر دتا کرائیا۔ سچ پریم اندر بدھا، بندنا اکو دتی سنائیا۔ سچ مقام کرا کے حجا، حاجت پوری رہیا وکھائیا۔ نام خُماری اندر مدھا، مدھ سوڈن ویکھ وکھائیا۔ سچ پرکاش وچ جگا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ جگ اپنا ورگ لگائیا۔ جگ جگ ورگ لگاؤنہارا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ بھگت سہیلے جگاؤن والا، جگ چوکڑی پھیری پائیا۔ نام سندیس سناؤنہارا، ستیاں لے اٹھائیا۔ سچ بھنداری بن ونجارا، وست امولک جھولی پائیا۔ پار کرا کے تٹ کنارہ، نیا نوکا نام چڑھائیا۔ سجن ملا کے اک زینکارا، زگن سرگن لیکھ مکائیا۔ محل وکھائے اک گھر بارا، سوہنا مندر دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ڈھر دی کرنی آپ کھائیا۔ جگ چوکڑی ویکھیا ورگ لگدا، سمجھ والا سمجھ کھے نہ پائیا۔ ورگاں اندر اناشی کرتا سدا بھجدا، بن بن پاندھی راہیا۔ پندھ مکا کے دُور حد دا، نیرن نیرا نظری آئیا۔ ویکھ نظارہ اپنے جگ دا، جگ جیون داتا بھگتاں لے ملائیا۔ سچ نام اندر رنگدا، خاکی تن ملے وڈیائیا۔ بھيو کھلا کے ہنگ برہم دا، پاربرہم اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا مکا کے خوشی غم دا، سد اکو رنگ چڑھائیا۔ ورگ کہے میں کدے کیسے نہ لگا، میرا کھیل سمجھ کھے نہ پائیا۔ جن بھگت کہے میں تیرے مگر لگا، ناتے سارے دتے تڑائیا۔ ورگ کہے میں پرہ دے حکم اندر بدھا، بن حکمے کار نہ کھے کھائیا۔ جن بھگت کہے میں تینوں گھر ساچے لہا، اپنی اکھ کھلائیا۔ ورگ کہے بن میری کریا ساچا کیسے کیتا نہ حجا، حاجت پور نہ کھے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ڈھر دا لیکھا رہیا مکائیا۔ ساچا سکھو ورگ لاؤنا، ہر گنڈی آپ کھلائیا۔ پہلوں پرہ دا درشن پاؤنا، نیر اکھ کھلائیا۔ دو جے ڈھیہ ڈھیہ چرنیں سیس نواؤنا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ تیجے بہ بہ منگل گاؤنا، ساچا نام الایا۔ چوتھے مان ایہان مٹاؤنا، گڑھ ہنکار نظر نہ آئیا۔ پنجویں پنجاں اکو رنگ رنگاؤنا، دو جی ونڈ نہ کھے ونڈائیا۔ چھویں کایا چہر چہن چہاؤنا، سوہنا مندر لینا بنائیا۔ ستویں ست ستوادی اندر وساؤنا، سوہنی کر صفائیا۔ اٹھویں اٹھاں تتاں سیوا لاؤنا، آگے سیس نہ کھے اٹھائیا۔ نوویں نو در پندھ مکاؤنا، لیکھا رہے نہ رائیا۔ دسویں

در گھر ساچے ویکھ وکھاؤنا، ویکھ ویکھ اپنی خوشی منائیا۔ اک دس دی ونڈ ونڈاؤنا، دس دو وجے ودھائیا۔ تن دس دا تند بندھاؤنا،
 دس چار نہ ہوئے جدائیا۔ پنج دس دا سنگ نبھاؤنا، دس چھ پڑدا دئے اٹھائیا۔ ست دس دا سوہنا رنگ چڑھاؤنا، اٹھ دس ویکھنا چائیں
 چائیا۔ نو دس دا ملنگ نچاؤنا، دس دس پیس دا اکو اک گوسائینا۔ پیس اک دا انک بناؤنا، دوا ایک گنڈھ پوائیا۔ اکیاں والا وقت
 سہاؤنا، اکیسا جگدیسا سوہا پائیا۔ جن بھگتاں ورگ لاؤن دا طریقہ اک رکھاؤنا، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ وڈیاں چھوٹیاں بھو چکاؤنا، بالان
 پردھاں نوجواناں دیوے آپ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کھائیا۔ براہمن ورگ کی سکے لا، ودیا
 برہم پڑھن نہ پائیا۔ جنہاں رحمت کرے خدا، خدی تکبر دئے گوائیا۔ جو کرماں کارن ہوئے جدا، حکمے وچ بھوائیا۔ تنہاں لیکھا دئے چکا،
 بھلیکھا باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ورگ کہے میں سچا، مینوں آکھے سکے نہ کھئے
 لگائیا۔ میں اُس پر پڑکھ دا بچہ، جس نال ناتا پکا لیا جڑائیا۔ میں سدا ویکھاں کایا ماٹی بھانڈا کچا، ساڈھے تن ہتھ گگریا نظری آئیا۔
 جس ویلے میرے صاحب دا مینوں حکم سندیشہ ملے پتہ، پت پریشور دئے جنائیا۔ میں کھول کے ویکھاں اکھاں، اپنی پلک اک اٹھائیا۔
 نالے روواں نالے ہسٹاں، دوویں رنگ جنائیا۔ میں مار دوہتھڑ ہتھ متھے رکھاں، سوچ سمجھ نہ آئے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اپنا کھیل رہیا کرائیا۔ ورگ کہے میں دھر دا ساتھی، آد جگاد نظری آئیا۔ جس ویلے جن بھگت دا لہنا مکنہ ہووے باقی، بہتیاں
 تھوڑا نظری آئیا۔ اوس ویلے میں کراں اک چالاکئی، اپنا بل پرگٹائیا۔ اندر وڑ کے ٹھوکر لاواں اُتے چھاتی، سینہ سٹا دیاں اٹھائیا۔ شاہ رگ
 دے اتوں کھولن دی جاچ دساں تاکی، ہوئی جہی سمجھائیا۔ لوکیں مینوں کہن ورگ میں ورگ اوہ نام والا ساتھی، جس نون نمستے کہہ
 کہہ سارے سپس نوائیا۔ میری سیکھیا سُن کے سادھ سنت جگ چوکڑی چڑھے منزل گھاٹی، پندھ اپنا آپ مکائیا۔ اک گل اُچے مندر بہہ
 کے کبیر جلاہے مینوں آکھی، خوشی نال سناٹیا۔ آگے کلجگ آؤنی اندھیری راتی، چاروں کُنڈ اندھیرا چھائیا۔ پرگٹ ہووے پڑکھ ابناشی،
 ابناشی کرتا ویس وٹائیا۔ اوبدی کوئی سمجھ نہ سکے ساکھی، ساکھیات ہو کے کھیل وکھائیا۔ جس ویلے تینوں حکم دیوے تون بھگت اٹھاویں
 ساتھی، اندر وڑ وڑ ساریاں تون اکو ورگ لگائیا۔ جے ملاویں تے ملاویں کلاپاتی، پت پریشور ناتا دئیں جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کھیل رہیا کھلایا۔ ورگ کہے سُن بھگت کبیر، میں نکرمن دیاں جنائیا۔ میرا تتاں والا نہیں سریر، سُڈول رُوپ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں پیغمبراں ورگا نہیں پیر، گرواں ورگا گرو نہ کھئے اکھوائیا۔ میری کاغذاں اُتے نہیں کوئی تصویر، منکیاں والی تسلیح ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ میں کیسے بھنڈاریوں کھادھی کدے نہ کھیر، پوڑی کڑاہ منگ نہ کھئے منگائیا۔ میں کدی نہ نہاون گیا اٹھسٹھ نیر، تٹ کنارہ پھیرا کدے نہ پائیا۔ میں مندران مسجداں وچ پندھ لیا نہ چیر، بن کے پاندھی راہیا۔ میں ٹلیاں پربتیاں پہاڑاں چوٹی چڑھیا نہ کدے آخیر، جنگل جوہاں وچ پھیرا نہ پائیا۔ میں جکڑیا گیا نہ کیسے زنجیر، شرع ڈور نہ کھئے وکھائیا۔ جس ویلے میرا صاحب داتا گنی گھیر، میرے ولّ اکھ لئے اٹھائیا۔ میں دُور دُراڈا نیڑے آواں نزدیک، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اوس ویلے پرہو اپنا حُکم دیوے ٹھیک، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ جیہڑے بھگت میری کردے رہے اڈیک، اوہناں دے اندر وڑ کے میرے نام دا ورگ دے لگائیا۔ ساچی بجھ جئے اک پریت، پریت نالوں نہ ہوئے جدائیا۔ جُگ چوکڑی گئے بیت، بیتی کہانی آگے مارگ رہی جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ کبیر کہے ایہ رکھیں یاد، سچ سچ دتا درڑائیا۔ کلجگ اتم اولڑا چلے رواج، رسم سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اباشی کرتا آتم پرما تم کرن آوے کاج، شبَد وچولا وچ بنائیا۔ ست دھرم دا ست ستوادى لے کے نال داج، دات دُھر دی اک پرگٹائیا۔ دُھر سندیسہ مار آواز، در تینوں لئے بلائیا۔ ہوئی جیہی دیوے آگھ، اکو حُکم سُنائیا۔ جا میرے بھگتاں دی کھول جاگ، سُنیاں زین نہ کھئے وہائیا۔ ورگ لگا کے کہو چلو بیڑے چڑھو جہاز، بیڑیاں نئیا کشتیاں نوکا سارے دیو تجائیا۔ جگت ناتے توڑ سماج، سمجھ اکو نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دے لہنے دئے مکائیا۔ ورگ کہے دھن بھگت، دتا موہے سمجھائیا۔ جس ویلے آوے سہنجنا وقت، بھگت دوار خوشی منائیا۔ پُرکھ اباشی کھیل کرے وچ جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ لیکھا جانے عرش فرش، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ میرے اُتے کر کے ترس، دُھر سندیسہ دئے سُنائیا۔ میں آ کے ناانا ہو کے کراں عرض، دوتے جوڑ سیس نوائیا۔ ہے پرہو میرا کی فرض، سچ سچ دے جنائیا۔ سیری بھگوان کہے میرے بھگتاں نال ونڈ جا کے درد، درد دکھ بھے بھنجن آپ جنائیا۔ اوہناں دے اندر وڑ کے کھیل کراں اسچرج، اچرج لیل دئے وکھائیا۔ بھاویں نار بھاویں مرد، استری پُرش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ پریم دی پھڑ کے کرد، کوڑی کیرا اندروں قتل دینی کرائیا۔

تیرا کوئی نہ ہووے خرچ، بن پیسے دھیلے آسا پور وکھائیا۔ تُوں پوپاں ہتھ نہ آویں وچ چرچ، مندر مسجد سارے بیٹھے تیرا راہ تکائیا۔ ورگ کہے میرے اُتے کریں ترس، مہر نظر اُٹھائیا۔ میں وی تیرے وچھوڑے اندر رہیا تڑپ، کبیر جُلاہا گیا سمجھائیا۔ میں تیرا ڈھولا سُنواں کڑک، اُچی اُچی ناد وجائیا۔ جن بھگتوں مارگ سدھا ویکھو سڑک، ساڈھے تِن ہتھ اندروں پار لنگھائیا۔ جس تُوں میرا ورگ لگا اوہ کدے نہ جاوے اٹک، راہ وچ نہ کھئے ٹھہرائیا۔ اوتھے کی کرے پنچ وکارا کٹک، جتھے مہربان تیرا حُکم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا دینا ساچا درس، اپنی آس سُنائیا۔ ورگ کہے میں جس در وڑیا، سُنتے دیاں اُٹھائیا۔ جس پوڑے جا کے چڑھیا، ڈنڈے دیاں بلائیا۔ جس مندر جا کے کھڑیا، دُھر دی الکھ سُنائیا۔ جس گھر جا کے ساچا ڈھولا پڑھیا، سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ اکو تیرا پلُو پھڑیا، جگ سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ کِرپا کر نرائن نریا، نرویر تیری وڈیائیا۔ میں ساچی سیوا گھر ساچے کریا، کر کر خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچے لینا بہائیا۔ ورگ کہے تیرا ویکھیا ولکن، بڈ ماس ناڑی چار دیواری اک بنائیا۔ اوس دے اندر یاتری تلکن، سمبھل پیر نہ کھئے ٹکائیا۔ چار جگ کلجگ سنت سادھ سارے ولکن، نیتر روون دین دُہائیا۔ جتھے پرہ تُوں وسیں کوڑ کڑیارے اُتھوں کھسکن، بھجن واہو داہیا۔ تیرے بھگت سہیلے نور اگئی چند چمکن، منڈل منڈپ نین شرمائیا۔ جودھے سورپیر نوجوان تگن، بلدھاری رُوپ وٹائیا۔ جنہاں دی پت آئیوں رکھن، رکھک ہو کے سیو کھائیا۔ درس دکھائیں نیتر لوچن اکھن، نین دیویں وڈیائیا۔ اوہ ماہی تیرے بہکے پتن، گھڑی بہار تیرے اُتے ٹکائیا۔ میں باقی سُنئیاں تُوں پھیر جاواں دسن، اندر وڑکے دیاں بلائیا۔ اُٹھو ویکھو جس جہاز ترایا لبانے مکھن، بیڑا کندھ اُٹھائیا۔ جس مان رکھایا سمن مؤسن، مُشکل حل کرائیا۔ جس دا وسیرا چارے کوٹن، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جسدا ہلارا بھگت سہیلے جھوٹن، دو جہاناں آپ جنائیا۔ سو صاحب سوامی آیا پُچھن، پُشت پنہی پھیرا پائیا۔ گرمکھاں دے اندر آیا لکن، نرگن ہو کے ڈیرہ لائیا۔ کوڑی کِرپا آیا کُنن، نام کھنڈا ہتھ چمکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ورگ کہے میں بالیاں وچوں نگا بالا، پچن اپنا اک بنائیا۔ جس دا کبیر دے کے گیا احوالا، اہل کار اکو نور خُدائیا۔ جس دا رنگ رُوپ چٹا گورا دسے نہ کالا، سُوہا پیلا ویس نہ کھئے وٹائیا۔ جس دے اُتے رکھنا نہ پئے کھئے رُمالا، دروازیوں وچ نہ بند کرائیا۔ جس دے اُتے رکھنا پئے نہ کھئے

گوالا، گواں پُوج نہ سیو کھائیا۔ جس دا مندر مٹھ نہ شودوالا، مڑھی گور نہ سیس نوائیا۔ آد جُگاد جُگ چوڑی اِکو گھر سچّی دهرمسالا،
 سچکھنڈ ساچا رہیا سہائیا۔ سو خالق خلق کھیل کرے نرالا، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ سو لہنا تیغ بہادر سنگھ پالا، پلّو اپنے نال گنڈھائیا۔
 سو لہنا گوبند سوہنا پُتر لالا، پورن پُرکھ رہیا سمجھائیا۔ سو حُکم سدا کال مہاکالا، آد جُگاد رہیا ورتائیا۔ ورگ کہے میں اوسدا سدا ہتھ
 اُٹھاون والا پیالہ، گرمکھاں بھر صراحی جام پیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا نال مُکائیا۔ ورگ کہے جن بھگت
 سچّے سچّے، سچ دیاں سُنائیا۔ تہاڈے نال مل کے میں وی کران مجن، سروور ساچے نہائیا۔ میری اگلی پچھلی چار جُگ دی مٹے اگن، تئی
 واؤ نہ کھئے تپائیا۔ تہاڈے نال رل کے پریم پیار دا میرے مکھ لگ جائے سگن، سگلی سرِشٹی دیاں تجائیا۔ اوسے دی یاد وچ ہو جاواں مگن،
 مگرلی گلّ ساری دیاں بُجھائیا۔ جس پار کرایا بدھک ادھک اپنی دھار بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار
 وڈیائیا۔ ورگ کہے اِک بدھک تے اِک ساتھی، جو نو قدم پچھے ڈیرہ لائیا۔ ستاراں سال اُمر اُس دی آکھی، بنسیاں نال سمجھائیا۔ جس
 ویلے بان لگا کرشن مکھوں ہر دیو ایہ گلّ آکھی، واہ واہ تیری وڈیائیا۔ بدھک دا ساتھی بُدھو جس دے کول ڈھائی اُنگلاں والی اِک گلاسی،
 اُس وچ پانی بھر کے کرشن دے ہتھ دتا پھڑائیا۔ اُس نے کہا میری لٹھی ہُن اُداسی، پیار تیرے وچوں نظری آئیا۔ اوس نیوں کے ماری
 جھاتی، چرن کول دھیان رکھائیا۔ کرشن پُٹھا ہتھ مار کے چھاتی سر اُپر دتا ٹکائیا۔ تہاڈا دویاں دا لہنا کچھ باقی، لیکھا آگے دیاں رکھائیا۔
 جس ویلے کلجک ہووے اندھیری راتی، ہر کرتا پھیرا پائیا۔ دویاں دا پیو پُتران والا رشتہ جوڑ کے ناتی، ناتا پھیر اپنے نال رکھائیا۔ بے شک
 ایس جنم دے اِکو جہے وڈے چھوٹے جماعتی، ماتا پتا وکھو وکھڑے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی پوری کر کے آکھی، آخر اپنے نال رکھائیا۔

☆ ۱۴ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی اجیر سینگھ دے گرہ ڈیری فارم فروزپور چھاؤنی ☆

چارے کہانی پیا جھگڑا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے آگے عرضوئیا۔ کوئی مارگ سمجھے نہ آگلا، چارے بانی دئے ڈہائیا۔ پرا پسنتی مدھم بیکھری کہے کلجگ ہویا پگلا، بڈھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ لیکھا مکے کیسے نہ سگلا، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ساڈھے تین ہتھ کایا مندر ہنڈھا کے گئے بنگلا، نت نوت اپنا پھیرا پائیا۔ بھگت بھگوان لبھدے گئے جوہاں جنگلاں، ٹلے پربت کھوج کھجائیا۔ راگاں ناداں گاؤندے گئے کیرتن وچ منگلا، ڈھولے سوپلے رسنا جہوا بئی دند سُنائیا۔ سادھ سنت سیس جگدیس جھکا کے کردے گئے بندنا، ڈنڈوت وچ اپنا آپ مٹائیا۔ در درویش بھکھاری بھچھیا رہے منگنا، مانگت ہو کے لینی جھولی ڈاہیا۔ دھوت اودھوت ہتھیں پاؤندے رہے کنگنا، تن ماٹی خاک رمائیا۔ پنڈت پاندھے مستک لاؤندے رہے چندنا، تلک للاٹی بھيو نہ آئیا۔ سچ دوارے ساچا کرے کوئی نہ عدلا، عداوت سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جگ چوکری لیکھا کدے کیسے نہ بدلہ، لہنا دینا نہ کھئے مکائیا۔ لوکات پرہہ ویکھ اپنا وطن، بے وطن ہو کے دین ڈہائیا۔ ساچا کنڈھا لہے کیسے نہ پتنا، شوہ دریا رڑھی دے لوکائیا۔ من ہنکاری کرے کوئی نہ قتلا، مقتول روپ نہ کھئے وٹائیا۔ تن ماٹی خاکی دے سب دا سکھنا، پردے ہر ہر نام نہ کھئے وسائیا۔ بچ نیتر کھولے کوئی نہ اکھنا، دھئے لوچن جگت راہ تکائیا۔ تیرے مندر کوئی نہ جانے وسنا، بھگت دوارا کھوجن کھئے نہ آئیا۔ امرت رس کوئی نہ جانے رسنا، جہوا رس نو ہلکائیا۔ کوڑی کریا چار کُنٹ دہ دشا مایا ممتا کرے نخرہ، تیرا بھيو کھئے نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی پڑھدے نال اکھراں، نراکھڑ تیرا نظر کیسے نہ آئیا۔ قلم شاہی کاغذ لیکھا لکھدے وچ سطران، ست ستوادی تیرا میل نہ کھئے ملائیا۔ رسنا جہوا پڑھ پڑھ انکاں والا بدلن پترا، بجر کپائی پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ باہروں ٹھگان چوراں کولوں سمجھن سارے خطرہ، پنج وکارا اندروں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ پریم پیار نال تیرا گیت گاؤندے ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ چارے بانی کہا پیا روؤلا، ہاباکار لوکائیا۔ چارے کہانی چکے کوئی نہ اوہلا، انتر آتم بھيو نہ کھئے کھلائیا۔ من ہنکاری ہویا بولا، اندر راگ دھن شبد سُنن کھئے نہ پائیا۔ پاربرہم برہم جانے نہ کھئے ڈھولا، گیت گاوت گا گا جگت خوشی منائیا۔ تیرا سمجھ نہ آئے دھر دا سوہلا، سلوکان نال راگ راگنی رہے گائیا۔ کوئی نہ جانے پاربرہم پت پریشور تیرا نام انمولا، انملی

دات وست جھولی کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ستجگ تریتا دواپر کلجگ سب نوں دس کے گئے ہر کا شبد سدا وچولا، ایتھے اوتھے دو
 جہاناں بیڑا پار کرائیا۔ جو انتر انتر اُلٹا کرے ناہہ کولا، جہرنا اکو دئے جھرائیا۔ ایہو جہا کلجگ اتم گھٹ سہیلا ملے ورا، وراپ وچ روندی
 ویکھی سرب لوکائیا۔ چارے بانی کہے پر بھو ٹھاکر ہو کے من لے ترلا، سوامی تیرے چرناں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، بھیو ابھیدا دے کھلائیآ۔ چارے بانی کہے میں ویکھیا جگ، بن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ سمرتھ سوامی نو ست لگی آگ، امرت میگھ نہ
 کھئے برسائیآ۔ ساچے کعبے کرے کوئی نہ جج، محل اٹل چڑھ منار درس کھئے نہ پائیا۔ جگت واسنا سارے رہے بھج، ترشنا ترپت نہ کھئے کرائیا۔
 گھر دا ٹھاکر اپنا چھڈ، بن کھنڈ کھوجن جائیا۔ باہروں تال ویکھدے رہن جو ہتھان نال رہے وچ، انتر تال سنن کھئے نہ پائیا۔ وشا وکار آشا
 ترشنا بھگ، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ خالی دے بھنڈارے کایا ماٹی ہڈ، سچ وست نہ کھئے ٹکائیآ۔ تیرا پریم پیار بھکتی بھاؤ جگت ترسنا کر
 کے گئے چھڈ، نیتر نین اکھ راہ نہ کھئے تکائیآ۔ وشو روپ بنے کھئے نہ ساچی جد، وشن برہما شو دین گواہیا۔ کلجگ کریا کوڑی ہو گئی حد،
 حضرت تیرے آگے عرضوئیا۔ الفیے ناتا گئی چھڈ، کاتب قلم نہ کھئے چلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے دھر دا
 ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ چارے بانی کہے سن فریاد، تھہ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ ٹوں سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیرا کھیل برہم
 برہماد، وشن برہما شو سیوک دھر دے نظری آئیآ۔ ترے گن مایا پنج تت بھنڈارا تیری دات، جگت ونجارا بن کے کھیل کھلائیآ۔ رسنا پڑھ
 پڑھ سارے تھکے گاتھ، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوارے پھیریاں پائیا۔ انتر آتم کیسے نہ کھلیا تاک، دیا باقی کملا پاتی جوت نور نہ کھئے
 رُشنائیآ۔ جدھر ویکھاں تکاں اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیآ۔ بڈھی نال کرن واک، لیکھا بے باق نہ کھئے کرائیا۔ تیرا کھیل ویکھ پُرکھ
 ابناش، ابناشی کرتے حیرانی اکو آئیآ۔ کلیمیاں والی ویکھی تیری ناز، سجدیاں والا سیس نظری آئیآ۔ اندروں من ٹھیک نہ ہویا گستاخ، غصہ
 غم چنتا روگ نہ کھئے مٹائیآ۔ ملا شیخ مساک پنڈت پاندھ کلجگ سادھاں اندروں کھلیا کیسے نہ راز، رستہ حق نہ کھئے وکھائیآ۔ گرہ مندر
 چڑھ کے تیرے در مارے نہ کھئے آواز، الکھ الکھ نہ کھئے سنائیآ۔ ہوں شاکر تیرے محتاج، نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ کلجگ کوڑی کریا
 ویکھ ڈونگھا کھات، بھنڈارا بے پرواہیا۔ ساچے بھگتاں پُچھے کھئے نہ بات، جو باطن تیرا دھیان لگائیآ۔ تیرا اکو اکھ ہردے اندر لین واچ،

واچک کرن نہ کھئے پڑھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا تینوں بناون دُھر دا ساک، سگلا سنگ تجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 مہر نظر اک اُٹھائیا۔ چارے بانی کہے پرہہ ویکھ اپنی اگتی پتّری، جس دا لیکھا سمجھ کھئے نہ آئیا۔ روندے ویکھے براہمن شوڈر ویش کھتّری،
 خطرہ سب نوں رہیا ڈرائیا۔ ساچا تول ترازو تولے کھئے نہ تگّری، نام کُنڈا ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ سگناں والی تیرے پیار دی بنھے کوئی نہ
 رکھڑی، سگندی تند نہ کھئے جنائیا۔ تیرا لیکھا کُنڈلیاں راساں وچ لبھدے نچھتّری، نشانے اپنے رہے چلائییا۔ ٹھاکر سوامی تیری دھار سب
 توں وکھڑی، آد جگاد جگ چوکڑی اپنا کھیل کھلائییا۔ لیکھا چکا کے اندروں سیلا پتھری، پڑدا او بلا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ چارے کھانی کہے جگت وِدیا رہی رو، چوڈاں لوک چوڈاں طبق تیری سار کیسے نہ پائیا۔ ہر کا مارگ
 بیٹھے کھو، براہمن ہو کے بنے نہ پاندھی راہیا۔ سچ پرکاش نہ ملی لو، اندھیرا اندھ نہ کھئے چکائییا۔ پرما تم نال آتم کرے کوئی نہ موہ، کوڑی کِرپا
 کری جُدائییا۔ سچ پریتم نال جائے کوئی نہ چھوہ، انگی انگیکار نہ کھئے اکھوائیا۔ دُرمت میل دیوے نہ کوئی دھو، دُکھیاں درد نہ کھئے وندا ئیا۔ لکھ
 چوڑاسی جیو جنت سارے لئے جوہ، اندر وڑ وڑ ویکھ وکھائییا۔ اک دو جے نال ذات پات کرن دھرو، دُھر دا میل نہ کھئے ملائییا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ چارے بانی کہے پرہو میرا گیا ادب، آداب سپس نہ کھئے نوائیا۔ جھگڑا کردے دین
 مذہب، ذات پات رہی کُرا ئیا۔ صدی چوڈھویں ہوئی حیرانی غضب، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ لاشریک کر مدد، سچ توفیق اک خُدا ئیا۔
 کوڑی کِرپا میٹ تشدد، تصوّر اپنا آپ کرائیا۔ ستجگ ویلا سوہے وقت، ست دوار دئے گواہیا۔ نظری آئے اکو فقط، جو فقرہ اکو دئے
 جنائیا۔ جس دے درس نوں آد جگاد جگ چوکڑی سارے رہے ترس، نج نیتر دھیان لگائییا۔ سو کِرپا ندھان مہربان مٹا سب دی حرص،
 ہوس آگے رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں مالک عرش فرش، فلک اُپر اپنا ڈیرہ لائییا۔ تیرا پہلا لیکھا سارے کردے ترک، اُٹھ ویکھ تریا رو رو رہی
 سُنائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان اپنا پھیرا پائیا۔ چارے بانی کہے اپنی ویکھی پیندی قیمت، ٹکیاں نال ہٹ وکائییا۔
 دروہی خُدا ئے کی ہوئی غنیمت، گہر گمبھیر سمجھ کھئے نہ آئیا۔ کوئی نہ لبھے ساڈی اصلیت، اصل روپ نہ کھئے جنائیا۔ پیغمبران مُرشدان
 مُریداں دے نام تے کیتی وصیت، شجرہ حُجرہ سچ نہ کھئے سمجھائییا۔ ساڈے اندر اوہ نصیحت، جس دی نقل کرے لوکائییا۔ کلجگ کوئی نہ

جانے سچی خصوصیت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، مہربان تیری وڈیائیا۔ چارے بانی کہے میں صفتاں
 کران تیرے نام، جگ چوکرئی اکھراں نال وڈیائیا۔ دُھر سندیشہ دیواں سدا پیغام، پیر پیغمبران نال ملائیا۔ امرت رس پیواں جام، دُھر دی
 دھار ورتائیا۔ سدا سیوا کران نیشکام، اپنی آس نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے بردے بناواں غلام، بندی خانہ جگت تڑائیا۔ تیرے گھر دا دساں
 نشان، سچکھنڈ نواسی تیرا حُکم منائیا۔ کلجگ اتم مینوں سارے کرن بدنام، رسنا پڑھ پڑھ اندروں سارے گئے بھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ چارے بانی کہے پرہو تیرا بھلیا منتر، منتو حل نہ کھئے کرائیا۔ میں ویکھ کے آئی سب دے
 انتر، مانس مکھ منس تیرا دھیان نہ کھئے لگائیا۔ کوڑی کرپا مایا ممتا لگی بسنتر، دوس زین اگنی تت ربی جلائییا۔ کوئی چڑھ نہ ویکھے اپنے
 گگن گگنتر، گھر گمبھیر تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ نیترووے جیرج انڈج، اُتبھج سینج ربی کرلائییا۔ کوئی بھیو نہ جانے پاندھا پنڈت، گرتھی
 پنٹھی سمجھ کھئے نہ آئییا۔ مُلا شیخ چڑھائے کوئی نہ رنگت، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ جدھر ویکھیا گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے
 سمجھائیا۔ بھگتاں والی ملے کوئی نہ سنگت، ہنس کاگ روپ وٹائیا۔ در در گھر گھر جگت بھکاری پھرن منگت، تیرے آگے جھولی کوئی نہ
 ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری اکو من منت، در تیرے ربی سنائیا۔ چارے بانی کہے پرہو ہویا اندھیرا، اندھ آتم نہ
 کھئے مٹائیا۔ اُلٹا گڑے کوئی نہ گیڑا، انتر لٹھ نہ کھئے بھوائیا۔ بن تیری کرپا چکے نہ کیسے تیرا میرا، تونہی توں راگ نہ کھئے الائییا۔ تیرے نام دا اکو
 اکھر بتھیرا، جگ جگ جو جن بھگتاں دتا سکھائیا۔ او سے وچوں کر کے مہراں، اتم اپنے نال ملائییا۔ حقیقت وچوں کریں حق نبیڑا، حاکم ہو
 کے پرواہیا۔ ساچا وسے نہ ساڈھے تین ہتھ کایا کھیڑا، گھر خوشیاں راگ نہ کھئے الائییا۔ پت پرمیشور سرب سوامی کیوں لائی دیرا، دُور
 دُرائے دُھر دے ماہی اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، چار چار چار تیرا دھیان لگائیا۔

☆ ۱۴ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی سرجن سنگھ دے گرہ فروزپڑ شہر ☆

چارے بانی کہے میرا سمجھ کوئی نہ نقطہ، بدھی بل نہ کھئے رکھائیا۔ جس نوں جانیاں پینڈا مُکدا، منزل پندھ چُکائیا۔ گھر سوامی آ کے پُچھدا، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ پڑدا لہوے اپنی لُک دا، نقاب نظر کھئے نہ آئیا۔ درس کراوے ست سرُوپ دا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ لیکھا مُکا دے جوٹھ جھوٹھ دا، ساچا نام اک درڑائیا۔ ناتا جڑ جائے پتا پُت دا، جگت چلتر رہن کھئے نہ پائیا۔ مارگ مل جائے پرہہ ساچے دے رُخ دا، رہبر اکو نظری آئیا۔ کھہڑا چھٹ جائے جنی ککھ دا، دس دس ماس اگن نہ کھئے تپائیا۔ جھگڑا مُک جائے کوڑی بھکھ دا، مایا ترسنا رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چارے بانی کہے میرا سمجھیا کیسے نہ کتا، کتاں والیاں راگ نہ کھئے جنائیا۔ صاحب سوامی اک کیسے نہ مٹا، دُھر دا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جس دی سد نہ کوئی بتا، دین مذہب نہ ونڈ وندائیا۔ جس دا نور اگئی اکو چنا، سچ دوار کرے رُشنائیا۔ نت نوت پھرے بھتا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چارے بانی کہے میرا جانے کھئے نہ مکتا، جو مُفت دات ورتائیا۔ جس دے بنا آگے کوئی نہ پُچھدا، لکھ چوڑاسی رہی گُرائیا۔ جتھے لیکھا مُکدا دُکھ سُکھ دا، سچا رنگ اک رنگائیا۔ ٹھاکر ہو کے گودی چُکدا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ کوئی بھیو نہ جانے اُسدا، جس دی اُستت میں راگان ناداں وچ گائیا۔ اوہ دُھر دا مالک کدے نہ رُسدا، سدا رُسیاں لے منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چارے بانی کہے میری سمجھ نہ سکیا کوئی سہاری، سئیا سچ نہ کھئے ملائیا۔ ساچی پریت پریم کرے نہ کھئے پیاری، پریا پریم نہ کھئے ودھائیا۔ سچ دوارے لائے کھئے نہ سچّی یاری، جگت یرانے رہے ہنڈھائیا۔ مات میٹے نہ کھئے خواری، اندھیری رات نہ کھئے چُکائیا۔ لکھ چوڑاسی سرِشٹی بن کھلی درِشٹی ہاری، بند کواڑی کُنڈا نہ کھئے لاپیسا۔ میں نیتر ویکھے روندے نر ناری، نرائن نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چارے بانی کہے میری ویکھے نہ کھئے بہاری، جو بابل دے ملائیا۔ جس دا انت نہ پاراواری، اوہ اوسے دی سیوا کرن آئیا۔ آگے ہو کے ہر اکھڑ نوں رہی ونگاری، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ میں سب دے ہوواں اگاڑی، آگے ہو کے ملاں ماہیسا۔ جس دی منزل اُچ اٹاری، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ سچکھنڈ جہدی سیکداری، والی دو جہان اکھوائیا۔ میں اُس دی پنہاری، بن

سیوک سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ چارے بانی کہے میرا اوکڑ والا سمجھیا نہ کیسے ڈنڈا، جو سب دے تھلے دتا لگائیا۔ اس دے وچوں مانس مائکھ اُچیا بندہ، بندگی دھر دی رہیا پڑھائیا۔ سچ پریم چاڑھے اپنا رنگا، رنگ اِکو دئے وکھائیا۔ پتت پاپی صاف کر کے گندہ، نرمل زرویر دئے بنائیا۔ سدا سہیلا بن کے سنگا، راہ ساچا دئے وکھائیا۔ جتھے امرت جل ملے ٹھنڈا، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ چارے بانی کہے میرے ڈلینکڑے جانے کوئی نہ دو، سد دوہری دھار چلائییا۔ نرگن سرگن آپے ہو، ہر کرتا ویس وٹائییا۔ لکھ چوراسی گھٹ گھٹ انتر آپے ٹوہ، ہائی ماٹی ویکھ وکھائیا۔ سچ پرکاش کر کے لو، دیوا باقی دئے جگائییا۔ اپنے نال کرا کے موہ، محبت اِکو گھر وکھائیا۔ اپنے نام دی دے کے سو، سوئی سرتی لئے اُٹھائییا۔ کیسے نال نہ کرے دھرو، مہربان دیا کھائییا۔ جس دے نال آپے جائے چھوہ، اپنے ورگائے بنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا دھر دا دئے وکھائییا۔ چارے بانی کہے میرا روپ کیسے نہ جانیا اے، ایکنکار دتی وڈیائییا۔ میرا اوسے نال نینہ، جو نرنکار آپ اکھوائیا۔ جو امرت برکھے مینہ، اگنی تت بُجھائییا۔ جس دی کیسے نظر نہ آوے دیہ، بن تتان کھیل کھلائییا۔ جس دی کدے نہ اُددی کھیہ، ماٹی خاک نہ کھئے رلائییا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی رہے، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائییا۔ جو سدا پدارتھ دھر دا دئے، دیونہار اِک اکھوائیا۔ جس دا نام جگ چوکڑی سارے رہے لے، کوئن کوٹ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ چارے بانی کہے میریاں سمجھے کھئے نہ ڈلاواں، تعریف نظر کھئے نہ آئییا۔ ایہہ پرہہ دیاں سچیاں بُھجاں باہواں، جنہاں اُتے بھگتاں لئے اُٹھائییا۔ ہنس روپ بنائے پھڑ کے کاواں، کاگوں ہنس اُڈائییا۔ درگاہ ساچی لا کے ناواں، نام اپنے وچ سہائییا۔ اُس نوں کھیڑی صفت صلاحواں، کون کراں وڈیائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائییا۔ چارے بانی کہے میرا ویکھیا کیسے نہ ہوڑا، ہوڑ تھگی سرب لوکائییا۔ جو سب توں لما وڈا چوڑا، پیمانیاں وچ ناپ نہ کھئے رکھائییا۔ جس دی گر اوتاراں پیر پیغمبراں رکھی لوڑا، دھر دا دھیان اِک لگائییا۔ جو صاحب سچے دا بانکا چھوہرا، بالک روپ سکھائییا۔ جس دے کول اگمی گھوڑا، چال بانکی اِک چلائییا۔ جس دے ہتھ وچ سب دی ڈورا، دھر دا بیٹھا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائییا۔ چارے بانی کہے میرا ویکھیا کیسے نہ کنوڑا، کلاپاتی میل نہ کھئے

ملائیا۔ لیکھا اور تے آورا، بہڑ جنم نہ پائیا۔ جس دا نام نِدهانا ڈھولا، انبولت راگ سُنائیا۔ جس دا چھنداں بنداں باہر سوہلا، سوہنی کری پڑھائیا۔ جس دے دوارے کوئی نہ بائے رولا، اپنی دسے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دا آد جگاد سب دے نال اقرار قول، کرنی کرتا بھل کدے نہ جائیا۔ جس دا لیکھا زمیں آسمان دھرنی دھولا، دھول دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوبلا آپ چُکائیا۔ چارے بانی کہے میری سمجھی کیسے نہ ٹپی، جو ٹکے گھر گھر مستک لائیا۔ جس دے وچوں گوبند کڈھی سکھی، سکھیا اکو وار سمجھائیا۔ جس دی صفت سمبل دھار ہوئے لکھی، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ جس دا انت آد جگاد کوئی سمجھ نہ سکے اگی، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کھیل کرائیا۔ جس دی واچ نہ سکیا کوئی چٹھی، چٹھی رسین کوئن پھیریاں گئے پائیا۔ اکھراں والی کیسے نہ دسی، سطران نال نہ کھئے پڑھائیا۔ جس دے اشارے نال کوئن تر گئے مُنی رکھی، بھگت بھگوان جوڑ جُڑائیا۔ جس دی کوئی سمجھ نہ سکے سمتاں والی متی، مِت پیارا بھیو نہ کیسے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے پرگٹایا۔ چارے بانی کہے میری سب توں اگتی بندی، بندراں والا بیٹھا مکھ چھپائیا۔ کہانی بانی باہر کوئی سمجھ نہ سکے فارسی اُردو بندی، چوڈاں ودیا سمجھ کھئے نہ آئیا۔ رسنا جھوا بتی دند کھئے نہ سکے بندی، نندا وچ کدے نہ آئیا۔ نہ بولے نہ ہسے نہ کوندی، چُپ چاپ اپنی کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چارے بانی کہے میرا پنج ست کھیل، سمجھ کیسے نہ آیا۔ پُرکھ اباشی سجن سہیل، اپنا بھاگ چلایا۔ جُگ چوگری دسدا رہیا نویل، وکھرا دھام پرگٹایا۔ نرگن سرگن ہو کے کھیلدا رہیا کھیل، گر اوتار پیر پیغمبر دُھر دا حُکم منایا۔ سگناں والی میری کردے رہے ویل، واہوا اپنا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا مان تان رکھایا۔ چارے بانی کہے میں ویکھے چارے جُگ، ستجگ تریتا دواپرکجگ اکھ کھلایا۔ صدی ویہویں سارے آ کے آخری نُقطے اُتے گئے رُک، آگے قدم نہ کھئے اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے بیٹھے رہے لک سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ اباشی کرتے انہاں کولوں پُچھ، سنمکھ اپنے لئے منگائیا۔ تیرے دوارے کوئی نہ رہے چُپ، سُن سہادہ نہ کھئے سمائیا۔ جس طرح اساں پھولیا اپنا دُکھ، ایسے طرح سارے بیٹی کہانی دین جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتز نین اکھ کھلایا۔ چارے بانی کہے میرا لیکھدے رہے کلمہ وچ کلام، کائنات درڑائیا۔ پڑھن والیاں کیسے ہتھ نہ آیا امام،

سنمکھ درس کھئے نہ پائیا۔ ایسے کارن ہوئی حیران، در تیرے سیس نوائیا۔ صدی چوڈھویں گھر گھر وڑیا شیطان، شرع کرے لڑائیا۔ ساچا سُنے نہ کوئی فرمان، فُر نے من دے رہے ستائیا۔ میں روندی ویکھی قرآن، انجیل دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ پرہو سب دے لے بیان، لیکھا ویکھ تهاؤں تھائیا۔ کعبے وچوں ملے نہ کوئی گیان، مکے مکھ نقاب نہ کھئے کھلائییا۔ ثابت ربیا نہ کیسے ایمان، صبوری سچ نہ کھئے جنائیا۔ الفیے حرفاں والی چلدی ویکھی دکان، نو نو چار پھیرا پائیا۔ تینوں کوئی نہ ملے سِدھا آن، ست سرُپی نظر کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لہنا ویکھ وکھائیا۔ چارے بانی کہے مینوں سارے پڑھدے لکھدے، اپنا لیکھا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ساچی سیکھیا مَول نہ سیکھدے، ساکھی گھر گھر رہے جنائیا۔ بھو نہ جانن دُھر دے پر دے، پت پریشور تیری اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ اکھراں اندر ویکھے وکدے، پتھراں سیس جھکائیا۔ براہمنان کولوں پُچھدے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، تیری ملے اک سرنائیا۔ چارے بانی کہے تُوں سُن دین دِیالا، در ٹھانڈے اک سُنائیا۔ کایا ماٹی خالی دِسیا جگت پیالہ، وستو سچ نہ کھئے ٹُکائیا۔ تیرے نالوں وچھڑ کے کوڑ کُڑیارا ہویا مکھ کالا، شاہی کوڑ نہ کھئے دھوائیا۔ تینوں پڑھ کے مندر چڑھ کے گھر ویکھے نہ کوئی سچی دھرمسالا، مندر حق نہ کھئے سُہائیا۔ سچ سرور مارے نہ کھئے اُچھالہ، اٹھسٹھ بھجن واہو داہیا۔ اندروں کھولے کوئی نہ تالا، باہروں مٹھاں گنڈے رہے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ چارے بانی کہے میں ویکھی پنڈتاں والی دھوتی، تھلے اُپر دھیان لگائیا۔ میں ویکھی مُتی چوٹی، چوُنڈا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہناں دے اندر سُرَت سوانی رہی سوتی، سٹی اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ میں مینڈھی کھلی ویکھی گتی، سیس سُہاگ نہ کھئے سُہائیا۔ میں خزاں بہار ویکھی رُتی، بسنت گلزار نہ کھئے کھلائییا۔ میں مت ویکھی جگت پُٹھی، جو پرہ تینوں گئے بھلائییا۔ سادھ بنے کلجگ مایا کارن روٹی، اپنا مان نہ کھئے رکھائیا۔ منزل چڑھیا نہ کوئی چوٹی، چُٹکیاں مار کے سارے خوشیاں رہے منائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کوئی سُناوے پڑھ کے پوتھی، کوئی گرو گرتھ دھیان لگائیا۔ میرے سوامی تیرے ملن دی کیسے نہ آئی سوجھی، اٹاں پتھراں مٹی گارے سارے سیس نوائیا۔ شبدی بنیا کوئی نہ کھوجی، کھوجت کھوجت تیرا بھو کیسے نہ آئیا۔ میں رُوندے ویکھے ویدی سوڈھی، جنہاں نانک گوبنددے کے مت گیا سمجھائیا۔ اوہ کرم کانڈ مایا ممتا دے ہو گئے روگی، کوڑی کریا کری پڑھائیا۔

تیرا نام اندر وڑیا نہ دُھر دا دھوبی، پاپاں گڑھ نہ صاف کرائیا۔ میں زلدے ویکھے جنگلاں وچ جوگی، جنہاں جُگت نہ کھئے جنائیا۔ میں پھردے ویکھے وِجوگی، بھجَن واپو داہیا۔ میں ٹپدے ویکھے آکھاڑیاں والے موڈھی، جو اپنا بل وکھائیا۔ میں بھلادے ویکھے جو بُدھ مت دے بودھی، سچ سنَدیش نہ کھئے سُنائیا۔ میں ویکھیا اندھیرا چوڈاں لوکی، سچ پرکاش نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ چارے بانی کہے میں دسَن حال، ہر ساچے آپ جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر میرے نال، رل کے سارے دین گواہیا۔ کلجگ اتم سرِشٹی ہوئی بے حال، بیوہ رُپ نظری آئیا۔ ساڈا چھڈ کے سارے مان، ابھان اپنے گھر دسائیا۔ تیرے نام نون وچ کے لیندے دان، سری بھگوان تیری قیمت کھئے نہ پائیا۔ تیرے نام دے پچھے کرن حرام، ایمان سارے بیٹھے گوائیا۔ کوئی کہے رام کوئی کہے کابن، کوئی اِشٹ دیوا دیو آتما رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو مارگ دے جنائیا۔ چارے بانی کہے پرہو میرا بنہ دے بستہ، کلجگ جیواں لوڑ رہی نہ رائیا۔ میرا ویکھ حال ہویا خستہ، خالص رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ تیرا نام کر کے سستا، مینوں ٹکیاں نال ہٹاں وچ وکائیا۔ کوئی نہ دیوے بھید کاغذاں والا دستہ، رمان وچوں باہر کڈھائیا۔ کوئی کہے ایہدے اُتے کی کرنا نسچا، نہپھل جنم گوائیا۔ کوئی ہٹاں وچ میرے اُتے ویچدا پستا، پسر سارے گئے بھلائییا۔ جے نون کسے نون ہوویں دسدا، تیرا بھيو نہ کیوں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک جنا اپنا گھر، گرہ مندر خوشی وکھائیا۔ چارے بانی کہے میں چار جُگ دی رانی، تیرے نال ملی وڈیائیا۔ میرے انتر ٹھنڈا پانی، پیون والا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سب تون سگھڑ سُچجی سوانی، گھر سوہنا صاف سُتھرا دیاں بنائیا۔ سدا تیری صفت دی گواں بانی، دوجی کراں نہ کھئے پڑھائیا۔ تیرے گھر دی دسَن نشانی، سُنہپڑے دُھر دے آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ چارے بانی کہے میں کڈھیا ترلا، در تیرے الکھ جگائیا۔ صاحب سوامی مینوں ور لا، کلجگ میتھوں جھلی نہ جائے جدائیا۔ میتھوں لوکات کوئی نہ ڈردا، بھے سیس نہ کھئے رکھائیا۔ رسنا جہوا بے شک مینوں جگت جہان پڑھدا، انتر انتر نہ کھئے وسائیا۔ مندر مسجد گردواریاں وچ ویکھ گرنٹھی پنٹھی پنڈت پاندھا مَلا شیخ لڑدا، شیخی اپنی رہے جنائیا۔ میرا مان گیا ساچے گھر دا، اتم کھپڑا دے چھڈائیا۔ میں رنگ ماناں تیرے در دا، در ٹھانڈے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا لیکھے پائیا۔ چارے

بانی کہے میں تیری داسی، سیوک نظری آئی۔ کلجگ جیو مینوں کردے ہاسی، تیری ہستی گئے بھلائی۔ اوہ ویکھ نیترونڈے پنڈت کاشی، ہر مندر والے رہے گرا لئی۔ سب دی آگنی لگی چھاتی، سینہ شانت نہ کھئے کرائیا۔ ترے گن مایا اندر سڑدے ویکھے پاٹھی، آگنی تت نہ کھئے بھائی۔ سارنگیاں وچ روندے ویکھے راگی، مایا کارن تال وجائی۔ پریم پیار دا ملیا نہ کھئے ویراگی، جو وچھوڑے اندر دئے وکھائی۔ پرہو میں تیری دنیا کوڑی سرب تیاگی، جھوٹھیاں نال کران نہ کدے کڑمائی۔ آگے چنگے نہیں لگدے مینوں گوانڈھی، ناتا سب نالوں لوں لڑائی۔ میں تیرے در دی باندی، بندنا کر کے سیس نوائیا۔ میں تیرا گیت گاندی، صفتاں نال صلاحیا۔ جگ چوکری تھکی ماندی، در تے آئی بن کے پاندھی راہیا۔ میرے سیس نہ کھئے پراندی، سچ سچ دیاں جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساکھیات ویکھے وکھائی۔ چارے بانی کہے میری لے خبر، خبرے تینوں کی ہویا، اپنی نہ اکھ کھلائی۔ میری یاد کرن والے پیغمبر لک گئے وچ قبر، کعبیانوالے بیٹھے مکھ چھپائی۔ جو پچھ امت چھڈ کے گئے اپنا تیر، مُرشداں نال کرن لڑائی۔ اوہناں دے اندروں گیا صبر، ثابت رہن کھئے نہ پائی۔ میں اوہناں دے نہیں لگنا مگر، جو کوڑی کرن پڑھائی۔ تیرے گھر جے دھر دا عدل، انصاف تیرے نال کھائی۔ میں کٹ کے آئی منزل، منزل تیری اک تکائی۔ میری پوری کردے سدھر، صدقے واری گھول گھائی۔ اپنا کھیل دے بدل، بدلی سب دی دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گھر ٹھانڈے لینا بہائی۔ چارے بانی کہے میں ویکھے سارے سیس نواؤندے، ٹھگ چور یار بینتی کر خوشی منائی۔ میں ویکھے دھیان لگاؤندے، مایا ممتا کارن اپنی آس ودھائی۔ میں ویکھے پھیریاں پاؤندے، جو دھیان بہیناں رہے تکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ اتم دئے وڈیائی۔ سری بھگوان مار کے آواز، چارے بانی رہیا بلائی۔ آؤ نیڑے ٹھانوں دساں اک بات، ہوئی ہوئی جہی سنائی۔ بے شک کلجگ اندھیری رات، ہر کا چند چھپ کدے نہ جائیا۔ تینوں وکھاواں سچ تماش، نیترونڈے کھلائی۔ اوہ تگ بھگت جنان نوں میرے ملن دی آس، بیٹھے نین کھلائی۔ پرہ ملن دی رکھ پیاس، دکھڑے دکھ مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائی۔ چارے بانی اوہ تگ سجن، سوہنے دیاں وکھائی۔ جنہاں دا اکو اک بھجن، نوں میرا میں تیرا ڈھولا رہے گائی۔ ایہو میرا انصاف عدل، سچ عدالت رہیا وکھائی۔ اندر وڑ کے جنہاں دی خواہش دتی بدل، آپ اپنا نال ملائی۔ آسا ترسنا کر کے

قتل، سدھر اپنے نال جنائیا۔ جیہڑا چھڈ کے آئے وطن، انت اوسے وطن پہنچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا سب دا رہیا مکائیا۔ چارے بانی کہے میں ویکھاں بھگت نرالے، جو نرگن رہے منائیا۔ جنہاں دی اوٹ اک اکالے، دوسر ایشٹ نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ لکھ چوراسی وچوں لبھیا ہتھ نہ آون بہالے، بھگتاں وچوں تھوڑے لئے منائیا۔ جو اکو وسن سچ کایا دھرمسالے، دوجے مندر کھئے نہ جائیا۔ جنہاں دے سوامی سدا وسے نالے، گھر بہ بہ خوشی وکھائیا۔ اوہناں دے آگے سب نے دینے احوالے، شہادتاں نال گواہی سرب بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان نیئا رنگ رنگائیا۔ چارے بانی کہے تیرے بھگت دھن، دھن دھن جنیندی مائیا۔ جنہاں اکو تینوں لیا من، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ پرہو اوہناں نوں کپڑا دیوے ڈن، رائے دھرم اوہناں دے چرن چم چم خوشی منائیا۔ جنہاں دے آپ ہوئیوں ول، ولولے سارے دئیں مکائیا۔ اوہناں دا نانا ٹٹا کلجگ کل، کالکھ ٹکا گئے دھوائیا۔ اوہناں دا دئی دویتی مٹیا سل، سلل اکو تیرا ایشٹ ویکھ وکھائیا۔ وچھوڑا سہ نہ سکن پل، پلک اکھ نہ کھئے جھمکائیا۔ اوہناں دے انتر امرت بھر کے ٹھنڈا جل، سانتک ست دتا کرائیا۔ شبد اکھی وجا کے ٹل، سوئی سرتی دتی اٹھائیا۔ دیپک جوتی گیا بل، اندھ اندھیرا نظر نہ آئیا۔ تیرا دوارا بیٹھے مل، گھر ساچے سوہیا پائیا۔ ٹوں کرسانا بن کے اوہناں اندر چلایا ہل، بیچ اکو نام پائیا۔ میں دو جہاناں دا امرت لگاواں پھل، جس نوں نیتر ویکھن نین اٹھائیا۔ میں وی اوہناں دے اندر جاواں رل، پرا پسنتی مدھم بیکھری کہے سچ سنگھاسن خوشی منائیا۔ جو تیرے دوارے آئے چل، جگت چلتے سرب تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، انگیکار لینا کرائیا۔ چارے بانی کہے سُنو جن بھگتو، میں اپنی کہانی دیاں سُنائیا۔ میں وی منگاں نت اوسے در توں، جو مالک بے پرواہیا۔ پلا چھڈا دے کوڑے کلجگ جگ توں، جگت مالک اپنی دیا کھائیا۔ اپنا میل ملا کے اُپر شاہ رگ توں، تھلے لوڑ رہے نہ رائیا۔ کوڑی کریا پچا لے آگ توں، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتو میں تھادی سچ شہادت، شہنشاہ آگے سُنائیا۔ انہاں دی کپڑی باقی عبادت، جو تینوں مل کے تیرا درشن پائیا۔ انہاں نوں کی لوڑ لکھی ہوئی پڑھن دی عبارت، جنہاں نوں اپنے گھر لیا سہائیا۔ مکتا کتا سہاری بہاری اوںکڑ ڈلینکڑے لاواں ڈلاواں ہوڑا کنوڑا اہناں دی کرے سفارش، ابناشی کرتے آگے سیس نوائیا۔ تیری ویکھی اک عدالت، عدل کرنا دھر درگاہیا۔ تیرے بھگت رہن

سدا صحیح سلامت، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ درگاہ ساچی دی سچ امانت، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے لینا
 ملائیا۔ چارے بانی کہے بھگتو تسان گایا اوہ گیت، جیہڑا نانک گیا گائیا۔ جھگڑا چھٹ گیا مندر مسیت، مصلہ اکو وار حل کرائیا۔ تہاڈی
 ٹھاکر نال پریت، ٹھوکر جگت نہ کھئے لگائیا۔ ناتا تٹا ہست کپٹ، اوچ نیچ راؤ رنگ اکو رنگ وکھائیا۔ تہاڈی کایا سینتل سیت، من منوا اٹھ نہ
 دہ دشا دھائیا۔ تسیں جیودیاں جگ گئے جیت، مریاں پچھوں جمن پھیر نیڑ کدے نہ آئیا۔ ایہہ پرہہ دی وڈی بخشیش، جیہڑا تہانوں اپنا نام
 دتا سمجھائیا۔ میل ملا کے نال کلغیدھر جگدیش، ایش اپنی دشا دتی وکھائیا۔ جس دی مہا صفت صلاح کردے راگ چھتیس، تیس بتیس
 حدیث کلمیاں وچ پڑھائیا۔ ایہہ سارے کردے گئے اڈیک، جو آخر ملیا نرگن دھر دا داتا سچا ماہیا۔ جس دا چارے بانی صفتاں والی کرے
 تعریف، سو تعارف اپنا رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا مالک اک گسائینا۔ چارے بانی کہے مینوں ہوئی
 خوشی، خوشحالی سچ گھر نظری آئیا۔ جنہاں دی اکو نال لگی رچی، رستہ اکو ویکھ وکھائیا۔ اہناں آتم ہو گئی سچی، ڈرمت میل رہن نہ
 پائیا۔ اہناں دی اگلی منزل مکئی، پاندھی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا رہیا چکائیا۔ چارے
 بانی کہے میں بن دی رہی ملاح، پرہہ حکم دے سنائیا۔ اہناشی کرتے کہا نی تون ہن بن گواہ، شہادت دے بھگتائیا۔ جن بھگتاں اکو اک
 ایکنکار سدا ملے آ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ بھڑ گودی لے اٹھا، گل اپنے نال چھپائیا۔ جہنوں ملیاں پڑھن لکھن دی لوڑ رہے نہ، راگاں ناداں والے
 گیت نہ کھئے سنائیا۔ جدھر ویکھے ادھر اکو نظری جائے آ، نرگن نیرویر پُرکھ اکال دین دیال جوت سرؤپی جوتی جوت کر زشنائیا۔ مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہاناں ہو سہا، صاحب صحیح سلامت اپنے گھر رکھائیا۔

☆ ۱۵ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی بلیر سنگھ دے گرہ فاضلکا ☆

آد انت بھگوان سدا مالک جگت، دو جہاناں والی اک اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ نرگن سرگن دیونہارا شکت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دیا کھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت ویکھنہارا بھگت، بھگن اپنے رنگ رنگائیندا۔ کوڑی کیریا میٹنہارا وچ سنسارا کل کلکی جانے اپنا وقت، گھڑی وار تھت اپنے گھر رکھائیا۔ گوبند سورا حاضر حضورا سرشٹ سبائی اکو دسے پُرکھ اکالا ایشٹ، شتری براہمن شوڈر ویش اکو راہ وکھائیا۔ انتر آتم برہم پاربرہم کھولنہارا درشٹ، شبد انادی ناد دھر دا راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ وشنوں کہے میں سیوادار، سری بھگوان کہے حکمے اندر کھیل کھلائیا۔ گر اوتار کہن جگ چوکڑی کریئے کار، نت نوت حکمے اندر پھیرا پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پکار، انجیل قرآن چارے کھانی چارے بانی رہی جنائیا۔ سب دا مالک ایکنکارا ہر نرنکارا دھر درگاہی پروردگار، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ جس دا بھوکھتاں وچ کردے گئے وچار، لکھتاں وچ سنیہڑے دیندے گئے سنسار، رسنا جہوا بتی دند سنائیا۔ کل کلکی لئے اوتار، جوتی جاتا وڈ بلکار، نہکلنک اپنا ڈنک وجائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ شاہ سلطانان راج راجاناں کرے خوار، چار گنٹ دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ نام ڈنکا راؤ رنکاں آپ سنا کے کرے خبردار، سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ جگمگ جوت جوت جگے آگم اپار، الکھ آگوچر آگم اتھاہ کرے سچ رُشنائیا۔ گرمکھ گرسیکھ سجن سہیلے لئے اٹھال، گر چیلے میل ملائییا۔ دھر دی سکھیا اکو دئے سکھال، ساچی کرے پڑھائیا۔ اٹھ لاڈلے میرے لال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی کرے نرنکار، کرتے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ بیس اکیسا ہویا خبردار، دھر سندیشہ رہیا سنائیا۔ صدی چوڈھویں مارے مار، چوڈاں طبق دئے ہلائییا۔ چوڈاں لوک روون دھابیں مار، برہمنڈ کھنڈ سرب گر لائیا۔ شتری براہمن شوڈر ویش دیوے نہ کھئے آدھار، چار ورن اٹھاراں برن دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ کھڑگ کھنڈا نام کٹار، تیج پرچنڈا اکو اک چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتھ ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتھ کھیل کرے وشنوں بھگوانا، وڈی وڈ وڈیائیا۔ ست دھرم دا اک نشانہ، ست ستوادی برہم برہمادی آپ جھلائییا۔ گرمکھان گرسیکھان دیوے نام ندھانا، امرت رس اکو جام پیائیا۔

بھاگ لگائے کیا مندر ساڈھے تِن ہتھ مکانا، گھر وچ گھر کرے رُشنائیا۔ شبد سُنائے اگئی گانا، انحد نادى ناد و جائیا۔ ہر کا روک نہ سکے کوئی بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ بیس اکیسا ہر جگدیسا تختوں لاپے راجا رانا، سیس چھتر نہ کئے جھلائیا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ جیرج اندج اُتبھج سینج کھوج کھجائیا۔ جوت سرُپی پھرے بانا، نہکلنک بلی بلوانا، بھید ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن بخشے سچ سرنائیا۔ نہکلنک وڈ راجن راج، پاربرہم اکھوائیندا۔ جس دے سیس سوہے اکو تاج، تخت نواسی سارے میٹ مٹائیندا۔ کرنی کرتا کرے اپنا کاج، فُدرت قادر کھیل وکھائیندا۔ جن بھگتاں رکھے لاج، گرمکھاں اپنے رنگ رنگائیندا۔ راتیں سُنیاں دے جاگدیاں شبد سرُپی مارے آواز، سوئی سُرَت آپ اُٹھائیندا۔ ساچے بیڑے نام چڑھا کے جہاز، نیا نوکا پار کرائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں دے کے ساتھ، دُھر دا سنگی ویکھ وکھائیندا۔ ساچا سمرن پوجا پاٹھ، جوگ ابھياس ہتھ تپ سادھن اکو نام جنائیندا۔ کیا مندر اندر سُرَتی شبدی گوپی کاہن پائے راس، گھنٹیا سُنیا اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، زرگن سرگن پوری کر کے آس، نانک گوہند اپنی کھیل وکھائیندا۔ نہکلنک ہر گوہند سورا، شبدی روپ وٹائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں حاضر حضورا، حضراتاں وچوں بے پرواہیا۔ سیوکاں وچوں سیوک چاکر بنے مزدورا، مان ابھان نیڑ کوئی نہ آئیا۔ راگاں وچوں ناد اگئی و جائے انحد ساچی تورا، دُھر دی بانی آپ سُنائیا۔ بھوکھت واکاں کر کے پورا، لیکھا لکھت دئے کرائیا۔ کلجگ کِریا صاف کرے کوڑا، سَتجگ ساچا راہ چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نہکلنک ہر گوہند آيا، شبدی دھار جنائیا۔ ترے گن کوڑی میٹھارا مایا، ممتا موہ چُکائیا۔ ساچا مارگ اک رکھایا، سرشٹ سبائی دئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال سب دا اشٹ جنایا، درشٹ دہ دئے کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ نہکلنک ہر کا روپ، ہر ہی نظری آئیا۔ آد جگادی ست سرُپ، ست ستوادی کھیل کھلائیا۔ ویکھنہارا چارے کوٹ، دہ دشا پھول پھلائیا۔ گرمکھ ویکھے سچ سپوت، سنت سہیلے گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ صاحب سلطان سری بھگونت، ایکنکارا اک اکھوائیندا۔ ویکھنہارا لگھ چوراسی جیو جنت، جگت جگت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کلجگ ویلا آیا انت،

چاروں گنٹ اندھیرا چھائیندا۔ اندر وڑ کے روندے گرمکھ سچے بھگت، نیت رنج دھیان سرب لگائیندا۔ کریا کر والی عرش فرش، آشرم تیرا سچا نظر کیسے نہ آئیندا۔ جگت ترسنا مایا ممتا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہیا بھڑک، اگنی آگ امرت سینچ نہ کھئے بُجھائیندا۔ ست دھرم جت سیل سنتوکھ ٹٹا تگ، ڈوری نام تند نہ کھئے وکھائیندا۔ کلجگ جیو ہنس بُدھی ہوئی کگ، بگلا بپ نظری آئیندا۔ انتر ویکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، گر اوتار پیر پیغمبر تیرا راہ تکائیندا۔ نہکلنک ہو پرگٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، تیرا در سُچا نظری آئیندا۔ وشنوں بھگوان تیری آشا، آسا آسا وچوں پرگٹائیا۔ نت نوت تیرا بھرواسا، مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ اتم کوڑی کریا ویکھ تماش، جوٹھ جھوٹھ وچئی ودھائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں اندروں خالی کاسہ، نام پدارتھ وستو سچ جھولی نہ کوئی ٹکائیا۔ رسنا جہوا بئی دند پڑھ پڑھ تھکے گاتھا، ودیا نال کرن لڑائیا۔ جدھر ویکھو سب نوں دے گھاٹا، کئی گنڈھ نہ کھئے وکھائیا۔ ٹدھ بن صاحب سوامی کل دے کوئی نہ راکھا، رکھیا کرے نہ کوئی تھاوں تھائیا۔ گوہند سورا لکھا کے گیا ساکھ، ساکھی اپنی اک سمجھائیا۔ کلجگ اتم صدی ویہویں لہنا دینا دیواں باقا، لیکھا اگلا پچھلا جھولی پائیا۔ آگے رہن نہ دیواں کوئی آقا، عقل سب دی دیاں بھوئیا۔ سچ دوار دا کھول کے ساچا تاکا، ستجگ سچا راہ چلائی۔ سب دا بن کے مائی باپا، پتا پُرکھ اکال دینا ملائی۔ جس دی ذات پات نہ کوئی ورن برن ذاتا، اوچ نیچ راؤ رنگ نظر کوئی نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست ستوادی دیا کھائیا۔ ست ستوادی ساچا کرم، ہر کرتا آپ کھائیا۔ اک وکھائے سرشٹی دھرم، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ بھيو چکائے اتم برہم، پاربرہم پڑدا دئے اٹھائیا۔ گوہند دے ساچی سرن، پُرکھ اکال ملائی۔ ٹھگاں چوراں یاراں آوے پھڑن، کوڑ گڑیاراں بندھن دیوے پائیا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں نال آیا لڑن، ساچا کھنڈا کھڑگ تیغ کھچ اکو ہتھ اٹھائیا۔ ساچی منزل آیا چڑھن، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ کریا آیا کرن، گرمکھ گرسکھ ویکھ وکھائیا۔ جو نت نوت اتم انتر دھیان کرن، بن سادھی سادھی وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نیت کھولکے ہرن پھرن، نچ نین کرے رُشنائیا۔ وشنوں بھگوان جوت میں جاتا، اکل کلا اکھوئیا۔ آد جگاد بن گیاتا، گیان اکو اک درڑائیا۔ سُرتی شبدی بنھ کے ناتا، اتم پرما تم میل ملائی۔ کلجگ اتم ویکھنہار تماش، لوں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھجائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن پاونہارا راساں، منڈل منڈپ سارے بنک

سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی بنسری نام وجائیا۔ ساچی بنسری وجاوی بین، نام خُماری
 اک چڑھائیا۔ لیکھا چُکے لوک تین، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ مارگ دس اک مہین، سُکھمن پندھ مُکائیا۔ تیرا نام لئیے چین، دوجی اور نہ کھئے
 پڑھائیا۔ تیرے اُتے سب دا آوے یقین، بھروسہ اکو دے کرائیا۔ سوامی تیری سرشٹی تیرے ہوئے ادھین سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ حُکمے اندر نر
 مدین، ناری نر دووین سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ دو جہاناں
 ہر جو مالک، ایکنکار آپ اکھوائیا۔ سرشٹ سبائی بن پرتپالک، وشنوں ہو کے سیو کھائیا۔ نور خُدائی ظاہر ظہور ہو کے خلق خالق،
 مخلوق اپنے رنگ رنگائیا۔ کلجگ اتم سب دی صورت رکھے ثابت، ستجگ ساچا راہ چلائی۔ جس کرنی کرن آیا بابت، بابل اپنا پھیرا پائیا۔
 سو سب دی پوری کر کے حاجت، حُجرہ حق دئے وکھائیا۔ جتھے وجے اکو نوبت، ڈنکا نام سُنائیا۔ پرم پُرکھ دی ہووے صحبت، اکو نام
 دھیائیا۔ کلجگ اتم مکی ویکھو مہلت، ویلا وقت دئے دُہائیا۔ سب دی خالی ہونی کوڑی گولک، مایا موہ رہن نہ پائیا۔ گوبند ڈنکا وجنا
 اک امولک، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ پرم پُرکھ دا میلا ہونا اورک، ناتا تئے سرب لکائیا۔ جس نوں کھوجدے گئے کوٹ کوٹن، کوٹی کوٹ
 دھیان لگائیا۔ اوہ چڑھکے ویکھے کایا مندر اندر سب دی چوٹن، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد
 دیونہار وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے سُنو لوک پرلوک، برہمنڈ کھنڈ دیاں جنائیا۔ کلجگ اتم شبد سندیشہ دیواں ڈھر سلوک، سوہلا اپنا
 نام سُنائیا۔ نہکلنک نرگن جوت، روپ رنگ ریکھ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ست دوارے بن ستگر پورے کوئی نہ سکے پہنچ، کوٹن کوٹ پاندھی
 راہی راہ وچ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ بُدھی نال کیسے نہ آوے سوچ، کلجگ جیو انہو اکھ نہ کھئے کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ لیکھا دئے مُکائیا۔ کلجگ کوچ ہونا ڈیرہ، لوکات رہن نہ پائیا۔ شبد گر گوبند مارے پھیرا، ویس اپنا آپ
 وٹائیا۔ لکھ چوڑاسی اُلٹا دیوے گیڑا، شبدی لٹھ بھوائیا۔ ایس بھانے نوں روکے کپڑا، راجے رانے سرب خاک ملائی۔ کوڑی کِریا مات
 وچوں چُکے جھیرا، سچ سچ وجے ودھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا وسدا اُجڑے سارا کھپڑا، مندر مسجد شِودوالے مٹھ دین دُہائیا۔ اٹھاں سٹھاں
 تیرتھ تٹاں ہویا اندھیرا، گنگا گوداوری جمن سُرستی نیتر نینان نیر رہی وہائیا۔ بن صاحب سوامی انتریامی کوئی نہ بنھے بیڑا، شوہ دریا پار نہ

کھئے لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شبد سندیشہ رہیا سُنائیا۔ کلجگ اتم سارے رہے دوڑ، بھجن واہو داہیا۔ کوئی کہے اوہ براہمن گوڑ، نیتز نین اکھ کھلائیآ۔ کوئی کہے اُس جانا بہڑ، جو امام بے پرواہیا۔ کوئی کہے اُسنے ویکھنا تگ کے غور، بن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ جس دے آد جگاد سر تے جھلدا چور، سو صاحب سوامی لاثانی اِکو اِک اکھوائیا۔ نانک گوہند کِہا کل کلکی جائے بہڑ، نہکلنک اپنا نام رکھائیا۔ جس دے ہتھ وچ لکھ چوراسی ڈور، وشن برہما شو حُکمے وچ بھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے اُسدے آگے کھڑے ہتھ جوڑ، نو نو سجدہ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ نہکلنک نہکرمی، کرم کانڈ نظر کھئے نہ آئیا۔ دُھر دا مالک سب دا دھرمی، دھرم اِکو اِک لگائیا۔ وسے باہر ورنی برنی، ذات پات وچ وڑکے اپنا آپ نہ کدے پھسائیا۔ جیو جنت سادھ سنت سب نوں بخشے اِکو سرنی، سرنگت اِکو دئے درڑائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اِکو ٹک پڑھنی، سوہنگ ست سرُوپ سہائیا۔ ساچی منزل گرمکھ چڑھنی، کایا مندر اندر پوڑھی ڈنڈا اِک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کل کلکی بے پرواہیا۔ کل کلکی ہر پھیرا پایا، پارہم وڈی وڈیائیا۔ جس دا رُوپ رنگ کیسے نظر نہ آیا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی رہی سُنائیا۔ ساچے نگر ڈیرہ لایا، اُچ مُنارا اِک سہایا، سمبل ملی وڈیائیا۔ عدل انصاف کرنے آیا، جگت گستاخ میٹن آیا، بھگت اُداس ویکھن آیا، گرمکھ لئے جگائیا۔ پرتھمی آکاش کھوجن آیا، برہم برہماد وروہن آیا، شبد اگنی بولن آیا، دُھر دا راگ سُنائیا۔ لکھ چوراسی نام کنڈے تولن آیا، سچ دوار سرشٹ سبائی اِکو کھولن آیا، ایکا دوجا بھو سرب مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ کل کلکی ورتے اپنی کل، کالکھ ٹکا دئے مٹائیا۔ آد جگادی جس دا چھل، اچھل چھل دھاری اپنا کھیل وکھائیا۔ سچ سینگھاسن پُرکھ ابناشن دین دِیال بےٹھا مل، چھپر چھن چار دیوار نظر کھئے نہ پائیا۔ جوت شبد شبد جوت گیا رل، رل مل اپنا حُکم ورتائیا۔ ویکھنہارا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی ڈل، سُمند ساگر کھوج کھجائیا۔ کرے کھیل گھڑی گھڑی پل پل، چھن چھن اپنی کار کھائیا۔ شاہ پاتشاہاں راج راجاناں دیوے دل، اپنیاں چرناں ہیٹھ دہائیا۔ ساچا تخت دلی دوارا لئے مل، مالک اِک اکھوائیا۔ دھام وکھا کے اِک نہچل، نسچا سب دا دئے بندھائیا۔ پرہہ نوں سرشٹی درشٹی بدلن لگیان کوئی نہ ہووے کھیچل، اندرو اندرے سرتی سرت دئے

بھوائیا۔ سنت سُہیلے گرمکھ سچے مُرید مُرشد نال مل کے ویکھن، ین اکھاں اپنی اکھ کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلکاتی دئے مٹائیآ۔ کلجگ کوڑا ویلا چُکنا، چار کُنٹ خوشی منائیآ۔ صفہ ملیچھ اٹھنا، بستے سب دے بنھ وکھائیآ۔ ہنکار وکار کُٹنا، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیآ۔ جھوٹھا بوٹا پٹنا، شوہ دریا سُٹائیآ۔ سنت سُہیلیا پُچھنا، ہرجن میل ملائیآ۔ پرہہ دا تیر نشانیاں کدے نہ اُکنا، انیالا آپ رہیا چلائیآ۔ سرشٹ سبائی اُس دے آگے جھکنا، جو جھکدیاں رہیا ترائیآ۔ دُئی دویتی میٹے دُکھنا، دردیاں درد وندائیآ۔ بُہکھیاں دی کڈھ بُہکھنا، ترسنا ترپت وکھائیآ۔ ایسے کارن گرو اوتار پیر پیغمبر کلجگ انت سری بھگونت دے آون دیاں سُکھدے گئے سُکھناں، لکھتاں بھوکھتاں واکاں وچ گئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔

☆ ۱۵ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی رتن سنگھ دے گرہ پنڈ ۲۵ بی ۰ بی ۰ راجستھان ☆

سو پُرکھ زرنجن محل اٹل بیٹھا اُچ اچیرے، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ نیڑے، شبد اشارے نال جنائیآ۔ کلجگ ویکھو اتم جھگڑے جھپڑے، جھنجھٹ پیا سرب لوکائیآ۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ ساچے دے کوئی نہ ڈیرے، ست ستوادی نظر کھئے نہ آئیآ۔ حقیقت حق جھگڑا کون نیڑے، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ کوڑی کِریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا بھرے بیڑے، ساچی نئیآ نظر کھئے نہ آئیآ۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار پائے گھیرے، پلو سکے نہ کوئی چھڈائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھن بتھیرے، پردے ہر سکے نہ کھئے وسائیآ۔ جگت ہنجھوواں نیتر سب نے کیرے، برسوں ویراگی نظر کھئے نہ آئیآ۔ نار کنت جیو جنت مانکھ مانس چار لاواں والے لے لئے سب نے پھیرے، آتم پرما تم نال نہ کوئی پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر فرمانا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ آگے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ٹھاڈا لہنا دئے وکھائیآ۔ سرشٹ سبائی اگنی دگے، ترے گن مایا رہی تپائیآ۔ ہنس روپ ہوئے کگے، رسنا کاگ وانگ گُرائیآ۔ گھر سوامی کوئی نہ سدے، مندر مسجد شودوالے مٹھ بھجن واہو داہیا۔ کوڑی کِریا اندروں باہر کوئی نہ کڈھ،

اٹھسٹھ تیرتھ نہا نہا خوشی منائیا۔ سچ جیکارا ایکنکارا رسنا جہوا کوئی نہ دسے، حصیاں وچ بھری لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا دِرڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لو انگڑائی، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن رہیا سمجھائی، ایکنکارا حُکم الائیندا۔ آد نرنجن کہے ویکھو اپنی رُشنائی، جگت اندھیرا دُور نہ کھئے کرائیندا۔ ابناشی کرتا ویکھنہارا چائیں چائیں، چار کُنٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء ویکھ وکھائیندا۔ سِری بھگوان بے پرواہی، بے پرواہ اپنی کل دھرائیندا۔ پاربرہم پرہہ سچ گسائیں، گہر گمبہر دُھر دی کار اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھولو نین، نیتر اکو اک جنائیا۔ کوڑی کرپا ویندا ویکھو وین، چار کُنٹ نظری آئیا۔ ناتا تٹا مات پت بھائی بھین، ساک سجن سین سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ آتم پر مات کوئی نہ دیوے لہنا دین، جگت ونجارے وپاری گہر گہر پھیریاں پائیا۔ نام کسوٹی کسے ہتھ نہ آئی رسین، کلجگ سادھ سنت واچک پچن رہے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لو تگ، لوکات دھیان لگائیا۔ پرہہ ملن دی کسے نہ ملی اکھ، سُنجی ویکھی جگت لوکائیا۔ دیا باقی گہر جوت نہ کھئے پرکاش، شبد اکھی ناد نہ کھئے وجائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بھجے پھرن وچ پرہاس، گرہ مندر کھوجن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر او تگو اپنی دُنیا، ہر کرتا آپ جنائیا۔ ملیا میل نہ کسے ریشیاں مُنیاں، کلجگ نیتر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ تیئی اوتار ویکھو چوٹیاں مُنیاں، چاروں کُنٹ اکھ کھلائییا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھو سُنیاں، کلمہ حق نہ کھئے سمجھائییا۔ نانک گوہند ویکھو دُھنیاں، انحد نادى ناد آتمک دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ رسنا جہوا بتی دند مایا کارن سب دیاں بلدیاں بُلیاں، مُلا شیخ مساءک پنڈت پاندھ گرنٹھی پنٹھی ڈھولے رہے گائیا۔ دُھر پُکار ہر نرنکار کسے نہ سُنیاں، بودھ آگادھا شبد انادا بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو کلجگ اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائییا۔ بھگتاں والی کسے نہ ملی پرہات، پرہاتی اُٹھ کے سارے مجن رہے کرائیا۔ من مت دُور نہ ہوئی کم ذات، گلکھنی گھروں باہر نہ کھئے کڈھائییا۔ منوا کرے نہ کھئے گھات، ہنکار اندر بہہ بہہ ڈیرہ لائیا۔ آتم پر مات برہم پاربرہم جوڑے کوئی نہ نات، دُھر دا سجن میل نہ کھئے ملائییا۔ بند کواری بجر کپاٹی

کھولے کوئی نہ تاک، پڑدا سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جھگڑا پیا ورن برن ذات پات، تیرا نُورِ نظر کیسے نہ آئیا۔ سَتَجُگ تریتا دواپر کلجُگ نِت نوت
 جو کلمہ لکھ کے اُٹے کائنات، حرفِ حرُوفِ الفیے ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سچکھنڈ
 نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی گُر اوتاراں پیر پیغمبران کلجُگ لیکھا رہیا وکھائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کھول ویکھو دروازہ، دین دُنی
 دووین رہے گُر لائیا۔ کیسے نہ ملیا غریب نوجا، آم انتر سوچہ سرُویی درشن کوئی نہ پائیا۔ پھر پھر آئے مگہ کعبہ، کایا حُجرہ ویکھن کھئے نہ
 پائیا۔ پنج وقت پڑھدے رہے نمازا، ساچا وُضُو حق حلال گرہ مندر نہ کھئے وکھائیا۔ وید پُراناں شاستراں پڑھدے پوجا پاٹھا، ہون دیپ گہرت
 آرتی سُگندھی نال ملائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی نہاؤندے تیرتھ تائا، تٹ کنارے پھرن واہو داہیا۔ صاحبِ سوامی انتریامی کیسے نہ
 ملیا ساتھا، گھر ساچے مل مل خوشی نہ کھئے منائیا۔ گُر اوتارو پیر پیغمبرو ٹھاڈا منے کوئی نہ آکھا، صدی ویہویں دئے دُہائیا۔ کروٹ لے اپنا بدلو
 پاسا، نیتر نین اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا جنائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر ویکھو ماتر بھومی،
 دھرنی دھرت دھول دھیان لگائیا۔ کوئی نہ دسے گہر گمبھیر بے نظیر ساچا گئی، اوگن گہر گہر نظری آئیا۔ سچ آواز دُھر درگاہی نہ کیسے
 سُنی، سرون سمجھ کیسے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی سرشٹی درشٹی ایشی ساری پئی، جیو جنت کھوج کھجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی اک کھائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر اک دوجے ول تگن، پرہہ چرن سیس نوایا۔ صدی چودھویں
 کوئی نہ جانے حقیقت حقن، حقوق اپنے سارے بیٹھے گوائیا۔ بن بن پاندھی سارے تھکن، منزل نظر کیسے نہ آئیا۔ کوڑ کُریارا کُٹھا چھکن،
 آبِ حیات امرت جام نہ کھئے پئیا۔ من واسنا اُٹھ اُٹھ نسن، بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا
 ور، نیوں نیوں سارے لاگن پائیا۔ تیئی اوتار اُٹھ کھلوتے، اپنا بل دھرائیا۔ اپنی سوچ کوئی نہ سوچے، سمجھ سمجھ نہ کھئے جنائیا۔ پاربرہم
 پت پریشور تیرے اتھاہ ساگر وچ سارے کھاندے غوطے، تارو ترن کھئے نہ پائیا۔ سادھ سنت ویکھے روندے، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ دُرمت
 میل بن تیری کِرپا کوئی نہ دھوندے، ست سرُوپ نہ کھئے سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ عیسیٰ
 موسیٰ کہے محمد، مہربان تیری سرنائیا۔ لاشریک تیری سمجھ کوئی نہ رمز، اشارہ نظر کیسے نہ آئیا۔ صدی چودھویں ویکھ کے اسپن ہوئے

تعجب، حیرانی اُتے چھائیا۔ یا محبوب ایہہ کی ہویا غضب، تیری غرض کیسے رہی نہ رائیا۔ صدق صبوری تئی نار مرد، مرد مردانے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ ہتھ قصائی سب نے پھڑی کرد، قاتل مقتول بہرم نہ کھئے مکائیا۔ دیناں انا تھاں کوئی نہ ونڈے درد، دکھیاں دکھ جھولی کھئے نہ پائیا۔ سارے ویکھ ہوئے اسچرج، اچرج لپلا کی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بھیو ابھیدا دے درسائیا۔ آگے ہو کے جان گردیو، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ اسیں لا کے آئے ساچی سیو، سیوک روپ بنائیا۔ تیرا دھام دس کے آئے اک نہکیو، نہچل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی امرت رس دیوے میو، وست امولک اک ورتائیا۔ جس نون دانا دانی گہر گمبھیر کھندے الکھ ابھیو، آگم اتھاہ آگوچر اکو نظری آئیا۔ جس دی صفت صلاح سدا کرے رسنا جہو، جیون جگت جگت وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سب دا لہنا دینا دے چکائیا۔ سری بھگوان سہج سبھاؤ ہسدا، بیس اکیسی خوشی منائیا۔ بے شک میں سب دے اندر وسدا، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ کوئن کوٹاں وچوں بھگت ورلے اپنا بھیو دسدا، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھائیا۔ باقی سب دے اندر وڑ کے لکدا، لہیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو ایسے کارن تھانوں پُچھدا، کیوں تھادے نالوں اہناں دی ہوئی جدائیا۔ جو مندر مسجد شودوالے مٹھ جا کے جھکدا، تنہاں دا میل نہ کھئے کرائیا۔ اندر وڑ کے کورٹا بوٹا جڑ کوئی نہ پُندا، سچ پھلواری نہ کھئے مہکائیا۔ کلجگ بھریا ویکھو دکھ دا، دلدر دئے ڈہائیا۔ کوجھیاں کھلیاں کھئے نہ پُچھدا، غریباں گلے نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر دا بھیو ربیا کھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُن کے ہوئے چپ، نیتراکھ نہ کھئے کھلائییا۔ پرہو ویکھ اندھیرا گھپ، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کورٹی کیریا کلجگ جیو کیتے بے مکھ، سنمکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ تینوں بھل کے پاون دکھ، ساڈے نالوں ہوئی جدائیا۔ کوئی نہ پھڑے کیسے دا سگنا والا گٹ، دھر دا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سب دی انتر آتم لو گئی چھٹ، چھٹکی لو نہ کھئے جڑائیا۔ بن ہر نامے خالی دے سے بُت، پنج تت کورٹ وکارا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سب دا لہنا دے وکھائیا۔ سری بھگوان دین دایالا، دیاندھ دیا کھائیندا۔ سب نون دیواں اک احوالا، دوجا اکھ نہ کھئے پڑھائیندا۔ پت پریشور آد جگاد سدا رکھوالا، رکھک اکو نظری آئیندا۔ سچکھنڈ سے سچی دھرمسالا، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چھوٹے بچے نھے نھے بالا، لالن اپنا حکم منائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ

حُکے اندر گھالان آئے گھالا، سیوک سیوا ساچی سچ کرائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی لکھ کے آئے جہان، قلم شاہی کاغذ ونڈ ونڈائیندا۔ کوئن کوٹ صفتی نام دے کے آئے پیغام، پیر پیغمبر صفتان نال صلاحیندا۔ لیکھا جانے شاہ سلطان نوجوان سِری بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا آپ درڑائیندا۔ ابناشی کرتا کہے سُنو پیغام، پرا پسنتی مدہم بیکھری چارے بانی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ سِری بھگوان کہے سُنو نام، انڈج جیرج اُتبہج سینج بھيو کھئے نہ پائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ کہے سُنو رام، جو ہر گھٹ رمیا لکھ چوراسی اندر گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ پت پریشور کہے سُنو دُھر دا کاہن، جو گھنٹیا نٹیا نوکا نام بنسری گرہ گرہ رہیا سُنائیا۔ شاہو بھوپ کہے سُنو امام، جو پیر پیغمبران مُلان شیخان مسائک ان کلمہ اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم آپ ورتائیا۔ پیر پیغمبر گرو اوتار دھئے جوڑ سارے گئے جھک، پرہو چرن گول دھیان لگائیا۔ کلجگ اتم ساڈا پینڈا گیا مُک، آکے پندھ نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے در تے سارے بیٹھے ہو سنمکھ، نیتر نین اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ تُوں صاحب سلطان سِری بھگوان شبد ڈلارا اکو بھیج اپنا سِت، سِت ستوادى ديا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی بنت دے بنائیا۔ سِری بھگوان کہے سُنو سندیش، سدا اک جنائیا۔ اوہ ویکھو در تے آئے وشن برہما مہیش، شنکر نیوں نیوں سپس نوائیا۔ کروڑ تیتیس نیتر نین نیر ویا کرے آدیس، سُرپت اند رہیا گر لائیا۔ چاروں گنٹ ویکھ کوڑی کھیڈ، دھیرج سکے نہ کھئے دھرائیا۔ مُلان شیخان مسائک ان کوئی نہ سُنے ہدایت، حاضر ہو کے حُکم نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پاربرہم پرہ اپنا کھیل رچائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو سچ نہ کوئی سجدہ، دھوڑی ٹکا خاک نہ کھئے رمائیا۔ پر پُرکھ بنے کوئی نہ بردا، غلام نفر سارے گھر گھر اک دوجے دے نظری آئیا۔ اندروں صاف گستاخ کیسے نہ ہویا پردا، ہردم ہر ہر دھیان نہ کھئے لگائیا۔ انتر جہرنا نہ ویکھے کیسے دا جہردا، بوند سوانتی نہ کیسے ٹپکائیا۔ کایا مندر اندر سچ منارے چڑھ کے کوئی نہ ویکھیا پھردا، بند کیوڑی گنڈا کھئے نہ لاپیا۔ ساچی سیجا بہ کے آتم رس مانے کوئی نہ پر دا، کوڑی کِریا سیج سرب ہنڈھائیا۔ درس پایا نہ کیسے گھر تھر دا، رسنا گا گا سارے رپے سُنائیا۔ ویروا کیسے نہ کِریا نرویر نراکار نرکار نر دا، سرگن بدھ مت من چلے نہ کھئے چڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری

اوٹ، اوڑک اک دھیان لگائیا۔ ساڈی چلے نہ کوئی سوچ، سوچ سمجھ نہ کوئی رکھائیا۔ ٹوں مالک خالق نیرویر پُرکھ اگئی جوت، گھر گھر تیرا نور رُشنائیا۔ تیرا کھیل برہمنڈ کھنڈ پُری لوء کوئن کوٹ، دھرت دھول زمیں آسمان تیرا لہنا دینا چوڈاں طبق چوڈاں لوک، چوڈاں ودیا سار کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر سب دے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری چھایا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ وشن برہما شو تیرے حُکمے اندر سیو کمایا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ترے گن مایا بھجے واپو داہیا، پنج تت کایا رچن رچایا، پنج دس پنجھی ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اٹھان تتاں جوڑ جڑایا، نو در راہ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کایا گرھ بنک سہایا، محل اٹل وچے ودھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھر وچ گھر اک پرگٹایا، چہر چہن نہ کھئے چھپائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوا باقی کملاپاتی اک جگایا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تال تلواڑا اک وجایا، احد نادى ناد سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سچ، سچ تیری وڈیائیا۔ کایا ماٹی بھانڈے ویکھے کچ، ساڈھے تن ہتھ سوہنی بنت بنائیا۔ من منوا وچ رہیا نچ، دہ دشا اٹھ اٹھ دھائیا۔ جو مارگ اسیں آئے دس، کلجگ جیو گئے بھلائییا۔ انتر انتر ملے کسے نہ ساتھ، سب توں ہوئی جدائیا۔ اکھراں والا پڑھ پڑھ تھکے پاٹھ، نراکھر بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ پتنان اُتے بہ بہ آئے گھاٹ، پار کنارہ نظر کسے نہ آئیا۔ دروہی خُدا دی ساڈی مکئی واٹ، پیر پیغمبر سیس جھکائیا۔ گر اوتار کہن پرہہ ٹوں صاحب سدا ساکھیات، سجن سکھا اک اکھوائیا۔ اسیں لیکھا لیکھ کے آئے قلم دوات، بھوکھتاں وچ شہادت ایکا پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن آوے کملاپات، پت پرمیشور پھیرا پائیا۔ جس دی سب توں وکھری نرالی ذات، روپ رنگ نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا مارگ دے وکھائیا۔ سری بھگوان کہے تگو زمیں آسمان، رو سس منڈل منڈپ رہیا گر لائیا۔ وشن برہما شو سارے گر لان، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ پڑھیاں کسے نہ آیا گیان، گنیاں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ چار کُنٹ من واسنا بھجے سوان، اٹھ اٹھ دہ دشا دھائیا۔ کایا مندر کھوجے نہ کھئے مکان، مقبریاں جا جا سیس نوائیا۔ گھر سوامی کسے نہ ملیا آن، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈھونڈن مَورکھ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو سیکھیا دے کے آئے جہان، جہالت باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر گمبھیر

بے نظیرِ لاتصویر، تدبیرِ اپنی اکِ درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ انت سارے دے دیو استغنی، مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی لکھ چوڑاسی اپنا ویکھے آپ باغیچہ، نو نو چار کھوج کھجائیا۔ ساچا نام ساچا کلمہ کائنات سرشٹ سبائی دیوے اکِ حدیثا، حضرت ہو کے کرے پڑھائیا۔ بھيو چُکائے راؤ رنگاں اوچاں نیچاں، ذات پات ورن برن رہن کھئے نہ پائیا۔ مان دوائے ہست کپٹاں، دھام وکھائے اکِ انڈیٹھا، ترے گن گنی نہ تپے انگیٹھا، امرت جام دئے پیائیا۔ ستجگ چلائے اپنی ریتا، ناتا چھٹے مندر مسیتا، اکو ڈھولا گاؤنا گیتا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کایا تت کرے ٹھانڈا سیتا، مٹھا کوڑا ہووے ریٹھا، امرت رس اکِ بھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اگلا حُکم آپ ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچکھنڈ دوارے دیو درخاست، بینتی اپنی اکِ سُنائیا۔ ساڈا لہنا دینا ہووے برخاست، لوک مات حُکم رہن کھئے نہ پائیا۔ اسیں پرہ دے سہارے آئے معرفت، محبوب دا حُکم مات سُنائیا۔ پت پریشور دی کراکے گئے تُعارف، دُھر دا راگ الائیا۔ اتم سارے ہوئے عاجز سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ حُکمے اندر دسی عبادت، لوکات پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لکھ چوڑاسی آپے ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ کے دیو اپنی عرض، آرزو اکِ جنائیا۔ کلجگ جیو کوئی نہ سکے ورج، بھے بھو نہ کھئے رکھائیا۔ دکھیاں ونڈے کوئی نہ درد، دیناں گلے نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا رہیا سُنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں انتر آئی چند، اکو دھیان لگائیا۔ کی صاحب حُکم دیویں بخشنند، شاہ سلطان رہیا سُنائیا۔ گہر گمبھیر اگوں بولیا گر گوبند، سُو رپیر اکھ کھلائییا۔ پُرکھ اکال دین دیاں میں تیری انادی بند، جس نوں جنے کوئی نہ مائیا۔ میں تیرا امرت رس پیتا ساگر سندھ، جو جگت اندھیری سندھیا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، دُھر سندیش دیاں سُنائیا۔ گوبند کہا سُن بھگوان، اکو وار جنائیا۔ تیرا میرا اکِ نشان، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ماچھوواڑا وقت پہچان، سُو لاس سیج سہائیا۔ دتا سُنیہڑا ہر فرمان، دُھر دی دھار جنائیا۔ گودی چُک کے کہا میرے بال انجان، لال تیری وڈیائیا۔ تینوں تھوڑا رکھاں اپنے نال، دو جہان نہ ہوئے جدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا اپنے وچ رکھائیا۔ گوبند کہے پرہ میری سدھر، اکو وار جنائیا۔ تُوں ٹھا کر ہو کے کریں عدل، میں سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا دئے بدل، بدلہ چُکے سرب لوکائیا۔ سب دے اندروں کوڑی

کِریا نام کھنڈے نال کریئے قتل، سیس دھڑ اڈ نہ کھئے کرائیا۔ مارگ بھلیاں ایہناں دسیئے پچھلا وطن، جس گھر توں وچھڑ کے ہوئی جدائیا۔
 ایہ گرمکھ لال رنگیلے رتن، رتی رت رنگ نال رنگائیا۔ تیری پریتی پریم اندر مگن، دوجی لو نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دوارا ہر نرنکارا دھر دربارا
 محل اٹل اُچ اکم اتہاہ لنگھن، آگے سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ در درویش نر نریش وست امولک تیرے گھر چوں منگن، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ نام
 پدارتھ پا دے دھر دا سگن، سگلی چنتا دے مٹائیا۔ نیتر نام ندھان چھپاوے کجل، ڈرمت میل دھوائیا۔ ٹوں آد جگادی سب دا سچا
 سجن، سادھ سنت تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ گوبند کہے سُن میرے باپ، پتا
 پُرکھ اکال جنائیا۔ اکو دس سریشٹ سبائی جاپ، دھر دا نام آپ درڑائیا۔ ترے گن مایا میٹ تینو تاپ، پنج تت اگنی دے بُجھائیا۔ جوں
 بھاوے توں لینا راکھ، اک تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکڑی سارے گئے آکھ، کلجگ اتم آوے بے پرواہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چار ورن بنا اک جماعت، دھر دی پئی سچ پڑھائیا۔ گوبند کہے میں استعفی کدے نہ لکھدا، ہتھ نہ تیرے
 پھڑائیا۔ پرہو میں راکھا اُس سکھ دا، جو تیرے چرن دھیان لگائیا۔ میں بن اکھاں جگت دسدا، اندر وڑ وڑ درس دکھائیا۔ ناتا جوڑ پیو
 پُت دا، پتا پوت گود سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دھر دا ور، دھر مستک لیکھ لکھائیا۔ گوبند کہے میرا
 انکار، پرہ سچ دینا سُنائیا۔ میرا بھگتاں نال پیار، گرمکھاں آپ ودھائیا۔ گرسکھاں گھر بار، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ کھول
 کواڑ، جوتی جوت کراں رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان میرا لیکھا اپنے نال رکھائیا۔ گوبند کہے میں نہیں
 گستاخ، خوشیاں نال جنائیندا۔ کلجگ اتم صدی ویہویں جن بھگتاں جنم جنم کرنا مُعاف، مہر نظر اٹھائیا۔ پھڑ کے باہوں تورنا ساتھ،
 سگلا سنگ بنائیا۔ تیرا میرا دسنا جاپ، دوجی اور نہ کوئی پڑھائیا۔ جو نانک نرگن گیا آکھ، گوبند انت انت سُنائیا۔ جس بھوکھت توں
 کوئی نہ سکیا واچ، گیانی دھیانی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جو لکھیا جائے نہ قلم دوات، کاغذ اُتے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، سری بھگوان تیری آس رکھائیا۔ سری بھگوان کہے شاباس، سیس تیرے ہتھ ٹکائیا۔ تیرے نال میری آس،
 آس نال خواہش، خواہش نال سواس وچے ودھائیا۔ گوبند تیرا بوٹا کدے نہ ہووے ناس، پھل ڈالی پت پت پرمیشور آپ مہکائیا۔ تیرے

بھگت سُہیلے گرو گُر چیلے سدا رکھاں ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ اکو دس کے آتم پر ماتم جاپ، جیون جُگت دیاں جنائیا۔ رُوح بُت دوویں
 کر کے پاک، سُرتی شبد وچ سہائیا۔ جس دا کدے نہ ہووے ناس، سو ناستکان دئے ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 پوری کرنہارا خواہش، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ خالص رنگے رنگ راتا، رنگنہارا اک اکھوائیا۔ پرم پُرکھ پرہ سرب ودھاتا، بدھ اپنی دئے
 جنائیا۔ جن بھگتاں نرگن نرگن جوڑ کے ناتا، سرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ دیا باقی کر پرکاشا، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ لیکھا جان پون
 سواسا، اُنجا پوناں ڈیرہ ڈھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن پرہو تیرے اُتے اک بھرواسا، تیری بھاری بھانے وچ اپنا کھیل کرائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو ویکھنا ساچا گھر، سچکھنڈ نواسی پڑدا لہیا۔ گوہند کہے میں تیرا بچہ، بچن تیری جھولی پائیا۔
 تیرا بچن سناواں سچا، سچ سچ دیاں سُنائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچا، سمبل نگر کھیل وکھائیا۔ جس دا کیسے نہ لگا پتہ، پتری وچ کے
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت نیتر نظر نہ آیا اکھاں، لکھ چوراسی اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ میں کُلی وسار کدے نہ ککھاں، محلاں وچ نہ ڈیرہ لائیا۔
 جن بھگتاں اندر پریم پریتی نال ہسٹاں، ہستی وچ اپنی ہستی دیاں جھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صد دیونہار وڈیائیا۔
 او گر اوتار ویکھو عجب نظارہ، ہر کرتا آپ وکھائیا۔ جنہاں ملیا پریم پیارا، پت پریشور بے پرواہیا۔ تنہاں دے اندر نام خمارا، خوشیاں
 رنگ چڑھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سو صاحب سلطان دا بولن اک جیکارا، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاٹیا۔ تنہاں
 ملیا وڈ بھنڈارا، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ اوہ کلجگ پار کرن کنارہ، ادھوچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ جگت مٹیا دھواں دھارا، سچ پرکاش اکو نور رُشنائیا۔
 دوئے جوڑ سمرتھ سوامی کر کے نمسکارا، دوسر سپس نہ کھئے جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ٹھانڈا دئے وکھائیا۔ گھر
 ٹھانڈا ہر دربارا، دُھر درباری آپ وکھائیندا۔ جس گرہ وسے نر نرنکارا، نرگن آسن لائیندا۔ دیا باقی اک اجیارا، تیل باقی نہ کھئے ٹکائیندا۔
 شبد اگمی وجے نگارا، نوٹ اپنا نام سُنائیندا۔ امرت بھریا رس بھنڈارا، نچھر جھرنا اک جھرائیندا۔ جن بھگتاں کر پیارا، سچ پریتی اک
 وکھائیندا۔ صدی چوڈھویں مُرید مُرشد اک دو جے دا کرن دیدارا، دید عید چند نین شرمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 گھر پریشور ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے صلاح، ساہ ساہ جنائیا۔ کلجگ اتم بن پرہو ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ کوڑی

کِریا پار کرا، گہر گمبہر تیری سرنائیا۔ سَتجگ سچا مارگ لا، جن بھگت آپ پرگنائیا۔ کاگوں ہنس بنا، سوہنگ مانک موتی چوگ اِکو مکھ وکھائیا۔ دُھر دی گود اِکو آپ بہا، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ سب دا پردا سودھ ساچی بوجھ دئے بُجھا، بُدھ بیک کرائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن شتری براہمن شوڈر ویش تیرا چن اِکو ناں، ہندو مُسلم سکھ عیسائی مذہباں وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مہربان مہربان مہربان دیاوان ہو کے بخش گناہ، پنت پاپی پُنت دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اِک ورتائیا۔ دُھر دا حُکم دے دے پرہہ ٹھاگر، در تیرے اِک عرضوئیا۔ کلجگ ویکھ کے ڈونگھا ساگر، نیتز سارے رہے روئیا۔ دُھر دا ملے کیسے نہ آدر، درگاہ سچ نہ کھئے ڈھوئیا۔ نرمل کرم نہ کھئے اُجاگر، دُرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ ساچا ونج کرے نہ کھئے سوڈاگر، سوڈا ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ بھاگ لگا دے کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگائیا۔ تُوں مالک خالق کریم کرتا قادر، قُدرت روپ تیرا نظری آئیا۔ صدی چوڈھویں کردے سچا عدل، عدالت اِکو اِک وکھائیا۔ اپنے حُکم نال سرشٹ سبائی دے بدل، بدلہ آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دی آسا پور کرائیا۔ سری بھگوان سچ جناؤندا اے۔ شبداگتی اِک سناؤندا اے۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں بھو کھلاؤندا اے۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ دا لیکھا سب دا ویکھ وکھلاؤندا اے۔ کلجگ اتم جاوے مُکدا، پنڈھ اپنا آپ مٹاؤندا اے۔ سَتجگ ساچا جائے اُٹھدا، اَلس نندرا اکھ آپ کھلاؤندا اے۔ پُرکھ اکال اِکو تھدا، بن وچولا کھیل کھلاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر کرنی کار کماؤندا اے۔ دُھر کرنی کار کماوانگا۔ دیاوان اکھواوانگا۔ سَتجگ ساچا راہ چلاوانگا۔ کلجگ کوڑ کھپاوانگا۔ بھگت سہیلے میل ملاوانگا۔ گر چیلے گود بہاوانگا۔ سنت سجن انگ لگاوانگا۔ گرمکھ دھوڑی مجن آپ کراوانگا۔ گرسکھ دُھر دے میل کے سجن، سکلا سنگ رکھاوانگا۔ تُوں میرا میں تیرا بندگی دس کے دُھر دا بھجن، بھگون روپ سرب سمجھاوانگا۔ جوتی جوت کر کے مگن، مالک اِکو اِک درسواوانگا۔ گھر ناد انادی وچن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا دینا اپنے ہتھ رکھاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر خوشی مناؤن گے۔ دُھر دا گیت اِکو گاؤنگے۔ وشن برہما شو نر ہر الاؤن گے۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت اچی کوک سناؤن گے۔ جس آد جگاد جگ چوکرئی بنائی بنت، اُسدا اِشٹ اِک دھراؤن گے۔ جو لکھ چوراسی دا مالک سہاگی اِک کنت، کنت

کنتوہل ویکھ وکھاؤن گے۔ جس دی مہا اگت، شاستر سمتر وید پُران انت کہن نہ پاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے ویکھ وکھاؤن گے۔ گھر ساچے سچ وکھاوانگا۔ دین دیاں ہو کے دیا کھاوانگا۔ کلجگ کوڑا کالکھ بگا مستک لاونگا۔ ستجگ دا ساچا سکھ، اکو نام چلاوانگا۔ چار ورن دا گرمکھ سکھا، سکھی اک درڑاوانگا۔ لیکھے لا کے وڈا نکا، بڈھا بال پردھ جواناں اکو گھر وساوانگا۔ پُرکھ اکال بن کے پتا، بھگت بھگون اپنی گود اٹھاوانگا۔ جو جگ چوکڑی نرگن ہو کے رہیا سٹا، اتم اپنا ویس وٹاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبراں ترسنا آپ مٹاوانگا۔ ترشنا انت بھجائیگا۔ ست سوامی کھیل کھلائیگا۔ انتریامی ویکھ وکھائیگا۔ دھر دی بانی راگ الائیکا۔ امرت پانی جام پلائیگا۔ شبد ہانی سرت ملائیگا۔ جانجانی اکال مؤرت نظری آئیگا۔ بھو کھول چار کھانی، انڈج جیرج اُتبھج سینج پڑا لابیگا۔ سیوا لا چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ الائیکا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں اپنی دے کے سچ نشانی، نشانہ اکو اک جھلائیگا۔ مہربان ہو کے سب دے اُتے کرے مہربانی، مہر نظر اک اٹھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ناتا بدھاتا اپنے نال جڑائیگا۔

☆ ۱۶ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی رتن سنگھ دے گرہ ۲۵ بی بی راجستھان ☆

گپھا بھشنہارا ستگر دانی، آد جگاد جگ چوکڑی دیا کھائیندا۔ شبد اگمی دئے نشانی، دھن آتمک راگ سُنائیندا۔ امرت بھشے ٹھنڈا پانی، نجھر جھرنا اک جھرائیندا۔ نرمل جوت جگائے مہانی، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی وست امولک ست ورتائیندا۔ ساچا گپھا نام منتر، گرمکھ گر گر جھولی پائیا۔ کوڑی کِریا میٹے لگی بسنتر، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ کھیل وکھائے گگن گگنتر، گرہ مندر کھوج کھجائیا۔ مانس جنم بنائے بنتر، پنج تت لیکھا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سہج سُکھدائیا۔ ساچا گپھا امرت رس، گر ستگر جھولی پائیندا۔ من منوا ہویے وس، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیندا۔ ساچا مارگ دیوے دس، نو دوارے پندھ چکائیندا۔ کھیل کھلا پُرکھ سمترہ، مہا اکتھ کتھ درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک

اُٹھائیندا۔ ساچا گپھا ہر محبوب، محبت وچ جنائیا۔ کایا کعبہ وسے سچ عروج، عرش قُرس بھیو کھلایا۔ چاڑھے سچ منزل مقصود،
 پاربرہم برہم اپنا گھر وکھایا۔ کوڑی کریا پرے کرے حدود، گرہ مندر اکو رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، ساچا گپھا ست ستوادی جھولی پائیا۔ ساچا گپھا دیوے میت، پت پرمیشور دیا کھائیندا۔ انتر آتم پرکھے نیت، کایا کپڑ کھوج
 کھجائیندا۔ گھر وچ گھر دسے ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بہن وکھائیندا۔ دُور دُراڈا نظری آوے نزدیک، گھر بیٹھا سوہیا پائیندا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم
 نرگن نرگن کرے سچ پریت، سرگن اپنی کارے لائیندا۔ تن ماٹی خاکی تتو تت کرے ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کھئے تپائیندا۔ دوس رین گھڑی
 پل وسے چیت، من چت ٹھگوری اور نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ سچا گپھا
 دیون جوگ، ستگر پورا اک اکھوایا۔ جگ جنم دی وچھڑی آتم پرما تم کرے سچ سنجوگ، دُھر دا میل لئے ملایا۔ کر پرکاش کایا کوٹ،
 بنک دوارا دئے سہایا۔ شبد اگنی لا کے چوٹ، سوئی سرتی آپ اُٹھایا۔ پڑدا لاه کے لوک پرلوک، دو جہاناں بھیو کھلایا۔ میل ملا کے
 ساچی جوت، جوتی جوت وچ سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، داتا دانی بے پرواہیا۔ جس نوں نام
 گپھا دتا، مہر نظر اک اُٹھایا۔ اوہ گرمکھ بنیا سچا بچہ، بچن اپنا گیا بھلایا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچا، گگریا سوہنی دتی سہایا۔ من
 واسنا کھئے نہ نچا، بڈھ بیک دئے وکھایا۔ نام رنگن چاڑھ کے رتا، رتی رت اپنے رنگ رنگایا۔ چرن سرن بخش کے ساچی ریتا، ریتیان دئے
 سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک کایا گولک آپ کھایا۔ گپھا دیونہارا سوامی، نیت نوت
 ویکھ وکھائیندا۔ سرب جیاں گھٹ انتریامی، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیندا۔ جیو جنت کرے دھیانی، برہم گیانی اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیو آپ کھلاییندا۔ گپھا لین دا جنہاں چاء، چاؤ گھنیرا اک رکھایا۔ ستگر
 پورا لبھنا ملاح، بیڑا بنے دئے لگایا۔ اکو چپو دئے لگا، ونجھ مہانے لوڑ رہے نہ رایا۔ اکو سکھیا دئے سکھا، چوڈاں ودیا کم کسے نہ آیا۔ اکو
 منتر دئے پڑھا، بن رسنا جہوا بتی دند ڈھولا گایا۔ اکو مندر دئے وکھا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ اکو جام دئے پلا، نام خُماری اک چڑھایا۔
 اکو راگ دئے سنا، شبد انادی راگ لایا۔ اکو جوت دئے جگا، جوتی جوت کرے رُشنایا۔ اکو چوٹ دئے لگا، آس نندرا دئے مٹایا۔ ہومے

ہنگنا دئے گوا، مایا ممتا نیڑ نہ آئیا۔ لیکھا جان پون سواس سچ ہوا، پون اُنجا ڈیرہ ڈھائیا۔ سچ دوارے لئے ملا، ملنی جگدیش اپنے نال کرائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی لہنا دینا دئے مُکا، دس دس ماس اگن اگ نہ کھئے تپائیا۔ جم کی پھاسی دئے تڑا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چترگیت لیکھا سکے نہ کھئے وکھا، لاڑی مؤت نہ انت پرنائیا۔ مڑھی گور سکے نہ انت کھئے دبا، خاکی خاک نہ کھئے ملائیا۔ صاحب ستگر سدا سوامی جنہاں اپنا گپھا دئے چھکا، آون جاون پنت پاون دو جہاناں لیکھ مُکائیا۔ ستگر گپھا جو جن چھکدا، انتر آتم رس دئے وکھائیا۔ ویکھے کھیل پُرکھ سمرتھ دا، گھر وچ گھر بہ بہ خوشی منائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ نہ اُٹھ اُٹھ تھدا، بن کھنڈ کھوجن کھئے نہ جائیا۔ لہنا دینا چُکائے تیرتھ تٹ دا، گھر سرور اک نھائیا۔ لہنا مکا کے چوڈاں ہٹ دا، چوڈاں طبق چرناں ہیٹھ دباؤا۔ اکو راگ تون میرا میں تیرا ساچا ڈھولا رٹدا، رٹے کوڑے سرب گوائیا۔ نیتر کھول پڑدا اپنی اکھ دا، نیج لوچن درشن پائیا۔ سدا پریم پیار پرتی وچ وسدا، پریم اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ بھنڈارا جس جن جھولی پائیا۔ ساچا گپھا جس چکھیا مکھ، ستگر پورا دئے ورتائیا۔ جنم کرم دا مٹے دکھ، سنسا روگ رہن نہ پائیا۔ اُجل ہووے مات مکھ، دو جہان ملے وڈیائیا۔ سفلی ہووے ماتا ککھ، جن جنی لیکھے لائیا۔ گھر مؤلے بسنتی رُت، پھل پھلواڑی آپ مہکائیا۔ بھاگ لگے کایا بُت، ساڈھے تین ہتھ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا گپھا ہرجن ساچے آپ چھکائیا۔ ساچا گپھا جس جن کھادھا، ستگر پورا دیا کھائیا۔ اُس تون نظری آئے اکو مادھو مادھا، دوُجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جس تون گوبند پتا من کے کپھا پُرکھ اکال دادا، دوُجا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ بن مکے کعبیوں گھر وچ گھر ویکھئے سچا حاجا، حاجی بن کے باہر پھیرا کھئے نہ پائیا۔ دوس زین اٹھے پھر وچدا رہے واجا، انحد راگی راگ سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست آپ ورتائیا۔ ساچا گپھا سدا اگم، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جگ چوکرئی پریم پُرکھ پرماتم دیونہارا دھن، ائمٹری دات آپ ورتائیندا۔ سنت سہیلے گرمکھ سجن لئے لہ، لکھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ دُور دُراڈا نرگن زرویر پُرکھ اکال آوے بھج، شاہ سلطان اپنا پھیرا پائیندا۔ آتم پرماتم دھر دا مارگ دیوے دس، ایڑا پنگل سکھمن ادھوچکارنہ کھئے اٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا گپھا جس ہتھ پھڑائیندا۔ ساچا گپھا گرمکھ ورا لیندا، کوٹاں وچوں نظری آئیا۔

رسنا بے شک سرِ شٹ جہان کہندا، بتی دندان نال سنائیا۔ ستگر سرنائی بن گرمکھ پورے کھئے نہ ڈھپندا، دھوڑی ٹگا مستک خاک نہ کھئے
 رمائیا۔ ساچا لہنا ساچے گھروں کوئی نہ لیندا، دیونہارا جگ چوکڑی راہ تکائیا۔ جس ویلے گرمکھ گرمکھان دی پنکت بہندا، اُس وقت گپھا
 امرت بہنڈارا رس دئے چھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی بے پرواہیا۔ گپھا چھکاؤنا دھر
 دی وادی، نرگن سرگن دیا کھائیا۔ جن بھگتاں دے کے ہووے راضی، گرمکھان جھولی بھرائیا۔ جنہاں آسا اہناں دا ساتھی، سگلا سنگ
 نبھائیا۔ صاحب ستگر سد بینتی مئے اکھی، آرزو عرض اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گپھا چنگا دیوے
 اندر وڑکے پوڑے چڑھکے ہوئی جیہی کھول دیوے تاکی، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ ساکھیات نظری آوے پُرکھ سمراتھی، رُپ انوپ ست
 سرُپ اپنا اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ اپنا نہیں اچے بہت، بہتیاں وچوں بہت نظری
 آئیا۔ جنان چر گرمکھان دا اندروں نہ کھلے سوت، سُرتی شبد نہ کھئے ملاییا۔ نام نگارا نہ لائے چوٹ، تن وجود محبوب دئے ملاییا۔ من واسنا
 نہ چکے سوچ، بڈھ بیک نہ دئے کرائیا۔ لیکھا چکے نہ لوک پرلوک، دو جہاناں اکو نظری آئیا۔ جب تک گرمکھ گرسکھ ہرجن ہرہگت ملے نہ
 پرہ دی جوت، جوتی جوت وچ نہ کھئے سمائیا۔ اوناں چر کدی نہ جانو گپھا بہت، ستگر گپھا جس نوں ملیا، اوہ جگ چوکڑی پھیرا لوکات
 نہ پائیا۔ اچے پوری نہیں ہوئی مہر، مہر گلاں باتاں والی نظری آئیا۔ جنان چر ستگر پورا نہ جائے بہڑ، ساچا سنگ نہ کھئے جنائیا۔ کوڑی
 کِریا لہنا دینا دئے نیڑ، مایا ممتا دئے چکائیا۔ ہوئی جیہی سُرت سوانی لے چھپڑ، شبد اشارے نال اٹھائیا۔ اپنا گیڑ کے اکٹا گیڑ دئے
 وکھائیا۔ دُور دُراڈا نظری آوے نیرن نیر، گھر گھر وچ سچا ماہیا۔ اُس ویلے کہیئے صاحب ستگر تیری مہر، جس ویلے سٹیاں جاگدیاں
 سنمکھ نظری آئیا۔ مہراں دا داتا ہووے بے نظیر، نظر اپنی لے اٹھائیا۔ اوہ سدا سوامی نظری آئے بے سریر، تتو تت نہ کھئے وکھائیا۔ کر کِریا
 بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑائیا۔ چوٹی چاڑھکے منزل اوس اخیر، گھر گھر وچ کرے رُسنائیا۔ جتھے شرع دا تھے زنجیر، لاشریک اکو
 بیٹھا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر محبت اپنے ہتھ رکھائیا۔

☆ ۱۶ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی مہاں سینگھ دے گرہ ۲۵ بی ۰ بی ۰ راجستھان ☆

پُرکھ اکال کہے ویکھو گر اوتار پیغمبر پیر، دُھر دا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ کلجگ ویکھیا انت اخیر، نو نو چار اپنا پندھ مُکائیا۔ تن الفی نہ دے کیسے پیر فقیر، اوڈھن سپس سنت نہ کھئے ٹکائیا۔ نیتروون شاہ حقیر، اوچ نیچ دین دُہائیا۔ انتر انتر سارے ہونے دلگیر، بسنترت نہ کھئے بُجھائیا۔ جو چٹے اُتے کالی مار کے آئے لکیر، قلم شاہی ونڈ ونڈائیا۔ تس دی ہتھ میرے تدبیر، دو جا سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ کھیل اولاً بے نظیر، اک اکلآ آپ درڑائیا۔ داتا دانی گئی گہیر، گنوتنا رہیا سُنائیا۔ کوڑی کایا کپڑ تن پاٹے چیتھڑ ویکھ چیر، سچ پوشاک نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر سندیسہ رہیا سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو گل دو حرفی، اکو وار جنائیا۔ میں تکیا چار طرفی، چار کُٹ دہ دشا اپنا دھیان لگائیا۔ جگت پڑھائی ویکھی حرفی، اکھراں دی وڈیائیا۔ کلجگ انت اخیر برسی، سارے خوشیاں لو منائیا۔ کرے کھیل اگتی عرشی، پت پریشور اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، پڑدا اوبلا آپ اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو اک بات، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کلجگ ویکھی اندھیری رات، اگیان اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ سینگھ ہو کے ویکھو ساکھیات، سمرتھ سوامی رہیا سمجھائیا۔ رل مل سارے بنو اک جماعت، جھگڑا دین مذہب مٹائیا۔ رسنا جہوا بن بول کہو پُرکھ سمراتھ، سچ تیری سرنائیا۔ ہوں بالک نڈھ تیرے داس، بالی بڈھ نہ کھئے چٹرائیا۔ سچ دوارے کر نواس، چرن کول ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در گھر ساچے خوشی وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن مُکا کے آئے پندھ، لوکھات دھیان لگائیا۔ سریشٹ سبائی دسی رنڈ، ہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ رسنا جہوا کوڑا گند، ممتا موہ ہونئی ہلکائیا۔ انتر آتم ملے نہ کیسے اند، نجاند نہ کھئے سہائیا۔ امرت آتم برس پائے کوئی نہ ٹھنڈ، اگتی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ تیرا پرہہ ڈھولا گائے کوئی نہ چھند، دُھر دا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ ساڈی نمو نو نمسکار، سجدہ سپس جھکائیا۔ تیری سیوا کرن جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ مات ہنڈھائیا۔ دُھر سندیسہ دیندے گئے وارو وار، زرگن سرگن کر پڑھائیا۔ اچی کوک کردے گئے پکار، تیرا ڈھولا سوہلا راگ سُنائیا۔ جیوان جنتاں سادھاں سنتاں کردے گئے خبردار،

بے خبراں خبر سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے دے دُھر دا ور، لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو
 سُنو اک سندیسہ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ شاہ پاتشاہ ہر وڈ نریشا، نر نرائن حُکم ورتائیندا۔ لیکھا جانے دیس پردیس، دو جہاناں کھوج
 کھجائیندا۔ صدی چوڈھویں سب دا دین مذہب دا چُکیا ٹھیکا، ٹھیکیداری مات نہ کھئے کھائیندا۔ سچ دوارے رل مل کرو ایکا، ایکا ایک
 ایکنکار آپ سمجھائیندا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی سرب نِواسی جوت سرُویی وٹاوی بھیسا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا پھیرا پائیندا۔
 جیو جنت سادھ سنت بھگت بھگوان لکھ چوڑاسی جاننہارا لیکھا، بودھ آگادھا شبد انادا آگم اپنی کار کھائیندا۔ پُورب جنم سب دا جانے
 لیکھا، لیکھ بھوکھت درِشٹ اِشٹ سرِشٹ سرب وکھائیندا۔ ٹھاکر سوامی مہربان مِجُوب مِجُبت وچ بن کے جائے سب دا نیتا، شاہ سُلطان
 نوجوان مرد مردان اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کوڑی کِریا میٹ مٹائیندا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر کرو سلام، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پروردگار سانجھا یار پرگٹ ہووے اک امام، عمل عامل سب دے ویکھ
 وکھائیا۔ نت نوت ایتھے اوتھے دو جہاناں کرنہارا کام، کرنی کرتا اپنی دئے درڑائیا۔ بندیکانیوں چھڈا کے سنت سہیلے گرمکھ چیلے غلام، بندنا اپنی
 دئے درڑائیا۔ سچ سندیشہ دیوے جہان، پُریاں لوں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں اُنُبھج سینج آپ جنائیا۔ سب دا مالک خالق پرتپالک
 ابناشی کرتا سری بھگوان، پروردگار نُور ظہور ظاہر اکو اک خُدائیا۔ جس دا لیکھا کوئی سمجھ نہ سکے وچ جہان، من مت بُدھ چلے نہ کھئے
 چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ صاحب سوامی بے پرواہ، ہر کرتا آپ
 جنائیندا۔ گر اوتار کرو صلاح، پیر پیغمبر نال ملائیندا۔ وشن برہما شو لو اُٹھا، سویا کھئے نظر نہ آئیندا۔ ترے گن مایا اشارہ دیو جنا،
 سینت اکو اک درسائیندا، پنج تت پڑدا دیو لاه، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران در ٹھانڈے لو منگا، انجیل قرآناں اکو حُکم
 ورتائیندا۔ سارے رل کے سچ دوارے کرو دُعا، دُھر دی سکھیا اک درڑائیندا۔ پرگٹ ہو پارہم پت پریشور آ، ابناشی کرتے تیرا راہ
 سرب تکائیندا۔ لکھ چوڑاسی بن ملاح، تُدھ بن بیڑا کندھ نہ کھئے اُٹھائیندا۔ کلجگ کوڑ کُڑیاں گیا چھا، شاہی ٹکا دُرمت میل نہ کھئے
 دھوائیندا۔ ساچا مندر کایا کعبہ دئے نہ کھئے وکھا، حُجرہ حق نہ کھئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،

ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سدو جت ست، دھیرج اپنے نال ملائیا۔ پکڑ اٹھاؤ برہم مت، کیوں سٹی نہ لئے انگریزائیا۔
 سچ دوارے جوڑو ہتھ، دست بدست بند دکھائیا۔ کریا کر پُرکھ سمرتھ، سچ تیری سرنائیا۔ ساڈا جھولی پا دے پچھلا حق، جو تیری
 سیو کمائیا۔ اتم سارے گئے تھک، ایہ وی تیری وڈ وڈیائیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، ہوں بالک روپ سکھائیا۔ سچا مارگ اکو دس،
 دہ دشا کر پڑھائیا۔ اکو نام پردے اپنا رکھ، گھٹ گھٹ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے
 چرن دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سدو کلجگ، اپنے نال لو ملائیا۔ جس دی اوڈھ رہی پُگ، اُس توں پُچھو چائیں چائیا۔ لوکات
 وچوں جا اٹھ، اپنا چرن اٹھائیا۔ اپنے خالی بھانڈے لے جا ٹھٹھ، کاسے کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا
 حکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ دیون سدا، اکو وار جنائیا۔ سچ دوارے آ بھجّا، پندھ مکاؤنا واپو داہیا۔ پہلوں چرن چکنا
 سجا، کھبا آگے نہ کدے ٹکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سچ سنگھاسن بہ کے سجا، تخت نواسی ڈیرہ لائیا۔ جس دے حُکے اندر دو جہان بدھا،
 سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں تیرا لہنا دینا پروردگار آپے لدھا، خودا خود رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 درساونہارا ساچا گھر، سچ سُنہیڑا رہیا سُنائیا۔ کلجگ کہے گرو اوتار، میں آواں چائیں چائیا۔ صاحب سچے دا ویکھ دربار، نیوں نیوں
 لاگان پائیا۔ میں پیکھنا سچ وبار، لکھ چوراسی سیو کمائیا۔ چاروں گنٹ کر اندھیار، ساچا چند دتا چھپائیا۔ دیوا باقی کیسے گھر نہ ہوئے
 اجیار، سنت سادھ آندھ آندھیر بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ آتم امرت جام سکے نہ کھئے پیال، خالی بھانڈے سارے دئے کرائیا۔ کیسے دا حل نہ ہووے کوئی
 سوال، بینتی کم کیسے نہ آئیا۔ شاہ سلطان کرے حال، خاکی خاک دئے ملائیا۔ نیتروون غریب کنگال، کوچھے کھلے سار کھئے نہ پائیا۔ پھل نہ
 رہے کیسے ڈال، پتجھڑ زت خزان دتی بنائیا۔ صاحب آگے دساں اپنا حال، حالت سچّی دیاں جنائیا۔ میری سب توں وکھری نرالی چال،
 چوتھا جگ کہے مینوں دیو وڈیائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو میں سدا سدا سد تھادے نال، ساچا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، مہربان اکھ کھلائییا۔ کلجگ کہے میں سوہنا جوبن متا، پر پُرکھ دتی وڈیائیا۔ میں ویکھنہارا پچھا آگا، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔
 میں لکھ چوراسی جیو جنت کوئی بنیا رہن نہ دتا سکا، سجنان میل نہ کھئے ملائیا۔ جیواں جنتاں دے کے دھکا، کایا مندر مُناریوں دتا سٹائیا۔

کسے نوں کھوایا کٹا وچھا، کسے نوں چھریاں گل پھرائیا۔ کسے توں کھایا نگا پچّ، نہیاں ہیٹھ دباآیا۔ کسے دا رہن نہ دتا ، دھوڑی خاک
 وچ اڈاآیا۔ تیرتھ تٹاں پانی کر کے تٹا، اگنی روپ دتا بناآیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ کوئی رہن نہ دتی ستا، ست سروپ نہ کھئے سہاآیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر، میری کرنی سارے ویکھو اکھاں، آخر سب نوں رہیا سُناآیا۔ کسے دے کول رہن نہ دتی گرمتا، من مت گھر گھر دتی بہاآیا۔
 دھیرج رہیا نہ کھئے جتا، ست سنتوکھ نظر کھئے نہ آآیا۔ کوڑی کیریا اندر بڈھا پردھ جوان ڈھٹھا، بل سکے نہ کھئے وکھایا۔ دھنّ بھاگ ابناشی
 کرتے سب نوں کیتا اکٹھا، اکو حکم سُناآیا۔ سارے اپنا چار جگ دا پچھلا وکھاؤ پٹا، حصیداری مات دیو جنائیا۔ تُساں آگے دین مذہب دا
 لوکات پایا رٹا، قوموں وچ کری لڑاآیا۔ میں وی اگنی تا کے بھٹھا، اس دے وچ رہیا سُناآیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر،
 دھر دی سیوا سچ لگایا۔ کلجگ کہے گر اوتارو پیر پیغمبرو سُنو کہانی، میں سچ سچ دیاں جنائیا۔ صدی ویہویں آئی اوہ نشانی، جس دا
 نشانہ سارے گئے لگایا۔ کرے کھیل شاہ پاتشاہ سچا سلطانی، بے پرواہ وڈی وڈیاآیا۔ نیترونندی ویکھو چارے بانی، چارے کہانی سار کھئے
 نہ آآیا۔ سُرتی شبد ملے نہ ہانی، امرت ملے نہ ٹھنڈا پانی، ترسنا آگ نہ کھئے بھجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کلجگ سُن لے ایک، اکو وار جنائیا۔ سب کچھ تیرا پرم پُرکھ پرما تم لیا ویکھ، بھل رہی نہ رانیا۔ حکم
 کر کے گیا صاحب دسمیش، دہ دشا کر جنائیا۔ کلجگ انت کل کلکی پرگٹ ہووے نر نریش، جس دا نہ کوئی پتا نہ کوئی مایا۔ کوڑی کیریا
 بدل دئے ریکھ، ریکھا سب دی دئے گواآیا۔ لیکھ چکاوے وشن برہما مہیش، شنکر اپنا حکم مناآیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ اپنا کرن اوس
 دے بھیٹ، سر سکے نہ کھئے اٹھایا۔ ابناشی کرتا اکو بنے کھیوٹ کھیٹ، دو جہان بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، دھر کرنی کار کھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کلجگ چھڈ دے جھگڑا، ویلا اتم آآیا۔ ہُن رستہ ویکھ اگلا، پچھلی بتی کم کسے نہ
 آآیا۔ سچ دواویوں وست اگنی منگ لا، پرہ دیونہار دیا کھایا۔ جیو جنت جگت جہان ہویا کنگلا، وست امولک ہتھ نہ کھئے پھڑاآیا۔
 لوکات دا چھڈنا پئے بنگلا، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ اپنا بستہ بہار آپے بندھ لا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، تیرا لیکھا دئے
 چکائیا۔ کلجگ کہے میں بڑا چلاک، سب نوں دیاں سمجھایا۔ میں جاندا جاندا شاہ سلطانان ملا جاواں وچ خاک، خاکی خاک وچ سہاآیا۔

لکھ چوڑاسی اُتاراں اپنے گھاٹ، بیڑے شوہ دریا رُڑھائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو بے شک میرا چھڈ جاؤ ساتھ، سنگی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ میں ویکھاں اپنا کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن چھڈ دے جھپڑا، جھگڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ دھرت مات دا خالی کر دے ویہڑا، کیوں بیٹھا آسن لائیا۔ سدا کیسے دا ربیا نہ ایتھے وسیرا، جگ چوڑی کوٹن کال گئے وہائیا۔ اتم وقت آگیا نیڑا، نیرن نیرا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا دئے مکائیا۔ کلجگ کہے میں جودھا سور، پیرتا وچوں نظری آئیا۔ میں جا کے کہاں حضور، ہر جو ساچے دیاں سنائیا۔ پرہ میرا کی قصور، کیوں مینوں رہیا بدلایا۔ میں تیرا بن کے رہیا مزدور، ساچی سیو کھائیا۔ گھر گھر ناتا جوڑ کے کوڑ، جھوٹھی کری جگت پڑھائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ مؤڑھ، تیری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کوئی نہ لاوے مستک تیری دھوڑ، ٹکا نام نہ کھئے چھپائیا۔ اٹھ کے ویکھ پرہو سارے ہوئے مفور، نون س اکھڑ گھر نہ کھئے جنائیا۔ میں تیرے حکمے اندر ہویا مجبور، دئے جوڑ واسطہ پائیا۔ تون میرا سچ محبوب، محبت وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن نہ بول، بولیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ ابناشی کرتا تولنہارا ساچا تول، جگ چوڑی گنڈا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ تیریاں کرماں رہیا وروں، نام مدھانا اک وکھائیا۔ سچ وست نہ تیرے کول، جھوٹھے بھانڈے رہیا بھرائیا۔ اندیری ہویا قول، ویلا اقرار دا گیا آئیا۔ صدی چودھویں خالی کر دے دھول، دھرنی دھرت دئے دہائیا۔ ایتھوں اٹھ جا آپ اڈول، اپنا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دئے مکائیا۔ کلجگ اگوں کہے ہس، ہستی سرب جنائیا۔ تہاڈے میرے کچھ نہیں وس، واسطہ اکو نال رکھائیا۔ جس نے لوکات کیتا پرگٹ، پرگٹ کر کے میرا ہٹ چلائی۔ اوہ صاحب پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ اکھوائیا۔ جگ چوڑی چلاوے رتھ، بن رتھوایی پھیرا پائیا۔ میں اُس دے چرناں جاواں ڈھٹھ، نیوں نیوں سیس نوایا۔ جس تہاڈا کیتا اکٹھ، گھر ساچے وچی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا دئے مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن واہ، واہوا تیری ودیایا۔ اٹھ کے اپنا حال دے سنا، کیوں بیٹھا مکھ بھوائیا۔ اسیں سارے تیرے گواہ، شہادت اکو وار بھگتائیا۔ ویلا وقت دیئے سہا، سہنجی گھڑی نال ملائی۔ کاگد قلم نہ لیکھا لکھنا پئے نال شاہ، دھر سوامی اپنا حکم اک منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سن پرہہ ٹھاکر، در تیرے عرض سُنائیا۔ تیری لہر دا ڈونگھا ساگر، بھور وچ سرب لوکائیا۔ جودھا دے نہ کھئے بہادر، جو سکے باہر کڈھائیا۔ کلجگ تیرے در تے منگن آیا آدر، اپنا آدرش دے جنائیا۔ صدی چوڈھویں دا لیکھا لبھ ویکھ لے اپنے کاغذ، پڑدا انتر اٹھائیا۔ ہوں سیوک بردے تیرے عاجز، عاجزی نال سیس نوائیا۔ ایہہ کر کے آیا لکھ چوراسی نال سازش، سگلی سرشٹ رہی کُرائیا۔ تیری بھلائی سچ عبادت، عملن وچ نہ کھئے لوکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت نو کھنڈ پرتھمی گھر گھر کری بغاوت، گرہ گرہ دھکا لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ گر اوتار کہن پرہہ دھر دے مالک، سچ کہانی دیئے جنائیا۔ تون ٹھاکر ہوکے بنا ثالث، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ مستک ویکھ ٹکا لگا کالکھ، باہروں سکے نہ کھئے دھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھنہارا چائیا۔ ویکھنہارا ہر نرنکار، اکو اکھ کھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو پیار، پرم پُرکھ رہیا سمجھائیا۔ کلجگ پُت بڑا ہُشیار، سورپیر اکھوئیا۔ جس چار کُنٹ دہ دشا کری خوار، صدق صبوری نظر کیسے نہ آئیا۔ اندر وڑ وڑ پوڑی چڑھ چڑھ پنجان تتان دتا ہُلا، پنچم پنچم آگ ودھائیا۔ ساچا کرن نہ دتا کیسے پیار، نار کنت سرب وبھچار، نر ہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جو سکھیا آئے سکھال، نرگن سرگن بن دلال، پھیرا مات لوک پائیا۔ کلجگ جیو بھلے آن، ساچی کرے نہ کھئے پچھان، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کلجگ کوڑ کُریارا، پرہہ اکو نظری آئیا۔ ابناشی کرتا کہے ایس نوں اک سہارا، جو اکو آس تکائیا۔ کلجگ کہے پرہو سب دا میرے نال کر کنارہ، گھر اکو دے وکھائیا۔ سچ مارگ دا کر پسارا، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ستجگ ساچا اٹھا اپنا ست دُلا، لے آپ انگڑائیا۔ مہربان ہو کے دس اپنی دھارا، دھر دی سکھیا اک سمجھائیا۔ لیکھا چُک جائے نال گرو اوتارا، پیر پیغمبران لہنا دینا رہے نہ رائیا۔ ستجگ ساچے تیرے نام دا وجے اک نگارا، دو جہانن کر شنوئیا۔ سرشٹ سبائی تیرا بولے سچ جیکارا، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ تون ظاہر حاضر پروردگارا، بے وفا نظر کھئے نہ آئیا۔ تون سچکھنڈ نواسی ایکنکارا، عقل تیری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ہوں بھکھک ہو کے منگان اک دوارا، اکو آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ بینتی تیرے آگے سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن

پرہ کلجگ کی کہندا، اپنی کہانی رہیا سُنائیا۔ اسیں ویکھ کے آئے چڑھدا لہندا، دکھن پہاڑ پھیرا پائیا۔ ساچے دھام جیو جہان کھئے نہ بہندا،
 بھجے واہو داہیا۔ تیرا نام کھئے نہ لیندا، لہنے وچ نہ کھئے لوکائیا۔ ہنکاری روپ کر کر کہندا، گرہ گرہ ہووے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ ثالث بن کے ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈا لیکھا مکے، پرہ تیری جھولی پائیا۔ کیرپا
 کر ابناشی اچتے، مہربان ہو سہائیا۔ تیرا سُن دُلارا شبدی اٹھے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا لوکات رہی لکے، پھڑ باہوں باہر
 کڈھائیا۔ اک سہاؤنی ساچی رتے، رت زڑی آپ مہکائیا۔ کوئی نہ پوجا رہے تے، اکو تیرا روپ نظری آئیا۔ جن بھگت سہیلے اٹھا سٹے، نج
 نیترا اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پرہ ہونا آپ سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو سچ بات، سو صاحب سوامی
 آپ جنائیا۔ کلجگ اتم مٹ جائے اندھیری رات، لوکات رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچی سوہنی ہووے پرہات، سانتک ست دئے ورتائیا۔
 سب دی پوری انتر کرے خواہش، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھا چکائے پُرکھ ابناش، سری بھگوان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ کلجگ کہے میری صدی چوڈھویں رہندی باقی، تھوڑا حصہ نظری آئیا۔ پھیر میری بدل دینی حیاتی،
 تیرے آگے سیس نوائیا۔ میرے لیکھے والی تیرے کول کاپی، کُتب خانے نہ کیسے پھڑائیا۔ جے میں ہندا نہ ایناں پاپی، کلجگ پنڈھ نہ کھئے
 مکائیا۔ پرہو توں کیتھوں بن دوں بھگتاں ساتھی، چھیتی اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران کون پورا کردا بھوکھت واکی، جو رسنا جہوا
 گئے سُنائیا۔ کون جام پیاؤندا بن کے دُھر دا ساقی، سچ پیالہ ہتھ اٹھائیا۔ کون بودھ آگادھ سُناؤندا ساکھی، ساچا نام اک سمجھائیا۔ کون
 بھاگ لگاؤندا تن خاکی، پنج تت دئے وڈیائیا۔ اکو بینتی در تیرے ساچی اکھی، آخر دیاں سُنائیا۔ توں سچکھنڈ دا سچا واسی، مقامے حق
 سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ کہے میری انت پکار، پرہ ساچے دیاں سُنائیا۔ توں
 بننا مددگار سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میں ہوواں سدا تیار، تیرا راہ تکائیا۔ توں لین آؤنا دُھر دے یار، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ میں ویکھاں تیرا
 دربار، جس گھر بیٹھا سوہیا پائیا۔ جھکدے ویکھاں گر اوتار، پیر پیغمبر سیس نوائیا۔ در ٹھانڈے کر نِمسکار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، میرا لہنا دینا چکائیا۔ کلجگ کہے میں مُکاواں پنڈھ، اگلا لیکھا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ تیرا ستجگ اٹھے ساچا چند، لئے مات

انگڑائیا۔ میل ملاوے گجری چند، چند چند نال رُشنائیا۔ میں ویکھاں تیرا کھیل برہمنڈ، وشن برہما شو تیری سیو کھائیا۔ سچ دوارا جاواں لنگھ، ادھوچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ تیری سیج سہنجنی ویکھ پلنگ، جس دا پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ آد جگاد وجے مردنگ، ترانہ اکو نام سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے منگ، خالی جھولی رہے ڈاہیا۔ میری اؤدھ گئی ہنڈھ، صدی چوڈھویں دئے ڈبائیا۔ اتم میٹے بھیکھ پکھنڈ، لوکھات رہن نہ پائیا۔ ستجگ پچہ تیرا ست ستوادی چاڑھ رنگ، رنگیلا اکو رنگ وکھائیا۔ انتر آتم سب نوں ملے اند، چھند ڈھولا تیرا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے ہتھ سرب وڈیائیا۔ ابناشی کرتا دیوے دھیر، شبدی شبد جنائیا۔ کلجگ ستجگ تیرا پہلا ویر، میں دیاں آپ اٹھائیا۔ مکھ لگا کے امرت سیر، سانتک ست دیاں کرائیا۔ اپنی منزل دس آخر، چوٹی دیاں بہائیا۔ تیرا کٹ کے شرع زنجیر، آگے صفا دیاں مٹائیا۔ ست دھرم دی دس اک تدبیر، دُھر دا حکم سُنائیا۔ اکو جہا لیکھا شاہ فقیر، اعلیٰ ادنیٰ اکو رنگ وکھائیا۔ اکو امرت بخشاں نیر، رس اکو اک چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچے دیوے وڈیائیا۔ کلجگ تیرا ستجگ بھائی، اپنی لئے انگڑائیا۔ رل مل سارے دیو ودھائی، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ پُرکھ ابناشی ہو سہائی، اک بینتی رہیا جنائیا۔ لوکھات جاواں چائیں چائیں، تیرے حکمے اندر پندھ مُکائیا۔ ٹوں ٹھاکر پکڑیں باہیں، سرب سوامی سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ساچے بھگتاں پہلوں ملائیں، جنہاں ملیاں تیرا روپ نظری آئیا۔ کوڑے گھر نہ کدے پھرائیں، جھوٹھیاں نال نہ کریں گڑمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سری بھگوان کہے سُن ستجگ بچے، تینوں دیاں جنائیا۔ بھگت سہیلے میرے سچے، سچ دیاں درڑائیا۔ تیرا راہ رہے تگے، نیترا کھ کھلائییا۔ ٹوں پندھ مکاؤنا تھ تھے، بن کے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر تیرے ہتھ رکھائیا۔ ستجگ کہے پرہ تیرے بھگت دی کی نشانی، مینوں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ سری بھگوان کرے مہربانی، محبوب دئے سمجھائیا۔ جنہاں دے انتر اکو اچے بانی، دُھر دا راگ الائیا۔ جنہاں دی منزل ہوئی آسانی، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ جو بیٹھے پد زربانی، زربان پد وچ سمائیا۔ میں اوہناں دا جان جانی، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ ستجگ تیرا میلا وچ دو جہانی، جو لوکھات خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ستجگ کہے پرہو کی بھگتاں رنگ، سچ حلیہ دے سمجھائیا۔ پُرکھ ابناشی کہے اہناں دے

اندر اک انند، جس دا رُوپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئیا۔ اکو درشن میرا رہے منگ، دُو جی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ کدے نہ نہاون جان تیرتھ
 تٹ گنگ، گھر اکو سروور نہا نہا خوشی منائیا۔ اکو ڈھولا گاون چھند، تُو میرا میں تیرا دُھر دی کرن پڑھائیا۔ اُچی کوک نہ پاون ڈنڈ، اجپا
 جاپ دتا سکھائیا۔ کایا مندر اندر ساچی وست کر کے بند، جن بھگتاں ہتھ پھڑائیا۔ کوئی دس نہ سکے بتی دند، بندنا اکو دتی جنائیا۔ اہنن
 دے دوارے جاویں لنگھ، ستجگ اپنا سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا پڑدا دئے اٹھائیا۔ ستجگ کہے پرہ
 صاحب ستگر، سچ تیری سرنائیا۔ تیرا لیکھا لکھیا جو دُھر، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میں جن بھگتاں نال جاواں جڑ، جوڑی اپنے نال
 رکھائیا۔ اہنن دے دواویوں خالی کدے نہ آواں مڑ، جو تیرا نام دھیائیا۔ تُوں وی اٹھ آویں تڑ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ سدا سدا سد تیری
 لوڑ، در تیرے آس تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا ویکھ وکھائیا۔ ستجگ کہے پرہ میں جاواں دھرت، دھرنی
 ویکھ وکھائیا۔ بن تیرے حکم پھیر نہ آواں پرت، بن سیوک سیو کھائیا۔ میری بھگتاں نال لگی شرط، مل کے دوویں شرع دیئے گوائیا۔ مانس
 مانس وچ رہے نہ فرق، آتم برہم سرب درڑائیا۔ تُوں امرت میگھ اکو دینا برس، مہر نظر اٹھائیا۔ غریب نواز غریباں اُتے کرنا ترس، تیری
 رحمت بخشیش بے پرواہیا۔ جو برہوں وچھوڑے انتر رہے تڑپھ، تنہاں درس دکھانا چائیں چائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کر کے غرق، گھر
 گمبھیر تیرا نام لکھ چوراسی دیاں پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، ستجگ سچا جھولی ڈاہیا۔
 ستجگ ساچے جھولی بھر لے، بھرم بھلیکھا رہن نہ پائیا۔ سچ دوارے ساچا ور لے، ورداتا آپ جنائیا۔ دُھر دی سکھیا اکو پڑھ لے، دُو جی
 کرنی نہ پئے پڑھائیا۔ پرم پُرکھ دا پلُو اکو پھڑ لے، پھڑیا چھٹ نہ جائیا۔ ساچے مندر اکو چڑھ لے، جس وچوں باہر نہ کھئے کدھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سچ سچ سمجھائیا۔ ستجگ کہے میں تیرا پچہ نتھا، نکیاں وچوں نکانظری
 آئیا۔ ذات پات حد رہن نہ دیواں بتا، کوڑی کرپا دیاں مٹائیا۔ سچ سناواں اکو چھندا، دُھر دا ڈھولا راگ الاٹیا۔ بندگی وچ لاواں تیرا بندہ،
 بندنا دُھر دی دیاں سمجھائیا۔ کوڑا رہے کوئی نہ گندہ، نرگن چند کران رُشنائیا۔ تُوں سدا سد دینا اپنا سنگا، سکلا ساتھی نظری آئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مارگ سچ رکھائیا۔ ستجگ کہے پرہو میں پہلان تگان تیرے بھگت، گھر ساچے الکھ

جگائیا۔ جنہاں پچھو وڈیائی مینوں ملے جگت، لوکھات ہوویں سہائیا۔ میری پوری کریں عرض، فرض اپنا توڑ نہائیا۔ تیرے سنتاں ملن دی مینوں غرض، آسا اکو نال رکھائیا۔ تیرا لیکھا کھیل اسچرج، اچرج لیل دینی رچائیا۔ تُوں سوریہ مردانہ مرد، مددگیر خیر خدائیا۔ تیرا لیکھا عرش فرش، حرص سب دی رہیا مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دی وست جھولی دینی پائیا۔ ستجگ کہے منگاں تیرا دربارا، ڈھاڈھی ہو کے راگ الاٹیا۔ تُوں صاحب سوامی ایکنکارا، اکل کل تیری وڈیائیا۔ آد جگادی دیونہارا، اتوٹ اٹت ورتائیا۔ کوٹن کوٹ گر پیر اوتار تیرا تگن سہارا، دُھ بن سار کھئے نہ پائیا۔ میں تیرے نام دا بن ونجارا، لوکھات ہٹ چلائییا۔ ست دھرم دا بول جیکارا، ساچی سکھیا دیاں سمجھائیا۔ بن پُرکھ اکل کھئے نہ میت مُرارا، مطلب حل نہ کھئے کرائیا۔ جن بھگتاں مل کے کراں سچ پیارا، پریمی ہو کے پریم کھائیا۔ سوہنا لگے اوہ دوارا، جتھے اکو تیرا نام دھيائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا دُھر دا ور سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پُرکھ ابناشی کہے ست ستواد، ست پُرکھ نرنجن دیا کھائیا۔ ستجگ بخش سچی داد، وست امولک تیری جھولی پائیا۔ میرے نام دا اکو راگ، جن بھگت شہیلے رہے گائیا۔ سرشٹ سبائی کر تیاگ، راگ اکو نظری آئیا۔ سُرتی نال رہے جاگ، من واسنا گوڑھی نیند سوائیا۔ اوہناں مار جا کے آپ آواز، جس دا اکھر سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، رہبر ہو کے راہ رہیا وکھائیا۔ ستجگ کہے پرہہ تیرا مارگ ویکھاں آہستہ آہستہ، آسا سچ دینی جنائیا۔ دوجا دسین نہ کھئے براستہ، سدھا اپنا میل ملائییا۔ جن بھگتاں تیرے نال ہونا واسطہ، واستو اپنا رنگ رنگائیا۔ کوڑی کریا ہونا خاتمہ، خطرے وچ دسے لوکھائیا۔ کرنا کھیل پُرکھ ابناشنا، ابناشی کرتے تیری بے پرواہیا۔ گر اوتاراں پوری کرنی واشنا، پیر پیغمبراں آسا آسا نال ملائییا۔ کلجگ کوڑی کریا اڈے نہ خاکنا، دھوڑی دھوڑ نہ کھئے اڈائیا۔ ست دھرم مارگ چلاؤنا لوکھاتنا، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیائیا۔ جن بھگتاں پت راکھنا، رکھک ہو کے سیو کھائیا۔ تیرا سوہلا ڈھولا اکو آکھنا، اوکھی منزل رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا درشن کرن ظاہر باطنا، اندر باہر اکو روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستجگ دینا ساچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ ستجگ کہے میں تیرے گھر دا گولا، سیوک اکو نظری آئیا۔ مینوں دس دے اپنا بولا، پرہہ اپنا انبولت راگ سُنائیا۔ میں بدل کے چلیا چولا، چولی الفی تیری تن بندھائیا۔ تیرے نام دا بولاں اکو ڈھولا، ڈھندورا دیواں

سرب لوکائیا۔ ابناشی کرتے در دروازہ اِکو کھولا، وست امولک رہیا ورتائیا۔ دھرنی دھرت دھول دا کرے بہار ہؤلا، دُشت ہنکاری دئیں کھپائیا۔ منمکھ پاوے کوئی نہ رؤلا، گرمکھ اِکو نام دھیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرے ست پڑھائیا۔ سَتجُگ کہے میں دساں اِکو نام، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ سَتجُگ کہے میں دساں اِکو امام، جو ہر گھٹ رہیا سہائیا۔ سَتجُگ کہے میں دساں اِکو رام، جو رحمت رہیا کھائیا۔ سَتجُگ کہے میں دساں اِکو کاہن، جو گرہ گرہ بنسری نام وجائیا۔ سَتجُگ کہے میں دساں اِکو پیغام، جو پیغمبران کیتی پڑھائیا۔ سَتجُگ کہے میں دساں اِکو ستنام، جو اِکو ست نظری آئیا۔ سَتجُگ کہے میں اِکو ڈنکا دساں دو جہان، جو واہوا گرو رہیا وجائیا۔ سَتجُگ کہے میں دساں سچ ودھان، سچ اِکو رنگ وکھائیا۔ سَتجُگ کہے میں دساں سچ نشان، جو پُرکھ ابناشی زرگن دھار رہیا وکھائیا۔ سَتجُگ کہے میں دساں سچ مکان، گھر گھر دیاں درسائیا۔ سَتجُگ کہے میں اِکو دساں ساچا رام، بن ہر چرناں سانت کسے نہ آئیا۔ سَتجُگ کہے میں اِکو دساں بہان، نوری چند کرے رُشنائیا۔ سَتجُگ کہے میں اِکو دساں اِشنان، پرہ چرن سرن دئے وڈیائیا۔ سَتجُگ کہے میں اِکو دساں بان، شبد نیرالا تیر چلائییا۔ سَتجُگ کہے میں اِکو دساں ایمان، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دی سیوا اِک لگائیا۔ سَتجُگ کہے میں دساں جوگ، جوگیشراں دیاں سمجھائیا۔ سَتجُگ کہے میں دساں بھوگ، آتم سیجا بھوگ دیاں جنائیا۔ سَتجُگ کہے میں دساں سنجوگ، بن پت پرمیشور سچی دسے نہ کھئے کرمائیا۔ سَتجُگ کہے میں دساں چوڈاں لوک، چوڈاں طبق کراں شنوائیا۔ سَتجُگ کہے میں دساں اِکو اوٹ، بن پُرکھ اکال نہ کھئے سہائیا۔ سَتجُگ کہے میں دساں نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سَتجُگ کہے میں دساں موج، پرہ مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آسا ترسنا سب دی میٹ منائیا۔ سَتجُگ کہے میں دساں نرنکار، زرگن دیاں جنائیا۔ جو بھگتاں کرے پیار، جُگ جُگ ویکھ وکھائیا۔ کلجُگ اتم اپنا قرضہ رہیا اُتار، مقرؤض اپنا فرض رہیا نبھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں آپ اُٹھال، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ نانا توڑ کے شاہ کنگال، کوجھیاں کملیاں دئے وڈیائیا۔ سَتجُگ ویکھ ہوئے نہال، نیتر نین اکھ ملائییا۔ پرہ ٹھاکر ہویا دیال، دین رہیا ترائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ مُریدان پُچھن آیا حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ نانا توڑے کال مہاکال، سچی دھرمسال دئے بہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دسن نال، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔

کلجگ اتم انت ہوتے بے حال، بہل ہو کے دین دہائیا۔ ستجگ سچا دھرنی دھرت دھول لیکھا لئے سنبھال، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ آگلا لیکھا جانے سیری بھگوان، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن سمجھ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے سُنہارا بیان، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی بال پردھ نوجوان روپ نہ کھتے وٹائیا۔

☆ ۱۷ مگھ ۲۰۲۱ یکرمی جگیر سنگھ دے گرہ پنڈ رتیوال ☆

پُرکھ اکال کہے میں ویکھا سنسار، سرشٹ سبائی کھوج کھجائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت پاواں سار، سادھ سنت ہواں سہائیا۔ جگ چوکرئی نرگن سرگن بنہاں دھار، گر اوتار کھیل کھلایا۔ سچ سندیسہ جاناں نام جیکار، دھر دا راگ الاٹیا۔ آتم پرما تم کھول کواڑ، گھر مندر دیاں وکھائیا۔ من مت بڈھ دے ادھار، جگت واسنا نال رلاٹیا۔ بھگت سہیلے نت نت لوان اٹھال، سوئے آپ جگائیا۔ کایا ماٹی بنا کے ساچی دھرمسال، دھرم دوارا دیاں سہائیا۔ امرت آتم ساچا جام پیال، نام خُاری دیاں چڑھائیا۔ شبد سروپ وجا تال، دھر دی دھار درڑائیا۔ چرن پریتی بخش پیار، ساچی ریتی دیاں وکھائیا۔ ناتا توڑ کے کال مہاکال، محبت اکو نال وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی وڈی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں آد جگادی مالک، دو جہان اکھوائیندا۔ لکھ چوراسی سرشٹی سدا پرتپالک، گھر گھر رزق پُچائیندا۔ نرگن سرگن بن کے ثالث، لہنا دینا سرب مکائیندا۔ کوڑی کرپا نندرا لاه کے آلس، جن بھگتاں مات اٹھائیندا۔ ست سروپ بنا کے خالص، دھر دی رنگن نام رنگائیندا۔ مایا ممتا رہے نہ آلس، سچ پریتی جوڑ جڑائیندا۔ کورٹا ٹکا لاه کے کالکھ، جوت للائی تلک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ اپنی کھیل کھلاییندا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دا میتا، ایکنکار اکو نظری آٹیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ میری ریتا، حُکمے اندر بنائیا۔ لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر سد وسان دھام انڈیٹھا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آٹیا۔ ویکھ وکھاواں اوچاں نیچاں، راؤ رنگاں کھوج کھجائیا۔ ورن برن جیو جنت پھلواری باغیچہ، پت

ٹہنی کھوج کھجائیا۔ دُھر دا کلمہ دس حدیثا، حضرت ہو کے کراں پڑھائیا۔ روپ جنا کے نیکن نیکا، آتم برہم دیاں سمجھائیا۔ کوڑ گڑوا
 دساں رس پھیکا، فقرہ اپنا نام سنائیا۔ جن بھگتاں دس کے سچ طریقہ، گھر منزل دیاں دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دُھر دی کرنی آپ کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سرب گسائیں، نیا نوکا دو جہان چلائیندا۔ سنت سہیلے پکڑاں باہیں، پھڑ باہوں گود اٹھائیندا۔
 ساچا منتر سرب دیاں سنائی، ڈھولا اکو راگ الائیندا۔ وشن برہما شو سیو رہے کھائی، دُھر دا حکم اک ورتائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 سندیش دیون چائیں چائیں، چار جگ اپنا حکم منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا کھیل کھلائیندا۔ پُرکھ اکال
 کہے میں گھر گھر واسی، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ زرگن نور نور پرکاشی، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ آد جگاد سدا ابناشی، جن مرن نہ کھئے
 رکھائیا۔ جن بھگت بنا کے ساچی داسی، سیوا اکو اک درڑائیا۔ اپنا سندیشہ دے کے پاتی، بہم بھلیکھا دُور کرائیا۔ امرت دے کے بوند
 سوانتی، اگنی تت بھجائیا۔ زرگن جوت جگا کے باقی، اگیان اندھیر مٹائیا۔ بھوجل اندر کر کے راکھی، پھڑ باہوں پار لنگھائیا۔ لہنا دینا چکا
 کے باقی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچ دوارے کھول کے تاکی، گرہ مندر دیاں بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے
 سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دا راکھا، رکھک اکو نظری آئیا۔ دین دیال بن کے داتا، وست امولک آپ ورتائیا۔ بودھ اکادھ بن کے
 گیاتا، گیان دھیان اک سمجھائیا۔ انتر آتم بن کے ساتھ، سگلا سنگ رکھائیا۔ ٹکا لا کے نام مستک ماتھا، جوت للائی ڈگمگائیا۔ جگ
 چوکرئی چلا کے راتھا، رتھ رتھوہی اپنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں نال جوڑ کے ناتا، دُھر دا
 سنگ آپ نبھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دا پیارا، پریم اک اکھوائیا۔ سد وساں دھام نیارا، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت
 جوت اُجیارا، سُرتی شبد روپ سمائیا۔ کاگت قلم نہ لکھنہارا، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ جگ چوکرئی کھیل کر اکم پارا، الکھ اپنا
 نام جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ پُرکھ اکال کہے میں نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔
 ویکھاں کھیل گرو گُر چیرا، چیرا گرو ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں بنھاں سدا بیڑا، ونجھ مہانا نام لگائیا۔ لکھ چوراسی کٹ کے گیڑا، پھاسی جم
 کٹائیا۔ مہر محبت نظر کر کے مہرا، محبوب ہو کے ملاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وڈ داتا

اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں گہر، گمبھیر گورا نظری آئیا۔ میری آد جُگادی شبدی لہر، نرگن دھار دتی چلائیآ۔ جُگ چوڑی کران
 مہر، مہر نظر اُٹھائیآ۔ بھگت سہیلے سجن گہیر، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیآ۔ لہنا دینا دیاں نیڑ، لیکھا اور رہن نہ پائیآ۔ کوڑی کریا
 مٹے جھگڑا جھیر، سچ سچ دیاں سمجھائیآ۔ بھاگ لگے کایا کھیڑ، ساڈھے تین ہتھ وچے ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 جن بھگت لئے ترائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں ٹھانڈا سیت، سیتل دھار اک وکھائیآ۔ میری بھگتاں نال پریت، پریت ہو کے توڑ نبھائیآ۔ ڈھولا
 گاواں اکو گیت، دُھر دا راگ الائیآ۔ لیکھا چک جائے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کھئے وڈیائیآ۔ پڑدا کھلے بھیت پریت، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ پُرکھ اکال کہے میں کھیل کران برہمادی، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجائیآ۔ میرا شبد اکم اتھاہ انادی، راگان
 نادان دیاں وڈیائیآ۔ میرا روپ سدا وسادی، جن بھگتاں وچ سمائیآ۔ میرا ڈھولا سچ دوارے دا سچا راگی، طرز ترانہ اکو رہیا گائیآ۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا لیکھا رہیا درڑائیآ۔ پُرکھ اکال کہے میں کرنی کرتا، فُدرت اپنی ویکھ وکھائیآ۔ آد جُگاد کدے نہ
 مردا، مڑھی گور نہ کھئے دبائیآ۔ جُگ چوڑی ویس دھردا، نرگن سرگن پھیرا پائیآ۔ سنت سہیلے سجن پھڑدا، مُرید مُرشد لئے اُٹھائیآ۔ سچ
 دوارے اپنے کھڑدا، گھر گھر وچ الکھ جگائیآ۔ کر کھیل نر ہر دا، نر نرائن دیا کھائیآ۔ بھگت بھگوان آپے وردا، دُھر سنجوگی میل ملائیآ۔
 سُرَت سوانی لاہ کے پڑدا، انتر گھنٹ دئے اُٹھائیآ۔ درس کرا کے ساچے پر دا، پچھلا لیکھا دیاں چُکائیآ۔ وسیرا کر کے گھر تہر دا، درگاہ ساچی
 جوڑ جُڑائیآ۔ سچکھنڈ دوارے جوتی جوت ملدا، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دوجا سنگ نہ کھئے وکھائیآ۔

☆ ۱۷ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی ملکیت سنگھ دے گرہ پنڈ بنھوالا ضلع گنگا نگر ☆

کریا کر ہر جگدیش، وشن برہما شو نیترو رو رو نیر وبائیآ۔ گر اوتار کہن پرہ ویکھ بیس اکیس، نرگن اپنی اکھ کھلائیآ۔ پیر پیغمبر
 کہن ویکھ سچ حدیث، حضرت اپنا پڑدا لاییا۔ بھگت کہن بھگوان رہے اڈیک، نیج نیتر دھیان لگائیآ۔ سنت کہن سچ دس پریت، پریت پریت
 میل ملائیآ۔ گرمکھ کہن ساڈی پرکھ نیت، نیتوان تیری سرنائیا۔ گرسکھ کہن لیکھے لا اوچ نیچ، راو رنگ تیری وڈیائیآ۔ دھرنی دھرت

دھول منگے بھیکھ، بن نانی جھولی ڈاہیا۔ ستجگ کہے پرہہ کرپا کر اتیت، ترے بھون دھنی تیری سرنائیا۔ تریتا کہے تیرے وچ اک توفیق،
 دئی دے مٹائیا۔ دواپر کہے دُور ڈراڈے گھر وس نزدیک، پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔ کلجگ کہے کرپا کر لاشریک، شرکت سب دی دے
 گوائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کہن سرشٹی اپنی ویکھ ہوئی پلپت، پاکی پاک نظر کھئے نہ آئیا۔ سانتک دے نہ کوئی ٹھانڈا سیت، اگنی تت رہی تپائیا۔
 پھری دروبی مندر مسیت، شودوالے مٹھ رہے کُرائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گائے کھئے نہ گیت، رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ چھتر
 جھلے کیسے نہ سیس، راج راجن شاہ سلطان سچ حکم نہ کھئے سنائیا۔ لیکھا مکے نہ ہست کیٹ، دردیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ پارہسم پت
 پریشور اپنا کھول کے ویکھ بہیت، آد جگاد لیکھا دتا لکھائیا۔ صدی چوڈھویں رہی پیت، چوڈاں طبق نین اٹھائیا۔ چوڈاں لوک ویکھن لا
 کے نیجھ، نیتز اکھ نال ملائیا۔ سوامی اپنا بھیو کھول ٹھیک، ٹھیکر کورٹا بہن وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنی
 دیا کھائیا۔ گر اوتار کہن پرہہ پا بھچھیا، بیس اکیسا دئے گواہیا۔ چار جگ دا ویکھ لیکھ بھوکھت لیکھیا، قلم شاہی دئے گواہیا۔ ساچا نوری
 چند تیرا نام کیسے نہ دسیا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ کور کُریار جگت ونجارا لکھ چوراسی گھر گھر ویکھا، سچ سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ سجن
 میت دے نہ کوئی متیا، متر پیارا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پتا پوت رہیا نہ کوئی بتیا، ماتا گود نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ نیتز رو کے کہے دھرنی دھرت، دھر درگاہی اک عرضوئیا۔ پُرکھ ابناشی زرویر ویکھ پرت، پت پریشور اپنا
 پھیرا پائیا۔ جگت ڈباگن سب بنیا نار مرد، نر ہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ چھری قصائی پھڑ کے کرد، دین مذہب کرن لڑائیا۔ ویکھ کھیل
 ہوئی اسچرج، بن نانی سیو کھائیا۔ دکھیاں ونڈے کھئے نہ درد، بھکھیاں بھکھ نہ کھئے مٹائیا۔ امرت میگھ نہ دیوے کھئے برس، اگنی تت نہ کھئے
 بچھائیا۔ برسوں وچھوڑے اندر تیرے بھگت رہے تڑپ، سنمگھ سوچھ سروپی تیرا نور نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ نیتز رو کے کہے وشن برہما شو، شو شکتی نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے نالوں چھٹی سب دی لو، آتم جوڑ نہ کھئے
 جڑائیا۔ الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنا دس بھیو، ابھید دے جنائیا۔ ٹوں آد جگاد سچ سوامی وڈ دیوی دیو، دیوت سُر تیرا دھیان لگائیا۔
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ نت نوت تیری کردے رہے سیو، بن چاکر سیس جگدیس جھکائیا۔ وسنہارا سدا سدا دھام نہکیو، نہچل اپنا ڈیرہ

لائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنی ویکھ وکھائیآ۔ جن بھگت کرن پُکار، انتر آتم دھیان لگائیآ۔ سو پُرکھ نرنجن کر
خبردار، ہر پُرکھ نرنجن اپنی اکھ کھلائیآ۔ ایکنکارا بے پرواہ ہو تیار، غفلت نظر کھئے نہ آئیآ۔ آد نرنجن ساچا دیپ کر اُجیار، جوت نرنجن
ڈگمگائیآ۔ ابناشی کرتا سچ سندیشہ سناوے اپنی دھار، ڈھر دا ناد وجائیآ۔ سری بھگوان بن میت مُرار، مِتِ پیارے ہو سہائیآ۔ پاربرہم
اپنے پریم کر پیار، نہکرمی اپنا کرم کھائیآ۔ چوتھے جگ صدی ویہویں ویکھ سنسار، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اپنا پھیرا پائیآ۔ لکھ چوراسی
جیو جنت ہوتے خوار، گرمت سچ نہ کھئے کھائیآ۔ در در گھر گھر دسے کام کرودھ لوہ موہ ہنکار، آسا ترسنا مایا ممتا بیٹھی ڈیرہ لائیآ۔ تیرا ناتا
چھڈ کے ڈھردرگاہی سانجھے یار، کوڑ کڑیارا ناتا رہے ہنڈھائیآ۔ شاہ سلطانا نوجوانا مددگار، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیآ۔ مقامے حق تیرا منار،
نور خدائی جلوہ تیرا اُجیار، محبان بیدو اپنا ترس کھائیآ۔ سچکھنڈ نواسی سچ تیرا استھان، نہ کوئی زمیں نہ کوئی آسمان، اکو سورپیر بلی بلوان،
شاہ پاتشاہ اپنا ڈیرہ لائیآ۔ بھویت بھوپ راج راجان، آد جگادی حکمران، دو جہانان ویکھ وکھائیآ۔ ساڈی بینتی کر پروان، لوکات کر
دھیان، نرگن نیرویر نرکار نرنکار اپنی دیا کھائیآ۔ سنت سہیلے کہن اُٹھ جاگ، پُرکھ اکال لے انگریائیآ۔ کلجگ جیو ہنس بنے کاگ، بڈھ بیک
نہ کھئے رکھائیآ۔ ساچی کرنی سارے گئے تیاگ، جوٹھ جھوٹھ کری کُرمائیآ۔ انتر آتم کیسے نہ اُچے ویراگ، ویری گھر گھر نظری آئیآ۔ نرگن جوت
نہ کھئے پرکاش، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیآ۔ امرت بوند نہچر رس ملے نہ کھئے سوانت، اٹھسٹھ تیرتھ بھجن وابو داہیا۔ شبداگتی انحد نادی سُنے
نہ کھئے آواز، راگان نادان وچ مست ویکھی لوکائیآ۔ تیرا ناتا جوڑے نہ کھئے کنت سہاگ، نر ناری تیرا روپ نہ کھئے وٹائیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا
ساچا نام دیوے نہ کھئے ساچی دات، وست امولک جھولی کھئے نہ پائیآ۔ کلجگ اتم ویکھ اندھیری رات، سورج چند دوویں مکھ شرمائیآ۔
دھیرج ملے نہ کھئے پرتھی آکاش، گگن منڈل رہیا کُرا لائیآ۔ نت نوت جگ چوکرئی تیری کردے گئے آس، ترسنا تیرے نال ملائیآ۔ کرپا کر
سرب گنتاس، گنوت تیری شرنائیآ۔ پیر پیغمبر گر اوتار سارے گئے بھاکھ، بھاکھیا وچ کر پڑھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، نرگن اپنا ویس وٹائیآ۔ گرسکھ کہن پرہہ ٹھاکر سوامی، اکو تیری اوٹ جنائیآ۔ ٹوں آد جگادی انتریامی، گھٹ گھٹ رہیا سمائیآ۔ پڑھ کے
سُنکے ویکھی تیری بانی، جو بان نرالا تیر رہی چلائیآ۔ سندیشہ دیوے دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ شنوائیآ۔ جنان چر پر پُرکھ ملے نہ شاہ

سُلطانی، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ لیکھا مکے نہ آون جانی، لکھ چوڑاسی پھند نہ کھئے کٹائیا۔ سچ دوار دی دیوے نہ کھئے نشانی، منزل حق نہ کھئے پُچائیا۔ پُرکھ اکال مہربان اپنی کر مہربانی، محبوب تیری آس رکھائیا۔ کلجگ انت ویکھ ہندی ویرانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھا دے ٹھاکر، سب تیرا دھیان لگائیا۔ نرمل کرم کر اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ سچ ونجارا بن سوڈاگر، نام ہٹ اک کھلائییا۔ سُرتی زرتی پرتی کر دے آپ اِکاگر، پرتھا سانس کھئے نہ جائیا۔ سنت سُپیلے گُرُ گُر چیلے بھگت بھگوان در اپنے دے دے آدر، آدرش اپنا اک وکھائیا۔ تُوں گہر گمبھیر بے نظیر ہر کرتا قادر، فُدرت تیری تیرے اندر نظری آئییا۔ کلجگ انت سری بھگونت شاہ پاتشاہ شہنشاہ بن ثالث، دُھر دی ثالثی آپ کھائیا۔ کوڑی کِریا ہوئے ہنگتا مایا ممتا میٹ دے آلس، چار کُنٹ دہ دِشا چار ورن اٹھاراں برن رہن نہ پائیا۔ سنت سُپیلے گرمکھ گرمکھ سبج لکھ چوڑاسی وچوں کڈھ خالص، خالص اپنا روپ وکھائیا۔ اندر وڑکے ساڈھ تِن ہتھ مندر چڑھ کے من منوئے دی بدل دے عادت، دہ دِشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ سری بھگوان تیرے ہتھ سچئی عدالت، عدل انصاف اِکو اِک کرائیا۔ سرشٹ سبائی کلجگ اتم ویکھ ہندی بغاوت، بغلگیر نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن اپنی دیا کھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران پئے کوک، اُچی نعرہ آپ لگائیا۔ پُرکھ اکال پھری دُبائی چارے کوٹ، اُتر پُورب پچھم دکھن سرب دئے دُبائیا۔ جھگڑا ودھیا جوٹھ جھوٹھ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ ساچا دِسے نہ کوئی پُوت، سپوت نظر کھئے نہ آئییا۔ ست دھرم کر گیا کوچ، گُر در مندر مسجد شودوالے مٹھ ست دھرم نظر کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان ہو سہائیا۔ سارے مل کے جھکدے در، بینتی اک سُنائیا۔ کِریا کر نرائن نر، نر ہر تیری سد سرنائیا۔ جوت سرُپ جامہ دھر، کل کلکی ویس وٹائیا۔ در درویش ویکھن در کھڑ، اپنی اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کھائیا۔ مہربان پرہ کر دے مہر، محبوب تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال کیوں لائی دیر، دُور دُراڈے نیرن نیر ہو کے درس دکھائیا۔ حق حقیقت لہنا دینا کلجگ اتم دے نیڑ، بن تیرے سمجھ کیسے نہ آئییا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر جگ چوڑی رہے وچ گیز، سنجگ تربتا دواپر کلجگ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان دیا کھائیا۔ مہربان سری بھگوان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سارے مل کے کرو اک پرنام، سچ جگدیش منائیا۔ وشن

برہما شو سُنو فرمان، دُھر دا اپنا آپ درڑائیا۔ گر اوتار سُنو پیغام، پیر پیغمبر اِکو نام جنائیا۔ بھگت سنت گرمکھ گرسکھ ویکھو نشان، ہر
 کرتا آپ اُٹھائیا۔ دھرنی دھرت دھول منگدے دان، داتا دانی رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔
 سارے مل کے کہن پرہہ انتر، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ کلجگ لگی بُجھا دے بسنتر، امرت میگھ برسائیا۔ سرشٹ سبائی جنا دے اپنا
 منتر، شبد انادی ناد سُنائیا۔ بھاگ لگا دے کایا مندر اندر گگنتر، برہمنڈ کھنڈ گھر گھر دے دکھائیا۔ تیرا رُپ نظری آوے برہم نرنتر،
 نراکار تیری سرنائیا۔ اِکو منگ منگیئے سارے اتم، دُوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جگ دے مان
 وڈیائیا۔ سری بھگون کہے سُنو سب، سرب دیاں سمجھائیا۔ اِکو ٹھاکر سوامی لکھ چوراسی لئے لبھ، دُوجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ دین مذہب
 ذات پات اُچ نیچ راؤ رنگ میٹ دیواں حد، شرع شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ دوار ایکنکار پن مکے کعبے کرائے حج، حُجرہ اِکو اک سہائیا۔
 مندر مسجد شو دوالا مٹھ دسائے کایا ساڈھے تن ہتھ، گھر گھر وچ پڑدا آپ اُٹھائیا۔ امرت آتم نچہر جہرنا بوند سوانتی دیوے رس، اٹھسٹھ
 کھوجن کھئے نہ جائیا۔ نرگن جوت جوت کر پرکاش، ست سرُپ اِکو نور دئے چمکائیا۔ بھگت سہیلے گرو گرو چیلے کرے پوت پاک، پنت پُنیت
 رُپ وٹائیا۔ انتر انتر کھول کے تاک، درشٹی اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ لیکھا اتم دئے چُکائیا۔
 کلجگ اتم لیکھا مُکنا، لوکات رہن نہ پائیا۔ ہر کا بھانا کدے نہ رُکنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ شبد اگئی نوجوان اِکو اُٹھنا، بلدھاری بل
 دکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا لکھ چوراسی جیو جنت جس پُچھنا، اندج جیرج اُتبھج سینج بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں اُجل کرے
 مکھنا، سنت سہیلے لئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم آپ ورتائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیارا مکے پنڈھ، اتم انت
 رہن نہ پائیا۔ دین دِیال صاحب بخشند، بخشش اپنی دے دکھائیا۔ بہرم بھلیکھا دئی دوتی ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ اتم پرما تم
 دے کے اند، نجانند اِک درسائیا۔ کایا چولی سب دی دیوے رنگ، نام مجیٹھی رنگ چڑھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دسے اِکو چھند، دُھر
 دا ڈھولا اِک پڑھائیا۔ خوشی کرا کے بند بند، بندی خانہ لکھ چوراسی دئے تڑائیا۔ کوڑی کِرپا میٹ کے بھیکھ پکھنڈ، سچ سچ دئے سمجھائیا۔
 گر اوتاراں پیر پیغمبراں سب دی پوری کرے منگ، ویلا وقت نال سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

جُگ جُگ لہنا دینا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جُگ جُگ لہنا دینا رکھے ہتھ، سو پُرکھ نرنجن کھیل کھلائیندا۔ ستجگ تریتا جس چلایا رتھ، دواپرکلجگ پھیرا پائیندا۔ سرب کلا پرہ آپ سمرتھ، دوجا سنگ نہ کھئے ملائیندا۔ واک بھوکھت جو سرگن نرگن گئے دس، دہ دشا آپ منائیندا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو پرگٹ، نرگن زیور اپنا کھیل کرائیندا۔ جگت جیو جہان کوئی نہ سمجھے ہر کا کھیل اکٹھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنی دیا کھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو جن بھگت کہن، بن رسنا جہوا بتی دند، انتر انتر آواز سُنائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی تیرا کھیل سری بھگن، پاربرسم پت پرمیشور پروردگار تیری وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا صدی چوڈھویں کر کھنڈ کھنڈ، نام کھنڈا تیج پرچنڈا برہمنڈاں اک جنائیا۔ تیری کرپا اندر کرپا ندھان سارے رہے منگ، دوجی آسا ترشنا ہور نہ کھئے وکھائیا۔ سرب سوامی انتریامی کایا مندر اندر گرمکھاں دے اک اند، اند اند وچوں پرگنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ مہر نظر اُٹھاونہارا، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ کلجگ میٹے کوڑ اندھیارا، کل کلکی ویس وٹائیندا۔ گوبند میتا ٹھانڈا سیتا ایکنکارا، اکل کل دھاری جوت نرنکاری اپنی کار کھائیندا۔ سمبل وسے دھام نیارا، شبد اگنی وجائے نگارا، نوبت اکو اک سُنائیندا۔ کلجگ جیو سمجھ نہ سکے کوئی سنسارا، من مت بدھ ملے نہ کھئے ادھارا، بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا پڑدا نہ کھئے اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ اتم ہر ویکھ گہر گمبہر، کرتے ہتھ وڈیائیا۔ کھوج کھجائے پنج ت کا یا سریر، نو در ویکھ تھاو تھائیا۔ نو نو کھنڈ سنت سہیلے جو بیٹھے دلگیر، راہ تگن چائیں چائیا۔ تنہاں اندر وڑ کے چوٹی چڑھے اخیر، سکھمن ٹیڈھی بنک راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ ساچی جنائے اک تصویر، جس دا رُپ رنگ ریکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ وڈیائی دیوے آپ پرہ، جُگ جُگ دیا کھائیندا۔ کوڑی کرپا کلجگ دیوے دب، شوہ دریائے آپ سُنائیندا۔ سنت سہیلے سجن لبھ، گرمکھ آپ اُٹھائیندا۔ امرت چوا کے گول نہ، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ جگت دوارا پار کر کے حد، گھر بارا اک وکھائیندا۔ دوس رین سُنائے ند، انحد نادى ناد و جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ لیکھا ویکھ انت، انتشکرن سب دے کھوج کھجائیا۔ کرپا کر سری بھگونت، بھگن

لہنا دینا دئے چُکائیا۔ سنت سُہیلے ویکھ کے بھگت، بھاگ سب دا جھولی پائیا۔ جگت وہارا کُڑیارا ویکھ جگت، جگ جیون داتا دئے سزائیا۔
 لیکھا جانہار سَورگ نرک، دوزخ بہشت کھوج کھجائیا۔ لہنا دینا چُکائے عرش فرش، کایا کعبہ ویکھ وکھائیا۔ ہو لا بہار کرے دھرنی دھول
 دھرت، دُشٹ ہنکاری دین دُٹائیا۔ امرت میگھ اکو برس، اگنی تت شانت کرائیا۔ جن بھگتاں دے کے گھر وچ گھر درس، جنم جنم دی
 حرص مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کل کلکی حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے سُنو
 سندیش، وشن برہما شو سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ ہر کرتا قادر اک نریش، شاہ سُلطان والی دو جہان پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ جس نوں آد
 جُگاد جُگ چو کُڑی جھکدے وشن برہما شو مہیش گنپت گنیش، کروڑ تیتیسا سُرپت اند لاکے پائینا۔ جو وسنہارا سچکھنڈ اگمڑے دیس،
 سچ سینگھاسن ڈیرہ لائیا۔ سو صاحب سوامی کلجگ اتم نرگن دھر کے آیا بھیکھ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا پھیرا پائیا۔ سچ دوار ایکنکار
 وسیا سمبل دیس، دیس دسنتر دوویں کھوج کھجائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹے کھیڈ، لوکھات رہن نہ پائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، اندھ
 اگیان دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان ہوئے سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھو بھروسہ،
 بیس اکیسا ہر جگدیشا آپ جنائیندا۔ پرم پُرکھ پر ماتم جانے اپنا موقع، مُکمل اپنا حُکم ورتائیندا۔ نت نوت کرے کدے نہ کوئی دھوکھا،
 ساکھیات اپنی کل دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لہنا دینا سب دا ویکھ وکھائیندا۔ لہنا دینا سب دا دئے وکھال، باقی
 نظر کھئے نہ آئیا۔ کیریا کر دین دِیال، دِیاندھ ہوئے سہائیا۔ سب دا پورا کرے سوال، نراسا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ کے جگت
 جنجال، شرع وچوں شرع دئے بدلائیا۔ سرشٹ سبائی وکھا اک دھرمسال، دھرم دوارا دئے پرگنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا
 کر سر اپنا ہتھ ٹُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ تیری کیریا سچ، ست ستوادی نظری آئیا۔ خوشیاں نال سارے گاون تیرا جس،
 ڈھولے راگان ناداں نال الاٹیا۔ دھن وڈیائی جے نرگن ہو کے ویکھیں اپنا ہٹ، دو جہاناں پڑدا لاپیا۔ چرن گول سرنائی سارے جائیے ڈھٹھ،
 دھوڑی ٹُکا مستک خاک رمائیا۔ تیری مہر پُرکھ سمرتھ، سارے سپس رہے جھکائیا۔ سب دی جھولی پاؤنا اپنا حق، حاکم بے پرواہیا۔
 بیس اکیسا پندھ مکا دے نس نس، بھجّا جائے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سب کچھ تیرے ہتھ، دوجا نظر کھئے

نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیر، ہر کرتا آپ جنائیا۔ صدی چوڑھویں ویکھو آخیر، آخر اپنا حکم ورتائیا۔ سب دی بدل دیوے تقدیر،
 تدبیر اکو اک سمجھائیا۔ شرع دا کٹ زنجیر، لاشریک نال ملائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر کہن تیرا صدقہ، سد سچ تیری سرنائیا۔ تُوں مالک خالق ساچے پد دا، پت پرمیشور تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا لہنا دینا جگ
 چوڑی اپنی حد دا، محدود کرے لوکائیا۔ ہوں سیوک چاکر بالک ہو کے منگدا، جھولی تیرے آگے ڈاہیا۔ کلجگ لیکھا مکے بھیکھ پکھنڈ
 دا، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ ڈنکا اکو وجے سورے سرنگ دا، گوبند کھنڈا اک چمکائیا۔ سینگھاسن سوہے اکو نند دا، جس دا نور ظہور
 رُسنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا لیکھے وچوں کڈھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پروردگار، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔
 مکھ نقاب رہے نہ کوئی یار، نیتز نین اکھ نہ کھئے شرمائیا۔ راہ تگدے رہے وچ سنسار، سنساری تیرا دھیان لگائیا۔ مُرید مُرشد کردے رہے
 پیار، پیار محبت وچ بدلائیا۔ کلجگ اتم انتر کر وچار، بے انت تیری سرنائیا۔ ڈبڈے پاپن دئے تار، سچ کنارہ اک درڑائیا۔ تُوں کرتا پُرکھ
 کرتار کرنیہار، کرنی تیری سب نوں بھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی لکھدے گئے جگ چار، چوڑی تیرا حال
 سُنائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت نرگن زرویر نرکار نرنکار لئے اوتار، جوتی جامہ دُھر دا راما سچا کاپنا وڈ امامہ اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں
 لئے اٹھال، گھر سنتاں دیا باقی جوت بال، گرمکھ رکھ اپنے نال، گرسکھ ویکھ بچے سکے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ست سچ ست تیری سرنائیا۔ سچ سرنائی دے سچے مالک، صاحب سوامی تیری آس رکھائیا۔
 جن بھگتاں بن پرتپالک، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کڈھ خالص، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ کلجگ بدل دے عادت،
 ستجگ سچا راہ وکھائیا۔ تیرے نام دی اکو بندگی بھجن ہووے عبادت، اکو ایشٹ دیو سوامی سب نوں نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، دُھر درگاہی بے پرواہی نور الہی شبد اتھاہی سچ ملاحی، بیڑا جن بھگتاں پار کرائیا۔

☆ ۱۸ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی پبی تیج کور دے گرہ پنڈ بنوالی ☆

غریباں اُتے سدا دِیال، سِری بھگوان دِیا کھائیندا۔ جُگ جُگ ویکھ گُرمکھ ائمڑے لال، لکھ چوڑاسی کھوج کھجائیندا۔ جنہاں دے اندر بخشے پیارا نام، بانی دُھر دی آپ سمجھائیندا۔ کایا کھیڑا بھاگ لگاوے مندر گرام، ساڈھے تِن ہتھ اندر سوہیا پائیندا۔ نام پیالہ امرت دیوے جام، کوڑا رس سرب مُکائیندا۔ ناد انادی سُنائے سچّی دُھنکان، انحد راگ آپ الائیندا۔ کوڑی کریا جگت میٹے ترشنا پین کھان، دھیرج ست سنتوکھ اک دِرڑائیندا۔ سچ دوارے درگاہ ساچی دیوے مان، سِر سمرتھ اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ مَورکھ مُگدھ لیکھ لائے بال انجان، چرن پریتی توڑ نہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جُگ جُگ اپنا کھیل کرائیندا۔ غریب نائیاں سِر رکھ ہتھ، صاحب سوامی وڈ وڈیائیا۔ کلجگ اگنی وچوں لئے رکھ، تتی وا نہ لاگے رائیا۔ اپنے ملن دی بخش دیوے اکھ، گھر بیٹھیاں دُور دُرادا نظری آئیا۔ پُورب جنم دا جھولی پاوے حق، مہربان ہو سہائیا۔ اگلا مارگ دیوے دس، انتر آتم کر پڑھائیا۔ گُرمکھ تُوں میرے میں تیرے وس، ناتا دُھر دالے بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ غریب نائیاں بخشے اوٹ، پُرکھ اکال دِیا کھائیا۔ کوڑی کریا اندروں کڈھے کھوٹ، ست سچ وچ سہائیا۔ ہوئے ہنگتا کئے روگ، دُھر سنجوگ آپ ملایا۔ نام ندھانا سُنائے سلوک، گر شبدی آپ پڑھائیا۔ آتم پرما تم ملانے جوت، جوتی جوت وچ سہائیا۔ جھگڑا مٹ جائے ورن گوت، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں کٹنہارا ہوئے روگ، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھائیا۔ غریب نائیاں دیوے چرن سہارا، ستگر پورا دِیا کھائیندا۔ بھوجل کرے پار کنارہ، منجھدھار نہ کھئے زڑھائیندا۔ ساچا مندر بخشے اک دوارا، جس گرہ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ دیوا باقی جگے اکم اپارا، جوتی جوت رُشنا لائیندا۔ ساچی سخیاں منگلاچارا، گیت گوبند لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گُرمکھ ساچے ویکھ وکھائیندا۔ غریب نائیاں دیوے اپنی دات، پریم پریتی جھولی پائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، سچ چند کرے رُشنا لائیا۔ پاربرہم برہم سُرتی شبدی جوڑ کے نات، بدھاتا اپنے رنگ رنگائیا۔ جنم کرم دی پوری کرے خواہش، آشا منسا نال ملایا۔ ایتھے اوتھے پُچھے وات، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گُرمکھ دیوے سد وڈیائیا۔ غریب نانا کوجھا کھلا، ہر ستگر گلے

لکائیندا۔ لہنا دینا چُکائے جگت عملان، عمل اِکو نام دسائیندا۔ کایا مندر اندر گھر وچ گھر وکھائے سوہنا بنگلا، جس گھر سوامی بہ بہ رنگ رنگ رنگائیندا۔ نجاند دیوے سچ اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ گر گر رنگ وکھائیندا۔ گرمکھ رنگ وکھائے سدا اندٹھا، گر ستگر دیا کائیا۔ امرت رس دیوے مٹھا، نو رس جگت دے تجائیا۔ نو دوارے ناتا توڑے پھکا، نو کھنڈ وچے اک ودھائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم آتم ملے سچا پتا، پت پریشور ہوئے سہائیا۔ جس جنم کرم دا لیکھ لکھا، سو آپے دے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینن اپنے گلے لکائیا۔ غریب زانیاں سدا سہاک، آد جُگاد دیا کائیندا۔ شبد سوامی دھر دا ناک، نر نرائن ویکھ وکھائیندا۔ دھر سندیشہ دے ہدایت، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے ویکھ وکھائیندا۔ گرمکھ تیرا در گھر سچا، سچ ملے وڈیائیا۔ لیکھے لائے وڈا چھوٹا نڈھا پچھ، پردھ بالان سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی بھانڈا کچا، گگریا اپنے رنگ رنگائیا۔ منوا من اُٹھ نہ دہ دس نٹھا، ڈوری شبدی تند بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ مہر نظر نال تارے آپ، ہر ستگر دیا کائیندا۔ پت پریشور بن کے ماٹی باپ، گرمکھ گرسکھ گود اُٹھائیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے جاپ، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیندا۔ سچ دوارے بجھے نات، جڑیا ناتا نہ کھئے تڑائیندا۔ ساچی منزل پوڑے چاڑھے گھاٹ، ادھوچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ساچے تیرا سچ پیار، پریم پریم دے جنائیا۔ جس دا لیکھا سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپرکجگ کھیل کھلائییا۔ جس دا سنت سہیلے منگن دیدار، نیتر نین اکھ اُٹھائیا۔ جس نوں گر اوتار کرن نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جس دی چرن دھوڑی مُرشد لاؤندے چھار، پیر پیغمبر خاک رمائیا۔ جس نوں شاستر سمرت وید پُران رہے پُکار، صفتاں ڈھولیاں نال گائیا۔ جس دا حُکم لکھ چوراسی وچ سنسار، وشن برہما شو بھجن واہو داہیا۔ جس دا نور سورج چند اجیار، منڈل منڈپ کھیل کھلائییا۔ جس دا حُکم کھئے نہ میٹنہار، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ سو صاحب سوامی پُرکھ اکال، مہربان ہوئے سہائیا۔ گرسکھ ویکھے سچے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ پورب جنم دی جھولی پائے گھال، ست مُشکت ہتھ پھڑائیا۔ پھل لگا کے ساچے ڈال، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے

وڈیائی ساچے گرسکھ، سکھیا اک درڑائیندا۔ نام پدارتھ پاوے بھکھ، بھکھیا ست ورتائیندا۔ اگلا لیکھا دیوے لکھ، پچھلا کرم مٹائیندا۔ سچ دوارے ساچا پت، پتکاری جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھاں کدے نہ دیوے پتھ، سنمکھ ہو کے نظری آئیندا۔ سنمکھ ستگر سدا سوامی، پڑدا اوہلا نہ کھئے رکھائیا۔ گھٹ گھٹ ویکھے انتریامی، بھیو ابھیدا دئے جنائیا۔ شبد اگئی دے کے بانی، بان نرالا تیر چلائییا۔ امرت بخش کے ٹھنڈا پانی، اگئی تت بھجھائییا۔ سچ پریتی چرن دھیانی، درشت اشٹ وڈیائییا۔ لیکھ چکاوے چارے کھانی، انڈج جیرج اُنہج سینج نہ کھئے بھوائیا۔ شبد ملا کے سرتی ہانی، دھر دا جوڑ جڑائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ ساچے لئے ترائییا۔ گرمکھ سچا سدا تردا، نیا نوکا پار لنگھائییا۔ جنم کرم وچ کدے نہ مردا، مر جیوت روپ وٹائییا۔ شوہ دریا کدے نہ ہڑھدا، پار کنارے بہ بہ خوشی منائییا۔ چرن گول دھیان اکو دھردا، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائییا۔ ستگر پورا نرگن ہو کے سرگن پھڑدا، سرگن اندروں نرگن میل ملائییا۔ سچ دوارے آپے کھڑدا، جس گھر بیٹھا بے پرواہییا۔ کرپاندھان اپنی کرپا کردا، گرمکھ اپنے رنگ رنگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد سہیلا اک اکھوائیا۔ سدا سہیلا ہر نرنکار، آد جگاد ویکھ وکھائیندا۔ بھگت ادھارنا جس دی کار، کرنی کرتا آپ کھائیندا۔ غریب ابھارے پاوے سار، مہاسارٹھی ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ ویکھ وگسے ویکھنہار، انڈٹھ پرتکھ اپنی دھار چلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سدا سدا سد سچا سنگ نبھائییندا۔ سگلا سنگ رکھے رگھناتھ، رگھپت اپنی دیا کھائییا۔ گرمکھ بنا کے پارجات، ساچے روپ سہائییا۔ وست امولک دے کے دات، خالی بھنڈارے دئے بھرائیا۔ انتر اتما واسنا سب دی لئے واچ، دسن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنہارا پوری آس، سر اپنا ہتھ رکھائییا۔ گرمکھ آسا پھرے بھجی، چار کٹت واپو داہییا۔ صاحب ستگر پڑدا کجیں سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ کوڑی کرپا پت رکھیں، تیرے چرن ملے وڈیائییا۔ جگت وکار نظر نہ آئے اکھیں، اکو نیر تیرا درشن پائییا۔ گرمکھ گرسکھ صاحب ستگر تیری بچیاں وچوں بچی، بچن تیری جھولی پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نام پڑھادے اپنی پٹی، جس دا لیکھا مٹ کدے نہ جائیا۔

☆ ۱۸ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بنس سنگھ دے گرہ سیڈ فارم ابوہر ☆

بھچھیا کہے میں سب توں چنگی، آد پُرکھ میری بنت بنائیا۔ ست دواویوں رہے سارے منگی، گر اوتار جھولیاں ڈاہیا۔ پیر پیغمبر
سیس پٹی واہ کے کنگھی، اللہ رانی نال ملائیا۔ بھگت بھگوان پرہ دی کردے بندگی، بندی خانہ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، اکو دتی سچ وڈیائیا۔ بھچھیا کہے میں سب توں چاتر، وڈیاں وچوں وڈی نکیاں وچوں نکئی نظری آئیا۔ میرے پچھے سارے
کردے دوجی خاطر، اندر باہر سیو کھائیا۔ جگ چوکڑی پھردے اُتے پاتن، کندھی اپنے ڈیرے لائیا۔ سنت سہیلے کہن بن ساتھن، سچا
سنگ وکھائیا۔ گرمکھ گرسکھ کرن پوجا پاٹھن، انتر آسا اک ودھائیا۔ کون ویلا بھچھیا پائے پُرکھ ابناشن، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دتی مان وڈیائیا۔ بھچھیا کہے میں امولک وست، پرہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ کر کرپا جس دے دیوے
دست، دستگیر لئے بنائیا۔ سچ خُماری چاڑھ کے مست، رس اکو اک وکھائیا۔ لیکھ چکا کے کیٹ ہست، ہستی اپنی دئے بُجھائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا سنگ نبھائیا۔ بھچھیا کہے میری سب نوں لوڑ، مانگت دسی سرب لوکائیا۔
سچ دوارے سارے ہتھ رہے جوڑ، کر بندنا ڈنڈوت سیس نوئیا۔ نیترو رو پاون شور، ہوکے دے دے رہے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔ بھچھیا کہے میں سدا سہیلی، سادھان سنتاں جیواں جنتاں دیاں وڈیائیا۔ جگ جگ
کھیل اکٹڑی کھیلی، خالق خلق رہیا وکھائیا۔ سنت سہیلے بنا کے میلی، ملنی جگدیش کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
میرا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھچھیا کہے پرہ میرا سجن، سد اپنے سنگ رکھائیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبر منگن، تھوڑی تھوڑی دئے ورتائیا۔
بھگتاں نال لا کے انگن، انگ اپنا لئے چھپائیا۔ ساچے سنتاں دے کے اندن، اند اند وچ سہائیا۔ سب دے اندر رکھ کے ڈھولا چھندن، میرا
حصہ جھولی پائیا۔ اندٹھی چاڑھ کے اپنی رنگن، رنگن اک وکھائیا۔ سچ دوارے سارے ڈھٹھن، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا کھیل اک وکھائیا۔ بھچھیا کہے میرا داتا ایک، پرم پُرکھ پرہ نظری آئیا۔ جگ چوکڑی سب نوں دیونہارا
بھیٹ، حصیاں وچوں حصہ جھولی پائیا۔ میں نیتر اکھ کھول لوں ویکھ، پلک اُپر اٹھائیا۔ کون سجدہ کرے آدیس، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔

ساچا کرے ہیت، پرہی رُوپ وٹائیا۔ راہ تگے نیتن نیت، دُور دُراڈا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری سچّی
 بنت بنائیا۔ بھچھیا کہے پرہ دیوے دان، جن بھگتاں جھولی پائیا۔ میری اچھیا وڈ بلوان، ویکھاں تھاوں تھائیا۔ ساچی وست سچ مہان، گھر
 مندر دیاں ٹکائیا۔ ترسنا بھکھ رہے نہ وچ جہان، جس دے اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ سچ دوارے بخشاں مان، کوڑی حرص مٹائیا۔ پرہ دی
 بھچھیا کھئے نہ سکے پہچان، باٹا ہتھان وچ نہ کھئے اٹھائیا۔ جد دیوے کِریا کر امنگیا دان، گھر ساچے آپ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ بھچھیا کہے میں بھگتاں ملدی، دُوسر ہتھ کیسے نہ آئیا۔ میں رکھاں نشانی اوس چنہ دی، جتھے چنتا غمی
 رہن کھئے نہ پائیا۔ میں دساں رُشنائی اوس دن دی، جتھے زین رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدا سدا سد
 کر کِریا موہے رہیا ورتائیا۔ بھچھیا کہے میں جن بھگت پیاری، صاحب ستگر دتی وڈیائیا۔ ست دھرم دی کھول پٹاری، پائل سب دی
 جھولی پائیا۔ میں ویکھ ویکھ جاواں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جنہاں ملیا ہر نرنکاری، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا دئے لکھائیا۔ بھچھیا کہے میں جن بھگتاں جھولی بھردی، گھر گھر سیو کھائیا۔ لوک لجا کولوں کدے نہ
 ڈردی، اپنا پندھ مٹائیا۔ سچ سکھیا اکو دسدی، دُھر دی دھار جنائیا۔ میں اوہناں اندر وسدی، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ خوشیاں نال
 ہسدی، گھر گمبھیر گن گائیا۔ دھار دیواں انوکھے رس دی، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا ساچا
 سنگ بنائیا۔ بھچھیا کہے میں بھگتاں داسی، پرہ ساچے دتی بنائیا۔ حُکم دیوے پُرکھ ابناشی، اپنا آپ سمجھائیا۔ کیسے ہتھ نہ آواں پنڈت
 کاشی، گیانی دھیانی کھوجن تھاوں تھائیا۔ جنہاں صاحب سلطان ملیا ساکھیاتی، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ تنہاں دوار ویکھاں کھیل تماشی،
 ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا دُھر دا سنگ بنائیا۔ بھچھیا کہے میری سچّی خواہش، آد جُگاد اکو
 نظری آئیا۔ میں جن بھگتاں کراں تلاش، جنہاں دے اندر وڑ کے سکھ ساگر رُوپ سائیا۔ ست بہنڈارا ساچی دات، کایا مندر دیاں ٹکائیا۔
 سچ پریتی ساچا نات، سچ چرن دیاں جُڑائیا۔ ساچا سوہلا ساچی گاتھ، ساچا ڈھولا گھر اپنے دیاں وکھائیا۔ اکو بھچھیا نام پدارتھ جو جُگ
 جُگ پرہ بھگتاں دیوے دات، دُوسر ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ کوئن کوٹ جگت ترسنا بھچھیا سارے رہے بانٹ، لکھ چوراسی جوٹھی جھوٹھی

جھولی جگت بھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سہیلا اک اکیلا دُھر دی بھچھیا اپنی اچھیا جن
 بھگتاں سیکھیا، ست سچ سچ وچ ملائیا۔ ستگر دوار جو منگدی، رُوح بھٹکی در تے آئیا۔ اندروں اپنا آپ رنگدی، باہروں خوشی
 وکھائیا۔ نو دوارے منزل پندھ لنگھدی، ٹیڈھی بنک نہ کھئے اٹکائیا۔ امرت دھار ملے اوس اند دی، جھرنا نچھر دئے جھرائیا۔ بجر کپائی سیلا
 تئے کندھ دی، پڑدا اوہلا دئے مٹائیا۔ دُھن سُنے اگمی چھند دی، جو پن رباب رسیا وجائیا۔ ما نے مَوج اُس سیج پلنگ دی، جس گھر بیٹھا
 ڈیرہ لائیا۔ بھٹکنا مٹ جائے ادھر ادھر دہ دشا جگ دی، چار کُنٹ نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ کھیل ویکھے اُپر شاہ رگ دی، جس گھر دیا باقی
 کلاپاتی اکو اک جگائیا۔ جگت بیڑی اوہناں دی پار لنگھدی، جنہاں ستگر شبد ملیا بے پرواہیا۔ اوہ لہر دھار نہ ویکھن منجھ دی، شوہ
 دریا نہ کھئے رُڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ بھلی بھٹکی جو بھئے نیانی، در ستگر ڈیرہ لائیا۔ امرت
 بخشے ٹھنڈا پانی، کلجگ اگنی تت بُجھائیا۔ انتر انتر سُناوے بانی، پن رسنا جہوا بئی دند لائیا۔ دیا باقی جوت جگا ٹورانی، ٹورو ٹور کرے
 رُشنائیا۔ سچ محلّ اٹل مینار گھر وکھاوے اک مقامی، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستگر ملن دی ایہ نشانی، اندر باہر گپت ظاہر درشن
 دیوے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جو منگتی بھئے دیدار، دل آسا اک رکھائیا۔ گر
 شبدي کرے پیار، کایا ماٹی کھوج کھجائیا۔ دِنے جاگدیاں سنمکھ ہو کے درس دئے وکھال، نیتر لوچن نین انتر اکھ کھلایا۔ ست سرُویی ہو
 کے کرے سنہال، سرتی شبد نال ملایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ترے گن مایا توڑ جنجال، لیکھا کال مہاکال دوویں دئے
 مکائیا۔ بن بھکھاری جو آئے در تے، اکو اکھ جگائیا۔ درشن کرے گھر اپنے وڑ کے، گھر گھر کھوج کھجائیا۔ پوڑی ویکھے مندر چڑھ کے،
 ساڈھے تین ہتھ پندھ مکائیا۔ صاحب سوامی اگوں ملے بس کے، نرگن داتا اپنا رنگ وکھائیا۔ مانگت درویش نام بھچھیا جھولی جائے بھر
 کے، خالی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک کایا گولک اپنی آپ ٹکائیا۔

☆ ۱۸ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی لایہ سنگھ دے گرہ چک فتح سنگھ والا ضلع بٹھنڈا ☆

دو جہان منگن دان، در ٹھانڈے جھولی ڈاپیا۔ کرپا کر سیری بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ نشان، ساچا نام اک پرگٹائیا۔ انتر آتم دے برہم گیان، سریشٹ سبائی کر پڑھائیا۔ کایا مندر دس مکان، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ مورکھ مؤڑھ بنا چتر سگھڑ سجان، من مت دُور کرائیا۔ نجھر جھرنا پیا جام، رس اکو اک وکھائیا۔ تیرے چرن گول دھیان، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ بودھ آگادھ شبد اناد سچ سوامی دے گیان، دُھر دی بانی آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ دو جہان منگن منگ، صدی ویہویں دھیان لگائیا۔ کرپا کر سورے سرہنگ، ست ستوادی تیری آس رکھائیا۔ کوڑی کرپا میٹ بھیکھ پکھنڈ، چار کُنٹ دہ دشا رہن کھئے نہ پائیا۔ کایا چولی سب دی رنگ، جو بیٹھے تینوں دھیائیا۔ شبد ناد دُھن و جا مردنگ، انحد نادى ناد سُنائیا۔ دُئی دویتی بھرماں ڈھاہ کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سُننا ساچا چھند، دُھر دا راگی راگ الاٹیا۔ نج گھر واسی ساچا دے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ سنت سہیلے چاڑھ اپنے چند، جگت آندھیرا دے گوائیا۔ بن سوامی لا انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ جنم جنم دی ٹئی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دے وڈیائیا۔ دو جہان کرن نمسکار، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ تُوں داتا کرتا کرنیہار بے انت، تیری وڈیائیا۔ ہوں مانگت در کھڑے بھکھار، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ ساچی بھچھیا اپنی ڈار، وست امولک نام ورتائیا۔ جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ گیا ہار، صدی سدوی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ کھڑا چھٹا دے گرو اوتار، پیر پیغمبر انگ نہ کھئے لگائیا۔ بھگت بھگوان روون زارو زار، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ ساچے سنت کرن گریازار، کلجگ اتم دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ گرمکھ اچی کوکن دھاہاں مار، ست سنتوکھ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ گرمکھ منگن تیرا دیدار، نت نوت نج نیتر نین اکو آس رکھائیا۔ تُوں سمرتھ پُرکھ سرب کچھ کرنیہار، انتریامی تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ دو جہان کہندے بن مکھ، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کلجگ اتم میٹ دُکھ، دیناں ناتھ دیناں ہو سہائیا۔ سچکھنڈ دوارے کیوں بیٹھا لک، نرگن اپنا ڈیرہ لائیا۔ جن بھگت سہیلے سجن آپے

پُچھ، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ گرمکھ گُرسکھ اپنی گودی چُک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ سچ سُنہجنی مؤلے رُت، پت ڈالی آپ مہکائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے دے وڈیائیا۔ دو جہان کہن پرہہ ٹھاگر، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ کلجگ ویکھ وڈونگھا
 ساگر، نیا نوکا پار نہ کھئے لنگھائیا۔ ونج وپاری دسے نہ کوئی سوڈاگر، ہر کا نام ہٹ نہ کھئے چلائییا۔ کوئی نہ میلے میل کرتا کریم قادر، کایا کعبہ
 پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ ٹوں صاحب سلطان سچا عادل، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ کیوں درویش کھڑے عاجز، بندگی کر کر سیس نوئییا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے دُھر دا ور، دو جہان سیس جھکائیا۔ دو جہان رہے جھک، ہر قدمان سیس نوئییا۔
 پُرکھ ابناشی صدی چوڈھویں پینڈا رہیا مُک، چار کُنٹ دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ تیرا بھانا آد جُگاد جُگ چوکڑی کدے نہ جاوے رُک، نہ کوئی
 میٹے میٹ مٹائیا۔ جیوان جنتاں سادھاں سنتاں دُکھیاں دردیاں ونڈا دُکھ، کوڑی کِریا پرے ہٹائیا۔ دو جہان نیتر وپاون نیر، ساتک ست نہ
 کھئے کرائیا۔ دُور دُراڈا پندھ آئے چیر، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت چرناں ہیٹھ دبائییا۔ تیرا در غریب نواز ویکھیا اک اخیر، آخر منزل
 بے پرواہیا۔ کِریا کر لاشریک، تیرے وچ اک توفیق، طوبی کر کر رہے سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری کردے گئے اڈیک، جُگ چوکڑی
 نیتر نین لوچن اکھ کھلائییا۔ صاحب سوامی صدی وپہویں ویلا رہیا بیت، دوس رین گھڑی پل اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، اپنا ویس وٹائیا۔ دو جہان کہن پرہہ ویکھ کلجگ رکھی مُنی، مُنیشتر نظر کھئے نہ آئییا۔ ساچا ناد نہ کوئی رہیا سُنی، ڈھولک
 چھینے سارے رہے کھڑکائیا۔ بودھ آگادھ شبد اناد دسے نہ کھئے گنی، شاستر سمرت وید پُران کرن سرب پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، گھر وجے تیرے ودھائیا۔ دو جہان کہندے پرہو ساڈی اک ارداس، در تیرے سچ سُنائیا۔ کلجگ
 کوڑی کِریا گھر گھر پیندی راس، سُرتی شبد گوپی کاہن نہ کھئے نچائیا۔ آتم پرما تم سے نہ کیسے پاس، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ساچا ماہی
 پتن ملے نہ کیسے گھاٹ، پنکھٹ بیٹھی جگت لوکائیا۔ نام پدارتھ دیوے کوئی نہ دات، اکھراں والی کرن سرب پڑھائیا۔ لیکھا چُکے نہ ذات پات،
 اوچ نیچ راؤ رنک ڈیرہ کھئے نہ ڈھائیا۔ سچ سوامی اسپن ویکھ کے آئے ساکھیات، لوکات دھیان لگائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی نار کم ذات، نر
 ہر کنت سہاگی نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ میٹ اندھیری رات، دُھر دا چند اک چمکائیا۔ دو

جہان نواون سیس، چرن گول دھیان لگائیا۔ ٹوں ٹھاکر سوامی ہر جگدیس، جگدیش تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جگ چوڑی گیا بیت، ویلا
 وقت دے وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی بدل نیت، کوڑی کیریا دے کھپائیا۔ ویکھ اپنا نرگن شودوالا مندر مسیت، گروڈوار پھیرا پائیا۔ پنڈت
 پاندھ ملاً شیخ مساک سارے رہے چیت، سچ حدیث نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔
 دو جہان کہن سن بینتی، تڈھ پن دیوے کوئی نہ ڈھوئیا۔ سرشٹ سبائی کوڑ کڑیاری ہوئی منگتی، سچ دوار منگن کھئے نہ جائیا۔ مایا ممتا
 گرھ بنیا ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ ساچا میل نہ ملے ہر کی سنگتی، گرمکھ رنگ نہ کھئے وٹائیا۔ مؤل منتر لبھدے پھردے
 کولوں پنڈتی، ڈھر دا پنڈت ہر کرتار کرے نہ کوئی پڑھائیا۔ بھرے بھلے جیرج انڈجی، اُتہج سیج بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ دو جہان جگاون اکھ، سچکھنڈ ساچے منگ منگائیا۔ سو پُرکھ نرنجن
 ہو پرتکھ، ہر پُرکھ نرنجن تیری وڈ وڈیائیا۔ ایکنکار جوں بھاوے توں لینا رکھ، آد نرنجن اپنا نور کر رُشنائیا۔ ابناشی کرتے ست ستوادی
 مارگ سچا دس، سری بھگوان ڈھر دی کر پڑھائیا۔ پاربرہم دے اپنی مت، برہم وڈیا اک سمجھائیا۔ اپنے ملن دی نیج نیتر کھول کے اکھ،
 پنچ وکار پانتھ، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار نہ کھئے ہٹائیا۔ ترے گن مایا اگنی بھجے بھٹھ، تتوت نہ کھئے تپائیا۔ گرمکھ شپیلے مات رکھ،
 گرسکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ مُرید مُرشد تیرے چرن قدم جاون ڈھٹھ، تشدد رہن کھئے نہ پائیا۔ کیریا کر پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ دئے ورتائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دو جہان کرن سلام، چوڈاں طبقات نال ملائیا۔ ہوں بردے تیرے غلام،
 چاکر روپ نظری آئیا۔ کیریا کر وڈ امام، مقامے حق تیری رُشنائیا۔ کلجگ اتم کر آسان، مُشکل کھئے رہن نہ پائیا۔ ہوں بالک نڈھے تیرے
 نادان، پچیاں وچوں بچے نظری آئیا۔ ٹوں داتا دانی مہربان، محبوب تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھا لیکھ
 وچ لگائیا۔ دو جہان کڈھن ہاڑا، ہوئے لے کے رہے جنائیا۔ لکھ چوراسی لگی اگ بہتر نارا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ پھری دروہی
 جنگل جوہ اُجاڑ پھاڑا، ٹلے پربت سمنڈ ساگر دین دُہائیا۔ نانا ٹٹیا پُرکھ نارا، وپھجاری ویکھی سرب لوکائیا۔ اتم پرما تم کرے نہ کوئی پیارا، گر
 شبہ نہ کھئے کھائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھارا، ساچا نور نہ کھئے چمکائیا۔ پرتھمی آکاش لگا اکھاڑا، کوڑی کیریا ناچ نچائیا۔ کلجگ منگی جائے

دِن دِباڑا، مُورکھ مُگدھ سرب رہیا بنائیا۔ تیرے نام دا پرہو دسے نہ کھئے ونجارا، خریددار نہ کھئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کلجگ اتم ہو سہائیا۔ دو جہان دُگن دڑ، بلہین کُراٹیا۔ سِری بھگوان پرہ پلُو پھڑ، اپنی گنڈھ پوائیا۔ لیکھا مکیا سیس دھڑ، تنو
 ت جُدائیا۔ کرپا ندھان کرپا کر، کرپن لئے ترائیا۔ ساچا سوہلا تیرا اکو لئے پڑھ، بہتی ودیا کم کيسے نہ آئیا۔ درشن ویکھئے نرائن نر، نر ہر
 اپنا میل ملائیا۔ مہربان ہو کے دے ور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے میل ملائیا۔ دو جہان کہن پرہ دے
 خوشی، خوشحالی تیرے وچوں نظری آئیا۔ تُوں مالک خالق پنج مکھی، مُفت اپنا نام ورتائیا۔ برہوں ویراگن ویکھیں دُکھی، دردیاں درد
 ونڈائیا۔ تیرے کولوں کوئی گلّ نہیں گجھی، ہر گھٹ بیٹھا کھوج کھجائیا۔ جنہاں بھگتاں دی تیرے نال رُچی، سُرُتی شبد نال جُڑائیا۔ اُہناں
 دی بھاگ لگاؤنا گکھیں، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ دو جہان کہن ہوں گھولی،
 گھول گھمائی نظری آئیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی انتریامی نرگن نرور اپنی دس آگمی بولی، انبولت اپنا راگ جنائیا۔ پنج تت کایا
 ساڈھے تِن ہتھ رنگ دے چولی، رنگ رتھے اکو رنگ رنگائیا۔ تیرے پریم پیار دی گرمکھ کھیلن ہولی، دوجا سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔
 جوت اکالن اندر باہر بن وچولی، وچلا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیویں مان وڈیائیا۔ دو جہان کہن
 پرہ جن بھگتاں تگ، جو تیرا دھیان لگائیا۔ نیتر ویکھدے گئے تھک، پلک سکے نہ کھئے بدلائیا۔ انتر آسا اکو رکھ، بیٹھے واسطہ پائیا۔ کون
 ویلا کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، دیناں ناتھ دیا کمائیا۔ نرگن ہو کے آوے تھ، بن کے پاندھی پنڈھ مکائیا۔ ساچا دسے اپنا جس، دُھر دا راگ
 سُنائیا۔ جھولی پا کے اپنا حق، حقیقت دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے لئے جکائیا۔ دو جہان کہن
 اساں ویکھیا دو جہان، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ پھرن شیطان، بے ایمان کرن لڑائیا۔ ثابت دسیا نہ کيسے ایمان، ست
 سنوکھ نہ کھئے رکھائیا۔ کایا خالی دسے مکان، ساچا نام وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ درشٹی بھلیا سِری بھگوان، ایشٹی گرو منائیا۔ کرپا کر نوجوان، ہر
 کرتے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا سنگ آپ رکھائیا۔ دو جہان کہندے نال زور، پرہ ساچے سچ دے
 سرنائیا۔ چرن گول تیرے چل کے آئے کول، قول اقرار پورا دے کرائیا۔ صدی چوڈھویں سارے گئے ڈول، دھیرج رہن کھئے نہ پائیا۔ نیتر

روندی ویکھی دھرنی دھرت دھول، ہنجهوئاں ہار رہی بنائیا۔ ست دھرم جت ست رہیا نہ کیسے کول، خالی بھانڈے رہے نظری آئیا۔ دے
 وست نام انمول، ابناشی کرتے آپ ورتائیا۔ سچ دوارا اکو کھول، سریشٹ سبائی دے سمجھائیا۔ نام ندھان وجا ڈھول، ڈنکا اکو ہتھ اٹھائیا۔
 دھر دے کڈے تول تول، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سب دا لیکھا دے مکائیا۔ دو جہان کہن سُن ساڈی آواز، جو اکو
 وار سُنائیا۔ اپنے ملن دا کھول راز، پڑدا دے اٹھائیا۔ کلجگ نیا نؤکا ڈولے جہاز، ونجھ مہانا چپو نام نہ کھئے لگائیا۔ شاہ سلطانان راج
 راجاناں سپس دے نہ کوئی تاج، تخت نواسی پُرکھ ابناشی، تڈھ بن ساچا نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں رکھ لاج، سمرتھ پُرکھ
 تیری وڈیائیا۔ گرمکھاں کر انتر کاج، بسنتر باہروں دے بھجھائیا۔ گرمکھاں دے انرس سواد، امرت آتم جام پیائیا۔ کوڑی کیرپا کڈھ دے واد
 وواد، دُکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کایا مندر کر صفائیا۔ دو جہان کہن پرہہ کیرپا کر سو، سچ ست
 تیری سرنائیا۔ ہنگ برہم آپے ہو، سوہنگ روپ دے درڑائیا۔ جگت ناتا تھے موہ، محبت پرہو اپنے نال رکھائیا۔ کوڑی کیرپا لینی کھوہ،
 نام وست جھولی پائیا۔ تیرے جوگے جائے ہو، ہوکا دے کے انت سُنائیا۔ گھر پرکاش کر لو، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر ساچے لینا ترائیا۔ دو جہان کہن پرہہ دُھر سنجوگی، تڈھ بن میل نہ کھئے ملائیا۔ جنم جنم دے جگت وجوگی،
 جنمے جنمے جنمے، پھر پھر اپنا پھیرا پائیا۔ مائس جنم پئے بھرے، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ جو جن آئن تیری سرنے، سرن سرنائی دے
 وڈیائیا۔ پھڑ باہوں پار کرنے، آدھوچکارنہ کھئے رڑھائیا۔ تیرے گیت ساچے ڈھولے پڑھنے، سوہنگ سو سدا شنوائیا۔ گرو اتاراں پیر
 پیغمبران پلو بھڑنے، لڑ اپنے نال جڑائیا۔ تیرے بھگت سہیلے گرو گر چیلے ساچے مندر چڑھنے، اچ اکم اتھاہ بے پرواہ درگاہ ساچی سچکھنڈ
 دینی وڈیائیا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی پُرکھ اکالا پتا ماں، پوت سپوت تیرا روپ نظری آئیا جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 در گھر ساچے دینی وڈیائیا۔ دو جہان کہن تیری وڈیائی وڈ، بے انت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ بھگت سہیلے لکھ چوراسی وچوں کڈھ، کلجگ
 اپنے نال ملائیا۔ رتی رت رنگ چاڑھ کے کایا ماٹی ہڈ، نارٹی نارٹی کر رُشنائیا۔ نؤ دوار چکا کے پندھ، نؤکھنڈ لیکھا دینا مکائیا۔ وشنوں
 دھار بنا کے جد، وشو اکو روپ وکھائیا۔ دُھر دربارے ساچے سد، درگاہ ساچی لیکھا دینا چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا

کر، دیونہار سدا سرنائیا۔ دو جہان منگن سرنہ، تُدھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ ملے پرتی ساچے چرناں، چرن گول وڈیائیا۔ دینا مان اُپر دھرنا،
 دھرت دھول سہائیا۔ ساچا منتر تیرا پڑھنا، اکو دے سمجھائیا۔ سچ دوارے تیرے کھڑنا، الکھ اگوچر تیرا نام الکھ جگائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ دو جہان کہن پرہہ ویکھے بھگت، جو بھاگ حصہ رہے وندائیا۔ وکھڑے نرالے دسن
 وچوں جگت، جگ چوکڑی دین گواہیا۔ جنہاں دے اندر تیری شکت، شخصیت گئے بدلایا۔ اکو تیرے ملن دی رکھ کے حرص، ناتے
 کوڑے دتے تڑائیا۔ درس پریمی رہے تڑپہ، برسوں آگ جلائی۔ امرت میگھ پرہہ ساچے دے برکھ، ترسنا آگ بھجھائیا۔ کایا تن دکھ رہے نہ
 درد، روگ سوگ چنت گوائیا۔ ہونا سہائی عرش قُرس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیری رحمت تیرا ترس، تیرا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دو جہان سنگ دینا نبھائیا۔ دو جہان کہن پرہہ ویکھے تیرے سنت، کلجگ اتم دھیان لگائیا۔ جنہاں دا میلہا نہ ہر
 ساچے کنت، سہاگی اکو اک ہنڈھائیا۔ دُھر دا ڈھولا پڑھدے منت، سوہنگ راگ الاٹیا۔ گڑھ توڑ کے ہومے ہنگت، ہر ہرجو تیرے وچ
 سہائیا۔ دو جے در نہ جان منگت، بھچھیا اکو دے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ دو جہان کہن
 ویکھے تیرے گرمکھ، جو مکھڑے مکھ صلاحیا۔ جنہاں دی اندروں سرتی گئی اٹھ، ستیاں رین نہ کھئے وہائیا۔ باہروں دسن بیٹھے چُپ،
 اندرے اندر تیرا نام دھیائیا۔ اہناں دے اپنا سکھ، جو سکھ ساگر وچ سہائیا۔ کوڑی کیرپا جگت ترسنا میٹ دے بھکھ، امرت آتم جام
 پیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دو جہان کہن تیرے ویکھے سکھ، جنہاں سکھیا سچ سمجھائیا۔
 تیرے ملن دی رکھ کے ترکھ، تکھے تیر نرالے پریم رہے چلائی۔ من واسنا ساری جت، حرص ہوس بھجھائیا۔ اکو رکھن تینوں جت، چیتن
 ہو کے گائیا۔ چار گنٹ دہ دشا آویں دس، ست سروپی نظری آئیا۔ کروٹ لے پرہہ بدل پٹھ، آپ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر ساچے میل ملائی۔ ابناشی کرتا آپ سناؤندا اے۔ شبد انادی ناد و جاؤندا اے۔ دو جہاناں آپ سمجھاؤندا اے۔
 انتر بھیو ابھید آپ کھلاؤندا اے۔ جس نون سمجھ سکے نہ چارے وید، اُس دا پڑدا آپ اٹھاؤندا اے۔ جو جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن
 کھیلے کھید، خالق خلق روپ وٹاؤندا اے۔ جس دا جوتی جلوہ نوری تیج، انہو پرکاش اپنا رنگ رنگاؤندا اے۔ سو صاحب سوامی انتریامی

ویکھنہارا لکھ چوڑاسی کھیل تماش، منڈل منڈپ گوپی کاہن سینا رام اپنا حکم ورتاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 بھیو ابھیدا آپ جناؤندا اے۔ بھیو ابھیدا آپ جناوانگا۔ اچھل اچھیدا ہو کے کھیل کھلاوانگا۔ جن بھگت سہا کے سیجا، نرگن ہو کے آسن
 لاوانگا۔ ساچا نوری دے کے تیجا، دیپک جوتی اک جگاوانگا۔ پرما تم آتم نال مل کے کھیلاں کھیڈاں، کایا کھڑکی آپ کھلاوانگا۔ شبد اگمی
 دے سندیسہ، ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا اک پڑھاوانگا۔ پڑدا لاه کے سچکھنڈ ساچے دیسا، تہر گھر اپنے رنگ رنگاوانگا۔ سن اگم دا
 رہے کوئی نہ ٹھیکا، ٹھیکداری میٹ مٹاوانگا۔ دو جہاناں بن کے نیتا، ڈھر دا حکم اک سناوانگا۔ جن بھگتاں لوکات دا چکے لیکھا، آگے
 حساب نہ کھئے درڑاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کاتی ویکھ وکھاوانگا۔ کل کل ویکھے ہر جو کاتی، قتل گاہ رہن کھئے
 نہ پائیا۔ نرگن سرگن بنے ساتھی، آتم پرما تم سنگ نبھائیا۔ گھر پرکاش کرے ایک کھلاپاتی، کوڑی کرپا جگت اندھیر مٹائیا۔ امرت جام پیائے
 بن کے ڈھر دا ساقی، ساکھیات اپنا درس دکھائیا۔ پنچ وکارا گرھ ہنکارا رہن نہ دیوے عاقی، عقل بُدھ من مت نہ کھئے چٹرائیا۔ جن بھگت
 سہیلا بنائے اپنی داسی، نار پُرکھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناشی، اچھل اپنا دھام سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سمرتھ پُرکھ بے پرواہیا۔ دو جہان کہن پرپھ بے پرواہ، گھر گمبھیر ٹوں اکھوائیندا۔ کلجگ اتم بن ملاح، کھیوٹ
 کھیٹا دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر دے کے گئے صلاح، کھانی بانی ڈھر دی دھار جنائیندا۔ کلجگ
 انت سری بھگونت کل کلکی آوے شہنشاہ، پاتشاہ اپنا پھیرا پائیندا۔ جس دا روپ رنگ ریکھ سمجھ نہ سکے کوئی را، پڑدا اوبلا نہ کھئے
 اٹھائیندا۔ جس نون عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے سیس جھکا، سر اپر نہ کھئے اٹھائیندا۔ نوری نور من خُدا، لاشریک اک اکھوائیندا۔ جس نون
 تینی اوتار ایشٹ دیو سوامی گئے جنا، انتریامی پھیرا پائیندا۔ جس نون بھگت سہیلے گئے گا، راگاں ناداں وچ بند نہ کھئے کرائیندا۔ جس نون
 نانک گویند پُرکھ اکال گئے درڑا، اکل کل دھاری ویس وٹائیندا۔ نرگن نور نور کر رُشنا، جوتی جامہ آپ پرگٹائیندا۔ دو جہاناں برہمنڈاں
 کھنڈاں پُریاں لوآن گگن پاتالاں لہنا دینا دئے چُکا، بچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ بھگت سہیلے گرو گُر چیلے بھگت بھگوان گرمکھ سجن لئے بچا، بچن
 اپنے لیکھے لائیندا۔ آد جگاد جگ چوکری حق نیڑا دئے کرا، کوڑی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ پریم پریتی نال پرپھو دئے سمجھا، سمجھ رمز نال

ملائیندا۔ اتم لیکھا چُکائے تهاؤں تهاں، تهاں تهننتر کھوج کھجائیندا۔ ساچے بھگتاں پکڑے بانہ، پھڑ باہوں آپ اٹھائیندا۔ کرے پیار جوئپتراں
ماں، پوٹ سپوٹا ویکھ وکھائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں سر دیوے ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ کھئے تپائیندا۔ مہربان صاحب ستگر پُرکھ اکال
جنہاں ملیا آ، آپ اپنے گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک درڑائے ساچا ناں، ناؤں نرنکارا آپ جنائیندا۔ مہاراج
شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت سری بھگونت، جگا جگنت خالق خلق مخلوق اپنی کھیل کرائیندا۔

☆ ۱۹ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی ہرچند سنگھ دے گرہ ہررائے پُر ☆

جن بھگت کہن پرہہ کر مہربانی، مہربان تیری سرنائیا۔ کلجگ اتم ہوئی حیرانی، دھیرج نظر کھئے نہ آئیا۔ چار کُٹ دہ دشا دے
پریشانی، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ شاہ سلطان کرن بے ایمانی، سچ سچ کھئے نظر نہ آئیا۔ امرت رس ملے نہ ٹھنڈا پانی، اٹھسٹھ تیرتھ رہے
گر لائیا۔ ہردے وسائے کوئی نہ تیری بانی، شاستر سمرت وید پُران تیری دین گواہیا۔ انتر آتم ملے نہ سچ نشانی، پڑدا دئی دویت نہ کھئے اٹھائیا۔
برہوں تیر نرالا وجے نہ کھئے کانی، سرتی کائنات نہ کھئے اٹھائیا۔ چار کُٹ دہ دشا دے شیطانی، دین مذہب شرع کرے لڑائیا۔ بودھ اکادھا
آتم پنڈت دے نہ کوئی گیانی، جگت ویدیا پڑھ پڑھ ہوئے ہلکائیا۔ لیکھا مکے نہ چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سینج پلو نہ کھئے چھڈائیا۔ بھیو
نہ پائے کوئی چارے بانی، پرا پسنٹی مدھم بیکھری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سرت شبد ملاوے میل نہ کھئے ہانی، دھر دا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ ویکھ اپنا جگ، صدی ویہویں دھیان لگائیا۔ چار ورن لگی
اگ، شتری برامن شوڈر ویش اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔ کایا کعبے کرے کوئی نہ جج، حُجرہ حق نظر کیسے نہ آئیا۔ مندر مسجد شوڈوالے
سارے رہے نٹھ، کایا مٹھ کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ تیرا شبد سوامی سُنے نہ کوئی انحد، گھر گھر وچ راگ نہ کھئے الاٹیا۔ امرت جھرنا جھرے نہ
نچھر دھار دئے پلٹ، رس اکو اک وکھائیا۔ نرگن جوت نظر نہ آئے لٹ لٹ، کھلاپاتی دیا باقی گرہ مندر دے نہ کوئی رُشنائیا۔ چوڈاں طبق
چوڈاں لوک روندے ویکھے خالی ہٹ، بن ونجارا ساچی وست نہ کھئے وکائیا۔ جیو جنت سادھ سنت ناڑ بہتر اُبلی رت، گرمت سمجھ کھئے نہ

پائیا۔ من واسنا درِشٹی سرِشٹی اِشٹی رہی ٹھہ، ساچا سبجَنِ ملے کیسے نہ ماہیا۔ دُرمت مِل دُئی دَویتی مایا ممتا ہوئے ہنگتا سکے کوئی نہ کتّ، سچ حُماری نام نہ کھئے چڑھائیا۔ تیری چرن پریتی ساچی ریتی ملے کیسے نہ رس، جگت رسنا تو دوار ہوئی بلکائیا۔ تیرے ملن دی صاحب ستگر کیسے نہ کھلی اکھ، نیج نیتر درس کھئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم مل کے تون میرا میں تیرا گائے کوئی نہ جس، دُھر دا نعرہ سچ نہ کھئے الاٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ستجگ تیرتا دواپر کلجگ جو آئے دس، سو سیکھیا سارے گئے بھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ جن بھگت کہے پرہ سائے نیتر ویکھ روندے، نینان چہر لائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر مول نہ سوئدے، گئیاں گن گن رات لنگھائیا۔ اندرے اندر کایا مندر تیرے نام دا ڈھولا گاؤندے، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ سدا سدا سد تیرا راہ تکاؤندے، گون ویلا ملے سچا ماہیا۔ دھئے جوڑ چرن دھوڑی ٹکا مستک لاؤندے، اکو خاک رمائیا۔ گل پلُو نمو نمو نمسکار سجدہ کر کے خوشی مناؤندے، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ چار کُنٹ دہ دشا پر تھمی آکاش تیرا دھیان لگاؤندے، منڈل منڈپ تیرا راہ تکائیا۔ کلجگ جیو جنت تیرے کولوں اکھ شرمائندے، نیتر نین نہ کھئے ملاٹیا۔ جگت وکار کرن من بھاؤندے، بھہ بھو سر تون گئے بھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن پرہ کلجگ ویکھ اپنی دنیا، نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ دھیان لگائیا۔ ست رہیا نہ رکھیاں مُنیاں، مُلا شیخ مساک مصلہ حق نہ کھئے سنائیا۔ سر تون اوڈھن لٹھے چُنیاں، چوٹی پڑا سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ تیرا بھیو نہ آیا گہر گمبھیر وڈ وڈ گُنیاں، ودت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تیری اندروں اڑ کے دھار شبد اناد کیسے نہ سُنیا، راگی اپنا اپنا راگ رہے الاٹیا۔ اندر وڑ کے سُرتی سُرت تیری کرپا نال کیسے نہ کھلیا، اکال مورت نظر کھئے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگت کہن تیرا ویکھیا کھیل عجیب، عجب تیری وڈیائیا۔ کلجگ روندے ویکھ نمانے غریب، مہر نظر نہ کھئے اُٹھائیا۔ بھائی بھائیاں بنے شریک، پتا پوت کرے لڑائیا۔ گر چِلا چِلا گرو دئے حدیث، کلمہ کلام جگت سنائیا۔ لیکھا چُکیا نہ ہست کیٹ، اوچ نیچ پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ کایا دسے نہ کوئی ٹھانڈی سیت، اگنی اگ رہی تپائیا۔ سری بھگوان تیرے نال لائے نہ کوئی پریت، ساچا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم ہو سہائیا۔ جن بھگت کہے ویکھ اپنا جہان، جہالت چاروں کُنٹ نظری آٹیا۔ کیسے

نظر نہ آئے دُھر دا رام، جو ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ کوئی ویکھ نہ سکے سچّا کاسن، جو لکھ چوڑاسی اندر بنسری نام رہیا وجائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے اویدا امام، پروردگار نورِ الہیّا۔ کوئی جان نہ سکے پُرکھ اکال، کی تیری وڈیائیا۔ کوڑی کیریا چاروں گنٹ نچّے کدے پاوے دھمال، مکھ گھنگٹ رہی اُٹھائیا۔ ورنان برنن سکے نہ کھئے سنبھال، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ پن ہر نامے سارے دسے کنگال، خالی بھانڈے نظری آئیا۔ ساچا بنے نہ کھئے دلال، وچولا نظر کھئے نہ آئیا۔ حقیقت دسے نہ کھئے حلال، منسا پور نہ کھئے وکھائیا۔ چار گنٹ اولڑی چال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دے دُھر دا ور، سر مستک ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ ویکھ لوکھات، دھرنی دھرت دھول رہی گر لائیا۔ ساچا دیوے نہ کوئی ساتھ، دُھر دا سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ رسنا چہوا بتی دند پڑھن تیرا پاٹھ، اندر وڑ کے نرگن تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ صاحبِ سوامی ویکھ اندھیری رات، انتریامی پھیرا پائیا۔ لکھ چوڑاسی کسے لیکھے لگے نہ پون سواس، پون پونی دئے دُہائیا۔ منزل پوڑی چڑھے کوئی نہ گھاٹ، رُڑھدی ویکھ لوکھائیا۔ آتم سیجا سٹا کوئی نہ کھاٹ، جگت سنگھاسن رہے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہربان ہو سہائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ تیری اوٹ، آسرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کیریا اندرون کڈھ دے کھوٹ، کھوٹے کھرے لئے بنائیا۔ اپنے نام دی لا اگمی چوٹ، سوئی سرتی دے اُٹھائیا۔ آلیوں ڈکے پھڑ بوٹ، بے پرواہ دیا کھائیا۔ کر پرکاش گھر نرمل جوت، دیوا باقی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پڑدا چک جائے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق اکو رنگ وکھائیا۔ اپنے نام دا ساچا دس سلوک، بہتی کرنی نہ پئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ دس دے پڑھنا، نراکھر دے سمجھائیا۔ اپنی منزل دسدے چڑھنا، گھر گھر وچ راہ پرگٹائیا۔ ٹیڈھی بنک دسدے پار کرنا، ایڑا پنگل بیٹھے سیس نوائیا۔ سچ دوارے دس دے کھڑنا، گنڈی کھڑکی آپ کھلائییا۔ ساچا ڈھولا دسدے پڑھنا، تون میرا میں تیرا راگ الائییا۔ جینودییاں جگ دسدے مرنا، مریاں جیوت رُپ وٹائییا۔ اپنے اندر دسدے وسنا، محل اٹل ڈیرہ لائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن بھگتاں دے سمجھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ پڑدا کھول، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے نام دا سنیئے اگمی ڈھول، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائییا۔ تیرا سندیشہ سنیئے انوکھا بول، جس دا جس چھتی راگ رہے گائییا۔ تیرا درس کریئے انول، سنمکھ اپنا مکھڑا دے وکھائیا۔ سد وسیئے تیرے کول، جگت وچھوڑا پندھ

مُکائیا۔ انتر آتم جانا مؤل، پر ماتم بھيو مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے ہو سہائیا۔ جن بھگت کہن پرہ چاڑھ
 دے رنگ، انڈٹھڑا آپ رنگائیا۔ تُوں صاحب سورا سرینگ، سمرتھ تیری سرنائیا۔ در ٹھانڈا تیرا اکو رہے منگ، مانگت ہو کے جھولی
 ڈاہیا۔ اپنے پریم دا دے اند، نجاند اند وچوں درسائیا۔ تیرا ڈھولا گائے چھند، اکو راگ الائیا۔ لیکھا مُک جائے بتی دند، رسنا جہوا لوڑ
 رہے نہ رائیا۔ گھر پرکاش کرنا چند، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ تیری سیج ویکھئے اک پلنگ، جس اُپر نرگن بیٹھا آسن لائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دے وڈیائیا۔ جن بھگت کہن ساڈا ویکھ سریر، پنجاں تتاں والا نظری آئیا۔ بن تیری کرپا آوے
 نہ کوئی دھیر، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کوڑی کرپا شرع وچا زنجیر، کل سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ بدلی وچ بدل سکے نہ کھئے تقدیر، تدبیر سکے نہ
 کھئے بنائیا۔ تینوں لبھدے پھردے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تے پربت وڈ فقیر، فقیریاں وچ تیرا راگ سُنائیا۔ تُوں چوٹی چاڑھ اوس اخیر، جس
 گھر وسیں شہنشاہیا۔ جس گرہ ملاوا ہویا کبیر، سو مندر دے وکھائیا۔ تیرا لیکھا بے نظیر، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ صدی ویہویں ہوئے
 دلگیر، دلبر ملیا نہ سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لے ترائیا۔ جن بھگت کہن تیری ویکھی سرشٹی،
 چار کُٹ دھیان لگائیا۔ لکھ چوراسی جوڑا جوڑا دے گریستی، آتم سیجا سری بھگونت تیری سچ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ سچ دوارے کھلی
 ویکھی نہ کیسے درشٹی، دید عید چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جھگڑا رہیا سورگ بہشتی، دوویں رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، جن بھگتاں اکو گھر وکھائیا۔ جن بھگت کہن کھول دروازہ، گھر ٹھانڈے اک عرضوئیا۔ تُوں شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ
 اکھوائیا۔ جگ چوڑی نت نوت گرمکھاں رکھیں لاجا، ہرجن ساچے گلے لگائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتا، بہنڑی زین دے وکھائیا۔ نظری
 آویں اک اکانتا، دوجا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ تُوں ہی پتا تُوں ہی ماتا، پتا پوت گود اُٹھائیا۔ دھر دا دے دے اپنا ساتھا، سنگی ہو کے انگ
 لگائیا۔ ناتا تٹ جائے ت آٹھا، نو دوارے پنڈھ چُکائیا۔ دسویں ویکھاں اک تماش، تیرا نور ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت کہن تیرے چرن لگے سرتی، آس نندرا رہن کھئے نہ پائیا۔ اکو دھار نظری آئے نرتی،
 نیرویر تیری سرنائیا۔ تیرے چرن گول لگی رہے برتی، کلجگ کرپا نہ سکے ٹرائیا۔ میں دُباگن لکھ چوراسی وچوں آئی پھردی، تیری آتم

دیاں دُہائیا۔ مینوں اڈیک پرہ تیری چر دی، پچھلا لیکھا دے مُکائیا۔ ایہ کھیل اگتی زرویرِ ز دی، زراکار دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگت کہے میری آسا منسا، پرہ تیری آس رکھائیا۔ جنم جنم دا چُک جائے سنسا، ہوئے روگ رہن نہ پائیا۔ بن نانا در تے کہندا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ تیری اوٹ تکائیا۔ سچ دوارے کر بینتی ڈھندا، گل وچ پلُو پائیا۔ مینوں کوئی نظر نہ آئے چڑھا لہندا، دکھن پہاڑ سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اگو دینا ساچا ور، صاحب سلطان تیری وڈیائیا۔ جن بھگت کہے میری ویکھ ترسنا، ترکھا رہی جنائیا۔ میں ویکھ برہما شو وشنا، زگن سرگن کھوج کھجائیا۔ میں راہ تکیا راما کرشنا، عیسیٰ موسیٰ محمد نین اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اگو دینا اپنا گھر، جس گرہ ملے مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہے میں تیرا چند، کوٹن کوٹ چندرما بیٹھے سیس نوائیا۔ تیرے نام دا ڈھولا سدا گاواں چھندا، ڈھر دا راگ اک الاٹیا۔ تیرے پریم دا ماناں اند، نانا توڑ کے جگت لوکائیا۔ تُوں ٹھاگر سوامی پت پریشور انتریامی جُگ جنم دی ٹٹی لینی گندھ، گندھنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سوچہ سرُپی بن رنگ رُوپی شاہو بھُوپی درشن دے کے کرنا اند، اند اپنا میری جھولی پائیا۔ ہوں بھکھک بھکھاری درویش تیرے در تے رہیا منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ نانا چھڈ سرشٹ سبائی ور بہند، برہمنڈ تیرے چرناں ہیٹھاں نظری آٹیا۔ تُوں دین دیاں سدا بخشنند، شاہ پاتشاہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لہنا دینا مُکائیا۔ جن بھگت کہے میں تیرا جوگی، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ کھوجن کھئے نہ جائیا۔ تُوں ٹھاگر میرا ڈھر سنجوگی، جن وچھڑے لئیں ملاٹیا۔ تُوں آتم رسیا ساچا بھوگی، ساچی سیجا اک سہائیا۔ میں برہوں و جوگی ڈھر دا روگی، جُگ جُگ تیرا دھیان لگائیا۔ تُوں لکھ چوراسی ساچا کھوجی، کوٹن کوٹاں وچوں گرمکھ اپنے لئیں اٹھائیا۔ تُوں انتر آتم بڈھ بیک سب دی رہیا سودھی، ڈرمت میل آپ دھوائیا۔ دھن بھاگ پرہ جے اپنے ملن دی دیویں سوجھی، پڑدا اُپر اٹھائیا۔ بے شک مینوں طعنے دیون لوکی، جھگڑا کرے لوکائیا۔ میں کہاں مینوں ٹھاگر ملیا موجی، جو میری کایا مندر اندر اپنی مجلس سدا لگائیا۔ اوہ بن کے ڈھر دا دھوبی، میری ڈرمت میل رہیادھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سمرتھ دینی اک سرنائیا۔ جن بھگت کہے میں چھڈیا جھگڑا جھیرا، پرہ چرن گول ملی سرنائیا۔ میرا ساڈھے تِن ہتھ و سیا کھیڑا، بنک ہوئی زُشناٹیا۔ آون

جاون چُکيا گيڙا، لکھ چوڙاسي پندھ کٽائيا۔ مات گربھ پاؤنا پئے نہ پھيرا، دس دس ماس اگن نہ کھئے تپائيا۔ شوہ دريائے ڏبے نہ بيڙا، بن ونجھ
 مہانے پار لنگھائيا۔ جس نام جنایا تيرا ميرا، سوہنگ سچ ڊرڙائيا۔ سو صاحب سوامی نيرن نيرا، گهر گهر بيٺا آسن لائيا۔ جوتي جوت
 سروپ هر، آپ اپنی کريا کر، جن بهگت پريتی توڙ نبھائيا۔ جن بهگت کہے ميري نہه جائے توڙ، آدھوچکارنہ کھئے رکھائيا۔ پُرکھ اکال کہے ميں
 نرگن هو کے اپنے نال ليا جوڙ، سرگن ميلا سھج سُبھائيا۔ جن بهگت کہے ميرا ليکھا مکے اندھيرا گهور، اندھ اگیان نظر نہ آيا۔ سري بهگوان
 کہے تيري ميرے ہتھ ڏور، چور يار لُٹ کھئے نہ جائيا۔ جن بهگت کہے ميں ويکھان کر کے غور، گهر گمبھير اڪو نظری آيا۔ اناشي کرتا کہے
 پريھو جن بهگتاں رکھے سدا لوڙ، بهگت بهگوان اڪو رنگ سمائيا۔ کلجگ اتم جائے پھڙ، پھڙی پھڙی کرنی نہ پئے ڏھائيا۔ جوتي جوت سروپ
 هر، آپ اپنی جوت دهر، کرے کھيل ساچا هر، هرجن ساچے ميل ملائيا۔ جن بهگت کہے پريھ تيرا ملاپ، ميل ملاوا ساچا نظری آيا۔
 تون ٿاڪر سوامی دهر دا باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائيا۔ ميں تيرا کراں اڪو جاپ، اور نہ کھئے سرنائيا۔ ترے گن مايا ميٺ سنتاپ، پنج تت نہ کھئے
 لڙائيا۔ درشن دے ساکھيات، گهر گهر وچ نظری آيا۔ سُرتی شبدی جوڙ نات، ناتا اپنے نال رکھائيا۔ انتر آتم پوري هووے خواہش، خالص
 اپنا رنگ رنگائيا۔ پرتھا جائے کوئی نہ سانس، ساہ ساہ توپے دھيائيا۔ رُوح بُت پتت پُنت دوويں کرنے پاک، پتت رهن کھئے نہ پائيا۔ اندر
 باهر گُپت ظاھر ايٺھ اوتھ دو جھاناں دينا سگلا ساٿھ، دهر دے مالک خالق بن پرتپالک اپنی سيو کمائيا۔ تون ميرا ميں تيرا دوہاں دی اڪو
 ذات، پاربريسم بريسم پاربريسم وچ سمائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپنی کريا کر، جن بهگتاں اڪو دینی دات، وست امولک کايا
 گولک نام بهنڏارا بن ورتارا جھولي پائيا۔

☆ ۱۹ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی جاگیر داس دے گرہ خیالی والا ☆

جن بھگت کہے پرہ کھول دے پڑدا، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ بھيو کھلا دے اپنے گھر دا، گرہ مندر خوشی منائیا۔ جگ چوکرى نت
نوت تینوں لبھدا، دوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ بن تیرے چرناں کراں کھئے نہ سجدہ، سپس جگدیس نہ کیسے جھکائیا۔ بن تیری منزل میرا پیندا
مؤل نہ مکدا، چاروں کنت بھجان بن بن پاندھی راپیا۔ لیکھا مکا دے آر پار حد دا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ میں بالا ندھا تیری جددا، پشت
پناہ ہتھ ٹکائیا۔ تیرا کھیل اکھی اکھ دا، زرگن نیرویر کر رُشنائیا۔ میں درس کراں پر تکھ دا، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ میرا لہنا دے دے حق
دا، حقیقت تیرے وچوں نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا میلا لے ملائیا۔ جن بھگت کہے پرہ کھول دے
پڑدا، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ میں بن بیراگی پرہوں اندر سڑدا، اگنی تت تپائیا۔ ٹوں روپ انوپ نرائن نر دا، نر ہر تیری بے پرواہیا۔ ٹوں
سچکھنڈ دوارے اچ منارے وسدا، میں لوکات دھیان لگائیا۔ میں بھکھا تیرے جس دا، سد صفتاں وچ صلاحیا۔ ٹوں رہبر میرے رتھ دا،
ساڈھے تن ہتھ دے وڈیائیا۔ میں تیرا نام رٹدا، من کا منکا دے بھوائیا۔ ٹوں مالک میرے ہٹ دا، بن ونجارا سیو کھائیا۔ میں پیاسا تیرے
رس دا، امرت جھرنا دے جھرائیا۔ ٹوں ہر گھٹ اندر وسدا، گھر مندر خوشی منائیا۔ اکو بول جیکارا الکھ دا، در تیرے الکھ سنائیا۔ ٹوں
صاحب سلطان کیوں وکھرا وسدا، جھلی نہ جائے جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا لے ملائیا۔ جن بھگت کہے
پرہ کیوں پھریں لکدا، مکھ گھنگٹ دے اٹھائیا۔ تیرا ناتا پتا پت دا، پت پریشور تیری اک سرنائیا۔ میرا جھگڑا مکے دکھ دا، سکھ ساگر
روپ سمائیا۔ ٹوں آد جگاد جن بھگتاں گودی چکدا، گلوکرى اکو پائیا۔ دو جہان کدے نہ رُسدا، سنمکھ ہو نہ مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا اپنے لیکھے پائیا۔ جن بھگت کہے پرہ میل اکھیں، کیوں اپنا آپ رہیا بدلائیا۔ میں آد جگادی تیری
سخی، ٹوں مالک بے پرواہیا۔ ٹوں شاہ شاہانہ دھر دا پتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ میں لال رنگن تیری لائی ہتھیں، دوئے جوڑ سپس نوائیا۔
میں سپس گنداں پٹی، نیتر کجل دھار بندھائیا۔ اکو آس پریم رکھی، سری بھگوان تیرا راہ تکائیا۔ گون ویلا آئیں وہیر گھتی، دھر دا پاندھی
بن کے راپیا۔ اپنے نام دی سمجھا دے پٹی، جگت وڈیا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

جن بھگت کہے کیوں ہویا اولے، اچھل چھل دھاری اپنا کھیل کھلائیا۔ بھاگ لگا دے کایا چولے، بنک دھاری تیری وجے ودھائیا۔ سچ نام
 سنا دے سولے، ڈھولے راگ الایا۔ تڈھ بن پڑدا کوئی نہ کھولے، بجر کپاٹ نہ کھئے تڑائیا۔ سرتی انتر شبد نہ مولے، وسادی وساد روپ نہ
 کھئے جنائیا۔ سوہنا گیت اگئی چھند کوئی نہ بولے، سوہنگ کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ستجگ تریتا دواپر کلجگ جیوان
 جنتاں بن کے گئے وچولے، بھگون بھگت سدھا تیرا راہ تکائیا۔ دکھ روگ سنتاپ ویکھ کدے نہ ڈولے، من کا منکا نہ کھئے بھوئیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساجن لے ملائیا۔ جن بھگت کہن کیوں کھیلیں لکن میٹی، مینڈا تینڈا لیکھا دے مکائیا۔ تیری
 دھار باریک سب توں نیکی، نیکی نیکیاں وچوں نظری آئیا۔ تیری چار ورن توں باہر سدا سکھی، ذات پات دین مذہب نہ کھئے رکھائیا۔ اکو
 تیرے نام دی پڑھدے ساچی چٹھی، دوجا حرف ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جدھر ویکھن تیری دھار دسی، دہ دشا ہونے رُشنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا میلا لے ملائیا۔ جن بھگت کہن پرہ آ جا آگے، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ در درویش تیرے حکمے بدھے،
 بیٹھے سیس نوئیا۔ کلجگ پڑے ہونے بگے، کاگ ہنس روپ نہ کھئے وٹائیا۔ بن اوڈھن پھردے ننگے، سیس جگدیس نہ کھئے سہائیا۔ رس ملے
 نہ امرت ٹھنڈے، اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔ جنم کرم دی ٹٹی کوئی نہ گنڈھے، ڈھر دا میل نہ کھئے ملائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در تیرا رہے
 منگے، در درویش الکھ جگائیا۔ توں صاحب سلطان بھگت سہیلا سورا سرنگے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ اتم دھار
 ویکھ کنڈھے، کوڑ کڑیارا ربیا کڑلائیا۔ من واسنا جیو جنت ہونے گندے، ڈرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ ہوں ٹھاکر سوامی بھگت بھگون تیرے
 بندے، بندنا کر کر اکو سیس نوئیا۔ ساک سجن بھائی بھین گڑاوی چھڈے، مات پت سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سچ پریتی ڈھر دی ریتی سرن
 سرنائی تیری لگے، اتم پرما تم پرما تم تیرا راہ تکائیا۔ چار کٹ دہ دشا کلجگ اگنی آگ تپے، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ جن بھگت سہیلا
 تیرا اکو ڈھولا چپے، سوہنگ ست کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لینا بھائیا۔ جن بھگت کہے پرہ دے
 دلاسا، سرن تیری سرنائیا۔ چرن گول ملے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ سچ پریتی جڑے ناتا، کوڑی کرپا دے تجائیا۔ ایتھے اوتھے ہو
 راکھا، سیوک بن کے سیو کھائیا۔ خالی بھر دے کایا کاسہ، وست امولک اک ورتائیا۔ دیا باقی نور ہووے پرکاشا، اندھ اندھیر مٹائیا۔

ساچے منڈل پوے راسا، سُرتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ بھاگ لگے وچ پرہاسا، سینا رام وجے ودھائیا۔ نانک گوبند گاوے گاتھا، تُوں میرا
 میں تیری کراں پڑھائیا۔ جن بھگتاں در ملے ٹھانڈا، اگنی تت گوائیا۔ سنت سُہیلا تیرا ڈھولا گاندا، گا گا شکر منائیا۔ گرمکھ تیرا پریم پیار
 پریتی توڑ نبھاندا، اوڑک تیری سیو کھائیا۔ گرسکھ چرن گول سپس نواندا، دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ مُرید مُرشد تیرے حُکم باندھا، بندنا کہہ
 کہہ شکر منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگتاں رسیا جنائیا۔ جن بھگت کہے تُوں ٹھاکر میرا،
 ٹھوکر اپنا نام لگائیا۔ ابناشی کرتا کہے تُوں میرا چیرا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جن بھگت کہے پرہ آ نیڑا، دُور ڈراڈا پندھ مُکائیا۔ سِری
 بھگوان کہے میں تیرا وساواں کھیڑا، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جن بھگت کہے پرہ جوٹھا جھوٹھا ڈھاہ دے ڈیرہ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ سِری
 بھگوان کہے میں کھلا کراں ویہڑا، کوڑی کِرپا کھئے رین نہ پائیا۔ جن بھگت کہے میرا اپنے کندھ اٹھا لے بیڑا، بن ملاح ہو سہائیا۔ سِری بھگوان
 کہے میں کھیوٹ کھیٹا تیرا، نئی نؤکا اپنا نام چڑھائیا۔ جن بھگت کہے میرا آون جاون لکھ چوراسی چُک جائے جھیڑا، جھگڑا اور رین نہ پائیا۔
 ابناشی کرتا کہے تیرا ساچے گھر وسیرا، سچکھنڈ دیاں مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہے پرہو تیرے چرناں لگے ڈیرہ، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سِری
 بھگوان کہے تُوں میرا میں تیرا، دوہاں دا اکو روپ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشے سچ سچ
 سرنائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن بھگت جن لال، لالن دیاں جنائیا۔ بھاگ لگاواں کایا سچ دھرمسال، دھرم دوار اک وکھائیا۔ کوڑی کِرپا
 کوڑ جنجال، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ مُرشد ہو کے پُچھاں حال، مُریدان دیاں مان وڈیائیا۔ لیکھا چُکا کے شاہ کنگال، نیچ اوچ اپنے رنگ رنگائیا۔
 ست سرُوپی وجا کے تال، دُھن ناد راگ اک شنوائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کھال، خالص اپنا روپ دیاں درسائیا۔ سُرتی کدے نہ ہووے
 بے حال، بہل ہو نہ دئے ڈبائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت لے سمجھائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن بھگت انوکھ،
 ہر وکھری دھار چلائیندا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹھے، کپڑ اپنا ماٹی تن آپ وڈیائیندا۔ گہر گمبھیر بے نظیر جن بھگتاں سوچ آپے سوچے، دُوجا
 سمجھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ نام جنا کے اک سلو کے، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ پڑھنے پین نہ پُستک پوتھے، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جن بھگت کہے پرہ دے دے نام، نراکھر کر پڑھائیا۔ امرت آتم پیا دے جام، سچ خُماری اک وکھائیا۔ بھیو

کھلا دے کایا گرام، نگر کھیڑا اک وسائیا۔ شبد نرالا لا دے بان، انیالا آپ چلائیا۔ بھاگ لگا دے سچ مکان، کایا کعبہ کر رُشنائیا۔ نظری
 آئے اک امام، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ ساچا کلمہ سُننا دے کان، کائنات ملے وڈیائیا۔ دُھر سندیشہ دے فرمان، فُرنا من دا بند کرائیا۔ اگلی
 مُشکل کر آسان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ تیرا کھیل سدا مہان، خالق خلق سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ صدی چوڈھویں چار کُنٹ دہ دشا چڑھدا
 ویکھ طوفان، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ ثابت دے نہ کوئی دھرم ایمان، صدق صبوری نظر کھئے نہ آئیا۔ نیر روندی انجیل قرآن، کعبیاں وچ پئی
 دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں لے ترائیا۔ جن بھگت کہے میں تیرا بردا، بندی خانہ دے ترائیا۔ تُوں مالک
 میرے گھر دا، پت پریشور اک اکھوائیا۔ میں آد جُگاد جُگ چوکڑی سدا تیتھوں ڈردا، دُوجا بھے نہ کھئے جنائیا۔ بن تیرے نام کلمہ کوئی نہ
 پڑھدا، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ بن تیرے مندر کھئے نہ چڑھدا، دُوجے در نہ پھیرا پائیا۔ بن تیرے پلُو لڑ کھئے نہ پھڑدا، دُوجا انگ نہ کھئے
 رکھائیا۔ تیرا رُوپ انُوپ ویکھ نرائن نر دا، میری آسا خوشی منائیا۔ تُوں درس کرا تہر گھر دا، جس گھر شبدی بیٹھا بے پرواہیا۔ آگے پُرکھ
 اکال دادا، پت پریشور اپنے انگ لگائیا۔ جتھے گیا پھیر کوئی نہ مُردا، اُون گون نہ کھئے بھوائیا۔ اتم جوتی جوت ملدا، تتاں والا ناتا دئے ترائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد سدا ہو سہائیا۔ جن بھگت کہے کر مہربانی، محبوب تیری سرنائیا۔ تیرے در دی ویکھاں
 نشانی، نچھاور اپنا آپ کرائیا۔ جتھے امرت پینا پئے نہ پانی، ترسنا بھکھ نہ کھئے ستائیا۔ جتھے پڑھنی پئے نہ بانی، رسنا جہوا بئی دند نہ کھئے بلکائیا۔
 جتھے نظر نہ آئے کوئی کھانی، اندج جیرج اُتبھج سینج رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ اکم اتھاہ بے پرواہ تیری اکو جوت نورانی، نورو نور نور رُشنائیا۔ میں
 ویکھاں تیرا حق مقامی، جس گھر بیٹھا سوہا پائیا۔ شاہ پاتشاہ سچے سُلطانی، اک تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، گھر ٹھانڈے لینا بہائیا۔ جن بھگت کہے ٹھانڈے گھر سد، صدا ناؤں سُنائیا۔ جگت کنارہ پار ہووے حد، ادھوچکار نہ کھئے رکھائیا۔
 تیری سیجے چڑھاں بھج، اپنا بل دھرائیا۔ تیرا نام بھنڈارا پیواں ساچی مدھ، رس اکو اک رکھائیا۔ ساچا ڈھولا گاواں چھند، نعرہ حق الاٹیا۔
 میرا خوشی ہووے بند بند، تیری بندنا اکو بھائیا۔ تُوں دین دیال صاحب بخشند، بخشش رحمت دے کھائیا۔ تیرے نال مل کے تیرا آوے
 اند، دُوجی آس رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در گھر ساچے دینی وڈیائیا۔ جن بھگت کہے تیرا در گھر چنگا،

پرہہ اِکو نظری آئیا۔ جتھے نہاؤنا پئے نہ کیسے گنگا، جمننا سُرستی گوداوری نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت کہے اِکو پریم رس ملے ٹھنڈا، اگنی اگّ
 نہ لاگے رائیا۔ جن بھگت کہے نہ کوئی تتان والا مُنش دسے بندہ، خاکی خاک نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در
 ساچے لے ٹکائیا۔ جن بھگت کہے تیرا سچ ٹکانا، ٹکٹکی لا کے دھیان لگائیا۔ پرہہ دے دے شبد بیانا، بن سوالی الکھ جگائیا۔ کیسے ہتھ نہ
 آوے راجا رانا، کوئن کوٹ روندے ویکھے مارن دھابینا۔ کلجگ اتم ورتے بہانا، بہاوی سب دے سر تے چھائیا۔ کرپا کر سِری بھگوانا،
 بھگون تیرا راہ تکائیا۔ ہوں مَورکھ مُگدھ بال انجانا، بچپن تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سِراپنا ہتھ رکھائیا۔
 جن بھگت کہے پرہہ کر بخشیش، رحمت سچ کھائیا۔ چھتر جھلے اِک تیرے سپس، چھتردھاری اِک اکھوائیا۔ تینوں گُر اوتار پیر پیغمبر منن
 جگدیش، جگت دا مالک بے پرواہیا۔ تیرا کلمہ پڑھن حدیث، تیرے نام دے ڈھولے گا گا شکر منائیا۔ تون بیٹھا رہیں سدا اتیت، ترے گن
 وچ کدے نہ آئیا۔ کیسے ہتھ نہ آویں مندر مسیت، شودوالے مٹھ رہے گر لائیا۔ جن بھگت رکھن سد تیری اڈیک، جگ جگ جن بھگت
 ہوئیں سہائیا۔ پرہہ اپنے گھر اپنی ویکھ تاریخ، جس دا ماس برکھ دوس زین سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دُھر دے مالک ہو سہائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ پورن برہم، پاربرہم دے جنائیا۔ میں سمجھ نہ سکاں اپنا کرم، نہ کرمی بھیو کھلائییا۔ میں
 جان نہ سکاں اپنا دھرم، ادھرمی روپ نہ کھئے درڑائیا۔ میں پا نہ سکاں اپنا ورن، اورن رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سچ دوارا دس دے چڑھن، گھاٹی اپنی پار کرائیا۔ جن بھگت کہے تیری اوکھی مُشکل کیپڑی گھاٹی، لکھ چوراسی چڑھن کھئے نہ پائیا۔
 ابناشی کرتا کہے ایہہ دسن والی نہیں کوئی باقی، رسنا جہوا صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جنہاں بھگتاں دا بناں آپ ساتھی، اندر ہو کے سنگ
 نہہائیا۔ اوہ منزل چڑھن میری گھاٹی، پندھ اپنا لین مُکائیا۔ لہنا دینا مکا کے پر تھمی آکاشی، گگن گگنتر اُپر سوہیا پائیا۔ ملے میل پُرکھ
 ابناشی، آون جاون پنت پاون لیکھا دئے مُکائیا۔ بھگت بھگوان دی اِکو راسی، رشی مُنی سارے گئے جس گائیا۔ جس گھر مندر گرہ دا آپ
 نواسی، واسا اوسے تھان کرائیا۔ جن بھگتاں پچھ رہن نہ دیوے کوئی باقی، اگلا پچھلا لیکھا سارا دئے مُکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، جنہاں ملیا دُھر دا ساتھی، اوہ جن بھگت ساتھ سارے گئے تجائیا۔

☆ ۲۰ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی بگھر سنگھ دے گرہ برگاڑی ☆

گرمگھ آسا کہے میں تگاں راہ، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہہ ملے ملاح، ست ستوادى بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جنم کرم دا لہنا دینا دئے مُکا، لیکھا دُھر دا جھولی پائیا۔ ساچا منتر دئے درڑا، ڈھولا اپنا نام سنائیا۔ پڑدا اوہلا دئے اٹھا، گھر گھر وچ بھید کھلائییا۔ انتر آتم امرت رس دئے پیا، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ شبد انادی اگئی ناد دئے سنا، راگاں ناداں لوڑ رہن نہ پائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دیا باقی کھلاپاتی کرے رُشنا، جوت نورو نورو رُشنائییا۔ سچ سہنجنا سوبھاونت سیری بھگونت گرہ مندر دئے وکھا، منزل اپنا پندھ مُکائیا۔ نرگن نرویر پُرکھ اکال دین دیال ملے سہج سُبھا، بندھن دوآ رہن کھئے نہ پائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر میتا ٹھانڈا سیتا نیج نیتر درس دئے وکھا، سوچھ سروپی ست سروپی انرنگ روپی شاہو بھوپئی اکو نظری آئییا۔ چاؤ گھنیرا وسے نیرا، دُور دُراڈا پندھ دئے مُکا، محبوب سچ عروج حُجرہ حق دئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آسا منسا پور کرائیا۔ گرمگھ آسا کہے میں تگاں نین، نیج نیتر اکھ کھلائییا۔ پرہوں ویراگن بن کے پاواں وین، دھیرج دھیر نظر کھئے نہ آئییا۔ نانا چھڈ کے ساک سجن سین، ٹھاکر اکو تیری اوٹ رکھائیا۔ کون ویلا پرہہ چُکاوین لہن دین، پورب لہنا جھولی پائیا۔ چرن گول بخشیں سچا بہن، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ ایہو نام سنگیت ڈھولا گواں گائن، گھر گمبھیر تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر سوامی ویکھ وکھائیا۔ گرمگھ آسا کہے میں جگت نانی، بنکار وکار نظر کھئے نہ آئییا۔ نت نوت جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپرکجگ اکو چاؤ ملاں دُھر دے ہانی، دوجا سنگی نظر کھئے نہ آئییا۔ جس دی مہا اکتھ کتھا گاوے چارے ہانی، پرا پسنٹی مدھم بیکھری اپنا راگ الائییا۔ جس دا اتم سریشٹ نرمل اٹھسٹھ تیرتھ نالوں امرت جل پانی، گنگا گوداوری جمن سُرستی نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جس دی رچنا چار جگ انڈج جیرج اُتُبھج سیتج چارے کھانی، چار کُنٹ دہ دشا اُتر پورب پچھم دکھن اکو نظری آئییا۔ جو آد جگاد نت نوت لکھ چوراسی جیو جنت ہر گھٹ جان جانی، نرویر نراکار نرکار گھر گھر ڈیرہ لائییا۔ میں اُس دی سگھڑ سُچجی پریم پریتی وچ بناں سوانی، دوس زین اٹھ پھر گھڑی پل برکھ ماس ساچی سیو کھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا دُھر دا سنگ رکھائیا۔ گرمگھ آسا کہے میں رہی بھج، چار کُنٹ اپنا پندھ مُکائیا۔ کون ویلے میرا سوامی ٹھاکر گرہ مندر

لئے سدّ، صدا اپنا نام سُنائیّا۔ جنم کرم دی میٹ کے حد، نہکرمی اپنے رنگ رنگائیّا۔ جس نالوں وچھڑ کے ہوئی الگ، سو اپنے انگ لئے لگائیّا۔ کرپا کرے سؤرا سرگ، ست ستوادى ہوئے سہائیّا۔ میرا لیکھا چھٹ جائے کعبیانوالا ج، گھر حُجرہ دئے وکھائیّا۔ میں نیتز لوچن درشن کراں رج، نوری جلوہ ظاہر ظہور اِکو نظری آئیّا۔ کوڑ کُریارا ناتا دیواں تج، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار میرے سنگ رہن نہ پائیّا۔ میں جنم کرم دا پُورب لیکھا نیتز رو کے دیواں دس، بھیو ابھیدا اپنا دیاں کھلائیّا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، تیری مہما گاواں اکنتھ، دُوجی کراں نہ کھئے پڑھائیّا۔ تیرے چرن سرن گول جاواں ڈھٹھ، ست سنتوکھ دھیرج دے جت، ست ستوادى تیری اوٹ رکھائیّا۔ اندر باہر گُپت ظاہر انتر آتم پرما تم ساچی دے مت، منوا من اٹھ نہ دە دش دھائیّا۔ تیرے ملن دی اِکو کھلے اکھ، دئے لوچن لوڑ رہے نہ رائیّا۔ جے گاواں تے تیرا جس، ڈھولا ڈھر دا راگ الائیّا۔ میرے پریم میرا جھولی پا دے حقیقت حق، در ٹھانڈے سیس نوائیّا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے مُکائیّا۔ گرمکھ آسا کہے میں چھوٹی ترشنا، ترکھا تیری اِک رکھائیّا۔ میں چھڈ کے برہما شو مہیش وشنا، مہکھاسر ورگے دینتال دتا تجائیّا۔ میں ناتا توڑ کے راما کرشنا، در سدا تیری اوٹ رکھائیّا۔ میں لکھ کروڑ جنم جنم دے کیتے یتنا، یتھا یوگ تیری سیو کھائیّا۔ کون ویلا پرہ میرے گھر آئے اپنے وطن، بے وطن اپنے نال ملائیّا۔ جس دے سنمکھ ہو کے ہسنا، ہستی وچوں ہستی لئے پرگٹائیّا۔ جس دا امرت اگتی اِکو چکھنا، رسنا جہوا سواد نہ کھئے وڈیائیّا۔ جس دے چرن گول سدا وسنا، دو جہان نہ کھئے جدائیّا۔ جس دا مارگ اِکو لگنا، ست ستوادى برہم برہمادی آد جگادی بے پرواہیّا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیّا۔ گرمکھ ترشنا کہے میں کملی کوچھی، تڈھ بن سرت کھئے نہ آئیّا۔ اپنے ملن دی آپے بخش سوجھی، سوئی سوانی آپ اُٹھائیّا۔ میں جنم کرم دی پچھلی روگی، اوگن ہار دیاں ڈبائیّا۔ میرا ناتا چھڈ گئے ویدی سوڈھی، ڈھر دا سنگ نہ کھئے نبھائیّا۔ بن پُرکھ اکال کوئی نہ چُکے گودی، پھڑ باہوں گلے نہ کھئے لگائیّا۔ مینوں طعنے دیندے لوکی، چار کُنٹ پئی ڈبائیّا۔ میتھوں پڑھی نہیں جاندی اکھراں والی پوتھی، اِکو تیرا نام دھیائیّا۔ مینوں منزل دس دے سوکھی، پندھ اگلا لوان مُکائیّا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، گھر تیرے آس رکھائیّا۔ گرمکھ آسا کہے میں منگاں سرن، تیرے ہتھ وڈیائیّا۔ سیوا کراں اِکو چرن، چرنودک مکھ چوائیّا۔ میرا نیتز کھلے ہرن

پھرن، نتِ نتِ تیرا درسن پائیا۔ میرا لیکھا چُکے مرن ڈرن، لکھ چوڑاسی نہ کھئے بھوائیا۔ تُوں صاحبِ سوامی ترنی ترن، تارنہارا اک اکھوائیا۔
 میرا لہنا چُکا دے ورن برن، ذات پات اُوچ نیچ نظر کھئے نہ آئیا۔ ڈھولا سیکھا دے اکو پڑھن، تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی ہووے اک پڑھائیا۔
 ساچا پوڑا دس دے چڑھن، آدھوچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ سچ دوارے تیرا درشن آواں کرن، کرتا پُرکھ اکو تُوں ہی نظری آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لینا ملائیا۔ گرمکھ آسا کہے میں بالی نڈھی بچی، بچیاں وچوں نکئی نظری آئیا۔ میں آد جُگاد جُگ
 چوکرئی تکدی کھول کے اکھیں، آخر تیرا راہ تکائیا۔ تیرا درس بھورا ملے محبوب رتی، رتی رنگ دئیں رنگائیا۔ کلجگ اتمِ صدی چوڈھویں
 چاروں کُنٹ وا تتی، ٹھنڈی پون نہ کھئے وکھائیا۔ میں جوڑ کھلوتی در دھئے ہتھیں، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سچ پڑھا دے اکو پٹی، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ گرمکھ آسا کہے میں تیرا صدقہ، ہوں واری گھولی گھول گھائیا۔ میں نہ جاناں تُوں
 وچھڑیا کدکا، کون ویلا وقت دئے جنائیا۔ میں لیکھا منگان اج دا، پچھلا جھگڑا دے چُکائیا۔ تُوں سب دے پڑدے کجدا، سمرتھ تیری
 سرنائیا۔ تیرا کھیل اپنے فُرنے والی اکھ دا، دوچا راہ نہ کھئے جنائیا۔ نتِ نوت تُوں بھگتاں اندر وسدا، سنتاں کریں رسائیا۔ گرمکھاں نال
 ہسدا، گرسکھاں دئیں وڈیائیا۔ بنا تیری کرپا تیرا نام کوئی نہ چیدا، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جن تیری آس رکھدا، آسا آسا وچوں ودھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا دے چُکائیا۔ گرمکھ آسا کہے میں اڈاں جھولی، پرہ تیرے آگے ڈاہیا۔ چرن کول
 سچ دوار بنا لا گولی، دوسر سیو نہ کھئے کھائیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ اپنے نام دی سمجھا دے بولی، انبولت اپنا راگ الاٹیا۔ تیرے پریم پیار
 رنگن دی کھیلاں ہولی، لال گلالا رنگ چڑھائیا۔ سچ سہنجنی چڑھاں ڈولی، جگت کہار نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، گرہ مندر آسا منسا پور وکھائیا۔ گرمکھ آسا کہے میں در تیرے جاواں جھک، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ بے پرہو میرا پینڈا اگلا
 جائے مُک، پندھ وچ نہ کھئے بھوائیا۔ تیرا درس کراں سنمکھ، اپنی کروٹ لئیں بدلائیا۔ جنم کرم دا رہے کھئے نہ دکھ، سُکھ ساگر روپ سمائیا۔
 پھڑ باہوں لینا چُک، کوچھے کملے گلے لگائیا۔ بھگت سُپیلے تیرے سٹ، پُت اپرادھی پار لنگھائیا۔ کیوں ٹھاکر صاحب بیٹھا لُک، پڑدا اپنا دے
 اٹھائیا۔ میں آسا نانی تیتھوں ربی پُچھ، گل پلُو اکو پائیا۔ کس بدھ میرے نال گیوں رُس، زٹھیاں نہ منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، بھيو ابھيدا دے کھلایا۔ گرمکھ آسا کہے کھول اپنا پڑدا، کیوں بیٹھا مکھ چھپایا۔ میں بھکاری تیرے در دا، درویش ہو کے
 الکھ جگایا۔ تُوں مالک میرے گھر دا، گھر گھر وچ ڈیرہ لایا۔ میں تیرا ناؤں پڑھدا، اکو راگ لایا۔ برہوں وچھوڑے اندر سڑدا، اگنی
 تت نہ کھئے تپایا۔ نت نت ابھو منگ منگدا، پرہ ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر لیکھا دینا چکایا۔ گرمکھ
 آسا کہے میں کھولان اکھ، نیتر اکھ اٹھایا۔ جدھر ویکھاں پرہ نظری آویں پرتکھ، چار کُنٹ اکو رنگ رنگایا۔ میں سخی سپیلیاں دیواں دس،
 گرمکھاں آس جنایا۔ ویکھو میرا صاحب سمرتھ، جو داتا بے پرواہیا۔ غریب زانیاں کوجھیاں کملیاں نتھواویاں دیندا حق، وست امولک دھر
 دی جھولی پائی۔ آتم پرما تم جوڑدا نت، نانا دھر دا آپ بنایا۔ پردے اندر نرگن ہو کے جائے وس، سرگن لیکھا دئے مکایا۔ امرت آتم نچھر
 دیوے رس، بن رسنا آپ چکھایا۔ تیر انیالا مارے کس، تکھی مکھی دھار چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا
 دیونہار گسائنا۔ گرمکھ آسا کہے پرہ صاحب سوامی، تیری اک سرنایا۔ تُوں آد جگادی انتریامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھایا۔ تیرے نام دی
 پڑھاں بانی، دھر دا راگ لایا۔ محل اٹل وکھاؤنی سچ نشانی، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ تیرا جلوہ تگاں جوت نورانی، عرش قُص کرے
 رُشنائی۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ سلطانی، جگت جگدیش تیری وڈیائی۔ تیرا ویکھاں پد زبانی، نرویر تیرا راہ تکایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لینا بہایا۔ گرمکھ آسا کہے میں تیری بردی، بندی خانہ دے تڑایا۔ سیوا کراں ساچے در دی،
 دردی ہو کے درد وندایا۔ لکھ چوراسی میرے نال لڑدی، جھنجٹ وچ جدایا۔ میں اکو آسا رکھدی، رکھیا کرے بے پرواہیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے پائی۔ گرمکھ آسا کہے میری منسا کر پور، پرہ پور رہیا سرب ٹھانئی۔ پندھ مکا دے نیڑے
 دور، دور دُراڈا نیڑے نظری آئی۔ جد ویکھاں تان حاضر حضور، سنمکھ نظری آئی۔ تیرے چرن گول لاواں دھوڑ، مستک ٹکا خاک
 رمایا۔ چتر سگھڑ بنا دے مورکھ موڑھ، دے مت سمت آپ سمجھایا۔ اپنا جوتی دے دے نور، اگیان اندھیر رہن نہ پائی۔ تُوں داتا
 جودھا وڈا سور، بیرتا تیری نظری آئی۔ جنم جنم دے میرے بخش دے قصور، کسر اعشاریئے نال اڈایا۔ تیرے در ہوواں مشکور، میری
 مُشکل حل کرائیا۔ میرا مان نہ رہے غرور، غُربت دے کڈھایا۔ تیرے در دی بناں مزدور، چاکر ہو کے سیو کھایا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری منسا پور کرائیا۔ گرمکھ آسا کہے میری آسا بھردے، بہاؤ بھگتی اپنی اک درڑائیا۔ اسیں سیوک بنیئے تیرے در دے، دھر دی سیو کھائیا۔ مالک بنیئے اوس گھر دے، جس گھر وچوں تیری نہ بیوئے جدائیا۔ ایسے کارن گرسکھ گر ستگر دا پلو پھڑدے، دو جہاناں ادھوچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ نہ جیندے نہ مردے، مریاں پچھوں اپنا جنم ستگر جھولی پائیا۔ ایسے کارن پریم پریتی اندر سیوا کردے، سیوک ہو کے سیوا وچ سمائیا۔ کرپا ندھان ٹھاکر ستگر سوامی ہو کے کرپا کر دے، کرپن اپنے گلے لگائیا۔ جگ چوڑی جو وچھڑے چر دے، چری وچھنیاں لے ملائیا۔ ایہو کھیل اگتی پر دے، جو پریم ہو کے دیا کھائیا۔ محل اٹل ویکھیئے تیرے گھر تھر دے، جس گرہ شبدي شبد اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اکو دینا ساچا ور، گرمکھ آسا لے جا اپنے گھر، جس گھر وچ گھر دا مالک اکو نظری آئیا۔

☆ ۲۰ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ راجیانا ☆

گرمکھ آسا کہے میری اک اُمنگ، صاحب ستگر سچ سرنائیا۔ انتر آتم دے اند، نجانند رس وکھائیا۔ گھر پرکاش کر چند، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ توں میرا میں تیرا گاواں اکو چھند، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، سرتی شبدي جوڑ جڑائیا۔ دئی دویتی ڈھاہ بھرماں کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی بخشند، بخشش تیری اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ گرسکھ اچھیا کہے پرہ ملے سجن میت، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ کایا ماٹی کرے ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ لہنا دینا چکائے اوچ نیچ، ذات پات ورن برن ربن کھئے نہ پائیا۔ دھام اولڑا وکھائے اک انڈیٹھ، جس گھر بہہ بہہ خوشی منائیا۔ ڈھولا سوہلا گائے اکو گیت، گیت گوبند اک سنائیا۔ لہنا دینا لیکھا چکے مندر مسیت، کایا کعبہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگت آسا کہے میرے گوبند، تیری چرن سچی سرنائیا۔ توں داتا دانی گئی

گہند، گہر گور تیری وڈیائیا۔ ٹوں ساگر ڈونگھا آگما سِندھ، بھور وچ رکھیں سرب لوکائیا۔ در جھکدے وشن برہما شو کوئن کوٹ سُرپت
اند، در دوارے الکھ جگائیا۔ سنت سہیلے بھگت بھگوان شبد انادی شبدی بند، پاربرہم پت پرمیشور سب تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گہر میلا لینا ملائیا۔ گرمکھ آسا کہے میں پریم پیار بھکھی، ترسنا آگن نہ کھئے بُجھائیا۔ جگ چوکرئی وسدی
رہی گہر منکھیں، مانس منس اندر ڈیرہ لائیا۔ کلجگ اتم صدی ویہویں سارے ویکھے دکھی، سکھ ساگر رُپ تیرے نام وچ نہ کھئے سہائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکو دینا دھر دا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ گرمکھ آسا کہے پرہ آوس کھیڑے، ساڈھے تن ہتھ
دے وڈیائیا۔ کوڑی کرپا مایا ممتا ہوئے ہنگتا چکن جھیڑے، جھگڑا من نہ کھئے کرائیا۔ دُور ڈراڈے سچ سوامی گہر مندر وس نیڑے، بن کے
پاندھی پنڈھ مکائیا۔ گرہ ہوون چاؤ گھنیرے، گہر وجے سچ ودھائیا۔ ڈھولے گائے مل کے تیرے میرے، دھر دا راگ اک سُنائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکو دینا ساچا ور، گرمکھ تیرا راہ تکائیا۔ گرمکھ آسا کہے میں لاواں مستک دھوڑی، کاکا خاک رمائیا۔
زنکن چڑھے آکو گوڑھی، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ جلوہ ملے آکو نوری، نور نورانہ نظری آئیا۔ شبد ناد سنے سچ ثوری، ثریا بیٹھے
مکھ چھپائیا۔ میری آسا منسا ہووے پوری، من ہی ماہیں پرہ آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکو دینا ساچا ور،
سد تیرے نام دی وجے اک ودھائیا۔ گرمکھ آسا کہے میں کراں منگلاچار، گیت گوہند لائیا۔ مندر سوہے اک دوار، ساڈھے تن ہتھ وجے
ودھائیا۔ دیا باقی آکو ہوئے اجیار، تیل باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ امرت آتم ملے ٹھنڈا ٹھار، اٹھسٹھ تیرتھ نہاون کھئے نہ جائیا۔ دوس زین گھڑی پل
اٹھے پھر ہووے تیری گفتار، الفیے کراں نہ کھئے پڑھائیا۔ ٹوں صاحب سجن گہر ملیں میت مُرار، نت نوت نج نیتر درسں پائیا۔ کھوجت
کھوجت ویکھیا سرب سنسار، چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ نیتر رووے مارے دھائیا۔ ساچی منزل چڑھ کے کوئی تیرا درس
نہ پاوے شمار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کیتا گیان پڑھ پڑھ تھکے جیو گوار، جاگرت جوت کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ آسا ترشنا مایا ممتا
میٹے نہ وچ جہان، ہوئے روگ نہ کھئے گوائیا۔ ساچی سخی سرت سوانی ملے نہ دھر دا کاہن، بنسری نام نہ کھئے سُنائیا۔ سچ سنگھاسن ملے
نہ کھئے بسرام، کوئن کوٹ آسن جپی ستی تپی ہٹھی کلجگ سنت رہے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکو دینا دھر دا

ور، گرمکھ آسا رہی کُرائیا۔ گرمکھ آسا مارے کوک، اُچی اُچی کوک سُنائیا۔ کلجگ مایا ترے گن اگنی رہی پھوک، امرت میگھ نہ کھئے
 برسائیا۔ پاربرہم پت پریشور سچکھنڈ نواسی کپڑی کوٹے سُنوں گھوک، صدی ویہویں اچے نہ لئی انگرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیرا لہدے
 سارے رنگ رُوپ، ریکھ بھیگھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ست سوامی انتریامی جن بھگتاں اپنا دے ثبوت، ساکھیات سوجھ سرُوپی نظری آئیا۔
 بھاگ لگا ساڈھے تین ہتھ کایا تہ کلبوت، نہکرمی اپنا کرم کھائیا۔ تیرا محل اٹل عرش فرش اُچ عروج، عالیشان تیرا در اکو نظری آئیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی منزل دے اپنی مقصود، مصلہ سب دا حل کرائیا۔ جن بھگت آسا رہی رو، بن اکھاں نیر وپائیا۔
 آتم پرما تم کیوں توڑیا موہ، محبت گیا چھڈائیا۔ سچ وست نام پدارتھ کیوں لئی کھوہ، خالی بھانڈے دتے کرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کیسے نہ
 ملدی ڈھوئی ڈھو، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کلجگ انت صدی چوڈھویں سب نال کیتا دھرو، دروہی دروہی کرے سرب خُدا ئیا۔ گر چیلے
 رہیا نہ کوئی موہ، مُرید مُرشد سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ گھر ساچے سچ پرکاش نہ دے لو، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، اکو گرمکھ آسا تیری آس رکھائیا۔ گرمکھ آسا کہے پُکار، پُنے پُنے سپس سپس نوائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ سچے سرکار، شہنشاہ
 اکو نظری آئیا۔ تُوں نور نورانہ مقالے حق پروردگار، لاشریک تیری بے پرواہیا۔ سُن دُلا رَا شبدی اک اُٹھال، دین دیال اپنی دیا کھائیا۔
 سنت سہیلے گرمکھ گرسکھ سجن لے بھال، لکھ چوراسی کھوج کھجائیا۔ گرمکھ گلے لگاوے تیرے لال، لالن اپنا رس وکھائیا۔ ترے گن مایا
 توڑے جنجال، جیون جگت دئے سمجھائیا۔ امرت آتم دُھر دا جام دئے پیال، رس مٹھا اک چکھائیا۔ آکے پُچھ مُرشد مُریدان حال، بے پرواہ
 اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ اتم سب دے سر تے کوکے کال، کال نگارا رہیا وجائیا۔ سرشٹی درشٹی اشٹی ہوئی بے حال، گریستی دھیر نہ کھئے
 رکھائیا۔ سورگ بہشتی ہوئے ہاباکار، نرک دوزخ دوویں دین ڈھائیا۔ لوک پرلوک کرے نہ کھئے سنبھال، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، اکو دینا دُھر دا ور، در تیرے سپس نوائیا۔ گرمکھ آسا کہے تیرے در بھکھاری، مہربان منگ منگائیا۔ تُوں آد پُرکھ اپرمپر سوامی جوت
 نور اُجیاری، اکل کل تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے در دے بن دے رہے پنہاری، بن سیوک سیو کھائیا۔ ستجگ تربتا
 دواپر کلجگ تیرے حکمے اندر آوندے رہے وارو واری، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ شبد اگنی بول جیکاری، جے جیکار جگت سُنائیا۔ کوٹن

کوٹِ صفتی نام اُچاری، صاحبِ سچ گئے سُنائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت سارے کہہ کے گئے تیری اِکو واری، وارتا اپنی دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچے میلِ ملائیا۔ گرمکھ آسا کہے پرہہ کھول دے پڑدا، پت پریشور تیری آس رکھائیا۔ بھيو کھلا دے اپنے گھر دا، گھر گھر وچ وجے ودھائیا۔ میرا لیکھا مکے بھو ڈر دا، بھہ بھیانک رہن کھئے نہ پائیا۔ ایسے کارن سِری بھگوان بھگت جن تیرا پلُو پھڑدا، دُوجا ناتا نہ کھئے جُڑائیا۔ بن پوڑی منزل تیری چڑھدا، ادھوچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ نج نیتر لوچن نین سچ سوامی تیرا درسن کردا، اِشٹ دیو پُرکھ اکال اِکو اک منائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک سچکھنڈ دا، سچ دوارے بیٹھا سوہیا پائیا۔ تیرا گرمکھ تیرا بھگت در اِکو وست منگدا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ بھکھا پیاسا تیرے سگلے سنگ دا، دُھر دا سنگی بن کے اپنی گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، گرمکھ تیرا میلِ ملائیا۔ گرمکھ آسا کہے میری بندنا، سیس جگدیس جھکائیا۔ کِرپا ندھان سوامی لاوے اپنے انگنا، انگیکار اِک ہو جائیا۔ سچ دوارے چاڑھ اگتی رنگنا، جس تُوں جگت للاری سمجھ سکے نہ رائیا۔ ست دوار تیرا اِکو لنگھنا، ست ستوادی پچھلا پندھ دے مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ گرمکھ آسا کہے میرا ویکھ انت، انتر دھیان لگائیا۔ تُدھ بن دُوجا کوئی نہ کنت، لوکھات ہنڈھائیا۔ تیرا پریم پیار دا ڈھولا منت، اِکو نام دھیائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم گیا سہائیا۔ تُوں بودھ آگادھا پنڈت، نراکھ دے جنائیا۔ لیکھا چُک جائے جیرج اندج، اُتبھج سیتج رہن نہ پائیا۔ ناتا تٹ جائے ساک سجن سین بندھپ، مات پت نہ کھئے ودیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ٹھانڈا دینا وکھائیا۔ گرمکھ آسا کہے لے چل ساتھ، ساتھی اِکو نظری آئیا۔ کِرپا کر پُرکھ سمراتھ، سیس جگدیس اِکو وار جھکائیا۔ جُگ جنم دی وچھڑی پوری کر دے آس، ترسنا دے بُجھائیا۔ تیرا خالص خالصہ رُوپ تُوں آپ، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں مائی باپ، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ اِکو تیرے نال جُڑیا نات، آتم پر ماتم رنگ وکھائیا۔ لیکھا مُک جائے پرتھی آکاش، گگن منڈل چرناں ہیٹھ دبائیا۔ تیرا اگم اتھاہ بے پرواہ ویکھاں کھیل تماش، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اتم تیرے وچ سہائیا۔ میری عرضوئی نکئی جہی بات، بہتی گاتھا نہ کھئے سُنائیا۔ جن بھگتاں ملے سچ جماعت، جتھے لیکھا لیکھیں بن قلم دوات، شابی کاغذ لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک گھر، گرمکھ آسا وسے چائیں چائیا۔ گرمکھ آسا کہے میرا کر وسیرا، ساچے گھر ملے وڈیائیا۔
 نت سوامی دسے نیڑا، دُور دُراڈا پندھ نہ کھئے جنائیا۔ دوس زین رہے چاؤ گھنیرا، غمی خوشی وچ بدلائیا۔ نت ڈھولا گاواں تیرا میرا،
 سوہنگ سچ پڑھائیا۔ تیرے کندھ میرا بیڑا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے لینا ٹکائیا۔ گرمکھ آسا کہے میرا کر
 دے واس، واسطہ اپنے نال جنائیا۔ تُوں صاحب سوامی پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے تیری اوٹ تکائیا۔ سدا سدا سد رہاں چرن داس، چاکر
 رُوپ وٹائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت تیرے ملن دی اکو خواہش، باقی سواس کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہربان مہربان جن بھگتاں گرمکھاں گرسکھاں دے اگئی دات، کلجگ اندھیری رات دے مٹائیا۔

☆ ۲۰ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ موگا ☆

گرمکھ آسا کہے پرپہ بخش دھام انڈیٹھ، دُھر دربارا اک درسائیا۔ انتر آتم بدل دے ریت، مہربان دیا کھائیا۔ پاربرہم برہم دس سچ
 پریت، ناتا دُھر دا آپ جڑائیا۔ تیرے نام دا سُنناں اکو گیت، ناد دُھن اک شنوائیا۔ لیکھا مُک جائے ہست کیٹ، اوچ نیچ نظر کھئے نہ آئیا۔
 تیرا دوارا لنگھ کے ویکھاں دہلیز، پچھلا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر انتر دے سمجھائیا۔ گرمکھ آسا کہے
 موہے تیرا سہارا، سچ تیری سرنائیا۔ کلجگ ویکھ کوڑ کنارہ، نئیئا ڈولے رہی کھائیا۔ ساچا ملے نہ وَنجھ مہانا، نام چپو نہ کھئے لگائیا۔ ست
 ستوادی رہے نہ راجا رانا، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑی کریا ہوئی پردھانا، مایا ممتا گھر گھر دسے ہلکائیا۔ گر کا شبد
 گائے کوئی نہ گانا، گہر گمبھیر بے نظیر تیری سرن نہ کھئے تکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو نو ست دسے ویرانہ، پُہل پُہلواری سچ نہ کھئے مہکائیا۔
 سُرتی شبد کیسے نہ ملے سچ گیانا، رسنا جہوا بتی دند کرن سرب پڑھائیا۔ محل اٹل تیرا جانے نہ کھئے مقاما، حق مقامے آسن کھئے نہ لائیا۔ نیتر
 لوچن نین نیچ درس بائے نہ کوئی سیری بھگوانا، سوچھ سرُوپی سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کر

سری بھگوانا، صاحب تیری سچ سرنائیا۔ گرمکھ آسا کہے میں بُدھ بلہین، من مت چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ شاستر سمرت وید پُران لئے چین، پڑھ پڑھ تھکی تیرا سندیش بے پرواہیا۔ تیرا مارگ ڈونگھا ملیا نہ کھئے مہین، رہبر پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ تیرے در سجدہ میرا گھر ساچے کر تسلیم، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا میللا لئے ملائیا۔ گُرسکھ آسا کہے میں پھراں جنگل جوہ، اُچے ٹلے پربت کھوج کھجائیا۔ میرا بن تیرے کوئی لیکھ نہ مکاوے بُت رُوح، انتشکرن سمجھ کھئے نہ پائیا۔ شہادت دین ساڈھے تِن کروڑ لوں، روم روم رہے سُنائیا۔ جب تک نظر نہ آئے نرگن ہُوہُو، ساکھیات اپنا درس دکھائیا۔ لیکھا چُکے نہ میں تُوں، تُوں میں اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان اپنا رنگ رنگائیا۔ گرمکھ آسا کہے تُوں رنگ رنگیلا، پرہ تیری وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا دس کے گئے وسیلہ، وصل سچ اِکو گھر کرائیا۔ بھگت جن جن تیرا قبیلہ، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِک وکھاؤنا دُھر دا گھر، جس گھر اِکو نظری آئیا۔ گرمکھ آسا کہے دس اپنی بدھ، اترا آتم دے جنائیا۔ کرے وسیرا گھر نیج، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ بن قلم شاہی ویکھاں لیکھ، کاغذ لوڑ رہے نہ رائیا۔ جیون جُگت سمجھا بھوکھ، بھيو اپنا اِک درسائیا۔ تیری سیکھیا ست سرُپ بنائے سیکھ، کوڑی کِریا میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرسکھ آسا تیرا دھیان لگائیا۔ گرمکھ آسا کرے دھیان، دھیان تیرا راہ تکائیا۔ ست ستوادى شبد انادى برہم برہمادی دے گیان، نام ندھان سری بھگوان تیرا اکھر اِک سمجھائیا۔ ساچا مندر گرہ ویکھاں اُچ محل اٹل مکان، دیوا باقی کملاپاتی جوتی جوت کر رُشنائیا۔ اپنا برہم آپ پچھان، پاربرہم تیرا ویکھاں کھیل مہان، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا اِکو تُوں ہی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر وچ گھر چرن کول دینی سرنائیا۔ گرمکھ آسا کہے میں منزل چڑھنا، جنم جنم دا پندھ مُکائیا۔ ابناشی کرتے گھر تیرے وڑنا، ادھوچکاروشن برہما شو سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ سنمکھ ہو کے تیرے کھڑنا، سچ سرُپ اِکو نظری آئیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھنا، چوڈاں وِدیا کم کیسے نہ آئیا۔ سپس جگدیس جھکاؤنا تیرے چرناں، دوجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِک وکھاؤنا ساچا گھر، سچکھنڈ نواسی اپنی دیا کھائیا۔ گرمکھ آسا کہے تُوں سچ سوامی، صاحب اِکو نظری آئیا۔ آد جُگادی انتریامی، لکھ چوڑاسی گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا نام

سندیسہ سُنَاؤندے گئے بانی، پرا پسنتی مدہم بیکھری ڈھولے راگ الاٹیا۔ نیتز لوچن نین اوہ تگدے رہے چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج
 سینج اپنا کھیل کھلاٹیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ والی دو جہانی، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ گُرمکھ آسا تیرے
 چرن گول وٹہ قُربان سد منگے سچ اک نِشانی، دھرم دوارا دے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در گھر ساچے سوہیا
 پائیا۔ گُرمکھ آسا کہے میں ویکھاں تیرا کوٹ، کوٹی کوٹ مندر تجائیا۔ جتھے شبد اگئی وجے چوٹ، سُر تال سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سچ پرکاش
 اِکو دے نرمل جوت، دیوا باقی آور نہ کھئے بُکائیا۔ جنم مرن آون جاون رہے نہ روگ، لکھ چوڑاسی نہ کھئے بھوائیا۔ آتم پرما تم پر م پُرکھ تیرے
 نال ہووے سنجوگ، دُھر دا میلا لینا ملاٹیا۔ چرناں ہیٹھ دبا کے چوڑاں طبق چوڑاں لوک، ساچا مندر دینا سہائیا۔ اک سُنَاؤنا سچ
 سلوک، دُھر دا ڈھولا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اتم اپنے وچ سہائیا۔ گُرمکھ آسا کہے تیرے وچ سہاؤنا، دو جی
 آس نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا تُوں تیرے وچ بُکاؤنا، دو جی نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا ظہور تیرے وچ رکھاؤنا، تیری وست تیرے وچ سہائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دے دے ساچا گھر، جس گھر ملیاں وچھڑ کدے نہ جائیا۔ گُرمکھ آسا کہے میرا بھوئے انت ملاپ،
 ملنی تیرے نال نظری آئیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اِکو جاپ، جگ جیون داتے تیری صفت صلاحیا۔ تُوں مالک خالق آد جگادی دُھر
 دا باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ میں آتم زانی تیرے نال جوڑ نات، دُھر دا سنگ لیا بنائیا۔ جس تُوں چار جگ شاستر سمرت وید رہے
 اکھ، آخر اِکو مالک نظری آئیا۔ انت کنت بھگونت بے انت سد وساں تیرے پاس، پشچاتا پ رہن کھئے نہ پائیا۔ گُرمکھ آسا در دوارے منگے
 دات، مہربان اپنی رحمت جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا دینا ساکھیات، سوچھ سرُویی اپنی دیا کھائیا۔

☆ ۲۰ مکھڑ ۲۰۲۱ بکرمی شام کور دے گرہ موگا ☆

امرت رس ہر کا نام، گر ستگر جام پیاٹیا۔ بھاگ لگائے کایا کھیڑا گرام، ساڈھ تین ہتھ مندر اک سہائیا۔ اندھ اندھیری میٹ کے انتہ
 شام، نوری چند جوت چمکائیا۔ آتم سیجا سچ دے آرام، سانتک ست سروپ سائیا۔ دھر دا شبد سنا کے گان، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔
 مہا اپنی دس مہان، بھيو ابھيو آپ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن اکو نام درڑائیا۔ ہر کا نام ساگر سکھ،
 گہر گمبھیر نظری آٹیا۔ اُجل کرے مات مکھ، دُرمَت میل دھوٹیا۔ روگ سنتاپ میٹے دکھ، کوڑی کریا پرے ہٹایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن اپنا نام دے سمجھایا۔ ہر کا نام ست سروپ، گھٹ گھٹ نظری آئیندا۔ ہر کا نام چارے کوٹ، دہ دشا
 سوہا پائیندا۔ ہر کا نام ناتا توڑے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ ہر کا نام کایا مندر اندر پئے اٹھ، باہروں نظر کیسے نہ آئیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا نام گرمگھان جھولی پائیندا۔ ہر کا نام اچا جاپ، رسنا جہوا بتی دند لوڑ رہے نہ رائیا۔
 میٹنہارا روگ سنتاپ، دردیاں درد وندائیا۔ لیکھا جانے ماٹی خاک، تتوت کھوج کھجائیا۔ انتہ باہر گیت ظاہر نرگن سرگن دیوے ساتھ،
 دھر دا سنگ آپ نبھایا۔ بند کوڑی کھول کے تاک، پڑدا دئی دے گوائیا۔ راگ سنائے شبد اناہت، دھن آتمک اپنا راگ سنایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ نام دے وڈیایا۔ سچ نام ہر دے انتہ، ہر کرتا آپ جنایا۔ گرمگھ ورا جانے منتر، ساچی بوجھ
 بھجھایا۔ بھيو کھلاوے برہم نرنتر، مایا ممتا موہ مٹایا۔ کوڑی بھجھائے لگی بسنتر، اگنی تت نہ کھئے جلاٹیا۔ کر پرکاش انتہ گگن گگنتر، دیوا
 باقی کھلاپاتی اکو اک ٹکائیا۔ گرمگھ گرسکھ ہرجن ہربھگت گر شبد بنائے بنتر، مؤرکھ مؤڑھ چتر سکھڑ سجان روپ وٹایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا نام اک درسائیا۔ ساچا نام سچ گردیو، آتم میل ملاٹیا۔ نہکرمی کرے سچی سیو، صفت صلاحی اپنا
 حکم منایا۔ پت پریشور وڈ دیوی دیو، آتم دیو آپ سمجھایا۔ میل ملا کے دھام نہکیو، نہچل اپنا آسن لایا۔ ساچا رس دے کے میو،
 امرت پھل کھوٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ نام اک پرگٹایا۔ ساچا نام ہر دے اندر، گہر گہر وچ دے جنایا۔ بھاگ
 لگا کے بنک دوارے مندر، تتوت کھوج کھجائیا۔ کر پرکاش اندھیری کندر، دھواں دھار دے مٹایا۔ من منوا نہ دوڑے بندر، دہ دشا نہ

اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ بجر کپاٹی توڑے جندر، مہربان مہر نظر تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرمکھاں تلک لگائے ساچا چندن، دھوڑی خاک اک رمائیا۔ ساچا نام کہے میں دُھر دا سنجوگی، جُگ وچھڑے میل ملائیا۔ میرا ٹھاگر سوامی اکو مؤجی، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ میں جنم کرم دا لکھ چوراسی بن کے کھوجی، گھٹ گھٹ اندر پھول پُھلائیا۔ گُرمکھاں دے کے ساچی سو جھی، سُرَت سوانی دیاں اُٹھائیا۔ جنم کرم دا ویکھاں روگی، مایا ممتا موہ دیاں تجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچی جوتی، دیا باقی اکو گھر کرے رُشنائیا۔ ساچا نام کہے میں بھگت پیارا، گُرمکھا اپنے رنگ رنگائیا۔ جُگ چوکڑی سیوادارا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ ساچے مندر کر اُجیارا، اندھ اندھیرا دیاں گوائیا۔ گھر وچ وست رکھاں سچ تھارا، تھر گھر میلا دیاں ملائیا۔ جس گھر وسے آپ زرنکارا، من بیٹھا سو بہا پائیا۔ گُرمکھاں وکھاواں اوہ دوارا، جس دی چھپر چھن نہ کھئے چُھپائیا۔ دیا باقی بلے اکم اپارا، الکھ اگوچر اکم اتھاہ آپے رہیا جگائیا۔ جنہاں گُرمکھاں گُرسکھاں سچ نام بنائے آپ ونجارا، اتم اوسے ہٹ وکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلنہارا کھیل نیارا، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنی دھار چلائیا۔

☆ ۲۰ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی کہر سنگھ دے گرہ رَجی والا ☆

جن بھگت کہے کیوں ہوئیوں الوپ، پرَم پُرکھ پرہ اپنا بھو جنائیا۔ پنڈت پاندھے مُلا شیخ تینوں لبھدے پوپ، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ جگت سوامی انتریامی تیری سمجھ نہ آئی کسے کوٹ، بھيو ابھید کہن کھئے نہ پائیا۔ جگت سرشٹی درشٹی ویکھ جوٹھ جھوٹھ، چار کونٹ اندھیرا چھائیا۔ بن تیرے نامے خالی دسن بُت، بُتخانے رو رو دین دُہائیا۔ ست ستوادی تیرا دسے نہ کوئی سَت، مانس مانکھ بھکھ گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جن بھگت کہن کیوں ہویا اوپلے، زرگن مکھ چُھپائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان تیری صفت بولے، کھانی بانی ڈھولے راگ سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے بندے گئے وچولے، زرگن سرگن سرگن زرگن میل ملائیا۔ بھگت بھگوان تینوں دسدے گئے سدا وسیں کولے، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ کر پرکاش پُرکھ ابناش کایا ماٹی

ساچے چولے، چولی دے بدلائیا۔ ہوں واری صدقے تیتھوں پریم پریتی اتتر گھولے، آپ اپنا گھول گھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، در گھر ساچے دے وڈیائیا۔ جن بھگت کہن کیوں ہویا چُپ، خاموشی تیرے اُتے چھائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیرا گھُپ، کیوں اپنی
 اکھ بدلائیا۔ دُکھی ہو کے تینوں رہے پُچھ، پُرکھ اکال دے سمجھائیا۔ دھرت مات دی خالی کدے نہ ہووے ککھ، جن جنی بھگت جن
 اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرب لہنا دے سمجھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ آ آگے، دُھر دا پندھ مَکائیا۔
 تیرا نام نگارا اِکو وجے، چوڈاں لوک ہووے شنوائیا۔ کوڑ کڑیاں جان بھجے، نٹھن واپو داہیا۔ تیرا مندر اِکو سوہنا سچے، گروڈوار اِکو دے
 وڈیائیا۔ امرت رس چکھا مزے، نہ معلوم اپنا رس وکھائیا۔ تیرے در دے درویش سارے بدھے، بندنا کر کر سیس جھکائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر لئے ملائیا۔ جن بھگت کہن وڈا اچھل، اچھل چھلداہاری اپنی لئے انگرائیا۔ جگت اندھیری رہی
 چل، چار کُنٹ اندھیرا رہیا چھائیا۔ ڈونگھا خانہ دے ڈل، کندھا پار نہ کھئے وکھائیا۔ نیترونندے جل تھل، مہیئل رہے گرلائیا۔ دئی دویتی
 سب نوں لگا سل، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کوڑی کرپا کلجگ ویکھی کل، کالکھ ٹکا دھووے نہ کھئے چھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، صاحب ساچے ہو سہائیا۔ جن بھگت کہن اے دُھر دے مالک، مُلک اپنا ویکھ وکھائیا۔ جگت پت جگدیش خالق،
 مخلوق دئے دُہائیا۔ شاہ نواب بن ثالث، آداب سجدہ سیس جھکائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ خالص، سنت سہیلے آپ پرگٹائیا۔ مایا ممتا
 میٹ لالس، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ کوڑی کرپا رہے نہ سازش، بھانڈا بھرم دے بھنائیا۔ اگنی تت رہے نہ آتش، امرت میگھ سچ برسائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ پا پھیرا، ویلا وقت رہیا گرلائیا۔ کوڑی کرپا چکے ڈیرہ،
 ڈنڈاوت سیس نوائیا۔ تیرے پریم پیار دا دے کھیڑا، کھیڑکی گنڈی دے کھلائیا۔ من منوا اُلتا آوے گیڑا، متوالی مت رہن نہ پائیا۔ نرگن
 سرگن اندر مار پھیرا، دُور دُراڈا پندھ مَکائیا۔ سُرتی ہووے چاؤ گھنیرا، شبدی وجے ودھائیا۔ درسن پا کے ڈھولا گاواں تیرا میرا، سوہنگ
 سچ اِک پڑھائیا۔ جتھے رہے نہ کھئے اندھیرا، جوت جوت رُشنائیا۔ اِکو منزل چڑھ کے ویکھے کھیڑا، بن بھگتاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا لینا ملائیا۔ جن بھگت کہے دے درس دیدار، دید عید چند رُشنائیا۔ تُوں آد جگادی ایکنکار، اکل

کل اکھوئیا۔ تیرا کھیل سدا جگ چار، چوٹری ویس وٹاٹیا۔ لیکھا دیویں گرو اوتار، پیغمبران ہتھ رکھائیا۔ واک بھوکھت کرن پکار، کوک
 کوک سُنائیا۔ کل کلکی اک اوتار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا روپ رنگ سمجھ نہ سکے وچ سنسار، بھیکھ نظر کیسے آٹیا۔ داتا
 جودھا سورپیر بلکار، بلدھاری اک اکھوئیا۔ جس دا نام کھنڈا تیز کٹار، لہارتکھان نہ کھئے گھڑائیا۔ جس دا محل اٹل اُچ منار، درگاہ ساچی
 سوبھا پائیا۔ جس دا حُکم چلے جگ چار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوئیا۔ جس دی بودھ آگادھ شبد اگمی گُفتار، کلمہ کائنات سُنائیا۔
 جو پیر پیراں وڈ امام دُھر سردار، پروردگار نور خُدائیا۔ جس دا الفیے صفتاں وچ کرے اظہار، اعظم اکو نظری آٹیا۔ سو صاحب سوامی
 بھگتاں دے دیدار، نیتر لوچن اپنی اکھ کھلایا۔ غفلت وچ کیوں سٹا پیر پزار، صدی چوڈھویں لئی انگریزایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، گھر سچ لینی انگریزایا۔ جن بھگت کہن پڑا چُک، کیوں گھنگٹ مکھ رکھائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ اندر بیٹھوں لک، لوک لاج
 دے تجائیا۔ انتر آتم دے سُکھ، سُکھ ساگر روپ سہائیا۔ تیرے وچھوڑے دا مٹے دُکھ، وچھڑے اپنے گھر ملایا۔ سہنجنی مؤلے سوہنی
 رُت، رُت بسنت دے مہکائیا۔ نردھن سردھن آ کے پُچھ، ست ستوادی ویس وٹاٹیا۔ تیرے چرن گول سرنائی ساچی جائیے جھک، مستک
 نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در تیرے بہکے اکو ڈھولا گائیا۔ جن بھگت کہے پرہ
 میرے ٹھاکر، اپنا بھيو کھلایا۔ پھر کے ویکھے جگت ساگر، ڈونگی بھوری ڈیرہ لائیا۔ پڑھ پڑھ تھکیا وید شاستر، سمرت پُران کھوج
 کھجائیا۔ گر اوتاراں جو دتے پاتر، پاتی اکھراں نال ملایا۔ قلم شاہی بن کے کاتب، حرف حرُوف جوڑ جُڑائیا۔ تیرا بھيو نہ دسن باطن،
 باہر کرن صفائیا۔ تُوں صاحب پُکھ سمراتھن، ست سچ تیری وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلے تینوں اکھن، زور نال رہے درڑائیا۔ پھڑ کے چاڑھ
 اپنے گھاٹن، گھاٹ پچھلی دے مُکائیا۔ بودھ آگادھ سُنا گاتھن، نرگن نراکھر دے پڑھائیا۔ تیرے چرن گول ہویے داسن، واسطہ دو جہاناں دے
 ٹڑائیا۔ تیرے نام دا ہووے پاٹھن، سل پوجس پابن سیس نہ کھئے نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور،
 درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ جن بھگت کہن اے پروردگار، دروہی تیرے نام سُنائیا۔ تُوں لاشریک سانجھا یار، سچ توفیق توہے خُدائیا۔
 دیئے جوڑ کران نمسکار، سجدہ تیرے چرن جنائیا۔ میں بردا در دربار، درویش نظری آٹیا۔ تُوں دیونہار داتار، وڈ تیری وڈیائیا۔ کلجگ اتم

ویکھ وچار، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ لوڑ رہے نہ چار یار، جگت یاری نہ کھئے ہنڈھایا۔ نییاں نال نہ کھئے پیار، حضرتان نال نہ کھئے پڑھایا۔
 اک محبوب محبت وچ دے دیدار، درس ساچا سچ کرائیا۔ میری نین اکھ ہووے بے دار، آس نندرا نہ کھئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیریا کر، آون جاون دے چکایا۔ جن بھگت کہے تیرا ویکھاں گھر سہنجنا، سوہاونت رہیا سہایا۔ جتھے دیوا باقی جگے آد نرنجنا،
 نرگن نور جوت ہووے رُشنایا۔ جتھے صاحب سوامی ملے سدا درد دکھ بھے بہنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ جتھے نام ندھان نیتر ملے انجنا،
 اگیان اندھیر مٹایا۔ چرن دھوڑی ملے ساچا مچنا، دُرمت میل دھوایا۔ انگیکار اکو انگ لگنا، دوجی سیج نہ کھئے ہنڈھایا۔ جن بھگت کہے
 مستک ٹکا دھوڑی لگے چندنا، ست ستوادی خوشی منایا۔ آتم پرما تم نچ گھر ملے اک اندنا، اند اند وچوں پرگٹایا۔ جن بھگت کہے
 مالک خالق ملے سدا بخشندنا، بخشش رحمت جھولی دیوے پائی۔ بن ہتھاں سیس ہووے بندنا، جگدیش ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گھر مندر دینا سہایا۔ جن بھگت کہے میں ویکھاں تیرا مینار، سچکھنڈ ساچا نظری آئی۔ جتھے دیوا
 باقی جگے اکم اپار، ہون پون نظر کھئے نہ پائی۔ اک اکیلا بیٹھا دے پروردگار، سانجھا یار نور خدایا۔ مُرید مُرشد کرے دیدار، در ٹھانڈے
 خوشی منایا۔ لہنا دینا لیکھا مکے وچ سنسار، سنسا رہن کھئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔
 سری بھگوان کہے سُن جن بھگت، ست سچ دیاں درڑایا۔ کیریا کران وچ لوکات جگت، جگت اپنی دیاں جنایا۔ صدی چودھویں ویلا
 سہنجنا سوہنا آیا وقت، وار تہت دئے گواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہے کے گئے پرم پُرکھ پرمیشور آئے فقط، دو جہاناں والی پھیرا پائی۔ جس
 دا حکم آد جگاد جگ چوکرے دو جہاناں سخت، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال سر سکے نہ کھئے اٹھایا۔ سو صاحب سوامی انتریامی جن
 بھگتاں دیوے درس، آدرش اپنا اک وکھایا۔ رحیم رحمان شاہ سلطان رحمت وچ کرے ترس، مہر نظر بے نظیر آپ اٹھایا۔ لہنا دینا مکا کے
 سوگ ہرکھ، چنتا غم دئے چکایا۔ سچ کسوٹی لا کے کرے اپنی پرکھ، پارکھو اکو داتا بے پرواہیا۔ جگ جنم ستجگ تریتا دواپرکجگ بھگت
 سہیلے جو رہے تڑپ، آتم درسی اپنا درس دئے کرائیا۔ نرگن نیرویر نرکار نرکار جوتی جامہ ویس وٹا آئے پرت، پت پرمیشور انتر اپنا کھیل
 کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھایا۔ سری بھگوان کہے جن بھگت تیری آسا منسا پور، اتم پوری

دیاں کرائیا۔ جدھر ویکھیں حاضر حضور، بنا اکھاں نظری آئیا۔ کوٹ جنم دے بخش قصور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ انتر آتم دے کے نور،
 جگت اندھیرا دیاں گوائیا۔ کلجگ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، سچ سمگری جھولی پائیا۔ آد جگاد جگ چوکری میرا دھر دا ایہہ دستور، نت
 نوٹ دردیاں درد ونڈائیا۔ اوہ بھگت سہیلے سدا موہے منظور، جو مُشکل اندر اِکو نام دھیائیا۔ چوٹی چڑھ کے اوس کوہ طور، جس کوہ
 طور اُتے موسیٰ مُنہ دے بہار سُٹائیا۔ میں سدا سدا سد جن بھگت دوار ہو مزدور، سیوک اپنی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت رہیا سمجھائیا۔ جن بھگت تیرا چُکان پڑدا، تن ماٹی اندر رہن نہ پائیا۔ بھیو کھلاواں تیرے گھر دا، گھر گھر وچ
 کران جنائیا۔ جام پیواں امرت جل دا، نِجھر جھرنا اِک جھرائیا۔ راگ سُناواں شبد اگتی انحد دا، نادی دھن وجائیا۔ گھر پرکاش دِپیک
 جوت کرے جو جگدا، بن تیل باقی سوہبا پائیا۔ سِنگھاسن وکھاواں آتم سیج جو سجدا، لیف نہالی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا مندر کھیڑا وکھاواں
 وسدا، جس گھر سُرتی شبدی مل مل اپنی خوشی منائیا۔ تیرا پریتم وکھاواں آتم پرماتم نال ہسدا، ہستی جدا روپ نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیشہ اِک سُنائیا۔ جن بھگت سُناں تیری فریاد، اہل بھل کدے نہ جائیا۔
 سچ دوارے دیواں داد، دولت نام اِکو جھولی پائیا۔ تیری برہوں ویراگن سُنی آواز، جو اپنا راگ رہی الاٹیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا تیرا کرے
 کاج، کرتا دیونہار وڈیائیا۔ سچ دوارے جوڑ کے اپنا نات، بدھاتا ویکھے تھاون تھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ساچا چند کرے رُشنائیا۔
 تُوں میرا میں تیری گاواں گاتھ، سوہنگ ڈھولا اِک سُنائیا۔ تُوں میرا بالک میں تیرا پت مات، پتا پوت ناتا سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ بھگت
 بھگوان دی اِکو ذات، اذاتی روپ نہ کھئے وکھائیا۔ نیتر لوچن نین وکھاواں ساکھیات، سنمکھ اپنا روپ پرگٹائیا۔ جنم کرم بندھن وچوں کراواں
 نجات، جم کی پھاسی لکھ چوڑاسی آگے رہن نہ پائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان چرن کول سدا سدا سد رکھاں پاس، دُور دُراڈا نظر کھئے نہ آئیا۔
 منزل پوڑی چڑھاواں اپنے گھاٹ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دُور دُراڈی دو جہاناں مکے واٹ، گھر ساچے ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دیونہار سچا ساتھ، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، سیوا کرے بن کے داسی
 داس، سوارتھ پمارتھ جن بھگتاں دئے بنائیا۔

☆ ۲۱ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی مل سنگھ دے گرہ پنڈ رجی والا ☆

جن بھگتاں سد رکھے پت، پت پریشور دیا کھائیندا۔ جنم مرن دا لہنا روگ دیوے کٹ، آون جاون پت پاون پنڈھ مکھائیندا۔ ایتھ اوتھ دو جہاناں سرب سوامی سر رکھے اپنا ہتھ، آتم پرما تم نرگن نرگن ناتا جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے مان دوائیندا۔ بھگت شہیلا ہر نرنکار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ لہنا دینا دیوے مات نوار، پورب کرماں کھوج کھجائیا۔ کوڑی کرپا ناتا توڑ سرب سنسار، سرتی شبد سنگ ملائیا۔ نام پدارتھ دے بھنڈار، کایا جھولی دئے بھرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت شہیلا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں سدا میت، جگ چوکری کھیل کھلائیندا۔ ست ستوادی دس کے اپنی ریت، منتر دھر دا نام درڑائیندا۔ تن ماٹی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بھجائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگتاں سر رکھے ہتھ، مہر نظر اٹھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر کے وکھ، دھام اولڑے دئے بہائیا۔ کر وسیرا سچے سچکھنڈ، تھر گھر ٹھانڈا در اک وکھائیا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، ڈوری اپنے نال بندھائیا۔ آسا منسا پوری کرے منگ، ترسنا ترکھا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن میلا سہج سبھائیا۔ جن بھگتاں پرہ دیوے مان، نائیاں گلے لگائیا۔ سچ دوار اک مکان، محل اٹل دئے وکھائیا۔ جس گھر دیوا باقی جگے مہان، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ اٹھ پھر ہووے گان، دُھن اگنی راگ سنائیا۔ کوڑا ناتا چھڈ جگت جہان، سری بھگوان اکو اک منائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لیکھا دئے چکائیا۔ جن بھگتاں پرہ لیکھ چکاؤندا، جگ چوکری اپنی دیا کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ ویکھ وکھاؤندا، نرگن نرور پرکھ اکال اپنا پھیرا پائیا۔ سنت شہیلے گرو گریچیلے لکھ چوراسی وچوں آپ اٹھاؤندا، سرتی شبدی اک گیان سمجھائیا۔ انتر آتم پڑدا کھول ست سرؤپی درس کراؤندا، جوتی جاتا نظری آئیا۔ منزل پنڈھ اک چڑھاؤندا، درگاہ ساچی ساچے گھر دئے وڈیائیا۔ پھڑ پھڑ کاگوں ہنس بناؤندا، ڈرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بھئے سہائیا۔ جن بھگتاں ہر دھر دا سجن، سنگی ساتھی اکو نظری آئیا۔ چرن گول دھوڑی دیوے مجن، ڈرمت میل دھوائیا۔ پڑدے آوے کجن، شبد دوشالہ اپر اک رکھائیا۔ حکھے آوے سدن، دھر سندیشہ اک جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے ملائیا۔ بھگت سہیلا صاحب پرہ، پرم پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ گرمکھ گر گر لئے لبھ، انتر آتم کھوج کھجائیا۔ جگت دھار کرائے پار حد، اپنی دیا کمائیا۔ ساچا نام سنا کے چھند، تون میرا میں تیرا اکو ڈھولا رہیا پڑھائیا۔ پاربرہم برہم دے اند، نجانند وچ سمائیا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، ڈوری اپنے نال بندھائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ہنگ برہم، پاربرہم اپنے وچ سمائیا۔ جن بھگت کہے پرہ رہیا کھوج، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ جگ جنم دی میٹے سوچ، چنتا غم گوائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر مٹائیا۔ سرتی شبد ہونے سنجوگ، گھر میلا سہج سبھائیا۔ آون جاون کئے روگ، جم کی پھاسی دئے تڑائیا۔ گھر وکھا کے ساچا قلعہ کوٹ، بھگت دوارا اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں دسے گھر اک، جس دی سمجھ کئے نہ پائیا۔ جس گرہ مندر اندر سچ سوامی آئے دس، دوچا نظر کئے نہ پائیا۔ بن قلم شاہی کاغذ لیکھا دئے لکھ، دھر مستک آپ جنائیا۔ سچ پدارتھ پاوے بھکھ، وست امولک اک ورتائیا۔ جدھر ویکھے اودھر آئے دس، دہ دشا چار کنت اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں ہر سچا ٹھاکر، ہر کرتا نظری آئیا۔ کلجگ کڈھ ڈونگھے ساگر، بھوری وچ نہ کئے بھوائیا۔ در گھر ساچے دیوے آدر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرمل کرم کرے اجاگر، دئی دوتی ڈرمت میل آپ دھوائیا۔ بھگت سہیلا صاحب گنوت، ہر کرتا بے پرواہیا۔ لیکھا جانے جگا جگنت، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ بھو چکائے ساچے سنت، گرمکھ بوجھ بھجھائیا۔ میل ملاوا نار کنت، دھر دا جوڑ جڑائیا۔ نام جنائے بودھ اگادھا بن کے پنڈت، شبدی شبد آپ سنائیا۔ لیکھا جانے ہنگ برہم جیرج انڈج، اٹبھج سینج کھوج کھجائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جن بھگتاں پرہ سدا سہیلا، ایتھے اوتھے نظری آئیا۔ انتر آتما کرے میلا، پرماتم جوڑ جڑائیا۔ نرگن سرگن سجن سہیلا، دھر دا سنگی اک اکھوائیا۔ وسنہارا دھام نویلا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ ویس وٹا کے گرو گر چیلا، چیلا گر اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ گرمکھاں گرسکھاں رائے دھرم دی کئے جیلا، چترگپت لیکھا سکے نہ کئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت کرائے اپنا میلا، دھر سنجوگی ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں ہر جگ جگ رکھا، نت نوت سیو کمائیا۔ دھر دا مارگ اکو دسدا،

سہج سُبھاؤ کرے پڑھائیا۔ بردے اندر آ کے وسدا، رُوپ رنگ ریکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ دا، مہا اکتھ کتھ درڑائیا۔
 لہنا دینا دیوے ساچے حق دا، وست امولک اکو اک ورتائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت چرن سرن سرنائی ساچی رکھدا، بے پرواہ اپنی
 دیا کھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گھٹ گھٹ انتر نرگن ہو کے وسدا، نرویر اپنی دھار چلائییا۔

☆ ۲۱ مگھ ۲۰۲۱ پکرمی سوہن سنگھ دے گرہ منڈی جُمال ☆

گرمکھاں گر دئے اشارہ، انتر آتم رمز لگائیا۔ نرگن نور کرے اجیارا، دیا دیپک اک جگائیا۔ کوڑی کریا میٹے اندھ اندھیارا، رین
 اندھیری دئے گوائیا۔ ساچا سچ سہائے بنک دوارا، کایا ماٹی خوشی منائیا۔ نام ندھان سُنائے سچّی دھنکارا، اکھی راگ الاٹیا۔ بھیو ابھیدا
 کھولے سرجنہارا، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ لکھ چوراسی قرضہ لاپے آپ نرنکارا، آون جاون پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، گرسکھ اپنی بوجھ بھجائیا۔ گرسکھ انتر ویکھے سرت، نرت ہووے سہائیا۔ کریا کر اکال مورت، انہو پرکاش دئے جنائیا۔ ست نام
 سنا کے ثورت، ثرت اپنا حکم منائیا۔ چتر شگھڑ بنا کے مورکھ موڑھت، ساچی ودیا دئے پڑھائیا۔ ہر سرنائی دھر دی دھوڑت، مستک ٹکا
 اک رمائیا۔ منسا من رہے کھئے نہ مورکھ، مہربان اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھاں گلے لگائیا۔
 گرمکھاں پرہ دیوے یکتی، گر ستگر دیا کھائیندا۔ لہنا چکا کے موکھ مکتی، مسل اپنے نال رلائیندا۔ کھیل کھلا کے نرتی سرتی، صورت
 ثابت آپ درڑائیندا۔ بھیو چکا کے شکتی بھکتی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ گر گر ویکھ وکھائیندا۔ گرمکھاں گر
 کھولے راز، بند کواڑی کُنڈا لاپیا۔ شبد اکھی مار آواز، جگ سوئے لئے اٹھائیا۔ پریم پریتی بخش کے دات، خالی بھنڈار دئے بھرائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ گر گر ویکھ وکھائیا۔ گرمکھاں گر دسے رستہ، رہبر ہو دیا کھائیا۔ مارگ جنائے اکو پختہ، مکمل
 اپنا حکم جنائیا۔ درس دکھائے جو گھر گھر لکدا، پڑدا اوہلا آپ چکائیا۔ جگت جہان پینڈا مکدا، سفران وچ نہ کھئے بھوائیا۔ ناتا جوڑ کے پتا
 پت دا، پُرکھ اکال گود اٹھائیا۔ وقت سہنجنا لیائے آگے سکھ دا، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ انتر آتم اپنیاں بھجان چکدا، چتر بھج بھیو نہ رائیا۔

لیکھا چُکے پاربرہم برہم گجھ دا، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ بھيو کھلاوے اپنے اکھڑ اک تُک دا، دو جہاناں خوشی وکھائیا۔ جوڑ جُڑا کے سچ
 سُچ دا، کوڑ کُڑیارا دئے کھپائیا۔ کر اُجالا اُجل مکھ دا، اندھ عُبار دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرمکھ جامہ دے
 منکھ دا، ماٹکھ اپنے لیکھے لائیا۔ گرمکھ لیکھا ہتھ گردیو، جُگ چوکڑی کھیل کھلائیندا۔ داتا دانی الکھ ابھيو، اگوچر اکم اتھاہ ویکھ
 وکھائیندا۔ امرت رس دیونہارا ساچا میو، دُھر دا پھل اک کھوائیندا۔ رس بھرا کے رسنا جھو، رُچاتمک اک دھیان درڑائیندا۔ دھام وکھا کے
 سدا نہکیو، نہچل اپنا آسن لائیندا۔ چرن پریتی ساچی سیو، سچ سوامی آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 گرمکھ ساچے رنگ رنگائیندا۔ گرسکھاں پرہہ کھولے درشٹ دب، دیونیت نظری آئیا۔ مان ابھان نہ کئے غرب، ہنکار وکار دئے گوائیا۔ کِریا
 کر ستگر سوامی پرہہ، پت پرمیشور ویکھ وکھائیا۔ لیکھا چُکا کے نار مرد، استری پُرش اکو رنگ وکھائیا۔ غریب نیانیاں سدا سہیلا سد
 ونڈے درد، دُکھیاں دُکھ اپنی جھولی پائیا۔ جنم کرم دا لیکھا کھول کے ویکھے پچھلی فرد، جُگ چوکڑی بھل کدے نہ جائیا۔ پریم پیار دا لا کے
 ساچا ورگ، ناتا دُھر دا لئے جُڑائیا۔ ایو کھیل سدا اسچرج، اسچرج لپلا آپ ورتائیا۔ گرمکھاں جنم کرم دا دیون آئے قرض، پچھلا لیکھا
 جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا دئے چُکائیا۔ گرمکھ لیکھا گھر نرنکار، جُگ جُگ دیونہار وڈیائیا۔
 کلجگ اتم کر پیار، پریم پریم سیو کھائیا۔ نام پدارتھ بھر بھنڈار، ساچی سیوا سیوک بن کے آپ کھائیا۔ کایا مندر دے ادھار، دھیرج جت
 ست سنتوکھ اک وکھائیا۔ ناتا جوڑ کے دُھر دا یار، مِت پیارا ہو کے نظری آئیا۔ نام سنا کے سچ جیکار، سوہنگ کرے پڑھائیا۔ تیرا میرا
 اک پیار، گرمکھ گرسکھ گر گر وچھڑ کدے نہ جائیا۔ مہاراج شیر سنکھ وشنوں بھگوان، جگت جُگ جنم پیج دیوے سوار، بھگت
 سوارتھی اپنا پھیرا پائیا۔

☆ ۲۲ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی باغیچہ سنگھ دے گرہ منڈی جمال ضلع فروزپور ☆

گرمکھ ساچے پرہ دیوے مت، دھیرج جت جھولی پائیا۔ انتر آتم دیوے برہم مت، من مت لیکھا دئے چکائیا۔ دُھر دا راگ سُنائے
 شبد اگئی انحد، دُهن آتمک راگ جنائیا۔ امرت آتم نِجھر جھرنا بوند سوانتی دیوے جھٹ، رسک رسک آپ ٹپکائیا۔ پڑدا اوہلا دُئی دویتی
 بجر کپائی کھولے پھٹ، بھیو ابھید دئے جنائیا۔ نرمل جوت دیا باقی کھلاپاتی کرے پرکاش، نورو نور ڈگمگائیا۔ کوڑی کریا مایا ممتا میٹے
 اندھیری رات، سچ چند نور زُشنائیا۔ سیج سُهنجنی آتم ویکھے صاحب پُرکھ سمراتھ، شاہ پاتشاہ دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، گرمکھان دیوے مات وڈیائیا۔ گرمکھ کایا مندر اندر گئے جاگ، ساڈھے تِن ہتھ وچے ودھائیا۔ سوئی سرتی جائے جاگ، نِج نیتر
 اکھ کھلایا۔ ہنس روپ ہونے کاگ، گر ستگر ڈرمت میل دھوائیا۔ اک اُچائے سچ ویراگ، پرہوں چوٹ لگائیا۔ مایا ممتا مٹے وواد، کوڑی
 ترشنا دئے بُجھائیا۔ شبد اگئی سُناوے ناد، ایک دُهن جنائیا۔ امرت رس دیوے سچ سواد، رسنا رس نہ کوئی وکھائیا۔ جگت مایا لگی
 بُجھائے آگ، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ ساچے ویکھ وکھائیا۔ گرمکھ آتم دیوے سچ
 پُستک، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ جس وچ پرم پُرکھ دی اُستت، دوجا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ ملے میل اگئی مُرشد، مُرید اپنے انگ لگائیا۔
 دھو کے میل گڑیاری ڈرمت، سوچھ سروپی لئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ اپنا رنگ چڑھائیا۔ گرمکھ انتر
 چاڑھے رنگ، سو صاحب ستگر دیا کھائیندا۔ نو دوارے پار لنگھ، گھر ساچے سوبھا پائیندا۔ سیج سہاوی ویکھ پلنگ، آتم انتر آسن
 لائیندا۔ آسا منسا پوری کر اُمنگ، ترشنا ترکھا سرب بُجھائیندا۔ نرگن ہو کے وسے سنگ، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ آون جاون چکا کے
 پنڈھ، گھر ساچے جوڑ جڑائیندا۔ نِج گھر واسی دے کے انند، انند اند وچوں پرگٹائیندا۔ دُھر دا ڈھولا سُنا کے چھند، سوہنگ ناد اک
 لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں اندر ویکھے کھول، بند تاکی کُنڈی لاپیا۔
 صاحب سوامی بیٹھ اڈول، انتریامی بھیو چکائیا۔ انراگی انبولت پئے بول، اگئی آواز سُنائیا۔ سچ دوارا گھر گھر وچ کھول، سنمکھ ہو کے
 نظری آئیا۔ آتم پر ماتم مل کے کرے چوبل، چوجی اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ ساچے لے ترائیا۔

گرمکھ تارے کایا مندر، من منکا آپ بھوائیا۔ دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاوے بندر، چار کُنٹ نہ کھئے پھرائیا۔ بھاگ لگا کے گہری کندر، بھوری
 بھور کرے رُشنائیا۔ مایا ممتا توڑ کے جندر، گنڈا کھڑکی دئے کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ ساچے دئے وڈیائیا۔
 گرمکھ اندر کھول کے تاکی، ہر ستگر دیا کھائیندا۔ امرت جام پیائے بن کے ساقی، سچ پیالہ مکھ لگائیندا۔ زرگن زرگن جُڑائے ناتی، ناتا بدھاتا
 آپ بندھائیندا۔ انتر انتر بنے ساتھی، باہروں نظر کیسے نہ آئیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا سچ پڑھائے گاتھی، سوہلا ڈھولا اک درڑائیندا۔ لیکھا
 چُکائے کایا ماٹی ساڈھے تِن ہتھ خاکی، خالص اپنا رُپ سمجھائیندا۔ نظر آئے کھلا پاتی، کول نین بن اکھاں اکھ مٹکائیندا۔ پندھ مکا کے پرتھی
 آکاشی، گگن گگنتر چرناں ہیٹھ رکھائیندا۔ میل ملا کے پُرکھ ابناشی، اچل اپنا گھر سہائیندا۔ تھر گھر دیوے مان بوہ بدھ بھانتی، جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ ساچے در وسائیندا۔ گرمکھ دوارا ساڈھے تِن ہتھ، مانس ماٹی بنت بنائیا۔ تِن پنج دا کر اکھ،
 ساچی گھاڑت لئی گھڑائیا۔ نو دوارے جگت رکھ، کوڑی واسنا وچ سہائیا۔ دسویں بیٹھ پُرکھ سمرتھ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ گرمکھ
 ساچا راہ رہیا تگ، آد جُگاد ویکھ وکھائیا۔ جُگ چوکری زرگن سرگن اپنی گودی لئے چگ، پھڑ بانہوں گلے لگائیا۔ جنم کرم دا لہنا دیوے
 حق، حقیقت سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا مندر اندر کر کے واس، استھان بھومکا ساچی دئے
 وکھائیا۔ گرمکھ اندر سچ استھان، آتم سیجا اک سہائیا۔ جتھے جھلے دھرم نشان، کوڑی کرپا رین کھئے نہ پائیا۔ دیا باقی جگے اک مہان،
 جوتی جوت رُشنائیا۔ شبداگمی سنے دھنکان، انراگی راگ سُنائیا۔ کرپا کر سری بھگوان، مہا اکھ دئے درڑائیا۔ سچ سہائے اک
 مکان، کایا کعبہ ملے وڈیائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ کیسے ہتھ نہ آیا وچ جہان، چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ جیو جنت
 رہے کر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت وکھائے ساچا گھر، گھر گھر وچ پڑدا لاپیا۔ گرمکھاں پرہ دیوے وست،
 نام امولک جھولی پائیا۔ لیکھا چُکائے کپٹ ہست، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاپیا۔ نام خُماری رکھے مست، دوس رین اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستوادی دس کے اپنا ایشٹ، ایکا گھر دئے سمجھائیا۔ گرمکھاں پرہ بنے ملاح، بیڑا لوکات ترائیا۔ جُگ
 جُگ دیونہارا صلاح، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ڈھولا لینا گا، آد جُگادی سچ پڑھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دوجا دے

کوئی نہ، نر نرنکار تیری سرنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی تینوں رہے گا، گر اوتار پیر پیغمبر تیرا دھیان لگائیا۔ رَو سس سُورج چند زمیں اسمان، وشن برہما شو سُریت اند سجدے کرن سیس جھکا، جگدیش جگدیش تیری منگن اک سرنائیا۔ تُوں پاربرہم پت پریشور سچکھنڈ نواسی بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا اپنا بیڑا کندھ اُٹھائیا۔ گرمکھ گرمکھ نج نیتر نرویر پُرکھ تیرا تگن راہ، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لوکات مار جہات کلجگ اتم پکڑ بانہ، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ چار کُٹ دہ دشا کوڑی کریا اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ نانا تٹا پتران مان، پتا پوت دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ نار کنت گئی تجا، وبھچار بھری سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، گرمکھ آسا منسا پور کرائیا۔ گرمکھ تیرا گھر سہنجنا، گھر گھر وچے ودھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم ملیا دُھر دا سجن، صاحب سوامی ہوئے سہائیا۔ اتم انتر تیری سرت کرائے ساچا مجنا، سر سروور اکو اک نھائیا۔ کوڑی کریا کایا گرہ ہنکاری بھانڈا بھجنا، بہرم بہو دئے چکائیا۔ نیتر نام ندھان پائے انجنا، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ گر گر اکو اک سمجھائیا۔ گرمکھ سجن اٹھ نیتر پیکھ، نج نین دھیان لگائیا۔ صاحب سوامی انتریامی گھٹ بھیت کرے ہیئت، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ اندر باہر گپت ظاہر سنت سُپیلے گرو گر چیلے گرمکھ گر گر رسیا ویکھ، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ سُرتی شبدی کرے ہیئت، ہتکاری ہو کے اپنا میل ملائیا۔ ڈونگھے راز دا کھولے ہیئت، پرم پُرکھ پرماتم اپنی گنڈھ کھلائیا۔ سدا نظری آئے نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ اکو گھر وسائیا۔ گرمکھ تیرا سچ گھر وسیرا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن سچ بھومکا لائے ڈیرہ، تھر گھر واسی پُرکھ ابناشی ایکنکارا اکو گھر بہائیندا۔ جتھے کوئی نہ ہوئے جھگڑا جھیڑا، جھنجھٹ اور نہ کھئے وکھائیندا۔ اکو راگ تیرا میرا، تُوں ہی تُوں الائیندا۔ حق مقامے ہوئے وسیرا، سچ سنگھاسن اک سہائیندا۔ آون جاون لکھ چوراسی لوکات چکے جھیڑا، رائے دھرم بندھن نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ گر گر اپنی گود بہائیندا۔ گرمکھ تیری گودی سچکھنڈ، سو پُرکھ نرنجن آپ بنائیا۔ کر وسیرا اُپر

برہمنڈ، گرہ اپنے چرن ٹکائیا۔ جس دوارے وشن برہما شو کوئی نہ سکے لنگھ، سو بھومکا تیری دئے سہائیا۔ ست ستوادى دے کے سچ
اند، اند اند وچ سمائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جوت سروپ سدا بخشنند، بخشش رحمت نال گرمکھ رہیا ترائیا۔

☆ ۲۱ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی تارا سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر ☆

جن بھگت تیرا کھیڑا ساڈھے تن ہتھ، محل اٹل سوہنا نظری آئیندا۔ جس انتر شبد اناد بودھ اکادھ ہونے آتھ، رسنا جہوا بتی دند
نال نہ کھئے بلائیندا۔ نرگن نیرویر نراکار جوتی جوت ہونے پرکاش، دیوا باقی دوجا سنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ نرگن نرگن ہو کے وسے ساتھ، آتم
پرما تم میل ملائیندا۔ سچ پریتی جوڑ کے نات، پریم پُرکھ بدھاتا اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت دوارا
اک وڈیائیندا۔ گرمکھ تیرا مندر سوہنا سہنجنا، تن ماٹی نظری آئیا۔ جس اندر آد پُرکھ نرنجنا، جوت نرنجن رہیا جگائیا۔ ساچے امرت سر
سرور کرائے مجنا، دُرمت میل آپ دھوائیا۔ نیت نام ندھان نیج نین پائے انجنا، اگیان اندھیر دئے چکائیا۔ پریا پریتم گھر ٹھاکر ملے سجنا، گھر
گمبھیر اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر دئے سہائیا۔ گرمکھ تیرا کایا کھیڑا، ست ستوادى نظری
آئیندا۔ پنچ وکارا چکے جھیڑا، جھگڑا من نہ کھئے وکھائیندا۔ بڈھ مت نہ بھیڑ بھیڑا، ہنسا روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ لہنا دینا چکے تیرا میرا، دوجا ویس
نہ کھئے وکھائیندا۔ نظری آئے دُور دُراڈا نیرن نیرا، بن پاندھی پنڈھ مکائیندا۔ سچ دوارا ویکھے کھلا ویہڑا، چار کُنٹ دہ دشا اکو رنگ رنگائیندا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچا اک وڈیائیندا۔ گرمکھ تیری کایا گاگر، ست ستوادى نظری آئیا۔ جس اندر وڈا
ڈونگھا ساگر، کلجگ جیو ترن نہ پائیا۔ جس دا مالک صاحب سلطان کریم کرتا قادر، پروردگار نور خدائیا۔ شبدی دھار اوڈھن چٹی
چادر، ست سروپی دئے سمجھائیا۔ مہربان ہو جس گھر اپنا بخشے آدر، آدرش اپنا دئے وکھائیا۔ سو گرمکھ سورپیر بہادر، جودھا اکو اک
اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صد دیونہار وڈیائیا۔ گرمکھ تیرا کایا محل منارا، تن ماٹی خاکی سوہیا پائیا۔ دیوا باقی
جوتی جوت ہونے اجیارا، دھواں دھار نظر کھئے نہ آئیا۔ شبد اناد وجے سچی دھنکارا، انحد راگی اپنا راگ سنائیا۔ ساچی سخیاں منگلاچارا،

گیت گوبند سرب گن گائیا۔ امرت آتم ٹھنڈا ٹھارا، سچ سروور جھرنا اک جھرائیا۔ ساچا میلا سُرتی شبیدی نار کنت بہتارا، سیج سہنجی ڈیرہ لائیا۔ پریم پیار محبت وچ انوکھا پیارا، وکھری دھار آپ سمجھائیا۔ ساکھیات نرگن نرویر نظر آئے نرنکارا، بے پرواہ دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ دوارا اک درسائیا۔ گرمکھ تیرا کایا محل اُچ اٹاری، اٹل محل اک جنائیندا۔ جس گھر وسے شاہو بھوپ سیکداری، شہنشاہ اپنا آسن لائیندا۔ جس اندر حکم ہووے سدا جگ چاری، مانس مانکھ آپ سمجھائیندا۔ جس دے اندر کاتب بنے وڈ لیکھاری، قلم شاہی گنڈھ پوائیندا۔ جس دے اندر مخاطب ہو کے کھولے بھو آپ نرنکاری، نرگن سرگن سرگن نرگن آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گرہ ساچے خوشی منائیندا۔ گرمکھ تیرا کایا دوارا بنک، دوارکا بیٹھی مکھ شرمائیا۔ جتھے وچے اکو ڈنک، نام ندھان کرے شنوائیا۔ جتھے گڑھ تھے ہووے ہنکت، ہنک برہم اک سمجھائیا۔ جتھے بودھ اکادھا ملے پنڈت، نراکھر کرے پڑھائیا۔ جتھے ست ستوادی بھکتان ملے سنکت، منکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ نانا توڑے جیرج انڈج، اُتبھج سیج پندھ مکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گرمکھ کایا کھیڑا رہیا سہائیا۔ گرمکھ کایا پنج تت استھول، تن ماٹی خاکی نظری آئیا۔ جس اندر وسے نر ہر نرائن کنت کنتول، سچ سوامی ڈیرہ لائیا۔ جس دی سہنجی وکھری پھولان نالوں سیج اکمڑی پھول، برکھا دھر دی آپے لائیا۔ جس دا سنگھاسن نہ کوئی پاوا نہ کوئی چول، بادھی بنت نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرمکھ دوار دے وڈیائیا۔ گرمکھ تیرا دوار چنگا، چنگیاں وچوں چنگا نظری آئیا۔ جتھے وچے دھر مردنگا، مرد مردانہ آپ وجائیا۔ جس دے اندر ست سروور امرت رس بھری وکے گنگا، جگت گنگا لوڑ رہے نہ رائیا۔ جتھے گیت گوبند اکو گائن ہووے چھندا، سوہنگ کرے پڑھائیا۔ انتر آتم نیج گھر آئے اوہ اندا، جس اند وچوں اپنا اند دے پرگٹائیا۔ گرمکھ سچا باہروں تتان والا بندہ، اندر ملیا بے پرواہیا۔ جس نے بجر کپاٹی کھولیا کُنڈا، پڑدا اوہلا دتا چُکائیا۔ جو ہر گھٹ اندر خاموش ہو کے بیٹھا گنگا، سو گرمکھاں اپنا نام سنائیا۔ کیسے ہتھ نہ آوے لکھ چوڑاسی جیو جنت مندر مسجد شودوالے مٹھ ڈھونڈا، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ سنمکھ ہو کے درس دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ تیرا گھر ویکھے چائیں چائیا۔ گرمکھ تیرا مندر اپار، اپرپر سوامی دے جنائیا۔ جس دی شاستر

سمرت وید پُران کرن پُکار، راگان ناداں وچ سُنائیا۔ جس دے اندر ست ستوادی ست سچ وسے نرنکار، نرگن اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس اندر امرت سروور بھریا بھنڈار، اتوٹ اٹوٹ دتا ٹکائیا۔ جس اندر ہر مندر گھر وچ گھر سہائے آپ کرتار، کرتا پُکھ اپنی دیا کھائیا۔ سو گرمکھ گرسکھ گر گر اک وچار، جگت سمجھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جنہاں اندر نام ست ست وجائے آپ ستار، سو مندر بنک سوہے دوار، دروازہ اگلا دئے کھلایا۔

☆ ۲۱ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی تیجا سنگھ دے گرہ چمبل ☆

پُکھ اکال سچ سندیش، ایکنکارا ایکا ایک جنائیا۔ سچکھنڈ نواسی نر نریش، نر نرائن کرے پڑھائیا۔ وشن برہما شو گر اوتار پیر پیغمبر لے پیکھ، نرگن نرگن کھوج کھجائیا۔ جگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپرکجگ کھیلیا کھید، دو جہاناں اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جلوہ لکھ چوراسی دتا تیج، نورو نور نور کر رُسنائیا۔ آتم پرما تم سچ سہنجی مانی سیج، آسن سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر سندیشہ اک سُنائیا۔ دُھر سندیشہ ہر نرنکارا، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ شاہو بھوپ وڈ سیکدارا، دُھر فرمانا آپ سُنائیندا۔ جگ چوکرئی ویکھنہارا، نت نوت اپنی کل دھرائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دیونہار سہارا، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بھگت بھگوت پاونہارا سارا، صاحب سوامی انتریامی اپنی کھیل کھلاییندا۔ شاستر سمرت وید پُران نام ندھان بولنہارا جیکارا، بودھ آگادھا اپنا نام دھرائیندا۔ قلم شاہی کاغذ لیکھ بناونہارا، کاتب ہو کے اپنا حُکم منائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال پھرنہارا، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ دُھر دا حُکم ہر بھگوت، ہر کرتا آپ جنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت، جاگرت اکھ اک کھلایا۔ کوڑ کُریار کل ویکھو انت، چاروں کُنٹ دہ دشا ڈیرہ لائیا۔ ہر کا بھلیا سب نوں منت، نرگن راگ نہ کھئے لائیا۔ ہوئی دوباگن سرت سوانی ہر نہ ملیا کنت، سجن ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ کایا چولی رنگ چڑھیا نہ کھئے بسنت، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ دُھر درگاہی ست ستوادی ملیا کھئے نہ پنڈت، پاربرہم پت پریشور پڑدا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا لیکھا آپ دِرڑائیا۔ سچ سنَدیش سِری بھگوان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ گُرمکھ
 ویکھو مار دھیان، گُر کرتا بھیو کھلایا۔ کایا مندر ویکھو سچ مکان، ساڈھے تِن ہتھ وچے ودھایا۔ مالک خالق بیٹھا اک بھگوان، خالص اپنا
 حُکم ورتایا۔ دیا باقی کملاپاتی جوتی جوت جگے مہان، امرت بوند سوانتی ٹھانڈا جام پیایا۔ کوڑ کُریاری راتی میٹے وچ جہان، ست ستوادی
 ساچا چند کرے رُشنایا۔ بؤہ بدھ بھانتی جن بھگتاں ملے آن، نام سوغاتی جھولی پائیا۔ اک اکنتی نوجوان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اک ورتایا۔ دُھر سنَدیشہ سو پُرکھ نرنجن، سچ سوامی آپ سُنائیندا۔ مہربان درد دُکھ بھے بھنجن، بھگت سہیلے
 آپ اُٹھائیندا۔ نیترا پاوے نام انجن، اگیان اندھیر چُکائیندا۔ دُھر درباری دُھر دا سجن، سچکھنڈ نواسی ویکھ وکھائیندا۔ ایتھے اوتھے دو
 جہاناں پڑدے کجَن، مہر نظر آپ اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بُجھاونہارا کوڑی اگن، لگن اکو نال ملائیندا۔ دُھر
 سنَدیشہ صاحب سُلطان، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ گُرمکھ اُٹھ وچ جہان، جاگرت جوت ہیوے رُشنایا۔ در دوارے منگ سچا دان،
 دیاوان خالی جھولی دئے بھرائیا۔ پرم پُرکھ پرماٹم لکھ چوڑاسی دا سچا کاہن، موہنی اپنا رُوپ وٹایا۔ سرب آتم دا پرماٹم رام، رمیا اپنی کھیل
 کھلایا۔ سرب پیغمبران دا اک امام، پروردگار نُور خُدایا۔ سرب گُرواں دا اک بھگوان، بن رنگ رُوپ نرکار سچا شہنشاہیا۔ جن بھگتاں
 دیونہارا مان، سِر اپنا ہتھ رکھایا۔ وست امولک دیوے دان، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ کوڑی کِرپا شرع میٹ نشان، ست سچ کرے پڑھایا۔
 بن رسنا جہوا بتی دند دیوے گیان، الفیے کم کیسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ دُھر سنَدیشہ
 دیوے ایکنکارا، اکل کل وڈ وڈیایا۔ جن بھگتو اُٹھو کرو دیدارا، گھر سجن بے پرواہیا۔ پھرنا پئے نہ جنگل جوہ وچ پہاڑا، ٹلے پربت کھوجن کھئے
 نہ جائیا۔ ست سمندر ویکھنی پئے نہ ڈونگھی گارا، بھوری وچ بھور نہ کھئے بھوایا۔ گھر سوامی بیٹھا سرجنہارا، انتریامی داتا بے پرواہیا۔ نہکرمی
 نہکامی کرے کھیل اپارا، ورنی برنی ڈیرہ ڈھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنَدیشہ رہیا سُنایا۔
 دُھر سنَدیشہ سُنو جگ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ پت پرمیشور ویکھو اُپر ساہ رگ، نیچے نظر کیسے نہ آیا۔ جتھے اکو دیا دیپک رہیا جگ، تیل
 باقی لوڑ رہے نہ رایا۔ اکو ناد رہیا وچ، چھٹی راگ ڈھولا کھئے نہ گایا۔ اکو امرت دیوے رس، اٹھسٹھ بیٹھے مکھ چھپایا۔ اکو پرم پُرکھ اکال

سنمکھ ہو کے رہیا ہس، بھتے گرواں لوڑ رہی نہ رائیا۔ ساچا مارگ آتم پر ماتم رہیا دس، نرگن نرگن رہیا جنائیا۔ رمز اشارے نال ملاوے
 اپنی اکھ، آخر اپنا گھر دکھائیا۔ جس گھر بیٹھا ہو پرتکھ، ساکھیات بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ڈھر سنیہڑا اک
 گھلائیآ۔ ڈھر سنیہڑا دیوے جن بھگت، بھگون اپنی کار کھائیندا۔ سیوا چاکر کردی ویکھو آد شکت، ڈھر فرمانا آپ منائیندا۔ راہ تگن عرش
 فرش، دو جہاناں اکھ کھلائییندا۔ جگ چوکرئی رہے حرص، ترشنا ترکھا نہ کھئے بھجھائییندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پُرکھ اکال دین دیال
 آوے پرت، پت پرمیشور اپنا پھیرا پائیندا۔ کاغذ قلم شاہی نال لا کے گئے شرط، لیکھا لیکھت بھوکھت وچ سمجھائییندا۔ پرگٹ ہووے جودھا
 سور پیر مردانہ مرد، مات پت لوکات نہ کھئے بنائیندا۔ غریب زانیاں کوجھیاں کملیاں ونڈے درد، دکھیاں اپنی گود اٹھائییندا۔ کوڑی کیریا میٹے
 غبار گرد، اندھ اندھیرا آپ چکھائییندا۔ کرے کھیل آپ اسچرج، اسچرج لپلا بھيو کھئے نہ پائیندا۔ پٹھی سب دی کرے نرد، سار پاشا آپ
 اٹھائییندا۔ چار جگ دی پچھلی سب دی پھولے فرد، حرف حرؤف ویکھ وکھائییندا۔ وشن برہما شو در کھلوتے کرن عرض، نیتر اکھ نہ کھئے
 کھلائییندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اتم سب نوں لاوے اکو ورگ، بچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ ڈھر سندیشہ دیوے
 انتریامی، انترجامتا سب دی میٹ مٹھائییندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ہٹے کوڑ گڑیار کامی، کرودھ لوہہ موہ ہنکار پرے نہ کھئے ہٹھائییندا۔ رسنا
 جہوا بٹی دند سارے پڑھدے بانی، پردے ہر نہ کھئے وسائیندا۔ بھرے بھلی چارے کھانی، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیندا۔ نیتر روندے اٹھ سٹھ
 تیرتھ پانی، سچ سروور نظر کیسے نہ آئیندا۔ سرتی شبدي ملے نہ سچا ہانی، ڈھر دا جوڑ نہ کھئے جڑائییندا۔ آتم سیجا ہوئی پُرانی، گھر کنت
 کنتوہل ڈھر دا سنگ نہ کھئے نبھائییندا۔ سرشٹ سبائی اتم دسے فانی، تھر رہن کھئے نہ پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کٹ کے گئے غلامی، حکمے
 اندر سرب پھرائیندا۔ نیوں نیوں چرن گول قدم پروردگار کردے گئے سلامی، اسم اعظم اکو اک درسائیندا۔ اتم سریشٹ سری بھگونت
 پروردگار ایکنکار جلوہ نور نورانی، تتوت نہ کھئے رکھائییندا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جس دا کھیل دو جہانی، آدھوچکار نہ کھئے اٹھائییندا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ڈھر دا حکم آپ جنائیندا۔ ڈھر دا حکم دیوے کرتار، قدرت کرتا دئے جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 سارے ہووے خبردار، آلس نندرا رہن کھئے نہ پائیا۔ نیتر روندے ویکھو چار یار، ڈھر دی یاری نہ کھئے نبھائییا۔ شاستر سمتر وید پُران دھاباں

رہے مار، انجیل قرآن دھیج نظر کھئے نہ آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دسے ہاہاکار، حالت سب دی اندرو اندر گئی بدلائیا۔ آتم پر ماتم کرے نہ کھئے
 سچ پیار، سچ پریم میل نہ کھئے ملائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت ہوئی نار کم ذات، کلکھنی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ سمرتھ سوامی دی سُنے کھئے نہ
 بات، کایا مندر اندر اگئی ناد نہ کھئے شنوائیا۔ نرگن وسے کیسے نہ پاس، بن بھگتاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ بن ہر کرپا کیسے کم نہیں آؤنا پوجا پاٹھ،
 تیرتھ تٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ بن ہر کرپا کوئی نہ چڑھیا منزل گھاٹ، اگلا پچھلا پندھ نہ کھئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دھر دا حکم اک جنائیا۔ دھر دا حکم سُنو ساچے گرمکھ، گر گر دئے جنائیا۔ بن ستگر سرنائی نہیں سکھ، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ لکھ
 چوڑاسی وچوں جامہ ملیا منکھ، مُفت ایویں نہ دینا گوائیا۔ جنم جنم دا کٹنا دُکھ، ہر چرن لگ سرنائیا۔ سفل کرنی مات ککھ، گر ستگر
 درشن پائیا۔ آن جان دا پینڈا جائے مُک، لکھ چوڑاسی پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیسہ اک
 درڑائیا۔ دھر سندیشہ دیوے میت، مِت پیارا دیا کھائیندا۔ جن بھگنو گاؤ اکو گیت، دوجا اکھر نہ کھئے پڑھائیندا۔ ناتا چھٹ جائے مندر
 مسیت، کایا کعبہ اک وکھائیندا۔ جس گھر بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ وشیاں نال نہ ہویے پلپیت، کام کرودھ لوہ موہ
 ہنکار ڈنک نہ کھئے وجائیندا۔ ساچا کلمہ اوس دا سُنو اک حدیث، جو ہوئی ہوئی اندرے اندر پڑھائیندا۔ رحمت نال کر بخشیش، بخشش
 دھر دی جھولی آپ بھرائیندا۔ جس دی جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر کدے گئے اڈیک، سو سمرتھ سوامی اپنی کھیل کرائیندا۔ جسدا
 لہنا دینا سمجھ نہ سکے کوئی تاریخ، تواریخ وچ کدے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ دھر دی
 سکھیا سُن گرسکھ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کلجگ اتم چار کُنٹ زہریلی دسے وش، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ جنم کرم دا لہنا دینا سکے نہ
 کھئے نجٹھ، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ کیسے توں پینڈا منزل مکے نہ سوا گٹھ، چار کُنٹ دہ دشا بھجن واپو داہیا۔ کوئی مل نہ سکے گھر سوامی
 پریشور پت، سمنکھ ہو نہ درشن پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہہ کے گئے ہر ٹھاکر وسے سب دے وچ، وچلا بھید نہ کھئے کھلائیا۔ بن نینوں
 بن باہوں بن اکھوں بن نیتراں آئے دس، درشٹی اپنے نال ملائیا۔ جن بھگتاں کرے ساچا پت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ آوے جاوے
 نت نوت، جگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ کروٹ لے کدے نہ بدلے پٹھ، مکھڑا مکھ نہ کدے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دُھر دا حُکم اک جنائیا۔ دُھر دا حُکم سُنو ہرجن، ہری ہر نرائن آپ جنائیا۔ پرہہ دا حُکم نہیں سُنن والا جگت کن، بن کتاں دئے سمجھائیا۔
 جس دے نال من واسنا بنھے من، منوا اٹھ نہ دہ دیش دھائیا۔ ہنکاری وکاری کوڑا بھانڈا دیوے بہن، بہم بھو دئے چُکائیا۔ لالچ رہے نہ کیسے
 دھن، نام خزانہ جھولی پائیا۔ پنج وکارا دیوے ڈن، ڈنکا اکو نام سُنائیا۔ مانس جنم بیڑا دیوے بنھ، شوہ دریا نہ کھئے رُڑھائیا۔ بھگت سہیلے
 لوکھات چاڑھ کے چن، نرگن سرگن کرے رُسنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا کیسے نظر نہ آوے نیترا نہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 اچر کھیل آپ ورتائیا۔ ساچا حُکم دیوے ہر کرتا پُرکھ، پُرکھوتم آپ جنائیا۔ جن بھگت نہ کوئی سوگ نہ ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے وکھائیا۔ بن
 ستگر پورے پُرکھ اکال سکے کوئی نہ پرکھ، جگت کسوٹی کم کیسے نہ آئیا۔ کر کِریا جس دسے اپنا آدرش، دہ دشا اکو نظری آئیا۔ اُس دا
 لیکھا مکے عرش فرش، زمیں اسمانا ڈیرہ ڈھائیا۔ اوہ مالک خالق سد وسے اُتے فلک، مقامے حق سوبھا پائیا۔ جس دا سِدھا بھگتاں نال
 تعلق، دوجا جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ جس دا نعرہ منصور لایا انا الحق، اوہ حق حقیقت دئے جنائیا۔ جس نوں لبھ لبھ سارے گئے تھک، تھکاوٹ
 وچ لوکائیا۔ سو صاحب سوامی ہر گھٹ ربیا وس، بستر آسن سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جس دا جگ چوکڑی راگاں ویداں نال گاؤندے
 جس، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ اوہ پرم پُرکھ پرماتم ہر سمرتھ، مہا اکتھ رہیا درڑائیا۔ گرمکھاں درس کرائے اپنی اکھ، دھئے لوچن بند کرائیا۔
 ست سوامی ہو پرگٹ، پرم پُرکھ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم آپ ورتائیا۔ دُھر دا حُکم ساچی
 سکھیا، سو پُرکھ نرنجن آپ درڑائیندا۔ جن بھگتاں پا کے دُھر دی بھچھیا، خالی بھانڈے آپ بھرائیندا۔ پورا کرے واک بھوکھت جو لیکھیا،
 لیکھ لیکھ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جگ جیون داتا جگ نیترا کیسے نہ دسیا، جن بھگتاں اپنا پڑدا لائیندا۔ پریم پریتی اندر وکیا، کرتا پُرکھ اپنی
 قیمت نہ کھئے رکھائیندا۔ بن ڈھاپیوں گرمکھاں آگے ڈھٹھیا، مان ابھان نظر کھئے نہ آئیندا۔ پریم پریتی کرنوں سری بھگوان کدے نہ ہٹیا، پچھے موڑ
 نہ کھئے ہٹائیندا۔ کی ہویا جے پرگٹ ہندا رہیا وچوں وٹیا، کلجگ اتم سمنکھ ہو کے درس دکھائیندا۔ کی ہویا جے چاردا رہیا وچھیاں کٹیاں،
 بن سیوک سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم آپ سُنائیندا۔ دُھر دا حُکم سُنو جگ مِتر، مِتر پیارا آپ
 جنائیا۔ کی ہویا جے بازاں کولوں ٹراندا رہیا تتر، ترے گن اتینا اپنا کھیل کرائیا۔ نرگن دھاروں آپے آیا نکل، نہ کوئی جنے پتا مائیا۔ جن بھگتاں

اندر پریم پیار دا ساچا کرے عشق، عاشق معشوق اپنا روپ وٹائیا۔ کھولنہارا ڈونگی درشت، وششت رام دے گواہیا۔ پرہہ دا سب توں
 وڈا آتم سیجا بھوگی گریہست، اپنی دھار وچوں ہر کرتار، جن بھگت لے پرگٹائیا۔ جنہاں توں لوڑ رہے نہ سورگ بہشت، دوزخ آگن نہ کھئے
 تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم اک جنائیا۔ دیوے سندیشہ گرمکھ ایک، اک اکلا آپ جنائیا۔ جن بھگت
 تیری ساچی ٹیک، دوجا در نہ کھئے وکھائیا۔ لوکات تینوں بھیج، بھجن بندگی اپنی دتی سمجھائیا۔ تیرے اندر وڑ کے ماناں تیری سیج، سچ
 سنگھاسن خوشی منائیا۔ تیرے تن کپڑ دا سہاونا ہووے لیکھ، اوڈھن پریم نال ملائیا۔ تیری محبت دا سچا بیت، نیتن نیت ویکھ وکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت تیرا سہاوے دیس، گھر سجن پھیرا پائیا۔ سُنو سندیشہ گہر گمبھیر، سرب کلا سمرتھ
 آپ جنائیندا۔ پرہہ دا کھیل سدا بن سریر، تدبیر اپنی آپ پرگٹائیندا۔ بند ہویا نہ کدے وچ شرع زنجیر، دین مذہب نہ کھئے رکھائیندا۔
 جسدی نظر نہ آئے جگت تصویر، سو بھگتاں اندر ڈیرہ لائیندا۔ جس توں منزل چڑھ چڑھ لہدے گئے صوفی فقیر، فقیریاں نال ڈھولے گا گا
 سرب سنائیندا۔ سو کلجگ انت سری بھگوت نرگن روپ ست سوامی آیا گھت وپیر، واہو داہی اپنا پنڈھ مکائیندا۔ کرے کھیل بے نظیر،
 جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ گرمکھاں چوٹی چڑھ کے آپ اخیر، گھر ساچے رنگ رنگائیندا۔ جس مندر اندر دا مالک اک کبیر، او سے منزل
 انت اخیر بھگت سہیلے آپ بہائیندا۔ آپ پاتشاہ شہنشاہ سچکھنڈ دوارے دوجا بھگت وزیر، تیجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ اوتھے پتھراں والی نہیں
 کوئی لکیر، حرفاں والی نہیں کوئی تدبیر، بن اکھراں اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، جتھے
 گرو اتاراں پیر پیغمبران دی بہتی نہیں بھیڑ، بہتیاں وچوں تھوڑے اپنے کول بہائیندا۔ سندیشہ دیوے انت کل، کلکاتی ویکھ وکھائیا۔ جس دا
 وسیرا جل تھل، مہیئل رہیا سہائیا۔ جس دا محل اچ اٹل، سچ دوار ملے وڈیائیا۔ سو دھر سندیشہ رہیا گھل، شبیدی کرے پڑھائیا۔
 کلجگ بھانا نہ جائے ٹل، نہ کوئی میٹ مٹائیا۔ ہر کا رو کوئی نہ سکے ٹھل، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل اچھل اچھل، ول چھلدھاری اپنی کار کھائیا۔ دیوے سندیشہ ویکھو کل آیا کلکی، نرگن نرویر وڈی وڈیائیا۔ جس دی تتاں والی
 باہروں وردی، اندر نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جوں بھاوے توں کرے اپنی مرضی، خودمختیار اپنا حکم ورتائیا۔ آد جگادی بن کے سچا

فرضی، فرض اپنا دئے نبھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دی سندا رہیا عرضی، جو جگ چوڑی گئے سنائیا۔ کلجگ اتم ویکھے ہنیر گردی، گداگر ہوئی لوکائیا۔ سادھاں سرتی ساچے مندر مؤل نہ چڑھدی، ڈونگی بھور نہ کھئے لنگھائیا۔ جگت وکارے کولوں ڈردی، اندر بیٹھی مکھ جھپائیا۔ بے شک امرت ویلے اٹھ کے اکھراں والی بانی پڑھدی، کلمیاں رہی گائیا۔ بن پُرکھ اکال بنیا کوئی نہ دردی، دلبر ملیا نہ سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے سندیشہ سُنو جن جوگی، جپی تپی ستی ہٹھی دیاں درڑائیا۔ صدی ویہویں ہر کا درس کیسے نہ پایا اکھیں، چار کُنٹ رہیا کُراٹیا۔ جھگی بھاگ نہ لگا ککھیں، محل اٹل نہ کھئے سہائیا۔ کوڑی واسنا گھر گھر رہی نچی، مکھ گھنگٹ انت اٹھائیا۔ نال وا وگے تتی، اگنی بھاء لگائیا۔ کام وتی ہو کے سخی، کامن روپ وٹائیا۔ نام رنگ نہ چڑھیا رتی، چولی تن نہ کھئے رنگائیا۔ ہر کنت نہ ملیا پتی، کُریاری سیج سرب ہندھائیا۔ ستگر سرنائی مؤل نہ ڈھٹھی، منکا من نہ کھئے بھوئیا۔ جگت ڈباگن پھرے نٹھی، بھجے واہو داہیا۔ اتم کرماں بھرے چٹی، رائے دھرم دئے سزائیا۔ چترگپت لیکھاں والی کڈھے پٹی، حساب سکے نہ کھئے مکائیا۔ دوزخ والی تپدی ویکھی بھٹھی، پائے پائے دئے ڈبائیا۔ جن بھگت کہے سہیلیو بن صاحب سوامی پت کیسے نہ رکھی، آتم جوتی جوت نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ڈھر فرمانا اک جنائیا۔ ڈھر فرمانا سُنو سہیلی، ہر سجن سچ جنائیا۔ آتم نانی پھرے اکیلی، سجن میت سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جگ جوہن وتی ہوئی البیلی، مان ابھان وڈیائیا۔ آسا منسا کھیل رہی کھیلی، خلق وچ اپنا آپ پرچائیا۔ کوڑی کِرپا وچوں ہوئی نہ ویہلی، بندھن سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سُنو سندیشہ ساچی سٹیا، ہر سجن آپ جنائیا۔ خالی ویکھو اپنی بیہا، چوڑا لال نہ کھئے چڑھائیا۔ ساچی ملے نہ نوکا نٹیا، بیڑا کندھ نہ کھئے اٹھائیا۔ لیکھا منگے دھرم رائے کڈھکے وہٹیا، گن اوگن سرب دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ سُنو سندیشہ ری، سچ سخیاں آپ جنائیندا۔ کلجگ ویکھو ہویا کی، قیمت کرتا کیسے نہ پائیندا۔ جھوٹھا ناتا پتر دھی، پتا پوت نہ کھئے جھڈائیندا۔ اتم لہنا دینا ساڈھے تن ہتھ سین، رویداس چہارا لیکھ لکھائیندا۔ جن بھگتاں گھر آیاں پرہہ کہے جی، جیون جگت اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیندا۔ سُنو سندیسہ انتر دھیان، دھیانی آپ جنائیا۔ دیونہار سری بھگوان، سو پُرکھ

نرنجن ربیا سُنائیا۔ ہنگ برہم کر پروان، سیس جگدیش جھکائیا۔ آتم پر ماتم تیرا ملے دُھر دا کاہن، گھنٹیا اپنا ویس وٹائیا۔ تینوں جنگلاں وچوں لبھنا پئے نہ رام، مندر بیٹھا سوہیا پائیا۔ اُس دی سیجا کر بسرام، سُکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ تیری اچھیا پورن کرے کام، نہکرمی کرم کھائیا۔ تینوں آگے دیوے نہ کھئے الزام، بریخانہ دئے وکھائیا۔ تیرا مالک سری بھگوان، دوجا کنت نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا سچکھنڈ دوارے جھلدا نشان، دو جہاناں حکم منائیا۔ جس نوں سجدہ کردے زمیں اسمان، چوڈاں لوک نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر چدے نام، ناؤں نرنکارا اک درڑائیا۔ سو تیری رکھشا کرے آن، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ تُوں بالی نڈھی اک انجان، تیری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تُوں اکو سُننا گیان، در ٹھانڈے دیوے مان تیرا صاحب سری بھگوان، وڈ راجن راجان شہنشاہ اک اکھوائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت ساچے سنت اکو ڈھولا گاؤنا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ تیرا تیری جھولی پائیا۔

☆ ۲۲ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی دربار وچ جیٹھووال ☆

اگے دوس دُھر دی دھار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن کھول کواڑ، ہر پُرکھ نرنجن اکھ کھلائیندا۔ ایکنکارا ہو کے خبردار، آد نرنجن اکو جوت رُشنائیندا۔ ابناشی کرتا ویکھنہار، سری بھگوان خوشی منائیندا۔ پاربرہم پرہہ ہو کے خبردار، بے خبر خبر آپ سُنائیندا۔ برہم ویتا سانجھا یار، لاشریک جلوہ نور ڈگمگائیندا۔ شبدی سٹت کر پیار، ابناشی سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ وشن برہما شو دے ادھار، مہر نظر اک ٹکائیندا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈار، پنجاں تتان کھیل کھلائیندا۔ شبد انادی بول جیکار، دُھر دا راگ آپ سُنائیندا۔ چارے وید کر تیار، ترے گن اتینا اپنی کل دھرائیندا۔ چاروں گنٹ کھیل اپار، اپرپر سوامی آپ کرائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیل کرے کرتار، قُدرت قادر آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنی کھیل کھلائیندا۔ اگے دوس دا سچ وبارا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ ایکا گھر بارا، دوجا دیوا باقی کھلاپاتی جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ تیجا شبد ناد دُھنکارا، جے جیکارا آپ سُنائیندا۔ چوتھے وشن برہما

شو کرے خبردارا، دُھر سندیشہ راگ الائیندا۔ پنجویں ترے گن مایا پنج تت ویکھنہار آگھاڑا، گرہ گرہ مندر کھوج کھجائیندا۔ چھویں چھپر
 چھن وسے باہرا، محل اٹل نظر کیسے نہ آئیندا۔ ستویں ست ستوادی کھیل کرے نرنکارا، نرویر اپنی کل پرگٹائیندا۔ اٹھویں اٹھان تتان
 سندیشہ دیوے جیو سنسارا، نوویں نو در پار کرائیندا۔ دسویں روپ انوپ جوتی جاتا کر اُجیارا، نرگن اپنا بھیو کھلائیندا۔ اک دس دا سچ
 وبارا، ووباری اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دو دس دا کھول کواڑا، بند تاکی گندا لائیندا۔ تن دس دا ٹھاندا نرویرا، گھر گھر وچوں آپ پرگٹائیندا۔
 چار دس دا بول جیکارا، چوڈان لوکان چوڈان طبقان چوڈان و دیا آپ سُنائیندا۔ پنج دس دا بن ونجارا، پنج پنج پنجھی پچیس دس اپنا حُکم
 ورتائیندا۔ دس چھ سولاں دا سنگ کرے آپ کرتارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست دس اپنا حُکم ورتائیندا۔ اٹھ دس
 کھیل نر نارا، کنت بہتارا اپنی کل ورتائیندا۔ دس نو اُنسا ہر جگدیسا کھیلے کھیل دس دس بیسا، بھیو ابھید سمجھ کیسے نہ آئیندا۔ بیس
 اکیس دو جہان والی کھیلے کھیل آپ جگدیسا، جگدیشر سوامی انتریامی بودھ آگادھا شبد انادا دُھر درگاہی اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی کار کھائیندا۔ اکی دوس کہے میں لک لک رہیا تکدا، جگ چوکری
 دھیان لگائیا۔ میں ویکھاں کھیل پُرکھ سمرتھ دا، گون دوارے دئے کرائیا۔ جن بھگتاں پیج کیوں رکھدا، لوکات دئے وڈیائیا۔ ہر دے اندر کیوں
 وسدا، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ بن رسنا جہوا بئی دند کیوں دسدا، سمنکھ ہو کے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 سد دیونہار وڈیائیا۔ اکیس کہے میں کھولی اکھ، نیر نین آگھاڑیا۔ پرہ نظری آیا اک سمرتھ، شاہ پاتشاہ والی دو جہانیاں۔ جس نوں گر اوتار
 پیر پیغمبر جگ چوکری سیس نواؤندے متھ، مستک ٹکا دھوڑی خاک رما لیا۔ جو آد جگاد نت نوت لکھ چوراسی ہر گھٹ اندر رہیا
 وس، روپ رنگ ریکھ سمجھ کھئے نہ پا رہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ سمجھا رہیا۔
 اکیس کہے میں ویکھاں اک اکلا، سچکھنڈ جس دی وڈ وڈیائیا۔ دو جہان جس دا اک محلا، محفل اپنا نام لگائیا۔ کرے وسیرا جلاں تھلاں،
 ڈونگھی کندر جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ مہیئل رہیا سہائیا۔ دُور دُراڈا نظری آوے نیرن نیرا، گھر ٹھاکر سوامی مالک خالق بے پرواہیا۔ کوڑی
 کریا لوکات جگت چُکائے جھیڑا، سچ سچ ست ستوادی مارگ دئے لگائیا۔ جن بھگتاں اپنے کندھ اُٹھائے بیڑا، دوجا سنگی سنگ نہ کھئے

نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اکیس کہے میں ویکھاں جگدیش، شاستر سمرت
 وید پُراں جس دا جس جگ رہے گائیا۔ جس دے چہتر جھلے سیس، شاہ پاتشاہ وڈ وڈیائیا۔ جس دا کلمہ اک حدیث، پیر پیغمبران
 حضرتان کرے پڑھائیا۔ جس دی ست نال پریت، کوڑی کِریا نہ کھئے جنائیا۔ جس دا نام ندھانا ڈھولا اِکو گیت، گر اوتار پیغمبر رہے جس
 گائیا۔ جس دا لیکھا باہر مندر مسیت، شودوالے مٹھ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جس دا وسیرا راؤ رنک اوچ نیچ، ہست کیتاں اندر گھٹ گھٹ
 رہیا سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اکیس کہے میں آیا جگ، جگ جیون داتے دتی وڈیائیا۔
 ترے گن مایا مٹاواں آگ، اگنی آگ دیاں بھجھائیا۔ بن مکے کعبے کراواں حج، حُجرہ حق دسائیا۔ جن بھگتاں پرہ ملن دی کھول کے اکھ،
 سمرتھ میلان گھر گسائینا۔ جوں بھاوے توں لئے رکھ، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 صاحب سلطان وڈی وڈیائیا۔ اکیس کہے میں ویکھیا جہان، چار گنٹ دھیان لگائیا۔ پت پرمیشور سری بھگوان، اک اِکلا کھیل کھلایا۔
 جن بھگتاں دیندا آیا دان، نرگن سرگن پار کرائیا۔ آتم انتر بخشے چرن دھیان، چرنودک اِکو اک پیائیا۔ غریب زانیاں دیوے مان، سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ اکیس کہے میں رہواں اِگی، جس
 دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جیہڑی قلم دوات کیسے نہ لکھی، کاغذ ملی نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دی دھار کھنڈے والی نہ جانی تیکھی، کوٹن کوٹ
 لوہار ترکھان شستر گئے گھڑائیا۔ جس دی گوہند ہتھ چٹھی، پُرکھ اکال ماچھوواڑے دتی پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 سد دیونہار وڈیائیا۔ اِگی کہے میں اِکیاں آئی، انتر آتم کھوج کھجائیا۔ دو جہاناں پئے دہائی، لوک پرلوک رہے گر لائیا۔ پرہ ملے نہ سچا ماہی،
 پروردگار نظر کیسے نہ آئیا۔ بھرے بھلے پاندھی راہی، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ نٹھن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سد دیونہار سچّی وڈیائیا۔ اِگی کہے میں اِگی گناں، بیس بیسا نال ملائیا۔ سچ پکار اِکو سناں، جو صاحب سوامی رہیا جنائیا۔ لکھ
 چوراسی چہاناں پُناں، اندج جیرج اُنہج سینج کھوج کھجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور سر میرے ہتھ
 ٹکائیا۔ اِگی کہے میں اِگی آئی اوہ، اوڑک سب توں دیاں جنائیا۔ میرا مالک خالق سب دا لہنا دینا لیکھا چھہی پوہ، ودی سُدی سمجھ کھئے نہ

پائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیال پت پرمیشور آپے ہو، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ جس دی آتم نال اندر وڑ کے گیا چھوہ، سو گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت ہر کا رُوپ نظری آئیا۔ نام ندھان سیری بھگوان ساچا ڈھوآ دتا ڈھو، سوہنگ ڈھولا کرے اک پڑھائیا۔ چرن پریتی بخش کے اپنا موہ، مُحبت کورٹا ناتا جگت تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کر کے اگتی لو، اندھ اندھیرا رہیا گوائیا۔ اگی کہے مینوں دیو ودھائی گرمکھ سکھ، لیکھا سب نوں رہی سمجھائیا۔ بن پت پرمیشور کوئی نہ پائے بھکھ، خالی جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی شاستر سمرت وید پُراناں صفت گئے لکھ، کہانی بانی دئے گواہیا۔ جس دا سب توں وکھرا نرالا بھوکھ، بھوکھت وچ اپنا حُکم ورتائیا۔ جو بن بھگتاں کیسے نہ آوے دس، لکھ چوراسی نیتر نین اندھ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا گسائینا۔ اگی کہے جن بھگتاں بول جیکارا، جے جیکار اک سُنائیا۔ پرم پُرکھ پرہہ آیا پیارا، ہر پریتم بے پرواہیا۔ بھگتاں میل کرے وچ سنسارا، چوراسی ناتا دتا تڑائیا۔ انتر انتر ویکھنہارا، باہروں نظر کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ اگی کہے میری ویکھو لیکھن، جو گوہند گیا لکھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم رُوپ وٹایا اولٹا بھیسن، رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوت اکالن ہو کے آئی پردیسن، دیس اپنا گئی تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کرنی رہیا سمجھائیا۔ اگی کہے مینوں آوے ہاسا، ہستی ویکھ کے بے پرواہیا۔ جو ویکھن آیا جگت تماشا، پرہہ بن کے پاندھی راہیا۔ جن بھگتاں دیوے اپنا ساتھا، سگلا سنگ نبھائیا۔ زرویر ہو کے چلائے راتھا، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ سوہنگ سو سنا کے گاتھا، گہر گمبھیر اپنا بھيو دتا چُکائیا۔ ہو سہائی ناتھ اناتھاں، غریب نہانے گلے لگائیا۔ اکو منتر اکو پوجا پاٹھا، اکو سمرن دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اگی کہے میں آئی گھمدی، جگ چوکڑی چکر لائیا۔ جگت بھوری پیکھی ڈونگھے ڈنبھ دی، ساگر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ایسے کارن صاحب سوامی ہر پُرکھ اکال دے چرن چمدی، رسنا جہوا رس لگائیا۔ مینوں آواز دیوے اپنی دھن دی، آتمک راگ سُنائیا۔ بن پریتم میں ہور کچھ نہ سُندی، جگت راگ نہ کھئے وڈیائیا۔ میں بھکھارن اوسے گر دی، جو جن بھگتاں جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری جھولی دیوے بھرائیا۔ اگی کہے میری جھولی بھر دے، بھاؤ بھگتی اکو اک سمجھائیا۔ پڑدے

لاہ دے اپنے گھر دے، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جیو جہان ویکھے لڑدے، جھگڑے وچ لوکائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے گرمکھ ویکھے جو تیرا میرا ڈھولا پڑھدے، سوہنگ رہے دھیائیا۔ اوہ بن گھائیوں تیری منزل چڑھدے، در ٹھانڈے مل کے درس پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، میری آسا پور وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن سکھاں والی اگی، گروآں لوڑ رہی نہ رائیا۔ اٹھ ویکھ اوہ گوبند والی چٹھی، جیہڑی پُرکھ اکال پھڑائیا۔ جس دے اُتے پندراں کتک لکھی متی، سولاں اگلی دھار جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرا لہنا دینا مکھائیا۔ اگی کہے چٹھی دا سرلیکھ، پرہہ اکو دیاں جنائیا۔ جن بھگتاں کرنا ساچا ہیت، گوبند گیا لکھائیا۔ نرگن دھار اولٹا ویس، جوتی جاتا ہو کے ویس وٹائیا۔ در ٹھانڈے تیرے کراں آدیس، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ ٹوں آد جگاد رہیں سدا ہمیش، نہ مرین نہ جائیا۔ تیرا سٹ دُلارا دس دسمیش، لیکھا تیرا گیا بنائیا۔ کلجگ اتم آ کے رہیا ویکھ، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ اگی کہے میں اکیاں دی بھیٹ، اگی سکھی دیاں بنائیا۔ تیری مولے اگلی رت چیت، جس دا سمت نہ کھئے سمجھائیا۔ میں اپنی عرض آرزو اُس ویلے کراں پیش، بن سیوک تیرے آگے ٹکائیا۔ ٹوں پُرکھ اکال دین دیاں لینی ویکھ، ستاں سطران والی کی کی رہی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا اگلا آگے پچھلا پچھے دوہاں ویکھ وکھائیا۔

☆ پہلی پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

گر اوتار پیر پیغمبر جس دے پتر، پُرکھ اکال دین دیاں وڈی وڈیائیا۔ نرگن زرویر نراکار نرکار جوتی دھاروں آیا اتر، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نہ کوئی جنم پتا مائیا۔ دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں وشن برہما شو کروڑ تیتسا کرے شکر، سُرپت اند نیوں نیوں لاگے پائیا۔ غریب نائیاں کوچھیاں کھلیاں جن بھگتاں چکے اپنے کچھڑ، سنت سہیلے کر کر میلے گود اٹھائیا۔ آد جگادی شبد انادی برہم برہمادی کیتا قول نہ جائے مُکر، بے پرواہ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا ساچا در، در گھر ساچا اک سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر

جس نوں مندے رہے باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ سَتجگ تریتا دواپرکلجگ رسنا جہوا بئی دند جس دا چدے رہے جاپ، شبد انادی بودھ اکادھی ڈھولا گائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت نرگن سرگن جس دا وڈ پرتاپ، جل تھل مہیئل گھٹ گھٹ اپنا کھیل کھلایا۔ نت نوت ویکھے کھیل دوس رات، اندن اپنی کار کھائیا۔ دو جہاناں سری بھگوانا برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں ویکھنہارا مار جہات، اُتہج سینج پڑدا آپ کھلایا۔ سری بھگوانا مہربانا مرد مردانہ نوجوانا پورا اپنا کرنہارا واک، بھوکھ بھاکھیا ویکھ وکھائیا۔ گرمکھ میتا ٹھانڈا سینتا سجن سہیلا دھر دا ساک، بندھن اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں کھندے گئے پتا، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ سو صاحب سوامی انتریامی نراکار کرے اپنا پتا، بتکاری اپنا ویس وٹایا۔ جوتی نور جگ نیتر نظر نہ آئے سب توں نگا، نکے وڈ وڈا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ وسنہارا چار کوٹ دہ دشا، زمیں آسماناں اپنا حکم ورتایا۔ جگ چوکرئی گر اوتاراں پیر پیغمبران دین مذہب ذات پات ورن گوت پاؤندا رہیا حصہ، ونڈ اپنے ہتھ رکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کہانی بانی گاؤندے گئے قصہ، ہر کی قسم سمجھ کھئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل انڈٹھ، انڈٹھڑی اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں کھندے گئے مالک، بے پرواہ اک اکھوائیندا۔ آد جگادی جو سدا سدا بنے پرتپالک، بن سیوک سیو کھائیندا۔ جو لکھ چوراسی جیو جنت ہووے خالق، خالق مخلوق اپنا کھیل کھلاییندا۔ سَتجگ تریتا دواپرکلجگ نرگن سرگن بنے ثالث، صاحب سوامی اپنا ویس وٹاییندا۔ گرمکھان گرسکھان میٹنہارا نندرا آس، سرتی شبد شبد ملائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے لہے خالص، خواہش اپنی نال رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا اٹھائے اکو بالک، شبدی ست آپ جگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا مندے گئے کہنا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جس دا دو جہاناں بھانا سہنا، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ سکے نہ کھئے مٹایا۔ جس دے حکمے اندر سمنڈ ساگر جل دھار بہنا، ٹلے پرت بیٹھے سیس نوائیا۔ سو صاحب سوامی انتریامی جن بھگتاں درشن دیوے انتر نیناں، نج نیتر کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھیلے کھیل اگم اتہا، جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے سجدہ، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ سو پروردگار سانجھا یار کھیل اگم کردا، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ نرہے ہو کدے نہ ڈردا، بھے سب نوں اک

جنائیا۔ جُگ چوڳری ویس اولّا کردا، شاستر سمرت وید پُران سمجھ سکے نہ رائیا۔ نام ندھان نت نوت رہیا پڑھدا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں کردے گئے سلام، قدمان اُپر سیس جھکائیا۔ سو مقامے حق وسے امام، بے نظیر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دا جلوہ نور دو جہان، چوڈاں طبق کرے رُشنائیا۔ جس دا کلمہ الاهی کلام، عیسیٰ موسیٰ محمد کرے پڑھائیا۔ جس دا محل اٹل اُچ مکان، چہر چہن نہ کھئے چھہائیا۔ جس دا ناد دُھن اگئی گان، رسنا جہوا بتی دند صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سو کھیل کرے سچا شہنشاہیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر کہندے گئے ستگر، گر گر سیس نوائیا۔ سو صاحب سوامی پُرکھ اکال جوتی دھار آیا مڑ، بے پرواہ اپنا پھیرا پائیا۔ پُرکھ بدھاتا ویکھن آیا کھیل تماش، لوکات جن بھگتاں گیا بہڑ، رُوپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دوارے بیٹھے ہتھ جوڑ، سیس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا کردے گئے ارداسا، عرض عرضوئی اک سُنائیا۔ سرگن ہو کے رکھدے گئے بھرواسا، زرگن اوٹ تکائیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں اندر دسدے گئے خلاصہ، کھانی بانی نال ملایا۔ واک بھوکھتاں اندر رکھدے گئے آسا، ترسنا وچ سہائیا۔ جس دے حُکمے اندر کھیلے کھیل پرتمھی آکشا، گگن گگنتر بیٹھے ڈیرہ لایا۔ سو صاحب سوامی انتریامی ویکھن آئے جگت تماش، نرکار اپنا رُوپ دھرائیا۔ نو سؤ چرانوے چوڳری جُگ دا پچھلا ویکھے ڈونگھا کھاتہ، نر اکھر والی کڈھ پڑھائیا۔ جتھے نہ کوئی ایکا نہ کوئی ساتا، دوآ تیا پانجا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی کاتب طلبا پڑھ جماعتا، پئی قلم دوات نہ کھئے شاہیا۔ نہ کوئی ٹیچر نہ اُستادا، نہ کوئی الفیے ونڈ ونڈائیا۔ نہ کوئی پُستک نہ کیتابا، بستہ بنھ سیس نہ کھئے اٹھائیا۔ نہ کوئی مندر مٹھ شودوالا مسجد دسے محرابا، محبوب اکو بے پرواہیا۔ جس نوں بن ہتھیاں بن سر ہووے آدابا، بن اکھاں درشتی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے ہر گھٹ تھائیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر رہے جھکدے، حُجریاں وچ سیس نوائیا۔ جس دا انتر آتم راہ رہے پُچھدے، سُن سادھی وچ سہائیا۔ جس دا حُکم من کے چوٹیاں رہے مُندے، لبان سیس کٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر کہندے رہے غریب نواز، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا بن

نانک تکیا کسے نہ تاج، تخت نواسی نظر کھئے نہ پائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت ساچا راج، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دا
 وشن برہما شو رچنا رچی دھر دا کاج، کوئن کوٹ اپنا کھیل وکھائیا۔ جس دا لگھ چوراسی گھڑن بہن اپنا ساچ، سجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔
 جس دا گر اتاراں پیر پیغمبران چرن گول دتا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت صدی ویہویں اکھھے کیتے انت، انت
 سب دا ویکھ وکھائیا۔ اٹھو ویکھو نیتر نین پُرکھ ابناشی سب دا کنت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ اپنا کلمہ پڑھو نام منت، اکھری شبدی ونڈ
 ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلایا۔ گر اتار پیر پیغمبر جس دا حکم رہے مندے، لوکات سیو
 کھائیا۔ ویکھو کھیل اُس بھگون دے، جو بھیو ابھیدا رہیا جنائیا۔ لیکھ دینے آگئے گجری چن دے، دو جہان ہووے رُشنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر آ ویکھو پٹی، جیہڑی بن اکھراں آپ لکھائیا۔ جس دے وچوں نانک
 چلائی ہٹی، بھنڈارا اک ورتائیا۔ جس دی گوبند کھٹی کھٹی، لاہا اپنا گرمکھاں جھولی پائیا۔ لیکھ لا کے اپنی رت دی رتی، رتن امولک
 ہیرے گرسکھ گیا بنائیا۔ سندیسہ دے کے گیا سب دا مالک دھر دا پُرکھ اکال پتی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ گرمکھو دو جا ایشٹ نہ
 ویکھنا اکھیں، بن ہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جس دے چرن دوار لگھ چوراسی سدا اکھئی، وچھوڑا اپنا کھیل بنائیا۔ جس دی شبد اکھی
 دھر دی سچی متی، آگے مت بھید نہ کھئے رکھائیا۔ جس دے دوارے آد جگاد گر اتار رہے ڈھٹھی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اتار ویکھو جلوہ، جلوہ گر جنائیندا۔ کوڑی کریا کلجگ ہویا بلوا، بھے بھو نہ کھئے
 وکھائیندا۔ پیر فقیر کھائے کوئی نہ حلوہ، حالت سب دی آپ درسائیندا۔ اکھراں والا کم نہ آیا کلمہ، صدی چوڈھویں ڈھولا اک جنائیندا۔
 صدی ویہویں سب دے اتوں پڑدے والا لہ دے ملما، کوڑی کریا پرے ہٹائیندا۔ ممتا موہ مٹا کے طمع، تامس ترسنا دُور کرائیندا۔ گوبند
 سورا حاضر حضورا شبدی دھار گھر پُرکھ اکال جما، پتا مات اکو نظری آئیندا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہان آد جگاد نہ ہونے نکما، نکرمن نظر
 کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا کھیل آپ کھلاییندا۔ گر اتار پیر پیغمبر جس دی منگدے رہے آگی، ویہ
 آگی دھیان لگائیا۔ ویہ اک آگی گرداس آگی وار لکھی، آگی ویہ ویہ آگی آگی بھاو جنائیا۔ ایہہ سمجھ نہ آئی کیسے نوں سیکھی، سیکھیا وچ

جگت لوکائیا۔ اوہ پُرکھ اکال دی اگمی چٹھی، جیہڑی اکھراں بنا آپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر کہن اوہ چٹھی اولی، سانوں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جیہڑی سْت دُلا رے ہتھ گھلی، شبدی رہیا پڑھائیا۔ جس دی لیکھنی
 کدے نہ ٹلی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دے حُکمے اندر گر اوتار پیر پیغمبر کوئن روندے گئے علی، اللہ ہو نعرہ لائیا۔ کُتب غوث رہیا
 کوئی نہ ولی، ولدیت سب دی اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوہ نِراکھَر دا مالک اِکو بلی، بلدھاری سچا شہنشاہیا۔ جس دی کِرن پرکاش ہو کے گوبند
 اندر جلی، نورو نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی وجاؤندے
 گئے رباب، ناڑ بہتر ستار بنائیا۔ جس نوں مندے گئے احباب، دوست نور خُدائیا۔ جس دا تگدے گئے تماش، خالق خلق وچ سمائیا۔ جس
 دا جلوہ اُپر آکاش، مقامے حق سوبھا پائیا۔ جس دی کردے گئے تلاش، نیتر نین لوچن اکھ اُٹھائیا۔ جس دا لیکھدے گئے بھوکھت واک،
 کلمیاں وچ وڈیائیا۔ سو صاحب سوامی کلجگ اتم پرگٹ ہویا ساکھیات، سدا سہیلا اک اکیلا پھیرا پائیا۔ پورب لیکھا سب دا ویکھ
 حساب کِتاب، لہنا دینا آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا حُکم آپ ورتائیا۔ اگلا حُکم سُنو گر اوتار پیغمبر پیر،
 پت پرمیشور آپ جنائیا۔ کوڑی کِریا انت اخیر، آخر اکھاں دیاں وکھائیا۔ اپنے دین مذہب دی ویکھو مات تصویر، تسبیح گھر گھر منکے
 رہے لٹکائیا۔ شرع وچا کوڑ زنجیر، حق حقیقت نہ کھئے سمجھائیا۔ کیسے نظر نہ آوے بے نظیر، نغمہ نام نہ کھئے سُنائیا۔ طمع پچھ پھرن فقیر، مایا
 سادھاں کِریا ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نیتر نین دئے وکھائیا۔ نیتر نین وکھاواں انت، کلجگ ویلا وقت دُہائیا۔ ویکھو
 لوکھات جیو جنت، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ کوڑی کِریا مایا پئی بے انت، ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ گڑھ تئے نہ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم
 نہ کھئے سمجھائیا۔ ساچا دے نہ کوئی پنڈت، دُھر دی ودیا نہ کھئے سیکھائیا۔ ناری ملے نہ نر ہر کنت، سہنجنی سیج دئے دُہائیا۔ اتم پرما تم
 گاوے کوئی نہ منت، من واسنا سرب پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نیتر نیناں رہیا درسائیا۔ اوتار پیغمبر ویکھو گر،
 ہر کرتا آپ جنائیا۔ ملیا میل نہ کیسے دُھر، مستک ریکھ نہ کھئے مٹائیا۔ اتم پرما تم گئی کوئی نہ جڑ، برہم پاربرہم نہ کھئے سمائیا۔ شبد سرُوی
 چڑھ نہ کھئے گھوڑ، اون گون پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ نانا تئا نہ پنج چور، شبد پنج نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

پڑدا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ ویکھو اپنی پرہاتی، صُبح سُہاونی نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری راتی، ساچا چند
 نہ کھئے چمکائیا۔ دُھر دا ڈھولا گاوے نہ کھئے گاتھی، ودیا حق نہ کھئے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم ملے کھئے نہ پاٹھی، رسنا جہوا ہوئی ہلکائیا۔ امرت بوند
 دیوے نہ کھئے سوانتی، نجہر جہرنا نہ کھئے جھرائیا۔ تیر نیرالا مارے نہ کھئے چھاتی، آر پار نہ کھئے دکھائیا۔ گھر وچ گھر جگائے نہ کھئے دیوا باقی،
 اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ منزل پندھ مکائے نہ کھئے واٹی، ساچی گھاٹی نہ کھئے چڑھائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو صدی ویہویں ٹھاڈی مئے کھئے نہ
 اکھی، اندروں باہروں سارے گئے بھلائییا۔ پُرکھ ابناشی سب دا لہنا دینا دیوے باقی، آگے لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، حُکم اِکو اِک سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو اپنا دین مذہب، نیتر نیناں آپ دکھائیا۔ ست سچ نہ کھئے ادب، جوٹھ جھوٹھ
 کرے لڑائیا۔ گرودوار مندر مسجد شودوالے مٹھ ہویا غضب، نیتر نیناں دھیاں بھیناں رہے تکائیا۔ سچ دوارے کوئی نہ جائے چل کے اپنے
 قدم، سجدہ سپس نہ کھئے نوائیا۔ دُھر سندیسہ نام کلمہ پڑھے کوئی نہ نظم، شبد انادی راگ نہ کھئے سُنائیا۔ لیکھے لگے نہ کایا ماٹی خاک کیسے
 بدن، اتتر بدلی نہ کھئے کرائیا۔ مایا کارن سارے بھجن، نٹھن واہو داہیا۔ ستگر کیسے نہ ملیا سجن، پُرکھ اکال نظر کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا رہیا درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو اپنے مندر مٹھ، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ نہ کوئی
 دھیرج دیسے ست، یت بیٹھا مکھ چھپائیا۔ دُور دُراڈی ہو گئی گرمت، من مت کرے لڑائیا۔ حقیقت جانے نہ کوئی حق، دُھر دا سنگ نہ
 کھئے دکھائیا۔ من واسنا سرشٹی رہی نٹھ، درشٹی دب نہ کھئے کھلائییا۔ جو مارگ لوکات آئے دس، دہ دشا کر سنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ سُن کے شبد اگما ہر سوامی، شبدی گر لے انگرائیا۔ پرم پُرکھ پرہے تون ٹھا کر انتریامی،
 گھٹ گھٹ ویکھیں تھاوں تھائیا۔ تیرے حُکمے اندر شبد اناد رچی بانی، سمرت شاستر کری پڑھائیا۔ تیرا کھیل ویکھیا چار کھانی، اندج جیرج
 اُتبھج سینج ڈیرہ لائیا۔ تیرا حُکم سُنایا دو جہانی، نرگن سرگن پڑدا لاپیا۔ تیرے حُکم دی دے کے آئے نشانی، جیو جنت جگت جنائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ شبد کہے میں تیرا گوبند روپ، پتا پُرکھ اکال منایا۔ میں ویکھاں چارے
 کوٹ، تیرا کھیل بے پرواہیا۔ لہنا تون کلجگ دتا جوٹھ جھوٹھ، دوارے ساچے جھولی بھرایا۔ مہربان ہو کے گیوں نٹھ، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔

اکو نام دی سُننا کے اگمی ٹک، بن اکھراں دتا پڑھایا۔ جس ویلے کلجگ نیوں کے کہا جھک، میں تیرا چوٹھا پُت چھوٹا اک اکھوایا۔ سِری
 بھگوان کہا میں تیرا ویکھاں اتم دُکھ، دُکھیاں درد آپ وندایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا درسایا۔ سُن کے
 بچن شبد گر ایک، گر گر لئے انگڑایا۔ کی ہویا گر اوتار پیر پیغمبر رکھ کے گئے تیری ٹیک، ٹکا تیرا نام مستک دھوڑی لایا۔ تُوں نرگن
 نرویر نرکار نرکار جگ جگ رہیا ویکھ، اندٹھڑے دھام بیٹھا سوہا پایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کوٹن کوٹ وار دتے میٹ، دُھر فرمانا
 حُکم سُنایا۔ نو سُو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں گوہند ہو کے کھیوٹ کھیٹ، دُھر دا حُکم اک ورتایا۔ تُوں پتا میں تیرا بیٹ، دوجا ناتا نہ
 کھئے جڑایا۔ گر اوتار تیری کھیڈ، پیر پیغمبر تیری سیو کمایا۔ تُوں سدا سہیلا نیتن نیت، نج گھر بیٹھا سوہا پایا۔ میں لکھیا تیرا اوہ لیکھ،
 جو بن رسنا جہوا دتا سمجھایا۔ میں دتا تیرا سندیش، دُھر دا ناد وجایا۔ میں کر کے سچا ویس، مچھ داہڑی کیس روپ وٹایا۔ میں ہو کے
 دس دسمیس، دہ دشا اکو رنگ رنگایا۔ میں اکھیا اک نریش، نر نرکار بے پرواہیا۔ جس دے آگے کلجگ اتم چلے نہ کوئی کیسے دی پیش،
 گر اوتاراں پیر پیغمبراں لیکھا دئے مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ گوہند کہے سُنو گر اوتار پیر پیغمبر
 ایک، ایک وار جنائیا۔ سارے اٹھ کے کہو پرہہ کڈھ اپنا لیکھ، جس لیکھے وچوں سانوں مات گھلائی۔ جے کیسے نوں پہلوں نہیں آیا بہیت،
 نانک نرگن دئے سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ ورتائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر پین سوچ، سوچ وچ
 اپنی سوچ لگائی۔ کس دے اُپر دیئے دوش، نردوش اپنا آپ بنائیا۔ پروردگار سانجھا یار جس دے حُکمے اندر مانئے مؤج، سد مجلس
 بے پرواہیا۔ بے شک اسیں لوکات اُس دی تھوڑی تھوڑی دسکے آئے کھوج، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائی۔ گر شبد کہے سُنو اک بات، دُھر دی دیاں سُنائی۔ بے شک تسیں اُس دی ذات، جس دا روپ رنگ
 ریکھ نظر کیسے نہ آئی۔ میں اوہنوں کہا باپ، پتا پُرکھ اکال جنائیا۔ گجری نال جھوٹھا ساک، ناتا تتاں آیا تڑائی۔ میری مٹی اڈ گئی ہڈیاں
 والی راکھ، ناڑی کم کیسے نہ آئی۔ میں کھول کے اکلا تاک، پڑدا پرے ہٹائی۔ پُرکھ اکال ویکھیا ساکھیات، سچ سینگھاسن بیٹھا دُھر دا ماہیا۔
 اوہدے چرناں ملی نجات، سانتک ست ست ورتائی۔ ہوئی جیہی اُس مینوں دتا آکھ، اشارے نال سمجھائی۔ تیرا ویکھاں بھوکھت واک،

جو بیس اکیسا دئے وڈیائیا۔ کلجگ میٹاں اندھیری رات، ستجگ سچا چند چمکائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پڑھاواں اپنی گاتھ، اکو نام
 سُنائیا۔ لیکھا چکے دین مذہب ذات پات، جھگڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ اکو مندر گھر وکھاواں سچ دوارے دُھر دا پاٹھ، پاٹھشالا نہ کھئے چٹرائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوہند آکھے میں ویکھیا نرائن، گھر سچا بے پرواہیا۔ جتھے بھگت سہیلے بہن،
 بہہ بہہ خوشی منائیا۔ اکو ڈھولا تیرا میرا کہن، سوہنگ رُوپ سہائیا۔ اوہ سوامی ٹھاکر سب دا بنے سین، سجن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گوہند کہے میں پرہہ دا ویکھیا چرناں کول اک گٹکا، اکھر نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی کتا نہ
 کوئی مکتا، اے لانو نہ کھئے بنائیا۔ دولانو نہ کھئے نقطہ، اؤنکڑ ڈلینکڑ رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ ہوڑا کنوڑا رُوپ نہ کھئے دِسدا، ٹپی بندی کرے نہ
 کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گوہند کہے میں ویکھیا تخت نواسی، بے نظیر نظر آیا۔
 نرگن نثر جوت پرکاشی، دیوا باقی نہ کھئے جگایا۔ نہ کوئی سنگی نہ کوئی ساتھی، اک اکلّا سوہیا پایا۔ نہ کوئی رُوپ رنگ ریکھ چکر چنہ نہ
 ذاتی، پاتشاہ اکو اک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل رسیا وکھایا۔ گوہند کہے میں تکیا اکال، اکل کل
 دھاری نظری آئیا۔ جس دا اکو شبد اکٹا لال، پُوت سپوتے دئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اوسے دا پت ڈال، پُہل پُہلواری لوکات
 مہکائیا۔ جس ویلے مُرشد میرا مُرید دا تکیا حال، حالت میری دتی بدلائیا۔ میں اُس ویلے کیتا اک سوال، بن رسنا جہوا بتی دند سُنائیا۔
 میرے گرمکھ گرسکھ لوکات کھائے کدے نہ کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ترے گن مایا نہ رہے جنجال، پنج تت نہ کھئے لڑائیا۔ جنہاں
 پچھے نرگن پرہو تیری گھالی گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ مینوئپتراں نالوں گرمکھ چنگے لال، جو مانک موتی دتے بنائیا۔ کلجگ انت اوہناں
 دا سرشٹ سبائی دیواں احوال، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دیاں جنائیا۔ اٹھو ویکھو تگو جنہاں دا پتا اکو پُرکھ اکال، سو بے عقل عقلاں
 والیاں نالوں چنگے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، موہے دینی اک وڈیائیا۔ گوہند کہے میں ویکھیا اگم، سچکھنڈ
 نواسی اکو میرا ماہیا۔ جس دی دھاروں پیا جم، دوجی گود نہ کھئے سہائیا۔ اوہ نہکرمی میرا جانے کم، کرنی اپنی دئے سمجھائیا۔ دو جہاناں بیڑا
 بنہ، اپنے حُکے وچ پھرائیا۔ میں ویکھاں دھام نہچل اٹل، جس دا منڈل سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری

آسا پور وکھائیا۔ گوہند کہے میری آسا اک، پُرکھ اکال جنائیا۔ جو چوٹھی سطر وچ دتا لکھ، اوہ لیکھا پور کرائیا۔ پہلی سطر تیئی اوتار
 سکے نہ ویکھ، آگے پڑھن کھئے نہ جائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دوارے بیٹھے ہیٹھ، سندیشے سُنن چائیں چائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر جو حُکم
 سُنہڑے دتے بھیج، بھجن بندگی ناؤں دھرائیا۔ گوہند کہیا میں اوہناں نوں آیا لیٹ، مینوں لوڑ رہی نہ رائیا۔ جس کارن تیری ستھر
 سؤلاں والی ہنڈائی سیج، سوہنا اکو اک راہ تکائیا۔ سو اپنا دس دے بہیت، بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ کی ہویا جے تیرے نام دی مہا کر کے
 گر ارجن سیس پوائی ریت، اگنی تت تپائیا۔ کی ہویا تیرا بردا بن کے نانک دھریا بھیکھ، سیلی ٹوپی سیس بندھائیا۔ کی ہویا گر تیغ بہادر
 سیس لگائی تیغ، دو دھاری دھار چلائییا۔ کی ہویا بالے کیتے بھیٹ، تیری خوشی منائیا۔ کی ہویا دے پنہاں ہیٹھ، تیری بے پرواہیا۔ کی
 ہویا تون وسیوں سچکھنڈ دیس، میں لوکھات تیرا حُکم سُنائیا۔ جنان چر پُرکھ اکال اپنا نرگن ہو نہ بدلیں ویس، دھرنی دھرت دھول اُتے
 پھیرا پائیا۔ اوناں چر میرے گرمکھاں دا وسنا نہیں دیس، دھرنی دھرت دھول خوشی نہ کھئے منائیا۔ کی ہویا تیرا نام گاؤندا سہنسر مکھ فن
 شیش، آد انت سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر دا لیکھا دینا چُکائیا۔ گوہند کہیا میں ویکھاں جلوہ نور نورانی،
 پروردگار مکھ پڑدا دتا اُٹھائیا۔ جیہڑا بھیڈوآں چھتیریاں دی لیندا رہیا قُربانی، اوہدے اُتے اپنا سرنِس دتا لُٹائیا۔ پُرکھ اکال تیتھوں منگنی اک
 نشانی، جھولی اپنی لینی بھرائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم سرشٹی ہوئے دیوانی، گُرمت نظر کھئے نہ آئیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ اُبلے پانی، ساتک ست نہ
 کھئے ورتائیا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ ہووے بانی، ہر کا نام نہ کھئے دھبائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جیو جنت ہون حرامی، ست دھرم
 نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا پریم نہ کرے کوئی شبدان نال بانی، کلمیاں وچ قایم نظر کھئے نہ آئیا۔ گھر گھر ناچ کرے تھوآ بن کے مایا رانی، مکھ گھنگٹ
 لے اُٹھائیا۔ سادھاں سنتاں ہوئے حیرانی، پریشانی نہ کھئے مُکائیا۔ اوس ویلے پرہ تون کیریا کریں آپ مہانی، مہر نظر اُٹھائیا۔ ویس وٹاؤنا جوت
 نورانی، نورو نور نور درسائیا۔ ایہو تیری وڈی مہربانی، سر میرے احسان چڑھائیا۔ میرے گرہ کَن آویں مہانی، اندر وڑ کے ڈیرہ لائیا۔
 پھیر میں مٹاں کہ تون وی دیویں قُربانی، آپا چھڈ مایا ہو کے پھیرا پائیا۔ تیری میری مسل بنے آگے لاثانی، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کوٹن
 کوٹ وار تیری سرشٹی ہوئی فانی، انت رسن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، میرا دُھر دا سنگ نبھائیا۔ گوہند کہے

میں سچکھنڈ ویکھیا، نیتر نیناں اکھ کھلایا۔ پُرکھ اکھا کو بیٹھیا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ مینوں ہوئی جہی دین لگا سندیشیا، اپنا حکم
 ورتایا۔ میں اوسے ویلے چرناں وچ لیٹیا، نیتر نیناں نیر وایا۔ جے تُوں دُشٹ دمن توں بنایا اپنا بیٹیا، پتا ہو کے گود اٹھایا۔ آگے پھیر جے
 کلا بھیجیا، لوکات کدے نہ جائیا۔ پُرکھ اکال کہا میرا ایہہ ویسیا، جگ جگ کھیل کرائیا۔ گوبند کہا جے ماناں تے تیری سیجیا، دوجی
 ویراں ستھر یار نہ کھئے ہنڈھایا۔ پُرکھ اکال کہا تُوں میرا نر نیشیا، شاہ پاتشاہ اکھوایا۔ گوبند کہا تُوں رہیں سدا ہمیشیا، نہ میں نہ جائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میری آسا پور کرائیا۔ گوبند کہا میں ویکھیا سچکھنڈ چڑھ کے، پوڑا نانک اک لگایا۔ درشن
 کریا دوارے کھڑے کے، نور نور وچ سائیا۔ مان گویا چرن پھڑ کے، محبت وچ ٹکایا۔ ور منگیا آگے اڑ کے، منت کری کوئی نہ رایا۔ میں
 تیرے حکمے اندر لوکات ساچا گھاڑن آیا گھڑ کے، چار ورنان اکو رنگ رنگایا۔ امرت آم گرمکھاں اندر آیا دھر کے، سچ پیالہ جام پیایا۔ تیرا
 نام سنہڑا آیا دس کے، بھوکھتاں وچ جنایا۔ ساڈھے تن ہتھ وچوں ندیروں آیا نٹھ، کے، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئی۔ چرن دوارے پرہ تیرے
 ڈھتھ کے، اکو منگ منگایا۔ کلجگ اتم تیرے بنا مول نہیں بچدے، جو گرمکھ تیرا نام دھیایا۔ پُرکھ اکال ایہہ بچن میرے سچ دے، نہ کوئی
 میٹے میٹ مٹایا۔ اوہ طلب گار تیری اُس اکھ دے، جس نیتر اپنا روپ درسایا۔ اوہ مالک اُس حق دے، جیہڑی حقیقت سمجھ کھئے نہ
 پائی۔ اوہ بچے میری رت دے، کوڑی رت نہ کھئے رنگایا۔ اوہ پتلے برہم مت دے، دوجی کرن نہ کھئے پڑھایا۔ اوہ بن میرے تیرے دوجے نال
 کدے نہ ہسدے، خوشی وچ خوشی نہ کھئے جنایا۔ سری بھگوان تیرے قدماں اُپر ڈھتھدے، سپس جگدیس اک جھکایا۔ تُوں میرا میں
 تیرا نام رتدے، جو نانک نرگن سرگن گیا سمجھایا۔ کسے دے ہٹایاں پچھے مول نہیں ہٹدے، دھکے دیوے جگت لوکایا۔ اوہناں دے لیکھ
 مکے شک دے، سنسا رہن کھئے نہ پائی۔ میں وی بیان دینے اوہناں دے حق دے، ایتھے اوتھے دیاں صفایا۔ جو میرے نال وسدے، اوہناں
 تیرے کول بہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر میرے ہتھ ٹکایا۔ پُرکھ اکال کہا سُن نرگن، سرگن دوا اک جنایا۔ گر
 اوتار پیغمبر چن، اپنا کھیل وکھایا۔ گوبند پکار تیری سُن، صاحب سوامی اکو ڈھولا گایا۔ کلجگ اتم ویکھے گن، اوگن لکھ چوراسی پھول
 پھلایا۔ لیکھا جانے رکھ مَن، سُن سادھی پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوبند کہا نرگن

سرگن دوا اتم ہووے صفر، لوکات رہن نہ پائیا۔ تیرے نام دا گا کے فقرہ، جگت جہان دئے جنائیا۔ میں چوٹی چڑھ کے ویکھیا سغرا، اگم اتہا تیری وڈیائیا۔ ایتھے پرہو لوڑ رہی نہ بازاں تتران، کھنڈا کھڑگ تیر ترکش کم کیسے نہ آئیا۔ جدھر ویکھاں اودھر تون ہی اکو میرا مترا، میت پیارا بے پرواہیا۔ اندر وڑ کے ویکھیا میں ایسے دھاروں نکلا، کین نور جوت رُسنائیا۔ پہلوں لیکھا آیا یاد پچھلا، جو پچھے دتا سمجھائیا۔ ایسے کارن پُرکھ اکال دین دیال کلجگ اتم اپنا لیکھا پُچھ لا، ڈوری تیرے ہتھ پھڑائیا۔ میں تیرا بھانا مٹاں مٹھڑا، خوشیاں گیت الاٹیا۔ تیرا کھیل سدا اندٹھڑا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نرگن نرگن کہا گوبند تیرا میرا روپ پیس، بستر سیجا سٹا نظر کیسے نہ آئیا۔ پیس کہا میرا صاحب جگدیش، جگت ایشر وڈ وڈیائیا۔ جگدیش کہا میری دھار اکیس، ایکنکار حکم سُنائیا۔ ایکنکار کہے میری اپنی حدیث، جیہڑی حضرت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دھار کہے میں اوہ اگمی ٹھیک، جسدا ٹھیکر نہ کھئے بھنائیا۔ جس دی وکھری نرالی سب تون تاریخ، تواریخ وچ لیکھ کے سمجھائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر کردے رہے اڈیک، نرگن ہو کے راہ تکائیا۔ سو صاحب ستگر شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی مہر کرے بخشیش، رحمت اک ورتائیا۔ گوبند میلا کھیل گرو گر چلا گھر ٹھانڈے کرے ٹھیک، ٹھاکر اپنا ویس وٹائیا۔ نام ڈھولا بن وچولا گائے اتیت، ترے گن لیکھا رہیا وکھائیا۔ ویکھ وکھائے ہست کیٹ، اوچ نیچ اپنا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال پاوے بھیکھ، بھچھیا اپنا نام ورتائیا۔ گرمکھ گرسکھ دے کے سچ حدیث، دھر دی سکھیا دئے سمجھائیا۔ تون میرا میں تیرا گاؤنا گیت، گرمکھ گرسکھ گر گوبند وچ سمائیا۔ گوبند کہے میرا پُرکھ اکال جس نال سچ پریت، پریتی پریم توڑ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ہر رگھڑائیا۔ گوبند کہے اٹھ ویکھ ابناشی، اپنا دھیان لگائیا۔ روندے پھردے پنڈت کاشی، جگت وڈیا ہوئی ہلکائیا۔ چاروں کُنٹ ہوئی اداسی، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ من منوا سب تون کرے داغی، دُرمت میل نہ کھئے دھوٹائیا۔ صدی ویہویں سوئی سرت کیسے نہ جاگی، کلجگ سنت اکھ نہ کھئے کھلاٹیا۔ ہنس روپ ہوئے کاگی، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ نہ کھئے چکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکات جو بنے واگی، اتم پلؤ گئے چھڈائیا۔ اتم تیری پرما تم دسدا کوئی نہ ساتھی، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ صدی ویہویں سب دی پوری کر دے اکھی، آخر اپنا حکم ورتائیا۔ لہنا دینا مکا دے باقی، بابل تیری اوٹ تکائیا۔ گرمکھ ویکھ کھول کے

تاکي، بجر کپاڻي گنڏا لاهيا۔ بھر پيالہ جام دے دے دُھر دے ساقی، آبِ حیات مکھ چوائيا۔ جيون وچوں بدل دے حیاتی، آپ اپنے گھر
 وسائيا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن تیری ہووے داسی، سیوک ہو کے سیو کھائيا۔ تُوں سچکھنڏ نواسی پُرکھ ابناشی، شاہ پاتشاہ تیری
 شہنشاہيا۔ بیس اکیس تیری سچي داتی، داتے دانی دیا کھائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا لیکھ دئے لگائيا۔ پُرکھ اکال
 کھا اٹھ ویکھ ہستی، ہر جو ہر ہر آپ درڑائیندا۔ کرے کھیل پرہہ عرشی فرشی، دو جہاناں پنہہ مکائیندا۔ کلجگ انت سِری بھگونت
 بنے غرضی، فرضی کھیل نہ کھئے کھلائیندا۔ گوبند تیری منظور کرے عرضی، آرزو اپنے لیکھ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر سر تیرے ہتھ ٹکائیندا۔ سر تیرے ہتھ رکھے آپ نرنکار، ہر کرتا سچ درڑائيا۔ سب دا لیکھا دئے نیوار، باقی کوئی رہن نہ پائيا۔ وپہہ سو
 اکی بکرمی دا آگے جانے نہ کوئی احوال، لیکھا سکيا نہ کھئے سمجھائيا۔ ستجگ مارگ سکے نہ کھئے وکھال، نیتز اکھ نہ کھئے کھلائيا۔ کون بدھ
 سمت چلے وچ جہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائيا۔ گوبند تیرا لیکھا پور، پُرکھ اکال دئے کرائيا۔ چھپی
 پوہ نیڑے نہیں دور، دور درادا ویکھ وکھائيا۔ کوڑی کِرپا نانا توڑ کے کوڑ، سچ سچ اک سمجھائيا۔ ستجگ دا سچ دسے دستور، حُکمی
 حکم اک منائيا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پرہہ چرن دوارے ہون مجبور، نیوں نیوں سارے سپس جھکائيا۔ تُوں صاحب سدا حاضر حضور،
 حضرت اک اکھوائيا۔ تیرا جلوہ تگ کے کوہ طور، موسیٰ اکھ نہ سکے اٹھائيا۔ محمد منگے تیری دھوڑ، خاک پاخاک چرن رمائيا۔ عیسیٰ
 سولی چڑھن کیتا منظور، پھانسی گل لٹکائيا۔ تیرا آؤنا دس کے گیا ضرور، میرا پتا آوے واہو داہيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، سد دیوے مان وڈیائيا۔ گوبند تیرا دساں سمت سچ، چار جگ سمجھ کیسے نہ آيا۔ جس وچ اکو چلے مت، بھید رہے نہ رائيا۔ اکو دین
 اکو مذہب اکو مندر مسجد مٹھ، شودوالا اک اکھوائيا۔ اکو تیرتھ اکو تٹ، اکو شبدا گرو ونجارا ہٹ، اکو سوڈا دئے وکائيا۔ اکو نیتز اکو اکھ،
 اکو پرتکھ نظری آئے گسائینا۔ اکو مہا صفت صلاح جس، اکو کرے پڑھائيا۔ اک توں آگے سب دا کھوہ کے حق، حُکم اکو اپنا دئے سنائيا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہارا وڈیائيا۔ گوبند کہے میں منگی اکی، اکلے جھولی ڈاہيا۔ جس وچ دو جہاناں سکھی،
 دیوت سر پچیا رہن کھئے نہ پائيا۔ میں کھولاں پہلی چیترا اوہ چٹھی، جس دا حساب کیتا پُرکھ اکال دئے جنائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا اپنا آپے جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دسساں راہ، رہبر اک بنائیا۔ ورنان برنان سچ صلاح، چار اٹھاراں دیاں سمجھائیا۔ اِکو اِشٹ دیو سوامی آتم پرما تم لینا منا، دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ شاستر سمتر وید پُران صفت صلاحی رہے گا، دُھر سُنہیڑا جگت جنائیا۔ سب تون وکھرا نُوَر نُوَرانہ وسے خُدا، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ جس دے نالون حُکمے اندر ہو جُدا، تتو تت گیا سمائیا۔ اتم اوسے ملنا آ، جو آد جُگاد پتا مائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا دے وکھائیا۔ ساچا لیکھا وکھاؤنا جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ کوڑی کِرپا میٹ کے اگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ بن مکیوں کعبیوں کرا کے حج، کایا حُجرہ دینا وکھائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ سوہنا مٹھ، گُرودوارا سوہنا پائیا۔ جس اندر پُرکھ اکال رہیا وس، دوس رین ڈیرہ لائیا۔ گُرمکھاں وکھا کے اپنی اکھ، آخر پڑدا دینا اُٹھائیا۔ درشن پا کے گُرمکھ آپے کہن تُوں صاحب پُرکھ سمرتھ، سچّی تیری شہنشاہیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاواں جس، سوہنگ ڈھولا جو نانک گیا گائیا۔ تُوں میرا میں تیرے وس، دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں میرا میں تیرا حق، حاکم اِکو نُوَر خُدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا سندیشہ اک سُنائیا۔ دُھر دا سندیشہ سُن کے گر اوتار، پیر پیغمبر خوشی منائیا۔ واہ واہوا کِرپا کرے پروردگار، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ نرگن ہو کے ساچا یار، ساچی سیکھیا دئے پڑھائیا۔ جس دا کردے آئے اظہار، الفیے نال وڈیائیا۔ جو ساکھیات نظری آئے نرنکار، نرگن داتا آپ اکھوائیا۔ جے لبھو کلمیوں دے باہر، اکھراں وچ بند نہ کھئے کرائیا۔ جے چرنی ڈھٹھو سدا سدا سد نال، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جے اوس دے بنو لال، لال گوہند پُرکھ اکال جھولی پائیا۔ گُرمکھو گُرسکھو تہاڈی اوہ سچ سچّی دھرمسال، جتھے کال پوہ نہ سکے رائیا۔ کلجگ اتم لکھ چوڑاسی وچوں بہال، بہتیاں وچوں تھوڑے تھوڑیاں وچوں جوتی دھار جوڑے، شبدی ناد سُنائیا۔ جنہاں دی پُرکھ اکال تُوں پئی لوڑے، سو لواں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں وچوں باہر کڈھائیا۔ جنہاں دے پچھے گوہند وارے جوڑے جوڑے، سو جوڑیاں وچ اپنے رنگ رنگائیا۔ بے شک مانس جنم لوکات کیسے دے بہتے کیسے دے تھوڑے، اتم جوتی جوت وچ ملائیا۔ گُرمکھاں بیڑا شوہ دریا کوئی نہ روڑھے، ڈُبدے پاہن پار کرائیا۔ گر شبد سوامی چاڑھ کے اپنے گھوڑے، لیکھا آر پار آپ مُکائیا۔ اوتھے بہگت بہگوان مل کے گاؤندے ڈھولے، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ راگ الاٹیا۔ گُرمکھ کہن اسیں تیرے گھر دے گولے، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اتم ویکھے چائیں چائیا۔ گوبند کہہا میں نہ جانان پرہہ تیرا چاؤ، کی تیری وڈیائیا۔ جنان چر میرے گرمکھ نہ
 پکڑیں باہوں، پھڑ اپنے گلے لگائیا۔ اوناں چر نہ مٹاں نیاؤں، سچ سچ دیاں سُنائیا۔ جنان چر ہنس بنائیں نہ پھڑ کے کاؤں، کاگوں ہنس
 اڈائیا۔ میں دس کے آیا اکو تیرا ناؤں، پُرکھ اکال تیری اوٹ جنائیا۔ تُوں ہی پتا تُوں ہی ماؤں، دُوچی جنی گود نہ کھئے بہائیا۔ تُوں ہی کھیڑا
 تُوں ہی نگر گراؤں، تُوں ہی آسن سیجا سوبھا پائیا۔ تُوں ہی رنگ تُوں ہی راؤ، تُوں شہنشاہ اکھوائیا۔ ویکھیں کتے میریاں گرمکھاں نال نہ
 لاویں داؤ، اچھل چھل تیری چال اچے تگ نہ کیسے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنا دینا چُکائیا۔ گوبند کہہا
 پُرکھ اکال میں تیرا سُرُوپیر، پیرتا وچ اکھوائیا۔ ایہہ گرمکھ میری تصویر، تیرے رُوپ وچ سمائیا۔ ایہہ میرا ملکہ جاگیر، جنہاں دے اندر وڑ
 کے ڈیرہ لائیا۔ میری منزل انہاں نال اخیر، چوٹی چڑھ کے خوشی وکھائیا۔ انہاں میرا امرت پیتا سچا سیر، شیرخوار بچے نظری آئیا۔ جے
 تُوں پُرکھ اکال پاتشاہ میں تیرا وزیر، دوہاں بنا رعیت کم کیسے نہ آئیا۔ جے تُوں مالک تے میں تیری تقدیر، بن تقدیر تدبیر چلے نہ کھئے چٹرائیا۔
 جے تُوں آقا تے میں تیرا فقیر، بن درویش تیرے در تے الکہ نہ کھئے جگائیا۔ جے تُوں بے نظیر، میں تیری نظر لوکھات گرمکھاں اُتے ٹکائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا سنگی بن کے سنگ نبھائیا۔ گوبند کہہا ویکھ میرا گرمکھ، جس نوں وشن برہما شو
 سیس نوائیا۔ جس دے اندر میرا سُکھ، بن گرمکھ میرا گھر کھئے رہن نہ پائیا۔ اہناں آ کے پرہہ آپ اپنی گودی چُک، دُھر دا مالک ہو کے
 سیو کمائیا۔ پھیر میں کہاں میری سُفل ہوئی ککھ، گرمکھاں دُکھ نہ لا کے رائیا۔ اوہ ویلا آیا دُھک، صدی ویہویں دئے دُہائیا۔ اکیسے لیکھا
 رہیا چُک، باقی سب دی ہتھ پھڑائیا۔ چھہی پوہ میں اپنا حساب کتاب ستاراں سو چھینجا والا لینا پُچھ، پینسٹھ والا پھیر آگے ٹکائیا۔

☆ ۲ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

جگدیش کہے ویکھ کلغیدھر، دھرنی دھرت دھول دیاں وڈیائیا۔ سٹ ڈلارے تیرا پورا کر ور، وارتا پچھلی نال رلائیآ۔ کر وسیرا تیرے گھر، گرہ مندر دیاں وڈیائیا۔ ناؤں رکھا کے نرائن نر، نر پت اپنا حکم ورتائیا۔ تیرا ہو کے تیرے لئے پھڑ، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ تیرا بوٹا ویکھے اپنی جڑ، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہر کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے ویکھ دھر کلغی، اکل کل دھاری رہیا جنائیا۔ جوت آگئی اکو بلدی، بل بل واری گھولی گھول گھائیا۔ ایہ کھیل پُرکھ اگم دی، اگمڑی کار کھائیا۔ تیرے ورگا سٹ جنی مات کھئے نہ جمدی، گودی تن خاک نہ کھئے ہنڈھائیا۔ میں کھیل دساں اپنے اچھل اچھل دی، ول چھل دھاری رہیا درڑائیا۔ سار پا کے جل تھل دی، مہیئل دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سیری بھگون کہے ویکھ کلغی دھر، کلکاتی نظری آئیآ۔ جگت جہان رہیا سڑ، آگنی تت تپائیا۔ تیرا پلو سکے کوئی نہ پھڑ، میرا درس کھئے نہ پائیا۔ ساچے پوڑے سکے کوئی نہ چڑھ، منزل پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ ست دوارا ویکھے کوئی نہ کھڑ، نین اکھ نہ کھئے کھلائیآ۔ کوڑی کیرپا وکھاواں جگت گرھ، گرھی چمکور دئے ڈہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھ اُلیکھ رہیا درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے کلغیدھر تیرا پچھلا چیتا، چترتھ بھل کدے نہ جائیا۔ جس ویلے سٹ ڈلارے کرن لگا سی بھینٹا، سینگھ اجیت اکھ کھلائیآ۔ اوس ویلے کہا پُرکھ اکال میں تیرا بیٹا، بیٹا بن کے باپ نہ مات اکھوائیا۔ اوس ویلے لکھیا اک لیکھا، اکھ دتا جنائیا۔ تیرا میرے نال حصہ، سانجھی ونڈ اکو ونڈائیا۔ جے میں بنیا تیرا پتا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان ہویا سہائیا۔ ابناشی کرتا کہے سُن کلغیدھر، تیرا لیکھا دیاں جنائیا۔ جس ویلے منگیا ور سر اجیت ہتھ ٹکائیا۔ تیری جھولی تیرے دتے دھر، میرا مؤل رہیا نہ رائیا۔ سوہنا ویکھ اگم گھر، تیرے در دتے پُچائیا۔ جے میں تیرا بوٹا تُوں میری لانی جڑ، گرمکھ ساچے لئیں پرگٹائیا۔ جنہاں دے اندروں میری یاد کدے نہ جاوے مر، مریاں پچھوں جیون تیرے وچ سہائیا۔ ایہ چار ڈلارے رکھاں تیرے در، درویشی ہو کے سیو کھائیا۔ جے ساچے لاوین لڑ، لڑی اپنے نال بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پاربرہم کہے سُن دھر کلغی، پُرکھ اکال دتا جنائیا۔ تیری منظور دوارے عرضی، کھاتے

اپنے وچ رکھائیا۔ آگے کراں جو تیری مرضی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دو جہاناں بن کے دردی، سد تیرا درد وندائیا۔ تُوں لہنیدار میں تیرا قرضی، مقرُوض اک اکھوائیا۔ میں پورا کراں فرضی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ کار کراں نرائن نر دی، بے انت بے پرواہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لیکھا رہیا وکھائیا۔ کلغی دھر تیری یاد چیچی، جس اُتے چوبھا کٹار لگائیا۔ خُون کڈھ سیں نہ کیتی، خوشیاں وچ ڈھولا گائیا۔ اجیت چاڑھ کے رنگ مجیٹھی، رنگن تیری اک نظری آئیا۔ مستک ٹگا لا کے کہا تیری پھلدی رہے باغیچی، پُھل پُھلواری مات مہکائیا۔ ایہہ نئی جان نگی، نکیوں وڈے رہی بنائیا۔ ساچے گھر لگے پریتی، جتھوں سکے نہ کھئے تڑائیا۔ اُس ویلے گوہند اپنے مستک اُتے اک دھار سوہنی لیکھی، جس دا چنھ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے تیرا پچھلا لہنا، سدا سد ظاہر نظری آئیا۔ تُوں مٹیا دُھر دا کہنا، بھانے وچ سہائیا۔ کھیل ویکھ کے اپنے نیناں، اتم خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ سچ سندیشہ دُھر دا کہنا، کری حق پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پُرکھ اکال کہے مینوں یاد تیری گڑھی والی سوگند، قسم کھا کے خصم لیا منائیا۔ اچت سنا کے ڈھولا چھند، سوہنگ دتا پڑھائیا۔ اوس دوارے لئے اند، جس گھر دا مالک بے پرواہیا۔ سچ دوار دا بن چند، چنداں تون پرے تیری رُشنائیا۔ ایہہ رنبھومی نہیں نہ کوئی جودھیاں والا جنگ، ایہہ پتا پوت دا پرسنگ، پرہ نے سوہنا کھیل بنائیا۔ تہاڈے پچھے میری پوری ہووے منگ، آسا نال وڈیائیا۔ میرا لیکھے لگے کسیا اسو تنگ، دھنُش بان لئے انگڑائیا۔ میری سوہنیک ہووے کنڈ، جو بہتھا رہی اُٹھائیا۔ میرا دو جہان مکے پنڈھ، تتوت نہ کھئے بھوائیا۔ میرا لیکھا مکے پُری اند، اند اند وچ سہائیا۔ میری دُھر دی پئے گنڈھ، نانا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ میں در دروازہ ویکھاں لنگھ، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ میں شہنشاہ سُہاواں پلنگ، جس دا پاوا چول نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلا لئے بنائیا۔ کلغی دھر کہے میرا خُون دا ٹبکا، مستک رنگ چڑھائیا۔ ایہہ لہنا دینا کدکا، قُدرت قادر کھیل وکھائیا۔ ایہہ مول کلجگ حد کا، اتم ڈیرہ ڈھائیا۔ میرا لہنا لیکھے لگدا، الیکھ دئے وڈیائیا۔ پرہ مالک آد جگادی دو جہاناں جگ دا، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ جو مالک سدا سُہیلا سب دا، صاحب سلطان وڈی وڈیائیا۔ جو لہیاں کیسے نہ لہدا، کھوجیاں کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ اوہ سندیشہ آگمی

دھاروں گھلدا، حُکمی حُکمِ درڑائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان کھیل کھلائیا۔ کلغیدھر سُن ساچے سَت، سَت ستوادی آپ جنائیندا۔ اوہ سُنجنی سوہنی رُت، جس ویلے چیت باہر کڈھائیندا۔ اوس ویلے اکو وار پرہہ توں لیا پُچھ، کر بینتی سیس نوائیندا۔ تیرا سدا اُجل مکھ، سوہنا رنگ چمکائیندا۔ تینوں بخشے اوہ پُت، جنہاں دا پتا جمن مرن وچ کدے نہ آئیندا۔ پُرکھ اکال اگوں اٹھ، جوتی دھاروں حُکم سُنائیندا۔ میں جھولی پاواں تیری سب کچھ، مُفت اپنا آپ لُٹائیندا۔ جس ویلے کلجگ اوڈھ جائے مُک، مُفت اپنی سیو کمائیندا۔ تیرے اندر جاواں لُک، گھر ساچا اک سہائیندا۔ جن بھگت پرگٹا کے تیرے پُت، سدھا اپنے نال ملائیندا۔ دوجا بدلے کوئی نہ رُخ، راہ مارگ اک سمجھائیندا۔ جنم کرم دا میٹ کے ڈکھ، چنتا روگ سوگ چکائیندا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھو بہیدا آپ کھلائییندا۔ سُن کے چن کلغیدھر جگدیس، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ اکو چھتر جھلے پرہہ تیرے سیس، دوجی ریت نہ کھئے چلائیا۔ جے گاواں تے تیرا گیت، گرمکھاں سچ پڑھائیا۔ جے وسان تے تیری مسیت، کایا کعبہ اک جنائیا۔ جے ہسساں تے تیرے چیت، دوجا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا اپنے لیکھے لائیا۔ اپنے لیکھے لاؤنا اک، اکو وار جنائیا۔ میرے نالوں چنگا میرا سیکھ، جو تیرا نام دھیائیا۔ میری جھولی پاؤنی بھکھ، وست اک ورتائیا۔ میں اگلا لیکھا جاواں لیکھ، بھوکھ دیاں سمجھائییا۔ سچ سوامی کھولے درشت، ایشٹ اک وڈیائیا۔ تُوں آتم پرما تم مالک بن کے بھوگیں گریہست، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ میرے گرمکھاں تیرے ملن دا عشق، عاشق معشوق اکو رنگ دکھائییا۔ میری چیچی والا پریم پیار دا تلک، ہرجن ساچے دینا چھہائییا۔ جوں تیرے وچھوڑے وچ میری نکلے کلک، ایتھے اوتھے جھلان نہ کھئے جدائییا۔ بھگت سہیلا ہو کے کرنی ملت، میلا اپنے نال ملائییا۔ اچھل چھلداہاری ویکھیں میرے نال کریں نہ علت، پچھلی ریتی دینی گوائیا۔ تیرے نام پریم پیار دا اوڈھن میری خلت، سوہنا بھوشن بے پرواہیا۔ نالے زور نالے منت، جویں منیں اوسے طرح لینا منائییا۔ میرے انتر بھرنی اپنی ہمت، حوصلہ تیرا اک رکھائییا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساڈھے تِن ہتھ مؤسے منہ کے بہار ڈگدے ویکھیا تیرا ولیج، مندر سوہنا تیرا نظری آئییا۔ چیخ پکار کر کے گیا چیلنج، چرچاں وچ سُنائییا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا لیکھے لائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دساں اوہ نشانی، نچھاور گوہند اپنا آپ کرائیا۔ جس ویلے اجیت

دی ہوئی قُربانی، دھار آر پار لنگھ خوشی منائیا۔ اوس ویلے اُس دے گل سی نَوں منکیاں والی اک گانی، ہیرے لال زمرد موتی رنگ
 وٹائیا۔ اوبنن آئی اک حیرانی، بوکے نال سُنائیا۔ کدھر گئی اڑھ جوانی، جو بن مکھ بھوائیا۔ جاں ویکھیا جلوہ نوری، نورو نور رُشنائیا۔
 دتا سندیشہ حُکمرانی، شاہ پاتشاہ آپ سمجھائیا۔ ایہ کھیل اوہ سُلطانی، جس دا ثانی نظر کھئے نہ آئیا۔ تسیں منکے بن کے ساتھی بنیا نہ کھئے
 دلجانی، آگے سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سُنو آگے جناواں اوہ کہانی، کہاوت اپنی دیاں جنائیا۔ گو بند بچے دی اوہ نشانی، گرمکھ گرسکھ لوان
 پرگٹائیا۔ جنہاں نون اپنے گل دی بنا کے گانی، بن دُھر دا مالک آپ اکھوائیا۔ منکیاں کہا تیری مہربانی، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ جے تون
 گرمکھاں دا پیارا گو بند مار اندر اک ہور گانی، تیر نشانہ لائیا۔ جے اوہ تیرا پُتر اپنے پُتر نہ دیوے پانی، جُجھار تیری بھیت چڑھائیا۔ پھیر
 مناں تون شہنشاہ سُلطانی، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہا اس وچ کی حیرانی، حیرت والی کھیل نہ کھئے جنائیا۔ تون سُو رپر وڈا بلوانی،
 بلدھاری اک اکھوائیا۔ بچے دیندیاں کدے نہ آوے پریشانی، سنسا چت نہ لیا۔ اُس دی منگ اک مہانی، جو اندرے اندر رہیا سُنائیا۔
 پرم پُرکھ پر ماتم میری تیرے نال تیری میرے نال بنی رہے سدا جوانی، جو بن جو بنن وچوں بدل کدے نہ جائیا۔ تیرا میرا ناتا تئے جو، تئان
 والا نظری آئیا۔ جے تون میرا میں تیرے ورگا جاواں ہو، دو جہاناں بھجیں واہو داہیا۔ نہ کوئی پُتران دا نہ مِتران دا نہ کوئی دُکھ نہ دھرو،
 جگت رونا نظر کدے نہ آئیا۔ جے مہر کریں آتم پر ماتم جاواں چھوہ، سواتم اپنا دیاں بدلائیا۔ جس کر کے سب کچھ دتا کھوہ، خالی ہتھ رہیا
 وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا اٹھ ہس، ہستی دیاں جنائیا۔ تیرے باہر دساں
 پرتکھ، اندر وساں سمرتھ، نیتر ملا کے اکھ، بن ہتھان ہتھ جڑائیا۔ تون میرا میں تیرا دوہاں دا اکو رس، جس رس وچوں امرت دتا پرگٹائیا۔
 جو ستگر دا امرت لئے چکھ، تیس تون دو جے پیالے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گو بند کہا کپڑا گرسکھ کپڑا گرمکھ کپڑا بھگت کپڑا سنت جیہڑا
 کلجگ وچوں پیوے گٹ گٹ، اپنا بل دھرائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس دے پردے اندر ماراں سٹ، ساچا پریم کراں پرگٹ، سو پیوے پیالہ اوہ
 جھٹ، بن رسنا رس اپنے اندر ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا اپنی کھیل کھلائی۔

☆ ۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بہکت دوار جیٹھووال ☆

گوبند کہے ویکھو گر پیغمبر اوتار، بن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ پُرکھ اکال کھیل کرے اگم اپار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا جگ
چوکرئی ستجگ تریتا دواپرکجگ کردے رہے نام جیکار، راگان ناداں ڈھولیاں کلمیاں وچ گائیا۔ سو صاحب سوامی انتریامی ویس وٹائے آپ
نرنکار، قدرت دا قادر ویکھ وکھائیآ۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی کرے پکار، آد جگاد جگ چوکرئی
نت نوت تون ہی تون ہی راگ الائیآ۔ جو ست سوامی سدا نہکامی وسنہارا نہچل دھام دھام نیار، پروردگار سانجھا یار جلوہ نور کرے
رُشنائیآ۔ ایتھے اوتھے دو جہان سری بھگوان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ پاونہارا سار، اندج جیرج اُتہج سیتج چارے کھانی ویکھ وکھائیآ۔ سرگن
نرگن نیرویر نرکار نرنکار کھیل کرے وچ سنسار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دیوا باقی کھلاپاتی ایکا جوت کرے رُشنائیآ۔ ست ستوادی برہم
برہمادی شبدا انادی لائے اک دربار، دُھر دی دھار آپ بنائیآ۔ بیس اکیسا ہر جگدیسا ہونے خبردار، بے خبراں خبر سُنائیآ۔ رُت سُنجنی
کرے آپ پیار، پرم پُرکھ پریم پت پرمیشور اپنی دیا کھائیآ۔ بہکت سہیلا اک اکیلا لیکھا جانے سچ دربار، در دربارے دئے وڈیائیآ۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر کرنی کار کھائیآ۔ گوبند کہے ویکھو پیر پیغمبر گر اوتار کھول کے اکھ، آخر دیاں جنائیآ۔ جس دا
مارگ سرشٹ سبائی ورنان برنان ذاتاں پاتاں دینان مذہباں آئے دس، شرع شریعت ونڈ ونڈائیآ۔ جس دا مکہ کعبہ حجریاں اندر دس کے آئے
جج، محبوب محبت اکو اک جنائیآ۔ جس دا نام نشان دسدے آئے مندر شودوالے مٹھ، جگت وِدیا کر پڑھائیآ۔ جس نون لبھدے گُدر تیرتھ
اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی کھوج کھجائیآ۔ جس دا کھانی بانی گاوے جس، سوپلے ڈھولے صفت صلاحیا۔ جس دا واک بھوکھتاں
اندر لکھا کے آئے جگ، جگ جیون داتا ناؤں دھرائیا۔ سو صاحب سوامی ہو پرگٹ، پُرکھ اکالا کھیل کھلائیآ۔ جس بہکت دوار کھول
ہٹ، الکھ اگوچر اگم اتھاہ وست اک ورتائیآ۔ انتر آتم پرما تم نچ گھر لا کے شبدی سٹ، سوئی سُرتی آپ اٹھائیآ۔ کوڑی کیریا میٹ کے من
مت، گُرمٹ اکو اک سمجھائیآ۔ نچھر جھرنا دیوے ساچا رس، بوند سواتی آپ چوائیا۔ جنم کرم دا لہنا جھولی پا کے حق، ہرکھ سوگ چنتا
غم رہیا مٹائیآ۔ ستجگ ساچا مارگ رہیا دس، دہ دشا کرے پڑھائیآ۔ سنت سہیلا ہو کے وس، گُرمکھ گُر گُر چیللا میل ملائیآ۔ سوانگی

ہو کے کھیل کرے بازی گر نٹ، اچھل چھلداہاری اپنی کار کھائی۔ سارے اٹھو چھیتی جھٹ، بن تن لو انگڑائی۔ سری بھگوان اپنی بدل
 رہیا کروٹ، مہربان اپنی دیا کھائی۔ وقت سہنجنا آد نرنجنا کرے کھیل آپ سمرتھ، دوجا سنگ نہ کھئے رلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ گر گوبند کہے گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، بن اکھاں اکھ کھلائی۔ جس دا آد جگادی سچ گیان، نظر
 اکو نام درڑائی۔ جس نون مندے رہے سری بھگوان، جن بھگتاں ہونے سہائی۔ جس دے در توں لیندے رہے دان، خالی جھولی سدا
 بھرائی۔ اوہ کرے کھیل آپ مہان، مہربان سمجھ کھئے نہ آئی۔ کاغذ قلم شاہی ہوئی حیران، ہر کا لیکھ نہ کھئے سمجھائی۔ جو ماچھوواڑے دے
 کے آیا بیان، دھر سندیشہ راگ الاٹی۔ کل کلکی پرگٹ ہووے جودھا سورپیر نوجوان، مرد مردانہ اک اکھوائی۔ جس دا ساچا چلہ تیر کمان،
 ترکش اکو ہتھ رکھائی۔ جس دا لیکھا دو جہان، لوک پرلوک ویکھے چائیں چائیا۔ اوس دا سندیشہ دیواں دھر فرمان، دھر دا حکم سنائی۔
 بیس اکیس جھلاونہار نشان، ست ستوادی آپ اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیوے مان وڈیائی۔ گر گوبند کہے
 اٹھو اپنا بلداہار، ہر کرتا آپ سنائی۔ جگ چوگری پیتے وچ سنسار، کلجگ اتم ویلا آئی۔ چاروں گنٹ ویکھ اندھ اندھیار، ساچا چند نہ
 کھئے چمکائی۔ پیر پیغمبر ہووو خبردار، آلس نندرا سرب مٹائی۔ ویلا وقت سہیلا گر چیلا کرے پیار سر اپنا ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دین ہلارا، اکو وار سنائی۔ تون دس دسمیس ست ڈلارا، پُرکھ اکال
 اک اکھوائی۔ تیرا سچ سچ پیارا، پریم پریمی اکو نظری آئی۔ جگ چوگری اسیں دیندے آئے لارا، جیواں جنتاں تائیں جنائی۔ کل کلکی لئے
 اوتارا، نرگن داتا بے پرواہیا۔ جس دا اکو سچ آگھاڑا، سچکھنڈ بیٹھا آسن لائی۔ جس دے حکمے اندر تیئی اوتارا، بھگت اٹھاراں سیس
 جھکائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سجدہ کرن وارو وارا، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ نانک گوبند دے ادھارا، در ٹھانڈے خوشی منائی۔ ساچا دس
 ست وبارا، ووباری دئے سمجھائی۔ گوبند دے نال اشارہ، شبدي دھار پرگٹائی۔ اٹھو ویکھو چل بھگت دوارا، بھگون بیٹھا سوبھا پائی۔ بیس
 اکیسا ہو اگیارا، جاگرت جوت کرے رُسنائی۔ دس سال جس دا سندنے رہے نگارا، نوبت نام وجائی۔ سو ویکھنہارا کھیل اپارا، اپرپر
 اپنی کار کھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکرمی اپنا کرم کھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن گوبند، ساڈی اک عرضوئا۔

پُرکھ اکال گہر گمبہر ساگر سِنده، ہوں بوند نظری آئیا۔ سرِشٹ سبائی نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چار کُنٹ ویکھی چند، چنتا چکھا رہی
 جلائیآ۔ گرمکھ وِرا سِجَن سُہیلا شبد انادی ہویے بند، مات پت کھڑا لے چھڈائیآ۔ اوہ ویکھ نیتروندا سُریت راجا اند، کروڑ تینتسا دے
 دُہائیآ۔ شنکر چھڈ کے اپنا پنڈ، بے وطن ہویا دے دُہائیآ۔ برہما رو رو کہے میرے صاحب بخشند، بخشش دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا دینا سب دا ویکھ وکھائیآ۔ گر اوتار کہن سُن کلغیدھر، جگت جگدیش کی کی کھیل کرائیا۔ کی بھگتاں دیوے
 دُہر دا ور، وست امولک جھولی پائیآ۔ ست دواویوں سب نوں آوے ڈر، بھہ بھو رہیا منائیآ۔ کلجگ جیو کورئی کِرپا کرنی گئے گل، ست
 دھرم نظر کھئے نہ آئیآ۔ تیری سکھیا اُتے کوئی نہ سکیا چل، چلتراں بھری سرب لوکائیآ۔ خالی مندران وچ کھڑکدے سُنے ٹل، سنکھاں والے
 مکھ رہے وجائیآ۔ رس رہیا نہ تیرتھ اٹھسٹھ جل، مندر مسجد مٹھ دے دُہائیآ۔ دُئی دویتی میٹ نہ سکیا کوئی سل، کورئی شرع رہیا گوائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر رہیا اُٹھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن سچ دس، بیس اکیسا منگ منگائیآ۔ مُریداں مُرشدان
 کپڑا حج، بن کعبیوں نظری آئیآ۔ بن گرواں کپڑا مٹھ، مندر گون سُہائیآ۔ بن امرت کپڑا تٹ، کنارہ دے درسائیآ۔ بن سوڈیوں کپڑا ہٹ،
 ونجارا گون اکھوائیا۔ بن ہرنامے کپڑا داس، بھگتی دُہر دی رہیا کھائیآ۔ گوبند سچ سُنیہڑا اکو وار دے آکھ، بن اکھراں آپ جنائیآ۔ پُرکھ
 اکال سب دا مائی باپ، پت پرمیشور وڈ وڈیائیآ۔ جو کلجگ انت سِری بھگونت ساچے تخت بیٹھا آپ، دو جہاناں حکم ورتائیآ۔ جو کورئی
 کِرپا میٹنہارا پاپ، پت پُنت دے بنائیآ۔ جو جن بھگتاں نظری آئے ساکھیاں، سچ دربارے سوہا پائیآ۔ میں ایسے کارن تہانوں رہیا آکھ،
 اُٹھو چلو واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر آپ اُٹھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈی اک ارداس، بینتی
 سچ سُنائیا۔ جس ویلے جائے پرہو دے پاس، نیوں نیوں مستک سپس جھکائیآ۔ وشن برہما شو لے لئیے ساتھ، پچھ رہن کھئے نہ پائیآ۔
 ساچے بھگتاں دئے آکھ، کبیر جُلاہا نال صلاحیا۔ چلو ویکھئے پتن گھاٹ، جس در بیٹھا بے پرواہیا۔ دُور دُراڈے مکے واٹ، پنڈھ اگلا نیڑے
 آئیآ۔ سارے کہن آج کپڑا دن گوبند کہے پنج پوہ دی رات، جس دا بھيو کھئے نہ پائیآ۔ وپہ سو گیاراں بکرمی جن بھگتاں جوڑ کے ساچا
 نات، دُہر دربارا دتا بنائیآ۔ نو دوارے کھول کے تاک، دسویں اپنے رنگ رنگائیآ۔ کوجھیاں کھلیاں کوٹ جنم دے دھو کے پاپ، دُرمت میل

دھوئیا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑ کے ساک، برہم پاربرہم سجن لیا منائیا۔ چار ورن جس دی اک جماعت، شترى براہمن شوڈر ویش اکو رنگ
 رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے خوشی منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبران آئی مستی، المست روپ وٹائیا۔ چلو
 ویکھیئے اگئی ہستی، جسدا حاصل ضرب سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جا کے ملیئے پریم عرشی، جو قُرضی فرش وڈیائیا۔ جو غریب نانیاں بن کے
 آیا دردی، دکھیاں دکھ وٹدائیا۔ جس دی سدا سدا کلا ہووے چڑھدی، گوبند ڈنکا فنج گیا سنائیا۔ جس نوں کہہ کے گیا نر نرائن
 کلکی، کلکاتی پھیرا پائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکرئی کرے اپنی مرضی، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ اوس دے در تے منظور ہووے سب
 دی عرضی، آرزو سب دی ویکھ وکھائیا۔ ایہہ کھیل اگئی نر دی، نر ناری نہ کھئے جنائیا۔ جس دا ڈھولا سوہلا لکھ چوراسی جیو جنت
 پڑھدی، انراگی راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اک وار، ایکو ایک
 جنائیا۔ اسیں راہ تکدے رہے نو سو چرانویں چوکرئی جگ چار، کوٹن کوٹ کال دھیان لگائیا۔ دھن س ویلا کرپا کری اپار، اپرپیر سوامی
 اپنی کھیل وکھائیا۔ اوس دے چرن گول کریئے نمسکار، دھوڑی مستک ٹکا خاک رمائیا۔ پنج پوہ دا دوس وچار، دہ دشا خوشی جنائیا۔
 اک اک دا اک پیار، دوآ ایکو جوڑ جڑائیا۔ ساچی کرپا کرے آپ کرتار، کرتا بے پرواہیا۔ اپنا ست رنگ نشانہ دیوے چاڑھ، اگی دوس مات
 لہرائیا۔ اگی دن لوکات گر اوتار پیر پیغمبر آوندے رہن وارو وار، بن بن پاندھی پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساڈی آسا پور کرائیا۔ گوبند دس سری بھگوان، گر اوتار پیغمبر رہے جنائیا۔ پرہو تیرا جھلدا رہے نشان، دوس رین اکو رنگ رنگائیا۔
 نواوندے رہن دو جہان، برہمنڈ کھنڈ سپس نہ کھئے اٹھائیا۔ وشن برہما شو گاوندے رہن گان، چار وید صفت صلاحیا۔ بھگت سہیلے
 منگدے رہن دان، خالی جھولی آگے ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ڈھر دا دینا وکھائیا۔ گوبند جا کے دس سری
 بھگوت، سچ سندیسہ اک جنائیا۔ ٹوں مالک ڈھر دا کنت، ہوں ناری سیو کرائیا۔ تیرا کھیل ویکھیئے انت، انتشکرن سب دا کھوج
 کھجائیا۔ تیرا نام چن سنیئے منت، منتر اکو اک درڑائیا۔ تیری مہا ویکھ اگنت، کتنہی کتنہ نہ سکے رائیا۔ ٹوں بودھ اکادھا پنڈت، تیری ودیا
 سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ہوں درویش گر اوتار پیغمبر تیرے در تے منگت، چاکر نظری آئیا۔ پنج پوہ کریئے منت، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈی آسا پور کرائیا۔ گر گوبند کہے میں جینودیاں ابناشی کرتے سیس نوآؤندا ہاں۔ پُرکھ اکال اک مناؤندا ہاں۔ ڈھر دا حال آپ جناؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے الکھ جگاؤندا ہاں۔ سچ دوارے الکھ جگاوانگا۔ پرتکھ پرمیشور درشن پاوانگا۔ حقیقت وچوں منگاں حق، ڈھر دی جھولی آپ بھراوانگا۔ تہاڈی اچھیا دیواں دس، پڑدا اوہلا نہ کوئی رکھاوانگا۔ کلجگ ویکھ اندھیری مس، چند نور اک چمکاوانگا۔ کوڑی کرپا پرہ کھیڑا کر دئے بھٹھ، اگنی تت تپاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی جھولی آگے ڈاہوانگا۔ ساچی جھولی اک رکھاوانگا۔ ہوئی ہوئی پرہو جئاوانگا۔ سب دی بولی آپ پرناوانگا۔ بن کے ڈھولی ڈھول وجاوانگا۔ ڈھر دا بن کے ساچا تولی، تول اپنے ہتھ رکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے درشن پاوانگا۔ گوبند اٹھ جا کے دس، دس دسمیش تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر پرہ دے چرناں رہے ڈھٹھ، مان ابھان نہ کھئے رکھائیا۔ سری بھگوان اپنا پرگٹ کر رنگ ست، ست ستوادی آپ اٹھائیا۔ سرشٹ سبائی دے مت، من مت دور کرائیا۔ اپنے ملن دی کھول اکھ، نج نیر کر رُشنائیا۔ جو تیتھوں وچھڑ کے ہوئے اڈ، اوہناں اپنے وچ ملائیا۔ کی ہویا جے بھل کے تیرے تینوں گئے چھڈ، ٹوں ابھل اک اکھوائیا۔ تیری کرپا نال تیرے چرن جاون ڈھٹھ، دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ ناتا ٹٹ جائے تت اٹھ، نو در پندھ چکائیا۔ دسویں گھر مل سچ، سچ تیری سرنائیا۔ ساڈھے تین کروڑ اندر جانا رچ، لوں لوں تیرا راگ الائیا۔ لبھ لبھ تینوں سارے گئے تھک، کھوجیاں ہتھ کتے نہ آئیا۔ مندر مسجد شودوالے خالی دسے مٹھ، ابناشی کرتا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ سادھ سنت جیو جنت من واسنا سارے رہے بھج، بن بن پاندھی راہیا۔ ملا شیخ مساک کردے حج، مکہ کعبہ پھری ڈھائیا۔ تیری آتم پرما تم تیتھوں ہوئی الگ، سرگ میل نہ کھئے ملائیا۔ پنچم پوہ سارے چرنیں رہے ڈھٹھ، نیوں نیوں سیس نوآئیا۔ پُرکھ ابناشی اپنا چارھ نشانہ دو جہاناں کھول اکھ، سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ بول جیکارا اک الکھ، الکھ اگوچر دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ گوبند کہے سن بھگونت، پرہ تینوں دیاں جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن منّت، زردھن ہو کے سیس نوآئیا۔ صدی بیسویں بیس اکیسے ساڈی مکھی ہمت، حوصلہ رہے ڈھابیا۔ تیرا ویکھئے اگمی خلعت، سوہنا روپ نظری آئیا۔ سچ دوارے ہووے ملت، دئی دویت چکائیا۔ منوا

من نہ کرے عِلّت، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ جدھر ویکھیے اُتر پورب پچھم دکھن تیری نظری آئے اکو سِمت، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نبی
 رسؤل لیکھا مُکا دے اُمت، مہر نظر اکھ اُٹھائیا۔ لیکھا چُک جائے مُونڈ مُنڈت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَت دھرم دے
 پرگٹائیا۔ گوبند کہے پرہ میری عرض، اتم اک جنائیا۔ میرا لاه دے پچھلا قرض، بچے نینہاں ہیٹھ دباٹیا۔ جودھا سورپیر بن مردانہ مرد، مدد
 تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا کچھ نہ ہووے حرج، حرجانے سبدے پور کرائیا۔ جے غریباں دا تینوں درد، دکھیاں دکھ ونڈائیا۔ کوڑی کِریا میٹ
 دے دھڑت، پوجا کھئے رین نہ پائیا۔ اکو تیرا حُکم ورتے عرش فرش، گر اوتار پیر پیغمبر سارے تیرا ڈھولا گائیا۔ کیسے دی اور نہ رہے کوئی
 حرص، ہوس سب دی دے بُجھائیا۔ سارے تیری رحمت منگدے ترس، مہربان ہونا سہائیا۔ شرع شریعت تکھی رہے نہ کرد، مذہب دین
 نہ کھئے لڑائیا۔ تیرا لیکھا کوئی ناپ نہ سکے میل ورگ، ہندسیاں وچ نہ کھئے جنائیا۔ ایہو تیرا کھیل پرہو اسچرج، جس دی شاستر سمرت وید
 پُران سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اٹھ ویکھ اپنی اوہ فرد، جسدا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دے مان
 وڈیائیا۔ گوبند کہے پرہ چارھ ست رنگ، رنگ رنگیلے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جگ جگ دی پوری کر دے منگ، سَتجگ تریتا دواپرگئے
 وپائیا۔ کِریا کر سورے سرنگ، شہنشاہ تیری شرنائیا۔ میں چھڈ کے پُری اند، تیرے چرن ڈیرہ لائیا۔ بیس اکیسے پاؤنی گنڈھ، نہ ہووے
 مات جدائیا۔ تیرا ست رنگ نشانہ بھگتاں پاوے ٹھنڈ، امرت میگھ برسائیا۔ وہہ سو اگی پکرمی سرِشٹ سبائی نال پوے گنڈھ، ہوئی ہوئی
 تند جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ست رنگ نشانہ چارھ پرہ، ست تیری وڈیائیا۔ چوہی
 ہتھ جھلے جھب، چھٹی اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جگ چھتیسا مکے حد، چھٹی راگ دین دُہائیا۔ کِریا کر ہر سمرتھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سنت سہیلے
 تینوں لین لبھ، دُور دُراٹے دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں پڑا لینا کج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیرے نام دا ڈھولا سوہلا گاؤندے رہیے چھند، اگی
 دِن سیو کائیا۔ ساچی کر کے آئے ونڈ، پوہ چھ دیئے جنائیا۔ چھبی پوہ تیرا مان کے اند، اند تیرے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ساڈی آسا پور وکھائیا۔ سری بھگوان دیا کھاؤندا اے۔ جوت سرُویی جوت ڈگمگاؤندا اے۔ شبد اگمی حُکم سناؤندا
 اے۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں عرض مئی، منسا سب دی ویکھ وکھاؤندا اے۔ عرش فرش دا مالک بن کے دھنی، دُولت نام خزانہ آپ

ورتاؤندا اے۔ دُھر سندیشہ سُناوے بنا کنیں، اپنا حُکم ورتاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھاؤندا اے۔ سچ کرنی کار کھاوانگا۔ ستّ رنگ نشان چڑھاوانگا۔ چار جُگ دی پُوری منگ کراوانگا۔ نام یدھان اگما چھند، ین محل اٹل پڑھاوانگا۔ جن بھگتاں دے کے انتر اند، خادم رس چکھاوانگا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر مل کے بناؤنا سچا سنگ، لیکھا دین مذہب مٹاوانگا۔ کلجُگ اؤدھ رہی ہنڈھ، ستّجُگ ساچا راہ چلاوانگا۔ کوڑی کِریا کر کے کھنڈ کھنڈ، ستّ دھرم اک پرگٹاوانگا۔ نار دوہاگن میٹ کے رنڈ، کنت سہاگی جوڑ جڑاوانگا۔ لیکھا جان کے جیرج انڈ، اُتہج سینج پھول پھلاوانگا۔ پڑدا لاه کے کوٹ برہمنڈ، پُری لوہ آکاش چرناں ہیٹھ دباوانگا۔ ستّ جھلا کے نشانہ ستّ رنگ، رنگت اِکو رنگ رنگاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کھیل وکھاوانگا۔ سچ کرنی کھیل وکھاویگا۔ دھرت دھول دھرنی سوہیا پاوِیگا۔ گُر اوتار پیغمبر پیر سرنی لایِیگا۔ شبدا گتّی چلے تیر، دو جہاناں پار کراویگا۔ منزل چوٹی چڑھ اخیر، لکھ چوراسی ویکھ وکھاویگا۔ کلجُگ بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی آپ درڑاویگا۔ شرع کوڑا کٹّ زنجیر، ڈوری تند نام بندھاویگا۔ لیکھا چُکے شاہ وزیر، لشکر شاہی خاک ملاویگا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر گھت کے آون وپیر، رہبر ہو کے آپ سمجھاویگا۔ وشن برہما شو دے کے دھیر سر اپنا ہتھ ٹکاویگا۔ داتا ہو کے گتّی گہیر، وست امولک جھولی پاوِیگا۔ جوت چمکا کے بے نظیر، جن بھگتاں نظری آویگا۔ اپنی دس سچ تصویر، تصوّر اپنا آپ کراویگا۔ لیکھا جان کے ہست کِٹ، کِٹ کِٹاں وچ ڈیرہ لایِیگا۔ کلجُگ کوڑی کِریا کٹّ کے بھیڑ، بھانڈا بہرم بھو بھناویگا۔ سچ نشانہ چاڑھ مات اخیر، اکل کل دھاری اپنی کل ورتاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگّی دوس آپ جھلاویگا۔ اگّی دوس نشانہ جھلیگا۔ سچ دوارا دُھر دا کھلیگا۔ گرمکھ کوئی مات نہ زلیگا۔ بھگت سہیلا کدے نہ بھلیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سینگھاسن اِکو ملیگا۔ سچ سینگھاسن اِک سہاوانگا۔ نو نو چار ویکھ وکھاوانگا۔ دو جہان حُکم مناوانگا۔ دھرم نشانہ اِک اٹھاوانگا۔ سرشٹ سبائی نیر اکھ درساوانگا۔ کر کے کھیل اگم اتھابی، دُھر دی اکھ اِک جناوانگا۔ بیس اکیسا ہر جگدیسا کرے کھیل بے پرواہی، بے پرواہی وچ سماوانگا۔ ورن برن پئے ڈہائی، چار اٹھاراں جوڑ جڑاوانگا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر بن کے آون راہی، پاندھیاں پندھ وچ جناوانگا۔ سوا گھنٹا وچدی رہے ودھائی، ستّ پنج جوڑ جڑاوانگا۔

ستر بہتر چہتر کر رُشنائی، پچتر اپنا رنگ رنگاوانگا۔ بن کے ڈھر دا دایا دائی، سنت سُہیلے گود اٹھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کماوانگا۔ سچ کرنی کار کماویگا۔ پرہہ ابناشی کھیل کھلاویگا۔ ڈھر دا ساتھی نظری آویگا۔ ساچا منتر انتر، پاٹھی جاپ جپاویگا۔ ترے گُن لگے نہ مایا بسنتر، امرت میگھ اک برسواویگا۔ برسہم جنا کے اک نرنتر، نیرویر کار کماویگا۔ لیکھا چُکا کے گگن گگنتر، چرن گول اک سُہاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ نشانہ آپ جھلاویگا۔ سچ نشان سچ جھلاوانگا۔ دو جہاناں آپ وکھاوانگا۔ گوپی کاہنا نال ملاوانگا۔ سینتا رام پڑدا لاہوانگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سجدہ سیس جھکان، کلمیاں وچوں کلمہ آپ پڑھاوانگا۔ بن کے ڈھر دا اک امام، عمل سب دے ویکھ وکھاوانگا۔ مقالے حق ہو مہربان، چوڈاں لوک چوڈاں طبق حکم ورتاوانگا۔ بن نیتر ویکھے زمیں آسمان، منڈل منڈپ کھوج کھجاوانگا۔ دھرم دوارے بن کے حکمران، حکم حاکماں آپ سُناوانگا۔ اگی دوس دا کھیل مہان، اگی اکیاں بھائی تائیں آپ وڈیاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماوانگا۔

☆ ۶ پوہ ۲۰۲۱ یکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

رین سبائی رہے پھردے، گر اوتار پیغمبر رہے جنائیا۔ درشن کیتے ساچے پر دے، پت پرمیشور سیس نوائیا۔ سُنے سندیسے پُورب چردے، انتر انتر دھیان رکھائیا۔ جن بھگتاں رکھے پرہہ ساچا بردے، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جان تکیا گرمکھاں وسیا پردے، سچ دوارا اک سُہائیا۔ مالک بن کے گھر تھر دے، گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہووے سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن رین سبائی رہے تگدے، دو جہاناں اکھ کھلائییا۔ کھیل ویکھئے پُرکھ سمرتھ دے، صاحب سلطان کی کی رچن رچائیا۔ نعرے سُنئے سچ الگھ دے، دو جہاناں وچے ودھائیا۔ رس مانیئے اوس جس دے، جو صفتاں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ درشن پائیے اگمی نیتر اکھ دے، جو آخر فیصلے دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ رین سبائی پھر پھر تھکے، بھجے واہو داہیا۔ خالی ویکھے مدینے مکے، مندر مسجد شِودوالے مٹھ دین ڈھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا پت کھئے نہ رکھے، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن رین سبائی لیا نٹھ، بن بن پاندھی پنڈھ مکائیا۔ کھوج کھوج ویکھے

اٹھسٹھ، تیرتھ تٹ پھیرا پائیا۔ جگت ونجارے ویکھے ہٹ، نو نو چار پڑدا لاییا۔ نو دوارے ویکھے رس، کوڑی کریا سرشٹ ہلکائیا۔ جیواں
 جنتاں ویکھی مت، سادھ سنت رہے گر لائیا۔ ملے میل نہ کھئے پُرکھ سمرتھ، دُھر دا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ سب دا کھیڑا بُندا دسے بھٹھ، آگے
 ہو نہ کھئے بچائیا۔ رسنا جہوا بتی دند منکیاں والا نام رہے رٹ، انتر آتم پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دُھر دا لیکھا دتا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن زین سبائی پھرے بھجے، چار کُنٹ دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ لگھ چوراسی وچوں گرمکھ
 تھوڑے لبھے، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ نام پیالے پی کے رس مدھے، مدھر دُھن رہے جس گائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑی کریا کلجگ تتی وا
 وگے، ساتک ست نہ کھئے کرائیا۔ مانس منکھ ہوتے ہنس جیو کگے، سوہنگ ہنسا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ ناری پُرش ویکھے ننگے، دھیچ دھیپ
 ست سنتوکھ ست ستواد نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا تیرے ہتھ نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن
 ویکھی مار کے نظر، بے نظیر تیری سرنائیا۔ گر اوتاراں رہی کوئی نہ قدر، مان تان نہ کھئے وڈیائیا۔ گرمکھاں پوری ہووے نہ سدھر، سر
 ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ چار کُنٹ کوڑی کریا پیا غدر، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار کرے لڑائیا۔ شاہ سلطان کماوے کوئی نہ عدل، انصاف ہتھ کیسے
 نہ آئیا۔ زین اندھیری گھٹا ویکھی بدل، سورہ سچ نہ کھئے رُشنائیا۔ پوڑی چڑھ کوئی نہ منزل، درگاہ سچ نہ کھئے سہائیا۔ من واسنا کرے
 کوئی نہ قتل، کھنڈا نام نہ ہتھ اٹھائیا۔ مڑ کے جائے کوئی نہ اپنے وطن، جگت وچھوڑا پندھ مکائیا۔ گرمکھ تھوڑے سجن سہیلے مل کے بیٹھے
 دُھر دا پتن، کھیوٹ کھیٹا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر دینی مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسان
 تکیاں جل تھل، مہیٹل کھوج کھجائیا۔ بن بھگتاں دیپک جوتی کوئی نہ ربیا بل، سنج مسان دسی لوکائیا۔ ویکھ کے آئے ڈونگھی ڈل، اجاڑ
 پہاڑ سمند ساگر پھول پھلایا۔ اچے ٹلے پربت ویکھے تھل، ویندی دھار کھوج کھجائیا۔ بن جن بھگتاں ساچا در کوئی نہ بیٹھا مل، ست
 دوارے درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا اپنا دتا درسائیا۔ زین سبائی رہے لہدے، زرگن تیری کھوج
 کھجائیا۔ پینڈے مکاندے رہے جگت جہان حد دے، دُور ڈراڈے نیڑے آئیا۔ سنت سہیلے رہے سدے، ہوکا نام جنائیا۔ ویکھو کلجگ
 انگیارے آگ دے، آگنی تت تپائیا۔ کوڑی کریا پیالے مد دے، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ سنت سہیلے سچ دوارے

سجدے، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن رین سبائی آئے بھوں، ہر جو پچھلا پندھ مکائیا۔ مانو مانکھ سارے رہے سوں، سٹیاں رین وائیا۔ بھگت سُپیلے تیرا چیدے ناؤں، نرنکار اک دھیائیا۔ آرباں کھرہاں وچوں تھوڑے وسدے ویکھے گاؤں، ساڈھے تین ہتھ نگر جتھے تیری وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا دینا چکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن رین سبائی مکیا پندھ، پاندھی رہے سُنائیا۔ لکھ چوراسی رسنا جہوا کوڑی کِریا لگا ویکھیا گند، سچی دھار نہ کھئے وائیا۔ گرمکھ تھوڑے سنت سُپیلے جن بھگت گاؤندے سوہنگ چھند، سنسا روگ سرب چکائیا۔ جنہاں دے اندر ویکھیا اند، اند اند وچوں پرگٹ ہو کے اپنی دھار چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا تیرا نظری آئی۔ رین سبائی رہے کھوجدے، کھوجت کھوجت ویکھ وکھائیا۔ ویکھے نظارے تیری مؤج دے، مجلس بھگتاں نال لگائیا۔ لہنے چکا کے لوک پرلوک دے، چرن گول دتی سرنائیا۔ پیا پیالے نام خُاری مدبوش دے، مست مستانے دئے بنائیا۔ اوہ درس تیرا پرہ لوچدے، لوچن نیتر نین اکھ اٹھائیا۔ جن بھگتاں لیکھے مکے افسوس دے، چنتا روگ گوائیا۔ اکو درشن تیرا لوچدے، دوجی لوڑ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن رین پچھوں ویکھیا دوس چڑھدا، لوکات وجی ودھائیا۔ بھگت سُپیلے اک اکیلا سچ دوارے ویکھیا کھڑھدا، بلدھاری اپنا بل دھرائیا۔ دو جہان ویکھیا ڈردا، بھے بھو سر رکھائیا۔ کھیل ویکھیا نرائن نر دا، نر ہر اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دوس ویکھیا ویلا سُہنجنا ساڈھے دس، دستگیر ملی وڈیائیا۔ ساڈی پلک نہ کھلی اکھ، پرتکھ روپ گسائینا۔ جن بھگتاں دیونہارا حق، حکمت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس وقت سُپیلے بھگت دوارے نینہ دتی رکھ، نیویاں اچے رہیا بنائیا۔ اوس دا نشانہ چڑھیا جھٹ، پھٹ دو جہان لگائیا۔ آگے جا کے رہیا دس، جن بھگتاں آپ جنائیا۔ اٹھو ویکھے لوکات، دھرنی دھرت دھول وجے ودھائیا۔ ابناشی کرتا ٹھاکر سوامی پُرکھ پُرکھوتم کھیل کرے ساکھیات، بند تاک نہ کھئے رکھائیا۔ لیکھا جانے بھوکھت واک، ویلا وقت رہیا سُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ ساڈھے دس ویکھیا نشانہ، نشا سب دی رہیا کرائیا۔ جس دا دے کے گیا بیانا، تِس دا حق جھولی پائیا۔ لیکھا جان سری بھگوانا، بھاگ بھگتاں

رہیا ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے اگم اتھاپیا۔ ست رنگ نشانہ ویکھ برہم، برہما سیس نوٹیا۔ کرے
 کھیل سیری بھگون، بھگتاں دے وڈیائیا۔ لکھ چوراسی دیوے ڈن، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ سنت سُپیلے ساچے چن، بن چند کرے رُشناٹیا۔
 ست ستوادی بیڑا بنھ، بے اگلے دے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہو کے
 خوشحال، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں ہویا آپ دیال، دین گلے لگائیا۔ سچ دوارے ویکھی سچی دھرمسال، دھرمی اکو بے پرواہیا۔
 جس دا حکم سدا جگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوس نوں دسیئے اکھیں ویکھیا حال، پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ ویکھیا پوہ چھ، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائیا۔ لکھ چوراسی کایا ماٹی
 سب دی دے تھیہ، سچ منار نہ کھئے سُہائیا۔ کوٹن کوٹ کوٹاں وچوں جن بھگتاں لگا تیرے نال نینہوں، نیوں نیوں بیٹھن سیس جھکائیا۔
 تینوں مالک خالق پرتپالک من کے دھر دا پیو، پتا اکو اک بنائیا۔ اسان ویکھیا سچکھنڈ مار دھیان پتہ نہیں کس ویلے کتھے گیوں، گہر
 گمبھیر اپنی کھیل کھلاٹیا۔ سانوں گوہند دسیا بھگتاں اندر رہوں، دوجا گہر نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا
 لہنا دینا چکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دوس دن رہے لہدے، تھان تھنتر کھوج کھجائیا۔ بن پیراں رہے بھجے، اگلا پچھلا پندھ مکائیا۔
 کوکان مار مار رہے سدے، ہو کے حق جنائیا۔ واہو داہی آگے رہے ودھدے، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ جس ویلے ویکھیا بھگت دوارا لنگھ کے،
 اپنی اکھ کھلاٹیا۔ ابناشی کرتا بیٹھا کول پلنگ دے، ساڈھے تے ہتھ مندر اک سُہائیا۔ جتھے ناد اکھی وجدے، شبد دھن کرن شنوائیا۔ جن
 بھگت سُپیلے سجن اوتھے سجدے، سجدیاں والا نظر کھئے نہ آتیا۔ اکو نام ندھانا چیدے، جپ جیون خوشی وکھائیا۔ جھگڑے چھڈ کے دین
 مذہب دے، مجلس اکو رہے وکھائیا۔ کایا چولی اپنی رنگدے، کوڑی کرپا میل مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صد تیری
 سیو کھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چھ پوہ دی چھیویں رات، گوہند رہیا جنائیا۔ پُرکھ ابناشی جن بھگتاں دیون جانا نام سوغات، گیاراں صد
 سو اکو وار درس دکھائیا۔ اگلی خوشیاں والی چڑھے پرہات، گرمکھ پرہاتی گھر وچے ودھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ونڈن
 جائے آپ سوغات، سوگند کھا کے گرمکھاں جھولی دے بھرائیا۔

☆ ۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بہکت دوار جیٹھووال ☆

گر اوتاراں پیر پیغمبران دسیا، دو جہان برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور تون بہگتاں اندر وسیا، نرگن نرویر نراکار اپنا ڈیرہ لائیا۔ کلجگ کوڑ گریار میٹی زین اندھیری مسیا، دیا باقی کملاپاتی جوتی جوت کر رُشنائیا۔ سچ جیکارا بولیا اک الکھیا، دھر دا ڈھولا سوہلا راگ الاٹیا۔ ساچا مارگ ست ستوادی پاربرہم برہم ایکا دسیا، انتر آتم پڑدا لاپیا۔ نیج نیتر لوچن نین درس کرایا اپنی اکھیا، دئی دویتی پڑدا آپ اٹھائیا۔ امرت آتم رس نجھر جھرنا بوند سوانتی دتی رسیا، کوڑ گریارا رس رہن کھئے نہ پائیا۔ نام رنگن پنج تت کایا چولا رنگیا، دُرمت میل دھوائیا۔ گھر ناد سُنایا شبد انھدیا، بھیو ابھیدا آپ کھلاٹیا۔ نام خُاری رس چاڑھیا مدھیا، دوس زین اتر کدے نہ جائیا۔ ترے گن مایا میٹی اگیا، پنچم ناتا موہ مکائیا۔ سچ دربار سنت شہیلا سدیا، شبد سُنہیڑا اک جنائیا۔ دھرم نشانہ دھر دا گڈیا، پُری لوء آپ وکھائیا۔ شاہ سلطان محبوب محبت وچ گجیا، نر نرنکار اپنی دیا کھائیا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ جگ چوڑی کھیلے کھیل سورا سرگیا، نرگن اپنی کل دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بہگتاں ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بولن سچ، ست ستوادی اک جنائیا۔ سرشٹ سبائی لکھ چوراسی جیو جنت ویکھ نٹھ، نو نو اپنا پنڈھ مکائیا۔ اندر وڑ کے ویکھیا تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُستی کھوج کھجائیا۔ گرہ مندر ویکھیا شودوالا مندر مسجد مٹھ، گرو دوارا پڑدا لاپیا۔ سرشٹ سبائی کوڑی کریا جگت مایا رہی مچ، اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔ من واسنا سارے رہے نچ، ستگر شبد نہ کھئے کھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند منکیاں والی مالا رہے رٹ، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ جگت ونجارے کھول کے بیٹھے ہٹ، ہر کا نام جھولی کھئے نہ پائیا۔ بن بہگتاں تیرے ملن دی کھلی کسے نہ اکھ، پرتکھ درس کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کھیل بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ پُرکھ اکال تیرے آگے جوڑ کے ہتھ، نمستے کہہ کے سیس جھکائیا۔ تیرا جیکارا بول کے لکھ، دھر دا ہوکا رہے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دسی سچ صلاح، دھر دا حکم اک جنائیا۔ ابناشی کرتا لکھ چوراسی سدا ملاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن جس دے ڈھولے رہے گا، گیان گیتا کھانی بانی صفت صلاحیا۔ جو آد جگادی رہبر جلوہ نوری اک خدا، مالک

مقامے حق اک اکھوائیا۔ جو سچکھنڈ دوارے سچ سنگھاسن ڈیرہ بیٹھا لا، رُوپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ پائیا۔ جو لیکھا جاننہارا دو جہاں، برہمنڈ کھنڈ اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی رہیا کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ پردے بھگتاں اندر وسدا، دُو جے در نظر کھئے نہ آئیا۔ پیار دے کے اپنے رس دا، رستہ ساچا دئے جنائیا۔ جس گرہ مندر محل اٹل پروردگار وسدا، پرہہ پُرکھ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سدا اپنا کھیل ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھے جن بھگت، بھاؤ اکو نظری آئیا۔ نانا توڑ کے سرِشٹی جگت، جگ جیون داتا اک دھیائیا۔ راہ تگ کے عرش فرش، نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ مایا ممتا موہ کر کے ترک، آسا منسا اک ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھے سب دے رہیا چکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھے جن بھگت دھیائیا، انتر آتم اک آواز لگائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ساچا ڈھولا گاؤندے، سوہنگ سچ پڑھائیا۔ گھر سوامی اپنا پاؤندے، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ سچ سروور انتر تیرتھ نہاؤندے، دُرمت میل دھوائیا۔ انحد راگی راگ سناؤندے، اگتی سُر تال وجائیا۔ نج گھر نج نیتر ہر ستگر درشن پاؤندے، سچ سرُوپی نظری آئیا۔ دُوئے جوڑ چرن گول سیس جھکاؤندے، بندنا کہہ کہہ شکر منائیا۔ ویلا وقت مات سہاؤندے، گھڑی سہنجی ملی وڈیائیا۔ دے جاگدیاں راتی ستیاں آسا منسا اک رکھاؤندے، دُو جی ترکھا نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن گیاراں سو ویکھیا راتیں، رنگ رتڑا دئے وڈیائیا۔ جنہاں دے اندر مار کے جھاتی، جھاک اپنی دتی وکھائیا۔ نام سنیہڑا دے کے گاتھی، ساچا سوہلا دتا جنائیا۔ کر پرکاش بن دیا باقی، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ نام پیالہ دتا بن کے ساقی، سگلی چنت گوائیا۔ من منوا نہ رہے عاقی، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ گھر وچ گھر وکھائی سچ پرہاتی، پرہہ اپنا میل ملائییا۔ چار جگ دی سچی ساکھی، صاحب سوامی دتی بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن بھگت سہیلے، کوٹن کوٹاں وچوں نظری آئیا۔ جنہاں دے انتر آتم پرما تم نال میلے، باہروں کرن نہ کھئے پڑھائیا۔ اکے مندر اندر وسن گرو گُر چیلے، ساڈھے تن ہتھ سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت ویکھے کردے دھیان، چرن گول گول سرنائیا۔ ساچا تگدے اوہ نشان، جس دا مالک بے پرواہیا۔ نج نیتر درشن اپنے پان، کوڑی

کِریا ربیا مٹائیا۔ نانا توڑ کے کوڑ جہان، پریتی پریم سچ کھائیا۔ چرن دھوڑ کر اشنان، دُرم ت میل دھوئیا۔ تُوں میرا میں تیرا گا کے گان،
 خوشیاں اپنا رنگ رنگائیا۔ اسیں ویکھ کے ہوئے حیران، حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ کلجگ جیو بھلے ویکھے سرب نادان، گر کا بھ نہ کھئے
 جنائیا۔ بھگت سہیلے ویکھے جو نیوں نیوں منگن دان، اپنی جھولی آگے ڈھاپیا۔ تُوں صاحب سوامی سخیاں والا کاہن، بنسری ساچا نام
 سُنائیا۔ تُوں ساکھیات سینا والا سئیا رام، رمیا ہر گھٹ نظری آئیا۔ تُوں پیغمبران سُناونہارا پیغام، کلمہ اکم اتہاہ جنائیا۔ تُوں نرگن سرگن
 جھلاونہار نشان، نانک گوبند بھیو کھلائییا۔ تُوں صاحب سوامی بن کے حکمران، دُھر دا حکم اک منائیا۔ لکھ چوراسی دیونہار گیان، بودھ
 آگادھ کریں پڑھائیا۔ جن بھگتاں بخشنہارا چرن دھیان، چرن چرنودک مکھ چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا
 آپ دِرڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھے جن بھگت منگدے، سچ دوار الکھ جگائیا۔ ساچی چولی کایا رنگدے، رنگ مجیٹھی اک چڑھائیا۔
 رس دے اگئی اند دے، نجاندن وچے ودھائیا۔ جنم کرم دی ٹئی پرہہ اپنے نال گنڈھ دے، ایتھے اوتھے آگے نہ ہووے جدائیا۔ اسیں تیرا ڈھولا
 سوہلا اکو منگدے، شبد انادی دے دِرڑائیا۔ جھگڑے مُک جان وچھوڑے رنڈ دے، کنت سہاگی اک ہنڈھائیا۔ راگ مُک جان ستار تند
 دے، اکو تُوں ہی تُوں ہی نظری آئیا۔ پڑدے لاه دے اندھیرے اندھ دے، نیج نیتر ہووے رُشنائیا۔ جھگڑے مُکا دے سورج چند دے،
 جوت نرنجن ڈگمگائیا۔ لیکھے چھٹ جان اگلے پندھ دے، منزل اور نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوار
 دئے ودیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں ویکھے کے آئے اکھیاں، آخر اپنا پندھ مُکائیا۔ تیرے بھگت سہیلے ساچی سخیاں، دوس رین تیرا راہ
 تکائیا۔ کایا مندر اندر وڑ کے چھڈ گئے جگاؤنیاں بتیاں، اکو تیرا نور نظری آئیا۔ تُوں صاحب سوامی مالک دُھر دا پتی پتیا، پت پریشور
 تیری اوٹ رکھائیا۔ جس آد جگاد جگ چوکری جن بھگتاں پیجاں رکھیاں، نرگن سرگن ہو کے ویکھے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، سد سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتاں اندر اکو آس، پرہہ ملن دی سدا تکائیا۔ کِریا ندھان میٹ دے انت
 پیاس، ترسنا رہے نہ رائیا۔ اندر وڑ کے ہو ساتھ، دُھر دا سنگ نبھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو بن جائے پاٹھ، سمرن پوجا جوگ
 ابھياس تیرا چرن نظری آئیا۔ منزل پوڑی پندھ مُک جائے اگلے گھاٹ، واٹ نیڑے دے وکھائیا۔ جن بھگت سہیلے تیری رکھدے یاد، دوس

رین دھیان لگائیا۔ اوہناں مار اپنی آواز، کلجگ سٹیاں لئے جگائیا۔ اندر وڑ کے کھول راز، پڑدا اوہلا میٹ مٹائیا۔ ساچا دسدے اک سماج،
 جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ تیرے بھگت سہیلے ویکھے گنونت، وجے سچ
 ودھائیا۔ اوہ سنتاں وچوں ساچے سنت، جو ست پُرکھ نرنجن تیری آس تکائیا۔ تُوں اہناں بن کے دُھر دا کنت، سد دینی مان وڈیائیا۔
 ہؤں جاچک در تے منگت، بھکھاری جھولی ڈاہیا۔ تُوں بودھ آگادھا دُھر دا پنڈت، چوڈاں وِدیا سمجھ نہ رائیا۔ تیرا لیکھا جیرج انڈج،
 اُتہج سینج ربیا سائیا۔ سچ دوارا تیرا آئے منگت، وست امولک دے ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک
 اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھے بھگت جن سٹے، کھٹیا سوہنی نظری آئیا۔ پُرکھ ابناشی جو اہناں جا کے پُچھے، جنہاں آگا پچھا رہیا
 کھئے نہ رائیا۔ اپنے کرم دھرم جنم لیکھ پرہ دی جھولی سٹے، کریا کانڈ نہ کھئے ورتائیا۔ اکو وار ہر نرنکار سری بھگوان سیس جھکے، دوجی وار
 پرے نہ کھئے ہٹائیا۔ تنہاں دے کلجگ اتم پینڈے ویکھے مکے، پاندھی رہے خوشی منائیا۔ سنت سہیلے سچیاں نالوں سچے، مانکاں نالوں
 مانک نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بیو ابھید دے کھلائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے بھگتاں ویکھیا اوہلا، کایا
 ماٹی پڑدا پائیا۔ انتر تیرے پریم دا بولا، انبولت رہے جنائیا۔ جو گاون سوہنگ ڈھولا، تُوں میرا میں تیرا ہووے نہ کدے جدائیا۔ اوتھ
 شبدا گرو گریو سوامی بنے وچولا، جگ وچھڑیاں لئے منائیا۔ بن ہر بھگتاں سریشی دریشی جگت واسنا پاؤندی ویکھی رولا، ہاباکار سُنائیا۔
 تیرا بھگت سہیلا ناتا توڑ کے سورگ بہشتی، اکو تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر کہن ویکھو آن اگلی رین، سپتم پوہ ملے وڈیائیا۔ جن بھگتاں ہر درشن جاوے دین، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ اپنا نام سندیشہ
 جائے کہن، شبدا آواز لگائیا۔ پڑدا لاه کے انتر نین، لوچن اکو دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سوامی
 بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن آئی رُتھی، بھڑی رین رہی جس گائیا۔ جس دا لیکھا پتا پُتیں، سو ویکھنہارا بنیا آپ گسائینا۔ جس
 دے کولوں کدے نہ ہووے نشکری، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ اوہ لیکھا جانے پچھم دکھن پُورب اُتری، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا لہنا دئے چُکائیا۔ جن بھگت سہیلے گاؤندے ویکھیئے انتر گیت، گہر گمبھیر تیرا نام دھیائیا۔ ساڈھے تِن

ہتھ کایا کعبہ بن کے مندر مسیت، شودوالا مٹھ گرو دوار اک سہائیا۔ ناتا توڑ کے اوچ نیچ، راؤ رنکاں ڈیرہ ڈھائیا۔ من منوا کر کے ٹھانڈا
 سیت، سرتی شبد نال ملائیا۔ سجن ہو کے وسیں چیت، جگت ٹھگوری نہ کھئے وکھائیا۔ سچ دوارے بیٹھا رہیں اتیت، ترے بھون دھنی
 تیری سرنائیا۔ ساڈا لیکھا مکیا کلمہ حدیث، راگ چھتیس اکھ شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا لیکھا لیکھے
 پائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھے تیرے بھگت ساتھی، لکھ چوراسی وچوں نظری آئیا۔ جنہاں دی مل گئی تیرے نال ذاتی، دوجی ذات نہ
 کھئے بنائیا۔ اوہ اٹھ پھر تیرے نام دی سمجھن اک پرہاتی، سندھیا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جنہاں تیر نرالا لگا کاتی، سو اکھراں والا کلمہ گئے
 بھلائییا۔ اوہناں تٹ گئی بجر کپاٹی، پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ اوہ ساچی درگاہ دے بن گئے حقیقت والے نمازی، وضو حق اکو وار کرائیا۔
 جنہاں دا میل ملیا تیرے نال اتفاقی، سو فقرہ ڈھولا تیرا نام گائیا۔ تیرا درشن پا کے سانجھے یار بدل جائے حیاتی، جیون جیون وچوں پرگٹائیا۔
 تیرا کھیل ویکھ پُرکھ اناشی، گر اوتار پیغمبر سارے خوشی منائیا۔ دھن وڈیائی جے لہنا دینا سب دا دیویں باقی، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا ساچا سنگ رکھائیا۔ دھر دا سنگ رکھیا جن بھگتاں آپ، پرہ اپنی دئے وڈیائیا۔ دُرمت
 میل کلیور دھو کے پاپ، پت پت پت دئے بنائیا۔ ست ستوادی چپا کے سچا جاپ، جیون جگت دئے درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در ٹھانڈے
 ست سچ رہے اکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جن بھگتاں تیرے چرن گول پیندی ویکھی راس، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، سدا دینا اک گھر، جس گرہ اکو تو ہی نظری آئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکری تیرا ور، ور
 داتے تیری بے پرواہیا۔

☆ ۸ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

گر اوتار پیغمبر کہن ویکھی پرہ دنی، سرشٹ سبائی کھوج کھجائیا۔ ملا شیخ مسائک پنڈت پاندھ جگت سنت ویکھے منی،
 سنی گھر گھر کھوج کھجائیا۔ وید ویدانتی شرع شرائطی جگت ویدیا ویکھے گئی، شاستر سمرت وید بھول بھلائییا۔ کوئن کوٹاں وچوں جن

بھگت سُپیلے تیری دُهن سُنی، انتر آتم حُکم جنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ خالی ویکھی درشٹی کئی، وست سچ نہ کھئے ٹکائیا۔ نرت
 سُرَت سادھ سنت نہ کیسے کھلی، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ بھاگ لگا ویکھیا نہ کیسے کئی، محل اٹل نہ کھئے سُہائیا۔ امرت رس نہ ویکھا
 چلی، سر سروور روون مارن دھائینا۔ کوڑ کُریار اندھیری جھلی، ٹھنڈی پون نہ کھئے وکھائیا۔ تیرا ناں رُندے ویکھے بلیں، انتر آتم میل نہ کھئے
 ملائیا۔ گرمکھ سجن ویکھے جو پریم پرتی اندر گھول گھلی، آپا وار خوشی منائیا۔ اوہناں وست دے اٹلی، اندٹھڑی تیری جھولی پائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پڑدا اوہلا آپ چکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھی کائنات، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کایا تن
 وچ نہ کھئے رباب، ست ستار نہ کھئے بلائیا۔ ساچا ملے نہ کوئی احباب، محبت حق نہ کھئے کھائیا۔ جگت واسنا ویکھے شاہ نواب، کوڑی نویت
 رہے وجائیا۔ سجدے وچ کرے نہ کھئے آداب، دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ ساچے اسو چڑھے نہ کھئے مار پلاک، شاہ سوارا نظر کھئے نہ آئیا۔
 صدی چوڈھویں سارے ہوئے اداس، حیرانی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ سچ ملے نہ کھئے خطاب، خلعت نظر کھئے نہ آئیا۔ حُجرہ سوہے نہ کھئے محراب،
 محبوب انگ نہ کھئے لگائیا۔ نظری آئے نہ رسول پاک، پڑدا دئی نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا سچ ور،
 تیرے در رہیئے مُشتاق، مُشکل اگلی حل کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھیا سارا جگت، جگ جیون داتے تیری اوٹ تکائیا۔ لکھ
 چوراسی وچوں گرمکھ ورلے بھگت، جو بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں مالک خالق دُھر دا بیٹھا ساچے تخت، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔
 پیس اکیسے سب نوں پیا وکھت، بہار سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ مات گربھ جو اٹے ہوئے درخت، نو دس اگن تپائیا۔ پریم نبھے کوئی نہ ساتھ، سگلا
 سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ کرن بینتی جوڑ کے ہاتھ، ڈنڈاوت اک سرنائیا۔ کریا کر پُرکھ ابناش، ابناشی تیری اک سرنائیا۔ چار کُنٹ اندھیری
 رات، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ بن بھگتاں ساچی دے نہ کھئے جماعت، اکو نام نہ کھئے دھیائیا۔ اسپں لیکھا لکھ کے آئے نال قلم دوات، کاغذ
 قلم شاہی ونڈ ونڈائیا۔ کلجگ اتم کھیلے کھیل جگت تماش، بے پرواہ ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں صوفیاں پوری کرے آس، نراسا دئے گوائیا۔
 انتر آتم کر ملاپ، دوئی وچھوڑا دئے مٹائیا۔ پاربرہم برہم ناتا جوڑ کے پتا مات، ست دُلا رے گود اٹھائیا۔ چرن پرتی سچا نات، سجن اک
 اکھوائیا۔ آتم سیجا سوہے گھاٹ، کھاٹ سہنجنی دئے وڈیائیا۔ پورب جنم دی رکھے یاد، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جن بھگتاں سُن فریاد،

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب اپنی کھیل کھلائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ تیری ویکھی سرشٹی کھوٹی، کلجگ
 اتم نظری آئی۔ گھر پرکاش جگے کوئی نہ جوتی، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائی۔ منزل ویکھے کوئی نہ چوٹی، پاندھی پندھ نہ کھئے مکائی۔ تیرا بنے
 کھئے نہ گوتی، ذات پات ورن برن کھڑا نہ کھئے چھڈائی۔ تیرا ڈھولا نہ گائے سلوکی، میرا تیرا ناد و جائی۔ اسیں ہوکا دے کے آئے مات لوکی، چار
 کُٹ جنائی۔ کلجگ اتم گھاٹی آوے اوکھی، بن پُرکھ اکال چڑھن کھئے نہ پائی۔ ساتھ دیوے کوئی نہ پونھی، پُستک پار نہ کھئے لنگھائی۔
 سرشٹ سبائی ویکھی روتی، نیتر نیناں نیر و ہائی۔ لیکھا مُکنا ٹکا بودی دھوتی، لبان مُچھ نہ کھئے کٹائی۔ تیرے ملن دی سب نوں آوے
 سوچی، صلح کل دے سمجھائی۔ جگت سرشٹی ہوئے روگ ہوئی روگی، طیب طبع نہ کھئے بدلائی۔ اندر وڑ بنے کھئے نہ گھوکی، پڑا پرے
 نہ کھئے ہٹائی۔ دُھر سوامی کیوں بیٹھا کر خاموشی، ست ستوادی اپنا آپ چھپائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حُکم اک
 ورتائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن بے شک تیری دُنیا تُردی پھردی، منزل منزل پندھ مکائی۔ اندروں تہر دے نہ کوئی برتی، سُرتی شبد نہ کھئے
 ملائی۔ ساڈھے تِن ہتھ کھلی کسے نہ کھڑکی، سچ نور نہ کھئے چمکائی۔ پُرکھ اکال سانوں آسا چر دی، اکٹھے ہو کے سرب سنائی۔ تیرے بنا
 ایہہ کھیل نہیں نیردی، جھگڑا نہ کھئے چکائی۔ ایہہ مہر تھادے برد دی، بدھ اپنی دے جنائی۔ ہُن لوڑ نہ ردھ سدھ دی، کرامات نہ کھئے
 صلاحیا۔ اکو آسا درشن تیرے نچ دی، ترسنا اور نہ کھئے ودھائی۔ پریتی منگیئے ساچے پت دی، جو پت پرمیشور اک اکھوئی۔ کھیل مُک
 جائے نت نوت دی، پت اپنے نال بندھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے چکائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن
 پرہ سرشٹی تیری سٹی، ستیاں رین و ہائی۔ ساچی دے کسے نہ رُچی، رچنا تیری ویکھن کھئے نہ آئی۔ مانس جنم کٹن آئے بتی، وانگ ڈوماں
 پھیرا پائی۔ آسا منسا کوڑی جھوٹھی، مایا ممتا موہ ہلکائی۔ تیرے نال نہ لائے کوئی رُچی، انتر انتر دھیان رکھائی۔ بدھ بیک ہوئے نہ سُچی،
 دُرم میل دھوئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا دے درسائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہوں حیرانی، حالت ویکھ
 کے دین دُہائی۔ ست دھرم دی دے نہ کوئی نشانی، دُھر نشانہ سارے گئے بھلائی۔ لکھ چوراسی گھر گھر اندر وڑیا کوڑ شیطانی، شرع کرے
 لڑائی۔ جن بھگتاں اُتے تیری نظر آوے مہربانی، جو سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ اوہ اکو پڑدے تیرے نام دی سوہنگ بانی، دوجا ناد نہ کھئے

شنوائیا۔ ایہ اکھراں والی نہیں کہانی، پتھراں والی لکیر کم کیسے نہ آئی۔ ایہ جن بھگتاں دی کھیل مہانی، رُوح بُت ملے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں مارگ دس اک آسانی، احسان پھیر نہ کھئے جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن لگھ چوراسی ویکھیا ہوکا، پائے پائے کرے لوکائیا۔ ساچی ملے کھئے نہ نئیا نوکا، بیڑے حق نہ کھئے چڑھائیا۔ جھگڑا پیا سکے پُت پودا، لیکھا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ نانا تئیا ہر جو تیرے نیہوں دا، سچ پریت نہ کھئے کھائیا۔ جل سکیا امرت مینہو دا، بوند سوانتی نہ کھئے چوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر دے مان وڈیائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سرشٹ سبائی ہوئی وجوگن، دھیرج نظر کھئے نہ آئی۔ کوڑی کریا ہوئے روگن، حکمت سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ پھری دروہی لوک پرلوکن، برہمنڈ کھنڈ کُرائیا۔ بن بھگتاں کھلیا کیسے دا نہ انتر لوچن، نج نین نہ کھئے رُشنائیا۔ باہروں سارے تینوں کھوجن، بھجن تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست دوار دے وڈیائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھیا تیرا اک دوارا، دوارکا واسی بیٹھا سیس نوئی۔ سیس جھکدے ویکھے رام اوتارا، نیترا اکھ نہ کھئے کھلائی۔ سجدیاں وچ پیغمبر کرن پیارا، بردیاں وانگر سیو کھائیا۔ پتا وانگ من گرو اوتارا، مان تیری وڈیائی۔ جن بھگتاں تیرا سہارا، سچ صاحب سرنائیا۔ کلجگ اتم میل اپارا، اپرمپر آپ وکھائیا۔ جن بھگتاں دے ادھارا سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بیس اکیس دا اٹھ دہارا، ودی سدی نہ نال ملائی۔ بھگت بھگونت لگا اکھاڑا، دھر دا ناچ نچائی۔ جگت جہان ہویا بے اعتبارا، یقین رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں مل کے آپ سنسارا، سنساری ہو کے وچ سائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اچرج کھیل اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہوئے اسچرج، اچرج لیل ہر ورتائی۔ جودھا سورپیر بن مردانہ مرد، مدد بھگتاں رہیا کرائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے عدد، عدل کر کے ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کریا نال تشدد، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ نام ندھان سُنکے غزل، ڈھولا اک جنائیا۔ جن بھگتاں مُکا کے اگلی پچھلی منزل، منزل اپنی دتی جنائیا۔ شبد شہید کر کے قتل، مقتول اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار شرنائیا۔ گر اوتار کہن پرہ تیرے بھگت چنگیرے، ویکھ ویکھ پیغمبر خوشی منائیا۔ جنہاں دے وسیں سدا نیڑے، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اوہ وسدے اپنے کھیڑے، بسنت بہار نال ملائی۔ جھگڑے مُک جان تیرے میرے، تُوں ہی تُوں ہی راگ لائیا۔ تیرا لیکھا صُبح سویرے،

شام رین سندھیا اکو رنگ وکھائیا۔ جن بھگتاں چاؤ گھنیرے، گھر بیٹھیاں خوشی منائیا۔ جیہڑے وڑ جان تیرے ویہڑے، بیڑے اپنے لئیں چڑھائیا۔ آون جاون جنم کرم دے کٹ کے گیڑے، درگاہ ساچی سچ ٲکائیا۔ حُکمے اندر کر کے حق نبیڑے، حکمت اپنی دے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں جُگ جُگ کھیل ویکھے بتھیرے، اہو جہی دھار نظر کھئے نہ آئیا۔ ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ دے میٹ کے جھیرے، سدا مارگ اک وکھائیا۔ جس در تے سدا مُحبت سدا مہرے، مہربان اک اکھوائیا۔ اوہ ناؤں دھر کے سنگھ شیرے، شہنشاہ داتا بے پرواہیا۔ جن بھگت دوار بھگتاں آیا ویہڑے، بن کے پاندھی پندھ مُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے پاون گھیرے، چاروں کُنٹ سیس نوائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، تیرے سدا سدا سد وڈے جیرے، جیرج اندج اُتبھج سیتج آپے رہیا سائیا۔

دروازہ کہے میری اکو عرضی، در ٹھانڈے عرضوئیا۔ توں بھگت سہیلا دُھر دا دردی، دردیاں درد ونڈائیا۔ ویہ سؤ گیاراں پکرمی اٹھائی پوہ تینوں یاد کردی، دس سال بیٹھی رہی اکھ اُٹھائیا۔ نت نوت تیرے ڈھولے پڑھدی، سوہنا راگ الاٹیا۔ میں ویکھاں پرہ دی مرضی، کس بدھ اپنی دھار چلاٹیا۔ سچ دوارے کھڑدی، آسا نال ودھائیا۔ تیری کھیل بھنن گھڑن دی، سرتھ پُرکھ بے پرواہیا۔ جن بھگت رُت آئی ڈولی چڑھن دی، سچ دوارے سوہا پائیا۔ پرہو اہے رُت نہیں زندگی وچوں مرن دی، مرن وچوں مُرمت دے کرائیا۔ تیری کھیل کرتے کرن دی، کرتار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دے مان وڈیائیا۔ پوہ اٹھائی کہے میں رہی اڈیک، آساں والی آس رکھائیا۔ جس دا لیکھا لکھ کے گیوؤں ٹھیک، اپنا حُکم ورتائیا۔ اوس دی آگے لگے پریت، پچھا جائے چُکائیا۔ جس دا نام سنگھ بخشیش، ناتا رہیا ٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سنگھ بخشیش ویلا اتم ویکھ، گرمکھ ساچے سچکھنڈ کھنڈ لین انگرائیا۔ سنگھ پال آیا بن درویش، در سوالی ہو کے رہیا جنائیا۔ پُرکھ اکال مہربان ہو کے ویکھ، اپنی دیا کمائیا۔ اوہ سوہنا سہنجنا دیس، جتھے اپنا ڈیرہ لائیا۔ گرمکھ بچے تیری گود رہے کھید، کیوں لوکھات کریں جُداٹیا۔ اگی سال پچھوں پھیر دیویں بھیج، بُن میری ضامنی وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دینی سد وڈیائیا۔ پال سنگھ کہا پرہ ویکھ کھول پلک،

پالنہارا تُوں ہی نظری آئیا۔ لکھ چوڑاسی تیری مخلوق خلق، خالص گرمکھ تھوڑے تیرے وچ سہائیا۔ ایہناں اُتے کر ترس، رحمت تیری بے پرواہیا۔ بے شک تیرے واسطے سوہنا سہیلا وقت، بھگتاں جگت جڈائیا۔ میری مرضی نال منظور کر میری عرض، آسا تیرے نال جنائیا۔ ہو حیران نہ ویکھیں اسچرچ، اچرچ تیری بے پرواہیا۔ میں پریم وچ بولاں گرج، اُچی کوک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دان اپنا جھولی پائیا۔ پال سینگھ کہے میں منگاں منگ وچ دروازہ، اندر باہر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بن وچولا آیا سانجھا، بینتی اک سُنائیا۔ بے شک حُکے تیرے اندر باندھا، چلے کوئی نہ کیسے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر وست جھولی پائیا۔ وچ دروازے سچ دہلیز، تُوں ہی نظری آئیا۔ جے تیری بھگتاں نال پریت، کیوں نہ بھگت دئیں ترائیا۔ بخشیش اُتے کر بخشیش، بخشش زندگی دے پرتائیا۔ اٹھائی پوہ دی بدل دے تاریخ، یکطرفہ ہو کے عرض سُنائیا۔ تینوں مل کے جے بدلے نہ نصیب، جنم کرم پندھ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا سب دا دئے چُکائیا۔ پال سینگھ کہے میرے بھگوان، سچ دیاں جنائیا۔ میں سچکھنڈ وچوں سداہا ملیا تینوں آن، ادھوچکارنہ کھئے اٹکائیا۔ تیرے چرن کر پرنام، پچھلی خوشی آگے نیڑے آئیا۔ سچ وٹھیا آیا سُنان، در تیرے دیاں دُبائیا۔ ویہہ سو اگی ہوئی پردھان، پردھانگی تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دینی مان وڈیائیا۔ پال سینگھ کہے میرا قول اقرار، ویلا وقت گیا آئیا۔ بیالی سال ہو گئے کردیاں ادھار، ترتالیواں اپنا رنگ رنگائیا۔ اپنے لیکھے وچوں کڈھ اوہ کتاب، جیہڑی بن اکھراں لئی چھپوائیا۔ جس دے وچ تیرے بھگتاں دا حساب، میری لئیں گواہیا۔ اُس دا لیکھا منگنا آج، جوت سرُوپ اگی سال پچھوں تیری آس رکھائیا۔ جنان چر میں ہوواں نہ تیرے ساتھ، اوناں چر بھگت بیان نہ کھئے اٹھائیا۔ ایہہ میری پچھلی تون پچھلی دات، جس دے پچھ دتا سیس کٹائیا۔ سر دے کے گوہند دے سر دھریا تاج، کلخی تیری چمکائیا۔ تیرا جینودیاں من تون پہلاں دتا ساتھ، دو جہاناں سنگ رکھائیا۔ یاد رکھ اوہ بات، جیہڑی اُنی سو اکانویں بکرمی دتی سُنائیا۔ تیہہ سال پچھوں آئی اوہ رات، جس دی پرہات نہ کیسے بنائیا۔ میں ماری اک آواز، دُھر دا نعرہ لائیا۔ جو تینوں میری لاج، گرمکھ لے پچائیا۔ در دوارے جا کے دے کے آویں دات، داتا ہو کے دیا کمائیا۔ تیراں پوہ میں ویکھن آواں خاص، زرگن تیرا پندھ مُکائیا۔ پُرکھ اکال ویکھیا مار جہات، اپنی اکھ کھلائی۔ میرے نال کون کدا بات،

گون در دروازے ربیا اٹکائیا۔ جان مستک تکیاں اوہ پُهل گلاب، جس دی مہک گرمکھاں اندر سمائیا۔ جس دے سُت بنا بھگون کہے
 میری رکھے کون لاج، نگر کھیڑا وسن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دے پچھ میرے سس تے سوہیا تاج، بن سس دھڑ ملی وڈیائیا۔ میں
 ہوئی جہی دیواں آکھ، سُن پال میں سدا تیرا سنگ نبھائیا۔ تُوں پہلوں آگی دِن بھگتاں دی کردا رہیں تلاش، پھیر میرے کول آنا چائیں
 چائیا۔ ایس توں پچھوں جن بھگتاں لے کے جاواں اپنے گھاٹ، سچ دوارے دیاں بہائیا۔ بن تیرے میرے جن بھگتاں وچوں کوئی نہ جائے
 لوکات، دویاں دا آکو وار اکتھا درشن نظری آئیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگون لہنا چکا کے زندگی وفات، وفات زندگی وچ بدلائیا۔
 جے پنج واراں آتما سنگھ دیوے آکھ، بخشیش سنگھ اُتے دیا دیو کھائیا۔ ایسے کر کے منگایا نال ساتھ، وچولا دئے جنائیا۔ پچھلا لیکھا جائے
 پاٹ، اگلا لہنا لہنے وچ رکھائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگون، سرب کلا سمراٹھ، جو چاہے سو کر کے دئے وکھائیا۔

کریا کر پرہہ کملاپتی، پاتی پچھلی رہی جنائیا۔ دو جہان کہن اسیں ویکھیا اکھیں، اپنا دھیان لگائیا۔ جس ویلے ارجن بیٹھا لوح تئی،
 سوئے آسن سوہیا پائیا۔ تھلے آگ ڈاہندا سی جو مٹھی مٹھی، بھٹھی خوب تپائیا۔ اُس انتر آس اک رکھی، ترشنا نال ملائیا۔ پرہو میری
 بے بسی، حُکے اندر کار کھائیا۔ لکڑی دوہتھڑا مار کے پٹی، جو وہناں دے اندر ساڈھے تِن میل وپندی آئیا۔ جس کارن راوی کنڈے
 سٹی، ساڈھے تِن رُپیے قیمت پائیا۔ اُس ارجن دی تائی ہڈی ہڈی، اپنی سیو کھائیا۔ پچھلی یاد اچے پریم وچ بدھی، ناتا نہ سکے چھڈائیا۔
 جس نے آگ ڈاہی تئی، اُس نوں وا دینی ٹھنڈی، آگنی آگ بُجھائیا۔ وپہ سو وپہ بکرمی منسا سنگھ گھر کھادھی سوگندی، آگے جان دی
 اچے پابندی، راوی راہ وچ رووے مارے دھائینا۔ اُس ویلے ارجن منگ اک منگی، ٹٹی اپنے نال گنڈھیں، جس ویلے دو توں اک نظری آئیا۔
 دو اک دی آگی چنگی، جس وچ بھگتاں رہے کوئی نہ تنگی، سرشٹی اندھی نظری آئیا۔ اُس ویلے آویں آویں پے کے چوڈاں توں اگلا دِن
 پندراں پوہ ٹیڈھی ڈنڈی، اگلا پندھ مُکائیا۔ پھیر میں دساں اگلی کھیل اک ہور چنگی، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ اک ہور میرا سنگی، جو
 دربان چندو دی نوہ آگے لنگھائیا۔ اُس دا پرہو تُوں بنا پکا سنبندھی، ناتا پکا جوڑ جڑائیا۔ بے شک تُوں اچھل چھلدھاری بھڈھنگی،

تیرے بھگت تیرے کولوں چنگی کرن پڑھائیا۔ میرے کولوں آ کے راوی پھیر لنگھیں، اپنا چرن اُٹھائیا۔ اوہدی جنم جنم دی کنتی پھندی، فیصلہ حق سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُورب لہنا دینا ورتائیا۔ بھٹھیلا کہے میرے نرنکار، میری اکِ عرضوئیا۔ بے شک میں اگنی رہیا بال، اندرون تیرا نام دھیائیا۔ میں کنگالاں وچوں کنگال، شہنشاہ حُکم نال حُکم رہیا منائیا۔ میں نیویں ہو کے ویکھیا اوہ دربان، جو مہر نظر اُٹھائیا۔ جس بالی نڈھی نوجوان، ارجن دتی ملائیا۔ اوس چرنی ڈھیہہ کے کہیا میرے گنِ ندھان، تیری بے پرواہیا۔ میرے نالوں پہلوں پار اُتارنا ایہہ جوان، جو تیرا درس رہیا کرائیا۔ ارجن اشارے نال دسیا بنا زبان، اُنگلی اُپر رکھائیا۔ جس ویلے آپ آئے والی دو جہان، دوہاں دا لیکھا دئے مُکائیا۔ تُوں ماں تے ایہہ تیرا پُت بنے نادان، دوہاں اندر دے آپ رگھرائیا۔ لوکات لیکھا چُکائے آن، لہنا پُورب جھولی پائیا۔ اوہناں دا جنم، اوہناں دا کرم، اوہناں دا دھرم، ماں بنتی تے پُت دلیپ سینگھ بلوان، بے پہچان دے سمجھائیا۔ سولان پوہ گھر جا کے کرے کلیان، ہر سنگت خوشیاں رنگ رنگائیا۔ گل درویشاں والا چولا پا کے منگے دان، گرمگھ ہمیشہ لئی پار کرائیا۔ اکو در وکھا کے بردھ بال جوان، نڈھے ادھوچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ بھکھیاں نالوں بھکھا ننگیاں نالوں ننگا ہوئے آپ بھگوان، چٹاں نالوں چنگے گرمگھ دئے وکھائیا۔ بندیاں وچوں بندے ٹٹیاں وچوں گنڈھے، جنہاں دے نال دو جہان ہنڈھے، پلا سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ جیہڑی وست ارجن انتر منگے، اوہ پورا کرے سورا سربنگے، اُجاگر سینگھ لیکھا دئے چُکائیا۔ آگے پا کے اپنے پھندے، اپنے محل اندر ٹنگے، اٹل پدوی اکِ جنائیا۔ پہلوں دھار پیائی امرت کھنڈے، ہُن مہربان مہر نظر نال کایا چولی انتر رنگے، گرمگھ خوشیاں نال پار لنگھے، ستگر داتا دئے ودیائیا۔ جن بھگت اگی سو دا ہار پرہہ ابناشی دے گل بنھے، رویداس وچولا نال رکھائیا۔ آگے آپے پرہہ جن بھگتاں دی سد مئے، مُجرم ہو کے مُکر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، اُتھوں مارے اکِ اُچھلے، بھجے واہو داہیا۔ ستاراں پوہ بھلائپُر آ کے گرمگھ چمکاوے اپنے چنے، ساچے چند کرے رُشنائیا۔ آتما سینگھ ساتھ رہنا بھولے بھالے دھتے، راوی اپنے کندھے چُک کے پار دئے لنگھائیا۔ ویکھو ٹھاڈے کہنے کویں منے، منسا وچ رُجھائیا۔ ٹھاڈے جوڑیاں دے گھسدے ہوون تلے، تھلے اپنا آپ وچھائیا۔ تَساں پھر کہنا پرہو واہ بلے بلے، جو بھگتاں اندر سر نہ سکے اُٹھائیا۔ اُس ویلے اکِ گل یاد کراؤنی جو کیتی نال ڈلے، راوی دے ادھوچکار جا کے ڈیرہ

لائیآ۔ اچے زخم اوہ آلے، جو گھاؤ پٹھاناں چھریاں نال وکھائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آگے چال اپنی چلے، پچھلے لیکھے سرب مٹائیآ۔

☆ ۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ☆

گر اوتار پیغمبر کہن ویکھو نوکھنڈ، تو پوہ دھیان لگائیآ۔ کھوج کھجائے تیرے برہمنڈ، پاربرہم تیری بے پرواہیا۔ پڑدا چک کے ویکھیا سریشٹ وریہنڈ، پڑدا پرے ہٹائیآ۔ ساچا نظر نہ آیا کوئی رنگ، رنگت سچ نہ کھئے وکھائیآ۔ تیرتھ تٹ ویکھے ننگ، اٹھسٹھ رہے کر لائیآ۔ ساچا چمکے کوئی نہ چند، اندھ اندھیرا آکو چھائیآ۔ بہگت سہیلے تھوڑے ویکھے جو تیرا گاؤندے چھند، سوہنگ ڈھولا راگ لائیآ۔ اہناں دے انتر ویکھی ٹھنڈ، اگتی تہ نہ کھئے تپائیآ۔ پریم پریتی اندر مانن اند، نجانند خوشی منائیآ۔ بھانڈا بہرم ڈھاہ کے کندھ، دئی دویتی دتی چکائیآ۔ آکو تیرا لبھ کے سنگ، سنگی ڈھر دا لیا بنائیآ۔ جنہاں پچھے ماریں آپ پنڈھ، بن کے پاندھی راہیا۔ اسپن ویکھنی سیج سہنجنی اوہ پلنگ، جو بھگتاں اندر آپ سہائیآ۔ جتھے اٹھے پھر وچے مردنگ، بن تند ستار اپنا راگ لائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھا دتا جنائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھے نو در، لکھ چوراسی کھوج کھجائیآ۔ ساچا ملیا نہ کیسے گھر، گنڈا مندر نہ کھئے کھلائیآ۔ پوڑے سکیا کوئی نہ چڑھ، ڈنڈا ہتھ نہ کھئے پھڑائیآ۔ ساچا تیرا ناؤں کوئی نہ سکیا پڑھ، حصیاں وچ ونڈائیآ۔ ست سروپی تیرا درس سکیا کوئی نہ کر، سمنگھ ہو کے خوشی منائیآ۔ کلجگ اتم کھیل آگمی رہیا کر، ہر کرتے تیری وڈیائیآ۔ بہگت سہیلے لئے ور، ناتا اپنے نال جڑائیآ۔ نرہے ہو کے بھے چکایا ڈر، بہاوی سپس رہی نہ رائیا۔ کوڑی کرپا توڑ کے گڑھ، بھیو ابھیدا دتا کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر دینی وڈیائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھے نو رس، سریشٹ ہوئی ہلکائیآ۔ تیرے ملن دی کھلی کیسے نہ اکھ، پرتکھ روپ نہ کھئے گسائینا۔ جگت واسنا سارے رہے ٹھہ، بھجن واہو داہیا۔ دیناں مذہباں والی لے کے مت، متے من دے نال پکائیآ۔ حقیقت جانے نہ کوئی حق، حکم سپس نہ کھئے ٹکائیآ۔ کل کلکی ہو پرگٹ، پت پریشور اپنی دھار چلائیآ۔ ساڈی سب دی ہوئی بس، تیرے آگے اک

عرضوئیا۔ جدھر ویکھیئے تیرے بھگت تیرے گاؤندے جس، ساڈی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ تُوں اہنار پچھے جائیں نٹھ، لوکھات واہو داہیا۔
 بھگت دوارا کھول ہٹ، بن ونجارا سچ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کری کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن
 ویکھے نو نڈھ، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ بن تیری کرپا چلے نہ کوئی کیسے بدھ، مان ابھان نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی وہیوں ساڈی اتم تیرے نال
 ضد، بالے نٹھے ہو کے رہے سُنائیا۔ تُوں داتا گہر گمبھیر گئی گہند، گور تیری سرنائیا۔ تیرے حُکم اندر سُرپت اند، شنکر نیوں نیوں
 سیس جھکائیا۔ برہما درشن کرے نت، نیترا اکھ کھلائییا۔ سدا کھیل ویکھی انڈیٹھ، حیرانی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اولڑی کار کھائیا۔ اولڑی کار تیری کرتار، کرنی تیری بے پرواہیا۔ تیرا حُکم سدا جگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ہوں تیرے
 برخوردار، بال نمانے نظری آئیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ سیوادار، چاکر ہو کے سیس جھکائیا۔ تُوں ساہو بھوپ سچی سرکار، شہنشاہ
 اکھوائیا۔ ہوں در بھکھاری خدمتگار، درویش روپ وٹائیا۔ تُوں نور الابی پروردگار، سانجھا پیر اکھوائیا۔ ہوں دوئے جوڑ کرئے نمسکار،
 دھوڑی خاک رمائیا۔ تُوں پتا پُرکھ اکال، اکل کل تیری وڈیائیا۔ ہوں بالے نڈھے چھوٹے تیرے لال، لالن تیرا رنگ رنگائیا۔ تُوں شہنشاہ
 شاہ سلطان، بھوپت بھوپ بے پرواہیا۔ تُوں نرگن سرگن وسین نال، سد اپنی دیا کھائیا۔ تُوں داتا دانی دین دیال، دیا نڈھ تیری سرنائیا۔
 ہوں نت نوت گھان تیرے گھال، گھولی گھول گھول گھائیا۔ تُوں ویکھنہارا سچکھنڈ سچی دھرمسال، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ اٹھ پوہ ادھی
 رات ویکھیا تیرا سنگھ پال، جس دی پالکی اک اٹھائیا۔ تیرے در تے اوس کیتا اک سوال، پورب لہنا منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن، اسان ویکھیا منگدا، نڈھڑک ہو کے سیس نوائیا۔ تیرے دوارے مول
 نہ سنگدا، خوشیاں نال جنائیا۔ پُرکھ اکال کیوں میرے بنا جن بھگتان اندر لنگھدا، اک اکل پھیرا پائیا۔ ویکھ میرا نور ظہور اگئی چند دا،
 گوبند کرے رُسنائیا۔ نانا چھڈ کے جیو پنڈ دا، انڈ برہمنڈ دتا تجائیا۔ کنارہ چھڈ کے ساگر سندھ دا، گئی گہند تیرے وچ سمائیا۔ میرا پوتر
 روپ سُرپت اند دا، شنکر اکھان نال وکھائیا۔ میں نور تیری بند دا، سچکھنڈ دوارے جنے کھئے نہ مائیا۔ تیرا کھیل ساگر سندھ دا، الکھ
 اگم تیری وڈ وڈیائیا۔ بے شک آد جگاد جگ چوکڑی مورکھ مگدھ انجان تینوں بند دا، جن بھگت تیرا جس گائیا۔ تیرے دوارے کوئی

راگ تال نہیں سُر کینگ دا، تلوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رسیا اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 کہن ویکھیا بلکاری، بل اکو نظری آئیا۔ جنہاں بھگتاں دتی سرداری، سو سد سد واری گھول گھٹائیا۔ آگے اُہناں دی آئی واری، پچھلی
 خواری دین مٹائیا۔ چنگیاں نالوں چنگی تیری یاری، یارانہ اکو نال رکھائیا۔ ہے بھگون نو سو چرانوے چوکرئی جگ تیری جوت اکالن رہی
 کواری، سچ دوار نہ کیسے پرنائیا۔ بیس اکیسے ہر جگدیسے چھبی پوہ وجنی اگئی تاڑی، بنا ہتھاں تال وجائیا۔ تینوں لیکھا چکاؤنا پینا جو
 سنگھ پال چرناں نال چھپائی داڑھی، انتر آتم سیو کھائیا۔ جن بھگتاں بھچھیا پاؤنی ساچا نام ایہو ساؤنی ہاڑی، آگے ہاڑا کڈھن دی لوڑ رہے
 نہ رائیا۔ بھگت جن تیرے منگتے نہیں نہ منگن آئے دہاڑی، مزدوراں وانگ مزدور نہ پھیری پائیا۔ میں اُپر چڑھ کے ویکھیا دو جہان تکیا تیری
 آد جگادی ایہناں نال یاری، پچھا دے نہ مکھ بھوآئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر
 کہن اسپں رہے جھکدے، جگ چوکرئی سیس نوائیا۔ کلجگ اتم سچکھنڈ ویکھیا تیرے گرمکھ بکدے، شیر شیر وانگ بھیک لگائیا۔ تُوں
 مالک بنا کے اکو شک دے، تُم تاثیر اپنے نال رلائییا۔ اوہ کیسے کولوں نہیں پُچھدے، سدھے آون بھجن واپو داہیا۔ اوہ روکیاں نہیں رُکدے،
 بیٹھے پندھ مکائیا۔ اوہ بھکھے تیرے درس پیارے مکھ دے، دوجی نظر نہ کھئے ٹکائیا۔ اوہ ونجارے تیرے نام سُکھ دے، دوجی آس نہ کھئے
 ودھائیا۔ کلجگ اتم لکیاں نہیں لکدے، سب توں وکھرے ڈھولے رہے گائیا۔ ناتے جوڑ پیو پُت دے، گوہند میلا لیا ملائییا۔ ویکھ بھاگ
 اپنی گکھ دے، بن کے جن جنیندی مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دسیئے
 کی، کتھا کہانی ساری دتی بدلائیا۔ تیرے بھگت اک تینوں کہندے جی، دوسر سیس نہ کیسے جھکائیا۔ ساڈی دیناں مذہباں والی چھڈ گئے
 لیہ، لائن اپنی لئی بدلائیا۔ کوئی کہے میں پتر کوئی کہے میں دھی، ناتا تیرے نال جڑائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ سنگھ منجیت سہا کے نیہ، سیاں
 سوہنی دتی وڈیائیا۔ سچ دوارے بیج دتا بی، پُھل پُھلوڑی گرمکھ آپ مہکائیا۔ ایسے کر کے گوہند دتی وڈیائی ویہ سو ویہ، اگی تیرے ہتھ
 پھڑائیا۔ اوس اگی دی رکھنی نیہ، جس دے پچھے بچے نیہاں وچ دبائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بلہارے جاون تھی، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔
 چار کُنٹ دہ دشا ویکھیا تیرا چرن دوارا وسیع، پیمائش وچ ناپ نہ کھئے کرائیا۔ سب توں وکھری نرالی ویکھی تیری ترجیح، دُھر دے حُکم نال

سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبراں وچوں اٹھیا کرشن کاہن، کہن کہن کچھ آئیا۔
 بے شک ترلوکی دا دتا مینوں مان، ترے بھون تیری وڈیائیا۔ سخیاں نال کیتا کھیل مہان، پنکھٹ اپنا پھیرا پائیا۔ بنسری نال سُنایا گان، گواں
 چار خوشی منائیا۔ جودھا بن کے وچ بلوان، سورپیر دتے لڑائیا۔ اتم خالی کر میدان، مدد تیری اک تکائیا۔ پھیر سٹا وچ بیابان، چرن
 گوڈے اُپر ٹکائیا۔ ادھروں بدھگ ماریا بان، لیکھا پور وکھائیا۔ اُس منگیا پھیر دان، رو رو جھولی ڈاہیا۔ مینوں خما کر بھگوان، بھل دے
 بخشائیا۔ اُس ویلے مینوں آیا اک فرمان، فُریاں وچوں جنائیا۔ تیرا لیکھا مُکنا وچ جہان، کلجگ اتم دتے گواہیا۔ مائس دیہی ہووے سنگھ
 رام، رام تیری وڈیائیا۔ اُس دا دوجا متر اُنیویں سال وچ انجان، کولوں دتے صلاحیا۔ ایہو جہا پریمی ملنا نہیں بھگوان، جو شترولے ترائیا۔
 نیترو کے چرنیں ڈگا آن، بینتی اک سُنائیا۔ مانکھ جنم کر پروان، مُکھتا لیکھے لائیا۔ اوس ویلے آیا اک دھیان، انتر انتر آس اُچائیا۔ دھن
 ماتا جس ایہہ جمیا بال، مکھ سیر لگائیا۔ اوسے ویلے کہا کرشن سُن بچے انجان، ایہہ اچھیا مول نہ بھائیا۔ دوجی واری آؤنا پئے وچ جہان، کنیا
 رُپ وٹائیا۔ بدھگ نال ناتا جڑے مہان، جس دی دتی گواہیا۔ تیرا نغمیاں وچوں نام شانان وچوں شان، شہنشاہ دتے وڈیائیا۔ پتا پُتری
 ناتا اک سمان، لوکھت دتے جڑائیا۔ اُس دے نال سی اک سوان، چھ مہینے پنج دن اُمر گنائیا۔ اوہ ویکھ کے ہویا حیران، پرہہ کی کی پچن
 سُنائیا۔ جس بدھگ ماریا بان، اوسے نوں دتے وڈیائیا۔ جے میرا لیکھا مکاوے آن سر میرے ہتھ رکھائیا۔ میں منگاں اکو دان، اپنی جھولی
 ڈاہیا۔ کرپا کر سری بھگوان، مہر نظر اٹھائیا۔ میرا ناتا جوڑ دے ایہناں نال، آگے نہ ہوئے جدائیا۔ جے سوان توں بنائیں انسان، ایہہ وی
 تیری بے پرواہیا۔ تُوں آد جگادی سدا سدا سد مہربان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوسے ویلے ہویا فرمان، بن لیکھے لیکھ دتا درڑائیا۔ تیرا ایہناں
 نال مان، دھیان دھیان نال جڑائیا۔ بچی نال بچی ہووے پروان، پتا اکو نظری آئیا۔ کلجگ اتم لیکھا چکے جہان، ابناشی کرتا دتے مُکائیا۔
 اندر باہر گپت ظاہر ویکھنہارا مار دھیان، دھیانی ایکا دھیان رکھائیا۔ زندگی وچوں زندگی بلیدان، جندرے وچوں باہر کڈھ جندر پار
 کرائیا۔ اوسے ویلے اک پنکھی آیا مار اڈار، ساڈھے تن ہتھ کول ڈیرہ لائیا۔ میں سُنیا تیرا گیان، دُھر دا راگ لائیا۔ میرے اُتے ہو مہربان،
 دے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آیا پنکھیرو اک گرڑ، اپنے پنکھ سواریا۔ اُچی بول سُنایا

کڑک، دُھر دا نام اُچاریا۔ تیرا لہنا سدا ندھڑک، انت نہ پاراواریا۔ تُوں مالک عرش فرش، تریلوکی ناتھ اکھوا رہیا۔ میرے اُتے کر ترس،
 اِکو منگ منگا رہیا۔ میں تیرا کیتا درس، سِری بھگوان تیرا روپ نظری آ رہیا۔ کرشن کہہ ایہہ کھیل اِک اسچرج، جس دا بھيو کھئے نہ پا
 رہیا۔ تُوں نہ جانے اپنی اگلی پچھلی فرد، لہنا لیکھ نہ کھئے وکھا رہیا۔ پہلے جٹاؤ رہیا بھڑک، ہُن اگلا راہ تکا لیا۔ پھیر مانس بنا مرد، منکھ
 روپ وٹا رہیا۔ جس ویلے کلجگ اندھیرا ہویا گرد، ساچا چند نُوں مکھ چھپا لیا۔ اُس ویلے تیرا اِکو فرض، تینوں سچ سمجھا لیا۔ نرگن
 سرگن ہو کے آوے پرت، گر گر کھیل کھلا رہیا۔ نانک دھار ارجن وڈیائی دیوے دھرت، دھرنی آپ سہا لیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا آپ لیکھا لیا۔ کرشن کہے سُن پنکھیرُو پنکھی، تینوں دیاں درڑائیا۔ تیرا حال سِری بھگوان ویکھے اکھیں، پڑدا
 اوبلا نہ کھئے رکھائیا۔ پہلوں گر ارجن دی تپنی بھٹھی، اگنی ڈاہنا تیری سیو جنائیا۔ اوتھے آونی پھیر تینوں متی، انتر انتر وچے ودھائیا۔
 سریشٹی دِسے لوح تپی، تیرے نین ویکھ ویکھ خوشی منائیا۔ اُس ویلے پڑھنی اِک پٹی، جو ہوئی ہوئی ارجن اندرے اندر گائیا۔ پُرکھ اکال
 دی بن کے سخی، سخا سنگ جائے تجائیا۔ اوانگ سوہنگ دھار جس دے اندر وسی، وصل سچ دئے کرائیا۔ پھیر تیرے جنم دی جوت
 نرنجن جگن والی بُجھنی بٹی، ساڈھے تِن ہتھ رہن نہ پائیا۔ جس ویلے پت پریشور آوے کھلاپتی، پاربرہم برہم اپنا ویس وٹائیا۔ اُس ویلے
 تیرا جنم دیوے اِک جٹی، کوچھی کھلی نظری آئیا۔ ویکھے کھیل پُرکھ ابناشی سچّی، سچ سچ دیاں سمجھائیا۔ کلجگ اتم ست کتے نہ رہے
 رتی، کوڑ کڑیارا گھر گھر پھیرا پائیا۔ تیرا لہنا پھیر مکاوے پُرکھ اکال اِک وڈ سمرتھی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس کنارے تیری ہٹی، راویوں
 لہندی دشا ویکھ وکھائیا۔ اوسے کنارے آوے پُرکھ سمرتھی، اپنا پھیرا پائیا۔ بدھک نال ملا کے تیری اکھیں، بالیاں نال ونڈ ونڈائیا۔ پندراں
 پوہ پچھوں پھیر بھرنی پئے نہ کیسے دی چٹی، چترگپت لیکھا نہ کھئے وکھائیا۔ بھاگ لگا کے کُلی ککھیں، ککھوں لکھ دئے بنائیا۔ لگھان دا داتا
 گرمکھ ارباں کھرباں پتی، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لہنا دینا سدا سدا سد
 جگ جگ آپ مکائیا۔

☆ ۱۰ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بہکت دوار جیٹھووال ☆

دس پوہ کہے میں ویکھیا لگھ چوراسی جسم، تن ماٹی خاکی کھوج کھجائیا۔ ساچا نور ظہور ملیا کیسے نہ اسم، عصمت سارے بیٹھے لٹائیا۔ میں سوگند کھا کے کہاں قسم، حق حقیقت اک جنائیا۔ بن جن بہگتاں وڑیا کھئے نہ دوارے دسم، دہ دشا نہ رنگ رنگائیا۔ سب توں وکھری زالی چلا کے رسم، اپنی کھیل کھلائییا۔ لیکھے لا کے پچھلی بہسم، بہانڈا بہرم بہنائیا۔ گرمکھاں اندر آیا وسن، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دس پوہ کہے میں ویکھیا سنسار، چاروں گنٹ کھوج کھجائیا۔ ساچا کرے نہ کھئے دیدار، درس دید کھئے نہ پائیا۔ چار گنٹ ویکھی خوار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران رہیا نہ کھئے اختیار، سچ دربار نہ کھئے لگائیا۔ دو جہان روندے دھاہاں مار، دھرنی دھرت دھول گر لائیا۔ بن بہگتاں کوئی نہ ملیا ہر زرنکار، نج نیت درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پوہ دس کہے میں دسم دوارا ویکھیا آپ، پُرکھ ابناشی دیا کھائیا۔ بن بہگتاں کیسے نہ لہی جاچ، اندر ورن کھئے نہ پائیا۔ اکھراں والی پڑھن گاتھ، سطران والی کرن پڑھائیا۔ نٹوآ بن کے کرن ناچ، منوا نال رلائیا۔ بھیکھاں والی کرن بات، سچ ست نہ کھئے سمجھائیا۔ ڈھاگن بن کے نار کم ذات، کوڑ گریارا جگت ہنڈھائیا۔ ساچا ملے نہ دھر دا باپ، پتا پُرکھ نہ گود اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے کانپ، تھر ہر روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کھیل رہیا کھلائییا۔ دس پوہ کہے میں دسم دوار دی ویکھی تاکی، گنڈی کھڑکی جن بہگتاں دتی کھلائییا۔ اہناں دا پُرکھ اکال بنیا ساتھی، دھر دا سنگ نبھائیا۔ دوس رین کرے باقی، باطن حال جنائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری راتی، ست جوت کرے رُشنائیا۔ جن بہگتاں من کے آکھی، اکھر اپنا دتا سمجھائیا۔ پردے اندر بن نواسی، آسن سوہنا اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دتی مان وڈیائیا۔ دس پوہ کہے میں ویکھی جھلک، نور نورانہ آپ جنائیا۔ جن بہگتاں کھلی ویکھی پلک، ہرن پھرن ڈیرہ ڈھائیا۔ پریم پیار دا لگا کے تلک، تعلق اپنے نال بنائیا۔ دو جہان دے کے خلعت، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ دوارے کر کے ملت، میلا کیتا سہج سُبھائیا۔ اوتھے شیطان کرے کی علت، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بہگتاں کیسے دی کرن دیوے نہ منت، پھڑ باہوں پار لنگھائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ گر اوتار پیر پیغمبر کیسے

دی پئی کوئی نہ ہمت، حوصلہ آگے نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دس پوہ کہے میں ویکھے
 دس دس، دہ دشا دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں بھگن ملے ہس ہس، ہستی اپنی دتی چھپائیا۔ تیر نرالا مارے کس کس، دھر دے چلے بان
 چڑھائیا۔ پندھ مکاوے نٹھ نٹھ، بھجے پاندھی راہیا۔ جن بھگتاں پریم پریتی رٹ رٹ، ناتا کورٹا دتا ٹڑائیا۔ گرمکھاں دوارے کھول ہٹ ہٹ،
 سچ وست اک ورتائیا۔ اپنے ملن دی اکھ کھول پرتکھ، نیتر لوچن نیناں خوشی وکھائیا۔ آتم پرما تم جنا کے دھر دا جس، وید پُراناں کھپڑا دتا
 چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دس پوہ کہے میں ویکھیا دہ دشا واسی، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔
 جو نت نوت آد جگاد جگا جگنتر جن بھگتاں دھر دا ساتھی، سکلا سنگ نبھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت رکھے چال بانکی، اشٹابکر
 بیٹھا سیس نوائیا۔ اٹھاں تتان والی کایا پوش دی لاہ کے ٹاکی، پرہہ چرناں ہیٹھ وچھائیا۔ لہنا دینا دے دے باقی، جیہڑی رمز جنک ویلے
 سمجھائیا۔ مینوں رڑ کے اچے ہرکھ چھاتی، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جیہڑی زویداس گھر جمی کاکی، اوس ویلے نو سال دی میری انگلی لگ
 کے آئیا۔ تون کر کے جگت چالاک، میری اندرون تاکی دتی کھلائی۔ مینوں ہسدے بندے خاکی، چم درشٹی ویکھ وکھائیا۔ میرا مالک تون
 پت پریشور کملاپاتی، پتن اکو نظری آئیا۔ بھگتاں نالوں چنگے تیرے ساتھی، کلجگ ویکھ وکھائیا۔ راجا جنک مارے اپنی جھاتی، بن نیناں
 اکھ کھلائی۔ جس اٹھاراں تون اٹھائی گنڈ کر کے ویکھے کھیل تماشی، لوکات جوت جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر
 اپنا ہتھ رکھائیا۔ دس پوہ کہے میں ویکھی جنک سپتری، در دوارے دھیان لگائیا۔ اوہ پچھم دشا اتری، پورب اکھ اٹھائیا۔ چھوٹا بالا لے
 کے پچھڑی، انتر آواز سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا دینا مکائیا۔ پوہ دس کہے میں ویکھی آئی بھیلنی
 بہرنگی، گل پائے چیتھڑ پائیا۔ اوہدے کھبے کن وچ اک گنڈلاں والی ڈنڈی، دو ٹانک وزن وکھائیا۔ تیراں دندیاں والی کنگھی، چوٹی نال
 ملائی۔ پنجاں رنگاں والی انگی، ٹکڑیاں گنڈھ لگائیا۔ دوہاں پیراں نالوں ننگی، پانہی چرن نہ کھئے چھپائیا۔ جگت لوک لاج کولوں نہ
 سنگی، آئی واہو داہیا۔ میں ویکھاں اوہ بھجنگی، جنہاں نون بھینگ کمار رہیا بنائیا۔ جنہاں دے اندر اوس سروور نالوں سوہنی
 سگندھی، جس سروور نون دتی رام وڈیائیا۔ میں آسا پچھلی پوری کران منگ منگی، مانگت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تون اچھل چھلدھاری

پرہو بڑا ڈھنگی، بے انت تیری وڈیائیا۔ جس ویلے سرِ شٹ سبائی ہووے اندھی، نیتز اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ میں اوس ویلے ویکھاں تینوں کویں
 بنیں بھگتاں سنگی، سگلا سنگ نبھائییا۔ میں نال لیائی اپنی چوہنہ کنیاں والی بغلی اوہ ٹنگی، جس وچ کچے بیر ٹکائییا۔ جنہاں نون کھادھا
 نال دندیں، ہیٹھلے اُپر لباں وچ دبائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لیکھا رہیا چُکائییا۔ بھیلنی کہے ویکھ حال دل دا،
 دلدار دیاں جنائییا۔ میتوں ویلا یاد جس ویلے کھادھا چھلکا، رس اپنا آپ بنائییا۔ میں اوہ سانہہ کے رکھی گٹکا، دوسر کسے نہ ہتھ پھڑائییا۔
 میرا دھیان پچھلا چر دا، بیٹھی راہ تکائییا۔ ہُن آیا رام پھردا پھردا، بنباسی پھیرا پائییا۔ جو بن سدیاں گھر آ کے ملدا، لہنے دینے چُکائییا۔ اوس
 ویلے رام کہا ایہہ حکم میرے نرائن نر دا، جو مالک بے پرواہییا۔ بھیلنی کہا میتوں بھیت دس اوس گھر دا، جس گھر ہر گھٹ وسیا رام ڈیرہ
 لائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائییا۔ دس پوہ کہے میں ویکھے آؤندے، جو پچھلا پنڈھ مُکائییا۔ گرمکھ
 ڈھولے ڈھیے والے گاؤندے، گوہند راگ الائیا۔ بسمل ہو کے وچ وسائوئندے، وسادی رُپ وٹائییا۔ سخیاں بن کے اکھیاں درشن پاؤندے،
 گھر ساچے خوشی منائییا۔ جگت ہٹیاں مول نہ بھوئندے، سچ دوارا اِکو نظری آئییا۔ منکھٹو ہو کے مڑ گھر نہ بھوئندے، وست اموک لے کے
 جھولی نام بھرائییا۔ چرن لگ نہ پھر پچھتاؤندے، پشچاتا پ مٹائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد تیرا راہ تکائییا۔ دسم پوہ
 کہے میں ویکھیا دوزخ بہشت، نرک سورگ کھوج کھجائییا۔ جن بھگت سہیلے دوہاں تون باہر اپنے مارگ جان کھسک، بن قدمان قدم
 اُٹھائییا۔ صوفیاں کہا تیرا سب تون وکھرا عشق، معشوق مشق نہ کھئے کرائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچ وست،
 وستو اک ورتائییا۔ پوہ دس کہے میں ویکھیا لہندا چڑھدا، چاروں کُنٹ اکھ کھلائییا۔ کلجگ رُپ ہنکار گڑھدا، ممتا موہ ہلکائییا۔ گرمکھ
 وِرا دُھر دا ڈھولا پڑھدا، سوہنگ راگ الائیا۔ سچ دوارے ہو کے بردا، ست بندگی سیو کھائییا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی آگے ہو
 کے ملدا، ملنی جگدیش کرائییا۔ پڑدا لہ کے تیجے تل دا، نورو نور کرے رُشنائییا۔ مالک بن کے ساچے دل دا، اندرون دلیل دئے بدلائییا۔ پڑدا
 لہ کے بجر کپائی سِل دا، سدھا اپنا راہ وکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائییا۔ دس پوہ کہے میں ویکھیا آ
 کے، گھر ساچے وجے ودھائییا۔ جن بھگت سوہندے ہر درشن پا کے، پت پت رُپ وٹائییا۔ جنہاں نون صاحب سلطان اپنی چُکے ڈھا کے،

ڈہاھ ڈھیری خاک نہ کھئے بنائیا۔ جنہاں دے جُگ چوکڑی چلے ساکے، قلماں شاہیاں دین گواہیا۔ اہناں دا میلِ ملیا اتفاقی، بے پرواہ ہویا
 سہائیا۔ کوڑ گڑیارے توڑے ناٹے، سجن ساچے لئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا لہنے وچ چکائیا۔ دسم پوہ کہے
 کھیل ویکھیا سوہنا سُہیلا، سجن اک اکھوائیا۔ گرواں ورگا گرو چیلیاں ورگا چیلا، پیغمبراں ورگا پیغمبر گرواں پیغمبراں توں پرے مالک
 آپ اکھوائیا۔ جن بھگتاں کر کے سہج سُبھاؤ میلا، ملاوٹ پچھلی دتی چکائیا۔ پچھلا چکا کے وقت ڈھیلا، اکلا ہویا آپ سہائیا۔ ساچا
 سماں سہا کے ویلا، ویکھن والے چپ کرائیا۔ جن بھگت کوئی نہ رہے پت سوتیلا، ناتا کوڑا دتا چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، کلجگ ویکھ پہاڑ جنگل جوہ اچے ٹلے پرت بیلا، سمنڈ ساگر ڈونگی کھائی کھوج کھجائیا۔ دس پوہ کہے میں کھاواں سوگندی، سچ
 سچ درڑائیا۔ جن بھگتاں کٹدا ویکھیا پھندی، پھاسی آگے نہ کھئے لٹکائیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کھئے پابندی، شرع شریعت نہ کھئے رکھائیا۔
 لکھ چوراسی خانہ توڑ کے بندی، بری اپنے حکم رکھائیا۔ پٹھ رہے کوئی نہ ننگی، سیس اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گرمکھ سوانی نظر نہ آوے کوئی
 رنڈی، گوبند شبد ہانی جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ دسم پوہ کہے میتھوں پُچھو، پچھلا حال
 سنائیا۔ گرمکھ اُس نال نہ رُسو، رُسیاں رہیا منائیا۔ اُس دی چرنیں جھکو، جو جھک جھک ٹھاڈی سیو کھائیا۔ اُس دے کولوں مول نہ
 لکو، جو جگ جنم دیاں لکیاں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ دس پوہ کہے سُنو بینتی
 اک، در ٹھانڈے دیاں جنائیا۔ پنجان تتاں والیو بن جاؤ ساچے سکھ، ستگر سکھیا اک درڑائیا۔ جنہاں دے پورب لیکھے لئے لکھ، اتم
 جھولی پائیا۔ جے سری بھگوان ٹھاڈے اُتے گیا وس، وسریاں پھیر اٹھائیا۔ ٹھاڈا آونڈیاں دا ویکھے مکھ، جانڈیاں دی تکے پٹھ، سوا گٹھ اندر
 اپنی کھیل رچائیا۔ جس دسم دواہری دی کردے رہے سارے کھچ، جوگ ابھیاں تپ سادھنا جگت کرائیا۔ اُس دی جن بھگتاں گھر بیٹھیاں
 دے دیوے چٹ، اُپر سوہنگ نام رکھائیا۔ گرسکھ ٹوں میرا میں تیرا پت، پتا پوت اکو گھر دے مالک نظری آئیا۔ جنہاں دے اندر میں وڑ
 جاواں وچ، اہناں نوں دسم دواہری چنگی مول نہ بھائیا۔ اوہ کوڈی وانگ سکے بھری رچ، وچے بند کرائیا۔ جنہاں دے انتر وسیرا ہویا نیج،
 اہناں نیج نیتر پندھ مکائیا۔ میں بھگتاں نال آد جگادی زرگن ہو کے گیا گجھ، سرگن خوشی منائیا۔ جگ چوکڑی میری وکھری بدھ،

شاستر سمرت وید نہ کھئے سمجھائیا۔ جے دس پوہ رات نون لگے پالا تھائے اندر وڑ کے ماناں نگھ، نگاہ تھادی اپنے وچ ملائیا۔ جے تسیں کرو ضد، اپنا بل ودھائیا۔ میں پھیر وی کہنا ایہہ چھندے میرے پتے، جنہاں اپنی گود اٹھائیا۔ جنہاں نال میری مولے رت، سہنجنی گھڑی سو بھا پائیا۔ اہناں اُتے کیوں نہ ہوواں خوش، جو خوشیاں وچ میرا نام دھئیائیا۔ سرشٹی نالوں ہو کے چپ، مکھ اپنا بیٹھے بدلائیا۔ جن بھگتاں کولوں بھگت رہے پُچھ، کتھے ملے بے پرواہیا۔ پال سنگھ کہے اوہ سب دی منگے سکھ، چار گنٹ دھیان لگائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نہ مانس نہ منکھ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا مالک خالق پت پریشور پاربرہم نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جس نون بھگتاں ملن دی لگی بھکھ، پن درشن سانت کدے نہ آئیا۔ سو دُور دُراڈا نیرن نیرا نیڑے گیا ڈھک، لہنا دینا پندھ مکائیا۔ جن بھگتو اُس توں لہنا دینا لے لو کچھ، جیہڑا لو کچھ سینتا جنک سپتری جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہر نظر نال پار کرائیا۔

☆ ۱۱ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی پاکستانی مسلماناں دے نال پنڈ مسانیاں ☆

تتا ہونے جس ذاتی مذہب، جلوہ تگے نور خدائیا۔ کی ہویا جے کائنات کرے نہ فقیراں ادب، محبوب حق ویکھن کھئے نہ پائیا۔ صوفی کدے نہ کہن ہویا غضب، چلن پروردگارے رضائیا۔ صدی چودھویں کھیل رہیا بدل، عدل ہتھ بے پرواہیا۔ جنہاں کیتا اصل وصل، واسطہ واحد نال رکھائیا۔ اوہ اُس دی ذات او سے دی نسل، تت پوش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی نور خدا دا فضل، رحمت اک رکھائیا۔ ساچا نغمہ نام اُس دی غزل، کوڑی غفلت دئے مٹائیا۔ جنہاں چڑھ کے ویکھیا اوس محبوب دی ساچی منزل، جتھے نعرہ اکو اک شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچ توفیق اک خدا چوڈاں طبقاں رفیق مہرباں محبت وچ سمائیا۔ ملیا میل کرو تعارف، تعریف نال سمجھائیا۔ حُجرے حق دی ہونے زیارت، نظرے نور الاہیا۔ جس ملیا مُرشد سو مُرید کرے سفارش، پھڑ باہوں سنگ رکھائیا۔ اوتھے الف یے دی مکے عبارت، رسنا جہوا زبان نہ کھئے پڑھائیا۔ بریخانے وچوں بری کرے بنا ضمانت، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ جس دی سدا سدا بنے

رہے امانت، سو امن وچ ویکھے ایکا ایک دھیان لگائیا۔ جس دی کھوج کر کر تھکے عارف، علما کر کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد جُگادی وسنہارا ساچے گھر، مقامے حق سوہیا پائیا۔ مقامے حق دی دسو تعریف، واحد کلمہ اک جنائیا۔ جس نوں کھندے مُجارے شریف، سلل بیٹھا آسن لائیا۔ جس دا نظر نہ آئے کوئی شریک، لاشریک اک اکھوائیا۔ جس دے وچ وڈ توفیق، تحفے سنتان بھگتان فقیراں صوفیاں گھر گھر جھولی پائیا۔ اوس دی سچ سچ حدیث، حضرتان کرے پڑھائیا۔ اوہ اندر دا کھوجی دھر دا طیب، کوڑی کریا روگ دئے گوائیا۔ جو محمد کرے گیا نصیحت، وصیت اُمت ہتھ پھڑائیا۔ اوہ لہے کتھوں اصلیت، اسم اعظم دئے جنائیا۔ مُرید مُرشد مل کے دویاں دی اکو جہی ہو جائے طبیعت، اندرون طبع دئے بدلائیا۔ سچ پُچھو ساریاں دی اکو ولدیت، واحد خُدا سب دا باپ مالک اک اکھوائیا۔ مہربان اندر سدا مہربان، محبوب اک اکھوائیا۔ جس دا ست سچ نشان، زمیں اسماناں اُپر جھلائی۔ جس نوں مُسلم ہندو سیکھ عیسائی سارے گان، راگان نادان کلمیاں وچ ڈھولے رہے شنوائیا۔ جس دا سدا سدا وسیرا اندر بنیا رہے مہمان، درویش ہو کے الکھ جگائیا۔ جس دی صفت مجید قرآن، تیس بتیسا ملے مان وڈیائیا۔ اوہ شہنشاہ پاتشاہ سب دا سلطان، بھوپن بھوپ بے پرواہیا۔ مات لوک مخلوق سارا اوس دا خاندان، دین مذہب فرقہ روپ وکھائیا۔ اُس دا اکو اک ایمان، کامل مُرشد عامل عمل وچ رکھے لوکائیا۔ جس نوں پیغمبران کہا مہندی امام، امن دا داتا صاحب اک اکھوائیا۔ رسنا جہوا زبان نال سارے کردے اوس دیاں باتاں، اندر وڑ مندر چڑھ ساچے حُجرے نوری درس کھئے نہ پائیا۔ اہنناں دیاں لیکھے لگن نازاں، جنہاں ملیا غریب نواجہ، بن مگے کعبیوں کرا دئے کایا اندر حاجا، اگلی حاجت رہے نہ رائیا۔ اوہ پریم پیار دا ویکھیا اک مُحتاجا، محض عاشق معشوق ویکھے تھائوں تھائیا۔ اوہ خواجیاں دا خواجہ، نواباں دا نواب، جناباں دا جناب، عالیشان بے پہچان سچ دوارے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا اوہ مکان، جس مکان دا مالک اکو نظری آئی۔ دربان دا ویکھیا دربار، شاہ بدر چار منار، چاروں کُنٹ رسیا وکھائیا۔ جس دی انتر خواہش اکو سدھر، صدقے واری گھولی گھول گھائیا۔ جو انصاف وچوں چاہے انصاف عدلاں وچوں عدل، عادل اکو نظری آئی۔ جو کوڑی کریا کایا اندرون سب دی دیوے بدل، بدلے لین والا رہن کھئے نہ پائیا۔ مخلوق خُدا کون مقتول کون کرے قتل، کون کھنڈا خنجر تلوار ہتھ اٹھائیا۔ جنہاں صوفیاں سچ خُدا

دے ملن دا مطلب، اوہ جگت ناتے گئے تڑائیا۔ اُسدے وچ ہووے طلب، ساکھیات اُس دا درشن پائیا۔ ایہہ کوئی کہانی گاؤن والی نہیں
 نظم، نزاکت نال حفاظت نال رفاقت نال مُرید مُرشد اپنے گلے لگائیا۔ طبیعت اندر تابع داری، در درویشا منگ منگائیا۔ جنہاں دی حقیقت
 وچوں حق نال لگ گئی یاری، یرانے رہیا توڑ نہائیا۔ مجلساں وچ نہ ہوئے خواری، مہربان جس اُپر مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جو مُرید مُرشد دا
 ہو کے رہے تابع داری، سرِ قدماں اُپر ٹکائیا۔ اوہ نہ معشوق نہ عاشق نہ نر نہ ناری، اِکو اُس دا نُور نظری آئیا۔ ڈٹھا نُور نانک نرنکاری،
 محمد محبوب اِکو نظری آئیا۔ جنہاں سمجھ لئی اُس دی رمز، رحمت وچ سمائیا۔ اوہ منصور بن گئے شمس، اپنا آپ فُربان کرائیا۔ بندیاں وچوں
 خاکی بندہ، پوش چمڑا نظری آئیا۔ چنداں وچوں اوس دا نُوری چندا، جو اندر باہر کرے رُشنائیا۔ پریمیاں وچوں اوس دے پریم دا پھندا،
 جس دی ڈور نہ کھئے کٹائیا۔ اپنے نالوں تھانوں سمجھے چنگا، جو مل کے خوشی منائیا۔ مُرید مُرشد مُرشد مُرید اک نُور ظہور وسندا،
 مشہور اکھراں وچ وڈیائیا۔ وجود جیٹھووال وسندا، اندر حُکم سچ خُدا بے پرواہیا۔ ٹھیکے دار واحد مالک، ایکا ایک ایک اکھوائیندا۔ جو
 ویکھنہارا خلق خالق، مخلوق اپنا رنگ پرگٹائیندا۔ دو جہاناں بنے ثالث، عدل انصاف والا اک اکھوائیندا۔ دیناں مذہباں وچوں کڈھ کے
 خالص، خواہش ہوس حرص حافظاں اپنے نال ملائیندا۔ اپنی ذات نال کر کے تعلق تابع داری اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، نُور نُورانہ ویکھ وکھائیندا۔ دسو کپھڑے جانا اندر، غُسل حمام کپھڑا نظری آئیندا۔ جھاتی مارو ہنیری کندر، وصل یار کون
 کرائیندا۔ جتھے نہ کوئی سُوریا نہ کوئی چندر، زمیں آسمان روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ حق مقامے ویکھو منزل، مزہ محبوب کی چکھائیندا۔ مہرے
 کرم کرے نظر، فضل اپنا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنا نُور دھر، نُوراں وچوں نُور اک وکھائیندا۔ غُسل کرنا کپھڑا بدن،
 تن ماٹی خاکی صاف کرائیا۔ کپھڑی تمنا اندروں رہی بدل، نفس رہی بلائیا۔ کپھڑی خواہش کپھڑی سدھر، کپھڑی بدر کرے پڑھائیا۔ کپھڑی
 تقدیر کرے بھگودھر، تدبیر تقدیر تصوّر کون کرائیا۔ کون بیٹھا اندر جھگڑا کر کے آپ وکھائے غدر، غُربت غیرت گرہیا وچ چھپائیا۔ کس بدھ
 ہووے اوبدی مُرمت، سچ سچ دیو سمجھائیا۔ جے تھائے اُتے ہوئی خُدا دی رحمت، رحیم اپنا دیو ملائیا۔ جے اوہ تھائے نال سہمت،
 سہم اندروں دیو چُکائیا۔ ساچا کلمہ دیو اک نیامت، نیم حُکم اُس دا پور کرائیا۔ جے اُس دے گھر وژن دی نہیں ممانت، مہمان خانے وچ

محض اِکو دیوِ ملائیا۔ جو سدا سدا سد رہے صحیح سلامت، مڑھی گور ڈیرہ کدے نہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا اک در، جس دا دروازہ، ساچی درگاہ جگت اکھاں نظر کیسے نہ آئیا۔ جگت اکھاں ہوئی بینائی، نُور ظہور دیوِ درڑائیا۔ کپہڑی منزل کپہڑی رُشنائی، کپہڑی شنوائی رہیا وجائیا۔ کپہڑی پیر کپہڑی پیغمبر کپہڑی رسول دئے وڈیائی، اصول اپنا دئے جنائیا۔ کایا اندر ہوئے سارے قرضائی، مقروض بیٹھے نظری آئیا۔ جس دے نالوں ہوئی جدائی، جُز اوسے نال ملائیا۔ فطرت وچ مٹے فدائی، فضیلت وچ فاضل فضل رحم کمائیا۔ واحد اک لاشریک دینا ملائی، ملاوٹ بناوٹ رہن کھئے نہ پائیا۔ جس وصل نال دُرمت میل بنِ غُسل کیتے دُور ہو جائی، نرمِل نُور اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نُور نُورانہ شاہ سلطانا ویکھنہارا سرب مے خانہ، مُفت اپنا پھیرا پائیا۔

☆ ۱۱ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

اک اک دا ہویا جوڑ، جوڑی جگدیش بنائیندا۔ اک اک نال دیوے تور، تُرت اپنا حُکم منائیندا۔ اک اک نال چاڑھے گھوڑ، شاہ سوارا رُپ وٹائیندا۔ اک اک نال رکھے لوڑ، لوڑیندا سجن نظری آئیندا۔ اک اک نال کرے نہ کوئی زور، جابر رُپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ اک اک دا میلا گیاراں، دس اک ودھائیا۔ ویکھیا کھیل بھگت دوارا، اشٹ بھج خوشی منائیا۔ دُرگا کہے میں کر دیدارا، دید چشم خوشی منائیا۔ شاہ پاتشاہ سچی سرکارا، شہنشاہ اِکو نظری آئیا۔ جس دا سب توں وڈا وسیع دربارا، لما چوڑا نہ کھئے سمجھائیا۔ اوس دا ویکھ کے حق نظارہ، حقیقت اکھ شرمائیا۔ اوس دا سُن کے نام جیکارا، برہمنڈ کھنڈ خوشی منائیا۔ اوس دا ویکھ کے بھگت پیارا، میری بھاونہ دُون سوائیا۔ اوس دا ویکھ کے گھر سچا گھر بارا، برہمنڈ کھنڈ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ اک اک کہے ساڈا انک گیاراں، دُھر سندیشہ دیاں جنائیا۔ مِتر پیارا سچا

یارا، یا محبوب نظری آئی۔ جس دی اکھی ست ستارا، بن تندی تند و جائیا۔ جس دا حکم والا اشارہ، شبدی دئے سمجھائی۔ جس دا پریم
 اگم اپارا، نیم اک رکھائی۔ جس دا جلوہ نور اجیارا، جوتی جوت ڈگمگائی۔ جسدا دو جہان آگھاڑا، برہمنڈ کھنڈ ناچ نچائی۔ جس دا کھنڈا
 کھڑگ دو دھارا، نرگن سرگن روپ وٹائی۔ جس دا ونج سچ وپارا، نام بھنڈارا اک ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ
 کرنی کار کھائی۔ گیاراں کہے میں ویکھیا آج، اپنا دھیان لگائی۔ نیت پیکھ کے متیا سچ، ایہ اوہو بے پرواہیا۔ جو لوں لوں اندر رہیا رچ،
 گھٹ گھٹ رہیا سہائی۔ جو منوا ہو کے رہیا نچ، اپنا سوانگ ورتائی۔ جو بھاگ لگاوے کایا کچ، تن ماٹی خاکی سوہیا پائی۔ جو مارگ دھر
 دا رہیا دس، دہ دشا کرے پڑھائی۔ جو بھگتاں پوری کرے آس، ترسنا جگت بھجائی۔ جو نرگن جوت کرے پرکاش، دیوا باقی نہ کھئے
 وکھائی۔ جو بھگتن سیجا کرے بلاس، پت پریشور ناؤں دھرائیا۔ جو نظری آئے ساکھیا، سہج سکھ داتا سدا سہائی۔ جو دیونہار
 نجات، مان ایہان مٹائی۔ جو کٹہار حوالات، بندی خانہ دئے ٹرائیا۔ جو وجاونہار رباب، رحمت اپنی آپ کھائی۔ جو بنہار نواب، تخت
 نواسی شہنشاہیا۔ جو چرن گھوڑے دیوے رکاب، رقبہ اپنے چرناں ہیٹھ رکھائی۔ جو لکھ چوراسی کرے محتاج، محرم بن کے بے پرواہیا۔
 جو سنت شہیلا مارے آواز، گر چیل لئے اٹھائی۔ جو کلجگ بدل کے ستجگ چلائے رواج، کوڑی سازش میٹ مٹائی۔ جو ممنون ہوئے
 محتاج، نماز ساچی سچ پڑھائی۔ جو جلوہ نور ہووے آفتاب، محتاب کرے رُشنائی۔ جو انرس ہوئے سواد، امرت آب حیات روپ وٹائی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گیاراں کہن اسیں ویکھیا یارانہ، ظاہر ظہور بھگتاں نال رکھائی۔ اندر وڑ
 کے گائے ترانہ، تریا تون ہی تون ہی الائی۔ ناؤں دھرا وشنون بھگوانا، وشو لہنا دئے مکائی۔ سچکھنڈ دا سچ نشانہ، سچ دوارے آپ
 جھلائی۔ بھگت وچھل وڈ گوی کابنا، ویس انیکا روپ دھرائیا۔ ست سروپی سینتا راما، اپنا کھیل کھلائی۔ شبد سروپی گر گر گانا، گہر
 گمبھیر سنائی۔ جوت سروپی نور مہانا، سچ سچ رہیا چمکائی۔ پریم پریتی چرن دھیانا، بخشش رہیا کھائی۔ رحمت وچ رحیم رہانا، رمز
 اشارہ، اک جنائی۔ میدانان وچ سوریر نوجوانا، کھڑگ کھنڈا ہتھ اٹھائی۔ مہر وچ گن ندھانا، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ سیر وچ پھرے دو
 جہاناں، لوک پرلوک کھوج کھجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کھیل رہیا وکھائی۔ گیاراں انک کہے میں ویکھیا یارڑا،

یاد پچھلی رہیا دوائیا۔ جس دا راگ گائے نہ کوئی سازنگ سازنگڑا، رباب تندی نہ کھئے وجائیا۔ جس دا بھيو بائے نہ کوئی کاہنڑا، کلیانا سکے نہ کھئے جنائیا۔ جس دا لیکھ سب توں نرالڑا، وکھری دھار جنائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر دے کے بیانڑا، لہنا دینا رہیا چکائیا۔ جس دا نور جوت پرکاش کوئن بھانڑا، رو سس نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھیا زوراور، شہادت وچ نہ کھئے آزمائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے ڈر، بھے بھو سب دے سر تے چھائیا۔ محل اٹل چوٹی بیٹھا چڑھ، چڑھدی کلا آپ جنائیا۔ بھگت سہیلے لا کے لڑ، پلو اپنی گنڈھ پوائیا۔ گرہ مندر ساچے کھڑ، کھڑکی کُنڈا دتا کھلایا۔ کر پرکاش نرائن نر، ناری نر رہیا ترائیا۔ سنت سہیلا دیوے ور، جھوٹھا ورگ نہ کھئے لگائیا۔ سُکے کاشٹ ہرے کر، پت ڈالی پھل آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہربان بھوئے سہائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھی اُس دی یاد، بھل کدے نہ جائیا۔ میل ملا کے اپنا واستو، وسیتنامہ کھوج کھجائیا۔ حکم سنا کے سچ عدالت، عدل انصاف اک درڑائیا۔ جن بھگت بنا خوشامد، بندیخانے وچوں بری رہیا کرائیا۔ اپنے کول رکھ کے اپنی امانت، ساچی کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے جیو انجانت، من مت بڈھ چلے نہ کوئی چترائیا۔ گہر گمبھیر گور کایا کور کرے پچھانت، صبر صبوری اک سمجھائیا۔ ہر سرنائی سچ نیامت، تحفہ تعریف والا اپنی جھولی پائیا۔ سر رہے نہ کوئی غلامت، غلام بردا سچ سردار جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر دے سنگی ویکھ وکھائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھیا جگ، اپنی اکھ کھلایا۔ اوہ لنگھ کے دو جہاناں حد، حاضر ہو کے ڈیرہ لائیا۔ بھگت سہیلے سجن سد، سچ سادھنا رہیا کرائیا۔ جس نوں سارے رہے لبھ، کھوج وچ لوکائیا۔ اوہدا درشن کرو رج، راجس تامس سانتک وچ سہائیا۔ ترسنا بجاہاؤ آگ، اگنی تت بجاہائیا۔ بن کعبیوں کرو جج، حُجرہ اک سہائیا۔ جس نوں کہندے ربی اُل رب، رام نور خدائیا۔ سو سب توں آگے سب توں نیڑے آیا وس، واپگرؤ اپنا روپ وٹائیا۔ مان ابھان میٹ کے گرب، سچ دھیان دئے جنائیا۔ حکم سندیشہ دے کے سرب، سوئی سرتی دئے اٹھائیا۔ کیسے کم نہیں آؤنا درب، مایا متا موہ چکائیا۔ جس دا لیکھا آرب کھرب، قدماں وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ اک کہے جے اک نال اک نوں دیوو ضرب، اک دا اکو نظری آئیا۔ جس دا کوئی سمجھ نہ سکے میل ورگ، حد نہ کھئے درڑائیا۔ جس نوں کیا کوئی آکھ نار کہ مرد، استری پُرش روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جس دا کھیل

اسچرج، اچرج لیلآ آپ وکھائیا۔ جگ چوکرئی پُٹھی سِدھی کرے نرد، جن بھگتاں پار لنگھائیا۔ چُھری نام چلا کے کرد، کوڑی کرِیا قتل کرائیا۔ دُکھیاں دُکھ وندا کے درد، غریب نائیاں درد وندا ئیا۔ گیاراں کہے میںِ کراں عرض، آرزو اک سُنائیا۔ تیرا تال بحر ویکھیا سب توں وکھری تیری طرز، راگاں ناداں دُھناں توں باہر رکھائیا۔ جن بھگتاں ملن دی تیری مرض، جگت بھلیاں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ پورب لہنا دیوے قرض، لیکھا جھولی پائیا۔ پریم پیار دی رکھ کے غرض، دُور دُراڈا چل کے آئیا۔ جنم جنم دی کھول کے فرد، پچھلے لیکھے رہیا چُکائیا۔ آگے رہ نہ جائے کوئی رڑک، روڑا سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ جن بھگتاں پا کے سِدھی سڑک، بھگت دوارے دتا بٹھائیا۔ نانا تٹ گیا سورگ نرک، دوہاں توں آگے پار لنگھائیا۔ ایسے کارن گویند لا کے گیا شرط، ماچھووارے گنڈھ پوائیا۔ میرا تیرا پوے نہ فرق، فقرہ وندا نہ کھئے جنائیا۔ تُوں مردانہ مرد، محدُود مدد اپنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرِیا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گیاراں کہے میںِ ویکھیا یدی، پُشت پناہ دئے وڈیائیا۔ جس دا حُکم بیسویں صدی، سادھاں سنتاں رہیا بلائیا۔ جس نے راج راجاناں شاہ سُلطاناں کھوہنی گدی، گداگر دئے بنائیا۔ جس نے پچھلی کھیل کرنی ردی، اگلا حُکم آپ ورتائیا۔ جس دی حکومت سب توں وڈی، سو وڈا بے پرواہیا۔ جس دی سُکھ سکونت سب توں ادی، وکھرا کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرِیا کر، کرے کھیل جو دُھر دا مالک پچھلی جدی، پت پریشور تُوں خُدائیا۔ گیاراں کہے میںِ ویکھیا جودھا، سُرپر بیٹھے سیس نوائیا۔ جس دے ہتھ اگئی سوٹا، شبدی رُوپ وٹائیا۔ جیہڑا پیمانیاں توں باہر موٹا، تُوں عرض قُطر نہ کھئے سمجھائیا۔ جیہڑا جگت جہان ویکھن وچ نہ آئے چھوٹا، وڈا سکے نہ کھئے جنائیا۔ پتہ نہیں اوہ رکھیا کیہڑے کوٹھا، اپنے اندر بٹکائیا۔ گویند کس کے آپ لنگوٹا، زور نال رہیا جنائیا۔ ہوکا دے کے لوک پرلوکا، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ جنہاں تیرے ملن دا شوقا، اہناں اپنا درس دکھائیا۔ نام چڑھائے ساچی نوکا، نئیا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرِیا کر، جن بھگتاں نال کرے نہ کدے روسا، سد رُسیاں لئے منائیا۔ گیاراں کہے میںِ کراں یاد، گھڑی پل دھیان لگائیا۔ اُچی کوک پُکاراں مار آواز، تُوں ہی تُوں راگ الائیا۔ بھگتاں کھیڑا نہ ہوئے برباد، اُجڑے سرب لوکائیا۔ گرواں پیراں اوتاراں نالوں وکھرا تیرا رواج، دیناں مذہباں وچوں باہر کڈھائیا۔ وارث بن کے ویکھے حساب، حسب ذیل تہاں تہاں کھوج کھجائیا۔ پریم پریتی اندر کرو ویراگ، دوت دُشت شترُو مِتر

لین بنائیا۔ ست دھرم دا دس سماج، سمجھ سمجھ نال ملائیا۔ اک نال اک ملن دا اکو لایہ، بنا لبھیاں گھر بیٹھیاں نظری آئیا۔ امرت جھرنا جھرا کے ناہ، بوند سوانتی رس دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا اپنا ویکھ دکھائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھے یوگی، جگتی وچ دھیان لگائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھے جوگی، جوگیشہ رہے منائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھے روگی، وچھوڑے وچ گرائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھے بھوگی، آتم سیج ہنڈھائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھے لوک پرلوکی، برہمنڈ کھنڈ اپنا پھیرا پائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھے دوشی بے دوشی، لکھ چوراسی پڑا لاییا۔ گیاراں کہے میں ویکھے خاموشی، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے پلائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھے مدہوشی، سدھ بڈھ نہ کھئے جنائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھے روپوشی، نو سو چرانوے چوکرئی جگ نظر کیسے نہ آئیا۔ گیاراں کہے میں ویکھے تریلوکی، اپنی اکھ کھلائی۔ گیاراں کہے میں ویکھے مؤجی، جن بھکت سہیلے خوشی منائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھے کھوجی، جو اپنے اندر پیڑاں رہے دبائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھے بودھی، جو اکو ڈھولا گائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھے وجوگی، جو لبھن چائیں چائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھے ڈھر سنجوگی، جو بھکت دوارے مل کے خوشی منائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھے سچ سلوکی، تون میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا راگ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، داتا دانی دیا کھائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھے بن کھنڈ پھردے، چوٹیاں پریت ڈیرہ لائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھے وچھڑے چر دے، چری وچھنے نہ کھئے ملائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھے جگ جگ گےڑے گےڑے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پھیرا پائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھے دین مذہب بھڑدے، جھگڑے وچ لوکائیا۔ گیاراں کہے میں اٹے گےڑے ویکھے گےڑے، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ گیاراں کہے میں بھکت بھگونت ویکھے ملدے، ملاپ اپنے گھر جنائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھے مالک دل دے، دلبر نال دلیل رکھائیا۔ گیاراں کہے میں ویکھے کھیل اچھل چھل دے، لکھ چوراسی بہم بھلائی۔ گیاراں کہے میں نور ویکھے تل دے، جو گھر گھر چمک رہے چمکائیا۔ گیاراں کہے میں برہمنڈ کھنڈ ویکھے پلدے، حالت سب دی رہیا بدلایا۔ گیاراں کہے جن بھگتاں ہنچھو ویکھے کردے، چھپر نیناں نال لگائیا۔ اوہ درشن منگن اکو زوریر نہ دے، جو نیرن نیرا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا جن بھگتاں رکھے پردے، پردھ بال جوان

بڈھے نڈھے پار کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، گرمکھاں وسے پردے، پردے دا مالک دل دا ثالث روپ دا خالص مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، اک اکھوائیا۔

☆ ۱۲ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار پنڈ جیٹھووال ☆

پوہ کہے میں دوس باراں، دو جہان ویکھ وکھائیا۔ چار جگ ویکھیا روپ کہاراں، ستجگ تریتا دواپر کلجگ نظری آئیا۔ چار گنت روون زارو زارا، نیتر نیناں نیر وئایا۔ لکھ چوراسی چکے اپنا بہارا، کوڑی کیریا گٹھڑی بندھ وکھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ملے نہ کھئے سہارا، مہر نظر نہ کھئے ٹکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن وچارا، وچلا بھیو رہے جنائیا۔ جس نوں کھندے رہے نہ نرنکارا، نرگن داتا بے پرواہیا۔ سو صاحب سوامی انتریامی لئے اوتارا، پت پریشور اپنا کھیل کھلائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب سمجھے کھئے نہ رائیا۔ بولنہارا نام جیکارا، دھر دا نعرہ اک الائیہ۔ وسنہارا سچکھنڈ دھام اپارا، اپرمپر اپنا پڑدا لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ باراں پوہ کہے میں ویکھے چار جگ، بن اکھاں اکھ کھلائیہ۔ سب دی اودھ گئی مک، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اتم بوٹا رہیا سک، ہریا سینچ نہ کھئے کرائیا۔ ہر کا بھانا نہ جائے رُک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سورا سمرتھ رہیا بک، شبد اگئی بھیک رہیا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ باراں پوہ کہیا میں ویکھیا لوکات، چوتھا جگ متا پکائیا۔ چاروں گنتاں اندھیری رات، دہ دشا نہ کھئے رُشنائیہ۔ ساچا سبج نہ ملے کوئی ساک، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیہ۔ گر اوتار پیغمبر جو گئے اکھ، لیکھا لیکھ لیکھ لکھائیا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، بے پرواہ بے پرواہیا۔ پڑدا لاپے پرتھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھجائیا۔ گوپی کاہنا سری بھگوانا پیندی ویکھے راس، نٹوآ کوٹن سوانگ ورتائیا۔ تیرتھ تٹاں ویکھے گھاٹ، پتن بھکے بے پرواہیا۔ دین مذہب ویکھے ذات پات، جھگڑا جگت لوکائیا۔ حرفاں والی ویکھے کتاب، اکھراں والی پڑھائیا۔ شبدان والی جانے گاتھ، نغمیاں والا کلمہ اک الائیہ۔ پریم والی جانے رباب، احباب نور خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ چار جگ ویکھے پھردے، بھجن واہو داہیا۔ صدی

چوڈھویں سارے گھردے، ہر گھیرا اک رکھائیا۔ بھیو نہ جانن ساچے پر دے، پت پرمیشور اپنا حُکم ورتائیا۔ اُلٹے گیڑ انوکھے گِردے، سرِشٹی
 درِشٹی لئی آپ بھوائیا۔ جن بھگتاں ویکھے ساچے پردے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار
 سدا وڈیائیا۔ باراں پوہ کہے میں ویکھیا جھگڑا، ورن برن نظری آئیا۔ کوئی بھیو نہ جانے اگلا، لیکھا لیکھ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ مانس منس
 منکھ ہویا پگلا، سُرتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ یں ہر نامے ہویا کنگلا، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ من واسنا من دا لئے بدلہ، جنم کرم دی سار
 کھئے نہ پائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ کایا مندر سوہے کوئی نہ بنگلا، بغلگیر نہ ملیا بے پرواہیا۔ لیکھا سب دا ہویا گندھلا، پت پرمیشور رُپ نہ
 کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اچرج کھیل ربیا ورتائیا۔ باراں پوہ کہے میں ویکھی سرِشٹی سٹی، کلجگ سٹیاں رین
 وپائیا۔ ستگر حُکم مُول نہ اٹھی، کایا تت نہ لئے انگڑائیا۔ آتم پرما تم کسے نہ لگی رُچی، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ دُھردرگاہوں جگت
 سوانی رہی رُٹھی، ہر کنت نہ کھئے منائیا۔ اتم کھلڑی لہنی سب دی پُٹھی، رائے دھرم دئے سزائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دُھر دا کھیل آپ وکھائیا۔ باراں پوہ کہے میں دیواں ہوکا، دو جہاناں سد سُنائیا۔ ہر کا حُکم بھانا کسے نہ روکا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔
 مانس جنم ساچا موقع، مُفت اپنا رنگ رنگائیا۔ کوڑ کُریا کلجگ دہ دشا کرے دھوکھا، جھنجھٹ وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا دے لکھائیا۔ باراں پوہ کہے میں ویکھاں بھج، اپنا پندھ مُکائیا۔ کوڑی کِریا جگت جہان گرمکھ سجن دیوتج، مان
 ابھان رین نہ پائیا۔ اکو ڈھولا گاؤ چھند، ملے میل ساچے ماہیا۔ درشن کرو اُپر شاہ رگ، کوڑی کِریا اندروں باہر کڈھائیا۔ آتم سیجا چڑھو
 بھج، سُکھ آسن بہہ کے خوشی منائیا۔ یں مکے کعبیوں کرو حج، حاجت ہور رہے نہ رائیا۔ ترے گن اگنی بھجے آگ، سانتک ست رُپ
 وٹائیا۔ امرت جام پیو مد، سچ خُماری اک وکھائیا۔ گھر پرما تم لینا لبھ، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ گرہ وسے پُرکھ سمرتھ، ہر بیٹھا سوہیا
 پائیا۔ جس دی کہانی اک اکتھ، جُگ چوکری صفت صلاحیا۔ سو دیونہارا ساچی وتھ، وست امولک ربیا ورتائیا۔ اتم کھول کے اپنی
 اکھ، آخر اپنا جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا دینا ربیا چُکائیا۔ باراں پوہ کہے میں دساں ایک، ایکنکار دئے
 وڈیائیا۔ جس دا جُگ چوکری اولٹا بھیکھ، بھیکھا دھاری اپنا رُپ وٹائیا۔ جس دا مُچھ داہڑی نہ کوئی کیس، مُونڈ مُنڈایا نظر کھئے نہ آئیا۔

رُوپ رنگ نہ کوئی ریکھ، انبھو اپنی دھار رہیا جنائیا۔ تتان والی کوئی نہ مانے سیج، سچ سینگھاسن پُرکھ ابناشن سچکھنڈ ساچے سوہیا
 پائیا۔ سو صاحب سوامی انتریامی کرو آدیس، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جس دے در دے منگتے وشن برہما مہیش گنیش، کروڑ تینتیس
 سُریت اند خالی جھولی سرب وکھائیا۔ سو مالک خالق اک نریش، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ سچکھنڈ وسے اگڑے دیس، برہمنڈ کھنڈ
 چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ جس نے لوکات حُکے اندر دتے بھیج، بھجن بندگی اک سمجھائیا۔ اوسدا درشن لُو پیکھ، ست ستوادی برہم
 برہمادی آد جُگادی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ باراں پوہ کہے میں ویکھے چار جُگ
 اکٹھے، در بیٹھے سیس نوائیا۔ اک دُوے نون حال رہے دتے، پتی کہانی سرب سنائیا۔ کلجگ کہے تسیں سارے میتھوں مُول نہ اچھے، چنگا
 نظر کھتے نہ آئیا۔ کی ہویا جے پرہو دھتے دے چارے وچھے، ہُن بھگت سہیلے اپنی گود بہائیا۔ کی ہویا جے سُدامے دے تندل چپے، ہُن بن
 کھادھیاں پیتیاں پار لنگھائیا۔ کی ہویا جے کبیر دے پھردا آگے پچھے، ہُن دوس رین اٹھ پھر سیو کھائیا۔ کی ہویا تریلوچن دے وٹے چُکے، ہُن
 بھگتاں اندر اپنا ہٹ کھلائییا۔ کی ہویا رَویداس دے ٹکڑے کھادھے سُکے، ہُن سنمکھ ہو کے درس دکھائیا۔ کی ہویا ہرناکش اپنی ہتھیں
 چُکے، ہُن دو جہاناں پندھ مُکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ باراں پوہ کہے میں ویکھیا اندر باہر،
 باطن بیٹھا بے پرواہیا۔ کرے کھیل ظہور ظاہر، ظاہرا رُوپ وٹائیا۔ کوئی سمجھے نہ آیر غیر، جن بھگتاں دتے جنائیا۔ پریم پیار دی بخش کے
 لہر، پریم پریتی اک لگائیا۔ مایا ممتا منسا میٹ کے کوڑی کرپا قہر، لہنا دینا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا
 کھیل رہیا کرائیا۔ باراں پوہ کہے میں ویکھیا عجیب، عجب نرالا نظری آئیا۔ جو دُور دُراڈا نیرن نیرا وسے قریب، کلمیوں باہر اپنا حُکم
 ورتائیا۔ جس دی بن اکھراں چلے حدیث، حضرتان کرے پڑھائیا۔ سو رحمت کرنہار بخشیش، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جس دی آد جُگاد
 ساچی ریت، ریتوان بے پرواہیا۔ جن بھگتاں سدا گاؤندا گیت، بن راگاں ناد آواز سنائیا۔ سدا بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ باراں پوہ کہے میں تکیا نظارہ، بے نظیر دتا جنائیا۔ شبد اگتی اک اشارہ،
 جن بھگتاں رہیا لگائیا۔ کایا مندر اندر سچ دوارا، گر ستگر بوجھ بوجھائیا۔ دیوا باقی جگے اگم اپارا، دوس رین کرے رُشنائیا۔ امرت رس

ٹھنڈا ٹھارا، ساچا جھرنا آپ جھرائیا۔ نرگن ہو کے نرگن کرے پیارا، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ڈھر دا لہنا جھولی پائیا۔ باراں پوہ کہے میں ویکھیا دھار باریک، نیکن نیکا نظری آئیا۔ جس دے وچ سچ توفیق، طوبی طوبی پیر پیغمبر
 چرن رہے سنائیا۔ جو نرگن روپ لاشریک، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جو ڈھر دا سچا طیب، کوڑی طبع دے بدلائیا۔ سو بدلنہارا جگت
 جہان نصیب، نوبت اپنا نام وجائیا۔ کلجگ اتم ساچی دیوے ترتیب، ستجگ ساچی دھار چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ڈھر دی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ باراں پوہ کہے میں ویکھیا باغبان، مالی بے پرواہیا۔ جو مالک دو جہان، لگھ چوراسی بوٹا رہیا لگائیا۔
 جو کھنڈاں برہمنڈاں حکمران، لواں پُریاں آپ سنائیا۔ جو ست ستوادی جھلائے اک نشان، نشانے کوڑے دے مٹائیا۔ جو نرگن ہو کے بنیا
 رہے بے پہچان، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر کر کے گئے دھیان، رسنا جہوا بتی دند منتر نام صلاحیا۔ سو سمرتھ
 پُرکھ صاحب سری بھگوان، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ جس نوں محمد منیا امام، عیسیٰ کہا مہربان، موسیٰ کہا دیونہارا دان، داتا اک اکھوائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ باراں پوہ کہے میں ویکھیا محبوب، محبت وچ سدا سمائیا۔ جس دا
 قُرس عرش توں اچا عروج، عظیم اعظم نور خدائیا۔ جو بن دربانان سدا محفوظ، حق مقامے ناؤں وڈیائیا۔ جتھے کلمیاں والا دسے نہ کھئے
 سکول، طلبا طالب کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ جس دا کوئی نہ جانے اصل اصول، اصلیت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اوہ لیکھا لہنا دینا سب دا کرے
 وصول، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جس دا حکم اک معقول، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ پیر پیغمبر جس دے بردے در مزدور، خادم ہو کے
 سیو کھائیا۔ جس دا جوتی جوت نرالا اگمی نور، نور نورانہ اک اکھوائیا۔ جس داناد دھن شبد راگ ساچا نور، تریا حکم ورتائیا۔ سو
 صاحب سوامی سدا سہیلا حاضر حضور، حضرت اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں جرم کرم دا میٹ دیوے قصور، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھائیا۔ اپنے
 در تے کر منظور، مجلس ساچی وچ رلائی۔ شیطان پائے نہ کھئے فتور، فتویٰ اپنا اک لگائیا۔ اپنا حکم دس دستور، دست دست نال ملائی۔
 ممتا گڑھ توڑ غرور، ہنکار دے مٹائیا۔ سچ پریم دا بخش کے شعور، شہرت وچ وڈیائیا۔ مانس جنم نہ جائے فضول، فضل رحمت آپ کھائیا۔
 کرمان دا منگے نہ آگے کھئے محصول، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ جن بھگتاں سپس نوائے شنکر سٹ کے ہتھ ترسول، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ برہما

ویکھ کے چرنی لائے دھوئل، ٹکا اک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک ٹکائیا۔ باراں پوہ کہے میں ویکھیا دردی، ہر کرتا نظری آئیا۔ چوتھے جگ منظور کرے پچھلی عرضی، جو آرزو گر اوتار پیر پیغمبر آگے رکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال آگے کرے اپنی مرضی، مالک ہو کے حُکم ورتائیا۔ ایہو کھیل نرائن نر دی، دو جہاناں دئے جنائیا۔ کُنڈی لاه کے گھر گھر دی، پڑدے اولے پھول پُھلائییا۔ جو آتم پر ماتم وچھوڑے اندر ہووے مردی، تس دا مرنا دئے مٹائیا۔ اوہ سخی سہیلی سجنان وچ رلدی، رل مل اپنی خوشی منائیا۔ پاوے سار نہچل دھام اٹل دی، جس گھر وسے بے پروا ہویا۔ چرن دوارا ہر نرنکارا اکو ملدی، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ داسی بن کے سری بھگون دی، مل بھگتاں سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا رہیا کھائیا۔ باراں پوہ کہے میں ویکھ کے کلجگ اتم میتا، متراں دیاں جنائیا۔ گھر صاحب سوامی ٹھاندا سینتا، گھر گمبھیر نظری آئیا۔ دھام اولڑے بیٹھا آپ اتیتا، ترے بھون دھنی سرہج سُکھدائیا۔ بُجھاونہارا اگنی والا انگیٹھا، امرت میگھ برسائیا۔ بدلاونہارا جگ جگ ریتا، کلجگ انتر ستجگ دئے وکھائیا۔ جن بھگتاں جوڑ کے سچ پیریتا، پت پریشور اپنا میل ملائیا۔ لیکھ چُکا کے اوچاں نیچاں، راؤ رنگاں اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ باراں پوہ کہے میں کلجگ ویکھیا چوغا، چُغلی نندیا اندر ٹکائیا۔ ہوئے ہنگتا بھریا روگا، آسا ترسنا مایا ممتا نال ملائیا۔ پُرکھ اکال نالوں جیواں جنتاں کیتا وجوگا، پڑدا اوہلا اک رکھائیا۔ کوڑی کرپا پھڑکے ہتھ وچ سوٹا، چاروں گنٹ رہیا ڈرائیا۔ سادھ سنت کسے جت رہیا نہ لنگوٹا، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ جگت واسنا جگت ہویا کھوٹا، بڈھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ ساڈھے تین ہتھ بھار چُکی پھردا کھوتا، بن گر گیان کھر روپ وٹائیا۔ سٹا مات نہ اٹھیا سوتا، سُرتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ دُرمت پاپ کسے نہ دھوتا، پُنیت نظر کھئے نہ آئیا۔ باراں پوہ کہے میں جگت سناواں لوکاں، لکویں کتھا نہ کھئے جنائیا۔ جنہاں نوں پرہ ملن دا شوٹا، شوٹ پورا دیاں وکھائیا۔ ساچے نام نئیا چڑھو نوکا، ادھوچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ حُکم متو ساچے پیو کا، پوت سپوتے روپ وٹائیا۔ گرہ ملے اُس مالک دیو کا، جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد مالک واحد گئے سنائیا۔ ویکھو نظارہ سچے ستگر دے نینہوں کا، پینویاں اُچے دئے بنائیا۔ ناتا تٹ جائے ہوئے ہوں کا، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ سُکھ مانو ساچی چھاؤں کا، بن سریر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پندھ مُک جاوے آون جاون جگت راہو کا، لکھ چوڑاسی نہ

کھئے بھوائیا۔ گرمکھ سجن بن کے ویکھو کھیل ساچے شاہو کا، جو شہنشاہ شان وچوں شان دئے بدلائیا۔ ہُن ویلا نہیں ہر کا نام پُچھن بھاؤ
 کا، جگت وٹیاں وچ تول نہ کھئے ٹلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ میلا لئے ملائیآ۔ باراں پوہ کہے میں ویکھیا رنگ
 رنگیلا، رنگ رٹرا بے پروا ہیا۔ جو نرگن بن کے آیا وسیلہ، جگ وچھڑیاں جوڑ جڑائیآ۔ امبر پاڑ کے آیا نیلا، نیلے والا پھیرا پائیآ۔ جو ہتھ نہ
 آوے جگت دلیلاں، من واسنا سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی رہیا کھائیآ۔ باراں پوہ کہے میں
 مالک ویکھیا سب دا، صبر صبوری اک سمجھائیآ۔ اوہ تُوڑ اگئی او سے رب دا، جس تُوں رام رحیم سیس نوئیآ۔ اوہ لبھیاں جنگل پہاڑاں
 وچوں مُوں نہ لبھدا، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیآ۔ جو جگ چوڑی پچھلی کیتی رُد دا، اگلی اپنی دھار بندھائیآ۔ اوہ مالک دو جہاناں حد دا،
 آد انت بے انت اک اکھوائیا۔ جو اوس دی چرنی لگدا، سو سچ دوارے سجدا، چرن گول ملے وڈیائیآ۔ لیکھا چُک جائے رہنا اڈ دا، پیالہ
 دیوے نام مد دا، سچ سرور وچ سہائیآ۔ جھگڑا چُک جائے کعبیاں والے حج دا، مقام دسے وکھرا اک الگ دا، جتھے دیوا باقی نظر کھئے نہ آئیآ۔
 اوتھے چراغ اکو جگدا، آد جگاد کدے نہ بُجھدا، بھید کھولے اپنے گجھ دا، پڑدا او بلا دئے اٹھائیآ۔ اوتھے جن بھگتاں پینڈا مُکدا، ناتا چُھٹے جنی
 ککھ دا، جنم لیکھے لگے مُنکھ دا، ناتا جڑے پیو پُت دا، بھگت بھگوان اکو روپ نظری آئیآ۔ جتھے آسن اکو سُکھ دا، جھگڑا رہے نہ کھئے
 دُکھ دا، پاٹھ کرنا پئے نہ کیسے ٹک دا، اکو چرن سرن ملے سرنائیآ۔ اوتھے رہنا چنگا چُپ دا، پُرکھ ابناشی گودی چُک دا، اگلا پچھلا حال
 پُچھدا، پسچاتاپ نظر کھئے نہ آئیآ۔ باراں پوہ کہے میں بھگتاں کھیڑا ویکھیا وسدا، بھگون خوشیاں وچ ہسدا، دُھر دا مارگ اک دسدا، دہ
 دشا پندھ مکائیآ۔ پریم دیوے اپنے رس دا، درس کرائے نیر اکھ دا، روپ پرگٹائے ساکھیاں پرتکھ دا، پت پریشور دیا کھائیآ۔ نعرہ دسے اک
 الگھ دا، جن بھگتاں پیچ رکھدا، جگ چوڑی پڑدا ڈھکدا، اوڈھن اپنا نام پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آتم پر ماتم پر ماتم آتم گھر ساچے بہہ کے سجدا، دُو جے در نہ ڈیرہ لائیآ۔ پوہ باراں کہے میرا لیکھا
 لیکھے لگا آج دا، پچھلا لہنا دتا مکائیآ۔

☆ ۱۳ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بہکت دوار جیٹھووال ☆

سینگھ پال کہا نال اند، نند میرے ملی وڈیائیا۔ بتالی سال دی پچھلی منگ، سال ترالیویں جھولی ڈاہیا۔ میں تیرے بچن دی سانہ کے رکھی گنڈھ، لوکات نہ جگت بھلائیآ۔ وینہدا رہیا بیٹھکے وچ سچکھنڈ، بن اکھاں دھیان لگائیآ۔ جیہڑی گوبند پا گیا ونڈ، حصہ اپنا اک کڈھائیآ۔ اوہ پورا کرے سورا سربنگ، شہنشاہ شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ صدی وپہویں رہی لنگھ، اک اکیسا ویکھ وکھائیآ۔ جن بہگتاں پرہ ہو جا سدا سنگ، پچھلی ریتی دے مٹائیآ۔ آتم ہووے نہ کدے رنڈ، دُباگن نظر کئے نہ آئیآ۔ اٹھ پر وچا مردنگ، اگتی ناد شنوائیا۔ امرت دھار ویا گنگ، مہر نظر اٹھائیآ۔ تیرا مندر ویکھن لنگھ، سچ پلنگ سیج سہائیآ۔ نرگن ہو کے چاڑھ چند، اگیان اندھیر دے مٹائیآ۔ تیرا ویکھیا اگما نشان ست رنگ، جو دھرو دربان ہتھ اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دے مان وڈیائیآ۔ پال سینگھ کہے میں منگاں اک، ایکم ایک ملے وڈیائیآ۔ پورب لہنا اگلا دے لکھ، پچھلا جھولی پائیآ۔ تون گرمکھاں دا گرمکھ سکھاں دا سکھ، بہگتاں دا بہگت گروآں دا گر پیراں دا پیر پیغمبراں دا پیغمبر پاتشاہ آپ اکھوائیا۔ سب دا پورا کر بھوکھ، اگلا پچھلا دو جہاناں مہربانا لہنا جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ پال سینگھ کہے میتوں یاد اوہ آئی، جو اپنے آپ جنائیآ۔ میں گہرا کے کہا دُبائی دُبائی، بھڑی بھڑی کر سنائیآ۔ تون ہوئی جہی کہا سن سکھ میرے بھائی، بھاو اپنا دیاں جنائیآ۔ جس ویلے لوکات ست سچ رہیا نہ رائی، رہبر ہو کے نیناں دیاں درسائیآ۔ میں ہس کے کہا تون صاحب وڈ گسائیں، گہر گمبھیر تیری سرنائیآ۔ تون مستک انگلی لا کے کہا چائیں چائیں، ہوئی جہی پوٹے نال دبائیآ۔ تیرا نور کراں رُشنائی، ظہور اپنا نال پرگٹائیآ۔ مزدور ہو کے سیو کھائی، خادم اپنا ناؤں دھرائیا۔ پال سینگھ کہا میتوں لوڑ کئے نہ رائی، اپنی منگ نہ کئے منگائیآ۔ تون مہربان محبوب محبت وچ اپنا کھیل کھلائی، خالق خلق ویس وٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ پال سینگھ کہا میتوں یاد آئی اوہ، سچ دیاں سنائیآ۔ جس ویلے لوکات چھڈ کے گیا چھبی پوہ، جوتی جاتا روپ وٹائیآ۔ ہوئی جہی میری سیجا لئی ٹوہ، ملکڑے گھٹ کے جہی پائیآ۔ میں کہا پرہو تون بڑا نرموہ، گرمکھ بھل کے اپنا جھٹ لنگھائیآ۔ پُرکھ اکال بن نیناں نیتراں پیا رو، ہوکیاں نال سنائیآ۔ میں کدے نہ کراں بہگتاں نال دھرو،

دروہی دروہی کر سُنائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا لیکھے پائیا۔ پال سِنگھ کہے ویکھ نشانہ اپنا، جو بھگتاں
 در جھلائی۔ میں لوکات ویکھیا مار دھیانا، جگت نیتر ویکھ کھئے نہ پائیا۔ تُوں ہو مہربانا، مہر نظر اک اُٹھائی۔ کِرپا کر گن دِھانا، سچ
 ساچی بنت بنائی۔ میری آسا منسا پور کرانا، لیکھا لیکھے وچ لگائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لہنا دے سمجھائی۔
 پال سِنگھ کہے مینوں تیرا یاد اوہ خیال، جیہڑا پٹھ اُتے ہتھ رکھ کے دتا سمجھائی۔ تُوں میرا میں تیرا پرگٹاواں اک لال، جمال اپنا نال رکھائی۔
 جو سارے حل کرے سوال، نفی وچ رسن کھئے نہ پائیا۔ سب دا بنے دلال، حق دلالی اک کھائی۔ پال سِنگھ کہے بول آگوں نال زبان، ہنس
 مکھ سُنائی۔ میں ویکھاں کویں ہوویں مہربان، مُحبت وچ سہائی۔ اوسے ویلے نوؤ قدم دُور ہو وچ میدان، سمنگھ ہو کے دتا سُنائی۔ میں
 شہنشاہاں دا شہنشاہ راجاں دا راجاں، پاتشاہاں دا پاتشاہ اکھوائیا۔ دو جہاناں حُکمران، حکومت اپنا نام درسائی۔ جگ چوکڑی ویکھاں مار
 دھیان، نت نوت ویس وٹائی۔ سب توں وکھرا نرالا میرا نشان، جو بھگتاں نظری آئی۔ سدھراں بھریا میرا ودھان، جس دی دھارا نہ کھئے
 بدلائی۔ ترمیم کرے نہ کھئے انسان، حصّہ ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل رہیا سمجھائی۔ پال سِنگھ
 کہے میں سب کجھ سُنیا، مہربانی تیری موہے بھائی۔ تُوں داتا گہر گمبھیر وڈ گنیا، گور تیری سرنائیا۔ تُوں وسنہارا دھاری کیسا چوٹی
 مُنیاں، جوگیشراں مُنیشراں تپیشراں رہیا سمجھائی۔ کوئن کوٹ سادھاں سنتاں تیریاں سُنیاں دُھنیاں، راگاں ناداں نال جنائی۔ کوئن کوٹ گر
 اوتاراں پیر پیغمبراں تیریاں ہنڈھائیاں گلیاں، کایا مندر اندر ڈیرہ لائی۔ کوئن کوٹ کھانیاں بانیاں وکن تیریاں انملیاں، کرتے قیمت کھئے نہ پائیا۔
 کوئن کوٹ جس وید پُراں صفت سناؤندیں بُلیاں، رسنا جہوا بئی دند نال ملائی۔ کوئن کوٹ پرہوں ویراگناں ہو کے پھرن جھلیاں، اپنا آپ
 بھلائی۔ کوئن کوٹ تیرے وچھوڑے اندر ہوئییاں پغلیاں، تن ماٹی خاک سیس اڈائی۔ کوئن کوٹ تیرے امرت دیاں بھردیاں گتیاں چلیاں،
 باہروں اندر اندروں باہر کڈھائی۔ میں گلاں کراں تیرے نال کھلیاں، پڑدا اوبلا نہ کھئے رکھائی۔ جس ویلے کلجگ کوڑ اندھیریاں جھلیاں، گون
 بخشے سچ سرنائیا۔ سادھاں سنتاں پھرن ٹولیاں، چاروں گنٹ واہو داہیا۔ سچ دس تیرے دوارے گون ہوون گولیاں، جو دُھر دی سیو
 کھائی۔ پُرکھ ابناشی کہا اوہ میرے نال مؤلیاں، جنہاں اپنی دیا کھائی۔ اوہ رنگ رتھیاں بن رنگوں کھیلن ہولیاں، لال گلالا رنگ چڑھائی۔

تُوں میرا میں تیرا رل کے سجن نال پاون بولیاں، ڈھولے راگ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ پال
 سینگھ آگوں کہا ہس، واہ تیری سرنائیا۔ میں اوس ویلے کھولان اکھ، جس ویلے جگت پئے ڈبائیا۔ تیرا پچھلا قول اقرار دیواں دس، سُنہیڑا
 سچ سنائیا۔ نالے تگاں کیوں بھگتاں ہوویں وس، آپ اپنا مان مٹائیا۔ کس بدھ اُنہاں لکھیں جس، جہناں دا جگ جگ گرا اوتار پیغمبر
 لہنا گئے بنائیا۔ ابناشی کرتے کہا میں پُرکھ سمرتھ، ایہو میری وڈیائیا۔ جے بہاوے تے کوچھے کھلیاں تاراں جھٹ، پلک توں پلک سمجھ کھئے نہ
 پائیا۔ جے کر کے بہہ جاواں ہٹھ، جگ چوکرئی ہتھ کسے نہ آئیا۔ سینگھ پال کہا ایہہ نہیں چنگی بات، پرہو سچ دیاں درڑائیا۔ جیہڑے
 تیری رکھن آس، کیوں اُنہاں دئیں بھلائییا۔ میں پھیر کران فریاد، جس ویلے تیرا نور ہووے رُشنائیا۔ ابناشی کرتے کہا میں ویہ سو اگی
 بکرمی بدلنا سماج، سوہنی بنت بنائیا۔ سچکھنڈ دا کھیل تماش، لوکات دیواں دکھائیا۔ اپنے سیس تے رکھ کے تاج، بھگت سہیلے نال
 جڑائیا۔ بھگت نشانہ دھر دی دات، لوکات دیاں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان رہیا سمجھائیا۔ سری بھگوان
 دتا اشارہ، شبد سچ جنائیا۔ ویکھاں کھیل وچ سنسارا، لوکات کر رُشنائیا۔ بتالی سال دا تیراں پوہ دا ایہہ دہارا، پورب لیکھے لائیا۔ گرمکھ
 تیری سُن پکارا، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ اج توں آگے جیہڑا گرمکھاں گھر ہوئے وہارا، اُس دی ریت اک درسائیا۔ اوہ گرمکھ سچا ہتھ پھڑے
 اک نشانہ، ست رنگ نظری آئیا۔ اُس دا وسدا رہے مکانا، ستجگ سارے لہن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 وڈ دیوے مان وڈیائیا۔ پوہ کہے میں آیا تیراں، نانک دھار چیتے آئیا۔ کلجگ ہویا جگت اندھیرا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پال سینگھ تیرا
 وقت سہیلا، سجن سہیلا دئے بنائیا۔ جو وسنہارا دھام نویلا، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر
 اک اٹھائیا۔ پوہ تیراں کہے میں ویکھیا چک کے اکھ، زمیں اسماناں پرے نگاہ لگائیا۔ ابناشی کرتا اک پرتکھ، ساکھیات درس دکھائیا۔ اُس
 دے نال سینگھ پال رہیا ہس، خوشیاں نال خوشی دکھائیا۔ اچی بول بول رہیا دس، سری بھگوان بھگتاں ہونا سدا سہائیا۔ پہلوں میرا
 نشان پھڑا اپنے ہتھ، تیراں پوہ خوشی منائیا۔ چوڈاں پوہ سینگھ جگدیش سیوا جائے لگ، نشانہ اپنے ہتھ دکھائیا۔ پندراں پوہ سینگھ منجیت
 آئے سچ، بالا نڈھا نوجوان پھیرا پائیا۔ سولاں پوہ سینگھ سورن ٹیک متھ، در تیرے خوشی منائیا۔ ستاراں پوہ بل راجا ہو کے تیرے وس،

گردیال سنگھ گیت اک گائیا۔ پنجے دن وارو واری سچ نشانہ پھڑ کے ہتھ، جن بھگت دوارے دین جھلائییا۔ جو بن اکھراں بن سطران بن حرؤفاں بن تعریفان رویداس گیا دس، وڈ اپنی آس رکھائییا۔ جس ویلے میرا آوے پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ پھیرا پائییا۔ اوہ بھگتاں سنتاں پیج لئے رکھ سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ اوتھے کرشن اگوں بولے جھٹ، ترلوکی ناتھ اپنا بچن سُنائییا۔ میرے چرن دی اک بوند جو بدھگ رسنا نال لئی چٹ، اوسے دا رس اچے مُک نہ جائیا۔ اگلا لیکھا آگے دینا دس، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائییا۔ جن بھگتاں دا سچ بھگتی جھولی پا کے حق، حُکم اپنے وچ رکھائییا۔ آگے رہے نہ کوئی شک، شکوے سارے دئے گوائیا۔ جُگ چوکرئی لبھدے لبھدے سارے گئے تھک، تھکاوٹ پچھلی دئے مُکائییا۔ پریم پیار پریتی دے لگے گھاؤ پھٹ، پٹی مرہم اپنی ہتھیں دئے بندھائییا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں دی دات بھگتاں دی وست بھگتاں پھڑا کے ہتھ، آپ پرتکھ ہو کے ویکھے چائیں جائییا۔

☆ ۱۳ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بخشیش سنگھ دے گرہ ☆

تیراں پوہ کہے سُنو فرمان، سو صاحب سوامی انتریامی آپ سُنائییا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ہو مہربان، پاربرہم پت پریشور اپنی دیا کمائییا۔ برہمنڈ کھنڈ لوک پرلوک کرو دھیان، زمیں اسمان رہیا بلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہووو ساودھان، نیتر لوچن نین سرب اکھ کھلائییا۔ وشن برہما شو سُریت اند دیوت سُر سُنو لا کر کان، بچیا کھئے رہن نہ پائییا۔ پڑدے لاہو شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بھيو چُکائییا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کرو پہچان، چار کُنٹ دہ دشا جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ تِلے پریت سمنڈ ساگر ڈونگھر کھائی حُکم جنائییا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ جُگ چوکرئی کرو پروان، دھر پروانہ سری بھگوانا آپ اک سُنائییا۔ بیس بیسا ہر جگدیسا کھیلے کھیل نوجوان، جودھا سورپیر وڈی وڈیائییا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا لیکھا جانے جیو جہان، لکھ چوراسی جیو جنت اندج جیرج اُنبھج سیتج کھوج کھجائییا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں حُکمران، آتم پرماتم برہم پاربرہم سندیشہ اک سُنائییا۔ اندر باہر گیت ظاہر نرگن سرگن کھیلے کھیل مہان، خالق خلق عرش فرش پلک اپنا حُکم ورتائییا۔ رو سس سورج چند منڈل منڈپ ویکھو اک نشان، شاہ سلطانان نوجوانا مرد مردانہ ہر کرتا

آپ جنائیا۔ آد جُگاد نو نو چار جس دا منگدے گئے دان، خالی جھولی آگے ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر کرتا اپنی کھیل کھلائیا۔ تیراں پوہ کہے اُٹھو جن بھگت، نیتر لوچن نین اکھ کھلائیا۔ وقت سہنجنا ویلا آیا جگت، چار کُنٹ وجے ودھائیا۔ نام خُماری وچ رہنا مست، آلس نندرا دُور کرائیا۔ نانا توڑ کے کپٹ ہست، اوچ نیچ راؤ رنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ پروردگار نال ملاؤ ہست، دست اپنا آگے ٹکائیا۔ جھولی پاؤ امولک وست، جس نوں جُگ چوکڑی منگدے گئے نیتر نیناں نیر وہائیا۔ جس صاحب سلطان دا کھانی بانی کہے نہ کھئے ارتھ، اتھوا سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دی من مت بُدھ کر نہ سکے پرکھ، کسوٹی رگڑ نہ کھئے لگائیا۔ جو مالک مالک اُتے عرش، عرشی پریم بے پرواہیا۔ اُس دا کرو اک درس، دُوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو نرگن ہو کے سرگن اُتے کرے ترس، رحمت رحمان آپ کھائیا۔ امرت میگھ دیوے برس، بوند سوانتی مکھ چوائیا۔ چنتا گوا کے روگ ہرکھ، سوگ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ تیراں پوہ کہے گر اوتار پیر پیغمبرو مارو جھاتی، ہر کرتا کھیل کرائیا۔ عرضاں عرضوئیاں دی من کے آگھی، بینتیاں جھولی پائیا۔ دُھر دا بن کے آیا ساقی، بھر پیالہ نام جام پیائیا۔ نرمل جوت اک پرکاشی، نورو نور کرے رُشنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ منڈل پاوے اپنی راسی، نرگن سرگن گوپی کاہن نچائیا۔ لیکھا سب دا جانے کھلاپاتی، پت پریشور وڈ وڈیائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جُگ پچھوں آئی سہنجنی راتی، جو زُڑی اپنا رنگ وکھائیا۔ گرمکھ گرسکھ ست دوارے رہے کھئے نہ پاپی، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ ایکا کتھا سُنائے ساچی، ایہٹل اپنا ناؤں جنائیا۔ لیکھا رہے کھئے نہ باقی، لہنا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ تیراں پوہ کہے گوبند کھول اپنی چٹھی، ستان سطران والی اپنا پڑدا دے اُٹھائیا۔ جیہڑی بن قلم شاہی حرفاں لکھی، عبارت نظر کیسے نہ آئیا۔ نیناں لوچناں کیسے نہ دسی، اندر باہر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کوئی جان نہ سکیا مُنی رکھی، پیر فقیر حرف نہ کھئے درڑائیا۔ جسدی دھار وکھری رکھی، ہر کرتے آپ جنائیا۔ ستجگ دی سب توں نرالی بناؤنی سکھی، دُھر دی سکھیا کر پڑھائیا۔ اُس دی پہلی تھت پہلی متی، تیراں پوہ دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ گوبند چٹھی ہولی ہولی دتی کھول، دُھر دا لیکھ آپ وکھائیا۔ بن بستھاں پھڑ اڈول، بن نیناں دھیان لگائیا۔ جان ویکھیا پرم پُرکھ پرماتم پُرکھ اکال نظری آیا کول، دُور دُراڈا پندھ نہ کھئے مکائیا۔ اُس

دا وچا اکو ڈھول، مردنگا دئے شنوائیا۔ ٹوں میرا میں تیرے نال کیتا قؤل، اقرار دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے میری لوڑ پوے اُپر دھول، دھرنی اُتے دھیان لگائیا۔ میں تیرے اندر جاواں مؤل، مؤلا ہو کے کھیل وکھائیا۔ کوئی نہ سمجھے پنڈت پاندھا رؤل، جگت ودیا نہ کھئے وڈیائیا۔ تینوں رکھاں آپ اڈول، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گوبند ہس کے کپا نال مخؤل، ویکھیں کتے پچھلی کہانی یاد نہ پھیر کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چٹھی دی پہلی سطر دا ایہہ بیان، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ صدی ویہویں جس ویلے ہووے مہربان، جن بھگتاں دیا کھائیا۔ جینودیایں جیون دا دے کے دان، مویاں دا محرم بن کے اپنے گلے لگائیا۔ ستگر دا ساچا کھیل کر مہان، ایمان ساچا دئے سمجھائیا۔ جس دا سب توں پہلوں رکھیا مان، سنگھ پال انگ لگائیا۔ اوہ منگے اکو چرن دھیان، سچ پریتی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ تیراں پوہ کہے بھگتو ویکھو کھیل اپنی گل دا، گلوتنا آپ کرائیا۔ پت پریشور کدے نہ بھلدا، اُہل وڈی وڈیائیا۔ جو سنت سہیلا ہو کے ترازو کُنڈے تول تُلدا، تس دا انت لئے بنائیا۔ اوہ کوڑی کریا وچ کدے نہ رُلدا، ماٹی خاک نہ کھئے سائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پہلی سطر دا اکھڑ چوٹھا، چوٹھے جگ رہیا جنائیا۔ پرم پُرکھ دا مارگ سوکھا، صدی ویہویں ملے وڈیائیا۔ جن بھگتاں پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا پُسنک بغل نہ کھئے اٹھائیا۔ مہربان ہو کے اپنے ملن دا دیوے آپ موقع، پھڑ پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پہلی سطر کہے ویکھو میری قطار، اکو وار نظر ٹکائیا۔ بھگت سہیلا ایکا ایکنکار، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ جو نت نوت جگا جگنت کرے پیار، پیا پریم پریتی سچ کھائیا۔ جس نے وشن برہما شو تختوں دتے اتار، شاہی رہن کھئے نہ پائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے ساچے دتے بٹھال سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جلوہ ویکھو نوری جلال، گہر گمبھیر وچ سائیا۔ اُبنان منگی منگ اک کولوں سری بھگوان، اپنی جھولی آگے ڈاھیا۔ ساچے بھگتاں کر پروان، انتر آتم میل ملائیا۔ آد جگاد گر اتاراں پیر پیغمبران تیرے نام دا جھلایا نشان، تیری کر کر گئے وڈیائیا۔ غریب نانیاں کسے نہ دتا مان، ایسے کارن در در دھکے کھائیا۔ کی ہویا جے اک دو چار تار دتے وچ دو جہان، جگ چوکڑی اپنی دیا کھائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھو ہوئے حیران، حیرانی گھر گھر نظری آئیا۔ سرشٹ سبائی اندر وڑیا شیطان، کوڑی شرع کرے لڑائیا۔ پتا پت ہوئے بے ایمان، ست سنتوکھ نظر

کھئے نہ آئیا۔ سخی ملے نہ کوئی کاہن، سینا سرتی رام نہ کوئی پرنائیا۔ چار گٹ دہ دشا تیری کرے نہ کھئے پہچان، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر سجدیاں اندر منگن دان، جھولی اپنی آگے ڈاہیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ خالی ویکھے مکان، مقبریاں وچوں حق آواز نہ
 کھئے سنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دے مان وڈیائیا۔ تیراں پوہ کہے جن بھگت منگ لو دات، ہر کرتا دیا
 کھائیندا۔ اٹھ ویکھو آیا ساتھ، سنگھ پال ویس وٹائیندا۔ جس نے آگے کرپا سجّا ہاتھ، پنجے انگلاں میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ سجّا ہتھ کر کے آگے، اکو وار مستک لائیا۔ تیرا نور دیپک اکو جگے، دوجی اور نہ کھئے رشنائیا۔
 سری بھگوان تیرا سچکھنڈ دوارا سوہنا لگے، جتھے جن بھگت بیٹھے خوشی منائیا۔ بن کھادھیاں پیتیاں سدا رچے، ترسنا بھکھ نہ کھئے
 ودھائیا۔ بن مکے کعبیوں ہوئے حجے، بن مندر مسیتاں تیرا درشن پائیا۔ بن ہتھیاں پیراں پھرن تھے، بھجن واپو داہیا۔ سچ جماعت بہہ اکھئے،
 اکو کرن پڑھائیا۔ اوتھے دین مذہب دے نہیں کوئی رتے، ذات پات نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی کھاوے وچھے کتے، سوران سپس نہ کھئے کٹائیا۔ نہ
 کوئی دھیاں پتر منگے بیچے، نہ کوئی ناری کھونٹ سیج ہنڈھائیا۔ نہ کوئی رسنا جھوا بتی دند پڑھن دے رتے، شاستر سمرت وید پُران نظر کھئے
 نہ آئیا۔ نہ کوئی نیتر لوچن نین اکھے، جگت نظر نہ کھئے کرائیا۔ اکو صاحب سوامی گھٹ گھٹ ٹوں ہی وسے، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔
 گرمکھ تیرا تیرے نال ہستے، ہستی اپنی تیرے وچ ملائیا۔ تیراں پوہ دوویں رلکے زرگن سرگن دھار آئے تھے، بن کے پاندھی پندھ مکائیا۔
 بھگت پیارے ویکھے کے بیچے، بچپن اپنی جھولی پائیا۔ پھل ٹٹن نہ دتے کیچے، کچپوں پکے دئے بنائیا۔ پریم رنگن اکو رتے، رنگ رنگیلا ہوئے
 سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سر ہتھ رکھے زرنکارا، ہرجن ساچے دیا کھائیندا۔ ست ستوادی کر
 وبارا، ساچا رنگ اک لگائیندا۔ آگے جن بھگتاں بنیا رہے رکھوارا، بھہ بھو سرب مٹائیندا۔ درشن دیندا رہے آپ کرتارا، کرنی کرتا آپ
 کرائیندا۔ در سہاؤندا رہے دوارا، جس گرہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ تیراں پوہ
 کہے گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو تگ، چوہ طرف دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں لہنا ملدا ویکھو اج، دھر دا حاکم جھولی پائیا۔ جس دی ستجگ
 تریتا دواپر کلجگ رکھ کے گئے آس، ترشنا اپنی آگے ودھائیا۔ سو مالک آیا خاص، خالص اپنا حکم ورتائیا۔ سنت سہیلے رہیا راکھ، گرمکھ

دئے وڈیائیا۔ تن ماٹی خاکی کھول تاک، نر ظہور دئے درسائیا۔ اپنے وچ ملا کے اپنی ذات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنے ہتھ ٹکائیا۔ تیراں پوہ کہے گر اوتار پیر پیغمبر کرو سجدہ، کعبہ سب نوں اکو نظری آئیا۔ جو مالک خالق گھر گھر دا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سو روپ انویا ویس دھردا، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ جو لکھ چوراسی جیو جنت گھاڑن گھڑدا، بھنہار وڈی وڈیائیا۔ جو کھیل کرے نرائن نر دا، نر ہر اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دوجے نوں کہندے، سچ دوارے سرب جنائیا۔ اکو ویکھیئے چڑھدے لہندے، دکھن پہاڑ اکھ کھلائییا۔ کیہڑے سنت بھکت بھگونت چرنی ڈھپندے، سرگن ہو کے نرگن رہے منائیا۔ جیہڑے جیو مایا ممتا کوڑے وہن وپندے، زڑھدی جائے لوکائیا۔ کون گرمکھ ہر کا بھانا سپندے، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی آپ سمجھائیا۔ گرواں وچوں اٹھیا گرو، گوبند لئے انگرائیا۔ پُرکھ اکال دی سکھی ہونی شروع، شرع پچھلی دئے بدلائیا۔ جس دا منتر اکو پھرو، فُرنے سب دے بند کرائیا۔ جس دی تور دسم دواری توں آگے ترو، تھلے رہن کھئے نہ پائیا۔ جو ستگر دوارے گیا پچھنہ مڑو، گھر اپنے جائے واہو داہیا۔ آتم پرما تم نال جڑو، جوڑی دھردی دئے وکھائیا۔ شوہ دریا کدے نہ زڑھو، لکھ چوراسی نہ کھئے بھوائیا۔ گرمکھ انتارو آپے ترو، ونجھ مہانا لوڑ رہے نہ رائیا۔ رائے دھرم دی مؤت کدے نہ مرو، ستگر شبد شہید کرائیا۔ امرت دھار ایکا ورھو، کوڑی کرپا دئے زڑھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ تھوڑے آپے پھڑو، در در گھر گھر پھیریاں پائیا۔ کلجگ اتم چار کُنٹ دہ دشا آپے لڑو، سنت سہیلا لڑن کھئے نہ جائیا۔ نام ڈنڈا سب دے سپس جڑو، بل آگے نہ کھئے رکھائیا۔ شاہ سلطان کھئے نہ اڑو، سب دیاں کنڈاں دئے وڈھائیا۔ رائے دھرم نوں دے کے حکم ہتھیاں پیراں وچ پواوے کڑو، جگت دُباگن لکھ چوراسی دئے بنائیا۔ جن سنت سہیلے سب دے ساہمنے اپنے نال کھڑو، پڑدا اوہلا نہ کھئے رکھائیا۔ راتی سُنیاں اندر وڑو، غفلت وچ ہویئے سہائیا۔ اپنی کرنی کر کے کدے نہ ہرو، ہار جت وچ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ گرواں وچوں اٹھیا گر بلکاری، بلدھاری دئے جنائیا۔ سب توں وڈی پرم پُرکھ دی یاری، جگت یرانے کم کسے نہ آئیا۔ جس دی نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ پچھوں آئی واری، وارتا سب دی رہیا دُہرائیا۔ جگ چوکڑی دے گر اوتار پیر پیغمبر بھڑی اُس دی بن گئے سب

ناری، نر رہن کھئے نہ پائیا۔ دھئے دوئے جوڑ چرن گول کریئے نمسکاری، دھوڑی ٹگا مستک لائیا۔ دهن بھاگ جو لوکھات دی مزدوری ساڈی لیکھے لائے دباڑی، جو جیواں جنتاں بہار سر چُک کے کھاری چھوٹی اُٹھائیا۔ مہربان ہو کے جے پت رکھ لے داہڑی، دادے پوترے نال ترائیا۔ گوہند کہے میں سب توں پہلوں اپنے پتا دی لاواں واری، واہوا ساچی سیو کھائیا۔ جن بھگتاں دے در دا بن درباری، در دروازے سوبھا پائیا۔ میری پُرکھ اکال نال یاری، تیرا پریم اوہو رہیا نبھائیا۔ تیرے بھگتاں دی ہونے نہ خواری، سچ سنڈیشہ دے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا دینا جھولی پائیا۔ گوہند کہیا میں کی اُٹھاں، ویلا وقت دئے گوہنیا۔ کی اوہدے کولوں پُچھاں، جو گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ میں اکو سچ سُنہڑا دساں، ہوئی جہی جنائیا۔ جس ویلے ماچھوواڑے تیرے سر دھریا سی پٹاں، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ تُوں اوس ویلے میری صفت گائی سی وانگ بھٹاں، بنا بناسپت سُنن کھئے نہ پائیا۔ میں اگوں پا کے بہ گیا رٹا، جھگڑا اک رکھائیا۔ تیرے آگے واسطہ اک گھتاں، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ دوجی واری گرسکھاں دُکھ نہ دیویں میرے ساہمنے اکھاں، ستھراں والی سیج ایسے کارن ہنڈھائیا۔ پُرکھ اکال کہیا میں تیرے نال تیرے سکھاں دی پت رکھاں، رکھیا کران تھائیں تھائیا۔ دوس زین اُٹھ اُٹھ تھیاں، بھجیاں واہو داہیا۔ ساچا لاہا اُہناں توں کھٹاں، کھٹی اپنی جھولی پائیا۔ لاگیوں کرشن کہے اچھا، سوہنی اکھ سُنائیا۔ نامے کہیا مینوں لوڑ نہیں میری گان چوایں وچھا، دیویں جگت وڈیائیا۔ کابن کہیا مینوں چیتے آیا پچھلا تیر لگا، گوہند تینوں دیاں سمجھائیا۔ گوہند بھتھے وچوں کھچ کے نال چُھایا دس کی اوہ ایہدے نالوں چنگا، چنگی طرح جنائیا۔ اوسے ویلے لہو دے بدلے امرت دھار وہی گنگا، رس اکو نظری آئیا۔ گوہند کہیا جے پُرکھ اکال ہووے ساڈے ورگا بندہ، اوہنوں رس دیاں چکھائیا۔ کیہڑے کارن سانوں پایا ایہہ دھندا، دتی جگت لڑائیا۔ تیرے کول میرے ورگا شبدی ڈنڈا، جو بن تتاں لئے پرگٹائیا۔ تیرے کول اکھا سوہنا کھنڈا، جس دی دھار نہ کھئے بنائیا۔ کرشن کہیا گوہند میں وی منگاں تیرا سنگا، اگلا سنگ بنائیا۔ ہوئی جہی مینوں دس دے ڈھنگا، اگلی بدھ درڑائیا۔ گوہند کہیا اوہ مالک میرا سرینگا، سورپیر اکھوائیا۔ تُوں یاد کر اوہ انندا، جس ویلے بدھک بان لگائیا۔ کرشن کہیا اوہ مینوں لگا سب توں چنگا، پھڑ سپنے نال چُھائیا۔ اوس ویلے اوس کول آیا اک پرندا، پنکھیرو ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا لہنا ویکھ وکھائیا۔ چٹھی کہے میں اوہ پاتر،

جو پت پتی رُوپ نہ کدے وٹائیا۔ جے پرگٹ ہووایا تے بھگتاں خاطر، خواہش اور نہ کھئے رکھائیا۔ جے بناں تے ستگر داسی وڈی چاکر، دوجی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جے ہووایا تے پرم پُرکھ دی ساتھن، دوجا سنگی نہ کھئے بنائیا۔ جے بولاں تے ڈھولا اکو بھاشن، سوہنگ راگ اہیسا۔ جے پڑھن جانا تے بھگتاں بناں جا عتن، دوجی پٹی نہ کھئے وکھائیا۔ جے کوئی مینوں پُچھن آوے میں پرم پُرکھ دا دساں مہاتم، جس دی مہا وید پُران نہ کھئے جنائیا۔ ایہ جوت اکالن وڈی ناگن، لگھ چوراسی وس نال بھرائیا۔ تھوڑے بنا کے اپنے آپ سُہاگن، سوہاونت اپنے نال رلائیا۔ ست سرُوپ مار آوازن، ستیاں لے اٹھائیا۔ سچکھنڈ دا سچ رواجن، سچ رسم اک درڑائیا۔ جتھے پرم پُرکھ ابناشی لائے آسن، سنگھاسن ساچے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نظراں وچوں نظر آئی اک، گرمکھ نظر ملے وڈیائیا۔ جس دی پرم پُرکھ نوں سک، سخر چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ جس دے نال گر اوتاراں پیغمبراں دا پورا ہونا بھوکھ، بھوش اپنا دئے جنائیا۔ جس دے وچوں پرگٹ ہونے گرمکھ ساچے سکھ، سکھی سکھیا سچ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ تیراں پوہ کہے میں جاناں بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن دھیاں، بن اکھاں راہ تکائیندا۔ اک اکلایکنکارا بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جس دی بھگت دیوے صلاح، ساچا راہ اک درڑائیندا۔ بیس اکیسا ہر جگدیشا ویکھ آ، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ ڈبڈے پاتھر لے ترا، کول پھل جگت مہکائیندا۔ ساچا حکم اک ورتا، دھر سندیشہ آپ جنائیندا۔ دھرم وچولا اک بنا، سنگھ پال وڈیائیندا۔ تیراں پوہ رت سُہا، ودی سدی نہ کھئے جنائیندا۔ سچ نشانہ ہتھ پھڑا، ست رنگ آپ بلائیندا۔ جن بھکتو آگے جنم مرن دا لیکھا رہیا نہ را، آون جاون رہن کھئے نہ پائیندا۔ شہادت دین والا گوبند سچا گواہ، جو ایتھے اوتھے مکر کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا حکم آپ سنائیندا۔ سچ نشان پھڑ کے گرمکھ گرہ، خوشی اک منائیا۔ دو جہاناں اکو حکم رہے، رہبر اک اکھوائیا۔ نرہوؤ جنائے اپنا بھے، کورٹی کیرپا گرہ ٹرائیا۔ جگت سریشٹی ہونی لے، لہنے سب دے دینے وچ مکائیا۔ جن بھگتاں کول سچکھنڈ دوارا اج تون کیتا بے، گروی والا لیکھا رہیا نہ رائیا۔ اس تون چنگی ہور کپڑی شے، جو شہنشاہ دئے ورتائیا۔ بھگت بھگوان مل کے اکو اندر بھے، مندر آپ سُہائیا۔ جن بھگت سُہیلا ہر سرنائی ڈھے، ڈھٹھیاں پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے نام وڈیائیا۔ گوہند کہے وکھاؤ بے نامہ، جو بھگتو لیا لکھائیا۔ شہادت نال دیو کِشنا راما، دوویں میل ملائیا۔ میں پرہہ دا ویکھاں اگلا کی نظاما، بدلی کی کرائیا۔ اگوں آیا اک فرمانا، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ بے شک گُرمکھ گُرسکھ جن بھگت ہووے بال انجانا، میں سگھڑ سیانا دیاں بنائیا۔ ایسے کارن جن بھگت دوارے جھلاؤن لگا نشانہ، جس نشان دے ہیٹھاں گُری پیر اوتار سیو کھائیا۔ اہنن ملے آپ بھگوانا، دُوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جن بھگت خوشیاں نال گاون گانا، تونہی تونہی راگ الائیا۔ سچ دا ملیا اک ٹکانا، مندر اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ گوہند کہے پرہہ اپنا لا انگوٹھا، اگو وار جنائیا۔ جُگ چوکڑی تُوں اچھل اچھل جھوٹھیاں نال مل کے ہو جائیں جھوٹھا، سچیاں نال مل کے بے شک بولیں سچا، سچ بولن والے تھوڑے نظری آئیا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند تینوں کیوں نہیں چڑھا غصہ، جو میرا نام بھلائیا۔ گوہند کہہ میں ہُن بندیاں ورگا نہیں رکھنا جُسا، پھڑیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ میریاں نظر نہ آون مچھاں، سیس کیس نہ کھئے جنائیا۔ میں ماریاں ڈھاپیاں نہ تیتھوں نہ تیری لوکائی کولوں مَکان، مُکمل تیرا رُپ نظری آئیا۔ مینوں لوڑ کوئی نہ پُتان، جے پُت ویکھاں تے گُرمکھ نظری آئیا۔ میں پرہہ اگو تینوں پُچھاں، پچھلی یاد کرائیا۔ جس ویلے مینوں نو برس دے نوں اندر ماریاں گجھاں، ہوئی جہی اٹھائیا۔ بھيو دس کے گجھا، اگو رمز لگائیا۔ جس دے حُکم نال میرا پتا تیغ بہادر جھو جھا، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ مینوں خوشی ہوئی اوہ پھیر ہویا اج موجودہ، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں نوں دین آیا ثبوتا، ساکھیاں مردے لئے بچائیا۔ نالے میل ملا کے نال محبوبا، محبت وچ رکھائیا۔ میں اُس ویلے ایہہ بنایا سی منصوبہ، جس ویلے پتا آکے سیس نوائیا۔ کدی پرہہ وی آویگا ساڈی حد اندر حدو دا، دائریاں وچ رکھائیا۔ میں اپنے اندر بند کران جوں مشری اندر کوجا، کچھ میرے بنا اُس دا وس نہ چلے رائیا۔ کسے نوں ہتھ نہ آوے ڈھونڈا، کھوجیاں کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا میری جھولی پائیا۔ گوہند کہے مینوں یاد نو سال دی اوستھا، اہل تیری وڈیائیا۔ تیرے پریم نالوں اپنا تن کر کے سستا، پتا تیری جھولی پائیا۔ مینوں اج خوشی اوہ بھگتاں دسن آیا رستہ، شبد نال جنائیا۔ جن بھگتو تھادا سب توں وکھرا پرہہ دے کول بنھا کے آیا بستہ، فائیل دوجے ہتھ نہ کھئے پھرائیا۔ تھادا حال رہن نہیں دینا خستہ، خالص اپنے رنگ رنگائیا۔ گُرمکھ بھگت کوڑی کِریا دا لڑاکا سوہنا دستہ،

بلکاری نظری آئی۔ جو ہر سرنائی وسدا، وکھرا دھام نہ کھئے بنائیا۔ اوہ میل کرائے اپنی اکھ دا، پرتکھ نظری آئی۔ جد ویکھو تے تہاڈے اندر
 وسدا، وصل اپنا سچ کرائیا۔ پچھا دے کدے نہ نسدا، پلؤ گنڈھ نہ کھئے چھڈائیا۔ گوبند ویس اولڑے جٹ دا، جٹ شبد ناؤں پرگٹائیا۔
 شبد ستگر کیسے دا نام کدے نہ رٹدا، رٹیاں وچ رکھے لوکائیا۔ جو چاہے سو اپنی قیمت وٹدا، اپنے ہٹ وکائیا۔ اوہ کدے میل نہیں ہندا بوند
 رت دا، مات گریہ نہ ڈیرہ لائیا۔ اوہ جوت سروپ جوتی نور لٹ لٹ جگدا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ سنت بھگت بھگوان اپنی خواہش
 نال سددا، لوڑ اپنی نال ملائیا۔ مہربان ہو کے پڑدا کجدا، دیاوان ہو کے ہیوئے سہائیا۔ تہانوں بنا کے مالک گھر ادھ دا، ادھا حصہ تہاڈی
 جھولی پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان اوس دوار بہہ کے سجدا، جس دوارے آد جگاد جگ چوکڑی ست رنگ نشان اکو نظری
 آئی۔ ست نشان کہے میری رکھیں لاج، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ میں ویکھ کے تیرا تاج، تخت نواسی خوشی منائیا۔ میں ویکھنا تیرے
 بھگتاں دا بیڑا تردا جہاز، جو تیری چھاتی اُپر آسن لائیا۔ میں دسنا اوہ رواج، جس دی رسم ادا نہ کیسے کرائیا۔ اوہ گرمکھو جن بھگنو نہ
 کوئی روزہ نہ نیاز، نہ کوئی بندگی نہ کوئی منتر وید پاٹھ پُران کرے پڑھائیا۔ سدھا نظری آواں ساکھیات، سوچھ سروپ ہو کے درس دکھائیا۔
 پہلی منگ پہلی وار آج، سری بھگوان سچے مہاراج، تیری اک سرنائیا۔

۱۲۹۲

۱۲۹۲

☆ ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ ☆

سچ نشان کہے پرہہ بخش سچ دھرم، چار ورن اٹھاراں برن دے سمجھائیا۔ کوڑی کیریا میٹ کانڈ کرم، نہکرمی اپنا کرم دے سمجھائیا۔
 پُرکھ اکال سب نوں ملے ساچی شرن، آتم پرما تم ایشٹ سرب منائیا۔ گر شبدی پلؤ سارے پھرن، پنج تت گرو نہ کھئے منائیا۔ کایا مندر اندر
 اپنی منزل چڑھن، محل اٹل درشن پائیا۔ ست سروپی تیرا درشن کرن، دو جا نظر کھئے نہ آئی۔ جن بھگتاں نیتر کھول دے ہرن پھرن، نیج نین

کر رُشنائیا۔ ٹوں داتا دانی کرنی کرن، کرتا پُرکھ تیری وڈیائیا۔ کوڑی کریا ہوئے روگ سب دے جھڑن، مایا ممتا رہن نہ پائیا۔ گُرسکھ
 گُرسکھ نال مؤل نہ لڑن، گرمت گر گر دے بُجھائیا۔ چرن پریتی بخش اُپر دھرنی دھرن، دھول ساچی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ سچ نشانہ کہے پرہ دے برہم مت، برہم ودیا اک پڑھائیا۔ ست سنتوکھ دھیرج دے ست، اگنی
 تت گوائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، امرت میگھ اک برسائیا۔ اپنے ملن دی کھول دے اکھ، پرتکھ روپ نظر آئے گسائینا۔ ساچے سنتاں جھولی
 پا دے حق، پُورب لہنا ویکھ وکھائیا۔ کام کرودھ لوہ موہ ہنکار نانا جاون چھڈ، کوڑی کریا پرے سٹائیا۔ جگت جہانوں ہو جان اد، اکو
 تیری اوٹ تکائیا۔ لیکھے لا دے ساڈھے تِن ہتھ کایا ماٹی ہڈ، چم درِشٹی دے بدلائیا۔ ترے گن مایا لگی بُجھادے اگ، سانتک ست کرائیا۔
 بن مکے کعبیوں کرا دے حج، حُجرہ کایا حق وکھائیا۔ شبدا اگنی وجا دے ناد، ڈھولک چھینا لوڑ رہے نہ رائیا۔ نام سنا دے بودھ اگادھ،
 رسنا جہوا چُکے سرب پڑھائیا۔ آتم پرما تم بنا دے اک سماج، دوجی رسم نہ کھئے جنائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔
 امرت بخش بوند سوانت، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا راہ وکھائیا۔ تیرے ناؤں دی سارے گاؤں اکو
 گاتھ، نام کلمہ اکو روپ سمائیا۔ تیرا جیکارا اکو آئے آواز، ٹوں ہی ٹوں ہی راگ الاپیا۔ ٹوں مالک خالق آد جگادی واحد، لاشریک تیری
 سرنائیا۔ اپنا حُکم کر عائد، دُھر فرمانا اک دِرڑائیا۔ سچ قانون بنا قواعد، دھارا اپنی دے دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، اکو دینا ساچا ور، سہج سہج تیری سرنائیا۔ نشان کہے پرہ بخش دے دھیرج ست سنتوکھ، جیواں جنتاں دے سمجھائیا۔ اپنے نام دی
 بخش چوگ، کوڑی ترشنا دے مٹائیا۔ ہوئے کٹ دے روگ، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ جنم جنم نہ ہوئے وجوگ، اگلا وچھوڑا دے کٹائیا۔
 اپنے نال کر دُھر سنجوگ، دُھر سنجوگی میل ملائیا۔ بھاگ لگا دے کایا کوٹ، ساڈھے تِن ہتھ مندر وجے ودھائیا۔ انحد نادی وجے
 چوٹ، دُھن راگ اک شنوائیا۔ ست سروپی نظری آئے جوت، پرکاشوان تیری بے پرواہیا۔ لہنا دینا مُک جائے ہرکھ سوگ، چنتا غم نہ کھئے
 ستائیا۔ نت نوت تیرا درشن کریئے اموگھ، سوچھ سروپی ٹونہی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ مارگ سرشٹ
 سبائی دے سمجھائیا۔ دھرم نشانہ کہے سُن میرے ٹھاگر، پرہ ابناشی تیری اوٹ تکائیا۔ ٹوں گہر گمبھیر ڈونگھا ساگر، بے انت تیری وڈیائیا۔

تُوں جو دھا سُو رِ پِ رِ بَہادر، بلدھاری اک اکھوائیا۔ کِ رِ پِا کِ رِ کِ رِ مِ قادر، قُدرت تِ رِا رِا ہ تِ کائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ بن عادل، عدالت اِکو اِک لگائیا۔ جھگڑا مُکا دے مقتول قاتل، چھری وِچ ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ اپنا جلوہ نُور دے دے باطن، ظاہر ظہور تُوں ہی نظری آئیا۔ گُر اوتار پِ رِ پِ رِ یَغْمِ رِ کلمیاں اندر جِس تُوں آکھن، نغمیاں وِچ صلاحیا۔ کلاماں وِچ دیون بھاشن، سلاماں وِچ نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ تُوں شاہو بھوپ وڈ راج راجن، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ لگھ چوراسی تیری مُحتاجن، لوڑیندی وست جن بھگتاں جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِ رِ پِا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ دھرم نِشانہ کہے پرہہ کر دے رحمت، رحمان تیری سرنائیا۔ گُر اوتار پِ رِ یَغْمِ R تیرے نال سہمت، فرقہ نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ سرشٹی درشٹی ہوئی احمق، ساچی سیکھیا ہتھ کسے نہ آئیا۔ کسے نے بدھی دھوتی کسے نے بدھی تہمت، کوئی تمبیاں پڑدا بدن رہیا پائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال اپنے شبد دی مار اِکو سینت، سچ اشارے نال اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِ رِ پِا کر، کل کاتی ویکھ وکھائیا۔ ست نِشانہ کہے مِیں ویکھیا کلجگ صدی بس، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ مُلا شیخ مساک بھلے کلمہ حق حدیث، حضرت کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات اُچ نیچ، راؤ رنگ کہہ کہہ مرے لوکائیا۔ پنڈت پاندھہ کایا ہوئی نہ کسے ٹھنڈی سیت، گنگا گوداوری جمنا سُرستی امرت جام نہ کھئے پیائیا۔ گرتھی پنتھی تیری سچی نظر نہ آئی پریت، ہوئے ہنگتا مایا ممتا بیٹھے گڑھ بنائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم جن بھگتاں آتم تیری کرے اُدیک، انتر انتر دھیان لگائیا۔ تُوں واحد لاشریک، سچ توفیق نُور خُدائیا۔ تیری دھار عجب باریک، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ تُوں رحمت کر بخشیش، رحمان تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِ رِ پِا کر، سِر اپنا ہتھ کھائیا۔ دھرم نِشانہ کہے پرہہ کھول دے پڑدا، بہرم بھلیکھا سرب کڈھائیا۔ جن بھگت گولا بنا اپنے در دا، درویش ہو کے الکھ جگائیا۔ تُوں مالک گھر گھر دا، لگھ چوراسی وِچ سہائیا۔ گُر اوتار پِ R یَغْمِ R تیرے کولوں ڈردا، بھہ وِچ سرب لوکائیا۔ تیرے آگے کوئی نہ اڑدا، جو گھڑیا بھنّ وکھائیا۔ کوئن کوٹ وشن برہما شو تیرے چرن دوارے سیو کردا، آد جگاد جگ چوکرئی نیوں نیوں سپس نوائیا۔ تُوں مالک خالق مہربان اپنی کِ R پِا کردا، محبوب تیری وڈ بے پرواہیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا اُٹھ ویکھ اگنی سڑدا، صدی چوڈھویں ت ت آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ حُجرے حق کوئی نہ وڑدا، مندر ساچے آسن کھئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِ R پِا کر، اپنا لیکھا دے جنائیا۔ ست

نشانہ کہے پرہہ ویکھ کلجگ مایا، لگھ چوڑاسی بندھن پائیا۔ گھر گھر تیرا ناؤں بھلایا، وجے سچ نہ کھئے ودھائیا۔ کوڑی کریا وچ بہرمایا، بھانڈا
 بہرم نہ کھئے بھنائیا۔ ساچا ستگر کیسے نظر نہ آیا، پُرکھ اکال تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ کوٹن کوٹ گرو کلجگ رہے اکھوایا، ستگر تیرا نور ظہور
 نہ کھئے رُسنائیا۔ کریا کرے پرواہیا، لوکات ہو سہائیا۔ تُوں آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت زرگن سرگن اپنا ویس وٹایا، بھیو ابھیدا دے
 کھلائیا۔ چار کُٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ جیرج اندج اُتہج سینج پُری لوء آکاش تیرا راہ تکایا، جل تھل بیٹھے نین اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ابناشی کرتے ہو سہائیا۔ سچ نشانہ کہے میں تیرا نشان، تُدھ بن سکے نہ کھئے جھلائیا۔ تُوں مالک خالق دو جہان،
 ست ستوادی اک اکھوائیا۔ میں نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں آیا وچ جہان، لوکات پھیرا پائیا۔ تیرا بناواں سچ ودھان، ساچی دھارا
 اک پرگٹائیا۔ چار ورن دا اک گیان، شتری براہمن شودر ویش دیاں سمجھائیا۔ بھیو چکا کے شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن گیتا گیان
 پڑدا لاپسیا۔ کہانی بانی ویکھاں مار دھیان، پت پریشور تیری اک سرنائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ حُمران، میں حُکے وچ رکھاں لوکائیا۔
 نو کھنڈ ست دیپ منن تیری آن، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ پہلوں بھگتاں دیواں گیان، ساچے سنتاں بخشاں مان، گرمکھاں کراں پہچان،
 گرسکھاں در گھر ملاں آن، ست ستوادی تیری ساچی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے
 چرن گول ملے وڈیائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں سب توں وکھرا، میری بنت نہ کیسے بنائیا۔ نہ کیسے حساب کتاب لکھایا وچ اکھراں، چار
 جگ گنت نہ کھئے گنائیا۔ نہ پرہو تیری کتاب دا اُٹایا کیسے پترا، ستاں سطران والی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس ویلے میں بھگتاں گھر چڑھیا لگھ
 چوڑاسی پینا خطرہ، خطرے وچ لوکائیا۔ خون ابلے قطرہ قطرہ، بوند بوند اپنا رنگ وکھائیا۔ جنان چر میں ہویا رہیا مکر، اپنی نہ لئی
 انگرائیا۔ کیسے نے کھادھی گان کیسے نے کھادھا بکرا، پرہہ نوں دوویں گئے بھلائیا۔ پیغمبراں کولوں بھیٹا لے کے چھترا، شرع دتی بنائیا۔ بُن
 کلجگ اتم ہو کے آواں اتھرا، ضد وچ آیا من کدے نہ جائیا۔ چار کُٹ دہ دشا تیرے حُکم دا جھلے اندھیرا جھکھڑا، کوڑی کریا جڑ دے
 اکھڑائیا۔ تیرا حُکم کوئی نہ مثال دیوے لکیر اُتے پتھرا، پتھراں والی لکیر اتم مٹ جائیا۔ جس گوبند نے تیرا ہنڈھایا اک ستھرا، اوہ تیری دئے

گواہیا۔ پاربرہم پت پرمیشور آگے کھیل کرن نہیں دینا کوئی مسخرہ، بھنڈاں وانگ بھنڈی بھگتاں نال کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے دردی ہو کے منگ منگائیا۔

☆ ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہرجیت سنگھ دے گرہ ☆

ست نشان کہے پرہہ میری ارداس، تخت نواسی بینتی اک سُنائیا۔ تیرے بھگت سنت سد وسن تیرے پاس، جُگ چوکری نہ ہوئے جدائیا۔ تیرے ملن دی رکھن آس، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ لوکات نہ ہوون آداس، حیرانی من کھئے نہ پائیا۔ تیرے گیت اندر گاؤن سواس سواس، پون پونی سیو کھائیا۔ چرن گول سیوا کرن بن کے داسی داس، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ بن قیمت وکن تیرے ہاٹ، دوجا حصہ نہ کھئے ونڈائیا۔ پت پرمیشور پت اہناں لینی راکھ، پتوتتا ہو کے دیا کھائیا۔ سدا تیری منزل چڑھن گھاٹ، سنمگھ تیرا درشن پائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، نیرن اپنا آپ کھلائییا۔ اہناشی کرتے اہناں پُچھ وات، جو جُگ جنم دے تیری آس رکھائیا۔ دیوا باقی کھلاپاتی نچ گھر کر پرکاش، بوند سوانتی مکھ چوائیا۔ نام پدارتھ بخش دات، سچ سوغات سُگندھی والی جھولی پائیا۔ اٹھے پھر رکھ پرہات، ان دن اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ سچ نشانہ کہے کر کرپا، دین دیاں کرپال تیری وڈیائیا۔ جن بھگتاں کوڑی رہے کوئی نہ پیتا، روگ سنتاپ نہ کھئے ستائیا۔ پورب پوریاں کر دے لکھت بھوکھتا، بھيو اہیدا آپ کھلائییا۔ اپنے گھر دا دس دے آکو ہندسہ، جسدا انکڑا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تون مالک جیو جن کا، ہرجن تیری آس رکھائیا۔ تون پارکھو ساچے من کا، من کا منکا دے بدلائیا۔ تون داتا ساچے دان کا، نام ندهانا دے ورتائیا۔ تون روپ اگمی کاہن کا، کوٹن کوٹ کاہن کرشن تیرے چرناں ہیٹھاں سیس ٹکائیا۔ تون رام دسترہ بیٹے رام کا، کوٹن کوٹ تتاں والے رام تیری سیو کھائیا۔ تون ست سرُپ صاحب سلطان کا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ سچ نشانہ کہے میرے محبوب، محبت تیری منگ منگائیا۔ صوفیاں دس دے اپنا اچ عروج، جتھے محفل بے پرواہیا۔ چوڈاں طبقات نالوں رکھ محفوظ، حفاظت اپنی وچ ٹکائیا۔ قلعہ کوٹ بنا دے سچ مضبوط، جگت شترو ڈھاہ سکے کوئی نہ

رائیا۔ سدا سدا سد رہنا مؤجود، حاضر حضور نظری آئی۔ تیرا نام نہ ہووے نیستو نابود، وجود نظر کیسے نہ آئی۔ اپنا دے دے سچ
 ثبوت، صبر صبوری اک درڑائی۔ تُوں صاحب بھگتاں سدا مقروض، قرضہ اپنا دے چکائی۔ گوبند ایسے کر کے لکھ کے گیا تینوں ست
 خطوط، خطو کتابت بن اکھراں تیرے نال رکھائی۔ تیرا کھیل کوئی نہ جان سکے محدود، آر پار حد نہ کوئی درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ ست نشان پرہہ کر منظور، بینتی ساچے در سنائی۔ درش وکھاؤنا حاضر حضور، جوت سروپی
 جوت رُسنائی۔ جن بھگتاں بخش دینے قصور، کسر اعشاریئے نال اڈائی۔ تیرے بردے ہئے مزدور، در ٹھانڈے سیو کھائی۔ ایہناں نوں سوئی
 چڑھنا نہ پئے وانگ منصور، پٹھی کھل نہ کئے لہائی۔ تخت نواسی ساچے عادل تیرا سچ سچا دستور، غریب زانیاں کوجھیاں کھلیاں دئیں
 وڈیائی۔ پرم پُرکھ پر ماتم تیرا بھنڈار سدا بھرپور، پُرکھ اکال دے ورتائی۔ اپنے چرن دا بخش دے سرب سرور، رس اکو اک وکھائی۔ مانس
 جنم لکھ چوراسی وچوں نہ جائے فضول، فاضل فضل رحمت دے کرائیا۔ تیرے ملن دا پیر پیغمبر دس کے گئے اصول، اصلیت دے جنائی۔
 تیرا حکم سدا معقول، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائی۔ ساچے سنتاں بخش دے چرن دھوڑ، دھوڑی ٹکا خاک رمائی۔ چتر سگھڑ بنا دے مورکھ
 موڑھ، مورکھ موڑھ اپنے رنگ رنگائی۔ ناتا توڑ دے کوڑو کوڑ، سچ سچ دے ورتائی۔ بھگتاں کولوں چنگا رہنا نہیں دور، نیرن نیرا ہو کے
 پھیرا پائی۔ کلجگ چار کُنٹ دہ دشا پایا فتور، فتوے وچ سرب لوکائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ امام تیرا نام کر کے گئے مشہور، کل کلکی
 صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں دے اک ور، جو نانک انگد بخشش کیتی کھڈور، کایا کھڈا ویکھ
 وکھائی۔ ترے گن اگنی تت بچھے تندور، تپش ہوس دے مٹائی۔ من واسنا بھجے نہ بندر وانگ لنگور، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائی۔ تیری
 صفت دا اکو ملے شعور، شہنشاہ تیرا ڈھولا گائی۔ جوتی جاتے ساچا بخش دے نور، نور نورانہ نظری آئی۔ مان تٹ جائے کوہ طور، جو
 موسیٰ منہ دے بہار سٹائی۔ عیسیٰ ویکھ کے کہے حاضر ہویا حضور، مُرداں مُرشد پار لنگھائی۔ محمد کہے میرا رہیا نہ کوئی غرور، غربت دئے
 چکائی۔ کلجگ اتم صدی چوڈھویں پروردگار سانجھا یار غریب زانیاں عرض کرے منظور، سچ توفیق اپنی اک جنائی۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، سچ نشانہ ہر آپ جنائی۔ دھرم نشان کہے پرہہ اپنی کیرپا نال کر دستخط، منظوری دے کے حکم

سُنائیآ۔ لوکات مُڑ کے آیا وت، وطن بے وطن ہو کے پھیرا پائیآ۔ کدے چولا ہنڈھایا کایا تَت، ہُن نرگن نُوَر جوت رُشنائیآ۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی دے دے اکھ، جگت اکھیاں نظر کیسے نہ آئیآ۔ ہردے اندر سما دے سچ، جوٹھ جھوٹھ باہر کڈھائیآ۔ کایا ماٹی کنچن بنا دے کیچ، کاجی گگریا لیکھے لائیآ۔ نو دوارے مُک جائے حد، سُکھمن ٹیڈی بنک راہ وچ نہ کوئی اٹکائیآ۔ تیرے بھگت سُنن تیرا چھند، اندر انحد نادى ناد وجائیآ۔ آتم سیجا سو نا سدا پلنگ، بھگت سنگھاسن ڈیرہ لائیآ۔ سُرَت سوانی نہ ہووے رنڈ، گھر شبدی میل ملائیآ۔ لیکھا چُک جائے سورج چند، نرگن جوت کر رُشنائیآ۔ پڑدا لہہ جائے برہمنڈ کھنڈ، چوڈاں لوک اکو نُوَر نظری آئیآ۔ بھيو مکا دے ہنگ برہم، پاربرہم اپنی دیا کھائیآ۔ تیرے بھگت سُپیلے تیرے گھر پین جم، جنم جنم وچوں بدلائیآ۔ ترسنا مٹا دے کوڑی طم، تمنا اپنے نال رلائیآ۔ رُڑھدا بیڑا دے بنہ، کھیوٹ کھیٹا ہو کے دیا کھائیآ۔ ویکھیں اپنے بھگتاں کدی نہ دیویں ڈن، ڈنن والی ہور بہت لوکائیآ۔ سچ نشانہ کہے جنہاں مل گئی پرہو تیری سرن، سرنائی اک رکھائیآ۔ اوہ دس ہور کیہڑی ترنی ترن، بن تیرے سروور دو جا نظر کھئے نہ آئیآ۔ اوہ کیہڑی مرنی مرن، جو مر کے تیری جوت وچ سمائیآ۔ اوہ کیہڑی پوڑی چڑھن، جس دے ڈنڈے چڑھیاں تیرا نُوَر نظری آئیآ۔ پُرکھ اکال کہا اوہ میری سرنی پڑن، نیوں نیوں لاگن پائیآ۔ سدھے سچکھنڈ دوارے وڑن، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیآ۔ ایہو جہاں بھگتاں نُوں گر اتار پیر پیغمبر سارے سرتے چور کرن، وشن برہما شو دوئے جوڑ کے واسطہ رہے پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساجن ساچی دیا آپ کھائیآ۔

☆ ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ ☆

پگ تن مکھ سیس سہاوا، جنہاں اُپر ہر جو دیا کھائیآ۔ اہناں ہنس بنائے پھڑ کے وچوں کاواں، کاگوں ہنس اڈائیآ۔ گود اٹھاوے جوں پُتران ماواں، بال انجانے ویکھ وکھائیآ۔ درگاہ ساچی ساچا لا کے ناواں، بندی خانے وچوں بری کرائیآ۔ جنم کرم دا رہے کوئی نہ باوا،

ہو کے دئے مٹائیا۔ جوتی نال جوت ملاؤن دا کر کے دعوا، عدالت اِکو اک درسائیا۔ میل ملا کے نال کبیر جہاں بھگت بھراواں، رَو داسے نال
 جوڑ جڑائیا۔ ترازو کَنڈا تول کے اپنے نال ساواں، رنگ اِکو اک چڑھائیا۔ پھڑ کے گلے لگاواں باہواں، ڈِگدیاں لئے اُٹھائیا۔ پار کرا دئے شوہ
 جگت دریاواں، کوڑی دھار نہ کھئے وہائیا۔ بلہاری اُہناں گُرمکھاں گُرسکھاں جاواں، جو بن بن بیٹھے پاندھی راہیا۔ سمجھ والیاں نوں اگلا
 لیکھ سمجھاواں، بُدھ بیک کرائیا۔ سو حرف سو پُڑکھ نرنجن دا اپنا ناواں، پت پریشور اپنی آپ کرے وڈیائیا۔ ہنگ برہم لکھ چوڑاسی
 جیو جنت سریشٹ سبائی بناواں، نرگن ہو کے نرگن ونڈ ونڈائیا۔ راجیاں دا راجا مہاراج اکھواواں، سچکھنڈ نواسی سچا شہنشاہیا۔ شیراں
 دا شیر بلدھاری سنگھ اپنا زور پرگاٹاواں، دوجا ثانی نظر کھئے نہ آئیا۔ وشنو ہوں کے گھر گھر در در سب دی سیو کماواں، مان وڈیائی نہ
 کھئے رکھائیا۔ بھگوان ہو کے ایتھے اوتھے دو جہاناں آد جگاد اِکو حُکم سناواں، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتاراں
 پیر پیغمبراں کولوں جے جیکار کراواں، بن جیکار پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس جیکار دا ڈنکا گوہند کولوں وجاواں، فتح اِکو ہتھ رکھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان اپنی کھیل کھلائییا۔ سوہنگ اکھڑ توں میرا میں تیرا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ مہاراج سب توں
 وڈا شیرا، سنگھ پُڑکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ وشنو ہوں کے برہما بدھا بیڑا، اپنے وچوں لیا پرگٹائیا۔ بھگوان ہو کے سب نوں پایا گھیرا، برہمنڈ
 کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال اپنے وچ چھپائیا۔ جے جے کرا کے سب دا کر دے نیڑا، اِکو اپنا حُکم منائیا۔ پگ تن مکھ سیس سہاوا،
 سوہنی وجی ودھائیا۔ کلجگ جیو پنج تت دا پُتلا باوا، بؤرا ہویا سمجھ کوئی نہ آئیا۔ بن سوچیاں سمجھیاں بن ستگر ملیاں ایویں کردا رہے
 واہوا واہوا، واحد بھيو کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نانک جیا سوہنگ سو، توں میرا
 میں تیرا تیرا میرا اِکو نور نظری آئیا۔ آد انت تیرا جاواں ہو، ہوکا دے کے گیا سُنائیا۔ لکھ چوڑاسی نالوں ہو نرموہ، ناتا پُڑکھ اکال جڑائیا۔
 دُھر دا لے کے ڈھوا ڈھو، ستنام جیواں جنتاں گیا ورتائیا۔ مہاراج کہہ کے اُسدی چرنی گیا چھوہ، سنگھ شیر منّ کے اُسدی اوٹ تکائیا۔
 وشنو ہوں کے اگلی پچھلی سنی سو، سوبھا وچ وڈیائیا۔ سِری بھگوان کسے نال نہ کرے دھروہ، اُچی دے کے آواز گیا جنائیا۔ جے جیکار
 کرے سب برہمنڈ لوہ، دیوت سُر گن گندھرب وشن برہما شو رہے جس گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ سوہنگ کرے آتم پر ماتم ملاپ، وچھوڑا کھئے نظر نہ آئیا۔ مہاراج سب دے کٹنہارا پاپ، ڈرمت
 میل دھوائیا۔ شیر سنگھ سب دا بنے راکھا راکھ، رکھک اک اکھوائیا۔ وشنوں ہو کے گھر گھر ویکھے مار جہات، بھکھا رہن کھئے نہ پائیا۔
 بھگوان ہو کے سب دے میٹے روگ سنتاپ، ست ستوادی اکو گھر جنائیا۔ جنہاں نے جے جیکار کیتا اہناں نوں ملیا ساکھیات، سانجھا یار
 ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ نانک گوہند کہہ کے گیا صاف، سریشٹ دریشٹ آپ جنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہہ کے گئے اوہ رسولاں دا رسول
 پاک، پروردگار نور الایبیا۔ کون جانے کس دے نال اوبدا ہووے اتفاق، اتفاقیا اپنا میل ملائیا۔ گوہند لیکھیا اک بھوکھت واک، سوہنا بند
 بنائیا۔ میرا پر پُرکھ پتا پُرکھ اکال سب دی پچھے وات، واہوا اپنا ویس وٹائیا۔ اوہ اگئی دے سانجھی سب نوں گاتھ، بودھ آگادھ کرے
 پڑھائیا۔ بڈھیوان کوئی نہ سکے واچ، واچک گیانی سمجھ سکے نہ رائیا۔ جو نام پیار سنگر پری بھئے مشتاق، نشاور اپنا آپ کرائیا۔ اُس دا
 لہنا نیتر نیناں دیونہارا کرے بے باق، ڈھر دا لیکھا جھولی پائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند کرے اکھراں والا پاٹھ، انتر آتم پر ماتم اپنی وکھری دے
 پڑھائیا۔ جتھے منکیاں والی مالا نہیں کوئی ساتھ، ہتھیاں والی چرکھڑی نہ کھئے بھوائیا۔ لکھن والی نہیں قلم دوات، کاغذ شاہی رنگ نہ کھئے
 چڑھائیا۔ جن بھگتاں بخش کے اوہ اجپا جاپ، جگ جیون داتا جیون وچوں جیون دئے بدلایا۔ پیر تن مکھ سر سارے اوہ پاک، پنت
 پُنت نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکرئی نیت نوت یرگن سرگن سد دیونہارا وڈیائیا۔ سو کہے
 پرہ سرب ویاپی، آد انت اک اکھوائیا۔ ہنگ کہے پرہ وڈ پرتاپی، مہاراج اکھوائیا۔ مہاراج کہے میرے بل دا سرب محتاجی، شیر سنگھ
 میری وڈیائیا۔ وشنوں کہے میں گھر گھر دیواں بھاجی، ڈھر دی وست ورتائیا۔ بھگوان کہے میں جگ چوکرئی کھیلاں کھیل اپنی اگئی
 بازی، بن کے نٹوآ ڈھر دا سوانگ ورتائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں لوکات تھوڑے گرمکھ کران راضی، جنہاں اپنے نال ملایا۔ میں ویکھاں کدے
 نہ کھئے شرع نمازی، تلکاں والیاں نہ کھئے وڈیائیا۔ جو انتر آتم مینوں منگدے ساتھی، اہناں دا سنگ نبھائیا۔ اوچاں نیچاں بن کے کملاپاتی، پت
 پریشور ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جنہاں نے سنگر شبد حکم دی من لئی اکھی، آخر پڑدا دیاں ٹڑائیا۔ بجر کپاٹی کھول کے تاکی، ساچا نور
 دیاں چمکائیا۔ یرگن جوت جگا کے گھر ساچا دیوا باقی، اگیان اندھیر دیاں مٹائیا۔ آتم سیجا دا بن کے آپ نواسی، بھومکا اپنی آپ سہائیا۔

اگلی دسساں پھیر باقی، بے وطنان حکم سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پرہ تیرے
 ملن دا کی لابھ، اکو وار دے سمجھائیا۔ سانوں سرِشٹی کہندی ایہہ کردے نہیں کوئی جاپ، شو دوالے مندر مٹھ نظر کھئے نہ آئیا۔ اشنان کر کے
 لاہندے نہیں سنتاپ، امرت ویلے اٹھ نہ دھیان لگائیا۔ ابناشی کرتا ہس کے کہے آؤ لنگھو تہانوں وکھاواں بھگتاں والی جماعت، جتھے اکو اک
 پڑھائیا۔ نہ کوئی دوس تے نہ کوئی رات، گھڑی پل نہ ونڈ وندائیا۔ نہ کوئی قلم نہ دوات، نہ کوئی کاغذ نہ کوئی شاہیا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی مات،
 اکو پتا پُرکھ اکال نظری آئیا۔ جس دا جگ چوکڑی اکو اک باب، دوجا حساب نہ کھئے کڈھائیا۔ جس دی اکو اک آواز، اکو راگ سنائیا۔
 جس نوں دس دتا توں میرا میں تیرا دوجا نہیں کوئی ساک، سگلا ناتا دتا تڑائیا۔ اوہ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت سدا سہیلا رہیا جاگ،
 جگت آس نندرا نیڑ کھئے نہ آئیا۔ اہناں دا اکو پُرکھ اکال اوہ پُرکھ اکال دا جاپ، سری بھگوان اہناں دے ڈھولے گائیا۔ اہناں دے کول کی
 لین آؤن پاپ، جنہاں توں پت پریشور اپنی گود اٹھائیا۔ اہناں دے کوٹ جنم دے قصور کر کے معاف، بری خانہ دئے وکھائیا۔ اوہ رُوح بُت
 دوویں کر کے پاک، مہر نظر نال ترائیا۔ اوہ کیوں کرن نیکی جہی بات، جنہاں توں وڈے توں وڈا ملیا شہنشاہیا۔ اہناں کی کرنا اکھراں والا
 جاپ، جنہاں توں امنگی دولت جھولی رہیا پائیا۔ ویہہ سو اکی لنگھن دیو میں سب توں دس دیوں صاف، کی کچھ بھگون ہتھ وڈیائیا۔
 جن بھگتاں کیسے توں کچھڑ چکاں کیسے توں ڈھاک، کیسے توں کندھیا اُپر اٹھائیا۔ نالے اپنے ملن دی دس کے جاچ، سدھا راہ وکھائیا۔ جتھے
 گر اوتار پیر پیغمبر جھک کے اپنا رگزن ناک، سو پُرکھ اکال دا سچا دوارا درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ اُس دا بھيو بیان دساں نال وضاحت،
 وجہ اگلی دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گہر گمبھیر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔

☆ ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے نوٹ ☆

ست نشانہ کہے سُن صاحب سِری مہاراج، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگتاں حصّہ دے دے بھاگ، بھگون اپنی دیا کھائیا۔
دوس رین اٹھ پھر رکھن تیری یاد، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ نام بھنڈارا بخشش کر کے ساچی داد، دات اپنی جھولی پائیا۔ کایا مندر اندر دیوا
باقی جگا دے چراغ، جوتی نور کر رُشنائیا۔ جنم کرم دا پورب دھو دے داغ، دُرمت میل کٹائیا۔ کوڑی کِریا ترسنا بُجھا دے آگ، امرت
میگھ برسائیا۔ دُهن آتمک سُنا دے اک آواز، راگان ناداں ڈیرہ دے ڈھائیا۔ آتم پرما تم اپنا بنا لے سماج، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو تیرا نور
نظری آئے واحد، واہوا کہہ کے ڈھولا گائیا۔ ایہناں توں پڑھی نہیں جانی آگے ناز، سجدہ اکو اک کرائیا۔ بن تیتھوں کيسے دا کرن نہ ہور آداب،
ادب تیرا اکو بھائیا۔ دین مذہب دے وچوں کردے آزاد، دین شرع شریعت بندھن دے کٹائیا۔ مکھ پڑدا لاه دے نقاب، سنمکھ ہو کے نظری
آئیا۔ جے تیتھوں کچھ نہیں ہندا دے دے ساٹوں جواب، در تیرے منگ منگائیا۔ پُرکھ ابناشی کہا واہ شاباس، سچ نشانے تیری
بے پرواہیا۔ میں گل مالک ہو کے سب دا باپ، کیوں بچیاں دیواں ترسائیا۔ جنہاں دے نال مل کے اپنا بناواں جاپ، بن بھگتاں بھگون راگ
نہ کوئی لائیا۔ میں اہناں دا ہو کے رہواں داس، بن داسی داس سیو کھائیا۔ آسا منسا پوری کران خواہش، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ بن
میری کِریا میرے اُتے کيسے دا کدے نہ آیا وشواش، وشو روپ نہ کھئے سہائیا۔ بے شک ہنورے اندر مینوں بھگتاں کہا بدمعاش، جو ول
چھل کر کے اپنا وقت لنگھائیا۔ آگے ہُن سب دا پڑدا کر دیاں فاش، اوبلا نظر کھئے نہ آئیا۔ گرمکھاں کر کے جنم کرم مُعاف، مُعافی اکو جھولی
پائیا۔ جے کوئی زبان دا ہویا گُستاخ، غُصّہ گلہ دیاں گوائیا۔ چرن دھوڑی ٹِگا لا کے اہناں مستک ماتھ، متھرا والے کاہن نالوں آگے دیاں
پہنچائیا۔ جتھے سچکھنڈ نواسی وسے آپ ابناش، ست ستوادی ڈیرہ لائیا۔ جتھے تتاں والا کوئی نہ کرے راج، رعیت روپ نہ کھئے وٹائیا۔
جتھے صاحب سلطان اکو اپنے سیس سہائے تاج، جس دی آد جگاد بدلی نہ کھئے کرائیا۔ سچ نشانے تیری پچھلی کہانی رکھی یاد، جس ویلے
شبدی سٹ لیا پرگٹائیا۔ میرا اشارہ لکڑی بنا راڈ، ڈنڈا اک اکھوائیا۔ جس دے نال تینوں لیا گاڈ، گڈ کے پھیر اپنا ناؤں گاڈ رکھائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشنہار سچ سرنائیا۔ سچ نشانہ کہے پرہو میں ویکھیا تیرا شبد دوتی، دو

جہاناں پھیرا پائیندا۔ جس دے کولوں وشن برہما شو شنکر منگی بھوٹی، چرن دھوڑی تھوڑی ہتھ پھڑائیندا۔ جس دا نام اگئی بوٹی، نشہ اٹھ پھر رکھائیندا۔ جو نت نوت جن بھگتاں کرے بتی، در در گھر گھر پھیرا پائیندا۔ آتم اٹھاوے کایا اندر سٹی، نام ہلونا اک لگائیندا۔ پھڑ کے چوٹیوں کر دے اچی، نیتز نین اکھ کھلائییندا۔ ٹوں سب دے نالوں سچی، سوکھم روپ درسائیندا۔ کیوں بیٹھی اندر لکی، تیرا صاحب تینوں ملن آئیندا۔ کیوں بیٹھی آپ رٹھی، بن ہر رٹھیاں نہ کھئے منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیندا۔ سچ نشانہ کہے میں ویکھیا تیرا اوہ نقطہ، جیہڑا ایک دے پچھ دتا لائیا۔ جس دا حساب کتاب اپنے ہتھ رکھیا پختہ، جگ چوڑی سکیا نہ کھئے بدلائیا۔ جد ونڈیں جن بھگتاں بن قیمتوں مفتا، مہر نظر نال ساچی جھولی پائیا۔ جسدا کھیل حکم سدا درستا، نہ کھئے میٹ مٹائیا۔ جس ویلے ہر بھگت لنگھ کے جاندا آگے سورگ بہشتا، اپنا پنہہ مکائیا۔ اوتھے اُس نقطے دے اشارے نال مہاکال ویکھنہارا سب دیاں لسٹاں، فہرستاں اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جنہاں دا پرم پُرکھ اُتے نسچا، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبر دی چرنی رہیا ڈگدا، اوہنوں اشارے نال سمجھائیا۔ اوناں چر سری بھگوان کدے نہ ریجھدا، جب تک جن بھگت ساچا سنت نہ روپ وٹائیا۔ اوہ کسے دے اُتے نہیں پتیجدا، حکم سناؤن والے سارے اوسے دا راہ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سلطان وڈی وڈیائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے سن اُتے پرکاشی، در تیرے الکھ جگائیا۔ جے ٹوں ہیں پُرکھ ابناشی، ابناش اپنا ناؤں دھرائیا۔ اپنے نال رلا لے اپنے ساتھی، جن بھگتاں جوڑ جڑائیا۔ ساچے اسو گھوڑے پاکھر پا کٹھی، زین اپنا تنگ کسائیا۔ کھڑا چھڈ دے ایراپت ہاتھی، اس دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جا کے ویکھ جن بھگتاں دی منزل اوہ گھاٹی، جس دی ادھواٹی نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ تیرا راہ رہے جھاکی، جھاکیاں جگت رہے تجائیا۔ اہناں دا لہنا دے باقی، پچھلا حساب مکائیا۔ ست دوارے بندھا ناتی، ناتا دھر دا جوڑ جڑائیا۔ جے صاحب ٹوں سچکھنڈ نواسی، بھگت سہیلے کیوں در در رُلائییا۔ مہربان ہو کے من آکھی، آخر اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب حسین حسیناں وچوں مسکین مسکیناں وچوں تعلیاں کرے تلقین، تلقیناں دا مالک ہوئے آپ ادھین، ادنیٰ ہو کے جھٹ لنگھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شکار کھیڈن والا بڑا شو قین، لکھ چوراسی کھڈاں بلاں

جنگلاں جوہاں اُجاڑ پہاڑاں مندر مسجد شودوالے مٹھ تیرتھ تٹاں اٹھسٹھ ہٹاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ سمنڈ ساگراں وچوں سارے باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر نال بھگت سہیلے پار لنگھائیا۔

☆ ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی لیفٹینینٹ مہندر سنگھ دے نوٹ ☆

ست نشان کہے میں ہتھ سنگھ جگدیش، پُرکھ اکال دین دیاں دتی وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی منن حدیث، در ٹھانڈے نیوں نیوں بیٹھے سیس جھکائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جسدی اولڑی ریت، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنی دھار چلائی۔ جو ساچے دھام اولڑا بیٹھا اک اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئی۔ سو صاحب سلطانا ہر مہربانا شاہ پاتشاہ شہنشاہ ٹھیک، ٹھاکر سوامی وڈ وڈیائیا۔ نت نوٹ سدا سہیلا ست ستوادی جھولی پائے بھیکھ، بھچھیا اپنا نام ورتائیا۔ نو سو چرانویں چوکرئی جگ پچھوں کلجگ رہیا بیت، منزل منزل اپنا پنڈھ مکائیا۔ چار کنت دہ دشا پھری دروہی مندر مسیت، شودوالے مٹھ گروڈوار رہے کرائی۔ جھکڑا پیا اوچ نیچ، راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی آتم پرما تم کرے نہ کھئے پریت، دھر دا میل نہ کھئے ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ست نشان کہے میں ہتھ بھگت، بھگون دیوے وڈیائیا۔ سوہنا ویلا سہنجنا وقت، دو جہاناں وچے ودھائیا۔ ویکھاں جیو جہان جگت، لکھ چوراسی پھول پھلائی۔ کوٹن کوٹاں وچوں نظری آیا گرمکھ ورا لا نام خُماری وچ مست، مستک ٹوری جوت کرے رُشنائی۔ نیچ نیتر نیچ آتم نیچ گرہ صاحب سوامی کرے درس، حرص ہوس آپ مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائی۔ سچ نشان کہے میں پکڑاں پرہ دی اوٹ، دوجی آس نہ کھئے رکھائی۔ جس دا نور ظہور اگما زمل جوت، ریکھ رنگ سمجھ کھئے نہ پائی۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر سوچ نہ سکے سوچ، بے انت بے انت کہہ کہہ بیٹھے سیس نوئی۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کر نہ سکی کھوج، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھجے واہو داہیا۔

سو صاحب سوامی انتریامی ٹھاکر پورا سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی درگاہ ساچی جانے اپنی مَوج، مقامے حق لاشریک نَور نَورانہ بَیٹھا اپنا ڈیرہ لائیا۔ اوس دے ہتھ اک توفیق، بھگت سُہیلا بن رفیق، تعریف کرے وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں ویکھیا لوکات، کلجگ اتم دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اتر پُورب پچھم دکھن چاروں کُنٹ اندھیری رات، ساچا نَور نہ کھئے چمکائیا۔ آتم پر ماتم ساچا کرے نہ کھئے پاٹھ، رسنا جہوا بتی دند ڈھولے سرشٹ سبائی رہی گائیا۔ سچ پریتی ساچا جُڑیا کیسے نہ نات، جگت ناتیاں وچ ویکھی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ڈھر دی کرنی کار کائیا۔ دھرم نشانہ کہے میں ویکھ کے سرشٹ سبائی کرم، نہکرمی تینوں دیاں جنائیا۔ تیری کوئی نہ منگے ساچی سرن، ڈھر دی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑا ویکھیا شتری براہمن شوڈر ویش چار ورن اٹھاراں برن، آتم برہم سمجھ کھئے نہ پائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کَریا کر کے لڑن، جھگڑے وچ دسی لوکائیا۔ ساچا پوڑا مَول نہ چڑھن، ساچے مندر بہ خوشی نہ کھئے منائیا۔ میں اکو عرض آیا کرن، آرزو خواہش تیرے آگے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ دھرم نشانہ کہے سُن میرے پرہے، پرہ پُرکھ دیاں جنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت سُہیلے آپ لبھ، نرگن ہو کے سرگن کھوج کھجائیا۔ کوڑی کَریا میٹ دے حد، حدوڈ ساچی دے سمجھائیا۔ امرت جام پیا دے مد، مست خُماری اک چڑھائیا۔ مایا ممتا وچوں کردے اڈ، کوڑا ناتا دے ٹڑائیا۔ اکو ڈھولا سُننا دے چھند، جس دے گایاں تیرا میلا سہج سُبھائیا۔ انتر آتم دے اند، رس اکو اک وکھائیا۔ جوت نرنجن چاڑھ چند، دیوا باقی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ سوامی وسیئے سدا تیرے سنگ، سُرتی شبد وچ سہائیا۔ ڈھن اناد سُننا مردنگ، انراگی راگ جنائیا۔ آتم سیج سُهنجنی ویکھ پلنگ، پن پاوا چول بنائیا۔ مہربان ہو کے جن بھگتاں اندر لنگھ، کیوں بَیٹھا مکھ چھپائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی ہنگ، برہم پاربرہم پرہے اپنا میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ڈھر دا لہنا دے چکائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے پرہے کَریا کر، صدی ویہویں دئے گواہیا۔ نو نَور چار اندھیرا آوے ڈر، بھے بھو بھرم نہ کھئے منائیا۔ سنت سُہیلے سجن آپے پھڑ، بن کے پاندھی راہیا۔ نرگن نرویر نراکار ستگر ہو کے اندر وڑ، شبدي گر تیری شرنائیا۔ منزل اگمی اپنی چڑھ، سچ سنگھاسن خوشی منائیا۔ اکو نَور ظہور بخش نرائن نر، ناری نر دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر

دے کے گئے ور، سریشٹ سبائی مات سمجھائیا۔ کلجگ اتم جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پرگٹ ہووے نرائن نر، نُر نورانہ وڈی وڈیائیا۔ کوڑی
 کریا قلعہ توڑے ہنکاری گڑھ، ہووے ہنگتا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در گھر ساچے دے وڈیائیا۔ ست نشانہ
 کہے آ ویکھ پرہ ٹھاکر، سوامی تیری سب نے آس رکھائیا۔ کلجگ ویکھ ڈونگھا ساگر، بھوری وچ سرب لوکائیا۔ کیسے نظر نہ آئے کریم کرتا
 قادر، نیت لوچن اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ جودھا سوڑپیر بنے نہ کھئے بہادر، جو اپنا بہار لیے اٹھائیا۔ نرمل کرم نہ ہووے کیسے اُجاگر، دُرمت میل نہ
 کھئے دھوائیا۔ جگت وپاری دسدے تاجر، تیرا نام ہٹ نہ کھئے کھلائییا۔ من واسنا سارے ہوئے پاگل، ویراگی نظر کھئے نہ آئیا۔ بہاگ لگا نہ کیسے
 ساڈھے تِن ہتھ کایا گاگر، گہر گمبھیر تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ صدی چودھویں کر دے سچا عدل، پیر پیغمبر بیٹھے سیس نوئیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہو سہائیا۔ ست نشانہ کہے پرہ کھول اپنی اکھ، جس دا رُپ نظر کیسے نہ آئیا۔ سرب سوامی ہو
 پرتکھ، پت پرمیشور ویس وٹائیا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبر گئے دس، بھوکھتاں وچ جنائیا۔ کل کلکی ہوئے پرگٹ، نہکنک وچے ودھائیا۔
 سب دا لیکھا کرے بس، بستے پچھلے گئے بندھائیا۔ اگلا مارگ دیوے دس، دو جہاناں کرے پڑھائیا۔ وشن برہما شو چرنی جان دھتھ، گر
 اوتار پیر پیغمبر سیس نوئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھجن وارو واری پندھ مکاون ٹھ ٹھ، بل اپنا آپ دھرائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ،
 مہا اکتھ اک درڑائیا۔ جس نرگن سرگن چلایا رتھ، بن رتھواہی ویکھ وکھائیا۔ اوہ ویکھنہارا حقیقت حق، لکھ چوراسی کھوج کھجائیا۔ لہنا
 دینا سب دا دیوے مستک متھ، پُورب کرماں کھوج کھجائیا۔ جو سب توں وکھرا سچکھنڈ دوارے رہیا وس، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر سچ دے وڈیائیا۔ سچ نشان کہے ہو دیال، ویلا وقت دئے گواہیا۔ چاروں گنٹ کوکے کال، مہاکال
 دئے ڈبائیا۔ ترے گن مایا و جاوے اپنا تال، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ ساچی کرے نہ کوئی بہال، کلجگ سادھ سنت بیٹھے مکھ بھوائیا۔ آ کے
 ویکھ اپنے مُریدان دا مُرشد بن کے حال، بے حال رہے بللائییا۔ جیہڑا گوبند تیرے آکے کر کے گیا سوال، اُسا مصلہ حل کرائیا۔ اوہ لکھیا نہ
 کیسے وچ کیتاب، حرف شاہی قلم ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اُس دا حصہ نہ کوئی باب، وجود وچ نہ کھئے جنائیا۔ اوہ تیرے دوارے سدا آزاد، پھاندی
 پھند وچ نہ کھئے پھسائیا۔ اوہ کدے نہ ہووے برباد، جگت نشان نہ کھئے گوائیا۔ اوبدی کدے نہ بھلے یاد، یادداشت سب دی رہیا بنائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اٹھ اپنا کھیل ویکھ برہم برہمانڈ، برہماد تیرا راہ تکائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں دساں ست، پرہم پُرکھ جنائیا۔ جس نے تیرے پچھ لیکھے لائی اپنی رت، رتی رت تیری جھولی پائیا۔ اوہدی جھولی پا دے پچھلا حق، حاکم ہو کے بے پرواہیا۔ جس دی چرن سرن دو جہان رہے ڈھٹھ، پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ گگن پاتال زمیں آسمان سر نہ کوئی اٹھائیا۔ جس دا ڈھولا نغمہ نام اکھا چھند، سرشٹ سبائی کائنات دین دنی آپ جنائیا۔ جسدا نور نورانہ دو جہاناں سچا چند، ست سچ کرے رُشنائیا۔ اُس دا کہنا اتہ من، منسا سب دی پور کرائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لا کایا ماٹی تن، تتو تن اپنا دے جنائیا۔ دُھر دا راگ سنا بن کن، آتمک دُھن اُچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا ویکھ وکھائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے جن بھگت جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ شبد آگمی دی سُن آواز، جگت راگ پرے ہٹائیا۔ بسمل ہو کے ہو بسما، وشو اپنا رُوپ نظری آئیا۔ ابناشی کرتا وٹاوے اپنا سوانگ، سوانگی ہو کے کھیل کھلائیا۔ جس دی سارے کردے تانگھ، نیتر لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا جھولی پائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے ویہویں صدی دا اتہ لیکھا، پُرکھ اکال دے مٹائیا۔ جو انتر آتم سب نوں پیا بھلیکھا، گڑھ بہرم دے ٹرائیا۔ چار جگ جو گر اوتاراں پیر پیغمبران دین مذہب دھرم دا لیا ٹھیکا، اتہ ٹھیکیداری دے چکائیا۔ لکھ چوراسی دا نظری آکو نیتا، نر نرائن رُوپ وٹائیا۔ پچھ ویکھیاں تیریاں نکیاں نکیاں کھیڈاں، اگلا بھیو دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے اٹھ دس ست دیپ، دُھر دا حکم اک جنائیا۔ بنا پُرکھ اکال توڑ بھے نہ کوئی پریت، جگت ناتے جگت وچ ٹرائیا۔ ستجگ ساچی چلا دے ریت، ست دھرم اک سمجھائیا۔ آتم پرما تم دس دے گیت، سو پُرکھ نرنجن ہنگ برہم کر پڑھائیا۔ جھگڑا مکا دے اوج نیچ، آکو رُوپ دے سمجھائیا۔ لیکھا مُک جائے ہست کیٹ، راو رنگ نہ کھئے اکھوائیا۔ آکو کلمہ دس حدیث، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ ساڈا لہنا رہیا پیت، ویلا وقت دے گواہیا۔ سچ امام آوے ٹھیک، مہندی اپنا رنگ رنگائیا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نزدیک، نیرن نیرا پنڈھ مکائیا۔ کوڑی کرپا مٹے اندھیرا تاریک، ساچا نور چند چمکائیا۔ دوجا رہن نہ دیوے کوئی شریک، ایشٹ درشٹ آکو اک سمجھائیا۔ کیسے دواویوں منگن جائے نہ بھیکھ، دیونہار آپ ہو جائیا۔ ناتا توڑ کے مندر مسیت، کایا

کعبے دے سمجھائیا۔ جس وچ بیٹھا رہے سدا اتیت، در ٹھانڈے ڈیرہ لائیا۔ رحمت مہر کرے بخشیش، بخشش جھولی پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ ست رنگ نشانہ کہے پرہ ہوکا دیواں نو کھنڈ، پرتھی دیاں جنائیا۔ کلجگ کوڑ
 گڑیارا مٹنا بھیکھ پکھنڈ، دھرنی دھرت دھول رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی سب دے وسنا سنگ، سدا سہیلا اک اکیلا
 ایکنکارا اکو نظری آئیا۔ جس دا نام ندھان دو جہان زمیں اسمان وجنا مردنگ، لَواں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں اک جنائیا۔ جس دا میلا گُر
 چیل بن کے کھیل کیتا پُری اند، سو پندھ اپنا رہیا مکائیا۔ نال لے کے سورا سربنگ، سچ دوارا آوے لنگھ، سنگھاسن پلنگ اکو سوہیا
 پائیا۔ جس دی لکھ چوراسی ڈوری شبد نال بدھی پتنگ، گڈیا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبد سوامی
 انتریامی انتر سب دا ویکھ وکھائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں سناواں دُنیا، دوہرا تال وجائیا۔ آگے لیکھا مُک جانا رکھیاں مُنیاں، مُنیش نظر
 کھئے نہ آئیا۔ مان ٹٹنا وڈ وڈ گنیاں، جگت وِ دیا نہ کھئے چڑائیا۔ سب دیاں چوٹیاں جانیاں مُنیاں، جو بیٹھے پرہو بھلایا۔ لیکھا رہنا نہ شیعہ
 سُنیاں، پروردگار سانجھا یار ویکھنہارا تھائیا۔ وسدے رہنے نہ مندر محل اٹل جگت جہان گلیاں، چار کُنٹ دہ دِشا پئے دُہائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ سچ نشانہ کہے میں دساں آخیر، آخر اک جنائیا۔ کرے کھیل پرہ پیراں دا پیر،
 پاربرہم بے پرواہیا۔ جس دی تصور کر سکے نہ کھئے تصویر، روپ رنگ صفت وچ نہ کھئے صلاحیا۔ جس دا کھیل بے نظیر، نظریہ اپنا رہیا
 بدلائیا۔ کلجگ اتم شرانطی کٹ کے آپ زنجیر، دُہر دا حُکم دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر سر اپنا ہتھ
 رکھائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے جس ویلے میں لوکات چڑھا، نو سو چرانویں چوکری جگ پچھوں اپنا پندھ مکائیا۔ اوس ویلے گُر اوتار پیر
 پیغمبر سادھ سنت گرمکھ گرسکھ ہر بھگت لکھ چوراسی جیو جنت اکو کلمہ پڑھا، دوجا نام نہ کھئے دھیائیا۔ جے کوئی بنے تے پرم پُرکھ دا
 بردا، دوجا روپ نہ کھئے وٹایا۔ دو جہان بھ۔ وچ ویکھیا ڈردا سر سکے نہ کھئے اٹھایا۔ ابناشی کرتا مہربان ہو کے کریا کردا، کرپن نردھن اپنے
 نال ملائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے اتم پرما تم آپے پھڑدا، سُرتی شبد نال جڑایا۔ سنت سہیلے اک اکیلے لوکات نرگن ہو کے سرگن وردا،
 ناری کنت روپ جنائیا۔ گرمکھاں گرسکھاں دوس زین آگے پچھ پھردا، بھجّا پھرے واہو داہیا۔ اچ تک چوہنہ جگاں وچ اکیاں نے سمجھیا

بردا، باقی سمجھ کسے نہ آئیا۔ شبد سُت دُلا را مالک بنا کے گھرتھر دا، سچ دوارے دتا ٹکائیا۔ اتم اوسے دی رکھی پیج اوسے دا بردا، بردہ
 بال رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ ایہ کھیل اگتا پیر پیغمبران منگیا چر دا، وید ویاسا گیا لکھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہا بن پروردگار اتم لیکھ نہ کھئے
 نبردا، لہنا جھولی کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دی دھار دے بندھائیا۔ ست رنگ کہے میں دینا ہوکا، دھر
 دا حُکم سُنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت مانس جنم پرہہ ملن دا موقع، ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ سری بھگوان کدی کرے نہ کسے
 نال دھوکھا، سچ سچ سیکھیا دئے درڑائیا۔ ویکھو پال سینگھ دے نال تڑدا اوہدا پوتا، سینگھ جگدیش وچے ودھائیا۔ جس دے لیکھے لگا
 شنکر والا کوٹھا، جتا جوٹ دھاری ویس وٹائیا۔ گل نہ الفی تیر اک لنگوٹا، دھوڑی خاک رمائیا۔ سوچ وچ آوے نہ کوئی سوچا، سمجھ
 چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے میرا حُکم مننا سب نوں اوکھا، اوکھا ویلا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 ست ساچی دھار چلائییا۔ ست رنگ نشانہ کہے میتوں ستجگ، ست دھرم اک پرگنائیا۔ کوڑی کیرپا لیکھا جانا مُک، کلجگ بیٹھے مکھ
 بھوائیا۔ میں نام جپاؤنا سوہنگ اکو ٹک، تڑت اتم پرما تم نال ملائییا۔ کلجگ اوتھے پہنچ نہ سکے پُج، ادھواٹے بیٹھا رووے مارے دھائیا۔
 جن بھگتاں نال پرہہ دا رہے کوئی نہ لک، سنمکھ ہو کے درس دکھائیا۔ کلجگ جوٹھیاں جھوٹھیاں صدی ویہویں مکھ وچ پینا ٹھک، امرت
 جام نہ کھئے پیائییا۔ ساچے سنتاں سری بھگوان بناؤنا اپنے پُت، سُت دُلا رے گود اٹھائییا۔ کلجگ جیواں روندیاں گرلانڈیاں کراوے نہ کوئی
 چُپ، گر اوتار پیغمبر دیوے نہ کوئی گواہیا۔ ابناشی کرتا ٹھا کر سوامی کوڑ کڑیا ریاں نالوں گیا رُٹھ، رُٹھیاں پھیر نہ کھئے منائیا۔ گرمکھاں اُتے
 جائے تھ، مہر نظر آپ اٹھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہربان مہربان مہربان مہر نظر آپ اٹھائییا۔ ست رنگ نشانہ کہے
 میں دیواں سچ اشارہ، ہلت پلت ویکھ وکھائییا۔ میرا مالک اکو ایکنکارا، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ دوجا نشانہ رہے نہ کوئی وچ سنسارا،
 سریشٹ سبائی بوجھ بوجھائییا۔ حُکمے اندر ہووے ورتارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائییا۔ آگے اڑے نہ کوئی شاہ دارا، سکدارا ہر اکھوائیا۔ لکھ
 چوراسی وچوں تھوڑیاں گرمکھاں ویکھنا ایہہ نظارہ، باقی نظر کسے نہ آئیا۔ جنہاں دے انتر اتم دے اشارہ، شبدی سینت نال سمجھائییا۔ اوہ
 بولکے اک جیکارا، تونہی تونہی راگ الائییا۔ دوجا کرن نہ کھئے مظاہرا، مُزاحمت وچ کدے نہ آئیا۔ اکو منگن درس گھر ٹھانڈے دربارا، میل ملنا

سچے ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچ نشانہ کہے آیا پوہ چوڈاں، بیس اکیسا ہر جگدیسا ویکھ
 وکھائیا۔ دو جہاناں اندر ثابت رہے نہ کیسے عقیدہ، مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ دین مذہب جو نکا نکا گر اوتاراں پیر پیغمبراں لایا پوڈا، سو
 ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ کرم دھرم دا ہندا ویکھ سؤدا، سٹے بازی جگت لوکائیا۔ جو شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن
 کہانی بانی پرہہ منزل چڑھن دا بنی رہے پوڑا، مارگ اپنا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اچھل
 اچھیدا بھیو اہییدا اپنا اک درڑائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں ماراں اگتی مار، حکم دیوے دھر درگاہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر کے خبردار،
 آلس نندرا دیاں گوائیا۔ بھگت اٹھاراں کر بے دار، غفلت دیاں چکائیا۔ نانک گوہند کر کے چرن پیار، سچ سُنہیڑا دیاں سُنائیا۔ اٹھو ویکھو ہر
 کرتا کل کلکی اوتار، نرگن نیرویر نرکارا نرکار اپنا کھیل کھلائیا۔ جس دا نام کھنڈا ویکھ برہمنڈاں تیکھی رکھے دھار، لہار ترکھان نہ کھئے
 گھڑائیا۔ جس دی پوجا سارے کردے رہے جگ چار، در در سیو کھائیا۔ اوہ ویکھن آیا اپنا سنسار، سنساری بھنڈاری اپنے حکم چلائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل انوکھا بن اکھراں ساریاں رہیا سمجھائیا۔ ست نشانہ کہے میں ست دا متر، میت پیارا گیا
 سمجھائیا۔ جس دی دھاروں آیا نکل، سو نکیاں وڈیاں لیکھے لائیا۔ سرب سوامی بن کے سب دا پتر، پتا پوت گود اٹھائیا۔ نال لاویں بھریاں
 چکر، جو من حق رضائیا۔ صاحب سچے تینوں سچیاں دا سدا فکر، فقریاں 'چوں فقرے اہناں دے ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کھائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں جس ویلے جھلدا، لوکات لئے انگرائیا۔ راکھا بناں بھگتاں کل دا، تتی وا نہ
 لاگے رائیا۔ گرمکھ بوٹا کدے نہ ہلدا، پھل پھل آپ مات مہکائیا۔ سنت سہیلا سچے تول ٹلدا، ترازو اکو نام وکھائیا۔ میں لہنا دینا لیکھا دیواں
 پرہہ دی بھگتی مل دا، انگت نام دات جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم میرا سنگ رہیا نبھائیا۔ ست
 رنگ نشانہ کہے میں سب دا سنگی، پرہہ میرا سنگ نبھائیا۔ سرشٹ سبائی دی کتن آیا تنگی، تنگ دست نہ کھئے رکھائیا۔ جنہاں دی پٹھ
 ہوئی تنگی، تنہاں اوڈھن دیاں ٹکائیا۔ جو اوچھڑ پے گئے ڈنڈی، تنہاں مارگ دیاں سمجھائیا۔ جنہاں دی واسنا ہو گئی گندی، تنہاں
 سگندھی دیاں بھرائیا۔ جو پے گئے خانے بندی، تنہاں دے بندھن دیاں کٹائیا۔ اپہ دھار سب توں وکھری چنگی، مندے چنگیاں نال

رلائیا۔ کوئی لبھنا پئے نہ پاندھا پنڈی، پنڈت ودیا نہ کھئے پڑھائیا۔ اکو سند نام دھر دی دے سندھی، ساچے مالک دئے جنائیا۔ اہناں دی آتما کدے نہ ہووے رنڈی، جگت دُہاگن روپ وٹائیا۔ جنہاں ٹوں ملیا سورا سربنگی، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ اوہ کیسے دی کاہنوں کرن مُچھندی، مچھندگی وچ کدے نہ آئیا۔ دین مذہب دی اہناں اُتون لٹھ گئی پابندی، پابند اکو چرن گول ہر ہر سچی سرنائیا۔ دھرم نشانہ کہے میں بھگتاں دا سنگی، جنہاں نال مل کے اپنا وقت سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سنت سہیلے تارے بھینگی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ست نشانہ کہے سُنو جگ سجن، سجا حال سُنائیا۔ ستگر پورا ہر سوامی اک کرائے مجن، اٹھسٹھ تیرتھ لوڑ رہے نہ رائیا۔ سنت سہیلا کر کے میلا گرمکھ گر گر گھر گھر آوے سدن، سدا ہوکا اپنا نام جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی بھگت سہیلا، بھگون دیا کھائیدا۔ میل ملائے گرُو گر چِلا، چِلا گرُو آپ اکھوائیدا۔ وسنہارا دھام نیولا، سچکھنڈ نواسی اپنا پھیرا پائیدا۔ کلجگ اتم ویکھ کے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پرت بیلا، بیلیاں وچوں بیلی بن کے نظری آئیدا۔ جن بھگتاں وقت ہون نہ دیوے ڈھیلا، زھیلا رُوح بُت دوویں پاک کرائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل جٹ نال مجھیلا، مجلس اپنے نال لگائیا۔

☆ ۱۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی راوی کنڈھے نزدیک اوگرا ☆

ارجن کہے میری منظور ہوئی عرض، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ جس نے اندروں ونڈائی میری درد، باہروں کوڑا حکم میٹیا جگت شاہیا۔ اوس ویلے میں اپنے پریم دی لکھی اک فرد، اگما لیکھ بنائیا۔ کِریا کرے ہر مردانہ وڈا مرد، مہربان بے پرواہیا۔ جنم کرم دا لہنا دینا پچھلا پورا کرے حرج، حاضر ہو کے جھولی پائیا۔ ترتے دواپردی پُٹھی ہوئی نزد، کلجگ اتم سدھی دے کرائیا۔ تن جگ دا پچھلا قرض، ترے گن اتینا حساب بے باق دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ارجن کہا سُن بھٹھیالے، دھر دی

دھار جنائیا۔ جیہڑا بدھگ کرشن بان مارے، تکھی مکھی تیر چلائیآ۔ اوس دے پچھتینوں ملیا مانے، پنچھی پنکھی مانس دیہہ بدلائیآ۔ کریا کرے آپ بھگوانے، صاحب سوامی ہوئے سہائیآ۔ نال لیا کے بال انجانے، بچے نڈھے انگلاں نال لگائیآ۔ جو آگے سدا سدا سد جن بھگتاں کھڑا رہے سرہانے، پیر گرمکھاں اپنیاں نیناں نال تکائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا دینا دُھر دا جھولی پائیآ۔ بھٹھیالے تیری ویکھی سوہنی تپدی بھٹھی، بھٹھیاں وچوں چنگی نظری آئیآ۔ جس دی آگ دے مٹھی، ہوئی ہوئی اپنی سیو کھائیآ۔ اودھر کھیل پُرکھ سمرتھی، جو اپنے بھانے وچ رکھائیآ۔ تُوں میرا درشن کریں اکھیں، انتر اک لو لائیآ۔ میں کتھا کہانی سچھی دسی، سچ دیاں سمجھائیآ۔ جس ویلے آونی ویہہ سو آگی، لوکيات ملے وڈیائیآ۔ ابناشی کرتا لے کے اپنی سکھی، گرمکھ ساچے دُھر دا سنگ بنائیآ۔ پندراں پوہ دی پچھلی متی، جس ویلے دتی وڈیائیآ۔ راوی کنڈھا سب دی سکی، آسا بھری ویکھے نین اٹھائیآ۔ گرو ارجن دے چرن نال اک نو دن دی چھوبی سی مچھی، مستک چرناں نال چھہائیآ۔ صاحب ستگر کہا سُن میری بچی، تیرا لہنا تیری جھولی پائیآ۔ اودھروں اک آواز آگئی آئی اُچی، پُرکھ اکال دتا سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دینی مان وڈیائیآ۔ چرن لگی مچھی آیا سکھ، سکھ ساگر وچ سہائیآ۔ ستگر تیرے ملن دی بھکھ، میرے اندر آس ودھائیآ۔ میں سدا تیرے چرناں جاواں جھک، دوجا سیس نہ کیسے نوئیآ۔ صاحب ستگر ہوئی جہی کہا اندروں مکھ، آواز دتی سُنائیآ۔ جس ویلے پُرکھ اکال آوے جن بھگت سہیلے گودی چکے اپنے پت، پت پرمیشور ویس وٹائیآ۔ تیرا لہنا دینا پچھلا دیوے چک، مچھی توں مانس روپ دے بدلائیآ۔ پُرکھ اکالا کھیل کرے اٹ، اٹ دیا کھائیآ۔ آتما سنگھ دا فوجا سنگھ ہووے دلارا ست، پرہہ ستیاں لے اٹھائیآ۔ مچھی توں اُس دی بچی تیرا لہنا کچھ، پت پرمیشور جھولی دیوے پائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیوے مان وڈیائیآ۔ مچھی کہے میں جل مینا، جل دھار وچ سہائیآ۔ تُوں صاحب ستگر وڈ پرینا، بے انت تیری وڈیائیآ۔ تیرا کھیل لوک تینا، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیآ۔ گون وار گون تھت گون مہینہ، لوکيات دے سمجھائیآ۔ جس ویلے پاربرہم پت پرمیشور جن بھگتاں ٹھانڈا کرے سینہ، امرت میگھ برسائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، صد دیونہار وڈیائیآ۔ ارجن کہا ایہہ کہانی وکھری، جگ جگ اتھاس نہ کھئے بنائیآ۔ کوئی سمجھ نہ سکے براہمن پتری، بھوکھ وچ نہ کھئے درڑائیآ۔ ایہہ لکھی نہ جائے

لائیناں وچ ستّیں، ہنسیاں وچ جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ مچھی کہے گر کرپا
 دھار، اپنا بھیو دے جنائیا۔ کی کوئی میرا پچھلا کرم سکیا وچار، نہکرمی اکھ کھلائییا۔ ہوئی جہی شبدی کر گفتار، ستگر پورے دتا جنائیا۔
 تیرا دوپر دا وبار، پڑدا دیاں اٹھائیا۔ جس ویلے کرشن جُھی لئی مار، جمن وچ اپنا آپ جُھپائیا۔ تُوں مینڈک ہو کے اوہدے اُتے ماری چھال،
 اپنا بل دھرائیا۔ اوس نے پُچھیا دس تیرا کی حال، اوہ اپنا دُکھڑا رسیا جنائیا۔ کرپا کر میرے کرتار، کرپا ندھ تیری سرنائیا۔ میں بھل کے
 تیرے اُتے چڑھیا آن، میری مت مینوں نہ کھئے سمجھائیا۔ کس بدھ ہووے تیرا چرن دھیان، وچ جل دھارا جل تیرا میل ملائییا۔ حکم
 نال کہا کرشن کاہن، اپنی آواز سنائیا۔ کلجگ تیری آسا ہوئے پردھان، منسا پور کرائیا۔ جس ویلے گرو ارجن دیوے بلیدان، راوی وچ اپنا
 آپ بھیٹ کرائیا۔ اوس ویلے تُوں چرن لگنا آن، چرن دھوڑی نال تیرا مانس جنم دئے بدلائیا۔ پھیر میلا انت سری بھگوان، شاہ پاتشاہ سر اپنا
 ہتھ ٹکائیا۔ جس دا جودھا ست سورپیر اک نوجوان، شبدی گوہند پھیرا پائیا۔ اُس کُل وچ تیری ہووے کلیان، جسدا مُل قیمت نہ کھئے
 چُکائیا۔ تُوں پچیاں ورگی بچی بنیں نادان، آتم پوتر نظری آئییا۔ پیو دادا تیرے ہووے نال، دادے دا دادا پرم پُرکھ اپنی گنڈھ پوائیا۔ ہوئی
 جہی کر کے نمسکار، دتا اوس سیس نوائیا۔ بے پرہو میں کسے دے وچ نہ آواں جال، ماہیگیر پکڑ باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ دس ہور کیہڑا
 ساتھی ہووے میرے نال، اگلا سنگ بنائیا۔ اوس نے دتا اک فرمان، دُھر دی دھار جنائیا۔ اک بدھگ تے دو اوس دے بال انجان،
 چوٹھا چوبدار نظری آئییا۔ پنجویں درشن کرن والی جیہڑی چرنی ڈکے آن، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پورب جنم دی وچھڑی ساری سنگت
 تیرے نال مل کے گاوے گان، گہر گمبھیر گوہند گن سنائیا۔ اوس کہا پرہو میری کیوں کریں پہچان، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھجائیا۔ کی
 میرا ہووے نام نشان، کس بدھ ناتا جگت جڑائیا۔ بھیو ابھیدا کھول کے دسیا کاہن، اشارے نال درڑائیا۔ ویکھنہارا سری بھگوان، اُپھل بھل
 کدے نہ جائیا۔ بے شک لکھاں کروڑاں کوٹن کوٹ جگندر کوراں ہوون وچ جہان، پر گوہند کُل دی بچی جگندر اکو نظری آئییا۔ ایہہ سنکے
 پچن مہان، مینڈک وچی اک ودھائیا۔ راوی وچ گر ارجن ملنا آن، کلجگ اتم میل ملاؤنا بے پرواہیا۔ دواپر کلجگ جل وچ کرنا اشنان، تن
 ماٹی خاک پانی وچ رکھائیا۔ بنا صاحب ستگر کرنی نہیں کسے کلیان، کرماں دا لیکھا نہ کھئے چُکائیا۔ جان ویکھیاں تگیا اوہ بھٹھیالا انجان، جس

دی بُدھ نہ کھئے چٹرائیا۔ اوس منگیا ایکا دان، جھولی اپنی آگے رکھائیا۔ جے مینوں ملن آوے بھگوان، اکلا میرے در نہ پھیرا پائیا۔ میرا پچھلا ساتھ ملاوے آن، وچھڑیاں جوڑ جُڑائیا۔ جوڑ جُڑا کے جنم مرن دا لیکھا چُکائے جہان، دو جی وار مات گریہ نہ پھیرا پائیا۔ بہاویں ڈھائی گھنٹے میرے گھر بن کے رہے مہمان، اس توں ہوتا حصہ منگ نہ کھئے منگائیا۔ جے ڈھئیے والا ہووے نال نوجوان، گوبند دُھر دا سچا ماہیا۔ مینوں جنگل پیلے وچوں لئے بہال، بن کے دُھر دا راہیا۔ جس دا نشانہ جھلے وچ دو جہان، دیوانہ مستانہ گرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ بھٹھیلے کہا ایہہ میرا کام، ستگر ہتھ وڈیائیا۔ سینا پچھے پھیرا رام، دسترہ بیٹا بن کھنڈکھو جے تهاؤں تھائیا۔ رُکنی پچھے لڑیا کرشن کابن، ول چھل اپنی کھیل کھلایا۔ میں تد منان جے میرے کوچھے کلمے پچھے آپ پھرے بھگوان، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ میں سٹا ہوواں نال آرام، اوہ سٹیاں لئے اٹھایا۔ میں اوہنوں بردا ویکھاں کہ غلام، جو بھگتاں سیو کھایا۔ کابی پیلے وچوں کوں کرے میری پہچان، پھڑ باہوں باہر کڈھایا۔ گر ارجن کہا اوہ بندہ نہیں نہ انسان، حلیہ اک نہ کھئے جنائیا۔ اوہ ایتھ اوتھ ویکھنہارا مار دھیان، لگھ چوراسی جیو جنت وچوں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دے لہنے رہیا مُکائیا۔ جس ویلے مچھی نوں ملی اسیس، خوشی خوشی ڈھولے رہی گائیا۔ راوی نے کہا میرے وچ چرن رکھن دی مینوں دے دے فیس، میں تیرا تن تپدا ٹھنڈا دتا کرائیا۔ مینوں دس اوہ کپڑا تیرا جگدیش، جو جگدیش ہو کے بھگتاں سیو کھایا۔ گرو ارجن کہا اُس دے تاج سوہے سیس، شہنشاہاں دا شہنشاہ پاتشاہاں دا پاتشاہ اکھوایا۔ اوہدی بھگتاں نال پریت، جگ جگ ویس وٹایا۔ اوہ تیرے کنڈھ آوے ٹھیک، ٹھاکر ہو کے پھیرا پائیا۔ اوہ کھیل کرے نیکن نیک، نیچوں نیچ سیو کھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لہنا دے مُکائیا۔ راوی کہے میں اوس نوں راواں، جو رہبر اک اکھوایا۔ اوسے دا گن گاواں، جو گہر گمبھیر دیا کھائیندا۔ اوسے دا درشن پاواں، جو وچھڑے میل ملائیندا۔ اوسے دے چرناں بیٹھاں اپنی چھاتی ڈاہواں، جس چرن چھوہ نال سنت سپیلے گرمکھ میلے اپنے رنگ رنگائیندا۔ اوہ اپنیاں بھجاں وکھاوے باہواں، باہواں آگے ہتھ ہتھان آگے انگلاں انگلاں آگے پوٹے چھوٹے چھوٹے میرے نال چھپائیندا۔ میرے کرم بدل جان کھوٹے، جو کھوٹے کھرے بنائیندا۔ جس نے ویہہ سو ویہہ بکرمی روداس چمار دے بنھائے ہوئے بکے جھوٹے، آر پار آپ

لنگھائیندا۔ میں اہناں دے تارن آیا پوتے، جہناں دا ناتا پال سنگھ نال جڑائیندا۔ ایس پرہو دی سوچ کیا کوئی سوچے، سوچ سمجھ وچ نہ آئیندا۔ راوی کہہ میرے بھاگ اٹھن سوتے، سٹی آپ اٹھائیندا۔ ایہناں بھگتاں آدھو چکارا کے اک وار چکے اپنے موڈھے، موڈھا اگلے جہان دا آپ لگائیندا۔ اس توں آگے گرسکھ شوہ دریا نہ کوئی کھاوے غوطے، دو جہاناں بیڑا پار کرائیندا۔ تار کے جائے وڈے چھوٹے، بردھ بال جوان ونڈ نہ کھئے وکھائیندا۔ جن بھگتو تہاڈے دُرمت میل کلیور پاپ سارے گئے دھوتے، چنتا چکھا غم نہ کھئے رکھائیندا۔ راوی کہے پرہو اپنے چرناں توں لاہ کے موجے، اک دو چار براہمن دے سر اُتے رکھائیندا۔ جیہڑے گھمیاں کولوں منگے سی نال دھوکھے، اوہ گھمیاں دا لال لالو لال کیشن سنگھ روپ وٹائیندا۔ دوجا کوزہ کیشن سنگھ ہتھ پھڑا کے انتر آتم ایہ سوچے، پرہ لہنا دینا کیوں مکھائیندا۔ جو پہنچنہارا سدا اپنے موقعے، کہار یار تیلی سارے پار کرائیا۔ تارا سنگھ اک واری وڑنا پانی وچ چھوٹے، جو گوڈیاں تائیں رکھائیا۔ جہناں وچ نہانا پیا کر کے لنگوٹے، ہُن تن نہ کھئے ٹھرائیا۔ جے پچھ براہمن ہو کے ججھاناں کولوں کھاندا رہیا پروٹھے، ہُن بھگتاں نال امرت جام پيائیا۔ رل مل سارے کندھے اوس پہنچے، جس کندھے اُتے ارجن اک دھیان لگائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کھیل آپے سوچے، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔

ڈلے ویکھ گرمکھ تردے، ویلا پچھلا یاد کرائیا۔ جو ستگر بیڑے چڑھدے، تنہاں کھیوٹ کھیٹا بے پرواہیا۔ جن بھگت سہیلے میل وچھڑے چردے، پھڑ باہوں جوڑ جڑائیا۔ سب دے ٹھنڈے کر کے جائے بردے، ہر امرت میگھ برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بہار اپنے کندھ اٹھائیا۔ ڈلے ویکھ ونجھ مہانا، ہر چیو نام لگائیا۔ جس بیڑے تے چڑھے کوئی نہ راجا رانا، گرمکھاں گرسکھاں غریب زانیاں دئے وڈیائیا۔ جس دے پچھ ارجن مٹیا بہانا، راوی اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ سو جن بھگتاں دیون آیا دانا، داتا ہو کے پھیرا پائیا۔ سارے گاؤ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بھاگ بھرے بھاگ وچ جھولی پائیا۔

☆ ۱۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی اُجاگر سنگھ دے گرہ پنڈ چے ضلع گرداسپُر ☆

پُرکھ اکالا دین دیا لا سورا سربنگی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی دیا کھائیندا۔ آد جگاد جگ چوکری لہنا دینا دیوے دھر دی وست منگی، نت نوت جھولی آپ بھرائیندا۔ جن بھگت اکیلا لیکھا جانے گرو گُر چیلا کھیلے کھیل بؤہ بدھ رنگی، ویس انیکان رُوپ وٹائیندا۔ جنم جنم دا کٹنہارا خانہ بندی، کڈھنہارا واسنا گندی، دُرمت میل آپ دھوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی کرنہار کرتارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ تریتا دواپر جس نے پار اُتارا، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ پورب لیکھا جانے سارا، صاحب اہل بھل کدے نہ جائیا۔ مِتران نال مِتر پیارا، پتا نال پوت دُلارا، شتروآں اپنا رنگ چڑھائیا۔ ونجاں وچوں ونج وپارا، ہٹاں وچوں ہٹ نیارا، سمرتھ پُرکھ آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، پورب لیکھا رہیا مُکائیا۔ پورب لیکھا لہنا دیوے، نر نرنکار وڈی وڈیائیا۔ ابناشی کرتا الکھ ابھیوے، اگم اگوچر ویکھ وکھائیا۔ رسنا جہوا جو نر ہر نرائن سیوے، اتر اتم دھیان لگائیا۔ تِس تُوں جگ جنم دے ملدے میوے، امرت پھل کھوائیا۔ اُس دے چرناں جھکدے دیوت سُر دیوی دیوے، کروڑ تیتیسا سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ تریتا کہے میں ویکھیا تیرا رُوپ، ہر گھٹ واسی تیری وڈیائیا۔ دواپر کہے میں ویکھیا تیرا کلبوت، بن تتان نظری آئیا۔ کلجگ کہے میں تیرا دیاں ثبوت، ست سچ سرب درڑائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکری سدا موجود، صاحب سوامی ایکا ایکنکارا نظری آئیا۔ جو بھگتان اصل نال مکاون آیا سوڈ، شرح حساب اپنے نال گھڑائیا۔ اگے کرن آیا محفوظ، بندی خانہ دئے تڑائیا۔ ساچا بخشن آیا عروج، عرشاں اُپر عرش ایکا دھام سُہائیا۔ پڑھاونہارا اک حرُوف، ساچا منتر رہیا درڑائیا۔ پورب جنم دا لیکھا کرکے منسوخ، اگے لہنا دئے مُکائیا۔ نانا تٹ جائے پنج بھوت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش لوڑ رہے نہ رائیا۔ اگم نگم دی آوے سوجھ، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ جنم کرم دی ترسنا میٹے بھوکھ، نجہر امرت دھار وہائیا۔ اہنا سجنان نال تیرا کرے رسوخ، جو تریتا دواپر وچھڑے کلجگ لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، بھید ابھیدا دئے کھلائیا۔ پورب لہنا ویکھ پنچھی، پسچاتاپ دے گوائیا۔ پرم پُرکھ پت پرمیشور اوہ کہانی لگے اچھی، جو مل کے بھگتان نال بنائیا۔ جس دی سار کیسے نہ دسی، شاستر سمرت وید پُران نہ کھئے جنائیا۔ سُن حال احوال جو

ویکھیا اکھیں، آخر پڑدا لاپیا۔ جس ویلے تیری دھار کرشن چرن ڈھٹھی، بدھک پھڑ کے لیا اٹھائیا۔ اوس ویلے تیری اکھ ویکھی اک سوہنی
 سبھی، نیناں نیر وائیا۔ بھگون جنہاں دی پریت تیرے نال لگی، اہناں دے نال مینوں دینا ملائیا۔ توں آد جگادی بھگت سہیلا جدی،
 پشت پناہ دینی سرنائیا۔ کرشن اوس ویلے مار چپیڑ کہا گلہ کھبی، دھر دی دھار جنائیا۔ جس ویلے پنچم نانک جوت جگی، ارجن روپ
 وٹائیا۔ تینوں تپاؤنی پینی بھٹھی، بن بھٹھیالا سیو کھائیا۔ اُس ویلے اندروں اپنی آواز دسیں، ہویکاں نال سُنائیا۔ میری ماری گئی متی، تیری
 سار کھئے نہ آئیا۔ چرن دھیان کر کے ہتھ لوح اُتے رکھیں، اپنا مان ودھائیا۔ جد ویکھیں تے دسے ٹھنڈی، اگنی آگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، تیرا لہنا ویکھ وکھائیا۔ پنچھی کہے مینوں رہے نہ پسچاتاپ، جنم وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا اندروں
 باہروں کھولنا تاک، نت تیرا درشن پائیا۔ کرشن کہا اوہ میرا سب توں وڈا باپ، جس نے کوٹن کرشن کاہن رام دتے بنائیا۔ جو نرگن سرگن
 ہووے ساکھیات، لوکات ویس وٹائیا۔ کلجگ اتم تیرا وڈا بننا ساتھ، بنس سربنس دئے سہائیا۔ بھٹھیالے تیری جھولی پائے دات، ارجن گرو
 دئے گواہیا۔ جنہاں دا بدھک نال ساتھ، سوکر یار نال ملائیا۔ جیہڑی مین چرن گول چھوبی مار جہات، اُس ملے وڈیائیا۔ جس نے دھر
 دا منگیا ساتھ، اُسوں کندھیاں اُتے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، تیرا لیکھا دئے مکائیا۔ ویکھو لیکھا مکدا مات، سو
 ستگر آپ مکائیا۔ بنا سدیاں پچھیاں گھر پچھن آیا وات، وارتا پچھلی یاد کرائیا۔ رویداس نے نال بھڑی قلم دوات، لیکھا لکھت وچ گواہیا۔
 پار کندھ پرہ نے ماری آپ جہات، سارے سنگی ساتھی لے بُلایا۔ اکٹھے کر کے بخش دیوے نجات، جنم مرن دا گیڑ رہے نہ رائیا۔ رُوح
 بُت دوویں کر کے پاک، صاف ستھرے دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ارجن کہا بھٹھیالے
 رکھیں چیتا، چیتن سرتی نال ملائیا۔ جیہڑا شاہ سلطاناں نالوں غریباں نوں پار اُتارے اگیتا، اگلا لیکھا آپ جنائیا۔ بھگت ادھارن اُس اپنا
 لینا ٹھیکا، دو جے ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر تیرے ہتھ رکھائیا۔ بھٹھیالے کہا میں کیتا ککرم، نہ کرمی
 تیری سار نہ آئیا۔ ایہہ نہیں سی میرا دھرم، ادھرمیاں دا حکم من کے بیٹھا سیس جھکائیا۔ جے بخشیں تے ساچی سرن، سرنگت اک درسائیا۔
 جس مندر اندر تیرے بھگت سہیلے ورن، اُس دا در دینا کھلایا۔ چنگا ہندا جاں تیرے پچھ مینوں ملدا ایہہ سرن، تن ماٹی خاکی تیری

بھیٹ چڑھائیا۔ اس جیون نالوں چنگا من، جس دے ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھے دئے لگائیا۔ صاحب ستگر کھاگر ارجن، شبد سندیسہ اک سُنائیا۔ ہر کا بھانا کھئے نہ آئے ورجن، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ تیرا لیکھا مُکنا اکٹھیاں ہو کے باراں والی درجن، درجہ بدرجہ سارے جوڑ جڑائیا۔ تیرا سہائی جودھا سورپیر وڈ مردن، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ راوی دا گھاٹ لنگھ کے سردل، در دوارے تیرے پھیرا پائیا۔ اوہ کھیل کرے فردن فردن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک ٹکائیا۔ بھٹھیالا کہے میں کی سمجھاں، بڈھ مت رہی نہ رائیا۔ پرم پُرکھ تیریاں کپھڑیاں رمزناں، جو اشاریاں نال جنائیا۔ میں تیرے تھلے ڈاہندا رہیا نکیاں نکیاں چھمکاں، جو ساڈھے تے ہتھ لکڑی نال ملائیا۔ تُوں لاؤندا رہوں ہوئی ہوئی اپنیاں تنکا، پن تندى تند ستار وجائیا۔ تُوں بھواؤندا رہوں میرے من کا منکا، مہربان دیا کھائیا۔ میں منگدا رہیا ہو کے منگتا، تیرے در تے عرض سُنائیا۔ مینوں میلا ہو جائے بھگتاں سنگ دا، گرمکھاں نال وڈیائیا۔ پھیر جاناں ستگر چولا رنگدا، دُرمت میل دھوائیا۔ جے نظارہ بخشیاں اپنی سیج پلنگ دا، ساچے تخت بہائیا۔ اس توں چنگا ویلا نہیں سوہنی ٹھنڈ دا، جو اگنی تت بھجائیا۔ لیکھا چُک جائے کوڑی سرشٹی ورہنڈ دا، برہمنڈ چرناں ہیٹھ دباہیا۔ میں اوہ در ویکھاں جتھے وشن برہما شو در کھلوتا منگدا، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈھولا گاؤے تیرے چھند دا، دُھر دا راگ الاہیا۔ میں اوس دوارے اوس منزل اوس مقامے جاواں لنگھدا، جتھے حاضر حضور ظاہر ظہور نرگن داتا پُرکھ بدھاتا بیٹھا آسن لائیا۔ لیکھا رہ نہ جائے کیسے مہانے ونجھ دا، کھیوٹ کھیٹا اکو نظری آہیا۔ سُکھ ماناں اوس اند دا، جو گوہند گیا سمجھائیا۔ پہلوں درشن کر کے گجری چند دا، پھر تیرے وچ سہائیا۔ جھگڑا چُک جائے جیو پنڈ انڈ برہمنڈ کھنڈ دا، سگلی چنت گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ بھٹھیالے تُوں تائی بھٹھی، اگنی بھیٹ چڑھائیا۔ گہر گمبھیر تیری آتم کرے ٹھنڈی، اُپر پھولاں ہار وچھائیا۔ ستگر سیج سہاونی سب توں چنگی، جس نوں پیر پیغمبر کھوجن تھاوں تھائیا۔ ایہہ شاہاں دیاں تختاں نالوں تیری منجی چنگی، جتھے مجلس لگی بے پرواہیا۔ تیری جنم جنم دی ورن ورن دی برن برن دی کٹ کے تنگی، سرن اکو اک درسائیا۔ اوہ تک لے اپنے پچھلے سنگی، جو دُور دُراڈے پھڑ کے تیرے نال ملائیا۔ شبد بھاجی دے کے گنڈھی، گھرو گھری لے اٹھائیا۔ راویوں پار تیری ویکھ کے سوہنی ڈنڈی، ڈنڈوت کردا

آیا دُھر دا ماہیا۔ بے شک تیرے والاں وچ کسے نہیں واہی کنگھی، سَتگر پُورا دُرمت میل اندروں دئے دھوایا۔ جھگڑا کرے نہ تیرا من
 فرنگی، ساڈھے تن ہتھ چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ کوڑی کریا کڈھ کے واسنا گندی، سچ سمگری وچ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہار آپ سرنایا۔ بھٹی توں ملیا سنگھاسن، ویکھو کھیل بے پرواہیا۔ بھگتاں نال بنیا ساتھن، سوہنا سنگ جڑایا۔ جے جے
 جیکار برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش اکھن، گن گندھرب دیوت سُر ڈھولے جس رہے گایا۔ جنہاں دا لہنا دینا ہر کرتا آپ آیا واجن، پُورب
 پڑدا پھول پھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ بھٹی پچھوں ملیا ہر کا بھٹھ، جس کرم روگ دتا مٹایا۔
 اکو وار دئی دویتی کریا اندر دتی کٹ، جوتی لمبواگنی لایا۔ نرمل نور جوت کر پرکاش، ساچا پڑدا دئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ڈاہی اگ دا ملیا بدلہ، ہر انتر کھوج کھجائیندا۔ ایہہ تیرا پچھلا ساتھ سکلا، جو سگوان نال لیائیندا۔
 آگے لہنا دسے آگلا، بھیو ابھید آپ کھلاییندا۔ جن بھگتاں لیکھے لایا سچکھنڈ دوار بنگلا، بگ پڑا کوئی اوتھے رہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیندا۔ ویکھ کھیل ہر کرتا کرے آجاگر، سنگھ آجاگر دئے وڈیائیا۔ اٹھ ویکھ تیرے پچھلے
 یار بن کے آئے سوڈاگر، رام سنگھ پھیرا پائیا۔ جس دے نال اوہدے مٹر پتر شترؤ یاتر، سوہنا سنگ بنایا۔ دربان سپتری کرن آئی خاطر،
 نونہ چندو ملی وڈیائیا۔ اوہ مینڈک مچھی لنگھ کے آیا پاتن، جس دا لیکھا ارجن گیا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر
 ٹھانڈا دئے جنایا۔ آگ کہے میں ہو گئی ٹھنڈی، کاشٹ وچوں نظر کسے نہ آیا۔ جس ویلے جن بھگتاں دی مینوں آئی سگندھی، میں سنگھ
 کے خوشی منایا۔ جاندے ماہی کولوں اک وست منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جدوں مڑ کے پھیر اپنے پتن لنگھیں، پچھلا پندھ
 چکایا۔ اوس ویلے مینوں نمسکار کرن دیویں اپنے چرن ننگیں، جو جل دھارا وچ رکھایا۔ جس پانہی نے لیکھ چکایا براہمن پکھنڈی، ناتا
 لالو نال جڑایا۔ اوتھے تیرے جاندیاں نوں آئی ہووے گنگی، گوداوری جمنا سُستی بن کے پاندھی اپنا پندھ مکایا۔ تُوں ہی تُوں ہی ڈھولا
 ہووے گاندی، گا گا شکر منایا۔ اُس توں آگے اک گہن، جس دے اندر میں وسیرا رکھاندی، اپنا ڈیرہ لایا۔ مینوں ویلا وقت یاد اوہ
 جس ویلے تیرے پریم پیار اندر میری کھل گئی پراندی، مینڈھی سپس نظر کھئے نہ آیا۔ میں دسترہ دوارے دی باندی، نکئی اپنا نام جنایا۔

جس ویلے میں سنگت ویکھی جاندی جاندی، جاندی ویراں چرن دھوڑ چُک کے مستک لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دے لیکھے پور کرائیا۔ لیکھا پور ہویا مکیا جھگڑا، جھنجھٹ دتا چُکائیا۔ آگے حُکم ورتائے کرڑا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ نانا جوڑ کے ہر سنگت گھر دا، بھکت بھگوان لے ترائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، در دوارے آ کے وردا، وعدیاں نال وعدہ کیتا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، تِن دِن پہلوں درشن دے کے پھیر آگے کھڑدا، کھڑن توں پہلوں آگلا گھر ساکھیات دئے وکھائیا۔ غریباں دا موہری اک ایہہ غریب بندا، جس دا نصیب آپ دتا بدلائیا۔ سری بھگوان جنہاں پھڑدا اہنناں نہ چھڈدا، جنہاں دے اندر وڑدا اہنناں دا لاه کے پڑدا اپنا رنگ وکھائیا۔ بھگتاں دا بردا سیوا کردا، در در گھر گھر اپنی الکھ جگائیا۔ بھٹھیاں اُتے کدے نہ سڑدا، تتیاں تویاں اُتے چرن نہ دھردا، بن تتاں اپنا آسن لائیا۔ جے ایہو جیہا کھیل ارجن نال نہ کردا، پرہ نال میل کون ملائیا۔ نہ پرہو نہ بھکت کوئی ایتھے آ کے وڑدا، ایس دھرنی دھرت نہ ملے وڈیائیا۔ جتھے گرمکھ گرمکھ سنت سہیلا چرن دھردا، اوہو دھرتی سوہیا پائیا۔ آج توں مالک تہانوں سب نوں بنا اوس گھر دا، جس گھر وچ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ سمنڈ ساگر جگت دریا نہ کھئے اٹکائیا۔ جس منزل پوڑے کوئی نہیں چڑھدا، اوسے پوڑے گرمکھ دتے چڑھائیا۔ غریباں وچوں غریب نائیاں وچوں نانا پُرکھ اکال دین دیال سدا جن بھگتاں اپنے سیس اُتے دھردا، جگدیش اپنی سیو کرائیا۔ ویکھو منگی منگ دا پھل ملدا، دل دا دلدار جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جن بھکتو تسیں نہیں غریب، جگت مایا کم کیسے نہ آئیا۔ ستجگ دی اگلی ویکھو ترتیب، طرح طرح رہیا جنائیا۔ سدی ویہویں رہی بیت، چوڈاں لوک دین دُہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہہ کے گئے ٹھیک، بھوکھتاں وچ جنائیا۔ جس ویلے آئے واحد لاشریک، پاربرہم پت پریشور بے پرواہیا۔ سو سرشٹ سبائی دئے نصیحت، حُکم نال جنائیا۔ جنہاں نوں ستجگ تربتا دواپرکجگ کر کے دتی وصیت، اہنناں دا لیکھا دئے مکائیا۔ لکھتاں وچوں لیکھ کڈھکے اصلیت، اصل اپنی دھار سمجھائیا۔ گرمکھاں دی اکو بنا کے ولدیت، جگت ناتے دئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدا سدا سد دیونہار وڈیائیا۔ پلنگ کہے میرے اُتے چڑھیا کون، بیٹھا آسن لائیا۔ جس دے چار کُنٹ اِرد گرد پھردی اُنجا پون، اپنی سیو کرائیا۔ جس دا کایا مندر اندر اُجڑیا کھیرا پرہو آیا وساؤن، ساڈھے تِن

ہتھ مندر دئے وسائیا۔ کوڑی کریا بُرج ہنکاری آیا ڈھاہوئن، مایا ممتا موہ دئے گوائیا۔ جُگ جنم دے وچھڑے آیا ملاؤن، اکٹھے کر کے جوڑ
جڑائیا۔ چرن ٹکا مستک آیا چُھہاؤن، لہنا دینا راوی ربیا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سدا
سُہیلا اک اکھوائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جنہاں ملیا تنہاں ملی وڈیائیا۔

☆ ۱۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی اُجاگر سنگھ دے گرہ پنڈ میاں ☆

ہر ستگر شبد اکھا کھوجی، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ بھگت وچھل ہر بھگون چوجی، لکھ چوراسی بھو چُکائیندا۔ ٹھا کران دا
ہر ٹھا کر مؤجی، مجلس اکو نام رکھائیندا۔ جنم کرم دے وچھڑے ویکھے روگی، پچھرت آپ ملائیندا۔ پھڑکے چوئڈی کایا وچوں اتلی بودی،
سوئی سرتی آپ اٹھائیندا۔ لیکھے لا کے کلی کوجھی، درگاہ ساچی آپ وڈیائیندا۔ نام بھنڈارا کھول کے خانہ مودی، مُدت پچھوں اپنی دیا
کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دی کرنی ویکھ وکھائیندا۔ دُھر دی کرنی ویکھنہارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ آد جُگاد
جُگ چوکرئی برہمنڈ کھنڈ جس دا پسارا، کھانی بانی اپنی کار کھائیا۔ زرگن سرگن سرگن پاونہارا سارا، تتاں اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ شبد
اکھی بن ونجارا، چار کُنٹ دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جس دا لہنا اُس دا دینا پورب کرمان لاپے ادھارا، قرضہ مقروض سر نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا ہر گھٹ تھائیا۔ شبد کھوجی گرمکھ چُن دا، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا مکاوے
گن اوگن دا، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھائیا۔ بھو کھلاوے آتمک دُھن دا، انحد نادى ناد وچائیا۔ پندھ مکاوے اگلی سُن دا، سُن سہادھ نہ کھئے سہائیا۔
سنت سُہیلے گرمکھ سجن آپے پُچھدا، نرویر ہو کے پھیرا پائیا۔ لیکھا جانے ساڈھے تِن ہتھ کایا ماٹی پنج تت بُت دا، اپ تیج وائے پرتھمی
آکاش کھوج کھجائیا۔ پڑدا لاپوے اپنا لُک دا، ساکھیات ست سرُپ اپنا درس دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سدا
دیونہار وڈیائیا۔ شبد کھوجی دیکھے دو جہاں، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ دھرت دھول اپنا ویس وٹائیا۔ سنت سُہیلے لئے اٹھا، گر گر بھو
کھلائی۔ گرمکھ سچ لے جگا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ گر سیکھ گوڑھے رنگ لے رنگا، رنگ مجیٹھی نام چڑھائیا۔ سچ سندیسہ دُھر دا

دئے سنا، بن اکھراں نام پڑھائیا۔ بن دین دیال صاحب کیرپال اتم پکڑے کوئی نہ بانہ، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کلجگ سرشٹی درشٹی کوک
 رہی وانگ کان، کاگ وانگ رہی کُراٹیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شبد کھوجی کہے میں آد جگاد
 جگ چوکرئی لبھا، مانس مانکھ مانس گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ جنہاں دا پرم پُرکھ دا نانا جُڑیا پیو پُت دا، سو پتوتے دیاں ملائیا۔ لیکھا
 چکاواں مانس دیہی منکھ دا، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ جھگڑا چکاواں مات گربھ دے دکھ دا، دس دس ماس اگن نہ کھئے تپائیا۔ لیکھا
 مکاواں اُلٹے رُکھ دا، سمنکھ ہو کے درس دکھائیا۔ وقت سہاواں سہنجی رُت دا، چھپر ہر ہر نام لگائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال دین دیال
 میرے کولوں پُچھدا، جن بھگت اوس نوں دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا چکاوے تھاون تھائیا۔ شبد
 کھوجی کہے میں ویکھیا نو کھنڈ، نو در سرشٹی پھول پھلاٹیا۔ نو رس کوڑ پکھنڈ، بھیکھی اپنا بھیکھ رہے جنائیا۔ سرت سوانی سب دی
 ویکھی رنڈ، ہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ آسا ترسنا مایا ممتا بوئے ہنگتا کوئی نہ ڈھاہوے کندھ، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھنائیا۔ جوتی نور چڑھیا کھئے
 نہ چند، گھر وچ گھر نہ کھئے رُشنائیا۔ ڈونگھی کندر میٹے کوئی نہ پندھ، سفری ہو کے سفر نہ کھئے چکائیا۔ آتم پرمام مل کے گائے کوئی نہ
 چھند، رسنا جہوا بٹی دند جگت کرے پڑھائیا۔ تیرا ناؤں زینکار دیناں مذہباں وچ دتا وند، ست ستوادی برہم برہمادی تیرا انراگی راگ نہ
 کھئے سُنائیا۔ ست دیپ کوڑ کُریار پاؤندا ویکھیا ڈنڈ، جوٹھا جھوٹھا ڈنکا رہیا جائیا۔ ساچے مندر کوئی نہ ویکھ لنگھ، نیج نیتر تیرا درس کھئے نہ
 پائیا۔ توں داتا صاحب سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ جنہاں گرمکھاں لاویں اپنے انگ، انگیکار لئیں بنائیا۔ اہناں ایتھے اوتھے دو
 جہان ہوویں سنگ، سکلا سنگ بنائیا۔ لکھ چوراسی توڑ کے پھند، جم کی پھاسی دئے کٹائیا۔ نیج آتم نیج گھر نیج گرہ دے کے پرمانند، پرمام
 اپنے وچ سائیا۔ جنہاں تیرا ڈھولا گایا سو پُرکھ زرنجن اگتی چھند، سو ہنگ برہم لیکھا گئے مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، شبد کھوجی سنت سہیلے تیرے نال ملائیا۔ شبد کھوجی کہے میں ویکھے چار جگ، جگ چوکرئی پھیرا پائیا۔
 اتم سب دی اوڈھ گئی مُک، تھر نظر کھئے نہ آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ سر قدمان اُتے سارے بیٹھے سٹ، مان ابھان چلے نہ کھئے
 چٹرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر موڑ گئے مکھ، صدی ویہویں دے نہ کھئے رُشنائیا۔ نو نو چار گھر گھر لگا دکھ، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔

گرمکھ وِ رلا سنت سُہیلا جس تیری رکھی اوٹ، اوڑک اکو نام دھیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیا۔ شبد کھوجی کہے میں ویکھان جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ڈونگی کندر کھوج کھجائیا۔ گرمکھ سچے ساچے لاڑ، ہرجن ہر ہر دیاں ملائیا۔ جنہاں دا پچھلا لیکھا کوڑ کُریارا دیواں پاڑ، اگلا حُکم اک دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے پیج سوار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ شبد کھوجی کہے میں جگت جہان لہدا، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جیہڑا گُرسکھ ہر جو تیرا نام چدا، دوس رین دھیان لگائیا۔ میں اُس دا پڑدا لاسواں اندرلی اکھ دا، نیج نیتر کراں رُشنائیا۔ اوہ روپ بن جائے سچ دا، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھائیا۔ تیرے چرن گول سچ سرنائی ڈھتھدا، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ نانا چھڈ کے تت اٹھ دا، نو دوارے لیکھا دئے مکائیا۔ تیرے پریم اندر ہسدا، پِرتی اندر سیو کھائیا۔ سوہنا سُنجننا ویلا وقت بھگت بھگوان دوہاں دے سانجھے جس دا، جس دا جس شاستر سِمرت وید پُراں گا سکے نہ کھئے رائیا۔ ساچا بھگت ہر بھگون تیرے دوارے وسدا، دوجے در آسن نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل الکھنا الکھ دا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنی کار کھائیا۔

☆ مہیاں توں اوگرے نوں رستے وچ ☆

گنڈھی ٹٹی ٹٹی گنڈھی، گنڈھ اپنی آپ پھیر پائیا۔ ایہہ بھاگاں والی اوہ ڈنڈی، جتھے بالمیک بہہ کے نو دن ڈنڈوت کرائیا۔ اُس منگ اک منگی، منہ دے بہار ہو کے اکھ زمین اُتے ٹکائیا۔ مینوں تیری اک مُچھندی، منسا اپنی دیاں جنائیا۔ جس ویلے سرشٹی بھرے نال پکھنڈی، تیرا ناؤں جان بھلائیا۔ میں بہتر سال گزارے راوی کنڈھی، جس دی اتھاس دیوے نہ کھئے گواپیا۔ پندراں پوہ مینوں ایہہ بھومکا لگی چنگی، میں بنا آسن آسن لیا وچھائیا۔ تیرے نام دی اٹھی ترنگی، ترت تیرا حُکم سنائیا۔ جس ویلے لوکات میرے بھگتاں آئے تنگی، میں ویکھان چائیں چائیا۔ ایس دا لیکھ گوبند نے لیکھیا وچ وار چنڈی، چلتراں وچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پچھلے لیکھ رہیا مکائیا۔ بالمیک کہا پرہ تیری کتھے پیندی گنڈھ، بن ڈوری تند بندھائیا۔ جتھے اپنا نام رہیا ونڈ، اوہ مندر دے سمجھائیا۔ اباشی

کرتے شبدی مار کے اک چنڈ، ڈنڈا مُندی وچ لگائیا۔ میں پہلوں مان ابھان توڑ کے گھمنڈ، وکار کھنڈ کھنڈ کرائیا۔ پھیر بخشاں اپنا اند،
 چرن گول سرنائیا۔ جس ویلے ستجگ تریتا دواپروی جاوے لنگھ، ویلا وقت سچ سہائیا۔ اوس ویلے میری نہ کوئی سیج نہ پلنگ، دوشالہ
 نظر کھئے نہ آئیا۔ مہربان ہو کے تیرے آسن دے اتوں دی جاواں لنگھ، بن کے پاندھی راہیا۔ اوتھے تیریاں پچھلیاں سنگیاں ساتھیاں منگنی
 اک منگ، جو ڈاکے مارن والے نظری آئیا۔ اہناں نوں دسنا اک چھند، پچھلا چیتا دیاں کرائیا۔ اوہ نیترو کے کہن کی ساڈی جھولی پائی
 ونڈ، ایہہ ونڈ نہ سائوں بھائیا۔ جویں اپنے بھگتاں دا آد جگاد جگاد آد رکھیا اند، اوہو اند سدا دے بنائیا۔ کیرپال ہو کے آواں بخشند،
 بخشش مہر نظر نال ترائیا۔ تیری بھومکا تے آکے پچھلا لیکھ چکا کے آگے دیا کما کے چاڑھ جاواں اوہ رنگ، جس رنگ نوں گر اوتار پیر
 پیغمبر ویکھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ٹھاڈی اپنے سر تے کرماں جہاں
 والی چک کے پنڈ، جگ چوکرئی بیٹھا رہیا بہار اٹھائیا۔ اج اوس دا آپ کر سنبنده، لیکھا سب دا لیکھے وچ لگائیا۔ اٹھو چلو ہن آگے جے
 گاؤ چھند، اک ہور بیٹھا راہ تکائیا۔ جس نے پوجا کیتی سورج چند، پریت شواں نال لگائیا۔ اوہ کہے مینوں وی پاؤنی ٹھنڈ، نو قدم تے
 ڈیرہ لائیا۔ میرے اتوں دی بے خبر ہو کے نہ جائیں لنگھ، چرن چھاتی اُتے ٹکائیا۔ مینوں روگ اک بلغم والا کھنگھ، تیرا نام چن دی ستیا
 دتی گوائیا۔ سُکھالا جہا دس کوئی ڈھنگ، بہتی بھگتی کیتیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ اوس ویلے کہا سورے سربنگ، سہج نال سنائیا۔ کلجگ
 اتم جس ویلے میرے بھگت میرے نال گاؤں کے سوہنگ چھند، توں وی میرا ڈھولا لینا گائیا۔ تیرا بیڑا رہے نہ وچ دھار منجھ، ارار توں پار
 پار توں ارار پھڑ کے پار لنگھائیا۔ پندراں پوہ دی اتوں ویکھ آئی سنجھ، اپنی رت رہی بدلائیا۔ اٹھ بلدھار تیرا کٹیا جائے پندھ، پاندھی
 گرمکھ تینوں اپنے نال لے کے جان چائیں چائیا۔ اوس دی آسا کہے مینوں رات نوں لگن نہ دیو ٹھنڈ، پرہہ چرناں گول دینا ٹکائیا۔ جس
 ویلے میں پنج وار سن لے ٹھاڈے چھند، شہنشاہ دے چرناں وچ اپنا آپ مٹائیا۔ جس ویلے ویکھاں بیٹھا اُتے پلنگ، ست رنگ نشانہ رہیا
 جھلائییا۔ پھیر منگاں اگلی منگ، جس دے نال نہ ہونے جدائیا۔ میں اپنی تسبیح مالا پاتالاں دے تھلے آیا رکھ، آکاشاں وچ دھیان نہ کھئے
 لگائیا۔ کیوں میرا صاحب تریتے وچ گیا دس، کلجگ اتم لوان ملائییا۔ دواپرلنگھ گیا ہس ہس، میری آسا آگے نالوں دوں سوائیا۔ اچانک

اُتے اُتے آن چڑھیا جھٹ، چرن نال دتا بلائیا۔ میری اوسے ویلے کھل گئی اکھ، ویکھیا بے پرواہاں دا بے پرواہ جوتی جاتا نظری آئیا۔ مینوں
 ولیٹ لین دیو اپنی صف، بغلی لوان ٹکائیا۔ جے گرمکھو تسیں گئے تھک، اک ویراں بہہ کے اٹھو میری خوشی خوشی وچ منائیا۔ میں تہاڈے
 نال پواں نٹھ، بھجّاں واہو داہیا۔ آگے میرے ماں پیو بہین بھرا دا اکٹھ، چالیاں قدماں اُتے راہ تکائیا۔ آہ تہاں سی جتھے رہے وس، جھگی
 کنڈیاں والی بنائیا۔ اوہ وی جھکھڑ وچ گئی سی ڈھٹھ، آندھی دتی لٹائیا۔ میری ماتا رو پئی جھٹ، نیتز نیناں نیر وائیا۔ بے پرہو جے
 ساڈے ہووے وس، تینوں ساری رات بنھ کے باہر پالے وچ رکھائیا۔ ساڈے خالی ویکھ ہتھ، کھان نوں انّ دانہ گھر رہن کھئے نہ پائیا۔ جے
 سانوں پتہ جاویں دس، تینوں مل کے حال دئیے سنائیا۔ اوس وقت اک آواز آئی جھٹ، دُھر دی دھار کرے جنائیا۔ تسیں مرن دے پچھوں
 وی اپنا ستھر لینا گت، اپنا ڈیرہ جہائیا۔ کلجگ اتم پر پُرکھ آوے وت، بے وطن ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ نال بھگتاں دا سوہنا ساتھ،
 سنگیاں نال خوشی منائیا۔ جس ویلے آوے تہاڈی نیڑے واٹ، یاد پچھلی دئے ستائیا۔ نال لے کے جائے تہاڈی آس، چرناں نال جڑائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا سب دا دئے مکائیا۔ اوہ آس پچھلی پُرانی، تینوں دیاں جنائیا۔ آہ ویکھ تیرے سجن ہانی،
 آندھی گوانڈھی لئے بلائیا۔ چل تینوں پیواں اوسے دا ٹھنڈا پانی، جس کنڈھے ڈیرہ لائیا۔ کینیں سُن اوسے دی ہانی، جیہڑا بان نرالے تیر
 چلائی۔ آسا کہے میں نہانی، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جن بھگتو گرمکھو ساچے سیکھو مینوں نال لے کے جانا میری واٹ پُرانی، بے پران ہو کے
 پرانیاں وانگ واسطے پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کہا اٹھ سکھڑ سُچجی سوانی، تیرا لیکھا دیاں چکائیا۔ آگے دیواں پد نربانی،
 سچ دوارے آپ ٹکائیا۔ اچے بھلیا نہیں کہانی، کہاوت اپنے ہتھ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر،
 آؤندا جاندا لیکھیاں وچوں لیکھے رہیا کڈھائیا۔

آسا کہے میرے بھگوانا، تینوں دیاں جنائیا۔ اس توں آگے میرا رہندا سی نانا، جس نے تیری یاد کرائیا۔ اوہدے ہتھ وچ ہندا سی اک کانا، جس دیاں قلموں رہیا گھڑائیا۔ اوہ دھرتی اُتے لاؤندا رہیا نشانہ، گوڈے اپنے اُتے ٹکائیا۔ جس ویلے آوے سری بھگوانا، میرا پچھلا لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ آگے چکا دے آون جانا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔

گرمکھ سنگھ ایہہ ڈباں والا کتا، پچھلا لیکھ دیاں جنائیا۔ اک دن تیری پانہی کول سٹا، تُئی جتی اپنے مکھ لگائیا۔ اُس توں رس آیا جوں انگور گچھا، مکھ سواد بنائیا۔ وچار آئی کویں زویداس توں پچھاں، کی رس ایہدے وچ ٹکائیا۔ زبان بول نہ سکی پھر اندرے کھادھا غصے، غصے وچ پُرکھ اباشی لیا منائیا۔ پرہو جے میرا منکھاں ورگا بناؤندا جُسا، میں چمیار کولوں پچھاں، جو وتھیا گئے سُنائیا۔ جس دا چم مکھ توں لگا سکا، سُکیاں ہرے کرائیا۔ اودھروں اک سنی اگئی ٹکا، جو سوہنگ دھارا رہی جنائیا۔ او سوان جس ویلے آوے اباشی اچتا، زرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ توں جنم وچوں بدل کے ہوویں پھیر کئے دا کتا، نو جنم قُطباں وچ لنگھائیا۔ اُس ویلے مہربان مہر کر کے تیرا اُجل کرے مکھا، جس مکھ نال چمیار پانہی رسن لگائیا۔ نالے دیوے جنم منکھا، منکھتا وچ گنائیا۔ ستاراں سال دی امر وچ توں بھننا اک بھٹا، جس توں پنجابی وچ چھلی کہکے گائیا۔ توں اُس دا دانہ اُتارنا نال انگوٹھا، سچے ہتھ دبائیا۔ اک آؤنا فقیر جس دے ہتھ وچ ہونا ٹھوٹھا، بھیکھادھاری بھیکھ وٹائیا۔ اوہنے منگنا خیر کر کے مُودھا، ہیٹھلا پاسا اُتے آپ اُٹائیا۔ توں نو دانے دینے اوہدے وچ کیر، یکے بعد دیگرے دینے سٹائیا۔ اُس ویلے پھیر ہووے اک مہر، مُجبت وچ بنائیا۔ چڑھدی دشا تینوں نظر آوے اک شیر، چٹیاں مُچھاں والا نو وال لے لے ودھائیا۔ جس دے آگے ہووے ہڈیاں دا ڈھیر، مکھ لال خُون رنگ رنگائیا۔ توں اوس توں دینا چھیڑ، اوہ بھیک دے ڈرائیا۔ توں بننا پھیر دلیر، میرا نام دھبائیا۔ او سوان تینوں کوئی نہ سکے گھیر، گھیرے لکے دے وچ آئیا۔ بے شک جنم جنم رہندا پھیر، کرم کرم اپنے ہتھ رکھائیا۔ اتم لیکھا دئے نبیڑ، زرگن ہو کے نظری آئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آپے جانے اپنی کھیل، خلق دا خالق ہو کے ہر گھٹ ویکھ وکھائیا۔

آساوتی چرن چُم، منسا پور کرائیا۔ جس نو یاد کیتا سی ہُن، اوسے ویلے گیا آئیا۔ اچے تیرے میٹے گئے نہیں بُل، دور دُرادا پندھ نہ
 کھئے مُکائیا۔ تیرا لیکھا لیکھے وچ لگاوے جو پچھے گیا رُل، رحمت نال ترائیا۔ اڈیک دی قیمت بائے مُل، کرتا آپ چُکائیا۔ دسترہ دا ویلا گیا
 نہیں بھُل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گھر دی گولی بالو ریت، برتن صاف کرائیا۔ اک دِن رام اُتے رہیا
 سی کھیڈ، تیلیاں نال رہیا اُڈائیا۔ میں اوبدے سر وچ ہو گئی بھیٹ، سیس چڑھ کے بڑی شرمائیا۔ ایہہ کی پرہ نے ورتی کھیڈ، چرناں
 دی داسی تاجاں والے دے اُپر ڈیرہ لائیا۔ اُس نے کہا میں تیری بدلنی ریکھ، اگلا لیکھا دیاں جنائیا۔ جس ویلے نر نرنکار کلجگ اتم دھر
 کے آوے بھیکھ، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ پہلوں بالمیک دا لہنا آئے نیڑ، پھیر اگلا پندھ مُکائیا۔ ہُن تیرا لگا ڈھیر، پھیر کِنکا کِنکا رُپ وٹائیا۔
 سنگھ رُپ ہو کے آپ آوے پھیر شیر، جنگل پیلے کاہی پار کرائیا۔ رحمت وچ آ کے کرے مہر، چرن اپنا تیرے نال چُھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ بالو کہا اوہ چرن کپڑا، جو میرے اُپر ٹُکائیا۔ رام کہا اوہ کرنہارا مہرا، میرا رام اک
 گسائینا۔ جس ویلے آر پار راوی مارے پھیرا، جانڈیاں بھگتاں پار لنگھائیا۔ براہمن دا کر کے جائے نیڑا، لالو دا لہنا لیکھے مُکائیا۔ چرن چھوہ
 نال ساریاں شہیداں دا پار ہو جائے ڈیرہ، جیہڑے راوی گنڈے اپنا ڈیرہ بیٹھے جہائیا۔ تینوں وقت پھیر دیوے بتھیرا، ساری رات تیری کہانی
 اپنے نال جنائیا۔ رام نے کہا میرا ویکھ اک بھرا متیرا، جس دی ماں جنیدی کیکئی نظری آئیا۔ ایدھر ویکھ ہور نکا جہا وچھیرا، ڈھائی سال
 دی اُمر جنائیا۔ جس نے تیرے نال تیرا بنھاؤنا بیڑا، ابناشی کرتا اپنی پٹھ اُٹھائیا۔ تُوں بیٹھی رہیں کر کے جیرا، تریتا دواپر کلجگ اکھ نہ آپ
 کھلائی۔ اوہ ویکھنہارا اکو بتھیرا، لکھ چوراسی بھل کدے نہ جائیا۔ جس ویلے اپنے بھگتاں نال لے کے آر پار شبد سرُپی لاوے ڈیرہ، جیہڑا
 پچھلا دئے چُکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وسنہارا نرن نیرا، دور دُرادا پچھا پچھے دتا ہٹائیا۔ ریت کہے میری صدا رتیلی، میرا
 قطرہ رتیاں تولیاں وچ بھار نہ کھئے رکھائیا۔ میں وینہدی گھر وچ ماں سوٹیلی، جو رام نال دھرو رہی کمائیا۔ میں جن بھگتو تھادی بھگوان
 آگے کرنی وکیلی، سچ وکالت اپنا پھیرا پائیا۔ پرہو لارا دے کے رکھیں نہ نال دلیلی، دلدار ہو کے پار لنگھائیا۔ تیرے بھگتاں اندر ویکھاں اک
 اصُولی، جو تیرا اصل راہ تکائیا۔ اک دِن کیکئی نے میرے نال مانج دتی پتیلی، میں سڑ بل کولا ہو کے دتی دُہائیا۔ جے تُوں مالک میرا وسدا

امبر اُپر نیلی، درگاہ ساچی آسن لائیا۔ کیوں میرے نال کردا بخیلی، کتھے رام پیارا کتھے کیکٹی دا ہُنارا، دوہاں وچوں کپہڑا چنگا نظری آئیا۔
 پُرکھ اکال کپہا ایہہ وی میرا کھیل اپارا، جوں بھاوے توں رہے کرائیا۔ ایسے کارن مینوں آؤنا پئے وچ سنسارا، جُگ جُگ لہنے مات چُکائیا۔
 جس ویلے کلجگ ہووے اندھ اندھیارا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ اُس ویلے مہابلی ہو کے آواں لے اوتارا، نرگن نؤر جوت کر رُشناٹیا۔
 ساچی سخیاں مل کے لاواں اکھاڑا، دُھر دا راگ الاٹیا۔ تیرا قطرہ قطرہ کراں پیارا، گُرمکھ اپنے نال خوشیاں نال چلاٹیا۔ تیری دھوڑ چرناں
 نال چھوہے پروردگارا، پت پریشور دیونہار وڈیائیا۔ توں ویکھیں میریاں سنتاں دے اندر نظارہ، جنہاں دا اندروں نظام دیاں بدلاٹیا۔ تینوں
 پھیر دساں اک اشارہ، سینت نال سمجھائیا۔ کیسے عاشق معشوق مانیا نہیں تیرا کنارہ، جہناں والے تیرے در تے پھیرا پائیا۔ کیوں ایہہ گر
 ارجن دا منگن والا دوارا، جو جل دھارا وچ جھولی ڈاہیا۔ اُس دے نالوں اک ہور وہن جس نؤں گہن کر کے جگت پُکارا، اپنی اکھ رہیا
 اُٹھائیا۔ کندھے چڑھدیاں مینوں کر لین دیو نِسکارا، دسترہ دی گولی دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جن بھگنو مینوں نال لے کے جائیو دینا سچ
 سہارا، ساتنہں ہو کے تہاڈا سنگ بنائیا۔ جے اگئی وار بولو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جیکارا، مینوں پچھلا چیتا پھیر نظری
 آئیا۔ ریت کہے بھگنو میں تہاڈے آگے روواں مار بھئی، ہو کے لے لے دیاں جناٹیا۔ جس ویلے بالملک دی ادٹی سی ایتھے کھبھی، اٹھ اُنکلاں
 زمین وچ بدلاٹیا۔ تھلیوں اُس نؤں اک ترسول چُبھی، جس خُون دتا وہائیا۔ اوہدی سوچن لگی بُدھی، تھلیوں کپہڑا ڈنگ چلاٹیا۔ سول نے
 کوک پُکار کپہا اُچی، دیوں لگی دہائیا۔ ویکھیں اپنے ہتھ نال نہ کٹیں، پن تیرے میرا دردی نظر کھتے نہ آئیا۔ مینوں ویندے وہن وچ نہ
 سُٹیں، جے آیا کندھے نال لے کے پار لنگھائیا۔ اُس ویلے بالملک نے اپنے پچھوں کھول کے والاں دی گئی، دوہاں ہتھ نال پلاٹیا۔ اُتھوں
 اک آواز آئی توں اوس مالک توں پُچھیں، جس نے دوہاں بنت بنائیا۔ اودھروں اک نائی سنتا سنگھ لئی آؤندا سی گل وچ پا کے گچھی،
 موچنے نیر نے اپنے نال رکھائیا۔ کپندا ججمان مینوں وی کوئی کر لین دیو بٹی، تہاڈا گنڈا باہر رکھائیا۔ اوس کپہا خبردار میں بھگت دے چرن
 نال چھوہ کے ہو گئی سُچی، دوجا ہتھ نہ کھتے لائیا۔ میں پھرنا ادٹی اُچی، جس دی ادٹی چپا لا کے دتی کھبھائیا۔ بالملک مار کے دھیان
 ویکھیا جس ویلے آوے ویہویں صدی، لوکات وچے ودھائیا۔ پُرکھ اکال دو جہاناں دی سانہہ کے گدی، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ ایس راہ پے

کے آوے ڈنڈی، ڈنڈے والا بُدھا آتما سنگھ نال ملائیا۔ جیہڑے اوس ویلے کھیڈ رہے سی کبڈی، اگّی قدماں اُتے بھجّن واہو داہیا۔ اچّے اگّی ہتھ ڈونگھی اوتھے ہڈی دبی، جیہڑی نشانی گیا ٹکائیا۔ جس ویلے پرم پُرکھ دے نام دی چوٹ اکو لگی، دو جہاناں ہووے رُشنائیا۔ گرمکھ سوانی بنے سُچجی، سوہنا رُوپ وٹائیا۔ ہرجن دوارے آوے بھجی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ درشن کرکے اکھیں، آخر اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ اونے چر نوں بالمیک دے درد پئی وچ وکھی، ہوئی جہی دواں ہتھاں نال دتا دبائیا۔ اودھروں اک چلدی چلدی جوہن وتی آئی جس دے ہتھ وچ پکھی، نیڑے ہو کے سیو کائیا۔ بالمیک کہا دس سخی، کی تیری نام صفت وڈیائیا۔ اُس نے کہا تیرا مالک ملیا نال پتی، جو پتی سب دا مالک اکھوائیا۔ میں اپنے جنم کرم وچ کیسے نال انگ نہیں لایا رتی، گرہستیاں وچ قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ میرے اندر اچّے تھوڑی جہی جگی مومبتی، جہدی نمھی نمھی رُشنائیا۔ میں اوس ویلے خوش ہوواں جس ویلے پرمانا دا درشن پاواں اکھیں، چرن گول بہہ بہہ ساچی سیو کائیا۔ بالمیک کہا ایہ منگ منگی حتی، حقیقت وچوں دیاں وڈیائیا۔ اگلی کھیل دساں سچّی، سُنہڑے نال سمجھائیا۔ کلجگ اتم جس ویلے پرم پُرکھ آوے کلاپتی، پت پرمیشور پھیرا پائیا۔ جس گوبند نال یاری رکھی، یارانہ اپنے گھر جنائیا۔ تینوں اگلا بھیو کھلاواں بچّی، کتّ وچ دتا سمجھائیا۔ تُوں اوسے ڈلے دی ہونا بچّی، جس دا پتا گوبند سہج سُبھائیا۔ تینوں بیس اکیسے ملنی ایس دی کھٹی، اوناں چر سؤں جا دے بانہ سراہے اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ اُنے ہوئی جہی اپنے دپّے دی پاڑ کے پٹی، مار کے پھوک اُتے دتی ٹکائیا۔ بالمیک کہا میری پیڑ گتی تھی، پھڑ کے گلے لگائیا۔ بیٹی تُوں پھیر دئیں نہ کیسے دی چٹی، تیرا مالک اک اکھوائیا۔ اوسے دے چرناں وچ وسیں، جیہڑا گوبند ڈلا اپنے وچ سہائیا۔ اودھروں حال پکار کرکے بول پئی مچھی، اپنا دُکھڑا رہی جنائیا۔ مینوں پرہو اوسے چرناں وچ رکھیں، جسدا وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ شبد آیا حکم سُنایا ہر سنگت ساری مینوں سب توں اچھی، نکے وڈے چھوٹے سارے اکو رنگ رنگائیا۔ سؤل کہے مینوں اوہ ویلا دسیں، میں تیرا راہ تکائیا۔ جس ویلے تیرا بھگت سنت گرمکھ گرسکھ ایتھوں جائے لنکھی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میں اوس ویلے آواں بھنی، بھجّاں واہو داہیا۔ کیوں اہناں سوہنگ ڈھولا سُنایا میری کنیں، کلمہ اک خُدائیا۔ میں رضا اہناں دی مئی، جو پرہ دے بھانے وچ

سہائیا۔ بے شک سرِ شٹی ساری بیٹھی انھی، گرمکھ بیٹھے اکھ کھلائییا۔ جے وچھے چار دھنّے دی مٹی، اوہو دھنّا ٹھاڈا واگی نظری آئییا۔
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر سنگت تیری کہنی رہیا مٹی، نینی سب کچھ رہیا دکھائییا۔

پریم سنگھ آبدھک نوں دیئے انعام، گرمکھ سنگھ لیکھا دے لکھائییا۔ کیشن سنگھ آکرائے پہچان، نو جنم دا پچھلا براہمن نال رلائییا۔
 کاہن اٹھ کرشن ویکھ اوہ سنگرام، ایہو جہا بن بان جتھے تیرا چرن تیر نال ونھائییا۔ تگ اوسے دا چھوٹا جہا سوان، جو آیا پندھ مکائییا۔ اُنی
 سال دا نوجوان، لئی سچ انگریا۔ جس گرڑ دا لیکھا لیکھا مہان، اوس دا لیکھا آیا جھولی پائییا۔ جیہڑے نین وینہدے سی مار دھیان، تریتا
 دوپر کججگ اکھ کھلائییا۔ جو وچھڑے سی بال انجان، انجانے گود اٹھائییا۔ نالے کراؤندا آیا یاد، نالے سندا آیا فریاد، نالے دیندا آیا داد، داتا
 ہو کے دیا کھائییا۔ آگے ور دیوے آپ، بدھک تیرے پچھلے کٹے گئے پاپ، آگے ملیا آکو باپ، جس دا پُت گرمکھ نظری آئییا۔ راوی کنڈھ
 کرائی واٹ، تیرا کھولاں بند تاک، ایتھے اوتھے بناں ساک، سجن ہو کے سنگ نیھائییا۔ آر پار کرنا تیرا گھاٹ، آگے رہے کوئی نہ واٹ، جدھر
 ویکھو اودھرے ملاکات، ساہمنے بیٹھا نظری آئییا۔ ٹھاڈی سب دی جہاں والی کٹّ دتی حوالات، حوالے اپنے لیا کرائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے
 نات، پُت پوترے پڑپوترے نتیاں والے دتا بنائییا۔ آگے بھگتاں دی چلدی رہے شاخ، پینڈا مُک کدے نہ جائیا۔ سچ پُچھو ٹھاڈے اندر ہُن کر
 لینا واس، نواسا ٹھاڈے وچ رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائییا۔ پریم سنگھ آونڈیئے انعام، انامی دیا
 کھائیندا۔ بدھک تیرے کول وسے بھگوان، بھاگاں بھریا ویکھ وکھائیندا۔ جو بھگتاں دا لے کے آیا سچ نشان، نشانہ دو جہان جھلائیندا۔
 راوی لنگھدیاں ماری اک آواز، منجیت بال نادانے دتی جنائییا۔ میں ویکھ کے ہویا حیران، ہر جو اچرج کھیل ورتائییا۔ کروڑ تیتیس دیوت
 سُر اندر پھندر سرب کرلان، نیتر نیناں نیر وپائییا۔ اوہ ویکھو کس بدھ بالو ریت کنڈھ ملیا آن، آپ اپنا ویس وٹائییا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، حکم دھر دا آپ سنائییا۔ بدھک لے لئے پچھلا انعام، وست امولک جھولی پائیندا۔ آگے ہونا نہیں کیسے دا غلام، سلام
 آکو سیس جھکائیندا۔ تینوں مل گیا کاہن دا کاہن، رامان دا رام، نینیاں دا مان آپ اکھوائیندا۔ جو تینوں نہیں سی پتہ آپ کیتی پہچان،

سوئے سٽے آپ جگائيندا۔ تهاڙے لهڻے پڇھ لنگھايا ايہ گاهڻ، ورنہ پُرکھ ابناشي چرن نہ کدے ٺڪائيندا۔ تيرا کڏا سوہنا چنگا اوہ بان، جيہڙا
 چرن وچ ٺڪائيندا۔ ميں اوہ ليکھا آيا سُنان، افسني تهاڙے کٽاں وچ پائيندا۔ ايہ بهگتاں دا بهگوان، سنتاں دا مہربان، گرمگھاں دا نشان،
 گرسکھاں دا دھيان اپنے وچ رکھائيندا۔ جے چلدے پھردے آؤندے جاندے گئے تھک، اوہ تھکاوٺ دا منگے دان، اپني جھولي آپے پائيا۔ اک
 بهگت تے اک بهگوان، تھرڙ پرسن وچ رلے کھڙے نہ آن، برڙ پرنڊا دئے ترائيا۔ ايہ انعاماں دا انعام، کلاماں دا کلام، نشاناں دا نشان، داناں دا
 دان، اپنے چرن دي دھوڙي تهاڙے ٺڪا مستک لائيا۔ مہاراج شير سنگھ وشنوؤں بهگوان، بهج بهج تهاڙا پندھ مڪائيا۔ پريم سنگھا اک
 واراں مستک لا دے انگلي، پوٺا اگلا سدا دے کھبھائيا۔ ايہ ريت پُراني مڏھلي، مڙکے ريبيا دھرائيا۔ جن بهگتاں نال بهگوان پريم پريتي
 گھ لئي، پاني آٽے وچ سمائيا۔ بهگتاں دي جماعت لکھ چوراسي وچون چُن لئي، پٽي اپنا نام پڙھائيا۔ ايہ نہيں ليکھا اڄ ہُن لئي، آگے سدا
 تهاڙے نال رکھائيا۔ ايہ وڏيائي بهگتاں دي کُل لئي، کلياں ککھاں والے پار لنگھائيا۔ جو سرشئي پريہ نوں بھل گئي، بھلياں شوہ دريا رڙھائيا۔
 جن بهگتو تهاڙي ائمڙي وست دات کھل گئي، خالق ہو کے ريبيا ورتائيا۔ جو گرسکھ سھيلي پريم پريتي اندر تل گئي، اوس نوں اپنا ٺلھا بنا
 کے پار ديوے لنگھائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني جوت دھر، مہاراج شير سنگھ وشنوؤں بهگوان، پھلواڙي ويکھ اپني پھلدي، مہک
 دو جھان سگندھي دئے ورتائيا۔ بهگت ايہ انعام اوہ تغما، جگت شھنشاہ جيہڙا ہتھ نہ کھڙے پھڙائيندا۔ ايہ نام ندهان اوہ نغمہ، جس نوں نظم
 وچ نہ کھڙے سنائيندا۔ ايہ درس دید چشما، چشم دید اپنا نور پرگنائيندا۔ ليکھ لائے سر جھکيا وچ قدماں، قدم بوسي وچ خموشي، لبريز رس
 اپنا اک چکھائيندا۔ نہ کوئي جگت دا ميہنا نہ کوئي نموشي، دوشي نردوشي اکو رنگ رنگائيندا۔ مہاراج شير سنگھ وشنوؤں بهگوان، پار کرا کے
 گھاڙي اوکھي، سوکھي منزل آپ چڙھائيندا۔ جن بهگتاں گھر کيسے کارن کھان آوے رُکھي سُکھي روئي، اک اک ٺڪڙا ٺڪ ٺڪ اپنے ليکھ
 لائيندا۔ بھکھ تہ دي پياسي نہيں جوتي، جوتاں دا مالک گھر گھر در در ديوے آپ جگائيندا۔ مہاراج شير سنگھ وشنوؤں بهگوان نيگي
 جھي ايہ مثال دتي موٽي، ٺُونگھا راز اپنے وچ چھپائيندا۔ کيون اُس دا ليکھا لکھن والا رويداس موجي، جو دوس زين سيوا وچ سمائيندا۔

☆ ۱۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی گیان سنگھ دے گھر پنڈ اوگرا ضلع گرداسپُر ☆

گڑ کہے میں صفت کراں پورے ستگر دی، جو مٹھیاں وچوں مٹھا نظری آئیا۔ جو راوی پار کر کے آیا پیریں مُردی، مُڑ اپنی دیا کھائیا۔ کھیل دس کے ساچی دُھر دی، دُھر مستک لیکھ ویکھ وکھائیا۔ ہر سنگت پار اُتارے سرشٹی ویکھ زُڑھدی، آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ جیہڑی سنگت قدم قدم ایہدے نال تُردی، اوہ قاعدے قانون پہلے گئی بھلائییا۔ اوہ لوکات پرگٹ ہوئی مُردی، زندگی وچوں زندگانی دتی بدلائیا۔ اُبنان دی کلا ویکھی چڑھدی، چڑھدیوں گیا لہندے لہندیوں چڑھدے پھیر آئیا۔ کڈی سوہنی پریت سچے ہر دی، جو ہردے سانت کرائیا۔ دھنّ آتم جو پرما تم وردی، گھر لوڑیندا کنت ہنڈھائیا۔ آپ دا جیون اوس دے آگے دھردی، من دی مرضی نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گڑ کہے میں ستگر دی ویکھی مٹھاس، جو شبدي شبد نال جنائیا۔ راہی پاندھی بن کے سب دی پوری کردا آیا آس، آسرا اک جنائیا۔ دھیرج دھیر دھراؤندا آیا دھرواس، ست دھرم جڑ لگائیا۔ وچھڑیاں ملاؤندا آیا ملاپ، میلے کر کر جوڑ جُڑائیا۔ سوہنگ ڈھولا جپاؤندا آیا جاپ، پچھلے سُتیاں اکھ کھلائییا۔ پورا کردا آیا بھوکھت واک، راما کرشنا دئے وڈیائیا۔ عرش فرش ویکھن تاریاں بھری رات، چمک نور نال رُشنائیا۔ خوشی منائے پرتھمی آکاش، گگن منڈل سنگ رکھائیا۔ کدھروں بھگتاں دے گھر ایہہ وکھری آگئی پرہات، اپنا روپ بدلائیا۔ سری بھگوان دیون آگیا دات، دولت مند پھیرا پائیا۔ پچھے کیسے دے چے چنے کیسے دی کھادھی بہات، کیسے دیاں گنیاں کیسے دیاں چھتیاں بھوک لگائیا۔ اوہ پچھلی پچھرہ گئی بات، آگے کھیل اک وکھائیا۔ جلاں تھلاں وچ ساتھ، جوہاں جنگلاں وچ اپنا سنگ نبھائیا۔ بھگتاں دی پوری کرن آیا آس، اصل اپنا حُکم ورتائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھاں گرسکھاں گھر آؤندیاں نوں دیوے سچے سوغات، سیت پراساد اپنا گرمکھاں دے مکھ لگائیا۔

تھکاوٹ والی کرے نہ کوئی بات، سخاوت والی وست جھولی پائیا۔ نالے تہاڈے کولوں پریم کرن دی سکھی جاچ، بھگتاں نال بھگوان چلکے اپنی خوشی منائیا۔ تہاڈے کولوں سکھی پریم دی وجاؤن والی رباب، احباب ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ تہاتھوں پریم والا سکھیا آداب، کس بدھ نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ تہاڈے کولوں سکھیا سچا کرنا وشواس، اکو اوٹ تکائیا۔ ایسے کارن تہاڈے آیا پاس، پاسا اپنا ربیا اٹھائیا۔ گرمکھو تسان کھانا نال ایہ سواد، جس دا سواد سادھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھاں وچ گرمکھ، گرمکھاں وچ گرمکھ، بھگتاں وچ بھگت، سنتاں وچ سنت آپس وچ رہن نہ دیوے کوئی ناراض، جگت ناراضگی کم کسے نہ آئیا۔ نہ کوئی تہاتھوں کلمہ پڑھائے نہ نماز، نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، نہ کوئی تیرتھ نہاؤن جائے گھاٹ، اکو دسے اگئی آواز، سوہنگ ڈھولا دتا سناٹیا۔ تسیں اکر نال پھرو اپنی مزاج، تہاتھوں کسے نہیں لینا خراج، ہرجانہ بھرن کھئے نہ آئیا۔ جدھر ویکھو ادھر ساتھ، سیوا ولوں تہاڈا داس، میوہ دین ولوں پُرکھ ابناش، وست امولک تہاڈی جھولی پائیا۔ جے تسیں پریم دی اک سناؤ بات، میں سناواں ساری رات، خوشیاں وچ گرمکھاں راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دے دے خوشی منائیا۔ گر کھے میں گر دا دساں بھیت، جو گرمکھ ربیا بنائیا۔ جس نے ترنتے جگ دی لیکھے لائی ریت، چرن گولان نال چھپائیا۔ بالمیک دی ادی دا ویکھ کے چھیک، گنڈا سول دتی وڈیائیا۔ جوگن دا جوگیاں والا ویکھ کے بھیس، سر مستک ہتھ رکھائیا۔ جسنے پئی اک دتی لیٹ، اوڈھن اُس دے اُپر پائیا۔ جن بھگتاں انعام وچ اپنا آپ دتا وچ، قیمت اگے نہ کھئے رکھائیا۔ ایہ سب کچھ ویکھ بھجیا آیا سہنس پھن شیش، اپنا پندھ مکائیا۔ میں دوس رین دوئے سہنسر چپاں نام تیرا وشیش، وشنوں میری سانگو پانگ سیج ہنڈھائیا۔ میں ہویا حیران پرہو ایہ کی تیرا بھیت، پڑدا دے اٹھائیا۔ جیہڑے بکلاں مار کے بیٹھے سوٹری کھیس، اہناں دی سٹی سرتی دتی جگائیا۔ نالے پتت پاپی کیتے نیک، دُرمت میل دھوائیا۔ ایشٹاں دے وچوں ایشٹ اپنی دسی چرن ٹیک، مستک ٹکا دتا لگائیا۔ جیہڑی رام دے سر وچ پے گئی سی ریت، اُس نوں اپنا چرن چھپائیا۔ اوہدے پنج قطرے انگوٹھے تھلے لیاندے لیٹ، ہوئی جہی باہر لے کڈھائیا۔ اس دی قیمت نہ کوئی ریٹ، جگت خزانیاں وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ گرمکھ جس ویلے راتیں سوں گے اپنی سیج، بسترے زمیں اُتے وچھائیا۔ تہاڈے چرناں کول ایہنوں دیواں بھیج، اپنی مٹھی وچوں باہر

کدھائیا۔ تسیں بہاویں کٹاگھٹ کے رکھیوں لیف، پھر وی تہاڈے اندر ہو کے چرن چھوہ خوشی منائیا۔ ہتھ جوڑ کے کہے گرمکھو مینوں
 دسو اس دا بہیت، جو بھجیا پھرے واہو داہیا۔ پتہ نہیں کدھروں آگیا اجن چیت، اچانک اپنا چرن چھہائیا۔ پہلوں میں جانیا کوئی جٹ
 ہل واہن والا کھیت، پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔ جس ویلے اوس نے مینوں چرن نال دتا چھڑ، ہوئی جہی اُتے ٹکائیا۔ میرے جنم جنم دا
 مُک گیا گیڑ، اکو داتا نظری آئیا۔ جس نوں تاردیاں کوئی نہ لگے دیر، شبد اشارے نال پار کرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن ویکھو کی پیا ہنیر،
 ہنیرے وچوں گرمکھ رہیا جگائیا۔ نالے سنگھ تے نالے شیر، ببراں دا ببراں دے تبراں پار لنگھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں کس
 طرح کریئے صبر، بے صبری وچ سرب لوکائیا۔ پیغمبر ہنگارے دین وچوں قبر، کعبیانکرن جنائیا۔ ایہہ اہناں نوں آیا سدن، جنہاں نوں سدا
 پیا ڈھردرگاہیا۔ اوہ سب توں آگے ودھن، اپنا بل ودھائیا۔ کیوں، اوہ اوس دی چرنیں لگن، جس نالوں ہوئے نہ کدے جدائیا۔ سدا پنجابیاں
 دا وبار تے گر دا سگن، لگن اکو دئے وکھائیا۔ گرمکھاں نوں آپ آیا منگن، ناری کنت اکو روپ وٹائیا۔ اگلی پچھلی کٹ کے منزل، منزل اپنی
 دئے وکھائیا۔ پہلوں دو جہاناں کر کے وزن، اپنے ترازو وچ ٹکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت تھوڑے جہے لگن، بہار مناں وچ نہ کھئے رکھائیا۔
 گرمکھ گرمکھ اپنے پریم دے بہار نال پرہو نوں دبن، آتما سنگھ ورگے اُتے ڈیرہ لائیا۔ ویکھو کڈے سوہنے پھن، نالے راوی نالے بہاوی
 نالے بیڑی نالے بیڑا، کٹنہارا اگلا پچھلا گیڑا، گیڑے وچوں پار کرائیا۔ جیہڑا دسترہ دے گھر دا وچھیرا، اوہ وی نال ترائیا۔ جس مینڈک نے
 مچھی روپ بن کے پایا پھیرا، گر چرن ملی سرنائیا۔ اوسے دا نال بھگتاں ڈیرہ، لیکھا ڈیوڈھا کر کے جھولی پائیا۔ جیہڑے کردے آئے میرا
 میرا، اہنا دا ہو کے دئے وکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لکھ چوراسی نال کرے بکھیرا، گرمکھاں گجھے بھیو کھلائییا۔ بکھیرے
 وچ سرشٹی، بکھڑے راہ لگائیا۔ ڈونگی کھن کھن گئی چکڑی، چکڑ گارا نہ کھئے ٹپائیا۔ جن بھگتاں اکو وار دے کے نہ فکری، فکر
 سارے دتے ہٹائیا۔ جیہڑا گوبند باج کولوں مروایا سی تتر اُسدے نال اک تتری، تریا ہو کے پیا دے ویراگ وچ کُرائیا۔ اُسنے ڈھولا گایا
 فقری، صاحب تیری وڈیائیا۔ میں اُس دے نالوں وچھڑی، جس دے نال میری جوڑی دتی بنائیا۔ گوبند کہا یاد کر جس ویلے میرے
 گرمکھ دے لنگر وچوں سی کھادھی کھچڑی، جو نو میل اند پُری توں باہر بنائیا۔ اوس ویلے تینوں پھڑ کے اک ماری سی نیگی جہی

ٹھیکری، جو گھڑے نالوں بھنائیا۔ اوہ گھڑا جناوے اپنی کہانی بیٹری، پچھلا حال جنائیا۔ میں رویداس دی نیکی جہی سیدھڑی، جس دا سدا مَنہ سوا گِٹھ نظری آئیا۔ اُسنوں اک دِن مَنہ لا گئی سی گدڑی، ہلکی ہو کے دند چُھپائیا۔ اوس دی سوانی کہا ہوئی پلیٹری، پرے بھنّ وکھائیا۔ اوس دے وچوں رویداس نے چُک کے اک ٹھیکری، اپنی سِلا اُتے گھسائیا۔ اوس نے کہا مینوں وڈیائی دے کوئی تاریخی، تاریخان نال رکھائیا۔ رویداس نے اوسے ویلے اپنے کچے دھاگے دی گنڈھ پیچ لئی، گھٹ کے لئی بندھائیا۔ نال اک وصیت لکھ لئی، لیکھا لیکھیا بن قلم شاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھاں لہنا رہیا مُکائیا۔ گُرمکھاں لہنا ویکھ بیڑی روئی لکڑی کاٹھ، نیتر دئے دُباٹیا۔ جس ویلے گوہند سورا چڑھیا سی میرے اُتے راٹھ، اکیاں پار لنگھائیا۔ میں اوس ویلے کیتی سی اک بات، ہوئی جہی سُنائیا۔ مینوں دس اوس دی ذات، جس تینوں دتی وڈیائیا۔ گوہند کہا صاف، اوہ میرا دُھر دا ماہیا۔ جس ویلے آوے آپ، اپنا پھیرا پائیا۔ اوہ ویکھے جگت کنارہ گھاٹ، پتن کو جے تھاوں تھائیا۔ تیری اُس ویلے پُچھے وات، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ اُسدے نال دُھر دے بھگت دیون ساتھ، دوجا سنگی نہ کھئے رکھائیا۔ جے اک دوجے نوں تگن ناتا دے اوہ پُت تے اوہ باپ، بھگت بھگوان اکو نظری آئیا۔ جے بولن تے اوسے دا جاپ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ نال بھڑی سہنجی ہووے رات، اپنے نیتر نین لئے کھلاٹیا۔ نالے یاد آ جاوے اوہ راکھ، جیہڑی لالو گھر دتی وکھائیا۔ پھیر اگوں بول پئے اوہ بھات، جیہڑی اپنی ہتھیں دتی ورتائیا۔ ادھروں جمنا سُرستی گنگا گوداوری رہی آکھ، اچی کوک کوک جنائیا۔ جس ویلے کسیرا لیا سی پنڈت اوہ مہینہ سی وساکھ، وساکھی اُنوں پنج دِن باہروں دتے گنائیا۔ ہُن تیرا کھیل تماش، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھن وڈیائی جے سب دی پوری کیتی آس، آہستہ آہستہ سارے رہیا ملاٹیا۔ اگوں ہس کے کہندی رویداس دی قلم دوات، میرے بنا تیری دیوے نہ کھئے گواہیا۔ مینوں سدا رکھیں بھگتان ساتھ، اگلا سنگ بنائیا۔ ایہ چنگی لگے جماعت، جتھے دگری اکو وار ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتان سیو رہیا کھائیا۔

جن بھگت اوپلے اوپلے کرن صلاح، ہؤلی ہؤلی اک دوجے نوں کٹاں وچ سُنائیا۔ ایہہ چنگا ملیا ملاح، جیہڑا ملو ملو پار لنگھائیا۔
 آگے ویکھے پچھے ویکھے سچّ کھبے نہ کرے وساہ، وچکار بیٹھا بے پرواہیا۔ جتھے دھنے ورگے جٹّ دا لگ گیا داء، موڈھیاں اُتے چڑھکے اپنی
 خوشی منائیا۔ نالے پنڈت لیا نہا، جوڑا اپنے چرن ٹکائیا۔ لالو بنایا گواہ، گجھی رمز رہی نہ رائیا۔ ایہہ پرہہ نوں پچھلی ادا، عدل بدل سدا
 رہیا کرائیا۔ جس نے وہن دتے وہا، اوہ پار دئے لنگھا، جن بھگتاں پھڑ کے باہاں سچ دوارے لئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا کی کراں سواگت، سوا سوا پھر تہاڈی سیو کمائیا۔ میرے کول ایہو تہاڈی آؤ بھگت، تہاڈا
 درشن کر کے خوشی منائیا۔ تہاڈے پریم دی کر کے عبادت، اوّل اکو رنگ رنگائیا۔ مات لوک تسیں میری کرو سفارش، سرشٹی دیو جنائیا۔
 میں تہاڈا تہاڈے اندر ٹکی امانت، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جد ویکھو تے صحیح سلامت، صاحب سلطان ہو کے درس وکھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دے لیکھے رہیا چُکائیا۔ لیکھا چُکدا ویکھ آئی گوہند دی گواندھن کلالن، جیہڑی بٹنے گھر توں
 پنجویں گھر ڈیرہ لائیا۔ اوہ شرع وچ شیطانن، مُسلم سنی ذات اکھوائیا۔ جاں ویکھیا اُسنوں نظری آیا اک چانن، چند گجری نور چمکائیا۔
 اوہ جھٹ بدل کے بن گئی مالن، پچھے بھجی واہو داہیا۔ میں توڑاں پُھل گلعلن، سوہنا ہار گندائیا۔ میں پاواں اوس بالن، جس نوں بلے بلے
 کہے لوکائیا۔ نالے در تے ہوواں سوالن، آگے اپنی جھولی ڈاہیا۔ پھر اُٹھ کے آئی بہالن، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ آگوں حکم دتا جوت اکالن، شب
 نال سُنائیا۔ جس ویلے ابا نشی کرتا لوکات جن بھگتاں آوے سنبھالن، تیرا لہنا لیکھے دئے چُکائیا۔ مُردے آوے جوالن، جینودیاں گود اٹھائیا۔
 سب دا بنے رکھوالن، رکھیا کرے تہاؤں تہائیا۔ اپنی گود آئے سوالن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیرا ناتا جوڑے وچ جہانن، بدھگ نال وڈیائیا۔
 بچی جان کے کرے تیری پرتپالن، پتا ہو کے تیری سیو کمائیا۔ پھر تیری پرہو کرے بہالن، کھوجنہارا کھوج کھجائیا۔ تُوں بن کے پھیر آویں
 مالن، نواں رنگاں دا پُھلاں دا ہار اک نال اک لینا جُڑائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا لہنا چُکاوے آن، والی دو جہان، سچ
 تصویر جسبیر اپنی دئے وکھائیا۔

پندراں پوہ خوشیاں نال آکھدا، سچ کہانی رہیا درڑائیا۔ میں کھیل ویکھیا بھگت بھگوان ویراگ دا، اپنا دھیان لگائیا۔ سنت سہیلا
 ویکھیا جاگدا، جو بیٹھا اکھ کھلایا۔ پڑدا ویکھیا اگلے رواج دا، رسم سچ رہیا کرائیا۔ حکم ویکھیا ستگر مہاراج دا، جو شبد ناد وچ
 سنایا۔ پیار ویکھیا گرمکھ وسماد دا، جو بسمل اپنا آپ کرائیا۔ سُنیا سندیشہ دُھر آواز دا، سچکھنڈ ساچے وچے ودھایا۔ سنگھ منجیت
 اٹھ کے بھاکھدا، اپنا دھیان لگایا۔ وقت سہیلا آیا پرہ سوانگی دے سوانگ دا، اولڑی کار کھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دُھر دا حکم ورتایا۔ پندراں پوہ کہے میں دیوان سندیشہ، دو جہان سنایا۔ کرے کھیل نر نریشا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس دا بھگتاں
 نال لیکھا، بھگن ہو کے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی دھار رہیا بندھایا۔ پندراں پوہ کہے سُن
 منجیت، منسا پرہ دی دیاں جنایا۔ جو ستجگ چلائے ریت، کلجگ کوڑ مٹایا۔ اوہ کھیلے کھیل آپ انڈیٹھ، دُھر دا حکم رہیا جنایا۔
 گرمکھ سجن بن کے میت، پڑدا اوہلا رہیا چکایا۔ میں اک اگمی سنی چیک، جو تھلاں وچوں نظری آیا۔ اوتھے اک اکلا رہیا اڈیک، اپنی
 اکھ کھلایا۔ جس نے ارجن والی لکڑی لیاندی گھسیٹ، جیہڑی بھٹی بیٹھ تپایا۔ اوہ دُبتھڑ مار کے رہیا پیٹ، بھڑی پائے پائے سنایا۔
 میں نیچاں دا نیچ، پاپیاں وچوں پاپی نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صد دیونہار وڈیایا۔ پندراں پوہ کہے کر دھیان،
 منجیت دھیان جنایا۔ تیجے دن واری تیری آئی وچ جہان، ترے لوکاں اپنا پنڈھ مکایا۔ جن بھگت دوارے پھڑنا اک نشان، ست ستوادی
 دے وکھایا۔ جس دی سب نے منی آن، چلنا حکم رضایا۔ جس دا مالک اک بھگوان، شہنشاہ اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھایا۔ منجیت کہے میںوں ہوئی خوشی، اپنی خوشی جنایا۔ میں ہر سنگت ویکھاں سچی، سگھڑ سچجی
 نظری آیا۔ جنہاں دا مان تان اوہ پھردے اڈی اچی، پیر زمین اتوں اٹھایا۔ اہناں دی اوس نال رُچی، جو رچنا اپنی رہیا جنایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھایا۔ منجیت کہے میں نشان چکاں، موڈھ کندھ اٹھایا۔ نو کھنڈ پرتھی پُچھاں، دیپاں
 ستاں لواں اٹھایا۔ ٹھاڈا کیہڑی گلوں پرہ نال غصہ، دین دیال گئے بھلایا۔ ویکھو کلجگ پینڈا مکا، لوکات نظر نہ پائیا۔ اوسدا سڑن والا
 وچوں جُسا، جسم اپنا رہیا گوائیا۔ پیراں کولوں چھنن والا موڑھ ورگا حقہ، حکومت سب دی رہیا بدلائی۔ اپنی دھار وچوں لنگھا کے

جوں مسل مشہور سوئی نگا، نیکیوں وڈے بنائیا۔ شبدی کھنڈا نیزہ پھڑ کے تکھا، دو جہاناں رہیا جنائیا۔ میں ویکھاں جس ویلے گوبند
 چالیاں وچوں مہاں سنگھ نوں کہا اٹھ سیکھا، ساچی سیکھیا دیاں سمجھائیا۔ اوس کہا واہ میریا پتا، تڈھ بن دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ گوبند
 پھڑ کے کہا کولوں گٹا، چٹا زمال ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ منجیت کہے میں پھڑ کے نشانہ،
 نشا سب دی دیاں کرائیا۔ بھلا رہے نہ جیو جہانا، بھلیکھا بھرم دیاں کڈھائیا۔ ساچا دیوان اک فرمانا، ڈھر سندیس سنائیا۔ اٹھو ویکھو
 بھوپت بھوپ سلطانا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا حکم اک مہانا، ڈھر سندیسہ دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ڈھر دی کرنی کار کرائیا۔ ڈھر دی کرنی کردا تکیا، تقدیر تدبیر نال بدلائیا۔ بھگتاں اندر ویکھیا وسیا، زرگن ہو کے ڈیرہ لائیا۔
 پاندھی ہو کے پھرے نٹھیا، بھجے واہو داہیا۔ سیوا کرن توں کدے نہ ہٹیا، نہ کوئی روکے روک رکھائیا۔ جل پانن سارے کر کے اکٹھیا، پورب
 لیکھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نشانہ کہے مینوں جن بھگت پھڑیا، ویلا وقت سہائیا۔
 میں اکو سوہنگ ڈھولا پڑھیا، پرہو تیرے نال وجے ودھائیا۔ جس منزل توں آپ چڑھیا، اُس دوارے گرمکھ دینے بہائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ نشانہ کہے میں سچ سنایا، جو ہر ہر دتا سمجھائیا۔ ویکھو کلجگ اتم ویلا آیا، چار
 کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ ساچا رنگ نہ کھئے رنگایا، کسنبھے رنگ رنگی لوکائیا۔ نام مردنگ نہ کھئے سنایا، ڈھر دا ناد نہ کھئے جنائیا۔ پار کنارہ لنگھ
 کیسے نہ ڈیرہ لایا، پتن میل نہ ساچے ماہیا۔ آتم اند کیسے ہتھ نہ آیا، پاندھیاں پندھ نہ کھئے مکائیا۔ دیناں ناتھ بخشند جن بھگتاں ویکھیا دیا
 کھایا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دئے وڈیائیا۔ ست نشانہ کہے میں اوس گھر چڑھدا، جس
 گھر اکو ٹھاکر نظری آئیا۔ جنہاں دے ہر جو پلؤ پھڑدا، اُبنان نال میری وڈیائیا۔ میں سیوک اوس در دا، جو میرا پُرکھ اکال منائیا۔ میں
 اوس دے ساہمنے کھڑدا، جو کندھیاں والے رہیا پرگٹائیا۔ میں میلا کراواں ساچے یار دا، جو سب دا مالک بے پرواہیا۔ اپنا حکم جناواں
 سچا گفٹار دا، جو گفٹ شنید رہیا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے لیکھے رہیا مکائیا۔ سچ نشانہ کہے میری
 آئی واری، وریام ہو کے سیو کھائیا۔ سچ دوارے بن کے سچا درباری، ڈھر دا حکم اک منائیا۔ نال ملا کے ایکا ایکنکاری، اکل کل دیاں

دکھائیا۔ جیہڑا کھیل ویکھیا سرب دہاڑی، گھڑی پل دئے گواہیا۔ بھگتاں نال سہندی ویکھی یاری، صاحب اپنی خوشی دکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ سرنائی کہے میں دیواں اوہنوں سرن، آسرا اک رکھائیا۔ جو پُرکھ اکال توں یاد
 کرن، دوس زین و سر کدے نہ جائیا۔ اوسے دا جیون اوسے دا مرن، جو مریاں جیوت روپ دئے بنائیا۔ اوسے دا ڈھولا اوسے دے پڑھن،
 اوسے دا راگ ناد ہو آپ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ڈھر دی کھیل آپ دکھائیا۔ ست نشانہ کہے میں چڑھدا راتیں،
 دے اپنا آپ چھپائیا۔ ایہ میری اگلی رواجی، جس دا روادار نہ کھئے اکھوائیا۔ رمز سمجھے نہ کھئے سماجی، سماجاں وچ نہ بند کرائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ حکم اک سنائیا۔ سچ نشانہ کہے میں سدا جھلدا، اپنا آپ بلائیا۔ میں لہنا دینا چکاواں بھگتاں دی
 گل دا، گل مالک ہو کے وست امولک اک ورتائیا۔ اہناں دا امرت کدے نہ ڈلھدا، جیہڑے انتر میلا گئے ملائیا۔ اہناں رس بھل گیا ہونٹھ
 بل دا، آتم رس وچ سمائیا۔ اوہ سنت سہیلا پھلدا پھلدا، پت ٹہنی نال مہکائیا۔ کلجگ کور اندھیرا میٹے جھلدا، مایا ممتا پرے کرائیا۔ ہن جن
 بھگتاں ویلا لہنا و سولن دا، و سولی بھگتاں ہتھ پھڑائیا۔ پرہ دا ویلا غریب زانیاں قبولن دا، کوجھیاں کلیاں گلے لگائیا۔ جن بھگتاں ویلا نہیں
 بھولن دا، بھلیاں رہیا سمجھائیا۔ پرہ دا ویلا جن بھگتاں پنکھوڑا جھولن دا، اندر وڑ کے ڈیرہ لائیا۔ گرمکھاں ویلا نہیں کچھ سوچن دا،
 سوچ سمجھ نہ کھئے چترائیا۔ پرہ دا ویلا میل کراؤنا اپنے لوچن دا، جو لوچا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا
 لیکھا ویکھ دکھائیا۔ ست رنگ کہے میں ویکھیا لیکھا لکھدا، لکھاری اپنا نال ملائیا۔ باہروں بھیکہ کرے سکھ دا، انساناں ورگا انسان
 بندیاں ورگا بندہ نظری آئیا۔ انتر نور پرکاش ساچی جوت دا، ست ست روپ پرگنائیا۔ ہن ویلا بھگتاں دی موج دا، موجودہ ہو کے ویکھ
 دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچے لئے ملائیا۔ ست نشانہ کہے پندرھواں دن رہیا بیت، زین گھڑیاں پلاں اُتے
 آئیا۔ سولاں پوہ رہیا اڈیک، اپنی اکھ کھلائییا۔ جس ویلے گرہ آؤنا سنگھ دلیپ، دیپک گھر گھر ہوئے رُسنائیا۔ ہر سنگت سوہنی دے
 پریت، پریم میل ملائیا۔ ایکا وست نال لے کے جائے اگئی چیز، نیتر اکھ نظر کسے نہ آئیا۔ چھپا کے رکھے وچ قیض، پڑدا اک رکھائیا۔ جس
 ویلے چرن دوارے دھرے آپ دہلیز، دہ دشا دین گواہیا۔ اوس ویلے کرے بخشیش، رحمت آپ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پندراں پوہ کہے میں ویکھیا دوس وبارا، ووباری آپ کرائیا۔ نالے مِتر نالے یارا، دوستاں ورگا دوست
 سَتگر ورگا سَتگر نظری آئیا۔ مَیداناں وچ آکھاڑا، رستیاں وچ سُنے راہیاں ہاڑا، جو بَیٹھے دھیان لگائیا۔ نال سَن دا لُتھا اُدھارا، رَویداس
 دی پانہی لیکھا دتا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی ساچی رہیا کرائیا۔ پندراں پوہ کہے آؤندا جاندا سولان دِن، اپنا
 رُپ وٹائیا۔ سوہنے لگدے اوہدے چنھ، جو چنتا رہیا گوائیا۔ کرے کھیل بھن بھن، بھڑی رین نال ملائیا۔ جس دا لیکھا لیکھیا گِن گِن،
 جُگ چوکڑی بَیٹھے پندھ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھے نال ملائیا۔ ست رنگ نِشانہ کہے مینوں آیا خیال،
 پچھلا حساب جنائیا۔ ہمیشہ ایہہ گوبند ستان رنگاں دے رکھدا سی رُمال، اپنیاں جیاں وچ ٹکائیا۔ اک نالوں دُوہے دی چنگی کردا
 سنبھال، دُوہے نالوں تیجا تیجے نالوں چوتھا چنگا بنائیا۔ پنجویں دا پُچھ کے آپے حال، چھویں دا لہنا مُول چُکائیا۔ ستویں نون سمجھا کے اپنا
 اک سوال، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ تہاڈی سیوا کرن گوبند بال، پہلوں اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ جنہاں نون نیہاں ہیٹھاں دینا سوال، پھیر مان
 تان وڈیائیا۔ میل ملا کے نال پُرکھ اکال، سچکھنڈ دوارے دیواں وڈیائیا۔ اوہ کلجگ اتم سیوا کرن وچ جہان، لوکات پھیرا پائیا۔ سچ نِشان
 بنا کے ودھان، دھرم دھارا اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال اٹھائیا۔ ست رنگ نِشانہ کہے بھیلنی دے
 اینہاں وچوں پنج رنگ، جس دی انگی لئی بنائیا۔ اوہناں وچوں دو رام دی آئے ونڈ، جو اپنے ہتھ رکھائیا۔ لال دھنُش نال رکھیا سی بنھ،
 چٹا اپنے سجے گٹ نال رکھائیا۔ اوس ویلے آؤندا اک اند، جس ویلے بھگت بھگوان دوویں مل کے اپنے نال چُھپائیا۔ اک دِن اسان ستان
 منگ لئی منگ، جھولی آکے ڈھاپیا۔ ساڈی اکٹھی کر دیو گنڈھ، کُتران دی رہے نہ کھئے جدائیا۔ رام نے کہا تہاڈی آسا پوری ہووے
 نِشنگ، نِسچے نال لینا دھیان لگائیا۔ جس ویلے آوے سورا سرینگ، لوکات ویس وٹائیا۔ اُس دے کول تہاڈے اکٹھیاں کرن دا ہووے
 ڈھنگ، ساڈھے تِن ہتھ تہاڈا رُپ لئی بنائیا۔ جیہڑا گیا چھڈ پُری اند، اوسے چند لئی چمکائیا۔ تہانوں اپنے ہتھ نال لئی ٹنگ، چوھی ہتھ
 ونڈ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ ستان وچوں اک رُمال، جو گوبند ہتھ اٹھائیا۔ جس نال مکھ
 پونجھیا سی مہاں سنگھ لال، پریم پریت جنائیا۔ اوس کیتا آگوں اک سوال، گوبند سیس نوائیا۔ اسیں تیرے تن نال چھوہن والے وچ

جہان، لوکھات کی سانوں ملے وڈیائیا۔ ساڈی پھیر کس طرح ہووے پچھان، جنہاں توں گوہند اپنے کول رکھائیا۔ گوہند کہا میرا سِری
 بھگوان، تہاڈا لیکھا لیکھے لے لگائیا۔ جس ویلے کل کلکی آئے نو جوان، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ تہانوں سب توں کٹھا کرے آن، دُھر دا جوڑ
 جڑائیا۔ پھر گوہند دے سر تے تاج تُساں جھلنا نال جہان، دوہاں دا نشان اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر
 دا حُکم اک ورتائیا۔ ستّ رنگ کہن جس ویلے بل کیتا سی جگ، اسمیدھ مات رچائیا۔ اوس وچ ساڈے سمگری بدھی سی اڈا اڈ، وٹاں
 ستّ ستّ کرائیا۔ جس ویلے براہمن باون ہو کے بیٹھا اپنا نشانہ گڈ، در دواویوں باہر ڈیرہ لائیا۔ اوس نے منگی اک منگ، دھرت ڈھائی
 کرم منائیا۔ بل نے اُس ویلے سب کچھ دتا چھڈ، ساڈی وست وچوں کیسے نہ بھیٹ چڑھائیا۔ اسان سب توں مل کے دتا آکھ، اک آواز
 لگائیا۔ ساڈا کپدے نال ساتھ، سچ دیو سمجھائیا۔ اوس نے کہا تہاڈا مالک پُرکھ سمراتھ، جو کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ اوہ تہاڈا پڑدا لوے
 ڈھاک، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اک دو جے نال جوڑ کے تہاڈا نات، کٹھیاں دئے کرائیا۔ پھیر وکھاوے بھگتاں اک جماعت، جو اکو نام دھیائیا۔
 پھر نظری آئے ساکھیات، جوتی جاتا نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تہاڈا لیکھا دئے چُکائیا۔ ستّ رنگ کہن
 سانوں پہلوں رنگیا آد شکت، اپنی سیوا لائیا۔ ساڈے وچ پا کے اپنی برکت، دتی مان وڈیائیا۔ پھیر اسیں کر کے اپنی حرکت، ہوئی ہوئی
 بھجے واہو داہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کردے رہے کسرت، بلدھاری ہو کے اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ لوکھات کردے رہے عیشو عِشرط،
 عیاش گاہ وچ سمائیا۔ جس دی کرنی اوسے توں گئے بچھرت، اپنا آپ بھلائی۔ جس ویلے رام بیٹا دسرتھ، جنک سپتری گیا پرنائیا۔ اوس
 ویلے سانوں آئی اک حسرت، اپنا خیال درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صد دیونہار وڈیائیا۔ ستّ رنگ کہن سانوں
 جنک سپتری بدھا نال دھنُش، اڈو اڈ دتا رنگائیا۔ لاگے رکھ کے چھوٹا جہا سنکھ، اپنی کھیل وکھائیا۔ جس ویلے رام توں آئی انکھ، اٹھیا
 بل پرگٹائیا۔ ہوئی جہی لائی تنک، اسیں ستے یلے واہو داہیا۔ اوس دی آکھ دا نشانہ ساڈے اُتے پیا اک پلک، جو مہر نظر تکائیا۔ اسان
 ہو کے کہا تلخ، کیوں سانوں دتی جدائیا۔ اوس تنگ کے کہا اُتے فلک، اشارے نال سمجھائیا۔ جس ویلے میرا کل مالک آیا خلق، ہر خالق
 ویس وٹائیا۔ اوس دی نوری روپ والی آ جائے ڈلک، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ تہانوں اکھیاں توں اکٹھا کر کے آپ بنے بندھپ، سجن اک

اکھوائیا۔ نال ملا کے اپنی سنگت، ہر سنگی دئے جنائیا۔ دے کے مان وچ جیرج اندج، اُتبھج سینج خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستّ رنگ دیوے مان وڈیائیا۔ ستّ رنگ کہن جس ویلے نانک گیا بغداد، بغدادی رُپ وٹائیا۔ اوتھ پیراں نے ستّے
 رنگ اپنوں دتی دات، وارو واری ٹلیاں ٹاکیاں ہتھ گئے پھڑائیا۔ اوس نے کہا انہاں دا مالک رسوُل پاک، جو اتفاق نال لئے ملائیا۔ آپ بنے
 شاہ نواب، شہنشاہ اکھوائیا۔ سر رکھے اگمّا تاج، پنچم مکھ ملے وڈیائیا۔ ستّاں دا مالک بن کے آپ، اکٹھیاں دئے کرائیا۔ جس دا حکم اوسے
 دا راج، نشانہ اپنالے بنائیا۔ نانک کہا جو میرے انگن گئے لاگ، دوّجے در نہ منگن جائیا۔ ایہ ستّجگ دا سچّا رواج، جو ہندوُ مُسلم اکو
 رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ستّ رنگ کہن جس ویلے گروُ ارجن رکھی ٹیک، گروُ
 گرنتھ رہیا لکھائیا۔ اوس ویلے اسیں ستّے ہونے اُس دے پیش، در اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ ساڈے ستّاں اندر اوس نے ستّنام لکھ کے رکھیا
 لیٹ، ستّ دن باہر نہ پھیر کڈھائیا۔ پھیر اک ونجارے کول دتا وچ، ساڈھے تنّ تنّ ٹکے قیمت ساڈی پائیا۔ اوہ ونجارا سی اک شیخ، جس
 دا جنم جاگیر سنگھ رُپ وٹائیا۔ اس دے وچ کوئی بھیت، جس نے تئی ریت سپس ٹکائیا۔ اوسے دی اجّ کھیڈ، کھلاڑی ہو کے ویکھ
 وکھائیا۔ ستّ رنگ نشانہ کہے میں سب دے کول ہندا رہیا پیش، وڈّا چھوٹا اپنا رُپ بنائیا۔ بن پُرکھ اکال میرا کسے نہ لکھیا لیکھ، میرا سچّا
 جوڑ نہ کئے جڑائیا۔ میں اوسے کر کے اوبدے بھگتاں نال کران بیت، جس میری بنت بنائیا۔ چار جگ میری گئی نہ کوئی پیش، دُور دُراڈا
 بہ کے مکھ چُھپائیا۔ کسے نے مٹیا شکر کسے نے گنیش، کسے نے برہما کسے نے وشنوں کسے نے دیوتیاں دتا سپس نوائیا۔ میں سب نوں
 جگ جگ رہیا ویکھ، پرہہ ایہ کی رچن رچائیا۔ جنہاں نوں نوں آپ دیویں بھیج، لوکھات تیری کرن وڈیائیا۔ جے نوں مالک کُل دا بھگتاں
 دی مان سیج، آتم انتر آسن لائیا۔ پڑدا لاہ کے اپنے دیس، پردیسیاں اپنے گھر وسائیا۔ مالک ہو کے دُھر دا نریش، نر نرائن دئے وڈیائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ستّ رنگ کہن اسیں سب دے سانجھے، کہانی سچ دئیے سُنائیا۔ ساڈے
 وچوں چار رنگ ہنڈھائے ہیر تے رانجھے، عاشق معشوق خوشیاں وچ سمائیا۔ دوہاں رنگاں وچ چیلے گر سماندے، چیلنج کرن لوکائیا۔
 ستّوں رنگ وچ جگ جنم دے تھکے ماندے، بہ بہ ڈیرہ لائیا۔ جس ویلے ستّ رنگ اللہ رانی بنھے اپنے نال پراندے، مینہدی ہتھان نال

رنگائیا۔ اوس دے تین دوویں شرماندے، اکھ پلک نہ کھئے اٹھائیا۔ چوڈاں طبق ایہہ راگ گاندے، واہوا پروردگار تیری وڈیائیا۔ تارے چند
 تین شرماندے، سوریہ بیٹھا مکھ بھوئیا۔ ویکھے کھیل دو جہاں دے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ لال
 رنگ کہے جس ویلے اللہ رانی مینوں بدھا نال گت، والاں وچ دتا ٹکائیا۔ میں اوسے ویلے لیا پُچھ، کی تیری چٹرائیا۔ اوس نے کہا ایہہ کھیل
 اناشی اچت، جو مینوں رہیا سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں تینوں اپنے نال لئے چُک، زمین توں آسماناں اُپر چڑھائیا۔ جگت جہاں دا بدل
 دیوے رُخ، گر اوتاراں پیر پیغمبراں رُخصت دے کے اپنے گھر چھٹی دیوے منائیا۔ بھگتاں نام بھنڈارا دے کے مُفت، صوفیاں اپنا رنگ
 چڑھائیا۔ ویکھیں اوس ویلے نہ ہوویں سُست، جھلیں واہو داہیا۔ تینوں پھڑنا چھوٹے بالے چُست، جو ست مہینے تین دن لوکات گیا
 ہنڈھائیا۔ ایہہ پرہہ دا حُکم دُرست، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سب نے اپنی کرنی لینی بھگت، بن بھگتاں بھگون جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سدا سرنائیا۔ ست رنگ کہن جس ویلے تیغ بہادر گیا دلی، دلیل اپنی اک بنائیا۔ اوس ویلے
 اُورنگے دا مجور آیا اک شیخ چلی، ستاں رنگاں والی چولی گل وچ پائیا۔ تھلیوں تمبی رکھی ڈھلی، پیراں وچ کھچائیا۔ ہتھ وچ پھڑ کے چٹے
 رنگ دی بلی، آیا ناچ کرائیا۔ نچے تپے گدے پاوے جلی، ڈھائی ہتھ دی متیہر رہیا بھوئیا۔ نالے بولے علی علی، اللہ تیری بے پرواہیا۔ تیغ
 بہادر گوبند تیرے باغ دی نیکی جہی کلی، کیوں کرن لگا جدائیا۔ پروردگار تیرا ولی چھلی، جو تیرے نال دھوکھا رہیا دکھائیا۔ تُوں شہنشاہ
 دوارے مانیں اپنی رنگ رلی، ایمان اپنا لینا بنائیا۔ پھیر تینوں سارے کہنگے بڑا ولی، ولی عہد تیری سیو کھائیا۔ اودھروں بلی ہو کے جھلی،
 اگلے پنجے متھے اُتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا حُکم ورتائیا۔ تیغ بہادر کہا او ملنگ ست رنگے، تینوں دیاں
 جنائیا۔ اوہ ویکھ بھجے آوندے فرنگے، اپنا پندھ مُکائیا۔ تہاڈے متیہر رہ جان ٹنگے، بھجو اپنی پٹھ وکھائیا۔ تیرے فریباں والے رنگ جو قمر
 اُتے بنھے، ایہہ رو رو دین دُہائیا۔ ایہہ روندے مینوں لگے چنگے، جیہڑے برسوں وچ کُرائیا۔ مینوں این دسدا جس طرح ستجگ وچ
 سری بھگوان نے ایہہ بناؤنے ست دھرم دے جھنڈے، جھنڈا اپنے سنگ رکھائیا۔ تساں رہناں رنڈیاں دے رنڈے، سُکی روٹی تے کھان
 نوں گنڈھے، ایہو وست تہاڈے حصے آئیا۔ جس ویلے آوے راوی کنڈھے، راویوں پرے تہاڈا مکھ بھگتاں دا دکھ اپنی جھولی پائیا۔ پریم

بھگتاں کولوں لوے دُھر دی دات ونڈے، بھگتاں دیوے اپنا کھیل وکھائیا۔ پھیر بہہ کے اک کھٹیا اُتے منجے، مجلس آپ لئے لگائیا۔ جیہڑی اکھ تھوڑے سمیں واسطے ملی سی سنجے، مہابھارت ویکھے اپنا نین اُٹھائیا۔ اوس دے نالوں گرمکھ کر لئے چنگے، نیتر دوباں دے وچوں نین نیناں نال ملائیا۔ راہ وچ آوندیاں نالے توڑے نالے گنڈھے، پا کے گنڈھ ٹھنڈ پھیر ورتائیا۔ نال گرمکھ نوں کہے سانوں راہ لا چنگے، رستہ اک جنائیا۔ آ کے راوی دے اُرار کنڈھے، کنڈھی والا ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ ست رنگ کہن اسیں رہے رڑھدے، پھڑ کے اکٹھا نہ کھئے کرائیا۔ ساڈے اندر فُرنے رہے پُھردے، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ کتیاں نے ساڈے وچ دے مُردے، کفن بنا کے اُتے دتا ٹکائیا۔ بن پرہ دی کرپا اسیں اکٹھے ہو نہ جُڑدے، اک گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ کرپا کری جس ویلے مالک دُھر دے، ساڈا میلا لیا ملائیا۔ ہُن اسیں دو جہاناں پھریئے اُدے، شاہ سلطانان دئے جکائیا۔ جن بھکتو تسیں کیوں نہیں اکٹھے ہو کے تُردے، ویکھو تہاڈے ساہمنے اسیں کھلو کے دئے گواہیا۔ اسیں پُورب وچھڑے چر دے، پرہ میلا لیا ملائیا۔ جس طرح اسیں مالک بن گئے دُھر دے، جگت چیتھڑ ملی مان وڈیائیا۔ تسیں تے مانس تُردے پُھردے، کیوں نہ چل کے درشن پائیا۔ ایہو جہے سمیں موقعے پھیر نہیں جُڑدے، نالے گوبند نالے ہر جو گھر ہر مندر دئے بنائیا۔ جیہڑے در تے آئے اوہ خالی کدے نہیں مُردے، خالی بھاندے دئے بھرائیا۔ جس ویلے گرمکھ اپنے قدماں نال ہون تُردے، اوس ویلے ستگر ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم کھیل کرے اپنی لوڑ دے، اپنی غرض خاطر تہاڈی سیو کھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے مکائے اندھ گھور دے، اکو نور کر رُشنائیا۔۔

